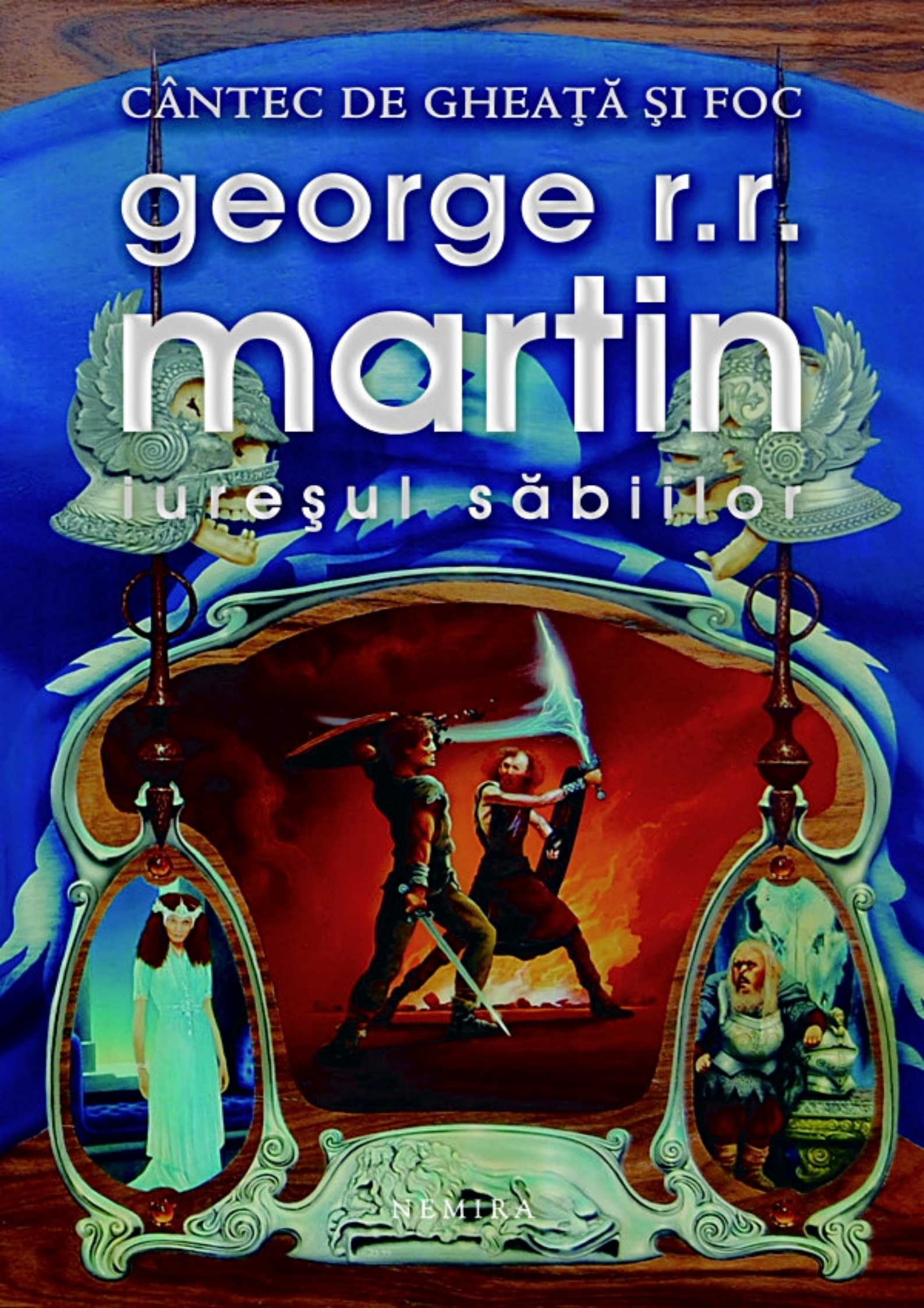
CÂNTEC DE GHEAŢĂ ŞI FOC

george r.r. martin

iureşul săbiilor

NEMIRA

GEORGE R.R. MARTIN

Iureșul săbiilor

seria *Cântec de gheață și foc* III

Traducere din limba engleză
LAURA BOCANCIOS

Editura NEMIRA
2009

Din seria CÂNTEC DE GHEAȚĂ ȘI FOC au apărut:

Urzeala tronurilor
Încleștarea regilor
Iureșul săbiilor

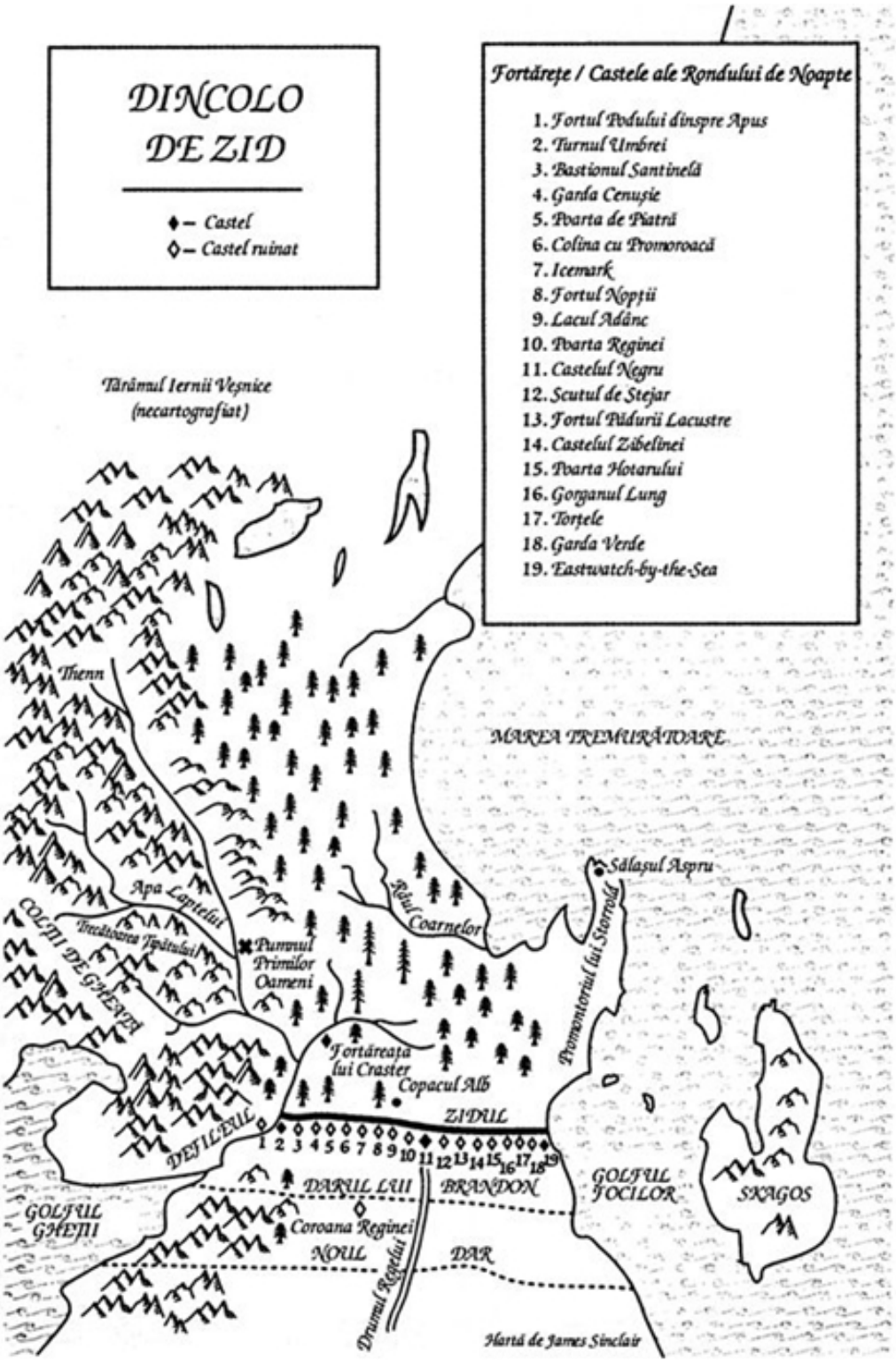
GEORGE R.R. MARTIN s-a născut în 1948 la New Jersey și a absolvit jurnalismul cu *summa cum laude* la Northwestern University, Illinois. În anii 70 a scris o serie de nuvele, printre care și *Regii nisipurilor* (1979), pentru care i-au fost decernate Premiile Hugo și Nebula, apoi a continuat cu romane SF, fantasy și horror. În anii '80 a fost producător și scenarist de televiziune, editor al seriei *Twilight Zone* la CBS Television și producător al filmului *Beauty and the Beast*. Una dintre nuvelele sale a fost ecranizată sub numele *Nightflyers*. În 1996, Martin a început să scrie seria fantasy *Cântec de gheață și foc,* alcătuită din șapte romane, dintre care patru au și fost publicate *(Urzeala tronurilor,* 1996 – Editura Nemira, 2007; *Încleștarea regilor,* 1999 – Editura Nemira, 2008; *Iureșul săbiilor,* 2000 și *A Feast for Crows,* 2005), iar trei se află încă în stadiul de proiect *(A Dance with Dragons, The Winds of Winter* și *A Dream of Spring).* Saga *Cântec de gheață și foc* este considerată o capodoperă a genului, alături de trilogia *Stăpânul inelelor* de J.R.R. Tolkien, fiind până în prezent tradusă în optsprezece limbi, cu peste 2 200 000 de exemplare vândute numai în Statele Unite. Drepturile cinematografice au fost achiziționate de HBO, care intenționează realizarea unui serial. Primul volum al seriei, *Urzeala tronurilor,* a obținut Premiul Locus în

1997, a fost finalist al premiilor Nebula și World Fantasy, iar nuvela *Sângele dragonului,* care face parte din roman, a obținut Premiul Hugo în 1997. Romanul *Încleștarea regilor* a câștigat de asemenea Premiul Locus în 1999 și a fost finalist al Premiului Nebula, în timp ce *Iureșul săbiilor* a fost recompensat cu premiile Locus și Geffen în 2001 și respectiv 2002, fiind finalist al premiilor Hugo și Nebula.

Lui Philys, care m-a convins
să dau viață dragonilor.

NORDUL
Castel
Oraș
Castel Ruinat
Orășel
ZIDUL
Pădurea Întunecată
Castelul Negru
Rondul de Est la Mare
Golful Focilor
Skagos
MUNȚII INGHEȚAȚI
GOLFUL DE GHEAȚĂ
Insula Ursului
Ulterul Vânt
Ulterul Râu
Karhold
Dreadfort
Winterfell
Castelul lui Zimbru
Pădurea Lungă
Drumul Regelui
Ostrul Alb
Rondul Lebedei
DEȘERTUL MOVILUI
HILLS
Portul Alb
Rondul Vădurii
SALTPEAR
Mont Cadin
Blazewater Bay
GAUL
Orașul lui Flint
Capul Rătăcitului Mantă la Cremene
Rondul Greyguard
Dri Surori
Pierrica
Sforcurile
DEȘERTUL
Gemenii
Insula de Fier
Vechiul Mal
Capul Vulturilor
Seegard
Golful Omului de Fier
Harlaw
Marele Mal
Pietrele Vechi
Pietre Răsucite
Harfa de James Sinclair
Valea lui Dyrie
Poarta Întunecată
VALEA LUI ARRYN

SUDUL
Castel
Castel Regesc
Insulele de Fier
Vechiul Wyk
Marele Wyk
Golful Omului de Fier
Pyke
Harlaw
Capul Vulturilor
Seagard
Drumul Regelui
Turnul Verde
Turnul Albastru
Pietrele Vechi
Pietricica
Trei Surori
DUGHE
Longbow Hall
Căminul Inimii
VALEA LUI ARRYN
Lyrie
Poarta Însângerată
Gulltown
PRINȚUL
Han
Turnul Roșu
Piatra Răsucită
Riverrun
Inima Ascunsă
Orașul Lordului Harroway
Saltpans
Golful Crabilor
Insula Frumoasă
Castelul Frumos
Ashemark
Dinții de Aur
Castelul Ghindei
Insula Oțetului
Harrenhal
Iazul Țesătoarelor
Capul Ghearei Sfâșietoare
Insula Cleștelui
Kayce
Casterly Rock
Feastfires
Lannisport
Septul de Piatră
Ochiul Zeilor
Duskendale
Driftmark
Piatra Dragonului
Defileul
Drumul Aurului
Debarcaderul Regelui
Rosby
Golful Apei Negre
Cârcul lui Massey
Apa Neagră
REACH
Pădurea Regelui
Apa Lină
Poarta de Aramă
Tarth
Drumul Trandafirului
Podul Arar
Castelul Cedrului
Mander
Capătul Furtunii
Castelul Amărgului
GOLFUL NAUFRAGIILOR
Castelul Verii
Ashford
Insulele Scutului
Highgarden
Cântecul Nopții
Blackhaven
Pădurea Neîn
Fortăreața Brightwater
Mănăstirea Dornică
Capul Wrath
Castelul Greenstone
Mănăstirea Porții
Crângul Mierlei
Drumul Oaselor
MAREA DORNE
Orașul Vechi
Golful Șoaptelor
Ironwood
Starfall
DORNE
Piatra Roșie
Vârful
Vaith
Sunspear
Sângele Verde
Arbor
Harta de James Sinclair

DINCOLO DE ZID
♦ – Castel
◊ – Castel ruinat
Fortărețe / Castele ale Rondului de Noapte
1. Fortul Podului dinspre Apus
2. Turnul Umbrei
3. Bastionul Santinelă
4. Garda Cenușie
5. Poarta de Piatră
6. Colina cu Promoroacă
7. Icemark
8. Fortul Nopții
9. Lacul Adânc
10. Poarta Reginei
11. Castelul Negru
12. Scutul de Stejar
13. Fortul Pădurii Lacustre
14. Castelul Zăbelinei
15. Poarta Hotarului
16. Gorganul Lung
17. Tortele
18. Garda Verde
19. Eastwatch-by-the-Sea
Tărâmul Iernii Veșnice
(necartografiat)
Thenn
MAREA TREMURĂTOARE
Sălașul Aspru
Apa Lopților
Tradiționea Tipătului
COLȚII DE GHEAȚĂ
Pumnul Primilor Oameni
Râul Coarnelor
Promontoriul lui Storrold
Fortăreața lui Craster
Copacul Alb
ZIDUL
DEFILEUL
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19
DARUL LUI BRANDON
GOLFUL FOCILOR
SKAGOS
GOLFUL GHEȚII
Coroana Reginei
NOUL DAR
Drumul Regelui
Hartă de James Sinclair

● – Castel
○ – Castel ruinat
Skahazadhan
Meereen
Yunkai
Mantarys
STÂNCILE NEGRE
GOLFUL SCLAVILOR
Tolos
Elyria
MUNȚII VERII LUNGI
Insula Cedrilor
Astapor
Viermele
GHILCOR
Oros
MAREA FUMEGÂNDĂ
Tyria
Vechiul Ghis
GOLFUL PLÂNGERII
STRĂMTOAREA GHILCORI
Valyria
Ghaen
Noul Ghis
Westeros
Quarthul
și Marea de Jad
MAREA VERII
Insulele Verii
Insula Secure
Insulele Bazilicului
Zamettar
Insula Broaștelor
Yeen
Naath
Insula Lacrimilor
SOTHORYOS
Capul Bazilicului
Hartă de
James Sinclair

Notă asupra cronologiei

Cântec de gheață și foc este o poveste spusă prin ochii personajelor, care sunt uneori la sute sau chiar la mii de kilometri depărtare unul de altul. Unele capitole acoperă zile, altele doar o oră, iar altele s-ar putea să se întindă pe două săptămâni, două luni sau o jumătate de an. Cu o asemenea structură, naraţiunea nu poate fi strict secvenţială; uneori, lucruri importante se întâmplă simultan, la o mie de leghe distanţă.

În cazul volumului de faţă, cititorul trebuie să înţeleagă că acţiunea din primele capitole ale *Iureșului săbiilor* nu o continuă pe cea din ultimele capitole ale *Încleștării regilor,* ci mai degrabă se suprapune pe aceasta. Cartea începe cu o privire asupra câtorva dintre evenimentele care s-au petrecut la Pumnul Primilor Oameni, la Riverrun, la Harrenhal și pe Trident, în timp ce la Debarcaderul Regelui se purta Bătălia de la Apa Neagră, și cu o rememorare a ceea ce s-a întâmplat în perioada care a urmat...

GEORGE R.R. MARTIN

Prolog

Era o zi cenușie, cu frig mușcător, și câinii nu voiau să ia urma. Cățeaua cea mare și neagră adulmecase o singură dată urmele de urs, se dăduse înapoi și se întorsese la haită, furișându-se cu coada între picioare. Biciuiți de vânt, câinii stăteau îngrămădiți pe malul râului, cu un aer jalnic. Chett simțea și el mușcătura vântului prin straturile veșmintelor de lână neagră și piele fiartă. Frigul era prea năprasnic, pentru om și animal deopotrivă, dar n-aveau de ales. Gura i se crispa și aproape că-și putea simți înroșindu-se de furie furunculele ce-i acopereau obrajii și gâtul. *Ar trebui să fiu la Zid, la adăpost, purtând de grijă afurisiților de corbi și făcând focurile pentru bătrânul Maester Aemon.* Jon Snow, bastardul, era cel care-i luase toate astea, el cu amicul său, grăsanul Sam Tarly. Din pricina lor se afla aici, stând să-i înghețe boașele în inima pădurii bântuite, cu o haită de câini.

— Șapte draci! Smuci zdravăn de lese, asmuțind câinii. *Urma,* nenorociților. Aia e o urmă de urs! Vreți niscaiva carne, ori ba? *Scotociți!* Însă câinii nu făcură decât să se strângă și mai mult unul în altul, scheunând. Chett pocni din biciul său scurt deasupra capetelor lor, iar cățeaua neagră îl mârâi. Carnea de câine poate fi la fel de gustoasă ca ursul, o amenință el, cu răsuflarea înghețându-i la fiecare cuvânt.

Lark Sisterman stătea cu brațele încrucișate la piept și palmele vârâte la subsuori. Purta

mănuși negre de lână, dar se plângea mereu că îi îngheață degetele.

— E prea al dracului de frig ca să vânezi, zise el. Să-l ia naiba de urs, nu merită să înghețăm pentru el.

— Nu ne putem întoarce cu mâna goală, Lark, mormăi Micul Paul prin barba castanie ce îi acoperea aproape toată fața. Lordului Comandant nu i-ar plăcea una ca asta.

Sub nasul turtit al bărbatului voinic era o pojghiță de gheață, acolo unde îi înghețaseră mucii. O mână uriașă, înmănușată în blană groasă, se strângea cu putere în jurul mânerului unei suliţe.

— La naiba cu Bătrânul Urs, zise Sisterman, un bărbat subțire, cu trăsături ascuțite și ochi fără astâmpăr. Mormont va fi mort înainte de primii zori, ai uitat? Cui îi pasă ce-i place lui?

Micul Paul clipi din ochii săi înguști și negri. Poate că, într-adevăr, uitase, gândi Chett. Era destul de nătărău ca să uite aproape orice.

— De ce trebuie să-l omorâm pe Bătrânul Urs? De ce să nu fugim pur și simplu și să-l lăsăm în pace?

— Crezi că el ne va lăsa *pe noi* în pace? făcu Lark. Ne va urmări până-n pânzele albe. Vrei să fii urmărit, tolomacule?

— Nu, răspunse Micul Paul. Nu vreau. Nu.

— Vasăzică, ai să-l omori? întrebă Lark.

— Da. Bărbatul vânjos înfipse capătul suliţei în malul înghețat al râului Am să-l omor. Nu trebuie să ne urmărească.

Sisterman își scoase mâinile de la subsuori și se întoarse către Chett:

— Trebuie să-i omorâm pe *toți* ofițerii, zic eu.

Chett era sătul până peste cap să audă aceeași poveste.

— Am mai discutat asta. Bătrânul Urs moare, la fel ca Blane din Turnul Umbrei. La fel și Grubbs și Aethan, ghinionul lor că s-au nimerit să fie de strajă, Dywen și Bannen, pentru că ne-ar putea urmări, iar Ser Piggy pentru corbi. Atâta *tot*. Îi omorâm fără zarvă, în somn. Un singur țipăt și suntem hrană pentru viermi, până la unul. Buboaiele îi erau roșii de furie. Tu fă-ți numai bucățica ta și vezi ca verii tăi să și-o facă pe a lor. Și, Paul, încearcă să nu uiți, e *a treia* gardă, nu a doua.

— A treia gardă, repetă voinicul, prin barbă și prin mucii înghețați. Eu și cu Tiptil. Îmi amintesc, Chett.

Avea să fie lună neagră în noaptea aceea, iar gărzile le potriviseră în așa fel încât să aibă de strajă câte opt de-ai lor, cu încă doi de pază la cai. Nici că se putea mai bine. În plus, de acum era de așteptat să se trezească în orice clipă cu sălbaticii peste ei. Chett avea de gând să fie cât mai departe înainte să se întâmple asta. Avea de gând să trăiască.

Trei sute de frați jurați ai Rondului de Noapte porniseră către nord, două sute de la Castelul Negru și alți o sută de la Turnul Umbrei. Era cea mai mare expediție de care se pomenise, aproape o treime din forțele Rondului. Voiau să-i găsească pe Ben Stark, pe Ser Waymar Royce și pe ceilalți cercetași care fuseseră dați dispăruți, și să descopere de ce își părăseau sălbaticii satele. Ei bine, nu erau mai aproape de Stark și de Royce decât atunci când porniseră de la Zid, însă aflaseră unde au plecat toți sălbaticii – sus, în pustietatea culmilor înghețate ale Colților de Gheață. Puteau să zacă acolo, sus, până la sfârșitul lumii, fără ca Chett să se sinchisească.

Dar nu. Ei coborau. În josul Apei Laptelui.

Chett își ridică privirea. Râul se întindea în fața lui. Malurile sale stâncoase erau mărginite de gheață, iar apele lăptoase, alburii, se revărsau necontenit din Colții de Gheață. Iar acum, Mance Rayder și sălbaticii lui se revărsau și ei, ca apa. Thoren Smallwood se întorsese valvârtej, cu trei zile în urmă. În timp ce el îi spunea Bătrânului Urs ce au văzut iscoadele sale, omul lui, Kedge Albeață, le povestise celorlalți.

— Încă sunt sus, destul de departe, pe colinele de la poalele muntelui, dar se apropie, le-a spus Kedge, încălzindu-și mâinile deasupra focului. Harma, zisă Cap de Câine, e în frunte, cățeaua nenorocită. Goady s-a furișat în tabăra ei și a văzut-o limpede, lângă foc. Nătărăul ăla de Tumberjon a vrut s-o răpună cu o săgeată, dar Smallwood a avut mai multă minte.

Chett a scuipat, întrebându-l:

— Câți erau, ți-ai putut da seama?

— O droaie. Douăzeci, treizeci de mii, n-am stat să-i numărăm. Harma avea în avangardă cinci sute, toți călare.

Bărbații din jurul focului au schimbat priviri neliniștite. Era lucru rar să găsești fie și o duzină de sălbatici călare, darămite *cinci* sute...

— Smallwood ne-a trimis, pe Bannen și pe mine, să dăm ocol avangărzii, de departe, ca să aruncăm o privire asupra întregii oștiri, a continuat Kedge. Nu li se vedea capătul. Înaintează încet, ca un râu înghețat, șase, șapte kilometri pe zi, dar nici nu mi s-a părut că ar avea de gând să se întoarcă în satele lor. Mai mult de jumătate erau femei și copii, și-și mânau animalele în fața lor: capre, oi, chiar și bouri înhămați la sănii. Erau încărcați cu baloți de blănuri, hălci de carne, cuști cu pui, putini de unt și roți de tors, tot ce au agonisit. Catârii

și caii erau atât de împovărați, încât aveai impresia că o să li se rupă spatele. La fel și femeile.

— Și mergeau pe cursul Apei Laptelui? a întrebat Lark Sisterman.

— Așa am spus, nu?

Apa Laptelui avea să-i ducă pe lângă Pumnul Primilor Oameni, fortul străvechi unde își așezase tabăra Rondul de Noapte. Orice om cu un dram de judecată își putea da seama că era momentul să-și ia tălpășița și să se retragă la Zid. Bătrânul Urs întărise Pumnul cu țepușe, gropi și capcane, dar în calea unei asemenea oștiri toate acestea erau zadarnice. Dacă rămâneau aici, aveau să fie cotropiți și nimiciți.

Iar Thoren Smallwood voia să *atace*. Donnel Hill cel Dulce era scutierul lui Ser Mallador Locke și, cu o noapte înainte, îl văzuse pe Smallwood venind la cortul acestuia. Ser Mallador era de aceeași părere cu Ser Ottyn Wythers, cerând insistent retragerea la Zid, dar Smallwood voia să-l convingă să se răzgândească.

— Acest Rege-de-dincolo-de-Zid nu ne va căuta niciodată atât de departe la nord, l-ar fi auzit Donnel zicând. Iar măreața lui oaste nu e decât o gloată șleampătă, plină de guri netrebnice, care n-au habar de unde să apuce sabia. La prima lovitură o să le piară tot cheful de luptă și o să se întoarcă urlând la colibele lor, unde o să rămână încă cincizeci de ani.

Trei sute contra treizeci de mii. Chett numea asta curată nebunie, și încă și mai nebunesc era faptul că Ser Mallador fusese convins, iar cei doi împreună erau pe cale să-l lămurească și pe Bătrânul Urs.

— Dacă mai așteptăm mult, putem să pierdem șansa asta și să nu ne mai întâlnim cu

ea, spunea Smallwood oricui stătea să-l asculte.

La aceasta, Ser Ottyn Wythers i-a răspuns:

— Noi suntem scutul care apără regatele oamenilor. Nu te apuci să-ţi arunci scutul fără nici o pricină.

Însă Thoren Smallwood i-a dat replica:

— Eu lupt cu sabia. Cea mai sigură apărare a unui bărbat este să dea o lovitură iute, care ucide inamicul, nu să se pitească în spatele unui scut.

Însă nici Smallwood, nici Wythers nu aveau comanda. Cel care o avea era Lordul Mormont, iar el își aștepta celelalte iscoade: Jarman Buckwell și cei care urcaseră Scara Uriașului, Qhorin Halfhand și Jon Snow, care plecaseră să cerceteze Trecătoarea Ţipătului. Dar Buckwell și Halfhand întârziau. *Morţi, cel mai probabil.* Chett și-l închipui pe Jon Snow zăcând, vânăt și înghețat, pe un vârf de munte, cu sulița vreunui sălbatic înfiptă în fundul lui de bastard. Gândul îl făcu să zâmbească. *Sper că i-au ucis și lupul afurisit.*

— Nu e nici un urs pe aici, hotărî Chett pe neașteptate. Doar o urmă veche, atâta tot. Înapoi la Pumn!

Câinii aproape îl doborâră de pe picioare, la fel de nerăbdători ca el să se întoarcă. Poate credeau că vor primi de mâncare. Chett nu-și putu stăpâni un hohot de râs. Erau deja trei zile de când nu-i mai hrănise, ca să-i înfometeze și să-i înrăiască. La noapte, înainte de a se face nevăzut în beznă, le va da drumul printre cai, după ce Donnel Hill cel Dulce și Karl Picior-Strâmb le vor tăia pripoanele. *Se vor pomeni cu câini care mârâie și cai cuprinși de panică prin tot Pumnul, alergând printre focuri, sărind peste zidul de apărare, doborând corturile. În toată hărmălaia, puteau să treacă ore bune până să-și*

dea cineva seama că lipsesc paisprezece fraţi.

Lark ar fi vrut să aducă de două ori pe atâţia, dar la ce te puteai aștepta de la un mocofan ca Sisterman? Încearcă numai să șoptești un cuvânt în urechea cui nu trebuie și, cât ai clipi, o să te pomenești mai scurt cu un cap. Nu, paisprezece erau tocmai bine, destui cât să facă exact ceea ce trebuia făcut, dar nu atât de mulţi ca să nu poată păstra un secret. Pe majoritatea îi recrutase chiar Chett. Micul Paul era unul dintre oamenii lui, cel mai vânjos bărbat de la Zid, chiar dacă se mișca mai încet ca un melc mort. Odată, i-a rupt unui sălbatic spatele, dintr-o îmbrăţișare. Cu ei mai erau și Jungher, poreclit după numele armei sale preferate, și omuleţul zis Tiptil, care siluise în tinereţe o sută de femei și căruia îi plăcea să se laude cum că nici una nu l-a văzut sau nu l-a auzit măcar, până nu s-a pomenit cu el între picioare.

Planul îl ticluise Chett. El era cel isteţ, îi fusese slujitor lui Maester Aemon vreme de patru ani buni, până când l-a înlăturat bastardul Jon Snow, ca slujba să-i poată fi încredinţată porcului ăluia grăsan de prieten al lui. În noaptea asta, când îl va ucide pe Sam Tarly, avea de gând să-i șoptească: *Transmite-i Lordului Snow salutul meu călduros,* direct în ureche, înainte de a-i spinteca beregata, lăsând sângele lui Ser Piggy să ţâșnească în bulboane prin straturile de seu. Chett cunoștea corbii, așa că nu era de așteptat să-i facă necazuri, nu mai multe decât Tarly. O singură atingere de cuţit și laşul ăla o să-și ude pantalonii și o să înceapă să se smiorcăie, cerând îndurare. *N-are decât să cerșească, n-o să-i fie de nici un folos.* După ce-i va despica beregata, va deschide coliviile și va hâșâi păsările, ca nici un mesaj să nu ajungă la Zid. Tiptil și Micul Paul îl vor ucide pe Bătrânul

Urs, Jungher se va ocupa de Blane, iar Lark cu verii lui îi vor reduce la tăcere pe Bannen și pe bătrânul Dywen, ca să-i împiedice să le ia urma. Ascundeau mâncare de vreo două săptămâni, iar Donnel cel Dulce și Karl Picior-Strâmb vor fi pregătit caii. Cu Mormont mort, comanda va trece la Ser Ottyn Wythers, un bătrân vlăguit, cu puterile șubrezite. *Va da fuga la Zid înainte de apusul soarelui și nici nu va risca să-și piardă din oameni, trimițându-i după noi.*

Câinii îl trăgeau după ei, în timp ce-și croiau drum printre copaci. Chett putea zări Pumnul țâșnind spre cer, prin frunzișul pădurii. Era o zi atât de întunecoasă, încât Bătrânul Urs ceruse să se aprindă torțele, un cerc imens care ardea de jur împrejurul zidului de apărare ce încununa piscul abrupt, stâncos, al muntelui. Cei trei trecură cu greu albia unui pârâu. Apa era tăioasă, iar la suprafață pluteau, risipite, bucăți de gheață.

— Eu am să mă îndrept spre coastă, mărturisi Lark Sisterman. Împreună cu verii mei. Ne vom construi o barcă și ne vom întoarce acasă, la Surori.

Iar acasă vă vor ști de dezertori și vă vor reteza capetele nătânge, gândi Chett. Odată spuse jurămintele, nu aveai cum să părăsești Rondul de Noapte. Oriunde în Cele Șapte Regate, te prindeau și te omorau.

Cât despre Ollo Ciungul, el voia să se întoarcă la Tyrosh unde, susținea el, oamenii nu-și pierdeau mâinile pentru niște furtișag cinstit, nici nu erau trimiși să înghețe de vii, doar fiindcă au fost prinși în pat cu nevasta vreunui cavaler. Chett cumpănise ideea de a merge cu el, însă nu vorbea limba lor moale și pițigăiată. Și ce putea să facă el la Tyrosh? Nu cunoștea nici un meșteșug, fiind crescut în

Mlaștinile Cotoroanței. Tatăl său își petrecuse toată viața scormonind în pământurile altora și adunând lipitori. Se dezbrăca gol-goluț, doar cu o bucată de piele groasă pe el, și se cufunda în apele întunecoase. Când ieșea, era plin din cap până-n picioare. Uneori, îl punea pe Chett să-l ajute să-și scoată lipitorile. Odată, una i s-a lipit de palmă, iar el a strivit-o cu repulsie de perete. Tatăl său i-a dat o mamă de bătaie pentru asta. Maesterii cumpărau lipitorile cu duzina.

Lark putea să se ducă acasă dacă poftea, la fel și blestemații de Tyroshi, dar nu Chett. Dacă nu avea să mai revadă niciodată Mlaștinile Cotoroanței, chiar și așa va fi prea curând. Lui, unul, îi plăcuse Fortăreața lui Craster. Omul trăia acolo pe picior mare, ca un lord, de ce n-ar face și el la fel? Asta chiar ar fi bună! Chett, fiul culegătorului de lipitori, lord cu cetate! Blazonul lui ar putea fi o duzină de lipitori, pe un fundal roz. Dar de ce să se oprească doar la lord? Poate ar trebui să devină rege! *Mance Rayder a început prin a fi cioară. Aș putea să fiu rege, întocmai ca el, și să-mi găsesc niscaiva neveste.* Craster avea nouăsprezece, fără a le pune la socoteală și pe cele tinere, fiicele pe care nu ajunsese încă să și le vâre în așternut. Jumătate dintre neveste erau la fel de bătrâne și de urâte ca el, dar asta nu avea nici o importanță. Pe cele bătrâne, Chett le-ar putea pune la muncă, să-i facă mâncare și curățenie, să scoată morcovi și să dea lături la porci, în vreme ce nevestele tinere i-ar încălzi patul și i-ar naște copii. Craster nu s-ar împotrivi, după ce Micul Paul l-ar strânge la piept.

Singurele femei pe care le cunoscuse Chett erau târfele pe care le plătise în Orașul Cârtiței. Pe când era mai tânăr, fetele din sat aruncau o singură privire la fața lui plină de buboaie și

furuncule și își întorceau privirea, scârbite. Cel mai rău fusese cu Bessa, dezmățata aia. Își desfăcea picioarele pentru fiecare băiat din Mlaștinile Cotoroanței, așa că Chett se gândise: de ce nu și pentru el? A mers până acolo încât, auzind că-i plac, și-a petrecut o dimineață întreagă culegându-i flori de câmp, dar Bessa i-a râs în nas și i-a spus că mai bine s-ar târâi într-un pat cu lipitorile tatălui său decât cu el. S-a oprit din râs când i-a vârât cuțitul în burtă. A fost plăcut – uimirea aceea de pe chipul ei – așa că a scos cuțitul și l-a înfipt din nou. Când l-au prins, aproape de Cele Șapte Pâraie, bătrânul Lord Walder Frey nici măcar nu s-a sinchisit să vină în persoană să-l judece. L-a trimis pe unul dintre *bastarzii* săi, pe acel Walder Rivers, iar când s-a dezmeticit, Chett se îndrepta către Zid, cu diavolul ăla puturos de Yoren. Ca plată pentru singurul lui moment de plăcere, i-au luat întreaga viață.

Dar acum avea de gând să-și ia viața înapoi, împreună cu soțiile lui Craster. *Boșorogul ăla sălbatic are dreptate. Dacă vrei o femeie de nevastă, o iei, și asta fără să-i dai flori, că poate așa nu-ți observă afurisitele de buboaie.* Lui Chett nu-i trecea prin cap să repete *acea* greșeală.

O să reușească, își promise a suta oară. *Atât timp cât scăpăm basma curată.* Ser Ottyn o va lua spre sud, spre Turnul Umbrei, drumul cel mai scurt către Zid. *Nu-și va bate capul cu noi, nu Wythers. Nu-și va dori decât să ajungă teferi înapoi.* Cât despre Thoren Smallwood, dorința lui ar fi să continue cu atacul, dar Ser Ottyn era mult prea prudent, și el avea întâietate. *Oricum, nu va avea importanță. După ce plecăm, Smallwood poate să atace pe cine vrea. Ce ne pasă nouă? Dacă nici unul dintre ei nu se*

mai întoarce la Zid, nimeni nu va mai veni vreodată să ne caute, vor crede că am murit împreună cu ceilalți. Gândul acesta îi trecea prin minte pentru prima dată și, vreme de o clipă, îl ispiti. Însă atunci ar trebui să-i omoare și pe Ser Ottyn și pe Ser Mallador Locke, ca Smallwood să ajungă la comandă, și erau amândoi bine păziți, zi și noapte... Nu, riscul era prea mare.

— Chett, zise Micul Paul în timp ce înaintau cu greu de-a lungul unei poteci stâncoase, printre sequoia și pini. Cum facem cu pasărea?

— Care afurisită de pasăre? Ultimul lucru de care avea nevoie acum era un nătărău care să trăncănească despre o pasăre.

— Corbul Bătrânului Urs, răspunse Micul Paul. Dacă îl omorâm, cine o să-i hrănească pasărea?

— Pe cine naiba interesează? Omoară și pasărea, dacă vrei.

— Nu vreau să mă ating de nici o pasăre, făcu voinicul. Numai că aia e o pasăre vorbitoare. Dacă povestește ce am făcut?

Lark Sisterman izbucni în râs.

— Paul cel Mic, isteț și voinic, îl luă el în răspăr.

— Tacă-ți gura, făcu Micul Paul, amenințător.

— Paul, spuse Chett înainte ca namila de om să se înfurie prea tare, când îl vor găsi pe bătrân zăcând într-o baltă de sânge, cu gâtul tăiat, nu va fi nevoie de nici o pasăre să le spună că l-a omorât cineva.

Micul Paul rumegă ideea o clipă.

— Asta așa e, se învoi el. Atunci, pot să păstrez eu pasărea? Îmi place corbul ăla.

— Al tău să fie, zise Chett, doar ca să-l facă să tacă.

— Putem oricând să-l mâncăm, dacă ne e foame, sugeră Lark.

Micul Paul se întunecă din nou.

— Încearcă numai să-mi mănânci pasărea, Lark. Încearcă numai!

Chett auzea zvon de voci printre copaci.

— Tăceţi naibii din gură, amândoi. Aproape am ajuns la Pumn.

Ieșiră aproape de versantul vestic al dealului și îl ocoliră, către sud, unde panta era mai domoală. La marginea pădurii, o duzină de bărbaţi se antrenau cu arcul. Scrijeliseră contururi pe trunchiurile copacilor și trăgeau cu săgeţile în ele.

— Priviţi, zise Lark. Un porc cu un arc.

Fără doar și poate, cel mai apropiat arcaș era însuși Ser Piggy, grăsanul care îi furase locul de pe lângă Maester Aemon. Numai la vederea lui Samwell Tarly, Chett fu cuprins de mânie. Pe vremea când era slujitorul lui Maester Aemon, Chett dusese cea mai bună viaţă pe care o cunoscuse vreodată. Bătrânul orb nu era pretenţios, iar Clydas se ocupa, oricum, de aproape toate nevoile sale. Sarcinile lui Chett erau ușoare: să cureţe stâncăria, câteva focuri de făcut, de adus uneori mâncarea... și Aemon nu l-a lovit nici măcar o singură dată. *Crede că poate să dea buzna pur și simplu și să mă înghiontească afară, numai pentru că e de obârșie nobilă și știe să citească. Poate c-o să-l rog să-mi citească pumnalul, înainte să-i spintec beregata cu el.*

— Voi vedeţi-vă de drum, le spuse celorlalţi. Eu vreau să mă uit.

Câinii se smuceau, nerăbdători să meargă după ceilalţi, spre mâncarea despre care credeau că-i așteaptă sus. Chett lovi căţeaua cu vârful cizmei și asta îl mai potoli puţin.

Printre copaci, privi cum grăsanul se opintea cu un arc cât el de mare, cu fața-i roșie, ca o lună plină, crispată de concentrare. Trei săgeți stăteau înfipte în pământ în fața lui. Tarly potrivi o săgeată și întinse arcul. Îl ținu întins mai multă vreme, încercând să ochească, și trase. Săgeata dispăru în desiș. Chett râse zgomotos, un sforăit de dulce dezgust.

— Pe aia n-o s-o găsim niciodată, și eu voi fi învinuit, anunță Edd Tollett, scutierul posomorât, cu părul alb, căruia toți îi spuneau Edd cel Trist. Nu lipsește niciodată nimic fără să fiu eu luat la ochi, de când mi-am pierdut calul. De parcă ar fi putut face cineva ceva. Era alb și ningea, la ce se așteptau?

— L-a luat vântul pe ăla, zise Grenn, un alt prieten al Lordului Snow. Încearcă să ții arcul drept, Sam.

— E greu, se plânse grăsanul, dar trase o a doua săgeată. Aceasta zbură sus, înaintând printre crengi, la trei metri deasupra țintei.

— Cred că ai doborât o frunză din copacul ăla, zise Edd cel Trist. Toamna vine destul de repede, nu e nevoie s-o ajutăm. Oftă. Și știm cu toții ce urmează după toamnă. O, zei, dar mi-e frig. Trage ultima săgeată, Samwell, am impresia că-mi îngheață limba până-n fundul gurii.

Ser Piggy coborî arcul și Chett avu impresia că va începe să urle.

— E prea greu.

— Potrivești, întinzi și tragi, zise Grenn. Haide.

Supus, grăsanul smulse ultima săgeată din pământ, o potrivi în arcul său lung și trase. Făcu totul repede, fără să-și mijească, chinuit, ochii de-a lungul săgeții, așa cum făcuse înainte. Săgeata lovi conturul de cărbune în

partea de jos a pieptului și rămase acolo, vibrând.

— L-am nimerit. Ser Piggy părea șocat. Grenn, ai văzut? Edd, uite, l-am nimerit!

— I-ai vârât-o între coaste, aș zice, făcu Grenn.

— L-am omorât? vru să știe grăsanul.

Tollett ridică din umeri.

— I-ar fi putut înțepa un plămân, dacă ar fi avut. Copacii nu au, în general. Luă arcul din mâna lui Sam. Totuși, am văzut și lovituri mai proaste. Da, și câteva îmi aparţin.

Ser Piggy strălucea. Privindu-l, aveai impresia că *făcuse* într-adevăr ceva. Dar când îl văzu pe Chett cu câinii, zâmbetul i se strâmbă și i se stinse, cu un scheunat.

— Ai lovit un copac, zise Chett. Să vedem cum ţintești când vine vorba de flăcăii lui Mance Rayder. Ei n-o să stea nemișcaţi, cu brațele desfăcute și frunzele foșnind, o, nu. Vor veni drept spre tine, urlându-ţi în faţă, și pun rămășag că o să-ți uzi nădragii ăia. Unul dintre ei își va implânta securea direct între ochișorii tăi de porc. Ultimul lucru pe care ai să-l auzi va fi cum *trosnește* când îți mușcă din craniu.

Grăsanul tremura. Edd cel Trist îi puse o mână pe umăr.

— Frate, spuse el solemn, doar fiindcă așa ţi s-a întâmplat ție nu înseamnă că Samwell va suferi la fel.

— Despre ce vorbești acolo, Tollett?

— Despre securea care ţi-a crăpat capul. E adevărat că jumătate din minte ţi s-a scurs pe jos și ți-au mâncat-o câinii?

Grenn, marele mocofan, izbucni în râs și până și Samwell Tarly reuși să schițeze un zâmbet. Chett lovi cu piciorul câinele cel mai apropiat, smuci lesele și începu să urce dealul.

Rânjește cât vrei, Ser Piggy. Vedem noi cine râde la noapte. Își dorea doar să aibă timp să-l omoare și pe Tollett. *Un nătărău posac, cu moacă de cal, asta e.*

Urcușul era abrupt, chiar și pe această parte a Pumnului, care avea panta cea mai domoală. La jumătatea drumului, câinii începură să latre și să-l smucească, închipuindu-și că în curând vor primi de mâncare. În schimb, Chett îi făcu să-i simtă gustul cizmei, iar câinelui mare și urât, care s-a repezit la el, îi rezervă o lovitură zdravănă de bici. Odată câinii legați, se duse să raporteze.

— Urmele erau acolo, așa cum a zis Uriașul, dar câinii n-au vrut să se ia după ele, îi spuse el lui Mormont, în fața cortului său mare și negru. Fiind atât de aproape de râu, s-ar putea să avem de-a face cu urme vechi.

— Păcat. Lordul Mormont avea un cap mare și pleșuv, barba deasă și zburlită, iar glasul îi părea la fel de obosit ca înfățișarea. Poate că ne-ar fi prins bine tuturor o bucățică de carne proaspătă.

Corbul de pe umărul lui clătină din cap și repetă: *Carne. Carne. Carne.*

Am putea să gătim blestemații ăia de câini, gândi Chett, dar nu mai scoase nici o vorbă până când Bătrânul Urs îi spuse că poate să plece. *Și asta e ultima oară când trebuie să-mi aplec capul în fața lui,* își zise cu satisfacție. I se părea că se făcea și mai frig, ceea ce ar fi jurat că era imposibil. Câinii se strânseră năpăstuiți unul în altul, în mocirla înghețată, iar Chett fu aproape ispitit să se cuibărească printre ei. În schimb, își înfășură un șal negru de lână peste jumătatea de jos a feței, lăsând o deschizătură în dreptul gurii, ca să poată respira. Descoperi că îi e mai cald dacă se mișcă, așa că începu să

dea încet ocol taberei, cu un teanc de frunze acrișoare în mână, oprindu-se, când și când, să le mestece împreună cu frații în negru și ascultând ce aveau de povestit. Nici unul dintre cei din garda de zi nu avea de-a face cu planul său, dar, chiar și așa, socotise că era bine să-și facă o părere despre ce gândeau.

În principal, gândeau că era al naibii de frig.

Vântul se stârnea tot mai puternic, pe măsură ce umbrele se alungeau. Trecând printre pietrele zidului de apărare, scotea un sunet subțire, ascuțit.

— Urăsc sunetul ăsta, zise Uriașul cel mic. Parc-ar fi un țânc în tufișuri, scâncind după lapte.

Când își termină turul și se întoarse la câini, îl găsi pe Lark așteptându-l.

— Ofițerii sunt iarăși în cortul Bătrânului Urs și discută aprins.

— Asta fac ei, zise Chett. Sunt de viță nobilă, toți în afară de Blane, și se îmbată cu vorbe în loc de vin.

Lark se trase discret mai aproape.

— Cap-sec îi tot dă înainte cu pasărea, îl preveni el, aruncând o privire de jur împrejur, ca să se asigure că nu era nimeni prin preajmă. Acum întreabă dacă am adus vreo sămânță pentru vietatea aia blestemată.

— E corb, răspunse Chett. Mănâncă hoituri.

Lark rânji:

— Poate pe al lui, cine știe?

Sau al tău. Chett era de părere că aveau nevoie de namila de om mai mult decât de Lark.

— Nu te mai frământa cu Micul Paul. Tu-ți faci treaba ta, el pe-a lui.

Amurgul se strecura printre copaci când Chett scăpă de Sisterman și se așeză să-și ascută

sabia. Era o muncă a naibii de grea, cu mănușile pe mâini, dar nu avea de gând să și le scoată. Pe frigul ăsta, orice nesăbuit care atingea oțelul cu mâna goală se alegea fără o bucată de piele.

Când soarele coborî la asfinţit, câinii începură să scâncească. Le dădu apă și înjurături.

— Încă o jumătate de noapte și vă puteți căuta singuri ospățul.

Se simțea deja miros de mâncare. Dywen perora lângă foc, când Chett își primea de la Hake, bucătarul, colțul de pâine tare și un castron cu supă de fasole cu slănină.

— Pădurea e prea liniștită, spunea bătrânul pădurar. Nici o broască lângă râu, nici o bufniță în întuneric. Nu mi-a fost dat să ascult o pădure mai lipsită de viaţă ca asta.

— Dinții ăia ai tăi sună destul de lipsiți de viaţă, zise Hake.

Dywen își clănțăni dinții de lemn.

— Și nici un lup. Înainte au fost, dar acum nu mai sunt. Unde s-au dus, vă puteți închipui?

— Undeva unde e cald, zise Chett.

Din duzina de fraţi care se nimeriseră lângă foc, patru erau oamenii lui. Îi cercetă pe fiecare cu coada ochiului, să vadă dacă vreunul dădea semne de slăbiciune. Jungher părea destul de calm. Stătea liniștit și-și ascuţea sabia, ca în fiecare seară. Iar Donnel Hill cel Dulce era numai zâmbete. Avea dinții albi, buze groase și roșii, bucle blonde care i se revărsau pe umeri într-o neorânduială meșteșugită și susținea că era fiul nelegitim al unui oarecare Lannister. Poate că era. Chett nu avea nevoie de băieți frumoși, nici de bastarzi, dar Donnel cel Dulce părea că face faţă.

Era, însă, mai puțin sigur în privința pândarului pe care fraţii îl porecliseră Taie-

Lemne, mai mult fiindcă sforăia, decât fiindcă ar fi avut vreo legătură cu copacii. În clipa asta părea atât de neliniștit, încât, cine știe, poate că nu avea să mai sforăie niciodată. Iar Maslyn era și mai rău. Chett vedea cum i se prelinge sudoarea pe față, în ciuda vântului necruțător. Broboanele străluceau în lumina focului, ca o puzderie de nestemate ude. Maslyn nu se atingea de mâncare, doar se holba la castronul lui de supă, ca și cum mirosul ar fi fost pe cale să-l umple de greață. *Va trebui să fiu cu ochii pe el,* gândi Chett.

— Adunarea! Sunetul țâșni pe neașteptate dintr-o mulțime de gâtlejuri și se răspândi cu repeziciune în toate colțurile taberei de pe creasta muntelui. Oameni ai Rondului de Noapte! Adunați-vă lângă focul central!

Încruntându-se, Chett își termină supa și îi urmă pe ceilalți.

Bătrânul Urs stătea în fața focului, cu Smallwood, Locke, Wythers și Blane înșirați în spatele lui. Mormont era înveșmântat cu o mantie din blană neagră și groasă, cu corbul cocoțat pe umăr, umflându-și penele negre. *Nu e semn bun.* Chett se strecură între Brown Bernarr și câțiva bărbați de la Turnul Umbrei. Când se strânseră cu toții, cu excepția pândașilor din păduri și a străjerilor de la zidul de apărare, Mormont își drese glasul și scuipă. Saliva îngheță înainte să atingă pământul.

— Fraților, spuse el, oameni ai Rondului de Noapte. *(Oameni,* țipă corbul. *Oameni! Oameni!)* Sălbaticii sunt în marș. Coboară din munți pe cursul Apei Laptelui. Thoren e de părere că avangarda lor ne va ajunge din urmă de acum în zece zile. Cei mai experimentați cercetași ai lor vor fi în avangardă, cu Harma Cap de Câine. Ceilalți vor forma, probabil,

ariergarda, sau vor veni în preajma lui Mance Rayder însuși. În rest, luptătorii lor vor fi împrăștiaţi de-a lungul întregii linii de marș. Au boi, catâri, cai... dar puţini. Cei mai mulţi vor fi pe jos, prost înarmaţi și neantrenaţi. Armele pe care le poartă vor fi fiind mai degrabă din piatră și os decât din oţel. Sunt împovăraţi de femei, copii, turme de oi și de capre și de tot avutul lor, pe deasupra. Pe scurt, deși numeroși, sunt vulnerabili... și ei nu știu că suntem aici. Sau așa trebuie să ne rugăm să fie.

Ba știu, gândi Chett. *Bubos bătrân ce ești, le e limpede ca lumina zilei. Qhorin Halfhand nu s-a întors, așa-i? Nici Jarman Buckwell. Dacă măcar unul dintre ei a fost prins, știi foarte bine că sălbaticii vor fi stors până acum de la el un cântec, două.*

Smallwood ieși în față:

— Mance Rayder are de gând să zdrobească Zidul și să aducă războiul sânge-ros în Cele Șapte Regate. Ei, bine, ăsta e un joc care se joacă în doi. Mâine îi aducem noi războiul.

— Pornim în zori cu toată oastea, adăugă Bătrânul Urs, în timp ce un murmur străbătea mulțimea. Vom porni către nord și vom face un ocol pe la vest. Avangarda Harmei va fi dincolo de Pumn când ne vom întoarce. Colinele de la poalele Colţilor de Gheaţă sunt pline de văi înguste, șerpuitoare, numai bune pentru ambuscade. Linia lor de marș se va întinde cât vezi cu ochii. Îi vom ataca în mai multe puncte deodată și se vor jura că suntem trei mii, nu trei sute.

— Îi vom lovi în plin și vom dispărea înainte să apuce să-și grupeze cavaleria și să ne înfrunte, interveni Thoren Smallwood. Dacă se iau după noi, îi alergăm bine, apoi ne întoarcem și lovim din nou, în altă parte a

coloanei. Dăm foc căruțelor, le risipim turmele și omorâm cât de mulți putem. Pe Mance Rayder însuși, dacă-l găsim. Dacă se împrăștie și se întorc la colibele lor, atunci am învins. Dacă nu, îi hărțuim tot drumul până la Zid și avem grijă să lase în urma lor un șir de cadavre, să se știe pe unde au trecut.

— *Sunt mii!* strigă cineva din spatele lui Chett.

— *Vom muri!* Era glasul lui Maslyn, plin de spaimă.

Muri, strigă corbul lui Mormont, bătându-și aripile negre. *Muri, muri, muri.*

— Da, mulți dintre noi, răspunse Bătrânul Urs. Poate cu toții. Dar, așa cum a spus un alt Lord Comandant cu mii de ani în urmă, de aceea purtăm veșminte negre. Amintiți-vă jurământul, frații mei. *Căci suntem săbiile din întuneric, cei ce veghează pe ziduri...*

— *Focul ce arde pentru a învinge frigul.* Ser Mallador Locke își scoase sabia lungă.

— *Lumina ce aduce zorile,* răspunseră alte glasuri, și mai multe săbii țâșniră din teacă.

Apoi își scoaseră cu toții armele și erau aproape trei sute de săbii ridicate și tot atâtea glasuri strigând:

— *Goarna care îi trezește pe cei adormiți! Scutul care păzește ținuturile oamenilor!*

Chett nu avu de ales. Își ridică glasul, împreună cu ceilalți. Aerul era scăldat în aburul răsuflării lor, iar lumina focului strălucea pe oțel. Fu mulțumit să-i vadă pe Lark, pe Tiptil și pe Donnel Hill cel Dulce alăturându-se, de parcă ar fi fost la fel de nătărăi ca toți ceilalți. Asta era bine. Nu avea rost să atragă atenția, când ceasul lor era atât de aproape.

Când strigătele se stinseră, auzi din nou sunetul vântului lovindu-se de zidul de apărare.

Flăcările se învolburau, tremurând, înfrigurate parcă și ele, iar în liniștea ce se lăsase deodată, corbul Bătrânului Urs croncăni zgomotos și zise încă o dată: *Muri.*

Isteață pasăre, gândi Chett, în timp ce rupeau rândurile, îndemnați de ofițeri să mănânce bine și să se odihnească pe îndelete la noapte. Chett se cuibări sub blănurile sale, lângă câini, cu mintea plină de lucrurile care ar putea merge prost. Dacă jurământul ăla nenorocit l-a făcut pe vreunul dintre oamenii lui să se răzgândească? Sau dacă Micul Paul a uitat, și va încerca să-l omoare pe Mormont în timpul celei de-a doua gărzi, în loc de a treia? Dacă Maslyn și-a pierdut curajul sau dacă vreunul dintre ei s-a făcut șoptitor, sau...

Se pomeni stând cu urechea ciulită în noapte. Vântul suna, într-adevăr, ca scâncetul unui copil și, din când în când, Chett auzea glasuri de bărbați, nechezatul unui cal, un buștean trosnind în foc. Dar nimic altceva. *Atâta liniște.*

Vedea plutind în fața ochilor săi chipul Bessei. *Nu cuțitul am vrut să-l vâr în tine,* voia să-i spună. *Ți-am cules flori, trandafiri sălbatici, calomfir și maci galbeni, mi-a luat toată dimineața.* Inima îi bubuia ca o tobă, atât de puternic încât se temea că ar putea trezi toată tabăra. Barba îi era acoperită de o pojghiță de gheață, de jur împrejurul gurii. *De unde mi-a venit să mă gândesc așa, la Bessa?* Înainte, ori de câte ori se gândise la ea, fusese doar ca să-și aducă aminte chipul ei în timp ce murea. Ce era cu el? Abia mai putea respira. Oare adormise? Se ridică în genunchi și simți pe nas ceva ud și rece. Ridică ochii.

Ningea.

Își simțea lacrimile înghețându-i pe obraji.

Nu e drept! îi venea să strige. Zăpada îi va distruge toată munca, toate planurile făurite cu grijă. Era o ninsoare deasă, fulgii albi și mari se îngrămădeau în jurul lui. Cum vor găsi în zăpadă ascunzătorile de hrană sau cărăruia pe care voiau s-o urmeze, către est? *Nu vor avea nevoie nici de Dywen, nici de Bannen ca să ne urmărească, dacă vom merge prin zăpadă proaspătă.* Iar zăpada ascundea denivelările pământului, mai cu seamă noaptea. Un cal ar putea să se împiedice de o rădăcină sau să-și rupă piciorul, lovindu-se de o piatră. *S-a sfârșit cu noi,* își dădu el seama. *S-a sfârșit înainte de a începe. Suntem pierduți.* Fiul căutătorului de lipitori nu va avea parte nici de o viață de lord, nici de fortăreață, nici de neveste sau coroană. Va avea parte doar de sabia unui sălbatic în burtă și apoi de o groapă fără semn. *Zăpada mi-a luat totul... zăpada blestemată...*

Zăpada îl mai nenorocise o dată. Zăpada pe care o aducea numele lui Snow, și porcul său mult iubit.

Chett se ridică. Picioarele îi erau înțepenite, iar fulgii transformau torțele din depărtări în flăcărui portocalii, încețoșate. Se simțea de parcă ar fi fost atacat de un nor de insecte palide și reci. I se așezau pe umeri, pe cap, îi zburau pe la nas, în fața ochilor. Înjurând, dădu fulgii la o parte cu mâna. *Sam Tarly,* își aminti. *Mai pot încă să mă ocup de Ser Piggy.* Își înfășură șalul peste față, își trase gluga pe cap și începu să traverseze tabăra cu pași mari, către locul unde dormea lașul.

Ningea atât de tare, încât se rătăci printre corturi, dar, în cele din urmă, zări micul adăpost călduț pe care grăsanul și-l făcuse între o stâncă și coliviile corbilor. Tarly era îngropat sub un maldăr de pături negre de lână și

blănuri zdrențăroase. Vântul purtase zăpada înăuntru, acoperindu-l. Arăta ca un fel de munte moale și rotund. Când Chett scoase cu grijă pumnalul, oțelul foșni în teaca de piele, abia șoptit, ca o palidă speranță. Unul dintre corbi croncăni.

— *Zăpadă,* murmură un altul, mijindu-și ochii negri printre gratii.

Cel dintâi corb adăugă și el:

— *Zăpadă.*

Chett trecu pe lângă ei, pășind cu băgare de seamă. O să-și apese mâna stângă pe gura băiatului, ca să-i înăbușe strigătele, și pe urmă...

Uuuuuuuhooooooooooo.

Se opri cu un picior în aer, înghițindu-și înjurătura, în timp ce cornul răsuna, palid și îndepărtat, dar inconfundabil. *Nu acum. Blestemați fie zeii, nu tocmai ACUM!* Bătrânul Urs ascunsese iscoade cu ochi ageri în pădurea ce împrejmuia Pumnul, ca să le dea de știre când se apropie cineva. *Oamenii lui Jarman Buckwell, întorși de la Scara Uriașului,* își spuse Chett, *sau Qhorin Halfhand, de la Trecătoarea Țipătului.* Un singur sunet de corn însemna întoarcerea fraților. Dacă era Halfhand, Jon Snow ar putea fi cu el, în viață.

Sam Tarly se ridică în capul oaselor, cu ochii umflați de somn și se holbă la zăpadă, buimac. Corbii croncăneau zgomotos, iar Chett își auzea câinii lătrând. *Jumătate din tabăra blestemată e trează.* Degetele-i înmănușate se strânseră pe mânerul pumnalului, în timp ce aștepta ca sunetul să se stingă. Dar îndată ce pieri, porni din nou, mai puternic, mai limpede.

Uuuuuuuuuuuuhooooooooooooooo.

— O, Zei, îl auzi pe Sam Tarly scâncind. Grăsanul se ridică în genunchi, clătinându-se, cu picioarele încâlcite în mantie și pături. Le

azvârli la o parte, dând din picioare, și întinse mâna după haina de zale pe care o atârnase de o piatră din apropiere. În timp ce își trăgea peste cap haina imensă, cât un cort, și își strecura trupul în ea, Sam îl zări pe Chett, stând în fața lui.

— Au fost două? întrebă el. Am visat că aud cornul sunând de două ori.

— N-ai visat, răspunse Chett. A sunat de două ori, ca să cheme Rondul la arme. De două ori, vestind apropierea dușmanului. Te așteaptă o secure pe care scrie *Piggy,* grăsanule. De două ori înseamnă sălbatici. Îi veni să râdă, văzând teama întipărită pe fața aceea rotundă, ca o lună plină. Să-i ia naiba pe toți, înghiți-i-ar șapte iaduri. Blestemata de Harma. Blestematul de Mance Rayder. Blestematul de Smallwood. Zicea că n-o să ne ajungă decât peste...

Uuuuuuuuuuuuuuhooooooooooooo

Cornul sună, sună și sună, până când păru că nu se va stinge niciodată. Corbii își fâlfâiau aripile și țipau, zburau de colo-colo în colivii și se agățau de gratii, iar frații Rondului de Noapte se ridicau în toate colțurile taberei, își îmbrăcau armurile, își legau centurile, își apucau securile de război și arcurile. Samwell Tarly se ridică, tremurând, cu fața albă ca ninsoarea care cădea, învârtejindu-se, în jurul lor.

— Trei, scânci el, a sunat de trei ori, am auzit trei. Nu sună niciodată de trei ori. Nu s-a întâmplat asta de sute și mii de ani. Trei înseamnă...

— *Ceilalți.* Chett scoase un sunet care era pe jumătate râs, pe jumătate suspin și, dintr-odată, era ud. Simțea cum urina i se prelinge pe picior și vedea cum un șuvoi îi inundă partea din față a pantalonilor.

JAIME

Un vânt bătea dinspre est prin păru-i încâlcit, la fel de blând și de parfumat ca degetele lui Cersei. Auzea păsările cântând și simţea mișcarea râului sub barcă, în timp ce bătaia vâslelor îi împingea către răsăritul trandafiriu. După timpul îndelungat petrecut în întuneric, lumea era atât de dulce, încât Jaime Lannister se simţea ameţit. *Sunt viu și îmbătat de lumina soarelui.* Un hohot de râs izbucni dintr-odată de pe buzele lui, ca o prepeliță țâșnind din ascunzătoare.

— Liniște, mormăi fetișcana, încruntându-se. Căutătura încruntată se potrivea pe chipul ei lătăreț și lipsit de frumusețe mai bine ca un zâmbet. Nu că Jaime ar fi văzut-o vreodată zâmbind. Se amuza închipuindu-și-o într-una dintre rochiile de mătase ale lui Cersei, în locul vestei sale de piele cu ţinte. *La fel de bine ai putea îmbrăca o vacă în mătăsuri.*

Dar vaca știa să vâslească. Sub pantalonii ei aspri, maro, se ascundeau pulpe ca butucii, iar mușchii alungiţi ai braţelor sale se întindeau și se încordau la fiecare mișcare. Nici chiar după ce vâslise o jumătate de noapte nu dădea vreun semn de oboseală, ceea ce nu se putea spune despre vărul lui Jaime, Ser Cleos, care se muncea cu vâsla cealaltă. *O fetișcană voinică și puternică, dacă te uiți la ea, și totuși, vorbește ca una de neam și poartă sabie lungă și pumnal. Ah, dar oare știe să le folosească?* Jaime avea de gând să afle, îndată ce va scăpa de lanţurile acelea.

Avea cătușe de fier la încheieturi și o pereche aidoma la glezne, unite printr-un capăt de lanț, nu mai lung de două palme.

— Cuvântul meu de Lannister nu e de ajuns, s-ar părea, îi șicanase când l-au legat. Fusese foarte beat atunci, prin grija Catelynei Stark. Din evadarea lor de la Riverrun nu-și mai amintea decât frânturi. Avuseseră de furcă niţel cu temnicerul, dar fetișcana voinică i-a venit de hac. După aceea, au urcat o scară fără sfârșit, răsucindu-se, iar și iar. Picioarele îi erau ca de paie și de două-trei ori s-a împiedicat, până când fetișcana i-a întins brațul, să se sprijine. La un moment dat, l-au înfășurat într-o pelerină și l-au împins pe fundul unei bărci. Își amintea că o auzise pe Lady Catelyn poruncind cuiva să ridice bariera-ghilotină de la Poarta Apei. Îl trimitea pe Ser Cleos înapoi la Debarcaderul Regelui, cu noi condiţii pentru regină, declarase ea pe un ton care nu lăsa loc de discuţii.

Apoi trebuie că a leșinat. Vântul îi dădea o stare de somnolenţă și era plăcut să-și întindă oasele, un lux pe care lanţurile nu i-l îngăduiseră în celulă. Jaime învăţase de mult să moţăie în șa, în timpul unui marș. Asta nu era cu nimic mai greu. *Tyrion se va prăpădi de râs când va auzi cum am dormit în timpul evadării mele.* Acum însă, era treaz, și lanţurile erau supărătoare.

— Doamna mea, strigă el, dacă mă scapi de lanţurile astea, te înlocuiesc și eu la vâsle.

Ea se încruntă din nou, bănuitoare, numai foc și pară.

— Ai să-ţi porţi lanţurile, Regicidule.

— Te gândești să vâslești tot drumul până la Debarcaderul Regelui, fătucă?

— Să-mi spui Brienne. Nu *fătucă*.

— Numele meu este Ser Jaime. Nu *Regicidul.*

— Negi faptul că ai ucis un rege?

— Nu. Tu îți negi sexul? Dacă e așa, desfă-ți pantalonii ăia și arată-mi. Jaime îi oferi un zâmbet ingenuu. Ți-aș cere să-ți desfaci corsajul, dar după cum te văd, asta n-ar dovedi prea multe.

Ser Cleos se foi nervos:

— Vere, nu-ți uita manierele.

Sângele Lannisterilor e subțire în venele lui, își zise Jaime. Ser Cleos era fiul mătușii sale Genna, cu nătângul de Emmon Frey, care a trăit cu spaima Lordului Tywin Lannister din clipa în care s-a căsătorit cu sora acestuia. Când Lordul Walder Frey a adus Gemenii în război, de partea Riverrunului, Ser Emmon a ales să fie de partea soției sale, nu a propriului tată. *Casterly Rock a ieșit cât se poate de prost din afacerea asta,* chibzui Jaime. Ser Cleos arăta ca o nevăstuică, lupta ca o gâscă și avea curajul unui mielușel deosebit de viteaz. Lady Stark îi promisese că-l va elibera dacă îi va duce lui Tyrion mesajul ei, iar Ser Cleos a jurat solemn că așa va face.

Juraseră cu toții vrute și nevrute acolo, în celulă. Mai cu seamă Jaime. Acesta era prețul lui Catelyn pentru eliberarea lui. I-a așezat în dreptul inimii vârful sabiei pe care o ceruse de la fetișcana voinică și a spus:

— Jură că nu vei mai ridica niciodată armele împotriva vreunui Stark sau a vreunui Tully. Jură că-l vei sili pe fratele tău să-și onoreze promisiunea de a-mi înapoia fiicele, vii și nevătămate. Jură pe onoarea ta de cavaler, pe onoarea ta de Lannister, pe onoarea ta de Frate Jurat al Gărzii Regelui. Jură pe viața surorii tale și pe a tatălui tău, pe viața fiului tău, pe zeii vechi și noi, și te voi trimite înapoi la sora ta.

Refuză, și sângele tău îmi aparţine. Jaime își amintea împunsătura oţelului prin hainele-i jerpelite, când Catelyn a răsucit vârful sabiei.

Mă întreb ce ar avea de spus Înaltul Septon despre caracterul sfânt al jurămintelor rostite de un om mort de beat, legat în lanţuri de un zid, cu o sabie la piept! Nu că Jaime și-ar fi făcut cu adevărat griji în privinţa acelui grăsan ipocrit. Sau a zeilor pe care susţinea că-i slujește. Își amintea găleata pe care Lady Catelyn o lovise cu piciorul în celula lui. O femeie ciudată, să-și lase fetele în seama unui bărbat cu rahat în loc de onoare. Deși nu îndrăznea să se încreadă în el mai mult decât era nevoie. *Își pune nădejdea în Tyrion, nu în mine.*

— Poate că, până la urmă, nu e chiar așa de proastă, zise Jaime cu voce tare.

Cea care îl păzea îi înţelese greșit vorbele.

— Nu sunt proastă. Nici surdă.

O luă cu binișorul; s-o ia peste picior ar fi fost atât de simplu, încât n-ar fi avut nici un haz.

— Vorbeam de unul singur, și nu despre tine. E un obicei pe care-l deprinzi ușor când stai într-o celulă.

Brienne îi aruncă o privire fioroasă, împingând vâslele, trăgându-le, împingându-le iar, fără să spună nimic.

E la fel de bună de gură pe cât e de frumoasă.

— După cum vorbești, aș zice că te tragi dintr-o familie nobilă.

— Tatăl meu este Selwyn de Tarth, prin îndurarea zeilor, Lord de Evenfall. Până și asta o spusese printre dinţi.

— Tarth, zise Jaime. O stâncă înfiorătoare, în Marea Îngustă, din câte-mi amintesc. Iar Evenfallul e jurat Capătului Furtunii. Cum se face că-l slujești pe Robb de Winterfell?

— Pe Lady Catelyn o slujesc eu. Iar ea mi-a poruncit să te duc teafăr la fratele tău, Tyrion, la Debarcaderul Regelui, nu să mă iau la harţă cu tine. Taci din gură.

— Sunt sătul până-n gât de tăcere, femeie.

— Atunci vorbește cu Ser Cleos. Eu n-am ce sta la discuţii cu monștrii.

Jaime șuieră.

— Monștrii ăștia sunt prin preajmă? Se ascund în apă, poate? Între sălciile alea? Ce mă fac eu fără sabie?

— Un bărbat care-și siluiește propria soră, își ucide regele și încearcă să omoare un copil nevinovat nu merită alt nume.

Nevinovat! Băiatul ăla nemernic ne spiona. Jaime nu voia decât o oră singur cu Cersei. Călătoria lor spre nord fusese o agonie fără sfârșit. S-o vadă în fiecare zi, fără s-o poată atinge, să știe că, noapte de noapte, în cabina aia mare și scârţâitoare, Robert se vâra în patul ei, beat, abia ţinându-se pe picioare... Tyrion se străduise din răsputeri să-i mențină buna dispoziţie, dar nu fusese îndeajuns.

— Fii politicoasă când vorbești despre Cersei, fătucă, o preveni el.

— Mă cheamă Brienne, nu *fătucă*.

— Ce-ţi pasă cum îţi spune un monstru?

— Mă cheamă Brienne, repetă ea, încăpăţânată ca un catâr.

— Lady Brienne. Părea atât de stânjenită, încât Jaime îi simţi punctul slab. Sau Ser Brienne ar fi mai pe gustul tău? Râse. Nu, mă tem că nu. Poţi să-i pui unei vaci de lapte hamuri și armură și s-o îmbraci toată-n mătase, dar asta nu înseamnă c-o poţi călări pe câmpul de luptă.

— Vere Jaime, te rog, nu se cuvine să vorbești așa de grosolan. Sub mantie, Ser Cleos purta o

cămașă cu blazonul turnurilor gemene ale Casei Frey și leul auriu al Lannisterilor. Avem cale lungă de mers. N-ar trebui să ne certăm.

— Eu când mă cert, mă cert cu sabia, vere. Vorbeam cu domnița. Spune-mi, fătucă, toate femeile din Tarth sunt atât de respingătoare ca tine? Dacă așa stau lucrurile, îi plâng pe bărbați. Probabil că ei nu știu cum arată femeile adevărate, dacă locuiesc pe un munte mohorât, în mijlocul mării.

— Tarthul e un loc frumos, mormăi fata, vâslind. Insulele de Safir, i se spune. Taci, monstrule, dacă nu vrei să mă obligi să-ți pun căluș în gură.

— E și necuviincioasă pe deasupra, ce zici, vere? îl întrebă Jaime pe Ser Cleos. Dar are oțel în șira spinării, te asigur. Nu mulți bărbați îndrăznesc să-mi spună monstru în față. *Deși, pe la spate, sunt destul de slobozi la gură, n-am nici o îndoială.*

Ser Cleos tuși nervos.

— Lady Brienne a auzit minciunile alea de la Lady Catelyn, fără doar și poate. Clanul Stark nu poate spera să te înfrângă cu săbiile, ser, așa că acum duce războiul cu vorbe otrăvite.

M-au înfrânt cu săbiile, imbecilule. Jaime zâmbi cu înțeles. Oamenii pot pricepe tot felul de lucruri dintr-un zâmbet plin de înțeles, dacă îi lași. *Oare vărul Cleos chiar a înghițit rahatul ăsta, sau se căznește să mi se vâre pe sub piele? Cu cine avem de-a face, cu un nătărău cinstit sau cu un lingău?*

Ser Cleos continuă să trăncănească în voie.

— Oricine crede că un Frate Jurat al Gărzii Regelui ar fi în stare să facă vreun rău unui copil nu știe ce înseamnă onoarea.

Lingău. La drept vorbind, Jaime ajunsese să aibă remușcări fiindcă l-a aruncat pe Brandon

Stark pe fereastră. Cersei îi făcuse fără încetare inimă rea, apoi, când copilul refuza să moară.

— Avea *șapte* ani, Jaime, îl mustra ea. Chiar dacă ar fi înțeles ce a văzut, ar fi trebuit să-l putem amenința ca să păstreze tăcerea.

— Nu m-am gândit că ai vrea...

— Tu nu gândești *niciodată.* Dacă băiatul se trezește și îi spune tatălui său ce a văzut...

— Dacă și cu parcă. A tras-o în poala lui. Dacă se trezește, spunem că a visat, îl facem mincinos și, în cel mai rău caz, o să-l omor pe Ned Stark.

— Și pe urmă ce-ți închipui că va face *Robert?*

— Robert poate să facă ce vrea. Mă voi război cu el, dacă va fi nevoie. Războiul pentru cracii lui Cersei, așa îl vor numi cântăreții.

— Jaime, dă-mi pace, s-a înfuriat ea, luptându-se să se ridice.

Fără să-i dea ascultare, a sărutat-o. Pentru o clipă, Cersei s-a împotrivit, dar apoi buzele i s-au deschis sub apăsarea gurii lui. Își amintea gustul de vin și de cuișoare de pe limba ei. Un tremur străbătuse trupul lui Cersei. Jaime și-a strecurat mâna sub corsaj și l-a smuls, sfâșiind mătasea. Sânii ei au țâșnit afară și, o vreme, băiatul Stark a fost uitat.

Să-și fi amintit Cersei de el după aceea și să-l fi tocmit pe omul despre care vorbea Lady Catelyn, ca să se asigure că băiatul nu se va mai trezi niciodată? *Dacă l-ar fi vrut mort, m-ar fi trimis pe mine. Și nu-i stătea în fire să aleagă o iscoadă care să facă o asemenea treabă de mântuială.*

În josul râului, soarele răsărea, strălucind pe suprafața biciuită de vânt a apei. Țărmul sudic era argilă roșie, neted ca orice drum. Pâraie mai mici se vărsau în râul cel mare, iar trunchiurile

putrede ale copacilor înecaţi se agăţau de maluri. Ţărmul nordic era mai sălbatic. Maluri înalte, stâncoase, se înălţau la șapte metri deasupra lor, încoronate de un platou de fagi, stejari și castani. Pe culmea semeaţă din faţa lui, Jaime zări un turn de veghe, din ce în ce mai înalt, cu fiecare bătaie a vâslelor. Cu mult înainte de a ajunge la el, știu că era părăsit, cu pietrele-i roase de vreme năpădite de trandafiri cățărători.

Când vântul își schimbă direcţia, Ser Cleos o ajută pe fetișcana voinică să ridice vela, un triunghi de pânză aspră, colorat în roșu și albastru. Culorile familiei Tully, care le-ar pricinui cu siguranţă necazuri dacă ar întâlni vreo corabie Lannister pe râu, dar era singura velă pe care o aveau. Brienne luă cârma, Jaime scoase derivorul, zornăindu-și lanţurile în timp ce se mișca. După aceea, prinseră viteză, ajutaţi de vânt și de curent.

— Am putea să scurtăm mult din drum, dacă m-ai duce la tata, nu la fratele meu, sublinie Jaime.

— Fiicele Doamnei Catelyn sunt la Debarcaderul Regelui. Mă voi întoarce cu fetele sau deloc.

Jaime i se adresă lui Ser Cleos:

— Vere, dă-mi puţin cuţitul tău.

— Nu. Femeia se încordă. Nu te vreau înarmat. Glasul îi era neclintit ca o stâncă.

Se teme de mine, chiar și în lanţuri.

— Cleos, se pare că trebuie să te rog să mă razi. Lasă-mi barba, dar ia-mi tot părul de pe cap.

— Vrei să te tund chilug? întrebă Ser Cleos Frey.

— Regatul îl cunoaște pe Jaime Lannister drept un bărbat fără barbă, cu părul lung,

auriu. Un bărbat pleșuv cu o barbă galbenă, murdară, poate trece neobservat. Prefer să nu fiu recunoscut câtă vreme sunt în lanţuri.

Pumnalul nu era pe cât de ascuţit ar fi trebuit. Cleos reteza fără teamă, tăind și sfârtecând prin claia încurcată și azvârlind părul peste bord. Buclele aurii pluteau pe luciul apei, rămânând în urmă, una câte una. În timp ce șuviţele încâlcite dispăreau, un păduche coborî pe gâtul lui Jaime. Îl prinse și îl zdrobi cu unghia degetului mare. Ser Cleos mai culese și alţii de pe scalpul lui și îi aruncă în valuri. Jaime își vârî capul în apă și îl puse pe Ser Cleos să-și ascută cuţitul înainte de a-l lăsa să-i radă ultimii milimetri de miriște galbenă. Când treaba fu terminată, trecură și la aranjatul bărbii.

Chipul ce se oglindea în apă era al unui bărbat pe care Jaime nu-l cunoștea. Nu numai că era pleșuv, dar arăta de parcă îmbătrânise cu cinci ani în temniţa aceea. Avea faţa mai suptă, cu cearcăne sub ochi și riduri pe care nu și le amintea. *Așa, nu mai semăn atât de mult cu ea. Cersei va urî asta.*

Pe la amiază, Ser Cleos adormise. Sforăiturile lui sunau ca măcăitul unor rațe împerechindu-se. Jaime își lungi gâtul, să privească lumea trecând pe lângă ei; după întunericul celulei, fiecare piatră și fiecare copac erau o minune.

Câteva colibe cu o singură încăpere apărură și dispărură, cocoţate pe stâlpi înalţi, care le făceau să semene cu niște cocori. Nu văzură nici ţipenie de om. Păsările zburau deasupra lor sau ţipau din pomii care străjuiau ţărmul, iar Jaime zări pești argintii brăzdând apa. *Păstrăvul familiei Tully, semn rău,* gândi el, până când văzu un altul și mai rău – unul dintre bușteniii plutitori pe lângă care trecură se

dovedi a fi un cadavru, umflat și palid. Mantia îi era încurcată printre rădăcinile unui copac căzut, colorată, inconfundabil, în purpuriul Lannisterilor. Se întrebă dacă fusese cineva cunoscut.

Furcile Tridentului erau calea cea mai ușoară pentru a trece lucruri sau oameni peste ținuturile riverane. În vremuri de pace, ar fi putut întâlni pescari în luntrile lor, corăbii cu grâne duse în aval, negustori vânzând de la ace până la baloți de pânză în prăvăliile lor plutitoare, poate chiar și barca vreunui comediant, pictată în culori țipătoare, cu pânze matlasate, în zeci de culori, croindu-și drum în susul râului, din sat în sat și din castel în castel.

Dar războiul își luase obolul. Treceau pe lângă sate, dar nici urmă de țărani. Un năvod gol, sfâșiat, atârnând din vreun copac era singurul semn că pe acolo fuseseră pescari. O fată care își adăpa calul o zbughi îndată ce le văzu pânza. Mai târziu, trecură pe lângă o duzină de țărani care săpau un câmp, lângă ruinele unui turn pârjolit. Oamenii îi priviră posomorâți și se întoarseră la treburile lor, după ce hotărâră că barca nu reprezenta nici o amenințare.

Furca Roșie era o apă domoală, cu albia largă, un râu întortocheat, cu meandre și cotituri, presărat cu insulițe împădurite și adesea strangulat de stavile și bancuri de nisip ce stăteau ascunse chiar sub luciul apei. Însă Brienne părea să aibă ochiul ager la pericole, găsind de fiecare dată făgașul. Când Jaime o lăudă pentru cât de bine cunoștea râul, ea îl privi neîncrezătoare și spuse:

— Nu cunosc râul. Tarthul este o insulă. Am învățat să stăpânesc vâslele și vela înainte să fi stat în șa.

Ser Cleos se ridică și se frecă la ochi.

— O, zei, mă dor brațele. Sper că vântul nu se oprește. Îl adulmecă. Simt miros de ploaie.

Jaime ar fi primit cu bucurie o ploaie strașnică. Temnițele Riverrunului nu erau cele mai curate locuri din cele Șapte Regate. Probabil că trupul îi mirosea deja a brânză stătută.

Cleos privi, mijindu-și ochii, în josul apei.

— Fum!

Un deget subțire, gri, se îndoia, făcându-le semn să se apropie. Se ridica din-spre țărmul sudic, la mai multe mile depărtare, răsucindu-se, curbându-se. Mai jos, Jaime deslușì rămășițele unei clădiri imense, arzând mocnit, și un stejar înțesat de trupuri de femei.

Ciorile abia se atinseseră de cadavre. Frânghiile subțiri tăiau adânc în carnea moale a gâtlejurilor, iar când vântul bătea, trupurile se răsuceau, legănându-se.

— N-a fost o treabă cavalerească, spuse Brienne când erau destul de aproape ca să poată vedea limpede. Nici un cavaler adevărat n-ar îngădui un asemenea măcel.

— Fătucă, adevărații cavaleri văd lucruri mai rele ori de câte ori merg la război, zise Jaime. Și, da, *fac* lucruri mai rele.

Brienne cârmi către țărm.

— N-am să las nici o făptură nevinovată să rămână hrană pentru ciori.

— O fătucă fără inimă. Ciorile trebuie să mănânce și ele. Rămâi pe râu și lasă morții în pace, femeie.

Acostară în aval de locul unde stejarul uriaș își pleca ramurile deasupra apei. În timp ce Brienne cobora pânzele, Jaime se dădu jos, mișcându-se greoi, cu lanțurile la picioare. Apa Furcii Roșii îi umplu cizmele și îl udă până la

piele, prin pantalonii jerpeliți. Râzând, se prăbuși în genunchi, își vârî capul sub apă și îl scoase, picurând. Mâinile îi erau mânjite de noroi, iar când și le curăță în valuri, le văzu parcă mai slabe și mai palide decât și le amintea. Își simți picioarele înțepenite și nesigure, când își lăsă povara trupului pe ele. *La naiba, am stat prea mult în temnița Casei Tully!*

Brienne și Cleos traseră barca la mal. Cadavrele atârnau deasupra capetelor lor, pătrunse de moarte ca niște fructe putrede.

— Unul dintre noi va trebui să le dea jos, spuse fetișcana.

— Mă urc eu. Jaime se apropie de mal, zornăind. Numai scoate-mi lanțurile astea.

Brienne privea în sus, la una dintre femeile moarte. Jaime veni mai aproape, târșâindu-și picioarele, cu pași mici, poticniți – singurul fel în care lanțul de o palmă îi îngăduia să meargă. Zâmbi, văzând inscripția grosolană ce atârna la gâtul celui mai de sus cadavru.

— *Doamna cu lei,* citi el. O, da, femeie, a fost o treabă cât se poate de *necavalerească*... dar au făcut-o oamenii tăi, nu ai mei. Mă întreb cine erau aceste femei.

— Târfe de tavernă, zise Ser Cleos. Asta a fost un han, acum mi-l amintesc. Câțiva dintre oamenii din escorta mea au petrecut noaptea aici, când ne-am întors ultima oară la Riverrun.

Nu mai rămăsese nimic din clădire, doar temelia de piatră și un talmeș-balmeș de grinzi prăbușite, carbonizate. Fumul se ridica încă din cenușă.

Jaime lăsase bordelurile și târfele pe seama fratelui său, Tyrion; Cersei era singura femeie pe care o dorise vreodată.

— S-ar părea că fetele i-au desfătat pe câțiva

dintre soldaţii nobilului meu tată. Probabil i-au servit cu mâncare și băutură. În felul ăsta și-au câștigat colanele de trădători, cu un sărut și o cană cu bere. Jaime aruncă o privire în susul și în josul râului, să se asigure că nu era chiar nimeni prin preajmă. Acesta e ţinutul Brackenilor. Lordul Janos ar fi putut porunci să fie omorâte. Tatăl meu i-a pârjolit castelul, mă tem că Lordul Janos nu ne iubește.

— S-ar putea să fie mâna lui Marq Piper, zise Ser Cleos. Sau a lui Beric Dondarrion, năluca pădurii, deși am auzit că el ucide doar soldaţi. Probabil a fost vreo ceată de nordici ai lui Roose Bolton.

— Bolton a fost înfrânt de tatăl meu la Furca Verde.

— Dar nu nimicit, preciza Ser Cleos. A venit din nou la sud, când Lordul Tywin a mărșăluit împotriva vadurilor. Umbla vorba la Riverrun că a luat Harrenhalul din mâinile lui Ser Amory Lorch.

Lui Jaime nu-i plăcea deloc cum sună asta.

— Brienne, zise el, făcându-i favoarea să-i spună pe nume, în speranţa că l-ar putea asculta, dacă Lordul Bolton stăpânește Harrenhalul, e de așteptat ca Tridentul și drumul regelui să fie păzite.

Lui Jaime i se păru că zărește o umbră de șovăială în ochii ei mari și albaștri.

— Ești sub protecţia mea, zise Brienne. Ar trebui să mă omoare mai întâi pe mine.

— N-aș crede că asta le-ar da bătăi de cap.

— Lupt la fel de bine ca tine, se apără ea. Am fost printre cei șapte aleși ai Regelui Renly. Mi-a așezat pe umeri, cu mâinile lui, mantia vărgată de mătase a Gărzii Curcubeului.

— Garda *Curcubeului?* Tu și alte șase fete, am dreptate? Un cântăreţ zicea odată că toate

fecioarele sunt frumoase în mătase, dar nu te-a întâlnit pe tine, nu-i așa?

Femeia roși.

— Avem morminte de săpat. Începu să se cațere în copac.

Ramurile de jos ale stejarului erau destul de mari ca să poată sta în picioare, după ce urcă trunchiul. Se strecură printre frunze, cu pumnalul în mână, tăind funiile cadavrelor. Muștele roiau în jurul leșurilor care cădeau și duhoarea era din ce în ce mai greu de suportat, cu fiecare cadavru căzut la pământ.

— Mare osteneală, pentru niște târfe, se plânse Ser Cleos. Cu ce ar trebui să săpăm? Nu avem lopeți, iar eu, unul, n-am de gând să-mi folosesc sabia, eu...

Brienne scoase un strigăt. În loc să urce, sări jos.

— La barcă! Repede! Am văzut o corabie.

Se zoriră din răsputeri, deși Jaime nu putea să alerge mai deloc și fu luat pe sus în barcă, de vărul lui. Brienne urni barca de la mal cu o singură vâslă și ridică în grabă pânzele.

— Ser Cleos, va trebui să vâslești și tu.

Ser Cleos se supuse. Barca începu să spintece apa puțin mai repede; curent, vânt și vâsle, toate își uniră forțele. Jaime stătea înlănțuit, privind în amonte. Vedea doar vârful celeilalte vele. După felul cum cotea la Furca Roșie, părea să fie dincolo de câmpuri, înaintând spre nord, în spatele unei perdele de copaci, în timp ce ei se îndreptau spre sud, dar Jaime știa că era o iluzie. Își ridică ambele mâini, umbrindu-și ochii.

— Roșu-murdar și albastru-deschis, anunță el.

Gura mare a lui Brienne se muncea fără un sunet, făcând-o să arate ca o vacă rumegându-și

nutreţul.

— Mai repede, ser.

Hanul dispăru în curând în spatele lor, și nu se mai zărea nici vârful velei, dar asta nu însemna nimic. După ce aveau să treacă de cotul râului, urmăritorii lor se vor ivi din nou.

— Putem spera că nobilii Tully se vor opri să îngroape târfele moarte, presupun. Perspectiva de a se întoarce în celulă nu-l încânta pe Jaime. *Tyrion s-ar putea gândi la o soluție isteață acum, dar mie, unul, nu-mi trece prin minte decât să mă reped la ei cu sabia.*

Aproape o oră întreagă se jucară de-a v-aţi ascunselea cu urmăritorii, gonind printre meandre și mici insule împădurite. Tocmai când începeau să spere că reușiseră cumva să-și piardă urma, corabia îndepărtată se arătă din nou. Ser Cleos se opri din vâslit.

— Lua-i-ar Ceilalţi. Își șterse fruntea de sudoare.

— *Vâslește!* porunci Brienne.

— E o galeră fluvială, anunţă Jaime după ce privise cu atenţie o vreme. Cu fiecare bătaie a vâslelor, mai creștea parcă puţin. Nouă vâsle pe fiecare parte, ceea ce înseamnă optsprezece bărbaţi. Mai mulţi, dacă au și soldaţi, pe lângă vâslași. Și au pânze mai mari decât ale noastre. Nu putem scăpa de ea.

Ser Cleos îngheță, cu vâsla în mână.

— Optsprezece, spui?

— Câte șase pentru fiecare. Eu m-aș pune cu opt, dar brăţările astea mă cam încurcă. Jaime își ridică încheieturile. Doar dacă nu cumva Lady Brienne ar binevoi să mă dezlege.

Ea îl ignoră, concentrându-și toate eforturile la vâslit.

— Am avut un avans de o jumătate de noapte faţă de ei, spuse Jaime. Ei vâslesc din

zori, lăsând să se odihnească doar câte doi vâslași o dată. Trebuie să fie epuizați. Doar acum, la vederea bărcii noastre, au căpătat pesemne un imbold, dar asta nu va dura. Ar trebui să fim în stare să omorâm o mare parte dintre ei.

Ser Cleos se uita la el cu gura căscată.

— Dar... sunt *optsprezece*.

— Cel puțin. Mai degrabă sunt douăzeci sau douăzeci și cinci, zise Jaime.

Vărul său suspină adânc.

— Nu putem spera să înfrângem optsprezece.

— Am spus eu așa ceva? Cel mai bun lucru la care putem spera este să murim cu săbiile în mâini. Era absolut sincer. Jaime Lannister nu se temuse niciodată de moarte.

Brienne se opri din vâslit. Sudoarea îi lipise pe frunte șuvițe din păru-i de culoarea inului, iar grimasa ce i se așternuse pe chip o făcea mai urâtă ca niciodată.

— Ești sub protecția mea, spuse ea, cu glasul răgușit de mânie, aproape un mârâit.

În fața unei asemenea înverșunări, Jaime nu-și putu stăpâni râsul. *E Câinele cu țâțe,* gândi el. *Sau ar fi, dacă am putea vorbi de așa ceva.*

— Atunci, apără-mă, fătucă. Sau eliberează-mă, ca să mă apăr singur.

Galera trecea ușor în aval, o imensă libelulă de lemn. În jurul ei, apa spumega sub furia vâslelor. Câștiga teren văzând cu ochii, iar oamenii de pe punte se îmbulzeau tot mai în față, pe măsură ce se apropia. În mâini le străluceau săbiile, iar Jaime văzu și arcuri. *Arcași.* Ura arcașii.

La pupa năvalnicei galere stătea un bărbat îndesat, cu capul pleșuv, sprâncene albe, stufoase, și brațe vânjoase. Peste zale, purta o

cămașă albă, slinoasă, cu o salcie plângătoare brodată cu fir verzui, însă pe mantie avea cusut un păstrăv argintiu. *Căpitanul gărzii din Riverrun.* La vremea lui, Ser Robin Ryger fusese un luptător dârz, dar vremea lui trecuse. Era de o vârstă cu Hoster Tully și îmbătrânise odată cu stăpânul său.

Când bărcile se aflau la cincizeci de metri una de alta, Jaime își strânse palmele căuș în jurul gurii și strigă peste apă:

— *Ai venit să-mi urezi vânt bun, Ser Robin?*

— *Am venit să te duc înapoi, Regicidule,* răcni Lordul Robin Ryger. *Cum de ți-ai pierdut părul auriu?*

— *Sper să-mi orbesc dușmanii cu strălucirea țestei. Ție ți-a mers destul de bine.*

Pe Ser Robin nu-l amuza. Distanța dintre galeră și barcă se micșorase la patruzeci de metri.

— *Aruncați-vă vâslele și armele în râu și nimeni nu va păți nimic.*

Ser Cleos se răsuci:

— Jaime, spune-i că am fost eliberați de Lady Catelyn... un schimb de prizonieri, în bună lege.

Jaime îi spuse, dar fără nici un folos.

— *Lady Catelyn Stark nu e stăpână peste Riverrun,* îi strigă Robin. Patru arcași se așezară pe poziții, flancându-l, doi în picioare, doi în genunchi. *Aruncați-vă săbiile în apă.*

— *Nu am sabie,* replică Jaime, *da, dacă aș avea, ți-aș vârî-o în burtă, iar celor patru mișei le-aș ciopârți ouăle.*

Îi răspunse un stol de săgeți. Una lovi catargul cu un zgomot surd, două străpunseră vela și a patra trecu la câțiva centimetri de Jaime.

Un alt cot larg a râului se deslușea în fața lor. Brienne înclină barca, întorcând-o de-a

curmezișul curbei. Verga se balansa, cu vela pârâind, umflată de vânt. În fața lor, o insulă mare trona în mijlocul apei. Șuvoiul principal curgea către dreapta. Spre stânga, un braț al râului se alungea între insulă și falezele înalte ale țărmului nordic. Brienne întoarse cârma și luntrea o tăie spre stânga, cu vela fremătând. Jaime îi urmări ochii. *Ochi frumoși,* gândi el, *și liniștiți.* Știa să citească ochii unui om. Știa cum arăta frica. *E hotărâtă, nu disperată.*

La treizeci de metri în urma lor, galera intra în curbă.

— Ser Cleos, ia cârma, ordonă fetișcana. Regicidule, ia o vâslă și ferește-ne de stânci.

— Cum poruncește doamna mea. O vâslă nu era o sabie, dar paleta putea să zdrobească fața unui om, dacă era bine mânuită, iar coada putea fi folosită pentru a para loviturile.

Ser Cleos îndesă vâsla în mâna lui Jaime și se îndreptă în grabă spre pupa. Trecură de capul insulei și porniră la goană în josul brațului, împroșcând apa către faleză, când barca se înclină. Insula era acoperită de o pădure deasă, un hățiș de sălcii, stejari și pini înalți, aruncând peste apele adânci umbre întunecate, ce ascundeau cioturi și trunchiuri putrede de copaci înecați. În stânga lor, faleza se ridica abruptă și stâncoasă, cu râul spumegând în valuri albe în jurul bolovanilor sparți și al pietrelor căzute de-a valma de pe costișă.

Trecură din lumina soarelui în umbră, feriți de privirea galerei, între un zid verde de copaci și o faleză stâncoasă, gri-maronie. *Un răgaz de câteva clipe din calea săgeților,* gândi Jaime, îndepărtând barca de un bolovan pe jumătate scufundat.

Barca se clătină. Auzi un pleoscăit scurt și, când privi împrejur, Brienne dispăruse. O clipă

mai târziu, o zări din nou, ridicându-se din valuri, la poalele falezei, își croi drum prin apa mică, înaintă de-a bușilea peste câteva pietre și începu să se cațere. Ser Cleos se holbă la ea cu gura căscată. *Nebuna,* gândi Jaime.

— N-o lua în seamă pe fătucă, se răsti el la Ser Cleos. Cârmește!

Vedeau pânza mișcându-se în spatele copacilor. Galera li se înfățișă întreagă în mijlocul cotiturii, la douăzeci și cinci de metri în spatele lor. Când se apropie, prora se balansa cu putere și o mulțime de săgeți își luară zborul, dar toate îi ocoliră. Mișcarea celor două bărci le dădea bătăi de cap arcașilor, dar Jaime știa că vor învăța cât de curând să se echilibreze. Brienne era la jumătatea stâncii, ridicându-și trupul cu mâinile. *Ryger o va vedea, cu siguranță, iar atunci va pune arcașii să o doboare.* Jaime hotărî să pună mândria bătrânului la încercare:

— *Ser Robin,* strigă el, *ascultă-mă o clipă.*

Ser Robin ridică o mână și arcașii săi coborâră arcurile.

— *Spune ce vrei, Regicidule, dar repede.*

Barca țâșni printre bucăți risipite de pietre sparte, când Jaime strigă:

— *Știu o cale mai bună de rezolvare – lupta de la om la om. Tu și cu mine.*

— *Nu m-am născut azi-dimineață, Lannister.*

— *Nu, dar ai toate șansele să mori în după-amiaza asta.* Jaime ridică mâinile, ca interlocutorul lui să-i vadă cătușele. *Voi lupta cu tine înlănțuit. De ce te-ai teme?*

— *Nu de tine, ser. Dacă ar fi să aleg, nimic nu mi-ar plăcea mai mult, dar mi s-a poruncit să te duc înapoi viu, dacă se poate. Arcași...* Le făcu semn. *Potriviți. Întindeți. Tra...*

Șirul de arcași era la mai puțin de douăzeci

de metri. Cu greu ar fi putut rata. Dar, când își întinseră arcurile lungi, o ploaie de pietricele năvăli în jurul lor. Pietricelele răpăiră pe punte, le săltară de pe coifuri și împroșcară apa de-o parte și de alta a prorei. Cei care aveau destulă minte să înțeleagă ridicară privirea tocmai când un bolovan, mare cât o vacă, se desprinse din vârful stâncii. Ser Robin țipă înspăimântat. Piatra se rostogoli prin aer, lovi fața stâncii, se rupse în două și se prăvăli peste ei. Bucata cea mai mare izbi catargul, sfârtecă vela, aruncă doi arcași în râu și zdrobi piciorul unui vâslaș aplecat deasupra vâslei sale. Iuțeala cu care galera începu să se umple de apă sugera că bucata mai mică lovise direct în carenă. Strigătele vâslașilor răsunară, lovindu-se, cu ecou, de stâncă, în timp ce arcașii se zbăteau, duși de curent. După cum împroșcau apa, nici unul dintre ei nu știa să înoate. Jaime râse.

Pe când ieșeau din cotul râului, galera se scufunda printre mlaștini, vârtejuri și stavile, iar Jaime Lannister ajunsese la concluzia că zeii erau buni. Ser Robin și blestemații lui de arcași aveau să facă un drum lung și ud înapoi spre Riverrun, iar Jaime era scăpat de fetișcana voinică și urâtă. *Nici eu însumi n-aș fi putut plănui totul mai bine. Când voi scăpa de lanțurile astea...*

Ser Cleos țipă. Când Jaime ridică privirea, Brienne își târa picioarele pe creasta stâncii, cu mult în fața lor, căci traversase un deget de pământ, în timp ce ei urmau curbura râului. Se aruncă de pe stâncă și, plonjând, cu trupul îndoit, era aproape grațioasă. Ar fi fost urât din partea lui să spere că Brienne își va zdrobi țeasta de o piatră. Ser Cleos îndreptă barca spre ea. Din fericire, Jaime avea încă vâsla. *Un brânci când iese, și voi scăpa de ea.*

Se pomeni, în schimb, întinzându-i vâsla pe deasupra apei. Brienne se agăță cu putere și Jaime o trase în barcă. În timp ce o ajuta să urce, apa îi curgea din păr și îi picura de pe umeri, băltind pe punte. *Udă e și mai urâtă. Cine ar fi crezut că e posibil?*

— Ești o fătucă a naibii de proastă, îi spuse. Am fi putut pleca fără tine. Presupun că aștepți să-ți mulțumesc.

— N-am nevoie de mulțumirile tale, Regicidule. Am jurat să te duc teafăr la Debarcaderul Regelui.

— Și chiar ai de gând să-ți ții jurământul? Jaime îi oferi cel mai luminos zâmbet al său. Asta chiar că e o minune.

CATELYN

Ser Desmond Grell slujise Casa Tully toată viaţa. Fusese scutier când s-a născut Catelyn, cavaler când a învăţat ea să umble, să călărească și să înoate, maestru de arme când s-a măritat. O văzuse pe micuţa Cat, fiica Lordului Hoster, devenind tânără femeie, doamna unui mare lord, mama unui rege. *Iar acum m-a văzut și devenind trădătoare.*

Când plecase la luptă, fratele ei, Edmure, îl numise pe Ser Desmond castelan de Riverrun, așa că lui îi reveni sarcina de a se ocupa de nelegiuirea săvârșită de Catelyn. Ca să se simtă mai puțin stânjenit, îl adusese cu el pe servitorul tatălui său, neînduplecatul Utherydes Wayn. Cei doi bărbaţi stăteau și se uitau la ea; Ser Desmond trupeș, roșu la față, jenat, Utherydes grav, sfrijit, melancolic. Fiecare aștepta să vorbească celălalt. *Și-au dăruit viața în slujba tatălui meu, iar eu i-am răsplătit cu dezonoare,* gândi Catelyn cu amărăciune.

— Fiii tăi, spuse în cele din urmă Ser Desmond. Maester Vyman ne-a spus. Bieţii copii. Îngrozitor, îngrozitor. Dar...

— Îți împărtășim durerea, doamna mea, zise Utherydes Wayn. Întregul Riverrun jelește alături de tine, dar...

— Cu siguranţă, vestea te-a înnebunit, interveni Ser Desmond, o nebunie a suferinţei, nebunia unei mame, oamenii vor înţelege. N-ai știut...

— Am știut, spuse Catelyn hotărâtă. Mi-a

fost limpede ce făceam și știam că e o trădare. Dacă nu mă veți pedepsi, oamenii vor crede că ne-am înțeles să-l eliberăm pe Jaime Lannister. A fost fapta mea și numai a mea, și eu singură trebuie să răspund pentru ea. Puneți-mă în lanțurile goale ale Regicidului și le voi purta cu demnitate, dacă așa trebuie să se întâmple.

— Lanțuri? Doar cuvântul părea să-l scandalizeze pe bietul Ser Desmond. Pentru mama regelui, propria fiică a stăpânului meu? Cu neputință!

— Poate, spuse intendentul Utherydes Wayn, doamna mea ar fi de acord să fie închisă în camerele ei până ce se întoarce Ser Edmure. O vreme în singurătate, să se roage pentru fiii ei uciși?

— Închisă, da, zise Ser Desmond. Închisă într-o celulă din turn, asta ar merge.

— Dacă e să fiu închisă, lăsați-mă în camerele tatălui meu, ca să-i pot aduce alinare în ultimele zile ale vieții sale.

Ser Desmond cumpăni o clipă.

— Prea bine. Nu-ți vor lipsi nici confortul, nici curtoazia, însă libertatea castelului îți va fi interzisă. Vizitează septul, dacă simți nevoia, dar altminteri rămâi în camerele Lordului Hoster până la întoarcerea Lordului Edmure.

— Cum ți-e voia. Fratele ei, Edmure, nu putea fi numit lord atât timp cât tatăl lor era în viață, însă Catelyn nu-l corectă. Pune un străjer să mă păzească, dacă trebuie, dar îți dau cuvântul meu că nu voi încerca să evadez.

Ser Desmond clătină din cap, vizibil bucuros să scape de misiunea lui ingrată, dar Utherydes Wayn, cu ochii săi triști, mai zăbovi o clipă după ce castelanul își făcu ieșirea.

— Ai făcut un lucru grav, doamna mea, însă în zadar. Ser Desmond l-a trimis pe Ser Robin

Ryger pe urmele lor, să-l aducă pe Regicid înapoi... sau, dacă nu reușește, capul său.

Catelyn nici nu se așteptase la altceva. *Fie ca Războinicul să dea putere brațului tău, Brienne,* se rugă ea. Făcuse tot ce i-a stat în puteri, nu-i mai rămăsese decât să spere.

Lucrurile îi fură mutate în dormitorul tatălui ei, dominat de patul mare, cu baldachin, în care se născuse Catelyn, cu stâlpii sculptați în formă de păstrăvi săltând. Tatăl ei fusese mutat și el, cu câteva trepte mai jos, cu patul de boală așezat cu fața către balconul triunghiular spre care dădea solariul său, de unde putea să vadă râurile pe care le iubise întotdeauna.

Lordul Hoster dormea când intră Catelyn. Ea ieși pe balcon și rămase cu o mână sprijinită de balustrada aspră. Dincolo de zidurile castelului, zburdalnica Piatră Răsucită se unea cu domoala Furcă Roșie și Catelyn putea vedea până departe, în josul râului. *Dacă dinspre est se apropie o velă dungată, va fi Ser Robin, întorcându-se.* Deocamdată, pe suprafața apei nu se zărea nimic. Mulțumi zeilor pentru asta și reveni înăuntru, pentru a sta cu tatăl ei.

Nu-și putea da seama dacă Lordul Hoster știa că ea se află acolo sau dacă prezența ei îi aducea vreo mângâiere, dar fiind cu el, simțea alinare. *Ce-ai spune, tată, dacă ai ști ce fărădelege am săvârșit?* se întrebă ea. *Oare tu ai fi făcut la fel, dacă în mâinile dușmanilor noștri am fi fost Lysa și cu mine? Sau m-ai condamna și tu, spunând că a fost nebunia unei mame?*

În cameră plutea miros de moarte; un miros greu, dulceag și dezgustător, care stăruia în aer. Îi amintea de fiii pe care-i pierduse, de dragul ei Bran și de micul ei Rickon, uciși de mâna lui Theon Greyjoy, care fusese străjerul lui Ned. Încă îl plângea pe Ned, avea să-l plângă

întotdeauna, dar să-i fie luaţi şi copilaşii...

— E un lucru monstruos de crud să pierzi un copil, şopti ea încetişor, mai mult pentru sine decât pentru tatăl său.

Ochii Lordului Hoster se deschiseră.

— *Tansy,* rosti el cu glas răguşit, plin de durere.

Nu mă recunoaşte. Catelyn se obişnuise ca el s-o confunde cu mama sau cu sora sa, Lysa, însă Tansy îi era un nume necunoscut.

— Sunt Catelyn, spuse ea. Sunt Cat, tată.

— *Iartă-mă...* sângele... o, te rog... Tansy...

Oare era cu putinţă să fi existat o altă femeie în viaţa tatălui ei? Vreo ţărăncuţă căreia îi greşise în tinereţe, poate? *Oare să fi găsit alinare în braţele vreunei slujnicuţe, după moartea mamei ei?* Era, totuşi, bizar, tulburător. Dintr-odată, se simţi ca şi cum nu l-ar fi cunoscut deloc pe tatăl ei.

— Cine e Tansy, stăpâne? Vrei să trimit după ea, tată? Unde aş putea s-o găsesc?

Lordul Hoster murmură:

— *Moartă.* Mâna lui bâjbâi după a ei. Vei avea alţii... copii drăgălaşi şi de neam.

Alţii? se întrebă Catelyn. *A uitat că Ned e mort? Oare încă vorbeşte cu Tansy, sau acum sunt eu, sau Lysa, ori mama?*

Când Lordul Hoster tuşi, saliva îi ţâşni îmbibată de sânge. Strânse degetele lui Catelyn.

— ... să fii o soţie bună şi zeii te vor binecuvânta... fiii... fii nobili... *aaahhh!* Cuprins de un spasm, Lordul Hoster îşi încleşta mâna. Scoase un strigăt înăbuşit, înfigându-şi unghiile în carnea ei.

Maester Vyman veni în grabă să prepare o nouă doză de lapte de mac şi să-şi ajute stăpânul s-o dea pe gât. Curând, Lordul Hoster Tully se prăbuşi din nou într-un somn adânc.

— Vorbea despre o femeie, îi spuse Catelyn. Tansy.

— Tansy? Maester o privi cu ochi goi.

— Nu cunoști pe nimeni cu acest nume? O slujnică, o femeie din vreun sat de prin apropiere? Poate cineva din ultimii ani? Catelyn fusese plecată din Riverrun foarte mult timp.

— Nu, doamna mea. Pot să mă interesez, dacă dorești. Utherydes Wayne ar ști cu siguranță dacă o asemenea persoană a slujit vreodată la Riverrun. Tansy, ai spus? Floare de calomfir. Oamenii din popor dau adesea fiicelor lor nume de flori și plante... Maester rămase pe gânduri. A fost o văduvă, îmi amintesc. Venea la castel, în căutare de tălpi de la pantofii vechi. O chema Tansy, dacă mă gândesc bine. Sau oare Pansy? Așa ceva. Dar n-a mai venit de mulți ani...

— Pe aceea o chema Violet, spuse Catelyn, care și-o aducea foarte bine aminte.

— Așa? Maester își luă un aer spășit. Scuzele mele, Lady Catelyn, dar nu pot să mai rămân. Ser Desmond a decretat că nu avem voie să vorbim cu tine decât atât cât ne e datoria.

— Atunci trebuie să faci așa cum ți s-a poruncit. Catelyn nu-l putea învinui pe Ser Desmond. Nu-i dăduse motive să aibă încredere în ea și fără îndoială, se temea că ea ar putea să se folosească de loialitatea pe care mulți dintre oamenii de la Riverrun o simțeau încă față de fiica stăpânului, ca să pună iar la cale vreo infamie. *Cel puțin, am scăpat de război,* își spuse, *chiar dacă pentru scurt timp.*

După plecarea maesterului, îmbrăcă o mantie de lână și ieși din nou pe balcon. Lumina soarelui scânteia, poleind cu strălucirea ei apele râului ce se rostogoleau în preajma castelului. Catelyn își umbri ochii, căutând cu

privirea o navă în depărtări, temându-se că va zări vreuna. Dar nu era nimic, iar nimic însemna că speranţele îi erau încă vii.

Toată ziua a stat și a privit râul, până în noapte, când au început s-o doară picioarele. După-amiaza târziu, la castel veni un corb, coborând pe aripi mari, negre, către stâncărie. *Aripi întunecate, vorbe întunecate,* gândi ea, aducându-și aminte de ultima pasăre care sosise și de oroarea adusă cu ea.

Maester Vyman se întoarse la căderea serii, să se îngrijească de Lordul Tully și să-i aducă lui Catelyn cina frugală compusă din pâine, brânză și carne fiartă de vită cu hrean.

— Am vorbit cu Utherydes Wayne, doamna mea. E foarte sigur că, de când slujește el aici, n-a venit niciodată la Riverrun vreo femeie pe nume Tansy.

— Am văzut că astăzi a venit un corb. L-au prins pe Jaime? *Sau l-au ucis, ferească zeii!*

— Nu, doamna mea, n-am primit nici o veste despre Regicid.

— O altă bătălie, atunci? Edmure e la necaz? Sau Robb? Te rog, fii bun și alungă-mi spaimele.

— Doamna mea, n-ar trebui... Vyman privi împrejur, vrând parcă să se asigure că nu mai era nimeni în cameră. Lordul Tywin a părăsit ţările riverane. La vaduri e liniște.

— Atunci de unde a venit corbul?

— De la vest, răspunse el, făcându-și de lucru cu așternuturile Lordului Hoster și ocolind privirea lui Catelyn.

— Vești despre Robb?

Maesterul șovăi.

— Da, doamna mea.

— S-a întâmplat ceva. Își dădea seama după purtarea lui. Îi ascundea ceva. Spune-mi, e

vorba despre Robb? E rănit? *O, zei milostivi, nu mort! Nu-mi spune, te rog, că e mort.*

— Înălțimea Sa a fost rănit atacând Cragul, răspunse Maester Vyman, evaziv, dar scrie că nu e nici un motiv de îngrijorare și că speră să se întoarcă în curând.

— O rană? Ce fel de rană? Cât de gravă?

— Nu e motiv de îngrijorare, scrie el.

— Toate rănile mă îngrijorează. Are cineva grijă de el?

— Sunt convins de asta. Maesterul de la Crag se îngrijește de el, n-am nici o îndoială.

— Unde a fost rănit?

— Doamna mea, am poruncă să nu vorbesc cu tine. Regret. Adunându-și poțiunile, Vyman ieși valvârtej și Catelyn rămase din nou singură cu tatăl ei. Laptele de mac își făcuse treaba și Lordul Hoster era cufundat într-un somn adânc. Un firicel subțire de salivă i se prelingea dintr-un colț al gurii deschise, udându-i perna. Catelyn luă o bucată de pânză și îl șterse cu blândețe. Când îl atinse, Lordul Hoster gemu.

— Iartă-mă, spuse el atât de încet, încât Catelyn abia auzi vorbele. Tansy... sânge... sângele... zei, aveți milă...

Cuvintele lui o tulburară nespus, deși nu le deslușea înțelesul. Sânge, gândi ea. *Oare totul trebuie să se învârtă în jurul sângelui? Tată, cine a fost această femeie și ce i-ai făcut, de ai nevoie de atâta iertare?*

În noaptea aceea, Catelyn dormi pe apucate, bântuită de vise nedeslușite despre copiii ei, cei pierduți și cei morți. Cu mult înainte să se crape de ziuă, se trezi cu vorbele tatălui ei răsunându-i în urechi. *Copii dragi... și nobili... De ce ar fi spus asta, dacă nu cumva... Să fi zămislit oare un copil cu această femeie, Tansy?* Nu-i venea să creadă. Fratele ei, Edmure, da. N-ar fi surprins-

o să afle că Edmure avea o droaie de copii nelegitimi. Dar nu tatăl ei, nu Lordul Tully Hoster. Niciodată.

Putea fi Tansy vreun nume de alint pe care i-l dăduse Lysei, așa cum mie îmi zicea Cat? Lordul Hoster o mai confundase și altă dată cu sora ei. *Vei avea alții, a spus el... copiii dragi... nobili.* Lysa pierduse trei sarcini, de două ori în Eyrie și a treia oară la Debarcaderul Regelui... dar niciodată la Riverrun, unde Lordul Hoster ar fi fost aproape, s-o mângâie. *Niciodată, dacă nu cumva... a fost însărcinată atunci, prima oară...*

Ea și sora ei se căsătoriseră în aceeași zi și fuseseră lăsate în grija tatălui lor când proaspeții soți au plecat să se alăture rebeliunii lui Robert. După aceea, când ciclul nu le-a mai venit la timpul potrivit, Lysa deborda de fericire vorbind despre fiii pe care era sigură că îi purta, fiecare, în pântece.

— Fiul tău va moșteni Winterfellul, al meu Eyrie. O, vor fi cei mai buni prieteni, ca Ned al tău și Lordul Robert. Vor fi mai mult frați decât veri, știu asta, pur și simplu.

Era atât de fericită.

Dar Lysa a început să sângereze nu după mult timp și toată bucuria i s-a stins. Catelyn crezuse întotdeauna că Lysa a avut pur și simplu o întârziere, dar dacă fusese însărcinată...

Își amintea clipa când i l-a dat să-l țină prima oară pe Robb; mititel, roșu la față și scâncind, dar puternic de pe atunci și plin de viață. De îndată ce i-a așezat pruncul în brațe, chipul surorii sale s-a topit în lacrimi. În grabă, i-a aruncat copilul înapoi și a fugit.

Dacă ar mai fi pierdut un copil înainte, poate că s-ar explica vorbele tatălui ei, și multe altele... Căsătoria Lysei cu Lordul Arryn fusese aranjată în pripă, iar Jon era bătrân încă de pe atunci,

mai bătrân decât tatăl lor. *Un bărbat bătrân, fără moștenitor.* Celelalte două soții ale sale îl lăsaseră fără copii, fiul fratelui său fusese ucis împreună cu Brandon Stark, la Debarcaderul Regelui, galantul său văr murise în Bătălia Clopotelor. Avea nevoie de o nevastă tânără, ca să ducă mai departe Casa Arryn... *o tânără soție despre care să se știe că e fertilă.*

Catelyn se ridică, își trase pe ea o rochie de casă și coborî scările, către solariul cufundat în întuneric, ca să vegheze asupra tatălui său. Fu cuprinsă de un sentiment de neputincioasă spaimă.

— Tată, spuse ea. Tată, știu ce ai făcut. Nu mai era o mireasă inocentă, cu mintea plină de vise. Era o văduvă, o trădătoare, o mamă îndoliată și știutoare, știutoare în cele lumești. L-ai obligat s-o ia de soție.

Lysa a fost prețul pe care Jon Arryn a trebuit să-l plătească pentru săbiile și sulițele Casei Tully.

Nu era de mirare că fusese atât de lipsită de dragoste căsnicia surorii ei. Cei din neamul Arryn erau oameni semeți și arțăgoși când venea vorba de onoarea lor. Lordul Jon s-ar fi putut însura cu Lysa ca să lege Casa Tully de cauza rebeliunii și cu speranța că va avea un fiu, dar i-ar fi fost greu să iubească o femeie care ar fi venit pângărită și fără voia ei în patul lui. Ar fi fost blând, fără doar și poate, respectuos, da, însă de căldură avea nevoie Lysa.

În ziua următoare, pe când lua micul dejun, Catelyn ceru o pană și hârtie și începu o scrisoare către sora ei, aflată la Valea Arryn. Îi scrise Lysei despre Bran și Rickon, căutându-și din greu cuvintele, dar cel mai mult i-a scris despre tatăl lor.

Acum, când zilele îi sunt numărate, toate

gândurile îi sunt îndreptate către răul pe care ți l-a făcut. Maester Vyman spune că nu îndrăznește să facă laptele macului mai puternic. E timpul ca tata să-și lase sabia și scutul. E timpul să se odihnească. Cu toate astea, luptă cu înverșunare, nu vrea să se predea. Din cauza ta, cred eu. Are nevoie de iertarea ta. Din cauza războiului, drumul de la Eyrie la Riverrun a devenit periculos, știu, dar sunt sigură că o armată puternică de cavaleri poate să te conducă, ferindu-te de primejdii, prin Munții Lunii! O sută de oameni sau o mie? Și, dacă nu poți veni, nu vrei să-i scrii măcar? Câteva cuvinte de dragoste, ca să poată muri în pace! Scrie ce vrei, iar eu am să-i citesc, alinându-i suferința.

Chiar în timp ce lăsa pana deoparte și cerea să i se aducă ceara de sigiliu, Catelyn avea sentimentul că scrisoarea făcea, probabil, prea puțin și prea târziu. Maester Vyman nu credea că Lordul Hoster va mai rămâne printre ei destul ca pasărea să ajungă până la Eyrie și înapoi. *Dar mai spusese aproape același lucru și altădată...* Bărbații din familia Tully nu se dădeau bătuți cu una, cu două, chiar dacă soarta le era potrivnică. După ce îi încredință pergamentul lui Maester Vyman, Catelyn se duse la sept și îi aprinse o lumânare Tatălui Ceresc, pentru tatăl său, o a doua Babei, cea care lăsase în lume primul corb, atunci când a privit pe furiș dincolo de ușa morții, și o a treia Mamei, pentru Lysa și toții copiii pe care amândouă i-au pierdut.

Mai târziu în aceeași zi, pe când stătea la căpătâiul Lordului Hoster cu o carte în mână, citind iar și iar același pasaj, auzi glasuri puternice și sunet de goarnă. *Ser Robin,* îi trecu prin minte deodată, înfiorându-se. Ieși pe

balcon. Afară, pe râu, nu era nimic de văzut, însă de aici auzea glasurile mai distinct, tropote de cai, zăngănit de armuri și, când și când, urale. Catelyn porni în susul scărilor șerpuitoare, către acoperișul fortăreței. *Ser Desmond nu mi-a interzis să merg pe acoperiș,* își zise în timp ce urca.

Zgomotele veneau din celălalt capăt al castelului, dinspre poarta principală. Un grup de oameni stătea în fața barierei-ghilotină care se ridica, pârâind și trosnind, iar pe câmpurile ce se întindeau dincolo de castel se aflau mai multe sute de călăreți. În bătaia vântului, flamurile li se ridicară și Catelyn începu să tremure, ușurată la vederea păstrăvului Casei Riverrun. *Edmure.*

Trecură două ore până când Edmure socoti de cuviință s-o viziteze. Castelul răsuna de bucuria revederii, în timp ce bărbații își îmbrățișau nevestele și copiii pe care îi lăsaseră acasă. Corbii se ridicaseră din stâncărie, fâlfâindu-și aripile negre, în timp ce-și luau zborul. Catelyn îi privea de la balconul tatălui său. Își spălase părul, își schimbase veșmintele și se pregătise pentru reproșurile fratelui său... dar chiar și așa, așteptarea era grea.

Când, în sfârșit, auzi zgomote dincolo de ușă, se așeză cu mâinile împreunate în poală. Cizmele, jambierele și cămașa lui Edmure erau împroșcate cu noroi roșu, uscat. Uitându-te la el, n-ai fi zis că ieșise învingător dintr-o bătălie. Era slab și tras la față, cu obrajii palizi, barba neîngrijită și ochii scăpărători.

— Edmure, spuse Catelyn îngrijorată, arăți rău. S-a întâmplat ceva? A trecut vreun Lannister râul?

— I-am alungat înapoi. Lordul Tywin, Gregor Clegane, Addam Marbrand, i-am întors

pe toți din drum. Totuși, Stannis... Se strâmbă.

— Stannis? Ce-i cu Stannis?

— A pierdut bătălia la Debarcaderul Regelui, răspunse Edmure nefericit. Flota i-a fost pârjolită, armata pusă pe fugă.

O victorie a Lannisterilor era de rău augur, dar Catelyn nu putea împărtăși disperarea vădită a fratelui său. Era încă bântuită de coșmaruri cu umbra pe care o văzuse furișându-se în cortul lui Renly și sângele țâșnind prin oțelul armurii.

— Stannis nu ne era mai prieten decât Lordul Tywin.

— Nu înțelegi. Highgardenul s-a declarat de partea lui Joffrey. Dorne la fel. Tot sudul. Gura i se încleștă. Iar ție ți se pare nimerit să-i dai drumul Regicidului. N-aveai nici un drept.

— Am avut dreptul de mamă. Glasul îi era liniștit, deși vestea despre Highgarden era o lovitură cumplită pentru speranțele lui Robb. Dar nu se putea gândi la asta acum.

— Nici un drept, repetă Edmure. Era prizonierul lui Robb, prizonierul *regelui* tău, iar Robb m-a însărcinat să am grijă de el.

— Brienne va avea grijă de el. A jurat pe sabia ei.

— Femeia aceea?

— Îl va duce pe Jaime la Debarcaderul Regelui și se va întoarce cu Arya și Sansa, vii și nevătămate.

— Cersei nu va renunța niciodată la ele.

— Nu Cersei, Tyrion. A jurat în fața curții întregi. Iar Regicidul a jurat și el.

— Cuvântul lui Jaime nu face doi bani. Cât despre Pezevenghi, se spune că a primit o secure în cap în timpul bătăliei. Va fi mort înainte ca Brienne a ta să ajungă la Debarcaderul Regelui, dacă va ajunge vreodată.

— Mort? *Oare puteau fi zeii atât de neîndurători?* Îi ceruse lui Jaime să jure de o sută de ori, dar toate nădejdile și le pusese în fratele lui.

Edmure era orb la suferința ei.

— Jaime era în grija mea, și am de gând să-l aduc înapoi. Am trimis corbi...

— Către cine? Câți?

— Trei, răspunse el, ca mesajul să ajungă sigur la Lordul Bolton. Pe râu sau pe uscat, drumul de la Riverrun la Debarcaderul Regelui îi duce negreșit aproape de Harrenhal.

— Harrenhal. Cuvântul însuși părea că întunecă încăperea. Cu glasul răgușit de spaimă, Catelyn spuse: Edmure, știi ce ai făcut?

— Nu te teme, n-am pomenit de tine. Am scris că Jaime a evadat și am oferit o mie de dragoni pentru recapturarea lui.

Din ce în ce mai rău, gândi Catelyn cu disperare. *Fratele meu e un nătărău.* Nestăpânite, nechemate, lacrimile îi umplură ochii.

— Dacă a fost o evadare și nu un schimb de ostatici, spuse ea cu glas moale, ce i-ar face pe Lannisteri să i le dea lui Brienne pe fiicele mele?

— Nu se va ajunge niciodată la asta. Regicidul se va întoarce la noi. Am luat toate măsurile.

— Cu măsurile pe care le-ai luat, n-am să-mi revăd niciodată fiicele. Brienne ar fi putut să-l ducă în siguranță la Debarcaderul Regelui... *atât timp cât nimeni nu-i urmărea. Dar acum...* Catelyn nu mai putea continua. Lasă-mă, Edmure. Nu avea nici un drept să-i poruncească aici, în castelul care în curând va fi al lui, însă tonul ei nu lăsa loc de discuții. Lasă-mă cu tata și cu durerea mea, n-am ce să-ți mai spun. Du-

te. Du-te. Nu voia decât să se culce, să închidă ochii și să adoarmă, rugându-se să nu aibă nici un vis.

ARYA

Cerul era la fel de negru ca zidurile Harrenhalului pe care-l lăsau în urmă, iar ploaia cădea mărunt și fără oprire, șiroindu-le pe fețe și acoperind tropotul cailor.

Mergeau spre nord, îndepărtându-se de lac, pe drum de pământ, brăzdat de făgașe, peste câmpuri răvășite, prin păduri și pâraie. Arya porni în frunte, într-un trap sprinten, dând pinteni fără păs calului pe care-l furase, până când copacii se închiseră în jurul ei. Plăcintă Fierbinte și Gendry se străduiau din răsputeri să se țină pe urmele ei. În depărtări, lupii urlau, și Arya auzea respirația grea a lui Plăcintă Fierbinte. Nimeni nu vorbea. Din când în când, Arya arunca o privire peste umăr, să se asigure că băieții erau prea departe și să vadă dacă erau urmăriți.

Îi vor urmări, știa asta. Furase trei cai din grajduri, o hartă și un pumnal din camera lui Roose Bolton însuși, omorâse un străjer la poarta din spate, spintecându-i beregata când s-a aplecat să ridice moneda din fier dăruită de Jaqen H'ghar. Cineva avea să-l găsească mort, într-o baltă de sânge, și apoi se va da alarma generală. Îl vor trezi pe Lordul Bolton și vor scotoci tot Harrenhalul, de sus până jos, și atunci vor observa că lipsesc harta și pumnalul, împreună cu niște săbii de armurărie, pâine și brânză din bucătării, un brutar, un ucenic fierar și o slujitoare pe nume Nan... sau Nevăstuică, sau Arry, depinde pe cine întrebai.

Stăpânul Dreadfortului nu avea să vină după

ei în persoană. Roose Bolton va rămâne în pat, cu carnea-i păstoasă acoperită de lipitori, dând ordine cu glasu-i moale, șoptit. Urmărirea ar putea fi condusă de Walton, omul lui, cel căruia i se spunea Gambe de Oțel, datorită jambierelor cu care-și îmbrăca întotdeauna lungile picioare. Sau de bălosul de Vargo Hoat, cu mercenarii lui, care își ziceau Bravii Camarazi. Alții îi numeau Măștile Însângerate (deși niciodată în față) și uneori Ciunții, din cauza obiceiului lui Vargo Hoat de a tăia mâinile și picioarele celor care îl nemulțumeau.

Dacă ne prind, Roose Bolton ne va tăia mâinile și picioarele, gândi Arya, *iar apoi ne va jupui.* Era încă îmbrăcată în straiele de paj, iar pe piept, în dreptul inimii, avea cusut blazonul Lordului Bolton, omul jupuit al Dreadfortului.

De fiecare dată când întorcea capul, aproape că se aștepta să vadă o revărsare de torțe ieșind pe porțile îndepărtate ale Harrenhalului sau gonind pe zidurile-i groase și înalte, dar nu era nimic. Harrenhalul continuă să doarmă până ce se pierdu în beznă și rămase ascuns în spatele copacilor.

Când traversară primul pârâu, Arya se abătu de la drum, conducându-i, preț de câteva sute de metri, prin albia întortocheată a râului, până să iasă, în cele din urmă, din apă, cățărându-se pe un mal stâncos. Arya spera că, dacă urmăritorii aveau câini, asta i-ar putea face să le piardă urma. Nu puteau rămâne pe drum. *Pe drum e moarte, pe toate drumurile e moarte.*

Gendry și Plăcintă Fierbinte nu crâcneau în fața ei. În definitiv, Arya avea harta, iar Plăcintă Fierbinte părea aproape la fel de îngrozit de ea ca de oamenii care i-ar putea urmări. Văzuse străjerul pe care-l omorâse. *E mai bine dacă se teme de mine,* își spuse. *În felul ăsta, va face așa*

cum spun eu, în loc să facă vreo prostie.

Arya știa că ar fi trebuit să fie și ea mai speriată. Avea doar zece ani, o fată numai piele și os, călare pe un cal furat, cu o pădure întunecată în față, iar în spate cu niște bărbați care i-ar tăia bucuroși picioarele. Cu toate acestea, era cumva mai liniștită decât fusese vreodată la Harrenhal. Ploaia îi spălase sângele străjerului de pe degete, purta o sabie pe spate, lupii umblau după pradă prin întuneric, ca niște umbre sfrijite cenușii, iar Arya Stark era neînfricată. *Teama taie mai adânc decât o sabie,* șopti ea cuvintele învățate de la Syrio Forel. Și cuvintele lui Jaqen H'ghar, *valar morghulis.*

Ploaia se opri, porni din nou, se opri iarăși și iarăși se stârni, dar aveau pelerine bune, să-i apere. Arya îi conducea fără oprire, într-un ritm domol și egal. Era prea întuneric sub copaci ca să meargă mai repede, băieții nu erau călăreți, nici unul, iar pământul moale, crăpat, era primejdios, cu rădăcini pe jumătate îngropate și pietre ascunse. Se încrucișară cu un alt drum, cu făgașe adânci, pline de apă, dar Arya îl evită. În sus și în jos, pe dealurile vălurite, îi purtă Arya, printre ierburi și mărăcini și prin desișuri întortocheate, pe fundul viroagelor înguste, unde crengile încărcate de frunze ude le tăiau calea, biciuindu-le fețele.

O dată, iapa lui Gendry își pierdu potcoava în mocirlă, lăsându-se cu putere pe picioarele din spate și aruncându-l din șa, dar nici cal, nici călăreț nu pățiră nimic și Gendry își luă figura aceea îndărătnică și încălecă îndată la loc. Nu după mult timp, dădură peste trei lupi care devorau stârvul unui căprior. Când calul lui Plăcintă Fierbinte simți mirosul, se sperie și o luă la goană. Doi dintre lupi fugiră și ei, dar al treilea își înălță capul și își dezgoli colții,

pregătit să-și apere prada.

— La o parte, îi spuse Arya lui Gendry. Încet, să nu-l sperii. Se îndepărtară pe furiș, până când lupul și prada lui nu se mai zăreau. Doar atunci, Arya se întoarse și se luă după Plăcintă Fierbinte, care se ținea cu disperare în șa, gonind printre copaci.

Mai târziu, trecură printr-un sat pârjolit, croindu-și drum cu grijă printre ruinele colibelor carbonizate, pe lângă oasele unei duzini de oameni morți ce atârnau într-un șir de meri. Când îi văzu, Plăcintă Fierbinte începu să se roage, o rugăciune firavă, șoptită, pentru îndurarea Mamei, repetată iar și iar. Arya își ridică privirea la morții descărnați, în hainele lor putrede, și își spuse și ea rugăciunea. *Ser Gregor,* sunau cuvintele, *Dunsen, Dulcele Raff, Gâdilătorul și Câinele, Ser Ilyn, Ser Meryn, Regele Joffrey, Regina Cersei.* Își încheie rugăciunea cu *valar morghulis,* atingând moneda lui Jaqen, ascunsă sub centură, și apoi întinse mâna și culese un măr dintre cadavre, în timp ce trecea călare pe sub ele. Era moale și răscopt, dar îl mâncă pe de-a-ntregul, cu viermi cu tot.

Era o zi fără răsărit. Încetul cu încetul, cerul se lumină în jurul lor, dar soarele nu-l văzură nici o clipită. Negrul se transformă în gri, iar culorile reveniră, cu sfială, în lume. Pinii erau înveșmântați în nuanțe de verde mohorât, iar copacii aveau frunze căzătoare, roșcate și aurii, ce treceau deja spre maroniu. Făcură un popas, cât să adape caii și să înfulece în grabă un mic dejun rece, rupând din pâinea pe care Plăcintă Fierbinte o furase din bucătării și trecând din mână în mână bucăți mari de brânză uscată, îngălbenită.

— Tu știi unde mergem? o întrebă Gendry.

— Spre nord, răspunse Arya.

Plăcintă Fierbinte privi împrejur, nesigur.

— În ce parte e nordul?

Arya îi arătă, făcând semn cu bucata de brânză.

— Într-acolo.

— Dar nu se vede soarele. De unde știi?

— După mușchi. Vezi cum cresc pe o singură parte a copacilor? Acolo e sudul.

— Ce căutăm noi la nord? vru Gendry să știe.

— Tridentul. Arya desfășură harta furată, să le arate. Vedeți? Când ajungem la Trident, nu trebuie decât să mergem în susul râului, până ajungem la Riverrun, aici. Degetul ei trasă drumul. E cale lungă, dar n-avem cum să ne rătăcim, atât timp cât urmăm cursul râului.

Plăcintă Fierbinte se uită chiorâș la hartă.

— Care e Riverrunul?

Riverrunul era pictat ca un turn de castel, la bifurcația dintre liniile albastre, unduite, ce marcau două râuri, Piatra Răsucită și Furca Roșie.

— Uite. Arya puse degetul pe el. Scrie *Riverrun*.

— Tu știi să citești scrisul? o întrebă el admirativ, ca și cum ar fi spus că poate să umble pe apă.

Arya înclină din cap.

— Vom fi în siguranță când vom ajunge la Riverrun.

— Adevărat? De ce?

Fiindcă Riverrunul este castelul bunicului meu, și fratele meu Robb va fi acolo, îi venea să spună. Își mușcă buza și înfășură harta.

— Pur și simplu. Dar numai dacă ajungem acolo.

Arya fu prima în șa. Se simțea prost că-i

ascundea lui Plăcintă Fierbinte adevărul, dar nu avea încredere să-i dezvăluie secretul. Gendry știa, dar asta era altceva. Gendry avea și el secretul lui, deși nici chiar el nu părea să știe care era acesta.

În ziua aceea, Arya grăbi pasul, ținând caii la trap, atât cât îndrăznea, și îmboldindu-i uneori la galop, când zărea o fâșie de câmp neted înaintea lor. Asta se întâmpla, totuși, destul de rar; pe măsură ce înaintau, ținutul era din ce în ce mai deluros. Dealurile nu erau înalte, nici foarte abrupte, dar parcă nu se mai sfârșeau și în curând obosiră să urce și să coboare și pașii îi purtară singuri de-a lungul vadurilor și printr-un labirint de văi împădurite, peste care copacii își întindeau bolta deasă.

Din când în când, îi trimitea pe Gendry și Plăcintă Fierbinte înainte, iar ea se întorcea pe unde veniseră, încercând să încurce urmele, ciulind urechea în tot acest timp la primul semn al urmăritorilor. *Prea încet,* își spuse mușcându-și buza, *înaintăm prea încet, ne vor prinde, cu siguranță.* O dată, de pe creasta unui deal, zări siluete întunecate traversând un râu, în valea din spatele lor și, pentru o fracțiune de secundă, se temu că erau călăreții lui Roose Bolton, dar când se uită mai atent, își dădu seama că era doar o haită de lupi.

— *Ahooooooooo, ahooooooo!*

Când cel mai mare dintre lupi își înălță capul și îi răspunse, urlând, sunetul o înfiora.

Pe la amiază, Plăcintă Fierbinte începu să se plângă. Îl durea șezutul, le spuse el, șaua îl freca între picioare și, în plus, trebuia să doarmă puțin.

— Sunt atât de obosit încât am să cad de pe cal.

Arya îi aruncă o privire lui Gendry.

— Dacă o să cadă, cine crezi că-l va găsi mai întâi, lupii sau Măștile?

— Lupii, răspunse Gendry. Au nasul mai bun.

Plăcintă Fierbinte deschise gura și o închise. Nu căzu de pe cal. Ploaia se porni din nou, la scurt timp după aceea. Încă nu văzuseră nici o geană de soare. Se făcea tot mai frig, și aburi albi de ceață se strecurau printre pini și rătăceau peste câmpurile sterpe, pârjolite.

Gendry era aproape la fel de chinuit ca Plăcintă Fierbinte, dar era prea încăpățânat ca să se văicărească. Se ținea în șa, cu o figură dârză sub păru-i negru, lățos, dar Arya își dădea seama că nu era un călăreț priceput. *Ar fi trebuit să-mi amintesc,* își zise. Ea călărise de când se știa, ponei când a fost mică și mai târziu cai, dar Gendry și Plăcintă Fierbinte erau orășeni, iar la oraș oamenii de rând umblau pe jos. Yoren îi adusese călare de la Debarcaderul Regelui, dar una era să stai călare pe un măgar, tropăind în spatele unei căruțe, pe drumul regelui, și cu totul alta să conduci un cal de vânătoare prin pădurile sălbatice și câmpurile pârjolite.

Arya știa că de una singură ar fi mers mult mai repede, dar nu putea să-i părăsească. Erau haita ei, prietenii ei, singurii prieteni care-i mai rămăseseră în viață și, dacă n-ar fi fost ea, ei s-ar fi aflat și acum la adăpost, la Harrenhal. Gendry ar fi asudat în fierăria lui, iar Plăcintă Fierbinte în bucătărie. *Dacă ne prind Măștile, le voi spune că sunt fiica lui Ned Stark și sora regelui Nordului. Le voi porunci să mă ducă la fratele meu și să nu le facă nici un rău lui Gendry și lui Plăcintă Fierbinte.* Totuși, era posibil să n-o creadă, și chiar dacă ar crede-o... Lordul Bolton era purtătorul de flamuri al fratelui său, dar tot

o înspăimânta. *N-am să-i las să ne prindă,* își jură în tăcere, întinzând mâna peste umăr, să atingă mânerul sabiei pe care Gendry o furase pentru ea. *N-am să-i las.*

Târziu în după-amiaza aceea, ieșiră de sub bolta copacilor și se pomeniră pe malurile unui râu. Plăcintă Fierbinte scoase un țipăt de încântare.

— Tridentul! Acum nu mai trebuie decât să mergem în susul râului, cum ai spus. Aproape am ajuns!

Arya își mușcă buza.

— Nu cred că ăsta e Tridentul. Râul era umflat de ploaie, dar nici așa nu putea fi mai lat de zece metri, își amintea că Tridentul era mult mai larg. E prea mic ca să fie Tridentul, le spuse, și n-am ajuns destul de departe.

— Ba da, insistă Plăcintă Fierbinte. Am călătorit toată ziua și nu ne-am oprit aproape deloc. Trebuie să fi străbătut cale lungă.

— Haideți să ne mai uităm o dată la harta aia, fu de părere Gendry.

Arya descălecă, scoase harta, o desfăcu. Ploaia răpăia pe pielea de oaie și se scurgea în șiroaie.

— Suntem pe undeva pe aici, cred, zise ea arătând cu degetul, în timp ce băieții se uitau peste umerii ei.

— Dar, făcu Plăcintă Fierbinte, asta nu e nimic. Vezi, Harrenhalul e acolo, lângă degetul tău. Aproape îl atingi. Și am mers toată ziua.

— E cale lungă până la Trident, spuse Arya. N-o să ajungem decât peste multe zile. Asta trebuie să fie alt râu, unul dintre astea, vezi? Îi arătă una dintre liniile albastre mai subțiri, pictate de cartograf, fiecare cu un nume înscris caligrafic sub ea. Darry, Mărul Verde, Fecioara... Uite, ar putea fi ăsta, Salcia Mică.

Plăcintă Fierbinte se uită de la linie la râu.

— Mie nu mi se pare așa de mic.

Gendry se încruntă și el.

— Ăsta pe care-l arăți tu se varsă în celălalt, vezi?

— Salcia Mare, citi ea.

— Salcia Mare, atunci. Uite, și Salcia Mare se varsă în Trident, așa că am putea să mergem pe firul unuia până la celălalt, dar ar trebui să mergem în josul apei, nu în sus. Numai dacă nu cumva râul ăsta nu e Salcia Mică; dacă e celălalt de lângă...

— Pârâul Susurător, citi Arya.

— Vezi, face o buclă și curge către lac, înapoi spre Harrenhal. Gendry trasă o linie cu degetul.

Plăcintă Fierbinte făcu ochii mari.

— Nu! Ne vor omorî, cu siguranță.

— Trebuie să știm ce râu e ăsta, declară Gendry, mai îndârjit ca oricând. Trebuie să știm.

— Ei, bine, nu știm. Harta o fi având inscripții sub liniile albastre, dar pe malul râului n-a scris nimeni nici un nume. Nu vom merge nici în sus, nici în jos, hotărî ea, înfășurând harta. Vom traversa râul și vom ține drumul către nord, așa cum făceam.

— Caii știu să înoate? întrebă Plăcintă Fierbinte. Pare *adânc,* Arry. Ce ne facem dacă sunt șerpi?

— Ești sigur că ne îndreptăm spre nord? întrebă Gendry. Toate dealurile astea... dacă ne întoarcem...

— Mușchiul de pe copaci...

Gendry arătă către un copac din apropiere:

— Pomul ăla are mușchi pe trei părți, iar celălalt nu are mușchi deloc. Poate ne-am rătăcit și ne învârtim pur și simplu în cerc.

— Poate, zise Arya, dar oricum, eu am să trec

râul. Puteți să veniți sau puteți să rămâneți aici. Se urcă înapoi în șa, ignorându-i pe amândoi. Dacă nu voiau s-o urmeze, n-aveau decât să găsească singuri Riverrunul, deși, cel mai probabil, o să-i găsească pe ei Măștile Însângerate.

Fu nevoită să străbată aproape un kilometru pe malul râului până să găsească, în sfârșit, un loc pe unde să poată trece fără grijă și, chiar și acolo, iapa ei se lăsă cu greu înduplecată să intre în apă. Râul, oricum s-ar fi numit, curgea maroniu și repede, iar porțiunea adâncă din mijloc trecea de burta animalului. Apa îi umplu cizmele, dar fără să se sinchisească, dădu pinteni și ieși pe malul celălalt. Din spate, auzi un pleoscăit și nechezatul nervos al unei iepe. *Așadar, m-au urmat. Bine.* Se întoarse și-i privi pe băieți chinuindu-se să traverseze râul și să iasă șiroind din apă, în urma ei.

— N-a fost Tridentul, le spuse. *N-a fost.*

Următorul râu era mai puțin adânc și mai ușor de trecut. Nici acela nu era Tridentul și nimeni nu o contrazise când le spuse că-l vor traversa.

Întunericul cădea când se opriră din nou, să lase caii să se odihnească și să împartă alte bucate, pâine și brânză.

— Mi-e frig și sunt ud, se plânse Plăcintă Fierbinte. Acum suntem departe de Harrenhal, asta e sigur. Am putea să facem un foc...

— NU! strigară într-un glas Arya și Gendry, în exact aceeași clipă. Plăcintă Fierbinte începu să tremure puțin. Arya îi aruncă pe furiș o privire lui Gendry. *A spus-o odată cu mine, așa cum făcea odinioară Jon, la Winterfell.* Îi era dor de Jon Snow, mai mult decât de oricare altul dintre frații ei.

— Am putea să dormim, cel puțin? întrebă

Plăcintă Fierbinte. Sunt așa de obosit, Arry, și mă doare fundul! Cred că am bășici.

— O să ai mai mult de atât, dacă ne prind, răspunse ea. Trebuie să mergem mai departe. Trebuie.

— Dar e aproape întuneric și nici măcar nu se vede luna.

— Treci înapoi pe cal.

Înaintând cu greu, la pas, cu lumina pălind în jurul lor, Arya descoperi povara propriei oboseli. Avea nevoie de somn, la fel de mult ca Plăcintă Fierbinte, dar era prea riscant. Dacă adormeau, când vor deschide ochii, o să-l vadă, poate, pe Vargo Hoat stând deasupra lor, cu Shagwell Nebunul și Credinciosul Urswyck, cu Rorge și cu Mușcătorul și cu Septonul Utt și toți ceilalți monștri ai lui.

Cu toate acestea, după o vreme, mișcarea calului deveni liniștitoare, ca balansul unui leagăn, și Arya descoperi că ochii îi erau tot mai grei. Îi lăsă să se închidă doar pentru o clipă, apoi îi căscă, dintr-odată. *Nu pot să adorm!* își strigă în tăcere. *Nu pot, nu pot!* Se lovi cu degetele peste ochi și îi frecă tare, ca să-i țină deschiși, strângând hățurile cu putere și dând pinteni calului, într-un galop ușor. Dar nici ea, nici calul nu puteau să mențină ritmul și nu trecură decât câteva momente până când începură să meargă din nou la pas și alte câteva până când ochii i se închiseră iar. De data aceasta nu se deschiseră la fel de repede.

Când, în cele din urmă, ochii i se căscară, calul ei se oprise și ciugulea dintr-un smoc de iarbă, în vreme ce Gendry o scutura de braț.

— Ai adormit, îi spuse.

— Nu făceam decât să-mi odihnesc ochii.

— Atunci ți-i odihnești de mult timp. Calul tău mergea în cerc, dar până nu s-a oprit, nu

mi-am dat seama că dormi. Plăcintă Fierbinte, la fel, a intrat într-o creangă de copac și a căzut de pe cal, ar fi trebuit să-l auzi țipând. Nici măcar *asta* nu te-a trezit. Trebuie să te oprești și să dormi.

— Pot să merg atât cât poți și tu. Arya căscă.

— Mincinoaso, făcu el. Continuă să mergi dacă vrei să fii idioată, dar eu mă opresc. Fac eu prima strajă. Tu culcă-te.

— Dar Plăcintă Fierbinte?

Gendry îi arătă. Plăcintă Fierbinte era deja pe jos, cuibărit sub mantie, pe un pat de frunze umede, și sforăia încetișor. Strângea în pumn o bucată mare de brânză, dar se pare că adormise între mușcături.

Arya își dădu seama că n-avea rost să se opună. Gendry avea dreptate. *Măștile au și ele nevoie de somn,* își spuse, sperând că era adevărat. Era atât de obosită, încât era un chin să coboare din șa, dar nu uită să-și priponească iapa înainte de a-și găsi culcuș sub un fag. Pământul era tare și umed. Se întreba cât timp va mai trece până ce va dormi iarăși într-un pat, cu mâncare fierbinte și foc s-o încălzească. Ultimul lucru pe care îl făcu, înainte de a închide ochii, fu să-și scoată sabia din teacă și s-o așeze lângă ea.

— Ser Gregor, șopti ea, căscând, Dunsen, Polliver, Dulcele Raft, Gâdilătorul și... Gâdilătorul... Câinele...

Avu vise roșii și sălbatice. I se înfățișară Măștile, cel puțin patru la număr, un palid lysean și un întunecat și sălbatic luptător cu toporul din Ib, călărețul Dothraki cel plin de cicatrici căruia i se zicea Iggo și un bărbat dornishean al cărui nume nu-l știa. Veneau necontenit, călărind prin ploaie, în zale ruginite și veșminte din piele udă, cu săbiile și securile

zornăind, lovindu-se de șei. Credeau că o urmăresc, Arya știa asta cu toată strania certitudine a viselor, dar se înșelau. Ea îi urmărea pe ei.

În vis, nu era fetiță. Era lup. Un lup uriaș și puternic, iar când ieși în fața lor de sub copaci, dezvelindu-și colții și mârâind încet, simți duhoarea râncedă a fricii, venind dinspre cal și om deopotrivă. Calul lyseanului se ridică pe picioarele din spate și țipă, cuprins de spaimă, iar ceilalți începură să strige unul către altul, cu glasuri omenești, dar înainte să apuce să treacă la acțiune, ceilalți lupi țâșniră din întuneric și ploaie, o haită mare, sfrijiți, uzi și tăcuți.

Lupta fu scurtă, dar sângeroasă. Bărbatul păros se prăbuși în timp ce-și dezlega securea, cel oacheș muri întinzând o săgeată, iar lyseanul palid încercă să fugă. Frații și surorile ei îl încolțiră, dându-i ocol, iar și iar, atacându-l din toate părțile, repezindu-se la picioarele calului său și sfâșiind beregata călărețului când acesta căzu, cu o bufnitură, la pământ.

Numai omul cu clopoței în păr rămase pe poziție. Calul său lovi cu piciorul capul uneia dintre surorile ei, iar bărbatul spintecă un altul, aproape în două, cu gheara lui curbată, argintie, în timp ce părul îi suna încet.

Plină de furie, îi sări în spate, îl doborî din șa, cu capul în jos. Fălcile i se închiseră pe brațul lui, în cădere, cu dinții afundându-se în piele, în lână și carne moale. Când se prăbușiră la pământ, ea își smuci sălbatic capul și îi smulse brațul din umăr. Exultând, îl clătină în gură, dintr-o parte în alta, împrăștiind picăturile roșii și calde în ploaia neagră și rece.

TYRION

Se trezi la scârţâitul vechilor balamale de fier.

— Cine-i? întrebă el răgușit. Cel puțin glasul nu-l părăsise, așa aspru și dogit cum era. Încă avea febră și nu-și dădea seama cât ar putea fi ceasul. Cât timp dormise de data aceasta? Era atât de slăbit, atât de îngrozitor de slăbit. Cine-i? întrebă el din nou, mai tare. Prin ușa deschisă pătrundea lumina torţelor, dar în cameră singura lumină venea dinspre un ciot de lumânare de lângă pat.

Când văzu silueta înaintând spre el, Tyrion începu să tremure. Aici, la Fortăreaţa lui Maegor, fiecare servitor era în slujba reginei, așa că orice musafir putea fi una dintre iscoadele lui Cersei, trimisă acolo să isprăvească treaba începută de Ser Mandon.

Apoi bărbatul păși în lumina lumânării, cercetă atent chipul palid al piticului și chicoti:

— Te-ai tăiat la bărbierit, nu-i așa?

Degetele lui Tyrion atinseră tăietura care îi brăzda adânc fața, de deasupra unui ochi și până jos, la maxilar, peste ceea ce-i mai rămăsese din nas. Carnea umflată din jurul rănii era încă aspră și caldă la atingere.

— Da, cu un brici înfricoșător de mare.

Părul negru ca tăciunele al lui Bronn era proaspăt spălat și pieptănat pe spate, lăsând să i se vadă liniile aspre ale feţei. Purta cizme ușoare și moi, din piele argăsită, o curea lată bătută cu ţinte de argint și o mantie de mătase, verde-pal. Pe lâna cenușie a jiletcii sale era

brodat în diagonală, cu fir verde strălucitor, un lanţ cuprins de flăcări.

— Unde ai fost? ceru să știe Tyrion. Am trimis după tine... acum vreo două săptămâni, pare-mi-se.

— Acum patru zile, mai degrabă, preciză mercenarul, și am fost aici de două ori și te-am găsit pe lumea cealaltă.

— Nu eram pe lumea cealaltă. Deși dulcea mea surioară s-a străduit, nu încape vorbă. Probabil că n-ar fi trebuit să spună asta în gura mare, dar Tyrion nu se mai sinchisea. Cersei era în spatele încercării lui Ser Mandon de a-l omorî, simţea asta în stomac. Ce-i urâţenia aia de pe pieptul tău?

Bronn zâmbi.

— Blazonul meu de cavaler. Un lanţ învăpăiat, pe fond gri-fumuriu. Prin porunca nobilului tău tată, Pezevenghiule, acum sunt Ser Bronn de Apa Neagră. Vezi să nu uiți asta.

Tyrion își așeză mâinile pe plapuma de puf și se trase o palmă mai în spate, sprijinindu-se de perne.

— Eu am fost cel care ți-a promis titlul de cavaler, ai uitat? Nu-i plăcea defel acel *din porunca nobilului tău tată*. Lordul Tywin nu pierduse vremea. Faptul că-și mutase fiul din Turnul Mâinii, revendicându-l pentru sine, era un semn pe care oricine îl putea desluși, iar acesta era încă unul. Eu mi-am pierdut jumătate din nas, iar tu te alegi cu rangul de cavaler. Zeii au de dat socoteală, nu glumă. Vocea îi era plină de amărăciune. Tata te-a ridicat el însuși în rang?

— Nu. Pe noi, cei care au supravieţuit bătăliei de la turnuri, ne-a uns Înaltul Septon și Garda Regelui ne-a făcut cavaleri. A durat o jumătate de zi, doar cu trei Săbii Albe rămase să

facă onorurile.

— Știam că Ser Mandon a murit în luptă. *Pod l-a aruncat în râu, cu o fracțiune de secundă înainte ca ticălosul trădător să-mi poată înfige sabia în inimă.* Pe cine am mai pierdut?

— Câinele, răspunse Bronn. Nu e mort, doar dispărut. Mantiile aurii spun că s-a pierdut cu firea și că tu ai condus un atac în locul lui.

N-a fost una dintre ideile mele cele mai strălucite. Tyrion simțea cum cicatricea i se strânge când se încruntă. Îi făcu semn lui Bronn să se așeze pe un scaun.

— Sora mea m-a luat drept ciupercă. Mă ține în întuneric și mă hrănește cu rahat. Pod e băiat bun, dar are la limbă un nod mai mare decât Casterly Rock și nu mă încred nici în jumătate din ce-mi spune. L-am trimis după Ser Jacelyn, iar el s-a întors și mi-a zis că-i mort.

— El și alți o mie. Bronn se așeză.

— Cum? întrebă Tyrion, simțindu-se dintr-odată de o mie de ori mai rău.

— În timpul bătăliei. Sora ta i-a trimis pe frații Kettleblack să-l aducă pe rege înapoi la Fortăreața Roșie, după câte am auzit. Când mantiile aurii l-au văzut plecând, jumătate au hotărât să meargă cu el. Mâna de Fier le-a tăiat calea și a încercat s-o facă să se întoarcă la ziduri. Se spune că Bywater îi mustruluia bine și aproape că îi lămurise, când cineva i-a străpuns gâtul cu o săgeată. N-a mai părut așa de fioros apoi, așa că l-au tras jos de pe cal și l-au omorât.

Încă un păcat de pus în cârca lui Cersei.

— Nepotul meu, Joffrey, spuse el. L-a încercat vreo primejdie?

— Nu mai mult decât pe unii și mai puțin decât pe majoritatea.

— A păţit ceva? A fost rănit? I s-a ciufulit părul, s-a înţepat la deget, și-a rupt vreo unghie?

— Nu, din câte am auzit.

— Am prevenit-o pe Cersei ce urma să se întâmple. Cine e acum la comanda mantiilor aurii?

— Nobilul tău tată a încredinţat-o unuia dintre oamenii lui de încredere de la vest, un cavaler pe nume Addam Marbrand.

În mod obișnuit, mantiilor aurii nu le-ar fi plăcut deloc să fie adus un străin la comanda lor, dar Ser Addam Marbrand era o alegere iscusită. Ca și Jaime, era genul de bărbat pe care ceilalţi îl urmau fără preget. *Am pierdut garda orașului.*

— L-am trimis pe Pod să-l caute pe Shagga, dar n-a avut noroc.

— Ciorile de Piatră sunt și acum în pădurea regelui. Se pare că Shagga a prins gust pentru locul ăla. Timett i-a condus acasă pe Oamenii Arși, cu toată prada pe care au luat-o din tabăra lui Stannis, după bătălie. Chella și-a făcut apariţia, într-o dimineaţă, la Poarta Râului, cu o duzină de Urechi Negre, dar mantiile roșii ale tatălui tău i-au alungat, în timp ce oamenii de la Debarcaderul Regelui aruncau în ei cu bălegar și îi huiduiau.

Ingraţii. Urechile Negre au murit pentru ei. În vreme ce Tyrion zăcea, visând, ameţit de leacuri, cei de un sânge cu el îi smulseseră ghearele, una câte una.

— Vreau să te duci la Cersei. Nepreţuitul ei fiu a ieșit din luptă viu și nevătămat, așa că sora mea nu mai are nevoie de nici un ostatic. A jurat cândva s-o elibereze pe Alayaya, îndată ce...

— A eliberat-o. Acum opt, nouă zile, după

biciuire.

Tyrion își urni trupul, ridicându-se mai sus, ignorând durerea ce-i străfulgera dintr-odată umărul.

— *Biciuire?*

— Au legat-o în curte de un stâlp și au biciuit-o, pe urmă au azvârlit-o pe poartă afară, goală și plină de sânge.

Învăța să citească, gândi Tyrion, fără noimă. Peste față, cicatricea i se strânse și, pentru o clipă, avu impresia că îi va exploda capul de furie. Adevărat, Alayaya era o târfă, dar era cea mai dulce, mai curajoasă și mai inocentă fată pe care o cunoscuse vreodată. Tyrion nu se atinsese de ea, Alayaya nu fusese altceva decât un văl care o ascundea pe Shae. În nepăsarea lui, nu se gândise niciodată ce preț ar putea avea rolul ei.

— I-am promis surorii mele că-l voi trata pe Tommen așa cum o va trata ea pe Alayaya, își aminti el cu voce tare. Simțea că-i vine să vomite. Cum aș putea biciui un copil de opt ani? *Dar dacă n-am s-o fac, Cersei va ieși învingătoare.*

— Nu-l ai pe Tommen, îi zise Bronn pe șleau. După ce a aflat că Mâna de Fier a murit, regina i-a trimis pe frații Kettleblack după el și nimeni de la Rosby n-a avut bărbăția să li se împotrivească.

Altă lovitură, dar în același timp, o ușurare, trebuia să recunoască. Ținea la Tommen.

— Parcă era vorba că frații Kettleblack sunt de partea noastră, îi reaminti lui Bronn, iritat peste măsură.

— Au fost, atât timp cât am putut să le dau câte două monede de-ale tale pentru fiecare monedă a reginei, dar acum Cersei a ridicat prețul. După bătălie, Osney și Osfryd au fost

făcuţi cavaleri, ca și mine. Numai zeii știu de ce; nimeni nu i-a văzut la luptă.

Supușii mă părăsesc, prietenii mei sunt năpăstuiți și umiliți, iar eu zac și putrezesc aici, gândi Tyrion. *Credeam c-am câștigat nenorocita de bătălie. Asta să fie gustul victoriei?*

— E adevărat că Stannis a fost pus pe fugă de fantoma lui Renly?

Bronn schiţă un zâmbet.

— De la turnuri, noi n-am văzut altceva decât flamuri în noroi și oameni aruncându-și sulițele și fugind, dar prin cârciumi și bordeluri sunt sute care sunt gata să-ţi spună cum l-au văzut pe Lordul Renly omorându-l pe unul sau pe altul. Cei mai mulţi dintre oștenii lui Stannis fuseseră la început ai lui Renly și s-au întors la el îndată ce l-au văzut în armura aceea verde, strălucitoare.

După toate planurile pe care le ticluise, după ofensiva și podul lui de corăbii, după ce s-a ales cu fața sfârtecată în două, Tyrion fusese eclipsat de un mort. *Dacă Renly e mort într-adevăr.* Alt lucru pe care trebuia să-l cerceteze.

— Cum a scăpat Stannis?

— Lysenii lui și-au ţinut galerele în golf, dincolo de lanțul tău. Când bătălia a luat-o razna, au pătruns de-a lungul ţărmului și au luat cu ei câți au putut. La urmă, oamenii s-au omorât între ei ca să urce la bord.

— Dar cu Robb Stark ce s-a întâmplat? Ce mai face?

— Câţiva lupi ai lui își croiesc drum către Duskendale, pârjolind totul în cale. Tatăl tău l-a trimis pe Lordul Tarly să le vină de hac. Mi-a trecut prin minte să merg cu ei. Se spune că e un bun soldat și cu mână largă când vine vorba de pradă.

Gândul că l-ar putea pierde pe Bronn era ultima picătură.

— Nu. Locul tău e aici. Ești căpitan al Gărzii Mâinii.

— Nu ești Mâna Regelui, îi reaminti Bronn tăios. Mâna e tatăl tău, și el are propria lui afurisită de gardă.

— Ce s-a întâmplat cu toți oamenii pe care i-ai angajat pentru mine?

— Unii au murit la turnuri. Unchiul ăla al tău, Ser Kevan, ne-a plătit pe noi, ceilalți, și s-a descotorosit de noi.

— Ce frumos din partea lui, zise Tyrion caustic. Asta înseamnă că ți-ai pierdut gustul pentru aur?

— Nici pomeneală.

— Bine, căci întâmplarea face să mai am nevoie de tine. Ce știi despre Ser Mandon Moore?

Bronn izbucni în râs.

— Știu că e înecat de-a binelea.

— Am o datorie mare la el, dar cum să i-o plătesc? Își atinse fața, pipăind cicatricea. Știu foarte puține despre el, la drept vorbind.

— Avea ochi ca de pește și purta o mantie albă. Ce altceva mai trebuie să știi?

— Pentru început, totul, răspunse Tyrion. Ceea ce voia era o dovadă că Ser Mandon fusese omul lui Cersei, dar nu îndrăznea s-o spună cu voce tare. În Fortăreața Roșie, era cel mai bine să-ți ții gura. În ziduri erau șobolani și păsările care ciripeau prea mult, și păianjeni. Ajută-mă să mă ridic, spuse el, luptându-se cu așternuturile. E timpul să-mi vizitez tatăl și să mă fac din nou văzut.

— Ce priveliște încântătoare, îl zeflemisi Bronn.

— Ce contează o jumătate de nas pe un chip

ca al meu? Dar, fiindcă veni vorba de chipuri drăgălașe, Margaery Tyrell a sosit deja la Debarcaderul Regelui?

— Nu, dar se apropie, iar orașul o iubește la nebunie. Tyrellii aduc mâncare cu căruţele de la Highgarden și o dau de pomană în numele ei. Sute de căruțe în fiecare zi. Mii de oameni ai lui Tyrell își dau ifose cu trandafirii lor galbeni cusuți pe jiletci și nici măcar unul nu-și plătește vinul. Soție, văduvă sau târfă, toate femeile își lasă la o parte virtutea în fața oricărui puștan cu un trandafir galben pe piept.

Pe mine mă scuipă și Tyrellilor le dau de băut. Tyrion coborî cu băgare de seamă din pat. Picioarele i se înmuiară sub greutatea corpului, camera începu să se învârtă și fu nevoit să se agațe de brațul lui Bronn, ca să nu se prăvălească pe podea.

— *Pod!* strigă el. Podrick Payne! Unde mama naibii ești? Durerea mușca din trupul lui, ca un câine știrb. Tyrion ura slăbiciunea, mai ales pe a lui. Îl umilea, și umilința îl înfuria. Pod, *vino aici!*

Băiatul veni într-un suflet. Când îl văzu pe Tyrion în picioare, agățat de brațul lui Bronn, rămase cu gura căscată.

— Stăpâne, te-ai ridicat. Vrei... ai nevoie de vin? Vinul viselor? Să-l aduc pe Maester? Spunea că trebuie să stai. În pat, vreau să zic.

— Am stat prea mult în pat. Adu-mi veșminte curate.

— Veșminte?

Tyrion nu înțelesese niciodată cum putea fi băiatul ăsta atât de ager și descurcăreț în luptă și atât de năuc în restul timpului.

— Haine, repetă el. Tunică, jiletcă, pantaloni, ciorapi. Pentru mine. Să mă îmbrac cu ele. Ca să pot pleca din celula asta

blestemată.

Fu nevoie de toţi trei ca să-l îmbrace. Oricât de hidoasă i-ar fi fost faţa, rana cea mai urâtă era la articulaţia dintre umăr şi braţ, unde propria cămaşă de zale îi intrase în carne la subsuoară, sub lovitura unei săgeţi. Din carnea palidă îi curgeau încă puroi şi sânge, ori de câte ori Maester Frenken îi schimba bandajul şi fiece mişcare era un chin cumplit.

În cele din urmă, Tyrion se lăsă îmbrăcat cu o pereche de pantaloni şi o cămaşă de noapte mult prea mare, care îi atârna pe umeri. Bronn îi îndesă cizmele în picioare, în timp ce Pod plecă să caute un toiag de care să se sprijine. Bău o cană din vinul viselor, să prindă puteri. Vinul era îndulcit cu miere şi avea destul mac cât să-l ajute să suporte durerea o vreme.

Chiar şi aşa, când răsuci încuietoarea, era deja ameţit, iar coborând scările întortocheate de piatră, picioarele începură să-i tremure. Mergea cu toiagul într-o mână şi cu cealaltă pe după umărul lui Bronn. Pe când coborau, o slujitoare urca scările. Se holbă la ei cu ochi mari, albi, de parcă ar fi văzut o fantomă. *Piticul s-a sculat din morţi,* gândi Tyrion. *Şi, uite, e mai hidos ca oricând, fugi şi spune-le amicilor tăi.*

Fortăreaţa lui Maegor era locul cel mai bine apărat din Cetatea Roşie, un castel în castel, înconjurat de un şanţ adânc şi uscat, mărginit de ţepuşe. Când ajunseră la poartă, podul mobil era ridicat pentru noapte. În faţa lui stătea Ser Meryn Trant, în armura-i palidă şi mantia-i albă.

— Coboară podul, îi ordonă Tyrion.

— Regina a poruncit să ridicăm podul pe timp de noapte. Ser Meryn fusese întotdeauna omul lui Cersei.

— Regina doarme, iar eu am treabă cu tatăl

meu.

Numele Lordului Tywin Lannister funcţiona ca o vrajă. Bodogănind, Ser Meryn Trant dădu ordinul și podul mobil fu coborât. Un al doilea cavaler din Garda Regelui stătea de pază dincolo de șanț. Ser Osmund Kettleblack reuși să schiţeze un zâmbet când îl văzu pe Tyrion apropiindu-se, cu mersu-i legănat.

— Te simți mai bine, stăpâne?

— Mult mai bine. Când e următoarea bătălie? Ard de nerăbdare!

Totuși, când ajunse împreună cu Pod la scările șerpuitoare, Tyrion nu putu decât să se oprească în faţa lor, cu gura căscată, cuprins de disperare. *Nu le voi urca niciodată pe picioarele mele,* recunoscu în sinea lui. Înghiţindu-și mândria, îi ceru lui Bronn să-l ducă în braţe, sperând din răsputeri că, la ora aceasta, nu va fi nimeni să-l vadă și să zâmbească, nimeni care să spună povestea piticului purtat în braţe pe scări, ca un prunc de ţâţă.

Curtea exterioară era înțesată de corturi și pavilioane, cu zecile.

— Oamenii lui Tyrell, îi explică Podrick Payne în timp ce își croiau drum printr-un labirint de mătăsuri și pânze de cort. Ai Lordului Rowan, de asemenea, și ai Lordului Redwyne. N-a fost loc destul pentru toţi. În castel, vreau să zic. Unii au luat camere. Camere în oraș. În hanuri și peste tot. Au venit pentru nuntă. Nunta regelui, a Regelui Joffrey. Vei fi destul de zdravăn ca să participi, stăpâne?

— Hrăpăreţele hiene n-au cum să mă ţină la distanţă. Acesta era avantajul nunţilor faţă de bătălii, cel puţin; probabilitatea să-ţi taie cineva nasul era mai mică.

Luminile ardeau încă difuze în spatele ferestrelor cu obloane din Turnul Mâinii.

Oamenii de la ușă purtau mantiile purpurii și coifurile cu lei ale gărzii tatălui său. Tyrion îi cunoștea pe amândoi și îl lăsară să intre de cum îl văzură... deși, observă el, nici unul nu suportă să se uite prea mult la fața lui.

Înăuntru, dădură peste Ser Addam Marbrand care cobora scara în spirală, învești mântat în platoșa neagră, bogat ornamentată, și mantia de brocart ale unui ofițer din Garda Orașului.

— Stăpâne, spuse el, ce bine-mi pare să te văd. Am auzit...

— ... zvonuri că se sapă un mormânt micuț? Și eu. În condițiile astea, mi s-a părut că e cel mai bine să mă ridic din pat. Am auzit că ești comandantul Gărzii Orașului. Să-ți transmit felicitări sau condoleanțe?

— Mă tem că de amândouă. Ser Addam zâmbi. Moartea și dezertarea m-au lăsat cu vreo patru mii patru sute. Numai zeii și Degețel știu cum vom reuși să plătim în continuare atât de mulți, dar sora ta îmi interzice să-l las pe vreunul să plece.

Ești încă neliniștită, Cersei? Acum că bătălia s-a sfârșit, mantiile aurii nu te vor mai ajuta.

— Vii de la tatăl meu? întrebă Tyrion.

— Da, mă tem că nu l-am lăsat în cea mai bună dispoziție. Lordul Tywin e de părere că patru mii patru sute de soldați sunt mai mult decât suficienți ca să găsească un singur cavaler rătăcit, dar vărul tău Tyrek rămâne dispărut.

Tyrek era fiul răposatului său unchi Tygett, un băiat de treisprezece ani. Dispăruse în timpul răzmeriței, la scurt timp după ce se căsătorise cu Lady Ermesande, o copilă încă de țâță, care s-a întâmplat să fie ultima moștenitoare în viață a Casei Hayford. *Și probabil prima mireasă din istoria Celor Șapte*

Regate care a rămas văduvă înainte de a fi înțărcată.

— Nici eu nu l-am putut găsi, mărturisi Tyrion.

— E hrană pentru viermi, spuse Bronn, cu tactul său obișnuit. Mâna de Fier l-a căutat, iar eunucul a zornăit o pungă dolofană. N-au avut mai mult noroc decât noi. Renunță, ser.

Ser Addam se uită la mercenar cu dezgust.

— Lordul Tywin e înverșunat când vine vorba de sângele lui. Îl vrea pe băiat, viu sau mort, și am de gând să-i fac voia. Se uită din nou la Tyrion: Îl găsești pe tatăl tău în solariul lui.

Solariul meu, gândi Tyrion.

— Cred că știu drumul.

Drumul însemna alte trepte de urcat, dar de data asta se descurcă pe propriile-i picioare, cu o mână pe umărul lui Pod. Bronn îi deschise ușa. Lordul Tywin Lannister ședea lângă fereastră, scriind la lumina unei lămpi. Își ridică privirea la sunetul zăvorului.

— Tyrion. Liniștit, așeză pana deoparte.

— Mă bucur că-ți amintești de mine, stăpâne. Tyrion își luă mâna de pe umărul lui Pod, se sprijini de toiag și se apropie cu pași șovăitori. *Ceva nu e în regulă,* știu el dintr-odată.

— Ser Bronn, spuse Lordul Tywin, Podrick, poate ar fi mai bine să așteptați afară până ce terminăm.

Bronn îi aruncă Mâinii Regelui o privire aproape insolentă. Totuși, făcu o plecăciune și se retrase, cu Pod după el. Ușa grea se închise cu putere în spatele lor și Tyrion Lannister rămase singur cu tatăl său. Chiar și cu obloanele trase, răcoarea din încăpere era palpabilă. *Ce fel de minciuni îi tot spune Cersei?*

Lordul de Casterly Rock era suplu ca un bărbat cu douăzeci de ani mai tânăr, chipeș chiar, în felul său auster. Obrajii îi erau acoperiți de o barbă blondă, aspră, încadrând o față rigidă, un cap pleșuv și o gură fermă. La gât purta un lanț din mâini de aur, cu degetele încleștate, fiecare, pe încheietura celeilalte.

— E un lanț frumos, remarcă Tyrion. *Deși mie îmi stătea mai bine.*

Lordul Tywin ignoră înțepătura.

— Mai bine te-ai așeza. Crezi că e înțelept că te-ai ridicat din patul de suferință?

— Nu mai suport patul de suferință. Tyrion știa cât de mult disprețuia tatăl său slăbiciunea. Își adjudecă scaunul cel mai apropiat. Ce camere plăcute ai. Îți vine să crezi – în timp ce eram pe moarte, cineva m-a mutat într-o celulă mică și întunecată din Fortăreața lui Maegor.

— Fortăreața Roșie e plină de nuntași. După ce pleacă, îți vom găsi un loc mai potrivit.

— Mie mi-a plăcut mai mult locul *ăsta.* Ați stabilit data pentru nunta asta măreață?

— Joffrey și Margaery se vor căsători în prima zi a noului an, care se nimerește a fi și prima zi a noului secol. Ceremonia va vesti zorile unei noi ere.

O nouă eră Lannister, gândi Tyrion.

— O, ce păcat, mă tem că mi-am făcut alte planuri pentru ziua aceea.

— Ai venit aici doar ca să te plângi de dormitorul tău și să faci glume nesărate? Am de terminat scrisori importante.

— *Scrisori importante.* Fără doar și poate.

— Unele bătălii se câștigă cu săbii și sulițe, altele cu condeie și corbi. Scutește-mă de reproșurile astea în doi peri, Tyrion. Ți-am vizitat patul de suferință ori de câte ori mi-a îngăduit Maester Ballabar, când credeam că vei

muri. Își îndoi degetele sub bărbie. De ce l-ai dat afară pe Ballabar?

Tyrion ridică din umeri.

— Maester Frenken nu pare atât de hotărât să mă țină mereu cu simțurile amorțite.

— Ballabar a venit în oraș în suita Lordului Redwyne. Un vindecător înzestrat, se spune. A fost frumos din partea lui Cersei că l-a rugat să aibă grijă de tine. Se temea pentru viața ta.

Se temea că s-ar putea să nu mi-o pierd, vrei să spui.

— Fără îndoială, de aceea a stat mereu la căpătâiul meu.

— Nu fi impertinent. Cersei are de pregătit o nuntă regală, iar tu ești în afara oricărui pericol de cel puțin două săptămâni. Lordul Tywin examina fața desfigurată a fiului său, privindu-l, cu ochii săi mari și verzi, fără să clipească. Deși rana e chiar oribilă, te asigur. Ce nebunie a pus stăpânire pe tine?

— Inamicul era la porți cu un berbece. Dacă Jaime ar fi condus ofensiva, ai numi această nebunie curaj.

— Jaime n-ar fi fost niciodată atât de nesăbuit încât să-și scoată coiful în timpul luptei. Sper că l-ai ucis pe cel care te-a rănit.

— O, ticălosul e mort de-a binelea. Deși Podrick Payne fusese cel care-l omorâse pe Ser Mandon, aruncându-l în râu, unde s-a înecat sub povara propriei armuri. Un dușman mort e o eternă bucurie, spuse voios Tyrion, cu toate că nu Ser Mandon fusese adevăratul lui dușman. Omul nu avea nici un motiv să-l vrea mort. *A fost doar o unealtă, și cred că știu cine era meșterul. Cersei îi spusese să se asigure că nu ies viu din bătălie.* Dar în lipsa dovezilor, Lordul Tywin nu ar pleca niciodată urechea la o asemenea acuzație. Tată, de ce te afli aici, în

oraș? N-ar trebui să fii plecat, să te lupți cu Lordul Stannis sau cu Robb Stark sau cu altcineva? *Și cu cât mai repede cu atât mai bine.*

— Până când Lordul Redwyne nu-și aduce flota, nu avem cu ce corăbii să atacăm Piatra Dragonului. Nu contează. Soarele lui Stannis Baratheon a apus la Apa Neagră. Cât despre Stark, băiatul e încă la vest, dar o mare oștire de nordici, sub comanda lui Helman Tallhart și Robert Glover, coboară către Duskendale. L-am trimis pe Lordul Tarly în întâmpinarea lor, în timp ce Ser Gregor înaintează pe drumul regelui ca să le taie retragerea. Tallhart și Glover vor fi prinși între ei, cu o treime din oastea lui Stannis.

— Duskendale? La Duskendale nu era nimic care să merite riscul. Oare Tânărul Lup făcuse, în sfârșit, o boacănă?

— Nu e nimic cu care trebuie să te frământi. Ești palid la față ca moartea și sângele ți se prelinge prin bandaje. *Spune* ce vrei și du-te înapoi în pat.

— Ce vreau... își simțea gâtul aspru și încleștat. Ce voia, de fapt? *Mai mult decât îmi vei putea oferi vreodată, tată.* Pod mi-a spus că Degețel a fost numit Lord de Harrenhal.

— Un titlul gol, atât timp cât Roose Bolton ține castelul pentru Robb Stark, dar Lordul Baelish era dornic să primească această onoare. A făcut treabă bună în problema căsătoriei în familia Tyrell. Un Lannister își plătește datoriile.

Căsătoria aceea fusese, de fapt, ideea lui Tyrion, dar ar fi părut o mojicie să revendice asta acum.

— S-ar putea ca titlul ăla să nu fie chiar atât de gol cum crezi, îl preveni Tyrion. Degețel nu face nimic fără motive întemeiate. Dar, fie ce-o

fi. Spuneai ceva despre plata datoriilor, pare-mi-se?

— Iar tu îţi vrei răsplata cuvenită, asta e? Foarte bine. Ce anume ai vrea de la mine? Pământuri, castele, vreo funcţie?

— Niţică afurisită de recunoștință ar fi un bun început.

Lordul Tywin îl privi fără să clipească.

— Măscăricii și maimuţele cer aplauze. La fel a vrut și Aerys, dacă veni vorba. Ai procedat așa cum ți s-a poruncit și sunt sigur că ai făcut tot ce ți-a stat în putință. Nimeni nu neagă rolul pe care l-ai jucat.

— *Rolul* pe care l-am jucat? Ceea ce-i mai rămăsese lui Tyrion din nări ar fi putut, cu siguranţă, să scoată flăcări. Ţi-am salvat nenorocitul de oraș, dacă nu mă înșel.

— Se pare că majoritatea oamenilor sunt de părere că atacul meu asupra flancului lui Stannis a fost cel care a schimbat cursul bătăliei. Lordul Tyrell, Rowan, Redwyne și Tarly au luptat și ei vitejește. Și mi s-a spus că sora ta, Cersei, a fost cea care le-a cerut piromanţilor să facă focul sălbatic care a distrus flota lui Baratheon.

— În vreme ce eu n-am făcut decât să-mi tund părul din nas, asta vrei să spui? Tyrion nu-și putea ascunde amărăciunea din glas.

— Lanţul tău a fost o mișcare iscusită și crucială pentru victoria noastră. Asta voiai să auzi? Mi s-a spus că tot ţie trebuie să-ţi mulţumim și pentru alianța noastră cu Dornul. S-ar putea să-ți facă plăcere să afli că Myrcella a ajuns teafără la Sunspear. Ser Arryn Oakheart scrie că Myrcella are o mare simpatie pentru Prinţesa Arianne și că Prinţul Trystane e încântat de ea. Nu-mi place să-i dau Casei Martell un ostatic, dar bănuiesc că era

inevitabil.

— Vom avea propriul nostru ostatic, spuse Tyrion. Din înţelegere a făcut parte şi un loc în consiliu. Dacă nu cumva îşi aduce armata când vine să-l revendice, Prinţul Doran se va preda în mâna noastră.

— Aş vrea ca acel loc în consiliu să fie tot ce va revendica Martell, răspunse Lordul Tywin. I-ai promis şi răzbunare.

— I-am promis dreptate.

— Spune-i cum vrei, tot la sânge se rezumă.

— Nu e un element de care să ducem lipsă, asta e sigur. În timpul bătăliei, m-am bălăcit în lacuri de sânge. Tyrion nu vedea nici un motiv să nu spună lucrurilor pe nume. Sau te-ai ataşat atât de mult de Gregor Clegane încât nu poţi suporta să te desparţi de el?

— Ser Gregor are întrebuinţările lui, la fel au avut şi fraţii săi. Fiecare stăpân are nevoie, din când în când, de o fiară – o lecţie pe care pare-se că ai învăţat-o, judecând după Ser Bronn şi clanul ăla al tău.

Tyrion se gândi la ochiul ars al lui Timett, la Shagga cu securea, Chella cu şiragul de urechi uscate. Şi la Bronn. Mai cu seamă la Bronn.

— Pădurile sunt pline de fiare, îi reaminti tatălui său. Şi străzile, la fel.

— Adevărat. Probabil că şi alţi câini ar vâna. Mă voi gândi la asta. Dacă nu mai e altceva...

— Da, ai scrisori importante. Tyrion ridică un picior nesigur, închise ochii o clipă, fu cuprins de un val de ameţeală şi făcu un pas tremurător către uşă. Mai târziu, avea să reflecteze că ar fi putut să-l facă pe al doilea, apoi pe al treilea. În schimb, se întoarse. Mă întrebi ce vreau? Îţi spun eu ce vreau. Vreau ceea ce este al meu de drept. Vreau Casterly Rock.

Gura tatălui său se încleștă.

— Dreptul prin naștere al fratelui tău?

— Cavalerilor din Garda Regelui le este interzis să se căsătorească, să aibă copii și să dețină pământ, știi asta la fel de bine ca mine. Din ziua în care a îmbrăcat mantia albă, Jaime a renunţat la Casterly Rock, dar nu ai recunoscut-o niciodată. A sosit timpul. Vreau să stai în fața regatului și să proclami că eu sunt fiul și moștenitorul tău legal.

Ochii Lordului Tywin erau de un verde-deschis, cu pete aurii, pe cât de luminoși pe atât de necruțători.

— Casterly Rock, zise el ritos, pe un ton rece, complet inexpresiv. Și pe urmă adăugă: Niciodată!

Cuvântul pluti între ei, imens, aspru, otrăvit.

Știam răspunsul înainte de a întreba, își spuse Tyrion. *Sunt optsprezece ani de când Jaime a intrat în Garda Regelui și nu am ridicat problema nici măcar o dată. Ar fi trebuit să știu, ar fi trebuit să știu dintotdeauna.*

— De ce? se forţă să întrebe, deși știa că va regreta.

— Tu întrebi asta? Tu, cel care ţi-ai omorât mama ca să vii pe lume? Ești o făptură hidoasă, parșivă, nesupusă și răzbunătoare, plină de invidie, desfrâu și viclenie. Legile oamenilor îţi dau dreptul să-mi porţi numele și să etalezi culorile casei mele, atât timp cât nu pot dovedi că nu ești al meu. Ca să mă înveţe smerenia, zeii m-au condamnat să te privesc bălăbănindu-te de colo-colo, purtând leul acela semeţ care a fost cândva blazonul tatălui meu și, mai înainte, al tatălui său. Dar nici zeii, nici oamenii nu mă vor obliga vreodată să te las să faci din Casterly Rock bordelul tău.

— *Bordelul* meu? Se revărsau zorile. Tyrion

înţelese dintr-odată de unde venea toată această ranchiună. Scrâșni din dinți și spuse: Cersei ți-a spus despre Alayaya.

— Așa o cheamă? Mărturisesc că nu-mi pot aminti numele tuturor târfelor tale. Cine era cea cu care te-ai căsătorit pe când erai băieţandru?

— Tysha. Tyrion scuipă răspunsul, sfidător.

— Și copila aia de trupă de la Furca Verde?

— Ce-ți pasă ţie? întrebă el, nevrând nici măcar să rostească numele lui Shae în prezența lui.

— Nu-mi pasă. Nu mai mult decât îmi pasă dacă ele trăiesc sau mor.

— Tu ai pus să fie biciuită Yaya. Nu era o întrebare.

— Sora ta mi-a spus despre amenințările tale la adresa nepoților mei. Glasul Lordului Tywin era mai rece ca gheața. A minţit?

Tyrion nu avea de gând să nege.

— Da, am făcut amenințări. Ca s-o feresc pe Alayaya. Ca să n-o maltrateze frații Kettleblack.

— Ca să salvezi virtutea unei târfe, îți amenințI propria Casă, propriul neam? Așa merge treaba?

— Tu m-ai învăţat că o amenințare bună e adesea mai convingătoare decât o lovitură. Nu că Joffrey nu m-ar fi ispitit de câteva sute de ori. Dacă ești atât de dornic să biciuiești oamenii, poţi să începi cu el. Dar Tommen... de ce i-aș face rău lui Tommen? E un băiat bun și e de un sânge cu mine.

— După cum a fost și mama ta. Lordul Tywin se ridică brusc, dominându-și fiul pitic. Întoarce-te în patul tău, Tyrion, și nu-mi mai vorbi mie despre drepturile tale la Casterly Rock. Îți vei primi recompensa, dar va fi una pe care o voi considera potrivită cu rangul și

serviciile tale. Și, bagă de seamă – asta e ultima oară când îți voi mai îngădui să dezonorezi Casa Lannister. Ai *terminat* cu târfele. Dacă mai găsesc vreuna în patul tău, o spânzur.

DAVOS

Privi pânzele crescând, vreme îndelungată, încercând să hotărască dacă prefera să trăiască sau să moară. Să moară ar fi fost mai ușor, știa asta. Nu trebuia decât să se târască în peștera sa, lăsând corabia să treacă, și moartea îl va găsi. Febra îi ardea trupul deja de mai multe zile, întorcându-i mațele pe dos și făcându-l să tremure în somnu-i agitat. Fiecare dimineață îl găsea mai slăbit. *Nu va mai dura mult,* se obișnuise să-și spună.

Dacă febra n-avea să-l răpună, cu siguranță o va face setea. Nu avea nici strop de apă proaspătă aici, în afara ploilor răzlețe care bălteau în scobiturile din stâncă. Doar cu trei zile în urmă (sau fuseseră patru? Pe stânca lui, era greu să deosebești o zi de alta) bălțile fuseseră uscate ca osul învechit, iar imaginea golfului, înconjurându-l cu unduirile sale verzi și gri, fusese aproape de nesuportat. Știa că odată ce ar începe să bea apă de mare, moartea ar veni în grabă, însă fusese cât pe ce să ia acea primă înghițitură, atât de uscat îi era gâtul. Îl salvase o furtună iscată din senin. Ajunsese deja atât de slăbit, încât n-a putut decât să zacă în ploaie cu ochii închiși și gura căscată, lăsând apa să-i răpăie pe buzele crăpate și limba umflată. Dar apoi s-a simțit ceva mai puternic, iar bălțile, crăpăturile și șanțurile insulei au prins viață din nou.

Dar asta se întâmplase cu trei zile în urmă (sau poate patru) și apă nu mai rămăsese aproape deloc. O parte se evaporase, iar restul îl

sorbise el. Până a doua zi, avea să simtă din nou gustul noroiului și va linge iarăși pietrele reci de pe fundul adânciturilor.

Și dacă nu setea sau febra, foamea avea să-l ucidă cu siguranță. Insula lui nu era altceva decât un pisc sterp țâșnind din imensitatea Golfului Apei Negre. În vremea refluxului, putea găsi uneori crabi minusculi de-a lungul plajei pietroase, unde valurile îl aruncaseră pe Davos după bătălie. Îl mușcau dureros de degete, înainte ca el să-i zdrobească de pietre ca să le soarbă carnea de pe cleşti și măruntaiele din carapace.

Dar plaja dispărea ori de câte ori năvăleau valurile și Davos era nevoit să se cațere pe stâncă, pentru a nu fi iarăși măturat în golf. Piscul se înălța la cinci metri deasupra apei când fluxul era la apogeu, însă când apele golfului deveneau agitate, valurile țâșneau mai sus, astfel că nu era chip ca Davos să rămână uscat, nici măcar în peștera sa (care, de fapt, nu era mai mult decât o scobitură în stâncă, sub o ieșitură). Pe stâncă nu creșteau decât licheni și până și păsările ocoleau locul acela. Din când în când, în vârf se opreau câțiva pescărușI, iar Davos încerca să prindă unul, însă erau prea iuți și nu-i putea ajunge. Se apucase să arunce cu pietre în ei, dar era prea slăbit ca să poată să le azvârle cu putere; chiar și atunci când pietrele îi loveau, pescărușii nu făceau decât să țipe deranjați și să-și ia zborul.

Din adăpostul lui se mai zăreau și alte stânci, piscuri pietroase, îndepărtate, mai înalte decât al lui. Cel mai apropiat se înălța la doisprezece metri buni deasupra apei, după câte își dădea seama, deși era greu să fii sigur, de la o asemenea distanță. În preajma celuilalt pisc se învârtea mereu un stol de pescărușI și Davos se

gândea adesea să treacă apa, ca să le prade cuiburile. Dar aici apa era rece, curenții puternici și periculoși, și Davos știa că nu are puterea să înoate atât. Asta l-ar ucide, la fel de sigur ca apa băută din mare.

Din anii de demult, își amintea că toamna în Marea Îngustă putea să fie adesea umedă și ploioasă. Zilele erau suportabile atâta vreme cât soarele strălucea, dar nopțile erau din ce în ce mai reci și uneori vântul bătea în rafale peste golf, trasând pe apă o linie albă, înspumată și, în scurt timp, Davos tremura, ud leoarcă. Febra și frisoanele îl asaltau rând pe rând și, în ultimul timp, îl sâcâia o tuse persistentă.

Peștera îi era singurul adăpost, un adăpost destul de neînsemnat. În timpul refluxului, marea lăsa pe plajă lemne plutitoare și rămășițe carbonizate, dar nu era chip să aprindă o scânteie ca să facă un foc. Odată, cuprins de disperare, încercase să frece una de alta două bucăți de lemn, dar, fiind putrede, nu s-a ales decât cu bășici de pe urma efortului său. Hainele îi erau și ele îmbibate de apă, și își pierduse una dintre cizme undeva, în golf, înainte ca valurile să-l poarte la mal.

Sete, foame, pericol. Aceștia erau tovarășii lui, însoțindu-l zi de zi, ceas de ceas și, cu timpul, ajunsese să se gândească la ei ca la niște prieteni. În curând, unul sau altul dintre acești prieteni avea să se îndure de el și să-l izbăvească de nesfârșita-i suferință. Sau poate, într-o bună zi, va păși pur și simplu în apă și va porni în căutarea țărmului pe care-l știa undeva la nord, unde nu-l putea ajunge cu privirea. Era prea departe ca să înoate până acolo, așa slăbit, dar asta nu avea importanță. Davos fusese marinar toată viața, era menit să moară în mare. *Zeii din adâncuri mă așteaptă,* își spunea. *E timpul să*

mă duc la ei.

Dar acum zărea o corabie, doar un grăunte la orizont, însă creștea cu fiecare clipă. *O corabie acolo unde n-ar trebui să fie nici o corabie.* Davos știa, mai mult sau mai puțin, pe unde se afla stânca lui; făcea parte dintr-un lanț de munți ce se înălțau de pe fundul Golfului Apei Negre. Cel mai înalt țâșnea la treizeci de metri deasupra valurilor și o duzină de munți mai mici se înălțau la zece, douăzeci de metri. Marinarii îi numeau *sulițele regelui merlan* și știau că, pentru fiecare pisc ce străpungea suprafața apei, alte zeci pândeau, înșelătoare, imediat dedesubt. Oricare căpitan cu judecată se ținea departe de ele.

Davos privea vela umflându-se, prin ochii-i palizi, tiviți cu roșu, încercând să audă sunetul vântului prins în pânză. *Vine încoace.* Dacă nu va schimba direcția curând, va trece la o aruncătură de băț de adăpostu-i sărac. Putea să însemne viață. Dacă o voia. Nu era convins.

De ce aș trăi? se întrebă el, cu lacrimile împăienjenindu-i privirea. O, *zei milostivi, de ce? Fiii mei sunt morți. Dale și Allard, Maric și Matthos, poate și Devan. Cum poate supraviețui un tată atâtor fii tineri și puternici? Cum voi merge mai departe? Sunt o cochilie goală, crabul a murit și înăuntru nu a mai rămas nimic. Oare zeii nu știu asta?*

Porniseră în susul Apei Negre, arborând inima înflăcărată a Stăpânului Luminii. Davos și *Betha Neagră* se aflaseră în linia a doua de luptă, între *Spectrul* lui Dale și *Lady Marya,* cu Allard la cârmă. Maric, cel de-al treilea născut al său, era căpitan de vâsle pe *Furia,* în mijlocul primei linii, în timp ce Matthos era secundul tatălui său. Sub zidurile Fortăreței Roșii, galerele lui Stannis Baratheon se alăturaseră

flotei mai mici a lui Joffrey, regele băieţandru, și pentru câteva clipe, râul răsunase de zbârnâitul arcurilor și de bubuitul berbecilor de fier ce zdrobeau vâsle și carene deopotrivă.

Și pe urmă o fiară sălbatică scosese un răcnet și în jurul lor erau numai flăcări verzi: foc sălbatic, urina piromanţilor, demonul de jad. Matthos stătea lângă el, pe puntea *Bethei Negre,* când corabia s-a ridicat parcă din apă. Davos s-a pomenit în râu, dând din mâini, purtat de curent și învârtit, iar și iar. În amonte, flăcările despicau cerul, înalte de cincisprezece metri. Vedea *Betha Neagră* arzând, și *Furia* și o mulţime de alte corăbii; vedea oameni cuprinși de flăcări sărind în apă, unde se înecau. *Spectrul* și *Lady Marya* dispăruseră, scufundate, sfărâmate sau ascunse în spatele unui văl de foc sălbatic, și Davos nu avea timp să le caute, căci gura râului stătea să-l înghită și, dincolo de ea, Lannisterii ridicaseră un lanţ mare de fier. De la un ţărm la altul, nu se zăreau decât corăbii arzând și foc sălbatic. În faţa unei asemenea priveliști, inima i se oprise parcă o clipă în loc, și Davos își amintea și acum acel sunet, trosnetul flăcărilor și șuierul aburului; ţipetele muribunzilor și, în sfârșit, bătaia acelei călduri îngrozitoare pe faţă, în timp ce curentul îl trăgea în jos, către iad.

Nu trebuia decât să aștepte. Câteva secunde încă și avea să fie alături de fiii săi, odihnindu-se în pământul verde și rece de pe fundul golfului, cu peștii ciugulindu-i faţa.

Dar nu. Davos a tras o gură zdravănă de aer și s-a scufundat, căutând cu picioarele fundul râului. Singura lui speranţă era să treacă pe sub lanţ, pe sub corăbiile în flăcări și focul sălbatic ce pluteau la suprafaţă și să înoate din răsputeri, către golful ferit de dincolo. Davos

fusese întotdeauna un înotător puternic, iar în ziua aceea nu purtase armură, doar coif, însă și pe acesta îl pierduse odată cu *Betha Neagră*. În timp ce străpungea întunecimea verde, vedea alți oameni zbătându-se pe sub apă, trași în jos și înecați sub povara platoșei și a zalelor. Davos a înotat pe lângă ei, dând din picioare cu toată forța ce-i mai rămăsese, lăsându-se purtat de curent, cu apa năvălindu-i în ochi. Adânc, tot mai adânc, și iarăși mai adânc. Cu fiecare mișcare îi era tot mai greu să-și țină respirația. Își amintea că văzuse fundul apei, moale și mocirlos, în timp ce de pe buze îi țâșnea aerul în șuvoaie. Ceva i-a atins piciorul... un ciot sau un pește, sau un om care se înneca, nu-și putea da seama.

Avea nevoie de aer, dar se temea. Oare trecuse de lanț? Oare era în golf? Dacă ieșea sub o navă, avea să se înece, iar dacă se ivea la suprafață în mijlocul peticelor plutitoare de foc sălbatic, plămânii aveau să i se facă scrum la prima gură de aer. S-a răsucit în apă, ca să privească în sus, dar nu era nimic de văzut, doar întunecimea verde, iar pe urmă s-a învârtit prea departe și prea brusc și n-a mai știut care e susul și care e josul. Panica a pus stăpânire pe el. Mâinile au lovit fundul apei, stârnind un nor de nămol care l-a orbit. Pieptul îi era tot mai încordat cu fiecare clipă. A apucat apa cu mâinile, a dat din picioare, împingându-se, răsucindu-se, cu plămânii strigând după aer, lovind cu picioarele, izbind, pierdut acum în pâcla râului, dând din picioare până ce nu s-a mai putut mișca. Când a deschis gura într-un strigăt, apa i-a năvălit înăuntru și Davos Seaworth a știut că se înecă.

Când se trezise, soarele era sus pe cer, iar el zăcea pe o plajă stâncoasă, la poalele unui pisc

golaș, numai piatră, cu golful pustiu de jur împrejur și un catarg sfărâmat, o velă pârjolită și un cadavru umflat lângă el. Catargul, vela și cadavrul dispărură la următorul flux, lăsându-l pe Davos singur pe stânca lui, printre sulițele regelui merlan.

În lungii săi ani de contrabandist, Davos ajunsese să cunoască apele din preajma Debarcaderului Regelui ca-n palmă și știa că adăpostul lui de acum nu era decât un fir de nisip pe hartă, într-un loc pe care adevărații marinari îl ocoleau, nicidecum nu-l căutau... deși chiar el trecuse pe acolo o dată sau de două ori, în vremurile de demult, pe când era mai bine să stea nevăzut. *Când mă vor găsi mort aici, dacă mă vor găsi vreodată, probabil că vor da stâncii numele meu,* gândi el. *Stânca Ceapă o vor numi; îmi va fi piatră de mormânt și testament.* Nu merita mai mult. *Tatăl își apără fiii,* așa era învățătura septonului, însă Davos își dusese fiii la pieire. Dale nu-i va dărui niciodată soției sale fiul pe care și-l doriseră; cât despre Allard, cu iubita lui din Orașul Vechi și cea de la Debarcaderul Regelui, și cu cea din Braavos – vor plânge toate în curând. Matthos nu va fi niciodată la comanda propriei sale corăbii, așa cum visase. Maric nu va ajunge cavaler.

Cum pot trăi când ei sunt morți? Atâția bravi cavaleri și lorzi măreți au murit, oameni mai destoinici decât mine și de neam. Intră târâș în peștera ta, Davos. Intră târâș, fă-te mic și corabia va pleca și nimeni nu te va mai deranja vreodată. Dormi pe perna ta de piatră și lasă pescărușii să-ți ciugulească ochii, în timp ce crabii se ospătează din carnea trupului tău. Tu te-ai ospătat destul din ei, le ești dator. Ascunde-te, contrabandistule. Ascunde-te, stai liniștit și mori.

Corabia era aproape. Câteva clipe încă și va trece, fără să-l tulbure, și va putea să moară în pace.

Își duse mâna la gât, bâjbâind după mica pungă de piele pe care o purta întotdeauna. Înăuntru păstra oasele celor patru degete pe care i le retezase regele lui, în ziua când l-a făcut cavaler. *Norocul meu.* Își atinse pieptul cu degetele-i scurtate, bâjbâind, negăsind nimic. Punguța dispăruse, și oasele degetelor împreună cu ea. Stannis nu reușise niciodată să înțeleagă de ce-și păstra oasele.

— Ca să-mi amintească de dreptatea regelui meu, șopti el, cu buzele-i crăpate. Dar acum dispăruseră. *Focul mi-a luat norocul, ca și fiii.* În visele sale, râul era încă în flăcări și demonii dansau pe ape, cu bice de foc în mâini, în timp ce oamenii se înnegreau și ardeau sub lovituri. *Mamă, ai milă,* se ruga Davos. *Salvează-mă, blândă Mamă, salvează-ne pe toți. Mi-am pierdut norocul și fiii.* Acum plângea nestăpânit. Lacrimi de sare îi șiroiau pe obraji. *Focul a luat totul, focul...*

Probabil era doar vântul care se lovea de stâncă sau sunetul mării pe țărm, dar pentru o clipă, Davos Seaworth îi auzi răspunsul.

— Ai chemat focul, șopti ea cu glasul abia auzit, ca sunetul valurilor într-o scoică, trist și blând. Ne-ai ars... ne-ai ars... arssssss...

— *Ea* a fost! strigă Davos. Mamă, nu ne părăsi. Ea a fost cea care te-a ars, femeia roșie, Melisandre, *ea!* O vedea aievea, cu fața în formă de inimă, cu ochii roșii, părul lung, arămiu, cu veșmintele roșii unduindu-se ca niște flăcări când umbla, un vârtej de mătase și satin. Venise din Asshai la răsărit, venise la Piatra Dragonului și o câștigase pe Selyse și-i câștigase pe oamenii reginei sale de partea zeului ei străin, iar apoi

pe rege, pe Stannis Baratheon însuși. Mersese până într-acolo încât așezase inima înflăcărată pe flamurile sale, inima înflăcărată a lui R'hllor, Stăpânul Luminii și Zeul Strălucirii și al Umbrei. La îndemnul lui Melisandre, îi târâse pe Cei Șapte din templul lor de la Piatra Dragonului și le dăduse foc în fața porților castelului, iar mai târziu arsese lemnul zeilor la Capătul Furtunii, chiar și copacul inimii, un copac alb, uriaș, cu o față solemnă.

— A fost lucrarea ei, spuse Davos din nou, mai moale. *A ei și a ta, Cavaler Ceapă. Ai dus-o cu barca la Capătul Furtunii, în crucea nopții, ca să-și poată elibera copilul-umbră. Nu ești fără vină, nu. Ai călărit sub flamura ei și ai arborat-o pe catargul tău. I-ai privit pe Cei Șapte arzând la Piatra Dragonului și nu ai făcut nimic. A dat focului Dreptatea Tatălui, îndurarea Mamei și înțelepciunea Babei. Fierar și Străin, Fecioară și Războinic, ea i-a ars pe toți pentru gloria zeului ei crud, iar tu ai stat și n-ai deschis gura. Nici când l-a ucis pe bătrânul Maester Cressen, nici chiar atunci, n-ai spus nimic.*

Corabia era la o sută de metri depărtare și traversa cu repeziciune golful. În alte câteva clipe, va trece pe lângă el și se va face tot mai mică.

Ser Davos Seaworth începu să se cațere pe stâncă, își ridică trupul, cu mâini tremurânde. Capul îi ardea de febră. De două ori, degetele-i schilodite alunecară pe piatra umedă și Davos era cât pe ce să cadă, dar reuși cumva să rămână pe poziție. Dacă se prăbușea, era mort, iar el trebuia să trăiască. Încă scurt timp, cel puțin. Mai era un lucru pe care trebuia să-l facă.

Vârful stâncii era prea mic ca să stea fără griji în picioare, slăbit cum era, așa că se lăsă pe vine

și își flutură brațele descărnate.

— *Corabie!* țipă el în bătaia vântului. Corabie, aici, *aici!* De acolo, de sus, o putea vedea mai limpede. Carena suplă, vărgată, pânza umflată. Pe carenă nu era pictat nici un nume, dar Davos nu învățase să citească. *Corabie!* strigă el din nou, *Ajutor! AJUTOR!*

Un membru al echipajului îl zări de pe teugă și făcu semn cu mâna. Davos privi cum ceilalți marinari se îndreaptă către copastie, privindu-l cu uimire. La scurt timp, pânza fu coborâtă, vâslele încetiniră și corabia alunecă spre adăpostul lui. Era prea mare ca să se apropie mai mult de stâncă, dar la o distanță de treizeci de metri, lansă la apă o barcă mică. Davos stătea agățat de stânca lui și o privea furișându-se spre el. Patru oameni vâsleau, în timp ce al cincilea stătea la pupa.

— Tu, strigă cel de-al cincilea bărbat, când se aflau la doar câțiva metri de insulă, tu de colo, de pe stâncă. Cine ești?

Un contrabandist care și-a depășit condiția, gândi Davos, *un nebun care și-a iubit regele prea mult și și-a uitat zeii.*

— Eu... Gâtul îi era uscat și uitase să vorbească. Simțea cuvintele ciudat pe limbă, iar în urechi îi sunau și mai straniu. Am fost la luptă. Am fost căpitan, cavaler... am fost cavaler.

— Da, ser, răspunse omul, și ce rege ai slujit?

Își dădu seama dintr-odată că galera putea fi a lui Joffrey. Dacă rostea acum numele greșit, avea să-l lase în voia sorții. Dar nu, carena era vărgată. Era din Lys, era a lui Salladhor Saan. Mama o trimisese aici, Mama, în milostenia ei. Avea o misiune pentru el. *Stannis trăiește,* știa. *Încă mai am un rege. Și fii. Mai am și alți fii, și o soție credincioasă și iubitoare.* Cum a putut să uite? Mama era, într-adevăr, milostivă.

— Stannis, le strigă lysenilor. Zei, fiţi milostivi, îl slujesc pe Regele Stannis.

— Da, zise bărbatul din barcă, la fel și noi.

SANSA

Invitația părea destul de nevinovată, dar, ori de câte ori o citea, i se punea un nod în stomac. *E pe cale să devină regină, e frumoasă și bogată și toată lumea o iubește, de ce ar vrea să ia cina cu fiica unui trădător?* Poate din curiozitate, presupunea Sansa, poate Margaery Tyrell voia să-și măsoare rivala căreia îi luase locul. *Oare mă detestă? Oare crede că-i port pică?...*

Sansa privise de pe zidurile castelului cum Margaery Tyrell și escorta ei își croiau drum în susul Muntelui lui Aegon. Joffrey își întâmpinase viitoarea mireasă la Poarta Regelui, să-i ureze bun venit în oraș, și înaintau călare, unul lângă altul, prin mulțimea care îi ovaționa, Joff sclipind în armura-i aurită, iar fata Tyrell, superbă în verde, cu o mantie cu flori de toamnă revărsată pe umeri. Avea șaisprezece ani, părul castaniu și ochii căprui, era zveltă și frumoasă. În timp ce trecea, oamenii îi strigau numele, își ridicau copiii ca să-i binecuvânteze și-i presărau flori în cale. Mama și bunica o urmau îndeaproape, într-o caleașcă înaltă, împodobită cu ghirlande din sute de trandafiri sculptați, fiecare strălucind în aur poleit. Oamenii din popor le aclamau și pe ele.

Aceiași oameni care m-au doborât de pe cal și care m-ar fi omorât, dacă n-ar fi fost Câinele. Sansa nu făcuse nimic ca poporul s-o urască, după cum nici Margaery Tyrell nu făcuse nimic ca să le câștige dragostea. *Oare vrea s-o iubesc și eu?* Cercetă invitația, care părea scrisă de

mâna lui Margaery. *Oare vrea binecuvântarea mea?* Se întreba dacă Joffrey avea știință despre cina aceasta. După cum îl cunoștea, putea fi mâna lui. Gândul acesta o înfricoșa. Dacă Joff se afla în spatele invitației, probabil că pusese la cale vreo farsă crudă, ca s-o umilească în ochii celeilalte. Va porunci oare Gărzii sale s-o despoaie din nou? Ultima oară unchiul său, Tyrion, îl oprise, dar Pezevenghiul n-o mai putea salva acum.

Nimeni nu mă poate salva, doar Florian al meu. Ser Dontos îi promisese c-o va ajuta să fugă, dar nu înainte de noaptea nunții lui Joffrey. Planurile erau bine ticluite, o asigurase devotatul său cavaler-devenit-bufon; nu era nimic de făcut până atunci, decât să rabde și să numere zilele.

Și să iau cina cu înlocuitoarea mea...

Probabil că-i făcea o nedreptate lui Margaery Tyrell. Probabil că invitația nu era decât o simplă amabilitate, un gest de curtoazie. *Poate că e doar o cină.* Dar se afla la Fortăreața Roșie, la Debarcaderul Regelui, aceasta era curtea Regelui Joffrey Baratheon, Primul pe Numele Său, și dacă exista un lucru pe care Sansa Stark îl învățase aici, acela era neîncrederea.

Chiar și așa, trebuia să accepte. Acum era un nimeni, era fiica renegată a unui trădător și sora dizgrațiată a unui lord rebel. Nu avea cum s-o refuze pe viitoarea regină a lui Joffrey.

Mi-aș dori să fie aici Câinele. În noaptea bătăliei, Sandor Clegane venise în camera ei, s-o ducă din oraș, dar Sansa îl refuzase. Uneori zăcea noaptea cu ochii deschiși, întrebându-se dacă fusese înțeleaptă. Ținea ascunsă mantia lui albă într-un cufăr de cedru, sub mătăsurile ei de vară. Nu putea spune de ce o păstra. Câinele se pierduse cu firea, a auzit spunându-

se. În toiul luptei, se îmbătase într-atât, încât Pezevenghiul a fost nevoit să preia comanda oamenilor săi. Dar Sansa înțelegea. Cunoștea secretul chipului său ars. *Doar de foc se temea.* În noaptea aceea, focul sălbatic învăpăiase râul însuși și umpluse tot aerul de flăcări verzi. Chiar și în castel, Sansei îi fusese frică. Afară... nici nu-și putea închipui.

Suspinând, scoase pana și cerneala și-i scrise lui Margaery un politicos bilet de acceptare.

Când sosi seara stabilită, un altul din Garda Regelui veni după ea, un bărbat la fel de diferit de Sandor Clegane ca... ei, bine, *ca o floare de un câine.* Când îl văzu pe Ser Loras Tyrell în pragul ușii, inima Sansei începu să bată puțin mai repede. Era pentru prima dată când se afla atât de aproape de el, de când acesta se întorsese la Debarcaderul Regelui în fruntea avangărzii oștirii tatălui său. Pentru o clipă, Sansa nu știu ce să spună.

— Ser Loras, reuși ea să îngaime în cele din urmă, arăți... arăți atât de bine.

El îi zâmbi încurcat.

— Doamna mea e prea bună. Și, în plus, frumoasă. Sora mea arde de nerăbdare să te întâlnească.

— Abia am așteptat această cină.

— Margaery la fel, și nobila mea bunică. O luă de braț și o conduse către scări.

— Bunica ta? Sansei i se părea nespus de greu să meargă, să vorbească și să gândească în același timp, cu Ser Loras atingându-i brațul. Simțea prin mătase căldura mâinii sale.

— Lady Olenna. Va cina și ea cu voi.

— O, zise Sansa. *Vorbesc cu el și el mă atinge, mă ține de braț și mă atinge.* I se spune Regina Ghimpilor, nu-i așa?

— Așa e. Ser Loras râse. *Are râsul cel mai*

cald, gândi Sansa în timp ce Loras continua să vorbească. Totuși, ar fi bine să nu folosești acest nume în prezența ei, dacă nu vrei să te înțepi.

Sansa roși. Orice nătărău și-ar fi dat seama că nici unei femei nu i-ar plăcea să fie numită Regina Ghimpilor. *Poate că sunt într-adevăr așa de proastă cum spune Cersei.* Căută cu disperare ceva inteligent și fermecător de spus, dar își pierduse orice brumă de istețime. Era cât pe ce să-i spună cât de frumos era, dar își aminti că o făcuse deja.

Dar *era* frumos. Părea mai înalt decât prima oară când îl întâlnise, dar atât de mlădios și de delicat. Și nu mai văzuse niciodată un băiat cu ochi atât de încântători. *Totuși, nu e băiat, e bărbat în toată firea, cavaler al Gărzii Regale.* I se părea că arată chiar mai bine în alb decât în veșmintele verzi cu auriu ale Casei Tyrell. Sigura pată de culoare de pe trupul său era o broșă cu care-i era prinsă mantia, trandafirul Highgardenului făurit din aur moale, așezat pe un pat de frunze verzi și delicate de jad.

Ser Balon Swann le ținu deschisă ușa de la camera lui Margaery, ca să treacă. Era și el înveșmântat în alb din cap până-n picioare, deși nu-i ședea nici pe jumătate la fel de bine ca lui Ser Loras. În spatele șanțului plin de țepușe, două duzini de oameni exersau cu sabia și scutul. Castelul fiind atât de plin, curtea exterioară fusese cedată oaspeților, ca să-și ridice pavilioanele și corturile, lăsând pentru exerciții doar curțile interioare, mai mici. Unul dintre gemenii Redwyne pășea cu spatele, împins de Ser Tallad, cu ochii pe scut. Ser Kennos de Kayce, cel scund și îndesat, care pufăia și gâfâia de fiecare dată când își ridica sabia lungă, părea că se descurcă destul de bine cu Osney Kettleblack, dar fratele său, Osfryd, îl

ataca sălbatic pe Morros Slynt, scutierul cu chip de broască. Cu sau fără săbii boante, Slynt va avea o recoltă bogată de vânătăi până mâine. Sansa se înfiora numai privind. *Nici nu au terminat de îngropat morții din ultima bătălie și deja se pregătesc pentru următoarea.*

La marginea curții, un cavaler singuratic, cu o pereche de trandafiri roșii pe scut, ținea la distanță trei dușmani. Chiar în timp ce priveau, îl lovi pe unul peste cap și îl lăsă fără cunoștință.

— Acela e fratele tău? întrebă Sansa.

— Da, doamna mea, răspunse Ser Loras. Garlan se antrenează adesea luptând cu trei deodată, chiar și cu patru. În bătălie, rareori lupta se duce unu la unu, zice el, așa că îi place să fie mereu pregătit.

— Trebuie să fie foarte viteaz.

— E un cavaler minunat, răspunse Ser Loras. Mânuiește sabia mai bine ca mine, la drept vorbind, dar eu sunt mai bun lăncier.

— Îmi amintesc, zise Sansa. Călărești minunat, ser.

— Doamna mea e amabilă că spune asta. Când m-a văzut ea pe mine călărind?

— La turnirul Mâinii, nu-ți amintești? Călăreai un gonaci alb și armura ta era din o sută de feluri diferite de flori. Mi-ai dat un trandafir. Un trandafir *roșu*. Ai aruncat trandafiri albi celorlalte fete în ziua aceea. Vorbind despre asta, Sansa roși. Ai spus că nici o victorie nu e pe jumătate la fel de frumoasă ca mine.

Ser Loras îi zâmbi sfielnic:

— N-am făcut decât să rostesc un simplu adevăr, pe care orice bărbat care are ochi îl poate vedea.

Nu-și amintește, își dădu seama Sansa,

uluită. *E doar amabil. Nu-și amintește de mine sau de trandafir, de nimic.* Fusese atât de sigură că însemnase ceva, că însemnase totul. Un trandafir roșu, nu unul alb.

— A fost după ce l-ai doborât de pe cal pe Ser Robar Royce, spuse ea cu disperare.

Ser Loras își luă mâna de pe brațul ei.

— L-am ucis pe Robar la Capătul Furtunii, doamna mea.

Nu se fălea, părea trist.

Hm, și pe încă unul din Garda Regelui Renly, Garda Curcubeului, da. Sansa auzise femeile vorbind despre asta la fântână, dar pentru o clipă, uitase.

— Asta s-a întâmplat când a fost ucis Lordul Renly, nu-i așa? Ce îngrozitor pentru sora ta!

— Pentru Margaery? Avea glasul sugrumat. Negrești. Dar se afla la Podul Amar. N-a văzut.

— Chiar și așa, când a auzit...

Ser Loras își trecu palma ușor peste mânerul sabiei. Era din piele albă, cu măciulia un trandafir de alabastru.

— Renly e mort. Robar la fel. Ce folos să vorbim despre ei?

Asprimea din tonul lui o luă pe nepregătite.

— Eu... eu, stăpâne... n-am vrut să te jignesc, ser.

— Nici n-ai putea, Lady Sansa, replică Ser Loras, dar toată căldura din glas îi dispăruse. Și nici de braț n-o mai luă.

Urcară scările șerpuitoare într-o tăcere adâncă.

O, de ce a trebuit să pomenesc de Ser Robar? se întrebă Sansa. *Am stricat totul. Acum e supărat pe mine.* Încercă să se gândească la ceva de spus, ca să repare lucrurile, dar toate vorbele care-i veneau în minte erau firave și neconvingătoare. *Taci din gură, altfel o să*

agravezi și mai mult situația, își spuse.

Lordul Mace Tyrell și suita sa fuseseră cazați în spatele septului regal, în fortăreața lungă, acoperită cu ardezie, care purta numele de Beciul Fecioarelor, de când Regele Baelor cel Binecuvântat și-a închis acolo surorile pentru ca, la vederea lor, să nu fie ispitit de gânduri carnale. În fața porților sale din lemn sculptat stăteau doi străjeri cu coifuri aurite și mantii verzi, cu pulpanele din satin auriu și trandafirul de aur al Highgardenului cusut pe piept. Amândoi erau înalți de doi metri, cu umeri largi, talii înguste și mușchi de toată frumusețea.

Când ajunse destul de aproape ca să le vadă fețele, Sansa nu-i putu deosebi. Aveau aceleași maxilare puternice, aceiași ochi albaștri, adânci, aceeași mustață deasă și roșcată.

— Cine sunt? îl întrebă pe Ser Loras, uitându-și, pentru o clipă, stinghereala.

— Garda personală a bunicii mele, îi explică el. Mama lor le-a dat numele de Erryk și Arryk, dar bunica nu-i poate deosebi, așa că le spune Stângul și Dreptul.

Stângul și Dreptul deschiseră porțile, iar Margaery Tyrell în persoană își făcu apariția și coborî în grabă micul șir de trepte, pentru a-i întâmpina.

— Lady Sansa, strigă ea, mă bucur că ești aici. Fii bine-venită.

Sansa îngenunche la picioarele viitoarei sale regine.

— Îmi faci o deosebită onoare, Înălțimea Ta.

— Nu vrei să-mi spui Margaery? Te rog, ridică-te. Loras, ajut-o pe Lady Sansa. Pot să-ți spun Sansa?

— Dacă-ți face plăcere. Ser Loras o ajută să se ridice în picioare.

Margaery îl concedie cu un sărut frățesc și o luă pe Sansa de mână.

— Vino, bunica ne așteaptă și nu e cea mai răbdătoare doamnă din lume.

Un foc trosnea în cămin și pe podea fuseseră risipite paie frumos mirositoare. În jurul mesei lungi de lemn erau așezate mai multe femei. Sansa o recunoscu doar pe soția înaltă, demnă, a Lordului Tyrell, Lady Alerie, care-și purta părul într-o coadă lungă, împletită, prinsă în inele cu nestemate. Margaery făcu celelalte prezentări. Erau acolo trei verișoare ale lui Tyrell, Megga, Alia și Elinor, toate de vârste apropiate cu Sansa. Lady Janna cea durdulie era sora Lordului Tyrell, căsătorită cu unul dintre merele verzi Fossoway; grațioasa Lady Leonette, cu ochii strălucitori, era și ea o Fossoway, căsătorită cu Ser Garlan. Septa Nyserica avea o față urâtă, mâncată de vărsat, dar părea jovială. Palida și eleganta Lady Graceford aștepta un copil, iar Lady Bulwer era ea însăși un copil, nu mai mare de opt ani. Iar dacă ar fi fost să dea cuiva numele voioșiei, aceasta ar fi fost Meredyth Crane, cea dolofană și gălăgioasă, dar cu siguranță nu Lady Merryweather, o focoasă cu ochi negri, cu frumusețea femeilor din Myr.

La sfârșit, Margaery o aduse în fața unei păpuși de femeie, zbârcită, cu părul cărunt, care ședea în capul mesei.

— Sunt onorată să ți-o prezint pe bunica mea, Lady Olenna, văduvă a răposatului Luthor Tyrell, Lord de Highgarden, a cărui amintire este o mângâiere pentru noi toți.

Bătrâna mirosea a apă de trandafiri. *Păi, e doar o fărâmă de om.* Nu era nimic țepos în înfățișarea ei.

— Sărută-mă, copilă, spuse Lady Ollena, apucând-o pe Sansa de încheietură cu o mână

moale și pătată. E foarte frumos din partea ta să iei cina cu mine și cârdul meu aiurit de găini.

Îndatoritoare, Sansa o sărută pe obraz.

— Ești atât de bună că m-ai primit, doamna mea.

— L-am cunoscut pe bunicul tău, Lordul Rickard, dar nu foarte bine.

— A murit înainte să mă nasc.

— Știu, copila mea. Se spune că bunicul tău din partea familiei Tully e și el pe moarte. Lordul Hoster, ți-au spus, nu-i așa? E bătrân, deși nu atât de bătrân ca mine. Cu toate acestea, noaptea se așterne pentru noi toți până la urmă, prea curând pentru unii. Tu trebuie să știi asta mai bine ca oricine, biată copilă. Ți-ai avut partea de mâhnire, știu. Regretăm pierderile pe care le-ai suferit.

Sansa îi aruncă o privire lui Margaery.

— M-am întristat când am auzit de moartea Lordului Renly, Alteță. Era foarte galant.

— E frumos din partea ta că spui asta.

Bunica fornăi:

— Galant, da, și fermecător și foarte pedant. Știa cum să se îmbrace și cum să zâmbească și știa cum să se spele, și i-a intrat cumva în cap ideea că e potrivit să fie rege. Baratheonii au avut întotdeauna unele idei ciudate, asta e sigur. Aș crede că li se trage de la sângele lor de Targaryen. Pufni. Odată, au încercat să mă căsătorească și pe mine cu un Targaryen, dar am încheiat repede cu asta.

— Renly era blând și curajos, bunico, spuse Margaery. Și tata îl plăcea, la fel și Loras.

— Loras e tânăr, zise aspru bunica și se pricepe foarte bine să dea jos oamenii de pe cai cu bățul. Asta nu îl face înțelept. Cât despre tatăl tău, mi-aș dori să mă fi născut țărancă și să am o lingură mare de lemn, așa poate aș fi putut

să-i vâr mințile în capul ăla gras.

— *Mamă!* o dojeni Lady Alerie.

— Taci, Alerie, nu vorbi cu mine pe tonul ăsta. Și nu-mi spune mamă. Dacă te-aș fi născut, sunt sigură că mi-aș aminti. Mă fac vinovată doar pentru soțul tău, lordul mocofan al Highgardenului.

— Bunico, spuse Margaery, bagă de seamă cum vorbești, ce-o să creadă Sansa despre noi?

— S-ar putea să creadă că avem ceva minte. Una dintre noi, în orice caz. Bătrâna i se adresă din nou Sansei: Asta e trădare, i-am prevenit; Robert are doi fii, iar Renly are un frate mai mare, cum e cu putință să aibă vreo pretenție asupra acelui jilț urât de fier? Măi să fie, zice fiul meu, nu vrei ca odorul tău să ajungă regină? Voi, cei din familia Stark, ați fost cândva regi, Arrynii și Lannisterii la fel, și chiar și Baratheonii, pe linia feminină, dar Tyrellii n-au fost mai mult decât slujitori până când Aegon Dragonul a venit și l-a fript pe Regele de drept al Reachului, pe Câmpia de Foc. Dacă e să spunem adevărul, chiar și pretenția noastră asupra Highgardenului e puțin dubioasă, întocmai cum se văicăresc Florentii aceia îngrozitori. Ce contează, mă întrebi și, desigur, nu contează decât pentru nătărăi ca fiul meu. Gândul că, într-o zi, și-ar putea vedea nepotul cu fundul pe Tronul de Fier îl face pe Mace să se umfle în pene ca un... cum i se spune? Margaery, tu ești isteață, fii drăguță și spune-i bietei tale bunici bătrâne și scrântite numele acelui pește ciudat din Insulele Verii care se umflă și se face de zece ori mai mare când îl împungi.

— Li se spune pești umflați, bunico.

— Păi cum să nu. Insularii n-au pic de imaginație. Fiul meu ar fi trebuit să-și ia peștele

umflat drept blazon, dacă e să fim sinceri. Ar putea să-i pună coroană, așa cum e cerbul Baratheonilor, asta l-ar face fericit. Ar fi trebuit să ne ținem cât mai departe de toată nebunia asta sângeroasă, dacă mă întrebi pe mine, dar după ce vaca a fost mulsă, nu-i chip să-i mai vâri smântână înapoi în uger. După ce Lordul Pește Umflat a așezat coroana pe capul lui Renly, am intrat în mocirlă până la genunchi, așa că asta e situația. Și ce spui tu de asta, Sansa?

Gura Sansei se deschise și se închise. Se simțea ea însăși ca un pește umflat.

— Tyrellii își pot urmări descendența până la Garth Mână-Verde, fu răspunsul cel mai bun pe care Sansa reuși să-l dea.

Regina Ghimpilor pufni:

— Așa pot face și cei din familiile Florents, Rowan, Oakheart și jumătate dintre celelalte case nobiliare ale sudului. Lui Garth îi plăcea să-și lase sămânța pe pământuri fertile, așa se spune. N-ar trebui să mă mire asta mai mult decât că avea mâinile verzi.

— Sansa, interveni Lady Alerie, trebuie că ți-e foarte foame. Nu vrei să mâncăm împreună o bucățică de mistreț și niște prăjituri cu lămâie?

— Prăjiturile cu lămâie sunt preferatele mele, mărturisi Sansa.

— Așa ni s-a spus, declară Lady Olenna care, în mod evident, n-avea de gând să se lase redusă la tăcere. Individul acela, Varys, credea, pare-mi-se, că ar trebui să-i fim recunoscători pentru informație. La drept vorbind, nu mi-a fost niciodată prea limpede care e rolul unui eunuc. Mie mi se pare că sunt doar bărbați cu părțile folositoare tăiate. Alerie, le spui să aducă mâncarea sau ai de gând să mă omori prin înfometare? Uite, Sansa, stai aici, lângă mine,

sunt mult mai puţin plictisitoare decât ăştialalţi. Sper că îţi plac măscăricii.

Sansa își netezi rochia și se așeză.

— Cred... Măscărici, doamna mea? Adică... din aceia îmbrăcaţi în haine pestriţe?

— Cu pene, în cazul de față. Despre ce-ți închipuiai că vorbesc? Despre fiul meu? Sau despre aceste doamne încântătoare? Nu, nu roși! Cu părul pe care-l ai, te face să arăți ca o rodie. Toţi bărbaţii sunt niște măscărici, la drept vorbind, dar cei bălțați sunt mai amuzanţi decât cei cu coroane. Margaery, copilă, cheamă-l pe Butterbumps, să vedem dacă poate s-o facă pe Lady Sansa să zâmbească. Voi, celelalte, luaţi loc, chiar trebuie să vă spun eu tot ce să faceţi? Sansa crede probabil că nepoata mea are o turmă de oi pe post de suită.

Butterbumps sosi mai repede decât mâncarea, îmbrăcat într-un costum de bufon din pene verzi și galbene, cu o tichie pleoștită pe cap. Imens, rotund și gras, cât trei Băieţi ai Lunii, apăru făcând roata carului, sări pe masă și așeză un ou gigantic direct în fața Sansei.

— Sparge-l, doamna mea, îi ceru el. Când Sansa făcu așa cum îi spusese, o mulţime de pui galbeni ieșiră din ou și începură să alerge în toate direcţiile. *Prindeți-i!* strigă Butterbumps. Micuța doamnă Bulwer înhăță unul și i-l întinse, la care bufonul își dădu capul pe spate, vârî repede puiul în gura-i enormă și păru că-l înghite cu totul. Când râgâi, din nas începură să-i zboare pene mici și galbene. Lady Bulwer începu să plângă nefericită, dar lacrimile i se prefăcură dintr-odată într-un ţipăt de încântare când puiul ieși, vânzolindu-se, din mâneca rochiei sale și îi coborî pe braţ.

În timp ce servitorii aduceau o supă de praz

cu ciuperci, Butterbumps începu să facă jonglerii și Lady Olenna se aplecă, sprijinindu-și coatele pe masă.

— Îl cunoști pe fiul meu, Sansa? Lordul Peşte Umflat de Highgarden?

— Un mare lord, răspunse cu politeţe Sansa.

— Un mare nătărău, zise Regina Ghimpilor. Tatăl său a fost și el un nătărău. Soţul meu, răposatul Lord Luthor. O, l-am iubit destul, să nu mă înţelegi greșit. Era un om bun și nu lipsit de pricepere în pat, dar în același timp îngrozitor de nătărău. A reușit să cadă de pe stâncă în timp ce vâna cu șoimul. Se spune că se uita la cer și nu era atent unde îl duce calul. Iar acum mocofanul meu de fiu face la fel, numai că el călărește un leu în loc de buiestraș. E ușor să urci călare pe un leu, dar nu la fel de ușor să te dai jos – l-am avertizat, însă el doar a râs. Dacă vei avea vreodată un fiu, Sansa, bate-l regulat, ca să învețe să te asculte. Eu am avut doar un băiat și nu l-am bătut aproape deloc, așa că acum ascultă mai mult de Butterbumps decât de mine. Un leu nu e o pisică, i-am spus, iar el îmi zice, hai, lasă-mă, mamă. E mult prea mult *lasă-mă să te las* în ţinutul ăsta, dacă mă întrebi. Toţi regii ăștia s-ar descurca mult mai bine dacă ar lăsa deoparte săbiile și ar asculta de mamele lor.

Sansa își dădu seama că stă iarăși cu gura deschisă. O umplu cu o lingură de supă, în timp ce Lady Alerie și celelalte femei chicoteau privind spectacolul lui Butterbumps, care jongla cu portocale pe cap, pe coate și pe șoldurile-i largi.

— Vreau să-mi spui adevărul despre acest băiat cu sânge de rege, zise pe neașteptate Lady Olenna. Acest Joffrey.

Degetele Sansei se încleștară în jurul lingurii.

Adevărul! Nu pot. Nu-mi cere asta, te rog. Nu pot.

— Eu... eu... eu...

— Tu, da. Cine ar ști mai bine? Flăcăul pare destul de nobil, te asigur. Puțin trufaș, dar trebuie că i se trage de la sângele lui de Lannister. Totuși, am auzit unele povești neliniștitoare. E ceva adevărat în ele? Acest băiat te-a maltratat?

Sansa privi împrejur agitată. Butterbumps își aruncă o portocală întreagă în gură, o mestecă și o înghiți, se lovi peste obraz și suflă semințe prin nas. Femeile chicoteau și râdeau. Servitorii veneau și plecau, iar Beciul Fecioarelor răsuna de zornăitul lingurilor și al farfuriilor. Unul dintre pui săltă înapoi pe masă și alergă spre supa lui Lady Graceford. Nimeni nu părea să-i acorde nici o atenție, dar chiar și așa, Sansa era speriată.

Lady Olenna devenea nerăbdătoare.

— De ce caști gura la Butterbumps? Ți-am pus o întrebare, aștept un răspuns. Ți-au furat Lannisterii limba, copilă?

Ser Dontos o prevenise să vorbească liber numai în pădurea zeilor.

— Joff... Regele Joffrey, el e... Înălțimea Sa e foarte chipeș și... și neînfricat ca un leu.

— Da, toți Lannisterii sunt lei, iar când un Tyrell scapă vânturi, miroase a trandafiri, izbucni bătrâna femeie. Dar cât e de *bun?* Cât de deștept? Are o inimă bună, o mână blândă? E galant, așa cum se cuvine unui rege? O va prețui pe Margaery și se va purta cu blândețe, îi va apăra onoarea ca pe a lui?

— Da, minți Sansa. Este foarte... foarte frumos.

— Ai mai spus-o. Știi, copilă, unii spun că ești la fel de nebună ca Butterbumps și încep

să-i cred. *Frumos?* Sper că am reușit s-o învăţ pe Margaery a mea cât valorează frumuseţea. Ceva mai puțin decât bășina unui măscărici. Aerion Brightfire era frumos, nu încape vorbă, dar în același timp era un monstru, întrebarea este: ce e Joffrey? Întinse mâna ca să oprească o servitoare care trecea: Nu-mi place prazul. Ia supa asta și adu-mi niște brânză.

— Brânza va fi servită după prăjituri, doamna mea.

— Brânza va fi servită când vreau eu, iar eu vreau să fie servită acum. Bătrâna se întoarse din nou către Sansa: Te temi, copilă? Nu e nevoie, aici suntem doar femei. Spune-mi adevărul, nu ţi se va întâmpla nimic.

— Tatăl meu spunea întotdeauna adevărul, zise Sansa abia șoptit, dar chiar și așa, abia reușea să rostească cuvintele.

— Lordul Eddard, da, avea acest renume, dar l-au numit trădător și i-au luat capul. Ochii bătrânei o sfredeliră, tăioși și strălucitori ca vârfurile unor săbii.

— Joffrey, spuse Sansa, Joffrey a făcut asta. Mi-a promis că va fi îndurător și i-a tăiat capul tatălui meu. Zicea că *asta* înseamnă îndurare, și m-a dus cu el sus, pe ziduri și m-a obligat să mă uit. La cap. Voia să plâng, dar... Se opri dintr-odată. *Dacă mă va pârî cineva?*

— Continuă. Cea care o îndemna era chiar Margaery, viitoarea regină a lui Joffrey. Sansa nu știa cât anume auzise.

— Nu pot. *Dacă îi spune, dacă vorbește? Atunci mă va ucide cu siguranță, sau mă va da pe mâna lui Ser Ilyn.* N-am vrut să... Tata era un trădător, fratele meu și el, am sânge de trădător, vă rog, nu mă faceți să spun mai mult.

— Liniștește-te, copilă, porunci Regina Ghimpilor.

— E îngrozită, bunico, uită-te la ea.

Bătrâna îl strigă pe Butterbumps.

— *Bufonule!* Cântă-ne ceva. Un cântec lung, aș fi de părere. „*Ursul și frumoasa fecioară*" ar fi potrivit.

— Ar fi! răspunse grăsanul măscărici. Ar fi potrivit, într-adevăr. Să-l cânt stând în cap, stăpâna mea?

— Ar suna mai bine?

— Nu.

— Atunci stai în picioare. Nu vrem să-ți cadă tichia. Din câte-mi amintesc, nu-ți speli niciodată părul.

— Cum poruncește stăpâna mea. Butterbumps făcu o plecăciune adâncă, lăsând să-i scape un prelung râgâit, apoi se îndreptă, își umflă burta și începu să răcnească: *Era un urs, un urs, un URS! Negru și cafeniu, acoperit de păr...*

Lady Olenna se aplecă spre Sansa.

— Încă de pe când eram mai tânără ca tine, era bine cunoscut că la Fortăreața Roșie chiar și pereții au urechi. Ei bine, vor fi cât se poate de potrivite pentru un cântec, iar între timp noi, fetele, vom vorbi nestingherite.

— Dar, spuse Sansa, Varys... el știe, întotdeauna el...

— *Cântă mai tare!* îi strigă Regina Ghimpilor lui Butterbumps. Urechile astea bătrâne sunt aproape surde, știi? Îmi șoptești, bufon grăsan? Nu te plătesc pentru șoapte. *Cântă!*

— ... *URSUL!* tună Butterbumps cu glasu-i puternic, grav, răsunând pe grinzile tavanului. *O, VINO! ZICEAU, VINO LA TÂRG! LA TÂRG? A ZIS, DAR SUNT UN URS NEGRU ȘI CAFENIU, ACOPERIT DE PĂR!*

Bătrâna zbârcită zâmbi.

— La Highgarden, avem mulți păianjeni

printre flori. Atâta vreme cât își văd de treabă, îi lăsăm să-și țeasă pânzele mici, dar dacă ne ajung sub picioare, îi călcăm. O bătu ușor pe Sansa pe mână. Acum, copila mea, adevărul. Ce fel de om e Joffrey, cel care își zice Baratheon, dar arată atât de Lannister?

— *MERGEAU PE DRUM, DE COLO-COLO, DE COLO-COLO! TREI FECIORI, O CAPRĂ ȘI UN URS DANSATOR.*

Sansa își simțea inima în gât. Regina Ghimpilor era atât de aproape, încât putea simți mirosul acru al răsuflării sale. Degetele ei sfrijite îi strângeau încheietura. Alături, Margaery asculta și ea. Sansa fu străbătută de un fior.

— Un monstru, șopti ea, atât de tremurat încât abia își auzi propria voce. Joffrey e un monstru. A mințit în legătură cu băiatul măcelarului și l-a făcut pe tata să-mi omoare lupul. Când nu-i sunt pe plac, pune Garda Regală să mă bată. E hain și crud, doamna mea, așa este. Și regina la fel.

Lady Olenna Tyrell și nepoata ei schimbară o privire.

— Ah! făcu bătrâna. Păcat.

O, zei, gândi Sansa îngrozită. Dacă Margaery nu se va căsători cu el, Joff va ști că eu port vina.

— Vă rog, izbucni ea, nu opriți nunta...

— N-ai teamă, copilă. Lordul Pește Umflat e hotărât s-o facă pe Margaery regină. Iar cuvântul unui Tyrell valorează mai mult decât tot aurul de la Casterly Rock. Cel puțin așa era pe vremea mea. Oricum, îți mulțumim pentru sinceritate, copilă.

— ... *A DANSAT ȘI S-A-NVÂRTIT, TOT DRUMUL PÂNĂ LA TÂRG! LA TÂRG! LA TÂRG!* Butterbumps sălta și răcnea și dansa apăsat.

— Sansa, ai vrea să vizitezi Highgardenul?

Când Lady Margaery zâmbea, semăna foarte mult cu fratele ei, Loras. Toate florile toamnei sunt înflorite acum, și acolo sunt crânguri și fântâni, curți umbroase, coloane de marmură. Nobilul meu tată are mereu cântăreți la curte, cu glas mai dulce decât al lui Butterbumps, și flautiști, scripcari și harpiști. Avem caii cei mai buni și bărci cu care ne plimbăm pe Mander. Știi să vânezi, Sansa?

— Puțin, recunoscu ea.

— *O, ERA DULCE, PURĂ ȘI FRUMOASĂ! FECIOARA CU MIERE ÎN PĂR!*

— Vei îndrăgi Highgardenul, ca și mine, știu asta. Margaery netezi o șuviță rebelă din părul Sansei. După ce ai să-l vezi, nu vei mai dori să pleci niciodată. Și poate că nici nu va trebui.

— *PĂRUL EI! PĂRUL EI! FECIOARA CU MIERE ÎN PĂR!*

— Taci, copilă, Sansa nici măcar nu ne-a spus că vrea să vină în vizită.

— O, dar aș vrea, zise Sansa. Highgardenul i se părea locul la care visase dintotdeauna. Magica, frumoasa curte regală pe care nădăjduise că o va găsi la Debarcaderul Regelui.

— *SIMȚI MIREASMA AERULUI VERII! URSUL! URSUL! NEGRU ȘI CAFENIU, ACOPERIT DE PĂR!*

— Dar regina, continuă Sansa, nu mă va lăsa să plec...

— Ba da. Fără Highgarden, Lannisterii n-au nici o speranță să-l păstreze pe Joffrey pe tron. Dacă fiul meu, lordul mocofan, i-o cere, nu va avea altceva de făcut decât să-i îndeplinească dorința.

— O va face? întrebă Sansa. I-o va cere?

Lady Olenna se încruntă.

— Nu cred că e cazul să-i dau de ales. Desigur, el n-are habar de adevăratul nostru

scop.

— *SIMȚI MIREASMA AERULUI VERII!*

Sansa își încreţi fruntea.

— Adevăratul nostru scop, doamna mea?

— *ADULMECA, RĂGEA ȘI MIROSEA MIERE ÎN AERUL VERII!*

— Să te vedem căsătorită și fără griji, copilă, răspunse bătrâna femeie, în timp ce Butterbumps răcnea cântecul vechi de când lumea. Cu nepotul meu.

Căsătorită cu Ser Loras, oh... Sansei i se tăie răsuflarea. Și-l amintea pe Ser Loras în armura scânteietoare cu safire, aruncându-i un trandafir. Ser Loras în mătase albă, atât de pur, de inocent, de frumos. Gropițele din colțurile gurii când zâmbea. Dulceața râsului său, căldura mâinii. Își putea închipui cum ar fi să-i ridice tunica și să mângâie pielea netedă de dedesubt, să se ridice pe vârfuri ca să-l sărute, să-și treacă degetele prin buclele acelea dese, castanii, și să se înece în ochii lui adânci, căprui. Roșeața i se ridică pe gât.

— *O, SUNT FECIOARĂ, SUNT PURĂ ȘI FRUMOASĂ! NU VOI DANSA NICIODATĂ CU UN URS PĂROS! UN URS PĂROS! NU VOI DANSA NICIODATĂ CU UN URS PĂROS!*

— Ți-ar plăcea, Sansa? întrebă Margaery. N-am avut niciodată o soră, doar fraţi. O, te rog, spune da, spune că vei încuviința să te căsătorești cu fratele meu.

Cuvintele țâșniră din gura ei, într-o cascadă:

— Da, vreau. Mi-ar plăcea mai mult decât orice. Să mă căsătoresc cu Ser Loras, să-l iubesc...

— *Loras?* Lady Olenna părea iritată. Nu fi ridicolă, copilă. Cei din Garda Regelui nu se căsătoresc niciodată. Chiar nu te-au învățat nimic la Winterfell? Vorbeam despre nepotul

meu, Willas. E puţin cam bătrân pentru tine, nu încape îndoială, dar e o comoară de băiat. Câtuși de puţin nerod și, în plus, moștenitor al Highgardenului.

Sansa era ameţită. Acum o clipă mintea i-a fost plină de vise despre Loras, iar în clipa următoare totul i-a fost răpit. *Willas? Willas?*

— Eu, spuse ea prostește. *Curtoazia este armura unei doamne. Nu trebuie să le jignești, ai grijă ce spui.* Eu nu-l cunosc pe Ser Willas. N-am avut niciodată plăcerea, doamna mea. Este... este un cavaler la fel de destoinic ca fraţii lui?

— *... O RIDICĂ SUS, ÎN AER! URSUL! URSUL!*

— Nu, răspunse Margaery. N-a făcut legământ...

Bunica se încruntă.

— Spune-i fetei adevărul. Bietul băiat e schilod și cu asta, basta.

— A fost rănit pe când era scutier, în primul său turnir, îi mărturisi Margaery. Calul a căzut și i-a zdrobit piciorul.

— Șarpele acela din Dorne a fost de vină, acel Oberyn Martell. El și maesterul lui.

— *AM CHEMAT UN CAVALER, DAR EȘTI UN URS! UN URS! UN URS! NEGRU ȘI CAFENIU ȘI ACOPERIT DE PĂR!*

— Willas are un picior bolnav, dar o inimă bună, spuse Margaery. Îmi citea când eram mică și îmi desena stelele. Îl vei iubi la fel de mult ca și noi, Sansa.

— *A DAT DIN PICIOARE ȘI S-A JELIT, ATÂT DE FRUMOASA FECIOARĂ! DAR EL I-A LINS MIEREA DIN PĂR, DIN PĂR! I-A LINS MIEREA DIN PĂR!*

— Când aș putea să-l întâlnesc? întrebă Sansa șovăitoare.

— Curând, promise Margaery. Când vei veni la Highgarden, după ce Joffrey și cu mine ne căsătorim. Te va duce bunica.

— Te voi duce, întări bătrâna, mângâind mâna Sansei și zâmbindu-i cu un zâmbet moale, zbârcit. Așa voi face.

— *ATUNCI EA SUSPINĂ ȘI ȚIPĂ ȘI DĂDU DIN PICIOARE! URSUL MEU, CÂNTĂ EA, ATÂT DE FRUMOS! ȘI PORNIRĂ, DE COLO-COLO, URSUL, URSUL ȘI FRUMOASA FECIOARĂ!*

Butterbumps răcni ultimul vers, făcu un salt în aer și ateriză pe ambele picioare, cu o bufnitură care zgudui cupele de vin de pe masă. Femeile râseră și bătură din palme.

— Credeam că nu se mai sfârșește niciodată cântecul acela îngrozitor, spuse Regina Ghimpilor. Dar, iată, sosește brânza mea.

JON

Lumea era o beznă cenușie, mirosind a pin, a mușchi și a frig. Aburi palizi se ridicau din pământul negru, în timp ce călăreții își croiau drum printre pietre risipite și copacii răzleți, în jos, către focurile îmbietoare, presărate ca niște nestemate pe întreaga albie a văii. Erau mai multe focuri decât putea număra Jon Snow, sute de focuri, mii, un al doilea râu de lumini pâlpâitoare de-a lungul malurilor albe și înghețate ale Apei Laptelui. Degetele i se deschiseră și i se închiseră pe sabie.

Coborau de pe creastă fără flamuri sau goarne, într-o liniște întreruptă doar de susurul îndepărtat al râului, de tropotul copitelor și cloncănitul armurii de oase a lui Rattleshirt. Undeva, în văzduh, un vultur plutea pe aripi mari, albastre-cenușii, în timp ce mai la vale veneau oameni, câini, cai și un lup străvechi, alb ca zăpada.

O piatră săltă în josul povârnișului, mișcată din loc de copita unui cal, și Jon văzu cum Năluca întoarce capul la sunetul neașteptat. Îi urmărise de la distanță toată ziua, așa cum îi era obiceiul, dar când luna s-a ridicat deasupra pinilor, venise în salturi, cu ochii-i roșii scânteind. Câinii lui Rattleshirt l-au întâmpinat cu un cor de mârâituri, arătându-și colții și lătrând sălbatic, ca întotdeauna, dar lupul nu s-a sinchisit defel. Cu șase zile în urmă, cel mai mare dintre câini îl atacase pe la spate, când sălbaticii s-au oprit să-și așeze tabăra pentru noapte, dar Năluca se întorsese și se năpustise

asupra lui, azvârlindu-l cât colo, cu coapsa sângerând. După acest moment, restul haitei s-a ţinut la distanţă.

Calul lui Jon Snow necheză încet, dar o mângâiere și o vorbă blândă îl liniștiră curând. Ar fi vrut ca propriile-i temeri să poată fi la fel de ușor potolite. Era înveșmântat în negru din cap până-n picioare, negrul Rondului de Noapte, dar inamicul era și în față și în spate. *Sălbatici, iar eu sunt cu ei*. Ygritte purta mantia lui Qhorin Halfhand, Lenyl haina lui de zale, marea suliță Ragwyle mănușile, unul dintre arcași, cizmele. Coiful lui Qhorin fusese purtat de un bărbat scund, respingător, pe nume Ryk Longspear, dar nu se potrivea pe capul lui îngust, așa că i-l dăduse și pe acesta lui Ygritte. Iar Rattleshirt avea oasele lui Qhorin în raniță, împreună cu capul însângerat al lui Ebben, cel care pornise împreună cu Jon să cerceteze Trecătoarea Țipătului. *Morți, toți morți, în afară de mine, iar eu sunt mort pentru lume.*

Ygritte venea călare imediat în spatele lor. În frunte se afla Ryk Longspear. Lordul Oaselor îi făcuse pe cei doi străjerii lui Jon.

— Dacă zboară cioara, am să vă ard și vouă oasele, îi avertizase la plecare, rânjind prin dinții craniului gigantic pe care-l purta drept coif.

Ygritte se răstise la el:

— Vrei să-l păzești *tu?* Dacă vrei s-o facem noi, lasă-ne în pace și-o vom face.

Aceștia sunt oameni liberi într-adevăr, a remarcat Jon. Rattleshirt era căpetenia lor, dar nici unul dintre ei nu se sfia să-i întoarcă vorba.

Căpetenia sălbaticilor îl fixase cu o privire plină de ură.

— Poate că pe ceilalţi i-ai prostit, cioară, dar să nu crezi că pe Mance ai să-l duci de nas. Va

ști dintr-o singură privire că ești un impostor. Și când se va întâmpla asta, o să-mi fac o mantie din lupul ăla al tău, o să-ți despic burta moale de băietan și o să cos înăuntru o nevăstuică.

Mâna dreaptă a lui Jon s-a închis și s-a deschis, îndoind degetele arse sub mănușă, dar Ryk Longspear doar a râs:

— Și unde ai să găsești tu o nevăstuică în zăpadă?

În acea primă noapte, după o lungă zi călare, își așezaseră tabăra într-o mică adâncitură în stâncă, în vârful unui munte fără nume, îngrămădindu-se aproape de foc, în timp ce zăpada începea să cadă. Jon privea cum fulgii se topesc deasupra flăcărilor. În ciuda straturilor de lână, blană și piele, simțea frigul până în măduva oaselor. Ygritte s-a așezat lângă el după ce a mâncat, cu gluga trasă pe cap și mâinile vârâte în mâneci, ca să se încălzească.

— Când Mance va auzi ce ai făcut pentru Halfhand, te va lua destul de repede.

— Mă va lua drept ce?

Fata a râs cu dispreț:

— Drept unul de-al nostru. Crezi că ești prima cioară care a zburat vreodată de pe Zid? În adâncul inimii, vreți cu toții să zburați liberi.

— Și când voi fi liber, a zis el încetișor, voi fi liber să plec?

— Cu siguranță. Avea un zâmbet cald, în pofida dinților strâmbi. Iar noi vom fi liberi să te omorâm. E periculos să fii liber, dar celor mai mulți ajunge să le placă gustul. Și-a așezat mâna înmănușată pe piciorul lui, imediat deasupra genunchiului. Vei vedea.

Voi vedea, gândi Jon. *Voi vedea, voi auzi și voi învăța, iar după aceea voi duce vorba înapoi la Zid.* Sălbaticii îl luaseră drept sperjur, dar în inima lui era încă omul Rondului de Noapte,

îndeplinindu-și ultima misiune pe care Qhorin Halfhand i-o încredințase. *Înainte să-l omor.*

La poalele povârnișului, dădură peste un pârâiaș care curgea dinspre coline, vărsându-se în Apa Laptelui. Părea numai pietre și sticlă, dar puteau auzi sunetul apei curgând pe sub pojghița de gheață. Rattleshirt îi conduse pe malul celălalt, zdrobind crusta înghețată.

Călăreții lui Mance Rayder se apropiau cu fiecare pas. Jon îi măsură dintr-o privire. Opt călăreți, bărbați și femei deopotrivă, înveșmântați în blănuri și piele fiartă, ici și colo câte un coif și o haină de zale. Erau înarmați cu sulițe și lănci oțelite, toți în afară de conducătorul lor, un bărbat blond, cărnos, cu ochii umezi, care avea o coasă mare, ascuțită. *Plângătorul,* știu el dintr-odată. Frații în negru spuneau povești despre el. Ca și Rattleshirt, Harma Cap de Câine și Alfyn Ucigașul Ciorilor, Plângătorul era un cunoscut războinic.

— Lordul Oaselor, spuse Plângătorul de îndată ce îi văzu. Dădu cu ochii de Jon și de lupul său. Iar asta ce-i?

— O cioară care a venit cu noi, răspunse Rattleshirt, care prefera ca pentru armura zornăitoare pe care o purta să i se spună Lordul Oaselor.

— Se temea c-am să-i iau oasele, ca lui Halfhand. Își scutură sacul cu trofee în fața celorlalți sălbatici.

— L-a omorât pe Qhorin Halfhand, spuse Ryk Longspear. El și lupul ăla al lui.

— Și i-a făcut felul și lui Orell, adăugă Rattleshirt.

— Flăcăul e un om-lup sau pe aproape, interveni Ragwyle, marea sulițașă. Lupul lui a luat o bucată din piciorul lui Halfhand.

Ochii roșii, umezi, ai Plângătorului îi

aruncară din nou o privire lui Jon.

— Da? Ei, bine, are un aer lupesc, acum, dacă mă uit mai bine. Aduceţi-l în faţa lui Mance, s-ar putea să-l păstreze. Își răsuci calul și se îndepărtă la galop, cu călăreţii săi gonind pe urmele lui.

Vântul bătea umed și aspru în timp ce traversau valea Apei Laptelui și străbăteau, într-un singur șir, tabăra de la marginea râului. Năluca se ţinea aproape de Jon, dar mirosul lui mergea înainte, ca un vestitor, și curând fură împresuraţi de câinii sălbaticilor, mârâind și lătrând. Lenyl încercă să-i potolească, dar câinii nu-i dădură atenţie.

— Nu le prea pasă de fiara aia a ta, îi zise Ryk Longspear lui Jon.

— Ei sunt câini, iar el e lup, răspunse Jon. Știu că nu e de-al lor. *Nu mai mult decât sunt eu de-al vostru.*

Dar trebuia să nu-și uite datoria, misiunea pe care i-o încredinţase Qhorin Halfhand când au stat împreună lângă acel ultim foc: să joace rolul trădătorului și să afle ce căutau sălbaticii în pustietatea neagră și rece a Colţilor de Gheaţă. *O anume putere,* o numise Qhorin în faţa Bătrânului Urs, dar murise înainte să afle ce era sau dacă Mance Rayder o descoperise, în căutările lui.

De-a lungul râului erau risipite focuri, cât vedeai cu ochii, printre căruţe, care și sănii. Mulţi dintre sălbatici ridicaseră corturi din piei, din blănuri și lână dărăcită. Alţii se cuibăreau în spatele bolovanilor, în adăposturi improvizate. Sau dormeau pe sub căruţe. Lângă un foc, Jon Snow zări un bărbat ascuţind vârfurile unor sulițe lungi de lemn și aruncându-le într-o stivă. Altundeva, doi tineri bărboși înveșmântaţi în haine de piele fiartă se luptau

cu beţele, săltând pe deasupra flăcărilor, mârâind de fiecare dată când unul dintre ei dădea o lovitură. În preajmă, mai multe femei ședeau în cerc, potrivind pene la săgeți.

Săgeți pentru frații mei, gândi Jon. *Săgeți pentru poporul tatălui meu, pentru oamenii din Winterfell și Deepwood Motte și Ultima Vatră. Săgeți pentru nord.*

Dar nu tot ceea ce vedea îi amintea de război. Jon văzu și femei dansând, auzi un copil plângând, iar în fața calului său țâșni un băiețel încotoșmănat în blănuri și gâfâind de atâta joacă. Oile și caprele hoinăreau în voie, în timp ce boii se plimbau greoi de-a lungul râului, căutând iarbă. Dinspre unul dintre focuri răzbătea miros de oaie friptă, iar deasupra altuia văzu un mistreț învârtindu-se pe o frigare de lemn.

Într-un luminiș înconjurat de pini înalți și verzi, Rattleshirt descăleca.

— Vom poposi aici, le spuse lui Lenyl, lui Ragwyle și celorlalți. Hrăniți caii, apoi câinii, pe urmă pe voi. Ygritte, Longspear, aduceți cioara, ca Mance să poată să-i arunce o privire. Pe urmă îi vom scoate mațele.

Parcurseră pe jos restul drumului, pe lângă alte focuri și alte corturi, cu Năluca pe urmele lor. Jon nu mai văzuse niciodată atâția sălbatici. Se întreba dacă mai văzuse cineva. *Tabăra se întinde la nesfârșit,* gândi el, *dar sunt mai degrabă o sută de tabere, nu una, și fiecare e mai vulnerabilă decât precedenta.* Întinzându-se pe mulți kilometri, construcțiile nu aveau nici un fel de apărare, nici capcane, nici țepușe, doar mici grupuri de cercetași patrulând în preajma lor. Fiecare grup sau clan sau sat se oprise pur și simplu acolo unde voise, dacă îi văzuseră pe alții oprindu-se sau găsiseră un loc potrivit.

Poporul liber. Dacă fraţii în negru i-ar prinde într-o asemenea harababură, cu siguranţă mulţi dintre ei ar plăti cu sânge pentru libertatea lor. Erau numeroși, dar Rondul de Noapte era disciplinat, iar în luptă disciplina e mai importantă decât numărul și iese învingătoare în nouă cazuri din zece, așa îi spusese tatăl lui.

Nu încăpea nici o îndoială care era cortul regelui. Era de trei ori cât cele mai mari dintre celelalte pe care le văzuse Jon și dinăuntru se auzea muzică. Ca multe dintre corturile mai mici, era făcut din piei cusute, cu blana încă pe ele, dar ale lui Mance Rayder erau blănuri albe, lăţoase, de urși polari. Acoperișul ascuţit era încoronat cu o pereche imensă de coarne de la unul dintre elanii uriași care cândva hoinăriseră liberi prin tot ţinutul Celor Șapte Regate, pe vremea Primilor Oameni.

Aici, cel puţin, găsiră paznici: doi străjeri ce flancau intrarea cortului, sprijiniţi în sulițe înalte, cu scuturi rotunde de piele prinse de braţ. Când zăriră lupul străvechi, unul dintre ei coborî vârful suliţei și zise:

— Bestia aia rămâne aici.

— Nălucă, șezi, porunci Jon. Lupul se așează.

— Longspear, păzește animalul. Rattleshirt dădu la o parte clapa cortului și le făcu semn lui Jon și lui Ygritte să intre.

În cort era zăpușeală și fum. În toate cele patru colţuri erau așezate coșuri cu turbă aprinsă, umplând aerul de o lumină palidă, roșiatică. Mai multe blănuri acopereau pământul. Jon se simţi din cale-afară de stingher în veșmintele-i negre, la discreţia trădătorului ce-și spunea Regele-de-dincolo-de-Zid. Când ochii i se obișnuiră cu întunecimea roșie, ceţoasă, văzu șase oameni, dar nici unul nu-i dădu atenţie câtuși de puţin.

Un tânăr brunet și o frumoasă blondă împărțeau un corn de mied. O femeie însărcinată stătea deasupra unui mangal, gătind niște găini, în timp ce un bărbat cărunt, într-o mantie jerpelită, roșu cu negru, stătea cu picioarele încrucișate pe o pernă, ciupind corzile unei lăute și cântând.

Frumoasă ca soarele era nevasta din Dome,
cu sărutări mai calde ca o primăvară,
Dar sabia bărbatului din Dorne din oțel negru era
și avea un sărut ce te-nfioară.

Jon cunoștea cântecul, dar îi părea ciudat să-l audă aici, într-un cort din blană lățoasă, dincolo de Zid, la zeci de mii de kilometri de munții roșii și vânturile calde ale Dornului.

Rattleshirt își scoase coiful îngălbenit, așteptând sfârșitul cântecului. Sub armura lui din oase și piele, era un om mărunt, iar fața ascunsă în craniul uriașului era obișnuită, cu bărbia noduroasă, mustața subțire și obrajii supți, ciupiți. Avea ochii apropiați, cu sprâncene împreunate și un păr negru, rar, formând un v pe frunte.

Nevasta din Dorne se-mbăia tot cântând,
cu glasu-i mai dulce ca vinul
Dar sabia bărbatului avea al său cânt
și mușca mai amar ca veninul.

Lângă mangal, un bărbat scund, dar extrem de gras, stătea pe un taburet, mâncând o găină de pe frigare. Unsoarea fierbinte i se prelingea pe bărbie și prin barba albă ca neaua, dar zâmbea fericit, fără să-i pese. Brățări groase de aur gravate cu stihuri îi strângeau mâinile

masive și purta o cămașă grea, neagră, de zale, care nu putea proveni decât de la un cercetaș mort. Aproape de el, un bărbat mai înalt și mai suplu, înveșmântat într-o cămașă de piele cusută cu solzi de bronz, stătea aplecat, încruntându-se, deasupra unei hărți, cu o sabie mare cu două tăișuri atârnată de-a curmezișul spatelui, într-o teacă de piele. Era drept ca o suliță, numai vână, proaspăt bărbierit, chel, cu un nas drept, puternic și cei mai adânci ochi cenușii. Ar fi putut fi chiar chipeș dacă ar fi avut urechi, dar le pierduse cu timpul pe amândouă. Dacă din cauza degerăturilor sau de cuțitul vreunui dușman, Jon nu-și putea da seama. În absența lor, capul bărbatului părea îngust și ascuțit.

Lui Jon îi fu limpede dintr-o privire că amândoi, bărbatul cu barba albă și cel pleșuv, erau războinici. *Ăștia doi sunt de departe mai periculoși decât Rattleshirt.* Se întreba care dintre ei era Mance Rayder.

Pe când sta la pământ, de beznă-nconjurat
cu gustul de sânge pe buze
Frații-au îngenuncheat și pentru el s-au rugat
Iar el zâmbi și cântă și el râse.
O, frați dragi ai mei, zilele mi s-au sfârșit,
Bărbatul din Dorne femeia mi-a luat
Dar c-o moarte cu toții avem de plătit
Iar eu din nevasta lui am gustat.

Când ultimele acorduri ale „Nevestei din Dorne” se stinseră, bărbatul pleșuv, fără urechi, își ridică privirea de pe hartă și se încruntă fioros la Rattleshirt și la Ygritte, cu Jon între ei:

— Ce-i asta? O cioară?

— Ticălosul în negru care l-a ucis pe Orell, făcu Rattleshirt, care mai e și un nemernic de

om-lup, pe deasupra.

— Trebuia să-i ucideți pe toți.

— Acesta s-a predat, explică Ygritte. L-a omorât pe Qhorin Halfhand cu mâinile lui.

— Băieţandrul ăsta? Vestea îl mânie pe bărbatul fără urechi. Halfhand trebuia să fie al meu. Ai un nume, cioară?

— Jon Snow, Înălțimea Ta. Se întreba dacă trebuia să plece genunchiul.

— Înălțimea Ta? Bărbatul fără urechi se uită la cel cu barba albă: Vezi, mă ia drept rege.

Bărbosul râse atât de tare, încât împroșcă peste tot bucăți de carne. Își șterse unsoarea de pe gură cu dosul palmei sale uriașe.

— Băiatul e orb, fără doar și poate. Cine a auzit vreodată de un rege fără urechi? Păi, coroana i-ar cădea drept pe gât. Ha! Îi rânji lui Jon, ștergându-și degetele de pantaloni. Închide-ți pliscul, cioară. Întoarce-te, poate că vei găsi ceea ce cauți.

Jon se întoarse. Cântăreţul se ridică în picioare.

— Eu sunt Mance Rayder, spuse el, lăsând jos lăuta. Iar tu ești bastardul lui Ned Stark, Snow din Winterfell.

Uluit, Jon rămase o clipă fără grai, înainte de a-și reveni îndeajuns ca să spună:

— Cum... cum ai știut...

— Asta e o poveste pentru mai târziu, răspunse Mance Rayder. Cum ți-a plăcut cântecul, băiete?

— Destul. L-am mai auzit.

— *Dar c-o moarte cu toții avem de plătit,* zise încetișor Regele-de-dincolo-de-Zid. *Iar eu din nevasta lui am gustat.* Spune-mi, Lordul Oaselor spune adevărul? L-ai omorât pe vechiul meu prieten, Halfhand?

— Da. *Deși a fost mai mult fapta lui decât a*

mea.

— Turnul Umbrei nu va mai părea niciodată la fel de fioros, spuse regele cu tristeţe în glas. Qhorin era dușmanul meu. Dar cândva mi-a fost și frate. Așadar... să-ţi mulţumesc că l-ai ucis, Jon Snow? Sau să te blestem? Îi aruncă lui Jon un zâmbet batjocoritor.

Regele-de-dincolo-de-Zid nu arăta defel ca un rege, nici măcar prea mult ca un sălbatic. Era de statură mijlocie, suplu, cu faţa ascuţită, ochi căprui, vicleni, și un păr lung, castaniu, încărunţit aproape în întregime. Nu avea coroană pe cap, brăţări de aur la mâini, giuvaiere la gât, nici măcar o sclipire de argint. Avea straie din lână și piele și singurul lui veșmânt de seamă era o manite jerpelită din lână neagră, peticită cu mătase roșie, decolorată.

— Ar trebui să-mi mulţumești pentru că ţi-am ucis dușmanul, zise în cele din urmă Jon, și să mă blestemi pentru că ţi-am ucis prietenul.

— Ha! Tună bărbatul cu barba albă. Bine răspuns!

— De acord. Mance Rayder îi făcu semn lui Jon să se apropie. Dacă vrei să ni te alături, ar fi cel mai bine să ne cunoști. Bărbatul cu care m-ai confundat este Styr, Magnar al Thennei. *Magnar* înseamnă *lord,* în Limba Veche. Omul fără urechi îl fixă pe Jon cu răceală, în timp ce Mance se întoarse către bărbatul cu barba albă. Fiorosul nostru mâncător de găini, aici de faţă, este credinciosul meu Tormund. Femeia...

Tormund se ridică în picioare.

— Stai așa. I-ai dat onorurile lui Styr, e rândul meu.

Mance Rayder râse.

— Cum poftești. Jon Snow, în faţa ta stă Tormund Năpasta Uriașilor, Mare Orator,

Gornist și Spărgător de Gheață. Și de asemenea, Tormund Pumn de Fier, Consort al Ursoaicelor, Regele-Mied de la Castelul Afurisit, Vorbitor cu Zeii și Tată al Oștirilor.

— Așa parcă mai seamănă cu mine, zise Tormund. Mă bucur să te cunosc, Jon Snow. Întâmplarea face să îmi placă oamenii-lup, chiar dacă nu îmi plac cei din familia Stark.

— Buna doamnă de lângă mangal, continuă Mance Rayder, este Dalia. Femeia însărcinată zâmbi sfioasă. Poartă-te cu ea așa cum te-ai purta cu orice regină, poartă în pântece copilul meu. Se întoarse către ultimii doi: Frumusețea aceasta este sora ei, Val. Tânărul Jarl de lângă ea este ultimul ei favorit.

— Nici un bărbat nu-mi spune mie favorit, zise Jarl, încruntat și feroce.

— Iar Val nu e bărbat, pufni Tormund cel cu barba albă. Ar fi trebuit să observi asta până acum, băiete.

— Așadar, iată-ne, Jon Snow, zise Mance Rayder. Regele-de-dincolo-de-Zid și curtea sa, așa cum e ea. Iar acum, câteva cuvinte din partea ta, aș crede. De unde ai venit?

— De la Winterfell, răspunse el. Pe la Castelul Negru.

— Și ce te aduce pe Apa Laptelui, atât de departe de focurile de acasă? Nu așteptă răspunsul lui Jon, ci se uită de îndată la Rattleshirt. Câți au fost?

— Cinci. Trei sunt morți și băiatul e aici. Ceilalți au plecat în sus, urcând pe un versant unde nici un cal n-a putut să-i urmeze.

Ochii lui Rayder îi întâlniră din nou pe ai lui Jon.

— Ați fost doar voi cinci? Sau mai stau la pândă și alți frați ai tăi?

— Am fost patru, iar Qhorin Halfhand făcea

cât douăzeci de oameni obișnuiți.

Regele-de-dincolo-de-Zid zâmbi la auzul acestor cuvinte.

— Așa credeau unii. Totuși... un băiat de la Castelul Negru, cu cercetași de la Turnul Umbrei? Cum s-a ajuns la asta?

Jon avea minciuna pregătită.

— Lordul Comandant m-a trimis la Halfhand pentru pregătire, așa că m-a luat cu el în cercetare.

Styr Magnarul se încruntă.

— Cercetare, spui? De ce ar veni ciorile să cerceteze Trecătoarea Țipătului?

— Satele erau părăsite, răspunse Jon, cu sinceritate. Era ca și cum toți oamenii liberi dispăruseră.

— Dispăruseră, da, zise Mance Rayder. Și nu doar oamenii liberi. Cine ți-a spus unde suntem, Jon Snow?

Tormund râse zgomotos.

— Dacă nu a fost Craster, eu sunt o fecioară neprihănită. Ți-am zis eu, Mance, că omul ăla trebuie să fie scurtat cu un cap.

Regele îi aruncă mai vârstnicului bărbat o privire enervată:

— Tormund, încearcă o dată să gândești înainte de a vorbi. Știu că a fost Craster. L-am întrebat pe Jon ca să văd dacă spune adevărul.

— Ha! scuipă Tormund. Ei, bine, m-am trezit vorbind! Îi zâmbi lui Jon. Vezi, băiete, de-aia el e rege, iar eu nu. Pot să-l întrec la băut, la luptă și la cântat, iar brațul meu e de trei ori cât al lui, dar Mance e șiret. A fost crescut cioară, știi, iar cioara e o pasăre vicleană.

— Aș vrea să vorbesc cu băiatul între patru ochi, Lord al Oaselor, îi spuse Mance Rayder lui Rattleshirt. Lăsați-ne, toți.

— Ce, și eu? făcu Tormund.

— Nu, *mai ales* tu, răspunse Mance.

— Nu mănânc la masa la care nu sunt poftit. Tormund se ridică în picioare. Eu și găinile plecăm, înhăță încă o găină, o vârî în buzunarul cusut în căptușeala mantiei, spuse: Ha! și ieși, lingându-se pe degete. Ceilalți îl urmară, toți în afară de Dalia.

— Ia loc, dacă dorești, spuse Rayder după ce plecară. Ți-e foame? Tormund ne-a lăsat cel puțin două găini.

— Mi-ar face plăcere să mănânc, Înălțimea Ta. Și mulțumesc.

— Înălțimea Ta? Regele zâmbi. Asta nu e un nume ce poate fi auzit prea des de pe buzele oamenilor liberi. Sunt Mance, pentru cei mai mulți. *Unicul Mance,* pentru unii. Vrei un corn cu mied?

— Bucuros, zise Jon.

Regele turnă el însuși băutura, în timp ce Dalia tăie găinile bine fripte și aduse fiecăruia câte o jumătate. Jon își scoase mănușile și mâncă direct cu degetele, mușcând fiecare bucățică de carne de pe oase.

— Tormund a spus adevărul, zise Mance Rayder, rupând în două o bucată de pâine. Cioara neagră e o pasăre șireată, așa este... dar eu am fost cioară pe când tu nu erai mai mare decât pruncul din pântecele Daliei, Jon Snow. Așa că ai grijă să nu faci pe vicleanul cu mine.

— Așa cum ai văzut, Înălțimea... Mance...

Regele râse.

— Înălțimea Mance! De ce nu? Ți-am promis mai devreme o poveste despre cum te-am cunoscut. Ai deslușit misterul până acum?

Jon clătină din cap.

— A trimis vorbă Rattleshirt înaintea noastră?

— Pe aripi? Nu avem corbi antrenați. Nu, îți

cunoșteam chipul, l-am mai văzut înainte. De două ori.

La început Jon nu pricepu, dar când răsuci povestea în minte, se lumină.

— Când ai fost frate al Rondului...

— Foarte bine! Da, asta a fost prima oară. Erai doar un copil, iar eu eram în negru din cap până-n picioare, unul din zecile care îl escortau pe bătrânul Lord Comandant Qorgyle când a venit la Winterfell să-l vadă pe tatăl tău. Patrulam pe zid în jurul curții, când am dat de tine și de fratele tău, Robb. Ninsese cu o noapte înainte și voi doi clădiserăți un munte mare deasupra porții și așteptați ca pe dedesubt să treacă cineva.

— Îmi amintesc, spuse Jon, cu un râs uluit. Un frate tânăr în negru pe metereze, da... Ai jurat să nu spui nimănui.

— Și mi-am ținut jurământul. Cel puțin pe acela.

— Am răsturnat zăpada peste Tom cel Gras. Era străjerul cel mai greoi al tatei. După aceea, Tom îi alergase în jurul curții, până ce fuseseră toți trei roșii ca merele toamnei. Dar ai spus că m-ai văzut de două ori. Când a fost a doua oară?

— Atunci când Regele Robert a venit la Winterfell ca să-l numească Mână pe tatăl tău, zise încet Regele-de-dincolo-de-Zid.

Jon făcu ochii mari, neîncrezător.

— Nu se poate una ca asta.

— Ba da. Când tatăl tău a aflat despre sosirea regelui, a trimis vorbă fratelui său Benjen, la Zid, ca să poată veni la ospăț. Există mai multe legături între frații în negru și oamenii liberi decât știi tu, și destul de curând vorbele au ajuns și la urechile mele. Era o ocazie prea rară ca să-i pot rezista. Unchiul tău nu mă cunoștea după înfățișare, așa că n-aveam nici o teamă în

privința lui și nu îmi imaginam că tatăl tău ar putea să țină minte o cioară tânără pe care o întâlnise în grabă, cu ani în urmă. Voiam să-l văd pe acest Robert cu ochii mei, de la rege la rege, și să-mi fac o idee despre unchiul tău, Benjen. Era Prim Cercetaș pe atunci, și năpasta tuturor alor mei. Așadar, mi-am înșeuat cel mai iute cal și am pornit la drum.

— Dar, obiectă Jon, Zidul...

— Zidul poate opri o armată, dar nu un singur om. Am luat cu mine o lăută și un sac cu arginți, am escaladat gheața lângă Movila Lungă, am mers pe jos câțiva kilometri, la sud de Noul Dar, și am cumpărat un cal. Una peste alta, am înaintat mult mai repede decât Robert, care călătorea cu o caleașcă mare, pentru confortul reginei. La o zi de mers de Winterfell, l-am ajuns din urmă și am mers mai departe împreună. Călăreții liberi și cavalerii rătăcitori se agață întotdeauna de procesiunile regale, în speranța de a găsi o slujbă în preajma regelui, și lăuta mea mi-a deschis porțile cu ușurință. Râse. Știu fiecare cântec deocheat care a fost cântat vreodată, la nord sau la sud de Zid. Așadar, iată, ai aflat. În seara când tatăl tău l-a ospătat pe Robert, eu am stat în fundul sălii, pe o bancă, împreună cu ceilalți călăreți liberi, ascultându-l pe Orland din Orașul Vechi cântând la harpă despre regii morți pe fundul mării. M-am ospătat din carnea și miedul nobilului tău tată, i-am zărit pe Regicid, pe Pezevenghi... și i-am remarcat în treacăt pe copiii Lordului Eddard și puii de lup care alergau la călcâiele lor.

— Bael Bardul, spuse Jon, amintindu-și povestea pe care i-o spusese Ygritte la Colții de Gheață, în noaptea în care el fusese cât pe ce s-o omoare.

— Aș vrea eu să fiu. N-am să neg că isprava lui Bael m-a inspirat... dar eu nu le-am furat pe nici una dintre surorile tale, din câte-mi amintesc. Bael își scria singur cântecele și le trăia. Eu doar cânt cântecele pe care le-au făcut alții mai buni decât mine. Mai vrei mied?

— Nu, răspunse Jon. Dacă ai fi fost descoperit, capturat...

— Tatăl tău mi-ar fi tăiat capul. Regele ridică din umeri. Deși, odată așezat la masa lui, eram protejat de dreptul oaspetelui. Legile ospitalității sunt vechi, de pe vremea Primilor Oameni, și sacre ca un copac al inimii. Arătă către masa dintre ei, către pâinea ruptă și oasele de găină. Aici, tu ești oaspetele și ești ferit de orice rău din partea mea... în noaptea asta, cel puțin. Așa că, spune-mi adevărul, Jon Snow. Ești un laș care și-a lepădat mantia de frică sau există vreun alt motiv care te aduce la cortul meu?

Cu sau fără legea ospitalității, Jon Snow știa că aici pășește pe o gheață subțire. Un singur pas greșit și ar putea cădea în apa destul de rece ca să-i oprească inima. *Cântărește fiecare cuvânt înainte de a-l rosti,* își spuse. Luă o prelungă sorbitură din mied, ca să câștige timp. Când așeză cornul deoparte, începu:

— Spune-mi de ce ți-ai lepădat mantia și am să-ți spun și eu de ce mi-am lepădat-o pe a mea.

Mance Rayder zâmbi, așa cum sperase Jon că va face. Regele era, în mod limpede, un om căruia îi plăcea sunetul propriului glas.

— Ai auzit, negreșit. Povești despre dezertarea mea.

— Unii spun că a fost pentru o coroană, unii zic că pentru o femeie. Alții că aveai sângele sălbaticilor.

— Sângele sălbaticilor se află în sângele

Primilor Oameni, același care curge prin venele familiei Stark. Cât despre coroană, vezi vreuna?

— Văd o femeie. Jon aruncă o privire către Dalia.

Mance o luă de mână și o trase mai aproape.

— Doamna mea n-are nici un amestec, am cunoscut-o când m-am întors de la castelul tatălui tău. Halfhand era cioplit din stejar bătrân, dar eu sunt făcut din carne și am o slăbiciune prea mare pentru farmecele femeiești... ceea ce nu mă deosebește cu nimic de trei sferturi din Rond. Există bărbați ce poartă încă veșmintele negre și care au cunoscut de zece ori mai multe femei decât acest biet rege. Mai ai de ghicit, Jon Snow.

Jon chibzui o clipă.

— Halfhand spunea că ai o pasiune pentru muzica sălbatică.

— Am avut, am. Ești mai aproape, da. Dar n-ai nimerit. Mance Rayder se ridică, desfăcu catarama cu care îi era prinsă mantia și își lăsă veșmântul să cadă peste bancă. Pentru asta am făcut-o.

— Pentru o mantie?

— Mantia neagră de lână a Fraților Jurați ai Rondului de Noapte, zise Regele-de-dincolo-de-Zid. Într-o zi, într-o misiune, am doborât un elan mare și frumos. Îl jupuiam, când mirosul sângelui a atras o pisică-nălucă din ascunzișul ei. Am alungat-o, dar nu înainte să-mi facă mantia fâșii. Vezi? Aici, aici și aici. Chicoti. Mi-a sfâșiat și brațul și spatele, și am sângerat mai rău decât elanul acela. Frații mei se temeau că aș putea să mor înainte de a ajunge la Maester Mullin, la Turnul Umbrei, așa că m-au dus în satul de sălbatici unde știam că trăiește o vindecătoare. Întâmplarea a făcut că murise, dar fiica ei s-a îngrijit de mine. Mi-a curățat

rănile, m-a cusut și mi-a dat terci și poţiuni până ce m-am întremat îndeajuns să pot călări din nou. Și mi-a cusut și rupturile din mantie, cu un fir de mătase roșie din Asshai, pe care bunica ei o scosese de pe epava unei corăbii naufragiate pe Ţărmul Înghețat. Era comoara cea mai de preţ pe care o avea. Și darul ei pentru mine. Mance Rayder își trase din nou mantia peste umeri. Dar la Turnul Umbrei, am primit o mantie nouă, de lână, neagră cu negru și tivită cu negru, ca să se asorteze cu pantalonii mei negri și cizmele mele negre, cu jiletca neagră și cămașa neagră de zale. Noua mantie nu era roasă, nu era ruptă, nici sfâșiată și, mai cu seamă, nu avea roșu. Bărbaţii Rondului de noapte se îmbracă în negru, mi-a amintit aspru Ser Denys Mallister, ca și cum aș fi uitat. Vechea mea mantie putea fi arsă acum, mi-a spus el.

Am plecat în dimineaţa următoare, într-un loc unde un sărut nu era o crimă și un bărbat putea să poarte orice mantie dorea. Închise catarama și se așeză din nou. Iar tu, Jon Snow?

Jon luă o altă înghiţitură de mied. *Există o singură poveste pe care ar putea-o crede.*

— Spui că ai fost la Winterfell, în noaptea în care tatăl meu l-a ospătat pe Regele Robert.

— Așa am spus, într-adevăr, fiindcă așa a fost.

— Atunci, ne-ai văzut pe toţi. Prinţul Joffrey și Prinţul Tommen, Prinţesa Myrcella, fraţii mei Robb, Bran și Rickon, surorile mele Arya și Sansa. I-ai văzut trecând pe culoarul central, cu toţi ochii aţintiţi asupra lor și ocupându-și locurile la masă, chiar sub dais, unde ședeau regele și regina.

— Îmi amintesc.

— Și ai văzut unde stăteam eu, Mance? Se aplecă spre el. Ai văzut unde e așezat bastardul?

Mance Rayder privi îndelung chipul lui Jon.

— Cred că ar fi cel mai bine să-ți găsim o mantie nouă, spuse regele, întinzând mâna.

DAENERYS

Peste apa albastră și liniștită se auzea, dinspre galere, bătaia lentă, ritmică, a tobelor, însoțită de foșnetul domol al vâslelor. Corabia masivă gemea în urma galerelor, cu parâmele încordate între ele. Pânzele *Balerionului* se povârneau fără vlagă, atârnând părăsite de pe catarge. Cu toate acestea, stând pe punte și privind hârjoana dragonilor săi pe cerul albastru, fără nori, Daenerys Targaryen era mai fericită ca oricând.

Dothrakii ei numeau această mare *apa otrăvită,* neîncrezători în orice lichid pe care caii lor nu puteau să-l bea. În ziua în care cele trei corăbii ridicaseră ancora la Qarth, ai fi zis că porneau către iad, nu către Pentos. Bravii ei călăreți de sânge priveau cu ochi mari și albi linia coastei ce se pierdea în zare, fiecare din cei trei tineri hotărât să nu-și arate teama în fața celorlalți doi, în timp ce slujitoarele ei, Irri și Jhiqui, se agățau cu disperare de parapet și vomitau peste bord, la fiecare val. Ceilalți membri ai micului *khalasar* rămăseseră sub punți, preferând compania propriilor cai agitați în locul lumii nețărmurite ce se întindea, înfricoșătoare, de jur împrejurul corăbiilor. Când, la șase zile de drum, fuseseră potopiți de o furtună iscată din senin, i-a auzit sub punte: caii nechezau și loveau cu copitele, iar călăreții se rugau cu glasuri subțiri, tremurătoare, la fiecare mișcare a *Balerionului.*

Însă pe Dany nici o furtună n-o putea speria. *Daenerys, Născută din Furtună,* i se spunea,

căci venise pe lume, țipând, în îndepărtata Piatră a Dragonului, în timp ce afară urla cea mai aprigă furtună din istoria Westerosului, o furtună atât de năprasnică încât smulsese garguiele de pe zidurile castelului și făcuse țăndări flota tatălui său.

Marea Îngustă era adesea furtunoasă, iar Daenerys o traversase de zeci de ori pe când era copilă, alergând de la un Oraș Liber la altul, mereu cu un pas înaintea ucigașilor plătiți ai Uzurpatorului. Iubea marea. Îi plăceau mirosul înțepător, sărat, al aerului și imensitatea orizontului, mărginit doar de bolta cerului azuriu de deasupra. O făcea să se simtă mică, dar totodată liberă. Îi plăceau delfinii ce înotau uneori pe lângă *Balerion,* despicând valurile ca niște suliţe de argint și îi plăceau peștii zburători pe care îi zăreau când și când. Îi plăceau chiar și marinarii, cu toate snoavele și cântecele lor. Odată, călătorind la Braavos, în timp ce privea echipajul căznindu-se, în plină vijelie, să coboare o imensă pânză verde, chiar îi trecuse prin minte cât de bine ar fi să fie marinar. Dar când i-a spus asta fratelui său, Viserys a tras-o de păr până când i-au dat lacrimile.

— Ești sângele dragonului, țipase la ea. *Dragon,* nu cine știe ce pește puturos.

A fost un mare nătărău în privința asta și în atâtea altele, gândi Dany. *Dacă era mai înțelept și mai răbdător, ar fi călătorit el spre vest, să ia tronul care-i aparținea de drept.* Viserys fusese prost și hain, ajunsese ea să-și dea seama, dar uneori îi era dor de el. Nu de omul crud, slab, care devenise spre sfârșit, ci de fratele care o lăsa uneori să se furișeze în patul lui, de băiatul care îi spunea povești despre Cele Șapte Regate și îi vorbea despre cât de frumoase aveau să fie

vieţile lor după ce-și va revendica el coroana.

Căpitanul se ivi lângă umărul ei.

— Aș vrea ca *Balerion* să zboare, Înălţimea Ta, precum cel al cărui nume-l poartă, spuse el într-o valyriană stricată, condimentată din belșug cu accente din Pentos. Atunci n-ar mai fi nevoie să vâslim, nici să cârmim, nici să ne rugăm să fie vânt.

— Întocmai, căpitane, răspunse Dany cu un zâmbet, mulţumită că-l câștigase.

Căpitanul Groleo era un bătrân din Pentos, asemeni stăpânului său, Illyrio Mopatis, și avusese emoţii ca o fecioară să ducă trei dragoni pe corabia lui. Cincizeci de găleţi cu apă de mare atârnau și acum de copastie, gata să stingă flăcările. La început, Groleo voise ca dragonii să fie închiși în cuști, iar Daenerys se învoise, ca să-i potolească temerile, dar suferinţa lor era atât de palpabilă, încât în curând se răzgândise și insistase să fie eliberaţi.

Până și căpitanul Groleo se bucura acum de asta. Avuseseră parte de un singur foc mic, stins cu ușurinţă. În schimb, *Balerion* începuse dintr-odată să aibă de departe mai puţini șobolani decât înainte, când navigase sub numele de *Saduleon.* Iar membrii echipajului, cândva pe cât de temători pe atât de curioși, începuseră să manifeste o mândrie neobișnuit de puternică faţă de dragonii „lor”. Fiecăruia dintre ei, de la căpitan la ajutorul bucătarului, îi plăcea să-i privească zburând... deși nici unuia atât de mult ca lui Dany.

Sunt copiii mei, își spuse, *și dacă maegi a spus adevărul, atunci sunt singurii copii pe care s-ar putea să-i am vreodată.*

Solzii lui Viserion erau de culoarea smântânii proaspete, iar coarnele, oasele aripilor și creasta spinală de un auriu-închis ce

scânteia ca metalul în lumina soarelui. Rhaegal era zămislit din verdele verii și arămiul toamnei. Pluteau în cercuri largi deasupra corăbiei, sus, mai sus, fiecare încercând să se înalţe mai mult decât celălalt.

Dany învățase că dragonii preferau întotdeauna să atace de sus. Dacă vreunul ajungea între soare și celălalt dragon, își strângea aripile și cobora, țipând, în picaj, și amândoi, înlănțuiţi, într-o minge încâlcită de solzi, se prăbușeau din văzduh, cu fălcile trosnind și cozile plesnind. Prima oară când făcuseră asta, Dany se temuse că aveau de gând să se omoare, însă era doar un joc. Îndată ce plonjau în apă, se depărtau și se ridicau din nou, țipând și șuierând, cu apa sărată șiroind de pe trupurile lor, în timp ce aripile băteau aerul. Drogon era și el în văzduh, deși nu se zărea. Putea fi la mare distanță înaintea lor sau poate în urmă, vânând.

Întotdeauna era înfometat, Drogon al ei. *Era înfometat și creștea repede. Încă un an sau poate doi și s-ar putea să fie destul de mare pentru călărit. Atunci nu voi mai avea nevoie de corăbii ca să traversez imensa mare de sare.*

Dar vremea aceea nu sosise încă. Rhaegal și Viserion erau de dimensiunea unor cățeluși, Drogon doar cu puţin mai mare și orice dulău i-ar fi depășit. Erau doar aripile de ei, coada și gâtul, fiind mai ușori decât păreau. Și astfel, Daenerys Targaryen trebuia să se bizuiască pe lemn, pe vânt și pe pânză, ca s-o ducă acasă.

Lemnul și pânza o slujiseră destul de bine până acum, dar, capricios, vântul o trădase. Timp de șase zile și șase nopţi marea fusese liniștită, iar acum cea de-a șaptea zi sosise și încă nici o adiere nu le umfla velele. Din fericire, două dintre corăbiile pe care Magister

Illyrio le trimisese după ea erau galere de negoţ, cu două sute de vâsle fiecare și cu echipaje de vâslași vânjoși. Dar cu *Balerion* era altă poveste: o corabie burduhănoasă, cu cale imense și vele uriașe, dar neputincioasă în vreme de acalmie. *Rhaegar* și *Meraxes* aruncaseră funii ca s-o tragă după ele, dar înaintarea devenise chinuitor de înceată. Toate cele trei corăbii erau înţesate de oameni și încărcate până la refuz.

— Nu-l văd pe Drogon, zise Ser Jorah Mormont, alăturându-i-se. Iar s-a rătăcit?

— Noi suntem cei care ne-am rătăcit, ser. Lui Drogon nu-i place târâșul ăsta pe apă, nu mai mult decât îmi place mie.

Mai cutezător decât ceilalţi doi, dragonul ei negru fusese primul care își încercase aripile deasupra apei, primul care zburase de la o corabie la alta, primul care se avântase într-un nor călător... și primul care ucisese. Peștii zburători nici nu apucau să străpungă suprafața apei că o suliță de foc îi lua în stăpânire, îi înhăța și îi înghițea.

— Cât de mare va crește? întrebă Daenerys curioasă. Știi?

— În Cele Șapte Regate, umblă vorba despre dragoni care au crescut atât de mari încât puteau să prindă krakeni uriași din mare.

Dany râse.

— Ar fi o priveliște de toată minunăția...

— E doar o poveste, *Khaleesi,* zise cavalerul său exilat. Se vorbește și despre dragoni bătrâni și înţelepţi care trăiesc o mie de ani.

— Ei, bine, cât trăiește un dragon *cu adevărat?* Își ridică privirea, în timp ce Viserion plana deasupra corabiei, bătând încet din aripi și stârnind velele pleoștite.

Ser Jorah ridică din umeri.

— Viața unui dragon este, în mod firesc, de

mai multe ori cât viaţa unui om, sau cel puţin așa vor să ne facă să credem cântecele..., dar dragonii pe care Cele Șapte Regate i-au cunoscut cel mai bine au fost cei ai Casei Targaryen. Erau crescuţi pentru luptă și în luptă au murit. Nu-i lucru ușor să ucizi un dragon, dar nu e imposibil.

Scutierul Barbă-Albă, care stătea la pravă, cu o mână încolăcită pe după toiagu-i înalt, de lemn, se întoarse către ei și spuse:

— Balerion Teroarea Neagră avea două sute de ani când a murit, în timpul domniei lui Jaehaerys Pacificatorul. Era atât de mare, încât putea înghiţi un zimbru întreg. Un dragon crește neîncetat, Înălţimea Ta, atât timp cât are hrană și libertate.

Numele lui era Arstan, dar Vânjosul Belwas îl poreclise Barbă-Albă, după înfăţișare, și aproape toată lumea îi spunea acum așa. Era mai înalt decât Ser Jorah, dar nu la fel de musculos. Avea ochii de un albastru-deschis și o barbă lungă, albă ca neaua și fină ca mătasea.

— Libertate? întrebă Dany curioasă. Ce vrei să spui?

— La Debarcaderul Regelui, strămoșii tăi au ridicat un imens castel cu cupolă pentru dragonii lor. Groapa Dragonilor i se spune. Se află și acum în vârful Dealului lui Rhaenys, dar e cu totul în paragină. Acolo sălășluiau dragonii regali în vremurile de altădată și era un sălaș cavernos, cu uși de fier atât de mari, încât treizeci de cavaleri puteau trece alături prin ele. Însă s-a constatat că nici unul dintre dragonii din castel nu ajungea vreodată la dimensiunile strămoșilor lui. Maesterii spun că toată vina o purtau zidurile din jurul lor și marea cupolă de deasupra.

— Dacă zidurile ar împiedica oamenii să

crească, atunci țăranii ar fi cu toții minusculi, iar regii, mari ca niște giganți, zise Ser Jorah. Am văzut oameni uriași născuți în bordeie și pitici care locuiesc în castele.

— Oamenii sunt oameni, răspunse Barbă-Albă. Dragonii sunt dragoni.

Ser Jorah pufni cu dispreț:

— Ce profund! Cavalerul exilului nu-l îndrăgea câtuși de puțin pe bătrân, lăsase să se înțeleagă asta limpede încă de la început. Oricum, ce știi tu despre dragoni?

— Destul de puține, e adevărat. Totuși, am slujit o vreme la Debarcaderul Regelui, în vremurile când Regele Aerys stătea pe Tronul de Fier, și m-am plimbat printre craniile de dragoni care priveau în jos de pe zidurile sălii tronului.

— Viserys vorbea despre aceste cranii, interveni Dany. Uzurpatorul le-a dat jos și le-a ascuns. Nu suporta să le vadă privindu-l de sus, cum șade pe tronu-i furat. Daenerys îi făcu semn lui Barbă-Albă să se apropie. L-ai întâlnit vreodată pe nobilul meu tată?

Regele Aerys al II-lea murise înainte de nașterea fiicei sale.

— Am avut această onoare, Înălțimea Ta.

— Ți s-a părut bun și blând?

Barbă-Albă se strădui cum putu mai bine să-și ascundă sentimentele, dar erau acolo, i se citeau limpede pe chip. Alteța Sa era... adesea agreabil.

— Adesea? zâmbi Dany. Dar nu întotdeauna?

— Putea fi foarte aspru cu cei pe care-i considera dușmani.

— Un om înțelept nu-și face niciodată dușman un rege, spuse Dany. L-ai cunoscut și pe fratele meu, Rhaegar?

— Se spunea că nimeni nu l-a cunoscut vreodată pe Rhaegar cu adevărat. Dar am avut privilegiul să-l văd la turnir și l-am auzit adesea cântând la harpa sa cu corzi de argint.

Ser Jorah mârâi:

— Împreună cu alți o mie, la vreun festival al recoltei. Mai urmează să pretinzi că i-ai fost scutier.

— Nu pretind așa ceva, ser. Myles Mooton a fost scutierul Prințului Rhaegar și Richard Lonmouth după el. Când s-au dovedit vrednici, i-a făcut el însuși cavaleri și au rămas tovarășii lui nedespărțiți. Tânărul Lord Connington îi era și el drag regelui, dar cel mai vechi prieten al său a fost Arthur Dayne.

— Sabia Zorilor! exclamă Dany încântată. Viserys obișnuia să vorbească despre minunata lui sabie albă. Spunea că Ser Arthur a fost singurul cavaler din regat care îl egala pe fratele nostru.

Barbă-Albă plecă fruntea.

— Nu e locul meu să pun la îndoială cuvintele Prințului Viserys.

— Regele Viserys, îl corectă Dany. A fost rege, deși nu a domnit niciodată. Viserys, Al Treilea pe Numele Său. Dar ce vrei să spui? Răspunsul lui nu fusese cel la care s-ar fi așteptat. Cândva, Ser Jorah l-a numit pe Rhaegar ultimul dragon. Cu siguranță trebuie să fi fost un luptător fără egal dacă a fost numit așa.

— Înălțimea Ta, zise Barbă-Albă, Prințul Pietrei Dragonului a fost un luptător puternic, dar...

— Continuă, îl îndemnă ea. Mie poți să-mi vorbești deschis.

— Cum poruncești. Bătrânul se sprijini de toiagu-i de lemn, încruntat. Un războinic fără

egal..., astea sunt vorbe frumoase, Înălțimea Ta, dar bătăliile nu se câștigă cu vorbe.

— Bătăliile se câștigă cu săbii, spuse Ser Jorah fără ocolișuri. Iar Prințul Rhaegar știa să le mânuiască.

— Așa e, ser, dar... Am văzut o sută de turniruri și mai multe războaie decât mi-aș fi dorit și totuși, oricât de puternic, de ager sau de priceput ar fi un cavaler, sunt alții care-l pot egala. Un bărbat poate să câștige un turnir și să cadă în următorul. Un petic alunecos în iarbă poate însemna înfrângerea, sau ce ai mâncat la cină cu o seară înainte. O schimbare a vântului poate aduce darul victoriei. Aruncă o privire către Ser Jorah. Sau panglica unei doamne legată la brațul tău.

Chipul lui Mormont se întunecă.

— Ai grijă ce spui, bătrâne.

Dany știa că Arstan îl văzuse pe Ser Jorah luptând la Lannisport, în turnirul pe care Mormont îl câștigase cu panglica unei doamne legată în jurul brațului. Câștigase și inima doamnei, Lynesse din Casa Hightower, cea de-a doua soție a sa, frumoasă și de obârșie nobilă..., dar ea îl distrusese, îl părăsise și amintirea ei era acum amară pentru el.

— Fii blând, cavalerul meu. Dany așeză o mână pe brațul lui Ser Jorah. Arstan n-a vrut nicidecum să te jignească, sunt sigură.

— Cum spui, *Khaleesi*. Glasul lui Ser Jorah era plin de dușmănie.

Dany reveni la scutier.

— Știu puține despre Rhaegar. Doar poveștile pe care mi le-a spus Viserys, iar el era mic când a murit fratele nostru. Cum era el, cu adevărat?

Bătrânul chibzui o clipă.

— Înzestrat. Asta mai presus de orice.

Hotărât, chibzuit, conștiincios, onest. Există o poveste despre el..., dar fără doar și poate, Ser Jorah o știe.

— Aș vrea s-o aud de la tine.

— Cum ți-e voia, răspunse Barbă-Albă. Pe când era copil, Prințul Pietrei Dragonului era studios din cale-afară. Învățase să citească atât de devreme, încât oamenii ziceau că Regina Rhaella trebuie să fi înghițit niște cărți și o lumânare în timp ce îl purta în pântece. Pe Rhaegar nu-l interesau jocurile altor copii. Maesterii erau uluiți de inteligența lui, dar cavalerii tatălui său îl zeflemiseau, zicând că Baelor cel Binecuvântat renăscuse. Până când, într-o zi, Prințul Rhaegar a găsit în sulurile sale ceva care l-a schimbat. Nimeni nu știe ce ar fi putut să fie, doar că băiatul și-a făcut apariția în curte, într-o dimineață devreme, când cavalerii își îmbrăcau armurile. S-a dus la Ser Willem Darry, maestrul armurier, și i-a spus: Am nevoie de sabie și de armură. Se pare că trebuie să fiu luptător.

— Și a fost, spuse Dany încântată.

— A fost, într-adevăr. Barbă-Albă făcu o plecăciune. Îmi cer iertare, Înălțimea Ta. Noi vorbim de războinici și văd că Vânjosul Belwas s-a trezit. Trebuie să mă îngrijesc de el.

Dany privi spre pupă. Eunucul urca din cala centrală, ager în ciuda dimensiunilor sale. Belwas era scund, dar voinic, nouăzeci și cinci de kilograme bătute pe muchie de grăsime și mușchi, cu burduhanul tuciuriu brăzdat de cicatrici albe, palide. Purta pantaloni bufanți, o centură galbenă de mătase și o vestă de piele minusculă până la ridicol, smălțată cu ținte de fier.

— Vânjosului Belwas îi e foame, tună el, adresându-se tuturor și nimănui în special.

Vânjosul Belwas va mânca acum. Întorcându-se, îl zări pe Arstan pe teugă. Barbă-Albă, ai să-i aduci de mâncare Vânjosului Belwas!

— Poți pleca, îi spuse Dany scutierului. Acesta se înclină din nou și se îndepărtă, să vadă de nevoile celui pe care-l slujea.

Ser Jorah îi urmărea, cu o privire încruntată pe chipu-i aspru și onest. Mormont era mare și vânjos, cu maxilarul puternic și umerii lați. Nu era nicidecum un bărbat chipeș, însă era cel mai devotat prieten pe care-l cunoscuse Dany vreodată.

— Ai fi înțeleaptă dacă n-ai lua de bun tot ce spune bătrânul ăla, îi spuse el, când Barbă-Albă nu-i mai putea auzi.

— O regină trebuie să-i asculte pe toți, îi reaminti ea. Pe cei de neam și pe cei de rând, pe cei puternici și pe cei slabi, pe cei nobili și pe cei lipsiți de scrupule. Poate că un glas te va minți, dar în mai multe vei găsi întotdeauna adevărul. Citise asta într-o carte.

— Atunci ascultă glasul meu, Înălțimea Ta, spuse cavalerul exilat. Acest Arstan Barbă-Albă te trage pe sfoară. E prea bătrân să fie scutier și vorbește cu prea multă elocință ca să fie servitorul acelui mocofan de eunuc.

Pare într-adevăr ciudat, fu ea nevoită să recunoască. Vânjosul Belwas era un fost sclav, crescut și educat în arenele de luptă de la Meereen. Magister Illyrio îl trimisese ca s-o păzească, sau cel puțin așa susținea Belwas, și era adevărat că Dany avea nevoie de pază. Uzurpatorul, de pe tronul lui, oferise pământuri și rangul de lord oricui o va ucide. O încercare fusese făcută deja, cu o cupă de vin otrăvit. Cu cât se apropia mai mult de Westeros, cu atât devenea mai probabil un nou atac. La Qarth, vrăjitorul Pyat Pree trimisese după ea un Om

Mâhnit, să-i răzbune pe Cei Nemuritori, arși în Palatul de Pulbere. Se spunea că vrăjitorii nu uită niciodată răul ce li s-a făcut, iar Oamenii Mâhniți nu dau niciodată greș. Majoritatea Dothrakilor erau și ei, probabil, împotriva ei. Oamenii lui *Khal* Drogo conduceau acum propriile lor *khalasaruri* și nici unul n-ar ezita să-i atace pe dată micul alai, să nimicească oamenii și s-o târască pe Dany însăși înapoi la Vaes Dothrak, să-și ia locul cuvenit printre babornițele ofilite din *Dosh khaleen*. Dany spera că Xaro Xhoan Daxos nu-i era dușman, dar negustătorul din Qarth îi râvnea dragonii. Și mai era Quaithe a Umbrelor, femeia aceea ciudată cu masca roșie de lac, cu toată povața ei criptică. Oare era și ea un dușman, sau doar un prieten periculos? Dany nu-și putea da seama.

Ser Jorah m-a salvat de otravă, iar Barbă-Albă de manticoră. Probabil că Vânjosul Belwas mă va apăra de ceea ce va urma. Era zdravăn, cu brațele ca niște copăcei și avea un *arakh* mare, curbat, atât de tăios încât ar fi putut să se bărbierească cu el, în cazul, greu de crezut, că pe acei obraji netezi, arși de soare, ar putea să răsară barba. Dar în același timp, era inocent ca un prunc. Ca protector, lăsa mult de dorit. *Din fericire, îl am pe Ser Jorah și călăreții mei de sânge. Și dragonii mei, să nu uit niciodată.* Cu timpul, dragonii aveau să fie cei mai strașnici străjeri, întocmai cum fuseseră pentru Aegon Cuceritorul și surorile lui, cu trei sute de ani în urmă. Totuși, în clipa de față, îi aduceau mai multă primejdie decât protecție. În lumea întreagă mai existau doar trei dragoni, și aceia erau ai ei; erau o minune, o teroare și erau de neprețuit.

Cugeta la ce avea să spună, când simți o răsuflare rece pe ceafă și o șuviță rebelă din

păru-i argintiu-auriu începu să i se agite pe frunte. Deasupra, vela pârâia și se mișca și, dintr-odată, un strigăt puternic se ridică de pe tot cuprinsul *Balerionului.*

— Vânt, strigau marinarii. Vântul se întoarce, vânt!

Dany își ridică privirea către locul unde velele uriașei corăbii se unduiau, mugind, în timp ce parâmele zbârnâiau, încordate, cântând cântecul dulce căruia îi duseseră dorul timp de șase nesfârșite zile.

Căpitanul Groleo alergă la pupa, strigând ordine. Pentoshii ridicau catargele, cei care nu ovaţionau. Până și Vânjosul Belwas scoase un urlet puternic și țopăi puțin.

— Zeii sunt buni, zise Dany. Vezi, Jorah? Înaintăm din nou!

— Da, răspunse el, dar încotro, regina mea? Vântul bătu ziua întreagă, domol dinspre est la început, apoi în rafale sălbatice. Soarele apuse într-o vâlvătaie roșie. *Încă mă desparte o jumătate de lume de Westeros,* își reaminti Dany, *dar fiecare ceas mă duce mai aproape.* Încercă să-și imagineze ce ar simți când ar zări întâia oară pământul peste care fusese născută să domnească. *Va fi ţărmul cel mai frumos pe care l-am văzut vreodată. Știu. Cum altfel ar putea fi?*

Dar mai târziu în seara aceea, în timp ce Belwas se avânta prin întuneric și Dany stătea cu picioarele încrucișate în patul ei din cabina căpitanului, hrănindu-și dragonii – *Chiar și pe mare,* spusese Groleo, atât de curtenitor, *reginele au întâietate în fața căpitanilor* – se auzi o bubuitură puternică în ușă.

Irri dormea la picioarele patului (era prea îngust pentru trei, iar în seara aceasta era rândul lui Jhiqui să împartă patul de puf cu

khaleesi), dar slujitoarea se trezi și se duse la ușă, Dany trase pe ea o cuvertură și și-o strânse sub brațe. Era goală și nu se aștepta la musafiri la ora aceasta.

— Intră, spuse ea, când îl văzu pe Ser Jorah stând în fața ușii, sub un felinar pâlpâitor.

Cavalerul exilului își aplecă fruntea când intră.

— Înălțimea Ta, îmi cer iertare că-ți tulbur somnul.

— Nu dormeam, ser. Vino și privește. Dany luă o bucată de carne sărată de porc din castronul pe care-l ținea în poală și o ridică, s-o vadă dragonii. Toți trei o priviră cu lăcomie. Rhaegar își deschise aripile verzi și agită aerul, iar gâtul lui Viserion se legănă înainte și înapoi, ca un șarpe lung și palid, urmărind mișcările mâinii ei. Drogon, spuse Dany încet, *dracarys.* Și aruncă bucata de carne în aer.

Drogon se mișcă mai iute ca o cobră la atac. Din gură îi țâșniră flăcări, portocalii, roșii și negre, pârjolind carnea înainte să cadă. Când dinții negri și ascuțiți ai dragonului se închiseră în jurul cărnii, capul lui Rhaegal se năpusti, ca și cum ar fi vrut să fure prada dintre fălcile fratelui său, dar Drogon o înghiți și țipă, iar dragonul verde, mai mic, nu putu decât să șuiere a pagubă.

— Încetează, Rhaegal, spuse Dany supărată, pocnindu-l peste cap. Tu ai primit data trecută. N-am nevoie de dragoni lacomi. Îi zâmbi lui Ser Jorah. Nu va mai fi nevoie să le prăjesc mâncarea deasupra mangalului.

— Așa se pare. *Dracarys!*

La auzul acelui cuvânt, toți cei trei dragoni își întoarseră capetele, iar Viserion își descărcă mânia cu o văpaie de flăcări aurii, care îl făcu pe Ser Jorah să schițeze un pas grăbit înapoi. Dany

chicoti.

— Ai grijă cum folosești acel cuvânt, ser, dacă nu vrei să-ți pârlească barba. Înseamnă „focul dragonilor” în valyriana cultă. Am vrut să aleg drept comandă un cuvânt pe care nimeni să nu-l rostească din întâmplare.

Mormont clătină din cap.

— Înălțimea Ta, mă întreb dacă aș putea să-ți spun câteva vorbe între patru ochi.

— Desigur. Irri, lasă-ne puțin. Așează o mână pe umărul gol al lui Jhiqui și o scutură, să se trezească. Și tu, draga mea. Ser Jorah vrea să-mi vorbească.

— Da, *Khaleesi.* Căscând, Jhiqui sări din pat goală, cu păru-i negru, des, răvășit. Se îmbrăcă în grabă și plecă împreună cu Irri, închizând ușa în spatele lor.

Dany le dădu dragonilor restul de carne sărată, lăsându-i să se încaiere în preajma ei și bătu cu palma patul, lângă ea.

— Șezi, dragă ser, și spune-mi ce te frământă.

— Trei chestiuni. Ser Jorah se așează. Vânjosul Belwas. Acest Arstan Barbă-Albă și Illyrio Mopatis, care i-a trimis.

Iar începe! Dany își trase cuvertura mai sus și își înfășură un capăt peste umăr.

— Și de ce, mă rog?

— Vrăjitorii din Qarth ți-au spus că vei fi trădată de trei ori, îi reaminti cavalerul exilului, în timp ce Viserion și Rhaegal începură să se hârjonească.

— O dată pentru sânge, o dată pentru aur și o dată pentru iubire. Dany nu era omul care să uite. Mirri Maz Duur fusese prima.

— Ceea ce înseamnă că mai rămân doi trădători... și acum își fac apariția aceștia doi. Mi se pare îngrijorător, da. Nu uita, Robert i-a

promis titlul de lord celui care te va ucide.

Dany se aplecă și-l trase pe Viserion de coadă, ca să-l îndepărteze de fratele său verde. În mișcare, cuvertura îi dezgoli pieptul. O înșfăcă iute și se acoperi la loc.

— Uzurpatorul a murit, spuse ea.

— Dar fiul său domnește în locul lui. Ser Jorah își ridică privirea și ochii săi întunecați îi întâlniră pe ai ei. Un fiu îndatoritor plătește datoriile tatălui său. Chiar și datoriile de sânge.

— Se prea poate ca acest băietan, Joffrey, să mă vrea moartă... dacă își amintește că sunt în viață. Ce legătură are asta cu Belwas și Arstan Barbă-Albă? Bătrânul nici măcar nu poartă sabie, ai văzut și tu.

— Da, și am văzut cu câtă dibăcie mânuiește toiagul ăla al său. Îți amintești cum a ucis manticora la Qarth? Se putea la fel de bine să-ți zdrobească ție gâtlejul.

— Se putea, dar n-a fost așa, sublinie ea. Era o manticoră ucigașă, menită să mă omoare pe mine. Mi-a salvat viața.

— *Khaleesi,* ți-a trecut prin minte că Barbă-Albă și Belwas ar fi putut să fie aliați cu asasinul? E posibil ca totul să fi fost un șiretlic menit să-ți câștige încrederea.

Râsul ei neașteptat îl făcu pe Drogon să șuiere și îl trimise pe Viserion, fâlfâind din aripi, deasupra ferestrei de sus.

— Șiretlicul a funcționat de minune.

Cavalerul exilului nu-i întoarse zâmbetul.

— Sunt corăbiile lui Illyrio, căpitanii lui Illyrio, mateloții lui Illyrio... iar Vânjosul Belwas și Arstan sunt, la rândul lor, oamenii lui, nu ai tăi.

— Magister Illyrio m-a apărat în trecut. Vânjosul Belwas spune că a plâns când a auzit că fratele meu e mort.

— Da, dar a plâns după Viserys sau pentru planurile pe care și le făcuse cu el?

— Nu e nevoie ca planurile sale să se schimbe. Magister Illyrio e prietenul Casei Targaryen și e bogat...

— Nu s-a născut bogat. După câte am văzut eu, nimeni nu se îmbogățește prin bunătate, în lumea asta. Vrăjitorii au spus că a doua trădare va fi pentru aur. Ce iubește Illyrio Mopatis mai mult decât aurul?

— Propria-i piele. În celălalt capăt al cabinei, Drogon se foi agitat, scoțând fum pe nări. Mirri Maz Duur m-a trădat. Am ars-o pentru asta.

— Mirri Maz Duur era sub puterea ta. La Pentos, vei fi tu sub puterea lui Illyrio. Nu e același lucru. Îl cunosc pe magister la fel de bine ca tine. E un om perfid, și abil...

— Am nevoie de oameni abili în jurul meu, dacă vreau să câștig Tronul de Fier.

Ser Jorah pufni.

— Vinarul ăla care a încercat să te otrăvească era și el un om abil. Oamenii abili urzesc intrigi ambițioase.

Dany își trase picioarele sub pătură.

— Tu mă vei apăra. Tu și călăreții mei de sânge.

— Patru oameni? *Khaleesi,* crezi că-l cunoști pe Illyrio Mopatis foarte bine. Cu toate acestea, insiști să te înconjori de oameni pe care nu-i cunoști, ca acest eunuc plin de aere și cel mai bătrân scutier din lume. Învață de la Pyat Pree și de la Xaro Xhoan Daxos.

Are intenții bune, își reaminti Dany. *Face totul din dragoste.*

— Mi se pare că o regină care nu are încredere în nimeni e la fel de nesăbuită ca o regină care se încrede în toată lumea. Fiecare om pe care îl iau în slujba mea e un risc, înțeleg

asta, dar cum să pun eu stăpânire pe Cele Șapte Regate fără asemenea riscuri? Să cuceresc Westerosul cu un cavaler al exilului și trei călăreți de sânge Dothraki?

Jorah își încleștă fălcile, cu îndărătnicie.

— Calea pe care ai ales-o e primejdioasă, nu voi tăgădui asta. Dar dacă te încrezi orbește în orice mincinos și în orice intrigant care îți iese în cale, vei sfârși asemeni fratelui tău.

Încăpățânarea lui o înfuria. *Nu are încredere în mine mai mult decât într-un copil.*

— Vânjosul Belwas n-a fost în stare să-și organizeze nici propriul mic dejun. Și ce minciuni mi-a spus Arstan Barbă-Albă?

— Nu e ceea ce vrea să pară. Îți vorbește cu mai mult curaj decât ar îndrăzni orice scutier.

— A vorbit deschis la porunca mea. L-a cunoscut pe fratele meu.

— O mulțime de oameni l-au cunoscut, Înălțimea Ta. În Westeros, Lordul Comandant al Gărzii Regale șade în consiliul mic și îl slujește pe rege atât cu înțelepciunea, cât și cu sabia sa. Dacă eu sunt cel dintâi din Garda Reginei, te rog, ascultă-mă. Vreau să-ți înfățișez un plan.

— Ce plan? Vorbește!

— Illyrio Mopatis te vrea la Pentos, sub acoperișul lui. Prea bine, du-te la el... dar atunci când hotărăști tu, și nu singură. Hai să vedem cât de loiali și de ascultători sunt acești doi supuși ai tăi cu adevărat. Poruncește-i lui Groleo să schimbe direcția către Golful Sclavilor.

Dany nu era convinsă că-i place cum sună toate acestea. Tot ce auzise despre târgul de carne vie din marile orașe de sclavi Yunkai, Meereen și Astapor era cumplit și înfricoșător.

— Ce să caut eu la Golful Sclavilor?

— O oaste, răspunse Ser Jorah. Dacă îl placi atât de mult pe Vânjosul Belwas, poţi cumpăra alţi sute ca el în arenele de luptă de la Meereen..., dar la Astapor aș vrea eu să ajung. La Astapor poţi cumpăra sclavi Nepătaţi.

— Din cei cu coifuri ascuţite de bronz? Dany văzuse străjeri Nepătaţi în Orașele Libere, postaţi la porţile magistraţilor, arhonţilor și dinaștilor. La ce-mi trebuie mie Nepătaţi? Nici măcar nu călăresc, iar cei mai mulţi sunt grași.

— Cei Nepătaţi pe care poate că i-ai văzut la Pentos și Myr erau străjeri de casă. E o slujbă ușoară, iar eunucii au, oricum, tendința să se îngrașe. Mâncarea este singurul viciu care le este îngăduit. Să-i judeci pe Cei Nepătaţi după câţiva sclavi bătrâni de casă, Înălţimea Ta, e ca și cum ai judeca toţi scutierii după Arstan Barbă-Albă. Știi povestea Celor Trei Mii din Qohor?

— Nu. Cuvertura îi alunecă de pe umăr și Dany și-o potrivi la loc.

— S-a întâmplat acum o sută de ani și mai bine, pe când Dothrakii au plecat pentru prima oară dinspre est, prădând și pârjolind orice oraș, mic sau mare, ce le ieșea în cale. *Khalul* pe care-l aveau în frunte purta numele de Temmo. *Khalasarul* lui nu era cât al lui Drogo, însă era destul de mare. Cincizeci de mii, cel puţin. Jumătate dintre ei, războinici cu cosiţe, cu clopoţei sunători prinși în păr. Cei din Qohor știau că se apropie. Și-au întărit zidurile, și-au dublat gărzile și, în plus, au tocmit două companii libere, Stindardele Strălucitoare și Ceilalţi Fii. Și, aproape în ultimul moment, au trimis un om la Astapor, să cumpere trei mii de Nepătaţi. Dar drumul înapoi la Qohor a fost un marș lung și, când s-au apropiat, au zărit fum și praf și au auzit larma îndepărtată a luptei.

Când Cei Nepătați au ajuns în apropiere de oraș, soarele apusese. Ciorile și lupii se ospătau la poalele zidurilor din ceea ce mai rămăsese din cavaleria grea a celor din Qohor. Stindardele Strălucitoare și Ceilalți Fii dăduseră bir cu fugiții, așa cum obișnuiesc să facă mercenarii când nu au șanse de izbândă. La lăsarea întunericului, Dothrakii se retrăseseră în taberele lor, să bea, să dănțuiască și să petreacă, dar nimeni nu se îndoia că se vor întoarce în zori, să zdrobească porțile orașului, să ia zidurile cu asalt, să prade și să siluiască după bunul plac.

Dar când s-a crăpat de ziuă și călăreții de sânge ai lui Temmo au pornit cu *khalassarul lor,* au găsit trei mii de Nepătați postați în fața porților, cu stindardul Caprei Negre fluturând deasupra capetelor. O oaste atât de neînsemnată era ușor de nimicit, dar știi cum sunt Dothrakii. Aveau în fața lor pedestrași, iar pedestrașii pot fi ușor doborâți de o oaste călare.

Dothrakii au atacat. Cei Nepătați și-au apropiat scuturile, au coborât sulițele și au stat neclintiți. Cu douăzeci de mii de oșteni care zbierau, cu clopoței în păr, în fața lor, au stat neclintiți.

De optsprezece ori au atacat Dothrakii și tot de atâtea ori s-au lovit de scuturile și sulițele acelea, ca niște valuri de un țărm stâncos. De trei ori și-a trimis Temmo arcașii înainte și săgețile lor au căzut ca ploaia asupra Celor Trei Mii, dar Cei Nepătați n-au făcut decât să-și ridice scuturile deasupra capetelor până când a trecut potopul. Până la sfârșit, doar șase sute au mai rămas..., dar mai mult de douăsprezece mii de Dothraki zăceau morți pe câmpul de bătălie, printre care *Khal* Temmo, cavalerii lui de sânge,

ai săi *kos* și toții fiii pe care-i avea. În zorii celei de-a patra zile, noul *khal* și-a condus supraviețuitorii dincolo de porțile orașului, într-o măreață procesiune. Unul câte unul, fiecare bărbat și-a tăiat pleata și a aruncat-o la picioarele Celor Trei Mii. Din ziua aceea, straja orașului Qohor e formată doar din Nepătați, toți cu sulițe înalte, de care atârnă o șuviță de păr.

Asta vei găsi la Astapor, Înălțimea Ta. Acostează acolo și continuă drumul spre Pentos pe uscat. Va fi un drum mai lung, da..., însă când vei sta la masă cu Magister Illyrio, vei avea o mie de săbii în spate, nu doar patru.

Într-adevăr, e înțelept ce spune, gândi Dany, *dar...*

— Și cum o să cumpăr eu o mie de oșteni sclavi? N-am nimic de preț, în afară de coroana pe care mi-a dat-o Frăția Turmalinelor.

— Dragonii vor fi o minune la fel de mare în Astapor, ca în Qarth. S-ar putea ca sclavii să te copleșească, la rândul lor, cu daruri. De nu... aceste corăbii nu te poartă doar pe tine și cei patru călăreți de sânge ai tăi. Coți de mătase, baloți de blănuri de tigru, chihlimbare și jad, sculpturi, șofran, smirnă... Sclavii sunt ieftini, Înălțimea Ta, blănurile de tigru sunt scumpe.

— Sunt blănurile lui *Illyrio,* se împotrivi ea.

— Iar Illyrio este prietenul Casei Targaryen.

— Un motiv în plus să nu-i fur bunurile.

— La ce folos prietenii bogați, dacă nu-și pun avuția la dispoziția ta, regina mea? Dacă Magister Illyrio te va refuza, înseamnă că nu e decât un Xaro Xhoan Daxos cu patru bărbi. Iar dacă e sincer în devotamentul față de cauza ta, nu-ți va cere socoteală pentru trei corăbii cu mărfuri de negoț. Cum ar putea fi mai bine întrebuințate aceste blănuri decât ca să-ți

cumpere un început de oaste?

E adevărat. Dany începea să se entuziasmeze.

— Un marș atât de lung nu va fi lipsit de pericole...

— Pericole există și pe mare. Corsarii și piraţii străbat apele pe drumul dinspre sud, iar la nord de Valyria, Marea Fumegândă e bântuită de demoni. Am putea fi zdrobiţi sau scufundaţi de următoarea furtună, un kraken ne-ar putea trage la fund... sau am putea să ne pomenim din nou fără vânt și să murim de sete așteptând să se stârnească. Un marș va avea alte primejdii, regina mea, dar nu mai mari.

— Dar dacă, totuși, căpitanul Groleo refuză să schimbe direcţia? Și Arstan, Vânjosul Belwas, ei ce vor face?

Ser Jorah se ridică în picioare.

— Poate că e timpul să afli.

— Da, hotărî ea. Așa voi face. Dany dădu cuverturile la o parte și ridică din pat. Mă voi duce îndată la căpitan și am să-i poruncesc să se îndrepte către Astapor. Se aplecă deasupra cufărului său, deschise capacul și înhăţă primele veșminte care îi ieșiră în cale, o pereche de pantaloni largi de mătase. Dă-mi medalionul, îi porunci lui Jorah, trăgându-și pantalonii peste șolduri. Și vesta... începu ea, întorcându-se.

Ser Jorah o cuprinse în braţe.

— Oh, mai apucă ea să spună, în timp ce Jorah o strângea la piept, apăsându-i gura cu buzele. Mirosea a sudoare, a sare și a piele, iar ţintele de fier ale jiletcii sale săpară în sânii ei dezgoliţi, când îi strivi trupul de trupul lui. O mână o ţinea pe după umăr, iar cealaltă îi alunecă pe spate, către talie. Gura lui Dany se deschise, fără poruncă. *Barba lui mă înţeapă,*

gândi ea, *dar gura îi e dulce*. Dothrakii nu purtau barbă, doar mustăţi lungi şi, până atunci, doar *Khal* Drogo o mai sărutase. *N-ar trebui să facă asta, sunt regina, nu femeia lui.*

Fu un sărut lung, deşi Dany nu ar fi putut spune cât de lung. Când se sfârşi, Ser Jorah o eliberă, iar ea făcu iute un pas înapoi.

— N-ar fi... n-ar fi trebuit să...

— N-ar fi trebuit să aştept atât, completă el. Ar fi trebuit să te sărut la Qarth, la Vaes Tolloro. Ar fi trebuit să te sărut în pustiul roşu, în fiecare noapte şi în fiecare zi. Ai fost făcută să fii sărutată, des şi bine. Nu-şi dezlipea privirea de sânii ei.

Dany îşi acoperi pieptul cu mâinile, înainte ca sfârcurile s-o trădeze.

— Eu... nu se cuvine. Sunt regina ta.

— Regina mea, spuse el, şi cea mai curajoasă, dulce şi frumoasă dintre femei. Daenerys...

— *Înălţimea Ta!*

— Înălţimea Ta, se învoi el, *dragonul are trei capete,* îţi aminteşti? Te-ai întrebat ce înseamnă asta, de când ai auzit-o de la vrăjitorii din Castelul de Pulbere? Ei, bine, iată semnificaţia: Balerion, Meraxes şi Vhgar, călăriţi de Aegon, Rhaerys şi Visenya. Dragonul cu trei capete al Casei Targaryen – trei dragoni şi *trei călăreţi.*

— Da, răspunse Dany, dar fraţii mei sunt morţi.

— Rhaenys şi Visenya au fost soţiile lui Aegon şi deopotrivă surorile lui. Tu nu ai fraţi, dar poţi să-ţi iei soţi. Şi îţi spun adevărul, Daenerys, nu există alt om pe lume care ţi-ar fi vreodată la fel de credincios ca mine.

BRAN

Creasta se povârnea abruptă, o cută alungită de pietre și pământ, de forma unei gheare. De versanții de jos se agățau pomi, pini, frasini și păducei, dar mai sus pământul era sterp, iar linia despuiată a crestei se profila pe cerul înnourat.

Simțea chemarea înălțimilor. Începu să urce, săltând ușor la început, apoi mai repede, mai sus, mâncând pământul, cu picioarele-i puternice. În goana lui, păsările țâșneau dintre crengile copacilor, scoțându-și ghearele și fâlfâindu-și aripile către văzduh. Auzea suspinul vântului sus, printre frunze, veveriţele ciorovăindu-se, chiar și sunetul unui con de pin căzând pe covorul pădurii. Miresmele îl împresurau ca un cântec, un cântec care umplea minunata lume verde.

Pietrele îi zburau de sub labe, în timp ce cucerea ultimii metri până în vârf. Soarele atârna deasupra pinilor înalți, imens și roșu, iar dedesubt, copacii și dealurile se întindeau la nesfârșit, până acolo unde ochiul și mirosul lui puteau străbate. În depărtări, un zmeu se învârtea în cercuri, întunecat pe cerul rozaliu.

Prinț. Sunetul-de-om îi veni în cap pe neașteptate, dar simțea adevărul din el. *Prinț al lumii verzi, prinț al pădurii lupilor.* Era puternic, ager și feroce și tot ce mișca în minunata lume verde îi știa de frică.

Departe, mai jos, la poalele pădurii, ceva se mișcă printre copaci. O scânteie de gri, doar o străfulgerare și dispăru, dar fu îndeajuns ca el

să-și ciulească urechile. Acolo, jos, lângă un pârâiaș verde și iute, o altă siluetă se furișă, alergând. *Lupi,* știu el. Verii săi mai mici, hăituind vreo pradă. Acum prințul vedea mai mulți, umbre cu labe sprintene, cenușii. *O haită.*

Avusese și el o haită cândva. Cinci la număr fuseseră, și un al șaselea, care stătea deoparte. Undeva, în adâncul lui, se aflau sunetele cu care oamenii îi numiseră pentru a-i deosebi unul de altul, dar nu după sunetele oamenilor îi cunoștea el. Își amintea mirosurile lor, ale fraților și surorilor lui. Aveau cu toții același miros, miros de *haită,* dar, în același timp, fiecare era diferit.

Prințul simțea că fratele lui cel furios, cu ochii verzi, scânteietori, era prin preajmă, deși era multă vreme de când nu-l văzuse. Se îndepărta cu fiecare apus de soare, și acest frate fusese ultimul. Ceilalți erau risipiți, ca frunzele răvășite de vântul sălbatic.

Totuși, uneori îi putea simți, ca și cum încă s-ar fi aflat cu el, numai că erau ascunși privirii de un bolovan sau de un pâlc de copaci. Nu le simțea mirosul, nici nu-i auzea, însă îi simțea în spate... pe toți, în afară de sora pe care o pierduseră. Coada i se pleoști când își aminti de ea. *Patru acum, nu cinci. Patru, și încă unul, cel alb, fără de glas.*

Pădurile acestea erau ale lor, versanții înzăpeziți și munții stâncoși, falnicii pini verzi și stejarii cu frunze aurii, pâraiele năvalnice și lacurile albastre, tivite cu degete albe de gheață. Dar sora lui părăsise lumea sălbăticiei, pentru a păși în castelele de piatră ale oamenilor, unde alți vânători erau stăpâni, și odată intrat acolo, era greu să găsești calea înapoi. Prințul lup nu uitase.

Vântul se stârni pe neașteptate.

Căprioară și teamă și sânge. Mirosul prăzii îi deșteptă foamea. Prinţul adulmecă iarăși aerul, întorcându-se și apoi o luă la goană, săltând de-a lungul crestei, cu fălcile pe jumătate deschise. În capătul celălalt, creasta era mai abruptă decât pe unde urcase, dar el zburda nestingherit peste pietre, peste rădăcini și frunze moarte, coborând printre copaci, în salturi lungi, mâncând pământul. Mirosul îi dădea ghes, zorindu-l.

Când ajunse lângă ea, căprioara era la pământ, pe moarte, înconjurată de opt dintre verii săi mai mici. Căpeteniile haitei începuseră deja să mănânce, masculul mai întâi, pe urmă femela lui, sfâșiind pe rând carnea de pe pântecele roșu al prăzii. Ceilalţi așteptau răbdători, toţi în afară de coada haitei, care veghea, plimbându-se în cerc, la câţiva pași de ceilalţi, cu propria coadă coborâtă. El avea să mănânce ultimul, ce rămânea de la fraţii lui.

Prinţul venea împotriva vântului, astfel că nu-l simţiră, până când sări pe un buștean căzut, la șase pași de locul unde mâncau. Coada haitei îl văzu prima, scoase un scheunat jalnic și se retrase furișându-se. Fraţii lui de haită se întoarseră la auzul sunetului și-și dezveliră colţii, mârâind toţi, în afară de căpetenia haitei și de femela lui.

Lupul străvechi le răspunse cu un mârâit prelung, arătându-și, la rându-i, colţii. Era mai voinic decât verii săi, de două ori cât coada sfrijită a haitei, și cu o jumătate de stat mai mare decât cele două căpetenii. Sări în mijlocul lor și trei dintre ei se îndepărtară, topindu-se în pădure. Un altul se apropie, clănţănind din dinţi. Întâmpină atacul cu capul înainte, prinse laba lupului între fălci și îl azvârli cât colo,

schelălăind și șchiopătând.

Și apoi mai rămase doar căpetenia lupilor de înfruntat, masculul mare, cenușiu, cu botul plin de sângele proaspăt de pe pântecele moale al prăzii. Avea și pete albe pe bot, semn că era un lup bătrân, iar când deschise gura, printre dinți i se prelinse saliva roșie.

N-are teamă, gândi prințul, *întocmai ca și mine.* Avea să fie o luptă pe cinste. Se năpustiră unul asupra celuilalt.

Îndelung se luptară, rostogolindu-se încătușați peste rădăcini, pietre și frunze moarte și peste mărunțaiele împrăștiate ale prăzii, sfâșiindu-se cu colții și ghearele, despărțindu-se, dându-și ocol și țâșnind unul spre altul, pentru a se lupta din nou. Prințul era mai mare și de departe mai puternic, dar vărul lui avea o haită în spate. Femela se învârtea în jurul lor, pândindu-i de aproape, pufnind și mârâind, gata să intervină dacă tovarășul ei ar ceda, însângerat. Din când în când, ceilalți lupi se repezeau și ei să-l înhațe pe prinț de un picior sau de o ureche, când era întors în cealaltă parte. Unul îl supără atât de tare, încât prințul se răsuci, negru de furie, și sfâșie beregata atacatorului. După asta, ceilalți se ținură la distanță.

Și pe când ultimele raze roșii de lumină se strecurau printre crengile verzi și aurii, bătrânul lup se culcă istovit la pământ și se rostogoli, arătându-și gâtlejul și burta. Se preda.

Prințul îl adulmecă și îi linse sângele de pe blană și de pe carnea sfâșiată. Când bătrânul lup scânci încet, lupul străvechi se îndepărtă. Era foarte flămând acum, și prada era a lui.

— Hodor!

Sunetul neașteptat îl făcu să se oprească,

mârâind. Lupii îl priviră cu ochi verzi și galbeni, strălucind de ultimele raze de lumină ale zilei. Nici unul nu auzise. Era un vânt bizar, care suflase doar în urechile lui. Își îngropă fălcile în burta căprioarei și sfâșie o bucată mare de carne.

— Hodor, Hodor.

Nu, gândi el. *Nu, nu vreau.* Era gândul unui băiat, nu al unui lup străvechi. Pădurile se întunecară de jur împrejur, până când mai rămaseră doar umbrele copacilor și ochii strălucitori ai verilor săi. Iar *prin* ochii aceștia, și dincolo de ei, zări fața zâmbitoare a unui om voinic și beciul de piatră cu zidurile pătate cu silitră. Gustul cald, vârtos, al sângelui, îi dispăru de pe limbă. *Nu, nu, nu, vreau să mănânc. Vrea. Vreau...*

— Hodor, hodor, hodor, hodor, hodor, incantă Hodor, scuturându-l ușurel de umeri, înainte și înapoi, înainte și înapoi. Hodor încerca să fie blând, întotdeauna încercase, dar era înalt de doi metri și mai puternic decât își dădea seama și dinții lui Bran începură să clănțăne sub mâinile sale uriașe.

— *NU!* țipă el plin de furie. Hodor, lasă-mă. Sunt aici, sunt *aici.*

Hodor se opri, cu un aer stânjenit.

— Hodor?

Pădurile și lupii dispăruseră. Bran revenise jos, în beciul umed al unui străvechi turn de veghe, abandonat, pesemne, cu mii de ani în urmă. Nu prea se mai putea numi turn acum. Până și pietrele căzute la pământ erau năpădite de mușchi și iederă, de nu le puteai zări până ce nu te aflai chiar deasupra lor. Turnul Prăbușit, așa îl numise Bran; dar cea care găsise drumul către beci fusese Meera.

— Ai fost prea mult timp plecat. Jojen Reed

avea treisprezece ani, doar cu patru mai mulţi decât Bran. Jojen nu era nici mult mai înalt, doar cu cinci centimetri, poate șase, dar avea un fel solemn de a vorbi care-l făcea să pară mai în vârstă și mai înţelept decât era de fapt. La Winterfell, Bătrâna Nan îl poreclise „micul bunic”.

Bran se încruntă la el.

— Voiam să mănânc.

— Meera se va întoarce în curând cu cina.

— Mi s-a urât de broaște. Meera era de la Gât, unde se mâncau broaște, așa că Bran bănuia că nu o putea chiar *învinui* că prindea atât de multe, dar... Voiam să mănânc căprioara. Pentru o clipă, își aminti gustul, sângele și carnea crudă, consistentă, și simţi cum îi lasă gura apă. *Am câștigat lupta pentru ea. Am câștigat.*

— Ai marcat copacii?

Bran se îmbujora. Jojen îi spunea întotdeauna să facă anumite lucruri când își deschidea al treilea ochi și intra în pielea Verii. Să zgârie scoarţa unui copac, să prindă un iepure și să-l aducă în gură, nemâncat, să împingă niște pietre într-un șir. *Lucruri stupide.*

— Am uitat.

Era adevărat. *Avea de gând* să facă lucrurile pe care i le cerea Jojen, dar, odată devenit lup, ele nu mai păreau niciodată importante. Erau întotdeauna lucruri de văzut și lucruri de mirosit, o întreagă lume verde de cutreierat. Și putea alerga! Nu era nimic mai plăcut decât să alergi, în afară de goana după pradă.

— Am fost prinţ, Jojen, îi spuse băiatului mai mare. Am fost prinţul pădurilor.

— *Ești* prinţ, îi aminti Jojen cu blândeţe. Îţi amintești, nu-i așa? Lui Bran îi veni pur și simplu să-l pocnească.

— Vreau să rostești cuvintele. Spune-mi cine ești.

— Bran, zise el ursuz. *Bran cel Zdrobit.* Brandon Stark. *Băiatul Schilod.* Prințul de Winterfell. Un Winterfell pârjolit și prăbușit, cu oamenii risipiți sau uciși. Grădinile de sticlă erau sfărâmate și apa fierbinte țâșnea din zidurile crăpate, fumegând sub soare. *Cum poți fi prințul unui tărâm pe care poate nu-l vei revedea niciodată?*

— Și cine este Vară? îl îndemnă Jojen.

— Lupul meu străvechi. Zâmbi. Prințul pădurii.

— Bran băiatul și Vară lupul. Sunteți doi, așadar?

— Doi, suspină el, și unul. Îl ura pe Jojen când devenea atât de netot. *La Winterfell voia să-mi visez visul de lup, iar acum, când știu cum s-o fac, mă cheamă mereu înapoi.*

— Nu uita asta, Bran. Nu uita de tine însuți, altfel lupul te va mistui. Când vă uniți, nu e suficient să alergi, să vânezi și să urli în pielea lupului.

Pentru mine, este, gândi Bran. Se simțea mai bine în pielea lupului decât într-a lui. *La ce bun să-ți poți schimba pielea dacă nu poți s-o porți pe cea care-ți place?*

— N-ai să uiți? Și, data viitoare, marchează copacii. Orice copac, nu contează, atât timp cât o faci.

— O voi face. O să-mi aduc aminte. Aș putea să mă întorc și s-o fac acum, dacă vrei. Nu voi uita de data asta. *Dar îmi voi mânca mai întâi căprioara și mă voi mai lupta nițel cu lupii ăia.*

Jojen își scutură capul.

— Nu. Mai bine stai și mănâncă. Cu gura ta. Un om-lup nu poate să trăiască din ceea ce mănâncă animalul lui.

De unde știi tu? gândi Bran cu ranchiună. *N-ai fost niciodată om-lup, nu știi cum e.*

Hodor se ridică dintr-odată în picioare, aproape lovindu-și capul de tavanul boltit.

— HODOR! urlă el, repezindu-se la ușă. Meera o deschise chiar înainte ca el să ajungă lângă ea și păși în adăpostul lor. Hodor hodor! spuse imensul grăjdar, zâmbind larg.

Meera Reed avea șaisprezece ani, femeie în toată firea, dar nu era mai înaltă decât fratele ei. Toți oamenii mlaștinilor erau scunzi, îi spusese ea odată lui Bran, când o întrebase de ce nu e mai înaltă. Cu părul castaniu și ochii verzi, plată ca un băiat, umbla cu o grație mlădioasă pe care Bran nu putea decât s-o privească și s-o invidieze. Meera purta un pumnal lung și ascuțit, dar cel mai mult îi plăcea să se bată cu un trident ascuțit de prins broaște într-o mână și un năvod în alta.

— Cui îi e foame? întrebă ea, ridicându-și captura: doi păstrăvi mici, argintii, și șase broaște verzi și grase.

— Mie, răspunse Bran. *Dar nu de broaște.* La Winterfell, înainte să se întâmple toate nenorocirile, Walderii obișnuiau să spună că, dacă mănânci broaște, ți se înverzesc dinții și îți crește mușchi sub braț. Se întreba dacă Walderii erau morți. Nu le văzuse trupurile la Winterfell..., însă fuseseră cadavre o mulțime, iar în interiorul clădirilor nu căutaseră.

— Atunci, n-avem decât să te hrănim. Bran, mă ajuți să curăț captura?

Bran încuviință. Era greu să fii îmbufnat cu Meera. Era mult mai veselă decât fratele ei și parcă știa întotdeauna cum să-l facă să zâmbească. Niciodată n-o speria sau n-o supăra nimic. *Ei, bine, în afară de Jojen, uneori...* Jojen Reed putea să sperie aproape pe oricine. Se

îmbrăca în verde din cap până-n picioare, avea ochii întunecoși ca mușchiul de pe pietre și avea vise verzi. Ceea ce visa Jojen se adeverea. *Doar că m-a visat mort și nu sunt.* Totuși, într-un fel, era.

Jojen îl trimise pe Hodor afară după lemne și aprinse un foculeț, în timp ce Bran și Meera spălau peștele și broaștele. Folosiră coiful Meerei pe post de oală, tăind carnea în cubulețe și aruncând înăuntru niște apă și niște ceapă sălbatică. Hodor învățase să facă tocană de broaște. Nu se compara cu căprioara, dar nu era nici rea, hotărî Bran în timp ce mânca.

— Mulţumesc, Meera, spuse el. Doamna mea!

— Cu multă plăcere, Înălțimea Ta.

— Mâine, anunță Jojen, ar fi bine să plecăm.

Bran o văzu pe Meera crispându-se.

— Ai avut un vis verde?

— Nu, recunoscu el.

— Atunci de ce să plecăm? întrebă sora lui. Turnul Prăbușit e un loc bun pentru noi. Fără sate prin preajmă, pădurile sunt pline de vânat, în lacuri și pâraie sunt pești și broaște... și cine să ne găsească vreodată aici?

— Nu e locul unde ar trebui să fim.

— Totuși, e sigur.

— *Pare* sigur, știu, răspunse Jojen, dar pentru cât timp? La Winterfell a avut loc o bătălie, am văzut morții. Bătăliile înseamnă războaie. Dacă vreo armată ne-ar lua pe nepregătite...

— S-ar putea să fie oastea lui Robb, spuse Bran. Robb se va întoarce din sud în curând, știu că așa va fi. Se va întoarce cu toate flamurile și îi va alunga pe oamenii de fier.

— Maesterul tău n-a zis nimic de Robb, când zăcea pe moarte, îi reaminti Jojen. *Oameni de fier pe Țărmul Stâncos,* a zis el, și *la est, Bolton*

Bastardul. Moat Cailin și Deepwood Motte prăbușite, moștenitorul Casei Cerwyn mort, și castelanul de la Castelul lui Torrhen. *Război pretutindeni,* așa a *spus, fiecare împotriva vecinului său.*

— Iar o luăm de la început, zise Meera. Tu vrei să mergem la Zid și la cioara ta cu trei ochi. Foarte bine, numai că Zidul e departe și Bran nu are alte picioare în afară de ale lui Hodor. Dacă am avea cai...

— Dacă am fi vulturi am putea zbura, i-o tăie Jojen, dar aripi nu avem, așa cum nu avem nici cai.

— Cai putem găsi, zise Meera. Chiar și în adâncul pădurii lupilor, există pădurari, țărani, vânători. Unii dintre ei trebuie să aibă cai.

— Și dacă au, ce facem, îi furăm? Ce suntem noi, hoți? Atâta ne mai trebuie, să ne mai și urmărească cineva!

— Am putea să-i cumpărăm, preciza ea. Să-i târguim.

— Uită-te la noi, Meera. Un băiat infirm cu un lup străvechi, un uriaș nătâng și doi mlăștinari la o mie de leghe de Gât. *Vom fi recunoscuți.* Și va merge vorba. Atât timp cât Bran rămâne mort, e în siguranță. Viu, devine pradă pentru cei care-l vor mort pe veci și de-a binelea. Jojen se duse la foc și începu să ațâțe jarul cu un băț. Undeva, la nord, cioara cu trei ochi ne așteaptă. Bran are nevoie de un dascăl mai bun decât mine.

— Cum, Jojen? întrebă sora lui. Cum?

— Pe jos, răspunse el. Pas cu pas.

— Drumul de la Apa Cenușie la Winterfell ne-a luat o veșnicie și pe atunci eram călare. Tu vrei să străbatem un drum și mai lung pe jos, fără măcar să știm unde se sfârșește. Dincolo de Zid, spui tu. Eu n-am fost acolo, și nici tu, dar

știu că Dincolo de Zid e un ținut mare, Jojen. Există mai multe ciori cu trei ochi sau numai una? Cum o găsim?

— Probabil ne va găsi ea pe noi.

Înainte ca Meera să găsească o replică, auziră sunetul: urletul îndepărtat al unui lup, străbătând prin noapte.

— Vara? întrebă Jojen, ciulind urechea.

— Nu. Bran cunoștea glasul lupului său.

— Ești sigur? întrebă micul bunic.

— Sigur. Vara hoinărise departe în ziua aceea și n-avea să se întoarcă până în zori. *O fi având Jojen vise verzi, dar nu poate deosebi un lup obișnuit de un lup străvechi.* Bran se întreba de ce îi dădeau cu toții atât de mult ascultare lui Jojen. Nu era prinț, așa cum era el, nu era mare și puternic, ca Hodor, și nici nu era un vânător atât de iscusit ca Meera, și totuși, Jojen era întotdeauna cel care le spunea ce să facă. Ar trebui să furăm cai, așa cum vrea Meera, zise Bran, și să pornim călare spre Umbers, până la Ultima Vatră. Chibzui o clipă. Sau am putea să furăm o barcă și să o luăm în josul Pumnalului Alb, până la Portul Alb. Acolo stăpânește Lordul Manderly, grăsanul. A fost prietenos la sărbătoarea recoltei. Voia să construiască corăbii. Poate că a și construit câteva și am putea să mergem pe apă până la Riverrun și să-l aducem pe Robb acasă, cu toată oștirea lui. Atunci n-ar mai conta cine ar ști că sunt în viață. Robb n-ar lăsa pe nimeni să ne facă vreun rău.

— Hodor, izbucni Hodor. Hodor, hodor.

Era singurul căruia îi plăcea planul lui Bran. Meera nu făcu decât să-i zâmbească, iar Jojen se încruntă. Nu-i făceau niciodată pe voie, deși Bran era un Stark și, mai mult, un prinț, iar cei din clanul Reed, de la Gât, erau purtătorii de

flamuri ai Casei Stark.

— Hoooodor, zise Hodor, legănându-se. Hooooooo-dor, hooooooodor, hoDOR, hoDOR, hoDOR. Îi plăcea să facă asta uneori, să-și spună pur și simplu numele în mai multe feluri, la nesfârșit. Alteori, stătea atât de liniștit încât uitai de prezența lui. Nu puteai ști niciodată la ce să te aștepți de la Hodor. HODOR, HODOR, HODOR! strigă el.

N-o să se oprească, își dădu seama Bran.

— Hodor, ce ar fi să te duci tu afară și să exersezi cu sabia?

Grăjdarul uitase de sabia lui, dar acum își amintea.

— Hodor! izbucni el, plecând să-și caute sabia. Luaseră trei săbii din criptele de la Winterfell, acolo unde Bran și fratele său, Rickon, se ascunseseră de oamenii de fier ai lui Theon Greyjoy. Bran revendicase sabia unchiului său Brandon, Meera pe cea găsită pe genunchii bunicului său, Lordul Rickard. Sabia lui Hodor era mult mai veche, o bucată imensă de fier, roasă de secolele cât zăcuse nefolosită, și pătată din belșug de rugină. Hodor era în stare s-o învârtă câte patru ore, fără oprire. Lângă pietrele prăbușite se afla un copac putrezit pe care îl tăiase în bucăți, pe jumătate.

Chiar și după ce ieși, îl mai auziră, prin ziduri, răcnind HODOR, în timp ce lovea copacul, în dreapta și-n stânga. Din fericire, pădurea lupilor era imensă și nu era de așteptat să fie cineva prin preajmă, ca să-l audă.

— Jojen, ce-ai vrut să spui despre dascăl? întrebă Bran. *Tu ești* dascălul meu. Știu că n-am însemnat copacii, dar data viitoare am s-o fac. Cel de-al treilea ochi îmi e deschis, așa cum ai vrut...

— Atât de larg deschis încât mă tem c-o să te

prăbușești prin el și o să trăiești toată viața ca lup al pădurii.

— N-am să fac asta, îți promit.

— Băiatul promite. Dar lupul își va aminti? Alergi cu Vară, vânezi cu el, ucizi cu el..., dar te supui voinței lui mai mult decât se supune el voinței tale.

— Pur și simplu, uit, se plânse Bran. Am doar nouă ani. Mă voi descurca mai bine când voi fi mai mare. Nici măcar Florian Bufonul sau Prințul Aemon Cavalerul Dragon n-au fost mari cavaleri când aveau *nouă ani*.

— E adevărat, zise Jojen, și ar fi un lucru înțelept de spus, dacă zilele ar crește... dar nu e așa. Ești un copil al verii, știu. Spune-mi sloganul Casei Stark.

— *Vine iarna*. Numai rostind cuvintele, lui Bran i se făcu frig.

Jojen clătină solemn din cap.

— Am visat un lup înaripat, legat de pământ cu lanțuri de piatră și am venit la Winterfell să-l eliberez. Acum ți-ai lepădat lanțurile, dar nu zbori.

— Atunci, învață-mă. Bran se temea și acum de cioara cu trei ochi care îi bântuia uneori visele, ciugulindu-i la nesfârșit pielea dintre ochi și spunându-i să zboare. Tu ai viziunea verde.

— Nu, răspunse Jojen, sunt doar un băiat care visează. Cei care aveau viziunea verde erau mai mult decât atât. Erau și oameni-lup, ca tine, și cel mai mare dintre ei putea intra în pielea oricărei făpturi care zboară, înoată sau se târăște și putea să se uite prin ochii copacilor inimii și să vadă adevărul din spatele lunii.

— Zeii dau multe daruri, Bran, continuă Jojen. Sora mea vânează. Are darul de a alerga repede și de a sta atât de nemișcată încât parcă

dispare. Are urechi ascuțite, ochi ageri și o mână sigură, cu năvodul și sulița. Poate să respire noroi și să zboare printre copaci. Eu n-aș putea face asta, nu mai mult decât tine. Mie zeii mi-au dat vise verzi, iar ţie... tu ai putea să mă depășești, Bran. Tu ești lupul înaripat și nu se știe cât de sus și de departe ai putea să zbori... dacă ai avea pe cineva care să te învețe. Cum te pot ajuta eu să stăpânești un dar pe care nu-l înțeleg? Noi ne amintim de Primii Oameni de la Gât și de copiii pădurii care le erau prieteni... dar atât de multe au rămas uitate și atât de multe n-am știut niciodată.

Meera îl luă pe Bran de mână.

— Dacă rămânem aici, fără să deranjăm pe nimeni, vei fi în siguranță până când se termină războiul. Dar nu vei învăța decât ce-ți poate spune fratele meu, și i-ai auzit părerea. Dacă plecăm de aici și ne căutăm adăpost la Ultima Vatră sau dincolo de Zid, riscăm să fim luați ostatici. Ești doar un copil, știu, dar mai ești și prințul nostru, fiul stăpânului nostru și adevăratul moștenitor al regelui nostru. Ți-am jurat credință, pe bronz și fier, pământ și apă, pe gheață și foc. Riscul e al tău, Bran, la fel și darul. Cred că și alegerea ar trebui să-ți aparțină. Suntem la dispoziția ta. Meera zâmbi. Cel puțin în privința asta.

— Vrei să spui, întrebă Bran, că veți face așa cum spun? Cu adevărat?

— Cu adevărat, prințul meu, răspunse fata, așa că gândește-te bine.

Bran încercă să cumpănească, așa cum ar fi făcut tatăl său. Unchii Mareluijon, Hother Whoresbane și Mors Crowfood, erau oameni feroce, dar bănuia că erau loiali. Iar Casa Karstark, la fel. Karhold era un castel puternic, așa spune mereu tatăl său. *Vom fi în siguranță*

la clanurile Umber și Karstark.

Sau ar putea merge spre sud, la Lordul Manderly, grăsanul. La Winterfell fusese foarte vesel și nu păruse niciodată să-l privească pe Bran cu atâta milă, asemenea celorlalți lorzi. Castelul Cerwyn era mai aproape decât Portul Alb, dar Maester Luwin spusese că Cley Cerwyn era mort. *Poate că și cei din clanurile Umber, Karstark și Manderly sunt cu toții morți,* își dădu el seama. Așa cum ar fi și el, dacă l-ar fi prins oamenii de fier sau Bolton Bastardul.

Dacă ar rămâne aici, ascunși în spatele Turnului Prăbușit, nimeni nu i-ar găsi. Ar rămâne în viață. *Și schilod.*

Bran își dădu seama că plângea. *Copilaș prost,* își zise în gând. Indiferent unde s-ar duce, la Karhold, la Portul Alb sau la Straja Apei Cenușii, când ar ajunge acolo ar fi tot un infirm. Își strânse mâinile în pumn.

— Vreau să zbor, le spuse. Vă rog, duceți-mă la cioară.

DAVOS

Când urcă pe punte, promontoriul alungit al insulei Driftmark se micșora în spatele lor, în timp ce, în față, Piatra Dragonului se înălța din mare. O dâră alburie de fum se ridica din vârful muntelui, indicând locul unde se afla insula. *Muntele Dragonului e agitat în dimineața aceasta,* gândi Davos, *dacă nu cumva Melisandre arde iar pe cineva.*

Se gândise mult la Melisandre, pe când *Dansul Shayalei* își croia drum prin Golful Apei Negre și prin Trecătoare, înfruntând vânturile potrivnice, îndărătnice. Focul imens care ardea în vârful turnului de veghe de la capătul Ciocului lui Massey îi amintea de rubinul pe care îl purta Melisandre la gât, iar când lumea se înroșea în zori sau la asfințit, norii călători căpătau culoarea foșnitoarelor ei rochii de mătase și satin.

Avea să-l aștepte și ea la Piatra Dragonului, în toată splendoarea și puterea, cu zeii ei, umbrele ei și cu regele lui. Preoteasa roșie păruse a-i fi loială lui Stannis întotdeauna, până acum. *L-a dresat, așa cum dresează un om un cal. L-ar duce, încălecat, spre putere, de-ar putea, și pentru asta mi-a dat focului fiii. Am să-i smulg inima bătând din piept și am s-o privesc cum arde.* Atinse mânerul frumosului pumnal lung din Lys, pe care i-l dăruise căpitanul.

Căpitanul fusese foarte bun cu el. Se numea Khorane Sathmantes, un lysean, ca Salladhor Saan, a cărui corabie era aceasta. Avea ochii de un albastru-deschis pe care îi vedeai adesea în

Lys, încastraţi într-o faţă osoasă, tăbăcită, dar petrecuse mulţi ani ocupându-se cu negoţul în Cele Șapte Regate. Când aflase că bărbatul pe care îl culesese de pe mare era vestitul Cavaler Ceapă, i-a cedat propria-i cabină și propriile haine și o pereche de cizme noi, care aproape că i se potriveau. A insistat să-și împartă și proviziile cu Davos, dar asta sfârșise prost. Stomacul lui nu putea tolera melcii, mreana și alte mâncăruri grele pe care Căpitanul Khorane le savura într-atât și, după prima lor masă împreună, Davos și-a petrecut tot restul zile bălăbănindu-și când capul, când picioarele, peste parapet.

Piatra Dragonului se profila tot mai impunătoare cu fiecare bătaie a vâslelor. Davos putea deslușI acum conturul muntelui și, lângă el, imensa citadelă neagră, cu garguiele și turnurile ei în formă de dragon. Figura de bronz de la prora *Dansului Shayalei* tăia apa, stârnind valuri înaripate de sare. Davos se sprijini de parapet, recunoscător pentru reazemul pe care-l găsea. Calvarul prin care trecuse îi slăbise puterile.

Dacă stătea prea mult timp ridicat, picioarele îi tremurau și uneori cădea pradă unor accese incontrolabile de tuse, scuipând bucăţi mari de flegmă cu sânge. *Nu-i nimic,* își spunea. *Cu siguranță zeii nu m-au adus teafăr prin foc și prin apă doar ca să mă ucidă cu o hemoragie.*

Ascultând bubuitul tobei căpitanului de galeră, zbârnâitul velei, lipăitul și scârţâitul ritmic al vâslelor, își aduse aminte de vremurile de odinioară, când aceleași sunete îi stârniseră teamă în suflet, în multe dimineţi înnegurate. Vesteau apropierea gărzii marine a bătrânului Ser Tristimun, iar garda marină însemna moarte pentru contrabandiști, în vremea când

pe Tronul de Fier ședea Aerys Targaryen.

Dar asta se întâmpla într-o altă viață, gândi el. *Asta se întâmpla înainte de corabia-ceapă, înainte de Capătul Furtunii, înainte ca Stannis să-mi scurteze degetele. Asta era înainte de război, înainte de cometa roșie, înainte ca eu să devin Seaworth sau cavaler. Eram alt om în vremea aceea, înainte ca Lordul Stannis să mă ridice.*

Căpitanul Khorane îi povestise despre sfârșitul speranțelor lui Stannis, în noaptea în care râul a ars, cuprins de flăcări. Lannisterii îl luaseră prin învăluire și nestatornicii săi purtători de flamuri îl abandonaseră cu sutele la ceas de cumpănă.

— Umbra Regelui Renly a fost văzută și ea, spusese căpitanul, spintecând în stânga și dreapta, în fruntea oștirii lordului leu. Se spune că armura lui verde a căpătat o strălucire fantomatică în lumina focului sălbatic, iar coarnele îi sclipeau de flăcări aurii.

Umbra lui Renly. Davos se întreba dacă fiii săi se vor întoarce și ei, sub forma unor umbre. Văzuse prea multe lucruri stranii pe mare ca să spună că fantomele nu existau.

— Nu i-a rămas nici unul credincios? întrebase.

— Doar câțiva, a răspuns căpitanul. Rudele reginei, îndeosebi. Am luat cu noi mulți dintre cei ce purtau ca însemne vulpea și florile, dar mult mai mulți au rămas pe țărm, cu tot soiul de blazoane. Lordul Florent este acum Mâna Regelui la Piatra Dragonului.

Muntele era tot mai înalt, încununat de un fum alburiu, cât vedeai cu ochii. Vela vâjâia, toba bătea, vâslele se mișcau mai domol și, în scurt timp, gura portului se deschise în fața lor. *Atât de gol,* gândi Davos, amintindu-și cum

fusese mai demult, cu corăbiile îngrămădindu-se la fiece chei și legănându-se, ancorate dincolo de dig. Vedea corabia-stindard a lui Salladhor Saan, *Valyriana,* amarată la chei, acolo unde cândva acostaseră *Furia* și surorile ei. De ambele părți, corăbiile aveau și ele carenele vărgate ale lysenilor. În zadar căuta vreun semn, nu era nici urmă de *Lady Marya* ori de *Spectru*.

Coborâră vela în timp ce intrau în port, înaintând doar cu vâslele. Căpitanul se apropie de Davos în timp ce acostau.

— Prințul meu va dori să te vadă îndată.

Un acces de tuse puse stăpânire pe Davos, când încercă să răspundă. Se sprijini de parapet și scuipă peste bord.

— Regele, horcăi el, trebuie să merg la rege. *Căci acolo unde se află regele, o voi găsi pe Melisandre.*

— Nimeni nu se duce la rege, răspunse Khorane Sathmantes cu fermitate. Salladhor Saan îți va spune. El primul.

Davos era prea slăbit ca să-l înfrunte. Nu putu decât să încuviințeze.

Salladhor Saan nu era la bordul *Valyrianei* lui. Îl găsiră la un alt debarcader, la jumătate de kilometru distanță, jos, în cala burduhănoasei corăbii de negoț Pentoshi pe nume *Recolta Îmbelșugată,* făcând inventarul caricului împreună cu doi eunuci. Unul ținea un felinar, celălalt o tăbliță de ceară și un condei.

— Treizeci și șapte, treizeci și opt, treizeci și nouă, număra bătrânul tâlhar, în timp ce Davos și căpitanul coborau prin bocaport. Astăzi purta o tunică rubinie și cizme din piele înălbită, ornamentate cu arabescuri de argint. Desfăcând capacul unui vas, mirosi, zâmbi batjocoritor și spuse: Măcinat mare și de

calitatea a doua, așa decretează nasul meu. Foaia de expediție zice patruzeci și trei de borcane. Unde au ajuns celelalte, mă întreb. Acești Pentoshi chiar cred că eu nu știu să număr? Când îl zări pe Davos, se opri dintr-odată. Oare mă ustură ochii de la piper sau din cauza lacrimilor? Cel ce stă în fața mea este cavalerul cepelor? Nu, cum se poate una ca asta, bunul meu prieten Davos a murit pe râul în flăcări, o știu cu toții. De ce a venit să mă bântuie?

— Nu sunt stafie, Salla.

— Dar ce altceva? Cavalerul cepei pe care l-am cunoscut eu n-a fost niciodată atât de slab, nici atât de palid ca tine. Salladhor Saan își croi drum printre vasele cu mirodenii și baloții de pânzeturi care umpleau cala corăbiei de negoț, îl cuprinse pe Davos într-o îmbrățișare înflăcărată, pe urmă îl sărută pe fiecare obraz și a treia oară pe frunte. Încă ești cald, ser, și îți simt inima bubuind. Poate fi adevărat? Marea care te-a înghițit te-a scuipat înapoi afară?

Davos își reaminti de Chip Peticit, bufonul nătâng al Prințesei Shireen. Și el dispăruse în mare și, când ieșise la suprafață, era nebun. *Oare sunt și eu nebun?* Tuși într-o mână înmănușată și spuse:

— Am înotat pe sub lanț și am ieșit la mal pe una dintre sulițele regelui merlan. Aș fi murit acolo, dacă *Dansul Shayalei* nu ar fi dat peste mine.

Salladdor Saan își trecu un braț pe după umerii căpitanului.

— Bună treabă, Khorane. Vei primi o recompensă frumoasă, mă gândesc. Meizo Mahr, fii un bun eunuc și du-l pe prietenul meu Davos în cabina căpitanului acestui vas. Adu-i niște vin fierbinte cu cuișoare, nu-mi place cum

sună tusea aia. Stoarce și niște lămâie în el. Și adu telemea și un castron cu măsline din alea verzi, zdrobite, de care am numărat mai devreme. Davos, voi veni și eu în curând, după ce o să am o vorbă cu bunul nostru căpitan. Știu că mă vei scuza. Nu mânca toate măslinele, dacă nu vrei să ai de-a face cu mine.

Davos îl lăsă pe cel mai în vârstă dintre cei doi eunuci să-l conducă la o cabină spațioasă și somptuoasă de la pupa corăbiei. Covoarele erau groase, ferestrele din sticlă colorată și pe fiecare dintre scaunele mari de piele ar fi putut sta cât se poate de comod trei ca Davos. Brânza și măslinele sosiră în scurt timp, alături de o cupă de vin fierbinte, aburind. O luă cu ambele mâini și sorbi, recunoscător. Căldura îi dădu o senzație liniștitoare, răspândindu-i-se prin piept.

Salladhor Saan își făcu apariția nu mult după aceea.

— Trebuie să mă ierți pentru vin, prietene. Acești Pentoshi ar fi în stare să-și bea propria urină dacă ar fi roșie.

— Îmi va face bine, spuse Davos. Vinul fierbinte e mai bun pentru piept decât o compresă, obișnuia să spună mama mea.

— Vei avea nevoie și de comprese, mă gândesc. Să stai pe o suliță atâta amar de vreme, vai mie. Cum ți se pare scaunul acela excelent? Are buci mari, nu-i așa?

— Cine? întrebă Davos printre sorbituri.

— Illyrio Mopatis. O balenă cu barbă, zău. Scaunele astea au fost croite pe măsura lui, deși arareori se urnește el de la Pentos ca să stea pe ele. Un om gras șade întotdeauna comod, cred eu, fiindcă își ia perna cu el oriunde merge.

— Cum se face că ai ajuns pe o corabie Pentoshi? întrebă Davos. Te-ai făcut din nou

pirat?

— O calomnie mârșavă. Cine a suferit mai mult din cauza piraților decât Salladhor Saan? Cer numai ceea ce mi se cuvine. Mult aur am de primit, o, da, dar nu sunt necugetat, așa că, în loc de bani am luat un frumos pergament, foarte fragil. Poartă numele și sigiliul Lordului de la Golful Apei Negre, și nici un vas nu poate trece măreţele mele ape fără mărinimoasa mea permisiune, nu. Iar când acești nelegiuiţi încearcă să se furișeze pe lângă mine, la adăpostul nopții, ca să ocolească taxele și impozitele mele legale, ei, bine, nu sunt mai buni decât contrabandiștii, așa că am tot dreptul să pun mâna pe ei. Bătrânul pirat râse. Totuși, nu tai degetele nimănui. La ce folos niște bucăţi de degete? Eu la iau corăbiile, marfa, mici despăgubiri, nimic exagerat. Îi aruncă lui Davos o privire aspră. Nu te simți bine, prietene. Tusea aia... și ești atât de slab, că ți se văd oasele prin piele. Și totuși, nu-ți văd traista cu oasele degetelor...

Obișnuința îl făcu pe Davos să întindă mâna după punga de piele care nu mai era acolo.

— Am pierdut-o în râu. *Norocul meu.*

— Râul a fost îngrozitor, spuse Salladhor Saan cu solemnitate. Vedeam chiar și din golf, și tremuram.

Davos tuși, scuipă și tuși din nou.

— Am văzut *Betha Neagră* arzând, la fel și *Furia,* reuși el să articuleze, răgușit, în cele din urmă. Nici una dintre corăbii n-a scăpat din foc? O parte din el încă spera.

— *Lordul Steffon, Colțuroasa Jenna, Sabia Iute, Lordul Surâzător* și alte câteva au fost în amonte de urina piromanţilor, da. N-au ars, dar, cu lanțul ridicat, nici n-au putut scăpa. Câteva s-au predat. Cele mai multe au vâslit în susul

Apei Negre, departe de câmpul de luptă, iar apoi au fost scufundate de echipajele lor, ca să nu cadă în mâinile Lannisterilor. *Colțuroasa Jenna* și *Lordul Surâzător* se joacă încă de-a piraţii pe râu, după câte am auzit, dar cine poate spune dacă e așa?

— *Lady Marya?* întrebă Davos. *Spectrul?*

Salladhor Saan își așează o mână pe brațul lui Davos și îl strânse.

— Nu. Ele nu. Îmi pare rău, prietene. Au fost oameni buni, Dale și Allard ai tăi. Dar atâta mângâiere poţi să-ţi aduc – fiul tău cel mic, Devan, a fost printre cei pe care i-am luat cu noi la sfârșit. Bravul băiat nu s-a dezlipit de lângă rege, sau cel puţin așa se spune.

Pentru o clipă, Davos se simţi aproape ameţit, atât de palpabilă îi era ușurarea. Îi fusese frică să întrebe despre Devan.

— Mama e milostivă. Trebuie să mă duc la el, Salla. Trebuie să-l văd.

— Da, răspunse Salladhor Saan. Și ești nerăbdător să pleci la Capul Mâniei, știu, să-ți vezi nevasta și pe cei doi micuți. Ai o nouă corabie, mă gândesc.

— Înălţimea Sa îmi va da o corabie, zise Davos.

Lyseanul clătină din cap.

— Dacă vine vorba de corăbii, Înălţimea Sa nu are nici una, iar Salladhor Saan are multe. Corăbiile regelui au ars pe râu, dar ale mele nu. Vei primi una, vechiul meu prieten. Vei naviga pentru mine, așa-i? Te vei furișa în Braavos, Myr și Volantis în toiul nopţii, nevăzut, și apoi te vei strecura afară, cu mătăsuri și mirodenii. Vom avea pungile grase, da.

— Ești generos, Salla, dar datoria mi-e față de rege, nu față de punga ta. Războiul va continua. Stannis rămâne moștenitorul de

drept după toate legile Celor Șapte Regate.

— Legile nu sunt de nici un folos când toate corăbiile se fac scrum, mă gândesc. Iar regele tău, ei, bine, mă tem că-l vei găsi schimbat. De la bătălie, nu primește pe nimeni, doar stă și clocește în Toba lui de Piatră. Regina Selyse se ocupă de treburile curții în locul lui, împreună cu unchiul ei, Lordul Alester, care își zice Mână. Selyse i-a dat sigiliul regelui acestui unchi, să-și pecetluiască scrisorile, așa cum a făcut și cu drăgălașul meu pergament. Dar regatul pe care-l stăpânesc ei este mic, sărac și stâncos, da. Nu se găsește aur, nici măcar puținul cu care să-i plătească credinciosului Salladhor Saan ceea ce i se cuvine, ci doar acei cavaleri pe care i-am luat la sfârșit, și nici un fel de corăbii, în afară de cele câteva ale mele, mici și arătoase.

O tuse chinuitoare îl încovoie dintr-odată pe Davos. Salladhor Saan dădu să-i vină în ajutor, însă Davos îi făcu semn să se îndepărteze, iar după o clipă își reveni.

— Nimeni? hârâi el. Cum adică nu primește pe nimeni? Glasul îi suna încărcat și răgușit, chiar și în propriile urechi și, pentru o clipă, cabina se învârti în jurul lui.

— Pe nimeni în afară de *ea,* răspunse Salladhor Saan, iar Davos nu trebui să întrebe la cine se referea. Prietene, te obosești. De un pat ai tu nevoie, nu de Salladhor Saan. Un pat și multe pături, cu o compresă fierbinte pe piept și încă niște vin cu cuișoare.

Davos clătină din cap.

— O să mă descurc. Spune-mi, Salla, trebuie să știu. Pe nimeni, în afară de Melisandre?

Lyseanul îi aruncă o privire lungă, întrebătoare și continuă, fără tragere de inimă:

— Străjerii îi țin pe toți ceilalți la distanță, chiar și pe regină și pe fetița lui. Slujitorii aduc

mâncare de care nu se atinge nimeni. Se aplecă și coborî glasul: Vorbe ciudate am auzit, despre focuri mistuitoare în munte și cum Stannis și femeia roșie coboară împreună să privească flăcările. Există puțuri și scări secrete care coboară în inima muntelui, unde doar *ea* poate umbla fără să se ardă. E mai mult decât îndeajuns să-i dai unui om bătrân asemenea spaime, ca uneori să nu găsească nici puterea să mănânce.

Melisandre. Davos fu cuprins de un fior.

— Femeia roșie i-a făcut asta, spuse el. Ea a trimis focul să ne mistuie, ca să-l pedepsească pe Stannis fiindcă a îndepărtat-o, ca să-i arate că nu poate spera să învingă fără vrăjitoriile ei.

Lyseanul alese o măslină rotofeie din castronul aflat între ei.

— Nu ești primul care spune asta, prietene. Dar dacă aș fi în locul tău, n-aș spune-o așa de tare. Piatra Dragonului mișună de oamenii acestei regine, o, da, și au urechi ascuțite și pumnale încă și mai ascuțite.

Pocni măslina în gură.

— Am și eu un cuțit. Căpitanul Khorane mi l-a dăruit. Scoase pumnalul și îl așeză pe masă, între ei. Un cuțit cu care să spintec inima lui Melisandre. Dacă are așa ceva.

Salladhor Saan scuipă sâmburele de măslină.

— Davos, bunule Davos. N-ar trebui să spui asemenea lucruri, nici măcar în glumă.

— Nici o glumă. Am de gând s-o omor. *Dacă poate fi ucisă de armele muritorilor.* Davos nu era convins că putea fi. Îl văzuse pe bătrânul Maester Cressen vârând otrava în vinul ei, cu ochii lui îl văzuse, dar când au băut amândoi din cupa otrăvită, maesterul a fost cel care a murit, nu preoteasa roșie. *Totuși, un pumnal în inimă... chiar și demonii pot fi uciși de fierul*

rece, spun cântăreții.

— Sunt vorbe primejdioase, prietene, îl preveni Salladhor Saan. Mă gândesc că încă ți-o fi rău din cauza mării. Febra ți-a înfierbântat mințile, da. Mai bine te-ai duce în patul tău și te-ai odihni pe îndelete, până ce te mai întremezi.

Până ce îmi slăbește voința, vrei să spui. Davos se ridică în picioare. Se simțea, într-adevăr, înfierbântat și ușor ameţit, dar nu avea importanţă.

— Ești un tâlhar bătrân și perfid, Salladhor Saan, dar în același timp un bun prieten.

Lyseanul își mângâie barba argintie, ascuțită.

— Așadar, rămâi cu acest grozav prieten, da?

— Nu, am să plec. Tuși.

— Să pleci? Uită-te la tine! Tușești, tremuri, ești slab și firav. Unde să te duci?

— La castel. Patul meu este acolo. Și fiul meu.

— Și femeia roșie, adăugă Salladhor Saan bănuitor. Și ea e tot la castel.

— Și ea. Davos își vârî înapoi pumnalul în teacă.

— Ești un contrabandist de ceapă, ce știi tu despre furișat și înjunghiat? Și ești bolnav, nu poți nici măcar să ții pumnalul în mână. Știi ce ți se va întâmpla dacă vei fi prins? În timp ce noi ardeam pe râu, regina roșie îi ardea pe trădători. *Slujitori ai întunericului,* i-a numit, bieții de ei, și femeia roșie cânta în timp ce focurile erau aprinse.

Davos nu era surprins. *Știam,* gândi el, *știam înainte să-mi spună el.*

— L-a luat pe Lordul Sunglass din temniță, ghici el, și pe fiii lui Hubard Rambton...

— Întocmai, și i-a ars, așa cum te va arde și pe tine. Dacă o omori pe femeia roșie, te vor

arde, drept răzbunare, iar dacă nu reușești s-o omori, te vor arde fiindcă ai încercat. Ea va cânta, iar tu vei țipa și pe urmă vei muri. Și abia ai revenit la viață!

— Da, tocmai pentru asta, spuse Davos. Ca să *fac* acest lucru. Ca să se termine cu Melisandre din Ashai și toate lucrările ei. De ce altceva m-ar fi scuipat marea? Cunoști Golful Apei Negre la fel de bine ca mine, Salla. Nici un căpitan cu judecată nu și-ar duce vreodată corabia printre sulițele regelui merlan, riscând să-i sfâșie fundul. *Dansul Shayalei* n-ar fi trebuit să se apropie de mine.

— Un vânt, insistă Salladhor Saan cu glas sonor. Un vânt potrivnic, atâta tot. Un vânt a dus-o prea departe spre sud.

— Și cine a trimis vântul? Salla, Mama mi-a vorbit.

Bătrânul lysean îi aruncă o privire furișă:

— Mama ta e moartă...

— Mama cea mare. M-a binecuvântat cu șapte fii, și totuși i-am lăsat s-o ardă. Mi-a vorbit. Noi *am chemat* focul, mi-a zis ea. Noi am chemat și umbrele. Eu am fost cel care a dus-o cu barca pe Melisandre în măruntaiele Capătului Furtunii și am privit-o născând un monstru. Încă îl vedea în coșmaruri, cu mâinile negre, sfrijite, împingând coapsele femeii roșii, în timp ce ea se zvârcolea, eliberându-se din pântecele-i umflat. Ea i-a ucis pe Cressen, pe Lordul Renly și pe viteazul pe nume Cortnay Penrose, și tot ea mi-a ucis fiii. Acum a sosit vremea s-o omoare cineva pe ea.

— *Cineva,* spuse Salladhor Saan. Da, chiar așa, cineva. Dar nu tu. Ești slab ca un copil și nu ești un războinic. Rămâi, te implor, vom mai vorbi și vei mânca și poate vom merge la Braavos, unde vom tocmi un Om fără Chip să

facă treaba asta, da! Dar tu, nu, tu trebuie să stai și să mănânci.

Face să-mi fie mult mai greu, gândi Davos vlăguit, *și mi-a fost al naibii de greu să mă urnesc.*

— Am răzbunarea în stomac, Salla. Nu mai e loc pentru mâncare. Lasă-mă să plec acum. În numele prieteniei noastre, urează-mi succes și lasă-mă să plec.

Salladhor Saan se ridică în picioare.

— Nu ești un prieten adevărat, mă gândesc. Când vei muri, cine o să-ți ducă la soția ta cenușa și oasele, spunându-i că a pierdut un soț și patru fii? Nimeni altul decât nefericitul bătrân Salladhor Saan. Dar, fie, brav cavaler, du-te învârtindu-te în mormânt. Îți voi aduna oasele într-un sac și le voi da fiilor pe care-i lași în urmă, să le poarte în punguțe la gât. Flutură o mână nervoasă, cu inele pe fiecare deget. Pleacă, pleacă, pleacă!

Davos nu voia să plece așa.

— Salla...

— DU-TE! Sau mai bine rămâi, dar dacă pleci, pleacă.

Plecă.

Drumul său de la *Recolta Îmbelșugată* la Piatra Dragonului fu lung și însingurat. Străzile din apropierea docului, care fuseseră înțesate de soldați, marinari și oameni de rând, erau acum goale și părăsite. Acolo unde cândva pășise printre porci care guițau și copii despuiați, mișunau șobolanii. Își simțea picioarele moi ca un terci și de trei ori tusea îl chinui atât de rău, încât fu nevoit să se oprească și să se odihnească. Nimeni nu-i veni în ajutor, lumea nici măcar nu se uită pe o fereastră, să vadă ce se întâmplă. Ferestrele erau închise cu obloane, porțile erau încuiate și mai mult de

jumătate dintre case afișau un semn de doliu sau altul. *Cu miile au pornit în susul Apei Negre și s-au întors sute,* cugetă Davos. *Fiii mei n-au murit singuri. Fie ca Mama să aibă milă față de toți.*

Când ajunse la porțile castelului, le găsi și pe acestea închise. Davos lovi cu pumnul în lemnul țintuit cu fier. Când nu primi nici un răspuns, lovi cu piciorul, iar și iar.

În cele din urmă, un arbaletist își făcu apariția în vârful barbacanei, privind în jos printre garguie.

— Cine-i acolo?

Își trase capul înapoi și își duse mâinile pâlnie la gură:

— Ser Davos Seaworth, ca să-l vadă pe rege.

— Ești beat? Pleacă și încetează cu bubuitul ăla.

Salladhor Saan îl prevenise. Davos încercă o altă abordare.

— Trimite după fiul meu, atunci. Devan, scutierul regelui.

Străjerul se încruntă:

— Cine ziceai că ești?

— Davos, strigă el. Cavalerul Ceapă.

Capul dispăru, pentru a reveni o clipă mai târziu.

— Vezi-ți de drum. Cavalerul Ceapă a murit pe râu. Corabia lui a ars.

— Corabia lui a ars, îi dădu dreptate Davos, dar el a rămas în viață și iată-l în fața ta. Jate mai e și acum comandantul porții?

— Cine?

— Jate Blackberry, mă cunoaște destul de bine.

— N-am auzit niciodată de el. Probabil e mort.

— Lordul Chyttering, atunci.

— Pe ăsta îl știu. A ars pe Apa Neagră.

— Will Cârlig? Hal Hârciogul?

— Mort și iarăși mort, zise arbaletistul, dar chipul său trăda o umbră de îndoială ivită din senin. Așteaptă aici. Dispăru din nou.

Davos rămase în așteptare. *S-au dus, s-au dus cu toții,* gândi el cu amărăciune, amintindu-și cum pântecele gras al lui Hal răsărea mereu de sub jiletca-i pătată cu grăsime, cicatricea alungită pe care harponul o lăsase pe fața lui Will, felul în care Jate își scotea mereu boneta în fața femeilor, fie că erau de cinci, fie că de cincizeci de ani, de obârșie nobilă sau modestă, *înecați sau arși, împreună cu fiii mei și alții o mie, s-au dus să facă un rege în iad.*

Pe neașteptate, arbaletistul se întoarse.

— Ocolește și du-te la poteră și te vor primi.

Davos făcu așa cum i s-a cerut. Străjerii care îl întâmpinară îi erau străini. Aveau lănci, iar pe piept purtau blazonul Casei Florent, vulpea și florile. Nu-l conduseră spre Toba de Piatră, așa cum se așteptase, ci pe sub bolta Cozii Dragonului și în jos, către Grădina lui Aegon.

— Așteaptă aici, îi spuse comandantul lor.

— Înălțimea Sa știe că m-am întors? întrebă Davos.

— Să fiu al naibii dacă am habar. Așteaptă aici, am zis. Bărbatul plecă, luându-și lăncierii cu el.

Grădina lui Aegon răspândea un miros plăcut de pin și era străjuită de copaci înalți, întunecați. Erau și trandafiri sălbatici, arbuști înalți și țepoși și un colț mlăștinos, unde creșteau răchitele.

De ce m-au adus aici? se întrebă Davos.

Apoi auzi un clinchet ușor de clopoței, chicotitul unui copil și, dintr-odată, Chip

Peticit, bufonul, răsări din tufișuri, târșâindu-și picioarele cât putea de repede, cu Prințesa Shireen pe urmele lui.

— Vino imediat înapoi, striga ea după el. Chip Peticit, vino înapoi.

Când îl zări pe Davos, bufonul se opri cu o smucitură, zornăindu-și clopoțeii prinși de coarnele coifului de tinichea, *ding-dong, ding-dong.* Țopăind de pe un picior pe altul, începu să cânte: *Sânge de bufon, sânge de rege, sânge din coapsa fecioarei, dar lanțuri pentru oaspeți și lanțuri pentru mire, da, o, da, o, da.* Atunci Shireen aproape îl ajunse din urmă, însă, în ultima clipă, Chip Peticit sări peste un pâlc de ferigi și dispăru printre copaci. Prințesa era imediat în spatele lui. Văzându-i, Davos zâmbi.

Se întorsese cu spatele, ca să tușească într-o mănușă, când o altă siluetă mică țâșni din tufișuri și dădu nas în nas cu el, doborându-l la pământ.

Băiatul căzu și el, dar fu din nou în picioare aproape imediat.

— Ce cauți aici? întrebă el pe un ton poruncitor, ștergându-se de praf. Părul negru ca tăciunele îi cădea până pe umeri și avea ochi de un albastru nemaivăzut. N-ar trebui să-mi ieși în cale când fug.

— Nu, fu de acord Davos, n-ar trebui. Fu cuprins de un nou acces de tuse, pe când se căznea să se ridice în picioare.

— Nu te simți bine? Băiatul îl luă de braț și-l ridică. Să-l chem pe maester?

Davos clătină din cap.

— O simplă tuse. Va trece.

Băiatul îl crezu pe cuvânt.

— Ne jucăm de-a monștrii și fecioarele, îi explică el. Eu eram monstrul. E un joc copilăresc, dar vărului meu îi place. Ai un

nume?

— Ser Davos Seaworth.

Băiatul îl măsură de sus până jos, neîncrezător.

— Ești sigur? Nu ai o înfățișare prea cavalerească.

— Sunt cavalerul cepelor, stăpâne.

Ochii albaștri clipiră.

— Cel cu corabia neagră?

— Știi povestea aceea?

— I-ai adus unchiului meu Stannis pește să mănânce înainte ca eu să mă fi născut, pe când l-a asediat Lordul Tyrell. Băiatul își îndreptă spatele.

— Eu sunt Edric Storm, anunță el. Fiul Regelui Robert.

— Bineînțeles. Davos știuse asta aproape din prima clipă. Băiatul avea urechile proeminente ale unui Florent, dar părul, ochii, maxilarul și pometii erau în întregime ai unui Baratheon.

— L-ai cunoscut pe tatăl meu? vru să știe Edric Storm.

— L-am văzut de multe ori când îl vizita pe unchiul tău, la curte, dar n-am vorbit niciodată.

— Tata m-a învățat să lupt, spuse băiatul cu mândrie. Venea să mă vadă aproape în fiecare an și uneori ne antrenam împreună. La ultima mea aniversare, mi-a trimis un ciocan de război, exact ca ăsta, numai că mai mic. Însă m-au pus să-l las la Capătul Furtunii. E adevărat că unchiul meu Stannis ți-a tăiat degetele?

— Doar ultima articulație. Am și acum degete, numai că mai scurte.

— Arată-mi.

Davos își scoase mănușa. Băiatul îi examina mâna cu băgare de seamă.

— Nu ți-a tăiat degetul mare?

— Nu. Davos tuși. Nu, pe ăsta mi l-a lăsat.

— N-ar fi trebuit să-ți taie nici unul dintre degete, hotărî băiatul. A fost rău ce a făcut.

— Eram contrabandist.

— Da, dar i-ai dus pește și ceapă.

— Lordul Stannis m-a făcut cavaler pentru ceapă și mi-a luat degetele pentru contrabandă. Davos își trase mănușa la loc.

— Tatăl meu nu ți-ar fi retezat degetele.

— Așa cum spui, stăpâne. *Robert era altfel decât Stannis, într-adevăr. Băiatul seamănă cu el. Da, și cu Renly.* Gândul acela îl neliniști.

Băiatul era pe cale să mai adauge ceva, când auziră pași. Davos se întoarse. Ser Axell Florent se apropia pe aleea grădinii, împreună cu o duzină de străjeri, în jiletci vătuite. Pe piept, purtau inima înflăcărată a Lordului Luminii. *Oamenii reginei,* gândi Davos. Tusea puse stăpânire pe el dintr-odată.

Ser Axell era scund și musculos, avea pieptul bombat, brațe vânjoase, picioare lungi și păr în urechi. Ca unchi al reginei, slujise drept castelan la Piatra Dragonului timp de zece ani și îl tratase întotdeauna pe Davos curtenitor, știind că se află în grațiile Lordului Stannis. Dar nu fu nici curtoazie, nici căldură în tonul său, când spuse:

— Ser Davos, neînecat. Cum se poate una ca asta?

— Cepele plutesc, ser. Ai venit să mă duci la rege?

— Am venit să te duc în temniță. Ser Axell le făcu semn oamenilor săi. Puneți mâna pe el și luați-i pumnalul. Are de gând să-l folosească pentru *doamna* noastră.

JAIME

Jaime fu cel dintâi care zări hanul. Clădirea principală îmbrățișa țărmul sudic, acolo unde râul cotea, cu aripile lungi, joase, întinse de-a lungul apei, ca și cum ar fi vrut să îmbrățișeze călătorii care treceau în aval. Parterul era din piatră cenușie, etajul din lemn văruit, acoperișul de ardezie. Vedea și grajduri și un chioșc încărcat de viță.

— Nici un fum din hornuri, sublinie el, în timp ce se apropiau. Nici o lumină la ferestre.

— Hanul era încă deschis ultima oară când am trecut pe aici, zise Ser Cleos Frey. Făceau o bere bună. Poate a mai rămas ceva în pivniță.

— S-ar putea să fie oameni, spuse Brienne. Ascunși sau morți.

— Te sperii de câteva cadavre, fătucă? făcu Jaime.

Brienne îi aruncă o privire aspră:

— Mă cheamă...

— Brienne, da. Nu ți-ar plăcea să dormi, pentru o noapte, într-un pat, Brienne? Am fi mai în siguranță decât în largul râului și s-ar putea să fie înțelept să aflăm ce s-a întâmplat aici.

Ea nu-i răspunse, dar, după o clipă, trase cârma pentru a îndrepta luntrea către docul părăginit din lemn. Ser Cleos se urcă să coboare vela. Când se loviră ușor de chei, ieși să lege barca. Jaime se cățără după el, îngreunat de lanțuri.

La capătul docului, o stinghie scorojită se legăna pe un stâlp de fier, pictată cu chipul unui

rege îngenuncheat, cu mâinile împreunate într-un gest de loialitate. Jaime aruncă o privire și râse zgomotos:

— Nici c-am fi putut găsi un han mai bun.

— E vreun loc deosebit? întrebă fetișcana, bănuitoare.

Ser Cleos îi răspunse:

— Acesta e Hanul Omului Îngenuncheat, doamna mea. Se află chiar pe locul unde ultimul Rege al Nordului a îngenuncheat în fața lui Aegon Cuceritorul, în semn de supunere. Cel de pe tăbliță este el, presupun.

— Torrhen și-a adus oastea spre sud, după căderea celor doi regi pe Câmpul de Foc, spuse Jaime, dar când a văzut dragonul lui Aegon și oștirea-i numeroasă, a ales calea înțelepciunii, plecându-și genunchii înghețați. Jaime se opri, la nechezatul unui cal. Cai în grajd. Unul, cel puțin. *Și doar de unul am nevoie, ca să scap de fătuca asta.* Haideți să vedem cine este acasă, bine? Fără să aștepte un răspuns, Jaime porni, zornăind, în josul docului, înfipse un umăr în poartă, o deschise și...

...și se pomeni față în față cu o arbaletă încărcată. În spatele ei era un băiat îndesat de cincisprezece ani.

— Leu, pește sau lup? întrebă flăcăul.

— Noi speram la un clapon. Jaime își auzi tovarășii intrând în urma lui. Arbaleta e o armă de laș.

— Dar la fel de bine îți va înfige o săgeată în inimă.

— Poate, dar înainte să poți trage din nou, vărul meu, aici de față, îți va împrăștia mațele pe jos.

— Nu-l speria acum pe flăcău, interveni Ser Cleos.

— Nu vrem să-ți facem nici un rău, zise

Brienne. Și avem bani să plătim pentru mâncare și băutură. Scoase o monedă de argint din pungă.

Băiatul privi neîncrezător moneda, pe urmă cătușele lui Jaime.

— Omul ăsta de ce e în lanțuri?

— Am ucis câțiva arbaletiști, spuse Jaime. Ai bere?

— Da. Băiatul coborî arbaleta câțiva milimetri. Desfaceți-vă centurile și lăsați-le să cadă și poate că vă vom hrăni. Se răsuci, pentru a privi prin ochiurile de sticlă groase, hexagonale, să vadă dacă mai erau și alții afară.

— Aceea e o corabie a Casei Tully.

— Venim de la Riverrun. Brienne își desfăcu centura și o lăsă să cadă, zdrăngănind, pe podea. Ser Cleos o urmă.

Un bărbat smead, cu o față cleioasă, ciupită de vărsat, păși pe ușa beciului, ținând în mână un satâr greu de măcelar.

— Trei sunteți, așa-i? Avem destulă carne de cal pentru trei. Calul era bătrân și îndărătnic, dar carnea lui e proaspătă încă.

— Pâine este? întrebă Brienne.

— Pâine tare și turte uscate de ovăz.

Jaime zâmbi.

— Iată un hangiu cinstit. Toți îți servesc pâine uscată și carne aţoasă, dar cei mai mulți n-o recunosc atât de nestingheriți.

— Nu sunt hangiu. L-am îngropat afară, în spate, cu femeile lui.

— I-ai omorât?

— Crezi că ți-aș spune, dacă aș fi făcut-o? Bărbatul scuipă. Probabil a fost isprava lupilor, sau poate a leilor, ce contează? Nevastă-mea și cu mine i-am găsit morți. După cum vedem noi lucrurile, locul e al nostru acum.

— Unde e soția asta a ta? întrebă Ser Cleos.

Bărbatul îi aruncă o privire bănuitoare.

— Și de ce ai vrea tu să știi asta? Nu-i aici... după cum nu veți fi nici voi, dacă nu cumva îmi place gustul argintului vostru.

Brienne îi azvârli moneda. Bărbatul o prinse din zbor, o mușcă și o dosi.

— Mai are, anunță băiatul cu arbaleta.

— Sigur că mai are. Băiete, du-te jos și adu-mi niște ceapă.

Flăcăul își ridică arbaleta pe umăr, le aruncă o ultimă privire aspră și se făcu nevăzut în beci.

— Fiul tău? întrebă Ser Cleos.

— Doar un băiat pe care nevasta și cu mine l-am luat pe lângă noi. Am avut doi fii, dar pe unul l-au omorât leii, iar celălalt a murit de difterie. Băiatul și-a pierdut mama, ucisă de Măștile Însângerate. În vremurile astea, omul are nevoie de un suflet care să vegheze când el doarme. Făcu semn cu securea către masă: Puteți să ședeți.

Șemineul era rece, dar Jaime alese scaunul cel mai apropiat de cenușă și își întinse picioarele lungi sub masă. Zornăitul lanțurilor îi însoțea fiecare mișcare. *Un sunet iritant. Înainte să se isprăvească toate astea, voi înfășura lanțurile pe după gâtlejul fătucii, să văd cum îi place atunci.*

Bărbatul care nu era hangiu prăji trei hălci de carne de cal și fripse ceapa în untură, astfel că turtele uscate de ovăz trecură aproape neobservate. Jaime și Cleos băură bere, Brienne o cană de cidru. Băiatul se ținu la distanță, cocoțat pe butoiul de cidru, cu arbaleta pe genunchi, în poziție de tragere. Bucătarul își luă o stacană de bere și se așeză cu ei la masă.

— Ce se mai aude despre Riverrun? îl întrebă pe Ser Cleos, luându-l drept șeful lor.

Ser Cleos îi aruncă o privire Briennei, înainte

de a răspunde.

— Lordul Hoster e pe ducă, dar fiul lui le ține piept Lannisterilor la vadurile Furcii Roșii. S-au dus lupte.

— Lupte peste tot. Încotro mergeți, ser?

— La Debarcaderul Regelui. Ser Cleos își șterse unsoarea de pe buze.

Gazda lor pufni:

— Atunci sunteți trei nebuni. Ultima veste pe care am auzit-o era că Regele Stannis se află lângă zidurile orașului. Se spune că are o sută de mii de oameni și o sabie fermecată.

Mâinile lui Jaime se înfășurară în jurul lanțului care îi lega încheieturile și îl răsuciră, dorindu-și să aibă puterea să-l rupă în două. *Atunci am să-i arăt eu lui Stannis unde să-și vâre sabia fermecată.*

— În locul vostru, m-aș ține departe de drumul ăla al regelui, continuă bărbatul. E mai rău decât îți poți închipui, după câte am auzit. Lupi și lei deopotrivă, și cete de oameni de nimic care jefuiesc pe oricine le iese în cale.

— Lepădături, decretă Ser Cleos cu dispreț. Asemenea oameni n-ar îndrăzni niciodată să se lege de oameni înarmați.

— Să-mi fie cu iertare, ser, dar eu, unul, văd un singur bărbat înarmat care călătorește cu o femeie și un prizonier în lanțuri.

Brienne îi aruncă bucătarului o privire întunecată. *Fătuca urăște să i se aducă aminte că e o fătucă,* gândi Jaime, trăgând din nou de lanțuri. Zalele erau reci și aspre pe piele, fierul neîndurător. Cătușele îi roseseră încheieturile.

— Am de gând să urmez cursul Tridentului, spre mare, îi spuse gazdei lor fetișcana. Vom găsi cai la Iazul Fecioarelor și vom merge călare pe la Duskendale și Rosby. Asta ar trebui să ne țină departe de focul bătăliilor.

Gazda lor clătină din cap.

— Nu veți ajunge niciodată la Iazul Fecioarelor pe râu. La nici cincisprezece kilometri de aici, câteva bărci au ars și s-au scufundat, iar canalul e înnămolit în jurul lor. Acolo e un cuib de proscriși care atacă pe oricine încearcă să se apropie, și alții ca ei în josul râului, în preajma Pietrelor Săltătoare și a Insulei Cerbului Roșu. Iar lordul fulgerului a fost zărit și el prin părțile alea. Trece râul oriunde-i place, călărind încoace și încolo, fără astâmpăr.

— Și cine este acest lord al fulgerului? întrebă Ser Cleos Frey.

— Lordul Beric, cu voia ta, ser. I se spune așa fiindcă lovește atât de neașteptat, ca un fulger din senin. Zice-se că nu are moarte.

Au cu toții moarte, când îi străpungi cu o sabie, gândi Jaime.

— Thoros din Myr e și acum cu el?

— Da, vrăjitorul roșu. Am auzit vorbindu-se că are puteri neobișnuite.

Ei, bine, a avut puterea să bea cot la cot cu Robert Baratheon și destul de puțini se puteau lăuda cu asta. Jaime îl auzise odată pe Thoros spunându-i regelui că a devenit preot în straie roșii fiindcă acestea ascund atât de bine petele de vin. Robert a râs cu atâta poftă încât a vărsat berea pe toată mantia de mătase a lui Cersei.

— Departe de mine gândul să mă împotrivesc, spuse Jaime, dar poate că Tridentul nu e traseul nostru cel mai sigur.

— Aș spune că așa este, fu de acord bucătarul. Chiar dacă reușiți să treceți de Insula Cerbului Roșu fără să dați nas în nas cu Lordul Beric și cu vrăjitorul roșu, mai aveți în fața voastră vadul rubiniu. Ultima oară am auzit că lupii Lordului Leech sunt stăpâni peste vad, dar

asta a fost acum ceva vreme. Acum, ar putea să fie iarăși leii, sau Lordul Beric sau oricine.

— Sau nimeni, sugeră Brienne.

— Dacă doamna vrea să-și pună pielea la bătaie pentru asta, n-o voi opri... dar dacă aș fi în locul vostru, aș lăsa râul ăsta în pace și aș tăia-o pe uscat. Dacă vă ţineţi departe de drumurile principale și vă adăpostiți noaptea sub copaci, ascunși, cum ar veni... ei, bine, tot nu m-aș încumeta să merg cu voi, dar s-ar putea să aveți un dram de noroc.

Fata vânjoasă îl privea cu îndoială.

— Am avea nevoie de cai.

— Sunt cai aici, sublinie Jaime. Am auzit unul în grajduri.

— Da, sunt, răspunse hangiul care nu era hangiu. Trei, dacă veni vorba, dar nu sunt de vânzare.

Jaime nu-și putu stăpâni râsul.

— Bineînţeles că nu. Dar, oricum, o să ni-i arăţi.

Brienne se încruntă, dar bărbatul care nu era hangiu îi înfruntă privirea fără să clipească și, după o clipă, ea spuse:

— Arată-mi. Și se ridicară cu toţii de la masă.

Grajdurile nu fuseseră curăţate de multă vreme, după cum miroseau. Sute de muște negre, grase, roiau în jurul paielor, bâzâind de la o boxă la alta și mișunând pe munţii de bălegar care se aflau la tot pasul, dar nu erau de văzut decât cei trei cai. Formau un trio ciudat: un cal murg, greoi, de tracţiune, un cal jugănit alb, bătrân și orb de un ochi, și o iapă sură și aprigă.

— Nu sunt de vânzare, cu nici un preţ, anunţă pretinsul lor proprietar.

— Cum te-ai ales cu caii ăștia? vru să știe Brienne.

— Murgul era aici, în grajd, când nevasta și cu mine am venit la han, spuse bărbatul, împreună cu ăla pe care tocmai l-aţi mâncat. Calul jugănit a venit într-o noapte, iar iapa a prins-o băiatul. Alerga liberă, cu șaua și căpăstrul încă pe spate. Haideţi să vă arăt.

Șaua pe care le-o arătă era ornamentată cu incrustaţii de argint. Valtrapul fusese la început în carouri roz și negre, dar acum era aproape în întregime maro. Jaime nu deosebi culorile originale, dar remarcă petele de sânge cu destulă ușurinţă.

— Ei, bine, proprietarul ei nu va veni s-o revendice prea curând. Examină picioarele iepei și numără dinţii calului jugănit. Dă-i o monedă de aur pentru iapa sură, dacă ne dă și șaua, o sfătui pe Brienne. Un ban de argint pentru calul de plug. Iar fiindcă i-l luăm pe ăla alb de pe cap, ar trebui să ne plătească el.

— Nu vorbi nepoliticos despre calul tău, ser. Fetișcana deschise punga pe care i-o dăduse Lady Catelyn și scoase trei monede de aur. Am să-ţi plătesc câte un dragon pentru fiecare.

Bărbatul clipi și întinse mâna după aur, pe urmă șovăi și și-o trase înapoi.

— Nu știu, nu pot călări un dragon de aur, dacă trebuie să plec. Nici să mănânc unul, dacă mi-e foame.

— Poţi păstra și luntrea noastră, spuse ea. Să plutești pe râu, în sus și-n jos, după cum poftești.

— Lasă-mă să gust niţel din aurul ăla. Bărbatul luă una dintre monede din palma ei și o mușcă. Hm, destul de bun, aș zice. Trei dragoni și luntrea?

— Te fură de nu te vezi, fătucă, zise Jaime prietenos.

— O să vreau și provizii, îi spuse Brienne

gazdei lor, ignorându-l pe Jaime. Orice ai, de care te poţi lipsi.

— Mai sunt turte de ovăz. Bărbatul înhăţă şi ceilalţi doi dragoni din palma ei şi îi zornăi în pumn, zâmbind la auzul sunetului pe care îl făceau. Da, şi peşte afumat în saramură, dar ăsta te va costa un argint. Paturile mele costă şi ele. Vreţi, probabil, să rămâneţi peste noapte.

— Nu, răspunse Brienne fără şovăire.

Bărbatul o privi încruntat.

— Femeie, doar n-ai de gând să plecaţi noaptea pe meleaguri străine, călare pe cai pe care nu-i cunoaşteţi. S-ar putea să vă împotmoliţi în vreo mocirlă sau să rupeţi piciorul unui cal.

— Luna va străluci în noaptea asta, răspunse Brienne. Vom găsi drumul fără probleme.

Gazda lor chibzui la acestea.

— Dacă nu ai argint, poate că nişte monede de cupru ar fi de-ajuns ca să vă plătiţi paturile şi o pătură, două, să vă ţină de cald. Nu sunt omul care să alunge călătorii, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Mi se pare mai mult decât mulţumitor, zise Ser Cleos.

— Păturile sunt şi proaspăt spălate. Nevastă-mea s-a îngrijit de asta înainte să plece. Şi nici urmă de purici, aveţi cuvântul meu. Zornăi din nou monedele, zâmbind.

Ser Cleos era vizibil ispitit.

— Un pat cumsecade ne-ar prinde bine tuturor, doamna mea, îi spuse Briennei. Dacă ne odihnim, mâine vom înainta mai bine. Se uită spre vărul său, căutând sprijin.

— Nu, vere. Fătuca are dreptate. Avem promisiuni de ţinut şi multe leghe în faţa noastră. Ar trebui să ne continuăm drumul.

— Dar, făcu Ser Cleos, ai spus chiar tu...

— Atunci. *Când am crezut că hanul e părăsit.* Acum am burta plină și o călătorie sub clar de lună va fi exact ceea ce ne trebuie. Îi zâmbi Briennei. Dar, dacă nu vreți să mă aruncați pe spatele calului ca pe un sac de făină, ar trebui careva să se ocupe de lanțurile astea. E greu să călărești cu gleznele legate.

Brienne privi încruntată lanțurile. Bărbatul care nu era hangiu își scărpină bărbia.

— E o fierărie în spatele grajdului.

— Arată-mi-o, spuse Brienne.

— Da, zise Jaime, și cu cât mai repede cu atât mai bine. E mult prea mult bălegar aici pentru gustul meu. N-aș suporta să calc în el. Îi aruncă fetișcanei o privire aspră, întrebându-se dacă era destul de isteață să priceapă subînțelesul vorbelor sale.

Jaime spera că îi va tăia și cătușele de la încheieturi, dar Brienne era încă bănuitoare. Fata despică la mijloc lanțul de la gleznele lui Jaime, lovind puternic, cu barosul, de mai multe ori, capătul bont al unei dălți de oțel. Când Jaime îi sugeră să-i taie și lanțul de la încheieturi, ea îl ignoră.

— La trei kilometri în josul râului veți vedea un sat pârjolit, le spuse gazda lor în timp ce-i ajuta să înșeueze caii și să-și încarce bagajele. De data aceasta, își îndreptă sfaturile către Brienne. Acolo drumul se desparte. Dacă o luați către sud, veți ajunge la fortăreața de piatră a lui Ser Warren. Acesta a plecat și a murit, așa că n-aș putea spune cine e stăpân acum acolo, dar e un loc de care e cel mai bine să te ferești. Ați face bine să o luați prin pădure, spre sud-est.

— Așa vom face, răspunse Brienne. Ai mulțumirile mele.

Principalul e că are aurul tău. Jaime păstră acest gând pentru sine. Se săturase să fie

neglijat de această vacă urâtă de femeie.

Brienne luă calul de plug și hotărî să-i dea iapa lui Ser Cleos. Așa cum fusese amenințat, Jaime se alese cu bătrânul cal chior, ceea ce puse capăt oricăror speranțe de a da pinteni, lăsând-o pe fetișcană în urmă, într-un nor de praf.

Bărbatul și băiatul ieșiră să-i privească plecând. Bărbatul le ură noroc și le spuse să revină în vremuri mai bune, în timp ce băiatul rămase tăcut, cu arbaleta sub braț.

— Ia sulița sau măciuca, îi spuse Jaime, te vor sluji mai bine. Băiatul îl privi cu neîncredere. *Gata cu sfaturile prietenești.* Ridică din umeri, își întoarse calul și nu se mai uită în urmă.

În timp ce se îndepărtau, Ser Cleos se văicărea mereu, continuând să jelească după patul de puf pe care-l pierduse. Merseră spre est, pe malul râului scăldat în lumina lunii. Furca Roșie era foarte largă aici, dar apa era mică, cu malurile numai mâl și stuf. Calul lui Jaime tropăia tacticos, deși bietul animal avea tendința să se ducă spre partea ochiului său bun. Era plăcut să fie din nou călare. Jaime nu mai călărise de când arcașii lui Robb Stark îi omorâseră de sub el calul de luptă, la Pădurea Șoaptelor.

Când ajunseră la satul pârjolit, se găsiră în fața unor drumuri la fel de puțin promițătoare: făgașe înguste, adânc brăzdate de căruțele țăranilor care își cărau grânele la râu. Unul șerpuia către sud-est și se pierdea curând printre copacii pe care-i vedeau în zare, iar celălalt, mai drept și mai pietros, ducea direct spre sud. Brienne le cercetă dintr-o privire și apoi țâșni cu calul pe drumul ce ducea către sud. Jaime fu plăcut surprins: era alegerea pe

care ar fi făcut-o și el.

— Dar acesta este drumul pe care hangiul ne-a prevenit să-l ocolim, obiectă Ser Cleos.

— Nu era nici un hangiu. Brienne stătea cocoșată în șa, lipsită de grație, dar în același timp dădea impresia că se ține bine. Bărbatul s-a arătat prea interesat de traseul pe care-l avem de ales, iar pădurile alea... se știe că asemenea locuri sunt bântuite de tâlhari. S-ar putea să ne fi împins într-o cursă.

— Isteață fătucă. Jaime îi zâmbi vărului său. Aș pune rămășag că gazda noastră are prieteni în josul drumului. De la caii lor a căpătat grajdul lui acea mireasmă de neuitat.

— S-ar putea să fi mințit și în legătură cu râul, ca să ne pună pe caii ăștia, zise fetișcana, dar n-am putut să-mi asum riscul. S-ar putea să fie soldați la vadul rubiniu și la răscruci.

Ei, bine, o fi ea urâtă, dar nu e chiar proastă de tot. Jaime îi aruncă un zâmbet pizmaș.

Lumina roșiatică de la fereastra de sus a fortăreței de piatră îi înștiința de prezența acesteia încă de departe, iar Brienne îi conduse pe câmp. Doar când cetatea rămase mult în urmă cotiră înapoi și regăsiră drumul.

Trecu o jumătate de noapte până când fetișcana hotărî că nu e periculos să se oprească. Toți trei atârnau istoviți în șa. Se adăpostiră într-un crâng mic de stejari și frasini, lângă un pârâu molatic. Fetișcana nu le îngădui să facă foc, așa că mâncară împreună turte uscate de ovăz și pește sărat. O liniște stranie se așternea peste noapte. Deasupra, semiluna se odihnea pe cerul negru de fetru, înconjurată de stele. În depărtare, se auzeau lupii urlând. Unul dintre cai nechează agitat. În rest, totul era cufundat în tăcere. *Războiul n-a atins locul acesta,* gândi Jaime. Era bucuros să se afle aici, bucuros să fie

în viaţă, bucuros să se întoarcă la Cersei.

— Voi sta prima de strajă, îi spuse Brienne lui Ser Cleos, și în curând Frey sforăia domol.

Jaime se așeză lângă scorbura unui stejar, întrebându-se ce făceau Cersei și Tyrion în clipa aceea.

— Ai fraţi sau surori, doamna mea? întrebă el.

Brienne îl privi cu coada ochiului, bănuitoare.

— Nu, am fost singurul fi... copil al tatălui meu.

Jaime chicoti.

— *Fiu,* ai vrut să spui. Te privește ca pe un fiu? Ești o fiică ciudată, fără doar și poate.

Fără să scoată o vorbă, Brienne îi întoarse spatele, cu degetele strânse pe mânerul sabiei. *Ce mai ființă jalnică.* Îi amintea de Tyrion, într-un mod ciudat, deși la prima vedere, doi oameni nu puteau fi mai diferiţi. Probabil gândul acela la fratele său îl făcu să spună:

— N-am vrut să te jignesc, Brienne. Iartă-mă.

— Crimele tale nu pot fi iertate, Regicidule.

— Iarăși numele ăla. Jaime își răsuci plictisit lanţurile. De ce te scot așa din sărite? Nu ţi-am făcut nici un rău, din câte știu.

— Le-ai făcut rău altora. Celor pe care ai jurat să-i aperi. Celor slabi, celor inocenţi...

— ... regelui? Întotdeauna se ajungea la Aerys. Să nu crezi că poţi să judeci ceea ce nu înţelegi, fătucă.

— Mă cheamă...

— Brienne, da. Ţi-a spus cineva vreodată că ești pe cât de urâtă pe atât de plicticoasă?

— N-o să reușești să mă înfurii, Regicidule!

— O, aș putea, dacă m-aș sinchisi să încerc.

— De ce ai făcut jurământul? întrebă ea. De

ce să îmbraci mantia albă, dacă ai de gând să trădezi tot ce reprezintă ea?

De ce? Ce ar putea spune ca ea să înțeleagă?

— Eram copil. Aveam cincisprezece ani. Era o mare onoare pentru cineva atât de tânăr.

— Ăsta nu-i un răspuns, zise ea cu dispreț.

Nu ți-ar plăcea adevărul. Jaime intrase în Garda Regelui din dragoste, desigur.

Tatăl lor o chemase pe Cersei la curte pe când avea doisprezece ani, sperând să-i aranjeze o căsătorie regală. El refuza fiecare cerere în căsătorie pentru fiica sa, preferând s-o țină cu el în Turnul Mâinii, în timp ce ea creștea, devenind din ce în ce mai femeie, din ce în ce mai frumoasă. Fără îndoială, aștepta ca Prințul Viserys să devină bărbat sau ca soția lui Rhaegar să moară pe patul de lăuzie. Elia din Dorne nu fusese niciodată cea mai sănătoasă dintre femei.

Între timp, Jaime petrecuse patru ani ca scutier al lui Ser Sumner Crakehall și își câștigase renumele luptând împotriva Frăției Pădurii Regelui. Dar când, pe drumul de întoarcere de la Casterly Rock, trecuse pe la Debarcaderul Regelui, special ca să-și vadă sora, Cersei l-a luat deoparte și i-a șoptit că Lordul Tywin intenționează să-l însoare cu Lysa Tully, mergând până într-acolo încât îl invitase pe Lordul Hoster în oraș, să discute zestrea fetei. Însă, dacă Jaime ar îmbrăca straiele albe, ar putea fi mereu aproape de ea. Bătrânul Ser Harlan Grandison murise în somn, așa cum îi ședea bine unuia al cărui blazon era leul adormit. Aerys voia ca locul lui să fie luat de cineva tânăr, așa că, de ce nu un leu fioros în locul unuia somnoros?

— Tata nu va consimți niciodată, obiectase Jaime.

— Regele nu-i va cere părerea. Și, după ce faptul e împlinit, tata nu mai poate protesta, nu pe față. Aerys a pus să i se smulgă limba lui Ser Ilyn Payne doar fiindcă s-a făli că Mâna Regelui era cea care conducea cu adevărat Cele Șapte Regate. Era vorba despre căpitanul gărzii Mâinii, și totuși tata nu a îndrăznit să se împotrivească. Nu se va împotrivi nici la asta.

— Dar, a spus Jaime, mai e și Casterly Rock...

— O stâncă e ceea ce vrei? Sau pe mine?

Își amintea noaptea aceea de parcă ar fi fost ieri. Au petrecut-o într-un han vechi de pe Aleea Țiparului, departe de ochii iscoditori. Cersei a venit la el îmbrăcată ca o simplă slujnică, ceea ce l-a stârnit cumva și mai mult. Jaime nu o văzuse niciodată mai înfocată. De fiecare dată când el adormea, Cersei îl trezea. Dimineața, Casterly Rock părea un preț mic de plătit pentru a fi mereu aproape de ea. Și-a dat consimțământul și Cersei i-a promis că va face restul.

O lună mai târziu, un corb regal a sosit la Casterly Rock să-l informeze că fusese ales pentru Garda Regelui. Avea ordin să se prezinte în fața regelui în timpul marelui turnir de la Harrenhal, să-și rostească jurămintele și să-și îmbrace mantia.

Învestitura l-a eliberat de Lysa Tully. În rest, nimic nu a mers conform planului. Tatăl lui s-a înfuriat ca niciodată. Nu putea să obiecteze în mod deschis – Cersei judecase asta corect – dar a demisionat din funcția de Mână a Regelui, sub un pretext mărunt, și s-a întors la Casterly Rock, luându-și cu el fiica. În loc să fie împreună, Cersei și Jaime nu au făcut decât să schimbe locurile. Jaime se pomeni singur la curte, păzind un rege nebun, în timp ce alți patru bărbați mai mărunți au dansat, pe rând,

pe cuțite, în pantofii, prea strâmți pentru ei, ai tatălui său. Atât de repede se ridicau și cădeau Mâinile, încât Jaime își amintea heraldica lor mai bine decât chipurile. Mâna cornului abundenței și Mâna grifonilor dansând fuseseră, ambii, exilați, Mâna ghioaga-și-pumnalul s-a cufundat în foc sălbatic și a murit ars de viu. Lordul Rossart fusese ultimul. Blazonul lui fusese o torță arzând, o alegere nefericită, având în vedere soarta predecesorului său, însă alchimistul a fost răsplătit cu mărinimie, fiindcă împărtășea pasiunea regelui pentru foc. *Ar fi trebuit să-l înec pe Rossart în loc să-i scot mațele.*

Brienne aștepta încă răspunsul lui. Jaime spuse:

— Nu ai destui ani să-l fi cunoscut pe Aerys Targaryen...

Ea nu voia să audă nimic.

— Aerys a fost nebun și crud, nimeni n-a negat vreodată asta. Dar era regele tău, uns și încoronat. Iar tu ai jurat să-l aperi.

— Știu ce am jurat.

— Și ce ai făcut. Brienne se înălța deasupra lui, un munte de dispreț pistruiat, încruntat, furios.

— Da, și ce ai făcut și tu. Amândoi suntem regicizi, dacă e adevărat ce am auzit.

— Nu m-am atins de Renly. Am să-l omor pe cel care spune altceva.

— Atunci ar fi cel mai bine să începi cu Cleos. Și pe urmă vei avea o grămadă de omorât, după cum povestește el.

— *Minciuni!* Lady Catelyn era acolo când regele a fost omorât. A văzut. A apărut o umbră. Lumânările au pâlpâit, s-a făcut frig, și a fost sânge...

— O, foarte bine, râse Jaime. Ești mai isteață

decât mine, recunosc. Când m-au găsit deasupra regelui meu mort, nu mi-a trecut prin minte să spun: Nu, n-am fost eu, a fost o umbră, o înfricoșătoare umbră rece. Râse din nou. Spune-mi cinstit, ca de la regicid la regicid, cine te-a plătit să-i spinteci beregata, familia Stark sau Stannis? Renly te-a respins, așa au stat lucrurile? Sau poate erai în acea perioadă a lunii. Să nu-i dai niciodată unei fetișcane o sabie în mână atunci când sângerează.

Pentru o clipă, Jaime crezu că Brienne îl va lovi. *Încă un pas și-i voi înșfăca pumnalul ăla din teacă, după care am să i-l vâr în pântece.* Strânse un picior sub el, gata să sară, dar fetișcana nu se clinti.

— Să fii cavaler e un dar prețios și rar, spuse ea, iar să fii cavaler al Gărzii Regale înseamnă și mai mult. E un dar pe care puțini îl primesc, un dar pe care tu l-ai batjocorit și l-ai pângărit.

Un dar pe care îl vrei cu disperare, fătucă, și pe care nu-l vei putea avea niciodată.

— Mi-am dobândit titlul de cavaler. N-am căpătat nimic pe degeaba. Am câștigat un turnir la treisprezece ani, când încă eram scutier. La cincisprezece, am mers la luptă alături de Ser Arthur Dayne împotriva Frăției Pădurii Regelui, iar el m-a făcut cavaler pe câmpul de bătălie. Mantia aceea albă m-a pângărit pe mine, nu viceversa. Așa că scutește-mă de invidia ta. Zeii sunt cei care n-au avut grijă să te înzestreze cu un mădular, nu eu.

Privirea pe care i-o aruncă Brienne atunci fu plină de dezgust. *M-ar sfârteca bucuroasă, dacă n-ar fi scumpul ei jurământ,* cugetă el. *Bun. M-am săturat de atâta cucernicie și de ideile ei feciorelnice.* Fetișcana se îndepărtă țanțoșă, fără să scoată o vorbă. Jaime se cuibări sub mantie, sperând să viseze cu Cersei.

Dar când închise ochii, îl văzu pe Aerys Targaryen singur, măsurând cu pasul sala tronului, pigulindu-și mâinile însângerate și pline de cruste. Se tăia mereu, nebunul, în țepii și muchiile ascuțite ale Tronului de Fier. Jaime se furișase înăuntru pe ușa regelui, înveșmântat în armura lui aurie, cu sabia în mână. *Armura aurie, nu cea albă, dar nimeni nu și-a amintit vreodată asta. Mi-aș dori să-mi fi scos și mantia aia blestemată.*

Când Aerys a văzut sângele de pe sabia lui, a vrut să știe dacă era al Lordului Tywin.

— Îl vreau mort pe trădător. Îi vreau capul, o să-mi aduci capul lui, sau vei arde cu toți ceilalți. Toți trădătorii, Rossart spune că sunt *între ziduri.* S-a dus să le facă o primire călduroasă. Al cui e sângele? *Al cui?*

— Al lui Rossart, a răspuns Jaime.

Ochii aceia purpurii s-au lărgit atunci, și, uluită, gura regală s-a căscat dintr-odată. S-a scăpat pe el, s-a întors și a fugit către Tronul de Fier. Sub ochii goi ai craniilor de pe pereți, Jaime l-a târât, pe trepte în jos, pe ultimul rege-dragon în persoană, guițând ca un porc și duhnind ca o hazna. O singură tăietură de-a lungul beregatei a fost de ajuns ca să pună capăt scenei. *Atât de ușor,* își amintea că se gândise. *Un rege ar trebui să fie mai greu de învins.* Rossart, cel puțin, încercase să se opună, deși la drept vorbind, lupta ca un alchimist. *Ciudat că n-au întrebat niciodată cine l-a ucis pe Rossart... dar, desigur, el era un nimeni, de obârșie modestă, Mână a Regelui pentru două săptămâni, doar un alt capriciu nebun al Regelui Nebun.*

Ser Elys Westerling, Lordul Crakehall și alți cavaleri ai tatălui său au năvălit în sală la timp să vadă finalul, astfel că n-a fost chip ca Jaime să

se facă nevăzut și să lase vreun fanfaron să-i fure slava sau ocara. Avea să fie ocară, a știut îndată ce a văzut cum *îl priveau*... deși poate în ochii lor era teamă. Lannister ori ba, era unul din cei șapte ai lui Aerys.

— Castelul este al nostru, ser, la fel și orașul, i-a spus Roland Crakehall, ceea ce era pe jumătate adevărat. Loialiștii lui Targaryen își dădeau încă viața pe treptele palatului și în armurărie. Gregor Clegane și Amory Lorch luau cu asalt zidurile Fortăreței lui Maegor, iar Ned Stark intra tocmai atunci, în fruntea nordicilor săi, pe Poarta Regelui, dar Crakehall n-avea de unde să știe toate acestea. Nu păruse surprins să-l găsească pe Aerys ucis; Jaime fusese fiul Lordului Tywin cu mult înainte să fie primit în Garda Regelui.

— Spune-ți-le că Regele Nebun a murit, a poruncit el. Cruțați-i pe toți cei care se predau și luați-i ostatici.

— Să proclam și un nou rege? a întrebat Crakehall și Jaime a priceput foarte bine întrebarea: Va fi tatăl tău sau Robert Baratheon, sau ai de gând să încerci să faci un nou rege-dragon? S-a gândit o clipă la Viserys, băiatul fugit la Piatra Dragonului, și la Aegon, la pruncul lui Rhaegar, aflat încă la Fortăreața lui Maegor, cu mama lui. *Un nou rege Targaryen și tatăl meu ca Mână. Cum vor mai urla lupii și cum se va sufoca de mânie lordul furtunii.* Preț de o clipă, a fost ispitit, până când a aruncat din nou o privire în jos, către trupul neînsuflețit ce zăcea pe podea, în balta-i de sânge. *Sângele lui curge în amândoi,* a gândit Jaime.

— Proclamă pe cine naiba poftești, i-a spus lui Crakehall. Pe urmă s-a urcat spre Tronul de Fier și s-a așezat cu sabia pe genunchi, să vadă cine va veni să revendice regatul. S-a întâmplat

să fie Eddard Stark.

N-aveai nici tu dreptul să mă judeci, Stark.

În visele sale, morţii veneau arzând, învăluiţi în vârtejuri de flăcări verzi. Jaime dănţuia în jurul lor cu o sabie aurie în mână, dar, la fiecare pe care-l dobora, alţi doi se ridicau.

Brienne îl trezi cu o cizmă în coaste. Lumea era încă întunecată și începuse să plouă. Mâncară turte de ovăz, pește sărat și câteva mure pe care Ser Cleos le găsise și urcară înapoi în șa, înainte de răsăritul soarelui.

TYRION

Eunucul fredona fals, în surdină, când intră pe ușă, îmbrăcat în straie vaporoase de mătase de culoarea piersicii și mirosind a lămâie. Când dădu cu ochii de Tyrion așezat lângă șemineu, se opri și rămase înmărmurit.

— Stăpâne Tyrion, izbucni el într-un chițăit, punctat de un râs nervos.

— Așadar, îți amintești de mine? Începusem să mă îndoiesc.

— Mă bucur nespus de mult să văd că arăți atât de puternic și sănătos. Varys afișă zâmbetul său cel mai perfid. Deși, mărturisesc, nu m-am așteptat să te găsesc în umilele mele camere.

— Sunt umile. Excesiv de umile, e adevărat. Tyrion așteptase până când Varys fusese chemat de tatăl său, ca să se furișeze înăuntru, pentru a-i face o vizită. Camerele eunucului erau mici și sărăcăcioase, trei odăițe fără ferestre, sub zidul dinspre nord. Am sperat să găsesc banițe pline de secrete suculente cu care să-mi omor timpul așteptându-te, dar nu-i de găsit nici o hârtie. Căutase și pasaje secrete, știind că Păianjenul trebuia să aibă pe unde să intre și să iasă nevăzut, dar și acestea se dovediseră la fel de iluzorii. Slavă zeilor, am găsit *apă* în carafele tale, continuă Tyrion, celula în care dormi nu e mai mare decât un coșciug, iar patul ăla... e făcut, într-adevăr, din piatră, sau doar așa pare?

Varys închise ușa și o zăvori.

— Mă chinuie durerea de șale, stăpâne, și prefer să dorm pe o suprafață dură.

— Eu aș fi zis că ești un om cu pene.

— Sunt plin de surprize. Ești supărat pe mine fiindcă te-am abandonat după bătălie?

— Asta m-a făcut să te privesc ca pe un membru al familiei mele.

— N-a fost din lipsă de dragoste, bunul meu stăpân. Am o natură atât de sensibilă, iar rana ta e atât de îngrozitoare de privit... Se scutură, cu un gest teatral. Bietul tău nas...

Tyrion își scărpină crusta nervos.

— Poate că ar trebui să comand unul nou, din aur. Ce fel de nas mi-ai sugera, Varys? Unul ca al tău, care să adulmece secretele? Sau să-i spun aurarului că vreau nasul tatălui meu? Zâmbi. Nobilul meu tată muncește cu atâta sârguință încât abia dacă-l mai văd. Spune-mi, e adevărat că-l readuce pe Marele Maester Pycelle în micul consiliu?

— Da, stăpâne.

— Trebuie să-i mulțumesc iubitei mele surori pentru asta? Pycelle fusese omul surorii sale. Tyrion îl văduvise de rang, barbă și demnitate și îl azvârlise într-o temniță neagră.

— Nicidecum, stăpâne. Mulțumește-le arhimaesterilor din Orașul Vechi, cei care au insistat asupra reabilitării lui Pycelle, pe motiv că doar Conclavul poate să numească sau să demită un Mare Maester.

Idioți, gândi Tyrion.

— Parcă-mi amintesc că gâdele lui Maegor cel Crud a demis vreo trei cu securea.

— Cât se poate de adevărat, spuse Varys. Iar cel de-al doilea Aegon l-a dat pe Marele Maester Gerardys dragonilor, să-l mănânce.

— Din păcate, eu chiar n-am nici un dragon. Bănuiesc că aș fi putut să-l cufund pe Pycelle în foc sălbatic. Oare Citadela ar fi preferat asta?

— Ei, bine, ar fi respectat mai mult linia tradiției. Eunucul chicoti. Din fericire, capetele

mai luminate au precumpănit, iar Conclavul a recunoscut destituirea lui Pycelle și s-a apucat să-i aleagă succesorul. După ce i-a dat respectul cuvenit lui Maester Turquin și lui Maester Erreck, bastardul cavalerului rătăcitor, demonstrându-și astfel că dibăcia contează mult mai mult în ordinul lor decât obârșia, Conclavul era cât pe ce să ni-l trimită pe Maester Gormon, un Tyrell din Highgarden. Când i-am spus nobilului tău tată, a luat măsuri imediat.

Tyrion știa că Conclavul se întrunea în spatele ușilor închise. Dezbaterile lor erau, teoretic, secrete. *Așadar, Varys are mici ciripitori și în Citadelă.*

— Înțeleg. Deci tata a hotărât să smulgă buruiana din rădăcină? Râse pe înfundate. Pycelle e o canalie. Dar mai bine o canalie Lannister decât o canalie Tyrell, nu?

— Marele Maester Pycelle a fost întotdeauna un prieten bun al Casei tale, zise Varys suav. Probabil te va consola să afli că Ser Boros Blount a fost și el reabilitat.

Cersei îl lipsise pe Ser Boros de mantia albă fiindcă nu-și dăduse viața în apărarea Prințului Tommen atunci când Bronn a pus mâna pe băiat pe drumul spre Rosby. Omul nu-i era prieten lui Tyrion, dar după acea întâmplare, o ura probabil pe Cersei aproape la fel de mult. *Bănuiesc că asta e ceva.*

— Blount este un fanfaron laș, zise el pe un ton prietenos.

— Așa să fie? Vai, vai! Totuși, cavalerii Gărzii Regelui sunt, în mod tradițional, numiți pe viață. Poate că Ser Boros se va dovedi mai curajos pe viitor. Fără îndoială, va rămâne loial.

— Față de tatăl meu, ținu să precizeze Tyrion.

— Că veni vorba despre Garda Regelui... Mă întreb, oare această încântătoare vizită inopinată a ta are întâmplător vreo legătură cu răposatul frate al lui Ser Boros, galantul Ser Mandon Moore? Eunucul își mângâie un obraz pudrat. Omul tău, Bronn, pare cât se poate de interesat de soarta lui în ultimul timp.

Bronn dezgropase tot ce putuse despre Ser Mandon, dar, fără doar și poate, Varys știa mult mai multe... dacă se hotăra să vorbească.

— Omul pare a fi chiar lipsit de prieteni, zise Tyrion cu prudență.

— Trist, spuse Varys, o, trist. Ți-ai putea găsi vreo rudă dacă ai răsturna câteva pietre în Vale, dar aici... Lordul Arryn l-a adus la Debarcaderul Regelui, iar Robert i-a dat mantia albă, dar mă tem că nici unul nu l-a iubit prea mult. Și nici nu era genul de om pe care poporul îl aclamă la turniruri, în ciuda incontestabilei sale dibăcii. Ei, bine, nici măcar fraţii săi din Garda Regelui nu s-au apropiat vreodată de el. Ser Barristan a fost auzit odată spunând că Ser Mandor nu avea alt prieten în afară de sabia sa și altă viaţă în afară de datorie... dar, mă-nţelegi, nu cred că Selmy a spus-o pe de-a-ntregul ca laudă. Ceea ce e ciudat, când stai să te gândești, nu? Acestea sunt tocmai calităţile pe care le căutăm la Garda Regală, se poate spune – oameni care nu trăiesc pentru ei înșiși, ci pentru regele lor. În această lumină, bravul nostru Ser Mandon era cavalerul alb perfect. Și a murit așa cum îi șade bine unui cavaler al Gărzii, cu sabia în mână, apărând pe cineva care era sânge din sângele regelui. Eunucul îi aruncă un zâmbet perfid și îl privi tăios.

Încercând să ucidă pe cineva care era sânge din sângele regelui, vrei să spui. Tyrion se întreba dacă Varys știa de fapt mai mult decât

spunea. Nimic din ceea ce tocmai auzise nu era o noutate pentru el. Bronn îi adusese cam aceleași vești. Avea nevoie de o legătură cu Cersei, un semn că Ser Mandon fusese spionul ei. *Nu obținem întotdeauna ceea ce vrem,* cugetă el cu amărăciune, ceea ce îi aminti...

— Nu Ser Mandon e cel care mă aduce aici.

— Nu încape îndoială. Eunucul traversă camera, către carafa cu apă. Pot să te servesc, stăpâne? îl întrebă, umplând o cană.

— Da, dar nu cu apă. Își împreună mâinile. Vreau să mi-o aduci pe Shae.

Varys luă o înghițitură.

— Oare e înțelept, stăpâne? Dulcea copilă. Ar fi fost mare păcat ca tatăl tău s-o spânzure.

Nu-l mira că Varys știa.

— Nu, nu e înțelept, e curată nebunie. Vreau s-o văd pentru ultima oară, înainte s-o trimit departe. Nu pot suporta s-o am atât de aproape.

— Înțeleg.

Cum ai putea? Tyrion o văzuse nu mai devreme decât ieri, urcând scările șerpuitoare ale castelului cu o găleată de apă în mână. Privise cum un tânăr cavaler s-a oferit să ducă găleata grea. Felul în care i-a atins brațul și i-a zâmbit l-a întors pe dos. Au trecut la un pas unul de altul, el coborând, ea urcând, atât de aproape încât a simțit parfumul curat și proaspăt al părului ei. *Stăp'ne,* i-a spus, cu o mică reverență, iar lui îi venea să întindă mâna, s-o ia în brațe și s-o sărute chiar acolo, dar n-a putut decât să dea din cap bățos și să treacă pe lângă ea, cu mersu-i clătinat.

— Am văzut-o de mai multe ori, îi spuse lui Varys, dar n-am îndrăznit să-i vorbesc. Bănuiesc că toate mișcările îmi sunt urmărite.

— Ești înțelept să bănuiești asta, bunul meu stăpân.

— Cine?

— Fraţii Kettleblack îi dau raportul frecvent iubitei tale surori.

— Când mă gândesc cu câţi bani i-am plătit pe nenorociţii ăia... crezi că există vreo șansă ca mai mult aur să-i îndepărteze de Cersei?

— Întotdeauna există o șansă, dar eu, unul, nu m-aș obosi să pun rămășag pe probabilități. Acum sunt cavaleri, toţi trei, iar sora ta le-a promis și alte avansări. Un chicot maliţios izbucni de pe buzele eunucului. Iar cel mai vârstnic, Ser Osmund din Garda Regelui, visează și la anumite alte... *favoruri*... O poţi egala pe regină, n-am nici o îndoială, când vine vorba de bani, dar ea mai are o pungă, care e chiar inepuizabilă.

Șapte draci, gândi Tyrion.

— Vrei să sugerezi că Cersei și-o trage cu Osmund Kettleblack?

— O, vai de mine, nu, asta ar fi îngrozitor de periculos, nu crezi? Nu, regina doar *lasă să se înțeleagă* ... poate mâine, sau când se termină cu nunta... și apoi un zâmbet, o șoaptă, o glumă deocheată... un sân frecându-se ușor de mâneca lui, în treacăt... și totuși, se pare că merge. Dar ce știe un eunuc despre asemenea lucruri? Vârful limbii trecu peste buza lui de jos, ca un animal roz, sfios.

De-aș putea să-i împing cumva dincolo de mângâieri furișe, să aranjez ca tata să-i prindă împreună în pat... Tyrion își duse mâna la crusta de pe nas. Nu vedea cum s-ar putea face una ca asta, dar poate că mai târziu avea să-i vină în minte vreun plan.

— Fraţii Kettleblack sunt singurii?

— Aș vrea să fie așa, stăpâne. Mă tem că sunt mulţi ochi asupra ta. Ești... cum să spun? *Remarcabil.* Și nu prea îndrăgit, mă doare

sufletul să-ţi spun. Fiii lui Janos Slynt te-ar denunța bucuroși, ca să-și răzbune tatăl, iar dragul nostru Lord Petyr are prieteni în jumătate din bordelurile din Debarcaderul Regelui. Dacă ai fi atât de imprudent să vizitezi vreunul, Lordul Petyr va afla îndată și nobilul tău tată curând după aceea.

E chiar mai rău decât m-am temut.

— Și tata? El pe cine a pus să mă spioneze?

De data aceasta eunucul râse cât îl ținea gura.

— Păi, pe mine, stăpâne.

Tyrion râse și el. Nu era atât de nătărău încât să aibă încredere în Varys mai mult decât trebuia – dar eunucul știa deja destule despre Shae ca s-o trimită de-a dreptul la spânzurătoare.

— Ai să mi-o aduci pe Shae prin pereți, ascunsă de toți acești ochi. Așa cum ai făcut înainte.

Varys își frângea mâinile.

— O, stăpâne, nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare, dar... Regele Maegor n-a vrut șobolani în zidurile sale, dacă mă-nțelegi. A cerut, într-adevăr, o ieșire secretă, în caz că ar fi prins vreodată în cursă de dușmani, dar ușa aceea nu are legătură cu nici un alt pasaj. Nu-i vorbă, aș putea să i-o răpesc lui Lady Lollys pe Shae a ta, o vreme, dar nu am cum s-o aduc în dormitorul tău fără să fim văzuți.

— Atunci adu-o altundeva.

— Dar unde? Nu există nici un loc sigur.

— Există. Tyrion rânji. Aici. Cred că e timpul să dai o întrebuințare mai bună patului ăluia al tău, tare ca piatra.

Gura eunucului se deschise. Apoi Varys chicoti.

— Lollys obosește cu ușurință în perioada

asta. Stă să nască. Îmi închipui că va dormi dusă la răsăritul lunii.

Tyrion săltă jos de pe scaun.

— La răsăritul lunii, atunci. Vezi să aduci niște vin. Și două cupe curate.

Varys făcu o plecăciune.

— Va fi după porunca stăpânului meu.

Restul zilei se târî parcă, încet ca melcul. Tyrion urcă în bibliotecă și încercă să-și mute gândul citind *Istoria Războaielor de pe Rhoyne,* dar nu putea vedea elefanții, căci în minte îi venea zâmbetul lui Shae. Când se făcu după-amiază, lăsă cartea deoparte și se duse să facă o baie. Se frecă până când apa se răci și pe urmă îl puse pe Pod să-i ajusteze barba. Pentru el, barba era o povară, o încâlceală de păr blond, alb și negru, aspră și asimetrică. Arareori era altfel decât hidoasă, dar îi era de folos ca să-i ascundă o parte a feței și ăsta era un mare avantaj.

Când fu cât se poate de curat, rozaliu și tuns, Tyrion își cercetă dulapul și alese o pereche de pantaloni strâmți de satin, de culoarea purpurie a Lannisterilor, și cea mai bună tunică a sa, cea din catifea neagră, cu ținte în formă de cap de leu. Și-ar fi pus și lanțul de mâini aurii, dacă tatăl său nu i l-ar fi furat pe când se zbătea între viață și moarte. Abia după ce fu gata îmbrăcat își dădu seama de dimensiunea nebuniei sale. *Șapte draci, piticule, ți-ai pierdut toate mințile, odată cu nasul? Oricine te va vedea o să se întrebe de ce ți-ai pus veșmintele de gală ca să-l vizitezi pe eunuc.* Înjurând, Tyrion se dezbrăcă și se îmbrăcă din nou, în haine simple: pantaloni negri de lână, o tunică albă veche și o jiletcă maro de piele. *N-are importanță,* își spuse, în timp ce aștepta răsăritul lunii. *Oricum ai fi îmbrăcat, rămâi tot un pitic. Nu vei fi*

niciodată înalt, asemeni cavalerului de pe scări, cu picioarele sale lungi și drepte, abdomenul puternic și umerii largi, bărbătești.

Luna se ivea deasupra zidului castelului când îi spuse lui Podrick Payne că îi va face o vizită lui Varys.

— Stai mult, stăpâne? întrebă băiatul.

— O, sper că da.

Cu Fortăreața Roșie atât de ticsită de lume, Tyrion nu putea spera să treacă neobservat. Ser Balon Swann stătea de strajă la poartă, iar Ser Loras Tyrell la podul basculant. Tyrion se opri să schimbe politeţuri cu amândoi. Era ciudat să-l vezi pe Cavalerul Florilor îmbrăcat în alb din cap până-n picioare, când înainte fusese întotdeauna colorat ca un curcubeu.

— Câți ani ai, Ser Loras? îl întrebă Tyrion.

— Șaptesprezece, stăpâne.

Șaptesprezece, frumos și deja o legendă. Jumătate dintre fetele Celor Șapte Regate vor să se culce cu el și toți băieții vor să fie în locul lui.

— Iartă-mă că întreb, ser – de ce ar alege cineva să intre în Garda Regelui la șaptesprezece ani?

— Prinţul Aemon, Cavalerul Dragon, și-a făcut jurămintele la șaptesprezece ani, răspunse Ser Loras, iar fratele tău Jaime a fost încă și mai tânăr.

— Motivele lor le cunosc. Care sunt ale tale? Onoarea de a sluji sub modele de virtute precum Meryn Trant sau Boros Blount? Îi aruncă băiatului un zâmbet batjocoritor. Ca să păzești viața regelui, ţi-o dai pe a ta. Renunți la pământurile și la triburile tale, renunți la speranţa de a te căsători, de a avea copii...

— Casa Tyrell continuă prin fraţii mei, răspunse Ser Loras. Nu e necesar ca un al treilea fiu să se căsătorească sau să aibă copii.

— Nu e necesar, dar unora li se pare plăcut. Cum rămâne cu dragostea?

— Când soarele apune, nici o lumânare nu-i poate ţine locul.

— Asta e dintr-un cântec? Tyrion își înălță capul, zâmbind. Da, ai șaptesprezece ani, acum îmi dau seama.

Ser Loras se crispă.

— Îți baţi joc de mine?

Un flăcău țepos.

— Nu. Dacă te-am jignit, iartă-mă. Am iubit și eu cândva și aveam și un cântec al nostru. *Am iubit o fecioară, frumoasă ca o vară, cu soare în păr.* Îi ură lui Ser Loras o seară bună și își văzu de drum.

Lângă adăposturi, un grup de oșteni asista la lupta dintre doi câini. Tyrion se opri cât să vadă cum câinele mai mic sfâșie capul celui mai mare. Smulse câteva hohote răgușite de râs, remarcând că învinsul semăna acum cu Sandor Clegane și apoi, sperând că reușise să le adoarmă vigilența, își continuă drumul către zidul nordic și în jos, pe șirul scurt de trepte care duceau către umila reședință a eunucului. Ușa se deschise în timp ce Tyrion ridica mâna să bată.

— Varys? Tyrion se strecură înăuntru. Ești aici? O singură lumânare licărea în întuneric, răspândind mireasmă de iasomie.

— Stăpâne? O femeie se furișă în lumină, dolofană, moale, cu un aer de matroană, o față roz ca o lună plină și bucle negre, grele. Tyrion dădu înapoi. E ceva în neregulă?

Varys, își dădu el seama, iritat.

— Preţ de o clipă înfiorătoare, am crezut că mi-ai adus-o pe Lollys în loc de Shae. Unde e?

— Aici, stăp'ne. Shae îi acoperi ochii cu mâinile, din spate. Poți să ghicești cu ce sunt

îmbrăcată?

— Cu nimic?

— O, ești așa de isteț, se bosumflă ea, retrăgându-și repede mâinile. De unde ai știut?

— Ești foarte frumoasă îmbrăcată cu nimic.

— Adevărat? întrebă ea. Chiar sunt?

— O, da.

— Atunci n-ar trebui să te culci cu mine în loc să mă ții de vorbă?

— Mai întâi trebuie să scăpăm de Lady Varys. Nu sunt genul de pitic căruia îi place publicul.

— A plecat, spuse Shae.

Tyrion se întoarse să vadă. Era adevărat. Eunucul dispăruse, cu fuste cu tot. *Ușile secrete sunt aici pe undeva, trebuie să fie.* Doar atât avu timp să gândească. Shae îi întoarse capul ca să-l sărute. Gura ei era umedă și lacomă, și nici măcar nu părea să-i vadă cicatricea sau crusta aspră din locul unde îi fusese nasul. Îi simțea sub degete pielea caldă și mătăsoasă. Când degetul lui mare alunecă peste sfârcul ei stâng, acesta se întări dintr-odată.

— Grăbește-te, îl îndemnă ea printre sărutări, în timp ce mâinile lui Tyrion se îndreptară către cingătoare. O, mai repede, mai repede, te vreau în mine, în mine, în mine. Nici măcar nu avu timp să se dezbrace cum se cuvine. Shae îi trase penisul afară din pantaloni, apoi îl împinse jos, pe podea și se urcă deasupra lui. Țipă când o pătrunse și îl călări sălbatic, gemând: *Uriașul meu, uriașul meu, uriașul meu,* cu fiecare mișcare. Tyrion era atât de dornic, încât explodă la cea de-a cincea mișcare, dar pe Shae nu păru s-o deranjeze. Zâmbi lasciv când îl simți țâșnind și se aplecă, sărutându-i sudoarea de pe frunte. Uriașul meu Lannister, murmură ea. Rămâi în mine, te rog.

Îmi place să te simt acolo.

Astfel, Tyrion nu se clinti, doar o cuprinse cu brațele. *E atât de plăcut s-o îmbrățișez și să fiu îmbrățișat,* gândi el. *Cum poate un lucru atât de plăcut să fie o crimă pentru care să meriți să fii spânzurat?*

— Shae, spuse el, iubita mea, aceasta trebuie să fie ultima noastră întâlnire. Pericolul e prea mare. Dacă nobilul meu tată te-ar descoperi...

— Îmi place cicatricea ta. O urmări cu degetul. Te face să arăți foarte fioros și puternic.

Tyrion râse.

— Foarte urât, vrei să spui.

— Stăp'nul meu nu va fi niciodată urât în ochii mei. Sărută crusta care acoperea ciotul zdrențuit al nasului său.

— Nu fața mea trebuie să te preocupe, ci tatăl meu...

— Nu mă sperie. Acum îmi dă stăp'nul bijuteriile și mătăsurile înapoi? L-am întrebat pe Varys dacă le pot primi, când ai fost rănit în luptă, dar n-a vrut să mi le dea. Ce s-ar fi ales de ele, dacă tu ai fi murit?

— N-am murit. Iată-mă aici.

— Știu. Shae se vânzoli deasupra lui, zâmbind. Exact unde ți-e locul. Gura ei se îmbufna. Dar cât mai trebuie să continui cu Lollys acum, că ești bine?

— Ai ascultat ce vorbesc? întrebă Tyrion. Poți rămâne cu Lollys, dacă vrei, dar ar fi mai bine să părăsești orașul.

— Nu vreau să plec. Mi-ai promis că mă muți iarăși într-un castel, după bătălie. Îl strânse ușor între coapse și Tyrion începu să se întărească din nou, în ea. Un Lannister își plătește întotdeauna datoriile, spuneai.

— Shae, zeii fie blestemați, încetează. Ascultă-mă. Trebuie să pleci. Orașul e plin de

Tyrelli chiar în clipa asta, iar eu sunt atent supravegheat. Nu înţelegi pericolele.

— Pot să vin la nunta regelui? Lollys nu vrea să meargă. I-am spus că n-o s-o violeze nimeni în sala tronului, dar e așa de proastă! Când Shae se rostogoli pe o parte, penisul lui ieși din ea cu un sunet moale, umed. Symon zice că vor fi saltimbanci, un turnir al cântăreţilor, chiar și o întrecere a bufonilor.

Tyrion aproape că uitase despre blestematul de cântăreţ al lui Shae.

— Cum de ai vorbit cu Symon?

— I-am spus lui Lady Tanda despre el, iar ea l-a angajat pentru Lollys. Muzica o liniștește când copilul începe să lovească. Symon zice că la nuntă va fi un urs dansator, și vinuri de la Arbor. N-am văzut niciodată un urs dansând.

— Dansează mai prost decât mine. Cântăreţul îl preocupa pe el, nu ursul. O singură vorbă scăpată în urechea cui nu trebuie și Shae ar fi spânzurată.

— Symon zice că vor fi șaptezeci și șapte de feluri de mâncare și o sută de porumbei, într-un tort uriaș. Când capacul se va deschide, vor țâșni toţi afară și vor zbura.

— După care își vor găsi adăpost pe grinzi, de unde va ploua cu găinaţ peste oaspeţi.

Tyrion mai suportase asemenea torturi de nuntă. Porumbeilor le plăcea să se ușureze în special deasupra lui, sau cel puţin așa i se păruse întotdeauna.

— N-aș putea să mă îmbrac în veșmintele mele de mătase și catifea și să merg ca doamnă, nu ca o slujitoare? Nimeni nu-și va da seama că nu sunt.

Toată lumea va ști că nu ești, gândi Tyrion.

— Lady Tanda s-ar putea întreba unde a găsit slujitoarea lui Lollys atâtea giuvaiere.

— O să fie o mie de invitați, zice Symon. Nici măcar nu mă va vedea. O să găsesc un loc, într-un ungher întunecat, mai jos de salieră, dar ori de câte ori te vei ridica să mergi să te ușurezi, aș putea să mă furișez afară și să ne întâlnim. Îi prinse penisul în mână și îl mângâie ușor. Nu voi purta lenjerie sub rochie, așa că stăp'nul nu va trebui să mă dezbrace. Se juca cu el, plimbându-și degetele în sus și-n jos. Sau, dacă vrea, pot să-i fac asta. Îi luă bărbăția în gură.

Curând, Tyrion fu gata din nou. De data asta, dură mai mult. Când termină, Shae se urcă din nou peste el și i se cuibări sub braț.

— Ai să mă lași să vin, nu-i așa?

— Shae, *e riscant*, gemu el.

O vreme, ea nu scoase nici un cuvânt. Tyrion încercă să vorbească despre alte lucruri, dar se lovi de un zid de politeţe ursuză, rece și neînduplecată ca Zidul pe care îl colindase cândva, la nord. *Zei, aveți milă,* gândi el obosit, privind cum lumânarea se topește, *cum am lăsat să se întâmple asta din nou, după Tysha? Chiar sunt un mare nătărău, așa cum crede tata?* Bucuros i-ar fi făcut promisiunea pe care o vroia, bucuros ar fi condus-o în dormitorul lui pe braţe, s-o lase să se îmbrace în veșmintele de mătase și catifea pe care le iubea atât de mult. Dacă ar fi fost după el, ar fi lăsat-o să-i stea alături la masa de nuntă a lui Joffrey și să danseze cu toți urșii cu care ar fi vrut. Dar n-o putea vedea spânzurată.

Când lumânarea se stinse, Tyrion se desprinse din îmbrățișarea ei și aprinse o alta. Apoi dădu ocol camerei și ciocăni fiecare perete în parte, căutând ușa secretă. Shae îl privea, cu genunchii la piept și brațele în jurul picioarelor. În cele din urmă, spuse:

— Sunt sub pat. Treptele secrete.

Tyrion se uită la ea neîncrezător.

— Sub pat? Patul e din piatră masivă. Cântărește o jumătate de tonă.

— Este un loc unde Varys apasă și patul se ridică drept în sus. L-am întrebat cum face, iar el mi-a spus că e o vrajă.

— Da. Tyrion nu-și putu stăpâni un zâmbet larg. O vrajă care se cheamă contragreutate.

Shae se ridică în picioare.

— Ar trebui să mă întorc. Uneori bebelușul mișcă și atunci Lollys se trezește și mă strigă.

— Varys trebuie să sosească din clipă în clipă. Probabil ne ascultă fiecare cuvânt. Tyrion așeză jos lumânarea. Avea o pată udă pe pantaloni, în partea din față, dar în întuneric ar trebui să treacă neobservată. Îi spuse lui Shae să se îmbrace și să-l aștepte pe eunuc.

— Așa voi face, promise ea. Tu ești leul meu, nu-i așa? Uriașul meu Lannister.

— Da, răspunse el, iar tu ești...

— ... târfa ta. Shae îi așeză un deget pe buze. Știu. Aș fi doamna ta, dar nu se poate. Altfel m-ai duce la ospăț. Nu contează. Îmi place să-ți fiu târfă, Tyrion. Doar păstrează-mă, leul meu, și ai grijă de mine.

— Așa voi face. *Nebunule, nebuniile,* strigă glasul său interior. *De ce ai spus asta? Ai venit aici ca s-o trimiți departe.* În schimb, o mai sărută o dată.

Drumul înapoi i se păru lung și stingher. Podrick Payne dormea în patul lui de campanie, la piciorul patului lui Tyrion, dar piticul îl trezi.

— Bronn, spuse el.

— Ser Bronn? Pod își frecă ochii, alungându-și somnul. Oh, să-l aduc? Stăpâne?

— Păi, nu, te-am trezit să stăm la taifas despre felul cum se îmbracă, zise Tyrion, dar își

irosi sarcasmul. Pod îl privi cu gura căscată, nedumerit, până când Tyrion își ridică mâinile și spuse: Da, adu-l. Adu-l acum.

Flăcăul se îmbrăcă în grabă și ieși valvârtej din cameră. *Sunt chiar atât de înfricoșător?* se întrebă Tyrion, schimbându-se în cămașa de noapte și turnându-și niște vin.

Era la cea de-a treia cupă și noaptea trecuse când Pod reveni, în sfârșit, cu cavalerul mercenar după el.

— Sper că flăcăul a avut un motiv serios să mă târască afară din casa Chatayei, zise Bronn, așezându-se.

— Casa *Chatayei?* făcu Tyrion iritat.

— E bine să fii cavaler. Nu mai cauți bordelurile mai ieftine din josul străzii. Bronn zâmbi. Acum putem vorbi de Alayaya și Marei în același pat de puf, cu Ser Bronn la mijloc.

Tyrion fu nevoit să-și înghită frustrarea. Bronn avea dreptul să se culce cu Alayaya ca orice alt bărbat, dar... *N-am atins-o niciodată, oricât mi-aș fi dorit, dar Bronn n-are de unde să știe asta. Ar fi trebuit să-și țină bărbăția departe de ea.* Tyrion nu îndrăznea să viziteze casa Chatayei. Dacă ar face-o, Cersei s-ar îngriji ca tatăl lor să afle și Yaya ar avea de îndurat mai mult decât o biciuire. Îi trimisese fetei un colier din argint și jad și o pereche de brățări pe potrivă, prezentându-și astfel scuzele, dar în afară de asta...

E zadarnic.

— Există un cântăreț care-și spune Symon Limbă de Argint, zise Tyrion obosit, lăsând la o parte sentimentul vinovăției. Cântă uneori pentru fiica Doamnei Tanda.

— Ce-i cu el?

Omoară-l, ar fi putut să spună, dar omul nu făcuse nimic, doar cântase câteva cântece. *Și-i*

umpluse căpșorul lui Shae cu vise despre porumbei și urși dansatori.

— Găsește-l, spuse el, în schimb. Găsește-l înainte să-l găsească altcineva.

ARYA

Scotea legume din pământ, în grădina unui om mort, când auzi cântecul.

Arya înțepeni, neclintită ca o stâncă, ascultând, cu cei trei morcovi din mână dați uitării dintr-odată. Se gândi la Măștile Însângerate și la oamenii lui Roose Bolton și un fior de spaimă îi coborî pe șira spinării. *Nu-i drept, când am găsit, în sfârșit, Tridentul, când credeam că suntem aproape în siguranță.*

Numai că, de ce ar cânta Măștile?

Cântecul venea din susul râului, de undeva de dincolo de colina dinspre est.

— *Spre Gulltown am pornit, s-o văd pe frumoasa fecioară, hei-ho, hei-ho...*

Arya se ridică în picioare, cu morcovii atârnându-i din mână. Se auzea ca și cum un cântăreț venea de-a lungul râului. Puțin mai departe, printre verze, Plăcintă Fierbinte auzea și el cântecul, judecând după expresia de pe chipul lui. Gendry se culcase la umbra casei pârjolite și nu auzea nimic.

— *Îi voi fura un dulce sărut cu vârful sabiei, hei-ho, hei-ho.*

I se păru că aude și o harpă de lemn, dincolo de susurul apei.

— Auzi? întrebă Plăcintă Fierbinte cu o șoaptă răgușită, strângând în brațe un morman de varză. Vine cineva.

— Du-te și trezește-l pe Gendry, îi spuse Arya. Scutură-l doar de umăr, nu face mare tărăboi. Gendry era ușor de trezit, spre deosebire de Plăcintă Fierbinte, căruia trebuia

să-i tragi șuturi și să-i strigi în urechi.

— O *voi face iubita mea și ne vom odihni în umbră, hei-ho, hei-ho.* Cântecul se auzea tot mai puternic, cu fiecare cuvânt.

Plăcintă Fierbinte își desfăcu brațele. Verzele căzură pe pământ, cu bufnituri surde.

— Trebuie să ne ascundem.

Unde? Coliba pârjolită și grădina năpădită de buruieni se aflau chiar pe malul Tridentului. Câteva sălcii creșteau de-a lungul albiei râului, iar mai jos, în apele mocirloase de la mal, era stufăriș, dar prin preajmă terenul era, în cea mai mare parte, ca-n palmă. *Știam că n-ar fi trebuit să ieșim din pădure,* gândi ea. Însă fuseseră atât de flămânzi, iar grădina era o ispită prea mare. Pâinea și brânza furate de la Harrenhal se terminaseră cu șase zile în urmă, pe când se aflau în inima pădurii.

— Du-l pe Gendry, împreună cu caii, în spatele colibei, hotărî ea. O parte din zid era încă în picioare, destul de mare, poate, ca să ascundă doi băieți și trei cai. *Dacă nu nechează caii și dacă acel cântăreț nu vine să scotocească prin grădină.*

— Dar tu?

— Eu o să mă ascund după copac. Probabil e singur. Dacă mă supără, îl omor. *Du-te.*

Plăcintă Fierbinte plecă și Arya aruncă morcovii și își scoase sabia furată de după umăr. Își prinsese teaca de-a curmezișul spatelui. Sabia lungă era făurită pe măsura unui bărbat și se lovea de pământ când o purta pe șold. *În plus, e prea grea,* gândi ea, simțind lipsa Acului, așa cum se întâmpla de fiecare dată când lua sabia aceea grosolană în mână. Dar era o sabie și putea ucide cu ea, asta era suficient.

Tiptil, se îndreptă către salcia bătrână și mare care creștea la răspântia drumului și se

așeză cu un genunchi în iarbă și noroi, sub paravanul ramurilor plângătoare. *Voi, vechi zei,* se rugă ea, în timp ce glasul cântăreţului se auzea tot mai tare, *voi, zei ai copacilor, ascundeți-mă și faceți-l să treacă pe lângă mine.* În clipa următoare, un cal necheză și cântecul se frânse brusc. *A auzit,* înţelese Arya, *dar poate că e singur sau, dacă nu e, poate că e la fel de speriat de noi cum suntem noi de el.*

— Ai auzit? întrebă un glas de bărbat. E ceva dincolo de zidul ăla, aș zice.

— Da, răspunse un al doilea glas, mai profund. Ce crezi c-ar putea să fie, Arcașule?

Doi, așadar. Arya își mușcă buza. Nu-i putea vedea din locul unde stătea îngenuncheată, din cauza sălciei. Dar îi putea auzi.

— Un urs. Un al treilea sau iarăși primul glas.

— Un urs cu o grămadă de carne, zise glasul mai gros. Și o grămadă de grăsime, toamna. Bună de mâncat, dacă e pregătită cum se cuvine.

— Poate că e un lup. Poate un leu.

— Cu patru picioare, ce crezi? Sau cu două?

— N-are nici o importanţă. Sau are?

— Nu, din câte știu eu. Arcașule, ce vrei să faci cu toate săgeţile alea?

— Să trag câteva peste zid. Orice s-ar ascunde acolo va ieși afară cât ai bate din palme. Stai să vezi.

— Dar dacă e vreun om cinstit? Sau o biată femeie cu copilul la sân?

— Un om cinstit ar ieși să-și arate fața. Doar un tâlhar ar sta pitit și ne-ar pândi.

— Da, asta așa-i. Dă-i drumul și aruncă-ţi săgeţile.

Arya sări în picioare.

— Nu! Le arătă sabia. Erau trei, vedea acum.

Doar trei. Syrio se putea lupta cu mai mult de trei, iar ea îi avea pe Gendry și Plăcintă Fierbinte să i se alăture, poate. *Dar ei sunt băieți, iar aceștia sunt bărbați.*

Călătoreau pe jos, murdari și plini de noroi. Își dădu seama care era cântărețul, după harpa de lemn pe care o legăna la piept, așa cum o mamă ar legăna un prunc. Un bărbat mărunt, de vreo cincizeci de ani după înfățișare, cu o gură mare, un nas ascuțit și părul rar, castaniu. Verdele spălăcit al hainelor sale se amesteca ici și colo cu petice vechi de piele maro. Purta o pereche de pumnale la șold și o secure de pădurar atârnată pe spate.

Bărbatul de lângă el era cu mai bine de treizeci de centimetri mai înalt și avea înfățișarea unui soldat. Din centura-i de piele țintată atârnau o sabie lungă și un pumnal, pe cămașă avea cusute șiruri de inele de argint suprapuse, iar capul îi era acoperit de un coif negru de fier, de forma unui con. Avea dinții stricați și o barbă castanie, stufoasă, dar mantia lui galbenă, cu glugă, era cea care sărea în ochi. Groasă și grea, pătată ici cu iarbă, colo cu sânge, zdrențuită la margini și peticită cu piele de căprioară pe umărul drept, mantia îi dădea bărbatului voinic înfățișarea unei păsări galbene, uriașe.

Ultimul era un tânăr subțirel, ca și arcul său lung, dar nu chiar atât de înalt. Roșcovan și pistruiat, purta o cămașă de zale cu ținte, cizme, mănuși de piele fără degete și o tolbă pe spate. Săgeţile sale aveau la capăt pene de gâscă și șase dintre ele stăteau înfipte în pământ, în faţa lui, ca un gărduleţ.

Cei trei bărbaţi o priviră cum stătea acolo, în drum, cu sabia în mână. Apoi cântărețul ciupi alene o coardă.

— Băiete, zise el, lasă jos sabia aia chiar acum, dacă nu vrei cu orice preţ să te rănești. E prea mare pentru tine, flăcăule și, în plus, Anguy, aici de față, ar putea să vâre trei săgeți în tine înainte să poți spera să ne atingi.

— N-ar putea, răspunse Arya, și sunt fată.

— Așa. Cântăreţul făcu o plecăciune. Să-mi fie cu iertare.

— Vedeți-vă de drum. Mergeți înainte, iar tu continuă să cânți, ca să știm unde sunteți. Plecați și lăsați-ne în pace, și n-am să vă omor.

Pistruiatul izbucni în râs.

— Lem, n-o să ne omoare, ai auzit?

— Am auzit, răspunse Lem, soldatul voinic cu vocea groasă.

— Copilă, zise cântăreţul, lasă sabia și o să te ducem într-un loc sigur, unde o să te alegi cu niște mâncare caldă în burta aia. Sunt lupi prin părțile astea și lei și lucruri mult mai rele. Nu-i un loc unde să se plimbe o fetiță singură.

— Nu e singură. Gendry ieși călare din spatele zidului colibei, urmat de Plăcintă Fierbinte, ducând de căpăstru calul Aryei. În cămașa lui de zale, cu sabia în mână, Gendry părea aproape bărbat în toată firea și avea un aer periculos. Plăcintă Fierbinte arăta ca Plăcintă Fierbinte. Faceți cum v-a spus și lăsați-ne în pace, îi amenință Gendry.

— Doi și trei, numără cântăreţul, și atâția sunteți toți? Și caii, bineînțeles, frumoși cai. De unde i-ați furat?

— Sunt ai noștri. Arya le urmărea fiecare mișcare. Cântăreţul îi distrăgea întruna atenția cu vorbăria lui, dar cel periculos era arcașul. *Dacă aș putea să scot o săgeată din pământ...*

— Ne spuneți cum vă numiți, ca niște oameni cinstiți? îi întrebă pe băieți.

— Eu sunt Plăcintă Fierbinte, spuse Plăcintă

Fierbinte fără întârziere.

— Da, bravo ție. Bărbatul zâmbi. Nu mi-e dat să întâlnesc în fiecare zi un flăcău cu un nume atât de gustos. Și cum le-o fi zicând prietenilor tăi? Cotlet de Berbec și Porumbel?

Gendry privi mânios din șa.

— De ce ți-aș spune numele meu? Nu le-am auzit pe ale voastre.

— Ei, bine, cât despre asta, eu sunt Tom Șaptepâraie, dar mi se spune Tom Șaptecoarde, sau Tom de Șapte. Mocofanul ăsta cu dinții negri este Lem, prescurtarea de la Mantie-de-Lămâie. Mantia lui e galbenă, vezi, iar Lem e acru ca o lămâie. Și flăcăul de colo e Anguy, sau Arcașul, cum ne place să-i spunem. Acum, voi cine sunteți? întrebă el cu glasu-i grav pe care Arya îl auzise printre crengile sălciei.

Nu era pregătită să-și divulge adevăratul nume atât de ușor.

— Porumbelul, dacă vreți, răspunse ea. Nu-mi pasă. Bărbatul voinic râse.

— Un porumbel cu sabie, zise el. Asta chiar e ceva ce nu vezi toată ziua.

— Eu sunt Taurul, zise Gendry, luându-se după Arya. Nu-l putea învinui că prefera să-și spună Taurul în loc de Cotlet de Berbec.

Șaptecoarde zdrăngăni din harpă.

— Plăcintă Fierbinte, Porumbelul și Taurul. Sunteți scăpați din bucătăria Lordului Bolton, nu-i așa?

— De unde ai știut? întrebă Arya încurcată.

— Porți un blazon pe piept, micuța mea.

Arya uitase asta o clipă. Pe sub mantie, purta încă jiletca sa frumoasă de paj, cu bărbatul jupuit al Dreadfortului cusut pe piept.

— Nu-mi spune *micuța mea*.

— De ce nu? se miră Lem. Ești destul de mică.

— Sunt mai mare decât am fost. Nu mai sunt un copil. Copiii nu omorau oameni, iar ea o făcuse.

— Îmi dau seama, Porumbel. Nici unul nu e copil, nu când aţi fost ai lui Bolton.

— N-am fost niciodată. Plăcintă Fierbinte nu știa când să tacă. Am fost la Harrenhal înainte să vină el, atâta tot.

— Așadar, sunteți pui de lei, așa stă treaba? întrebă Tom.

— Nici așa. Nu suntem oamenii nimănui. Voi ai cui sunteţi?

Anguy Arcașul spuse:

— Suntem oamenii regelui. Arya se încruntă:

— Care rege?

— Regele Robert, răspunse Lem, în mantia lui galbenă.

— Beţivanul ăla bătrân? făcu Gendry dispreţuitor. E mort, ucis de vreun mistreţ, toată lumea știe asta.

— Da, băiete, răspunse Tom Șaptecoarde, și cu atât mai rău. Smulse harpei sale o notă tristă.

Arya nu credea nicidecum că erau oamenii regelui. Arătau mai degrabă ca niște tâlhari, jerpeliți din cap până-n picioare. Nici măcar nu aveau cai. Oamenii regelui ar fi avut cai.

Dar pe Plăcintă Fierbinte îl luă gura pe dinainte.

— Noi căutăm Riverrunul, spuse el. Câte zile sunt de mers călare, știţi cumva?

Aryei îi venea să-l omoare.

— Tu taci acolo, sau o să-ţi îndes niște pietre în gura aia mare și proastă.

— Până la Riverrun e cale lungă, în susul râului. O cale lungă și flămândă. Nu v-ar plăcea o masă fierbinte înainte de a pleca? Nu departe se află un han al unor prieteni ai noștri. Am

putea să bem împreună niște bere și să luăm o îmbucătură de pâine, în loc să ne certăm.

— Un han? Aryei îi chiorăiau maţele gândindu-se la mâncarea caldă, dar nu avea încredere în acest Tom. Nu oricine îţi vorbea prietenos îţi era cu adevărat prieten. E aproape, zici?

— Trei kilometri în amonte, răspunse Tom. Cel mult o leghe.

Gendry arăta pe cât de șovăielnic era.

— Cum adică *prieteni?* întrebă el precaut.

— Prieteni. Ai uitat ce sunt prietenii?

— Sharna e numele hangiţei, interveni Tom. Are limba ascuţită și o privire aprigă, asta recunosc, dar are inima bună și îi plac fetiţele.

— Nu sunt fetiţă, zise Arya furioasă. Cine mai e acolo? Ai spus *prieteni.*

— Soţul Sharnei și un orfan pe care l-au luat de suflet. Nu vă vor face nici un rău. Au bere, dacă crezi că ești destul de mare. Pâine proaspătă și poate o bucăţică de carne. Tom aruncă o privire către colibă. Și, în plus, orice aţi furat din grădina Bătrânului Pate.

— N-am furat nimic, zise Arya.

— Atunci ești fiica Bătrânului Pate? O soră? O soţie? Nu mă minţi, Porumbel, l-am îngropat pe Bătrânul Pate cu mâinile mele, chiar acolo, sub salcia aia unde te ascundeai, și nu semeni cu el. Scoase un sunet trist de pe strunele harpei. Am îngropat mulţi oameni de treabă în anul ce a trecut, dar nu vrem să vă îngropăm și pe voi. Jur pe harpa mea. Arcașule, fă-i o demonstraţie.

Mâna arcașului se mișcă mai iute decât ar fi crezut Arya. Săgeata șuieră pe lângă capul ei, la doi centimetri de ureche, și se împlântă în trunchiul sălciei din spatele ei. Arcașul avea pregătită deja o a doua săgeată. Crezuse că a

înțeles ce voia să spună Syrio prin: *fii ager ca un șarpe și moale ca mătasea verii,* dar acum știa că nu înțelesese. Săgeata bâzâi în spatele ei, ca o albină.

— Ai ratat, spuse ea.

— Mare nătăfleață ești dacă crezi asta, zise Anguy. Se duc unde le trimit.

— Chiar așa, fu de acord Lem Mantie-de-Lămâie.

Erau vreo doisprezece pași între arcaș și vârful sabiei ei. *Nu avem nici o șansă,* își dădu seama Arya, dorindu-și să aibă un arc ca acesta și priceperea de a-l mânui. Posacă, își coborî sabia lungă până când vârful atinse pământul.

— Venim să vedem hanul ăla, cedă ea, încercând să-și ascundă îndoiala din inimă în spatele unor vorbe îndrăznețe. Voi veți merge în față, pe jos, iar noi vom veni în urma voastră, ca să putem vedea ce faceți.

Tom Șaptecoarde făcu o plecăciune adâncă și spuse:

— În față, în spate, n-are nici o importanță. Haideți, băieți, să le arătăm drumul. Anguy, mai bine ai scoate din pământ săgețile alea, n-o să mai avem nevoie de ele aici.

Arya își vârî sabia în teacă și traversă drumul spre locul unde prietenii ei stăteau pe cai, ținându-se la distanță de cei trei străini.

— Plăcintă Fierbinte, du-te și adu verzele alea, spuse ea, sărind în șa. Și morcovii.

Măcar de data asta băiatul nu se împotrivi. Porniră la drum așa cum dorise ea, conducându-și caii încet pe drumul brăzdat de făgașe, la zece pași în urma celor trei bărbați care mergeau pe jos. Dar nu după mult timp, se pomeniră cumva chiar în spatele lor. Tom Șaptecoarde pășea încet și își zdrăngănea harpa în timpul mersului.

— Știți vreun cântec? îi întrebă el. Mi-ar plăcea din suflet să am cu cine să cânt, chiar mi-ar plăcea. Lem nu e în stare să scoată un sunet, iar flăcăul nostru cu arcul lung știe doar balade de hotar, fiecare lungă de o sută de versuri.

— Cântăm cântece adevărate, în ținuturile hotarelor, zise blajin Anguy.

— E o prostie să cânți, zise Arya. Cântatul face gălăgie. V-am auzit din depărtare. Am fi putut să vă omoram.

Zâmbetul lui Tom spunea că nu era de aceeași părere.

— Sunt lucruri și mai rele decât să mori cu un cântec pe buze.

— Dacă ar fi fost lupi prin preajmă, am fi știut, bombăni Lem. Sau lei. Astea sunt pădurile noastre.

— N-ați știut că suntem acolo, zise Gendry.

— Păi, flăcăule, n-ar trebui să fii așa de sigur de asta, zise Tom. Uneori un om știe mai multe decât spune.

Plăcintă Fierbinte se foi în șa.

— Eu știu cântecul despre urs, spuse el. O parte din el, oricum.

Tom își trecu degetele peste coarde.

— Atunci, hai să-l auzim, băiete-plăcintă. Își dădu capul pe spate și începu să cânte: *Era un urs, un urs, un urs. Negru și brun și păros.*

Plăcintă Fierbinte i se alătură cu înflăcărare, chiar săltând ușurel în șa, pe versuri. Arya se uita la el cu gura căscată. Avea glas și cânta bine. *N-a făcut niciodată nimic bine, în afară de copt,* își zise în sinea ei.

Un pârâiaș se vărsa în Trident, ceva mai încolo. În timp ce traversau apa, o rață țâșni din stufăriș, la cântecul lor. Anguy se opri în loc, își desfăcu arcul, întinse o săgeată și o doborî. Pasărea se prăbuși în valuri, nu departe de mal.

Lem își scoase mantia galbenă și intră în apă, până la genunchi, s-o recupereze, văicărindu-se tot timpul.

— Crezi că s-ar putea ca Sharna să aibă lămâi, acolo jos, în beciul ăla al ei? îl întrebă Anguy pe Tom, în timp ce-l priveau pe Lem împroșcând apa și înjurând. O fată din Dorne mi-a gătit odată rață cu lămâi. Părea nostalgic.

Tom și Plăcintă Fierbinte își reluară cântecul pe celălalt mal al pârâului, cu rața atârnând de centura lui Lem, pe sub mantia-i galbenă. Cântecul făcea drumul să pară cumva mai scurt. Nu după mult timp hanul se ivi în fața lor, înălțându-se în buza râului, în locul unde Tridentul cotea către nord. Pe măsură ce se apropiau, Arya se uita chiorâș la el, bănuitoare. Nu arăta ca un bârlog de tâlhari; avea o înfățișare prietenoasă, chiar îmbietoare, cu etajul văruit, acoperișul de ardezie și fumul răsucindu-se leneș din horn. Era înconjurat de grajduri și alte acareturi, iar în spate se aflau un arbore, meri și o mică grădină. Hanul avea chiar și propriul doc ce pătrundea în râu, și...

— Gendry, îl chemă ea cu glasul scăzut și precipitat. Au barcă. Am putea să călătorim pe apă restul drumului până la Riverrun. Cred că am ajunge mai repede decât călare.

Gendry părea sceptic.

— Ai condus vreodată o barcă?

— Ridici vela, răspunse ea, și vântul o împinge.

— Și dacă vântul bate în altă direcție?

— Atunci folosești vâslele.

— Împotriva curentului? Gendry se încruntă. Nu ar merge încet? Și dacă barca se răstoarnă și cădem în apă? Oricum, nu e barca noastră, e a hanului.

Am putea s-o luăm. Arya își mușcă buza și

nu spuse nimic. Descălecară în fața grajdurilor. Nu se mai zărea nimeni, dar ea observă urme proaspete de bălegar în multe dintre boxe.

— Unul dintre noi trebuie să păzească animalele, zise ea cu prudenţă.

Tom o auzi.

— Nu-i nevoie, Porumbel. Haideţi să mâncaţi, caii sunt în siguranţă.

— Eu rămân aici, zise Gendry, neluându-l în seamă pe cântăreț. Puteți veni după mine, după ce mâncaţi ceva.

Clătinând aprobator din cap, Arya porni după Plăcintă Fierbinte și Lem. Sabia îi era încă pe spate, în teacă, iar ea își ţinea mâna aproape de mânerul pumnalului furat de la Roose Bolton, în caz că n-o să-i fie pe plac ce va găsi înăuntru.

Tăbliţa pictată de deasupra ușii înfățișa imaginea unui rege bătrân, îngenuncheat. Înăuntru se afla sala de mese, unde o femeie urâtă, foarte înaltă, cu bărbia noduroasă, stătea cu mâinile în șold, cu o privire fioroasă.

— Nu sta așa acolo, băiete, pufni ea. Sau ești fată? Orice ai fi, îmi blochezi intrarea. *Intră sau ieși.* Lem, ce ţi-am spus eu despre podeaua mea? Ești plin de noroi.

— Am prins o rață. Lem ridică pasărea, ca pe un stindard de pace.

Femeia i-o smulse din mână.

— Anguy a prins o raţă, vrei să spui. Scoate-ţi cizmele, ești surd sau doar nătărău? Femeia se întoarse: *Bărbate!* strigă ea cât o ţinea gura. Vino-ncoa! S-au întors băieţii. *Bărbate!*

Urcând scările dinspre beci, apăru, bombănind, un bărbat cu un șorț plin de pete. Era cu un cap mai scund decât femeia, cu fața aspră și o piele fleșcăită, gălbuie, pe care încă se zăreau urme de vărsat.

— Sunt aici, femeie. Nu mai urla. Acum ce mai e?

— Atârnă asta, zise ea, înmânându-i rața. Anguy se foi.

— Ne gândeam că am putea s-o mâncăm. Cu lămâi, dacă ai.

— Lămâi. Și de unde să luăm noi lămâi? Te crezi la Dorne, neghiob pistruiat? Ce ar fi să te duci în spate, în livada cu lămâi, să culegi un coș și niște măsline frumușele, și, de ce nu, niște rodii? Clătină un deget spre el. Acum, presupun c-aș putea s-o prepar cu mantia lui Lem, dacă poftești, dar numai după ce stă la uscat vreo câteva săptămâni. Veţi mânca iepure sau nu veți mânca nimic. Iepurele la frigare se face cel mai repede, dacă sunteți flămânzi. Sau poate vă place înăbușit, cu bere și ceapă.

Arya aproape că simțea gustul iepurelui.

— N-avem bani, dar am adus niște morcovi și varză pe care vi le-am putea da în schimb.

— Nu zău? Și unde să fie?

— Plăcintă Fierbinte, dă-i varza, spuse Arya, iar băiatul făcu întocmai, însă apropiindu-se de femeie cu băgare de seamă, de parcă ar fi fost Rorge sau Mușcătorul sau Vargo Hoat.

Femeia cercetă varza îndeaproape, iar pe băiat și mai îndeaproape.

— Unde e *plăcinta fierbinte?*

— Aici. Eu. E numele meu. Iar ea este... ăăă... Porumbelul.

— Nu sub acoperișul meu. Eu dau mesenilor și mâncărurilor mele nume diferite, ca să-i pot deosebi. *Bărbate!*

Bărbatul ieșise, dar la strigătul ei, sosi în goană înapoi.

— Rața e atârnată. Acum ce mai e, femeie?

— Spală legumele astea! porunci ea. Voi, ceilalți, stați jos până ce mă apuc eu de iepuri.

Băiatul vă va aduce de băut. Privi în josul nasului ei lung, către Arya și Plăcintă Fierbinte. N-am obiceiul să servesc băutură copiilor, dar cidrul s-a terminat, n-am vaci pentru lapte și apa are gust de război, cu toate cadavrele plutind în josul râului. Dacă v-aș da o cană de supă plină de muște moarte, aţi bea-o?

— Arry da, zise Plăcintă Fierbinte. Vreau să spun Porumbelul.

— Și Lem la fel, sugeră Anguy, cu un zâmbet șiret.

— Nu-ţi face tu griji pentru Lem, zise Sharna. Am bere pentru toţi. Porni spre bucătărie, târșâindu-și picioarele.

Anguy și Tom Șaptecoarde se așezară la masa de lângă cămin, în timp ce Lem își agăța mantia mare și galbenă într-un cârlig. Plăcintă Fierbinte se prăbuși pe o bancă, la masa de lângă ușă, iar Arya se înghesui lângă el.

Tom își desfăcu harpa.

— *Un han singuratic pe un drum de pădure,* începu el să cânte, dibuind încet, după ureche, câte un sunet care să meargă cu versurile. *Soția hangiului era urâtă, ca o broască râioasă.*

— Încetează cu asta imediat, sau nu vom mai primi nici un iepure, îl preveni Lem. Știi cum e ea.

Arya se aplecă spre Plăcintă Fierbinte.

— Știi să conduci o barcă? îl întrebă.

Înainte ca el să apuce să răspundă, un băiat îndesat de cincisprezece sau șaisprezece ani își făcu apariţia cu stacane de bere. Plăcintă Fierbinte și-o luă pe a lui, reverenţios, cu ambele mâini și, după ce sorbi, afișă cel mai larg zâmbet pe care Arya îl văzuse vreodată la el.

— Bere, șopti el. Și iepure.

— Ei, bine, în cinstea Înălţimii Sale, strigă

vesel Anguy Arcașul, ridicând halba într-un toast. Cei șapte să-l apere pe rege!

— Toţi doisprezece, mormăi Lem Mantie-de-Lămâie. Bău și își șterse spuma de la gură cu dosul palmei.

Bărbatul năvăli pe ușa din față, cu un șorţ plin de legume spălate.

— În grajduri sunt cai străini, anunţă el, de parcă n-ar fi știut cu toţii.

— Da, zise Tom lăsând harpa deoparte, și sunt cai mai buni decât cei trei pe care i-ai dat tu.

Bărbatul aruncă legumele pe o masă, iritat.

— Eu nu i-am dat pe degeaba, i-am *vândut* la un preţ bun și ne-am ales cu o barcă. Oricum, voi, băieţi, trebuia să-i aduceţi înapoi.

Știam eu că sunt tâlhari, gândi Arya, ciulind urechea. Mâna îi alunecă sub masă, atingând mânerul pumnalului, să se asigure că era acolo. *Dacă încearcă să ne jefuiască, o să le pară rău.*

— Nu ne-au ieșit în cale, zise Lem.

— Ei, bine, eu, unul, i-am trimis. Probabil aţi fost beţi sau aţi dormit.

— Noi? Beţi? Tom dădu pe gât o dușcă zdravănă de bere. Niciodată!

— Aţi fi putut să-i capturaţi chiar voi, îi spuse Lem.

— Ce? Doar cu băiatul ăsta? Ţi-am spus de două ori, bătrâna era plecată la Lamswold s-o ajute pe acea Fern să-și nască pruncul. Și mai mult ca sigur că unul dintre voi a plantat copilul ăla în pântecele bietei fete. Îi aruncă lui Tom o privire aspră. Tu, aș pune rămășag, cu harpa aia a ta, cântând toate cântecele alea triste, doar ca s-o faci pe biata femeie să-și ridice fusta.

— Dacă un cântec face o fecioară să dorească să-și dezbrace veșmintele și să simtă soarele bun și cald sărutându-i pielea, ei, bine, e vina

cântăreţului? întrebă Tom. Și în plus, pe Anguy îl plăcea ea. Pot să-ţi ating arcul? am auzit-o întrebându-l. Ooohh, e atât de neted și de puternic. Pot să-l mângâi puţin?

Soţul mârâi.

— Tu și Anguy, n-are importanţă care. Sunteţi la fel de vinovaţi ca și mine pentru cai. Au fost trei, știi. Ce poate face un singur om când are în faţă trei?

— Trei, făcu Lem batjocoritor, dar printre ei o femeie și unul în lanţuri, ai spus-o chiar tu.

Bărbatul se strâmbă.

— O femeie voinică, îmbrăcată ca un bărbat. Și cel în lanţuri... nu mi-a plăcut privirea lui.

Anguy zâmbi deasupra berii sale.

— Mie, când nu-mi plac ochii cuiva, îi înfig o săgeată într-unul.

Arya își aminti săgeata care îi trecuse pe lângă ureche. Își dorea să știe să tragă cu arcul.

Soţul nu era impresionat.

— Tu taci când vorbesc cei mari. Bea-ţi berea și ţine-ţi gura, sau o pun pe bătrână să vină cu lingura la tine.

— Cei mari vorbesc prea mult, și n-am nevoie să-mi spui tu să-mi beau berea. Bău cu nesaţ, ca să demonstreze că așa era.

Arya făcu la fel. După zile de băut apă din pâraie și bălţi, și pe urmă din Tridentul mocirlos, berea era la fel de bună ca micile înghiţituri de vin pe care i le îngăduia tatăl ei. Dinspre bucătărie, venea un miros de îi lăsa gura apă, dar gândul îi era încă numai la barca aceea. *Va fi mai greu s-o conducem decât s-o furăm. Dacă așteptăm până când adorm cu toţii...*

Slujitorul reapăru cu felii mari, rotunde, de pâine. Arya rupse hămesită o bucată și mușcă din ea. Dar era greu de mestecat, cumva

bătucită și cu cocoloașe și arsă la fund.

Plăcintă Fierbinte se strâmbă îndată ce gustă din ea.

— E pâine proastă, spuse el. E arsă și tare, pe deasupra.

— E mai bună înmuiată în tocană, zise Lem.

— Ba nu, făcu Anguy, dar ai mai puține șanse să-ți rupi dinții.

— Poți s-o mănânci sau să faci foamea, zise bărbatul. Arăt eu ca un nenorocit de brutar? Mi-ar plăcea să te văd făcând una mai bună.

— Aș putea, răspunse Plăcintă Fierbinte. E ușor. Ai frământat coca prea mult, de aia e așa de greu de mestecat. Mai luă o sorbitură de bere și începu să vorbească drăgăstos despre pâine, plăcinte și tarte, toate lucrurile care îi plăceau. Arya își dădu ochii peste cap. Tom se așeză vizavi de ea.

— Porumbelule, spuse el, sau Arry, sau care o fi adevăratul tău nume, asta e pentru tine. Așeză o bucată murdară de pergament între ei, pe masa de lemn.

Ea o privi cu neîncredere.

— Ce este?

— Trei dragoni de aur. Trebuie să cumpărăm caii ăia. Arya îl privi bănuitoare.

— Sunt caii noștri.

— Adică i-ați furat chiar voi, așa să fie? Nu-i nici o rușine în asta, fetițo. Războiul face hoți din mulți oameni cinstiți. Tom lovi cu degetul bucata împăturită de pergament. Îți dau un preț frumos. Mai mult decât merită orice cal, la drept vorbind.

Plăcintă Fierbinte înșfăcă pergamentul și îl despături.

— Nu e nici un aur, se plânse el în gura mare. E doar scris.

— Da, zise Tom, și-mi pare rău. Dar după

război, avem de gând să-l transformăm în aur, aveţi cuvântul meu, ca om al regelui.

Arya se îndepărtă de masă și se ridică în picioare.

— Nu sunteţi nici un fel de oameni ai regelui. Sunteți tâlhari.

— Dacă ai fi întâlnit vreodată un tâlhar adevărat, ai ști că ei nu plătesc, nici măcar cu hârtii. Nu pentru noi vă luăm caii, copilă, ci pentru binele regatului, ca să putem merge mai repede de colo-colo și să luptăm luptele care trebuie luptate. Luptele regelui. L-ai refuza pe rege?

Se uitau cu toţii la ea: Arcașul, Lem cel voinic, bărbatul cu chipu-i palid și ochii-i vicleni. Până și Sharna, care stătea în ușa bucătăriei, cu ochii mijiți. *Ne vor lua caii indiferent ce spun eu,* își dădu ea seama. *Va trebui să mergem pe jos la Riverrun, dacă nu cumva...*

— Nu vrem hârtii. Arya smulse pergamentul din mâna lui Plăcintă Fierbinte. Puteţi lua caii noștri în schimbul bărciiăleia de afară. Dar numai dacă ne arătaţi cum s-o mânuim.

Tom Șaptecoarde se holbă la ea o clipă, apoi gura lui largă, urâtă, se strâmbă într-un rictus îndurerat. Râse zgomotos. Anguy i se alătură și în clipa următoare râdeau cu toţii, Lem Mantie-de-Lămâie, Sharna și bărbatul, până și slujitorul, care ieșise de după butoaie, cu o arbaletă sub braţ. Aryei îi venea să ţipe la ei, dar, în schimb, schiţă un zâmbet...

— *Călăreți!* Strigătul lui Gendry era ascuţit și speriat. Ușa se dădu în lături și iată-l în prag. *Soldaţi,* gâfâi el. Vin pe malul râului, o duzină.

Plăcintă Fierbinte sări în picioare, răsturnându-și halba, dar Tom și ceilalţi rămaseră netulburaţi.

— N-ai nici un motiv să-mi împrăștii berea bună pe podea, zise Sharna. Așază-te la loc și calmează-te, băiete, vine iepurele. Și tu, fetițo. Orice rău vi s-a întâmplat, s-a sfârșit, gata, iar acum sunteţi cu oamenii regelui. Vom avea grijă de voi cum putem mai bine.

Singura reacţie a Aryei fu să întindă mâna peste umăr, după sabie, dar înainte să ducă gestul la bun sfârșit, Lem o înhăță de încheietură.

— Gata cu asta acum. Îi răsuci braţul, până ce mâna i se deschise. Degetele bărbatului erau bătătorite și înfricoșător de puternice. *Iarăși!* gândi Arya. *Se întâmplă din nou, cum s-a întâmplat în sat cu Chiswyck și Roff și cu Muntele care Călărește.* Aveau să-i fure sabia și s-o transforme din nou în șoricel. Mâna liberă i se închise pe halbă, azvârlindu-i-o în faţă lui Lem. Berea se revărsă peste margine și îl împroșcă în ochi, iar Arya auzi cum i se rupe nasul și văzu sângele ţâșnind. Răcnind, își duse mâinile la faţă și Arya era liberă.

— Fugiţi! ţipă ea, luând-o la goană.

Dar Lem o ajunse din urmă într-o clipită, cu picioarele sale lungi care făceau ca un pas al lui să fie cât trei ai ei. Arya se răsuci și lovi cu picioarele, dar el o ridică în aer fără nici un efort și o ţinu, bălăbănindu-se, în timp ce sângele îi șiroia pe faţă.

— *Încetează, proastă mică,* ţipă el, zgâlţâind-o. *Încetează acum!*

Gendry dădu să-i sară în ajutor, până când Tom Șaptecoarde îi sări în faţă, cu un pumnal în mână.

Era deja prea târziu să fugă. Arya auzea caii afară și glasuri de bărbaţi. O clipă mai târziu, un bărbat intră ţanţoș pe ușa deschisă, un Tyroshi mai voinic chiar decât Lem, cu o barbă

mare și deasă, de un verde strălucitor la capete, dar crescând căruntă. În spatele lui veneau doi arbaletiști, sprijinind între ei un bărbat rănit, și pe urmă alții...

Arya nu mai văzuse niciodată o șleahtă mai jerpelită, dar nu era nimic jerpelit la săbiile, topoarele și arcurile pe care le aveau. Vreo doi îi aruncară priviri curioase în timp ce intrau, dar nici unul nu scoase o vorbă. Un bărbat chior, cu un coif ruginit pe cap, adulmecă aerul și rânji, în timp ce un arcaș cu o chică de păr blond și aspru striga după bere. În urma lor venea un lăncier cu un coif cu cap de leu, un altul, mai în vârstă, șchiopătând, un mercenar Braavosi, un...

— Harwin? șopti Arya. *El era.* Sub barba și părul încâlcit se afla chipul fiului lui Huller, care obișnuia să plimbe poneiul în jurul curții, să se ia la întrecere cu Jon și Robb și să bea prea mult în zilele de ospăţ. Era oarecum mai slab, mai musculos, și la Winterfell nu purtase niciodată barbă, dar era el – omul tatălui ei. *Harwin!* Zvârcolindu-se, Arya se aruncă înainte, încercând să scape din strânsoarea de fier a lui Lem. Sunt eu, strigă ea, Harwin, sunt eu, nu mă recunoști, nu? Lacrimile țâșniră și Arya se pomeni plângând ca un copil, întocmai ca orice fetiță prostuță. Harwin, *sunt eu!*

Ochii lui Harwin trecură de la chipul Aryei la omul jupuit de pe tunica ei.

— De unde mă cunoști? întrebă el, încruntându-se neîncrezător. Omul jupuit... cine ești, vreun slujitor al Lordului Leech?

Pentru o clipă, nu știu cum să răspundă. Avusese atâtea nume. Oare doar o visase pe Arya Stark?

— Sunt fată, se smiorcăi ea. Am fost slujitoarea Lordului Bolton, dar avea de gând să mă lase în seama ţapului, așa că am fugit cu

Gendry și Plăcintă Fierbinte. *Trebuie* să mă cunoști! Îmi plimbai poneiul, când eram mică.

Harwin făcu ochii mari.

— O, zei milostivi, spuse el gâtuit. Arya Underfoot? Lem, las-o în pace.

— Mi-a spart nasul. Lem o lăsă să cadă grămadă pe podea. Și cine naiba o fi ea?

— Fiica Mâinii. Harwin plecă genunchiul în fața ei. Arya Stark de Winterfell.

CATELYN

Robb, știu ea, din clipa în care auzi adăposturile câinilor dezlănțuindu-se.

Fiul ei se întorsese la Riverrun, și Vântul Cenușiu era împreună cu el. Doar mirosul uriașului lup străvechi ar fi putut să stârnească în rândul câinilor o asemenea frenezie de urlete și lătrături. *Va veni la mine,* știa ea. Edmure nu revenise după prima sa vizită, preferând să-și petreacă zilele cu Marq Piper și Patrek Mallister, ascultând versurile lui Rymund Poetul despre bătălia de la Moara de Piatră. *Dar Robb nu e ca Edmure, totuși. Robb mă va căuta.*

Ploua de zile în șir, o ploaie rece care se potrivea cu starea de spirit a lui Catelyn. Tatăl ei era mai slab și mai delirant cu fiecare zi, trezindu-se doar ca să murmure *Tansy* și să-și ceară iertare. Edmure o ocolea, iar Ser Desmond Grell continua să-i refuze libertatea de a se plimba prin castel, oricât de nefericit părea că-l face asta. Doar întoarcerea lui Ser Robin Ryger și a oamenilor lui, istoviți și uzi până în măduva oaselor, îi mai ridicase moralul. Se pare că veniseră înapoi pe uscat. Regicidul reușise cumva să le scufunde galera și să scape, îi mărturisise Maester Vyman. Catelyn întrebase dacă ar putea să stea de vorbă cu Ser Robin, ca să afle mai multe despre cele întâmplate, dar acest lucru i-a fost refuzat.

Și mai era ceva în neregulă. În ziua când fratele ei s-a întors, la câteva ore după cearta lor, a auzit glasuri mânioase dinspre curtea de dedesubt. Când s-a urcat pe acoperiș să vadă, în

fața castelului, lângă poarta principală, erau adunate cete de oameni. Din grajduri fuseseră scoși cai, înșeuați și cu căpăstrul la gât, și se auzeau strigăte, dar Catelyn era prea departe ca să deslușească vorbele. Una dintre flamurile albe ale lui Robb zăcea la pământ, iar unul dintre cavaleri și-a întors calul și a trecut tropăind peste lupul străvechi, țâșnind spre poartă. Mai mulți alții au făcut același lucru. *Aceștia sunt cei care au luptat alături de Edmure la vaduri,* gândi ea. *Ce i-a putut supăra atât de tare? Oare fratele meu i-a ofensat cu ceva, i-a insultat?* I s-a părut că-l recunoaște pe Ser Perwin Frey, care călătorise cu ea la Podul Amar, la Capătul Furtunii și înapoi, și pe fratele său vitreg, bastardul Martyn Rivers, dar de la o asemenea depărtare nu putea fi sigură. Aproape patruzeci de oameni s-au revărsat pe porțile castelului – încotro, nu știa.

Nu s-au întors. Și nici Maester Vyman nu i-a spus cine fuseseră, de ce au plecat și ce i-a mâniat atât de tare.

— Sunt aici doar ca să-l îngrijesc pe tatăl tău, doamna mea, nimic mai mult. Fratele tău va fi în curând Lord de Riverrun. Ce vrea să știi trebuie să-ți spună el.

Dar acum Robb se întorsese de la vest, se întorsese în triumf. *Mă va ierta,* își spuse Catelyn. *Trebuie să mă ierte, e propriul meu fiu, iar Arya și Sansa sunt sângele lui, la fel de mult ca al meu. Mă va elibera din camerele astea și apoi voi afla ce s-a întâmplat.*

Când Ser Desmond veni după ea, Catelyn se îmbăiase, se îmbrăcase și își pieptănase părul roșcat.

— Regele Robb s-a întors de la vest, doamna mea, spuse cavalerul, și poruncește să i te înfățișezi în Sala Mare.

Era momentul la care visase și de care se temuse. *Am pierdut doi fii sau trei? Avea să afle cât de curând.*

Sala era înțesată de oameni când intrară. Toți ochii erau îndreptați către dais, dar Catelyn îi cunoștea din spate. Lady Mormont, în cămașa din zale peticită, Marelejon și fiul său, înălțându-și capetele deasupra tuturor, Lordul Jason Mallister, cărunt, cu coiful său înaripat sub braț, Tyros Blackwood, în superba sa mantie cu pene de corb... *Jumătate dintre ei vor dori să mă spânzure acum. Cealaltă jumătate s-ar putea doar să-și întoarcă privirile.* O încerca sentimentul neliniștitor că mai lipsea cineva de aici.

Robb stătea pe dais. *Nu mai e un copil,* își dădu ea seama, cu o strângere de inimă. *Are deja șaisprezece ani, e bărbat în toată firea. Uită-te la el!* Războiul îi topise toată blândețea de pe chip, lăsându-l obosit și sfrijit. Renunțase la barbă, dar părul roșcat îi cădea, netuns, pe umeri. Ploile recente îi ruginiseră cămașa de zale, lăsând pete maronii pe mantia-i albă și pe tunică. Sau poate că petele erau de sânge. Pe cap avea coroana-sabie care fusese făurită pentru el din bronz și fier. *O poartă cu mai multă ușurință acum. O poartă ca un rege.*

Edmure stătea sub daisul înțesat de oameni, cu capul umil plecat, în timp ce Robb îi elogia victoria:

— ... întâmplat la Moara de Piatră nu va fi uitat niciodată. Nu e de mirare că Lordul Tywin și-a luat tălpășița, ferindu-se să-l înfrunte pe Stannis. Se săturase și de nordici și de riverani, în egală măsură. Vorbele lui stârniră ovații și hohote de râs, dar Robb ridică o mână, făcând liniște. Totuși, să nu vă înșelați. Lannisterii vor mărșălui din nou și vor mai fi și alte lupte de

câștigat înainte ca regatul să fie în siguranță.

Marelejon răcni:

— *Rege în Nord!* și lovi aerul cu un pumn înmănușat în zale.

Lorzii riverani îi răspunseră strigând:

— *Regele Tridentului!*

Sala bubuia de pumni și bătăi din picioare.

Doar câțiva îi observară pe Catelyn și pe Ser Desmond în mijlocul tumultului, însă aceștia făcură semne vecinilor și, încet-încet, în jurul ei se așternu liniștea. Catelyn își ținu capul sus și ignoră ochii ațintiți asupra ei. *Să gândească ce vor. Judecata lui Robb e cea care contează.*

Prezența chipului zbârcit al lui Ser Brynden Tully, pe dais, o liniștea. Un băiat pe care nu-l știa părea că joacă rolul de scutier al lui Robb. În spatele lui stătea un tânăr cavaler într-o tunică nisipie, cu blazonul scoicilor, și unul mai vârstnic, care purta blazonul celor trei piperniţe pe o bentiță oblică de culoarea șofranului, așezată de-a curmezișul pe un fond vărgat, în dungi verzi și argintii. Între ei se aflau o frumoasă doamnă mai în vârstă și o fată drăguță, care părea să-i fie fiică. Mai era și o altă fată, cam de vârsta Sansei. Catelyn știa că scoicile erau blazonul unei case mai mici: a bărbatului mai vârstnic pe care nu-l recunoștea. *Prizonieri!* De ce ar aduce Robb ostatici pe dais?

Utherydes Wayn lovi cu toiagul în podea, în timp ce Ser Desmond o conduse pe Catelyn mai în față. *Dacă Robb mă privește așa cum m-a privit Edmure, nu știu ce am să fac.* Dar i se păru că nu era furie ceea ce vedea în ochii fiului său, ci altceva... teamă, poate? Nu, nu avea nici o noimă. De ce s-ar *teme?* Robb era Tânărul Lup, Regele Tridentului și al Nordului.

Unchiul ei fu primul care o salută. Ca un pește negru ce era, Ser Brynden nu se sinchisea

de ce ar putea crede ceilalţi. Coborî de pe dais cu un salt și o trase pe Catelyn în braţele sale. Când spuse: *Mă bucur să te văd acasă, Cat,* ea fu nevoită să se lupte ca să-și păstreze firea.

— Și eu mă bucur să te văd, șopti ea.

— Mamă!

Catelyn își ridică privirea către fiul ei înalt, măreţ.

— Înălţimea Ta, m-am rugat să te întorci teafăr. Am auzit c-ai fost rănit.

— M-am ales cu o săgeată în braţ, pe când asediam Cragul, răspunse el. Dar s-a vindecat bine. Am avut parte de cea mai bună îngrijire.

— Zeii sunt buni, așadar. Catelyn trase adânc aer în piept. *Spune-o. Nu poate fie evitat.* Probabil că ai aflat ce am făcut. Ţi-au spus și motivele mele?

— Pentru fete.

— Am avut cinci copii. Acum mai am trei.

— Da, doamna mea. Lordul Rickard Karstark își făcu loc pe lângă Marelejon, ca un spectru sinistru, cu zalele negre și barba-i lungă, albă și nepieptănată, împietrit și tras la faţă.

— Iar eu am un fiu și cândva am avut trei. M-ai privat de răzbunarea mea.

Catelyn îl înfruntă cu calm:

— Lord Rickard, moartea Regicidului n-ar fi cumpărat viaţă pentru fiii tăi. Dar viaţa lui poate cumpăra viaţă pentru copiii mei.

Lordul era neîmpăcat.

— Jaime Lannister te-a jucat pe degete. Ai cumpărat un sac de vorbe goale, nimic altceva. Fiii mei, Torrhen și Eddard, meritau mai mult de la tine.

— Lasă-ne, Karstark, murmură Marelejon, încrucișându-și braţele uriașe peste piept. A fost nesăbuinţa unei mame. Așa sunt femeile.

— Nesăbuința unei mame? Lordul Karstark se întoarse către Lordul Umber. Eu o numesc trădare.

— *Ajunge!* Pentru o clipă doar, Robb semăna mai mult cu Brandon decât cu tatăl său. Nimeni nu o numește trădătoare pe doamna de Winterfell în prezența mea, Lord Rickard. Când i se adresă lui Catelyn, glasul i se înmuie: Dacă mi-aș putea dori ca Regicidul să se întoarcă în lanțuri, aș face-o. L-ai eliberat fără știrea sau consimțământul meu... dar știu că ai făcut-o din dragoste pentru Arya și Sansa, și din durere pentru Bran și Rickon. Am învățat că dragostea nu e întotdeauna *înțeleaptă.* Poate să ne conducă la o mare nebunie, dar ne urmăm inima... oriunde ne-ar duce. Nu-i așa, mamă?

Oare asta am făcut eu?

— Dacă inima m-a dus la nesăbuință, mi-aș repara bucuroasă greșeala cum aș putea mai bine, în fața Lordului Karstark și a ta.

Chipul Lordului Rickard era neclintit.

— *Reparațiile* tale îi vor încălzi pe Torrhen și pe Eddard în mormintele reci în care i-a îngropat Regicidul? Își făcu loc printre Marelejon și Maege Mormont și părăsi sala.

Robb nu făcu nici un gest ca să-l rețină.

— Iartă-l, mamă.

— Dacă mă vei ierta și tu.

— Te-am iertat. Știu ce înseamnă să iubești cu atâta putere încât să nu te gândești la nimic altceva.

Catelyn își plecă creștetul.

— Îți mulțumesc. *Măcar pe acest copil nu l-am pierdut.*

— Trebuie să vorbim, continuă Robb. Tu și unchii mei. Despre asta și... altele. Intendent, anunță sfârșitul.

Utherydes Wayn lovi cu toiagul în podea și

vesti retragerea, iar lorzii riverani și cei nordici se îndreptară cu toții către uși. Abia atunci își dădu seama Catelyn ce anume lipsea. *Lupul. Lupul nu e aici. Unde e Vânt Cenușiu?* Știa că lupul străvechi se întorsese cu Robb, auzise câinii, dar nu era în sală, nu se afla lângă fiul ei, unde-i era locul.

Dar înainte să se gândească măcar să-l întrebe pe Robb, se pomeni înconjurată de un cerc de binevoitori. Lady Mormont îi luă mâna și spuse:

— Doamna mea, dacă Cersei Lannister mi-ar fi luat două dintre fiice, aș fi făcut la fel.

Marelejon, care nu ținea la etichetă, o ridică, strivindu-i brațele cu mâinile-i imense și păroase:

— Puiul tău de lup l-a mușcat o dată pe Regicid, ar face-o din nou, dacă ar fi nevoie.

Galbart Glover și Lordul Jason Mallister erau mai reci, iar Jonos Bracken aproape glacial, dar cuvintele lor erau destul de curtenitoare. Fratele ei fu ultimul care se apropie de ea.

— Mă rog și eu pentru fetele tale, Cat. Sper că nu te îndoiești de asta.

— Bineînțeles că nu. Îl sărută. Te iubesc pentru asta.

Când nu mai rămase nimic de spus, Sala Mare a Riverrunului era aproape goală, doar cu Robb, cei trei Tully și cei șase străini pe care Catelyn nu știa de unde să-i ia. Îi privi curioasă.

— Doamna mea, domnilor, sunteți nou-veniți alături de cauza fiului meu?

— Nou-veniți, spuse tânărul cavaler, cel cu scoicile, dar aprig ne e curajul și neclintită loialitatea, după cum nădăjduiesc că vă vom dovedi, doamnă.

Robb avea un aer stânjenit.

— Mamă, zise el, dă-mi voie să ți-o prezint

pe Lady Sybell, soţia Lordului Gawen Westerling al Cragului. Femeia mai vârstnică se apropie, cu o mină solemnă. Soţul ei a fost unul dintre cei pe care i-am luat ostatici în Pădurea Șoaptelor.

Westerling, da, gândi Catelyn. *Pe blazonul lor sunt șapte scoici albe pe fond nisipiu. O casă mică, jurată Lannisterilor.*

Robb le făcu semn celorlalţi străini să se apropie, fiecare pe rând.

— Ser Rolph Spicer, fratele Doamnei Sybell. A fost castelan la Crag când l-am capturat. Cavalerul piperniţelor își înclină capul. Îndesat, cu nasul spart și barba retezată scurt, bărbatul părea destul de îndrăzneţ. Copiii Lordului Gawen și ai Doamnei Sybell. Ser Raynald Westerling. Cavalerul scoicilor zâmbi sub mustața-i stufoasă. Tânăr, uscăţiv, grosolan, avea dinţi sănătoși și o chică deasă de păr castaniu. Elenya. Fetița făcu o scurtă plecăciune. Rollam Westerling, scutierul meu. Băiatul dădu să îngenuncheze, observă că nimeni altcineva nu îngenunchea și făcu, în schimb, o plecăciune.

— Onoarea e de partea mea, spuse Catelyn. *Oare a reușit Robb să câștige loialitatea Cragului?* Dacă așa stăteau lucrurile, nu era de mirare că clanul Westerling era alături de el. Casterly Rock nu trecea ușor cu vederea asemenea trădări, de când Tywin Lannister ajunsese la vârsta potrivită să poată merge la război...

Fecioara se apropie ultima și cu multă sfială. Robb îi luă mâna.

— Mamă, spuse el, am marea onoare să ţi-o prezint pe Lady Jeyne Westerling, fiica cea mare a Lordului Gawen și... ah... soţia mea.

Primul gând care îi trecu prin minte lui

Catelyn a fost: *Nu, nu se poate, ești doar un copil.*

Cel de-al doilea: *Și, în plus, te-ai făgăduit alteia.*

Iar cel de-al treilea gând: *Mamă, ai milă; Robb, ce-ai făcut?*

Abia apoi veni întârziata amintire: *Nesăbuințe făcute din dragoste! M-a prins cu abilitate, ca pe un iepure în cursă. Se pare că l-am iertat deja.* Cu supărarea ei se amesteca și o admirație îndurerată; scena fusese pregătită cu o iscusință de maestru păpușar... sau de rege.

— Am o nouă fiică, spuse ea, mai rece decât avusese de gând. O sărută pe fata înspăimântată pe ambii obraji. Fii bine-venită în castelul și în inimile noastre.

— Mulțumesc, doamna mea. Îi voi fi lui Robb o soție bună și devotată, jur. Și o regină pe cât de înțeleaptă îmi stă în puteri.

Regină. Da, fetița asta drăgălașă este regină. Să nu uit asta. Era frumoasă, fără îndoială, cu buclele-i castanii, fața în formă de inimă și zâmbetul acela sfios. Uscățivă, dar cu șolduri bine conturate, observă Catelyn. *Cel puțin ar trebui să poată nască cu ușurință copii.*

Lady Sybell interveni, înainte să mai continue discuțiile.

— Suntem onorați că ne-am unit cu Casa Stark, doamna mea, dar în același timp, suntem foarte osteniți. Am venit cale lungă, într-un timp foarte scurt. Ne putem retrage în camerele noastre, ca să poți tăifăsui cu fiul tău?

— Ar fi cel mai bine. Robb o sărută pe Jeyne. Intendentul vă va găsi camere potrivite.

— Vă duc eu la el, se oferi Ser Edmure Tully.

— Ești foarte amabil, spuse Lady Sybell.

— Trebuie să plec și eu? întrebă Rollam, băiatul. Sunt scutierul tău.

Robb râse.

— Dar n-am nevoie de scutier chiar acum.

— Oh.

— Înălțimea Sa s-a descurcat timp de șaisprezece ani și fără tine, Rollam, zise Ser Raynald, cavalerul scoicilor. Cred că va mai supraviețui câteva ore. Luându-și hotărât frățiorul de mână, îl conduse afară din încăpere.

— Soția ta este încântătoare, spuse Catelyn când rămaseră singuri, iar familia Westerling pare vrednică... numai că Lordul Gawen e omul lui Tywin Lannister, nu-i așa?

— Da. Jason Mallister l-a capturat în Pădurea Șoaptelor și îl ține de atunci la Garda Mării, pentru răscumpărare. Desigur, acum îl voi elibera, deși s-ar putea să nu dorească să mi se alăture. Mă tem că ne-am căsătorit fără consimțământul lui, iar căsătoria asta îl pune în mare primejdie. Cragul nu e puternic. Din dragoste pentru mine, Jeyne ar putea pierde totul.

— Iar tu, zise Catelyn cu blândețe, i-ai pierdut pe Freyi.

Tresărirea lui spunea totul. Catelyn înțelegea acum glasurile furioase, de ce Perwyn Frey și Martyn Rivers plecaseră atât de grăbiți, făcând flamura lui Robb una cu pământul.

— Îndrăznesc să te întreb câte săbii vin cu mireasa ta, Robb?

— Cincizeci. O duzină de cavaleri. Glasul îi era mohorât, și avea și de ce. Când se încheiase contractul de căsătorie, la Gemeni, bătrânul Lord Walder Frey îl însoțise pe Robb cu o mie de cavaleri călare și aproape trei mii de pedeștri.

— Jeyne e pe cât de frumoasă pe atât de ageră. Și blândă, pe deasupra. Are o inimă nobilă.

De săbii ai tu nevoie, nu de inimi nobile. Cum ai putut face asta, Robb? Cum ai putut fi atât de nechibzuit, atât de prost? Cum ai putut fi atât de... atât de foarte... tânăr? Dar reproșurile nu-și aveau rostul aici. Nu spuse decât:

— Povestește-mi cum s-a întâmplat.

— Eu i-am luat castelul, iar ea mi-a luat inima. Robb zâmbi. Cragul era slab păzit, așa că l-am luat cu asalt într-o noapte. Walder cel Negru și Miculjon au condus grupuri de asalt peste ziduri, în timp ce eu spărgeam poarta principală cu un berbece. M-am ales cu o săgeată în braț chiar înainte ca Ser Rolph să ne predea castelul. Rana a părut un fleac la început, dar a puroiat. Jeyne a cerut să fiu dus în propriul ei pat și m-a îngrijit până ce mi-a trecut fierbințeala. Și era cu mine când Marelejon mi-a adus vestea despre... despre Winterfell. Bran și Rickon. În noaptea aceea, ea... ea mi-a adus alinare, mamă.

Lui Catelyn nu trebuia să i se spună ce fel de alinare îi adusese Jeyne Westerling fiului ei.

— Și ai luat-o de soție în ziua următoare.

Robb o privi în ochi, mândru și nefericit în același timp.

— A fost singurul lucru onorabil pe care-l puteam face. E blândă și dulce, mamă, îmi va fi o soție bună.

— Poate. Dar asta nu-l va aduce pe Lordul Frey la sentimente mai bune.

— Știu, răspunse îndurerat fiul ei. Am stricat totul, în afară de bătălii, nu-i așa? Credeam că bătăliile vor fi partea cea mai grea, dar... de ți-aș fi dat ascultare și l-aș fi ținut pe Theon ostatic, aș stăpâni nordul și acum, iar Bran și Rickon s-ar afla la Winterfell, vii și nevătămați.

— Poate. Sau poate că nu. Poate că și așa Lordul Balon ar fi riscat un război. Ultima oară

când a încercat să pună mâna pe o coroană, l-a costat doi fii. Poate că i s-ar fi părut un chilipir să piardă doar unul de data asta. Îi atinse brațul. Ce s-a întâmplat cu Freyii după ce v-ați căsătorit?

Robb clătină din cap.

— Cu Ser Stevron poate că aș fi reușit să cad la pace, dar Ser Ryman e prost ca noaptea, iar Walder cel Negru... omul ăla nu și-a căpătat numele pentru culoarea bărbii, te asigur. A mers atât de departe, încât a spus că surorile lui nu vor fi dispuse să se mărite cu un văduv. Aș fi fost în stare să-l omor pentru asta, dacă Jeyne nu m-ar fi implorat să am milă.

— Ai adus Casei Frey o gravă insultă, Robb.

— Nici prin gând nu mi-a trecut. Ser Stevron și-a dat viața pentru mine, iar Olyvar a fost cel mai credincios scutier pe care și l-ar fi putut dori orice rege. A cerut să rămână cu mine, dar Ser Ryman l-a luat împreună cu ceilalți. Toată oastea lor. Marelejon m-a îndemnat să-i atac...

— Să te lupți cu ai tăi în mijlocul dușmanilor? S-ar fi zis cu tine.

— Da. Mă gândeam că am putea aranja alte partide pentru fiicele Lordului Walder. Ser Wendel Manderly s-a oferit să ia una, iar Marelejon îmi spune că unchii săi vor să se recăsătorească. Dacă Lordul Walder e rezonabil...

— Nu e rezonabil, zise Catelyn. E mândru și iute la mânie. Știi asta. Voia să fie bunic de rege. Nu-l vei îmbuna oferindu-i doi bătrâni tâlhari încărunțiți și pe cel de-al doilea fiu al celui mai gras bărbat din Cele Șapte Regate. Nu numai că ți-ai încălcat jurământul, dar ai terfelit onoarea Gemenilor, alegând o soție dintr-o casă neînsemnată.

Robb se zburli la auzul acestor vorbe.

— Sângele Westerling e mai bun decât al Freyilor. Provin dintr-o familie străveche și descind din Primii Oameni. Regii Stâncii se căsătoreau uneori cu fete din familia Westerling, înainte de Cucerire, și a mai existat o Jeyne Westerling care a fost regina Maegor, acum trei sute de ani.

— Iar toate acestea nu vor face decât să-i pună sare pe rană Lordului Walder. Întotdeauna l-a ros faptul că mai vechile case i-au privit pe Frey de sus, ca pe niște parveniți. Nu e prima insultă pe care a îndurat-o. Jon Arryn nu a fost dispus să-i crească nepoții, iar tatăl meu l-a refuzat când i-a oferit una dintre fiicele sale pentru Edmure. Catelyn făcu semn cu capul către fratele ei, când acesta li se alătură din nou.

— Înălțimea Ta, spuse Brynden Peștele Negru, poate ar fi mai bine să continuăm discuția asta în particular.

— Da. Robb avea un glas obosit. Aș face moarte de om pentru o cupă cu vin. În sala de audiențe, cred.

În timp ce porniră în sus pe scări, Catelyn puse întrebarea care o frământa de când intrase în sala mare a castelului:

— Robb, unde e Vântul Cenușiu?

— În curte, cu o halcă de berbec. I-am spus îngrijitorului să-l hrănească.

— Înainte îl țineai întotdeauna cu tine.

— Un castel nu e locul potrivit pentru un lup. Devine agitat, ai văzut. Mârâie și dă să muște. N-ar fi trebuit să-l iau cu mine la război. A ucis prea mulți oameni ca să se mai teamă acum de ei. Jeyne e neliniștită în preajma lui, iar pe mama ei o sperie.

Și iată miezul problemei, gândi Catelyn.

— E parte din tine, Robb. Să se teamă de el

înseamnă să se teamă de tine.

— Nu sunt lup, oricum mi s-ar spune. Robb părea iritat. Vântul Cenușiu a ucis un om la Crag, un altul la Ashemark și șase sau șapte la Oxcross. Dacă ai fi văzut...

— Am văzut lupul lui Bran sfârtecând beregata unui om la Winterfell, zise ea cu asprime, și pentru asta l-am iubit.

— Asta e altceva. Omul de la Crag era un cavaler pe care Jeyne îl cunoștea de o viață. N-o poți învinui că se teme. Vântul Cenușiu nu-l place nici pe unchiul ei. Își arată colții ori de câte ori Ser Rolph se apropie de el.

Catelyn fu străbătută de un fior.

— Alungă-l pe Ser Rolph. Numaidecât.

— Unde? Înapoi la Crag, ca Lannisterii să aibă ocazia să-i înalțe capul într-o țeapă? Jeyne îl iubește. E unchiul ei și, în plus, un cavaler fără cusur. Am nevoie de mai mulți oameni ca Rolph Spicer, nu de mai puțini. N-am să-l izgonesc doar fiindcă lupului meu nu pare să-i placă felul cum miroase.

— Robb. Catelyn se opri și îl prinse de braț. Cândva ți-am spus să-l ții pe Theon Greyjoy aproape și nu m-ai ascultat. Ascultă-mă de data aceasta. *Scapă de omul ăsta.* Nu spun că trebuie să-l izgonești. Găsește o misiune care cere un om curajos, o sarcină onorabilă, n-are importanță ce... dar *nu-l ține lângă tine.*

Robb se încruntă.

— Ar trebui să-l pun pe Vânt Cenușiu să-mi adulmece toți cavalerii? S-ar putea să mai fie și alții al căror miros să nu-i fie pe plac.

— Orice om care nu e pe placul Vântului Cenușiu e un om pe care nu-l vreau în preajma ta. Lupii aceștia sunt mai mult decât lupi, Robb. Trebuie să știi asta. Cred că zeii ni i-au trimis. Zeii tatălui tău, vechii zei ai nordului. Cinci pui

de lup, Robb, cinci pentru cinci copii Stark.

— Șase, zise Robb. A fost un lup și pentru Jon. Eu i-am găsit, ai uitat? Știu câți au fost și de unde au venit. Și eu gândeam ca tine, că lupii sunt străjerii noștri, protectorii noștri, până când...

— Până când?... îl îmboldi ea. Gura lui Robb se crispa.

— ... până când am aflat că Theon i-a ucis pe Bran și Rickon. Lupii nu le-au fost de ajutor. Nu mai sunt copil, mamă. Sunt rege și mă pot apăra singur. Oftă. Voi găsi o sarcină pentru Ser Rolph, un pretext oarecare ca să-l îndepărtez. Nu din cauza mirosului său, ci ca să te liniștesc. Ai suferit destul.

Ușurată, Catelyn îl sărută ușor pe obraz, înainte ca restul celorlalți să se ivească pe după cotul scării și, pentru o clipă, Robb fu din nou băiatul ei, nu regele ei.

Camera personală de audiențe a Lordului Hoster era o încăpere mică, deasupra Sălii Mari, mai potrivită pentru discuții intime. Robb se așeză pe jilț, își scoase coroana și o așeză pe podea, lângă el, în timp ce Catelyn sună după vin. Edmure îi împuia capul unchiului său cu întreaga poveste a bătăliei de la Moara de Piatră. Abia după ce servitorii veniră și plecară, Peștele Negru își drese glasul și spuse:

— Cred c-am auzit cu toții destul din lăudăroșeniile tale, nepoate.

Edmure fu luat prin surprindere.

— Lăudăroșenii? Ce vrei să spui?

— *Vreau să spun,* zise Peștele Negru, că datorezi Înălțimii Sale mulțumiri pentru îngăduință. A jucat rolul acela în Sala Mare doar ca să nu te umilească în fața oamenilor tăi. De-aș fi fost în locul lui, te-aș fi luat la refec pentru nerozia ta, în loc să ridic în slăvi

nebunia asta cu vadurile.

— Oameni destoinici au murit ca să apere acele vaduri, unchiule.

Edmure părea contrariat.

— Ce, nimeni nu poate să aibă victorii în afară de Tânărul Lup? Ți-am furat gloria, Robb?

— *Înălțimea Ta,* îl corectă Robb, glacial. M-ai acceptat ca rege, unchiule. Sau ai uitat și asta?

Peștele Negru spuse:

— Ți s-a poruncit să aperi Riverrunul, Edmure, nimic mai mult.

— Am apărat Riverrunul și, în plus, am umplut de sânge nasul Lordului Tywin...

— Într-adevăr, replică Robb. Dar un război nu se câștigă cu un nas spart, nu-i așa? Ți-a trecut vreodată prin minte să te întrebi de ce am rămas în vest atâta vreme după Oxcross? Știai că nu am destui oameni ca să atac Lannisportul sau Casterly Rock.

— Păi... mai erau și alte castele... aur, vite...

— Crezi că noi am rămas acolo pentru *jafuri?* Lui Robb nu-i venea să-și creadă urechilor. Unchiule, voiam ca Lordul Tywin să vină spre vest.

— Eram cu toții călări, zise Ser Brynden. Oastea Lannisterilor era în cea mai mare parte pe jos. Intenționam să-l hăituim pe Lordul Tywin de colo-colo pe coastă, pe urmă să ne furișăm în spatele lui, să luăm o poziție defensivă puternică pe drumul aurului, într-un loc găsit de cercetașii mei unde terenul ne-ar fi favorizat. Dacă ne-ar fi atacat acolo, ar fi plătit un preț amarnic. De nu, ar fi fost prins în cursă la vest, la o sută de leghe de locul în care ar fi trebuit să fie. În tot acest timp ne-am fi dus traiul din roadele pământului său, în loc ca el să trăiască din roadele pământului nostru.

— Lordul Stannis era cât pe ce să atace

Debarcaderul Regelui, zise Robb. Poate ne-ar fi scăpat de Joffrey, de regină, de Pezevenghi dintr-o singură, sângeroasă lovitură. Apoi poate am fi reușit să încheiem o pace.

Edmure se uită de la unchi la nepot.

— Nu mi-ați spus niciodată.

— *Ți-am spus* să aperi Riverrunul, zise Robb. Care parte din porunca asta n-ai priceput-o?

— Când l-ai oprit pe Lordul Tywin la Furca Roșie, zise Peștele Negru, l-ai întârziat tocmai îndeajuns cât să ajungă la el călăreții care veneau de la Podul Amar și să-i spună ce se întâmpla la est. Lordul Tywin și-a întors oastea îndată, unindu-și forțele cu Matthis Rowan și Randyll Tarly, lângă izvoarele Apei Negre, și s-a îndreptat în marș forțat către Cascada Saltimbancului, unde i-a găsit pe Mance Tyrell și pe doi dintre fiii săi așteptând, cu o oaste uriașă și o flotă de corăbii cu pânze. Au plutit în josul râului, au debarcat la o jumătate de zi de mers călare de oraș și l-au atacat pe Stannis din spate.

Catelyn își amintea curtea Regelui Renly, așa cum o văzuse la Podul Amar. O mie de trandafiri aurii fâlfâind în vânt. Zâmbetul sfios al Reginei Margaery și vorbele-i blânde, fratele ei, Cavalerul Florilor, cu tâmplele însângerate. *Dacă a trebuit să cazi în brațele unei femei, fiul meu, de ce n-au putut să fie ale lui Margaery Tyrell?* Bogăția și puterea Highgardenului ar fi cântărit greu în luptele ce aveau să vină. *Și, poate, Vântului Cenușiu i-ar fi plăcut mirosul ei.*

Edmure avea un aer năpăstuit.

— N-am vrut niciodată să... *niciodată.* Robb, trebuie să mă lași să-mi răscumpăr greșeala. Voi fi în fruntea următoarei bătălii.

Ca să-ți răscumperi greșeala, frățioare, sau de dragul gloriei? se întrebă Catelyn.

— Următoarea bătălie, spuse Robb. Ei, bine, asta se va întâmpla destul de curând. Odată Joffrey căsătorit, Lannisterii mă vor ataca din nou, nu mă îndoiesc, iar de data asta Tyrellii vor fi alături de ei. Și s-ar putea să fiu nevoit să-i înfrunt și pe Freyi, dacă va fi după voia lui Walder cel Negru...

— Atâta vreme cât Theon Greyjoy stă pe tronul tatălui nostru, cu mâinile mânjite de sângele fraților tăi, acești alți dușmani trebuie să mai aștepte, îi spuse Catelyn fiului ei. Datoria ta dintâi e să-ți aperi neamul, să recucerești Winterfellul și să-l atârni pe Theon într-o colivie pentru ciori, să moară încet. Sau, de nu, lasă coroana aceea deoparte pentru vecie, Robb, căci oamenii vor ști că nu ești nicidecum un rege adevărat.

După felul cum o privi, Catelyn își dădu seama că trecuse multă vreme de când cineva îndrăznise să-i vorbească lui Robb atât de direct.

— Când am aflat că Winterfellul a căzut, am vrut să mă duc îndată la nord, spuse el, ușor defensiv. Voiam să-i eliberez pe Bran și Rickon, dar am crezut... niciodată nu mi-am închipuit că Theon ar fi în stare să le facă vreun rău, sincer. Dacă mi-ar fi trecut prin minte...

— E prea târziu pentru *dacă și parcă,* îl întrerupse Catelyn. Nu ne mai rămâne decât răzbunarea.

— Ultimele vești pe care le avem de la nord ne spun că Ser Rodrik a înfrânt o oaste a oamenilor de fier lângă Castelul lui Torrhen și adună trupe la Casterly Rock ca să recucerească Winterfellul, spuse Robb. Poate că a și făcut-o deja. N-am mai auzit nimic de multă vreme. Și ce se întâmplă cu Tridentul, dacă eu mă îndrept spre nord? Nu le pot cere lorzilor riverani să-și

abandoneze propriul neam.

— Nu, spuse Catelyn. Lasă-i să-i păzească pe ai lor și recâștigă nordul cu oameni ai nordului.

— Cum să-i aduci pe oamenii nordului la nord? o întrebă fratele ei, Edmure. Oamenii nordului stăpânesc marea apusului. Casa Greyjoy e stăpână și peste Moat Cailin. Nici o armată n-a luat până acum Moat Cailin. Chiar și să mărșăluiești împotriva lui e o nebunie. Am putea fi prinși în cursă pe drum, cu oamenii de fier în fața noastră și Freyii furioși în spate.

— Trebuie să-i recâștigăm pe Freyi de partea noastră, zise Robb. Cu ei, încă avem o șansă de izbândă, oricât de mică. Fără ei, nu văd nici o speranță. Sunt dispus să-i dau Lordului Walder orice va cere... scuze, onoruri, pământuri, aur... trebuie să existe *ceva* care să-i domolească mândria...

— Nu ceva, zise Catelyn. *Cineva*.

JON

— Ți se par destul de mari? Fulgii de nea se așezau ca niște pistrui pe fața largă a lui Tormund, topindu-i-se în păr și în barbă.

Uriașii se legănau încet pe spinarea mamuților, trecând călare, doi câte doi. Calul de luptă al lui Jon se feri, înfricoșat de o asemenea ciudățenie, dar era greu de spus dacă mamuții sau călăreții lor erau cei care îl speriaseră. Până și Nălucă făcu un pas înapoi, dezvelindu-și colții, cu un mârâit înfundat. Lupul străvechi era mare, dar mamuții îl întreceau de departe și erau cu duiumul.

Jon luă calul de căpăstru și-l ținu nemișcat, ca să poată număra uriașii ivindu-se prin zăpada viscolită și cețurile palide care se învârtejeau de-a lungul Apei Laptelui. Trecuse bine de cincizeci când Tormund spuse ceva și Jon pierdu șirul. *Trebuie că sunt sute.* Indiferent câți trecuseră, parcă nu mai conteneau să vină.

În poveștile Bătrânei Nan, uriașii erau oameni neobișnuit de mari care trăiau în castele colosale, se luptau cu săbii imense și umblau de colo-colo în cizme în care un băiat s-ar putea ascunde. Aceștia erau altfel, mai asemănători cu urșii decât cu oamenii și la fel de păroși ca mamuții pe care-i călăreau. Văzându-i așezați, era greu să-ți dai seama cât de mari erau de fapt. *Înalți de trei metri, poate, sau patru,* gândi Jon. *Poate cinci, dar nu mai înalți.* Piepturile bombate ar fi putut trece drept ale unor oameni, dar brațele lor atârnau prea jos, iar umerii păreau de două ori mai largi

decât talia. Aveau picioarele mai scurte decât brațele, însă foarte groase și nu purtau nici un fel de încălțări. Labele picioarelor – apariții lătărețe, aspre, bătătorite și negre. În absența gâtului, barba le țâșnea dintre omoplați, iar fețele lor erau turtite și grosolane. Ochii de șobolan, nu mai mari decât niște mărgele, aproape că se pierdeau între pliurile de carne bătucită, dar fojgăiau întruna, adulmecând tot ce vedeau.

Nu poartă blănuri, își dădu el seama. *E părul lor.* O blană lățoasă le acoperea trupurile, mai deasă sub talie și mai rară deasupra. Dinspre ei se răspândea o duhoare sufocantă, dar poate că venea de la mamuți. *Și Joramun suflă din Cornul Iernii și trezi uriașii din pământ.* Căută din priviri săbiile mari, lungi de trei metri, dar văzu numai ciomege. Majoritatea erau pur și simplu crengile copacilor uscați, unele târând încă după ele ramuri desfrunzite. Câteva aveau un fel de gheme legate la capăt, formând ghioage uriașe. *Cântecul nu spune dacă sunetul cornului i-a adormit.*

Unul dintre uriașii care veneau năvalnic spre ei părea mai vârstnic decât ceilalți. Avea blana cenușie cu dungi albe, iar mamutul pe care îl călărea, mai mare decât oricare dintre mamuții celorlalți, era, de asemenea, gri cu alb. Tormund îi strigă ceva în trecere, cuvinte horcăite, într-o limbă pe care Jon nu o înțelese. Buzele uriașului se desfăcură, dezvelind o gură plină de dinți imenși, lați, și scoțând un sunet, jumătate râgâit, jumătate huruit. După o clipă, Jon își dădu seama că uriașul râdea. Mamutul își întoarse capul masiv pentru a le arunca o privire fugară celor doi, trecându-și un colț uriaș peste capul lui Jon în timp ce bestia înainta, lăsând urme gigantice în noroiul moale

și zăpada proaspătă de la malul râului. Uriașul strigă și el ceva în aceeași limbă aspră pe care o folosise Tormund.

— Era regele lor? întrebă Jon.

— Uriașii n-au regi, după cum n-au nici mamuții, nici ursii polari și nici balenele gigantice din marea cenușie. Acela era Mag Mar Tun Doh Weg. Mag cel Puternic. Poți să îngenunchezi în fața lui, dacă poftești, nu se supără. Știu că genunchii tăi de om îngenuncheat ard de dorul unui rege în fața căruia să se plece. Dar ai grijă să nu te calce în picioare. Uriașii au ochii slabi și s-ar putea să nu observe o cioară mică, hăt, departe, la picioarele lor.

— Ce i-ai spus? Ai vorbit în Limba Veche?

— Da. L-am întrebat dacă e tatăl lui cel pe care-l călărește; seamănă atât de mult, numai că miroase mai bine.

— Iar el ce ți-a spus?

Tormund Thunderfist căscă gura într-un zâmbet știrb.

— M-a întrebat dacă cea de colo, care vine călare în spatele meu, cu obrajii roz și netezi, e fiica mea. Sălbaticul își scutură zăpada de pe braț și își întoarse calul. S-ar putea să nu mai fi văzut niciodată un bărbat fără barbă. Haide, pornim înapoi. Mance e cu o falcă-n cer și una-n pământ când nu mă găsește la locul obișnuit.

Jon se întoarse și îl urmă pe Tormund către capătul coloanei, cu mantia nouă atârnându-i greu pe umeri. Era făcută din blană nespălată de oaie, purtată cu lâna pe dinăuntru, așa cum îi sugeraseră sălbaticii. Îl apăra destul de bine de zăpadă, iar noaptea era plăcută și caldă, dar Jon își păstrase și mantia neagră, împăturită sub șa.

— E adevărat că ai ucis cândva un uriaș? îl

întrebă pe Tormund, în timp ce mergeau. Nălucă sălta pe tăcute în spatele lor, lăsând urme în zăpada proaspătă.

— Păi, de ce te-ai îndoi de un om puternic ca mine? Era iarnă și eram un băieţandru, prost ca toţi băieţii. Am mers prea departe, calul mi-a murit și pe urmă m-a prins o furtună. O furtună *adevărată,* nu un vânticel ca ăsta. Ha! Știam c-aș putea muri înghețat înainte să se oprească. Așa că am găsit o uriașă adormită, i-am spintecat pântecele și m-am ghemuit înăuntru. Mi-a ținut de cald destul, o, da, dar duhoarea aproape că m-a răpus. Partea cea mai rea a fost că la venirea primăverii s-a trezit și m-a luat drept pruncul ei. M-a alăptat trei luni întregi până să pot scăpa. Ha! Dar uneori mi-e dor de laptele uriașei.

— Dacă te-a hrănit, înseamnă că n-ai omorât-o.

— Nu, dar vezi să nu te apuci să dai din gură. Tormund Năpasta Uriașilor sună mai bine decât Tormund Ţâncul Uriașilor, și ăsta e purul adevăr.

— Și cum ai ajuns la celelalte nume ale tale? întrebă Jon. Mance ţi-a zis Cornistul, nu-i așa? Regele-Mied de la Castelul Afurisit și Bărbatul Ursoaicelor și Tatăl Oștirilor. Despre suflatul din corn voia să audă în special, dar nu îndrăznea să-l întrebe direct. *Și Joramun suflă din Cornul Iernii și trezi uriașii din pământ.* Oare de acolo veniseră, ei și mamuţii lor? Oare Mance Rayder găsise Cornul lui Joramun și i-l dăduse lui Tormund Pumn de Tunet să sufle în el?

— Toate ciorile sunt atât de curioase? întrebă Tormund. Ei, bine, iată o poveste pentru tine. Era într-o altă iarnă, mai friguroasă chiar decât cea pe care o petrecusem în burta

uriașei, și ningea zi și noapte, cu fulgi mari cât țeasta ta, nu cu fulguleți din ăștia. Ninsese atât de tare, încât jumătate din sat era îngropat. Mă aflam în Castelul Arămiu, doar cu un poloboc de mied să-mi țină de urât și nimic altceva de făcut decât să-l beau. Cu cât beam mai mult, cu atât mă gândeam mai abitir la femeia care locuia în apropiere, o femeie voinică, cu cei mai mari sâni pe care i-ai văzut vreodată. Era îndărătnică femeia, dar, oh, știa să fie și caldă, și în toiul iernii un bărbat are nevoie de căldură.

Cu cât beam mai mult, cu atât mai mult mă gândeam la ea, și cu cât mă gândeam mai mult la ea, cu atât mi se întărea mai mult mădularul, până când n-am mai putut suporta. Neghiob cum eram, m-am încotoșmănat în blănuri din cap până-n picioare, mi-am înfășurat un ghem de lână peste față și am pornit s-o caut. Ninsoarea cădea atât de tare, încât m-am răsucit de vreo două ori, iar vântul bătea direct prin mine, înghețându-mi oasele, dar în cele din urmă am ajuns la ea, așa înfofolit cum eram.

Femeia era iute la mânie și s-a împotrivit din răsputeri când am pus mâna pe ea. Tot ce am putut să fac a fost s-o duc pe sus acasă și s-o dezbrac de blănurile alea, dar când am reușit, a fost chiar mai fierbinte decât îmi aminteam – și mai petrecusem cândva clipe plăcute împreună – iar pe urmă am adormit. A doua zi dimineață, când m-am trezit, ninsoarea se oprise și soarele strălucea, dar nu eram în stare să mă bucur de vremea frumoasă. Din cap până-n picioare eram sfârtecat și zdrobit, cu jumătate din membru mușcat, iar acolo, pe podea, zăcea o blană de ursoaică. Și curând după aceea oamenii liberi povesteau despre o ursoaică golașă care colinda prin pădure, cu doi pui ciudați după ea. Ha! Se lovi peste coapsa

cărnoasă. Aș vrea s-o mai pot găsi. Era bună de tăvăleală ursoaica aia. Cu nici o femeie n-am avut vreodată o asemenea trântă, nici fii așa de puternici.

— Ce ai putea să faci dacă ai găsi-o *într-adevăr?* întrebă Jon. Ziceai că ți-a mușcat jumătate din mădular.

— O jumătate. Și mădularul meu pe jumătate e de două ori mai lung decât mădularul oricărui alt bărbat. Tormund mârâi. Cât despre tine... e adevărat că ți-au tăiat bărbăția când te-au luat la Zid?

— Nu, răspunse Jon, ofensat.

— Eu cred că trebuie să fie adevărat. Altfel ce motiv ai avea s-o refuzi pe Ygritte? Nici măcar nu ți s-ar împotrivi, aș zice. Fata te vrea, mie mi-e destul de limpede.

Prea al naibii de limpede, gândi Jon, *ți se pare că jumătate din coloană a observat.* Cercetă zăpada care cădea, ca Tormund să nu-l vadă roșind. *Sunt un bărbat al Rondului de Noapte,* își reaminti. Atunci, de ce se simțea ca o fecioară sfielnică?

Își petrecea aproape toate zilele în compania Ygrittei. Și aproape toate nopțile. Mance Rayder nu fusese orb la neîncrederea pe care Rattleshirt o arătase față de „influența ciorii", astfel că, după ce-i dăduse lui Jon noua mantie din blană de oaie, sugerase că poate ar vrea să călătorească alături de Tormund Năpasta Uriașilor. Jon se învoise bucuros, iar în ziua următoare Ygritte și Ryk Sabie-Lungă părăsiră grupul lui Rattleshirt pentru a i se alătura lui Tormund.

— Oamenii liberi merg cu cine vor, i-a spus fata, iar noi ne-am săturat până peste cap de Sac de Oase.

În fiecare seară când își așezau tabăra,

Ygritte își trăgea blănurile lângă ale lui, fie că Jon era așezat lângă foc, fie că era departe. O dată, se trezise din somn și o găsise cuibărită lângă el, cu brațul peste pieptul lui. A rămas ascultându-i răsuflarea multă vreme, încercând să-și ignore tensiunea dintre picioare. Cercetașii împărțeau adesea blănurile, ca să-și țină unul altuia de cald, însă bănuia că nu doar căldură căuta Ygritte. După această întâmplare, Jon și-a făcut obiceiul de a se folosi de Nălucă pentru a o ține pe Ygritte la distanță. Bătrâna Nan obișnuia să spună povești despre cavaleri și domnițele lor care dormeau în același pat, cu o sabie între ei, de dragul virtuții, dar Jon bănuia că era singura dată când un lup străvechi lua locul sabiei.

Chiar și după aceea, Ygritte stărui. Cu două zile în urmă, Jon făcuse greșeala de a-și dori apă fierbinte pentru baie.

— Rece e mai bună, i-a spus ea neîntârziat, dacă ai pe cineva care să te încălzească după aceea. Râul n-a înghețat încă de tot, hai, du-te.

Jon a râs.

— Ai fi în stare să mă îngheți.

— Toate ciorile se tem de furnicături? Puțină gheață n-o să te omoare. O să sar în apă cu tine, ca să-ți dovedesc.

— Și o să mergem toată ziua cu hainele înghețate pe noi? s-a împotrivit el.

— Jon Snow, nu știi nimic. Nu intri în apă îmbrăcat.

— Nu intru deloc, a zis el hotărât, chiar înainte de a auzi glasul lui Tormund Pumn de Tunet răcnind după el (nu-l auzise, dar ce mai contează).

Se părea că sălbaticii o socoteau pe Ygritte o mare frumusețe datorită părului ei; părul roșu era o raritate printre oamenii liberi, iar despre

cei care îl aveau se spunea că au fost sărutaţi de foc, ceea ce însemna noroc. O fi fost norocos părul Ygrittei, și roșcat, cu siguranţă, dar era atât de încâlcit încât lui Jon îi venea s-o întrebe dacă și-l pieptăna doar la schimbarea anotimpurilor.

Jon știa că la curtea unui lord Ygritte n-ar fi fost considerată niciodată altfel decât o fată oarecare. Avea o faţă rotundă de ţărăncuţă, nasul cârn și dinţi ușor strâmbi, iar ochii îi erau prea depărtaţi. Jon observase toate acestea de prima dată când o zărise, cu pumnalul la gât. Totuși, mai târziu, începuse să remarce și alte lucruri. Când zâmbea, dinţii strâmbi treceau parcă neobservaţi. Și poate că ochii îi erau prea depărtaţi, dar aveau o culoare frumoasă, gri-albăstruie, și erau cei mai vioi ochi pe care îi văzuse Jon. Uneori cânta cu o voce joasă, aspră, care îl stârnea. Iar alteori, lângă foc, când stătea cu genunchii la piept, cu focul trezind reverberaţii în părul ei roșu și se uita la el, zâmbind... ei, bine, și asta stârnea unele lucruri.

Dar era un bărbat al Rondului de Noapte și făcuse un jurământ. *Nu-mi voi lua niciodată soţie, nu voi stăpâni pământuri, nu voi zămisli copii.* Rostise cuvintele în faţa copacului inimii, în faţa zeilor tatălui său. Nu le putea desface... așa cum nu putea să recunoască motivul repulsiei faţă de Tormund Pumn de Tunet, Tată al Ursilor.

— Îţi displace fata? îl întrebă Tormund, în timp ce treceau pe lângă alţi douăzeci de mamuţi, ducând în spate, de data aceasta, sălbatici pe reazeme înalte de lemn, în loc de uriași.

— Nu, dar eu... *Ce-i pot spune ca să mă creadă?* Sunt încă prea tânăr ca să mă însor.

— Să te însori? Tormund râse. Cine a vorbit

de așa ceva? La sud, bărbații trebuie să se însoare cu toate fetele cu care se culcă?

Jon simțea că roșește din nou.

— Mi-a luat apărarea când Rattleshirt a vrut să mă omoare. Nu vreau s-o dezonorez.

— Acum ești un bărbat liber, iar Ygritte e o femeie liberă. Ce dezonoare e să fiți împreună?

— Aș putea s-o las însărcinată.

— Da. Aș spera. Un flăcău voinic sau o fetiță drăgălașă și plină de viață, sărutată de foc. Și ce e rău în asta?

Pentru o clipă, Jon nu-și găsi cuvintele.

— Băiatul... copilul... ar fi un bastard.

— Și bastarzii sunt mai neputincioși decât alți copii? Mai bolnăvicioși, mai ușor de doborât?

— Nu, dar...

— Tu însuți ești bastard. Iar dacă Ygritte nu va voi să aibă un copil, se va duce la o vrăjitoare a pădurii și va bea o cană cu ceai de lună. Tu n-ai ce să te amesteci, după ce plantezi sămânța.

— N-am să aduc pe lume un bastard. Tormund își scutură capul lățos.

— Ce proști sunteți voi, îngenuncheații. De ce ai mai răpit-o pe fată, dacă n-o vrei?

— *Răpit-o?* Eu n-am...

— Ba da, zise Tormund. I-ai omorât pe cei doi cu care era și ai luat-o cu tine, cum numești tu asta?

— Am luat-o ostatică.

— Ai făcut-o să ți se predea.

— Da, dar... Tormund, îți jur, n-am atins-o niciodată.

— Ești *sigur* că nu ți-au retezat mădularul? Tormund ridică din umeri, ca și cum ar fi spus că nu poate pricepe o asemenea nerozie. Ei, bine, acum ești un om liber, dar dacă n-o vrei pe fată, ar fi cel mai bine să-ți găsești o

ursoaică. Dacă un bărbat nu-și folosește mădularul, i se face din ce în ce mai mic, până când, într-o zi, vrea să se ușureze și nu și-l mai găsește.

Jon n-avea nici un răspuns la așa ceva. Nu era de mirare că Cele Șapte Regate îi considerau pe oamenii liberi nu tocmai oameni. *N-au lege, n-au onoare, nici măcar simplă decență. Se fură la nesfârșit unul pe altul, se împerechează ca niște animale, preferă violul căsătoriei și umplu lumea de bastarzi.* Cu toate acestea, începea să țină la Tormund Năpasta Uriașilor, așa vânturălume și flecar cum era. Și la Longspear. Și la Ygritte... *Nu, nu mă voi gândi la Ygritte.*

Alături de cetele lui Longspear și Tormund călătoreau și alți sălbatici, oameni aspri, ca Rattleshirt și Plângătorul, care nici una, nici două, te-ar înjunghia. Era Harma Cap de Câine, un butoiaș de femeie cu obrajii ca niște bucăți de carne albă, care ura câinii și omora câte unul la fiecare două săptămâni, ca să aibă un cap nou pentru stindardul ei, Styr, cel fără urechi, Magnarul din Thenn, pe care oamenii lui îl priveau mai mult ca pe un zeu decât ca pe un stăpân, Varamyr Șasepiei, un șoricel de om care călărea un urs alb, sălbatic, înalt de patru metri când se ridica pe labele din spate. Și oriunde mergeau Varamyr și ursul său, trei lupi și o pisică-nălucă veneau în urma lor. Jon fusese în compania lui doar o dată și asta fusese suficient. I se făcea părul măciucă doar când îl vedea, așa cum se zbârlise blana de pe spatele Nălucii la vederea ursului și a pisicii aceleia lungi și tărcate.

Și mai erau alții, chiar mai fioroși decât Varamyr, din nordul îndepărtat al pădurii bântuite, din văile ascunse ale Colților de Gheață și din locuri încă și mai stranii: oamenii

Ţărmului Îngheţat care călătoreau în șarete făcute din coji de nucă, trase de câini sălbatici, înfricoșătoarele clanuri ale râului îngheţat despre care se spunea că se ospătează cu carne de om, oamenii cavernelor, cu feţele pictate în albastru, purpuriu și verde. Jon văzuse cu ochii lui Copitaţii tropăind în coloană, cu tălpile goale, tari ca pielea fiartă. Snarci sau grumpkini nu văzuse, dar, după cum îl știa pe Tormund, urma să aibă câţiva la cină.

Jumătate din oastea sălbaticilor trăise toată viaţa fără ca măcar să zărească Zidul, din câte își dădea Jon seama, iar cei mai mulţi nu știau o boabă din Limba Comună. Nu avea importanţă. Mance Rayder vorbea în Limba Veche, chiar cânta în această limbă, trecându-și degetele peste coardele lăutei și umplând aerul nopţii de o muzică străveche, ciudată.

Mance petrecuse ani buni adunând imensa oaste greoaie, vorbind ici cu mama unui clan, colo cu un magnar, cucerind un sat cu vorbe dulci, altul cu un cântec și un al treilea cu tăișul sabiei, făcând pace între Harma Cap de Câine și Lordul Oaselor, între clanul Copitaţilor și Fugarii Nopţii. Între oamenii morselor de pe Ţărmul Îngheţat și clanurile canibale ale marilor râuri de gheaţă, contopind o sută de pumnale diferite într-o singură suliţă îndreptată către inima Celor Șapte Regate. Nu avea nici coroană, nici sceptru, nici veșminte de mătase și catifea, dar lui Jon îi era limpede că Mance Rayder era rege mai mult decât doar cu numele.

Jon se alăturase sălbaticilor la porunca lui Qhorin Halfhand: *Mergi cu ei, mănâncă împreună cu ei, luptă alături de ei,* îi spusese cercetașul în noaptea dinaintea morţii sale. *Și urmărește.* Dar, cu toată atenţia cu care îi

urmărise, nu aflase mai nimic. Halfhand bănuise că sălbaticii au pornit spre tărâmul sumbru și pustiu al Colților de Gheață, în căutarea unei arme, a unei puteri, a unei vrăji cumplite cu ajutorul căreia să zdrobească Zidul... dar dacă găsiseră așa ceva, nimeni nu se fălea cu asta în gura mare și nici nu-i arăta lui Jon. Și nici Mance Rayder nu-i dezvăluise vreunul dintre planurile sale. Din acea primă noapte, nu-l mai zărise decât de la distanță.

Îl voi ucide, dacă va fi nevoie. Perspectiva nu-i făcea lui Jon nici o plăcere; o asemenea crimă nu i-ar aduce nici o onoare și va însemna, în același timp, propria lui moarte. Cu toate acestea, nu-i putea lăsa pe sălbatici să zdrobească Zidul, să amenințe Winterfellul și nordul, meleagurile colinelor și Pâraiele, Portul Alb și Țărmul Stâncos sau chiar Gâtul. De opt mii de ani oamenii Casei Stark trăiau și mureau ca să-și apere poporul de asemenea hoți și tâlhari și, bastard sau nu, același sânge curgea și în venele lui Jon Snow. *În plus, Bran și Rickon sunt încă la Winterfell, Maester Luwin, Ser Rodrik, Bătrâna Nan, Farlen, îngrijitorul de câini, Mikken în fierăria lui și Gage lângă cuptoare... toți cei pe care i-am cunoscut, toți cei pe care i-am iubit.* Dacă trebuia să ucidă un om pe care îl admira pe jumătate și aproape îl plăcea, ca să-i salveze din mâinile lui Rattleshirt, ale Harmei Cap de Câine și ale Magnarului fără urechi din Thenn, atunci asta avea de gând să facă.

Se ruga, totuși, ca zeii tatălui său să-l cruțe de această sarcină sumbră. Oastea înainta foarte încet, împovărată cum era de toate turmele sălbaticilor, de copii și nimicuri fără valoare, iar zăpezile îi încetiniseră și mai mult înaintarea. Cea mai mare parte a coloanei ieșise

dintre dealurile de la poalele munţilor și se prelingea de-a lungul ţărmului vestic al Apei Laptelui ca mierea într-o dimineaţă rece de iarnă, urmând cursul râului către inima pădurii bântuite.

Și Jon știa că undeva aproape, mai în faţă, Pumnul Primilor Oameni se înălţa deasupra copacilor, adăpost pentru trei sute de fraţi în negru ai Rondului de Noapte, înarmaţi, călări, așteptând. Bătrânul Urs trimisese și alte iscoade în afară de Halfhand și cu siguranţă că Jarman Buckwell și Thoren Smallwood se întorseseră deja cu vorbă despre oastea ce cobora din munţi.

Mormont nu va fugi, gândi el. *E prea bătrân și a ajuns prea departe. Va lovi, fără să ţină seama de număr.* Într-o zi, curând, Jon va auzi sunetul goarnelor de război și va vedea o coloană de călăreţi năvălind asupra lor, cu mantiile negre în vânt și oţelul rece în mâini. Desigur, trei sute de oameni nu puteau spera să ucidă de o sută de ori mai mulţi, dar Jon nu credea că vor fi nevoiţi. *Nu trebuie să omoare o mie, ci doar unul. Mance e tot ce-i ţine laolaltă.*

Regele-de-dincolo-de-Zid făcea tot ce-i stătea în puteri, dar sălbaticii rămâneau iremediabil nedisciplinaţi și asta îi făcea vulnerabili. Ici și colo, în interiorul șarpelui lung, nesfârșit, al coloanei lor se aflau războinici aprigi, ca oricare din Rond, însă mai bine de o treime dintre ei erau grupaţi la cele două capete ale coloanei, în avangarda Harmei Cap de Câine și în sălbatica ariergardă, cu uriași, zimbri și aruncători de flăcări. O altă treime înainta alături de însuși Mance Rayder, undeva la mijloc, străjuind căruţele, săniile și carele trase de câini care duceau cea mai mare parte din lucrurile și merindele oștirii, tot ce

rămăsese din recolta verii trecute. Ceilalți, împărțiți în cete mici, conduse de Rattleshirt, Jarl, Tormund Năpasta Uriașilor și Plângătorul, aveau rol de însoțitori de coloană, căutători de hrană și hăitași, galopând fără încetare, încoace și încolo, de-a lungul coloanei, ca s-o mențină cât de cât ordonată.

Și, mai grăitor încă, doar unul din o sută de sălbatici era călare. *Bătrânul Urs va intra în ei ca o secure prin brânză.* Și după judecata lui Jon, când se va întâmpla asta, Mance va trebui să atace cu centrul său, pentru a încerca să micșoreze impactul. Dacă va cădea în lupta care va urma negreșit, Zidul va fi în siguranță încă o sută de ani, se socoti Jon. *Iar de nu...*

Își îndoi degetele arse ale mâinii drepte. Gheara Lungă era atârnată de șa, cu măciulia sculptată în piatră în forma unui cap de lup și mânerul din piele moale la îndemână.

Ninsoarea cădea nemiloasă când ajunseră din urmă grupul lui Tormund, multe ore mai târziu. Nălucă pornise de-a lungul drumului, topindu-se în pădure, adulmecând prada. Lupul străvechi avea să se întoarcă abia când vor poposi ca să înnopteze sau cel târziu în zori. Oricât de departe hoinărea după pradă, Nălucă se întorcea întotdeauna... și la fel făcea, se pare, și Ygritte.

— Ei, strigă fata când îl văzu, acum ne crezi? Ai văzut uriașii, călare pe mamuți?

— Ha! strigă Tormund înainte ca Jon să apuce să răspundă. Cioara s-a îndrăgostit! Vrea să se însoare!

— Cu o uriașă? râse Ryk Longspear.

— Nu, cu un *mamut!* zbieră Tormund. Ha!

Când Jon își struni calul, mergând la pas, Ygritte se apropie de el la trap. Susținea că era cu trei ani mai mare decât el, dar era cu zece

centimetri mai scundă; oricâți ani ar fi avut, era o zvârlugă de fată. Șarpele Stâncilor o numise „sulițașă", când o capturaseră la Trecătoarea Țipătului. Arma ei preferată era un arc scurt și curbat din corn și lemn de copac al inimii, dar „sulițașă" i se potrivea la fel de bine. Aducea puțin cu sora lui, Arya, deși Arya era mai puternică și probabil mai slabă. Era greu să-ți dai seama cât de dolofană sau de subțire ar putea fi Ygritte, cu toate blănurile și pieile cu care era îmbrăcată.

— Știi *Ultimul dintre uriași?* Fără să aștepte un răspuns, Ygritte spuse: Îți trebuie o voce mai joasă decât a mea ca să-l cânți cum trebuie. Pe urmă începu să lălăie: *Oooooh, sunt ultimul dintre uriași, de pe pământ toți ai mei au pierit.*

Tormund Năpasta Uriașilor auzi cuvintele și zâmbi.

— *Măreții uriași ai muntelui, ce lumea stăpâneau pe când m-am născut,* îi dădu el replica, răcnind prin ninsoare.

Longspear Ryk li se alătură, cântând:

— *O, oamenii mi-au furat pădurile, mi-au furat râurile și munții.*

— *Și prin văile mele un zid au construit, iar din râuri toți peștii mi i-au pescuit,* continuară Ygritte și Tormund, cu glasuri gigantice, pe potrivă.

Fiii lui Tormund, Toregg și Dormund, își alăturară, la rândul lor, vocile groase, apoi fiica sa, Munda, și toți ceilalți. Alții începură să-și lovească sulițele de scuturile de piele, ținând ritmul, până când întreaga ceată de război cânta pe drum.

În castele de piatră focuri mari ei aprind
în castele de piatră sulițe-și făuresc
În vreme ce singur prin munți eu colind

și doar cu lacrimile mă-nsoțesc.
Cu câini mă vânează când soarele-i sus
cu torțe mă caută mereu la apus.
Căci acești oameni mici nu se-nalță semeți
în timp ce uriașii rămân cu fruntea sus.
Ooooooh, cel de pe urmă uriaș eu sunt
deci aminte voi luați la cântecul meu
Căci, după ce n-oi mai fi, va pieri al meu cânt
și liniștea va domni peste lume mereu.

Când cântecul se sfârși, pe obrajii Ygrittei șiroiau lacrimi.

— De ce plângi? întrebă Jon. A fost doar un cântec. Există sute de uriași, tocmai i-am văzut.

— O, sute, spuse ea cu furie. Nu știi nimic, Jon Snow. Tu... JON!

Jon se întoarse la sunetul neașteptat de aripi. Pene albastre-cenușii îi umplură ochii și i se înfipseră în față, ascuțite ca niște gheare. Fu străpuns de o durere roșie, năprasnică, în timp ce aripile fâlfâiau în jurul capului său. Văzu ciocul, dar nu avu timp să ridice mâna sau să apuce o armă. Răsuci calul, piciorul îi scăpă de pe scara șeii, calul fu cuprins de panică și pe urmă Jon simți că se prăbușește. Vulturul continua să se agațe de fața lui, sfâșiindu-i carnea cu vârfurile aripilor, în timp ce fâlfâia și țipa și îl lovea cu ciocul. Lumea se întoarse cu susul în jos, într-un haos de pene, carne de cal și sânge, și pe urmă pământul se ridică spre el, lovindu-l.

Când își recăpătă cunoștința, se afla cu fața în jos, cu gust de noroi și sânge în gură, iar Ygritte stătea în genunchi deasupra lui, apărându-l, cu un pumnal de os în mână. Auzea încă zvon de aripi, deși vulturul nu se zărea prin preajmă. Jumătate din lume era întunecată.

— Ochiul meu, zise el cuprins de panică,

ridicându-și o mână la față.

— E doar sânge, Jon Snow. Nu ți-a nimerit ochiul, doar ți-a sfâșiat puțin pielea.

Fața îi pulsa. Tormund stătea deasupra lor, urlând, văzu Jon cu ochiul drept, în timp ce își ștergea sângele de pe stângul. Apoi se auziră tropote de cai, strigăte și zornăit de oase vechi și uscate.

— Sac de Oase, răcni Tormund, cheamă-ți cioara iadului.

— Uite-ți acolo cioara iadului. Rattleshirt arătă către Jon. Sângerează în noroi ca un câine necredincios. Vulturul coborî fâlfâind din aripi și aterizează pe craniul de uriaș care îi servea drept coif. Am venit după el.

— Atunci vino și ia-l, zise Tormund, dar ai face bine să vii cu sabia în mână, căci pe a mea acolo o vei găsi. Poate c-am să-ți pun oasele la fiert și am să mă ușurez în coiful tău. Ha!

— Dacă te înțep și scot aerul din tine, te faci mai mic decât fata aia. Stai deoparte, sau Mance va auzi despre asta.

Ygritte se ridică în picioare.

— Ce, *Mance* îl vrea?

— Așa am zis, nu? Ridică-l pe picioarele alea negre.

Tormund se uită la Jon încruntat.

— Mai bine du-te, dacă Mance e cel care te vrea.

Ygritte îl ajută pe Tormund să-l ridice în picioare.

— Sângerează ca un vier măcelărit. Uite ce-a făcut Orell cu fața-i dulce.

Oare o pasăre poate să urască? Jon îl ucisese pe sălbaticul Orell, dar o parte din el rămăsese în vultur. Ochii aurii îl priviră cu o răutate rece.

— Vin, spuse el. Sângele continua să-i curgă peste ochiul drept și obrazul îi era o văpaie de

durere. Când îl atinse, mănușile-i negre se înroșiră. Lăsați-mă să-mi iau calul. Nu de cal avea el nevoie, ci de Nălucă, dar lupul străvechi nu era de văzut nicăieri. *Poate fi deja la kilometri depărtare, sfâșiind beregata vreunui elan.* Probabil că așa era.

Calul se feri de el când se apropie, speriat, fără doar și poate, de sângele de pe fața lui, dar Jon îl liniști cu câteva vorbe blânde și, în cele din urmă, reuși să se apropie destul de mult ca să ia hățurile. Când sări înapoi în șa, simți că i se învârte capul. *Va trebui să mă îngrijesc de asta,* gândi el, *dar nu chiar acum. Lasă să vadă Regele-de-dincolo-de-Zid ce mi-a făcut vulturul său.* Închise și deschise pumnul drept, întinse mâna după Gheara Lungă și își azvârli sabia peste umăr înainte de a întoarce calul, către locul unde era așteptat de Lordul Oaselor și ceata lui.

Ygritte aștepta și ea, strunindu-și calul, cu un aer îndârjit.

— Vin și eu.

— Vezi-ți de drum. Oasele de pe platoșa lui Rattleshirt se loviră unele de altele, zornăind. Am fost trimis după cioara intrusă, nu după altcineva.

— O femeie liberă merge unde vrea, răspunse Ygritte.

Vântul sufla zăpada în ochii lui Jon. Simțea sângele înghețându-i pe față.

— Stăm de vorbă sau mergem?

— Mergem, răspunse Lordul Oaselor.

Porniră într-un galop neîmblânzit. Străbătură trei kilometri în josul coloanei, prin vârtejuri de ninsoare, pe urmă o scurtară printr-un hățiș de căruțe cu bagaje, avântându-se peste Apa Laptelui, în locul unde râul făcea o curbă largă către est. O pojghiță de gheață

subțire acoperea malurile; cu fiecare pas, copitele cailor pătrundeau în stratul de gheață, până când ajunseră în apele mai adânci, la zece metri în larg. Zăpada cădea parcă mai repede pe malul estic și nămeții erau și ei mai mari. *Până și vântul e mai rece.* Și se lăsa înserarea.

Dar, chiar și prin viscolul zăpezii, silueta dealului înalt și alb care se înălța deasupra copacilor era inconfundabilă. *Pumnul Primilor Oameni.* Jon auzi țipătul vulturului deasupra capului. Un corb privi în jos, dintr-un pin, și *croncăni* când trecu pe lângă el. *Oare Bătrânul Urs și-a pornit atacul?* În loc de zăngănit de oțel și de zbârnâit de săgeți în zbor, Jon auzi doar scârțâitul ușor al pojghiței înghețate sub copitele calului său.

În tăcere, ocoliră spre coasta sudică, unde urcușul era mai ușor. Acolo, jos, Jon văzu calul mort, răschirat la poalele dealului, pe jumătate îngropat în zăpadă. Intestinele se revărsau din pântecele animalului ca niște șerpi înghețați și unul dintre picioare îi dispăruse. *Lupi,* fu primul gând al lui Jon, dar nu era așa. Lupii își mănâncă doar propria pradă.

Alți cai de luptă erau împrăștiați pe coasta dealului, cu picioarele răsucite grotesc, cu ochii orbi privind în moarte. Sălbaticii mișunau deasupra lor ca mușteleș, smulgându-le șeile, frâiele, poverile și armurile și despicându-i cu topoare de piatră.

— Sus, îi spuse Rattleshirt lui Jon. Mance e sus, în vârf.

În fața zidului de apărare, descălecară pentru a se strecura printr-o deschizătură strâmbă între pietre. Hoitul unui cal de luptă brun și lățos era înfipt în țepușele ascuțite pe care Bătrânul Urs le așezase la fiecare intrare. *Încerca să iasă, nu să intre.* Nu era nici urmă de

vreun călăreț.

Înăuntru îi așteptau și altele, încă și mai rele. Jon nu mai văzuse vreodată zăpadă roz. Vântul vâjâia în jurul lui, trăgând de mantia-i grea din blană de oaie. Corbii fâlfâiau de la un cal mort la altul. *Oare sunt corbi sălbatici sau corbii noștri?* Jon nu-și putea da seama. Se întreba unde era acum bietul Sam. Și *ce* era.

O crustă de sânge înghețat îi scârțâi sub călcâi. Sălbaticii dezbrăcau caii morți de orice fărâmă de oțel și piele, smulgându-le până și potcoavele de pe copite. Câțiva scotoceau prin desagile pe care le găsiseră, căutând arme și mâncare. Jon trecu pe lângă unul din câinii lui Chett, sau ce mai rămăsese din el, care zăcea într-o baltă noroioasă de sânge, pe jumătate înghețat.

Câteva corturi rămăseseră în picioare, în celălalt capăt al taberei, și acolo îl găsiră pe Mance Rayder. Sub mantia-i din fâșii de lână neagră și mătase roșie, purta o cămașă neagră de zale și pantaloni mițoși de lână, iar pe cap avea un coif mare din bronz și fier, cu aripi de corb la tâmple. Jarl era cu el, la fel și Harma Cap de Câine, și Varamyr Șasepiei cu lupii săi și pisica-nălucă.

Mance îi aruncă lui Jon o privire aspră și rece.

— Ce s-a întâmplat cu fața ta?

Ygritte spuse:

— Orell a încercat să-i scoată ochii.

— Pe el l-am întrebat. Și-a pierdut limba? Poate că ar trebui, ca să ne scutească de alte minciuni.

Styr și Madnar își scoaseră cuțitele lungi.

— Poate că băiatul o să vadă mai bine cu un ochi decât cu doi.

— Vrei să-ți păstrezi ochiul, Jon? întrebă

Regele-de-dincolo-de-Zid. Dacă e așa, spune-mi câți erau. Și încearcă să spui adevărul de data asta, Bastard de Winterfell.

Gâtul îi era uscat.

— Stăpâne... ce...?

— Nu sunt stăpânul tău, i-o reteză Mance. Și e destul de limpede *ce*. Fraţii tăi au murit. Întrebarea e: câți?

Fața lui Jon pulsa, zăpada continua să cadă și îi era greu să gândească. *Nu trebuie să șovăi, orice te-ar întreba,* îi spusese Qhorin. Cuvintele i se opriră în gâtlej, dar se forţă să spună:

— Am fost trei sute.

— *Am* fost? întrebă Mance cu asprime.

— *Au* fost. Trei sute au fost. *Orice te întreabă,* îi spusese Halfhand. *Atunci de ce mă simt atât de laș?* Două sute de la Castelul Negru și o sută de la Turnul Umbrei.

— Iată o poveste mai adevărată decât cea pe care ai cântat-o în cortul meu. Mance își întoarse privirea către Harma Cap de Câine: Câți cai am găsit?

— Mai mult de o sută, răspunse femeia voinică, mai puțin de două. Mai sunt și alţi cai morţi către est, sub zăpadă, greu de spus câți. În spatele ei se afla purtătorul de stindard, care ținea o prăjină cu un cap de câine în vârf, destul de proaspăt ca să i se prelingă încă sângele.

— N-ar fi trebuit să mă minţi niciodată, Jon Snow, zise Mance.

— Eu... știu asta. *Ce ar putea să spună?*

Regele sălbaticilor îi cercetă chipul.

— Cine era la comandă aici? Și spune-mi adevărul. Rykker? Smallwood? Wythers nu, el e prea slab. Al cui era cortul acesta?

Am spus prea multe.

— Nu i-ai găsit cadavrul?

Harma mârâi, pufnindu-și dispreţul înghețat

pe nări.

— Ce proaste sunt ciorile astea negre.

— Data viitoare când îmi mai răspunzi cu o întrebare, te dau pe mâna Lordului Oaselor, îi promise Mance Rayder lui Jon. Se apropie: Cine a condus aici?

Încă un pas, gândi Jon. *Alt picior.* Își apropie mâna de mânerul Ghearei Lungi. *Dacă-mi țin gura...*

— Întinde mâna după spada aia bastardă și, înainte să iasă din teacă, am să-ți tai capul de bastard, zise Mance. Sunt pe cale să-mi pierd răbdarea cu tine, cioară.

— Spune-i, îl îndemnă Ygritte. E mort, oricine ar fi fost.

Când se încruntă, sângele închegat îi crăpă pe obraz. *E prea greu,* gândi Jon cuprins de disperare. *Cum să joc rolul de trădător fără să fi devenit unul?* Asta nu-i spusese Qhorin. Dar al doilea pas e întotdeauna mai ușor decât primul.

— Bătrânul Urs.

— Bătrânul ăla? Din tonul Harmei se citea că nu-l crede. A venit în persoană? Atunci cine are comanda la Castelul Negru?

— Bowen Marsh. De data aceasta Jon răspunse pe loc. *Nu trebuie să șovăi, orice te-ar întreba.*

Mance râse.

— Dacă e așa, războiul nostru e câștigat. Bowen știe mult mai multe despre număratul săbiilor decât a știut vreodată despre mânuitul lor.

— La comandă era Bătrânul Urs. Locul acesta era ferit și puternic, iar el l-a întărit. A săpat capcane și a plantat țepușe, a adunat hrană și apă. Era gata pentru...

— ... mine? îl completă Mance Rayder. Da, era. De-aș fi fost destul de nebun să atac acest

deal, poate c-aș fi pierdut cinci oameni pentru fiecare cioară pe care aș fi omorât-o și tot m-aș fi socotit norocos. Gura i se încleșta. Dar când morții umblă, zidurile, țepușele și săbiile nu înseamnă nimic. Nu te poți lupta cu morții, Jon Snow. Nimeni nu știe asta nici pe jumătate cât mine. Își ridică privirea către cerul care se întuneca și spuse: Poate că ciorile ne-au ajutat mai mult decât știu. M-am întrebat de ce n-am avut parte de nici un atac. Dar mai sunt încă sute de kilometri de mers și frigul sporește. Varamyr, trimite-ți lupii să adulmece după morți vii, nu vreau să ne ia pe nepregătite. Lord al Oaselor, dublează patrulele și ai grijă ca fiecare om să aibă torță și cremene. Styr, Jarl, voi plecați la primii zori.

— Mance, spuse Rattleshirt. Vreau niște oase de cioară.

Ygritte păși în fața lui Jon.

— Nu poți ucide un om fiindcă a vrut să-i apere pe cei ce-i erau frați.

— Încă sunt frații lui, declară Styr.

— Nu sunt, insistă Ygritte. Nu m-a omorât, așa cum i-au cerut. Și l-a ucis pe Halfhand, am văzut cu toții.

Răsuflarea lui Jon răspândea aburi în aer. *Dacă-l voi minți, va ști.* Îl privi pe Mance Rayder în ochi, deschise și închise mâna arsă.

— Port mantia pe care mi-ai dat-o, Înălțimea Ta.

— O mantie din blană de oaie, zise Ygritte. Și în multe nopți am dansat sub ea.

Jarl râse și până și Harma Cap de Câine zâmbi.

— Așa stau lucrurile, Jon Snow? întrebă Mance Rayder. Ea și cu tine?

Era ușor să te rătăcești dincolo de Zid. Jon nu mai știa dacă putea deosebi onoarea de rușine

sau binele de rău. *Tată, iartă-mă.*

— Da, răspunse el.

Mance clătină din cap.

— Bine. Atunci mâine veți merge cu Jarl și Styr. Amândoi. Departe de mine gândul să despart două inimi care bat ca una.

— Să mergem unde? întrebă Jon.

— Dincolo de Zid. E timpul să-ți dovedești credința prin ceva mai de preț decât cuvintele, Jon Snow.

Magnarul nu era mulțumit.

— Ce să fac eu cu o cioară?

— Cunoaște Rondul și cunoaște Zidul, spuse Mance, și cunoaște Castelul Negru mai bine decât orice cercetaș. Îi vei găsi întrebuințare, altfel, ești un prost.

Styr se încruntă.

— Poate că inima îi e tot neagră.

— Atunci scoate-i-o. Mance se întoarse către Rattleshirt: Lord al Oaselor, vezi de coloană, să-și continue drumul cu orice preț. Dacă ajungem la Zid înainte de Mormont, am învins.

— Vor înainta. Glasul lui Rattleshirt era grav și furios.

Mance clătină din cap și se îndepărtă, cu Harma și Șasepiei după el. Lupii lui Varamyr și pisica-nălucă îi urmară îndeaproape. Jon și Ygritte rămaseră cu Jarl, Rattleshirt și cu Magnarul. Cei doi sălbatici mai vârstnici îl priviră pe Jon cu nedisimulată ranchiună, în timp ce Jarl spuse:

— Ați auzit, plecăm când se crapă de ziuă. Aduceți cât mai multă mâncare, nu vom avea timp să vânăm. Și vezi să se ocupe cineva de fața ta, cioară. Arăți în ultimul hal.

— Așa voi face, răspunse Jon.

— Ar fi bine să nu fi mințit, fetițo, îi spuse Rattleshirt Ygrittei, cu ochii strălucind în

spatele craniului de uriaș.

Jon trase Gheara Lungă.

— Lasă-ne în pace, dacă nu vrei să capeți ce a căpătat Qhorin.

— Acum n-ai nici un lup să te ajute, băiete.

Rattleshirt întinse mâna după sabie.

— Ești sigur de asta, nu-i așa? râse Ygritte.

De pe pietrele zidului de apărare, Nălucă făcu un salt, zburlindu-și blana albă. Nu scoase nici un sunet, dar ochii săi roșii, întunecați, grăiau despre sânge. Lordul Oaselor își îndepărtă încet mâna de sabie, făcu un pas înapoi și plecă, înjurând.

Nălucă mergea tiptil în urma cailor, când Jon și Ygritte coborâră Pumnul. Abia când se aflau la jumătatea Apei Laptelui Jon simți că poate vorbi fără nici un pericol:

— Nu ți-am cerut să minți pentru mine.

— N-am mințit, răspunse ea. Am lăsat ceva la o parte, atâta tot.

— Ai spus...

— ... că ne tăvălim adesea sub mantia ta. Dar n-am spus când am început. Îi zâmbi aproape cu sfială. Găsește alt loc pentru Nălucă la noapte, Jon Snow. E așa cum spunea Mance. Faptele sunt mai grăitoare decât vorbele.

SANSA

— O rochie nouă? întrebă Sansa, pe cât de uimită pe atât de precaută.

— Mai încântătoare decât orice rochie ai purtat vreodată, domnița mea, îi promise bătrâna. Îi măsură șoldurile, cu un cot de ață împletită. Numai din mătase și dantelă din Myr, cu căptușeală de satin. Vei fi foarte frumoasă. Regina însăși a comandat-o.

— Care regină? Margaery nu era încă regina lui Joff, dar fusese a lui Renly. Sau se referea la Regina Ghimpilor? Sau...

— Regina Regentă, negreșit.

— Regina *Cersei?*

— Nimeni alta. Mă onorează cu comenzile ei de mulți ani. Bătrâna întinse sfoara de-a lungul piciorului Sansei. Înălțimea Sa mi-a spus că acum ești femeie în toată firea și nu trebuie să te mai îmbraci ca o fetiță. Desfă brațul!

Sansa ridică brațul. Avea nevoie de o rochie nouă, era adevărat. Crescuse șapte centimetri în ultimul an și cea mai mare parte din vechea ei garderobă fusese distrusă de fum atunci când încercase să-și ardă plapuma, în ziua când a dat în floare.

— Vei avea un piept la fel de frumos ca al reginei, spuse femeia, trecându-și sfoara în jurul sânilor Sansei. N-ar trebui să-l ascunzi așa.

Remarca o făcu să roșească. Deși, ultima oară când s-a dus să călărească, n-a putut să-și lege pieptarul până sus, iar băiatul de la grajduri s-a holbat la ea cu gura căscată când a

ajutat-o să încalece. Uneori surprindea și bărbați în toată firea privindu-i pieptul, iar unele dintre tunici îi erau atât de strâmte încât abia putea respira.

— Ce culoare va avea? o întrebă pe croitoreasă.

— Lasă culoarea pe seama mea, domnișoară. O să fii mulțumită, sunt sigură. Vei primi și lenjerie și ciorapi, fuste și pelerine și mantii și tot ce se potrivește unei... unei domnișoare încântătoare de obârșie nobilă.

— Vor fi gata la timp pentru nunta regelui?

— O, mai curând, mult mai curând, așa insistă Înălțimea Sa. Am șase croitorese și douăsprezece ucenice și am lăsat deoparte toate celelalte comenzi pentru asta. Multe doamne se vor supăra pe noi, dar a fost porunca reginei.

— Transmite-i mulțumirile mele pentru solicitudine, zise Sansa politicoasă. E prea bună cu mine.

— Înălțimea Sa e foarte generoasă, fu de acord croitoreasa, adunându-și lucrurile și luându-și rămas-bun.

Dar de ce? se întrebă Sansa când rămase singură. Se simțea stânjenită. *Pot să jur că rochia asta mi se trage cumva de la Margaery și de la bunica ei.*

Bunătatea lui Margaery era statornică și prezența ei schimbase totul. Doamnele ei o primiseră și ele pe Sansa cu brațele deschise. Trecuse atât de mult de când se bucurase de compania altor femei, încât aproape uitase cât de plăcută putea să fie. Lady Leonette îi dădea lecții de harpă, iar Lady Janna îi împărtășea toate bârfele picante. Vesela Crane avea mereu o poveste amuzantă, iar mica Lady Bulwer îi amintea de Arya, deși nu era la fel de nestăpânită.

Cele mai apropiate de vârsta Sansei erau verișoarele Elinor, Alia și Megga, din ramurile tinere ale Casei Tyrell.

— Trandafiri de pe crengile de jos ale tufei, glumea Elinor, care era ghiduşă şi graţioasă. Megga era rotofeie și zgomotoasă, Alia sfioasă și drăgălașă, dar Elinor le domina pe celelalte, fiind cea mai mare; era o fecioară în floare, în timp ce Megga și Alia erau doar niște fetițe.

Verișoarele o luară pe Sansa în tovărășia lor, de parcă ar fi știut-o de o viață. Își petreceau lungi după-amiezi croșetând și discutând despre prăjituri cu lămâie și vin cu miere, seara se jucau pietre, cântau împreună în septul castelului... și adesea, una sau două erau alese să doarmă în patul lui Margaery, unde își petreceau jumătate din noapte șușotind. Alia avea o voce încântătoare și, când se lăsa convinsă, cânta la harpa-i de lemn și dădea glas unor cântece despre cavalerism și iubiri pierdute. Megga nu avea voce, dar îi plăcea la nebunie să fie sărutată. Îi mărturisise că juca uneori cu Alia un joc de-a sărutatul, dar nu era ca și cum ar săruta un bărbat, cu atât mai puţin un rege. Sansa se întreba ce părere ar avea Megga dacă ar săruta-o Câinele, așa cum i s-a întâmplat ei. Venise în camera ei, în noaptea bătăliei, duhnind a vin și a sânge. *M-a sărutat și m-a amenințat cu moartea și m-a obligat să-i cânt un cântec.*

— Regele Joffrey are buze așa de frumoase, izbucni Megga distrată, o, biată Sansa, cum trebuie să fi suferit când l-ai pierdut! O, cum trebuie să fi plâns!

Joffrey m-a făcut să plâng mai des decât știi tu, îi venea să spună, dar Butterbumps nu era prin preajmă, să-i acopere vorbele, așa că strânse din buze și tăcu.

Cât despre Elinor, era promisă unui tânăr scutier, unul dintre fiii Lordului Ambrose, și urmau să se căsătorească îndată ce acesta avea să fie făcut cavaler. Îi purtase panglica în Bătălia de la Apa Neagră, unde omorâse un arbaletist din Myr și un ostaș al Casei Mullendore.

— Alyn zicea că panglica ei l-a făcut neînfricat, spuse Megga. Zice că i-a folosit numele ca strigăt de luptă, nu-i așa că e un gest cavaleresc? Într-o bună zi, vreau ca un campion să poate panglica mea și să omoare o sută de oameni. Elinor îi spuse să tacă, dar părea, în același timp, încântată.

Sunt copile, gândi Sansa. *Sunt niște fetițe prostuțe, chiar și Elinor. N-au văzut niciodată o bătălie, n-au văzut niciodată un om murind, nu știu nimic.* Visele lor erau pline de cântece și povești, așa cum fuseseră și ale ei, înainte ca Joffrey să-i decapiteze tatăl. Sansa le compătimea. Sansa le invidia.

Totuși, Margaery era altfel. Dulce și blândă, dar avea puțin și din bunica ei. Cu două zile în urmă, o dusese pe Sansa la o partidă de vânătoare cu șoimi. Era pentru prima oară când ieșise din oraș, de la bătălie încoace. Morții fuseseră arși sau îngropați, dar Poarta Noroiului era zgâriată și crăpată acolo unde o loviseră berbecii Lordului Stannis, iar carenele corăbiilor zdrobite se zăreau pe ambele maluri ale Apei Negre, cu catargele ieșind din valuri ca niște degete înnegrite, sfrijite. Singura ambarcațiune care circula pe apă era șlepul cu fundul plat care îi trecu râul și, când ajunseră în pădurea regelui, găsiră un pustiu de cenușă, cărbune și copaci morți. Dar păsăretul mișuna prin mlaștinile aflate de-a lungul malului, iar vânturelul Sansei doborî trei rațe în timp ce șoimul migrator al lui Margaery prinse un

bâtlan în zbor.

— Willas are cele mai bune păsări din Cele Șapte Regate, zise Margaery când se aflară singure pentru scurt timp. Zboară uneori mai repede ca vulturii. Vei vedea, Sansa. O luă de mână și o strânse ușor. Soră.

Soră. Cândva Sansa visase să aibă o soră ca Margaery, bună și frumoasă, cu toată lumea la picioarele ei. Arya nu-i fusese niciodată soră în adevăratul sens al cuvântului. *Cum pot să-mi las sora să se mărite cu Joffrey?* se gândi ea și, dintr-odată, ochii i se umplură de lacrimi.

— Margaery, te rog, spuse ea, nu trebuie. Îi era greu să rostească cuvintele. *Nu trebuie* să te căsătorești cu el. Nu e așa cum pare, nu e. Te va face să suferi.

— N-aș crede. Margaery zâmbi încrezătoare. Ești curajoasă că mă previi, dar n-ai de ce să te temi. Joff e răzgâiat și înfumurat și nu mă îndoiesc că e pe cât de crud spui tu, dar tata l-a obligat să-l numească pe Loras în Garda lui Regală înainte de a-și da consimțământul la această căsătorie. Cel mai distins cavaler din Cele Șapte Regate mă va apăra zi și noapte, așa cum Prințul Aemon a apărat-o pe Naerys. Așadar, micul nostru leu ar face bine să ia seama, nu-i așa? Râse, adăugând: Haide, iubită surioară, haide să gonim înapoi la râu. Am să-mi înnebunesc de-a dreptul străjerii. Și, fără să aștepte un răspuns, dădu pinteni calului și porni.

E atât de curajoasă, gândi Sansa, galopând în urma ei... Și totuși, îndoielile continuau să o frământe. Ser Loras era un mare cavaler, toată lumea era de acord. Dar Joffrey avea altă Gardă Regală, și, în plus, mantiile aurii și mantiile roșii, iar când va fi mai mare, va comanda propriile lui oștiri. Aegon cel Nevrednic nu-i

făcuse niciodată vreun rău Reginei Naerys, poate de teama fratelui lor, Cavalerul Dragon... dar când un altul din garda regală s-a îndrăgostit de una dintre soțiile lui, regele le-a tăiat amândurora capul.

Ser Loras e un Tyrell, își reaminti Sansa. *Celălalt cavaler a fost doar un Toyne. Frații lui nu aveau oștiri, nu aveau cum să-l răzbune altfel decât cu săbiile.* Totuși, cu cât se gândea mai mult la toate acestea, cu atât mai mult se îndoia. *Joff s-ar putea stăpâni o vreme, poate chiar un an, dar curând își va scoate ghearele, și când o va face...* Regatul ar putea avea parte de un al doilea Regicid și va fi război în oraș, în timp ce oamenii leului și oamenii trandafirului vor înroși apa care curge prin șanțuri.

Sansa era surprinsă că Margaery nu-și dădea și ea seama. *E mai mare decât mine, trebuie să fie mai înțeleaptă. Iar tatăl ei, Lordul Tyrell, știe, cu siguranță, ce face. Sunt eu prostuță.*

Când i-a spus lui Ser Dontos că va merge la Highgarden să se mărite cu Wilas Tyrell, crezuse că va fi ușurat și încântat pentru ea. În schimb, a apucat-o de braț.

— *Nu poți!* a spus el cu glasul răgușit de oroare și de vin deopotrivă. Îți spun, acești Tyrell sunt doar niște Lannisteri cu flori. Te implor, uită această nebunie, dă-i lui Florian al tău un sărut și promite că vom merge înainte așa cum am plănuit. În noaptea nunții lui Joffrey, care nu e atât de departe, poartă plasa argintie de păr și fă cum ți-am spus, iar apoi vom fugi.

A încercat să-i planteze un sărut pe obraz. Sansa s-a eliberat din strânsoare și s-a îndepărtat.

— Nu vreau. *Nu pot.* Ceva nu va merge bine. Când am *vrut* să fug, n-ai putut să mă ajuți, iar

acum nu mai am nevoie de tine.

Dontos a privit-o năucit.

— Dar pregătirile sunt făcute, iubita mea. Corabia care să te ducă acasă, luntrea care să te ducă la corabie, Florian al tău a făcut totul pentru dulcea lui Jonquil.

— Îmi pare foarte rău pentru toată osteneala ta, spuse ea, dar acum nu mai am nevoie de corăbii și luntrii.

— Dar am făcut totul ca să te văd *în siguranță.*

— Voi fi în siguranţă la Highgarden. Willas va avea grijă de mine.

— Dar nu te cunoaște, a insistat Dontos, și nu te va iubi, Jonquil. Deschide ochii, Jonquil, acestor Tyrelli nu le pasă câtuși de puțin de tine. Cu *moștenirea ta* vor să se însoţească.

— Moștenirea mea? Pentru o clipă, n-a înţeles.

— Iubita mea, i-a spus el. Ești moștenitoarea Winterfellului.

A înhăţat-o din nou, rugând-o să nu facă asta, iar Sansa s-a eliberat și l-a lăsat legănându-se sub copacul inimii. De atunci nu mai vizitase pădurea zeilor.

Dar nici nu-i uitase cuvintele. *Moștenitoarea Winterfellului. Cu moștenirea ta vor să se însoțească.* Sansa crescuse cu trei fraţi. Nu se gândise niciodată să ridice vreo pretenție, dar cu Bran și Rickon morţi... *Nu contează, mai e Robb, acum e bărbat în toată firea și curând se va căsători și va avea un fiu. Oricum, Willas Tyrell va avea Highgardenul, ce să vrea el cu Winterfellul?*

Uneori îi șoptea numele în pernă, doar ca să audă cum sună: *Willas, Willas, Willas.* Willas era un nume la fel de bun ca Loras, bănuia. Chiar și sunau la fel, puțin. Ce conta piciorul

lui? Willas va fi Lordul Highgardenului, iar ea va fi doamna lui.

Își imagină cum vor sta în grădină, cu cățeluși în poală, sau ascultând un cântăreț zdrăngănind la lăută, în timp ce pluteau pe Mander în jos, într-o plimbare cu barca. *Dacă îi dăruiesc fii, poate că va ajunge să mă iubească.* Le va da numele de Eddard, Brandon și Rickon, și îi va învăța să fie la fel de viteji ca Ser Loras. În visurile Sansei, copiii ei arătau întocmai ca frații pe care îi pierduse. Uneori, era chiar și o fată, care semăna cu Arya.

Cu toate acestea, nu reușea niciodată să păstreze mult timp în minte chipul lui Willas; imaginația ei îl transforma întruna în Ser Loras, tânăr, frumos și plin de grație. *Nu trebuie să te gândești la el în felul acesta,* își spunea. *Altfel, va vedea dezamăgirea în ochii tăi când vă veți întâlni, și atunci cum te va putea lua de soție, știind că tu pe fratele lui îl iubești?* Willas Tyrell avea de două ori vârsta ei, își reamintea cu consecvență, și mai era și infirm și poate chiar dolofan și roșu la față, ca tatăl ei. Dar, chipeș ori ba, ar putea să fie singurul campion de care Sansa va avea parte vreodată.

Odată, visase că era tot ea cea care se căsătorea cu Joff, nu Margaery, iar în noaptea nunții el s-a transformat în călăul Ilyn Payne. S-a trezit tremurând. Nu voia ca Margaery să sufere așa cum suferise ea, dar o înspăimânta gândul că Tyrellii ar putea să refuze să dea curs cununiei. *Eu am prevenit-o, da, i-am spus adevărul despre el.* Poate că Margaery n-o credea. Joff jucase întotdeauna cu ea rolul de cavaler perfect, așa cum făcuse cândva cu Sansa. *Îi va vedea adevărata fire cât de curând. După nuntă, dacă nu înainte.* Sansa hotărî că îi va aprinde o lumânare Mamei din Ceruri, data

viitoare când va merge la sept, și-i va cere s-o apere pe Margaery de cruzimea lui Joff. Și poate va aprinde o lumânare și Războinicului, pentru Ser Loras.

Va purta rochia ei cea nouă la ceremonia din Marele Sept al lui Baelor, hotărî Sansa în timp ce croitoreasa îi lua ultimele măsuri. *Acesta trebuie să fie motivul pentru care Cersei mi-a comandat-o, ca să nu arăt sărăcăcioasă la nuntă.* Într-adevăr, ar trebui să poarte o altă rochie la ospățul ce va urma, însă bănuia că se va descurca și cu una dintre cele vechi. Nu voia să riște să și-o păteze pe cea nouă cu mâncare sau cu vin. *Trebuie s-o iau cu mine la Highgarden.* Voia să fie frumoasă pentru Willas Tyrell. *Chiar dacă Dontos are dreptate și nu pe mine mă dorește Willas, ci Winterfellul, poate că totuși va ajunge să mă iubească pentru ceea ce sunt.* Sansa se strânse cu putere în brațe, întrebându-se cât va dura până ce rochia va fi gata. Ardea de nerăbdare s-o poarte.

ARYA

Ploile veneau și treceau, dar cerul era mai mult gri decât albastru și toate pâraiele își umflau apele. În dimineața celei de-a treia zile, Arya observă că mușchiul creștea pe copaci mai cu seamă în partea opusă.

— Mergem în direcția greșită, îi spuse lui Gendry, când trecură pe lângă un ulm acoperit din abundență de mușchi. Mergem spre sud. Vezi cum crește mușchiul pe trunchi?

Băiatul își dădu la o parte părul negru și des de pe ochi și zise:

— Urmăm drumul, atâta tot. Aici drumul merge spre sud.

Am mers spre sud toată ziua, îi venea ei să-i spună. *Și ieri la fel, când am mers de-a lungul acelei văi.* Dar cu o zi înainte nu fusese foarte atentă, așa că nu putea fi sigură.

— N-ar fi trebuit să ne depărtăm de râu. Nu trebuia decât să-i urmăm cursul.

— Râul e cotit și întortocheat, răspunse Gendry. Pun rămășag că ăsta e doar un drum mai scurt. Vreo cărare secretă a tâlharilor. Lem și Tom și toți trăiesc aici de ani de zile.

Asta așa era. Arya își mușcă buza.

— Dar mușchiul...

— După cum plouă, ne va crește mușchi în urechi cât de curând, se plânse Gendry.

— Numai în urechea dinspre *sud,* declară Arya cu încăpățânare.

N-avea nici un rost să încerce să-l convingă pe Taur de nimic. Totuși, era cel mai bun prieten pe care-l avea, acum că Plăcintă

Fierbinte îi părăsise.

— Sharna zice că are nevoie de mine la coptul pâinii, îi spusese în ziua plecării. Oricum, m-am săturat de ploaie, de dureri de spate și de sperieturi la tot pasul. Aici am bere și iepure de mâncat, iar pâinea va fi mai bună când am s-o fac eu. Vei vedea, când te vei întoarce. Te vei întoarce, nu-i așa? După ce se termină războiul? Își amintise cine era ea și adăugase, roșind: Doamna mea.

Arya nu știa dacă războiul avea să se sfârșească vreodată, dar clătinase din cap.

— Îmi pare rău că te-am bătut atunci, a spus ea. Plăcintă Fierbinte era nătărău și fricos, dar fusese cu ea tot drumul de la Debarcaderul Regelui și se obișnuise cu el. Ți-am spart nasul.

— I l-ai spart și lui Lem. Plăcintă Fierbinte râânji. Asta a fost bine.

— Lem n-a fost de aceeași părere, a răspuns Arya ursuză.

Pe urmă venise timpul să plece. Când Plăcintă Fierbinte a întrebat dacă putea săruta mâna doamnei, Arya i-a dat un pumn în umăr.

— Nu-mi spune așa. Tu ești Plăcintă Fierbinte, iar eu sunt Arya.

— Aici nu sunt Plăcintă Fierbinte. Sharna îmi zice pur și simplu *Băiete.* La fel cum îl strigă și pe celălalt băiat. Va fi derutant.

Îi ducea dorul mai mult decât crezuse, dar Harwin îi ţinea locul într-o anumită măsură. Arya îi povestise despre tatăl său, Huller, cum îl găsise ea pe moarte lângă grajdurile de la Fortăreaţa Roșie, în ziua când a fugit.

— A spus întotdeauna că va muri într-un grajd, a zis Harwin, dar am crezut cu toţii că-i va aduce moartea vreun armăsar nărăvaș, nu o haită de lei.

Arya îi spusese despre Yoren și despre

evadarea lor de la Debarcaderul Regelui și despre multe câte se întâmplaseră atunci, dar lăsase deoparte grăjdarul pe care l-a străpuns cu Acul și străjerul căruia i-a frânt gâtul ca să iasă din Harrenhal. A-i spune lui Harwin era aproape ca și cum i-ar fi spus tatălui ei, și nu suporta ca tatăl ei să știe anumite lucruri.

Nici despre Jaquen H'ghar nu pomenise, cu cele trei morți pe care acesta i le datorase și i le plătise. Moneda de fier pe care i-o dăduse o păstra ascunsă sub centură, dar uneori, noaptea, o scotea și își amintea cum chipul lui Jaqen se topise și se schimbase când și-a trecut mâna peste el.

— *Valar morghulis,* spunea cu glas șoptit. Ser Gregor, Dunsen, Polliver, Raff cel Dulce, Gâdilătorul și Câinele, Ser Ilyn, Ser Meryn, Regina Cersei, Regele Joffrey.

Doar șase mai rămăseseră din cei douăzeci de oameni de la Winterfell pe care tatăl ei îi trimisese cu Beric Dondarrion, i-a spus Harwin, și erau cu toții împrăștiați.

— A fost o capcană, doamna mea. Lordul Tywin și-a trimis Muntele dincolo de Furca Roșie, cu foc și sabie, sperând să-l atragă pe nobilul tău tată. Plănuia ca Lordul Eddard să vină în persoană la vest, să se ocupe de Sandor Clegane. Dacă ar fi făcut-o, ar fi fost omorât sau luat ostatic și oferit în schimbul Pezevenghiului, care era prizonierul nobilei tale mame la acea vreme. Numai că Regicidul n-a cunoscut niciodată planul Lordului Tywin, și când a auzit despre capturarea fratelui său, l-a atacat pe tatăl tău pe străzile Debarcaderului Regelui.

— Îmi amintesc, a zis Arya. L-a omorât pe Jory. Jory îi zâmbise întotdeauna, atunci când nu-i spunea să nu stea în calea celor mari.

— L-a omorât pe Jory, a fost de acord Harwin, și tatăl tău și-a rupt piciorul când calul lui a căzut peste el. Așa că Lordul Eddard *nu putea* să meargă la vest. În schimb l-a trimis pe Lordul Beric, cu douăzeci de oameni ai lui și douăzeci de la Winterfell, printre care și eu. Mai erau și alții. Thoros și Ser Raymun Dary și oamenii lor, Ser Gladden Wylde, un lord pe nume Lothar Mallery. Dar Gregor ne aștepta la Vadul Măștilor, cu oameni ascunși pe ambele maluri. Când am trecut râul, ne-a atacat din față și din spate.

Am văzut cum Muntele l-a ucis pe Raymun Dany cu o singură lovitură, atât de teribilă încât i-a retezat brațul de la cot și a omorât calul pe care călărea, Gladden Wylde a murit acolo, cu el, iar Lordul Mallery a fost dat jos de pe cal și înecat. Eram înconjurați de lei și credeam că soarta îmi e pecetluită, alături de ceilalți, dar Allyn a restabilit ordinea în rândurile noastre, cu câteva comenzi, iar cei care erau călări încă s-au regrupat în jurul lui Thoros și ne-au deschis drumul. O sută douăzeci am fost în dimineața aceea... La lăsarea întunericului, nu mai rămăseseră mai mult de patruzeci, iar Lordul Beric era grav rănit. În noaptea aceea Thoros i-a scos din piept un capăt de suliță de treizeci de centimetri și i-a turnat vin fierbinte în rană.

Eram siguri cu toții că lordul va fi mort până în zori. Dar Thoros s-a rugat cu el toată noaptea lângă foc și, când au sosit zorile, era încă în viață și se înzdrăvenise. Au trecut două săptămâni până când a putut să încalece un cal, dar curajul lui ne-a dat putere. Ne-a spus că războiul nostru nu s-a sfârșit la Vadul Măștilor, ci abia acolo începe și că fiecare om al nostru răpus va fi răzbunat înzecit.

Până atunci, teatrul de război s-a mutat mai departe. Oamenii Muntelui erau doar avangarda oștirii Lordului Tywin. Au traversat Furca Roșie în forță și au invadat ținuturile riverane, pârjolind totul în calea lor. Eram atât de puțini încât tot ce am putut face a fost să le hărțuim ariergarda, dar ne încurajam unul pe altul spunând că ne vom alătura Regelui Robert când va înainta spre vest, să zdrobească rebeliunea Lordului Tywin. Abia atunci am auzit că Robert era mort, la fel și Lordul Eddard, și că progenitura lui Cersei Lannister a urcat pe Tronul de Fier.

Asta a întors toată lumea cu susul în jos. Fusesem trimiși de Mâna Regelui să le venim de hac proscrișilor, înțelegi, dar acum noi *eram* proscrișii, iar Lordul Tywin era Mâna Regelui. Unii au vrut să ne predăm, dar Lordul Beric nici n-a vrut să audă de așa ceva. Eram încă oamenii regelui, zicea el, iar cei pe care leii îi treceau prin foc și sabie erau supușii regelui. Dacă nu puteam să luptăm pentru Robert, aveam să luptăm pentru ei, până la ultimul. Și așa am făcut, dar în timp ce luptam, s-a petrecut un lucru straniu. Pentru fiecare om pe care-l pierdeam, alți doi își făceau apariția să-i ia locul. Câțiva erau cavaleri, scutieri sau oameni de obârșie nobilă, dar majoritatea erau oameni obișnuiți – țărani, lăutari și hangii, servitori și ciubotari, chiar și doi septoni. Oameni de toate felurile, și chiar femei, copii, câini...

— *Câini!* a exclamat Arya.

— Da. Harwin a zâmbit. Unul dintre flăcăii noștri are unii dintre cei mai răi câini pe care ai vrea să-i vezi vreodată.

— Mi-aș dori să am un câine de nădejde, a zis Arya visătoare. Un câine care să ucidă lei.

Avusese cândva o lupoaică, Nymeria, dar o

alungase cu pietre, ca s-o ferească de regina care voia s-o omoare. *Oare un lup străvechi ar putea ucide un leu?* s-a întrebat ea.

Plouă din nou în după-amiaza aceea, până seara târziu. Din fericire, proscrișii aveau prieteni pretutindeni, așa că nu fură nevoiți să înnopteze sub cerul liber sau să caute adăpost pe sub frunzișul ud, așa cum făcuse adesea Arya împreună cu Plăcintă Fierbinte și cu Gendry.

În noaptea aceea, se adăpostiră într-un sat pârjolit și părăsit. Cel puțin *păruse* părăsit până când Jack Norocosul a suflat din corn de două ori scurt și o dată lung. Atunci oameni de tot felul au ieșit târâș dintre ruine și din beciuri secrete. Aveau bere și mere uscate și niște pâine veche de ovăz, iar proscrișii aveau o gâscă pe care o doborâse Anguy din mers, așa că masa din acea seară fu aproape un ospăț.

Arya rupea ultima bucățică de carne de pe o aripă când unul dintre săteni se întoarse către Lem Mantie-de-lămâie și spuse:

— Au trecut niște oameni pe aici, acum nici două zile, căutându-l pe Regicid.

— Mai bine l-ar căuta la Riverrun. Acolo, în cele mai adânci temnițe, unde e jilav, plăcut. Nasul îi arăta ca un măr strivit, roșu, julit și umflat și era într-o stare de spirit jalnică.

— Nu, zise un alt sătean. A evadat.

Regicidul. Arya simțea cum i se zburlește părul pe ceafă. Își ținu răsuflarea, ascultând.

— Poate fi adevărat? întrebă Tom.

— Eu nu pot să cred, zise bărbatul chior cu coiful ruginit. Ceilalți proscriși îi ziceau Jack Norocosul, deși Aryei nu i se părea foarte norocos să-ți pierzi un ochi. Eu am dat cu nasul prin temnițele alea. Cum să fi putut scăpa?

La aceasta, sătenii nu putură decât să ridice din umeri. Barbă-Verde își mângâie barba

căruntă și verde și spuse:

— Lupii se vor îneca în sânge dacă Regicidul e iarăși liber. Thoros trebuie să fie anunțat. Lordul Luminii i-l va arăta pe Lannister în flăcări.

— Aici arde un foc pe cinste, zise Anguy zâmbind.

Barbă-Verde râse și îl lovi pe arcaș cu palma peste ureche.

— Ți se pare că sunt vreun preot, Arcașule? Când Pello din Tyrosh privește în foc, tăciunii îi pârjolesc barba.

Lem își pocni degetele și spuse:

— Dar ce i-ar mai plăcea Lordului Beric să-l captureze pe Jaime Lannister...

— Oare l-ar spânzura, Lem? întrebă una dintre sătence. Aproape c-ar fi păcat să spânzuri un bărbat așa de frumos.

— Prima dată judecata, zise Anguy. Lordul Beric îi judecă întotdeauna, se știe. Zâmbi. Apoi îi spânzură.

Se stârniră râsete de jur împrejur. Pe urmă Tom își trecu degetele peste strunele harpei sale de lemn și începu să cânte încetișor:

Ai Pădurii Regelui frați
o ceată de tâlhari erau.
Pădurea le era castelul
dar țara-n lung și-n lat cutreierau.
În mâna lor tot aurul cădea
și orice curată fată.
O, frații din Pădurea Regelui,
a tâlharilor temută ceată...

Cuibărită la căldură, într-un colț, între Gendry și Harwin, Arya ascultă o vreme cântecul, apoi închise ochii și adormi pe nesimțite. Se visă acasă, nu la Riverrun, ci la

Winterfell. Totuși, nu fu un vis frumos. Era singură în fața castelului, afundată în noroi până la genunchi. Vedea zidurile cenușii înălțându-se în fața ei, dar când încercă să ajungă la porți, fiecare pas i se părea mai greu decât anteriorul și castelul pălea în fața ochilor ei, până ce ajungea mai mult un fum decât un castel de granit. Și mai erau și lupi, siluete sfrijite, cenușii, furișându-se printre copaci de jur împrejurul ei, cu ochii strălucind. Ori de câte ori se uita la ei, își amintea gustul sângelui.

În dimineața următoare, părăsiră drumul, pentru a scurta calea peste câmpuri. Vântul sufla cu putere, viscolind frunzele brune, uscate, printre copitele cailor, dar de data aceasta, în sfârșit, nu ploua. Când soarele se ivi din spatele unui nor, era atât de strălucitor, încât Arya își trase gluga peste frunte, ca să nu-i intre în ochi. Pe neașteptate, struni calul.

— Mergem *într-adevăr* în direcția greșită.

Gendry suspină:

— Ce mai e, iarăși mușchi?

— Uită-te la *soare,* zise ea. Ne îndreptăm către *sud.* Arya scotoci în desagă după hartă, ca să le poată arăta. N-ar fi trebuit să ne îndepărtăm de Trident. Uitați. Desfășură harta pe picior. Acum cu toții o priveau. Vedeți, aici e Riverrunul, între râuri.

— Se face că știm toți unde e Riverrunul, zise Jack Norocosul. Fiecare dintre noi.

— Nu mergi la Riverrun, îi spuse Lem Aryei pe șleau.

Eram aproape acolo, gândi ea. *Ar fi trebuit să-i las să ne ia caii. Aș fi putut merge pe jos restul drumului.* Își aminti ce visase și-și mușcă buza.

— Ah, nu face mutra asta rănită, copilă, zise Tom Șaptecoarde. N-ai să pățești nimic. Ai

cuvântul meu.

— Cuvântul unui *mincinos!*

— N-a mințit nimeni, zise Lem. N-am promis nimic. Nu suntem noi cei care hotărâm ce se întâmplă cu tine.

Lem nu era, totuși, căpetenia, așa cum nu era nici Tom; Barbă-Verde din Tyrosh era. Arya se întoarse să-l privească în ochi.

— Du-mă la Riverrun și vei fi răsplătit, spuse ea cu disperare.

— Micuța mea, răspunse Barbă-Verde, poate că un țăran jupoaie o veveriță oarecare ca să și-o bage în oală, dar dacă găsește o veveriță de aur în copac, i-o duce stăpânului, sau ajunge să-și dorească s-o fi făcut.

— Eu nu sunt veveriță, insistă Arya.

— Ba da. Barbă-Verde râse. O mică veveriță de aur, care e pe cale să-l vadă pe lordul tunetului, fie că vrea, fie că nu. El va ști ce-i de făcut cu tine. Pun rămășag că te va trimite la nobila ta mamă, întocmai cum îți dorești.

Tom Șaptecoarde clătină aprobator din cap.

— Da, așa e Lordul Beric. Va face cu tine ceea ce trebuie, o să vezi.

Lordul Beric Dondarrion. Arya își aminti tot ceea ce auzise la Harrenhall, de la Lannisteri și de la Măștile Însângerate deopotrivă. Lordul Beric, himera pădurii. Lordul Beric, care fusese ucis de Vargo Hoat și înainte de asta, de Ser Amory Lorch, și de două ori de Muntele care Călărește. *Dacă nu mă trimite acasă, poate că am să-l ucid și eu.*

— De ce trebuie să-l întâlnesc pe Lordul Beric? întrebă ea încet.

— Îi ducem toți prizonierii noștri de neam, răspunse Anguy.

Prizonieri. Arya trase adânc aer în piept, ca să se liniștească. *Calmă ca o apă neclintită.* Se

uită la tâlhari, pe caii lor, și întoarse capul calului său. *Acum, iute ca un șarpe,* gândi ea, vârându-și călcâiele în coasta calului. Țâșni direct printre Barbă-Verde și Jack Norocosul, zărind cu coada ochiului chipul uluit al lui Gendry, în timp ce iapa lui se feri din calea ei. Și apoi era în câmp deschis, gonind.

Spre nord sau sud, est sau vest, nu mai avea nici o importanţă acum. Putea să găsească drumul către Riverrun mai târziu, după ce îi pierdeau urma. Arya se aplecă în șa și îndemnă calul la galop. În urma ei, tâlharii înjurau și îi strigau să se întoarcă. Rămase surdă la strigătele lor, dar când aruncă o privire peste umăr, patru veneau după ea, Anguy, Harwin și Barbă-Verde alergând umăr lângă umăr, iar Lem mult mai în spate, cu mantia-i galbenă, uriașă, fluturând în urma lui.

— Ager ca o căprioară, îi spuse calului. Fugi acum, *fugi.*

Arya gonea mâncând pământul peste câmpuri brune, năpădite de buruieni, prin iarba înaltă până la brâu și mormane de frunze uscate, stârnite de calul ei în galop. La stânga era o pădure, observă ea. *Acolo mi-ar putea pierde urma.* Într-o parte, câmpul era mărginit de un șanţ uscat, dar Arya sări peste el fără să încetinească și plonja în mijlocul pâlcului de ulmi, tisă și mesteceni. O privire iute în spate îi descoperi pe Anguy și Harwin încă pe urmele ei. Totuși, Barbă-Verde rămăsese în urmă, iar pe Lem nu-l vedea deloc.

— Mai repede, îi spuse calului. Poţi, *poţi.*

Trecu printre doi ulmi și nu se opri să vadă pe ce parte creștea mușchiul. Sări peste un buștean putrezit și dădu ocol unei monstruoase capcane, mărginită de crengi rupte. Apoi urcă o pantă domoală, coborî pe partea cealaltă,

încetinind și apoi grăbind pasul din nou, cu potcoavele calului scoțând scântei pe cremenea de sub picioare. Când ajunse în vârful dealului, privi înapoi. Harwin era înaintea lui Anguy, dar amândoi veneau năvalnic. Barbă-Verde rămăsese mult în urmă și părea că cedează.

Un pârâu îi tăia calea. Se avântă în apa acoperită de frunze ude, maronii. Unele se agățară de picioarele calului, în timp ce urcară pe malul celălalt. Lăstărișul era mai des aici, pământul atât de plin de rădăcini și de pietre, încât fu nevoită să încetinească, dar încercă să păstreze un ritm cât mai bun. Un alt deal în fața ei, mai abrupt. Din nou urcă, din nou coborî. *Cât de mare e pădurea aceasta?* se întreba. Avea calul cel mai iute, știa asta, furase unul din cei mai buni cai din grajdurile lui Roose Bolton, la Harrenhal, dar aici iuțeala lui nu-i era de nici un folos. *Trebuie să găsesc din nou câmpurile. Trebuie să găsesc un drum.* În schimb, găsi o cărare sălbatică. Era îngustă și întortocheată, dar era ceva. Goni de-a lungul ei, cu crengile biciuindu-i fața. O ramură îi agăță gluga, trăgându-i-o înapoi, și pentru o fracțiune de secundă, se temu că au prins-o. O vulpoaică țâșni din tufișuri, speriată de goana ei năvalnică. Cărarea o duse la un alt pârâu. Sau era același? Oare se învârtise în cerc? N-avea timp să-și frământe mintea cu asta, auzea caii năvălind printre copaci, în spatele ei. Ghimpii îi zgâriau fața, ca pisicile pe care le fugărea odinioară la Debarcaderul Regelui. Dintre crengile unui anin țâșniră vrăbii. Dar acum copacii se răreau și, dintr-odată, ieși dintre ei. În fața ei se întindea un câmp larg, neted, împânzit de ierburi și grâu sălbatic, ud și călcat în picioare. Arya dădu pinteni calului, pornind din nou la galop. *Aleargă,* gândi ea, *aleargă la*

Riverrun, aleargă acasă. Oare îi pierduseră urma? Aruncă o privire fugară și-l văzu pe Harwin, la șase metri în spatele ei. *Nu,* gândi Arya, *nu, nu poate, nu el, nu e drept.*

Ambii cai spumegau și abia mai suflau când Harwin ajunse lângă ea, întinse mâna și îi înhăţă căpăstrul. Arya răsufla greu și ea. Știa că lupta s-a sfârșit.

— Călărești ca un om al nordului, doamna mea, zise Harwin, după ce struni amândoi caii. Mătușa ta era la fel. Lady Lyanna. Dar tatăl meu a fost maestru de echitaţie, îţi amintești?

Privirea Aryei era încărcată de durere.

— Credeam că ești omul tatălui meu.

— Lordul Eddard a murit, domniță. Aparţin lordului fulgerului acum, și fraţilor mei.

— Care fraţi? Bătrânul Hullen nu mai avea alţi copii, din câte își aducea aminte Arya.

— Anguy, Lem, Tom, Jack și Barbă-Verde, cu toţii. Nu-i vrem răul fratelui tău Robb, domniță... dar nu pentru el luptăm. El are o armată numai a lui și mulţi lorzi de seamă să plece genunchiul. Oamenii simpli ne au doar pe noi. Îi aruncă Aryei o privire iscoditoare. Înţelegi ce-ţi spun?

— Da. Că nu era omul lui Robb, înţelegea destul de bine. Și că era ostatica lui. *Aș fi putut rămâne cu Plăcintă Fierbinte. Am fi putut să luăm mica barcă și să mergem la Riverrun.* I-ar fi mers mai bine ca Porumbel. Nimeni nu putea lua ostatic Porumbelul, sau pe Nan, pe Nevăstuică sau pe Arry, orfanul. *Am fost lup,* gândi ea, *dar acum nu sunt iarăși decât o domnișoară prostuță.*

— Te vei întoarce acum fără împotrivire? o întrebă Harwin. Sau trebuie să te leg și să te pun de-a latul calului?

— Mă voi întoarce fără împotrivire, zise ea

posacă. *Deocamdată.*

SAMWELL

Suspinând, Sam făcu încă un pas. *Acesta e ultimul, chiar ultimul, nu pot merge mai departe, nu pot.* Dar picioarele i se mișcară din nou. Unul, pe urmă celălalt. Făcură un pas, apoi un altul, iar el gândi: *Nu sunt picioarele mele, sunt ale altcuiva, altcineva merge, nu pot fi eu.*

Când privea în jos, le vedea împleticindu-se prin zăpadă: apariții diforme și greoaie. Avusese cizme negre, părea să-și amintească, dar zăpada i se lipise în jurul lor, iar acum erau mingi albe, diforme. Ca două picioare strâmbe, făcute din gheață.

Nu se mai oprea. Ninsoarea. Nămeții îi ajungeau mai sus de genunchi și o crustă îi acoperea gambele, ca o pereche de jambiere albe. Înainta cu pas greu, legănat. Rănița mare pe care o ducea în spinare îl făcea să arate ca un cocoșat monstruos. Și era obosit, atât de obosit! *Nu pot merge mai departe. Mamă, ai milă, nu pot.*

La fiecare al patrulea sau al cincilea pas, trebuia să se aplece și să-și ridice la loc centura. Sabia și-o pierduse la Pumn, dar teaca era acolo, continuând să tragă centura în jos. Avea, în schimb, două cuțite, pumnalul din obsidian pe care i-l dăruise Jon și cel de oțel, cu care-și tăia carnea. Toate acestea atârnau greu, iar pântecele său era atât de mare și de rotund încât, dacă uita s-o ridice, oricât de bine o strângea, centura îi aluneca până jos și i se încurca în jurul genunchilor. Încercase o dată să și-o lege deasupra burții, dar atunci i-a ajuns

aproape până la subsuori. Grenn a râs de s-a prăpădit când l-a văzut, iar Edd cel Trist a spus:

— Am cunoscut cândva un om care-și purta sabia la gât, prinsă de un lanț, întocmai așa. Într-o zi s-a împiedicat și mânerul i-a intrat în nas.

Sam se împiedica întruna. Sub zăpadă erau pietre și rădăcini de copaci și uneori gropi adânci în pământul înghețat. Black Bernarr călcase într-una și își rupsese glezna cu trei zile în urmă, sau poate patru, sau... nu știa cât trecuse, chiar nu știa. După aceea, Lordul Comandant îi dăduse lui Bernarr un cal.

Suspinând, Sam făcu încă un pas. I se părea mai degrabă că se prăbușește decât că umblă, căzând parcă la nesfârșit, fără să atingă vreodată pământul, doar căzând, mai departe, mai departe. *Trebuie să mă opresc. E prea chinuitor. Sunt atât de înfrigurat și de obosit! Trebuie să dorm, doar să ațipesc puțin lângă un foc și să iau o îmbucătură de mâncare neînghețată.*

Dar dacă se oprea, murea. Știa asta. Cu toții știau, cei câțiva care mai rămăseseră. Fuseseră cincizeci când au părăsit Pumnul, poate mai mulți, dar unii se rătăciseră prin zăpadă, câțiva răniți sângeraseră până ce au murit... și, din când în când, Sam auzea strigăte în spatele lui, din ariergardă, iar o dată auzise un țipăt îngrozitor. Atunci fugise, treizeci sau patruzeci de metri, cât a putut el de repede, stârnind zăpada cu picioarele-i pe jumătate înghețate. Ar tot fugi și acum, dacă ar avea picioare mai puternice. *Sunt pe urmele noastre, încă sunt pe urmele noastre, ne doboară unul câte unul.*

Suspinând, Sam făcu încă un pas. Îi era frig de atâta vreme încât uitase cum era să-i fie cald. Purta trei perechi de pantaloni, două rânduri de

lenjerie pe sub tunica dublă din lână de miel și, peste toate acestea, un surtuc gros, vătuit, care îl ferea de oțelul rece al cămășii de zale. Peste zale purta o cămașă largă, iar deasupra ei o mantie groasă, în trei straturi, cu un nasture de os care se încheia strâns sub bărbie. Gluga mantiei îi cădea pe frunte. Mitene groase de blană îi acopereau mâinile, peste mănușile din lână, un șal îi era înfășurat strâns peste gură, iar pe cap avea o căciulă strâmtă, tivită cu blană, trasă peste urechi, pe sub glugă. Și, totuși, frigul era în el. Mai ales în picioare. Acum nici măcar nu și le mai simțea, însă mai deunăzi îl dureau atât de tare încât abia suporta să se sprijine pe ele, darămite să meargă. Îi venea să urle la fiecare pas. Asta fusese ieri? Nu-și putea aminti. Nu mai dormise de la Pumn, nici măcar o singură dată de când sunase cornul. Doar dacă nu cumva dormise în mers. Putea, oare, un om să umble în somn? Sam nu știa, sau poate uitase.

Suspinând, făcu încă un pas. Zăpada cădea în vârtejuri în jurul lui. Uneori cădea dintr-un cer alb, iar alteori dintr-un cer negru, dar asta era tot ce mai rămăsese din zi și din noapte. O purta pe umeri, ca pe o a doua mantie, și se înălța grămadă deasupra raniței, împovărând-o și mai mult, făcând-o și mai greu de purtat. Șalele îl dureau înfiorător, ca și cum cineva i-ar fi înfipt acolo un pumnal, mișcându-l înainte și înapoi, cu fiecare pas. Umerii îi erau chinuiți sub greutatea cămășii de zale. Ar fi dat orice să și-o poată scoate, dar se temea s-o facă. Oricum, ar trebui să-și dezbrace mai întâi mantia și surtucul, ca să ajungă la ea, și atunci frigul l-ar doborî.

Măcar de-aș fi mai puternic... Nu era, însă, și nu avea nici un rost să viseze. Sam era gras și

fără vlagă, atât de gras încât abia își putea duce propria povară; zalele erau mult prea mult pentru el. Avea impresia că-i julesc umerii, în ciuda straturilor groase dintre oțel și piele. Singurul lucru pe care îl putea face era să plângă și, când plângea, lacrimile îi înghețau pe obraji.

Suspinând, făcu încă un pas. Picioarele i se afundau în crusta de zăpadă, altfel nu credea că ar fi putut înainta. În depărtare, la stânga și la dreapta, abia zărite printre copacii tăcuți, torțele se zăreau ca niște nimburi palide, portocalii, printre fulgii de zăpadă. Când întorcea capul, le putea vedea alunecând în tăcere prin pădure, legănându-se în sus și-n jos, înainte și înapoi. *Cercul de foc al Bătrânului Urs,* își reaminti, *și vai de cel care-l părăsește.* În timp ce mergea, avea impresia că urmărește torțele din fața lui, însă parcă aveau și ele picioare, mai lungi și mai puternice decât ale lui, astfel că nu le putea ajunge niciodată.

Cu o zi înainte, îi implorase să-l lase și pe el printre purtătorii de torțe, chiar dacă asta ar fi însemnat să meargă în afara coloanei, vecin cu întunericul. Dorea focul, îl visa. *Dacă aș avea focul, nu mi-ar fi frig.* Dar cineva îi reamintise că *avusese* o torță la început, dar o scăpase în zăpadă, stingând focul. Sam nu-și amintea să fi scăpat nici o torță, dar presupunea că era adevărat. Era prea vlăguit să-și țină mâna ridicată mult timp. Oare Edd îi amintise de torță sau fusese Grenn? Nici asta nu-și putea aduce aminte. *Gras, neputincios și de nimic, acum până și creierii îmi îngheață.* Făcu încă un pas.

Își înfășurase șalul peste nas și peste gură, însă acum era acoperit de zăpadă și atât de țeapăn încât se temea că-i înghețase pe față. Îi

era greu și să respire, iar aerul era atât de rece încât era un chin să-l înghită.

— Mamă, ai milă, mormăi el cu glas răgușit, sub masca înghețată. Mamă, ai milă, Mamă ai milă, Mamă, ai milă. Cu fiecare rugăciune, mai făcea un pas, târându-și picioarele prin zăpadă. Mamă, ai milă, Mamă ai milă, Mamă, ai milă!

Mama care îi dăduse viaţă era la o mie de leghe depărtare spre sud, la adăpost, în fortăreaţa din Horn Hill, împreună cu surorile și frăţiorul lui, Dickon. *Nu mă poate auzi, nu mai mult decât Mama din Ceruri.* Mama era milostivă, toţi septonii erau de aceeași părere, însă Cei Șapte nu aveau putere dincolo de Zid. Aici era locul în care domneau vechii zei, zeii fără nume ai copacilor, ai lupilor și ai zăpezilor.

— Îndurare, șopti el apoi, către oricine l-ar putea asculta, zei vechi sau noi, fie și demoni. Oh, îndurare, înduraţi-vă de mine, înduraţi-vă de mine.

Maslyn a strigat după îndurare. De ce își amintise asta dintr-odată? Nu era defel un lucru pe care voia să și-l amintească. Bărbatul se dăduse înapoi, împleticindu-se, aruncând sabia, rugându-se, predându-se, chiar smulgându-și mănușa neagră, groasă, și ridicând-o în faţa lui, ca pe o mănușă de armură. Încă ţipa după îndurare când arătarea l-a ridicat în aer de grumaz, aproape rupându-i capul de pe trup. *Cei morţi n-au nici un fel de milă, nici Ceilalţi... nu, nu trebuie să mă gândesc la asta, să nu mă gândesc, să nu-mi amintesc, doar să merg, să merg, să merg.*

Suspinând, făcu încă un pas.

Vârful piciorului i se agăţă într-o rădăcină de sub crusta de zăpadă. Sam se împiedică și căzu într-un genunchi, atât de tare încât își mușcă limba. Simţea gustul sângelui în gură, mai cald

decât orice simţise de când plecase de la Pumn. *Acesta e sfârșitul,* gândi el. Acum, că se prăbușise, parcă nu-și mai putea găsi puterea să se ridice. Bâjbâi după o creangă de copac, o înșfăcă, încercând să se ridice, însă picioarele-i înţepenite refuzau să-l sprijine. Cămașa de zale era prea grea și, în plus, era prea gras, prea slăbit și prea obosit.

— Înapoi în picioare, Piggy! mormăi cineva în trecere, dar Sam nu-l luă în seamă. *Mă voi culca în zăpadă și voi închide ochii.* N-ar fi așa de rău să moară aici. Mai frig nu era cu putinţă să-i fie și, în scurt timp, n-ar mai simţi junghiul din șale sau durerea cumplită ce-i sfâșia umerii, așa cum nu-și simţea acum picioarele. *Nu voi fi primul care moare, nu vor putea spune că am fost.* Muriseră cu sutele la Pumn, muriseră pretutindeni în jurul lui și mai mulţi încă muriseră pe urmă, îi văzuse. Tremurând, Sam își descleștă mâna de pe creanga copacului și se lăsă în zăpadă. Era rece și udă, știa, dar abia dacă o putea simţi prin toate veșmintele sale. Își ridică privirea către cerul alburiu, în timp ce fulgii de nea îi cădeau pe burtă, pe piept și pe pleoape. *Zăpada mă va acoperi ca o pătură albă, groasă. Va fi cald sub zăpadă și dacă vor vorbi despre mine, vor trebui să spună că am murit ca un bărbat al Rondului de Noapte. Așa am făcut. Așa am făcut. Mi-am făcut datoria. Nimeni nu poate spune că mi-am încălcat jurământul. Sunt gras, sunt neputincios și sunt laș, dar mi-am făcut datoria.*

Corbii fuseseră responsabilitatea lui. De aceea îl luaseră cu ei. El nu voise să meargă, le spusese asta, le spusese tuturor cât era de laș. Dar Maester Aemon era foarte bătrân, și orb pe deasupra, așa că fuseseră nevoiţi să-l trimită pe Sam să se ocupe de corbi. Lordul Comandant îi

dăduse ordinele când au poposit la Pumn.

— Nu ești un luptător. Amândoi știm asta, băiete. Dacă se întâmplă să fim atacaţi, nu te apuca să încerci să dovedești contrariul, nu vei face decât să ne încurci. Va trebui să trimiţi un mesaj. Și să nu vii într-un suflet să întrebi ce trebuie să cuprindă scrisoarea. Scrie-o tu însuţi și trimite o pasăre la Castelul Negru și o alta la Turnul Umbrei. Bătrânul Urs îndreptase un deget înmănușat direct către faţa lui Sam: Nu-mi pasă dacă faci pe tine de frică și nu-mi pasă dacă o mie de sălbatici năvălesc peste ziduri urlând după sângele tău, *tu trimiți păsările alea,* de nu, jur c-am să te urmăresc prin toate cele șapte iaduri și am să te fac să regreţi că nu m-ai ascultat. Iar corbul lui Mormont își mișcase capul în sus și-n jos și croncănise: *Regreți, regreți.*

Sam regreta. Regreta că nu fusese mai viteaz, mai puternic sau mai priceput în mânuitul sabiei, că nu-i fusese un fiu mai bun tatălui său sau un frate mai bun lui Dickon și fetelor. Regreta și că avea să moară, dar oameni mai vrednici muriseră la Pumn, oameni buni, de nădejde, nu băieți grași și miorlăiţi ca el. Însă, cel puţin nu avea să fie hăituit prin iad de Bătrânul Urs. *Am trimis păsările. Cel puțin asta am făcut cum trebuie.* Scrisese mesajele dinainte, mesaje scurte și simple, informând despre un atac asupra Pumnului Primilor Oameni și apoi le vârâse în traista sa pentru pergament, cu speranţa că nu va fi niciodată nevoit să le trimită.

Când cornul sunase, Sam dormea. La început, crezuse că visează, dar când a deschis ochii, zăpada cădea peste tabără și fraţii în negru înhăţau cu toţii arcuri și topoare și alergau către zidul împrejmuitor. Singurul care

se afla prin preajmă era Chett, fostul scutier al lui Maester Aemon, cu fața lui plină de bube și chistul mare de pe gât. Sam nu mai văzuse niciodată atâta teamă ca pe chipul lui Chett când cornul răsunase a treia oară, gemând printre copaci.

— Ajută-mă să trimit păsările, l-a rugat el, dar celălalt scutier s-a întors pe călcâie și a luat-o la goană, cu pumnalul în mână. *Trebuie să se îngrijească de câini,* și-a amintit Sam și probabil că Lordul Comandant îi dăduse și lui niște ordine.

Degetele îi erau înțepenite și neîndemânatice în mănuși, tremura de spaimă și de frig, dar găsise traista pentru pergament și scosese cele două mesaje scrise dinainte. Corbii țipau cu furie și, când a deschis colivia pentru Castelul Negru, unul dintre corbi i-a zburat direct în față. Alți doi au fugit înainte ca Sam să prindă vreunul, iar când a reușit, corbul a început să-l ciugulească prin mănușă, umplându-l de sânge. Totuși, a rezistat cât să-i agațe micul sul de pergament. Cornul tăcuse deja, dar Pumnul răsuna de ordine răcnite și zăngănit de oțel.

— *Zboară!* a strigat Sam, aruncând corbul în aer.

Păsările din colivia pentru Turnul Umbrei țipau și băteau din aripi atât de nebunește încât i-a fost frică să deschidă ușa, dar și-a învins teama și a deschis-o. De data aceasta a prins primul corb care a încercat să scape. În clipa următoare, își croia drum prin ninsoare, cu ghearele scoase, ducând vorbă despre atac.

Cu misiunea îndeplinită, Sam a continuat să se înveșmânteze, cu degete stângace, tremurătoare, îmbrăcându-și tunica și mantia cu glugă, legându-și centura, legând-o bine de

tot, ca să nu-i alunece. Pe urmă și-a găsit ranița și și-a îndesat toate lucrurile înăuntru; lenjerie de schimb și șosete uscate, capetele de săgeți și vârful de suliță din obsidian pe care i-l dăduse Jon, și vechiul corn, de asemenea pergamentele, cernelurile și condeiele, hărțile pe care le desena și un cârnat cu usturoi, tare ca piatra, pe care îl păstra încă de la Zid. Le-a legat pe toate și și-a ridicat ranița pe spate. *Lordul Comandant a spus că n-am ce să mă reped la zid,* și-a amintit el, *dar a mai spus nici să nu alerg degrabă la el.* Sam a tras adânc aer în piept și și-a dat seama că nu știa ce să facă.

Își amintea că se învârtise în cerc, pierdut, cu spaima crescându-i în suflet, așa cum se întâmpla întotdeauna. Câinii lătrau și caii nechezau, dar zăpada înăbușea sunetele, făcându-le să pară îndepărtate. Sam nu vedea nimic la o depărtare mai mare de trei metri, nici măcar torțele arzând de-a lungul zidului scund de piatră care împrejmuia creasta dealului. *Se poate ca torțele să se fi stins?* Era prea înfricoșător să se gândească la asta. *Cornul a sunat de trei ori lung, iar trei sunete lungi înseamnă Ceilalți.* Hoinarii albi ai pădurilor, umbrele reci, monștrii din poveștile care-l făceau să țipe și să tremure pe când era copil, călare pe păianjenii lor uriași de gheață, însetați de sânge...

Și-a scos, cu stângăcie, sabia și a înaintat cu greu prin nămeți, cu ea în mână. Un câine a trecut în goană, lătrând, pe lângă el, și apoi Sam a văzut câțiva dintre oamenii de la Turnul Umbrei, bărbați voinici, bărboși, cu baltage și sulițe lungi de trei metri. Se simțea mai în siguranță în compania lor, așa că i-a urmat către zid. Când a văzut torțele arzând pe creasta cercului de pietre, un fior de ușurare i-a

străbătut trupul întreg.

Fraţii în negru stăteau cu săbiile şi sulițele în mâini, privind ninsoarea, așteptând. Ser Mallador Locke a trecut călare, având pe cap un coif împestriţat cu fulgi de nea. Sam a rămas în spatele celorlalţi, căutându-i pe Grenn sau pe Edd cel Trist. *Dacă trebuie să mor, fie să mor lângă prietenii mei,* își amintea că se gândise. Dar toţi oamenii din jurul său îi erau străini, oameni ai Turnului Umbrei, sub comanda unui cercetaș pe nume Blane.

— Iată-i că vin, își amintea Sam că îl auzise pe unul dintre fraţi spunând.

— Pregătiţi, a spus Blane și douăzeci de săgeţi negre au ieșit din tot atâtea tolbe și au fost potrivite în tot atâtea arcuri.

— Zeii fie milostivi, sunt sute, a șoptit un glas.

— *Întindeţi,* a spus Blane și, pe urmă: *ţineţi.* Sam nu vedea și nici nu voia să vadă. Oamenii Rondului de Noapte stăteau în spatele torţelor, așteptând, cu săgeţile întinse în dreptul urechilor, iar *ceva* s-a ivit, urcând panta întunecată, alunecoasă, prin zăpadă. Ţineţi, spuse Blane din nou, ţineţi, ţineţi. Și apoi: Trageţi!

Săgeţile au foșnit în zbor.

Dinspre oamenii înșiraţi de-a lungul zidului s-au auzit strigăte răzleţe de bucurie, dar s-au stins curând.

— Nu se opresc, stăpâne, i-a spus cineva lui Blane, iar un altul a strigat:

— *Alţii!* Priviţi, vin din pădure.

Și altcineva a spus:

— Ferească zeii, pădurea mișună de ei! Aproape ne-au ajuns, *sunt peste noi!*

Pe atunci Sam se retrăgea deja, tremurând, ca ultima frunză de pe ram când se stârnește

vântul, de frig, dar și de teamă. Fusese foarte frig în noaptea aceea. *Chiar mai frig decât acum. În zăpadă, aproape că e cald. Acum mă simt mai bine. Niţică odihnă era tot ceea ce-mi lipsea. Poate că în scurt timp voi fi destul de puternic ca să merg din nou. În scurt timp.*

Pe lângă capul lui păși un cal, un animal cenușiu, zburlit, cu coama plină de zăpadă și copitele acoperite de o crustă de gheaţă. Sam îl privi venind și trecând. Un altul își făcu apariţia prin ninsoarea care cădea, dus de căpăstru de un bărbat în negru. Când îl văzu pe Sam în calea sa, bărbatul îl înjură și conduse calul pe după el. *Mi-aș dori să am un cal. Dacă aș avea un cal, aș putea continua să merg. Aș putea sta călare și chiar aș putea trage un pui de somn în șa.* Dar pierduseră cea mai mare parte a cailor la Pumn, iar cei rămași le duceau în spinare mâncarea, torţele și răniţii. Sam nu era rănit. Doar gras și neputincios și cel mai mare laș din Cele Șapte Regate.

Era atât de laș! Lordul Randyl, tatăl său, spusese mereu așa și avusese dreptate. Sam era moștenitorul lui, dar n-a fost niciodată vrednic, așa că tatăl îl trimisese la Zid. Frăţiorul său, Dickon, avea să moștenească pământurile și castelul Casei Tarly și sabia mare *Heartsbane* pe care lorzii din Horn Hill o purtaseră cu atâta mândrie secole de-a rândul. Se întreba dacă Dickon ar vărsa vreo lacrimă pentru fratele său mort în zăpadă, undeva, dincolo de marginea lumii. *De ce ar face-o? Nu merită să plângi după un laș.* Își auzise tatăl spunându-i asta mamei lui de zeci de ori. Bătrânul Urs știa și el.

— Săgeţi de foc, răcnea Lordul Comandant în noaptea aceea, la Pumn, când Sam și-a făcut apariţia călare pe calul său. Daţi-le foc. Atunci l-a observat pe Sam acolo, dârdâind. *Tarly!*

Pleacă de aici. Locul tău e cu corbii.

— Eu... eu... eu am trimis mesajele.

— Bine. Pe umărul lui Mormont, corbul său a repetat: *Bine, bine.*

Lordul Comandant părea gigantic, în blănuri și zale. În spatele vizierei negre, ochii îi erau fioroși.

— Ne încurci aici. Întoarce-te la coliviile tale. Dacă va mai trebui să trimit un mesaj, nu vreau să fiu nevoit să te caut. Vezi ca păsările să fie pregătite. N-a așteptat un răspuns; și-a întors calul și a dat ocol, în goană, zidului, strigând: Foc! Dați-le foc!

N-a fost nevoie să i se spună de două ori. Sam s-a întors la păsări, cât de repede l-au putut duce picioarele-i grase. *Ar trebui să scriu mesajul dinainte,* a chibzuit el, *ca să putem trimite păsările cât mai grabnic.* I-a luat mai mult decât ar fi trebuit să-și aprindă micul foc, să încălzească cerneala înghețată. S-a așezat pe o piatră, cu condeiul și pergamentul și a scris mesajele.

Atacați în mijlocul zăpezii și al frigului, dar i-am alungat cu săgeți de foc, scria el, când a auzit glasul lui Torrhen Smallwood răsunând cu comanda:

— Potriviți, întindeți... trageți.

Stolul de săgeți a murmurat dulce, ca rugăciunea unei mame.

— Ardeți, morți ticăloși, ardeți, a strigat Dywen, râzând pe înfundate.

Frații au ovaționat și au înjurat.

Toți în siguranță, a scris Sam. *Rămânem la Pumnul Primilor Oameni.* Sam nădăjduia că erau arcași mai buni decât el.

A pus mesajul deoparte și a luat o altă bucată goală de pergament.

Încă luptăm la Pumn, în mijlocul zăpezii

copleșitoare, scria el, când cineva a strigat:

— Nu se opresc.

Rezultat nesigur.

— Sulițe, a spus cineva. Ar fi putut fi Ser Mallador, dar Sam nu putea jura.

Arătările ne-au atacat la Pumn, în zăpadă, a scris el, *dar le-am alungat cu foc.* A întors capul. Prin viscolul zăpezii, n-a putut vedea decât imensul foc din mijlocul taberei, cu oameni călare mișcându-se fără odihnă în jurul lui. Rezerva, știa Sam, gata să doboare pe oricine ar fi spart zidul. Se înarmaseră cu torțe în loc de săbii și le aprindeau în flăcări.

Înconjurați de arătări, scria el, când a auzit strigătele dinspre nord. *Vin dinspre nord și dinspre sud în același timp. Sulițele și săbiile nu-i opresc, doar focul.*

— Trageți, trageți, trageți! a răcnit un glas în noapte, iar un altul a strigat:

— Al naibii de mare.

Iar un al treilea glas a spus:

— Un uriaș.

Și un al patrulea a insistat:

— Un urs, *un urs!*

Un cal a nechezat și câinii au început să latre și apoi s-au stârnit atâtea țipete, încât Sam n-a mai putut distinge glasurile. A continuat să scrie mai repede, mesaj după mesaj. *Sălbatici morți și un uriaș, sau poate un urs asupra noastră, de jur împrejur.* Auzea scrâșnetul oțelului pe lemn, ceea ce putea însemna un singur lucru. *Arătări peste zid. Lupte în interiorul taberei.* O duzină de frați călare au trecut tropăind pe lângă el, către zidul estic, cu torțele aprinse revărsând flăcări, în mâna fiecărui călăreț. *Lordul Comandant Mormont îi întâmpină cu foc. Câștigăm. Ne păstrăm pozițiile. Ne croim drum și ne retragem către*

Zid. Suntem prinși în capcană la Pumn.

Unul dintre oamenii de la Turnul Umbrei a ieșit clătinându-se din întuneric, prăbușindu-se la picioarele lui Sam. A reușit să se târască până aproape de foc, înainte de a muri. *Pierduți,* a scris Sam, *bătălia e pierdută. Suntem cu toții pierduți.*

De ce trebuia să-și amintească bătălia de la Pumn? Nu voia să-și amintească. Nu *asta.* Încercă să și-o aducă în minte pe mama sa ori pe Talia, surioara lui, sau pe fata aceea, Gilly, de la Fortăreaţa lui Craster. Cineva îl scutura de umăr.

— Ridică-te, spuse un glas. Sam, nu poţi să dormi aici. Ridică-te și continuă să mergi.

Nu dormeam, îmi aminteam.

— Pleacă, spuse el, cu vorbele înghețându-i în aerul rece. Sunt bine, vreau să mă odihnesc.

— Ridică-te. Glasul lui Grenn, aspru și răgușit. Se înălța deasupra lui Sam, cu straiele-i negre acoperite de o crustă de zăpadă. Nimeni nu se odihnește, a spus Bătrânul Urs. Vei muri.

— Grenn. Sam zâmbi. Nu, zău, sunt bine aici. Tu du-te. O să te ajung din urmă după ce mă mai odihnesc puțin.

— Ba nu. Barba deasă, castanie, a lui Grenn era înghețată de jur împrejurul gurii. Îl făcea să arate ca un bătrân. Ai să îngheți și te vor lua Ceilalți. Sam, *ridică-te!*

Sam își amintea că, în seara dinainte să plece de la Zid, Pyp îl șicanase pe Grenn așa cum făcea el, zâmbind și spunând ce alegere bună fusese Grenn pentru Rond, de vreme ce era prea prost ca să-i fie teamă. Grenn a negat cu înverșunare, până când și-a dat seama ce spunea. Era îndesat, cu ceafa lată și era puternic – Ser Alliser Thorne îl numise „Zimbrul", la fel cum îi spunea lui Sam „Ser Piggy" sau lui Jon

„Lordul Snow” – dar îl tratase întotdeauna pe Sam destul de blând. *Dacă n-ar fi fost Jon, nici unul dintre ei nu m-ar fi plăcut.* Iar acum Jon nu mai era, dispăruse în Trecătoarea Ţipătului, cu Qhorin Halfhand, probabil mort. Sam ar fi plâns după el, dar lacrimile acelea n-ar fi făcut decât să îngheţe şi ele, iar acum abia îşi mai putea ţine ochii deschişi.

Un frate înalt, cu o torţă, se opri lângă ei şi, preţ de o minunată clipă, Sam simţi căldura pe faţă.

— Lasă-l, îi spuse lui Grenn omul cu torţa. Cine nu poate merge e terminat. Păstrează-ţi puterile pentru tine, Grenn.

— Se va ridica, răspunse Grenn. Are nevoie doar de o mână de ajutor.

Bărbatul se îndepărtă, luând cu el căldura binecuvântată. Grenn încercă să-l tragă pe Sam în picioare.

— Mă doare, se plânse el. Încetează, Grenn, mă doare mâna. Încetează.

— Eşti prea al naibii de greu. Grenn îşi vârî mâinile la subsuorile lui Sam, gemu şi îl ridică în capul oaselor. Dar în clipa în care îi dădu drumul, grăsanul se aşeză înapoi în zăpadă. Grenn îl lovi cu piciorul, o lovitură viguroasă care făcu să-i crape crusta de zăpadă de pe gheată. Ridică-te. Îl lovi din nou. Ridică-te şi umblă. Trebuie să umbli.

Sam căzu pe o parte, ghemuindu-se strâns, ca să se apere de lovituri. Abia dacă le simţea, prin straturile de lână, piele şi zale, dar, chiar şi aşa, îl dureau. *Credeam că Grenn mi-e prieten. N-ar trebui să-ţi loveşti prietenii. De ce nu vor să mă lase în pace? Trebuie doar să mă odihnesc, atâta tot, să mă odihnesc şi să dorm puţin şi, poate, să mor puţin.*

— Dacă iei tu torţa, aş putea să-l iau pe

grăsan.

Dintr-odată, fu ridicat, cu o smucitură, în aerul rece, departe de dulcea zăpadă moale; plutea. Simțea un braț sub genunchi și unul după spate. Sam își înălță capul și clipi. Aproape de el se deslușea un chip, un chip grosolan, lătăreț, cu un nas turtit și ochi mici, negri, și un hățiș de barbă aspră, castanie. Mai văzuse acest chip, dar îi luă o clipă să-și amintească. *Paul. Micul Paul.* În ochi i se prelingea gheață topită, de la căldura torței.

— Îl poți duce? îl auzi pe Grenn întrebând.

— Am cărat o dată un vițel mai greu decât el. L-am cărat până la mama lui, ca să poată să sugă lapte.

Capul lui Sam se bălăbănea în sus și-n jos, cu fiecare pas al Micului Paul.

— Încetează! mormăi el. Lasă-mă jos. Nu-s bebeluș. Sunt un bărbat al Rondului de Noapte. Suspină. Lasă-mă doar să mor.

— Taci din gură, Sam, făcu Grenn. Nu-ți irosi puterile. Gândește-te la frații și surorile tale. La Maester Aemon. La mâncărurile tale preferate. Cântă un cântec, dacă poftești.

— Cu voce tare?

— În gând.

Sam știa o sută de cântece, dar când încercă să se gândească la unul, nu reuși. Cuvintele îi pieriseră toate din minte. Suspină din nou și spuse:

— Nu știu nici un cântec, Grenn. Am știut câteva, dar acum le-am uitat.

— Ba da, știi, răspunse Grenn. Ce-ai zice de *Ursul și frumoasa fecioară?* Toată lumea îl știe: *A fost cândva un urs, un urs, un urs. Negru și maro și plin de păr!*

— Nu. Ăsta nu, se rugă Sam. Ursul care apăruse la Pumn nu mai avea pic de păr rămas

pe carnea-i putrezită. Nu voia să se gândească la urși. Fără cântece. Te rog, Grenn.

— Atunci gândește-te la corbii tăi.

— N-au fost niciodată ai mei. *Erau corbii Lordului Comandant, corbii Rondului de Noapte.* Au aparținut Castelului Negru și Turnului Umbrei.

Micul Paul se încruntă.

— Chett zicea că aș putea să păstrez corbul Bătrânului Urs, cel care vorbește. I-am păstrat mâncare și de toate. Își scutură capul. Dar am uitat. Am lăsat mâncarea acolo unde am ascuns-o. Continuă să se târșâie, răspândind cu fiecare pas o răsuflare alburie, pe urmă, dintr-odată, spuse: Aș putea să primesc unul dintre corbii tăi? Doar pe cel pe care nu l-am lăsat pe Lark să-l mănânce.

— Au plecat, zise Sam. Îmi pare rău. *Nespus de rău.* Acum zboară înapoi la Zid. Își eliberase păsările când auzise sunetul cornului de război, chemând Rondul să încalece. *Două sunete scurte și unul lung, acesta a fost semnalul să încălecăm.* Dar nu era nici un motiv să încalece, doar dacă aveau să părăsească Pumnul, iar asta însemna că bătălia era pierdută. Teama l-a mușcat atât de puternic încât tot ce a putut face a fost să deschidă coliviile. Abia când a privit ultimul corb fâlfâindu-și aripile sus, în mijlocul furtunii de zăpadă, și-a dat seama că uitase să trimită toate mesajele pe care le scrisese.

— Nu, a scâncit el, o, nu, o, nu. Ninsoarea cădea și cornii sunau: *Ahooo, ahooo, ahooooooooooooooooo,* strigau, pe cai, pe cai, pe cai. Sam a văzut doi corbi cocoțați pe o stâncă și a alergat după ei, dar păsările și-au fluturat lenețe aripile prin vârtejurile de zăpadă, în direcții opuse. S-a luat după unul, cu răsuflarea pufăindu-i pe nări, în nori albi, s-a

împiedicat și s-a pomenit la trei metri de zidul împrejmuitor.

După aceea... își amintea morţii venind peste pietre, cu săgeți înfipte în fețe și în gâtlejuri. Unii erau în zale din cap până-n picioare, alții erau goi... sălbatici, majoritatea, dar câțiva purtau straie negre, decolorate. Își amintea cum unul dintre oamenii de la Turnul Umbrei și-a înfipt sulița prin burta moale, palidă, a unei arătări, scoţându-i-o prin spate, și cum arătarea s-a ridicat, clătinându-se și a sucit capul fratelui până i-a dat sângele pe gură. Asta se întâmplase când s-a scăpat pe el prima oară, era aproape sigur.

Nu-și amintea să fi fugit, dar trebuie că așa au stat lucrurile, căci următorul lucru de care își aducea aminte era că se afla lângă foc, la jumătate de tabără depărtare, cu bătrânul Ser Ottyn Wythers și câțiva arcași. Ser Ottyn era în genunchi în zăpadă, holbându-se la haosul din jurul lor, până când un cal fără călăreţ a trecut pe lângă el și l-a lovit cu copita în față. Arcașii nu s-au sinchisit. Trimiteau săgeți de foc către umbrele din întuneric. Sam a văzut cum o săgeată a nimerit o arătare, a văzut flăcările înghiţind-o și o siluetă imensă, nedeslușită, care trebuie să fi fost ursul, și destul de curând arcașii au rămas fără săgeți.

Și pe urmă Sam s-a pomenit pe cal. Nu era calul lui și nici nu-și amintea când a încălecat. Poate că era calul care zdrobise fața lui Ser Ottyn. Cornii răsunau încă, așa că a dat pinteni calului și s-a îndreptat în direcţia sunetului.

În mijlocul măcelului, al haosului și al ninsorii care cădea, l-a zărit pe Edd cel Trist, pe calul lui de luptă, cu un stindard cu totul negru într-o suliță.

— Sam, a spus Edd când l-a văzut. Vrei, te

rog, să mă trezești? Am un coșmar cumplit.

Alți și alți oameni încălecau în fiecare clipă. Cornii de război îi chemau înapoi. *Ahoo, ahoo, ahoooooooooooooooo.*

— Sunt dincolo de zidul vestic, stăpâne, i-a strigat Thoren Smallwood Bătrânului Urs, în timp ce se lupta să-și controleze calul. Voi trimite rezervele.

— *NU!* Mormont a fost nevoit să răcnească din toți rărunchii ca să fie auzit peste sunetul de corn. Cheamă-i înapoi, trebuie să ne croim drum spre ieșire. S-a ridicat în scara de șa cu mantia-i neagră fluturând în vânt, cu focul scânteindu-i pe armură. *Vârf de lance!* a răcnit el. Formați dispozitivul de luptă, pornim. Către coasta sudică, apoi spre est.

— Căpitane, versantul sudic mișună de ei.

— Ceilalți sunt prea abrupți, a răspuns Mormont. Trebuie...

Calul lui de luptă a țipat și s-a cabrat, aproape aruncând-l la pământ, când ursul și-a făcut apariția, clătinându-se, prin zăpadă. Sam a făcut din nou pe el. *Nu credeam că mai am vreun strop înăuntru.* Ursul era mort, palid și putred, cu blana și pielea căzute și jumătate din brațul drept ars până la os, dar se apropia. Doar ochii îi erau vii. *Albaștri strălucitori, întocmai cum spusese Jon.* Străluceau ca niște stele înghețate. Thoren Smallwood a atacat, cu sabia-i lungă scăldată în sclipiri portocalii și roșii, în lumina focului. Aproape că a retezat capul ursului. Și pe urmă ursul i-a luat lui capul.

— *FUGIȚI!* a strigat Lordul Comandant, întorcându-și calul.

Goneau la galop când au ajuns la zid. Înainte, Sam fusese întotdeauna prea speriat să facă un salt cu calul, dar când cercul scund de

pietre s-a ivit în fața lui, a știut că n-avea de ales. A dat pinteni, a închis ochii și calul l-a purtat dincolo, cumva, *cumva,* calul l-a purtat dincolo. Călărețul din dreapta lui a năvălit într-un vârtej de oțel și piele și țipăt de carne de cal, și pe urmă arătările se învălmășeau peste el și dispozitivul de luptă a strâns rândurile. S-au avântat în goană în josul povârnișului, printre mâini negre, care se întindeau să-i apuce, și ochi albaștri, arzători, și vârtejuri de zăpadă. Caii se împiedicau și se rostogoleau, oamenii erau aruncați din șei, torțele se roteau în aer, topoarele și sulițele tăiau în carnea moartă, iar Samwell Tarly suspina, agățându-se cu disperare de calul său, cu o putere pe care n-a știut niciodată că o are.

Era în mijlocul vârfului de lance care gonea, cu frați în stânga și-n dreapta și frați în față și în spate. Un câine a alergat cu ei o bucată de drum, săltând în josul versantului înzăpezit, printre picioarele cailor, însă n-a putut ține pasul. Arătările le-au ieșit în cale și au fost doborâte și călcate în picioare. Chiar și în cădere, apucau săbii, scări de șa și picioarele cailor ce treceau. Sam a văzut una despicând burta unui cal cu mâna dreaptă, în timp ce cu stânga se agăța de șa.

Dintr-odată, copacii erau pretutindeni împrejurul lui și Sam trecea, împroșcând apa, printr-un pârâu înghețat, cu sunetul măcelului pierind în urma lui. S-a întors ușurat, cu răsuflarea tăiată... până când un om în negru a săltat din tufișuri și l-a tras jos din șa. Cine a fost, Sam n-a văzut niciodată; s-a ridicat într-o clipă și în următoarea se îndepărta în goana mare. Când a încercat să fugă după cal, piciorul i s-a încâlcit într-o rădăcină, s-a prăbușit cu fața la pământ și a rămas așa, plângând ca un copil,

până când Edd cel Trist l-a descoperit acolo.

Aceasta era ultima lui amintire coerentă de la Pumnul Primilor Oameni. Mai târziu, ore mai târziu, stătea tremurând printre ceilalți supraviețuitori, jumătate dintre ei călări, jumătate pe jos. Ajunseseră deja departe de Pumn, deși Sam nu-și amintea cum. Dywen pornise în jos cu cinci cai de povară, încărcați cu mâncare, ulei și torțe și trei reușiseră să ajungă până aici. Bătrânul Urs i-a pus să redistribuie bagajele, astfel încât pierderea oricăruia dintre cai, cu tot cu provizii, să nu fie catastrofală. A luat cai de la oamenii sănătoși și i-a dat răniților, a organizat pedestrașii și a așezat oameni cu torțe să le străjuiască flancurile și ariergarda. *Tot ce trebuie să fac e să merg,* și-a spus Sam, când a făcut primul pas către casă. Dar n-a trecut nici o oră și a început să înainteze tot mai greu și să rămână în urmă...

Și acum tot în urmă erau, vedea asta. Își amintea cum Pyp spusese cândva că Micul Paul era cel mai puternic bărbat din Rond. *Trebuie să fie, ca să mă care pe mine.* Cu toate acestea, zăpada era tot mai adâncă, terenul tot mai înșelător și pașii mari ai lui Paul începură să se scurteze. Alți și alți călăreți trecură, oameni răniți care îl priveau pe Sam cu ochi triști, nepăsători. Trecură și niște purtători de torțe.

— Vedeți că rămâneți în urmă, le spuse unul.

Următorul îl susținu:

— Nimeni nu e dispus să te aștepte, Paul. Lasă porcul cu morții.

— Mi-a promis că pot păstra pasărea, spuse Micul Paul, chiar dacă Sam nu promisese, nu tocmai. *Nu sunt ale mele, nu pot să le dau.* Vreau să am o pasăre care vorbește și mănâncă grăunțe din palma mea.

— Nătărăule, spuse omul cu torța. Și dus a

fost.

După o bucată de vreme, Grenn se opri dintr-odată.

— Suntem singuri, spuse el cu glas răgușit. Nu văd celelalte torțe. Să fi fost aceia ultimii?

Micul Paul nu-i răspunse. Voinicul mormăi și se prăbuși în genunchi. Mâinile îi tremurau în timp ce-l așeza, cu blândețe, pe Sam în zăpadă.

— Nu te mai pot duce. Aș vrea, dar nu pot. Tremura violent.

Vântul suspina printre copaci, trimițându-le în față o pulbere fină de zăpadă. Frigul era atât de aspru încât Sam avea senzația că e dezbrăcat. Căută cu privirea celelalte torțe, dar dispăruseră, până la una. Nu mai era decât cea pe care o ducea Grenn, cu flăcările înălțându-se ca niște mătăsuri portocalii, străvezii. Putea vedea prin ele, către bezna de dincolo. *Torța aceea se va stinge curând,* gândi el, *și suntem complet singuri, fără mâncare, fără prieteni, fără foc.*

Dar se înșela. Nu erau singuri defel.

Ramurile de jos ale imensului sequoia verde își lepădară povara de zăpadă cu un sunet moale, umed. Grenn se întoarse, înălțându-și torța:

— Cine-i acolo?

Capul unui cal se ivi din întuneric. Sam se simți, preț de o clipă, ușurat, până când zări calul. Promoroaca îl acoperea, ca un luciu de sudoare înghețată, iar din burta-i despicată se târa în urma lui un cuib de măruntaie negre, înțepenite. Pe spatele lui se afla un călăreț alb ca gheața. Sam scânci în adâncul gâtlejului. Era atât de speriat încât s-ar fi putut scăpa iarăși pe el, dar frigul era cuibărit în trupul lui, un frig atât de sălbatic încât își simțea vezica înghețată

bocnă. Celălalt alunecă cu grație din șa și rămase în picioare pe zăpadă. Era subțire ca lama unei săbii și alb ca laptele. În timp ce se mișca, armura îi trepida și se unduia, iar picioarele sale nu pătrundeau prin stratul de zăpadă proaspăt așternută.

Micul Paul desfăcu baltagul pe care îl purta legat peste spate.

— De ce ai nenorocit calul ăla? A fost calul lui Mawney.

Sam bâjbâi după mânerul sabiei sale, însă teaca era goală. O pierduse la Pumn, își aminti el prea târziu.

— *La o parte.* Grenn făcu un pas, întinzând torța în fața lui. La o parte sau iei foc. Vâri flăcările în fața arătării.

Sabia Celuilalt scânteie de o lumină albăstruie. Se îndreptă către Grenn, iute ca fulgerul, lovind. Când lama albastră ca gheața atinse flăcările, un țiuit străpunse urechile lui Sam, ascuțit ca un ac. Capul torței se prăvăli într-o parte, făcându-se nevăzut sub un troian de zăpadă. Focul se stinse într-o clipă. Și tot ce mai ținea Grenn în mână era un băț scurt de lemn. Îl aruncă spre Celălalt, înjurând, în timp ce Micul Paul sărea la el cu toporul.

Teama care puse atunci stăpânire pe Sam era mai cumplită decât orice teamă pe care o simțise vreodată, iar Samwell Tarly cunoștea orice fel de teamă.

— Mamă, ai milă, suspină el uitând, în spaima sa, de vechii zei. Tată, apără-mă, oh, oh... Degetele sale găsiră pumnalul și își umplu mâna cu el.

Arătările erau făpturi încete, greoaie, dar Celălalt era ușor ca un fulg de zăpadă. Se feri de toporul lui Paul, cu armura unduindu-se, iar sabia-i de cristal se răsuci și se învârti și alunecă

printre inelele de fier ale cămășii de zale a lui Paul, prin piele și lână, os și carne. Îi ieși prin spate cu un șuierat, iar Sam îl auzi pe Paul spunând: *Oh,* în timp ce scăpa toporul. Străpuns, cu sângele țâșnind în jurul rănii, bărbatul vânjos încercă să ajungă cu mâinile la ucigașul său și aproape că reuși înainte de a cădea. În cădere, smulse sabia ciudată, palidă, din strânsoarea Celuilalt.

Fă-o acum. Încetează cu plânsul și luptă, țâncule. Luptă, lașule. Cel pe care îl auzea era tatăl său, era Alliser Thorne, era fratele său Dickon și era băiatul Rast. *Lașule, lașule, lașule.* Hohoti isteric, întrebându-se dacă vor face din el o arătare, o imensă, albă arătare, împiedicându-se mereu în picioarele-i moarte. *Fă-o, Sam.* Era Jon acum? Jon era mort. *Poți s-o faci, poți, doar fă-o.* Și pe urmă înainta, clătinându-se pe picioare, mai mult căzând decât alergând, închizând ochii și îndreptând orbește pumnalul în fața lui, cu ambele mâini. Auzi un pârâit, asemeni sunetului pe care îl face gheața când se crapă sub piciorul unui om, și pe urmă un țipăt atât de ascuțit încât se întoarse, împleticindu-se, cu mâinile peste urechile-i înfofolite, și se prăbuși, cu o bufnitură, în fund.

Când deschise ochii, îl văzu pe Celălalt cu armura scurgându-i-se, în râulețe, pe picioare, în timp ce sângele albăstrui sâsâia, revărsându-se în jurul pumnalului negru de obsidian din beregata sa. Întinse două mâini albe ca osul, pentru a scoate pumnalul, însă acolo unde atingeau obsidianul, degetele sale *fumegau.*

Sam se rostogoli pe o parte, cu ochii mari, iar Celălalt se împuțina, transformându-se într-o băltoacă, și apoi pieri. În douăzeci de secunde, carnea sa dispăru, ridicându-se într-un vârtej

de abur alb. Jos, rămaseră oasele, albe și lucioase ca porțelanul, topindu-se și ele. În cele din urmă, rămase doar pumnalul din sticla dragonilor, într-un nimb de aburi, de parcă ar fi fost viu și ar fi asudat. Grenn se aplecă să-l ridice și îl azvârli pe dată înapoi.

— Mamă, ce *rece* e!

— Obsidian. Sam se căzni să se ridice în genunchi. Sticla dragonilor. Sticla *dragonilor.* Râse și plânse și se chirci să-și verse curajul în zăpadă.

Grenn îl trase pe Sam în picioare, verifică pulsul Micului Paul, îi închise ochii, apoi înhăță din nou pumnalul. De data aceasta putu să-l țină în mână.

— Păstrează-l tu, spuse Sam. Tu nu ești laș, ca mine.

— Atât de laș încât ai omorât un Celălalt. Grenn arătă cu cuțitul. Privește acolo, printre copaci. Lumină roșiatică. Răsăritul, Sam. Răsăritul. Acela trebuie să fie estul. Dacă ne îndreptăm într-acolo, trebuie să-l ajungem din urmă pe Mormont.

— Dacă zici tu... Sam își lovi piciorul stâng de un pom, ca să scuture toată zăpada. Apoi dreptul. Voi încerca. Schimonosindu-se, făcu un pas. Voi încerca din răsputeri. Și pe urmă un alt pas.

TYRION

Lanțul din mâini al Lordului Tywin scânteia auriu pe catifeaua rubinie a tunicii sale. Lorzii Tyrell, Redwyne și Rowan se adunară în jurul lui de cum intră. Îi salută pe fiecare în parte, îi șopti ceva lui Varys, sărută inelul Înaltului Septon și obrazul lui Cersei, strânse mâna Marelui Maester Pycelle și se așeză pe locul regelui, în capul mesei lungi, între fiica și fratele său.

Tyrion revendicase vechiul loc al lui Pycelle, la capăt, sprijinit pe perne, ca să poată privi de-a lungul mesei. Lipsit de locul său, Pycelle se mutase mai aproape de Cersei, cât de departe de pitic putu să se așeze, fără să pretindă scaunul regelui. Marele Maester era un schelet umblător, sprijinindu-se într-un toiag și tremurând la fiecare pas, cu câteva fire albe de păr răsărindu-i din gâtul lung de găină, acolo unde cândva se aflase bogata-i barbă albă. Tyrion îl cercetă îndelung, fără mustrări de conștiință.

Ceilalți fură nevoiți să se lupte pentru scaune: Lordul Mace Tyrell, un bărbat impozant, robust, cu părul castaniu și ondulat și o barbă ascuțită, presărată din belșug cu fire albe; Paxter Redwyne de la Arbor, mărunt și adus de spate, cu capu-i pleșuv mărginit de smocuri de păr portocaliu; Mathis Rowan, Lord de Goldengrove, proaspăt bărbierit, trupeș, asudat; Înaltul Septon, un bărbat firav, cu o bărbuță albă, subțire. *Prea multe fețe străine,* gândi Tyrion, *prea mulți jucători noi. Jocul s-a*

schimbat cât timp am putrezit în patul meu și nimeni nu are de gând să-mi spună regulile.

O, lorzii erau destul de curtenitori, deși își dădea seama cât de stânjenitor era pentru ei să-l privească.

— Lanțul ăla al tău, mare vicleșug, spusese Mace Tyrell, pe un ton vesel, iar Lordul Redwyne a clătinat din cap și a adăugat, foarte prietenos și el:

— Chiar așa, chiar așa, lordul de Highgarden vorbește în numele nostru, al tuturor.

Spune-le asta oamenilor din oraș, a gândit Tyrion cu amărăciune. *Spune asta nenorociților de cântăreți, cu cântecele lor despre fantoma lui Renly.*

Unchiul său Kevan fusese cel mai cald, mergând până într-acolo încât îl sărutase pe obraz, spunând:

— Lancel mi-a spus cât de viteaz ai fost, Tyrion. Vorbește cum nu se poate mai frumos despre tine.

N-are decât, altfel voi avea eu câte ceva de zis despre el. Se forță să zâmbească și să spună:

— Bunul meu văr e prea bun. Rana i se vindecă, sper.

Ser Kevan se încruntă.

— Într-o zi pare mai întremat, în alta... e îngrijorător. Sora ta îi vizitează adesea patul de suferință, să-i ridice moralul și să se roage pentru el.

Dar se roagă să trăiască sau să moară? Cersei se folosise cu nerușinare de vărul lor, atât în pat, cât și în afara lui, un mic secret pe care, fără îndoială, spera că Lancel îl va duce cu sine în mormânt, acum, că tatăl ei era aici și nu va mai avea nevoie de el. *Dar ar merge oare atât de departe încât să-l omoare?* Privind-o astăzi, n-ai fi zis că Cersei ar fi capabilă de o asemenea

cruzime. Era plină de farmec, flirtând cu Lordul Tyrell în timp ce vorbeau despre ospățul de nuntă al lui Joffrey, lăudându-l pe Lordul Redwyne pentru vitejia gemenilor lui, îmbunându-l pe țâfnosul Lord Rowan cu glume și zâmbete, scoțând exclamații pioase în fața Înaltului Septon.

— Începem cu pregătirile de nuntă? întrebă ea, în timp ce Lordul Tywin se așeza.

— Nu, spuse tatăl lor. Cu războiul. Varys!

Eunucul afișă un zâmbet mieros.

— Am vești *încântătoare* pentru voi toți, lorzii mei. Ieri, în zori, bravul nostru Lord Randyl l-a prins pe Robert Glover lângă Duskendale și l-a încolțit lângă mare. Pierderile au fost grele de ambele părți, dar în cele din urmă, oamenii noștri loiali au triumfat. Ser Helman Tallhart a fost declarat mort, împreună cu alți o mie. Robert Glover conduce supraviețuitorii înapoi către Harrenhal, într-o debandadă însângerată, fără prea mari speranțe că îi va găsi pe viteazul Ser Gregor și voinicii săi în calea lor.

— Zeii fie lăudați! zise Paxter Redwyne. O mare victorie pentru regele Joffrey!

Ce legătură a avut Joffrey cu asta? gândi Tyrion.

— Și o înfrângere teribilă pentru Nord, desigur, remarcă Degețel, dar una în care Robb Stark n-a jucat nici un rol. Tânărul Lup rămâne neînfrânt pe câmpul de luptă.

— Ce știm despre planurile și mișcările lui Stark? întrebă Mathis Rowan, mereu direct și la obiect.

— A alergat înapoi la Riverrun cu prada sa, abandonând castelele pe care le-a ocupat în vest, anunță Lordul Tywin. Vărul nostru, Ser Daven, regrupează rămășițele armatei

răposatului său tată, la Lannisport. Când vor fi gata, i se va alătura lui Ser Forley Prester, la Dintele de Aur. Îndată ce băiatul Stark pornește către nord, Ser Forley și Ser Daven vor descinde la Riverrun.

— Ești sigur că Lordul Stark vrea să meargă spre nord? întrebă Lordul Rowan. Chiar și cu oamenii de fier la Moat Cailin?

Mance Tyrell interveni:

— Există ceva mai lipsit de noimă ca un rege fără regat? Nu, e limpede, băiatul trebuie să abandoneze ţinuturile riverane și să-și arunce toate forţele împotriva fortăreţei Moat Cailin. Eu, unul, asta aș face.

La aceasta, Tyrion fu nevoit să-și muște limba. Robb Stark câștigase mai multe bătălii într-un an decât Lordul Highgardenului în douăzeci. Reputaţia lui Tyrell se baza pe victoria îndoielnică asupra lui Robert Baratheon la Ashford, într-o bătălie câștigată în mare măsură de avangarda Lordului Tarly înainte ca oastea principală să sosească măcar. Asediul asupra Capătului Furtunii, unde Mace Tyrell a avut, într-adevăr, comanda, s-a tărăgănat timp de un an fără nici un rezultat, iar după bătălia de la Trident, Lordul Highdardenului și-a coborât supus stindardele în faţa lui Eddard Stark.

— Ar trebui să-i scriu lui Robb Stark o scrisoare aspră, spunea Degeţel. Înţeleg că omul lui, Bolton, adăpostește capre în castelul *meu*. E chiar scandalos.

Ser Kevan Lannister își drese glasul:

— În ceea ce privește Casa Stark... Balon Greyjoy, care își zice acum Rege al Insulelor și al Nordului, ne-a scris, propunându-ne termeni pentru o alianţă.

— Loialitate ar trebui să ne propună, izbucni

Cersei. Cu ce drept își spune el rege?

— Cu dreptul cuceririi, spuse Lordul Tywin. Regele Balon are degete de strangulator în jurul Gâtului. Moștenitorii lui Robb Stark sunt morți. Winterfellul a căzut, iar oamenii de fier sunt stăpâni peste Moat Cailin, Deepwood Motte și cea mai mare parte a Țărmului Stâncos. Corăbiile lungi ale Regelui Balon stăpânesc marea apusului și sunt bine poziționate pentru a amenința Lannisportul, Insula Frumoasă și chiar Highgardenul, de-ar fi să-i provocăm.

— Și dacă acceptăm această alianță? vru să știe Lordul Mathis Rowan. Ce termeni propune?

— Să-l recunoaștem drept rege și să-i acordăm tot ce se află la nord de Gât.

Lordul Redwyne râse.

— Ce ar putea să vrea orice om întreg la minte la nord de Gât? Dacă Greyjoy va da săbii și corăbii în schimbul stâncilor și al zăpezii, eu zic să acceptăm și să ne socotim norocoși.

— Așa e, îl aprobă Mace Tyrell. Eu asta aș face. Să-l lăsăm pe Lordul Balon să-i termine pe nordici în timp ce noi îl terminăm pe Stannis.

Chipul Lordului Tywin nu-i trăda în nici un fel sentimentele.

— Mai rămâne să ne ocupăm și de Lysa Arryn, văduva lui Jon Arryn, fiica Lordului Hoster, sora Catelynei Stark... al cărei soț complota cu Stannis Baratheon înainte de a muri.

— Oh, făcu vesel Mace Tyrell, femeile n-au stomac pentru război. Las-o în pace, zic eu, nu cred că ne va da bătăi de cap.

— De acord, zise Redwyne. Lady Lysa n-a luat parte în nici un fel la luptă, nici nu a comis vreun act fățiș de trădare.

Tyrion se foi.

— Pe mine m-a aruncat într-o celulă și m-a osândit pe viață, sublinie el, cu o anumită doză de ranchiună. Și nici nu s-a întors la Debarcaderul Regelui, să-i jure loialitate lui Joff, așa cum i s-a poruncit. Lorzii mei, dați-mi oameni și-am să rezolv problema Lysei Arryn.

Nu se putea gândi la nimic care să-i facă mai multă plăcere, poate cu excepția sugrumării lui Cersei. Uneori încă visa celulele din Eyrie și se trezea lac de sudoare rece.

Zâmbetul lui Mace Tyrell era vesel, dar în spatele lui, Tyrion simțea disprețul.

— Poate c-ar trebui să lași lupta pe seama luptătorilor, zise Lordul de Highgarden. Oameni mai destoinici ca tine au pierdut oștiri însemnate în Munții Lunii sau și le-au zdrobit de Porțile Sângeroase. Îți cunoaștem meritele, lordul meu, nu merită să ispitești soarta.

Tyrion își dădu la o parte pernele, zbârlindu-se, dar tatăl lui vorbi înainte ca el să contraatace.

— Am alte sarcini în minte pentru Tyrion. Cred că Lordul Petyr ar putea deține cheia către Eyrie.

— O, așa este, răspunse Degețel. O am aici, între picioare. Ochii săi verzi-cenușii scânteiau cu maliţiozitate. Lorzii mei, cu permisiunea voastră, vă propun să mergem către Vale, iar acolo s-o pețesc și s-o cuceresc pe Lysa Arryn. După ce voi fi consortul ei, vă voi da pe tavă Valea Arryn, fără să se verse nici un strop de sânge.

Lordul Rowan îl privi neîncrezător:

— Oare Lady Lysa te va dori pe tine?

— M-a mai avut de câteva ori și înainte, Lord Mathis, și nu s-a plâns.

— Una e patul, zise Cersei, alta căsătoria. Chiar și o vită ca Lysa Arryn ar putea să priceapă

diferența.

— Fără doar și poate. Nu s-ar cuveni ca o fiică a Riverrunului să se mărite cu unul care nu se ridică la rangul ei. Degețel își desfăcu brațele. Dar, acum... o partidă între Doamna de Eyrie și Lordul de Harrenhal nu e atât de inimaginabilă, nu-i așa?

Tyrion remarcă schimbul de priviri dintre Paxter Redwyne și Mace Tyrell.

— Ne-ar putea fi de folos, zise Lordul Rowan, dacă ești sigur că poți s-o ții loială față de Rege.

— Lorzii mei, interveni Înaltul Septon, toamna e peste noi și toți bravii bărbați sunt sătui de război. Dacă Lordul Baelish poate să reinstaureze pacea regelui în Vale, fără alte vărsări de sânge, zeii îl vor binecuvânta, fără îndoială.

— Dar poate? întrebă Lordul Redwyne. Fiul lui Jon Arryn este acum Lord de Eyrie. Lordul Robert.

— Doar un băieţandru, zise Degeţel. Voi avea grijă să devină cel mai loial supus al lui Joffrey și un prieten de nădejde al nostru, al tuturor.

Tyrion îl cercetă pe bărbatul zvelt cu barba ascuțită și ochi gri-verzui, ireverenţioși. *Lord de Harrenhal, o onoare deșartă? La naiba, tată! Chiar dacă nu pune niciodată piciorul în castel, titlul face posibilă căsătoria, după cum a știut tot timpul.*

— Nu ducem lipsă de vrăjmași, punctă Ser Kevan Lannister. Dacă Eyrie poate fi ferit de război, cu atât mai bine. Sunt curios să văd ce poate realiza Lordul Petyr.

Tyrion știa, dintr-o îndelungată experiență, că Ser Kevan era avangarda fratelui său în consiliu; n-avea niciodată vreo idee pe care

Lordul Tywin să n-o fi avut primul. *Totul a fost aranjat dinainte,* conchise el, *iar discuția asta nu e altceva decât un spectacol.*

Oile își behăiau aprobarea, fără să-și dea seama cu câtă dibăcie fuseseră tunse, astfel că Tyrion avu prilejul să obiecteze:

— Cum își va plăti coroana datoriile fără Lordul Petyr? El este maestrul nostru într-ale banilor și nu avem cu cine să-l înlocuim.

Degeţel zâmbi:

— Micul meu prieten e prea bun. Nu fac decât să număr monedele, așa cum obișnuia să spună Regele Robert. Orice negustor isteț ar putea face același lucru... iar un Lannister, blagoslovit cu vraja aurului de care se bucură Casterly Rock, mă va întrece de departe, fără doar și poate.

— Un Lannister? Lui Tyrion nu-i plăcea asta.

Ochii smălțați cu aur ai Lordului Tywin întâlniră ochii desperecheați ai fiului său:

— Cred că ești nemaipomenit de potrivit pentru misiunea asta.

— Într-adevăr, întări cu entuziasm Ser Kevan. Și, fără îndoială, Tyrion, vei fi un minunat maestru vistiernic.

Lordul Tywin reveni la Degeţel:

— Dacă Lysa Arryn vrea să te ia de bărbat și să se întoarcă la pacea regelui, îi vom reda Lordului Robert titlul de Păzitor al Estului. Cât de curând ai putea pleca?

— Mâine, dacă vântul e prielnic. Dincolo de lanț se află o galeră Braavosi, care încarcă marfa cu barca. *Regele Merlan.* Am să vorbesc cu căpitanul să-mi dea o cabină.

— Vei pierde nunta regelui, zise Mace Tyrell.

Petyr Baelish ridică din umeri:

— Ritmurile mării și miresele nu așteaptă după nimeni, stăpâne. După ce încep furtunile

de toamnă, călătoria va fi mult mai primejdioasă. Înecat, voi fi cu siguranță mai puțin fermecător ca mire.

Lordul Tyrell chicoti.

— Adevărat. Ar fi cel mai bine să nu mai pierzi vremea.

— Fie ca zeii să te călăuzească, spuse Înaltul Septon. Întreg Debarcaderul Regelui se va ruga pentru izbânda ta.

Lordul Redwyne se scărpină la nas:

— Ne putem întoarce la problema alianței cu Greyjoy? După părerea mea, sunt multe de spus despre asta. Corăbiile lui Greyjoy îmi vor spori flota și ne vor da suficientă putere pe mare ca să atacăm Piatra Dragonului și să punem capăt pretențiilor lui Stannis Baratheon.

— Corăbiile Regelui Balon sunt ocupate în momentul de față, zise Lordul Tywin politicos, după cum suntem și noi. Greyjoy cere jumătate din regat ca preț al alianței sale, dar el ce va face pentru a o câștiga? Se va lupta cu familia Stark? Asta face deja. De ce să plătim pentru ceea ce ne dă pe degeaba? Cel mai bun lucru pe care-l putem face pentru Lordul nostru din Pyke este nimic, după părerea mea. Dacă lăsăm să treacă timp suficient, avem toate șansele să apară o soluție mai bună. Una care să nu îi ceară regelui să-și cedeze jumătate din regat.

Tyrion își privi tatăl cu atenție. *Ascunde ceva.* Își amintea acele scrisori importante pe care le scria Lordul Tywin în noaptea în care el a pretins Casterly Rock. *Oare ce a spus? Unele bătălii se câștigă cu săbiile și sulițele, altele cu condeie și corbi...* Se întreba cine era „soluția mai bună" și ce fel de preț cerea acel cineva.

— Poate că ar trebui să trecem la discuțiile despre nuntă, interveni Ser Kevan.

Înaltul Septon vorbi despre pregătirile care

se făceau la Marele Sept al lui Baelor, iar Cersei își prezentă în detaliu planurile pentru festin. Vor ospăta o mie în sala tronului, dar mult mai mulți afară, în curți. În curțile exterioare și interioare vor fi amplasate pavilioane de mătase, cu mese întinse cu mâncare și butoaie de băutură pentru cei care nu puteau fi primiți în interiorul castelului.

— Înălțimea Ta, spuse Marele Maester Pycelle, cât privește numărul de oaspeți... ne-a venit un corb de la Sunspear. Trei sute de dornisheni se îndreaptă către Debarcaderul Regelui chiar în aceste clipe și speră să sosească înainte de nuntă.

— Și cum vin, mă rog? întrebă Mace Tyrell țâfnos. Nu mi-au cerut permisiunea să traverseze pământurile mele. Tyrion observă că gâtul gros al bărbatului devenise stacojiu. Cei din Dorne și cei din Highgarden nu se iubiseră niciodată prea mult. De-a lungul secolelor, purtaseră războaie fără de număr la hotare și se atacaseră încoace și încolo, peste munți și peste granițe, chiar și în vreme de pace. Dușmănia se mai risipise puțin după ce Dorne a devenit parte a Celor Șapte Regate... până când prințul căruia i se spunea Vipera Roșie l-a schilodit pe tânărul moștenitor al Highgardenului într-un turnir. *Ar putea fi riscant,* gândi piticul, așteptând să vadă care era atitudinea tatălui său.

— Prințul Doran vine la invitația fiului meu, zise calm Lordul Tywin, nu doar să ia parte la ceremonia noastră, dar și ca să-și revendice locul în acest consiliu și dreptatea pentru uciderea surorii sale, Elia, și a copiilor ei, pe care Robert i-a refuzat-o.

Tyrion cercetă fețele Lorzilor Tyrell, Redwyne și Rowan, întrebându-se dacă vreunul

dintre cei trei va avea îndrăzneala să spună: „Dar, Lord Tywin, nu ai fost tu acela care i-ai prezentat lui Robert trupurile celor uciși, învăluite în mantiile Lannisterilor?" Nici unul nu vorbi, însă întrebarea era acolo, pe chipurile lor. *Pe Redwyne îl doare-n cot, însă lui Rowan nu-i cade bine.*

— După ce regele va fi însurat cu Margaery a ta, iar Myrcella va fi măritată cu Prințul Trystane, vom fi cu toții o singură Casă mare, îi reaminti Ser Kevan lui Mace Tyrell. Dușmăniile trecutului trebuie să rămână uitate, nu ești de acord, lordul meu?

— Este *nunta* fiicei mele...

— ... și a nepotului meu, punctă hotărât Lordul Tywin. Vechile certuri n-au ce căuta aici, am dreptate?

— N-am nimic de împărțit cu *Doran* Martell, insistă Lordul Tyrell, deși tonul lui trăda mai mult decât o ușoară ranchiună. Dacă dorește să traverseze Reachul în pace, nu trebuie decât să-mi ceară permisiunea.

Slabe șanse, gândi Tyrion. *Va urca Drumul Oaselor, o va lua spre est lângă Castelul Verii și va veni pe drumul regelui.*

— Nu e cazul ca trei sute de dornisheni să ne strice planurile, interveni Cersei. Putem să hrănim oștenii în curte, să mai înghesuim câteva bănci în sala tronului pentru lorzii mărunți și pentru cavalerii de obârșie nobilă și să-i găsim Prințului Doran un loc de cinste pe dais.

Nu lângă mine, era mesajul pe care Tyrion îl citi în ochii lui Mace Tyrell, dar Lordul de Highgarden nu răspunse, ci doar încuviință scurt din cap.

— Cred că putem trece la o sarcină mai plăcută, spuse Lordul Tywin. Roadele victoriei

așteaptă să fie împărțite.

— Ce ar putea fi mai dulce? zise Degeţel, care își primise deja porția: Harrenhal.

Fiecare lord avea propriile lui pretenții: cutare castel sau cutare sat, un ținut, un râuleț, o pădure, tutela vreunor minori rămași fără tată în urma bătăliei. Din fericire, asemenea roade erau din belșug și se găseau orfani și castele pentru toți. Varys avea liste. Patruzeci și șapte de lorzi mărunți și șase sute doisprezece cavaleri își pierduseră viața sub stindardul inimii învăpăiate al lui Stannis și al Stăpânului Luminii, împreună cu mai multe mii de oșteni de rând. Fiind consideraţi cu toţii trădători, fiii lor erau dezmoșteniți, iar pământurile și castelele erau încredințate celor care se dovediseră loiali.

Highgardenul culese recolta cea mai bogată. Tyrion privi pântecele voluminos al lui Mace Tyrell și gândi: *Are un apetit uimitor omul ăsta.* Tyrell ceru pământurile și castelele Lordului Alester Florent, propriul său purtător de flamuri, a cărui singură greșeală fusese că l-a sprijinit prima oară pe Renly și apoi pe Stannis. Lordul Tywin fu încântat să-l servească. Fortăreaţa Brightwater, împreună cu toate pământurile și veniturile sale îi fură încredinţate celui de-al doilea fiu al Lordului Tyrell, Ser Garlan, transformându-l într-o clipită într-un mare lord. Fratelui său mai mare, desigur, îi revenea însuși Highgardenul.

Domenii mai mici îi fură acordate Lordului Rowan și altele puse deoparte pentru Lordul Tarly, Lady Oakheart, Lordul Hightower și alți eroi care nu erau prezenți. Lordul Redwyne nu ceru decât treizeci de ani de scutire de dările pe care Degeţel și misiții lui le percepeau pentru unele dintre cele mai bune vinuri vechi de la

Arbor. Când primi încuviinţarea, se declară foarte mulţumit și propuse să trimită după un butoi de vin auriu de Arbor, ca să bea în cinstea bunului Rege Joffrey și a înţeleptei și mărinimoasei sale Mâini. La aceasta, Cersei își pierdu răbdarea:

— De săbii are nevoie Joff, nu de toasturi, izbucni ea. Regatul lui e încă năpădit de uzurpatori și regi autoproclamaţi.

— Însă nu pentru multă vreme, cred, zise Varys mieros.

— Mai rămân câteva subiecte, lorzii mei. Ser Kevan își consultă hârtiile. Ser Addam a găsit câteva cristale din coroana Înaltului Septon. Reiese acum sigur că au desfăcut cristalele și au topit aurul.

— Tatăl nostru Ceresc le cunoaște vina și îi va judeca pe toţi, spuse cu pioșenie Înaltul Septon.

— Fără îndoială, îi aprobă Lordul Tywin. Cu toate acestea, trebuie să porţi coroană la nunta regelui. Cersei, cheamă aurarii, trebuie să ne ocupăm de o nouă coroană. Nu așteptă răspunsul, ci se întoarse îndată către Varys: Ai rapoarte?

Eunucul scoase un pergament din mânecă.

— A fost văzut un kraken dincolo de Degete. Chicoti. Nu un *Greyjoy,* dacă nu vă e cu supărare, ci un kraken adevărat. A atacat o balenieră ibbaneză și a scufundat-o. Pe Treptele de Piatră se duc lupte și un nou război între Tyrosh și Lys pare iminent. Ambii speră să câștige Myrul drept aliat. Marinarii care se întorc de la Marea de Jad povestesc că dragonul cu trei capete s-a aciuat la Qarth și e minunea acelui oraș...

— Dragonii și krakenii nu mă interesează, indiferent de numărul capetelor lor, zise Lordul

Tywin. Șoptitorii tăi au dat cumva de urma fiului fratelui meu?

— Din păcate, iubitul nostru Tyrek chiar a dispărut, bietul viteaz. Varys părea pe punctul să izbucnească în lacrimi.

— Tywin, zise Ser Kevan înainte ca Lordul Tywin să apuce să-și reverse mânia vădită, câteva dintre mantiile aurii care au dezertat în timpul bătăliei s-au întors la cazărmi, cu gând să-și reia misiunea. Ser Addam vrea să știe ce are de făcut cu ei.

— Ar fi putut să-l pună în pericol pe Joff cu lașitatea lor, interveni Cersei fără șovăire. Vreau să fie condamnaţi la moarte.

Varys oftă.

— Își merită moartea, Înălțimea Ta, nimeni nu tăgăduiește asta. Și totuși, poate că am fi mai înțelepți dacă i-am trimite la Rondul de Noapte. Am primit mesaje neliniștitoare de la Zid în ultima vreme. Despre sălbatici care s-au pus în mișcare...

— Sălbatici, krakeni și dragoni. Mace Tyrell râse înfundat. Păi, mai există cineva care nu mișcă?

Lordul Tywin îl ignoră.

— Dezertorii folosesc cel mai bine ca lecție. Zdrobiți-le genunchii cu ciocanele. Astfel nu vor mai fugi. Nici cei care-i vor vedea cerșind pe străzi. Privi în josul mesei, să vadă dacă vreunul dintre ceilalţi lorzi îl dezaproba.

Tyrion își aminti propria vizită la Zid și crabii pe care-i mâncase împreună cu bătrânul Lord Mormont și ofițerii lui. Își amintea și spaimele Bătrânului Urs.

— Poate că am putea să le zdrobim câtorva genunchii, ca să ne facem înțeleși. Celor care l-au ucis pe Ser Jacelyn, să zicem. Pe ceilalţi îi putem trimite la Marsh. Rondul duce o

cumplită lipsă de oameni. Dacă Zidul cade...

— ... sălbaticii vor invada Nordul, îl completă tatăl său, iar clanurile Stark și Greyjoy vor avea un alt dușman cu care să se lupte. Nu mai vor să fie vasali Tronului de Fier, se pare; așadar, cu ce drept așteaptă ajutor de la Tronul de Fier? Regele Robb și Regele Balon revendică Nordul amândoi. N-au decât să-l apere, dacă pot. Și dacă nu, acest Mance Rayder s-ar putea dovedi chiar un aliat folositor. Lordul Tywin se uită la fratele său. Mai e altceva?

Ser Kevan clătină din cap.

— Am terminat. Lorzii mei, Alteța Sa Prințul Joffrey ar dori, cu siguranță, să vă mulțumească tuturor pentru înțelepciunea și sfaturile voastre bune.

— Aș dori să schimb câteva vorbe între patru ochi cu copiii mei, spuse Lordul Tywin, când ceilalți se ridicau să plece. Și cu tine, Kevan.

Supuși, ceilalți consilieri își luară rămas-bun, Varys fiind primul care plecă, iar Lorzii Tyrell și Redwyne ultimii. Când în încăpere nu mai rămăseseră decât cei patru Lannisteri, Ser Kevan închise ușa.

— *Maestru vistiernic,* zise Tyrion cu glas subțire, încordat. A cui a fost ideea asta, mă rog?

— A Lordului Petyr, răspunse tatăl său, dar ne e de folos să avem vistieria în mâinile unui Lannister. Ai cerut o muncă importantă. Te temi că s-ar putea să nu faci față?

— Nu, răspunse Tyrion. Mă tem de o capcană. Degețel e subtil și ambițios. N-am încredere în el. N-ar trebui să ai nici tu.

— A câștigat Highgardenul pentru noi..., începu Cersei.

— ... și ți l-a vândut pe Ned Stark, știu. Ne va vinde și pe noi tot atât de repede. O monedă e

la fel de periculoasă ca o sabie în mâinile cui nu trebuie.

Unchiul său, Kevan, îl privi ciudat:

— Nu pe noi, cu siguranță. Aurul de la Casterly Rock...

— ... e scos din pământ. Aurul lui Degeţel se naște din aer, pocnind din degete.

— Un meșteșug mult mai folositor decât oricare al tău, dulce frăţior, toarse Cersei, cu glas dulce, maliţios.

— Degeţel e un mincinos...

— ... și mai e și negru, zise corbul despre cioară.

Lordul Tywin lovi cu palma în masă:

— Ajunge! Nu vreau să mai aud nimic din această ceartă necuviincioasă. Sunteţi amândoi Lannisteri și vă veţi comporta ca atare.

Ser Kevan își drese glasul:

— Îl prefer pe Petyr Baelish stăpân peste Eyrie decât pe oricare altul dintre peţitorii Lysei Arryn. Yohn Royce, Lyn Corbray, Horton Redfort... aceștia sunt oameni periculoși, fiecare în felul lui. Iar mândrul Degeţel, o fi el isteţ, însă nu e nici de obârșie nobilă, nici priceput în mânuirea armelor. Lorzii din Vale nu vor accepta niciodată ca senior unul ca el. Se uită la fratele său. Când Lordul Tywin clătină aprobator din cap, Ser Kevan continuă: Și mai e și asta – Lordul Petyr continuă să-și demonstreze loialitatea. Chiar deunăzi ne-a trimis vorbă despre un complot al Tyrellilor, ca s-o ducă pe Sansa într-o vizită la Highgarden și acolo s-o mărite cu Willas, fiul cel mare al Lordului Mace.

— *Degeţel* ţi-a adus vorbă? Tyrion se sprijini de masă. Nu maestrul șoptitorilor? Ce interesant!

Cersei își privi unchiul cu neîncredere.

— Sansa e ostatica mea, nu pleacă nicăieri fără să-i dau permisiunea.

— Vrând-nevrând, permisiunea o să i-o dai, dacă ţi-o cere Lordul Tyrell, sublinie tatăl lor. A-l refuza ar fi ca și cum am declara că nu avem încredere în el. S-ar simți jignit.

— N-are decât. Ce ne pasă nouă?

Netoato, gândi Tyrion.

— Dragă surioară, explică el cu răbdare, jignește-l pe Tyrell și vei jigni casele Redwyne, Tarly, Rowan și, de asemenea, Hightower și poate îi stârnești să se întrebe dacă Robb Stark nu le-ar putea sluji mai bine dorințele.

— Nu sunt de acord să avem trandafirul și lupul străvechi împreună în același pat, declară Lordul Tywin. Trebuie să-i dejucăm planurile.

— Cum? întrebă Cersei.

— Printr-o căsătorie. A ta, pentru început.

Replica veni atât de neașteptat, încât Cersei nu putu decât să rămână o clipă cu privirea pierdută. Pe urmă obrajii i se îmbujorară, ca și cum ar fi fost pălmuită.

— Nu. N-o mai fac. Nu vreau.

— Înălțimea Ta, interveni Ser Kevan curtenitor, ești o femeie tânără, încă frumoasă și fertilă. Doar nu vrei să-ţi petreci singură tot restul vieţii? Iar o nouă căsătorie va pune capăt o dată pentru totdeauna acestor cleveteli despre incest.

— Atât timp cât ești singură, îi îngădui lui Stannis să-și răspândească dezgustătoarele calomnii, îi zise Lordul Tywin fiicei sale. Trebuie să ai un nou soţ în patul tău, să-ţi dăruiască copii.

— Trei copii sunt chiar de ajuns. Sunt Regina Celor Șapte Regate, nu o iapă de prăsilă. Regina *Regentă!*

— Ești fiica mea și vei face așa cum

poruncesc.

Cersei se ridică în picioare:

— N-am de gând să stau aici și să ascult asemenea...

— Ba ai să stai, dacă dorești să ai un cuvânt de spus în alegerea viitorului tău soț, răspunse cu calm Lordul Tywin.

Când o văzu ezitând și apoi așezându-se, Tyrion își dădu seama că era pierdută, în ciuda afirmației sale răsunătoare:

— Nu mă voi recăsători!

— Te vei căsători și vei naște. Fiecare copil pe care îl aduci pe lume îl face pe Stannis mai mincinos. Ochii tatălui lor păreau c-o țintuiesc în scaun. Mace Tyrell, Paxter Redwyne și Doran Martell sunt însurați cu femei mai tinere, care, după toate probabilitățile, vor trăi mai mult decât ei. Nevasta lui Balon Greyjoy e mai în vârstă și e pe ducă, însă o asemenea uniune ne-ar conduce la o alianță cu Insulele de Fier și încă nu sunt sigur dacă acesta ar fi cel mai înțelept mod de acțiune.

— Nu, rosti Cersei, printre buzele-i albe. Nu, nu, nu.

Tyrion nu-și putu stăpâni pe de-a-ntregul rânjetul care i se ivi pe buze la gândul de a-și expedia sora la Pyke. *Tocmai când eram gata să renunț să mă mai rog, un zeu dulce îmi dăruiește asta.*

Lordul Tywin continuă:

— Oberyn Martell ar putea fi potrivit, dar Tyrellii ne-ar lua asta în nume de rău. Așa că trebuie să ne îndreptăm atenția către fii. Presupun că n-ai nimic împotrivă să te căsătorești cu un bărbat mai tânăr decât tine, nu-i așa?

— Mă împotrivesc *oricărei*...

— M-am gândit la gemenii Redwyne, la

Theon Greyjoy, la Quentyn Martell și la alți câțiva. Dar alianța noastră cu Highgardenul a fost sabia care l-a înfrânt pe Stannis. Ar trebui reglementată și întărită. Ser Loras a îmbrăcat veșmintele albe, iar Ser Garlan e căsătorit cu una dintre fetele Fossoway, dar mai rămâne fiul cel mare, cel pe care au pus la cale să-l însoare cu Sansa Stark.

Willas Tyrell. Tyrion simțea o plăcere perversă în fața furiei neajutorate a lui Cersei.

— Adică schilodul, punctă el.

Tatăl lor îl potoli cu o privire.

— Willas e moștenitorul Highgardenului și, după toate informațiile, un tânăr blând și curtenitor, căruia îi place să citească și să privească stelele. E pasionat și de creșterea animalelor și are câinii de vânătoare, șoimii și caii cei mai de soi din Cele Șapte Regate.

O partidă perfectă, chibzui Tyrion. *Cersei e și ea pasionată de reproducere.* Îl compătimea pe bietul Willas Tyrell și nu știa dacă îi venea să râdă de sora lui sau să-i plângă de milă.

— Moștenitorul Tyrell rămâne alegerea mea, conchise Lordul Tywin, dar dacă preferi un altul, sunt gata să-ți ascult argumentele.

— Ești neînchipuit de bun, tată, spuse Cersei, cu o politețe glacială. Alegerea pe care mi-o pui în față e atât de dificilă! Pe cine prefer să iau în pat, bătrânul calmar sau tânărul cățelandru infirm: Voi avea nevoie de câteva zile să chibzuiesc. Mă pot retrage?

Tu ești regina, îi venea lui Tyrion să-i spună. *El ar trebui să-ți ceară ție permisiunea să plece.*

— Pleacă, spuse tatăl lor. Vom relua discuția după ce te mai potolești. Nu-ți uita datoria.

Cersei ieși bățoasă din încăpere, fără să-și ascundă furia. *Dar, până la urmă, va face așa cum i-a poruncit tata.* Dovedise asta cu Robert.

Deși acum mai era de luat în calcul și Jaime. Fratele lor fusese mult mai tânăr când Cersei s-a căsătorit prima oară; s-ar putea să nu mai accepte chiar atât de ușor o a doua căsătorie. Nefericitul Willas Tyrell s-ar putea alege cu un atac subit de *sabie-prin-burtă,* ceea ce ar putea mai degrabă să strice alianţa dintre Highgarden și Casterly Rock. *Ar trebui să spun ceva, dar ce? Iartă-mă, tată, dar ea cu fratele nostru vrea să se mărite!*

— Tyrion?

Piticul afișă un zâmbet resemnat.

— Oare aud vestitorul chemându-mă în arenă?

— Destrăbălarea e slăbiciunea ta, zise Lordul Tywin fără preambul, dar poate că o parte din vină îmi aparţine. Întrucât nu ești mai înalt decât un băieţel, am uitat cu ușurință că de fapt ești bărbat în toată firea, cu toate nevoile cele mai spurcate ale unui bărbat. E timpul să te însori.

Am fost însurat, sau ai uitat? Gura i se crispa și scoase un sunet pe jumătate râs, pe jumătate mârâit.

— Te amuză perspectiva căsătoriei?

— Doar când îmi imaginez ce mire al naibii de chipeș voi fi.

Poate că o soţie era tocmai ceea ce-i lipsea. Dacă i-ar aduce pământuri și o fortăreaţă, îi va da un loc sub soare departe de curtea lui Joffrey... și departe de Cersei și de tatăl lor.

Pe de altă parte, mai era Shae. *Nu-i va plăcea asta, oricât ar jura că e mulţumită să-mi fie târfă.*

Însă acesta nu era nici pe departe un subiect pe care să-l fluture în fața tatălui său, așa că Tyrion se ridică în scaun și spuse:

— Vrei să mă căsătorești cu Sansa Stark? Dar

oare Tyrellii nu vor lua această uniune ca pe un afront, dacă au planuri pentru fată?

— Lordul Tyrell nu va pune în discuţie problema căsătoriei Sansei Stark până după nunta lui Joffrey. Dacă Sansa se mărită înainte de asta, cum poate să se simtă jignit, dacă nu ne-a dat nici un indiciu cu privire la intenţiile sale?

Tyrion își scărpină ciotul aspru ce-i ţinea loc de nas. Cicatricea îl mânca insuportabil uneori.

— Înălțimea Sa, pustula regală, a făcut viaţa Sansei un chin din ziua în care tatăl ei a murit, iar acum, când a scăpat în sfârșit de Joffrey, propui s-o măriţi cu mine. Mi se pare nemaipomenit de crud. Chiar și pentru tine, tată.

— Păi, ai de gând s-o maltratezi? Tatăl său părea mai mult curios decât îngrijorat. Fericirea fetei nu e scopul meu în viaţă, nici al tău nu trebuie să fie. Alianţele noastre din sud pot fi mai trainice decât Casterly Rock, dar mai rămâne Nordul de câștigat, iar cheia către Nord este Sansa Stark.

— Nu e decât un copil.

— Sora ta jură că a înflorit. Dacă e așa, e femeie bună de măritat. Trebuie cu orice preţ să-i iei fecioria, ca nimeni să nu poată spune că această căsătorie nu a fost consumată. După aceea, dacă preferi să aștepți un an sau doi până să te mai culci iarăși cu ea, vei fi în limita drepturilor tale de soţ.

Shae e singura femeie de care am nevoie acum, gândi el, *iar Sansa e o fetișcană, orice ai spune.*

— Dacă scopul tău e s-o ţii departe de Tyrelli, de ce n-o redai mamei sale? Poate că asta l-ar convinge pe Robb Stark să-și plece genunchiul.

Lordul Tywin îi aruncă o privire batjocoritoare.

— Trimite-o la Riverrun și mama ei o va mărita cu un Blackwood sau cu un Mallister, ca să-și întărească alianțele de-a lungul Tridentului. Trimite-o la Nord și se va căsători cu vreun Manderly sau vreun Umber înainte să treacă o lună. Cu toate acestea, nu e mai puțin periculoasă aici, la curte, după cum ar trebui să ne arate această afacere cu familia Tyrell. Trebuie să se mărite cu un Lannister.

— Bărbatul care se căsătorește cu Sansa Stark poate revendica Winterfellul în numele ei, interveni unchiul său, Kevan. Nu v-ați gândit la asta?

— Dacă n-o vrei, va trebui s-o dăm unuia dintre verii tăi, spuse tatăl său. Kevan, ce părere ai, Lancel e destul de în putere ca să se însoare?

Ser Kevan șovăi.

— Dacă o aducem pe fată lângă patul său, ar putea rosti jurămintele..., dar să-și îndeplinească datoria de soț... nu... Aș sugera unul dintre gemeni, dar familia Stark îi ține pe amândoi la Riverrun. Și fiul Gennei, Tion, e tot în mâinile lor, altfel poate ar fi potrivit.

Tyrion îi lăsă să-și facă numărul; știa că totul era spre folosul lui. *Sansa Stark,* chibzui el. Sansa cea înmiresmată, cu glasul dulce, care iubea mătăsurile, cântecele, vitejia și cavalerii înalți, galanți și chipeși. Se simțea de parcă s-ar fi aflat din nou pe podul de corăbii, cu puntea clătinându-se sub picioarele sale.

— Mi-ai cerut să te recompensez pentru eforturile tale în luptă, îi reaminti Lordul Tywin, pe un ton autoritar. Ți se dă o șansă, Tyrion, cea mai bună pe care o vei primi probabil vreodată. Bătu nerăbdător darabana pe masă. Cândva am sperat să-l însor pe fratele

tău cu Lysa Tully, dar Aerys l-a numit pe Jaime în Garda Regală înainte ca aranjamentele să fie încheiate. Când i-am sugerat Lordului Tully că Lysa ar putea să se mărite cu tine în schimb, mi-a răspuns că vrea un bărbat întreg pentru fiica sa.

Drept urmare a căsătorit-o cu Jon Arryn, care i-ar fi putut fi bunic. Tyrion era mai înclinat să fie recunoscător decât furios, având în vedere ce devenise Lysa Arryn.

— Când te-am oferit celor din Dorne, mi s-a spus că propunerea e o insultă, continuă Lordul Tywin. În ultimii ani, am avut parte de răspunsuri similare de la Yohn Royce și Leyton Hightower. În cele din urmă, m-am înjosit într-atât încât am ajuns să sugerez că ai putea s-o iei pe fata familiei Florent, căreia Robert i-a luat fecioria în patul de nuntă al fratelui său, însă tatăl ei a preferat s-o mărite cu unul dintre cavalerii propriei sale case.

Dacă n-o vrei pe Sansa Stark, am să-ți găsesc o altă soție. Undeva în regat, există, fără îndoială, vreun lord mărunt care și-ar da bucuros fiica pentru a se apropia de Casterly Rock. Lady Tanda a oferit-o pe Lollys...

Tyrion se scutură cu dezgust.

— Mai bine mi-aș tăia-o și aș da-o la capre.

— Atunci deschide ochii. Fata Stark e tânără, nobilă, maleabilă, dintr-o familie cât se poate de nobilă și e încă fecioară. Nu e urâtă. De ce ai șovăi?

Chiar așa, de ce?

— Un capriciu al meu. E ciudat s-o spun, dar aș prefera o nevastă care să mă vrea în patul ei.

— Dacă crezi că târfele tale te vor în patul lor, ești un nătărău și mai mare decât bănuiam, zise Lordul Tywin. Mă dezamăgești, Tyrion. Speram că această căsătorie te va mulțumi.

— Da, știm cu toții cât de importantă e mulțumirea mea pentru tine, tată. Dar nu e atât de simplu. Cheia către Nord, spui tu? Casa Greyjoy stăpânește Nordul acum, iar Regele Balon are o fiică. De ce Sansa Stark și nu ea? Privi în ochii reci și verzi ai tatălui său, cu picățelele lor strălucitoare de aur.

Lordul Tywin își întinse degetele sub bărbie.

— Balon Greyjoy se gândește la pradă, nu la domnie. Lasă-l să se bucure de roadele toamnei și să îndure iarna nordului. Nu le va da supușilor săi nici un motiv să-l iubească. La primăvară, nordicii vor fi sătui de krakeni. Când îl vei aduce acasă pe nepotul lui Eddard Stark, să-și revendice dreptul de moștenitor, lorzii și oamenii din popor deopotrivă se vor ridica, toți ca unul, să-l așeze pe tronul strămoșilor săi. Sper că *ești* capabil să lași o femeie însărcinată.

— Cred că sunt, răspunse Tyrion, zbârlindu-se. Mărturisesc, nu pot s-o dovedesc. Deși nimeni nu poate spune că n-am încercat. Ei, bine, îmi plantez micile semințe cât de des pot...

— În șanțuri și în canale, completă Lordul Tywin, și pe izlazuri, unde numai buruienile prind rădăcini. E timpul să-ți vezi de propria grădină. Se ridică în picioare. Nu vei avea niciodată Casterly Rock, îți promit. Dar căsătorește-te cu Sansa Stark și e foarte posibil să câștigi Winterfellul.

Tyrion Lannister, Lord Protector al Winterfellului. Perspectiva îi dădu un fior ciudat.

— Foarte bine, tată, spuse el fără grabă, dar după colț te pândește un gândac mare și urât. Robb Stark e la fel de *apt* ca și mine, după câte s-ar putea presupune, și s-a legat că se va căsători cu una dintre acele rodnice fete Frey. Și,

odată ce Tânărul Lup aduce pe lume un pui, orice cățeluș pe care îl naște Sansa e moștenitor la nimic.

Lordul Tywin era nepăsător.

— Robb Stark nu va zămisli nici un fiu cu fertila lui soție, ai cuvântul meu. Am o știre pe care n-am considerat încă de cuviință s-o împărtășesc consiliului, deși fără îndoială, bunii lorzi o vor auzi destul de curând. Tânărul Lup a luat-o de soție pe fiica cea mare a lui Gawen Westerling.

Pentru o clipă, lui Tyrion nu-i veni să-și creadă urechilor.

— Și-a încălcat jurământul? întrebă el, neîncrezător. I-a aruncat deoparte pe Freyi pentru... Vorbele îl părăsiră.

— O fată de șaisprezece ani, pe nume Jeyne, îl completă Ser Kevan. Lordul Gawen mi-a propus-o cândva și mie, pentru Willem sau Martyn, dar am fost nevoit să-l refuz. Gawen e un om bun, dar soția lui e Sybell Spicer. N-ar fi trebuit să se însoare cu ea. Familia Westerling a avut întotdeauna mai multă onoare decât minte. Bunicul Doamnei Sybell a fost negustor de șofran și piper, având o obârșie aproape la fel de modestă ca acel contrabandist pe care-l ține Stannis pe lângă el. Iar bunica lui a fost o oarecare femeie pe care a adus-o cu el din est. O cotoroanță înfricoșătoare, presupusă preoteasă. *Maegi,* i se spunea. Nimeni nu-i putea pronunța adevăratul nume. Jumătate din Lannisport se ducea la ea pentru leacuri, poțiuni de dragoste și altele asemenea. Ridică din umeri. A murit de mult, fără doar și poate. Iar Jeyne părea o dulce copiliță, te asigur, deși am văzut-o o singură dată. Dar cu un sânge atât de îndoielnic...

Fiind cândva însurat cu o târfă, Tyrion nu putea să împărtășească întru totul oroarea

unchiului său la gândul căsătoriei cu o fată al cărei străbunic vindea mirodenii. Chiar și așa... *O dulce copiliță,* spusese Ser Kevan, dar multe otrăvuri erau și ele dulci. Familia Westerling era străveche, dar avea mai multă mândrie decât putere. Nu l-ar surprinde să afle că Lady Sybell adusese în căsnicie mai multe bogăţii decât soţul ei de viţă nobilă. Minele familiei Westerling se prăbușiseră cu ani în urmă, cele mai bune pământuri fuseseră vândute sau pierdute, iar Cragul era mai mult o ruină decât o fortăreață. *O ruină romantică, totuși, înălțându-se atât de semeață deasupra mării!*

— Sunt surprins, fu nevoit Tyrion să mărturisească. Credeam că Robb Stark are mai multă judecată.

— E un băieţandru de șaisprezece ani, spuse Lordul Tywin. La vârsta lui, judecata cântărește prea puţin pe lângă plăcere, dragoste și onoare.

— Și-a încălcat jurământul, a umilit un aliat, a trădat o promisiune solemnă. Unde e onoarea aici?

Ser Kevan răspunse:

— A pus onoarea fetei mai presus de a sa. După ce a necinstit-o, n-a avut de ales.

— Ar fi făcut mai bine s-o lase cu un bastard în pântece, spuse Tyrion pe șleau. Familia Westerling era în situaţia de a pierde totul: pământuri, castelul lor, propriile vieţi. *Un Lannister își plătește întotdeauna datoriile.*

— Jeyne Westerling e fiica mamei sale, spuse Lordul Tywin, iar Robb Stark e fiul tatălui său.

Această trădare a familiei Westerling nu părea să-l fi înfuriat pe tatăl lui atât de mult pe cât s-ar fi așteptat Tyrion. Lordul Tywin nu suporta lipsa de loialitate a vasalilor săi. Nimicise mândra Casă Reyne din Castamere și străvechea familie Tarbeck din Castelul

Tarbeck, de la primul și până la ultimul, pe când era încă doar un flăcău. Cântăreții făcuseră chiar un cântec trist despre asta. Câțiva ani mai târziu, când Lordul Farman din Faircastle a început să muște, Lordul Tywin a trimis un sol cu o lăută în loc de scrisoare. Dar îndată ce a auzit „Ploile din Castamere" răsunând în castelul său, Lordul Farman n-a mai făcut necazuri. Și, dacă acele cântece nu erau de ajuns, castelele zdrobite ale caselor Reyne și Tarbeck stăteau și acum ca mărturie mută a sorții ce îi aștepta pe cei care alegeau să desconsidere puterea pe care o avea Casterly Rock.

— Cragul nu e așa de departe de Castelul Tarbeck și de Castamere, sublinie Tyrion. Ai crede că clanul Westerling ar fi putut să treacă pe lângă ele și să învețe lecția lor.

— Poate că au învățat-o, spuse Lordul Tywin. Știu prea bine ce înseamnă Castamere, te asigur.

— Oare cei din casele Westerling și Spicer au putut fi atât de nebuni încât să creadă că lupul poate înfrânge leul?

Din când în când, foarte rar, Lordul Tywin Lannister prefigura un zâmbet; nu zâmbea niciodată, dar și numai amenințarea era îngrozitor de privit.

— Cei mai mari nebuni sunt adesea mai înțelepți decât cei care râd de ei, spuse el, iar apoi: Te vei căsători cu Sansa Stark, Tyrion. Și asta curând.

CATELYN

Aduseră trupurile înăuntru, pe umeri, și le așezară sub dais. Sala tronului, luminată de torțe, se cufundă în liniște și, în tăcerea aceea, Catelyn auzi Vântul Cenușiu urlând, în partea cealaltă a castelului. *Simte mirosul sângelui,* gândi ea, *prin zidurile de piatră și ușile de lemn, prin noapte și prin ploaie, deslușește totuși mirosul morții și al distrugerii.*

Stătea la stânga lui Robb, lângă jilțul regal și, pentru o clipă, avu senzația că privește în jos, la morții ei, la Bran și la Rickon. Băieții aceștia erau mult mai mari, dar moartea îi împuținase. Goi și uzi, păreau niște făpturi atât de mici, atât de neclintite, încât era greu să ți-i amintești în viață.

Băiatul blond încercase să-și lase barbă. Un puf gălbui îi acoperea obrajii și maxilarul, deasupra rănii roșii pe care i-o săpase cuțitul în gât. Părul său lung și auriu era încă ud, ca și cum ar fi fost scos din baie. După înfățișare, murise liniștit, poate chiar în somn, dar vărul lui cu părul castaniu se luptase pentru viață.

Brațele îi erau crestate, semn că încercase să stăvilească săbiile, și roșul continua să șiroiască încet din rănile ce îi acopereau pieptul, pântecele și spatele, ca tot atâtea guri fără limbi, deși ploaia îl spălase aproape de tot.

Robb își așezase coroana pe cap înainte de a intra în sala tronului și bronzul răspândea o strălucire întunecată în lumina torțelor. Umbrele îi ascundeau ochii în timp ce privea către cei morți. *Oare îi vede și el pe Bran și pe*

Rickon? Catelyn ar fi plâns, dar lacrimile îi secaseră. Băieții morți aveau paloarea lungilor zile de temniță și amândoi fuseseră bălai; pe pielea lor albă și netedă, sângele era izbitor de roșu, insuportabil de privit. *Oare o vor așeza pe Sansa goală, la picioarele Tronului de Fier, după ce o vor ucide? Oare pielea ei va părea la fel de albă, sângele la fel de roșu?* De afară, se auzea sunetul neîntrerupt al ploii și urletul neliniștit al unui lup.

Fratele ei Edmure stătea la dreapta lui Robb, cu o mână pe după spătarul scaunului tatălui său, cu fața încă buhăită de somn. Îl treziseră și pe el, așa cum o treziseră pe ea, bubuind în ușă în miez de noapte, ca să-l smulgă violent din vise. *Au fost vise frumoase, frățioare? Visezi lumina soarelui, râsete și săruturi de fecioară? Mă rog să fie așa.* Visele ei erau întunecate și asaltate de spaime.

Căpitanii și purtătorii de flamuri ai lui Robb stăteau în picioare, răspândiți prin toată sala, unii înarmați și îmbrăcați în zale, alții care mai de care mai răvășiți și mai neglijent îmbrăcați. Ser Raynald și unchiul său, Ser Rolph, se aflau printre ei, dar Robb găsise de cuviință să-și scutească regina de această priveliște hidoasă. *Cragul nu e departe de Casterly Rock,* își aminti Catelyn. *E foarte posibil ca Jeyne să se fi jucat cu acești băieți pe când erau copii.*

Își coborî din nou privirea către cadavrele scutierilor Tion Frey și Willem Lannister și așteptă ca fiul ei să vorbească.

Trecu parcă o veșnicie până când Robb își ridică ochii de la trupurile însângerate.

— Miculjon, începu el, spune-i tatălui tău să-i aducă înăuntru. Fără o vorbă, Miculjon Umber se întoarse, dându-i ascultare, iar pașii săi răsunară în marea sală de piatră.

În timp ce Marelejon își introducea prizonierii pe uși, Catelyn observă cum câțiva dintre ceilalți schițară un pas înapoi, să le facă loc, ca și cum trădarea s-ar fi putut transmite cumva, printr-o atingere, o privire, o tuse. Paznicii și prizonierii arătau aproape la fel: bărbați voinici fiecare, cu bărbi dese și părul lung. Doi dintre oamenii Mareluijon și trei prizonieri erau răniți. Doar faptul că unii aveau sulițe, iar ceilalți teci goale te ajuta să-i deosebești. Cu toții purtau armuri sau cămăși de zale, cizme grele și mantii groase, unele din lână, altele din blană. *Nordul e aspru, rece și neîndurător,* îi spusese Ned, când a venit pentru prima oară la Winterfell, acum o veșnicie.

— Cinci, zise Robb când prizonierii ajunseră în fața lui, uzi și tăcuți. Ăștia sunt toți?

— Au fost opt, murmură Marelejon. Am omorât doi când i-am prins, iar un al treilea e pe moarte.

Robb cercetă chipurile prizonierilor.

— A fost nevoie de opt ca voi ca să ucidă doi scutieri neînarmați.

Edmure Tully luă cuvântul:

— Au ucis și ei doi dintre oamenii mei, ca să intre în turn. Pe Delp și pe Elwood.

— N-a fost o crimă, ser, spuse Lordul Rickard Karstark, deranjat nu atât de lanțurile de la încheieturi, cât de sângele care-i șiroia pe față. Orice om care se așează între un tată și răzbunarea sa cere moarte.

Cuvintele sale răsunară în urechile Catelynei, aspre și nemiloase, ca bubuitul unei tobe de război. Gâtul îi era uscat ca iasca. *Eu am făcut asta. Băieții aceștia au murit ca fetele mele să poată rămâne în viață.*

— Ți-am văzut fiii murind, în noaptea aceea, în Pădurea Șoaptelor, îi spuse Robb Lordului

Karstark. Tion Frey nu l-a ucis pe Torrhen. Nici Willem Lannister nu l-a ucis pe Eddard. Cum poţi numi asta răzbunare? A fost o nebunie și o crimă sângeroasă. Fiii tăi au murit în mod onorabil, pe câmpul de luptă, cu săbiile în mâini.

— Au *murit,* spuse Rickard Karstark, fără să cedeze nici un milimetru. Regicidul i-a doborât. Ăștia doi erau din tagma lui. Sângele poate fi răscumpărat doar cu sânge.

— Sângele unor copii? Robb arătă către cadavre. Câți ani aveau? Doisprezece, treisprezece? *Scutieri.*

— Scutierii mor în fiece bătălie.

— Mor luptând, da. Tion Frey și Willem Lannister au depus armele în Pădurea Șoaptelor. Erau prizonieri, închiși într-o celulă, neînarmaţi, dormind... niște copii. *Uită-te la ei!*

În schimb, Lordul Karstark se uită la Catelyn.

— Spune-i mamei tale să-i privească, spuse el. Ea i-a ucis, nu mai puţin decât mine.

Catelyn își sprijini o mână de spătarul jilțului lui Robb. Sala părea că se învârte în jurul ei. Îi venea să vomite.

— Mama mea n-are nici o legătură cu asta, izbucni Robb cu furie. A fost fapta ta. Crima ta. *Trădarea* ta.

— Cum poate fi o trădare să ucizi Lannisteri, când nu e trădare să-i eliberezi? întrebă cu asprime Karstark. A uitat Înălţimea Ta că suntem în război cu Casterly Rock? În război, îţi ucizi dușmanii. N-ai învăţat asta de la tatăl tău, băiete?

— *Băiete?* Marelejon îi dădu lui Rickard Karstark o lovitură cu pumnu-i înmănușat în zale, trimiţându-l în genunchi.

— Lasă-l! Glasul lui Robb răsună poruncitor.

Umber se îndepărtă de prizonier.

Lordul Karstark scuipă un dinte rupt.

— Da, Lord Umber, lasă-mă pe seama regelui. Vrea să mă dojenească înainte de a mă ierta. Așa pedepsește trădarea Regele Nordului. Zâmbi. Un zâmbet roșu, umed. Sau ar trebui să-ți spun Regele Care a Pierdut Nordul, Înălțimea Ta?

Marelejon înhăță o suliță de la omul de lângă el și și-o săltă pe umăr.

— Lasă-mă să-l pun pe frigare, sire. Lasă-mă să-i spintec pântecele, ca să-i putem vedea culoarea mațelor.

Porțile castelului se dădură în lături și Peștele Negru intră, cu apa șiroindu-i de pe mantie și de pe coif, urmat de oșteni ai clanului Tully, în timp ce afară un fulger brăzdă cerul și o ploaie neagră, sălbatică, biciuia pietrele Riverrunului. Ser Brynden își scoase coiful și se lăsă în genunchi.

— Înălțimea Ta, fură singurele lui cuvinte, însă tonul său era extrem de grăitor.

— Voi discuta cu Ser Brynden în particular, în sala de audiențe. Robb se ridică în picioare. Mare Jon, ține-l pe Ser Karstark aici până ce mă întorc și spânzură-i pe ceilalți șapte.

Marelejon coborî sulița:

— Chiar și pe cei morți?

— Da, n-am să îngădui ca unii ca ei să mânjească râurile unchiului meu. Lasă-i hrană pentru ciori.

Unul dintre prizonieri se aruncă în genunchi.

— Îndurare, sire, eu n-am omorât pe nimeni. Doar am stat la ușă, urmărind străjerii.

Robb cumpăni o clipă.

— Știai ce are de gând Lordul Karstark? Ai văzut cuțitele scoase? Ai auzit țipetele, urletele,

strigătele de îndurare?

— Da, dar n-am fost părtaș. Doar am stat la pândă, jur...

— Lord Umber, spuse Robb, omul acesta doar a privit. Spânzură-l ultimul, ca să-i poată privi pe ceilalţi murind. Mamă, unchiule, veniţi cu mine, rogu-vă. Se întoarse, în timp ce oamenii Mareluijon se năpustiră asupra prizonierilor și îi scoaseră din castel, cu sulițele la spate. Afară, tuna și fulgera atât de puternic încât castelul se prăbușea parcă în urechile lor. *E sunetul prăbușirii unui regat?* se întrebă Catelyn.

În sala de audienţe era întuneric, dar cel puțin tunetele erau înăbușite de încă o grosime de zid. Un servitor intră cu o lampă de ulei în mână, să aprindă focul, dar Robb îl alungă și păstră lampa. În încăpere se aflau scaune și mese, dar numai Edmure se așeză, ridicându-se însă iar când observă că toţi ceilalţi rămăseseră în picioare. Robb își scoase coroana și o așeză pe masă, în fața lui.

Peștele Negru închise ușa.

— Clanul Karstark a dispărut.

— Toţi? Oare ce anume îi îngroșase vocea lui Robb într-atât, disperarea sau furia? Nici măcar Catelyn nu era sigură.

— Toţi bărbaţii apţi de luptă, răspunse Ser Brynden. Câțiva slujitori și însoțitori de trupe au fost lăsaţi cu răniţii. Am interogat cât de mulţi a fost nevoie, ca să fim siguri care e adevărul. Au început să plece la căderea nopții, furișându-se, câte unul, câte doi la început, pe urmă în grupuri mai mari. Răniţilor și slujitorilor li s-a spus să păstreze aprinse focurile de tabără, ca nimeni să nu-și dea seama că au plecat, dar după ce au început ploile, n-a mai contat.

— Se vor regrupa, departe de Riverrun? întrebă Robb.

— Nu. Sunt împrăștiați, scotocesc. Lordul Karstark a jurat să dea mâna fiicei sale oricărui bărbat, de neam sau de rând, care îi aduce capul Regicidului.

Zei, aveți îndurare. Catelyn simți că i se face rău din nou.

— Aproape trei sute de călăreți și de două ori mai mulți cai s-au topit în noapte. Robb își frecă tâmplele, acolo unde coroana își lăsase urmele în pielea fină de deasupra urechilor. Toată oastea călare de la Karhold, pierdută.

Pierdută de mine. De mine, fie ca zeii să mă ierte. Catelyn nu trebuia să fie soldat ca să-și dea seama de capcana în care era prins Robb. Deocamdată, era stăpân peste ținuturile riverane, dar regatul său era înconjurat de dușmani din toate părțile, în afară de est, unde stătea retrasă Lysa, în vârful ei de munte. Nici chiar Tridentul nu era tocmai sigur, de vreme ce Lordul de la Răscruce își retrăsese jurământul de loialitate. *Și acum să pierdem și clanul Karstark...*

— Nici o vorbă despre asta nu trebuie să treacă de hotarele Riverrunului, spuse fratele ei, Edmure. Lordul Tywin ar... *Lannisterii își plătesc datoriile,* mereu spun asta. Mamă, ai milă, când va auzi una ca asta.

Sansa. Unghiile Catelynei săpară în carnea moale a palmelor, atât de strâns închise pumnul.

Robb îi aruncă lui Edmure o privire de gheață:

— Vrei să mă faci mincinos și criminal, unchiule?

— Nu e nevoie să rostim nici un neadevăr. Doar să nu spunem nimic. Să-i îngropăm pe

băieți și să ne ferecăm limbile până ce se sfârșește războiul. Willem a fost fiul lui Kevan Lannister și nepotul Lordului Tywin. Tion a fost fiul Doamnei Genna și era un Frey. Trebuie să păstrăm secretul și față de Gemeni, până când...

— Până când îi putem aduce pe cei uciși înapoi la viață? se răsti Brynden Peștele Negru. Adevărul a fugit împreună cu clanul Karstark, Edmure. E prea târziu pentru asemenea jocuri.

— Le datorez taților lor adevărul, spuse Robb. Și dreptatea. Și asta le datorez. Își privi coroana, sclipirea întunecată a bronzului, cercul de săbii din fier. Lordul Rickard m-a sfidat. M-a trădat. N-am de ales decât să-l condamn la moarte. Numai zeii știu ce vor face oștenii lui Karstark cu Roose Bolton când vor auzi că le-am executat seniorul pentru trădare. Bolton trebuie prevenit.

— Moștenitorul Lordului Karstark a fost și el la Harrenhal, îi reaminti Ser Brynden. Fiul cel mare, cel pe care Lannisterii l-au luat ostatic la Furca Verde.

— Harrion. Îl chema Harrion. Robb râse cu amărăciune. Un rege ar face bine să cunoască numele dușmanilor săi, nu crezi?

Peștele Negru îi aruncă o privire șireată.

— Știi cu certitudine? Că asta îl va face pe tânărul Karstark dușmanul tău?

— Ce altceva să fie? Sunt pe cale să-i ucid tatăl, nu e de așteptat să-mi mulțumească.

— Ar putea. Există fii care-și urăsc tații și, cât ai bate din palme, îl vei face Lord de Karhold.

Robb clătină din cap.

— Chiar dacă Harrion ar fi un astfel de om, n-ar putea niciodată să-l ierte fățiș pe ucigașul tatălui său. Propriii lui oameni i-ar întoarce spatele. Vorbim despre *oameni ai Nordului,*

unchiule. Nordul nu uită.

— Iartă-l, atunci, îl îndemnă Edmure Tully.

Robb se uită lung la el, cu nedisimulată neîncredere. Sub privirea lui, fața lui Edmure se roși.

— Cruță-i viața, vreau să spun. Nu-mi place ideea mai mult decât ție, sire. Mi-a ucis și mie oamenii. Sărmanul Delp abia își revenise după rana pe care i-o făcuse Jaime. Karstark trebuie pedepsit, fără doar și poate. Ține-l în lanțuri, zic eu.

— Ostatic? întrebă Catelyn. *S-ar putea să fie cel mai bine...*

— Da, ostatic. Fratele ei îi luă meditația drept aprobare. Spune-i fiului că, atât timp cât rămâne loial, tatăl său nu va păți nimic. Altminteri... Din partea Freyilor nu mai avem nici o nădejde, nici dacă m-aș oferi să mă însor cu *toate* fiicele Lordului Walder și, în plus, să-i duc și lectica. Dacă e să pierdem și clanul Karstark, ce speranță ne mai rămâne?

— Ce speranță... Robb lăsă să-i scape un oftat, își dădu la o parte părul din ochi și spuse: N-am primit nimic din partea lui Ser Rodrik, de la Nord, nici un răspuns din partea lui Walder Frey la noua noastră propunere, iar de la Eyrie doar tăcere. Se adresă mamei sale: Sora ta nu ne va răspunde niciodată? De câte ori trebuie să-i scriu? N-am să cred că nici unul dintre corbi nu a ajuns la ea.

Fiul ei căuta consolare, își dădu seama Catelyn. Vroia să audă că totul va fi bine. Dar regele ei avea nevoie de adevăr.

— Păsările au ajuns la ea. Deși ți-ar putea spune că nu e așa, dacă se va ajunge vreodată la asta. Nu aștepta nici un ajutor din partea aceea, Robb. Lysa n-a fost niciodată curajoasă. Pe când am copilărit împreună, ea fugea și se ascundea

ori de câte ori făcea vreo boacănă. Probabil credea că nobilul nostru tată își va uita mânia dacă n-o putea găsi. Lucrurile nu stau altfel nici acum. A fugit, de frică, de la Debarcaderul Regelui către locul cel mai sigur pe care-l cunoaște și stă pe muntele ei, sperând că toată lumea va uita de ea.

— Cavalerii de la Vale ar putea să joace un rol decisiv în acest război, spuse Robb, dar dacă ea nu vrea să intre în luptă, așa să fie. I-am cerut doar să ne deschidă Poarta Însângerată și să ne dea corăbii la Gulltown, care să ne ducă spre nord. Drumul principal nu e ușor, dar și mai greu ar fi să ne croim cale în susul Gâtului. Dacă aș putea acosta la Portul Alb, aș putea să flanchez Moat Cailin și să alung oamenii de fier din nord într-o jumătate de an.

— Asta nu se va întâmpla, sire, interveni Peștele Negru. Cat are dreptate. Lady Lysa se teme prea mult să primească o oaste în Vale. *Orice* oaste. Poarta Însângerată va rămâne închisă.

— Atunci, lua-o-ar Ceilalți, înjură Robb, cuprins de furia disperării. Și pe nemernicul de Rickard Karstark. Și pe Theon Greyjoy, Walder Frey, Tywin Lannister și pe toți ceilalți. O, zei, de ce ar vrea cineva să fie rege? Când strigau cu toții *Rege în Nord, Rege în Nord,* mi-am zis... mi-am *jurat* că voi fi un rege bun, venerabil ca tata, puternic, drept, loial prietenilor mei și viteaz în fața dușmanilor... Acum nici măcar nu-i pot deosebi pe unii de alții. Cum s-au încurcat așa toate? Lordul Rickard a luptat alături de mine în multe bătălii. Fiii săi au murit pentru mine în Pădurea Șoaptelor. Tion Frey și Willem Lannister au fost *dușmanii* mei. Și totuși acum, de dragul lor, trebuie să-l omor pe tatăl prietenilor mei uciși. Îi privi pe toți. Îmi

vor mulţumi Lannisterii pentru capul Lordului Karstark? Dar Freyii?

— Nu, spuse Peștele Negru, direct ca întotdeauna.

— Un motiv în plus să-l ţii ostatic și să-i cruți viața, îl îndemnă Edmure.

Robb întinse ambele mâini, ridică de pe masă coroana grea de bronz și fier, și-o așeză la loc pe cap și, dintr-odată, era rege din nou.

— Lordul Rickard va muri.

— Dar *de ce?* întrebă Edmure. Ai spus chiar tu...

— Știu ce am spus, unchiule. Nu schimbă ceea ce trebuie să fac. Săbiile din coroană se profilau ţepene și negre pe fruntea sa. În bătălie, poate că i-aș fi omorât și eu pe Tion și pe Willem, dar n-a fost o bătălie. Dormeau în paturile lor, goi și neînarmați, într-o celulă în care i-am vârât eu. Rickard Karstark a ucis mai mult decât un Frey și un Lannister. *Mi-a ucis onoarea.* Am să mă ocup de el dis-de-dimineaţă.

Când se iviră zorile, reci și cenușii, furtuna se potolise, transformându-se într-o ploaie persistentă, pătrunzătoare, dar chiar și așa, pădurea zeilor era înţesată de oameni. Lorzi riverani și nordici, oameni de neam și oameni de rând, cavaleri, mercenari și slugi, stăteau cu toţii printre copaci să vadă sfârșitul dansului întunecat al nopţii. La porunca lui Edmure, în fața copacului inimii fusese așezat un buștean. Ploaia și frunzele cădeau împrejurul lor, când oamenii Mareluijon îl conduseră pe Lordul Karstark prin mulţime, cu mâinile încă legate. Oamenii lui atârnau deja de zidurile înalte ale Riverrunului, la capătul unor funii lungi, cu ploaia șiroindu-le pe feţele întunecate.

Lew Lungul aștepta lângă buștean, dar Robb

îi luă barda din mână și îi porunci să se dea la o parte.

— Aceasta e fapta mea, spuse el. Moare din porunca mea. Trebuie să moară de mâna mea.

Lordul Rickard Karstark își înclină capul, bățos.

— Pentru asta îți mulțumesc. Dar pentru nimic altceva. Se îmbrăcase pentru moarte într-o cămașă de lână lungă, neagră, cu blazonul răsăritului alb de soare al Casei sale. Sângele Primilor Oameni curge prin venele mele, la fel ca prin ale tale, băiete. Ai face bine să-ți amintești că port numele bunicului tău, mi-am ridicat flamurile împotriva Regelui Aerys pentru tatăl tău și împotriva Regelui Joffrey pentru tine. La Oxcross și în Pădurea Șoaptelor și în Bătălia Câmpurilor. Am călărit lângă tine și am stat alături de Lordul Eddard la Trident. Suntem înrudiți, familiile Stark și Karstark.

— Această înrudire nu te-a oprit să mă trădezi, spuse Robb. Și nu te va salva. Îngenunchează, lordul meu.

Catelyn știa că Lordul Karstark spusese adevărul. Familia Karstark se trăgea din Karlon Stark, un fiu mai tânăr al Winterfellului, care doborâse un lord rebel, cu o mie de ani în urmă, și fusese răsplătit cu pământuri pentru vitejia sa. Castelul pe care îl construise fusese numit Karl's Hold, devenind curând Karhold, iar de-a lungul secolelor, familia Stark din Karhold a devenit Karstark.

— Zei vechi sau noi, nu contează, îi spuse Lordul Rickard fiului ei. Nu există om mai blestemat decât cel care omoară sânge din sângele lui.

— Îngenunchează, trădătorule, repetă Robb. Sau trebuie să le cer să-ți pună capul pe butuc cu forța?

Lordul Karstark îngenunche.

— Zeii te vor judeca, așa cum m-ai judecat tu pe mine. Își așeză capul pe buștean.

— Rickard Karstark, Lord de Karhold. Robb ridică barda grea cu ambele mâini. Aici, în fața zeilor și a oamenilor, te declar vinovat de crimă și înaltă trădare. În numele meu, te condamn. Cu mâna mea îți iau viața. Vrei să rostești un ultim cuvânt?

— Omoară-mă și fii blestemat. Nu ești regele meu.

Barda căzu cu putere. Grea și tăioasă, ucise dintr-o singură lovitură, dar fu nevoie de trei ca să despartă capul de trup și, când totul se sfârși, cel viu și cel mort erau amândoi îmbibați de sânge. Robb azvârli barda cu dezgust și se întoarse mut către copacul inimii. Rămase tremurând, cu mâinile pe jumătate încleștate și ploaia șiroindu-i pe obraji. *Zei, iertați-l,* se rugă Catelyn în tăcere. *E doar un copil și n-a avut de ales.*

Era ultima dată când îl vedea pe fiul ei, în ziua aceea. Ploaia continuă toată dimineața, biciuind suprafața râurilor și transformând iarba din pădurea zeilor în noroi și bălțoace. Peștele Negru adună o sută de oameni și porni după clanul Karstark, dar nimeni nu se aștepta să aducă înapoi prea mulți.

— Mă rog doar să nu fiu nevoit să-i spânzur, spuse el la plecare. După ce se depărtă, Catelyn se retrase în solariul tatălui ei, să mai stea încă o dată la căpătâiul Lordului Hoster.

— Nu va mai dura mult, o preveni Maester Vyman în după-amiaza aceea, când veni și el. Puterile îl părăsesc, deși încearcă încă să lupte.

— A fost întotdeauna un luptător, spuse ea. Un minunat bărbat îndărătnic.

— Da, zise maesterul, însă bătălia aceasta n-

o poate câștiga. E timpul să-și lase sabia și scutul. E timpul să se predea.

Să se predea, gândi ea, *să facă pace.* Oare despre cine vorbea maesterul, despre tatăl sau despre fiul ei?

Pe înserat, Jeyne Westerling veni s-o vadă. Tânăra regină intră în solariu cu sfială.

— Lady Catelyn, nu vreau să te deranjez...

— Ești cât se poate de bine-venită aici, Înălțimea Ta. Catelyn cosea, dar puse acul deoparte.

— Te rog, spune-mi *Jeyne,* nu mă simt ca o regină.

— Dar ești. Vino, te rog ia loc, Înălțimea Ta.

— *Jeyne.* Se așeză lângă cămin și-și netezi rochia, încordată.

— Cum dorești. Cu ce te pot ajuta, Jeyne?

— E vorba despre Robb, spuse fata. E atât de nefericit, atât... atât de furios, de neconsolat. Nu știu ce să fac.

— E greu să iei viața unui om.

— Știu, i-am spus asta, ar fi trebuit să folosească un călău. Când Lordul Tywin trimite un om la moarte, nu face decât să dea porunca. E mai ușor așa, nu crezi?

— Ba da, răspunse Catelyn, dar nobilul meu tată și-a învățat fiii că a ucide un om nu trebuie să fie niciodată ușor.

— Oh! Regina Jeyne își umezi buzele. Robb n-a mâncat nimic toată ziua. I-am cerut lui Rollam să-i aducă bucate bune la cină: coaste de mistreț, ceapă înăbușită și bere, dar nu s-a atins de nimic. Toată dimineața și-a petrecut-o scriind o scrisoare și mi-a spus să nu-l deranjez, dar când a terminat, a ars-o. Acum stă și se uită la hărți. L-am întrebat ce caută, dar nu mi-a răspuns. Cred că nici măcar nu m-a auzit. Nici hainele n-a vrut să și le schimbe. Au fost ude

toată ziua și pline de sânge. Vreau să-i fiu o soție bună, din tot sufletul, dar nu știu cum să-l ajut. Cum să-l înveselesc sau să-l mângâi. Nu știu de ce are *nevoie*. Te rog, doamna mea, ești mama lui, spune-mi ce trebuie să fac.

Spune-mi ce trebuie să fac. Catelyn ar fi pus aceeași întrebare, dacă tatăl ei ar fi putut s-o asculte. Dar Lordul Hoster murise, sau era pe aproape. Ned al ei la fel. *Bran și Rickon muriseră și ei, și mama și Brandon, atât de demult.* Nu-i mai rămăsese decât Robb și speranța tot mai vagă a fiicelor ei.

— Uneori, spuse încet Catelyn, cel mai bun lucru pe care-l poți face este să nu faci nimic. La început, când am venit la Winterfell, sufeream de fiecare dată când Ned mergea în pădurea zeilor, să stea sub copacul inimii. O parte din sufletul lui se afla în copacul acela, știam asta, o parte pe care n-avea s-o împartă niciodată cu mine. Totuși, mi-am dat seama curând că fără partea aceea, el n-ar fi fost Ned. Jeyne, copila mea, te-ai căsătorit cu Nordul, ca mine... iar în nord vor veni iernile. Încercă să zâmbească. Fii răbdătoare. Fii înțelegătoare. Te iubește și are nevoie de tine și se va întoarce la tine cât de curând. Chiar în noaptea aceasta, probabil. Fii alături de el. Este tot ceea ce pot să-ți spun.

Tânăra regină ascultă fermecată.

— Așa voi face, spuse ea când Catelyn sfârși. Îi voi fi alături. Se ridică în picioare. Ar trebui să mă întorc. Poate că mi-a simțit lipsa. Voi vedea. Dar dacă e tot lângă hărțile lui, voi avea răbdare.

— Prea bine, spuse Catelyn. Dar când fata era lângă ușă, îi trecu prin minte altceva. Jeyne, o strigă ea, mai e un lucru de care Robb are nevoie de la tine, deși poate că încă nu-și dă

seama. Un rege trebuie să aibă un moștenitor.

Fata zâmbi.

— Mama mea spune la fel. Îmi face o licoare, din ierburi, lapte și bere, să mă ajute să fiu fertilă. O beau în fiecare dimineață. I-am spus lui Robb că sunt sigură că-i voi dărui gemeni. Un Eddard și un Brandon. I-a plăcut asta, cred. Noi... noi încercăm aproape în fiecare zi, doamna mea. Uneori de două ori sau mai mult. Fata roși foarte drăgălaș. Voi fi însărcinată în curând, promit. Mă rog Mamei noastre din ceruri în fiecare seară.

— Foarte bine. Îmi voi adăuga și eu rugăciunile. Către zeii vechi și noi.

După ce fata ieși, Catelyn reveni la tatăl său și îi netezi părul alb și moale de pe frunte.

— Un Eddard și un Brandon, suspină ea încetișor. Și poate, cu timpul, un Hoster. Ți-ar plăcea? Tatăl său nu răspunse, dar ea nu se așteptase la un răspuns. În timp ce ropotul ploii pe acoperiș se îngemăna cu răsuflarea tatălui său, Catelyn se gândi la Jeyne. Fata părea să aibă, într-adevăr, o inimă bună, întocmai cum spusese Robb. *Și șolduri bune, ceea ce ar putea fi foarte important.*

JAIME

La două zile de mers călare, de-o parte și de alta a drumului regelui, trecură printr-un vast ținut al pierzaniei, cât vedeai cu ochii, câmpuri și livezi înnegrite, unde trunchiurile copacilor morți țâșneau în aer ca niște țăruși. Podurile erau arse și ele, iar pâraiele erau umflate de ploile de toamnă, astfel că erau nevoiți să cutreiere de-a lungul malurilor în căutarea unor vaduri. Nopțile erau însuflețite de urletele lupilor, dar nu văzură nici țipenie de om.

La Iazul Fecioarelor, somonul roșu al Lordului Mooton flutura încă deasupra castelului de pe deal, dar zidurile orașului erau părăsite, porțile sfărâmate, jumătate din case și dughene pârjolite și jefuite. Nu văzură nici o vietate, în afară de câțiva câini sălbatici care se îndepărtară furiș la auzul pașilor lor. Iazul de la care se trăgea numele orașului, unde legenda spunea că Florian Nebunul o zărise pentru prima oară pe Jonquil scăldându-se împreună cu surorile sale, era atât de sufocat de cadavre în putrefacție, încât apa devenise o zeamă murdară, gri-verzuie.

Jaime aruncă o privire și se avântă într-un cântec:

— *Șase fecioare se scăldau într-un iaz încărcat de primăvară...*

— Ce faci? întrebă Brienne.

— Cânt *Șase fecioare într-un iaz*. Sunt sigur că l-ai auzit. Și erau niște fecioare sfioase. Cam ca tine, deși întru câtva mai frumoase, bag mâna-n foc.

— Taci din gură, spuse fetișcana, cu o privire care lăsa să se înțeleagă că ar prefera să-l vadă plutind în iaz, alături de cadavre.

— Te rog, Jaime, îl imploră vărul său, Cleos. Lordul Mooton e jurat Riverrunului, nu vrem să-l scoatem din castelul ăsta. Și s-ar putea să mai fie și alți dușmani ascunși între dărâmături...

— Ai ei sau ai noștri? Nu sunt aceiași, vere. Tare aș vrea să văd dacă fătuca știe să folosească sabia aia.

— Dacă nu taci, mă silești să-ți pun căluș în gură, Regicidule.

— Dezleagă-mi mâinile și am să fac pe mutul tot drumul până la Debarcaderul Regelui. Ce ar putea fi mai cinstit de atât, fătucă?

— *Brienne!* Mă cheamă *Brienne*. Jaime râse.

— Tu ești fecioară și acolo e iazul. Am să te spăl pe spate. Obișnuia s-o frece pe Cersei pe spate când erau copii, la Casterly Rock.

Fetișcana întoarse capul calului și se îndepărtă la trap. Jaime și Ser Cleos o urmară dincolo de Iazul Fecioarelor. După o jumătate de kilometru, verdele începu să-și facă din nou loc în lume. Jaime era bucuros. Ținuturile pârjolite îi aminteau prea mult de Aerys.

— O ia pe drumul către Duskendale, mormăi Ser Cleos. Drumul de-a lungul coastei ar fi mai sigur.

— Mai sigur, dar mai încet. Eu sunt pentru Duskendale, vere. La drept vorbind, m-am plictisit de compania ta. *Oi fi tu un Lannister, dar ești o umbră palidă față de sora mea.*

Niciodată n-a putut suporta să fie mult timp departe de sora sa geamănă. Chiar și în copilărie, se furișau unul în patul celuilalt și dormeau îmbrățișați. *Chiar și în mormânt.* Cu

mult înainte ca sora lui să dea în floare și ca primele semne ale propriei bărbăţii să se ivească, văzuseră armăsarii și iepele pe câmpuri, câinii și căţelele în adăposturi și făceau ca ei în joacă. Odată, slujnica mamei sale i-a prins asupra faptului... nu-și amintea exact ce făceau, dar orice o fi fost, a oripilat-o pe Lady Joanna. A alungat-o pe slujitoare, a mutat dormitorul lui Jaime în cealaltă parte a castelului, a pus un străjer la ușa camerei lui Cersei și le-a spus că n-au voie să mai facă asta *niciodată,* altfel va fi nevoită să-i spună tatălui lor. Totuși, n-ar fi trebuit să se teamă. La scurt timp după aceea, mama lor a murit născându-l pe Tyrion și Jaime abia dacă-și mai amintea chipul ei.

Probabil că Stannis Baratheon și Casa Stark îi făcuseră o favoare. Răspândiseră povestea incestului pe tot cuprinsul Celor Șapte Regate, așa că nu mai rămânea nimic de ascuns. *De ce nu m-aș însura cu Cersei în văzul lumii, s-o am în patul meu în fiecare noapte? Dragonii s-au căsătorit întotdeauna cu surorile lor.* Septoni, lorzi și oameni de rând au închis ochii sute de ani în privinţa Targaryenilor, n-au decât să facă la fel cu Casa Lannister. Ar fi un dezastru pentru pretenţiile lui Joffrey la coroană, fără doar și poate, dar în cele din urmă, săbiile au fost cele care i-au adus Tronul de Fier lui Robert și tot săbiile ar putea să-l ţină acolo pe Joffrey, indiferent din ce sămânţă era zămislit. *L-am putea însura cu Myrcella, după ce am trimite-o pe Sansa Stark înapoi la mama ei. Asta ar arăta întregului regat că Lannisterii sunt mai presus de legile lor, asemeni zeilor și Targaryenilor.*

Jaime hotărâse s-o trimită pe Sansa înapoi, împreună cu sora ei mai mică, dacă putea fi găsită. Nu era de așteptat să-și recâștige

onoarea pierdută, dar ideea de a-și ține făgăduiala când toată lumea se aștepta la trădare îl amuza peste poate.

Treceau pe lângă un zid scund și un lan de grâu călcat în picioare când Jaime auzi un zbârnâit ușor în spatele lui, ca și cum o mulțime de păsări și-ar fi luat zborul deodată.

— Jos! strigă el, aruncându-se peste gâtul calului. Calul nechează și se ridică pe picioarele din spate, când o săgeată îi străpunse crupa. Alte săgeți trecură șuierând pe lângă el. Jaime îl văzu pe Ser Cleos clătinându-se în șa, răsucindu-se cu piciorul agățat de scară. Calul o luă la goană, trăgându-l pe Frey după el, numai țipete, cu capul săltând pe pământ.

Calul lui Jaime porni cu pas greoi, suflând și fornăind, cuprins de durere. Jaime își înălță capul, rotindu-și privirea după Brienne. Era încă pe cal, cu o săgeată înfiptă în spate și o alta în picior, dar părea să nu le simtă. O văzu scoțând sabia și răsucindu-se în cerc, căutând din priviri arcașii.

— *Dincolo de zid!* strigă Jaime, căznindu-se să-și întoarcă animalul pe jumătate orb către atacatori. Hățurile îi erau încurcate în afurisitele de lanțuri și aerul se umplu din nou de săgeți. *Pe ei!* strigă el dând pinteni calului, să-i arate lui Brienne cum trebuie să facă. Sărmanul cal bătrân își găsi de undeva elanul s-o ia la goană. Dintr-odată alergau peste lanul de grâu, stârnind nori de pleavă. Jaime apucă să gândească: *Fătuca ar face mai bine să mă urmeze înainte ca ei să-și dea seama că sunt atacați de un bărbat neînarmat, legat în lanțuri.* Apoi o auzi venind la galop în spatele lui.

— Evenfall! strigă Brienne, trecând ca fulgerul pe lângă el, și își flutură sabia lungă. Tarth! Tarth!

Câteva ultime săgeți țâșniră pe lângă ei, fără să-i atingă, apoi arcașii o luară la picior, așa cum fac întotdeauna arcașii fără susținere în fața atacului unor cavaleri. Brienne struni calul în dreptul zidului. Când Jaime o ajunse din urmă, se topiseră cu toții în pădurea aflată la douăzeci de metri depărtare.

— Ți-ai pierdut cheful de luptă?

— Fugeau.

— Asta e momentul cel mai potrivit să-i ucizi.

Brienne vârî sabia în teacă:

— De ce i-ai atacat?

— Arcașii sunt neînfricați atât timp cât pot să se ascundă în spatele zidurilor și să tragă în tine de la distanță, dar dacă îi ataci, fug. Știu ce urmează să se întâmple când ajungi la ei. Știi, ai o săgeată în spate. Și alta în picior. Ar trebui să mă lași să mă ocup de ele.

— Tu?

— Dar cine? Ultima oară când l-am văzut pe vărul meu Cleos, calul ara o brazdă cu capul lui. Deși presupun că ar trebui să dăm de el. E un așa-zis Lannister.

Îl găsiră pe Ser Cleos încă agățat în scara șeii. Avea o săgeată în brațul drept și o a doua în piept, însă pământul îi venise de hac. Vârful capului îi era năclăit de sânge și moale la atingere. Bucăți de os sfărâmat se mișcau pe sub piele, sub apăsarea mâinii lui Jaime.

Brienne îngenunche și îi luă mâna.

— Încă e cald.

— Se va răci cât de curând. Vreau calul și veșmintele lui. M-am săturat de zdrențe și de purici.

— A fost vărul tău. Fetișcana era indignată.

— *A fost,* fu de acord Jaime. N-ai teamă, am veri cu duiumul. Îi vreau și sabia. Ai nevoie de

cineva cu care să împărți veghea.

— Poți să stai de veghe și fără arme. Brienne se ridică.

— Legat de un copac? Poate că da. Sau aș putea să cad la învoială cu următoarea ceată de tâlhari și să-i las să-ți spintece gâtul ăla gros, fătucă.

— N-am să te înarmez. Și numele meu este...

— ... Brienne, știu. Mă leg și mă jur solemn să nu-ți fac nici un rău, dacă asta îți domolește feciorelnicele temeri.

— Jurămintele tale n-au nici o valoare. I-ai făcut un jurământ lui Aerys.

— Din câte știu, n-ai fiert până acum pe nimeni în propria armură. Și amândoi vrem să ajung, viu și nevătămat, la Debarcaderul Regelui, nu-i așa? Jaime se lăsă pe vine lângă Cleos și începu să-i desfacă centura sabiei.

— Dă-te la o parte. Acum. Încetează!

Jaime era obosit. Obosit de neîncrederea ei, obosit de insultele ei, obosit de dinții ei strâmbi și de fața ei lătăreață, plină de coșuri, și de părul ei moale și subțire. Ignorându-i protestele, apucă mânerul sabiei vărului său cu ambele mâini, apăsă cadavrul cu piciorul și trase. Când sabia ieși din teacă, Jaime se răsucea deja, rotind și ridicând sabia într-o arcuire iute, nimicitoare. Oțelul întâlni oțelul cu un zăngănit puternic, cutremurător. Brienne reușise cumva să-și scoată sabia la timp. Jaime râse:

— Foarte bine, fătucă.

— Dă-mi sabia, Regicidule.

— O, am să ți-o dau. Sări în picioare și se năpusti asupra ei, cu sabia lungă vibrând în mâinile sale. Brienne făcu un salt înapoi, parând, dar Jaime o urmă, forțând atacul. Nici nu apuca ea să pareze o lovitură, că venea

următoarea. Săbiile se atinseră, se despărţiră și se atinseră din nou. Sângele lui Jaime clocotea de bucurie. Pentru asta era făcut; se simţea mai viu ca oricând atunci când lupta, cu moartea în cumpănă la fiecare lovitură. *Iar cu mâinile legate în lanțuri, una de cealaltă, fătuca ar putea chiar să-mi dea de furcă un timp.* Lanţurile îl obligau să țină sabia cu ambele mâini, cu toate că, desigur, forţa și impactul erau mai mici decât dacă ar fi folosit o adevărată spadă pentru două mâini, dar ce conta? Sabia vărului său era destul de lungă ca să-i pecetluiască soarta acestei Brienne de Tarth.

Sus, jos, înainte, Jaime dezlănţui un potop de oţel asupra ei. La stânga, la dreapta, oblic, cu atât avânt încât zburau scântei ori de câte ori săbiile se întâlneau, lovind de jos în sus, dintr-o parte, de peste umăr, atacând mereu, apropiindu-se de ea, pas și fandare, lovitură și pas, pas și lovitură, spintecând, atacând, mai repede, mai repede, mai repede...

...până când, fără suflare, făcu un pas înapoi și lăsă vârful sabiei să coboare spre pământ, dându-i fetei un moment de răgaz.

— Nu-i rău deloc pentru o fătucă, recunoscu el. Brienne răsuflă adânc, pe îndelete, fără să-l scape din ochi.

— Nu ți-aș face nici un rău, Regicidule.

— De parcă ai putea. Răsuci sabia deasupra capului și se năpusti din nou asupra ei, cu lanţurile zornăind.

Jaime n-ar fi putut spune cât a durat atacul. Poate minute sau poate ore; timpul dormea când se deșteptau săbiile. O îndepărtă de lângă cadavrul vărului său, împingând-o de-a curmezișul drumului, în pădure. O dată Brienne se împiedică de o rădăcină pe care n-o

observase și, pentru o clipă, Jaime crezu că era învinsă, dar în loc să cadă, se lăsă pe un genunchi și nu pierdu cadența. Sabia săltă, parând o lovitură care ar fi spintecat-o de la umăr până la pântece și apoi se năpusti asupra lui, lovind iar și iar, ridicându-se în picioare, lovitură cu lovitură.

Dansul continuă. Jaime o ținti lângă un stejar, înjură când ea reuși să-i scape, o urmări prin albia unui pârâu pe jumătate acoperit de frunze căzute. Oțelul răsuna, oțelul cânta, oțelul țipa și scânteia și scrâșnea, și femeia începu să grohăie ca o purcea la fiecare ciocnire a săbiilor, deși cum, necum, Jaime nu reușea s-o atingă. Parcă ar fi avut în jurul ei o colivie de fier care oprea fiecare lovitură.

— Nu-i rău deloc, spuse el când se opri pentru o clipă să-și tragă sufletul, dându-i târcoale.

— Pentru o fătucă?

— Pentru un scutier, să zicem. Unul necopt. Jaime izbucni într-un râs hârâit, cu răsuflarea tăiată. Haide, haide, iubita mea, muzica încă mai cântă. Îmi acorzi acest dans, domniță?

Mârâind, Brienne tăbărî asupra lui, rotindu-și sabia și, dintr-odată, Jaime era cel care se lupta din răsputeri să țină oțelul departe de piele. Una dintre lovituri îi zgârie fruntea și sângele i se prelinse în ochiul drept. *Lua-o-ar Ceilalți, cu tot cu Riverrun.* Rugina și putregaiul se aleseseră de dibăcia lui în afurisita de temniță, iar lanțurile nu-i erau nici ele de mare folos. Ochiul drept i se închisese, umerii îi amorțeau din cauza izbiturilor, iar încheieturile îl dureau de povara lanțurilor, a cătușelor și a sabiei. Sabia devenea tot mai grea cu fiecare lovitură, iar Jaime știa că n-o mai răsucește la fel de iute și n-o mai ridică la fel de mult ca

înainte.

E mai puternică decât mine.

Revelația îl înfioră. Robert fusese, fără doar și poate, mai puternic decât el. La fel și Taurul Alb, Gerald Hightower în perioada lui de glorie, și Ser Arthur Dayne. Dintre cei vii, Marelejon Umber era mai puternic, Mistreţul din Crakehall foarte probabil, ambii Clegane cu siguranţă. Puterea Muntelui nu se asemăna cu nimic omenesc. Nu avea importanţă. Cu iuţeală și dibăcie, Jaime i-ar putea înfrânge pe toți. Dar aceasta era o femeie. O mare vită de femeie, negreșit, dar... firesc ar fi ca ea să cedeze.

În schimb, Brienne îl forţă să intre din nou în pârâu, strigând:

— Predă-te! Aruncă sabia!

O piatră alunecoasă se răsuci sub piciorul lui Jaime. Simţind că se prăbușește, transformă pasul greșit într-o fandare prin apă. Vârful sabiei trecu pe lângă sabia ei și îi străpunse șoldul. O floare roșie se deschise și Jaime avu răgazul să savureze priveliștea sângelui ei înainte să-și izbească genunchiul de o piatră. Simţi o durere orbitoare. Brienne se năpusti asupra lui și îi lovi sabia cu piciorul.

— PREDĂ-TE!

Jaime îi izbi picioarele cu umărul trăgând-o peste el. Se rostogoliră, lovindu-se cu mâinile și picioarele, până când, în cele din urmă, Brienne ședea călare pe el. Jaime reuși să-și smulgă pumnalul din teacă, dar înainte să i-l poată înfige în burtă, Brienne îl prinse de încheietură și îi ţintui mâinile de o piatră, cu atâta putere încât Jaime avu impresia că-i dislocase un braţ. Cealaltă mână a ei îi acoperea faţa.

— Predă-te. Brienne îi împinse capul în jos, îl apăsă, îl trase în sus. *Predă-te!* Jaime îi scuipă apă în față. Un brânci, un pleoscăit și era din

nou sub apă, dând zadarnic din picioare, căutând aer. Iarăși deasupra. *Predă-te sau am să te înec.*

— Și o să-ți încalci jurământul? mârâi el. Ca mine?

Brienne îi dădu drumul și se îndepărtă împroșcând apa. Și pădurile răsunară de râsete răgușite. Brienne se clătina pe picioare. Era numai sânge și noroi de la brâu în jos, cu veșmintele sfâșiate, cu fața roșie. *Arată de parcă am fi fost prinși în toiul unei partide de amor, nu luptându-ne.* Jaime se târî peste pietre către apa mică, ștergându-și sângele din ochi cu mâinile legate în lanțuri. Ambele maluri ale pârâului erau străjuite de oameni înarmați. *Nu-i de mirare, făceam destulă hărmălaie ca să trezim și un dragon.*

— Bine v-am găsit, prieteni, le strigă amabil. Să-mi fie cu iertare dacă v-am deranjat. M-ați prins bătându-mi nevasta.

Bărbatul care vorbise era îndesat și vânjos, iar apărătoarea nazală a coifului nu-i ascundea complet absența nasului.

Aceștia nu erau tâlharii care-l omorâseră pe Ser Cleos, își dădu seama Jaime dintr-odată. Erau înconjurați de scursorile pământului: oacheși dornisheni și bălai lyseni, Dothraki cu clopoței în cosițe, ibbanezi păroși, oameni din Țara Verii, negri ca tăciunele, înveșmântați în mantii cu pene. Îi cunoștea. *Bravii Camarazi.*

Brienne își regăsi glasul:

— Am o sută de gologani...

Un bărbat cadaveric, cu o mantie de piele zdrențăroasă, vorbi:

— Îi luăm pentru început, doamna mea.

— Pe urmă te căutăm între picioare, adăugă cel fără nas. Nu poate să fie atât de urât acolo pe cât arăți în rest.

— Întoarce-o și ia-o pe la spate, Rorge, îl îmboldi un lăncier Dothraki, cu o eșarfă roșie de mătase legată în jurul coifului. Așa n-o să fii nevoit să te uiți la ea.

— Și să-i răpesc plăcerea de a mă privi? zise bărbatul fără nas, iar ceilalți izbucniră în râs.

Așa urâtă și încăpățânată cum era, fătuca merita mai mult decât să fie batjocorită de asemenea scursori.

— Cine e șeful aici? ceru Jaime să știe, cu glas puternic.

— Eu am onoarea asta, Ser Jaime. Ochii lui cadaverici erau tiviți cu roșu, avea părul rar și murdar. Vene vineții se deslușeau prin pielea străvezie a mâinilor și a feței. Sunt Urswyck. Zis Urswyck cel Credincios.

— Știi cine sunt eu?

Mercenarul își înclină capul.

— O barbă și un cap ras nu sunt de ajuns ca să înșele Bravii Camarazi.

Măștile însângerate, vrei să spui. Jaime nu-i prețuia mai mult decât îl prețuise pe Gregor Clegane sau pe Amory Lorch. *Câini* îi numea tatăl său și ca pe niște câini îi folosea, să-i hăituiască prada și să vâre spaima în inimile victimelor sale.

— Dacă mă cunoști, Urswyck, atunci știi că îți vei primi răsplata. Un Lannister își plătește întotdeauna datoriile. Cât despre fătucă, e de obârșie nobilă și merită un preț bun.

Celălalt își înălță capul.

— Chiar așa? Ce noroc!

În zâmbetul lui Urswyck era o anumită viclenie care lui Jaime nu-i plăcea deloc.

— M-ai auzit bine. Unde e țapul?

— La câteva ore distanță. Va fi încântat să te vadă, nu mă îndoiesc, dar eu, unul, nu i-aș zice *țap* în față. *Lordul* Vargo se zbârlește când vine

vorba de demnitatea lui.

De când o fi având demnitate sălbaticul ăla bălos?

— O să am grijă să nu uit asta, când îl întâlnesc. Lord de ce, mă rog?

— De Harrenhal. Așa i s-a promis.

Harrenhal? Oare tatăl meu și-a pierdut mințile? Jaime ridică mâinile.

— Vreau să scap de lanțurile astea.

Râsul lui Urswyck era uscat ca iasca.

Ceva nu e în regulă aici. Jaime nu-și trăda în nici un fel deruta, ci doar zâmbi:

— Am spus ceva amuzant?

Ciuntul rânji.

— Ești cel mai nostim lucru pe care l-am văzut de când Mușcătorul a sfârtecat țâțele acelei preotese.

— Tu și tatăl tău ați pierdut prea multe bătălii, îi explică dornisheanul. A trebuit să ne schimbăm pieile de leu cu piei de lup.

Urswyck își desfăcu brațele.

— Ceea ce vrea Timeon să spună e că Bravii Camarazi nu mai sunt în slujba Casei Lannister. Acum îl slujim pe Lordul Balon. Și pe Regele Nordului.

Jaime îi aruncă un zâmbet rece, disprețuitor.

— Și oamenii mai spun că eu am onoarea de rahat!

Remarca îl nemulțumi pe Urswyck. La semnul lui, două dintre Măști îl înhățară pe Jaime de brațe, iar Rorge îi dădu un pumn înmănușat în zale în stomac. Când se chirci, gemând, o auzi pe fetișcană protestând:

— Încetați. Nu-i veți face nici un rău! Lady Catelyn e cea care ne-a trimis... un schimb de ostatici... e sub protecția mea...

Rorge îl lovi din nou, scoțându-i aerul din plămâni. Brienne se aruncă după sabie în apele

pârâului, dar Măștile tăbărâră asupra ei înainte să poată pune mâna pe ea. Vânjoasă cum era, fu nevoie de patru bărbaţi ca s-o supună.

La sfârșit, fața ei era la fel de umflată și de plină de sânge cum trebuie să fi fost cea a lui Jaime, și îi scoseseră doi dinţi. Asta n-o înfrumusețea cu nimic. Clătinându-se și sângerând, cei doi prizonieri fură târâţi prin pădure, înapoi la cai. Brienne șchiopăta din cauza rănii de la șold pe care i-o făcuse Jaime în pârâu. Îi era milă de ea. În noaptea aceasta își va pierde fecioria, nu avea nici o îndoială. Ticălosul ăla fără nas o va silui, fără doar și poate, și probabil că și unii dintre ceilalţi își vor lua porția.

Dornisheanul îi legă spate în spate pe calul lui Brienne, în timp ce alţii îl dezbrăcau pe Ser Cleos până la piele, ca să-și împartă lucrurile sale. Rorge se alese cu cămașa pătată de sânge, cu mândru-i blazon ce purta însemnele Lannisterilor și Freyilor. Săgeţile făcuseră găuri prin lei și prin turnuri deopotrivă.

— Sper că ești mulţumită, fătucă, îi șopti Jaime lui Brienne. Tuși și scuipă o grămadă de sânge. Dacă m-ai fi înarmat, n-am fi fost niciodată capturaţi. Brienne nu răspunse. *E o cățea căpoasă ca un catâr,* gândi el. *Dar, da, e curajoasă.* Ce era al ei era al ei. La noapte, când vom poposi, vei fi batjocorită, și nu doar o dată, o preveni el. Ai fi înţeleaptă să nu te împotrivești. Dacă te zbaţi, vei pierde mai mult decât câțiva dinţi.

Simţi spatele lui Brienne înţepenindu-se, lipit de al lui.

— Tu asta ai face, dacă ai fi femeie?

Dacă aș fi femeie, aș fi Cersei.

— Dacă aș fi femeie, i-aș face să mă omoare. Dar nu sunt. Jaime dădu pinteni calului, la trap.

Urswyck! Am o vorbă cu tine!

Mercenarul cadaveric în mantie de piele zdrenţuită struni calul o clipă și se așeză în dreptul lui.

— Ce-mi propui, ser? Și vezi cum vorbești, dacă nu vrei s-o capeţi din nou.

— Aur, zise Jaime. Îţi place aurul, nu-i așa?

Urswyck îl cercetă cu ochii-i înroșiţi.

— E de folos, mărturisesc.

Jaime îi zâmbi cu înţeles.

— Tot aurul din Casterly Rock. De ce să se bucure ţapul de el? De ce să nu ne duci la Debarcaderul Regelui și să primești tu răscumpărarea pentru mine? Și pentru ea, dacă poftești. Tarthul e numit Insula de Safir, mi-a spus cândva o fecioară. Brienne se foi la auzul acestor vorbe, dar nu spuse nimic.

— Mă iei drept trădător?

— Negreșit. Drept ce altceva?

Preţ de o fracţiune de secundă, Urswyck cumpăni asupra ofertei.

— Debarcaderul Regelui e departe și acolo e tatăl tău. Lordul Tywin s-ar putea să fie supărat pe noi fiindcă i-am vândut Harrenhalul Lordului Balon.

E mai isteţ decât pare. Jaime abia așteptase să-l spânzure pe ticălos, cu buzunarele burdușite de aur.

— Mă ocup eu de tatăl meu. O să obţin pentru tine o amnistie regală pentru orice crimă pe care ai săvârșit-o. Te voi face cavaler.

— Ser Urswyck, spuse bărbatul, savurând sonoritatea cuvintelor. Cât de mândră ar fi draga mea soţie să audă asta. Dacă n-aș fi omorât-o. Oftă. Și cum rămâne cu bravul Lord Vargo?

— Să-ţi cânt o strofă din *Ploile din Castamere?* Ţapul nu va mai fi chiar așa de

viteaz când tatăl meu va pune mâna pe el.

— Și cum o să facă el asta? Brațele tatălui tău sunt atât de lungi încât pot să se întindă peste zidurile Harrenhalului și să ne înhațe?

— Dacă e nevoie. Bazaconia monstruoasă a Regelui Harren se mai prăbușise și avea să se prăbușească din nou. Ești chiar așa de nătărău încât crezi că țapul se poate pune cu leul?

Urswyck se aplecă și îl plesni nonșalant peste față. Insolența absolut dezinvoltă a gestului era mai supărătoare decât lovitura în sine. *Nu se teme de mine,* își dădu seama Jaime, cu un fior.

— Te-am ascultat destul, Regicidule. Ar trebui să fiu, într-adevăr, un mare nătărău să cred promisiunile unui sperjur ca tine. Dădu pinteni calului și se îndepărtă iute, în galop.

Aerys, gândi Jaime cu ranchiună. *Mereu vine vorba de Aerys.* Se lăsă legănat de mișcarea calului, dorindu-și o sabie. *Două săbii ar fi chiar mai bine. Una pentru fătucă și una pentru mine. Am muri, dar am lua jumătate dintre ei cu noi.*

— De ce le-ai spus că Tarthul este Insula de Safir? îi șopti Brienne când Urswyck nu-i mai putea auzi. Ar putea să creadă că tatăl meu are o mulțime de nestemate...

— Mai bine te-ai ruga să creadă.

— Chiar fiecare cuvânt pe care îl spui e o minciună, Regicidule? Tarthul e numit Insula de Safir pentru albastrul apelor sale.

— Strigă puțin mai tare, fătucă. Nu cred că Urswyck te-a auzit. Cu cât află mai repede cât de puțin valorezi, cu atât mai degrabă încep siluirile. Fiecare bărbat de aici te va călări, dar ce-ți pasă ție? N-ai decât să închizi ochii, să-ți desfaci picioarele și să-ți închipui că sunt cu toții Lordul Renly.

Din fericire, asta o reduse la tăcere o vreme.

Ziua era pe sfârșite când îl găsiră pe Vargo Hoat jefuind un mic sept, împreună cu altă duzină de Bravi Camarazi. Ferestrele plumbuite fuseseră sparte, iar zeii sculptați în lemn, târâți afară, în lumina soarelui. Cel mai gras Dothraki pe care-l văzuse Jaime vreodată stătea pe pieptul Mamei când s-au apropiat, scoțându-i ochii de calcedonie cu vârful cuțitului. În apropiere, un septon slab și pleșuv era atârnat cu capul în jos de creanga unui castan stufos. Trei dintre Bravii Camarazi îi foloseau trupul pe post de țintă. Unul dintre ei trebuie că era priceput, căci mortul avea săgeți înfipte în amândoi ochii.

Când mercenarii îl zăriră pe Urswyck cu prizonierii, un strigăt se înălță într-o mulțime de graiuri. Țapul ședea lângă foc, mâncând de pe frigare o pasăre friptă pe jumătate, cu unsoarea și sângele prelingându-i-se de pe degete în barba-i lungă și țepoasă. Își șterse mâinile de tunică și se ridică.

— Regicidule, bolborosi el, sunteți prizonierii mei.

— Lordul meu, eu sunt Brienne de Tarth, strigă fetișcana. Lady Catelyn Stark mi-a poruncit să-l predau pe Ser Jaime fratelui său, la Debarcaderul Regelui.

Țapul îi aruncă o privire plictisită.

— Faceți-i să tacă.

— Ascultă-mă, îl imploră Brienne, în timp ce Rorge tăia funiile care o legau de Jaime, în numele Regelui Nordului, regele pe care îl slujești, te rog, ascultă-mă...

Rorge o trase jos de pe cal și începu s-o lovească cu picioarele.

— Vezi să nu-i rupi vreun os, îi strigă Urswyck. Cățeaua cu chip de cal valorează cât greutatea ei, în safire.

Dornisheanul Timneon și ibbanezul puturos îl traseră pe Jaime jos din șa și îl împrânciră către foc. Nu i-ar fi fost greu să pună mâna pe una dintre săbiile lor, în timp ce-l brutalizau, dar erau prea mulți și el era încă în lanțuri. Ar putea să spintece unul sau doi, dar în cele din urmă ar plăti cu viața. Jaime nu era pregătit să moară încă și cu siguranță nu pentru Brienne Tarth.

— E o zi minunată, zise Vargo Hoat. În jurul gâtului avea un lanț din monede legate între ele, monede de toate formele și mărimile, unele turnate, altele bătute, purtând chipul unor regi, vrăjitori, zei și demoni și tot soiul de animale bizare.

Monede din fiecare ținut cu care s-a luptat, își aminti Jaime. Lăcomia era cheia către acest om. *Dacă a fost întors o dată, poate fi întors din nou.*

— Lord Vargo, ai fost nesăbuit să pleci din slujba tatălui meu, dar putem repara greșeala. Va plăti bine pentru mine, știi asta.

— O, da, răspunse Vargo Hoat. Jumătate din aurul de la Casterly Rock va fi al meu. Dar mai întâi trebuie să-i transmit un mesaj. Spuse ceva pe limba lui căprească, bălmăjită.

Urswyck îl împrânci în spate și un măscărici în straie verzi și roz îl doborî de pe picioare. Când se prăbuși la pământ, unul dintre arcași înhăță lanțul dintre încheieturile lui Jaime și îi trase mâinile în față. Un Dothraki gras puse cuțitul deoparte și scoase din teacă un *arakh* imens, curbat, năprasnica sabie-coasă pe care o îndrăgeau lorzii călăreți.

Vor să mă sperie. Măscăriciul țopăia în spatele lui Jaime, chicotind, în timp ce grăsanul se apropie țanțoș de el. *Țapul vrea să-mi ud nădragii și să cerșesc îndurare, dar nu va avea*

niciodată plăcerea asta. Era un Lannister de Casterly Rock, Lord Comandant al Gărzii Regale, nici un mercenar nu-l putea face să țipe.

Lumina soarelui arunca sclipiri argintii pe muchia *arakhului,* când acesta coborî, tremurând, aproape prea iute ca să poată fi văzut. Și Jaime țipă.

ARYA

Cetățuia pătrată era pe jumătate în paragină. La fel și măreţul cavaler cu părul alb care locuia acolo. Era atât de bătrân încât nu le înţelegea întrebările. Indiferent ce i se spunea, nu făcea decât să zâmbească și să murmure:

— Am apărat podul împotriva lui Ser Maynard. Era roșu la păr și negru la mânie, dar nu m-a putut clinti. Cu șase răni m-am ales înainte să-l omor. Șase.

Maesterul care-l îngrijea era, din fericire, tânăr. După ce bătrânul adormi în scaunul său, îi luă deoparte și le spuse:

— Mă tem că umblaţi după o nălucă. Am primit un mesaj, mai demult, e cel puţin o jumătate de an de atunci. Lannisterii l-au prins pe Lordul Beric lângă Ochiul Zeilor. L-au spânzurat.

— Da, așa a fost, dar Thoros i-a tăiat funia înainte de a muri. Nasul spart al lui Lem nu mai era atât de roșu și de umflat, dar era cârn, dând chipului său o înfățișare strâmbă. Nobilul lord e greu de ucis, fără doar și poate.

— Și un om greu de găsit, s-ar părea, adăugă maesterul. Aţi întrebat-o pe Doamna Frunzelor?

— O vom întreba, zise Barbă-Verde.

În dimineaţa următoare, pe când traversau podeţul de piatră din spatele fortăreţei, Gendry se întrebă dacă acesta era podul pentru care se luptase bătrânul. Nimeni nu știa.

— Probabil că este, zise Jack Norocosul. Nu văd vreun alt pod.

— Ai știi sigur, dacă ar exista un cântec, interveni Tom Șaptecoarde. Un singur cântec bun și am ști cine era Ser Maynard și de ce ținea morțiș să treacă podul ăsta. Bietului bătrân Lychester ar fi putut să i se ducă vestea, asemeni Cavalerului Dragon, dacă ar fi avut destulă minte să țină pe lângă el un cântăreț.

— Fiii Lordului Lychester au murit în rebeliunea lui Robert, mormăi Lem. Unii de o parte, alții de cealaltă. De atunci nu e zdravăn la cap. Nici un afurisit de cântec nu poate fi de folos când vine vorba de una ca asta.

— La ce s-a referit maesterul când a zis s-o întrebăm pe Doamna Frunzelor?

Arcașul zâmbi.

— Așteaptă și o să vezi.

Trei zile mai târziu, pe când străbăteau o pădure îngălbenită, Jack Norocosul scoase cornul și suflă. Era un alt fel de semnal decât până atunci. Nici nu se stinseră bine sunetele, că din copaci coborâră scări de frânghii.

— Priponim caii și urcăm, zise Tom, cu glas cântat.

Urcară într-un sat ascuns între crengile de sus, un labirint de cărări din funii și colibe acoperite de mușchi, pitite în spatele frunzișului de aur și purpură, și fură conduși la Doamna Frunzelor, o femeie slabă ca o așchie, cu părul alb și veșminte țesute din fire aspre.

— Nu mai putem rămâne aici multă vreme acum, că toamna e peste noi, le spuse ea. Cu nouă zile în urmă, o mulțime de lupi au trecut pe drumul Hayfordului, la vânătoare. Dacă, din întâmplare, ar fi ridicat privirea, ne-ar fi putut zări.

— Nu l-ai văzut pe Lordul Beric? întrebă Tom Șaptecoarde.

— E mort. Femeia părea tulburată. L-a prins

Muntele și i-a vârât un pumnal prin ochi. Un frate cerșetor ne-a povestit. A auzit asta din gura unuia care a văzut întâmplarea cu ochii lui.

— Asta e o poveste veche și răsuflată, spuse Lem. Și neadevărată. Lordul fulgerului nu e atât de ușor de ucis. I-o fi scos ochiul Ser Gregor, dar nimeni nu moare din asta. Jack Norocosul ar putea să-ți explice.

— Ei, bine, eu n-am murit, zise Jack cel chior. Tatăl meu a sfârșit spânzurat de judele Lordului Piper, fratele meu Wat a fost trimis la Zid, iar Lannisterii mi-au omorât ceilalți frați. Un ochi, asta e o nimica toată.

— Juri că nu e mort? Femeia strânse brațul lui Lem. Fii binecuvântat, e cea mai bună veste pe care am primit-o de o jumătate de an încoace. Fie ca Războinicul să-l apere. Și preoteasa roșie.

În noaptea următoare își aflară adăpost sub ruinele înnegrite ale unui sept, într-un sat pârjolit pe nume Sallydance. Doar cioburi mai rămăseseră din ferestrele de sticlă plumbuită, iar septonul bătrân care îi întâmpină le spuse că jefuitorii au șters-o până și cu prețioasele veșminte ale Mamei, cu felinarul aurit al Babei și coroana de argint de pe capul Tatălui.

— Au tăiat și sânii Fecioarei, deși erau din lemn, le spuse el. Și ochii, ochii erau din jais și azurit și sidef. I-au scos cu cuțitele. Fie ca Mama să aibă milă de ei toți.

— A cui a fost isprava? întrebă Lem Mantie-de-Lămâie. A Măștilor?

— Nu, răspunse bătrânul. Erau nordici. Sălbatici care venerează copacii. Îl voiau pe Regicid, așa ziceau.

Arya îl auzi și își mușcă buza. Simțea privirea lui Gendry ațintită asupra ei. Era furioasă și

rușinată.

Doisprezece oameni locuiau în beciul de sub sept, printre pânze de păianjen, rădăcini și butoaie de vin sparte, dar nici ei nu știau nimic despre Beric Dondarrion. Nici măcar căpetenia lor, care purta o armură înnegrită de funingine și un fulger grosolan pe mantie. Când Barbă-Verde o văzu pe Arya holbându-se la el, râse:

— Lordul fulgerului este pretutindeni și nicăieri, mică veveriță.

— Nu sunt veveriță, răspunse ea. În curând voi fi aproape femeie. Împlinesc unsprezece ani.

— Atunci bagă de seamă ca nu cumva să mă însor cu tine! Încercă s-o gâdile sub bărbie, dar Arya îl plesni peste afurisita de mână.

Lem și Gendry jucară pietre cu gazdele lor în noaptea aceea, în timp ce Tom Șaptecoarde cânta un cântec stupid despre Ben Pântecosul și gâsca Înaltului Septon. Anguy o lăsă pe Arya să-i încerce arcul, dar oricât de tare își mușca buza, nu reușea să-l întindă.

— Ai nevoie de un arc mai ușor, domniță, spuse arcașul cel pistruiat. Dacă se găsește lemn uscat la Riverrun, s-ar putea să-ți fac unul.

Tom îi auzi și se opri din cântat.

— Ești un nătărău, Arcașule. Dacă mergem la Riverrun, o vom face doar ca să ne luăm recompensa pentru ea, n-o să ai timp să stai și să faci arcuri. Să te bucuri dacă ieși de acolo cu pielea pe tine. Lordul Hoster spânzura tâlhari încă de pe vremea când nici nu-ți mijise mustața. Și fiul ăla al lui... nu te poți încrede într-un om care urăște muzica, asta-i vorba mea.

— Nu urăște muzica, zise Lem, ci pe tine, nătărăule.

— Ei, bine, n-are nici un motiv. Fătuca a vrut

să facă bărbat din el, e vina mea că a el băut prea mult ca să facă ce trebuie?

Lem fornăi pe nasu-i spart.

— Tu ai făcut cântecul despre povestea asta, sau vreun alt idiot îndrăgostit de propria-i voce?

— Eu nu l-am cântat decât la început, se plânse Tom. Și cine a zis că era despre el? Era un cântec despre un pește.

— Un pește bleg, zise Anguy, râzând.

Aryei nu-i păsa despre ce erau cântecele nesărate ale lui Tom. Își îndreptă atenția către Harwin:

— Ce-a vrut să spună cu răscumpărarea?

— Avem nevoie de niște cai, domniță. Și de armuri. Săbii, scuturi, sulițe. Toate câte pot fi cumpărate cu bani. Da, și de semințe. Vine iarna, ai uitat? O atinse sub bărbie. Nu vei fi primul prizonier de soi pe care l-am răscumpărat. Nici ultimul, nădăjduiesc.

Arya știa că era adevărat. Cavalerii erau mereu capturați și răscumpărați și uneori așa se întâmpla și cu femeile. *Dar dacă Robert nu le plătește prețul?* Ea nu era un cavaler vestit, iar regii aveau datoria să-și pună regatele mai presus de surorile lor. Și nobila ei mamă, ea ce va spune? Oare o va mai voi înapoi, după câte a făcut? Arya își mușca buza și se frământa.

În ziua următoare, se îndreptară către un loc numit Inima Avântată, un deal atât de semeț, încât, de sus, Arya avea impresia că poate vedea jumătate din lume. Coama dealului era mărginită de un inel de bușteni imenși, tot ce mai rămăsese din cercul de copaci, odinioară măreți, ai inimii. Arya și Gendry dădură ocol dealului, numărându-i. Erau treizeci și unu, câțiva atât de mari încât le-ar fi putut sluji drept culcuș.

Inima Avântată fusese un loc sacru pentru

copiii pădurii, îi spuse Tom Șaptecoarde, și o parte din vraja lor mai zăbovea încă acolo.

— Nici un rău nu li se poate întâmpla celor care dorm aici, spuse cântărețul. Arya se gândi că trebuia să fie adevărat: dealul era atât de înalt, iar ținutul din împrejurimi atât de neted, încât nici un dușman nu se putea apropia nevăzut.

Tom îi spuse că oamenii de prin preajmă ocoleau acest loc. Se zicea că e bântuit de fantomele copiilor pădurii care muriseră aici când regele andalilor, pe nume Erreg Fratricidul, le-a retezat crângul. Arya știa despre copiii pădurii și despre andali, dar fantomele nu o înspăimântau. Când era mică, se ascundea în criptele din Winterfell, să se joace de-a castelul sau de-a monștrii și fecioarele printre regii de piatră încremeniți pe tronurile lor.

Totuși, în noaptea aceea i se zburli părul pe ceafă. Dormea, dar furtuna o trezi. Vântul trase pătura de pe ea și o trimise, învârtindu-se, în tufișuri. Când se duse după ea, auzi voci.

Lângă tăciunii aprinși ai focului de tabără, îi zări pe Tom, Lem și Barbă-Verde vorbind cu o femeie micuță, cu un cap mai mică decât Arya și mai în vârstă decât Bătrâna Nan, gârbovită și ridată din cale-afară, sprijinindu-se de un toiag negru, cioturos. Păru-i alb era atât de lung încât ajungea aproape până la pământ. Când se stârni o rafală de vânt, părul îi zbură în jurul capului, ca un nor diafan. Carnea îi era și mai albă, de culoarea laptelui, iar Aryei i se păru că avea ochii roșii, deși din tufișuri era greu de spus.

— Vechii zei se zbuciumă și nu mă lasă să dorm, o auzi Arya spunând. Am visat o umbră cu o inimă arzând măcelărind un cerb de aur, da. Am visat un bărbat fără chip, așteptând pe

un pod care se clătina și se legăna. Pe umărul său era cocoțată o cioară înecată, cu alge atârnându-i de pe aripi. Am visat un râu clocotitor și o femeie care era pește. Plutea moartă, cu lacrimi roșii pe obraji, dar când, într-un târziu, ochii i s-au deschis, oh, m-am trezit de spaimă. Toate acestea le-am visat și încă altele. Aveți daruri să mă răsplătiți pentru visele mele?

— Vise, bombăni Lem Mantie-de-Lămâie, la ce sunt bune visele? Femei-pești și ciori înecate. Am avut și eu un vis noaptea trecută. Sărutam o cârciumăreasă pe care am cunoscut-o cândva. Ai de gând să mă plătești pentru asta, bătrâno?

— Cârciumăreasa e moartă, șuieră femeia. Doar viermii o mai pot săruta acum. Apoi îi vorbi lui Tom Șaptecoarde: îmi primesc cântecul sau vă fac să plecați.

Astfel, cântărețul îi cântă, trist și abia șoptit, încât Arya nu reuși să audă decât frânturi de cuvinte, deși melodia îi era oarecum cunoscută. *Sansa ar ști cântecul, sunt sigură.* Sora ei cunoștea toate cântecele, știa să-și plimbe degetele pe coarde și să cânte cu glas nespus de dulce. *Tot ce am putut eu să fac vreodată a fost să țip cuvintele.*

În dimineața următoare, femeia mică și albă nu era de văzut nicăieri. Pe când își înșeuau caii, Arya îl întrebă pe Tom Șaptecoarde dacă copiii pădurii locuiau încă pe Inima Avântată. Cântărețul chicoti:

— Ai văzut-o, nu-i așa?

— Era o fantomă?

— Se plâng fantomele că le scârțâie încheieturile? Nu, era doar o bătrână pitică. Totuși, una ciudată și cu ochi răi. Dar știe lucruri care nu o privesc și uneori îți spune dacă îi place înfățișarea ta.

— I-a plăcut înfățișarea ta? întrebă Arya șovăitoare.

Cântărețul râse.

— Glasul meu, cel puțin. Mă pune întotdeauna să cânt același afurisit de cântec. Nu e un cântec nereușit, bagă de seamă, dar știu altele bune. Își scutură capul. Ceea ce contează este că acum am luat urma. În curând îi vom vedea pe Thoros și pe lordul fulgerului, pun rămășag.

— Dacă sunteți oamenii lor, de ce se ascund de voi? Tom Șaptecoarde își dădu ochii peste cap, dar Harwin îi răspunse:

— N-aș zice că se ascund, domniță, dar e adevărat, Lordul Beric umblă mult de colo-colo și arareori își dezvăluie planurile. În felul acesta, nimeni nu-l poate trăda. Trebuie să fie deja sute ca noi, care i-au jurat credință, poate mii, dar n-ar fi bine ca toți să ne ținem alai după el. Am pustii tot ținutul sau am fi măcelăriți de o oaste mai mare, într-o bătălie. Așa, răzlețiți în cete mici, putem să lovim în zeci de locuri deodată și să plecăm, neștiuți, în altă parte. Iar când unul dintre noi e prins și luat la întrebări, ei, bine, nu le putem spune unde se ascunde Lordul Beric, orice ne-ar face. Șovăi. Știi ce înseamnă să fii luat la întrebări?

Arya clătină din cap.

— Gâdilat, i se spune. Polliver și Raff și toate astea.

Le povesti despre satul de lângă Ochiul Zeilor, unde ea și cu Gendry fuseseră prinși, și despre întrebările pe care le pusese Gâdilătorul: *Există aur ascuns în sat?* începea el de fiecare dată. *Argint, nestemate? Există mâncare? Unde e Lordul Beric? Care dintre săteni l-a ajutat? Unde s-a dus? Câți oameni avea cu el? Câți cavaleri? Câți arcași? Câți erau călare? Cum*

sunt înarmați? Unde ziceai că s-au dus? Doar gândindu-se la asta, Arya auzea din nou țipetele și simțea duhoarea de sânge, fecale și carne pârjolită.

— Punea mereu aceleași întrebări, le spuse ea cu un aer grav, dar schimba gâdilatul în fiecare zi.

— Nici un copil n-ar trebui obligat să îndure așa ceva, zise Harwin când Arya termină de povestit. Muntele și-a pierdut jumătate dintre oameni la Moara de Piatră, după câte am auzit. Poate că acest Gâdilător plutește pe apa Furcii Roșii chiar în clipa asta, cu peștii ciugulindu-i fața. De nu, ei, bine, vor avea de dat socoteală pentru încă o crimă. L-am auzit pe Lordul Beric spunând că războiul ăsta a început când Mâna l-a trimis să-i aducă lui Gregor Clegane dreptatea regelui și că așa are de gând să se sfârșească. O bătu pe umăr, îmbărbătând-o: Ar fi bine să încaleci, domniță. Avem înainte o zi lungă de mers până la Castelul Ghindei, dar la sfârșit, vom avea un acoperiș deasupra capului și o cină fierbinte în burtă.

Merseră ziua întreagă, dar pe când se lăsa înserarea, traversară un pârâu și ajunseră la Castelul Ghindei, cu zidurile sale de piatră și fortăreața mare de stejar. Stăpânul castelului era plecat la luptă, în suita propriului său stăpân, Lordul Vance, iar porțile castelului erau închise și zăvorâte în absența lui. Dar soția sa era o veche prietenă a lui Tom Șaptecoarde, iar Anguy spunea că fuseseră cândva iubiți. Anguy călărea adeseori lângă Arya, era mai apropiat de vârsta ei ca oricare altul în afară de Gendry, și îi spunea povești nostime despre Hotarele Dornishene. Totuși, nu reușise s-o păcălească. *Nu e prietenul meu. Stă pe aproape doar ca să fie cu ochii pe mine și să se asigure că nu voi*

mai fugi. Ei, bine, Arya știa și ea să stea ochii în patru, Syrio Forel o învățase cum.

Lady Smallwood îi întâmpină pe haiduci destul de amabilă, deși le trase un perdaf pentru că târau o fată prin război. Se înfurie și mai tare când Lem lăsă să-i scape că Arya era de obârșie nobilă.

— Cine a îmbrăcat-o pe biata fată în zdrențele alea ale lui Bolton? ceru să i se spună. Blazonul ăla... mulți ar omorî-o cât ai clipi pentru că poartă omul jupuit pe piept.

Arya se pomeni dintr-odată dusă în goană pe scări în sus, vârâtă cu forța într-o cadă și acoperită cu apă fierbinte. Slujnicele Doamnei Smallwood o frecară atât de tare, încât avu senzația că o jupoaie cu mâna lor. Pe deasupra, aruncară în apă o licoare cu un miros greu, dulceag, de flori.

Iar după aceea, insistară să se îmbrace cu haine de fată: ciorapi maro de lână, un furou ușor de pânză și o rochie ușoară, verde, cu ghinde brodate cu fir maro pe tot corsajul și altele la tiv.

— Mătușa mea e preoteasă la o mănăstire din Vechiul Oraș, spuse Lady Smallwood, în timp ce femeile îi legau Aryei rochia la spate. Mi-am trimis fiica acolo când a început războiul. Până ce se întoarce, hainele astea nu-i vor mai fi bune, fără îndoială. Îți place dansul, copilă? Carellen a mea e o dansatoare minunată. Și cântă foarte frumos. Ție ce-ți place să faci?

Arya scurmă printre paie cu vârful piciorului.

— Lucru de mână.

— Foarte odihnitor, nu-i așa?

— Păi, zise Arya, nu, așa cum lucrez eu.

— Nu? Mie întotdeauna așa mi s-a părut. Zeii ne dau fiecăruia mici daruri și talente și noi

avem a le folosi, așa spune mereu mătușa mea. Orice lucru poate fi o rugăciune, dacă-l facem cât putem mai bine. Nu-i așa că e un gând frumos? Adu-ți aminte de asta data viitoare când coși. Lucrezi în fiecare zi?

— Am făcut-o până când mi-am pierdut acul. Acul meu cel nou nu e la fel de bun.

— În vremuri ca acestea, trebuie să ne dăm silința cu toții. Lady Smallwood îi aranja corsajul rochiei. Acum arăți ca o adevărată domnișoară.

Nu sunt domnișoară, îi venea Aryei să-i spună. *Sunt lup.*

— Nu știu cine ești, copilă, spuse femeia, și poate că e mai bine așa. O persoană importantă, mă tem. Netezi gulerul Aryei. În vremuri ca acestea, e mai bine să fii neînsemnat. Mi-aș dori să te pot ține aici, cu mine. Totuși, n-ai fi în siguranță. Am ziduri, dar prea puțini oameni să le apere. Lady Smallwood suspină.

Cina era servită în sala mare, după ce Arya fusese spălată, pieptănată și îmbrăcată. Gendry îi aruncă o privire și râse atât de tare încât vinul îi ieși pe nas, până când Harwin îl plesni peste ureche. Mâncarea era simplă, dar sățioasă, oaie cu ciuperci, pâine neagră, terci de mazăre și mere coapte cu cașcaval. Când mâncarea fu luată de pe masă și servitorii trimiși afară, Barbă-Verde coborî glasul și întrebă dacă Lady Smallwood are vreo veste despre lordul fulgerului.

— Veste? Lady Smallwood zâmbi. Au fost chiar aici acum nici două săptămâni. Ei și o duzină întreagă, cu oile. Nu mi-a venit să-mi cred ochilor. Thoros mi-a dat trei oi drept mulțumire. Una ați mâncat-o în seara asta.

— Thoros păstorind oi? Anguy râse

zgomotos.

— Te asigur c-a fost o privelişte ciudată, dar Thoros susţinea că ştie, ca preot, cum să păstorească o turmă.

— Da, şi cum să o tundă, chicoti atunci Lem Mantie-de-Lămâie.

— Cineva ar putea face un cântec deosebit de frumos despre asta. Tom Şaptecoarde ciupi o coardă a harpei sale de lemn.

Lady Smallwood îi aruncă o privire necruţătoare:

— Poate cineva care găseşte altă rimă decât *du-ce-ne-om* cu *Dondarrion*. Sau care nu cântă *O, mândra mea culcată-n iarbă* fiecărei lăptărese din ţinut, lăsând două cu burta la gură.

— Era *Lasă-mă să-ţi sorb frumuseţea,* se apără Tom. Şi lăptăresele sunt întotdeauna bucuroase să-l audă. După cum era şi o anumită doamnă de viţă nobilă de care-mi amintesc foarte bine. Cânt ca să ofer desfătare.

Nările Doamnei Smallwood fremătară.

— Ţinuturile riverane sunt pline de fecioare desfătate de tine, care beau toate ceai de calomfir. S-ar crede că un bărbat la vârsta ta ştie să-şi împrăştie sămânţa pe burta lor. Nu mai e mult şi ţi se va spune Tom Şaptefii.

— Întâmplător, răspunse Tom, am adus pe lume şapte, cu mulţi ani în urmă. Băieţi grozavi şi ei, cu glasuri dulci ca privighetorile. În mod vădit, subiectul îl lăsa rece.

— Nobilul lord a spus încotro se îndreaptă, doamnă? întrebă Harwin.

— Lordul Beric nu-şi divulgă niciodată planurile, dar e foamete lângă Septul de Piatră şi lângă Pădurea Trei Parale. Eu l-aş căuta acolo. Luă o sorbitură de vin. E bine să ştiţi, am avut şi musafiri mai puţin agreabili. O haită de lupi a

dat târcoale urlând pe la porţile mele, crezând că s-ar putea să-l am pe Jaime Lannister aici, înăuntru.

Tom se opri din ciupitul corzilor.

— Atunci e adevărat. Regicidul e liber din nou.

Lady Smallwood îi aruncă o privire sarcastică.

— N-aș crede că l-ar căuta dacă ar fi legat în lanţuri în beciurile Riverrunului.

— Și ce le-a spus doamna mea? întrebă Jack Norocosul.

— Păi, că Jaime e gol în patul meu, dar că l-am vlăguit prea tare ca să poată coborî. Unul dintre ei a avut neobrăzarea să mă facă mincinoasă, așa că i-am trimis la plimbare cu câteva săgeţi. Cred că s-au dus către Cotul Negru.

Arya se foi neliniștită în scaun.

— Ce fel de oameni ai Nordului erau cei care au venit să-l caute pe Regicid?

Lady Smallwood păru surprinsă s-o audă vorbind.

— Nu s-au prezentat, copila mea, dar purtau haine negre, cu un soare alb pe piept.

Soarele alb pe fond negru, blazonul Lordului Karstark, gândi Arya. *Erau oamenii lui Robb.* Se întrebă dacă erau încă pe aproape. Dacă ar putea să scape de tâlhari și să-i găsească, poate ar duce-o la mama ei, la Riverrun...

— Au spus cum a ajuns Lannister să scape? întrebă Lem.

— Da, răspunse Lady Smallwood. Nu că aș fi crezut vreo iotă. Susţineau că l-a eliberat Lady Catelyn.

Tom tresări atât de tare încât plesni o coardă.

— Las-o baltă, spuse el. Asta e curată nebunie.

Nu-i adevărat, gândi Arya. *Nu poate fi adevărat.*

— Așa m-am gândit și eu, zise Lady Smallwood.

În acel moment, Harwin își aduse aminte de Arya.

— Asemenea discuții nu sunt pentru urechile tale, domniță.

— Nu, vreau să aud.

Haiducii erau de neclintit.

— Vezi-ți de treabă, veveriță, spuse Barbă-Verde. Fii cuminte și du-te acum și te joacă în curte până când vorbim.

Arya se îndepărtă furioasă, cu pas apăsat, și ar fi trântit ușa dacă n-ar fi fost atât de grea. Peste Castelul Ghindei se lăsase întunericul. Câteva torțe ardeau de-a lungul zidurilor, dar atâta tot. Porțile micului castel erau zăvorâte. Știa că îi promisese lui Harwin că nu va mai încerca să fugă, dar asta se întâmplase înainte ca ei să înceapă să spună minciuni despre mama ei.

— Arya! Gendry ieșise după ea. Lady Smallwood zicea că există o potcovărie. Vrei să arunci o privire?

— Dacă vrei tu... Nu avea altceva de făcut.

— Thoros ăsta, întrebă Gendry în timp ce treceau pe lângă adăposturile câinilor, e același Thoros care locuia în castelul de la Debarcaderul Regelui? Un preot roșu, gras, ras în cap?

— Cred că da. Arya nu vorbise niciodată cu Thoros la Debarcaderul Regelui, din câte își amintea, dar știa cine era. El și cu Jalabhar Xho fuseseră figurile cele mai pitorești de la curtea lui Robert, iar Thoros era un prieten apropiat al regelui.

— Nu-și va aduce aminte de mine, dar

obișnuia să vină la fierăria noastră. Fierăria Smallwood era nefolosită de ceva vreme, dar fierarul își atârnase uneltele în ordine pe perete. Gendry aprinse o lumânare și o așeză pe nicovală, după care luă o pereche de clești.

— Maestrul meu îl ocăra întotdeauna pentru săbiile sale aprinse. Nu așa trebuia să te porți cu oțelul bun, dar acest Thoros nu folosea niciodată oțel bun. Nu făcea decât să cufunde o sabie ieftină în foc sălbatic și s-o aprindă. Era doar un truc de alchimist, zicea meșterul meu, dar speria caii și pe unii dintre cavalerii mai tineri.

Arya își schimonosi fața, încercând să-și amintească dacă tatăl ei vorbise vreodată despre Thoros.

— Nu se prea poartă ca un preot, nu-i așa?

— Nu, recunoscu Gendry. Maestrul Mott spunea că Thoros poate să-l bage sub masă până și pe Regele Robert. Erau ca două boabe de mazăre într-o păstaie, mi-a spus. Mâncăi și beți vani.

— N-ar trebui să-l numești pe rege beți van. Poate că Regele Robert băuse mult, dar fusese prietenul tatălui său.

— Vorbeam despre Thoros. Gendry întinse cleștii, ca și cum ar fi vrut s-o ciupească de față, dar Arya îi dădu la o parte. Îi plăceau ospețele și turnirurile, de aia ținea Regele Robert atât de mult la el. Iar Thoros ăsta era viteaz. Când au fost zdrobite zidurile cetății Pyke, a fost primul care a trecut prin breșă. S-a luptat cu una dintre săbiile sale aprinse, pârjolind oamenii de fier cu fiecare lovitură.

— Mi-aș dori să am și eu o sabie aprinsă. Arya se putea gândi la o mulțime de oameni pe care i-ar plăcea să-i pârjolească.

— E doar un truc, ți-am spus. Focul sălbatic

distruge oțelul. Meșterul meu îi vindea lui Thoros câte o sabie nouă după fiecare turnir. Mereu se certau în privința prețului. Gendry atârnă cleștii la loc și luă barosul. Maestrul Mott zicea că e timpul să-mi fac o sabie lungă. Mi-a dat o bucată de oțel pe cinste și știam exact cum vreau să modelez lama. Numai că a apărut Yoren și m-a luat pentru Rondul de Noapte.

— Mai poți să faci săbii, dacă vrei, spuse Arya. Poți să faci săbii pentru fratele meu Robb, când ajungem la Riverrun.

— Riverrun. Gendry lăsă jos barosul și o privi. Arăți altfel acum. Ca o adevărată domnișoară.

— Arăt ca un stejar, cu toate ghindele astea idioate.

— Totuși, drăgălaș. Un stejar drăgălaș. Pășii mai aproape și o mirosi. Și chiar miroși frumos, spre deosebire de cum miroseai până acum.

— Tu nu. Tu *puți*.

Arya îl împinse către nicovală și dădu să fugă, dar Gendry o prinse de braț. Arya își vârî un picior între picioarele lui, punându-i piedică, dar Gendry o trase în jos, după el și se rostogoliră amândoi pe podeaua fierăriei. El era foarte puternic, dar ea era mai iute. De fiecare dată când el încerca s-o țină nemișcată, ea se zvârcolea, se elibera și îl pocnea. Gendry râdea la loviturile ei, ceea ce o înfuria. În cele din urmă, îi prinse ambele încheieturi cu o singură mână și începu s-o gâdile cu cealaltă, așa că Arya îl izbi cu genunchiul între picioare și scăpă. Amândoi erau murdari din cap până-n picioare și una dintre mânecile afurisitei sale de rochii cu ghinde era sfâșiată.

— Pun rămășag că acum nu mai arăt atât de drăgălaș, strigă ea.

Când se întoarseră în sala mare a castelului, Tom cânta.

E moale patul meu, cald și pufos,
acolo eu te voi culca,
În galbenă mătase te-oi îmbrăca frumos
pe creștet o coroană eu ți-oi așeza.
Căci eu al tău stăpân voi fi
iar tu a mea stăpână,
De-a pururea te-oi ocroti
cu sabia în mână.

Harwin îi aruncă Aryei o privire și izbucni în râs, iar Anguy afișă unul dintre zâmbetele sale prostești și spuse:

— Suntem *siguri* că aceasta este o domniță de viță nobilă?

Dar Lem Mantie-de-Lămâie îi trase lui Gendry o palmă peste ceafă.

— Dacă vrei trântă, pune-te cu mine. Ea e fată și are pe jumătate vârsta ta! Să nu te mai atingi de ea, m-auzi?

— Eu am început, protestă Arya. Gendry nu făcea decât să vorbească.

— Lasă-l în pace pe băiat, Lem, zise Harwin. Arya a început, n-am nici o îndoială. Era la fel și la Winterfell.

Tom îi făcu Aryei cu ochiul în timp ce continua să cânte:

Cum mai zâmbea, cum mai râdea,
a pomilor domniță.
Și-ndepărtându-se zicea:
de pat de puf n-am trebuință.
Din frunze galbene veșminte îmi voi făuri,
din iarbă, o cunună împletită
iubirea-mi din pădure poți să fii
iar eu ți-oi fi iubită.

— N-am nici un fel de rochii de frunze, zise Lady Smallwood cu un mic zâmbet îngăduitor, dar au mai rămas și alte rochii de la Carellen care ar putea fi de folos. Haide, copilă, să mergem sus și să vedem ce putem găsi.

Era chiar mai rău decât înainte. Lady Smallwood insistă ca Arya să facă baie din nou și, în plus, să-și tundă și să-și pieptene părul. Rochia cu care o îmbrăcă de data aceasta avea un fel de culoare liliachie și era împodobită cu perle mici. Singurul avantaj era că rochia era atât de delicată încât nimeni nu se putea aștepta să călărească îmbrăcată cu ea. Astfel că, în dimineața următoare, când luară micul dejun, Lady Smallwood îi dădu să îmbrace pantaloni, curea și tunică și o vestă din piele de căprioară cu ținte de fier.

— Au fost ale fiului meu, spuse ea. A murit când avea șapte ani.

— Îmi pare rău, doamna mea. Aryei i se făcu dintr-odată milă de ea și se simți rușinată. Îmi pare rău și că am sfâșiat rochia cu ghinde. Era frumoasă.

— Da, copilă. Și tu ești la fel. Fruntea sus.

DAENERYS

În mijlocul Pieței Mândriei se afla o fântână din cărămidă roșie ale cărei ape miroseau a pucioasă, iar în mijlocul fântânii, o monstruoasă harpie făcută din bronz șlefuit. Era înaltă de șapte metri. Avea chip de femeie, cu părul aurit, ochi de fildeș și dinți de fildeș, ascuțiți. Din sânii ei grei țâșnea apă. Dar în loc de brațe avea aripi de liliac sau de dragon, picioarele îi erau de vultur, iar la spate avea o coadă încolăcită și veninoasă de scorpion.

Harpia din Ghis, gândi Dany. Vechiul Ghis căzuse cu cinci mii de ani în urmă, dacă își amintea bine, legiunile sale fuseseră risipite de puterea tinerei Valyrii, zidurile de cărămidă fuseseră doborâte, străzile și clădirile prefăcute în scrum de focul dragonilor, câmpurile însele semănate cu sare, sulf și cranii. Zeii Ghisului erau morți, la fel și oamenii săi; acești astapori erau mongreli, spunea Ser Jorah. Chiar și limba ghiscari fusese în cea mai mare parte uitată: orașele sclavilor vorbeau Valyriana Cultă a cuceritorilor lor sau ce făcuseră din ea.

Cu toate acestea, simbolul Vechiului Imperiu dăinuia aici, deși monstrul acesta de bronz avea un lanț greu atârnat de gheare, cu o cătușă deschisă la ambele capete. *Harpia din Ghis avea un fulger în gheare. Aceasta este harpia din Astapor.*

— Spune-i târfei din Westeros să-și coboare privirea, i se plânse neguțătorul de sclavi Kraznys mo Nakloz sclavei care îi tălmăcea cuvintele. Fac târg cu carne, nu cu metal.

Bronzul nu e de vânzare. Spune-i să se uite la soldaţi. Negreșit, chiar și ochii slabi și roșii ai unei sălbatice pot vedea ce minunate sunt creaturile mele.

Valyriana Cultă a lui Kraznys era stâlcită și îngroșată de mormăitul caracteristic al Ghisului și pigmentată, ici și colo, cu cuvinte din argoul sclavilor. Dany îl înţelegea destul de bine, dar zâmbi și se uită cu privirea pierdută la sclavă, ca și când s-ar fi întrebat ce ar fi putut el să spună.

— Bunul Stăpân Kraznys întreabă: nu-i așa că sunt minunaţi? Fata vorbea bine Limba Comună pentru una care nu fusese niciodată la Westeros. Nu avea mai mult de zece ani. Avea faţa rotundă și turtită, pielea tuciurie și ochii aurii ai celor din Naath. *Poporul Pașnic,* așa li se spunea. Toată lumea era de acord că erau cei mai buni sclavi.

— S-ar putea să fie potriviţi pentru nevoile mele, răspunse Dany. Fusese sugestia lui Ser Jorah să vorbească doar în limba Dothraki și în Limba Comună cât timp se afla la Astapor. *Ursul meu e mai isteţ decât pare.* Vorbește-mi despre pregătirea lor.

— Femeia din Westeros e mulţumită de ei, dar nu-i ridică în slăvi, ca să ţină preţul coborât, îi spuse tălmăcitoarea stăpânului ei. Vrea să știe ce pregătire au.

Kraznys mo Nakloz clătină din cap. Mirosea de parcă s-ar fi îmbăiat în zmeură acest neguţător de sclavi, iar barba-i ascuţită, neagră-roșcată, sclipea de ulei. *Are sâni mai mari decât mine,* gândi Dany. Îi putea vedea prin mătasea subţire, de un verde-marin, a *tokar*-ului tivit cu aur pe care și-l înfășurase în jurul trupului și peste un umăr. Mâna-i stângă ţinea *tokar*-ul la loc în timp ce umbla, în timp ce cu dreapta strângea un bici scurt de piele.

— Oare toţi porcii din Westeros sunt atât de ignoranţi? se plânse el. Toată lumea știe că Cei Neprihăniţi sunt maeștri ai suliţei, ai scutului și ai sabiei scurte. Îi zâmbi larg lui Dany. Spune-i ce vrea să știe, sclavă, și fă-o repede. E o zi fierbinte.

Cel puţin asta nu e o minciună. O pereche de sclave de aceeași statură stătea în spatele lor, ţinând o tendă din mătase dungată deasupra capetelor lor, dar, chiar și la umbră, Dany se simţea ameţită, iar Kraznys transpira abundent. Piaţa Mândriei se cocea la soare încă din zorii zilei. Chiar și prin tălpile groase ale sandalelor, simţea căldura cărămizilor roșii de sub picioare. Valuri de căldură se ridicau pâlpâind, făcând piramidele cu trepte ale Astaporului să pară pe jumătate un vis. Dacă Cei Nepătaţi simţeau căldura, nu dădeau, oricum, nici un semn. *Ar putea fi și ei făcuţi din cărămizi, cum stau acolo, așa.* O mie fuseseră scoși din cazărmi pentru inspecţie. Așezaţi în zece rânduri de câte o sută în faţa fântânii, cu harpia imensă din bronz, stăteau încremeniţi, în poziţie de drepţi, cu ochii împietriţi, fixaţi înainte. Nu purtau altceva decât fâșii de pânză albă legate peste șolduri și coifuri conice de bronz, cu o ţepușă ascuţită, înaltă de aproape o jumătate de metru, în vârf. Kraznys le ordonase să lase jos lăncile și scuturile și să-și scoată centurile și tunicile vătuite, ca Regina din Westeros să le poată cerceta mai bine trupurile suple și viguroase.

— Sunt aleși de tineri, după statură, agerime și putere, îi spuse sclava. Își încep pregătirea la cinci ani. În fiecare zi se antrenează de dimineaţa până seara, până când stăpânesc spada, scutul și cele trei sulițe. Pregătirea este cât se poate de riguroasă, Înălţimea Ta. Numai un băiat din trei îi supravieţuiește. E un lucru

bine cunoscut. Printre Cei Nepătaţi se spune că, în ziua în care își câștigă coiful cu țepușă, ce a fost mai greu a trecut, căci nici o misiune care li se va încredința n-ar putea fi la fel de grea ca pregătirea lor.

Kraznys mo Nakloz nu știa, se pare, nici o boabă din Limba Comună, dar clătina din cap în timp ce asculta și, din când în când, o împungea pe sclavă cu mânerul biciului.

— Spune-le că ăștia stau aici de o zi și o noapte, fără mâncare și fără apă. Spune-i că așa vor sta până ce cad, dacă așa poruncesc eu, și când nouă sute nouăzeci și nouă de bărbaţi se vor fi prăbușit, pe moarte, peste pavajul de cărămizi, ultimul va rămâne acolo, nemișcat, și nu se va clinti până când propria moarte nu-l va cere. Atât sunt de curajoși. Spune-i.

— Eu numesc asta nebunie, nu curaj, zise Arstan Barbă-Albă, când tălmăcitoarea isprăvi. Lovi cărămizile cu micul său toiag din lemn tare, *boc, boc,* ca și cum ar fi vrut să-și exprime nemulţumirea. Bătrânul nu voise să călătorească la Astapor, nici nu agrease ideea de a cumpăra această mică oștire. O regină trebuia să asculte toate părerile înainte de a lua o decizie. De aceea îl luase Dany cu ea în Piaţa Mândriei, nu ca s-o apere. Călăreţii ei de sânge puteau s-o apere destul de bine. Pe Ser Jorah Mormont îl lăsase la bordul *Balerionului,* să-i păzească oamenii și dragonii. Fără tragere de inimă, îi încuiase pe dragoni sub punte. Era prea periculos să-i lase să zboare liber pe deasupra orașului: lumea era prea plină de oameni care i-ar ucide bucuroși fără vreun alt motiv decât ca să-și poată spune *ucigași de dragoni.*

— Ce a zis bătrânul puturos? își întrebă tălmăcitoarea neguţătorul de sclavi. Când află,

zâmbi și spuse: Informează-i pe sălbatici că noi numim asta *supunere.* Poate că alții sunt mai puternici, mai ageri sau mai vânjoși decât Cei Nepătați. Câțiva poate că-i egalează la mânuitul săbiilor, al suliței și al scutului. Dar nicăieri, de la un țărm la altul, nu vei găsi alții mai supuși.

— Oile sunt supuse, zise Arstan, după ce vorbele fură tălmăcite. Știa și el puțină Valyriană, deși nu la fel de bine ca Dany, dar ca și ea, mima neștiința.

Kraznys mo Nakloz își dezveli dinții mari și albi, când îi fu redată remarca.

— Un singur cuvânt de la mine și oile astea i-ar împrăștia mațele bătrâne pe jos, spuse el, dar asta să nu traduci. Spune-le că aceste ființe sunt mai mult câini decât oi. Se mănâncă, în Cele Șapte Regate, câini sau cai?

— Preferă porci și vaci, slăvite.

— Carne de vită. Ptiu! Mâncare pentru sălbatici nespălați.

Ignorându-i pe toți, Dany păși de-a lungul șirului de oșteni sclavi. Fetele o urmară îndeaproape, cu tenda de mătase, s-o ferească de soare, dar cei o mie de bărbați din fața ei nu se bucurau de o asemenea protecție. Mai mult de jumătate dintre ei aveau pielea arămie și ochii migdalați ai Dothrakilor și ai Lhazarenilor, dar Dany văzu și oameni din Orașele Libere între ei, alături de palizi Qartheeni, oameni din Insula Verii, cu fețele ca abanosul, și alții ale căror origini nu le putea ghici. Iar unii aveau pielea de chihlimbar, asemeni lui Kraznys mo Nakloz, și părul negru-roșiatic caracteristic pentru vechii oameni din Ghis care-și spuneau fiii harpiei. *Și-i vând până și pe ai lor.* N-ar fi trebuit s-o surprindă. Dothrakii făceau la fel, când se întâlnea *khalasar* cu *khalasar* în marea de iarbă.

Unii dintre soldaţi erau înalţi, alţii erau scunzi. Aveau vârste cuprinse între paisprezece și douăzeci de ani, după aprecierea ei. Obrajii le luceau și ochii la fel, fie că erau negri sau căprui, albaștri sau cenușii ori de chihlimbar. *Sunt toţi ca un singur bărbat,* gândi Dany, până când își aminti că nu erau bărbaţi defel. Cei Nepătaţi erau eunuci, până la unul.

— De ce îi tăiaţi? îl întrebă pe Kraznys prin intermediul sclavei. Bărbaţii neciuntiţi sunt mai puternici decât eunucii, așa am auzit mereu.

— Un eunuc tăiat de tânăr nu va avea niciodată forţa brută a unuia dintre cavalerii tăi din Westeros, este adevărat, răspunse Kraznys mo Nakloz când întrebarea ajunse la el. Un taur e puternic și el, dar taurii mor în fiecare zi în arenele de luptă. O fată a mea a ucis unul acum nici trei zile, în Arena lui Jothiel. Cei Nepătaţi au ceva mai bun decât forţa, spune-i. Au disciplină. Luptăm ca pe vremea Vechiului Imperiu, da. Ei sunt întruchiparea legiunilor Vechiului Ghis renăscute, absolut supuși, absolut loiali și cu totul fără frică.

Dany ascultă traducerea cu răbdare.

— Chiar și cei mai bravi bărbaţi se tem de moarte și de mutilare, zise Arstan când fata termină.

La auzul acestor vorbe, Kraznys zâmbi din nou.

— Spune-i bătrânului că miroase a pișat și că are nevoie de un băţ să-l ţină în picioare.

— Chiar așa, slăvite?

Kraznys o împunse cu mânerul biciului.

— Nu, nu chiar așa. Ce ești, fată sau capră să întrebi așa o tâmpenie? Spune că Cei Nepătaţi nu sunt bărbaţi. Spune că moartea nu înseamnă nimic pentru ei și schilodirea mai

puțin decât nimic. Se opri în fața unui bărbat bine legat care avea înfățișarea unui lhazar și își ridică biciul pe neașteptate, lăsând o dâră de sânge peste un obraz arămiu. Eunucul clipi și rămase acolo, sângerând.

— Ai mai vrea unul? întrebă Kraznys.

— Dacă îți face plăcere, slăvite.

Era greu să pretindă că nu înțelege. Dany așeză o mână pe brațul lui Kraznys înainte ca acesta să apuce să ridice biciul.

— Spune-i Bunului Stăpân că acum văd cât de puternici sunt Nepătații lui și cu cât curaj îndură durerea.

Kraznys chicoti când îi auzi cuvintele traduse în valyriană.

— Spune-i acestei târfe neștiutoare din Westeros că n-are nici o legătură curajul cu asta.

— Bunul Stăpân spune că n-a fost vorba de curaj, Înălțimea Ta.

— Spune-i să-și deschidă ochii ăia de lepădătură.

— Te roagă să te uiți cu atenție, Înălțimea Ta. Kraznys se apropie de următorul eunuc din rând, un tânăr înalt, cu ochii albaștri și părul de culoarea inului al lysenilor.

— Sabia, spuse el. Eunucul îngenunche, scoase sabia din teacă și i-o întinse, cu mânerul înainte. Era o sabie scurtă, făcută mai mult pentru înjunghiat decât pentru tăiat, dar lama părea ascuțită ca briciul. Ridică-te, porunci Kraznys.

— Slăvite. Eunucul se ridică, iar Kraznys mo Nakloz îi trecu ușor sabia peste tors, lăsându-i o dâră subțire de-a lungul pântecelui și printre coaste. Apoi înfipse vârful sabiei sub un sfârc roz și începu s-o miște înainte și înapoi.

— Ce face? o întrebă Dany pe fată, în timp ce

sângele șiroia pe pieptul bărbatului.

— Spune-i vacii să nu mai scâncească, zise Kraznys, fără să aștepte traducerea. N-o să pățească mare lucru. Bărbații n-au nevoie de sfârcuri, eunucii cu atât mai puțin. Sfârcul atârna de un fir de piele. Îl tăie și îl trimise de-a rostogolul pe cărămizi, lăsând în urmă un ochi rotund și roșu, plângând cu șiroaie de lacrimi de sânge. Eunucul nu se mișcă până când Kraznys nu îi dădu sabia înapoi, cu mânerul înainte: Ține, am terminat cu tine.

— Sunt mulțumit că te-am slujit.

Kraznys se întoarse la Dany:

— Vezi, nu simt durere.

— Cum se poate una ca asta? întrebă ea prin intermediul tălmăcitoarei.

— *Vinul curajului,* veni răspunsul. Nu e nici pe departe un vin obișnuit, ci unul făcut din mătrăgună, larve de ţânţar, rădăcină de nufăr negru și multe lucruri secrete. Îl beau la fiecare masă, din ziua în care sunt tăiați și, cu fiecare an care trece, simt din ce în ce mai puțin. Asta îi face neînfricați în luptă. Nu pot fi nici torturați. Spune-i sălbaticei că secretele ei sunt în siguranță la Cei Nepătați. Îi poate pune să-i păzească consiliile și chiar dormitorul, fără să-și facă griji despre ce ar putea auzi.

— În Yunkai și Meereen, eunucii sunt făcuți adesea îndepărtând testiculele unui băiat, dar lăsându-le penisul. O asemenea creatură este infernală, deși rămâne capabilă de erecție. Numai necazuri vin de pe urma asta. Noi tăiem și penisul, lăsându-i fără nimic. Cei Nepătați sunt cele mai pure ființe de pe pământ. Le dărui lui Dany și lui Arstan încă unul dintre zâmbetele lui largi. Am auzit că în Regatele Apusului oamenii fac jurăminte solemne să rămână casti și să nu aibă copii, ci să trăiască

doar pentru datoria lor. Este adevărat?

— Da, răspunse Arstan, după ce întrebarea fu tălmăcită. Sunt multe asemenea ordine. Maesterii Citadelei, septonii și septele care îi slujesc pe Cei Șapte, surorile tăcute ale morții, Garda Regelui și Rondul de Noapte...

— Bietele făpturi, mormăi stăpânul de sclavi, după ce auzi traducerea. Oamenii n-au fost făcuți să trăiască așa. Zilele lor sunt un chin al ispitei, orice nebun trebuie să vadă asta și, fără îndoială, cei mai mulți cedează firii lor primare. Dar nu și Nepătații noștri. Ei sunt căsătoriți cu săbiile lor într-un fel pe care Frații voștri Jurați nu pot spera să-l egaleze. Nici o femeie nu-i poate ispiti vreodată și nici vreun bărbat.

Fata le comunică esența discursului, dar mai politicos.

— Sunt alte căi de a ispiti oamenii, în afară de poftele cărnii, obiectă Arstan Barbă-Albă, când fata termină.

— Oamenii, da, dar nu pe Cei Nepătați. Prada nu-i interesează mai mult decât violul. Nu au nimic în afară de armele lor. Nici măcar nu le îngăduim să aibă nume.

— Nici un nume? Dany se încruntă la mica translatoare. Oare chiar asta a spus Bunul Stăpân? N-au nume?

— Așa este, Înălțimea Ta.

Kraznys se opri în fața unui Ghiscari care ar fi putut fi fratele lui mai înalt și mai sănătos și pocni cu biciul micul disc de bronz de pe centura de la picioarele acestuia.

— Iată numele lui. Întreab-o pe târfa din Westeros dacă știe să citească hieroglifele Ghiscari. Când Dany mărturisi că nu poate, negustorul de sclavi se întoarse către Cel Nepătat: Care este numele tău? întrebă el.

— Numele de azi este Puricele Roșu, slăvite.

Fata repetă schimbul lor de replici în Limba Comună.

— Și ieri care a fost?

— Șobolanul Negru, slăvite.

— Și alaltăieri?

— Puricele Maro, slăvite.

— Înainte de asta?

— Pe ăsta nu mi-l amintesc, slăvite. Broasca Albastră, poate. Sau Viermele Albastru.

— Spune-i că toate numele lor sunt așa, îi porunci Kraznys fetei. Le amintește că de unii singuri sunt niște paraziți. Discurile cu nume sunt aruncate într-un butoi gol la sfârșitul zilei și în fiecare dimineață sunt luate la întâmplare.

— O nebunie și mai mare, zise Arstan la auzul acestor cuvinte. Cum poate un om să-și amintească un nume nou în fiecare zi?

— Cei care nu pot se pierd în timpul pregătirii, alături de cei care nu pot să alerge ziua întreagă cu tot harnașamentul, să escaladeze un munte în toiul nopții, să umble pe un pat de cărbuni sau să ucidă un prunc.

La aceasta, gura lui Dany se crispa vizibil. *Oare a văzut sau e nu doar crud, ci și orb?* Își întoarse fața repede, încercând să și-o ascundă până când auzi traducerea. Abia atunci își îngădui să întrebe:

— Ai cui prunci îi ucid?

— Ca să câștige coiful cu țepușă, un Nepătat trebuie să se ducă la târgul de sclavi, cu un ban de argint, să găsească un nou-născut plângăcios și să-l omoare sub ochii mamei sale. Astfel, suntem siguri că nu le-a mai rămas nici strop de slăbiciune.

Îi venea să leșine. *E din cauza căldurii,* încercă să-și spună.

— Luați un prunc din brațele mamei sale, îl

ucideți sub privirile ei și plătiți pentru această durere cu o monedă de argint?

Când sclava termină de tradus, Kraznys mo Nakloz izbucni într-un râs zgomotos:

— Ce proastă mieunată mai e și asta! Spune-i târfei din Westeros că moneda e pentru proprietarul copilului, nu pentru mamă. Celor Nepătați nu le este îngăduit să fure. Își lovi biciul de picior. Spune-i că foarte puțini dau greș la acest test. Cu câinii le e mai greu, trebuie spus. Dăm fiecărui băiat un cățeluș în ziua în care este tăiat. La sfârșitul primului an, i se cere să-l sugrume. Cel care nu e în stare este omorât și dat hrană câinilor care supraviețuiesc. E o lecție bună, de neuitat, credem noi.

Auzind acestea, Arstan Barbă-Albă lovi cu toiagul în pavajul de cărămizi. *Boc, boc, boc.* Încet și măsurat. *Boc, boc, boc.* Dany îl văzu ferindu-și privirea, de parcă n-ar mai fi suportat să se uite la Kraznys.

— Bunul Stăpân a spus că acești eunuci nu pot cădea în ispita cărnii sau a banilor, îi spuse Dany fetei, dar dacă vreun dușman al meu le-ar oferi *libertate* ca să mă trădeze...

— L-ar omorî pe loc și i-ar aduce capul dușmanului, spune-i asta, răspunse neguțătorul de sclavi. Alți sclavi ar putea să fure sau să adune argint în speranța de a-și cumpăra libertatea, însă Cei Nepătați n-ar primi așa ceva nici dacă micuța iapă le-ar da-o în dar. Nu au nici o viață în afara datoriei. Sunt *oșteni* și atâta tot.

— De oșteni am eu nevoie, recunoscu Dany.

— Spune-i că, atunci, e bine că a venit la Astapor. Întreab-o cât de mare e armata pe care vrea s-o cumpere.

— Câți Nepătați ai de vânzare?

— Opt mii, complet pregătiți și disponibili

în momentul de față. Îi vindem doar în grupuri, trebuie să știe. Câte o mie sau câte o sută. Cândva, am vândut și câte zece, ca străjeri de casă, dar s-a dovedi a fi nesănătos. Zece sunt prea puțini. Se amestecă cu alți sclavi, chiar și cu oameni liberi, și uită cine și ce sunt. Kraznys așteptă ca aceste vorbe să fie traduse în Limba Comună, apoi continuă: Această regină cerșetoare trebuie să înțeleagă că asemenea minunății nu sunt ieftine. În Yunkai și Meereen, sclavii luptători pot fi cumpărați pe un preț mai mic decât săbiile lor, dar Cei Nepătați sunt cei mai buni oșteni din întreaga lume și fiecare reprezintă mulți ani de pregătire. Spune-i că sunt ca oțelul valyrian, îndoit iar și iar și bătut cu ciocanul ani în șir, până când e mai puternic și mai rezistent decât orice oțel din lume.

— Cunosc oțelul valyrian, zise Dany. Întrebă-l pe Bunul Stăpân dacă Nepătații au comandanții lor.

— Trebuie să-ți numești propriii comandanți peste ei. Noi îi învățăm să se supună, nu să gândească. Dacă vrea înțelepciune, atunci n-are decât să cumpere scribi.

— Și echipamentul lor?

— Sabia, scutul, sulița, sandalele și tunica vătuită sunt în preț, răspunse Kraznys. Și coifurile cu țepușe, negreșit. Vor purta ce armură vrei, dar va trebui să le-o pui la dispoziție.

Lui Dany nu-i mai veneau în minte alte întrebări. Se uită la Arstan.

— Ai trăit mult în lume, Barbă-Albă. Acum, că i-ai văzut, ce ai de spus?

— Eu spun nu, Înălțimea Ta, răspunse bătrânul fără șovăire.

— De ce? întrebă ea. Vorbește deschis. Dany

credea că știe ce avea să spună, dar voia ca sclava să-l audă, astfel încât Kraznys mo Nakloz să poată afla mai târziu.

— Regina mea, vorbi Arstan, în Cele Șapte Regate n-au existat sclavi de mii de ani. Zeii vechi și noi deopotrivă consideră sclavia un lucru monstruos. Ticălos. Dacă vei debarca la Westeros în fruntea unei oștiri de sclavi, mulți oameni de treabă ți se vor opune doar pentru acest motiv. Vei face mult rău cauzei tale și onoarei Casei tale.

— Dar trebuie să am o armată, spuse Dany. Joffrey băiețandrul nu-mi va da Tronul de Fier doar dacă i-l cer politicos.

— Când va veni ziua să ridici stindardele, jumătate din Westeros va fi alături de tine, o încredință Barbă-Albă. Încă își amintesc cu multă dragoste de fratele tău, Rhaegar.

— Și de tatăl meu? întrebă Dany. Bătrânul șovăi înainte de a răspunde.

— Regele Aerys n-a fost uitat nici el. A dat regatului mulți ani de pace. Înălțimea Ta, n-ai nevoie de sclavi. Magister Illyrio poate să te apere până când cresc dragonii și să trimită mesageri de taină peste Marea Îngustă, în numele tău, să le vestească înalților lorzi despre cauza ta.

— Aceiași lorzi care l-au abandonat pe tatăl meu în mâinile Regicidului și au plecat genunchiul în fața lui Robert Uzurpatorul?

— Poate chiar și cei care au plecat genunchiul tânjesc în inima lor după întoarcerea dragonilor.

— *Poate,* sublinie Dany. Un cuvânt atât de alunecos: *poate.* În orice limbă. Se întoarse din nou către Kraznys mo Nakloz și către fată. Trebuie să chibzuiesc cu grijă.

Negustorul de sclavi ridică din umeri.

— Spune-i să chibzuiască repede. Mai am mulți cumpărători. Trei numai zilele trecute. I-am arătat aceiași Nepătați și unui rege corsar care speră să-i cumpere pe toți.

— Regele corsar a vrut doar o sută, slăvite, o auzi Dany pe fată spunând.

Kraznys o lovi cu mânerul biciului.

— Corsarii sunt cu toții mincinoși. Îi va cumpăra pe toți. Spune-i cum am zis, fată!

Dany știa că ar lua mai mult de o sută, dacă ar fi să ia vreunul.

— Amintește-i Bunului Stăpân cine sunt. Amintește-i că sunt Dany Născută din Furtună, Mama Dragonilor, cea Nearsă, regina de drept a Celor Șapte Regate ale Westerosului. Sângele meu este sângele lui Aegon Cuceritorul și al vechii Valyrii de dinaintea lui.

Dar cuvintele ei nu-l mișcară pe negustorul dolofan și parfumat, nici când fură redate în propria-i limbă urâtă.

— Vechiul Ghis a condus un imperiu pe vremea când valyrienii se împerecheau cu oile, mârâi el la biata sclavă micuță, iar noi suntem fiii harpiei. Ridică din umeri. Îmi răcesc gura de pomană cu femeile. De la răsărit sau apus, sunt toate la fel, nu pot lua o decizie până când nu sunt gâdilate, măgulite și îndopate cu zaharicale. Ei, bine, dacă asta mi-e soarta, așa să fie. Spune-i târfei că, dacă are nevoie de un ghid în minunatul nostru oraș, Kraznys mo Nakloz îi stă bucuros la dispoziție... și e gata să-i aducă serviciile, dacă e mai femeie decât pare.

— Bunul Stăpân ar fi încântat să-ți arate Astaporul până ce cumpănești, Înălțimea Ta, spuse translatoarea.

— O să-i servesc peltea din creier de câine și o tocană bună din caracatiță roșie și cățeluși nenăscuți, își linse buzele.

— Multe mâncăruri delicioase pot fi gustate aici, zice stăpânul.

— Spune-i cât de frumoase sunt piramidele noaptea, mârâi negustorul. Spune-i că am să-i ling mierea de pe piept sau am să-i îngădui să lingă mierea de pe pieptul meu, dacă preferă.

— Astaporul e cât se poate de frumos pe înserat, Înălțimea Ta, tălmăci sclava. Bunii Stăpâni aprind felinare de mătase pe fiecare terasă, astfel că toate piramidele strălucesc de lumini colorate. Bărci se unduiesc pe Vierme, în sunetul dulce al muzicii, oprindu-se pe insulele mici pentru mâncare, vin și alte delicii.

— Întreab-o dacă vrea să vadă arenele noastre de luptă, adăugă Kraznys. Arena lui Douwuor are pregătit un spectacol bun pentru seara asta. Un urs și trei băieței. Unul va fi tăvălit prin miere, unul prin sânge și altul prin pește putrezit. Poate să parieze pe care îl va mânca ursul primul.

Boc, boc, boc, auzi Dany. Chipul lui Arstan Barbă-Albă era neclintit, dar toiagul îi cadența mânia. *Boc, boc, boc.* Dany se străduí să zâmbească.

— Am propriul meu urs pe *Balerion,* îi spuse ea tălmăcitoarei și s-ar putea să mă mănânce el pe mine dacă nu mă întorc la el.

— Vezi? făcu Kraznys când vorbele fură traduse. Nu femeia hotărăște, ci se îndreaptă către bărbat. Ca întotdeauna!

— Mulțumește-i Bunului Stăpân pentru răbdare și amabilitate, încheie Dany, și spune-i că mă voi gândi la tot ce am aflat aici. Îi întinse brațul lui Arstan Barbă-Albă, s-o conducă, traversând piața înapoi la lectică. Aggo și Jhogo îi flancară, cu mersul crăcănat pe care îl afișau toți călăreții atunci când erau obligați să descalece și să calce pe pământ, ca orice

muritor de rând.

Dany se urcă încruntată în lectică și îi făcu semn lui Arstan să urce lângă ea. Un om atât de bătrân n-ar trebui să meargă pe jos pe o asemenea căldură. Nu trase draperiile când porniră din loc. Cu soarele dogorind atât de puternic peste acest oraș din cărămidă roșie, orice adiere răzleață era bine-venită, chiar dacă venea cu un nor de praf roșu. *În plus, trebuie să văd.*

Astaporul era un oraș ciudat, chiar și pentru ochii uneia care rătăcise prin Casa Pulberii și se scăldase în Pântecele Lumii de sub Mama Munților. Toate străzile erau făcute din aceeași cărămidă roșie cu care era pavată piața. La fel și piramidele în trepte, gropile de luptă adânci, cu cercurile lor de bănci descrescătoare, fântânile sulfuroase și întunecoasele crame de vin și zidurile străvechi care le înconjurau. *Atâtea cărămizi,* gândi ea, *și așa de vechi și sfărâmate.* Praful lor fin și roșu era pretutindeni, dansând prin șanțuri la fiecare pală de vânt. Nu era de mirare că atât de multe femei din Astapor își acopereau fețele cu voaluri; praful de cărămidă înțepa ochii mai rău ca nisipul.

— Faceți loc! striga Jhogo, mergând călare în fața lecticii. Faceți loc pentru Mama Dragonilor! Dar când desfăcu biciul cu mâner mare, de argint, pe care i-l dăruise Dany, și-l făcu să pocnească în aer, ea se aplecă și-l opri.

— Nu în locul acesta, sânge din sângele meu, spuse ea în limba lui. Aceste cărămizi au auzit prea mult sunetul biciului.

Străzile fuseseră aproape pustii de dimineață, când plecaseră din port, și nici acum nu păreau mai populate. Un elefant trecu legănându-se greoi pe lângă ei, cu o lectică împletită pe spate. Un băiat gol, cu pielea cojită,

stătea într-un șanț uscat de cărămidă, scobindu-se în nas și holbându-se bosumflat la niște furnici de pe stradă. Își înălță capul la sunetul copitelor și se uită cu gura căscată la coloana de străjeri călare, care trecea la trap într-un nor de praf roșu și râsete sparte. Discurile de aramă cusute pe mantiile lor din mătase galbenă sclipeau ca tot atâția sori, dar tunicile le erau din pânză brodată și, de la brâu în jos, purtau fuste plisate din pânză și sandale. Cu capul gol, fiecare bărbat își pieptănase, își uleiase și își răsucise părul sârmos, negru-roșcat, într-o formă fantastică sau alta: coarne, aripi și săbii, până și mâini întinse, astfel că arătau ca o trupă de demoni scăpați din al șaptelea iad. Băiatul gol îi privi, ca și Dany, dar în scurt timp toți se îndepărtară și el se întoarse la furnicile sale, cu degetul vârât adânc în nas.

Un oraș vechi, orașul acesta, reflectă Dany, *dar nu la fel de populat ca în vremurile sale de glorie, nici măcar atât de aglomerat ca orașele Qarth, Pentos și Lys.*

Lectica se opri brusc la răscruce, ca să permită unui convoi de sclavi să-i taie calea, cu pas târșâit, zoriți de pocnetul biciului unui supraveghetor. Aceștia nu erau Nepătați, după cum observă Dany, ci oameni obișnuiți, cu pielea maronie și părul negru. Printre ei erau și femei, dar nici un copil. Cu toții erau dezbrăcați. Doi astapori veneau în urma lor, călare pe măgari albi: un bărbat într-un *tokar* din mătase roșie și o femeie acoperită de voaluri, învești mântată în pânză albastră, transparentă, decorată cu solzi de lapislazuli. În păru-i negru-roșcat purta un pieptene de fildeș. Bărbatul râdea, șoptindu-i la ureche, fără să se sinchisească de Dany mai mult decât de sclavii lui sau de supraveghetorul cu biciul său cu cinci

curele, un Dothraki îndesat, butucănos, care avea harpia și lanțurile tatuate cu fală pe pieptu-i musculos.

— *Din cărămizi și din sânge e zidit Astaporul,* murmură Barbă-Albă lângă ea, *din cărămizi și sânge sunt oamenii lui.*

— Ce-i asta? întrebă Dany curioasă.

— Un vechi cântec pe care l-am învățat de la un maester pe când eram copil. N-am știut niciodată cât de adevărat este. Cărămizile Astaporului sunt roșii de sângele sclavilor care le-au făcut.

— Pot foarte bine să cred asta, spuse Dany.

— Atunci părăsește acest loc înainte ca inima să ți se transforme în cărămidă și ea. Pleacă chiar în noaptea asta, cu fluxul de seară.

Aș vrea să pot, gândi Dany.

— Când voi părăsi Astaporul, trebuie să plec cu o armată, așa spune Ser Jorah.

— Ser Jorah a fost și el stăpân de sclavi, Înălțimea Ta, îi reaminti bătrânul. În Pentos, Myr și Tyrosh sunt mercenari pe care-i poți tocmi. Un om care ucide pentru bani nu are onoare, dar cel puțin ei nu sunt sclavi. Găsește-ți oastea acolo, te implor.

— Fratele meu a fost la Myr, la Pentos, la Braavos, aproape în toate Orașele Libere. Magisterii și arhonții i-au servit vin și promisiuni. Un om nu poate să mănânce toată viața din blidul cerșetorului și să rămână om. Mi-am luat porția în Qarth, mi-a fost de ajuns. Nu vreau să merg la Pentos cu blidul în mână.

— Mai bine să mergi cerșetor decât stăpân de sclavi, spuse Arstan.

— Vorbește unul care n-a fost nici una, nici alta. Nările lui Dany fremătau. Știi cum e să fii *vândut,* cavalere? Eu știu. Fratele meu m-a vândut lui *Khal* Drogo pentru promisiunea unei

coroane de aur. Ei, bine, Drogo l-a încoronat cu aur, deși nu așa cum își dorise, iar eu... soarele meu m-a făcut regină, dar dacă el ar fi fost alt om, poate că lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Crezi c-am uitat cum e să-ți fie frică?

Barbă-Albă își plecă fruntea.

— Înălțimea Ta, n-am vrut să te jignesc.

— Doar minciunile mă jignesc, niciodată un sfat cinstit. Dany mângâie mâna pătată a bătrânului, ca să-l liniștească. Am o fire de dragon, atâta tot. Nu trebuie să te lași înspăimântat de asta.

— Voi încerca să nu uit. Barbă-Albă zâmbi.

Are un chip de om bun și o mare putere, gândi Dany. Nu putea înțelege de ce Ser Jorah era atât de bănuitor față de el. *Se poate oare să fie gelos că am găsit un alt bărbat cu care să vorbesc?* Fără să vrea, gândurile îi zburară la noaptea aceea de pe *Balerion,* când cavalerul exilului o sărutase. *N-ar fi trebuit să facă asta niciodată. Are de trei ori vârsta mea și e de obârșie prea joasă pentru mine, iar eu nu i-am dat voie niciodată. Nici un cavaler adevărat nu ar trebui vreodată să sărute o regină fără îngăduința ei.* Avusese grijă să nu fie niciodată singură cu Ser Jorah, ținându-și slujnicele aproape, pe corabie, și, uneori, călăreții de sânge. *Vrea să mă sărute din nou, citesc în ochii lui.*

Dany nu putea să descrie în cuvinte ce anume voia, dar sărutul lui Jorah deșteptase ceva în ea, ceva ce adormise de la moartea lui *Khal* Drogo. Culcată în cabina ei strâmtă, se pomenea întrebându-se cum ar fi ca lângă ea, în locul slujnicei sale, să se înghesuie un bărbat, iar gândul o stârnea mai mult decât ar fi trebuit. Uneori, închidea ochii și visa la el, dar nu visa niciodată la Jorah Mormont; iubitul ei era mult

mai tânăr și mai atrăgător, deși chipul lui rămânea o umbră mișcătoare.

Odată, atât de tulburată încât nu putea dormi, și-a furișat o mână între picioare și a icnit când a simțit cât de udă era. Fără să îndrăznească să respire, și-a mișcat degetele înainte și înapoi, încet, ca să n-o trezească pe Irri care dormea lângă ea, până când a găsit un punct dulce și a zăbovit acolo, atingându-se încet, sfioasă, la început, apoi mai repede. Totuși, ușurarea pe care o căuta părea că se îndepărtează, până când dragonii începură să se agite, unul țipă din cealaltă parte a cabinei, iar Irri se trezi și văzu ce face.

Dany știa că avea fața îmbujorată, dar în întuneric, Irri nu-și putea da seama, cu siguranță. Fără să scoată o vorbă, slujnica i-a pus o mână pe piept, apoi s-a aplecat, luând un sfârc în gură. Cealaltă mână a coborât peste curbura moale a pântecelui, prin colina de păr fin, argintiu-auriu, și s-a pus în mișcare între coapsele lui Dany. N-a durat mai mult de câteva clipe până când picioarele i s-au îndoit, pieptul i s-a ridicat și întreg trupul i-a fost cuprins de un fior. Atunci a țipat. Sau poate a fost Drogon. Irri n-a scos nici o vorbă, doar s-a răsucit și s-a culcat la loc în clipa când s-a isprăvit.

În ziua următoare, totul i s-a părut un vis. Și ce legătură avea Ser Jorah cu asta, dacă exista vreo legătură? *Pe Drogo îl doresc, soarele meu,* își reaminti Dany. *Nu pe Irri, nu pe Ser Jorah, doar pe Drogo.* Dar Drogo era mort. Crezuse că aceste simțăminte muriseră odată cu el acolo, în pustiul roșu, dar un singur sărut perfid le readusese cumva la viață. *N-ar fi trebuit să mă sărute. A mers prea departe, iar eu i-am îngăduit. Nu trebuie să se mai întâmple.* Își încleștă gura cu înverșunare, scutură din cap și

clopoţelul din cosiţe scoase un clinchet uşor.

În apropierea golfului, oraşul se înfăţişa mai frumos. Piramidele mari de cărămidă mărgineau ţărmul, cea mai mare fiind înaltă de o sută treizeci de metri. Tot soiul de pomi, flori şi viţă-de-vie creşteau pe terasele lor largi, iar vântul ce se învolbura în preajma lor avea un miros proaspăt şi parfumat. O altă harpie gigantică se înălţa deasupra porţii, de data aceasta din lut ars roşu, gata să se facă fărâme, doar cu un ciot rămas în loc de coada-i de scorpion. Lanţul pe care îl ţinea în ghearele-i de lut era dintr-un fier vechi, mâncat de rugină. Dar jos, lângă apă, era mai răcoare. Clipocitul valurilor ce se loveau de pilonii putreziţi era un sunet ciudat de liniştitor.

Aggo o ajută pe Dany să coboare din lectică. Belwas cel Voinic era aşezat pe un pilon masiv, mâncând o pulpă rumenită.

— Câine, spuse el vesel când o zări pe Dany. Câine bun din Astapor, mică regină. Mănânci? I-o întinse cu un zâmbet unsuros.

— Eşti amabil, Belwas, dar nu. Dany mâncase carne de câine în alte locuri, cu alte ocazii, dar acum nu se putea gândi decât la Cei Nepătaţi şi la afurisiţii lor de căţeluşi. Trecu grăbită pe lângă imensul eunuc, urcând pe puntea *Balerionului*.

Ser Jorah Mormont o aştepta.

— Înălţimea Ta, spuse el, înclinându-şi capul. Negustorii de sclavi au venit şi au plecat. Trei la număr, cu o duzină de tălmaci şi tot atâţia sclavi să-i slugărească. Au scotocit toate calele, palmă cu palmă, şi au luat aminte la tot ce avem. O conduse spre pupa. Câţi oameni au de vânzare?

— Nici unul. Oare pe Mormont era furioasă sau pe acest oraş, cu căldura lui apăsătoare,

duhorile, sudoarea și cărămizile sfărâmate? Vând eunuci, nu oameni. Eunuci din cărămidă, ca tot Astaporul. Să cumpăr opt mii de eunuci de cărămidă, cu ochi morți care nu se mișcă niciodată, care ucid prunci de țâță de dragul unui coif cu țepușă și care-și sugrumă propriii câini? Nici măcar nu au nume. Așa că nu-i numi *oameni,* ser.

— *Khaleesi,* spuse el, luat pe nepregătite de furia ei, Cei Nepătați sunt aleși de mici copii și pregătiți...

— Am auzit tot ce mă interesează despre *pregătirea* lor. Dany simțea cum lacrimile îi țâșnesc din ochi, neașteptate, nedorite. Mâna îi zbură în sus și îl pocni cu putere pe Ser Jorah peste față. Avea de ales, ori să facă asta, ori să plângă.

Mormont își atinse obrazul pălmuit.

— Dacă am supărat-o pe regina mea...

— Da, m-ai supărat. M-ai supărat mult, ser. Dacă ai fi cavalerul meu devotat, nu m-ai fi adus niciodată în mocirla asta dezgustătoare. *Dacă ai fi cavalerul meu devotat, nu m-ai fi sărutat niciodată sau nu te-ai fi uitat la sânii mei așa cum ai făcut-o, sau...*

— Cum poruncește Înălțimea Ta. Îi voi spune Căpitanului Groleo să se pregătească de plecare la fluxul de seară, către o mocirlă mai puțin dezgustătoare.

— Nu, spuse Dany. Groleo îi privea de pe teugă și echipajul său privea și el. Barbă-Albă, călăreții ei de sânge, Jhiqui, cu toții se opriseră din ceea ce făceau, la sunetul palmei. Vreau să plec acum, nu la flux. Vreau să plec repede și departe și să nu mai privesc niciodată înapoi. Dar nu pot, nu-i așa? Sunt opt mii de eunuci din cărămidă de vânzare și trebuie să găsesc o cale să-i cumpăr. Și cu acestea îl părăsi și coborî

sub punte.

Dincolo de ușa sculptată în lemn a cabinei căpitanului, dragonii erau agitați. Drogon își înălță capul și țipă, suflând un fum palid pe nări, iar Viserion se apropie fâlfâind de ea și încercă să i se cațere pe umăr, așa cum făcea când era mai mic.

— Nu, zise Dany, încercând să-l alunge cu blândețe. Acum ești prea mare pentru asta, dragule. Dar dragonul își încolăci coada albă și aurie în jurul unui braț și își înfipse ghearele negre în mânecă, ținându-se strâns. Neajutorată, Dany se prăbuși în scaunul mare de piele al lui Groleo, chicotind.

— Au fost nestăpâniți cât timp ai fost plecată, *Khaleesi,* îi spuse Irri. Viserion a smuls cu ghearele aschii din ușă, vezi? Iar Drogon a dat să fugă când un stăpân de sclavi a venit să-i vadă. Când l-am înhățat de coadă ca să-l opresc, s-a întors și m-a mușcat. Îi arătă lui Dany urmele de dinți de pe mână.

— A încercat vreunul să se elibereze pârjolind în calea lui? Acesta era lucrul care o îngrozea pe Dany cel mai mult.

— Nu, *Khaleesi.* Drogon a scos foc pe nări, dar în aer. Stăpânii de sclavi s-au temut să se apropie de el.

Dany sărută mâna lui Irri acolo unde o mușcase Drogon.

— Îmi pare rău că te-a rănit. Dragonii nu sunt făcuți să fie închiși într-o cabină mică de corabie.

— Dragonii sunt asemeni cailor în privința asta, zise Irri. Și asemeni călăreților. Caii țipă sub punte, *Khaleesi,* și lovesc cu picioarele pereții de lemn. I-am auzit. Iar Jhiqui spune că femeile bătrâne și micuții țipă și ei, când nu ești aici. Nu le place căruța asta pe apă. Nu le place

marea neagră și sărată.

— Știu, răspunse Dany. Chiar știu, știu.

— *Khaleesi* a mea e tristă?

— Da, recunoscu Dany. *Tristă și pierdută.*

— Vrea *Khaleesi* să-i ofer plăcere? Dany se îndepărtă de ea.

— Nu, Irri, nu trebuie să faci asta. Ceea ce s-a întâmplat în noaptea aceea, când te-ai trezit... Nu ești o sclavă pentru plăceri, te-am eliberat, ai uitat? Tu...

— Sunt slujnica Mamei Dragonilor, spuse fata. E o mare onoare să-i ofer plăcere reginei mele.

— Nu vreau asta, insistă Dany. Nu vreau. Se întoarse brusc cu spatele. Lasă-mă acum, vreau să fiu singură. Să mă gândesc.

Amurgul începuse să coboare peste apele Golfului Sclavilor înainte ca Dany să se întoarcă pe punte. Stătea lângă parapet și privea Astaporul. *De aici, arată aproape frumos,* gândi ea. Sus, stelele începeau să răsară și odată cu ele, felinarele de mătase de jos, întocmai cum promisese tălmăcitoarea lui Kraznys. Piramidele de cărămidă scânteiau de lumini. *Dar e atât de întuneric mai jos, pe străzi, în piețe și în arenele de luptă. Iar cel mai întuneric e în cazărmi, unde vreun băiețel hrănește cu resturi de mâncare cățelușul pe care i l-au dat când i-au luat bărbăția.*

Auzi un pas ușor în spatele ei.

— *Khaleesi.* Vocea lui. Pot să-ți vorbesc deschis?

Dany nu se întoarse. Nu suporta să se uite la el chiar acum. Dacă ar face-o, s-ar putea să-l pălmuiască din nou. Sau să plângă. Sau să-l sărute. Și să nu știe niciodată ce e bine, ce e rău și ce e nebunie.

— Spune ce vrei, ser.

— Când Aegon Dragonul a păşit pe ţărmul Westerosului, regii din Vale, din Rock şi Reach n-au alergat să-i înmâneze coroanele lor. Dacă ai de gând să stai pe Tronul lui de Fier, trebuie să-l câştigi, aşa cum a făcut-o el, cu oţel şi cu focul dragonilor. Şi asta înseamnă să-ţi mânjeşti mâinile cu sânge înainte ca treaba să fie terminată.

Sânge şi foc, gândi Dany. Cuvintele Casei Targaryen. Le ştia de o viaţă.

— Sângele vrăjmaşilor mei am să-l vărs bucuroasă. Sângele celor nevinovaţi – e altă poveste. Opt mii de Nepătaţi îmi pot oferi. Opt mii de prunci morţi. Opt mii de câini sugrumaţi.

— Înălţimea Ta, spuse Jorah Mormont, am văzut Debarcaderul Regelui după Jaf. Au fost măcelăriţi şi prunci în ziua aceea şi bătrâni şi copii la joacă. Au fost siluite mai multe femei decât poţi număra. Există o fiară nemiloasă în fiecare bărbat, iar când îi dai acelui bărbat o sabie sau o suliţă şi-l trimiţi la război, fiara se deşteaptă. Nu e nevoie decât de mirosul sângelui ca s-o trezească. Cu toate acestea, n-am auzit ca vreun Nepătat să siluiască sau să treacă vreun oraş prin sabie, nici măcar să jefuiască – doar la comanda precisă a celor care-i conduc. Poate că sunt cărămizi, aşa cum spui, dar dacă îi cumperi, singurii câini pe care îi vor ucide de acum înainte sunt cei pe care-i vrei tu morţi. Iar tu ai câţiva câini pe care-i vrei morţi, după câte-mi amintesc.

Câinii Uzurpatorului.

— Da. Dany rămase cu privirea pierdută la luminile delicat colorate, lăsându-se mângâiată de briza sărată şi răcoroasă. Vorbeşti despre prădarea oraşelor. Răspunde-mi la o întrebare, ser: de ce Dothrakii nu au prădat niciodată

acest oraș? Arătă cu mâna: Uite-te la ziduri. Poţi vedea unde au început să se sfărâme. Acolo și acolo. Vezi vreun străjer pe turnurile astea? Eu nu. Se ascund, ser? I-am văzut astăzi pe acești fii ai harpiei, toţi războinicii lor mândri, de viță nobilă. Erau îmbrăcaţi în fuste de pânză și cel mai fioros lucru la ei era părul. Chiar și un *khalasar* modest ar putea să zdrobească acest Astapor ca pe o nucă și să arunce miezul putred dinăuntru. Așadar, spune-mi, de ce nu stă acea harpie urâtă lângă calea zeilor din Vaes Dothraki, printre alţi zei furaţi?

— Ai un ochi de dragon, *Khaleesi,* e limpede.

— Voiam un răspuns, nu un compliment.

— Există două motive. Bravii apărători ai Astaporului sunt praf în ochi, e adevărat. Nume vechi și pungi grase, care se îmbracă precum niște flagelatori Ghiscari, ca să pretindă că încă stăpânesc un vast imperiu. Fiecare dintre ei este un înalt ofiţer. În zilele de sărbătoare fac demonstraţii de luptă în arene ca să arate ce comandanţi strălucițti sunt ei, dar eunucii sunt cei care mor. În același timp, orice dușman care ar vrea să atace Astaporul știe că va trebui să-i înfrunte pe Cei Nepătaţi. Stăpânii de sclavi vor aduna toată garnizoana în apărarea orașului. Dothrakii n-au mai pornit împotriva Celor Nepătaţi de când și-au lăsat cosiţele la porţile Qohorului.

— Și al doilea motiv? vru să știe Dany.

— Cine ar ataca Astaporul? întrebă Ser Jorah. Cei din Meereen și Yunkai le sunt rivali, dar nu dușmani. Apocalipsa a distrus Valyria, cei din ţinuturile de est sunt cu toţii Ghiscari, iar dincolo de munţi se află Lhazarul. Oamenii Miei, așa cum le spuneţi voi, Dothrakii, un popor nespus de pașnic.

— Da, fu ea de acord, dar la nord de orașele

sclavilor se află marea Dothraki și două duzini de *khali* puternici cărora nu le place nimic mai mult decât să jefuiască orașele și să le ducă oamenii în sclavie.

— Să-i ducă *unde?* La ce sunt de folos sclavii, după ce le-ai ucis stăpânii? Valyria nu mai există, Qarthul se află dincolo de pustiul roșu, iar Cele Nouă Orașe Libere sunt la mii de leghe depărtare către vest. Și poți fi sigură că fiii harpiei se arată generoși cu fiecare *khal* care trece, întocmai cum fac magisterii în Pentos, în Norvos și în Myr? Ei știu că, dacă îi ospătează pe lorzii călăreți și le fac daruri, vor pleca în curând mai departe. E mai ieftin decât să lupte și mult mai sigur.

Mai ieftin decât să lupți, gândi Dany. *Da, s-ar putea să fie.* Numai de-ar putea fi la fel de ușor și pentru ea. Cât de plăcut ar fi să meargă la Debarcaderul Regelui, cu dragonii ei, și să-i plătească băieţandrului Joffrey un cufăr cu aur, ca să-l facă să plece!

— *Khaleesi?* o îndemnă Ser Jorah, după o lungă tăcere. Îi atinse ușor cotul.

Dany se scuturǎ, dându-i mâna la o parte.

— Viserys ar fi cumpărat Nepătați de toți banii pe care i-ar fi avut. Dar cândva mi-ai spus că eu semăn cu Rhaegar...

— Îmi amintesc, Daenerys.

— *Înălțimea Ta,* îl corectă ea. Prințul Rhaegar a condus în luptă oameni liberi, nu sclavi. Barbă-Albă spunea că și-a ridicat el însuși scutierii în rang de cavaler, și pe mulți alții.

— Nu exista onoare mai mare decât să-ți primești titlul de cavaler de la Prinţul Pietrei Dragonului.

— Spune-mi, atunci, când atingea un om pe umăr cu sabia lui, ce spunea? Du-te și ucide-i

pe cei slabi? Sau du-te și apără-i? La Trident, acei bărbați viteji de care vorbea Viserys, care au murit sub flamurile noastre cu însemnul dragonilor, și-au dat viața pentru că *credeau* în cauza lui Rhaegar sau fiindcă au fost cumpărați cu bani? Dany se întoarse către Mormont, își încrucișa brațele și aștepta un răspuns.

— Regina mea, rosti rar voinicul, tot ce spui este adevărat. Dar Rhaegar a pierdut Tridentul. A pierdut bătălia, a pierdut războiul, și-a pierdut regatul și și-a pierdut viața. Sângele lui a curs în vârtejuri pe râu în jos, împreună cu rubinele platoșei sale, iar Robert Uzurpatorul a trecut peste cadavrul lui, furând Tronul de Fier. Rhaegar a luptat vitejește, Rhaegar a luptat cu noblețe, Rhaegar a luptat cu onoare. Și Rhaegar *a murit*.

BRAN

Nici un drum nu străbătea văile întortocheate ale munților, prin locurile pe unde își purtau pașii acum. Între piscurile cenușii de piatră se întindeau lacuri albastre, liniștite, lungi, adânci și înguste, și nesfârșita întunecime verde a pădurilor de pin. Arămiul și auriul frunzelor de toamnă deveni o prezență mai rară după ce părăsiră pădurea lupilor, pentru a urca printre bătrânele dealuri de cremene și dispărură când acele dealuri se preschimbară în munți. Deasupra lor se înălțau acum sequoia uriași, molizi și brazi și pini, într-o nesfârșită abundență. Lăstărișul creștea rar în umbra lor, iar pădurea era așternută cu un covor de ace verzi, întunecate.

Când se rătăceau, așa cum se întâmplase o dată sau de două ori, nu trebuia decât să aștepte o noapte rece și senină, netulburată de nori, și să caute pe cer Dragonul de Gheață. Steaua albastră din ochiul dragonului arăta calea spre nord, după cum le spusese cândva Osha. Gândindu-se la Osha, Bran se întreba unde era. Și-o imagina la adăpost, la Portul Alb, cu Rickon și Câinele Lățos, mâncând țipari și pește și plăcintă fierbinte de crab, cu grăsanul Lord Manderly. Sau poate că se încălzeau la Ultima Vatră, în fața focurilor Mareluijon.

Dar viața lui Bran devenise un șir nesfârșit de zile rebegite, în spatele lui Hodor, călătorind în sus și-n jos, în coșul său.

— Sus și jos, ofta uneori Meera, în timp ce mergeau, apoi în jos și-n sus. Apoi iarăși sus și

iarăși jos. Urăsc munții ăștia afurisiți ai tăi, Prințule Bran.

— Ieri spuneai că-i iubești.

— O, da. Nobilul meu tată mi-a povestit despre munții ăștia, dar nu i-am văzut niciodată până acum. Îi iubesc mai mult decât pot spune.

Bran se strâmbă la ea.

— Dar tocmai ai spus că-i urăști.

— De ce nu se poate amândouă?

Meera ridică mâna să-l ciupească de nas.

— Pentru că sunt două lucruri diferite, insistă el. Ca ziua și noaptea, ca gheața și focul.

— Dacă gheața poate să ardă, spuse Jojen cu glasul lui solemn, atunci iubirea și ura se pot însoți. Munte sau mlaștină, n-are importanță. Pământul e unul.

— Unul, fu de acord sora lui, dar tare încreţit. Văile adânci le făceau rareori favoarea de a duce spre nord sau spre sud, astfel că se pomeneau adesea străbătând kilometri întregi în direcția greșită și erau nevoiți să facă uneori cale întoarsă.

— Dacă am fi apucat-o pe drumul regelui, acum poate am fi fost la Zid, le reamintea Bran fraților Reed. Voia să găsească cioara cu trei ochi, ca să învețe să zboare. De zeci de ori spunea, până când Meera începea să-l sâcâie, îngânându-l. Dacă am fi apucat-o pe drumul regelui, nici nu ne-ar mai fi fost atât de foame, dădea el să spună atunci.

Jos, printre dealuri, nu duseseră lipsă de mâncare. Meera era o vânătoare iscusită și se pricepea încă și mai bine la prinsul peștilor din pâraie cu harponul ei pentru broaște. Lui Bran îi plăcea s-o privească, admirându-i iuțeala, felul cum vâra harponul în apă și-l scotea cu un păstrăv argintiu zvârcolindu-se în vârf. Și mai

era și Vară care vâna pentru ei. Lupul străvechi dispărea aproape în fiecare noapte, la apusul soarelui, dar se întorcea întotdeauna înainte de primii zori, cel mai adesea cu ceva în gură, o veveriță sau un iepure.

Dar aici, printre munți, pâraiele erau mai mici și mai înghețate și vânatul mai puțin. Meera vâna și pescuia când putea, dar era mai greu, iar în unele nopți nici chiar Vară nu găsea nici o pradă. Adesea se duceau la culcare cu burțile goale.

Dar Jojen rămânea neclintit în hotărârea lui de a se ține departe de drum.

— Când dai de drumuri, dai de drumeți, spunea în stilul lui caracteristic, iar drumeții au ochi să vadă și guri să răspândească povești despre băiatul schilod, uriașul său și lupul care îi însoțește.

Jojen era mai încăpățânat ca nimeni altul, așa că înaintau greu prin ținutul sălbatic și în fiecare zi urcau puțin mai mult și erau puțin mai aproape de nord.

În unele zile ploua, în altele bătea vântul și, o dată, i-a prins o vijelie însoțită de lapoviță, atât de puternică încât până și Hodor a zbierat, cuprins de disperare. În zilele senine, li se părea adesea că sunt singurele ființe de pe lume.

— Nimeni nu locuiește aici? a întrebat o dată Meera Reed, în timp ce-și croiau drum în jurul unei ridicături de granit, mare cât Winterfellul.

— Sunt oameni, îi răspunse Bran. Umberii se află în mare parte la est de drumul regelui, dar vara își duc oile la păscut pe pajiștile înalte. Clanul Wull, la vest de munți, de-a lungul Golfului de Gheață, clanul Harclay în spatele nostru, printre dealuri, Liddle și Norrey și chiar câțiva din clanul Flint aici, sus, în cele mai

înalte locuri. Străbunica lui din partea tatălui fusese din clanul Flint care trăia în munți. Bătrâna Nan spunea că sângele ei îl făcea pe Bran, înainte să cadă, atât de înnebunit după cățărat. Dar ea murise cu ani și ani înainte ca el să se nască, chiar înainte să se nască tatăl său.

— Wull? făcu Meera. Jojen, n-a fost un Wull cu tata, în timpul războiului?

— Theo Wull. Jojen răsufla greu, obosit de urcuș. Căldări, așa îi spuneau.

— Ăla e blazonul lor, spuse Bran, trei căldări maro pe fond albastru, cu o margine din carouri albe și gri. Lordul Wull a venit o dată la Winterfell, să-și declare loialitatea și să discute cu tata, și avea căldările pe scut. Dar nu e un lord adevărat. De fapt, este, dar i se spune *Wullul,* și mai sunt clanurile Knott și Norey și Liddle. La Winterfell, le spuneam lorzi, dar oamenii lor nu le spun așa.

Jojen Reed se opri să-și tragă sufletul.

— Crezi că acești oameni ai munților știu că suntem aici?

— Știu. Bran îi văzuse urmărindu-i, nu cu ochii lui, ci cu ochii mai ageri ai lui Vară, cărora nu le scăpa aproape nimic. Nu ne vor deranja, atât timp cât nu încercăm s-o ștergem cu caprele și cu caii lor.

Și așa a și fost. O singură dată s-au întâlnit cu câțiva oameni ai muntelui, când o ploaie rece ca gheața a izbucnit pe neașteptate, trimițându-i în căutarea unui adăpost. Vară le găsi locul, adulmecând o peșteră mică, în spatele crengilor gri-verzui ale unui sequoia înalt, dar când Hodor intră, aplecându-se, pe sub ieșitura de piatră, Bran zări strălucirea portocalie a unui foc, undeva mai departe și își dădu seama că nu erau singuri.

— Haideți înăuntru și încălziți-vă, strigă un

glas de bărbat. E destulă piatră deasupra capetelor noastre ca să ne apere pe toți de ploaie.

Le oferi plăcinte de ovăz și sângerete și o înghițitură de bere dintr-o ploscă de piele pe care o avea la el, dar nu-și spuse numele și nici nu-i întrebă cum îi cheamă. Bran socoti că e un Liddle. Catarama cu care era prinsă mantia lui din blană de veveriță era din aur și bronz și avea forma unui con de pin, iar clanul Liddle avea conuri pe partea albă a scuturilor jumătate verzi, jumătate albe.

— E departe Zidul? îl întrebă Bran, în timp ce așteptau ca ploaia să se oprească.

— Nu mai departe decât zboară corbul, răspunse bărbatul din clanul Liddle, dacă asta era. Dar departe pentru cei ce nu au aripi.

Bran începu să spună:

— Sunt sigur că acum am fi acolo, dacă...

— ... am fi luat-o pe drumul regelui, îl completă Meera.

Bărbatul scoase un cuțit și începu să cioplească un băț.

— Pe când la Winterfell se afla un Stark, o fecioară putea să umble pe drumul regelui în rochie de gală și să rămână neatinsă, iar drumeții puteau găsi un foc, pâine și sare la multe hanuri și cetăți. Dar nopțile sunt mai reci acum și ușile sunt închise. În pădurea lupilor sunt calmari aurii și pe drumul regelui umblă oameni jupuiți, căutând străini.

Frații Reed schimbară o privire.

— Oamenii jupuiți? întrebă Jojen.

— Băieții Bastardului, da. Era mort, dar acum nu mai e. Și plătește bani frumoși de argint pentru blănuri de lup, se zice, și poate de aur, pentru o vorbă despre un alt mort umblător. Se uită la Bran când spuse asta, și la

Vară, care stătea întins lângă el. Cât despre Zid, continuă omul, nu e un loc unde m-aș duce. Bătrânul Urs a dus Rondul în pădurile bântuite și nu s-au mai întors decât corbii lui, fără să aducă nici un mesaj. *Aripi negre, cuvinte întunecate,* spunea mama, dar când păsările zboară fără o vorbă, asta mi se pare și mai întunecat. Scormoni cu băţul în foc. Era altfel pe când la Winterfell era un Stark. Dar bătrânul lup a murit, iar lupul tânăr a plecat la sud, să joace jocul de-a tronurile, și nu ne-a lăsat decât năluci.

— Lupii vor veni din nou, spuse Jojen solemn.

— Și de unde știi tu, băiete?

— Am visat.

— În unele nopți o visez pe mama pe care am îngropat-o acum nouă ani, zise bărbatul, dar când mă trezesc, nu se întoarce la noi.

— Există vise și vise, lordul meu.

— Hodor, zise Hodor.

Petrecură noaptea aceea împreună, căci ploaia nu se opri până după ce se întunecase de mult și numai Vară părea dornic să părăsească peștera. Când din foc nu mai rămase decât jăraticul, Bran îl lăsă să plece. Lupul străvechi nu simțea umezeala la fel ca oamenii, iar noaptea îl chema. Lumina lunii zugrăvea pădurile ude în nuanțe de argintiu și transforma în alb cenușiul piscurilor. Bufnițele țipau prin întuneric și zburau în tăcere printre pini, în timp ce capre alburii umblau pe coamele munților. Bran închise ochii și se lăsă pradă visului de lup, mirosurilor și sunetelor nopții adânci.

Când se treziră, în dimineața următoare, focul era stins și bărbatul Liddle dispăruse, dar le lăsase o bucată se sângerete și o duzină de

plăcinte de ovăz, învelite cu grijă într-o pânză verde cu alb. Unele dintre plăcinte erau umplute cu semințe de pin, altele cu mure. Bran mâncă una din fiecare și tot nu știa care îi place mai mult. Într-o bună zi, la Winterfell va stăpâni iarăși Casa Stark și atunci va trimite după clanul Liddle și le va plăti însutit pentru fiecare sămânță de pin și pentru fiecare mură.

Drumul pe care îl urmau era ceva mai ușor în ziua aceea și, către prânz, soarele străpunse norii. Bran stătea în coșul lui din spatele lui Hodor și se simțea aproape mulțumit. O dată ațipi, adormit de legănatul domol al mersului uriașului grăjdar și de sunetul zumzăit pe care îl scotea uneori în timp ce mergea. Meera îl trezi cu o atingere ușoară pe braț.

— Privește, zise ea, arătând către cer cu harponul ei pentru broaște, un vultur.

Bran își înălță capul și îl văzu, cu aripile-i cenușii desfăcute, neclintite, ca și cum ar pluti pe vânt. Îl urmări cu privirea în timp ce se înălța, în cercuri, întrebându-se cum ar fi să se avânte și el prin lume atât de ușor. *Chiar mai bine decât să te cațeri.* Încercă să ajungă până la vultur, să lase în urmă trupul schilod și să se ridice la cer, alături de el, așa cum i se alătura lui Vară. *Cei ce au viziunea verde o pot face. Ar trebui să pot și eu.* Încercă și iar încercă, până când vulturul se pierdu în ceața aurie a după-amiezii.

— A dispărut, zise el dezamăgit.

— Vom vedea alții, spuse Meera. Trăiesc acolo, sus.

— Bănuiesc.

— Hodor, spuse Hodor.

— Hodor, îl aprobă Bran.

Jojen lovi cu piciorul un con de pin.

— Cred că lui Hodor îl place când îi spui

numele.

— Hodor nu e numele lui adevărat, explică Bran. E doar un cuvânt pe care-l spune. Numele lui adevărat este Walder, așa mi-a spus Bătrâna Nan. Era bunica bunicii lui sau așa ceva. Îl întrista să vorbească despre Bătrâna Nan. Crezi că au omorât-o oamenii de fier? Nu i-au văzut trupul la Winterfell. Acum, că se gândea, nu-și amintea să fi văzut vreo femeie moartă. N-a făcut niciodată rău nimănui, nici măcar lui Theon. Doar spunea povești. Theon n-ar face rău unei asemenea femei. Așa-i?

— Unii oameni fac rău altora doar fiindcă pot, răspunse Jojen.

— Dar nu Theon era cel care omora la Winterfell, adăugă Meera. Prea mulţi dintre morţi erau oameni de fier. Își mută harponul în mâna cealaltă. Amintește-ți poveștile Bătrânei Nan, sunetul glasului ei. Atât timp cât vei face asta, o parte din ea va trăi mereu în tine.

— Îmi voi aminti, promise el.

Urcară fără o vorbă multă vreme, pe o cărare întortocheată ce străbătea coama înaltă dintre două piscuri stâncoase. Pini sfrijiţi se agăţau de versanţii dimprejur. Înainte, departe, Bran vedea sclipirea de gheaţă a unui pârâu, rostogolindu-se în josul unui versant. Se pomeni ascultând respiraţia lui Jojen și scârţâitul acelor de pin sub picioarele lui Hodor.

— Știţi vreo poveste? îi întrebă din senin pe fraţii Reed.

Meera râse.

— O, câteva.

— Câteva, recunoscu fratele ei.

— Hodor, spuse Hodor, zumzăind.

— Aţi putea spune una, zise Bran. În timp ce mergem. Lui Hodor îi plac poveștile cu cavaleri.

Și mie.

— Nu este nici un cavaler la Gât, spuse Jojen.

— Deasupra apei, îl corectă sora lui. Dar mlaștinile sunt pline de cavaleri morți.

— E adevărat, fu de acord Jojen. Andali și oameni de fier. Freyi și alți nebuni, toți acei mândri luptători care au pornit să cucerească Apa Cenușie. Nici unul n-a putut s-o găsească. Intră în Gât și nu mai ies. Și, mai devreme sau mai târziu, nimeresc în mlaștini și se scufundă sub povara oțelului și se înnecă acolo, în armurile lor.

Gândul la cavalerii înecați sub ape îi dădea lui Bran fiori. Dar nu protestă, *îi plăceau* fiorii.

— A fost odată un cavaler, începu Meera, în anul falsei primăveri. Cavalerul Copacului Surâzător i se spunea. Se poate să fi fost un om al mlaștinilor, cavalerul acela.

— Sau nu. Fața lui Jojen era pătată de umbre verzi. Prințul Bran a auzit povestea asta de o sută de ori, sunt sigur.

— Nu, protestă Bran. N-am auzit-o. Și dacă am auzit-o, nu contează. Uneori Bătrâna Nan spunea aceeași poveste, dar nu ne supăram niciodată, dacă era o poveste frumoasă. Poveștile vechi sunt ca prietenii vechi, spunea ea. Trebuie să le vizitezi din când în când.

— E adevărat. Meera mergea cu scutul pe spate, dând la o parte, cu harponul ei de prins broaște, câte o creangă care-i ieșea în cale. Tocmai când Bran începea să creadă că nu-i va spune, până la urmă, povestea, fata începu din nou: A fost odată un flăcău ciudat care trăia la Gât. Era mic, ca toți oamenii mlaștinilor, dar viteaz și isteț, și puternic pe deasupra. A crescut vânând, pescuind și cățărându-se în copaci și a învățat toate vrăjile poporului meu.

Bran era aproape sigur că nu mai auzise

niciodată povestea aceasta.

— Avea vise verzi, ca Jojen?

— Nu, răspunse Meera, dar putea să respire noroi și să alerge pe frunze, să transforme pământul în apă și apa în pământ, doar cu o șoaptă. Putea vorbi cu copacii și putea să țească cuvinte și să facă să apară și să dispară castele.

— Aș vrea să pot și eu, zise Bran pe un ton plângător. Când se întâlnește cu cavalerul copacului?

Meera se strâmbă la el.

— Mai devreme, dacă un anume prinț ar tăcea din gură.

— Întrebam și eu...

— Flăcăul cunoștea vrăjile mlaștinilor, continuă ea, dar voia mai mult. Arareori călătoresc oamenii poporului nostru departe de casă, știi. Suntem oameni mici și obiceiurile noastre le par unora ciudate, așa că oamenii mari nu ne tratează întotdeauna cu blândețe. Dar flăcăul acesta era mai cutezător ca alții și, într-o zi, când a devenit bărbat, a hotărât să părăsească mlaștinile și să viziteze Insula Chipurilor.

— Nimeni nu vizitează Insula Chipurilor, obiectă Bran. Acolo locuiesc oamenii verzi.

— Tocmai pe ei voia să-i găsească. Așa că s-a îmbrăcat cu o cămașă cusută cu solzi de bronz, așa, ca a mea, a luat un scut de piele și un harpon pentru prins broaște, ca al meu, și a pornit, vâslind într-o barcă mică de piele, în josul Furcii Verzi.

Bran închise ochii, încercând să-l vadă pe omul din barca mică de piele. În mintea lui, oamenii mlaștinilor arătau ca Jojen, doar că mai bătrâni, mai puternici și îmbrăcați ca Meera.

— A trecut pe lângă Gemeni noaptea, ca Freyii să nu-l atace și, când a ajuns la Trident, a

părăsit râul, și-a pus barca pe cap și a început să meargă pe jos. I-a luat multe zile, dar în cele din urmă, a ajuns la Ochiul Zeilor, a aruncat barca în lac și a vâslit către Insula Chipurilor.

— S-a întâlnit cu oamenii verzi?

— Da, răspunse Meera, dar asta e altă poveste și nu am s-o spun eu. Prințul meu a cerut povești cu cavaleri.

— Sunt buni și oamenii verzi.

— Da, sunt, îl aprobă ea, dar nu mai spuse nimic despre ei. Toată iarna aceea, flăcăul mlaștinilor a stat pe insulă, dar când a sosit primăvara, a auzit chemarea lumii largi și a știut că sosise vremea să plece. Barca lui de piele era exact acolo unde o lăsase, așa că și-a luat rămas-bun și a vâslit către țărm. A vâslit și a vâslit și, în cele din urmă, a văzut turnurile înalte ale unui castel înălțându-se lângă lac. Turnurile erau și mai înalte, pe măsură ce se apropia de țărm, până când își dădu seama că acesta era, negreșit, cel mai mare castel din lume.

— Harrenhal! știu Bran pe dată. Era Harrenhalul!

Meera zâmbi.

— Așa să fie? Sub zidurile castelului, văzu corturi de mai multe culori, flamuri strălucitoare, pârâind în bătaia vântului, și cavaleri cu zale și platoșe, călare pe cai îmbrăcați în armură. Simțea miros de carne friptă, auzea râsete și goarnele vestitorilor sunând. Un mare turnir era pe cale să înceapă și campioni din întreaga lume veniseră să se întreacă. Regele însuși era de față, cu fiul său, prințul dragon. Veniseră Săbiile Albe, să primească un nou frate în rândurile lor. Lordul furtunii era și el acolo și lordul trandafirului, de asemenea. Marele leu al stâncii se certase cu

regele și nu era prezent, dar mulți dintre cavalerii și purtătorii lui de flamuri veniseră, oricum. Flăcăul mlaștinilor nu mai văzuse niciodată un spectacol atât de grandios și știa că s-ar putea să nu mai aibă un asemenea prilej. O parte din el își dorea cu ardoare să participe.

Bran cunoștea foarte bine acel sentiment. Pe când era mic, nu visase la altceva decât să fie cavaler. Dar asta se întâmplase înainte să cadă și să-și piardă picioarele.

— Fiica măreţului castel domnea ca regină a dragostei și a frumuseții, la deschiderea turnirului. Cinci campioni au jurat să-i apere coroana, cei patru fraţi ai ei din Harrenhal și renumitul său unchi, un cavaler alb din Garda Regelui.

— Era o fată frumoasă?

— Era, spuse Meera, săltând peste o piatră, dar mai erau și altele, mai frumoase. Una dintre ele era soția prințului dragon, care venise însoţită de o duzină de doamne de companie. Cavalerii le-au cerut cu toții panglici, să și le lege la sulițe.

— N-o să fie o poveste din aia de dragoste, nu-i așa? întrebă Bran, bănuitor. Lui Hodor nu-i plac așa de mult.

— Hodor, zise Hodor prietenos.

— Îi plac poveștile cu cavaleri care se luptă cu monștri.

— Uneori cavalerii sunt monștri, Bran. Micul flăcău al mlaștinilor străbătea câmpul, bucurându-se de ziua caldă de primăvară, fără să facă rău nimănui, când fu atacat de trei scutieri. Nu avea nici unul mai mult de cincisprezece ani, dar chiar și așa, erau cu toții mai voinici ca el. Aceasta era lumea *lor* și știau asta, iar el nu avea nici un drept să fie acolo. I-au smuls sulița și l-au doborât la pământ,

înjurându-l și numindu-l mâncător de broaște.

— Erau Walderi? Îi părea a fi ceva ce Micul Walder Frey ar fi putut face.

— Nici unul nu și-a dat numele, dar le-a reținut bine chipurile, ca să se poată răzbuna pe ei mai târziu. Îl trânteau la pământ ori de câte ori încerca să se ridice și îl loveau cu picioarele când se chircea pe jos. Dar apoi au auzit un răget: „Cel pe care-l loviți e omul tatălui meu", a urlat lupoaica.

— O lupoaică pe patru picioare sau pe două?

— Pe două, răspunse Meera. Lupoaica s-a năpustit asupra scutierilor cu o sabie de turnir și i-a împrăștiat pe toți. Omul mlaștinilor era plin de sânge și de vânătăi, așa că îl duse în vizuina ei, să-i curețe rănile și să i le lege cu pânză. Acolo, cavalerul i-a întâlnit pe frații ei de haită: lupul fioros care le era căpetenie, lupul liniștit de lângă el și puiul, care era cel mai tânăr dintre cei patru.

În seara aceea, avea să fie mare ospăț la Harrenhal, pentru a marca deschiderea turnirului, și lupoaica a insistat ca flăcăul să ia parte. Era de obârșie nobilă și avea dreptul la un loc la masă, la fel ca oricare altul. Lupoaica nu era ușor de refuzat, așa că flăcăul mlaștinilor l-a lăsat pe puiul de lup să-i găsească straie potrivite pentru ospățul unui rege și a pornit către mărețul castel.

Sub acoperișul lui Harren, a mâncat și a băut cu lupii și cu mulți cavaleri loiali acestora, oamenii măgurilor, elani, urși și tritoni. Prințul dragon a cântat un cântec atât de trist încât lupoaica fecioară a început să se smiorcăie, dar când frățiorul ei a tachinat-o, i-a turnat vin pe cap. Un frate în negru a luat cuvântul, cerând cavalerilor să se alăture Rondului de Noapte. Lordul furtunii l-a învins pe cavalerul craniilor

și al săruturilor într-un duel al cupelor de vin. Flăcăul mlaștinilor a văzut o fecioară cu ochi de purpură, surâzători, dansând cu o sabie albă, cu un șarpe roșu, cu lordul grifonilor și, în cele din urmă, cu lupul cel liniștit... dar asta numai după ce lupul fioros a vorbit cu ea, în numele unui frate prea sfios ca să se ridice de la locul său.

În mijlocul acestei veselii, flăcăiașul mlaștinilor i-a zărit pe cei trei scutieri care îl atacaseră. Unul slujea un cavaler al furcii, altul un cavaler al porcului spinos, în timp ce ultimul era în slujba unui cavaler cu două turnuri pe tunică, un blazon pe care toţi oamenii mlaștinilor îl cunoșteau bine.

— Freyii? zise Bran. Freyii de la Răscruce?

— Cum mă vezi și cum te văd, îl aprobă Meera. Lupoaica i-a văzut și ea și i-a arătat fraţilor săi. „Ţi-aș putea găsi un cal și o armură pe potrivă", s-a oferit puiul de lup. Micul om al mlaștinilor i-a mulţumit, dar nu i-a dat nici un răspuns. Avea inima sfâșiată. Oamenii mlaștinilor sunt mai mici decât majoritatea oamenilor, dar la fel de mândri. Flăcăul nu era cavaler, nu mai mult decât oricare altul dintre ai lui. Noi stăm în bărci mai des decât pe cal, iar mâinile noastre sunt făcute pentru vâsle, nu pentru sulițe. Oricât de mult și-ar fi dorit să se răzbune, se temea că nu va reuși decât să se facă de râs sau să-și facă semenii de rușine. Lupul cel liniștit i-a oferit un loc în cortul său în noaptea aceea, dar înainte de a adormi, a îngenuncheat pe malul lacului, privind peste apă către locul unde ar fi trebuit să se afle Insula Chipurilor, și a rostit o rugăciune către zeii vechi ai Nordului și ai Gâtului...

— N-ai auzit niciodată povestea asta de la tatăl tău? întrebă Jojen.

— Bătrâna Nan era cea care spunea povești. Meera, continuă, nu te poţi opri aici.

Hodor trebuie să fi simţit același lucru.

— Hodor, spuse el, iar apoi: Hodor, hodor, hodor, hodor.

— Ei, bine, zise Meera, dacă vrei să auzi continuarea...

— Da. *Spune-o!*

— Cinci zile de turnir erau planificate, povesti ea. Aveau să aibă loc și o mare încăierare între șapte adversari, un concurs de tras cu arcul și de aruncare cu toporul, o cursă de cai și un turnir al cântăreţilor...

— Lasă toate astea, se foi Bran nerăbdător în coșul său din spatele lui Hodor. Spune despre turnir.

— Cum poruncește prinţul meu. Fiica acelui castel era regina iubirii și a frumuseţii, cu patru fraţi și un unchi s-o apere, dar toţi cei patru fii ai Harrenhalului au fost învinși din prima zi. Învingătorii lor ajungeau pentru scurt timp campioni, până când erau, la rândul lor, înfrânţi. S-a întâmplat că sfârșitul primei zile l-a găsit pe cavalerul porcului spinos câștigându-și un loc printre campioni, iar în dimineaţa celei de-a doua zile, cavalerul furcii și cavalerul celor două turnuri erau și ei victorioși. Dar târziu, în după-amiaza celei de-a doua zile, pe când umbrele începeau să se alungească, în arenă și-a făcut apariţia un cavaler misterios.

Bran clătină din cap, cunoscător. Cavalerii misterioși apăreau adesea în turniruri, cu coifuri ce le ascundeau feţele și scuturi care erau fie fără blazon, fie cu un blazon ciudat. Uneori, erau campioni renumiţi ai deghizării. Cavalerul dragon câștigase odată un turnir în chip de Cavaler al lacrimilor, ca să-și poată numi sora regina iubirii și a frumuseţii, în locul

amantei regelui. Și Barristan cel Viteaz îmbrăcase armura unui cavaler misterios, prima oară când avea doar zece ani.

— Era micul om al mlaștinilor, pun prinsoare.

— Nimeni nu știa, spuse Meera, dar cavalerul misterios era mic de statură și îmbrăcat într-o armură care nu i se potrivea, făcută din bucăți și bucățele. Blazonul de pe scutul lui era copacul inimii, copacul vechilor zei, un copac alb cu o față roșie, surâzătoare.

— Poate că venea din Insula Chipurilor, spuse Bran. Era verde? În poveștile Bătrânei Nan, protectorii aveau pielea verde-închis și frunze în loc de păr. Uneori aveau și coarne, dar Bran nu vedea cum ar fi putut cavalerul misterului să poarte coif dacă ar fi avut coarne. Sunt sigur că vechii zei l-au trimis.

— Poate că da. Cavalerul misterului și-a înclinat sulița în fața regelui și a pornit călare spre marginea arenelor, unde își aveau pavilioanele cei cinci campioni. Știi care sunt cei trei pe care i-a înfruntat.

— Cavalerul porcului spinos, cavalerul furcii și cavalerul turnurilor gemene. Bran auzise destule povești ca să știe atâta lucru. Era micul om al mlaștinilor, ți-am zis eu.

— Oricine o fi fost, zeii au dat putere brațului său. Cavalerul porcului spinos a căzut primul, pe urmă cavalerul furcii și la urmă cavalerul turnurilor gemene. Nici unul dintre ei nu era foarte îndrăgit, astfel că oamenii din popor l-au ovaționat frenetic pe Cavalerul Copacului Surâzător, cum a fost numit în curând noul campion. Când inamicii săi au căutat să-și răscumpere calul și armura, Cavalerul Copacului Surâzător le-a vorbit cu glas de tunet, prin coiful său, zicând: „Învățați-

vă scutierii ce înseamnă onoarea. Asta va fi un preț al răscumpărării destul de bun!" După ce cavalerii învinși și-au pedepsit aspru scutierii, și-au primit înapoi caii și armurile. Și astfel, rugăciunea flăcăiașului mlaștinii a primit răspuns... de la oamenii verzi sau de la vechii zei sau de la copiii pădurii, cine poate spune?

Era o poveste bună, hotărî Bran, după ce stătu pe gânduri o clipă sau două.

— Apoi ce s-a întâmplat? Cavalerul Copacului Surâzător a câștigat turnirul și s-a căsătorit cu o prințesă?

— Nu, răspunse Meera. În seara aceea, la marele castel, lordul furtunii și cavalerul craniilor și al săruturilor au jurat fiecare să-i scoată masca, iar regele însuși a îndemnat oamenii să-l înfrunte, declarând că chipul din spatele coifului nu-i era prieten. Dar în dimineața următoare, când goarnele au sunat și regele s-a așezat la locul său, doar doi campioni și-au făcut apariția.

Cavalerul Copacului Surâzător dispăruse. Regele era foc și pară, și chiar și-a trimis fiul, prințul dragon, în căutarea bărbatului misterios, dar nu i-au găsit decât scutul pictat, atârnat în părăsire într-un copac. În cele din urmă, prințul dragon a câștigat acel turnir.

— Oh. Bran cugetă la poveste vreme îndelungată. A fost o poveste bună. Dar ar fi trebuit să fi fost atacat de cei trei cavaleri, nu de scutierii lor. Atunci micul om al mlaștinii i-ar fi putut omorî pe toți. Partea cu răscumpărarea a fost stupidă. Iar cavalerul misterios trebuia să câștige turnirul, învingând fiecare inamic, și s-o numească pe fecioara lupoaică regina iubirii și a frumuseții.

— A fost regina iubirii și a frumuseții, zise Meera, dar asta e o altă poveste, mai tristă.

— Ești sigur că n-ai mai auzit povestea asta până acum, Bran? întrebă Jojen. Nobilul tău tată nu ți-a spus-o niciodată?

Bran scutură din cap. Ziua era pe sfârșite și umbrele lungi se furișau în josul versanților, răsfirând degete negre printre pini. *Dacă micul om al mlaștinilor a putut vizita Insula Chipurilor, poate că aș putea și eu.* Toate poveștile erau de acord că oamenii verzi aveau stranii puteri magice. Poate că l-ar ajuta să meargă din nou, poate chiar l-ar transforma într-un cavaler. *Ei l-au transformat pe micul om al mlaștinilor în cavaler, chiar dacă numai pentru o zi,* gândi el. *O zi ar fi de ajuns.*

DAVOS

Celula era mai caldă decât îi era îngăduit oricărei celule.

Era întunecoasă, da. O lumină portocalie, pâlpâitoare, cădea printre vechile zăbrele de fier, dinspre torța din suportul de pe zidul de dincolo, dar jumătatea din spate a celulei rămânea înecată în beznă. Era și umedă, așa cum era de așteptat pe o insulă precum Piatra Dragonului, unde marea era mereu aproape. Și erau șobolani, la fel de mulți cum te puteai aștepta să fie în orice temniță, și câțiva în plus.

Dar Davos nu se putea plânge de frig. Culoarele netede de piatră de sub masiva Piatră a Dragonului erau mereu calde, iar Davos auzise adesea spunându-se că deveneau din ce în ce mai calde, pe măsură ce coborau. Davos se afla mult sub castel și zidul celulei era adesea cald la atingere, când își lipea palma de el. Probabil că vechile povești erau adevărate și Piatra Dragonului era construită din pietrele iadului.

Când l-au adus aici, fusese bolnav. Tusea care îl chinuia de la bătălie încoace se agravase și o febră pusese, de asemenea, stăpânire pe el. Buzele îi erau pline de bășici și căldura celulei nu l-a împiedicat să tremure. *Nu voi zăbovi mult în locul acesta,* își amintea că gândise. *Voi muri curând aici, în întuneric.*

Dar a descoperit că se înșelase în privința aceasta, ca în aproape toate privințele. Își amintea ca prin ceață mâini blânde, un glas ferm și chipul tânărului Maester Pylos aplecat

deasupra lui. Îi dădea să bea supă fierbinte de usturoi și lapte de mac, să-i alunge durerile și frisoanele. Laptele macului l-a făcut să doarmă și, în somn, i-au pus lipitori, să curețe sângele stricat. Sau așa presupunea, după urmele pe care le avea pe brațe când s-a trezit. Nu după mult timp, tusea s-a oprit. Bășicile îi dispăruseră, iar supa avea în ea bucăţi de pește alb, de morcovi și de ceapă. Și într-o zi, și-a dat seama că se simte mai puternic decât s-a simţit vreodată de când *Betha Neagră* s-a zdruncinat sub picioarele lui și l-a aruncat în râu.

Avea doi temniceri să se ocupe de el. Unul era voinic și îndesat, cu umeri musculoși și mâini imense, puternice. Purta o armură din piele cu ţinte de fier și de două ori pe zi îi aducea lui Davos o strachină cu terci de ovăz. Uneori, îl îndulcea cu miere sau turna în el câteva picături de lapte. Celălalt temnicer era mai în vârstă, gârbovit și pământiu la faţă, cu părul unsuros, nespălat și pielea solzoasă. Purta o jiletcă din catifea albă, cu un cerc de stele brodat pe piept cu fir de aur. Îi venea prost, fiind scurtă și prea largă în același timp și, pe deasupra, era slinoasă și ruptă. El îi aducea lui Davos talere cu carne și păsat sau tocană de pește și, o dată, i-a adus chiar o jumătate de plăcintă cu mreană. Mreana a fost atât de săţioasă încât n-a putut s-o digere, dar oricum, a fost o mâncare aleasă pentru un prizonier.

Nici soarele, nici luna nu străluceau în carceră; nici o fereastră nu străpungea zidurile groase de piatră. Putea deosebi ziua de noapte doar după temniceri. Nici unul nu-i vorbea, deși știa că nu erau muţi; uneori îi auzea rostind câteva vorbe, când schimbau garda. Nici măcar nu voiau să-i spună cum îi cheamă, așa că le-a dat el nume. Pe cel scund și voinic l-

a numit Terci, iar pe cel gârbov și pământiu, Mreană, după plăcintă. Număra zilele după mesele pe care i le aduceau și după schimbarea torţelor din suportul din afara celulei.

În întuneric, omul începe să se simtă singur și tânjește după glas omenesc. Davos vorbea cu temnicerii ori de câte ori veneau în celulă, fie ca să-i aducă mâncare, fie ca să îi schimbe căldarea cu dejecţii. Știa că ar fi surzi dacă le-ar cere libertate sau îndurare; în schimb, le punea întrebări, sperând că poate, într-o zi, unul îi va răspunde.

Ce se mai aude despre război? întreba el, și: *Regele e bine?* întreba de fiul său Devan și despre Prinţesa Shireen și despre Salladhor Saan. *Cum e vremea?* întreba, și: *Au început furtunile de toamnă? Mai călătoresc corăbiile pe Marea Îngustă?*

Indiferent ce întreba, nu răspundeau niciodată, deși uneori, Terci îi arunca o privire și, pentru o fracţiune de secundă, Davos avea impresia că era gata să vorbească. Cu Mreană nu era nici măcar atât. *Pentru el nu sunt un om,* gândi Davos, *doar o piatră care mănâncă, își face nevoile și vorbește.* După o vreme, hotărî că Terci îi plăcea mult mai mult. Terci, cel puţin, părea să fie conștient că e un om viu și avea un fel de bunătate bizară. Davos bănuia că hrănea șobolanii, de aceea erau atât de mulţi. Odată, i s-a părut că-l aude vorbindu-le, ca unor copii, dar poate că doar visase.

N-au de gând să mă lase să mor, își dădu el seama. *Mă ţin în viaţă, pentru un motiv numai de ei știut.* Nu-i plăcea să-și închipuie care ar putea fi motivul. Lordul Sunglass fusese închis o vreme în celulele de sub Piatra Dragonului, la fel și fiii lui Ser Hubard Rambton. Cu toţii sfârșiseră pe rug. *Ar fi trebuit să mă las în voia*

mării, gândea Davos, stând cu privirea pierdută la torța de dincolo de gratii. *Sau să las corabia să treacă pe lângă mine, să mă sfârșesc pe stânca mea. Aș prefera să hrănesc crabi decât flăcări.*

Pe urmă, într-o seară, pe când își termina cina, Davos a simțit dintr-odată o fierbințeală ciudată revărsându-se asupra lui. Își ridică ochii, privind printre zăbrele și o zări acolo, în stacojiu aprins, cu rubinul ei mare la gât, cu ochii roșii strălucind la fel de puternic ca torța care o scălda în lumină.

— Melisandre, spuse el, cu un calm pe care nu-l simțea.

— Cavaler Ceapă, răspunse ea, la fel de calm ca și cum cei doi s-ar fi întâlnit pe o scară sau în curte și ar fi schimbat saluturi politicoase. Ești bine?

— Mai bine decât am fost.

— Îți lipsește ceva?

— Regele meu. Fiul meu. Ei îmi lipsesc. Împinse strachina la o parte și se ridică. Ai venit să mă arzi?

Ochii ei străini și roșii îl cercetară printre gratii.

— Acesta e un loc urât, nu-i așa? Un loc întunecat și murdar. Bunul soare nu strălucește aici, nici luminoasa lună. Ridică o mână către torța de pe perete. Asta e tot ce există între tine și întuneric, Cavaler Ceapă. Micul foc, acest dar al lui R'hllor. Să-l sting?

— Nu. Davos înainta către zăbrele. Te rog. Nu credea c-ar putea suporta să fie lăsat singur în bezna necruțătoare, doar în tovărășia șobolanilor.

Buzele femeii roșii se arcuiră în sus, într-un zâmbet.

— Așadar, ai ajuns să iubești focul, s-ar

părea.

— Am nevoie de torță. Mâinile i se încleștară și i se descleștară. *N-o voi implora, nu voi face asta.*

— Eu sunt asemeni acestei torțe, Ser Davos. Suntem amândouă unelte ale lui R'hllor. Am fost create cu un singur scop – să ținem întunericul la liman. Crezi asta?

— Nu. Probabil ar fi trebuit să mintă și să-i spună ceea ce voia să audă, dar Davos era prea obișnuit să spună adevărul. Ești mama întunericului. Am văzut asta în adâncurile Capătului Furtunii, când ai născut sub ochii mei.

— Bravul Ser Davos se teme oare într-atât de o umbră trecătoare? Curaj, atunci. Umbrele trăiesc doar când se nasc din lumină, iar focurile regelui ard atât de mocnit încât nu îndrăznesc să mă mai hrănesc din ele, ca să zămislesc un alt fiu. Asta l-ar putea ucide. Melisandre se apropie. Dar cu un alt bărbat... un bărbat ale cărui flăcări ard încă fierbinți și înalte... Dacă vrei cu adevărat să slujești cauza regelui tău, vino în camera mea într-o noapte. Ți-aș putea dărui plăcere așa cum n-ai cunoscut vreodată și, cu focul vieții tale, aș putea face...

— ... o oroare. Davos se dădu înapoi. Nu vreau nimic de la tine, doamna mea. Nici de la zeul tău. Fie să mă apere Cei Șapte.

Melisandre oftă.

— Ei nu l-au apărat pe Guncer Sunglass. S-a rugat de trei ori în ziua aceea și a purtat șapte stele cu șapte colțuri pe scut, dar când R'hllor și-a întins mâna, rugăciunile lui s-au transformat în țipete și a ars. De ce să te agăți de acești falși zei?

— I-am slăvit toată viața.

— Toată viața, Davos Seaworth? E ca și cum

ai spune *așa a fost ieri.* Clătină din cap cu tristeţe. Nu te-ai temut niciodată să le spui regilor adevărul; de ce pe tine te minţi? Deschide ochii, cavalere.

— Ce-ai vrea să văd?

— Cum e făcută lumea. Adevărul care te înconjoară, limpede ca lumina zilei. Noaptea e întunecoasă și plină de spaime, ziua strălucitoare și frumoasă și plină de speranţă. Una este neagră, cealaltă albă. Există gheaţă și există foc. Ură și iubire. Amar și dulce. Bărbat și femeie. Durere și încântare. Iarnă și vară. Rău și bine. Făcu un pas către el: *Moarte și viaţă.* Peste tot, contrarii. Peste tot, lupta.

— Lupta? întrebă Davos.

— Lupta, confirmă ea. *Există doi,* Cavaler Ceapă. Nu șapte, nu unul, nici o sută sau o mie. *Doi!* Crezi că am străbătut jumătate de lume doar ca să așez un alt rege de prisos pe un alt tron gol? Războiul se poartă de la începutul timpului și, înainte să se sfârșească, toţi oamenii trebuie să aleagă de ce parte vor să fie. De o parte este R'hllor, Stăpânul Luminii, Inima Focului, Zeul Flăcării și al Umbrei. Împotriva lui se află Marele Celălalt, al cărui nume nu trebuie rostit, Stăpânul Întunericului, Sufletul Gheţii, Zeul Nopţii și al Spaimei. Noi nu avem de ales între Baratheon și Lannister, între Greyjoy și Stark. Noi moartea o alegem, sau viaţa. Întunericul sau lumina. Strânse gratiile celulei cu mâinile-i albe și subţiri. Imensul rubin de la gâtul ei părea că vibrează, cu o sclipire proprie. Așadar, spune-mi, Ser Davos Seaworth, și spune-mi sincer, inima ta arde cu lumina strălucitoare a lui R'hllor? Sau este neagră și rece și plină de viermi? Întinse mâna printre zăbrele și îi atinse pieptul cu trei degete, vrând parcă să-i simtă adevărul prin carne, prin

lână și prin piele.

— Inima mea, răspunse Davos domol, e plină de îndoieli.

Melisandre oftă.

— Ahhhh, Davos. Bunul cavaler e sincer până în ultima clipă, până în ziua întunericului său. E bine că nu m-ai mințit. Aș fi știut. Slujitorii Celuilalt ascund adesea inimi negre într-o lumină orbitoare, așa că R'hllor le dă preoților lui puterea de a vedea dincolo de minciuni. Se îndepărtă de celulă cu pas ușor. De ce ai vrut să mă omori?

— Am să-ți spun, răspunse Davos, dacă îmi spui și tu cine m-a trădat. N-a putut să fie decât Salladhor Saan și totuși, chiar și acum se ruga să nu fie așa.

Femeia roșie râse.

— Nu te-a trădat nimeni, Cavaler Ceapă. Ți-am văzut planul în flăcări.

Flăcările.

— Dacă poți vedea adevărul în aceste flăcări, cum se face că am fost pârjoliți pe Apa Neagră? Mi-ai dat fiii focului... fiii mei, corabia mea, oamenii mei, toate au ars...

Melisandre își scutură capul.

— Mă confunzi, Cavaler Ceapă. Acelea nu au fost focurile mele. De-aș fi fost cu voi, bătălia voastră ar fi avut un alt sfârșit. Dar Înălțimea Sa a fost înconjurat de necredincioși și mândria lui s-a dovedit mai puternică decât credința. Pedeapsa i-a fost cumplită, dar a învățat din propriile greșeli.

Așadar, fiii mei n-au fost altceva decât o lecție pentru un rege? Davos își simți gura crispându-se.

— În Cele Șapte Regate ale tale este noapte acum, continuă femeia roșie. Dar în curând soarele va răsări din nou. Războiul continuă,

Davos Seaworth, și unii vor afla curând că până și un tăciune în cenușă poate aprinde o imensă vâlvătaie. Bătrânul maester s-a uitat la Stannis și a văzut doar un om. Tu vezi un rege. Vă înșelați amândoi. El este Stăpânul ales, războinicul focului. L-am văzut în fruntea unei bătălii împotriva întunericului, am văzut asta în flăcările mele. Flăcările nu mint, altfel n-ai fi aici. E scris și în profeții. Când steaua roșie sângerează și întunericul se strânge, Azor Ahai va renaște în mijlocul fumului și al sării, pentru a deștepta din piatră dragonii. Steaua sângerândă a venit și a plecat și Piatra Dragonului este locul fumului și al sării. Stannis Baratheon este Azor Ahai renăscut! Ochii ei roșii scânteiară ca nișe focuri gemene și îi sfredeleau parcă sufletul până în adâncuri. Nu mă crezi. Te îndoiești de adevărul lui R'hllor, chiar și acum... cu toate că l-ai slujit și-l vei sluji din nou. Te voi ține aici, să te gândești la tot ce ți-am spus. Și, fiindcă R'hllor este izvorul binelui, îți voi lăsa și torța.

Cu un zâmbet și un vârtej de falduri stacojii, dispăru. Doar parfumul rămase în urma ei. Parfumul și torța. Davos se așeză pe podea și își cuprinse genunchii cu brațele. Lumina pâlpâitoare a torței se revărsa asupra lui. După ce pașii lui Melisandre se îndepărtară, nu se mai auzi decât râșcâitul șobolanilor. *Gheață și foc,* gândi el. *Negru și alb. Întuneric și lumină.* Davos nu putea nega puterea zeului ei. Văzuse umbra ieșind târâș din pântecele ei, iar preoteasa știa lucruri pe care nu avea cum să le știe. *Mi-a văzut planurile în flăcări.* Se bucura să afle că Salla nu-l vânduse, dar gândul că femeia roșie îi scormonea secretele cu focurile ei îl neliniștea nespus. *Și ce a vrut să sugereze când a zis că i-am slujit zeul și îl voi sluji din nou?*

Nici asta nu-i plăcea.

Își ridică ochii, să privească torța. O privi vreme îndelungată, fără să clipească, urmărind flăcările, cu pâlpâirea și sclipirea lor. Încercă să vadă dincolo de ele, să arunce o privire prin cortina lor învăpăiată și să zărească viața ce se afla acolo... dar nu era nimic, doar foc și după o vreme, ochii începură să-i lăcrimeze.

Orb în fața zeului și ostenit, Davos se cuibări pe paie și se lăsă pradă somnului.

Trei zile mai târziu – ei, bine, Terci venise de trei ori și Mreană de două – Davos auzi glasuri afară din celulă. Se ridică îndată, cu spatele la zidul de piatră, ascultând hărmălaia. Era un lucru nou, o schimbare în lumea sa neschimbătoare. Zgomotul venea dinspre stânga, unde treptele duceau în sus, spre lumina zilei. Auzea un glas de bărbat, implorând, țipând.

— ... *nebunie,* zise bărbatul, făcându-și apariția, târât de doi străjeri cu inimi înflăcărate pe piept. Terci mergea înaintea lor, zornăind un inel de chei, iar Ser Axell Florent venea în urmă. Axell, strigă prizonierul cu disperare, pentru dragostea ce mi-o porți, *dă-mi drumul!* Nu poți face asta, nu sunt un trădător. Era un bărbat mai în vârstă, înalt și zvelt, cu părul argintiu, barba ascuțită și o față prelungă, rafinată, crispată de frică. Unde e Selyse, unde este regina? Cer s-o văd. Lua-v-ar Ceilalți pe toți. *Eliberați-mă!*

Străjerii nu se sinchisiră de strigătele lui.

— Aici? întrebă Terci în fața celulei. Davos se ridică în picioare. Pentru o clipă, luă în calcul ideea de a încerca să-i atace după ce deschideau ușa, dar ar fi fost o nebunie. Erau prea mulți, străjerii purtau săbii, iar Terci era puternic ca un taur.

Ser Axell încuviință cu un semn scurt al capului.

— Să-i lăsăm pe trădători să se bucure unul de compania celuilalt.

— *Nu sunt trădător!* zbieră prizonierul în timp ce Terci descuia ușa. Deși era îmbrăcat simplu, cu o jiletcă de lână gri și pantaloni negri, accentul îl trăda drept un bărbat de viță nobilă. *Obârșia nu-i va sluji aici,* gândi Davos.

Terci dădu gratiile la o parte, Ser Axell clătină din cap și străjerii își azvârliră povara cu capul înainte. Bărbatul se împiedică și ar fi căzut dacă nu l-ar fi prins Davos. Se desprinse îndată și se năpusti, clătinându-se, înapoi către ușă, doar pentru a se pomeni cu ea trântită în fața-i mică și îngrijită.

— Nu! strigă el. *Nuuuuu!* Dintr-odată, toată puterea îi părăsi picioarele și bărbatul alunecă încet pe podea, agățându-se de gratiile de fier. Ser Axell, Terci și străjerii se întorseseră deja, să plece. Nu puteți face asta, strigă prizonierul către spatele lor. *Sunt Mâna Regelui!*

În acel moment, Davos știu cine era.

— Ești Alester Florent.

— Bărbatul întoarse capul.

— Cine... ?

— Ser Davos Seaworth.

Lordul Alester clipi.

— Seaworth... Cavalerul Ceapă. Ai încercat s-o omori pe Melisandre.

Davos nu îl contrazise.

— La Capătul Furtunii, ai purtat o armură roșie-aurie, încrustată cu flori de azurit pe platoșă. Întinse o mână, să-l ajute pe celălalt să se ridice în picioare.

Lordul Alester își șterse paiele murdare de pe veșminte.

— Eu... eu trebuie să-mi cer scuze pentru

înfățișarea mea, ser. Cuferele mi-au fost rătăcite când Lannisterii au invadat tabăra. Am scăpat doar cu armura pe spinare și inelele pe degete.

Încă poartă acele inele, remarcă Davos, care nu avea nici măcar un deget.

— Fără îndoială, băiatul vreunui bucătar sau grăjdar se grozăvește acum prin Debarcaderul Regelui cu jiletca mea din catifea vărgată și cu mantia mea cu nestemate, continuă Lordul Alester, neatent. Dar războiul își are ororile lui, după cum știe oricine. Fără doar și poate, ai suferit și tu pierderile tale.

— Corabia, răspunse Davos. Toți oamenii. Patru dintre fiii mei.

— Fie ca... fie ca Stăpânul Luminii să-i călăuzească prin întuneric către o lume mai bună, zise celălalt bărbat.

Fie ca Tatăl să-i judece drept, iar Mama să le arate îndurare, gândi Davos, dar păstră rugăciunea pentru sine. Cei Șapte nu mai aveau loc la Piatra Dragonului.

— Fiul meu e în siguranță la Brightwater, continuă lordul, dar am pierdut un nepot pe *Furia*. Ser Imry, fiul fratelui meu, Ryam.

Ser Imry Florent fusese cel care i-a condus orbește în susul Apei Negre, cu toate vâslele, fără să se sinchisească de micile turnuri de piatră de la gura râului. Davos nu avea cum să-l uite.

— Fiul meu Maric a fost comandantul nepotului tău. Își amintea ultima imagine a *Furiei,* înghițită de focul sălbatic. S-a auzit ceva despre supraviețuitori?

— *Furia* a ars și s-a scufundat cu tot echipajul, răspunse lordul. Fiul tău și nepotul meu au pierit, alături de alți nenumărați oameni de ispravă. Războiul însuși a fost pierdut în ziua aceea, ser.

Omul acesta este înfrânt. Davos își amintea cuvintele lui Melisandre despre tăciunii din cenușă care pot aprinde uriașe vâlvătăi. *Nu e de mirare că a sfârșit aici.*

— Înălţimea Sa nu se va preda niciodată, lordul meu.

— Nebunie, asta e curată nebunie. Lordul Alester se așează din nou pe podea, ca și cum efortul de a sta în picioare pentru o clipă ar fi fost prea mult pentru el. Stannis Baratheon nu va urca niciodată pe Tronul de Fier. E o trădare să spui adevărul? Un adevăr amar, dar nu mai puțin adevărat. Toată flota lui a pierit, afară de lyseni, iar Salladhor Saan va fugi de cum va zări o corabie a Lannisterilor. Cei mai mulţi dintre lorzii care l-au sprijinit pe Stannis au trecut de partea lui Joffrey sau au murit...

— Chiar și lorzii din Marea Îngustă? Lorzii care au jurat credinţă Pietrei Dragonului?

Lordul Alester dădu din mână, abia perceptibil.

— Lordul Celtigar a fost capturat și a plecat genunchiul. Monford Velaryon a murit pe corabia sa, femeia roșie l-a ars pe Sunglass, iar Lordul Bar Emmon are cincisprezece ani, e gras și neputincios. Aceștia sunt lorzii tăi din Marea Îngustă. Doar sprijinul Casei Florent i-a mai rămas lui Stannis, împotriva întregii puteri pe care o au împreună Highgardenul, Sunspear și Casterly Rock și, mai nou, aproape toţi lorzii furtunii. Singura speranţă care rămâne este să încercăm să salvăm ceva printr-o pace. Este tot ce am vrut să fac. Zeii fie îndurători, cum pot să numească asta *trădare?*

Davos stătea încruntat.

— Lordul meu, ce ai făcut?

— Nu trădare. Niciodată trădare. Îl iubesc pe rege mai mult ca pe oricine. Propria mea

nepoată este regină, iar eu i-am rămas credincios când alții mai înțelepți l-au părăsit. Sunt *Mâna,* Mâna Regelui, cum să fiu un trădător? N-am vrut decât să salvez viețile noastre și... onoarea... da. Își linse buzele. Am scris o scrisoare. Salladhor Saan a jurat că are un om care o poate duce la Debarcaderul Regelui, la Lordul Tywin. Nobilul lord este... un om cu judecată, iar condițiile mele... condițiile erau cinstite... mai mult decât cinstite.

— Ce fel de condiții erau, lordul meu?

— E murdar aici, spuse Lordul Alester dintr-odată. Și mirosul acela... ce e mirosul acela?

— Căldarea, răspunse Davos, arătându-i. N-avem privată aici. Ce fel de condiții?

Lordul se holbă la căldare, oripilat.

— Ca Lordul Stannis să renunțe la pretențiile sale de a urca pe Tronul de Fier și să retragă tot ce-a spus despre Joffrey, cum că ar fi un bastard, cu condiția să fie acceptat înapoi în pacea regelui și confirmat ca Lord de Piatra Dragonului și de Capătul Furtunii. Am jurat să fac la fel, în schimbul Cetății Brightwater, cu pământurile noastre. Credeam... că Lordul Tywin va găsi înțeleaptă propunerea mea. Încă trebuie să se ocupe de Casa Stark și, de asemenea, de oamenii de fier. M-am oferit să pecetluiesc înțelegerea prin căsătoria lui Shireen cu Tommen, fratele lui Joffrey. Clătină din cap. Condițiile... sunt cele mai bune pe care vom avea vreodată ocazia să le obținem. Până și tu poți vedea asta, nu-i așa?

— Da, răspunse Davos, până și eu. Dacă Stannis nu va avea un fiu, o asemenea căsătorie ar însemna că Piatra Dragonului și Capătul Furtunii îi vor reveni, într-o bună zi, lui Tommen – ceea ce, fără îndoială, ar fi pe placul Lordului Tywin. Între timp, Lannisterii ar avea-

o pe Shireen drept ostatică, să se asigure că Stannis nu pornește vreo nouă rebeliune. Și ce a spus Înălțimea Sa când i-ai propus acești termeni?

— E mereu cu femeia roșie și... nu e în toate mințile, mă tem. Discuția asta despre dragonul de piatră... o nebunie, îți spun, curată nebunie. N-am învățat nimic de la Aerion Brightfire, de la cei nouă magi, de la alchimiști? N-am învățat nimic de la *Castelul Verii?* N-a ieșit niciodată nimic bun din aceste vise despre dragoni, i-am spus asta lui Axell. Calea pe care am propus-o eu era mai bună. Mai sigură. Iar Stannis mi-a dat sigiliul său, mi-a dat mână liberă. Mâna vorbește cu glasul regelui.

— Nu în cazul acesta. Davos nu era un lingușitor și nici măcar nu încerca să-și înmoaie cuvintele. Stannis nu e omul care să se predea, atâta vreme cât știe că pretențiile sale sunt juste. Așa cum nu poate să-și retragă cuvintele despre Joffrey, dacă le crede adevărate. Cât despre căsătorie, Tommen e născut din același incest ca Joffrey, iar Înălțimea Sa ar prefera s-o vadă pe Shireen moartă decât măritată cu un asemenea om.

O venă pulsa pe fruntea lui Florent.

— *Nu are de ales.*

— Te înșeli, lordul meu. Poate alege să moară rege.

— Și noi împreună cu el? Asta dorești, Cavaler Ceapă?

— Nu, dar sunt omul regelui și nu voi face nici un fel de pace fără permisiunea lui.

Lordul Alester rămase cu privirea încremenită asupra lui preț de un lung moment, apoi începu să plângă.

JON

Ultima noapte se lăsă neagră și fără lună, dar în sfârșit, cerul deveni senin.

— Merg sus pe munte, să-l caut pe Nălucă, le spuse Thennilor la gura peșterii, iar ei mormăiră și-l lăsară să treacă.

Atâtea stele, gândi el, urcând din greu costișa printre frasini, pini și brazi. Pe când era copil la Winterfell, Maester Luwin îl învățase stelele; știa numele celor douăsprezece case ale cerului și pe stăpânitorul fiecăreia; putea să-i găsească pe cei șapte peregrini închinați Credinței; era prieten vechi cu Dragonul de Gheață, Pisica-Umbră, Fecioara Lunii și Sabia Zorilor. Toate acestea le împărtășea cu Ygritte, dar altele nu. *Ne uităm la aceleași stele și vedem lucruri atât de diferite.* Coroana Regelui era Lumânarea, după cum zicea ea; Armăsarul era Lordul Cornut; peregrinul roșu despre care septonii spuneau că este închinat Fierarului lor era numit pe aici Furul. Iar când Furul se afla în casa Fecioarei Lunii, asta însemna că era un moment prielnic pentru a răpi o femeie, insista Ygritte.

— Ca în noaptea în care m-ai răpit tu pe mine. Furul era strălucitor în noaptea aceea.

— N-am avut de gând să te răpesc, a protestat el. Nici n-am știut că ești fată, până când ți-am pus cuțitul la gât.

— Dacă omori un om fără să vrei, tot mort rămâne, a răspuns Ygritte cu încăpățânare.

Jon nu mai întâlnise niciodată pe cineva atât de încăpățânat, poate cu excepția surioarei sale,

Arya. *E încă sora mea?* se întrebă el. *A fost vreodată?* Jon nu fusese niciodată cu adevărat un Stark, ci doar bastardul fără mamă al Lordului Eddard, care nu avea ce căuta la Winterfell mai mult decât Theon Greyjoy. Și până și asta pierduse. Când un bărbat al Rondului de Noapte își rostea jurămintele, lăsa deoparte vechea sa familie, intrând în cea nouă, dar Jon Snow pierduse și acești fraţi.

Îl găsi pe Nălucă în vârful muntelui, așa cum se așteptase. Lupul alb nu urla niciodată, dar ceva îl atrăgea spre înălţimi. Stătea acolo, așezat pe labele din spate, risipindu-și răsuflarea ca un abur alb, în timp ce ochii săi roșii sorbeau stelele.

— Ai și tu nume pentru ele? întrebă Jon, așezându-se într-un genunchi lângă lupul străvechi și scărpinându-i blana albă și groasă de pe grumaz. Iepurele? Căpriorul? Lupoaica? Nălucă îi linse fața, frecându-și limba aspră și rece de crustele de pe obrazul lui Jon, acolo unde îl sfâșiaseră ghearele vulturului. *Pasărea ne-a însemnat pe amândoi,* gândi Jon. Nălucă, zise el, mâine trecem dincolo. Nu sunt scări aici și nici scripeţi, n-am cum să te trec pe partea cealaltă. Trebuie să ne despărţim. Înţelegi?

În întuneric, ochii roșii ai lupului păreau negri. Își vârî botul sub bărbia lui Jon, liniștit ca întotdeauna, cu răsuflarea de abur fierbinte. Sălbaticii îl numeau pe Jon Snow om-lup, dar, dacă era așa, era unul nepriceput. Nu știa cum să intre în pielea unui lup, așa cum făcuse Orell cu vulturul său înainte de a muri. Odată, Jon a visat că era Nălucă, privind în jos la Valea Laptelui, unde Mance Rayder își adunase oamenii, iar visul acela s-a dovedit a fi real. Dar acum nu visa și asta însemna că nu-i rămâneau decât cuvintele.

— Nu poţi veni cu mine, spuse Jon, luând capul lupului în palme și privindu-l adânc în ochi. Trebuie să mergi la Castelul Negru. Înțelegi? *Castelul Negru*. Poți să-l găsești? Drumul spre casă? Doar urmează gheața, la est și iar la est, în soare, și-l vei găsi. Vor ști cine ești, la Castelul Negru, și poate că sosirea ta îi va preveni. Se gândise să scrie un avertisment pe care să-l ducă lupul, dar nu avea cerneală, nici pergament și nici măcar o pană de scris, iar riscul de a fi descoperit era prea mare. Ne vom reîntâlni la Castelul Negru, dar va trebui să ajungi acolo de unul singur. Trebuie să vânăm o vreme singuri, fiecare. *Singuri.*

Lupul străvechi se smulse din mâinile lui Jon și ciuli urechile. Și, dintr-odată, se îndepărtă în salturi. Sări printr-un hăţiș, săltă peste o capcană și coborî în goană, o dâră palidă printre copaci. *A pornit spre Castelul Negru?* se întrebă Jon. *Sau după un iepure?* Și-ar fi dorit să știe. Se temea că ar putea să se dovedească un om-lup la fel de nepriceput cum era ca frate-jurat sau ca iscoadă.

Vântul suspina printre copaci, încărcat de mirosul acelor de pin, smucindu-i veșmintele negre, decolorate. Jon vedea Zidul profilându-se înalt și întunecat către sud, o umbră imensă care acoperea stelele. Ţinutul aspru, abrupt, îl făcea să-și închipuie că se aflau undeva între Turnul Umbrei și Castelul Negru, probabil mai aproape de primul. De zile în șir călătoreau agale către sud, printre lacuri adânci care se întindeau ca niște degete lungi și subţiri pe fundul văilor înguste, în timp ce creste de cremene și munţi acoperiţi de pini se înghesuiau unul în altul de ambele părţi. Un asemenea teren te obliga să mergi încet, însă era un bun ascunziș pentru cei care doreau să se

apropie de Zid nevăzuți.

Pentru jefuitori sălbatici, gândi el. *Ca noi. Ca mine.*

În spatele acelui zid se aflau Cele Șapte Regate și tot ce jurase să apere. Rostise cuvintele, își pusese chezășie viața și onoarea și ar fi fost firesc să fie acolo, sus, de strajă. Ar trebui să ducă un corn la buze, ridicând Rondul de Noapte la arme. Dar nu avea corn. N-ar fi fost greu să fure unul de la sălbatici, bănuia, dar la ce bun? Chiar de ar suna cornul, nimeni nu l-ar auzi. Zidul era lung de cinci sute de kilometri, iar Rondul se împuținase amarnic. Toate fortărețele, mai puțin trei, fuseseră părăsite și poate că nu era nici un frate nici la șaizeci de kilometri de locul în care se afla, în afară de Jon. Dacă mai era încă frate...

Ar fi trebuit să încerc să-l omor pe Mance Rayder la Pumn, chiar dacă aș fi plătit cu viața. Qhorin Halfhand asta ar fi făcut. Dar Jon ezitase și prilejul trecuse. În ziua următoare plecase la drum, împreună cu Styr Magnarul, cu Jarl și cu mai mult de o sută de Thenni și alți jefuitori aleși pe sprânceană. Își spunea că nu făcea decât să câștige timp și că atunci când va sosi momentul potrivit, va pleca pe furiș și se va îndrepta către Castelul Negru. Momentul n-a mai sosit. În cea mai mare parte a nopților, poposeau în sate de sălbatici părăsite, iar Styr punea o mulțime de Thenni să stea de pază la cai. Jarl îl urmărea bănuitor. Iar Ygritte era mereu prin preajmă, zi și noapte.

Două inimi care bat ca una. Vorbele batjocoritoare ale lui Mance Rayder îi răsunau amar în minte. Arareori se simțise Jon atât de tulburat. *N-am de ales,* își spusese prima oară, când ea s-a furișat noaptea sub blănurile sale. *Dacă o refuz, va ști că sunt trădător. Joc rolul pe*

care mi-a spus Halfhand să-l joc.

Trupul său jucase rolul cu destulă înfocare. Buzele sale lipite de ale ei, mâna lui sub cămașa din piele de căprioară, căutând un sân, mădularul întărindu-i-se când i-a atins trupul, prin haine. *Jurămintele mele,* îi trecuse prin minte, amintindu-și crângul de copaci ai inimii unde le rostise, cei nouă copaci albi, înalți, așezați în cerc, fețele roșii, sculptate, privind, ascultând. Dar degetele ei îi dezlegau pantalonii, limba ei îi pătrundea printre buze, iar mâna ei aluneca pe sub veșminte, despuindu-l, și Jon nu mai vedea copacii inimii, doar pe ea. L-a mușcat de gât, iar el l-a căutat pe al ei, îngropându-și fața în părul roșu și des al fetei. *Norocoasă,* gândi el. *E norocoasă, sărutată de foc.*

— Nu-i așa că e bine? a șoptit ea, conducându-l în ea. Era udă leoarcă acolo, jos, și nu era fecioară, asta era limpede, dar lui Jon nu-i păsa. Jurămintele lui, fecioria ei, nimic din toate acestea nu conta, doar căldura trupului, gura lipită de gura lui, degetele care îi strângeau sfârcul. Nu-i așa că e plăcut? a zis ea din nou. Nu așa de repede, oh, încet, așa. Așa, acuma, da, dulce, dulce. Nimic nu știi, Jon Snow, dar te pot învăța. Acum mai tare. Daaaa.

Un rol, a încercat să-și reamintească după aceea. *Joc un rol. A trebuit s-o fac o dată, ca să dovedesc că mi-am abandonat jurămintele. A trebuit să-i câștig încrederea.* Nu trebuia să se mai repete. Era omul Rondului de Noapte și fiul lui Eddard Stark. Făcuse ce era de făcut, dovedise ce era de dovedit.

Dar dovada fusese atât de dulce și Ygritte adormise lângă el, cu mâna pe pieptul lui, și asta era la fel de plăcut, periculos de plăcut. Își îndreptă din nou gândurile către copacii inimii

și cuvintele pe care le rostise în fața lor. *A fost doar o dată și a trebuit să fie. Până și tatăl meu s-a împiedicat o dată, când și-a uitat jurămintele căsătoriei și a zămislit un bastard.* Jon și-a jurat că la fel va fi și cu el. *Nu se va mai întâmpla niciodată.*

S-a întâmplat. Încă de două ori în noaptea aceea, din nou dimineața, când Ygritte s-a trezit, găsindu-l ațâțat. Sălbaticii se trezeau deja și mai mulți n-au putut să nu observe ce se întâmpla sub maldărul de blănuri. Jarl le-a spus să se grăbească, până ce nu se vede nevoit să arunce peste ei o căldare cu apă. *Ca o pereche de câini în călduri,* a gândit Jon după aceea. Oare asta devenise? *Sunt un bărbat al Rondului de Noapte,* insista un glas pierit, în străfundul său, dar în fiecare noapte glasul părea puțin mai îndepărtat, iar când Ygritte îi săruta urechile sau îl mușca de gât, nu-l mai auzea deloc. *Așa să fi fost cu tata?* se întreba el. *A fost la fel de slab ca mine, când și-a lepădat onoarea în patul mamei mele?*

Dintr-odată Jon își dădu seama că în spatele lui ceva urca muntele. Preț de o clipită, se gândi că ar putea fi Nălucă, întorcându-se, dar lupul străvechi nu făcea niciodată atâta zgomot. Jon scoase Gheara Lungă cu o singură mișcare, însă era doar unul dintre Thenni, un bărbat voinic, cu un coif de bronz.

— Snow, spuse intrusul. Vino. Magnar vrea.

Oamenii din Thenn vorbeau Limba Veche și majoritatea știau doar câteva cuvinte în Limba Comună.

Lui Jon nu-i prea păsa ce voia Magnarul, dar n-avea nici un rost să stea la discuții cu cineva care abia îl putea înțelege, așa că îl urmă pe bărbat, coborând înapoi muntele.

Gura peșterii era o despicătură în piatră prin

care abia dacă încăpea un cal, pe jumătate ascunsă în spatele unui sequoia. Se deschidea către nord, astfel că văpăile focurilor dinăuntru nu puteau fi văzute dinspre Zid. Chiar dacă, printr-o nefericită întâmplare, o patrulă ar trece la noapte pe creasta Zidului, n-ar vedea nimic, doar munți și pini și sclipirea glacială a stelelor pe un lac pe jumătate înghețat. Mance Rayder își plănuise bine atacul.

Sub stâncă, un culoar cobora șapte metri înainte de a se deschide într-un spațiu larg cât sala mare a Winterfellului. Printre coloane ardeau focuri, iar fumul lor se ridica, înnegrind tavanele de piatră. Caii fuseseră priponiți de-a lungul unui perete, lângă un ochi de apă. În mijlocul încăperii se deschidea o dolină către ceea ce ar fi putut fi o peșteră și, dedesubt, o grotă și mai mare, dar din pricina întunericului, era greu de spus. Jon auzea și susurul ușor al unui pârâu subteran, undeva mai jos.

Jarl era cu Magnarul. Mance le dăduse comanda comună. Styr nu era deloc mulțumit de asta, după cum observase Jon mai devreme. Mance Rayder îl numise pe tânărul oacheș „favoritul" lui Val, care era sora Dallei, regina sa, ceea ce-l făcea pe Jarl un fel de cumnat de prim rang cu Regele-de-dincolo-de-Zid. Era limpede că Magnarului îi displăcea să-și împartă autoritatea. Adusese o sută de Thenni, de cinci ori mai mulți oameni decât Jarl, și se purta adesea ca și cum ar fi avut el singur comanda. Dar Jon știa că bărbatul mai tânăr era cel care avea să-i treacă peste ghețuri. Deși nu putea avea mai mult de douăzeci de ani, Jarl participa la atacuri de opt ani și trecuse dincolo de Zid de multe ori, cu Alfyn Ucigașul Ciorilor și Plângătorul și, mai de curând, cu propria lui ceată.

Magnarul vorbi fără ocolișuri:

— Jarl m-a înștiințat că sunt ciori care patrulează pe înălțimi. Spune-mi tot ce știi despre ele.

Spune-mi, remarcă Jon, *nu spune-ne,* deși Jarl stătea lângă el. Nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să refuze această întrebare răstită, dar știa că Styr l-ar osândi la moarte la cel mai mic semn de nesupunere, și pe Ygritte împreună cu el, pentru nelegiuirea de a fi a lui.

— Sunt patru oameni în fiecare rond, doi cercetași și doi constructori, răspunse el. Constructorii trebuie să observe crăpăturile, locurile unde se topește gheața și alte probleme naturale, iar cercetașii caută semne ale inamicilor. Călăresc pe măgari.

— Măgari? Bărbatul fără urechi se încruntă. Măgarii sunt lenți.

— Lenți, dar se țin mai bine pe picioare pe gheață. Patrulele urcă adesea pe creasta Zidului și dincolo de Castelul Negru. Cărările de acolo n-au fost prunduite de ani buni. Măgarii sunt crescuți la Rondul de Est și special antrenați pentru misiunea lor.

— Urcă *adesea* pe creasta Zidului? Nu întotdeauna?

— Nu. O patrulă de patru cercetează, în schimb, baza Zidului, căutând crăpături în gheața de la fundație sau semne de tuneluri.

Magnarul clătină din cap.

— Chiar și în îndepărtatul Thenn s-a auzit povestea lui Arson Spărgătorul de Gheață și a tunelului său.

Jon știa și el povestea. Arson Spărgătorul de Gheață ajunsese la jumătatea Zidului, când tunelul său a fost descoperit de cercetașii de la Fortul Nopții. Nu s-au ostenit să-l deranjeze din săpat, ci doar au astupat drumul înapoi cu

gheață, pietre și zăpadă. Edd cel Trist spunea că, dacă îți lipești bine urechea de Zid, îl mai poţi auzi și acum pe Arson spărgând zidul cu securea sa, bucată cu bucată.

— Când ies aceste patrule? Cât de des?

Jon ridică din umeri.

— Asta se schimbă. Am auzit că Lordul Comandant Qorgyle îi trimitea din trei în trei zile, de la Castelul Negru la Turnul Umbrei. Dar Rondul avea mai mulţi oameni pe vremea lui. Lordul Comandant Mormont preferă să alterneze numărul patrulelor și zilele plecării lor, ca să fie mai greu de știut când vin și când pleacă. Iar uneori, Bătrânul Urs trimite un efectiv și mai mare la unul dintre castelele abandonate, pentru două săptămâni sau o lună. Jon știa că unchiul său iniţiase acea tactică. Orice pentru a deruta dușmanul.

— Poarta de Piatră e locuită în prezent? întrebă Jarl. Dar Garda Apei Cenușii?

Deci avem de ales între astea două, nu-i așa? Jon avu grijă să-și păstreze chipul neclintit.

— Doar Rondul de Est, Castelul Negru și Turnul Umbrei erau locuite când am plecat eu de la Zid. Nu pot să spun ce ar fi putut face Bowen Marsh sau Ser Denys de atunci.

— Câte ciori rămân în castel? întrebă Styr.

— Cinci sute la Castelul Negru. Două sute la Turnul Umbrei, poate trei sute la Rondul de Est. Jon adăugase trei sute la numărătoare. *De-ar fi atât de simplu...*

Dar Jarl nu se lăsă păcălit.

— Minte, îi spuse lui Styr. Sau îi socotește și pe cei pe care i-au pierdut la Pumn.

— Cioară, îl avertiză Magnarul, nu mă confunda cu Mance Rayder. Dacă mă minţi, am să-ţi tai limba.

— Nu sunt cioară și nu accept să fiu făcut

mincinos. Jon își strânse mâna dreaptă în pumn.

Magnatul din Thenn îl cercetă cu ochii săi cenușii, de gheață.

— Vom afla cât de curând câți sunt, remarcă el după o clipă. Du-te. Voi trimite după tine dacă mai am întrebări.

Jon își înclină capul bățos și plecă. *Dacă toți sălbaticii ar fi ca Styr, ar fi mai ușor de înșelat.* Dar Thennii nu erau ca alți oameni liberi. Magnarul susținea că este ultimul dintre Primii Oameni și conducea cu o mână de fier. Micul ținut al Thennei era o vale între munți înalți, ascunsă printre piscurile din nordul îndepărtat al Colților de Gheață, înconjurată de oameni ai peșterilor, de triburile Copitaților, de uriași și de clanurile canibale de pe râurile înghețate. Ygritte spunea că Thennii sunt luptători barbari și că Magnarul era ca un zeu pentru ei. Lui Jon nu-i venea greu să creadă. Spre deosebire de Jarl, Harma și Rattleshirt, Styr cerea supunere absolută din partea oamenilor lui, iar această disciplină era, fără doar și poate, unul dintre motivele pentru care Mance îl alesese pe el să treacă Zidul.

Jon trecu pe lângă Thenni, care ședeau în jurul focurilor, așezați pe coifurile lor rotunde de bronz. *Unde s-a dus Ygritte?* Găsi harnașamentul ei împreună cu al lui, dar nici urmă de fată.

— A luat o torță și a pornit într-acolo, îi spuse Grigg Țapul, arătând către fundul peșterii.

Jon se luă după degetul lui și se pomeni într-o încăpere obscură, rătăcind printr-un labirint de stalactite și stalagmite. *Nu poate fi, aici,* gândi el și chiar atunci îi auzi râsul. Se întoarse în direcția sunetului, dar după zece pași, se afla

într-o fundătură, în fața unui perete înalt de flori de mină, roz și albe. Încurcat, făcu cale întoarsă și acolo o văzu: o gaură neagră sub o coloană de piatră udă. Îngenunche, ascultă, auzi sunetul șoptit al apei.

— Ygritte!

— Aici! îi răspunse glasul ei, cu un palid ecou. Jon fu nevoit să meargă târâș câțiva metri până când grota se deschise în fața lui. Când se ridică în picioare, avu nevoie de o clipă ca să-și obișnuiască ochii. Ygritte adusese o torță, dar altă lumină nu mai era. Stătea lângă o cascadă care se revărsa dintr-o crăpătură în stâncă într-un iaz mare și întunecat. Flăcările galbene și portocalii străluceau pe apa verzuie.

— Ce faci aici? o întrebă.

— Am auzit apa. Voiam să văd cât e de adâncă peștera. Arătă cu torța. Acolo e un culoar care coboară mai departe. Am mers o sută de pași, apoi m-am întors.

— Un drum înfundat?

— Nimic nu știi, Jon Snow. Continuă la nesfârșit. Sunt sute de peșteri în munții ăștia și jos, în adâncul pământului, se unesc toate. Chiar și sub Zidul tău e un drum. Drumul lui Gorne.

— Gorne, repetă și Jon. Gorne a fost cândva Rege-de-dincolo-de-Zid.

— Da, răspunse Ygritte. Împreună cu fratele lui, Gendel, acum trei mii de ani. Au condus o oaste de oameni liberi prin peșteri și Rondul nu i-a dibuit. Dar când au ieșit, asupra lor au năvălit lupii Winterfellului.

— A avut loc o bătălie, își aminti Jon. Gorne l-a omorât pe Regele Nordului, dar fiul lui a ridicat stindardul, i-a luat coroana de pe cap și, la rândul lui, l-a ucis pe Gorne.

— Iar zgomotul săbiilor a trezit ciorile în

castelele lor și au venit, îmbrăcate în negru din cap până-n picioare, să-i atace pe sălbatici pe la spate.

— Da, Gendel îl avea pe rege la sud, Umberii la est și Rondul la nord. A murit și el.

— Nimic nu știi, Jon Snow. Gendel n-a murit. Și-a croit drum printre ciori și și-a condus oamenii înapoi la nord, cu lupii urlând pe urmele lor. Numai că Gendel nu cunoștea peșterile așa cum le cunoscuse Gorne și a luat-o pe un drum greșit. Ygritte începu să fluture torța înainte și înapoi și umbrele se mișcau și săltau. Mai adânc a mers, și mai adânc, iar când a încercat să se întoarcă, drumurile care îi păreau cunoscute l-au dus către piatră, nu către cer. Curând, torțele au început să se stingă, una câte una, până când, în cele din urmă, n-a mai rămas nimic, decât întuneric. Oamenii lui Gendel n-au mai fost văzuți de atunci, dar în nopțile liniștite, îi poți auzi pe copiii copiilor lor plângând în adâncul munților, căutând și acum drumul de întoarcere. Ascultă! Îi auzi?

Jon nu auzea decât susurul apei și flăcările trosnind.

— Drumul acesta pe sub Zid s-a pierdut și el?

— Câțiva viteji l-au căutat. Cei care merg prea adânc dau de copiii lui Gendel, iar copiii lui Gendel sunt mereu flămânzi. Zâmbind, Ygritte așează torța cu grijă într-o scobitură în piatră și se apropie de el. În întuneric, nu e nimic de mâncat, în afară de carne, șopti ea, mușcându-l de gât.

Jon își îngropă fața în părul Ygrittei, umplându-și nările de mirosul ei.

— Parcă o aud pe Bătrâna Nan spunându-i lui Bran o poveste cu monștri. Ygritte îl lovi cu pumnul în umăr.

— Adică eu sunt o femeie bătrână?

— Ești mai bătrână decât mine.

— Da, și mai înțeleaptă. Nimic nu știi, Jon Snow. Se îndepărtă de el și își lepădă haina din blană de iepure.

— Ce faci?

— Îți arăt cât de bătrână sunt. Își dezlegă cămașa din piele de căprioară, o azvârli la o parte și își ridică cele trei bluze de lână peste cap, deodată. Vreau să mă vezi.

— N-ar trebui...

— Ba da. Sânii îi săltară când rămase într-un picior, să-și scoată o cizmă, sărind apoi pe celălalt, să se ocupe de a doua. Sfârcurile erau cercuri mari și trandafirii. Și tu, zise Ygritte, în timp ce-și trăgea în jos pantalonii din piele de oaie. Dacă vrei să te uiți, trebuie să arăți. Nimic nu știi, Jon Snow.

— Știu că te vreau, se auzi spunând, cu toate jurămintele și toată onoarea uitate. Stătea în fața lui goală ca în ziua în care s-a născut, iar mădularul lui era tare ca piatra ce îi înconjura. Fusese cu ea de zeci de ori până atunci, dar mereu pe sub blănuri, cu alții în preajma lor. Nu văzuse niciodată cât era de frumoasă. Avea picioarele subțiri, dar bine proporționate, părul dintre coapse mai roșu decât cel de pe cap. *Oare asta o face și mai norocoasă?* O trase lângă el. Îmi place mirosul tău, spuse. Ador părul tău roșu. Ador gura ta și cum mă săruți. Ador zâmbetul tău. Ador sânii tăi. Îi sărută, unul după altul. Îmi plac picioarele tale subțiri și ce se ascunde între ele. Îngenunche s-o sărute acolo, cu blândețe, pe pântece la început, dar Ygritte își desfăcu ușor picioarele și el îi văzu partea trandafirie dinăuntru și o sărută și acolo și o atinse cu limba. Ygritte gemu încet.

— Dacă mă iubești atât de mult din cap

până-n picioare, de ce mai ești îmbrăcat? șopti ea. Nimic nu știi, Jon Snow. Ni... *oh, OHHH!*

După aceea, deveni aproape sfioasă, sau la fel de sfioasă cum devenea întotdeauna.

— Lucrul acela pe care l-ai făcut, spuse ea pe când stăteau întinși pe maldărul de haine. Cu... gura. Șovăi. Așa... așa fac lorzii cu doamnele lor, acolo jos, la sud?

— Nu cred. Nimeni nu-i spusese vreodată lui Jon întocmai ce fac lorzii cu doamnele lor. Doar... am vrut să te sărut acolo, atâta tot. Mi se pare că ţi-a plăcut.

— Da, mi-a... mi-a plăcut nițel. Nimeni nu te-a învăţat așa ceva?

— N-a mai fost nimeni, mărturisi el. Doar tu.

— Fecior, îl șicană ea. Ai fost fecior.

Jon o ciupi în joacă de un sfârc.

— Am fost omul Rondului de Noapte. *Am fost,* se auzi spunând. Acum ce era? Nu voia să se gândească la asta. Tu ai fost fecioară?

Ygritte se ridică într-un cot.

— Am nouăsprezece ani și sunt suliţașă. Și sunt sărutată de foc. Cum aș fi putut fi fecioară?

— Cine a fost?

— Un băiat, la o sărbătoare, acum cinci ani. Venise cu fraţii lui să facă negoţ și avea părul roșu ca al meu, sărutat de foc, așa că m-am gândit că trebuie să fie norocos. Dar a fost slab. Când s-a întors, să încerce să mă răpească, Longspear i-a rupt mâna și l-a alungat și de atunci n-a mai încercat, nici măcar o dată.

— Așadar, n-a fost Longspear? Jon se simțea ușurat. Îi plăcea Longspear, cu fața-i urâtă și purtarea prietenoasă.

Ygritte îi dădu un pumn.

— E josnic din partea ta. Tu te-ai culca cu sora ta?

— Longspear nu e fratele tău.

— E din satul meu. Nimic nu știi, Jon Snow. Un adevărat bărbat fură o femeie de departe, ca să întărească clanul. Femeile care se culcă cu fraţii, cu taţii sau cu rudele din clanul lor aduc o ofensă zeilor și sunt blestemate să aibă copii slabi și bolnăvicioși. Chiar monștri.

— Craster se căsătorește cu fiicele sale, sublinie el.

Ygritte îl lovi din nou.

— Craster e mai mult ca voi, decât ca noi. Tatăl lui fost o cioară care a furat o femeie din satul Copacul Alb. S-a dus o dată la Castelul Negru să i-l arate ciorii pe fiul său, dar fraţii au suflat din corn și au alungat-o. Sângele lui Craster e negru și poartă un blestem greu. Își trecu degetele ușor peste pântecele lui. M-am temut cândva că vei face și tu la fel. Că vei zbura înapoi la Zid. N-ai știut ce să faci după ce m-ai răpit.

Jon se ridică:

— Ygritte, eu nu te-am răpit.

— Ba da, m-ai răpit. Ai sărit de pe munte și l-ai omorât pe Orell și, înainte să apuc să-mi iau toporul, mi-ai pus cuţitul la gât. Am crezut atunci că mă vei silui sau că mă vei ucide sau poate amândouă, dar n-ai făcut-o. Iar când ţi-am spus povestea lui Bael Bardul și cum a cules el trandafirul de la Winterfell, am crezut că vei ști să mă culegi, dar n-ai făcut-o. Nimic nu știi, Jon Snow. Îi zâmbi cu sfială. Dar s-ar putea să înveţi câte ceva.

Jon observă dintr-odată că lumina pâlpâia în jurul ei.

— Ar fi mai bine să urcăm. Torţa e pe sfârșite.

— Se teme cioara de copiii lui Gendel? întrebă ea, cu un zâmbet larg. Nu avem decât

puțin de urcat și n-am terminat cu tine, Jon Snow. Ai vrea... Șovăi.

— Ce? întrebă el, în timp ce torța începea să se stingă.

— S-o faci din nou? lăsă ea să-i scape. Cu gura. Sărutul de lord? Iar eu... eu aș putea să văd dacă și ție-ți place.

Când torța se stinse, lui Jon Snow nu-i mai păsa.

Sentimentul de vinovăție veni mai apoi, dar mai slab ca înainte. *Dacă e un păcat,* gândi el, *de ce au lăsat zeii să fie atât de plăcut?*

În grotă era un întuneric de smoală când terminară. Singura lumină era roșeața palidă a culoarului ce ducea înapoi către peștera mai mare, unde ardeau vreo douăzeci de focuri. Curând începură să bâjbâie și să se lovească unul de altul, încercând să se îmbrace pe întuneric. Ygritte se împiedică și căzu în lac și țipă la atingerea rece a apei. Când Jon râse, îl trase înăuntru și pe el. Se luptară și împroșcară apa prin întuneric și apoi Ygritte era din nou în brațele lui și se dovedi că, de fapt, nu terminaseră.

— Jon Snow, îi spuse când el își revărsă sămânța în ea, nu te mișca acum, dragul meu. Îmi place să te simt în mine. Hai să nu ne întoarcem la Styr și la Jarl. Hai să coborâm înăuntru, să ne alăturăm copiilor lui Gendel. Nu vreau să părăsesc niciodată peștera asta, Jon Snow. Niciodată.

DAENERYS

— Toți? Sclava părea circumspectă. Înălțimea Ta, oare netrebnicele mele urechi te-au auzit greșit?

O lumină verde, rece, se strecura prin ochiurile de sticlă colorată încastrate în pereții triunghiulari, înclinați, și o boare de vânt sufla ușor prin ușile terasei, aducând mireasmă de fructe și flori din grădina alăturată.

— Urechile tale au auzit bine, răspunse Dany. Vreau să-i cumpăr pe toți. Spune-i Bunilor Stăpâni, te rog.

Alesese pentru astăzi o rochie din Qarth. Mătasea mov-închis punea în valoare violetul ochilor ei. Croiala rochiei îi dezgolea sânul stâng. În timp ce Bunii Stăpâni ai Astaporului se sfătuiau cu glas scăzut, Dany sorbea vin aspru de curmale dintr-o cupă înaltă de argint. Nu deslușea chiar tot ce spuneau, dar le putea auzi lăcomia.

Fiecare dintre cei doi negustori era însoțit de câte doi, trei sclavi... deși unul dintre ei, Grazdan, cel mai bătrân, avea șase. Ca să nu pară o cerșetoare, își adusese și ea însoțitorii, Irri și Jhiqui în pantaloni de mătase nisipie și veste pictate, apoi Barbă-Albă și voinicul Belwas și călăreții ei de sânge. Ser Jorah stătea în spatele ei, asudând în cămașa sa cu ursul negru al Casei Mormont brodat pe piept. Mirosul transpirației sale era o replică pământească la parfumurile dulci care înecau Astaporul.

— Toți, mârâi Kraznys mo Nakloz, care

astăzi mirosea a piersici. Sclava repetă cuvântul în Limba Comună a Westerosului. În mii, sunt opt. Asta vrea să spună prin toți? Mai sunt șase sute, care vor fi parte din cea de-a noua mie, când îi vom avea pe toți. Îi vrea și pe ei?

— Îi vreau, răspunse Dany după ce întrebarea îi fu tradusă. Pe cei opt mii, pe cei șase sute... și pe cei care sunt încă în pregătire. Cei care încă nu și-au câștigat coifurile.

Kraznys se întoarse către tovarășii lui. Din nou se sfătuiră între ei. Tălmăcitoarea îi spusese lui Dany numele lor, dar erau greu de reținut. Patru dintre ei păreau să se numească Grazdan, probabil după Grazdan cel Mare, care întemeiase Vechiul Ghis, la începutul începuturilor. Semănau cu toții între ei: grași, cu pielea de chihlimbar, nasuri mari, ochi întunecați. Părul lor sârmos era negru sau roșcat-închis, ori acel amestec ciudat de roșu și negru care era specific pentru Ghiscari. Toți se înveșmântau în *tokaruri,* îmbrăcăminte permisă numai astaporilor născuți liberi.

Dany aflase de la Căpitanul Groleo că bordura *tokarului* era cea care arăta statului unui om. În această încăpere răcoroasă din vârful piramidei, doi dintre stăpânii de sclavi purtau *tokaruri* tivite cu argint, cinci cu aur și unul, cel mai în vârstă dintre Grazdani, afișa un tiv de perle albe, mari, care atunci când se foia în scaun sau își mișca o mână, cloncăneau ușor, lovindu-se una de alta.

— Nu putem vinde băieți pe jumătate pregătiți, le spunea celorlalți unul dintre Grazdanii cu bordura argintie.

— Putem, dacă aurul ei este bun, răspunse un bărbat mai gras, al cărui *tokar* era tivit cu aur.

— Nu sunt Nepătați. N-au ucis pruncii. Dacă

vor da greș pe câmpul de luptă, ne vor face de rușine. Și, chiar dacă tăiem cinci mii de băieți necopți mâine, ar mai fi zece ani până să fie pregătiți pentru vânzare. Ce-i vom spune următorului cumpărător care va veni în căutare de Nepătați?

— Îi vom spune că trebuie să aștepte, zise grăsanul. Ce-i în mână nu-i minciună.

Dany îi lăsă să se certe, sorbind din vinul aspru de curmale și încercând să-și păstreze fața neclintită și neștiutoare. *Îi voi avea pe toți, oricât ar costa,* își spuse. Orașul avea o sută de negustori de sclavi, dar cei opt din fața ei erau cei mai importanți. Când vindeau sclavi pentru plăceri, sclavi pentru muncile câmpului, scribi, meșteșugari și instructori, acești oameni erau rivali, dar strămoșii lor se aliaseră pentru a-i crea și a-i vinde pe Cei Nepătați. *Din cărămidă și sânge e zidit Astaporul, din cărămidă și sânge sunt oamenii lui.*

Kraznys fu cel care, în cele din urmă, anunță decizia lor:

— Spune-i că pe cei opt mii îi va avea, dacă aurul ei se dovedește îndestulător. Și pe cei șase sute, dacă dorește. Spune-i să se întoarcă într-un an și-i vom vinde alte două mii.

— Peste un an voi fi la Westeros, răspunse Dany după ce ascultă traducerea. Eu am trebuință acum. Cei Nepătați sunt bine pregătiți, dar chiar și așa, mulți vor cădea în luptă. Voi avea nevoie de băieți ca înlocuitori, să ridice săbiile pe care ceilalți le vor lăsa din mână. Așează cupa de vin deoparte și se aplecă spre tălmăcitoare: Spune-le Bunilor Stăpâni că-i voi dori chiar și pe cei mici, care încă își au cățelușii. Spune-le că voi plăti la fel de mult pentru un băiat pe care l-au tăiat ieri cât pentru un Nepătat cu coiful cu țepușă pe cap.

Fata le spuse. Răspunsul fu tot *nu*. Dany se încruntă, iritată.

— Prea bine. Spune-le că am să plătesc dublu, dacă îi primesc pe toți.

— Dublu? Grăsanul cu tivul de aur era gata să se prăpădească de râs.

— Târfulița e nebună, zău, făcu Kraznys mo Nakloz. Să-i cerem triplu, zic eu. E destul de disperată ca să plătească. Să-i cerem de zece ori prețul pentru fiecare sclav, da.

Grazdan cel înalt, cu barba ascuțită, vorbi în Limba Comună, deși nu la fel de bine ca tânăra sclavă:

— Înălțimea Ta, mârâi el. Westerosul e bogat, da, dar acum nu ești regină. Poate că nu vei fi niciodată regină. Chiar și Nepătații pot pierde bătălii în fața cavalerilor sălbatici ai oțelului din Cele Șapte Regate. Îți amintesc, Bunii Stăpâni ai Astaporului nu vând carne pe promisiuni. Ai aur și mărfuri destule ca să plătești pentru toți eunucii pe care-i vrei?

— Știi răspunsul mai bine decât mine, Bunule Stăpân, răspunse Dany. Oamenii tăi mi-au vizitat corăbiile și au numărat fiecare boabă de chilimbar și fiecare vas cu șofran. Cât am?

— Suficient ca să cumperi o mie, răspunse Bunul Stăpân, cu un zâmbet condescendent. Cu toate acestea, tu plătești dublu, după cum spui. Cinci sute atunci, e tot ce poți cumpăra.

— Poate că frumoasa ta coroană ar mai putea cumpăra o sută, zise grăsanul în Valyriană. Coroana ta cu cei trei dragoni.

Dany așteptă ca vorbele să fie tălmăcite.

— Coroana mea nu e de vânzare. Când Viserys vânduse coroana mamei lor, l-a părăsit și ultima fărâmă de voioșie, rămânând doar cu furia. Nici nu-mi voi robi poporul și nu le voi vinde avutul și caii. Dar puteți avea corăbiile

mele. Corabia mare *Balerion* și corăbiile *Rhagar* și *Meraxes*. Îi prevenise pe Groleo și pe ceilalți căpitani că s-ar putea să se ajungă la asta, dar ei contestaseră cu furie necesitatea unui asemenea gest. Trei corăbii bune trebuie să merite mai mult decât câțiva eunuci nenorociți.

Grazdan cel gras se întoarse către ceilalți. Din nou se sfătuiră cu glas scăzut.

— Două mii, anunță cel cu barba ascuțită, întorcându-se către ea. E prea mult, dar Bunii Stăpâni sunt generoși și nevoile tale sunt mari.

Două mii n-ar fi suficienți pentru ceea ce avea de gând să facă. *Trebuie să-i am pe toți.* Dany știa ce trebuia să facă acum, deși avea un gust atât de amar încât nici măcar vinul de curmale nu i-l putea alunga din gură. Chibzuise îndelung și nu găsise altă cale. *N-am altceva de făcut.*

— Dați-mi-i pe toți și puteți avea un dragon. Dinspre Jhiqui se auzi un suspin. Kraznys le zâmbi tovarășilor lui.

— Ce v-am spus eu? Ne-ar da orice.

Barbă-Albă se uita la ea, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Apucă toiagul, cu o mână tremurătoare.

— Înălțimea Ta, te implor, câștigă-ți tronul cu dragoni, nu cu sclavi. Nu trebuie să faci asta...

— *Tu* nu trebuie să-ți îngădui să-mi dai lecții. Ser Jorah, ia-l pe Barbă-Albă din fața ochilor mei.

Mormont îl luă pe bătrân de cot cu brutalitate, îl trase în picioare și îl târî pe terasă.

— Spune-le Bunilor Stăpâni că regret această întrerupere, îi spuse Dany tălmăcitoarei. Spune-le că aștept răspunsul lor.

Știa răspunsul, îl vedea în sclipirea din ochii lor, în zâmbetele pe care încercau din răsputeri

să le ascundă. Astaporul avea mii de eunuci și încă mai mulți băieți în sclavie care așteptau să fie tăiați, dar existau doar trei dragoni în viață pe întreg cuprinsul lumii. *Iar Ghiscarii jinduiesc la dragoni.* Cum ar putea să nu jinduiască? De cinci ori se luptase Vechiul Ghis cu Valyria la începuturile lumii și de cinci ori se prăbușise în tristă înfrângere. Căci Ținutul Liber avea dragoni, iar Imperiul nu avea nici unul.

Cel mai vârstnic Grazdan se foi în scaun și perlele sale cloncăniră domol, lovindu-se unele de altele.

— Un dragon la alegerea noastră, murmură el cu glas dogit. Cel negru e cel mai mare și cel mai sănătos.

— Numele lui este Drogon. Dany clătină aprobator din cap.

— Toate bunurile tale, în afară de coroană și de veșmintele de regină, pe care îți vom îngădui să le păstrezi. Cele trei corăbii. Și Drogon.

— S-a făcut, zise ea în Limba Comună.

— S-a făcut, îi dădu replica bătrânul Grazdan în Valyriana sa răgușită.

Ceilalți repetară vorbele bărbatului cu tivitura de perle.

— S-a făcut, traduse sclava, și s-a făcut, s-a făcut, de opt ori s-a făcut.

— Cei Nepătați vor învăța limba voastră sălbatică destul de repede, adăugă Kraznys mo Nakloz, după ce toate aranjamentele fuseseră făcute, dar până atunci, vei avea nevoie de cineva care să vorbească cu ei. Ia această sclavă, ca semn al unui târg bine făcut.

— Așa voi face.

Sclava îi traduse ei vorbele lui și lui vorbele ei. Dacă nutrea vreun sentiment față de faptul că era dată de pomană, avu grijă să nu și-l arate.

Arstan Barbă-Albă rămase și el tăcut, când

Dany trecu pe lângă el pe terasă. O urmă în tăcere pe scări în jos, dar Dany îi auzea toiagul din lemn masiv bocănind pe cărămizile roșii, în timp ce înainta. Nu-l învinuia pentru mânia lui. Ceea ce făcuse ea era o infamie. *Mama Dragonilor și-a vândut copilul cel mai puternic.* Numai gândul o îmbolnăvea.

Dar în Piața Mândriei, pășind pe cărămizile roșii, între piramida stăpânilor de sclavi și cazărmile eunucilor, Dany se întoarse către bătrân:

— Barbă-Albă, spuse ea. Vreau sfatul tău și nu trebuie să te temi niciodată să-mi spui ce gândești... după ce am terminat. Dar *niciodată* să nu mă iei la întrebări în fața unor străini. S-a înțeles?

— Da, Înălțimea Ta, răspunse el, nefericit.

— Nu sunt copil, adăugă ea. Sunt regină.

— Totuși, chiar și reginele pot greși. Astaporii te-au înșelat, Înălțimea Ta. Un dragon valorează mai mult decât o armată. Aegon a dovedit asta acum trei sute de ani, pe Câmpul de Foc.

— Știu ce a dovedit Aegon. Am de gând să dovedesc și eu câteva lucruri. Dany se întoarse către sclava care stătea umilă lângă lectica ei: Ai un nume sau trebuie să tragi în fiecare zi câte unul nou, din vreun butoi?

— Asta e doar pentru Nepătați, zise fata. Apoi își dădu seama că întrebarea îi fusese adresată în Valyriana Cultă. Făcu ochii mari: Oh.

— Te cheamă Oh?

— Nu, Înălțimea Ta, iartă-i sclavei această izbucnire. Numele sclavei tale este Missandei, dar...

— Missandei nu mai este sclavă. Te eliberez, din clipa aceasta. Haide, intră cu mine în

lectică, vreau să vorbim. Rakharo le ajută să urce, iar Dany trase bine draperiile, să se ferească de praf și de căldură. Dacă rămâi cu mine, te vei număra printre însoțitoarele mele, spuse ea când porniră din loc. Te voi ține lângă mine, să vorbești în numele meu, așa cum ai vorbit în numele lui Kraznys. Dar poți pleca oricând dorești, dacă ai un tată sau o mamă la care preferi să te întorci.

— Sclava va rămâne, spuse fata. Sclava... eu... nu am unde să mă duc. Sclava... eu te voi sluji bucuroasă.

— Îți pot oferi libertate, dar nu siguranță, o preveni Dany. Am o lume de străbătut și războaie de purtat. S-ar putea să fii înfometată. S-ar putea să te îmbolnăvești. S-ar putea să fii ucisă.

— *Valar morghulis,* spuse Missandei în Valyriana Cultă.

— Toți oamenii trebuie să moară, fu de acord Dany, dar nu curând, ne putem ruga. Se sprijini de perne și luă mâna fetei. Acești Nepătați sunt într-adevăr neînfricați?

— Da, Înălțimea Ta.

— Acum ești în slujba mea. E adevărat că nu simt durerea?

— Vinul curajului ucide asemenea simțăminte. Când ajung să ucidă pruncii, îl beau deja de ani buni.

— Și sunt supuși?

— Supunerea e tot ce cunosc. Dacă le-ai spune să nu respire, li se va părea mai ușor decât să nu se supună.

Dany clătină din cap.

— Și când voi termina cu ei?

— Înălțimea Ta?

— După ce îmi câștig războiul și mă așez pe tronul care a fost al tatălui meu, cavalerii mei

vor lăsa armele și se vor întoarce la cetățile lor, la soțiile și la copiii lor, la mame... la *viețile* lor. Dar acești eunuci nu au nici o viață. Ce o să mă fac cu opt mii de eunuci când nu vor mai fi bătălii de purtat?

— Eunucii sunt străjeri buni și excelente gărzi de noapte, Înălțimea Ta, spuse Missandei. Și nu e greu niciodată să găsești un cumpărător pentru asemenea trupe de soi.

— Mi s-a spus că în Westeros oamenii nu sunt vânduți și cumpărați.

— Cu tot respectul, Înălțimea Ta, Cei Nepătați nu sunt oameni.

— Și dacă i-aș revinde într-adevăr, de unde aș ști că nu se vor întoarce împotriva mea? întrebă Dany explicit. Ar face asta? Ar lupta *împotriva* mea, chiar mi-ar face rău?

— Da, dacă le-ar porunci stăpânul lor. Ei nu-și pun întrebări, Înălțimea Ta. Toate întrebările le-au fost șterse din minte. Se supun. Părea tulburată. Când... când termini cu ei... Înălțimea Ta le poate cere să-și ia viața.

— Și ar face până și asta?

— Da, răspunse Missandei cu glas pierit. Înălțimea Ta.

Dany îi strânse mâna.

— Dar ai prefera să nu le cer asta. De ce? De ce-ți pasă?

— Sclava nu e... eu... Înălțimea Ta...

— Spune-mi.

Fata plecă ochii.

— Trei dintre ei au fost cândva frații mei, Înălțimea Ta.

Atunci nădăjduiesc că frații tăi sunt la fel de curajoși și de deștepți ca tine. Dany se sprijini din nou pe perne și se lăsă purtată de lectică mai departe, înapoi la *Balerion,* pentru ultima oară, ca să pună ordine în lumea ei. *Și înapoi la*

Drogon. Gura i se încleștă.

Urmă o noapte lungă, vântoasă și întunecoasă. Dany își hrăni dragonii, ca de obicei, dar descoperi că, în ceea ce o privea, nu avea poftă de mâncare. Plânse o vreme, singură în cabina ei, apoi își uscă lacrimile destul de mult ca să fie gata pentru o nouă discuție aprinsă cu Groleo.

— Magister Illyrio nu e aici, fu ea nevoită să-i spună în cele din urmă, și chiar dacă ar fi, nu m-ar putea influența nici el. Am nevoie de Cei Nepătați mai mult decât de aceste corăbii și nu mai vreau să aud nimic despre asta.

Furia îi topise durerea și teama, pentru câteva ore, cel puțin. Apoi își chemă călăreții de sânge în cabină, împreună cu Ser Jorah. Erau singurii în care avea cu adevărat încredere.

Avu de gând să doarmă după aceea, ca să fie odihnită pentru a doua zi, dar o oră de insomnie petrecută zvârcolindu-se între pereții sufocanți ai cabinei fu de ajuns ca s-o convingă că era zadarnic. În fața ușii îl găsi pe Aggo, potrivind o nouă coardă la arcul său, la lumina legănată a unei lămpi de ulei. Rakharo stătea cu picioarele încrucișate pe punte, lângă el, ascuțindu-și *arakhul* cu o bucată de gresie. Dany le spuse amândurora să nu se întrerupă și urcă pe punte, să ia o gură din aerul răcoros al nopții. Echipajul o lăsă în pace, văzându-și de treburi, dar Ser Jorah i se alătură curând, lângă parapet. *E mereu prin preajmă,* gândi Dany. *Îmi cunoaște prea bine capriciile.*

— *Khaleesi.* Ar trebui să dormi. Mâine va fi o zi caldă și grea, te asigur. Vei avea nevoie de putere.

— Ți-o mai amintești pe Eroeh? îl întrebă.

— Fata lhazareeană?

— O siluiau, dar eu i-am oprit și am luat-o

sub protecţia mea. Numai că atunci, după ce soarele-și-stelele vieţii mele a murit, Mago a luat-o înapoi, a folosit-o din nou și a omorât-o. Aggo a spus că asta i-a fost soarta.

— Îmi amintesc, zise Ser Jorah.

— Am fost singură multă vreme, Jorah. Singură, fără să am pe nimeni în afară de fratele meu. Eram o ființă atât de mică și de speriată. Viserys ar fi trebuit să mă protejeze, dar m-a rănit și m-a speriat și mai rău. N-ar fi trebuit să facă una ca asta. Nu era doar fratele meu, era *regele* meu. De ce fac zeii regi și regine, dacă nu ca să-i apere pe cei care nu se pot apăra singuri?

— Unii regi se fac singuri. Robert așa a făcut.

— El n-a fost un rege adevărat, zise Dany cu dispreţ. N-a făcut nici o dreptate. Dreptate... Pentru asta sunt regii.

Ser Jorah nu dădu nici un răspuns. Doar zâmbi și îi atinse părul, foarte ușor. Era de ajuns.

În noaptea aceea visă că era Rhaegar, călărind către Trident. Dar era călare pe un dragon, nu pe un cal. Când a văzut oastea rebelă a Uzurpatorului pe malul celălalt al râului, toţi purtau armuri de gheaţă, dar ea i-a scăldat în foc de dragon, iar ei s-au topit ca roua și au prefăcut Tridentul într-un torent. O mică parte din ea știa că visa, dar o alta exulta. *Așa a fost hărăzit. Celălalt a fost un coșmar și abia acum m-am deșteptat.*

Se trezi brusc, în întunericul cabinei, încă înflăcărată de triumf. *Balerionul* se trezi parcă odată cu ea. Și Dany auzi scârţâitul ușor al lemnului, clipocitul apei lovind carena, o rostogolire pe punte, deasupra capului ei. Și încă ceva.

Cineva era în cabină cu ea.

— Irri? Jhiqui? Unde sunteţi? Însoţitoarele

nu-i răspunseră. Era prea întuneric ca să vadă, dar auzea respirația. Jorah, tu ești?

— Dorm, glăsui o femeie. Dorm cu toții. Glasul era foarte aproape. Chiar și dragonii trebuie să doarmă.

Stă deasupra mea.

— Cine-i acolo? Dany privi încordată în întuneric. I se părea că vede o umbră, conturul palid al unei siluete. Ce vrei de la mine?

— Adu-ți aminte. Ca să mergi la nord, trebuie să călătorești spre sud. Ca să ajungi la vest, trebuie s-o iei spre est. Ca să mergi înainte, trebuie să mergi înapoi și ca să atingi lumina trebuie să treci prin umbră.

— *Quaithe?* Dany sări din pat și dădu ușa în lături. Lumina gălbuie a felinarelor inundă încăperea și Irri și Jhiqui se ridicară adormite.

— *Khaleesi?* murmură Jhiqui, frecându-se la ochi. Viserion se trezi și își deschise fălcile și o suflare de foc lumină până și cele mai întunecate colțuri. Nu era nici urmă de vreo femeie cu mască roșie de lac. *Khaleesi,* nu te simți bine? întrebă Jhiqui.

— Am visat. Dany își scutură capul. Am visat un vis, nimic mai mult. Culcați-vă la loc. Toate, ne culcăm la loc. Dar oricât a încercat, somnul n-a mai venit.

Dacă privesc înapoi, sunt pierdută, își spuse Dany. În dimineața următoare, în timp ce intra în Astapor, pe porțile portului, nu îndrăznea să-și amintească din nou cât de mică și neînsemnată era suita ei, ca să nu-și piardă curajul. Astăzi își încălecase iapa, se îmbrăcase în pantaloni din păr de cal și o vestă de piele pictată, purta un lanț de bronz la încheietură și alte două încrucișate între sâni. Irri și Jhiqui îi împletiseră părul și îi atârnaseră un clopoțel minuscul de argint, al cărui clinchet cânta

despre Cei Nemuritori de la Qarth, pieriți în flăcări în Palatul de Pulbere.

Străzile din cărămidă roșie ale Astaporului erau înțesate de oameni în dimineața aceea. Sclavi și slujitori străjuiau drumurile, în timp ce stăpânii de sclavi și femeile lor își îmbrăcaseră *tokarurile* și priveau de pe piramidele lor în trepte. *Până la urmă, nu se deosebesc atât de mult de Qartheeni,* gândi Dany. *Vor să vadă dragonii, ca să aibă ce povesti copiilor și copiilor copiilor lor.* Asta o făcu să se întrebe câți dintre ei vor avea vreodată copii.

Aggo mergea în fața ei, cu marele său arc Dothraki. Belwas cel Voinic mergea la dreapta iepei sale, Missandei la stânga. Ser Jorah Mormont era în spate, în zale și cămașă, uitându-se feroce la oricine se apropia prea mult. Rakharo și Jhogo protejau lectica. Dany poruncise ca partea de sus să fie îndepărtată, astfel încât dragonii să poată fi legați de platformă.

Irri și Jhiqui mergeau alături de ei, încercând să-i liniștească. Cu toate acestea, coada lui Viserion plesnea dintr-o parte în alta și dragonul scotea, amenințător, fum pe nări. Rhaegal simțea și el pericolul. De trei ori încercă să-și ia zborul, dar fu tras în jos, în mâna lui Jhiqui, de lanțul greu. Drogon se făcuse colac, cu capul vârât între aripi. Doar ochii i se mai vedeau, drept mărturie că nu dormea.

Ceilalți oameni ai ei veneau în urmă: Groleo și celălalt căpitan, cu echipajele lor și cei optzeci și trei de Dothraki rămași din cei o sută de mii care călătoriseră cândva în *khalasarul* lui Drogo. Pe cei mai bătrâni și mai slabi îi pusese în mijlocul coloanei, împreună cu femeile cu copii la sân și cele însărcinate, cu fetițele și cu

băieții prea mici ca să-și împletească părul. Ceilalți – luptătorii ei, câți mai erau – mergeau în afara coloanei, mânând jalnica lor turmă, cei o sută și ceva de cai sfrijiți care supraviețuiseră atât deșertului roșu, cât și mării negre de sare.

Ar fi trebuit să cer să mi se coasă un stindard, gândi ea în timp ce își conducea ceata jerpelită de-a lungul râului șerpuit al Astaporului. Închise ochii, ca să-și imagineze cum ar arăta: mătase neagră, unduitoare, iar pe ea, dragonul cu trei capete al Casei Targaryen, suflând flăcări de aur. *O flamură așa cum poate ar fi purtat Rhaegar.* Malurile râului erau ciudat de liniștite. Viermele, așa numeau râul cei din Astapor. Era larg, domol și cotit, împestrițat cu insulițe împădurite. Zări copii jucându-se pe una dintre ele, alergând printre statui elegante de marmură. Pe o altă insulă, doi îndrăgostiți se sărutau în umbra unor copaci înalți și verzi, nu mai sfioși decât erau Dothrakii la o nuntă. Fără veșminte, nu-și putea da seama dacă erau sclavi sau oameni liberi.

Piața Mândriei, cu harpia sa mare de bronz, era neîncăpătoare pentru toți Nepătații pe care îi cumpărase. De aceea, fuseseră adunați în Piața Supliciului, care dădea spre poarta principală a Astaporului, ca să poată mărșălui direct din oraș, după ce îi va prelua Daenerys. Aici nu erau statui de bronz, doar o platformă de lemn unde sclavii răzvrătiți erau supuși la cazne, jupuiți și spânzurați.

— Bunii Stăpâni îi așază în așa fel încât să fie primul lucru pe care îl vede un sclav nou-venit când intră în oraș, îi explică Missandei, când ajunseră în piață.

La prima vedere, Dany crezu că aveau pielea vărgată, asemeni zebralilor Jhogos Nhailor. Apoi se apropie și văzu carnea roșie, jupuită, de

sub dungile negre, mișcătoare. *Muște. Muște și viermi.* Sclavii răzvrătiți fuseseră jupuiți așa cum cineva ar decoji un măr, într-o fâșie lungă, șerpuitoare. Un bărbat avea un braț negru de muște de la degete până la cot, iar dedesubt se vedea carnea roșie și albă. Dany struni calul lângă el.

— Ce a făcut acesta?

— A ridicat mâna împotriva stăpânului său.

Cu stomacul întors pe dos, Dany dădu pinteni calului către mijlocul pieței, unde se afla oastea pe care o cumpărase atât de scump. Șir după șir după șir stăteau bărbații de piatră cei nebărbați, cu inimile lor din cărămidă, opt mii și șase sute, cu coifurile de bronz cu țepușe ale Nepătaților cu pregătirea încheiată și alți cinci mii în spatele lor, cu capetele goale, dar înarmați cu sulițe și săbii scurte. Cei din ultimele rânduri erau doar niște copii, dar stăteau la fel de drepți și neclintiți ca toți ceilalți.

Kraznys mo Nakloz și tovarășii lui erau cu toții acolo, s-o întâmpine. Alți Astapori de viță nobilă stăteau în grupuri, în spatele lor, sorbind vin din cupe înalte de argint, în timp ce sclavii circulau printre ei cu tăvi cu măsline, cireșe și smochine. Cel mai bătrân Grazdan stătea într-un palanchin susținut de patru sclavi voinici cu pielea arămie. Câțiva lăncieri călări se plimbau la marginea pieței, ținând la distanță mulțimile care veniseră să privească. Soarele strălucea orbitor pe discurile lustruite de aramă cusute pe mantiile lor, însă Dany nu putu să nu observe cât de agitați păreau caii. *Se tem de dragoni. Și bine fac.*

Kraznys trimise o sclavă s-o ajute să descalece. Mâinile lui Dany erau ocupate: cu una ținea *tokarul,* iar cu cealaltă un bici

ornamentat.

— Iată-i. Kraznys se uită la Missandei. Spune-i că sunt ai ei... dacă poate plăti.

— Poate, spuse fata.

Ser Jorah strigă o comandă și mărfurile de negoț fură aduse. Șase baloți de blănuri de tigru, trei sute de cupoane de mătase fină. Vase cu șofran, vase cu mir, vase cu piper, curry și nucșoară. O mască de onix, douăsprezece maimuțe de jad, butoiașe cu cerneală roșie, neagră și verde, o cutie cu ametiste negre, rare, o cutie de perle, un butoi cu măsline fără sâmburi, umplute cu larve, o duzină de butoaie de pește de apă dulce în saramură, un gong mare de bronz și un ciocan pentru el, șaptesprezece ochi de fildeș și un cufăr plin de cărți scrise în limbi pe care Dany nu le știa. Și altele și altele și altele. Oamenii ei le așezară pe toate grămadă în fața sclavilor.

În timp ce era făcută plata, Kraznys mo Nakloz îi făcu favoarea de a-i spune câteva ultime cuvinte la predarea trupelor sale.

— Încă sunt necopți, spuse el prin Missandei. Spune-i târfei că ar face bine să-i însângereze cât de curând. Sunt multe orașe mici de aici până acolo, orașe numai bune de jefuit. Toată prada va fi numai a ei. Cei Nepătați nu râvnesc aur și nestemate. Iar dacă va lua prizonieri, câțiva străjeri vor fi suficienți ca să-i aducă la Astapor. Pe cei sănătoși îi vom cumpăra, și la un preț bun. Și, cine știe? În zece ani unul dintre băieții pe care ni-i trimite poate fi, la rândul lui, un Nepătat. Astfel vom avea de câștigat cu toții.

În sfârșit, nu mai erau mărfuri de adăugat în grămadă. Dothrakii ei încălecară din nou și Dany spuse:

— Asta a fost tot ce am putut aduce. Restul

vă așteaptă pe corăbii, o mare cantitate de chihlimbar, vin și orez negru. Și aveți și corăbiile. Așa că, tot ceea ce mai rămâne este...

— ... dragonul, termină Grazdanul cu barba ascuțită care vorbise atât de dogit Limba Comună.

— Și iată-l aici.

Ser Jorah și Belwas păși lângă ea către lectică, acolo unde Drogon și frații săi se tolăneau la soare. Jhiqui desfăcu un capăt al lanțului și i-l dădu lui Dany. Când smuci de lanț, dragonul cel negru își înălță, șuierând, capul și își desfăcu aripile de noapte și văpăi. Kraznys mo Nakloz zâmbea larg în timp ce umbra aripilor cobora deasupra lui.

Dany îi înmână stăpânului de sclavi capătul lanțului cu care era legat Drogon. În schimb, el îi oferi un bici. Mânerul era din os negru de dragon, migălos sculptat și incrustat cu aur. Nouă curele lungi și subțiri de piele atârnau de el, fiecare cu o gheară poleită cu aur în vârf. Măciulia de aur era un cap de femeie, cu dinți ascuțiți de fildeș. Degetele harpiei, așa își numise Kraznys biciul.

Dany răsuci biciul în mână. *Un obiect atât de ușor să poarte o asemenea povară.*

— Târgul e încheiat, atunci? Îmi aparțin?

— Încheiat, fu el de acord, trăgând puternic de lanț, ca să-l coboare pe Drogon din lectică.

Dany încălecă pe iapa ei. Inima îi bubuia în piept. Se simțea îngrozitor de speriată. *Oare asta ar fi făcut fratele meu?* Se întreba dacă Prințul Rhaegar fusese la fel de înfricoșat când a văzut oastea Uzurpatorului grupată dincolo de Trident, cu toate flamurile fluturând în vânt.

Se înălță în șa, ridică degetele harpiei deasupra capului, ca toți Cei Nepătați să le vadă.

— *TÂRGUL S-A ÎNCHEIAT!* strigă cât o ținu gura. *SUNTEȚI AI MEI!* Dădu pinteni calului și galopă de-a lungul primului rând, ținând degetele harpiei sus. *ACUM SUNTEȚI AI DRAGONULUI! CUMPĂRAȚI ȘI PLĂTIȚI! S-A ÎNCHEIAT! S-A ÎNCHEIAT!*

Îl zări pe bătrânul Grazdan întorcându-și brusc capul. *Mă aude vorbind Valyriana.* Ceilalți stăpâni de sclavi nu ascultau. Se îmbulzeau în jurul lui Kraznys și al dragonului, strigând sfaturi. Deși astaporii trăgeau și smuceau, Drogon nu se urnea din lectică. Un fum cenușiu se ridica dintre fălcile-i deschise, iar gâtul său lung se răsucea și se îndrepta, repezindu-se la fața stăpânului de sclavi.

E timpul să traversez Tridentul, gândi Dany, întorcându-se brusc și îndemânu-și iapa înapoi. Călăreții de sânge se strânseră în jurul ei.

— Ai necazuri, remarcă ea.

— Nu vrea să vină, spuse Kraznys.

— Există un motiv: un dragon nu e sclav. Și Dany plesni biciul cât de tare putu peste fața negustorului. Kraznys țipă și se retrase, clătinându-se, cu sângele șiroindu-i roșu pe obraz, în barba-i parfumată. Degetele harpiei îi sfârtecaseră chipul cu o singură lovitură, dar ea nu se opri să admire dezastrul. *Drogon!* îl strigă ea cu glas puternic, dulce, uitând de toate spaimele. *Dracarys.*

Dragonul negru își desfăcu aripile și zbieră.

O suliță neagră de foc lovi fața lui Kraznys din plin. Ochii i se topiră, scurgându-se pe obraji, iar uleiul din barba și părul său izbucni atât de teribil în flăcări încât, pentru o clipă, stăpânul de sclavi purtă o coroană de foc de două ori mai înaltă decât capul său. Duhoarea de carne arsă care se răspândi dintr-odată îi

acoperi până și parfumul, iar urletul lui părea să înece orice alt sunet.

Apoi sângele și haosul luară în stăpânire Piața Supliciului. Bunii Stăpâni zbierau, se clătinau, îmbrâncindu-se unul pe altul și sfâșiindu-și bordurile *tokarurilor* în graba lor. Drogon zbură aproape agale către Kraznys, bătând din aripile-i negre. În timp ce-i mai dădu negustorului o porție de foc, Irri și Jhiqui îi dezlegară pe Viserion și pe Rhaegal și, dintr-odată, în aer erau trei dragoni. Când Dany întoarse capul să privească, o treime din mândrii războinici cu coarne de demon ai Astaporului se chinuiau să rămână călare pe caii lor îngroziți, iar o altă treime fugeau, într-o vălvătaie de aramă strălucitoare. Un bărbat se ținu în șa destul cât să-și scoată sabia, dar biciul lui Jhiqui i se încolăci în jurul gâtului, curmându-i țipătul. Un altul pierdu o mână sub *arakhul* lui Rakharo și se îndepărtă clătinându-se și împroșcând sânge. Aggo stătea potrivindu-și cu calm săgețile în arc și trimițându-le către *tokaruri.* Cu argint, cu aur sau simple, nu-i păsa. Belwas cel Voinic își scosese și el *arakhul* și îl învârtea, atacând.

— *Sulițe!* auzi Dany un astapor strigând. Era Grazdan, bătrânul Grazdan, cu *tokarul* încărcat de perle. *Nepătați!* Apărați-ne, opriți-i, apărați-vă stăpânii! Sulițe! Săbii!

Când Rakharo îi vârî o săgeata în gură, sclavii care duceau palanchinul său o luară la fugă, aruncându-l fără sfială pe jos. Bătrânul se târî până la primul rând de eunuci, cu sângele băltind pe cărămizi. Cei Nepătați nici măcar nu-și coborâră ochii să-l privească murind. Șir după șir, stăteau neclintiți.

Zeii mi-au auzit rugăciunile.

— *Nepătați!* Dany trecu la galop prin fața lor,

cu cosița-i argintiu-aurie fluturând în urma ei, cu clopoțelul sunând la fiecare pas. Omorâți-i pe Bunii Stăpâni, omorâți soldații, omorâți fiecare bărbat îmbrăcat în *tokar* sau care are în mână un bici, dar să nu vă atingeți de nici un copil sub doisprezece ani, și zdrobiți lanțurile fiecărui sclav pe care-l veți vedea. Ridică degetele harpiei în aer... și pe urmă aruncă biciul cât colo. *Libertate!* strigă ea. *Dracarys! Dracarys!*

— *Dracarys!* răspunseră ei, cel mai dulce cuvânt pe care-l auzise Dany vreodată. *Dracarys! Dracarys!* Și pretutindeni în jurul lor, stăpânii de sclavi fugeau, implorau și mureau și aerul prăfos se umplu de sulițe și foc.

SANSA

În dimineața în care rochia ei cea nouă avea să fie gata, slujitoarele îi umplură Sansei cada cu apă fierbinte și o frecară din cap până-n picioare, până ce începu să lucească, rozalie. Propria cameristă a lui Cersei îi tăie unghiile, îi perie și îi ondulă părul arămiu care acum îi cădea pe spate în bucle moi. Adusese și o duzină din parfumurile preferate ale reginei. Sansa alese un parfum puternic, dulceag, cu un iz de lămâie dincolo de mirosul de flori. Slujnica își puse câteva picături pe deget și o atinse pe Sansa după fiecare ureche și sub bărbie, iar apoi, ușor, pe sfârcuri.

Cersei însăși veni cu croitoreasa și privi cum Sansa e îmbrăcată cu veșmintele ei cele noi. Lenjeria era de mătase, dar rochia era din brocart ivoriu cu fir de aur și argint, căptușită cu satin argintiu. Capetele mânecilor lungi, în fâșii, aproape că atingeau pământul când Sansa își cobora brațele. Și era o rochie de femeie, nu de fetiță, nu încăpea nici o îndoială. Corsajul era decupat până aproape la talie, V-ul adânc fiind acoperit cu o bucată de dantelă împodobită, gri-albăstruie, adusă din Myr. Fustele erau lungi și bogate, brâul atât de strâns încât Sansa fu nevoită să-și țină respirația când îi legară corsajul. Îi aduseră și pantofi noi, din piele moale, gri, de căprioară, care îi îmbrățișau picioarele, ca niște îndrăgostiți.

— Ești foarte frumoasă, domniță, zise cusătoreasa când Sansa fu îmbrăcată.

— Așa-i că sunt? chicoti Sansa și se învârti,

cu fustele învolburându-se în jurul ei. O, da, sunt. Abia aștepta ca Willas s-o vadă așa. *Mă va iubi, da, trebuie... va uita de Winterfell când mă va vedea. Voi avea grijă să uite.*

Regina Cersei o cercetă cu un ochi critic.

— Câteva nestemate, aș zice. Pietrele lunii pe care i le-a dăruit Joffrey.

— Îndată, Înălțimea Ta, răspunse camerista.

Când pietrele lunii atârnau la urechile și la gâtul Sansei, regina clătină aprobator din cap.

— Da. Zeii au fost buni cu tine, Sansa. Ești o fată încântătoare. Pare aproape indecent să irosești o asemenea dulce inocență pe dihania aia.

— Ce dihanie? Sansa nu înțelegea. Se referea la Willas? *De unde să fi știut?* Nimeni nu știa, în afară de ea, Margaery și Regina Ghimpilor... O, și Dontos, dar el nu se punea la socoteală.

Cersei ignoră întrebarea.

— Mantia, porunci ea și femeile scoaseră la iveală o mantie lungă din catifea albă, încărcată de perle. Pe ea era brodat cu fir de argint un fioros lup străvechi. Sansa o privi, cuprinsă dintr-odată de teamă. Culorile tatălui tău, zise Cersei, în timp ce slujnicele îi legau mantia la gât cu un lănțișor de argint.

O mantie de fecioară. Mâna Sansei se ridică la gât. Ar fi sfâșiat veșmântul, dacă ar fi îndrăznit.

— Ești mai drăguță cu gura închisă, copilă. Haide cu mine acum, septonul ne așteaptă. Și nuntașii.

— Nu, izbucni Sansa. *Nu.*

— Ba da. Ești pupila coroanei. Regele îi ține loc tatălui tău, de vreme ce fratele tău e un trădător dovedit. Asta înseamnă că are tot dreptul să dispună de mâna ta. Te vei căsători cu fratele meu, Tyrion.

Moștenirea mea, gândi ea, dezgustată. Dontos Nebunul nu era, până la urmă, atât de nebun, văzuse adevărul. Sansa se dădu înapoi.

— Ba nu. *Trebuie să mă căsătoresc cu Willas. Trebuie să fiu doamna Highgardenului, te rog...*

— Îți înțeleg repulsia. Plângi, dacă-ți vine. În locul tău, probabil că mi-aș smulge părul din cap. E un pitic dezgustător, nu încape îndoială, dar te vei mărita cu el.

— Nu mă puteți obliga.

— Ba bineînțeles că putem. Poți să vii de bună voie și să-ți rostești jurămintele, așa cum îi șade bine unei domnițe, sau poți să te zvârcolești, să țipi și să faci spectacol, ca să aibă de ce se hlizi grăjdarii, dar tot măritată și tot în patul lui vei sfârși. Regina deschise ușa. Ser Meryn Trant și Ser Osmund Kettleblack așteptau afară, în armurile albe cu solzi ale Gărzii Regelui. Escortați-o pe Lady Sansa la sept, le spuse ea. Duceți-o pe sus, dacă trebuie, dar încercați să nu-i rupeți rochia, e foarte scumpă.

Sansa încercă să fugă, dar slujnica lui Cersei o prinse înainte de a apuca să facă doi pași. Ser Meryn Trant îi aruncă o privire care o încremeni, dar Kettleblack o atinse aproape cu blândețe și-i spuse:

— Fă cum ți se spune, draga mea, nu va fi așa de rău. Lupii sunt curajoși, nu-i așa?

Curajoși. Sansa trase adânc aer în piept. *Sunt o Stark, da, pot fi curajoasă.* Se uitau cu toții la ea, așa cum se uitaseră în ziua când Ser Boros Blount i-a sfâșiat hainele. Pezevenghiul o salvase de bătaie în ziua aceea, același om care o aștepta acum. *Nu e la fel de rău ca ceilalți,* își spuse.

— O să merg.

Cersei zâmbi.

— Știam că așa vei face.

Mai târziu, nu și-a putut aminti cum a ieșit din cameră, cum a coborât scările sau cum a traversat curtea. Parcă toată atenția îi era absorbită de felul în care trebuia să așeze un picior în fața celuilalt. Ser Meryn și Ser Osmund o flancau, în mantii albe, ca a ei, lipsindu-le doar perlele și lupul străvechi, blazonul tatălui ei. Joffrey însuși o aștepta pe treptele septului. Regele era plin de splendoare, în purpură și aur, cu coroana pe cap.

— Astăzi sunt tatăl tău, anunță el.

— Nu ești, izbucni ea cu mânie. Nu vei fi niciodată.

Chipul regelui se întunecă.

— Ba da. Sunt tatăl tău și pot să te mărit cu cine poftesc. Cu *oricine*. Te vei căsători cu porcarul, dacă spun eu, și te vei culca cu el în cocină. Ochii lui verzi scânteiară amuzați. Sau poate ar trebui să te dau pe mâna lui Ilyn Payne, ți-ar plăcea mai mult?

Inima Sansei zvâcni.

— Te rog, Înălțimea Ta, îl imploră ea. Dacă m-ai iubit vreodată măcar un pic, nu mă obliga să mă căsătoresc cu...

— ... unchiul?

Tyrion Lannister intră pe porțile septului.

— Înălțimea Ta, îi spuse el lui Joffrey. Acordă-mi un moment singur cu Lady Sansa, dacă vrei să fii atât de amabil.

Regele Joffrey era pe punctul de a-l refuza, dar mama lui îi aruncă o privire aspră. Se retraseră câțiva pași.

Tyrion purta o jiletcă de mătase neagră împodobită cu arabescuri, cizme înalte, mai sus de genunchi, care adăugau două degete staturii sale, și un lanț din rubine și capete de leu. Dar cicatricea de pe fața lui era aspră și roșie, iar

nasul îi era o crustă hidoasă.

— Ești foarte frumoasă, Sansa, îi spuse el.

— Ești amabil, stăpâne. Nu știa ce altceva să răspundă. *Ar trebui să-i spun că e chipeș? M-ar crede nebună sau mincinoasă.* Plecă ochii și tăcu.

— Domnița mea, nu așa s-ar fi cuvenit să te aduc la nunta ta. Îmi pare rău pentru asta. Și pentru că am organizat totul atât de neașteptat și de discret. Nobilul meu tată așa a socotit de cuviință, din rațiuni de stat. Altfel, aș fi venit la tine mai devreme, așa cum mi-am dorit. Păși mai aproape de Sansa, cu mersu-i legănat. N-ai cerut această căsătorie, știu asta. După cum n-am cerut-o nici eu. Dar, dacă aș fi refuzat mâna ta, te-ar fi măritat cu vărul meu Lancel. Poate că ai prefera. E mai apropiat de vârsta ta și mai frumos la înfățișare. Dacă asta ți-e voia, spune și voi pune capăt acestei farse.

Nu vreau nici un Lannister, îi venea să replice. *Îl vreau pe Willas. Vreau Highgardenul și cățelușii și corabia și fii pe care să-i cheme Eddard, Bran și Rickon.* Atunci își aminti ce-i spusese Dontos în pădurea zeilor. *Tyrell sau Lannister, nu contează, nu pe mine mă vor, doar moștenirea mea.*

— Ești bun, stăpâne, rosti ea, învinsă. Sunt pupila tronului și datoria mea e să mă mărit cu cine poruncește regele.

Tyrion o cercetă cu ochii săi sașii.

— Știu, Sansa, că nu sunt genul de bărbat la care visează tinerele fete, zise el cu glas domol, dar nici Joffrey nu este.

— Nu, răspunse ea. Ai fost bun cu mine. Îmi amintesc.

Tyrion îi întinse o mână groasă, cu degete butucănoase.

— Vino, atunci. Hai să ne facem datoria.

Așadar, își așeză mâna în mâna lui și o conduse la altar, unde septonul aștepta între Mamă și Tată, să le unească viețile. Sansa îl văzu pe Dontos, în hainele-i pestrițe de bufon, privind-o cu ochi mari, rotunzi. Ser Balon Swann și Ser Boros Blount erau și ei acolo, înveșmântați în albul Gărzii Regale, dar Ser Loras lipsea. *Nici unul din Tyrelli nu e aici,* își dădu ea seama dintr-odată. Dar erau alți martori cu duiumul: eunucul Varys, Ser Addam Marbrand, Lordul Philip Foote, Ser Bronn, Jalabhar Xho și mulți alții. Lordul Gyles tușea, Lady Ermesande era la pieptul mamei sale, iar fiica însărcinată a Doamnei Tanda plângea pe înfundate, nu se știe din ce pricină. *Poate să plângă,* gândi Sansa. *Probabil voi face la fel înainte ca ziua să se sfârșească.*

Ceremonia trecu parcă în vis. Sansa a făcut tot ce i s-a cerut. Au fost rugăciuni, jurăminte, cântece și lumânări înalte arzând, o sută de lumini mișcătoare, pe care ochii ei înlăcrimați le transformau într-o mie. Din fericire, nimeni nu părea să observe că plânge așa cum stătea acolo, înveșmântată în culorile tatălui său. Sau dacă au observat, s-au prefăcut că nu văd. Parcă într-o singură clipită, se ajunse la schimbul de mantii.

Ca părinte al regatului, Joffrey luă locul lui Eddard Stark. Sansa stătea dreaptă și neclintită ca o suliță în timp ce mâinile lui se așezară pe umerii ei, desfăcându-i, pe bâjbâite, agrafa mantiei. Una dintre mâini trecu peste pieptul ei și zăbovi acolo, apăsând-o ușor. Apoi agrafa se deschise și Joff azvârli la o parte mantia de fecioară a Sansei, cu un gest regesc și un zâmbet larg.

Partea cu unchiul său merse mai puțin bine. Mantia miresei, pe care o ținea în mâini, era

imensă și grea, din catifea purpurie, bogat ornamentată cu lei și tivită cu satin auriu și rubine. Dar nimeni nu se gândise să aducă un taburet, iar Tyrion era cu un cap și jumătate mai scund decât mireasa lui. Când se așeză în spatele ei, Sansa simți că o trage zdravăn de rochie. *Vrea să mă așez în genunchi,* își dădu ea seama, roșind. Se simțea umilită. Nu așa trebuia să fie. Visase la nunta ei de o mie de ori și mereu își închipuise cum mirele va sta în spatele ei, înalt și puternic, cum îi va arunca mantia, semn al protecției, peste umeri și o va săruta tandru pe obraz, în timp ce se apleca să-i prindă agrafa.

Simți o nouă smucitură, mai insistentă. *N-am s-o fac. De ce i-aș cruța sentimentele, când nimănui nu-i pasă de ale mele?*

Piticul o trase de rochie a treia oară. Strânse din buze cu încăpățânare, prefăcându-se că nu observă. Cineva în spatele lor chicoti. *Regina,* gândi ea, dar n-avea importanță. Râdeau deja cu toții, în frunte cu Joffrey.

— Dontos, treci în patru labe, porunci regele, unchiul meu are nevoie de sprijin ca să-și escaladeze mireasa.

Și astfel, nobilul ei soț o înveșmânta în culorile Casei Lannister, cocoțat pe spatele unui bufon.

Când Sansa se întoarse, piticul se holba la ea, cu gura încleștată și fața roșie ca mantia ei. Dintr-odată, se rușina de încăpățânarea ei. Își netezi fustele și îngenunche în fața lui, astfel încât capetele lor erau acum la același nivel.

— Cu acest sărut, îmi pun zălog iubirea și te accept ca stăpân și soț al meu.

— Cu acest sărut, îmi pun zălog iubirea, dădu piticul replica, cu glas răgușit, și te accept ca doamnă și soție a mea. Tyrion se aplecă și

buzele lor se atinseră o clipă.

E atât de urât, gândi Sansa când fața lui era aproape de a ei. *E chiar mai urât decât Câinele.*

Septonul ridică apoi cristalul și lumina curcubeului căzu peste creștetele lor.

— Aici, în fața zeilor și a oamenilor, spuse el, îi declar pe Tyrion din Casa Lannister și Sansa din Casa Stark soț și soție, un singur trup, o singură inimă, un singur suflet, acum și pururea și fie blestemat cel ce se va pune între ei.

Sansa trebui să-și muște buza ca să nu plângă.

Ospățul de nuntă avu loc în Sala Mică. Erau poate cincizeci de oaspeți, în cea mai mare parte slugi și aliați ai Lannisterilor, alături de cei care fuseseră la cununie. Iar aici Sansa îi găsi pe Tyrelli. Margaery se uită la ea cu nespusă tristețe și când Regina Ghimpilor intră, clătinându-se, între Stângul și Dreptul, nu-i aruncă nici măcar o privire. Elinor, Alia și Megga păreau hotărâte să n-o cunoască. *Prietenele mele,* gândi Sansa cu amărăciune.

Soțul ei bău vârtos și mâncă puțin. Asculta ori de câte ori cineva se ridica să rostească un toast și uneori dădea scurt din cap, în semn de mulțumire, dar altminteri chipul lui părea cioplit din piatră. Ospățul parcă nu se mai sfârșea, deși Sansa nu se atingea de mâncare. Voia să se sfârșească și totuși se temea de acel sfârșit. Căci, după ospăț, urma să meargă în patul lui. Bărbații aveau s-o ducă pe sus în dormitor, dezbrăcând-o pe drum și făcând glume grosolane despre soarta care o aștepta în așternut, în timp ce femeile îi făceau lui Tyrion aceleași onoruri. Doar după ce vor fi depuși, goi-pușcă, în patul conjugal, aveau să fie lăsați singuri, dar chiar și atunci, oaspeții vor sta în fața camerei matrimoniale, strigând aluzii

triviale prin ușă. Când era mică, partea aceasta i se părea minunat de păcătoasă și de incitantă, dar acum, când acel moment sosise pentru ea, nu simțea decât oroare. Nu credea că va suporta să i se sfâșie veșmintele și era sigură că va izbucni în lacrimi la prima glumă deocheată.

Când muzicanții începură să cânte, își așeză mâna cu sfială peste mâna lui Tyrion și spuse:

— Stăpânul meu, ar trebui să deschidem dansul?

Gura lui se strâmbă.

— Cred că le-am oferit destulă distracție pentru o zi, nu ești de aceeași părere?

— Cum spui tu, stăpâne. Își retrase mâna. Joffrey și Margaery deschiseră dansul în locul lor.

Cum poate un monstru să danseze atât de frumos? se întrebă Sansa. Visase adesea cu ochii deschiși la primul dans cu soțul ei, în ziua nunții, cu toți ochii ațintiți asupra ei și a chipeșului ei stăpân. În visele ei, zâmbeau cu toții. *Nici măcar soțul meu nu zâmbește.*

Alți oaspeți se alăturară curând regelui și logodnicei lui. Elinor dansă cu tânărul ei scutier, iar Megga cu Prințul Tommen. Lady Merryweather, frumoasa din Myr, cu păr negru și ochi mari, întunecați, se învârtea atât de provocator încât curând toți ochii din sală o urmăreau. Lordul și Lady Tyrell se mișcau mai domol. Ser Kevan Lannister o invită la dans pe Lady Janna Fossoway, sora Lordului Tyrell. Merry Crane intră în dans cu prințul Jalabhar Xho, strălucitor în gătelile sale cu pene. Cersei Lannister făcu pereche cu Lordul Redwyne, pe urmă cu Lordul Rowan și în cele din urmă cu tatăl ei, care dansă cu o grație cumpătată, austeră.

Sansa stătea cu mâinile în poală, privind-o

pe regină dansând și râzând și scuturându-și buclele blonde. *Îi farmecă pe toți,* gândi ea cu tristețe. *Cât o urăsc!* Își întoarse privirea către locul unde Băiatul Lunii dansa cu Dontos.

— Lady Sansa. Ser Garlan Tyrell stătea lângă dais. Îmi acorzi onoarea? Dacă soțul tău consimte.

Ochii sașii ai piticului se îngustară.

— Doamna mea poate dansa cu cine poftește.

Poate că ar fi trebuit să rămână lângă soțul ei, dar își dorea atât de mult să danseze... iar Ser Garlan era fratele lui Margaery, al lui Willas, al Cavalerului Florilor.

— Înțeleg de ce ți se spune Garlan Galantul, ser, șopti ea, luându-i mâna.

— Doamna mea e amabilă să zică asta. Întâmplător, fratele meu Willas mi-a dat acest nume. Ca să mă protejeze.

— Să te protejeze? Sansa îi aruncă o privire nedumerită.

Ser Garlan râse.

— Mă tem că eram un băiețaș dolofan și chiar avem un unchi pe nume Garlan cel Gras. Așa că Willas a atacat primul, deși nu înainte de a mă amenința cu Garlan Gălbejitul, Garlan Gureșul și Garlan Garguiul.

Povestea era atât de dulce și de inocentă încât Sansa nu-și putu stăpâni râsul, în ciuda întregii situații. După aceea, fu inexplicabil de recunoscătoare. Cumva, râsul îi readusese speranța, chiar dacă doar pentru scurt timp. Zâmbind, se lăsă purtată de muzică, pierzându-se în ritmul pașilor, în sunetul de flaut, fluier și harpă, în bătaia unei tobe... și, din când în când, în brațele lui Ser Garlan, când dansul îi aducea împreună.

— Soția mea își face griji pentru tine, spuse

el cu glas scăzut, într-o asemenea ocazie.

— Lady Leonette e foarte drăguță. Spune-i că sunt bine.

— O mireasă la nunta ei ar trebui să fie mai mult decât bine, rosti el fără asprime. Parcă îți venea să plângi.

— Lacrimi de bucurie, ser.

— Ochii îți trădează minciuna de pe buze. Ser Garlan o învârti și o trase mai aproape. Doamna mea, am văzut cum te uiți la fratele meu. Loras e viteaz și chipeș și îl iubim cu toții, din toată inima... dar Pezevenghiul tău va fi un soț mai bun. E un om mai mare decât pare, cred eu.

Muzica îi despărți, înainte ca Sansa să poată găsi un răspuns. În fața ei veni Mance Tyrell, îmbujorat și asudat, apoi Lordul Merryweather și pe urmă Prințul Tommen.

— Vreau să mă însor și eu, spuse prințișorul dolofan. Sunt mai înalt decât unchiul meu.

— Știu, răspunse Sansa, înainte ca partenerii să se schimbe din nou.

Ser Kevan îi spuse că e frumoasă, Jalabhar Xho zise ceva ce ea nu înțelese, în Limba Verii, iar Lordul Redwyne îi dori mulți copii dolofani și ani mulți cu bucurie. Și apoi dansul o aduse față în față cu Joffrey.

Sansa se crispă când mâna lui o atinse pe a ei, dar regele o strânse mai tare și o trase mai aproape.

— N-ar trebui să arăți așa de tristă. Unchiul meu e o făptură hidoasă, dar vei continua să mă ai pe mine.

— Urmează să te căsătorești cu Margaery!

— Un rege poate avea și alte femei. Târfe. Tatăl meu a avut. Unul dintre Aegoni, la fel. Al treilea sau al patrulea. A avut o grămadă de târfe și o grămadă de bastarzi. În timp ce se

învârteau, în ritmul muzicii, Joffrey îi dădu un sărut umed. Unchiul te va aduce la patul meu ori de câte ori îi voi porunci.

Sansa își scutură capul.

— N-o va face.

— Ba da, altfel o să-i tai capul. Acel Rege Aemon a avut orice femeie a poftit, măritată sau nu.

Din fericire, era timpul să se schimbe din nou perechile. Dar picioarele îi erau acum ca de lemn și Lordul Rowan, Ser Tallad și Elinor, toți trebuie s-o fi crezut o dansatoare foarte stângace. Și pe urmă fu din nou cu Garlan și curând, slavă cerului, dansul se sfârși.

Ușurarea Sansei nu dură mult. Îndată ce muzica se stinse, îl auzi pe Joffrey spunând:

— E timpul să-i ducem în pat! Haideți s-o dezbrăcăm și să vedem ce are să-i ofere lupoaica unchiului meu!

Alți bărbați i se alăturară, zgomotoși.

Soțul ei pitic ridică ochii încet de la cupa sa de vin.

— Nu ne va duce nimeni în pat!

Joffrey o înhăță pe Sansa de braț.

— Ba da, dacă poruncesc eu.

Pezevenghiul izbi cu pumnalul în masă, unde rămase vibrând.

— Atunci o să-ți slujești propria soție cu o țepușă de lemn. Te jugănesc, ți-o jur!

Se lăsă o liniște stupefiată. Sansa se smulse de lângă Joffrey, dar sub strânsoarea lui, mâneca i se sfârtecă. Nimeni nu părea să audă. Regina Cersei se întoarse către tatăl ei:

— L-ai auzit?

Lordul Tywin se ridică din scaun.

— Cred că ne putem lipsi de ritualul patului. Tyrion, sunt sigur că n-ai vrut să amenințI nobila persoană a regelui.

Sansa văzu un spasm de furie străbătând chipul soţului ei.

— Am vorbit prostii, spuse el. A fost o glumă proastă, sire.

— M-ai ameninţat că mă *castrezi,* şuieră Joffrey.

— Aşa e, Înălţimea Ta, spuse Tyrion, dar numai fiindcă eram invidios pe mădularul tău regal. Al meu e mic şi pipernicit. Chipul i se contorsiona într-un rânjet lacom. Şi, dacă-mi tai limba, nu-mi mai laşi nici o cale de a satisface această dulce nevastă pe care mi-ai dat-o.

Un râs nestăpânit izbucni de pe buzele lui Ser Osmund Kettleblack. Altcineva chicoti. Dar Joff nu râse, nici Lordul Tywin.

— Înălţimea Ta, spuse el, fiul meu e beat, îţi dai şi tu seama.

— Da, sunt, mărturisi Pezevenghiul, dar nu atât de beat ca să nu pot duce la bun sfârşit propria mea cununie. Sări de pe dais şi o înhăţă pe Sansa cu brutalitate. Hai, nevastă, e timpul să-ţi zdrobesc bariera-ghilotină. Vreau să mă joc de-a „intră în castel".

Îmbujorată, Sansa ieşi cu el din Sala Mică. *Ce-mi rămâne de ales?* Tyrion avea pasul legănat, mai cu seamă când mergea aşa de repede ca acum. Zeii fură îndurători şi nici Joff, nici vreun altul nu se clinti din loc, să-i urmeze.

Pentru noaptea nunţii, le fusese oferită o cameră spaţioasă, sus în Turnul Mâinii. Tyrion trânti uşa cu piciorul în spatele lor.

— Pe bufet este o carafă cu vin bun, auriu, de Arbor, Sansa. Eşti aşa de bună să-mi torni o cupă?

— Crezi că e înţelept, stăpâne?

— Nimic n-a fost vreodată mai înţelept. Vezi tu, nu sunt beat cu adevărat. Dar am de gând să

fiu.

Sansa umplu câte un pocal pentru fiecare. *Va fi mai ușor dacă mă îmbăt și eu.* Se așeză pe marginea patului mare, cu baldachin, și goli jumătate de cupă din trei înghițituri prelungi. Fără îndoială, era un vin foarte bun, dar Sansa era prea agitată ca să-l savureze. Capul începu să i se învârtă.

— Vrei să mă dezbrac, stăpâne?

— Tyrion. Mă cheamă Tyrion, Sansa.

— Tyrion, stăpâne. Să-mi scot rochia sau vrei să mă dezbraci tu? Mai luă o înghițitură de vin.

Pezevenghiul se întoarse cu spatele.

— Prima oară când m-am căsătorit, am fost noi și un septon beat și niște porci drept martori. L-am mâncat pe unul dintre martori la ospățul de nuntă. Tysha mi-a dat jumări, iar eu i-am lins untura de pe degete, și râdeam când ne-am prăvălit în pat.

— Ai mai fost însurat? Eu... am uitat.

— Nu ai uitat. N-ai știut.

— Cine a fost, stăpâne? Sansa era nespus de curioasă.

— Lady Tysha. Gura i se încleșta. Din Casa Pumnului de Argint. Blazonul lor e o monedă de aur și o sută de arginți pe un cearceaf însângerat. Căsătoria noastră a fost foarte scurtă, așa cum presupun că i se cuvine unui bărbat scurt la stat.

Sansa își privea mâinile și nu spunea nimic.

— Câți ani ai, Sansa? întrebă Tyrion, după o clipă.

— Treisprezece, răspunse ea, la sfârșitul lunii.

— O zei, aveți îndurare! Piticul mai luă o sorbitură de vin. Ei, bine, dacă stăm de vorbă, n-o să crești mai mare. Purcedem, doamna mea? Dacă-ți face plăcere.

— Îmi va face plăcere să aduc plăcere nobilului meu soț.

Asta păru să-l înfurie.

— Te ascunzi în spatele curtoaziei, de parcă ar fi zidul unui castel.

— Curtoazia e armura unei femei, răspunse Sansa. Septa ei îi spusese mereu asta.

— Sunt soțul tău. Acum poți să-ți scoți armura.

— Și veșmintele?

— Și acelea. Flutură cupa de vin către ea. Nobilul meu tată mi-a poruncit să desăvârșesc această căsătorie.

Mâinile Sansei tremurau când începu să se dezbrace, pe bâjbâite. Avea zece cioturi în loc de zece degete și toate erau rupte. Cu toate acestea, se descurcă până la urmă cu panglicile și nasturii, iar mantia, rochia, brâul și lenjeria de mătase alunecară pe podea până când, în cele din urmă, ieși din hainele intime. Brațele și picioarele îi erau piele de găină. Își ținea ochii în pământ, prea sfioasă ca să se uite la el, dar când isprăvi, îi ridică și-l găsi privind-o lung. I se păru că vedea poftă în ochiul lui verde și furie în cel negru. Sansa nu știa ce o speria mai mult.

— Ești o copilă, spuse el.

Sansa își acoperi sânii cu mâinile.

— Am înflorit.

— O copilă, repetă el, dar te doresc. Te sperie asta, Sansa?

— Da.

— Și pe mine. Știu că sunt urât.

— Nu, stăp...

Tyrion se ridică în picioare.

— Nu minți, Sansa! Sunt deformat, pocit și mic... dar... – îl vedea căutându-și cuvintele – ... în pat, când lumânările sunt stinse, nu sunt mai rău decât alți bărbați. În întuneric, sunt

Cavalerul Florilor. Luă o gură de vin. Sunt generos. Loial celor care îmi sunt loiali. Am dovedit că nu sunt un laș. Și sunt mai deștept decât majoritatea; desigur că inteligența compensează ceva. Pot fi chiar și bun. Mă tem că bunătatea nu e în firea Lannisterilor, dar știu că am puțină pe undeva. Aș putea fi... aș putea să-ți fiu un soț bun.

E la fel de speriat ca mine, gândi Sansa. Probabil că asta ar fi trebuit s-o facă să fie mai îngăduitoare cu el, dar nu era așa. Nu simțea decât milă și mila era moartea pasiunii. O privea, așteptând să spună ceva, dar toate cuvintele i se veștejiseră. Nu putea decât să stea acolo tremurând.

Când, într-un sfârșit, își dădu seama că Sansa nu avea nici un răspuns, Tyrion Lannister goli ultima picătură de vin.

— Înțeleg, zise el cu amărăciune. Du-te în pat, Sansa. Trebuie să ne facem datoria.

Se urcă în patul de puf, conștientă de privirea lui insistentă. O lumânare de ceară parfumată ardea pe noptieră și între așternuturi fuseseră presărate petale de trandafiri. Dădu să tragă o pătură, ca să se acopere, când îl auzi spunând:

— Nu.

Tremura de frig, dar se supuse. Închise ochii și aștepta. După o clipă, îl auzi pe soțul ei scoțându-și cizmele, apoi foșnetul hainelor în timp ce se dezbrăca. Când săltă în pat și-i puse mâna pe sân, Sansa nu putu să-și stăpânească un fior. Zăcea cu ochii închiși, cu toți mușchii încordați, temându-se de ceea ce ar putea urma. O va atinge din nou? O va săruta? Ar trebui să-și desfacă acum picioarele? Nu știa ce trebuia să facă.

— Sansa. Mâna dispăruse. Deschide ochii.

Promisese să se supună, așa că îi deschise.

Tyrion stătea la picioarele ei, gol. Între picioare, mădularul îi țâșnea, tare și viguros, dintr-un desiș de păr negru și aspru, dar era singurul lucru la el care nu era strâmb.

— Doamna mea, glăsui Tyrion, ești încântătoare, să nu mă înțelegi greșit, dar... nu pot face asta. La naiba cu tatăl meu. Vom aștepta. O lună, un an, un sezon, oricât va fi nevoie. Până când ajungi să mă cunoști mai bine și, poate, să ai încredere în mine. Oricât de liniștitor se voia zâmbetul lui, fără nas, nu îl făcea decât să arate și mai sinistru și grotesc.

Uită-te la el, își spuse Sansa, *uită-te la soțul tău. Din cap până-n picioare. Septa Mordane spunea că toți bărbații sunt frumoși, găsește-i frumusețea, încearcă.* Se uită lung la picioarele strâmbe, la fruntea bombată, de brută, la ochiul verde și la cel negru, la ciotul aspru al nasului său și la cicatricea roz, cotită, la încâlceala de păr negru și auriu care trecea drept barbă. Chiar și mădularul îi era urât, gros și plin de vene, cu un cap roșu, ca un bulb. *Nu e drept, nu e cinstit, cum am păcătuit, de îmi fac zeii una ca asta, cum?*

— Pe onoarea mea de Lannister, zise Pezevenghiul, nu te voi atinge până când nu vei dori tu s-o fac.

Avu nevoie de toată puterea ca să se uite în ochii aceia desperecheați și să spună:

— Și dacă nu doresc niciodată, stăpâne?

Gura lui Tyrion tresări, ca și când i-ar fi dat o palmă.

— Niciodată?

Gâtul îi era atât de încordat încât abia putu să clatine din cap.

— Păi, spuse el, de aceea fac zeii târfe: pentru pitici ca mine. Închise degetele-i scurte și boante în pumn și coborî din pat.

ARYA

Septul de Piatră era cel mai mare oraș pe care Arya îl văzuse de la Debarcaderul Regelui, iar Harwin spunea că tatăl ei câștigase aici o renumită bătălie.

— Oamenii Regelui Nebun îl urmăreau pe Robert, încercând să-l prindă înainte de a se putea reuni cu tatăl tău, îi spuse în timp ce se îndreptau către poartă. Rănit fiind, era îngrijit de câțiva prieteni, când Lordul Connington, Mâna, a ocupat orașul cu o oaste puternică și a început să scotocească fiecare casă. Dar înainte de a-l putea găsi, Lordul Eddard și bunicul tău au venit și au luat cu asalt zidurile orașului. Lordul Connington i s-a împotrivit cu strășnicie. S-au luptat pe străzi și pe uliţe, chiar și pe acoperișuri și toți septonii au sunat din clopote ca oamenii să știe să-și încuie ușile. Când clopotele au început să sune, Robert a ieșit din ascunzătoare ca să intre în luptă. Se spune că a omorât șase oameni în ziua aceea. Unul era Myles Mooton, un renumit cavaler, care fusese scutierul Prinţului Rhaegar. Ar fi ucis și Mâna, dar bătălia nu i-a adus niciodată laolaltă. Connington l-a rănit cumplit pe bunicul tău Tully și l-a ucis pe Ser Denys Arryn, răsfățatul din Vale. Dar când a văzut că ziua era pierdută, a luat-o la picior, iute ca grifonii de pe scutul său. Bătălia Clopotelor i-au zis după aceea; Robert a spus întotdeauna că tatăl tău a câștigat-o, nu el.

După cum se înfățișa acest loc, Arya credea că se purtaseră aici și alte bătălii, mai recente.

Porţile oraşului erau făcute din lemn nou, neprelucrat, iar dincolo de ziduri, un morman de scânduri carbonizate stătea mărturie pentru ceea ce se întâmplase cu vechile porţi.

Septul de Piatră era bine ferecat, dar când străjerul văzu cine erau, le deschise.

— Cum v-aţi descurcat cu mâncarea? întrebă Tom când intrară.

— Nu așa de rău ca înainte. Hăitașul a adus o turmă de oi și dincolo de Apa Neagră am făcut ceva negoţ. Recolta n-a fost arsă la sud de râu. Desigur, sunt cu duiumul cei care vor să ne ia ce avem. Lupi într-o zi, Măști în cealaltă. Cei care nu caută de mâncare caută averi de jefuit sau femei de siluit, iar cei care nu caută nici aur, nici târfe, îl caută pe nemernicul de Regicid. Umblă vorba că a scăpat chiar printre degetele Lordului Edmure.

— *Lordul* Edmure? se încruntă Lem. Înseamnă că Lordul Hoster e mort?

— Mort sau pe moarte. Crezi că Lannisterii ar putea să o ia spre Apa Neagră? E drumul cel mai iute către Debarcaderul Regelui, așa se jură Hăitașul. Străjerul nu așteptă un răspuns. Și-a scos câinii să dea o raită. Dacă Ser Jaime e prin preajmă, îl vor găsi. Am văzut câinii ăia sfâșiind fiare sălbatice în bucăţi. Crezi c-o să le placă gustul sângelui de leu?

— Un hoit sfârtecat nu folosește nimănui, remarcă Lem. Hăitașul știe asta foarte bine.

— Când au năvălit oamenii vestului, i-au necinstit Hăitașului nevasta și sora, i-au dat foc semănăturilor, i-au mâncat jumătate dintre oi și pe celelalte le-au ucis numai din dușmănie. Au omorât și șapte câini și le-au aruncat hoiturile în fântână. Un hoit sfârtecat ar fi strașnic pentru el, aș zice. Și pentru mine.

— Mai bine nu, zise Lem. E tot ce am de

spus. Mai bine s-ar abține, iar tu ești un mare nătărău.

Arya călărea între Harwin și Anguy, în timp ce haiducii înaintau pe strada pe care cândva luptase tatăl ei. Vedea septul pe deal, iar mai jos, o citadelă robustă, puternică, din piatră gri, care părea mult prea mică pentru un oraș atât de mare. Dar fiecare a treia casă pe lângă care treceau era o găoace înnegrită și nu vedea nici țipenie de om.

— Toți oamenii orașului sunt morți?

— Doar sfioși. Anguy îi arătă doi arcași pe un acoperiș și câțiva băieți cu fețe negre de funingine ghemuiți între dărâmăturile unei cârciumi. Mai încolo, un brutar dădu în lături obloanele unei ferestre și îl strigă pe Lem. Glasul lui scoase mai mulți oameni din ascunzișuri și Septul de Piatră părea că prinde încet viață în jurul lor.

În piața din inima orașului se afla o fântână în formă de păstrăv săltând, care scuipa apă într-un iaz. Femeile umpleau căldări și urcioare. Câțiva pași mai încolo, o mulțime de cuști de fier atârnau de niște stâlpi de lemn. *Colivii pentru ciori,* înțelese Arya. Majoritatea ciorilor erau afară din colivii, bălăcindu-se în apă sau cocoțate pe gratii. Înăuntru erau oameni. Lem struni calul, încruntându-se:

— Ce mai e și asta?

— Dreptate, răspunse o femeie de la fântână.

— Ce, ați rămas fără funie de cânepă?

— Asta s-a făcut la ordinul lui Ser Wilbert? întrebă Tom.

Un bărbat râse cu amărăciune.

— Leii l-au omorât pe Ser Wilbert acum un an. Fiii lui sunt cu toții plecați cu Tânărul Lup. Se îngrașă în vest. Crezi că se sinchisesc de unii ca noi? Hăitașul Furios i-a prins pe lupii ăștia.

Lupi. Aryei i se făcu dintr-odată frig. *Oamenii lui Robb și ai tatălui meu.* Se simți atrasă către cuști. Gratiile lăsau atât de puțin loc, încât prizonierii nu puteau nici să șadă jos, nici să se răsucească; stăteau în picioare, goi, în bătaia soarelui, a vântului și a ploii. Primele trei cuști adăposteau oameni morți. Ciorile negre le mâncaseră ochii, dar orbitele goale păreau că o privesc. Cel de-al patrulea om din rând se agită când trecu pe lângă el. În jurul gurii, barba-i încâlcită era năclăită de sânge și de muște. Când omul începu să vorbească, se puseră în mișcare, bâzâindu-i în jurul capului.

— *Apă.* Cuvântul era un croncănit. Te rog... apă...

Omul din cușca următoare deschise ochii la auzul sunetului.

— Aici, zise el. Aici, eu. Era un om bătrân, cu barba albă și capul pleșuv, chircit de bătrânețe.

Lângă cel bătrân mai era un om mort, un bărbat voinic, cu barba roșcată și un bandaj gri, putred, ce-i acoperea urechea stângă și o parte din tâmplă. Dar cea mai cumplită priveliște era între picioarele bărbatului, unde nu mai rămăsese decât o gaură neagră, acoperită de o crustă, mișunând de viermi. Mai departe, se afla un bărbat gras. Colivia de ciori era atât de nemilos de îngustă încât era greu să-ți dai seama cum reușiseră să-l vâre înăuntru. Fierul îi săpa chinuitor în burtă, înghesuind printre gratii umflături mari de carne. Lungile zile sub arșița soarelui îi pârjoliseră pielea într-un roșu chinuitor, din cap până-n picioare. Când se mută de pe un picior pe altul, cușca pârâi și se legănă, dând la iveală dungi albe, acolo unde gratiile îi feriseră carnea de soare.

— Ai cui oameni ați fost? îi întrebă Arya.

La auzul glasului ei, grăsanul deschise ochii.

Pielea din jurul lor era atât de roșie încât arătau ca niște ouă fierte plutind într-o strachină de sânge.

— Apă... o gură...

— Ai cui? întrebă ea din nou.

— Nu-i lua în seamă, băiete, îi spuse Aryei localnicul. N-ai tu treabă cu ei. Vezi-ţi de drum.

— Ce-au făcut? îl întrebă ea.

— Au trecut prin sabie opt oameni la Cascada Saltimbancului, veni răspunsul. Îl căutau pe Regicid, dar nu era acolo, așa că s-au apucat de siluit și de ucis. Arătă cu degetul mare către cadavrul cu viermi în locul unde ar fi trebuit să-i stea mădularul. Ala de acolo s-a ocupat de siluit. Acum mișcă-te.

— O înghiţitură, strigă bărbatul gras. Ai milă, băiete, o înghiţitură. Bătrânul ridică un braţ, să apuce zăbrelele. Mișcarea clătină puternic colivia.

— Apă, gâfâi cel cu muște în barbă.

Arya se uită la părul lor murdar, la bărbile răvășite, la ochii roșii și la buzele uscate, crăpate, sângerânde. *Lupi,* gândi ea din nou. *Ca mine.* Aceasta era haita ei? *Cum pot fi oamenii lui Robb?* Îi venea să-i lovească. Îi venea să-i rănească. Îi venea să plângă. I se părea că se uită cu toţii la ea, cei vii și cei morţi deopotrivă. Bătrânul strecurase trei degete printre gratii.

— Apă, murmură el, apă!

Arya sări de pe cal. *Nu-mi pot face nici un rău. Sunt pe moarte.* Își luă cana din pătura făcută sul și se duse la fântână.

— Ce te-a apucat, băiete? tună orășeanul. N-ai tu treabă cu ei.

Arya înălţă cana la gura peștelui. Apa îi săltă în jurul degetelor și se prelinse pe mânecă, dar Arya nu se clinti până când nu văzu cana plină-ochi. Când se întoarse către colivii, localnicul

dădu s-o oprească.

— Stai deoparte, băiete...

— E fată, interveni Harwin. Las-o în pace.

— Da, zise Lem. Lordul Beric nu e de acord ca oamenii să fie închiși în colivii, să moară de sete. De ce nu-i spânzurați, cum se cuvine?

— Ei n-au avut strop de cuviință când au făcut ce au făcut la Cascada Saltimbancului, îi răcni orășeanul în față.

Zăbrelele erau prea apropiate ca să poată trece o cană printre ele, dar Harwin și Gendry o ajutară să se ridice. Arya așeză un picior pe mâinile lui Harwin făcute căuș, sări pe umărul lui Gendry și se agăță de gratiile de deasupra coliviei. Grăsanul își întoarse fața în sus și își lipi obrazul de zăbrelele de fier, iar Arya turnă apa deasupra lui. Bărbatul o sorbi cu nerăbdare și o lăsă să-i curgă pe cap, pe obraji și pe mâini, apoi linse gratiile ude. Ar fi lins și degetele Aryei, dacă nu și le-ar fi retras repede. Pe când îi servea pe ceilalți doi în același fel, o mulțime de oameni se adunaseră deja s-o privească.

— Hăitașul Furios va auzi de asta, amenință cineva. Nu-i va plăcea. Nu, deloc.

— Atunci asta îi va plăcea și mai puțin. Anguy își încordă arcul, scoase o săgeată din tolbă, o potrivi, întinse, trase. Grăsanul se cutremură când săgeata îi trecu prin gușă, dar colivia nu-l lăsă să cadă. Alte două săgeți puseră capăt chinului celorlalți doi oameni ai Nordului. Singurele sunete din piață erau clipocitul apei și bâzâitul mușteloor.

Valar morghulis, gândi Arya.

În partea de est a pieței se afla un han sărăcăcios, cu zidurile văruite în alb și ferestrele sparte. Jumătate din acoperiș arsese de curând, dar gaura fusese acoperită. Deasupra ușii atârna o stinghie de lemn pe care era pictată o piersică

din care lipsea o mușcătură mare. Descălecară la grajdurile așezate în diagonală și Barbă-Verde strigă după grăjdari.

Hangița durdulie cu părul roșu țiui de plăcere la vederea lor, apoi se puse neîntârziat să-i tachineze.

— Barbă-Verde, nu-i așa? Sau Barbă-Sură? Mamă, ai milă, când ai îmbătrânit așa? Lem, tu ești? Porți și acum aceeași mantie jegoasă, așa-i? Știu de ce n-o speli niciodată, zău. Te temi că se va duce toată urina și vom vedea că de fapt ești cavaler al Gărzii Regelui! Tom de Șapte, tu ești un țap bătrân! Ai venit să-l vezi pe fiul ăla al tău? Ei, bine, ai ajuns prea târziu, a plecat cu nemernicul de Hăitaș. Și să nu-mi spui că nu-i al tău!

— N-are glasul meu, protestă Tom fără vlagă.

— Dar are nasul tău. Da, și celelalte părți, din câte vorbesc fetele. Apoi îl zări pe Gendry și îl ciupi de obraz: Ia uite ce bouraș. Așteaptă numai până când vede Alyce brațele astea. O, și roșește ca o fecioară. Ei, bine, Alyce se va ocupa de asta, să vezi dacă nu.

Arya nu-l mai văzuse niciodată pe Gendry roșind atât de tare.

— Tansy, lasă-l pe Taur în pace, e băiat bun, zise Tom Șaptecoarde. Tot ce ne trebuie de la tine e un loc sigur de dormit pentru o noapte.

— Vorbește în numele tău, cântărețule. Anguy își trecu brațul pe după umerii unei slujnicuțe voinice, la fel de pistruiată ca el.

— Paturi avem, zise roșcovana Tansy. N-am dus niciodată lipsă de paturi la Piersică. Dar prima dată intrați cu toții în cadă. Ultima oară când ați rămas sub acoperișul meu v-ați lăsat în urmă puricii. Îl împunse pe Barbă-Verde în piept: iar puricii tăi au fost și ei verzi. Vreți de

mâncare?

— Dacă te poți lipsi de ea, nu zicem nu, cedă Tom.

— Păi, când zici tu nu la ceva, Tom? hohoti femeia. O să prăjesc niște carne de oaie pentru prietenii tăi și un șobolan bătrân și uscat pentru tine. E mai mult decât meriți, dar dacă îmi bălmăjești un cântec sau două, poate mă înmoi. Întotdeauna mă înduioșează cei suferinzi. Haideți, haideți. Cass, Lanna, pregătiți niște cazane. Jyzene, ajută-mă să-i dezbrac, va trebui să fierbem și hainele.

Hangița își duse la bun sfârșit toate amenințările. Arya încercă să le spună că a făcut baie de două ori la Castelul Ghindei, cu nici două săptămâni în urmă, dar femeia cu părul roșu nu voia să audă nimic. Două servitoare o luară pe sus și o urcară scările în brațe, punând rămășag dacă era fată sau băiat. Cea pe care o chema Helly câștigă, astfel încât cealaltă trebui să aducă apa fierbinte și s-o frece pe Arya pe spate cu o perie aspră, țepoasă, care aproape îi jupui pielea. Pe urmă îi confiscară toate hainele pe care i le dăduse Lady Smallwood și o îmbrăcară ca pe una dintre păpușile Sansei, în pânză și dantelă. Iar la sfârșit, trebui să coboare la masă.

Stând în sala de mese, în hainele ei ridicole de fetiță, Arya își aminti ce o învățase Syrio Forel, șiretlicul de a deschide ochii și de a vedea ce se află în fața ta. Când privi, văzu mai multe slujnicuțe decât ar putea avea nevoie orice han, multe dintre ele tinere și drăguțe. Iar pe înserat, numeroși bărbați începură să vină și să plece de la Piersică. Nu zăboveau mult în sala de mese, nici măcar după ce Tom își luă harpa și începu să cânte *Șase fecioare într-un iaz*. Scările de lemn erau vechi și abrupte și scârțâiau

îngrozitor ori de câte ori un bărbat ducea o fată sus.

— Fac prinsoare că ăsta e un bordel, îi șopti ea lui Gendry.

— Nici măcar nu știi ce e un bordel.

— Ba da, insistă ea. E ca un han, dar cu fete.

Gendry roșea din nou.

— Atunci, ce facem noi aici? întrebă el. Un bordel nu e un loc potrivit pentru o nobilă domniță, toată lumea știe asta.

Una dintre fete se așeză pe bancă lângă el.

— Cine-i o nobilă domniță? Micuța asta slăbuță? Se uită la Arya și râse. Și eu sunt fiica unui rege.

Arya știa că era luată în răspăr.

— Nu ești.

— Păi, aș putea fi. Când fata ridică din umeri, rochia îi alunecă într-o parte. Se zice că Regele Robert s-a culcat cu mama când s-a ascuns aici, înainte de bătălie. Nu că nu le-ar fi avut și pe toate celelalte fete, dar Leslyn zice că pe mama a plăcut-o cel mai mult.

Fata avea într-adevăr părul ca al bătrânului rege, îi trecu Aryei prin minte, un adevărat smoc gros, negru ca tăciunele. *Dar asta nu înseamnă nimic. Gendry are și el același fel de păr. Mulți oameni sunt bruneți.*

— Mă cheamă Clopoțica, îi spuse fata lui Gendry. După numele bătăliei. Sunt sigură că aș putea să-ți sun și ție clopotul. Vrei?

— Nu, răspunse el țâfnos.

— Pun rămășag că vrei. Își trecu o mână de-a lungul brațului lui. Pe prietenii lui Thoros și ai lordului fulgerului nu-i costă nimic.

— Nu, am zis. Gendry se ridică brusc de la masă și se îndepărtă cu mers apăsat, ieșind în noapte.

Clopoțica se întoarse către Arya:

— Nu-i plac fetele?

Arya ridică din umeri.

— E doar prost. Îi place să lustruiască coifuri și să bată săbiile cu ciocanul.

— Oh. Clopoțica își trase rochia înapoi peste umăr și se duse să vorbească cu Jack Norocosul. Nu după mult timp, îi stătea în brațe, chicotind și bând vin din cupa lui. Barbă-Verde avea două fete, câte una pe fiecare genunchi. Anguy dispăruse cu pistruiata lui, iar Lem nu era de văzut nici el. Tom Șaptecoarde stătea lângă foc, cântând *Fecioarele care înfloresc primăvara*. Arya asculta, sorbind din cupa ei de vin îndoit cu apă pe care femeia cu părul roșu i-l îngăduise. În partea cealaltă a pieței, morții putrezeau în coliviile lor pentru ciori, dar la Piersică toată lumea era bine dispusă. Numai că Aryei i se părea că unii dintre ei râdeau cumva prea tare.

Ar fi fost un moment potrivit să se furișeze afară și să fure un cal, dar nu vedea cum ar ajuta-o asta. N-ar putea ajunge decât până la porțile orașului. *Străjerul acela nu m-ar lăsa niciodată să trec și, dacă ar face-o, Harwin ar veni după mine, sau acel Hăitaș cu câinii lui.* Își dorea să fi avut harta ei, ca să poată vedea cât de departe de Riverrun se afla Septul de Piatră.

Când cupa îi era goală, Arya căscă. Gendry nu se întorsese. Tom Șaptecoarde cânta *Două inimi care bat ca una* și săruta o altă fată la sfârșitul fiecărei strofe. În colțul de lângă fereastră, Lem și Harwin stăteau de vorbă cu Tansy roșcata, cu glas scăzut.

— ... petrecut noaptea în celula lui Jaime, o auzi pe femeie spunând. Ea și cealaltă fetișcană, cea care l-a ucis pe Renly. Toți trei împreună, iar dimineața, Lady Catelyn l-a eliberat din dragoste. Râse gutural.

Nu-i adevărat, gândi Arya. *N-ar face asta niciodată.* Se simţea tristă, furioasă şi singură dintr-odată. Un bătrân se aşeză lângă ea.

— Măi, măi, ce mai piersicuţă drăguţă! Răsuflarea îi mirosea aproape la fel de rău ca morţii din colivii şi ochii lui mici de porc o cercetau de sus până jos. Piersicuţa mea dulce are un nume?

Pentru o fracţiune de secundă uită cine trebuia să fie. Nu era nici o piersică, dar nici Arya Stark nu putea să fie aici, cu un beţiv puturos pe care nu-l cunoştea.

— Sunt...

— E sora mea. Gendry aşeză o mână puternică pe umerii bărbatului şi strânse. Las-o în pace.

Bărbatul se întoarse, cu chef de harţă, dar când văzu statura lui Gendry se răzgândi.

— Sora ta, da? Ce fel de frate eşti? Eu nu mi-aş aduce niciodată sora la Piersică, n-aş face una ca asta! Se ridică de pe bancă şi se îndepărtă, bodogănind, în căutarea unei noi prietene.

— De ce ai spus asta? Arya sări în picioare. Nu eşti fratele meu.

— Ai dreptate, răspunse el furios. Sunt prea al naibii de umil ca să fiu rudă cu înalta domniţă.

Arya fu luată pe nepregătite de mânia din glasul lui.

— Nu asta am vrut să spun.

— Ba da. Se aşeză pe bancă, jucându-se cu o cupă de vin. Pleacă. Vreau să beau liniştit vinul ăsta. Apoi poate o să mă duc s-o caut pe fata aia brunetă şi să-i sun clopoţelul.

— Dar...

— Am spus *pleacă.* Domniţă.

Arya se întoarse pe călcâie şi îl lăsă acolo. *Un*

nătărău de bastard căpos, asta e. N-avea decât să sune câți clopoței voia, nu-i păsa câtuși de puțin.

Dormitorul lor era în capul scărilor, sub streșini. Poate că Piersica nu ducea lipsă de paturi, dar pentru unii ca ei nu avea decât unul de irosit. Era, însă, un pat mare. Umplea aproape întreaga încăpere și salteaua prăfuită din paie părea destul de mare pentru toți. Adevăratele ei haine atârnau de un cârlig din perete, între lucrurile lui Gendry și ale lui Lem. Arya își dezbrăcă veșmintele de pânză și dantelă, își trase tunica peste cap, se urcă în pat și se cuibări sub pături.

— Regina Cersei, șopti ea în pernă, Regele Joffrey, Ser Ilyn, Ser Meryn, Dunsen, Raff și Polliver, Gâdilătorul, Câinele și Ser Gregor Muntele. Îi plăcea să încurce uneori ordinea numelor. O ajuta să-și aducă aminte cine erau și ce făcuseră. *Poate că unii dintre ei sunt morți,* gândi ea. *Poate că sunt în cuști de fier pe undeva și ciorile le ciugulesc ochii.*

Somnul veni de cum închise ochii. Visă lupi în noaptea aceea, umblând maiestuos prin pădurea udă, cu aerul mirosind a ploaie, a putregai și a sânge. Numai că în vis erau mirosuri bune și Arya știa că nu avea de ce să se teamă. Era puternică, ageră și feroce și înconjurată de haita ei, de frații și surorile ei. Fugăriră împreună un cal speriat, îi sfârtecară beregata și se ospătară. Și când luna se ivi printre nori, își dădu capul pe spate și urlă.

Dar când se revărsară zorile, Arya se trezi în lătratul câinilor.

Se ridică și căscă. Gendry se trezea și el, la stânga ei, iar Lem Mantie-de-Lămâie sforăia zgomotos la dreapta, însă lătrăturile de afară îl acopereau. *Trebuie să fie vreo cincizeci de câini*

acolo. Ieși de sub pături, sări peste Lem, Tom și Jack Norocosul, la fereastră. Când deschise larg obloanele, vântul, umezeala și frigul năvăliră toate deodată înăuntru. Era o zi cenușie și mohorâtă. Jos, în piaţă, câinii lătrau, alergând în cercuri, urlând și mârâind. Era o întreagă haită, mastiffi mari și negri, ogari supli, ciobănești negri cu pete albe și rase pe care Arya nu le cunoștea, animale lăţoase, vărgate, cu dinţi lungi și galbeni. Între han și fântână, o mulțime de călăreți stăteau pe caii lor, privind cum oamenii orașului deschid cușca grăsanului și îl trag de mâini, până când trupul său umflat fu răsturnat pe pământ. Câinii se năpustiră pe dată la el, sfâșiind bucăţi de carne de pe oase.

Arya îl auzi pe unul dintre călăreţi râzând.

— Iată noul tău castel, Lannister nenorocit, spuse el. Puţin cam strâmt pentru unul ca tine, dar nu te teme, te înghesuim noi înăuntru.

Lângă el, un prizonier stătea posac, cu mâinile legate strâns cu funie de cânepă. Unii dintre orășeni aruncau cu noroi în el, dar omul nici nu se clintea.

— Vei *putrezi* în cușcă, ţipă cel care-l luase ostatic. Ciorile îţi vor ciuguli ochii cât timp noi cheltuim tot aurul ăla al tău. Și când ciorile vor termina, vom trimite ce-a mai rămas din tine fratelui tău nemernic. Deși mă îndoiesc că te va recunoaște.

Hărmălaia trezise jumătate din Piersică. Gendry se înghesui la fereastră, lângă Arya, iar Tom veni în spatele lor, gol-pușcă.

— Ce-i cu toate ţipetele astea afurisite? se plânse Lem din pat. Unii încearcă să doarmă.

— Unde e Barbă-Verde? îl întrebă Tom.

— În pat cu Tansy, răspunse Lem. De ce?

— Ar fi mai bine să-l găsești. Și pe Arcaș. Hăitașul Furios s-a întors, cu un alt om pentru

cuști.

— Lannister, zise Arya. L-am auzit spunând *Lannister*.

— L-au prins pe Regicid? vru să știe Gendry.

Jos, în piață, o piatră aruncată îl nimeri pe ostatic în obraz, întorcându-i capul. *Nu pe Regicid,* gândi Arya când îi zări chipul. Zeii îi ascultaseră rugăciunile, până la urmă.

JON

Nălucă era plecat când sălbaticii ieșiră din peșteră, cu caii de căpăstru. *Oare a înțeles ce i-am spus despre Castelul Negru?* Jon trase în piept aerul proaspăt al dimineții și își îngădui să spere. La răsărit, cerul era trandafiriu aproape de orizont și gri-alburiu mai sus, în zări. Sabia Dimineții atârna încă la sud, cu steaua albă, strălucitoare, pe mânerul ei ce licărea ca un diamant în lumina zorilor, dar umbrele negre și cenușii ale pădurii întunecate își recăpătau nuanțele de verde și auriu, roșu și arămiu. Și peste pini și stejari, frasini și sequoia, se înălța Zidul cu gheața albă scânteind sub noroiul și praful care-i străpungeau suprafața.

Magnarul trimisese o duzină de oameni călare către vest și o altă duzină către est, să escaladeze cele mai înalte piscuri pe care le puteau găsi și să caute orice urmă de cercetași în păduri sau de călăreți pe gheața înaltă. Thennii aveau corni de război cu fâșii de bronz, pentru a da de veste dacă Rondul era văzut. Ceilalți sălbatici erau aliniați în spatele lui Jarl, Jon și Ygritte, cu cei rămași. Avea să fie ceasul de glorie al tânărului năvălitor.

Despre Zid se spunea adesea că era înalt de două sute de metri, dar Jarl descoperise un loc unde era, în același timp, și mai înalt, și mai scund de atât. În fața lor, gheața se ridica abruptă, de la poalele pădurii, ca un pisc imens, încununat de metereze cioplite de vânt, ce se înălțau mai bine de două sute cincizeci de metri, poate trei sute pe alocuri. Dar când se

mai apropiară, Jon își dădu seama că era o iluzie. Brandon Zidarul își așezase uriașele blocuri de fundație de-a lungul culmilor, oriunde fusese posibil, și prin preajmă munții se ridicau sălbatici și colțuroși.

Cândva, îl auzise pe unchiul său Benjen spunând că Zidul era o sabie la est de Castelul Negru, dar un șarpe la vest. Era adevărat. Șerpuind peste o imensă colină arcuită, gheața cobora în vale, urca pe marginea ascuțită a unei creste întinse de granit, pe cinci kilometri sau mai mult, se întindea de-a lungul unei culmi colțuroase, cobora din nou în vale, și mai adânc, iar pe urmă se înălța tot mai mult, săltând de pe un munte pe altul, cât vedeai cu ochii, pierzându-se în vestul muntos.

Jarl alesese să atace porțiunea de gheață aflată de-a lungul crestei. Aici, deși coama zidului se contura la două sute cincizeci de metri deasupra covorului pădurii, o treime bună din acea înălțime era acoperită mai mult de pământ și piatră decât de gheață. Panta era prea abruptă pentru cai, aproape la fel de greu de escaladat ca Pumnul Primilor Oameni, dar în mare măsură mai ușor de urcat decât fațada verticală a Zidului însuși. În plus, creasta era acoperită de o pădure deasă, fiind un bun ascunziș. Odinioară, frații în negru ieșeau în fiecare zi cu topoarele să taie copacii cotropitori, dar zilele acelea erau de mult apuse și aici pădurea creștea până lângă gheață.

Ziua se anunța umedă și rece, mai umedă și mai rece în preajma Zidului, sub mormanele imense de gheață. Cu cât se apropiau mai mult, cu atât Thennii deveneau mai șovăitori. *N-au mai văzut Zidul niciodată,* își dădu seama Jon, *nici măcar Magnarul. Îi sperie.* În cele Șapte Regate, se spunea că Zidul marca sfârșitul

lumii. *Este adevărat și pentru ei.* Totul depindea de partea de care te aflai.

Iar eu de ce parte mă aflu? Jon nu știa. Ca să rămână cu Ygritte, ar trebui să devină, trup și suflet, unul de-al lor. Dacă o părăsea, pentru a se întoarce la îndatorirea lui, Magnarul ar putea să-i scoată Ygrittei inima. Iar dacă o lua cu el... presupunând că ar veni, ceea ce era departe de a fi sigur... ei, bine, n-ar putea s-o ducă la Castelul Negru, să trăiască printre frați. Un dezertor și o sălbatică nu se puteau aștepta la o primire călduroasă nicăieri în Cele Șapte Regate. *Am putea să mergem să-i căutăm pe copiii lui Gendel, mă gândesc. Deși mai degrabă ne-ar mânca decât ar sta de vorbă cu noi.*

Jon observă că Zidul nu-i copleșea pe oamenii lui Jarl. *Au mai făcut asta, fiecare dintre ei.* Jarl îi strigă pe nume când descălecară la poalele crestei și unsprezece oameni se adunară în jurul lui. Toți erau tineri. Cel mai vârstnic nu putea să aibă mai mult de douăzeci și cinci de ani și doi dintre ceilalți zece erau mai tineri decât Jon. Dar erau cu toții supli și musculoși; dădeau impresia unei vigori atletice care îi amintea de Șarpele Stâncilor, fratele pe care Halfhand îl trimisese în cercetare pe când erau urmăriți de Rattleshirt.

În umbra Zidului, sălbaticii se pregăteau, răsucind colaci groși de sfoară de cânepă în jurul unui umăr și în jos, peste piept și legându-și bocanci ciudați din piele suplă de căprioară. Bocancii aveau țepușe de fier la vârf, pentru Jarl și alți doi, de bronz pentru câțiva, dar pentru majoritatea din os colțuros. Mici ciocane cu capul de piatră le atârnau peste un șold și un sac de piele plin de țăruși peste celălalt. Topoarele lor de spart gheața erau coarne de cerb cu vârfurile ascuțite, legate de niște

mânere de lemn cu fâșii de piele. Cei unsprezece cățărători se împărțiră în trei grupuri de câte patru. Jarl însuși era cel de-al doisprezecelea.

— Mance promite săbii pentru fiecare membru al primului grup care ajunge în vârf, le spuse Jarl, răspândind aburi în aerul rece. Săbii de la sud, din fierăriile castelelor. Și numele vostru pomenit în cântecul pe care-l va face despre asta. Ce ar putea cere mai mult un om liber? Sus, și lua-i-ar Ceilalți pe ultimii!

Lua-i-ar Ceilalți pe toți, gândi Jon, în timp ce-i privea cățărându-se pe panta abruptă a crestei și dispărând sub copaci. Nu era prima oară când sălbaticii escaladau Zidul, nici măcar a suta oară. Patrulele dădeau de cățărători de două sau de trei ori pe an, iar cercetașii găseau deseori trupurile zdrobite ale celor căzuți. De-a lungul coastei de est, năvălitorii își construiau adesea bărci, ca să se furișeze peste Golful Focilor. La vest, coborau în negrele genuni ale Defileului, să-și croiască drum către Turnul Umbrei. Dar între cele două, singura cale de a cuceri Zidul era să-l traversezi și mulți năvălitori o făcuseră. *Dar puțini s-au întors,* gândi el cu un soi de mândrie îndârjită. Cățărătorii erau nevoiți să-și lase caii în urmă și mulți năvălitori mai tineri și mai neexperimentați începeau prin a înhăța primii cai pe care-i găseau. Apoi se dădea alarma generală, corbii zburau și cel mai adesea Rondul de Noapte îi prindea și îi spânzura înainte de a apuca să coboare cu prada și femeile furate. Jon știa că Jarl nu avea de gând să facă o asemenea greșeală, dar în privința lui Styr avea îndoieli. *Magnarul e conducător, nu năvălitor. Poate că nu cunoaște regulile jocului.*

— Uite-i, zise Ygritte și Jon ridică privirea și

văzu primul cățărător ivindu-se peste vârfurile copacilor. Era Jarl. Găsise un sequoia sprijinit de Zid și își condusese oamenii pe trunchi în sus, ca să câștige un avans. *N-ar fi trebuit să lase pădurea să se strecoare atât de aproape. Au urcat o sută de metri și încă n-au atins gheața.*

Îi privi trecând cu băgare de seamă de la copac la Zid, tăindu-și un punct de sprijin cu lovituri scurte și puternice de topor, apoi luându-și avânt și sărind în partea cealaltă. Sfoara de la brâu îl lega de cel de-al doilea bărbat din șir, aflat încă în vârful copacului. Pas cu pas, încet, Jarl urcă, săpându-și puncte de sprijin pentru vârfurile picioarelor, cu țepușele cizmelor, când nu erau de găsit denivelări naturale. Când se afla la trei metri deasupra copacului, se opri pe o ieșitură îngustă de gheață, lăsă toporul să-i atârne la șold, scoase ciocanul și bătu un țăruș de fier într-o crăpătură. Cel de-al doilea urca pe Zid în spatele lui, în timp ce al treilea se cățăra spre vârful copacului.

Celelalte două grupuri nu aveau copaci amplasați în mod fericit, care să le dea o mână de ajutor și, nu după mult timp, thennii se întrebau dacă se pierduseră urcând creasta. Oamenii lui Jarl erau cu toții pe Zid, la treizeci de metri în sus, înainte ca primii cățărători din celelalte două grupuri să-și facă apariția. Grupurile erau repartizate la douăzeci de metri unul de altul. Cei patru ai lui Jarl erau în mijloc. La dreapta lor se afla grupul condus de Grigg Țapul, cu o cosiță lungă și blondă care îl făcea ușor de localizat. La stânga, un bărbat uscățiv, pe nume Errok, era în fruntea cățărătorilor.

— Ce încet! se plânse Magnarul cu voce tare, în timp ce-i privea croindu-și drum în sus. A uitat de ciori? Ar trebui să urce mai repede,

înainte să fim descoperiți.

Jon fu nevoit să-și muște limba. Își amintea foarte bine Trecătoarea Țipătului și urcușul pe care-l făcuse cu Șarpele Stâncilor, sub lumina lunii. I se oprise inima în loc de mai multe ori în noaptea aceea și, până la sfârșit, mâinile și picioarele îl dureau și degetele îi erau pe jumătate degerate. *Și a fost piatră, nu gheață.* Piatra era solidă. Gheața era, de cele mai multe ori, un lucru înșelător și, într-o zi ca aceasta, când Zidul picura, căldura mâinilor cățărătorului ar putea fi de ajuns s-o topească. Imensele blocuri de gheață puteau fi înghețate bocnă în interior, dar stratul de la suprafață era alunecos, străbătut de firișoare de apă și petice de gheață găunoasă, acolo unde pătrunsese aerul. *Oricum ar fi, ei, sălbaticii sunt curajoși.*

În același timp, Jon se pomeni sperând că temerile lui Styr se vor dovedi bine întemeiate. *Dacă zeii sunt buni, va trece o patrulă și va pune capăt acestei povești.* „Nici un Zid nu te poate apăra", îi spusese cândva tatăl său, pe când treceau de zidurile Winterfellului. Un zid e doar atât de puternic pe cât sunt cei care-l apără. Or fi sălbaticii o sută douăzeci la număr, dar patru străjeri ar fi de ajuns ca să-i alunge, cu câteva săgeți bine plasate și poate o căldare de pietre.

Dar nici un străjer nu-și făcu apariția. Nu patru, nici măcar unul. Soarele urca pe cer și sălbaticii pe Zid. Cei patru oameni ai lui Jarl se menținură mult înaintea celorlalți până la prânz, când dădură peste o porțiune cu gheață potrivnică. Jarl își legase frânghia în jurul unui colț sculptat de vânt și îl folosea ca să-și sprijine greutatea, când o bucată întreagă, colțuroasă, se sfărâmă dintr-odată și începu să se prăbușească, cu el cu tot. Bucăți de gheață,

mari cât capul unui om, îi bombardară pe cei de dedesubt, dar agățându-se de punctele de sprijin, nu se prăbușiră, iar Jarl se opri, zvâcnind, la capătul funiei.

Până când grupul își reveni după acest accident, Grigg Țapul ajunse aproape în dreptul lor. Cei patru oameni ai lui Errok rămăseseră mult în urmă. Fața pe care urcau părea netedă și neciobită, acoperită de o peliculă de gheață topită care sclipea umedă, în locurile unde o mângâiau razele soarelui. Porțiunea lui Grigg era mai întunecată la vedere, cu mai multe denivelări; pervazuri lungi, orizontale, acolo unde un bloc nu fusese perfect poziționat deasupra blocului de dedesubt, crăpături și fisuri, chiar și cratere de-a lungul liniilor verticale, unde vântul și apa săpaseră găuri destul de mari ca să poată adăposti un om.

În curând oamenii lui Jarl urcau din nou. Cei patru ai săi și oamenii lui Grigg înaintau aproape umăr la umăr, cu grupul lui Errok la cincisprezece metri mai jos. Topoarele din coarne de cerb tăiau și ciopleau, trimițând cascade de cioburi sclipitoare jos, către copaci. Ciocanele de piatră băteau țăruși, adânc în gheață, slujind drept ancore pentru funii. Țărușii de fier se terminară înainte de jumătatea drumului, iar cățărătorii foloseau acum corn și os ascuțit. Și loveau cu piciorul, înfigând țepușele cizmelor în gheața grea, neînduplecată, iar și iar, iar și iar, pentru fiecare loc de sprijin. *Picioarele le sunt probabil amorțite,* gândi Jon, după aproape patru ore. *Cât mai pot rezista?* Privea la fel de neliniștit ca Magnarul, ascultând geamătul îndepărtat al unui corn al thennilor. Dar cornii amuțiră și Rondul de Noapte nu era nicăieri.

După șase ore, Jarl trecuse din nou în fruntea

lui Grigg Ţapul și oamenii lui măreau distanța.

— Pasămite favoritul lui Mance vrea o sabie, zise Magnarul, umbrindu-și ochii. Soarele era în înaltul cerului, iar partea de sus a Zidului era de un albastru cristalin, o oglindă atât de strălucitoare a văzduhului încât te dureau ochii s-o privești. Cei patru oameni ai lui Jarl și ai lui Grigg se pierdeau în lumina orbitoare, dar grupul lui Errok era încă în umbră. În loc să urce, își croiau drum într-o parte, la cinci sute de metri, îndreptându-se către un crater. Jon îi privea înaintând pas cu pas, când auzi sunetul – un pârâit neașteptat care părea să se rostogolească pe gheață, urmat de un strigăt înfricoșat. Și pe urmă aerul se umplu de cioburi și de țipete și de oameni căzând, în timp ce o fâșie de gheață de cincisprezece metri pătrați, groasă de un sfert de metru, desprinsă de Zid, cobora val vârtej, sfărâmându-se, bubuind și măturând totul în cale. Câteva bucăți ajunseră până jos, la poalele crestei, învârtindu-se printre copaci și rostogolindu-se în josul povârnișului. Jon o înhăță de mână pe Ygritte și o trase la pământ, s-o ferească, iar unul dintre thenni fu lovit în față de o bucată de gheață care îi sparse nasul.

Și când ridicară ochii, Jarl și grupul lui nu se mai vedeau. Oameni, funii, țăruși, toate dispăruseră, nu mai rămăsese nimic, la două sute de metri în sus. În Zid era o rană acolo unde, cu o clipă înainte, fuseseră agățați cățărătorii, cu gheața dinăuntru netedă, albă și lustruită ca marmura, strălucind în soare. Mult, mult mai jos se afla o mâzgă roșie, acolo unde cineva se zdrobise de un colț de gheață.

Zidul se apără, își spuse Jon, ridicând-o pe Ygritte în picioare.

Îl găsiră pe Jarl într-un copac, înfipt într-o

creangă despicată, legat de cei trei oameni care zăceau zdrobiți lângă el. Unul încă trăia, dar șira spinării și picioarele îi erau rupte, la fel ca și cea mai mare parte a coastelor.

— Îndurare, se rugă omul, când se apropiară de el. Unul dintre thenni îi zdrobi capul cu o ghioagă de piatră. Magnarul dădu ordine și oamenii lui începură să adune lemne pentru un rug.

Morții ardeau când Grigg Țapul ajunse în vârful Zidului. Când cei patru ai lui Errok li se alăturară, nimic nu mai rămăsese din Jarl și oamenii lui, doar oase și cenușă.

Soarele începuse deja să coboare. Cățărătorii nu pierdură vremea. Desfăcură colacii lungi de funie de cânepă pe care și-i înfășuraseră peste piept, îi legară pe toți împreună și azvârliră în jos un capăt. Gândul de a încerca să urce pe frânghia aceea mai bine de o sută cincizeci de metri îl umplu pe Jon se spaimă, dar Mance planificase mai bine lucrurile. Năvălitorii pe care Jarl îi lăsase jos desfășurară o scară imensă, cu trepte de lemn, groase cât brațul unui om, și o legară de funia cățărătorilor. Mârâind și gâfâind, Errok, Grigg și oameni lor o traseră în sus, o prinseră în vârf, pe urmă coborâră sfoara din nou, ridicând o a doua scară. Erau cinci cu totul.

Când toate scările erau la locul potrivit, Magnarul strigă o comandă scurtă în Limba Veche și cinci dintre thennii lui începură să urce deodată. Ygritte îi privi o vreme căznindu-se.

— Urăsc Zidul ăsta, spuse ea cu glas scăzut, plin de mânie. Simți cât de *rece* e?

— E făcut din gheață, sublinie Jon.

— Nimic nu știi, Jon Snow. Zidul e făcut din sânge.

Și încă nu-și băuse toată porția. Până la apusul soarelui, doi dintre thenni își găsiseră moartea căzând de pe scară, dar fură ultimii. Era aproape miezul nopții când Jon ajunse în vârf. Stelele erau din nou pe cer și Ygritte tremura.

— Era să cad, spuse ea cu lacrimi în ochi. De două ori, de trei ori. Zidul încerca să se scuture, am simțit-o. Una dintre lacrimile Ygrittei se desprinse și i se prelinse pe obraz.

— Ce-a fost mai rău a trecut. Jon se străduia să pară încrezător. Nu te teme. Încercă să o cuprindă cu un braț.

Ygritte izbi cu podul palmei în pieptul lui cu atâta putere încât îi simți usturimea chiar și prin straturile de lână, zale și piele fiartă.

— Nu mi-era *teamă*. Nu știi nimic, Jon Snow.

— Atunci de ce plângi?

— Nu de teamă. Lovi sălbatic cu piciorul gheața de sub călcâi, smulgând o bucată. Plâng pentru că nu am găsit Cornul Iernii. Am deschis zeci de morminte și am lăsat toate umbrele libere în lume și tot n-am găsit Cornul lui Joramun, să doborâm zidul ăsta rece!

JAIME

Mâna îi arsese.

Totuși, *totuși,* la mult după ce stinseseră torţa pe care o folosiseră ca să-i ardă ciotul sângerând, după zile bune, simţea încă focul străfulgerându-i braţul și degetele contorsionându-i-se în flăcări, degetele pe care nu le mai avea.

Mai fusese rănit la viaţa lui, dar niciodată așa. Nu știuse că poate exista o asemenea durere. Uneori, pe neașteptate, vechi rugăciuni îi ţâșneau de pe buze, rugăciuni pe care le învăţase pe când era copil și la care nu se mai gândise de atunci, rugăciuni pe care le rostise pentru prima oară cu Cersei îngenuncheată lângă el, în septul de la Casterly Rock. Uneori chiar plângea, până când auzea Măștile râzând. Atunci își ștergea lacrimile și își împietrea inima și se ruga ca febra să-i ardă lacrimile. *Acum știu ce a simţit Tyrion de atâtea ori când au râs de el.*

După ce căzu din șa a doua oară, îl legară strâns de Brienne de Tarth, obligându-i să împartă din nou același cal. Într-o zi, în loc să-i lege unul în spatele celuilalt, îi legară faţă în faţă.

— Îndrăgostiţii, suspină zgomotos Shaggwell. Ce priveliște încântătoare! Ar fi crud să despărţim bunul cavaler de domniţa sa. Pe urmă râse cu râsul acela strident al lui și spuse: Ah, dar care este cavalerul și care este domniţa?

Dacă aș avea mână, ai afla cât de curând, gândi Jaime. Braţele îl dureau și picioarele îi

erau amorțite din pricina funiilor, dar după o vreme, nimic din toate acestea nu mai conta. Lumea lui se micșoră, concentrată în pulsația de agonie care era mâna lui fantomă, iar Brienne se lipi de el. *E caldă, cel puțin,* se consolă Jaime, deși răsuflarea fetișcanei duhnea la fel de rău ca a lui.

Mâna lui era mereu între ei. Urswyck i-o agățase la gât de o sfoară, astfel că i se legăna la piept, lovind sânii Briennei, în timp ce Jaime își pierdea și își recăpăta cunoștința. Ochiul drept îi era umflat și închis, rana pe care i-o făcuse Brienne în timpul încăierării se inflamase, dar mâna îl durea cel mai tare. Din ciot i se prelingeau sânge și puroi, iar mâna lipsă zvâcnea cu fiecare pas al calului.

Gâtlejul îi era atât de aspru încât nu putea mânca, dar bea vin sau apă, când asta era tot ce i se oferea. O dată, îi dădură o cupă și Jaime o vărsă pe gât cu nesaț, tremurând, iar Bravii Camarazi izbucniră într-un râs zgomotos și răgușit, care îi zgârie urechile.

— Ala e pișat de cal, Regicidule, îi spuse Rorge.

Jaime era atât de însetat încât bău până la capăt, dar apoi vărsă tot. O puseră pe Brienne să-i cureţe voma de pe barbă, întocmai cum au pus-o să-l spele când a făcut pe el în șa.

Într-o dimineață umedă și rece, când se simţea ceva mai întremat, într-un acces de nebunie întinse mâna stângă după sabia Dornisheanului, smulgând-o din teacă. *N-au decât să mă omoare,* gândi el, *atât timp cât mor luptând, cu sabia în mână.* Dar în zadar. Shagwell se apropie săltând de pe un picior pe altul, țâșnind sprinten într-o parte când Jaime încercă să-l lovească. Pierzându-și echilibrul, se bălăbăni în față, învârtind cu furie sabia, însă

nebunul se răsuci, se ghemui și sări până când Măștile începură să râdă văzând zadarnicele eforturi ale lui Jaime de a da o lovitură. Când se împiedică de o piatră și căzu în genunchi, nebunul făcu un salt și îi plantă un sărut mustos pe creștetul capului.

În cele din urmă, Rorge îl trânti la o parte și lovi cu piciorul sabia din degetele neputincioase ale lui Jaime, care se căzneau s-o ridice.

— E nostim, Regicidule, spuse Vargo Hoat, dar dacă mai încerci o dată, am să-ți tai și cealaltă mână sau poate un picior.

După aceea, Jaime zăcu întins pe spate, privind cerul nopții și încercând să nu simtă durerea ce se i strecura în sus pe brațul drept, de fiecare dată când îl mișca. Noaptea era de o frumusețe stranie. Luna era o seceră grațioasă și i se părea că nu mai văzuse niciodată atâtea stele. Vedea Coroana Regelui la zenit, vedea Armăsarul ridicat pe picioarele din spate și, undeva, Lebăda. Fecioara Lunii, sfioasă ca întotdeauna, era pe jumătate ascunsă în spatele unui pin. *Cum poate să fie frumoasă o asemenea noapte?* se întrebă el. *De ce ar vrea stelele să-și plece privirea asupra unuia ca mine?*

— Jaime, șopti Brienne, atât de ușor încât crezu că visează. Jaime, ce faci?

— Mor, îi răspunse el cu glas șoptit.

— Nu, spuse ea, nu, trebuie să trăiești.

Îi venea să râdă.

— Nu-mi mai spune tu ce să fac, fătucă. O să mor dacă poftesc.

— Ești chiar atât de laș?

Cuvântul îl contrarie. Era Jaime Lannister, cavaler al Gărzii Regale, era Regicidul. Nimeni nu mai îndrăznise până atunci să-l numească laș. I se spusese în fel și chip, trădător,

mincinos, criminal. Se zicea că era crud, perfid, nesăbuit. Dar niciodată laș.

— Ce altceva pot să fac decât să mor?

— Să trăiești, răspunse ea, să trăiești și să lupți și să te răzbuni. Dar Brienne vorbi prea tare. Rorge îi auzi glasul, chiar dacă nu și cuvintele, și se apropie, lovind-o cu piciorul și strigându-i să-și muște limba afurisită, dacă nu voia să rămână fără ea.

Laș, gândi Jaime, în timp ce Brienne se chinuia să-și înăbușe gemetele de durere. *E oare posibil? Mi-au luat mâna care ține sabia. Atât am fost eu, o mână care ține sabia? O, Zei milostivi, să fie adevărat?*

Fătuca avea dreptate. Nu putea să moară. Cersei îl aștepta. Avea probabil nevoie de el. Și Tyrion, frățiorul lui, care-l iubea din pricina unei minciuni. Iar dușmanii lui îl așteptau și ei: Tânărul Lup, care îl învinsese în Pădurea Șoaptelor și îi omorâse oamenii din jurul lui, Edmure Tully, care îl ținuse înlănțuit în întuneric, acești Bravi Camarazi.

Când se făcu dimineață, se strădui să mănânce. Îi dădură un terci de ovăz, mâncare pentru cai, dar se chinui să înghită fiecare lingură. Mâncă din nou pe înserat și în ziua următoare. *Trăiește,* își spuse, când simți că terciul îl înecă, *trăiește pentru Cersei, trăiește pentru Tyrion. Trăiește pentru răzbunare. Un Lannister își plătește întotdeauna datoriile.* Mâna tăiată pulsa, ardea și duhnea. *Când ajung la Debarcaderul Regelui, o să cer să mi se făurească o mână nouă, o mână de aur și, într-o zi, o s-o folosesc ca să sfârtec beregata lui Vargo Hoat.*

Zilele și nopțile se amestecau într-o ceață durere. Dormea în șa, lipit de Brienne, cu nările pline de duhoarea mâinii ce-i putrezea la gât,

iar noaptea zăcea treaz pe pământul tare, pradă unui coșmar cu ochii deschiși. Deși era lipsit de vlagă, îl legau întotdeauna de un pom. Faptul că știa că se temeau atât de mult de el, chiar și acum, îi aducea o vagă consolare.

Pe Brienne o legau întotdeauna lângă el. Zăcea acolo, ca o vacă mare și moartă, fără să spună un cuvânt. *Fătuca și-a construit o fortăreață pe dinăuntru. O vor silui cât de curând, dar, dincolo de zidurile ei, n-o pot atinge.* Dar zidurile lui Jaime dispăruseră. Îi luaseră mâna, îi luaseră *mâna care ține sabia* și, fără ea, nu era nimic. Cealaltă nu-i era de folos. De când se știa, mâna stângă era cea care ținea scutul, nimic mai mult. Mâna dreaptă îl făcuse cavaler, mâna dreaptă îl făcuse bărbat.

Într-o zi, Jaime îl auzi pe Urswyck spunând ceva despre Harrenhal și își aminti că asta fusese și destinația lor. Jaime izbucni într-un râs zgomotos care îl făcu pe Timeon să-l plesnească peste față cu o nuia lungă și subțire. Rana sângera, dar pe lângă mână, nici nu o simțea.

— De ce ai râs? îl întrebă fetișcana în șoaptă, în noaptea aceea.

— La Harrenhal am primit mantia albă, îi șopti Jaime. La marele turnir al lui Whent. Voia să ne arate tot mărețul său castel și destoinicii săi fii. Voiam și eu să le fac o demonstrație. Aveam doar cincisprezece ani, dar nimeni nu m-ar fi putut învinge în ziua aceea. Aerys nu m-a lăsat să iau parte la turnir. Râse din nou. M-a alungat. Dar acum mă întorc.

Auziră râsul. În noaptea aceea fu rândul lui Jaime să primească pumnii și loviturile de picior. Abia dacă le simțea, până când Rorge îi înfipse o cizmă în ciot, după care Jaime leșină.

Veniră, în cele din urmă, în noaptea

următoare. Trei dintre cei mai răi: Shagwell, Rorge cel fără nas, Zollo, grăsanul Dothraki, cel care îi tăiase mâna. În timp ce se apropiau, Zollo și Rorge discutau aprins care să fie primul. Nu păreau să aibă nici un dubiu că nebunul avea să fie ultimul. Shagwell le propuse să fie amândoi primii și s-o ia unul din față, unul pe la spate. Zollo și Rorge îmbrățișară ideea, numai că începură să se certe care să fie în față și care în spate. *O vor schilodi, dar pe dinăuntru, unde nu se vede.*

— Fătucă, șopti Jaime, în timp ce Zollo și Rorge se înjurau unul pe altul, lasă-i să ia trupul și tu du-te departe. Se va sfârși mai repede și le va plăcea mai puțin.

— N-o să le placă nimic din ce am să le dau eu, îi răspunse ea în șoaptă, sfidătoare.

Scorpie netoată, căpoasă și curajoasă. Știa că va sfârși moartă. *Și ce-mi pasă mie? Dacă n-ar fi fost atât de îndărătnică, încă aș avea mână.* Cu toate acestea, se auzi șoptind:

— Lasă-i s-o facă și evadează înăuntru. Asta făcuse el, când cei din Casa Stark au murit sub ochii lui, Lordul Rickon prăjindu-se în armura lui, în timp ce Brandon se strangula, încercând să-și salveze tatăl. Gândește-te la Renly, dacă l-ai iubit. Gândește-te la Tarth, la munți și mări, lacuri, cascade, la orice ai pe insula ta de safir, gândește-te...

Dar Rorge câștigase deja în fața lui Zollo.

— Ești cea mai slută femeie pe care am văzut-o vreodată, îi spuse Briennei, dar să nu crezi că nu te pot sluți și mai mult. Vrei un nas ca al meu? Împotrivește-te și-l vei căpăta. Iar doi ochi, asta e prea mult. Un singur țipăt și-ți scot unul și te pun să-l mănânci, iar apoi îți smulg dinții blestemați, unul câte unul.

— O, fă-o, Rorge, se rugă Shagwell. Fără

dinți, va arăta exact ca bătrâna mea mamă. Râse pe înfundate. Și *întotdeauna* mi-am dorit să i-o trag bătrânei mele mame în dos.

Jaime chicoti.

— Ce măscărici amuzant. Am o nedumerire, Shagwell. Ce-ți pasă dacă țipă? O, stai, știu. Jaime strigă: *SAFIRE,* cât îl ținea gura.

Înjurînd, Rorge îl lovi din nou cu piciorul în ciot. Jaime urlă. *Nu am știut că există asemenea chin pe lume,* fu ultimul lucru pe care-și amintea să-l fi gândit. Era greu de spus cât timp a fost plecat, dar când durerea îl aruncă înapoi, Urswyck era acolo, împreună cu Vargo Hoat în persoană.

— Nu vă atingeți de ea! răcni Țapul împroșcându-l pe Zollo cu salivă. Trebuie să fie fecioară, tu, nătărăule! Valorează un sac de *tafire.*

Și de atunci înainte, în fiecare noapte, Vargo Hoat le dădu paznici, să-i apere de oamenii lui.

Două nopți trecură în tăcere, până când fetișcana prinse, în sfârșit, curaj să șoptească:

— Jaime, de ce ai strigat?

— De ce am strigat *safire,* vrei să zici? Judecă și tu, fătucă. Crezi că ăstora le-ar fi păsat dacă aș fi strigat *viol?*

— Nu trebuia să strigi defel.

— Ești greu de privit și cu nas. Pe lângă asta, am vrut să-l aud pe țap spunând *tafire.* Chicoti. Norocul tău că sunt așa de mincinos. Un om cinstit ar fi spus adevărul despre Insula Safirelor.

— Totuși, zise ea, îți mulțumesc, ser.

Mâna îi pulsa din nou. Scrâșni din dinți și spuse:

— Un Lannister își plătește datoriile. Asta a fost pentru rău și pentru pietrele alea pe care le-ai aruncat în Robin Ryger.

Ţapul voia să-şi facă o intrare triumfală cu Jaime, aşa că îl puseră să descalece cu un kilometru şi jumătate înainte de porţile Harrenhalului. Înfăşurară o sfoară pe după brâul lui, o a doua în jurul încheieturilor lui Brienne, iar capătul îl legară de şaua lui Vargo Hoat. Mergeau împleticindu-se, în spatele zabralului vărgat al căpeteniei din Qohor.

Furia îl ţinea pe Jaime pe picioare. Pânza care îi acoperea ciotul era gri şi duhnea a puroi. Degetele-fantomă ţipau la fiecare pas. *Sunt mai puternic decât ştiu ei,* îşi spuse. *Am rămas tot un Lannister, am rămas tot cavaler al Gărzii Regelui.* Avea să trăiască. *Şi am să plătesc această datorie, cu vârf şi îndesat.*

În timp ce se apropiau de zidurile râpoase ale monstruosului castel al lui Harren cel Negru, Brienne îi strânse braţul.

— Lordul Bolton e stăpân peste acest castel. Boltonii sunt purtători de flamuri ai Casei Stark.

— Boltonii îşi jupoaie duşmanii. Atâta îşi amintea şi Jaime despre ei. Tyrion ar fi ştiut tot ce era de ştiut despre Lordul Dreadfortului, dar Tyrion era la mii de kilometri depărtare, cu Cersei. *Nu pot muri cât timp Cersei trăieşte,* îşi spuse. *Vom muri împreună, aşa cum ne-am născut împreună.*

Oraşul din jurul zidurilor se transformase în cenuşă şi piatră înnegrită şi mulţi oameni şi cai se adăpostiseră de curând pe malul lacului, unde Lordul Whent îşi pusese în scenă marele turnir, în anul falsei primăveri. Un zâmbet amar trecu peste buzele lui Jaime în timp ce traversau terenul acela pustiit. Cineva săpase o hazna chiar în locul unde cândva îngenunchease el în faţa regelui, să-şi rostească jurămintele. *Nu mi-am închipuit cât de repede se va transforma*

dulceața în amărăciune. Aerys nu m-a lăsat să savurez nici măcar acea singură noapte. M-a onorat și apoi m-a scuipat.

— Flamurile, remarcă Brienne. Omul jupuit și turnurile gemene, uită-te! Supușii Regelui Robb. Vezi, deasupra porții, gri și alb. Au înălțat lupul străvechi.

Jaime își înălță capul, să arunce o privire.

— Ăla e lupul tău afurisit, adevărat, o aprobă el. Și alea sunt capete, de o parte și de alta.

Soldați, servitori și vivandiere se adunară să-i huiduiască. O cățea pătată se luă după ei prin tabără, lătrând și mârâind până când unul dintre lyseni o înfipse într-o suliță și galopă în fruntea coloanei.

— Duc stindardul Regicidului, strigă el, fluturând cățeaua moartă deasupra capului lui Jaime.

Zidurile Harrenhalului erau atât de groase încât să treci pe sub ele era ca și cum ai trece printr-un tunel de piatră. Vargo Hoat trimisese doi dintre Dothraki să-l anunțe pe Lordul Bolton de venirea lor, astfel că o mulțime de curioși se adunaseră în curtea exterioară. Se dădeau la o parte când Jaime trecea, împleticindu-se, cu funia din jurul brâului smucindu-l și trăgându-l ori de câte ori încetinea pasul.

— Vi-l aduc pe Regicid, vestea Vargo Hoat, cu glasul lui răgușit și bălos. O suliță îl împunse pe Jaime în șale, împingându-l.

Din instinct, întinse mâinile, ca să-și oprească prăbușirea. Când ciotul se izbi de pământ, fu orbit de durere, dar reuși, cu chiu, cu vai, să se ridice într-un genunchi. În fața lui, un șir de trepte de piatră duceau către intrarea într-unul dintre turnurile circulare, colosale, ale Harrenhalului. Cinci cavaleri și un om al

Nordului îl priveau din capul scărilor, cu ochi spălăciți, în veșminte de lână și blană, cinci fioroși, în zale și platoșe, cu blazonul turnurilor gemene pe cămăși.

— O revărsare de Freyi, declară Jaime. Ser Danwell, Ser Aenys, Ser Hosteen. Îi recunoșteа pe fiii Lordului Walder: în definitiv, mătușa lui se măritase cu unul dintre ei. Vă prezint condoleanțele mele.

— Pentru ce, ser*?* întrebă Ser Danwell Frey.

— Pentru fiul fratelui tău, Ser Cleos, zise Jaime. A fost cu noi până când tâlharii l-au umplut de săgeți. Urswyck și șleahta lui i-au luat lucrurile și l-au lăsat pradă lupilor.

— *Lorzii mei!* Brienne se smulse din strânsoare și înainta. V-am văzut flamurile. Ascultați-mă, de dragul jurământului vostru!

— Cine vorbește? ceru să știe Ser Aenys Frey.

— Dădaca lui Lannister, gângăvi Țapul.

— Sunt Brienne de Tarth, fiica Lordului Selwyn, Luceafărul de Seară și sunt jurată Casei Stark, la fel ca voi.

Ser Aenys scuipă la picioarele ei.

— Asta pentru jurămintele tale. Ne-am încrezut în cuvântul lui Robb Stark, iar el ne-a răsplătit credința cu trădarea.

Asta chiar e interesant. Jaime se întoarse să vadă cum ar putea primi Brienne o asemenea acuzație, dar fetișcana era îndârjită ca un catâr cu zăbala între dinți.

— Nu știu de nici o trădare. Smuci de sforile ce-i legau încheieturile. Lady Catelyn mi-a poruncit să-l duc pe Lannister la Debarcaderul Regelui, la fratele său...

— Încerca să-l înece când i-am găsit noi, zise Urswyck. Credinciosul.

Brienne roși.

— Mă pierd cu firea la mânie, dar nu l-aș fi

omorât. Dacă moare, Lannisterii le vor ucide pe fiicele stăpânei mele.

Ser Aenys era plictisit.

— De ce ne-am bate noi capul cu asta?

— Trimite-l înapoi la Riverrun, pe un preţ bun, îl îndemnă Ser Danwell.

— Casterly Rock are mai mult aur, protestă unul dintre fraţii lui.

— Omoară-l! zise un altul. Capul lui pentru capul lui Ned Stark!

Shagwell Nebunul coborî scările de-a rostogolul, în veşmintele sale gri cu roz, şi începu să cânte.

— *A fost odat' un leu care dansa c-un urs, aoleu, aoleu...*

— Taci, nebunule. Vargo Hoat îl lovi cu palma. Regicidul nu e pentru urs. E al meu.

— Nu e al nimănui dacă moare. Roose Bolton vorbi atât de încet încât toată lumea făcu liniște, ca să-l audă. Și rogu-te, adu-ți aminte, lordul meu, nu ești stăpânul Harrenhalului până ce nu mărșăluiesc eu spre nord.

Febra îl făcea pe Jaime la fel de neînfricat pe cât era de ameţit.

— Poate fi acesta Lordul Dreadfortului? Ultima oară am auzit că tatăl meu te-a gonit cu coada între picioare. Când ai să te oprești din fugă, lordul meu?

Tăcerea lui Bolton era de o sută de ori mai amenințătoare decât bolboroseala răutăcioasă a lui Vargo Hoat. Palid ca aburul dimineții, ochii lui ascundeau mai multe decât spuneau. Lui Jaime nu-i plăceau acei ochi. Îi aminteau de ziua când, la Debarcaderul Regelui, Ned Stark l-a găsit așezat pe Tronul de Fier. În cele din urmă, Lordul Dreadfortului își încreți buzele și spuse:

— Ai pierdut o mână.

— Nu, răspunse Jaime. O am aici, atârnată la gât.

Roose Bolton se întinse, trase de sfoară și flutură mâna în fața lui Hoat.

— Ia asta de aici. Mă supără la ochi.

— Am să i-o trimit nobilului său tată. Am să-i spun că trebuie să plătească o sută de mii de dragoni, altfel o să i-l înapoiem pe Regicid bucată cu bucată. Și când avem aurul lui, i-l trimitem pe Jaime lui Karstark și ne alegem și cu o fecioară. Un hohot de râs izbucni dinspre Bravii Camarazi.

— Un plan excelent, zise Roose Bolton, la fel cum i-ar fi spus unui comesean *Un vin excelent,* deși Lordul Karstark n-o să ți-o dea pe fiica lui. Regele Robb l-a scurtat cu un cap, pentru trădare și crimă. Cât despre Lordul Tywin, el e la Debarcaderul Regelui și acolo va rămâne până la anul nou, când nepotul lui se însoară cu o fiică a Harrenhalului.

— A Winterfellului, zise Brienne. Vrei să spui Winterfell. Regele Joffrey e logodit cu Sansa Stark.

— A fost. Bătălia de la Apa Neagră a schimbat totul. Trandafirul și leul și-au unit forţele acolo, ca să zdrobească oastea lui Stannis Baratheon și să-i transforme flota în cenușă.

Te-am prevenit, Urswyck, gândi Jaime, *și pe tine, țapule. Când pariezi împotriva leilor, pierzi mai mult decât te ține punga.*

— Se aude ceva de sora mea? întrebă el.

— E bine. La fel și... nepotul tău. Bolton se opri înainte de a rosti cuvântul *nepot,* o pauză care spunea: *Știu.* Și fratele tău trăiește, deși a fost rănit în bătălie. Făcu semn către un nordic încruntat, care purta o cămașă de zale cu ținte.

Escortează-l pe Ser Jaime la Qyburn. Și dezleagă mâinile acestei femei.

Când funia dintre mâinile lui Brienne fu tăiată în două, Lordul Bolton spuse: Te rog să ne ierți, domniță. În vremuri atât de tulburi, e greu să deosebești prietenul de dușman.

Brienne se scărpină la încheieturi acolo unde sfoara îi zgâriase pielea până la sânge.

— Stăpâne, oamenii aceștia au încercat să mă siluiască.

— Adevărat? Lordul Bolton își întoarse ochii spălăciți către Vargo Hoat. Sunt supărat. Pentru asta și pentru mâna lui Jaime.

În curte erau câte cinci nordici și tot atâția Frey pentru fiecare Brav Companion. Poate că țapul nu era la fel de deștept ca alții, dar cel puțin știa să numere, își mușcă limba.

— Mi-au luat sabia, continuă Brienne, armura...

— Nu vei avea nevoie de armură aici, domniță, îi spuse Lordul Bolton. În Harrenhal, ești sub protecția mea. Amabelo, găsește camere potrivite pentru Lady Brienne. Walton, te vei ocupa de Ser Jaime numaidecât. Nu așteptă să i se răspundă, ci se întoarse pe călcâie și începu să urce scările, cu mantia-i tivită cu blană fluturând în urma lui. Jaime apucă doar să schimbe o privire fugară cu Brienne înainte de a fi duși de acolo, separat.

În camerele maesterului de sub stâncărie, un bărbat cu părul cărunt, cu un aer patern, pe nume Qyburn, își ținu respirația când tăie pânza ce acoperea ciotul mâinii lui Jaime.

— E chiar așa de grav? O să mor?

Qyburn apăsă rana cu un deget și își încreți nasul, când țâșni puroiul.

— Nu. Dar în câteva zile... Tăie mâneca lui Jaime. Infecția s-a extins. Vezi ce moale e

carnea? Trebuie s-o tai pe toată. Cel mai sigur ar fi să tăiem tot brațul.

— Atunci vei muri *tu,* îi făgădui Jaime. Curăță ciotul și coase-l la loc. Îmi asum riscul.

Qyburn se încruntă:

— Pot să-ți las antebrațul, să fac tăietura la cot, dar...

— Ia orice bucată din brațul meu și ai face bine să mi-l ciopârțești și pe celălalt, altfel te strangulez cu el!

Qyburn îl privi în ochi. Ceea ce văzu acolo, orice ar fi fost, îl puse pe gânduri.

— Prea bine. Am să tai carnea putregăită, nimic mai mult. Încerc să-ți ard infecția cu vin fiert și compresă cu urzici, semințe de muștar și aluat de pâine. Poate că va fi de ajuns. Depinde de tine. Vei avea nevoie de laptele macului...

— Nu. Jaime nu-și putea îngădui să adoarmă; poate că se va trezi fără un braț, indiferent ce spusese bărbatul.

Qyburn era luat pe nepregătite.

— O să te doară.

— O să țip.

— O să te doar rău de tot.

— O să țip foarte tare.

— Vrei să bei niște vin, cel puțin?

— Înaltul Septon se roagă vreodată?

— De asta nu sunt sigur. Mă duc să aduc vinul. Culcă-te, trebuie să-ți leg brațul.

Înarmat cu o strachină și un cuțit ascuțit, Qyburn curăță ciotul în timp ce Jaime înghițea lacom vinul tare, împroșcându-l. Mâna stângă părea că nu găsește gura, dar era și ceva bun în asta. Mirosul de vin din barba-i îmbibată acoperea duhoarea de puroi.

Nimic nu-l ajută când sosi clipa să i se îndepărteze carnea stricată. Atunci Jaime țipă într-adevăr și lovi masa cu pumnul său bun, iar

și iar, iar și iar. Urlă din nou, când Qyburn turnă vin fiert peste ceea ce-i mai rămăsese din ciot. În ciuda tuturor jurămintelor și a tuturor temerilor sale, își pierdu o vreme cunoștința. Când se deșteptă, maesterul îi cosea brațul cu ac și ață.

— Am lăsat o bucată de piele ca s-o îndoi peste încheietură.

— Ai mai făcut asta, murmură Jaime, cu glasul stins. Simțea gustul de sânge în gură, acolo unde-și mușcase limba.

— Nici unul dintre oamenii lui Vargo Hoat nu e străin de cioturi. Le face oriunde merge.

Lui Jaime nu i se părea că Qyburn arată a monstru. Era uscățiv, avea glasul domol și ochi căprui, calzi.

— Cum ajunge un maester să se alăture Bravilor Camarazi?

— Citadela mi-a luat colanul. Qyburn lăsă acul deoparte. Ar trebui să mă ocup și de rana aia de deasupra ochiului. Carnea e inflamată rău.

Jaime închise ochii și lăsă vinul lui Qyburn să-și facă treaba.

— Povestește-mi despre bătălie. Ca îngrijitor al corbilor de la Harrenhal, Qyburn ar fi trebuit să fie primul care să afle veștile.

— Lordul Stannis a fost prins între tatăl tău și pârjol. Aș zice că Pezevenghiul a dat foc râului însuși.

Jaime văzu flăcări verzi ridicându-se în văzduh, mai sus decât cele mai înalte turnuri, în timp ce oameni cuprinși de flăcări țipau pe străzi. *Am mai visat visul ăsta.* Era aproape amuzant, dar nu avea cine să-i guste gluma.

— Deschide ochiul. Qyburn înmuie o bucată de pânză în apă călduță și tamponă crusta de sânge uscat.

Pleoapa era umflată, dar Jaime descoperi c-o poate deschide pe jumătate. Chipul lui Qyburn se ivi deasupra.

— Cu asta cum te-ai ales? întrebă maesterul.

— Darul unei fătuci.

— O cucerire grea, lordul meu?

— Fătuca asta e mai mare decât mine și mai urâtă decât tine. Mai bine te-ai îngriji și de ea. Încă șchiopătează cu piciorul pe care i l-am înțepat când ne-am încăierat.

— Voi cere să fie adusă. Ce legătură ai cu femeia?

— E protectoarea mea. Jaime nu-și putu stăpâni râsul, oricât l-ar fi durut.

— Am să macin niște ierburi pe care le poți amesteca în vin, ca să-ți scadă febra. Întoarce-te mâine și am să-ți pun o lipitoare pe ochi, să tragă sângele rău.

— O lipitoare. Minunat.

— Lordului Bolton îi plac foarte mult lipitorile, zise afectat Qyburn.

— Da, răspunse Jaime. Trebuie să-i placă.

TYRION

Nu mai rămăsese nimic dincolo de Poarta Regelui, doar noroi, cenușă și bucăți de oase înnegrite, dar în umbra zidurilor orașului locuiau deja oameni, iar alții vindeau pește din cărucioare și butoaie. Trecând pe lângă ei, Tyrion le simți ochii urmărindu-l, ochi reci, furioși, lipsiți de compasiune. Nimeni nu îndrăznea să-i vorbească sau să încerce să-i taie calea, nu cu Bronn lângă el, în zalele negre, lucitoare. *Totuși, dacă aș fi singur, m-ar doborî de pe cal și mi-ar zdrobi fața cu o piatră, așa cum au făcut cu Preston Greenfield.*

— Se întorc mai iute decât șobolanii, se plânse el. I-am pârjolit o dată, ai fi putut crede că le va fi învățătură de minte.

— Dă-mi câteva zeci de mantii aurii și îi omor pe toți, zise Bronn. Dacă sunt morți, nu se mai întorc.

— Nu, dar vin alții în locul lor. Lasă-i în pace... dar dacă încep iarăși să ridice cocioabe pe lângă zid, dărâmă-le pe loc. Războiul încă nu s-a terminat, orice ar crede nătărăii ăștia. Cercetă Poarta Noroiului, din depărtare. Am văzut destul deocamdată. Ne întoarcem mâine cu breslașii să ne uităm peste planurile lor. *Ei, bine, am ars cea mai mare parte, presupun că e corect să-l reconstruiesc eu.*

Sarcina ar fi trebuit să-i revină unchiului său, dar puternicul, perseverentul, neobositul Ser Kevan Lannister nu era în apele lui de când venise corbul de la Riverrun, cu vorbă despre moartea fiului său. Martyn, geamănul lui

Willem, fusese și el luat ostatic de Robb Stark, iar fratele lor mai mare, Lancel, era și acum la pat, țintuit de o rană ulceroasă care nu se mai vindeca. Cu un fiu mort și alți doi în pericol de moarte, Ser Kevan era măcinat de durere și teamă. Lordul Tywin se bizuise întotdeauna pe fratele lui, dar acum nu avea altceva de făcut decât să apeleze din nou la fiul său pitic.

Costul reconstrucției avea să fie ruinător, dar nu era nimic de făcut. Debarcaderul Regelui era cel mai important port al regatului, rivalizând doar cu Orașul Vechi. Râul trebuia redeschis și, cu cât mai curând, cu atât mai bine. *Și unde am să găsesc eu afurisiții de bani?* Era aproape suficient ca să-i ducă dorul lui Degețel, care plecase la nord, cu două săptămâni în urmă. *În timp ce el se culcă cu Lysa Arryn și domnește în Vale alături de ea, eu trebuie să curăț dezastrul pe care l-a lăsat în urma lui.* Deși, cel puțin, tatăl lui îi dădea de făcut o muncă însemnată. *Nu mă va numi moștenitorul său la Casterly Rock, dar măcar se va folosi de mine ori de câte ori va putea,* gândi Tyrion în timp ce căpitanul mantiilor aurii le făcu semn să treacă prin Poarta Noroiului.

Cele Trei Târfe încă dominau piața, dar acum zăceau în părăsire, iar bolovanii și butoaiele cu smoală fuseseră împinse la o parte. Niște copii se cățărau pe construcțiile înalte de lemn, ca niște maimuțe în haine aspre, cocoțându-se pe brațele întinse și strigând unul către celălalt.

— Amintește-mi să-i spun lui Ser Addam să posteze aici niște mantii aurii, îi zise Tyrion lui Bronn, pe când treceau printre două catapulte. S-ar putea ca vreun copil nătărău să cadă și să-și frângă gâtul. Se auzi un strigăt de sus și un bulgăre de bălegar se împrăștie pe pământ, în fața lor. Iapa lui Tyrion se cabra, gata-gata să-l

arunce din șa. Dacă mă gândesc mai bine, zise Pezevenghiul după ce reuși să stăpânească animalul, picii ăștia netrebnici n-au decât să se împrăștie pe jos ca niște pepeni răscopți.

Era într-o dispoziție sumbră și nu doar fiindcă niște derbedei de pe stradă aruncaseră după el cu bălegar. Căsătoria lui era un supliciu zilnic. Sansa Stark rămăsese fecioară și jumătate din castel părea să știe. De dimineață, când încălecaseră, i s-a părut că aude doi grăjdari râzând batjocoritor în spatele lui. Aproape își imagina că râd până și caii. Își riscase pielea evitând ritualul patului, în speranța de a păstra intimitatea dormitorului său, dar această speranță i-a fost repede spulberată. Fie că Sansa fusese atât de neghioabă încât se confesase uneia dintre slujitoarele sale, toate spioanele lui Cersei, fie că Varys și micile lui ciripitoare erau de vină.

Dar ce conta? Râdeau de el oricum. Singura ființă din Fortăreața Roșie care nu părea să găsească această căsătorie o sursă de amuzament era propria lui soție.

Nefericirea Sansei se adâncea cu fiecare zi. Tyrion ar fi străpuns bucuros zidul ei de curtoazie ca să-i aducă, după puterile lui, alinare, însă zadarnic. Nici un cuvânt nu-l putea face vreodată frumos în ochii ei. *Sau mai puțin Lannister.* Era soția pe care i-o dăduseră pentru tot restul vieții și ea îl ura.

Iar nopțile împreună, în patul lor mare, erau un alt izvor de agonie. Nu mai putea suporta să doarmă gol, așa cum îi fusese obiceiul. Soția lui era prea bine-crescută ca să spună vreodată un cuvânt nepoliticos, dar repulsia din ochii ei, ori de câte ori îi vedea trupul, era mai mult decât putea el suporta. Tyrion îi poruncise Sansei să poarte și ea o cămașă de noapte. *O doresc,*

înţelese el. *Vreau Winterfellul, da, dar o vreau și pe ea, copil, femeie sau ce-o fi. Vreau s-o alint, vreau s-o fac să râdă. Vreau să vină la mine de bună voie, să-mi împărtășească bucuriile ei, tristețile ei, dorința ei trupească.* Gura i se strâmbă într-un zâmbet amar. *Da, și vreau să fiu înalt ca Jaime. Și puternic ca Ser Gregor Muntele, pentru toate afurisitele de avantaje pe care le aduce asta.*

Fără să vrea, gândul îi zbură la Shae. Tyrion nu voise ca ea să audă vestea de pe alte buze decât ale lui, așa că îi poruncise lui Varys să i-o aducă în noaptea dinaintea nunții. Se întâlniseră din nou în camerele eunucului și, când Shae a început să-i dezlege șireturile jiletcii, el a prins încheietura mâinii și a îndepărtat-o.

— Așteaptă, a spus el, trebuie să auzi ceva. Mâine o să mă însor.

— Cu Sansa Stark, știu.

Tyrion rămase o clipă fără grai. Nici măcar Sansa nu știa, nu încă.

— Cum ai aflat? Ți-a spus Varys?

— Un paj îi spunea lui Ser Tallad despre asta când am dus-o pe Lollys la sept. Știa de la o slujitoare care l-a auzit pe Ser Kevan vorbind cu tatăl tău. Shae se eliberă din strânsoarea lui și își scoase rochia peste cap. Ca întotdeauna, nu purta nimic pe dedesubt. Nu-mi pasă. E doar o fetiță. O s-o lași cu burta mare și o să te întorci la mine.

O parte din el sperase la mai puțină nepăsare. *Ai sperat,* își zise în derâdere, *dar acum te-ai lămurit, piticule. Shae e toată dragostea pe care o vei căpăta vreodată.*

Aleea Noroioasă era înțesată de oameni, dar soldații și oamenii de rând deopotrivă se dădeau la o parte din calea Pezevenghiului și a

escortei sale. Copii cu ochi adânciţi în orbite le mișunau printre picioare, unii ridicându-și privirea într-o rugăminte mută, alţii cerșind zgomotos. Tyrion scoase un pumn de monede de aramă din pungă și le azvârli în aer, iar copiii începură să alerge după ele, îmbrâncindu-se și țipând. Cei norocoși vor reuși, poate, să-și cumpere diseară un codru de pâine uscată. Nu mai văzuse niciodată piețe atât de ticsite și, cu toată mâncarea pe care o aduceau Tyrellii, prețurile rămâneau uluitor de ridicate. Cinci monede de aramă pentru un pepene, un cerb de argint pentru o baniță de porumb, un dragon pentru o jumătate de vită sau șase purcei costelivi. Cu toate acestea, se părea că nu lipseau cumpărătorii. Bărbaţi sfrijiţi și femei trase la faţă se îngrămădeau în jurul fiecărei căruţe sau tarabe, în timp ce alţii, și mai jerpeliţi, priveau posomorâţi din capătul rândurilor.

— Pe aici, zise Bronn, când ajunseră la poalele Cârligului. Dacă mai vrei să...

— Vreau. Malul râului fusese o scuză convenabilă, dar Tyrion avea astăzi alt obiectiv. Nu era o sarcină care îl încânta, dar trebuia îndeplinită. Se îndepărtară de Muntele lui Aegon, intrând într-un labirint de străzi mai mici care se îngrămădeau în jurul poalelor Dealului Visenyei. Bronn o luă înainte. O dată sau de două ori, Tyrion aruncă o privire peste umăr, să vadă dacă erau urmăriţi, dar nu era nimic de văzut, în afară de gloata obișnuită: un căruțaș bătându-și calul, o bătrână golindu-și oala de noapte pe fereastră, doi băieţei luptându-se cu beţele, trei mantii aurii escortând un prizonier... Cu toţii păreau inofensivi, dar oricare dintre ei îi putea aduce pierzania. Varys avea informatori peste tot.

Cotiră la un colţ şi din nou la următorul şi înaintară încet prin mulţimea de femei de la fântână. Bronn îl conduse de-a lungul unei străduţe şerpuite, printr-un culoar, printr-o galerie sfărâmată. O luară de-a dreptul prin dărâmături, în locul unde arsese o casă, şi urcară un şir de trepte joase de piatră, cu caii de căpăstru. Clădirile erau strâmte şi sărăcăcioase. Bronn se opri la capătul unei uliţe cotite, prea înguste ca doi călăreţi să poată trece unul lângă altul.

— Sunt două zigzaguri şi apoi o fundătură. Crama e în pivniţa ultimei clădiri.

Tyrion săltă de pe cal.

— Vezi să nu intre şi să nu iasă nimeni până când mă întorc. N-o să dureze mult. Vârî mâna sub mantie, să verifice dacă aurul era tot acolo, în buzunarul ascuns. Treizeci de dragoni. O *afurisită de avere, pentru unul ca el.* Înainta repede, cu mersu-i legănat, pe străduţa îngustă, nerăbdător să isprăvească treaba.

Crama era un loc sumbru, întunecat şi umed, cu pereţii albiţi de silitră. Tavanul era atât de jos încât Bronn ar fi trebuit să se aplece ca să nu dea cu capul de grinzi, dar Tyrion Lannister nu avea asemenea probleme. La ora aceasta, în camera din faţă nu era nimeni în afară de o femeie cu ochii goi care stătea pe un taburet în spatele unei tejghele de lemn. Îi întinse o cupă de vin acru şi spuse:

— În spate.

Camera din spate era şi mai întunecată. O lumânare pâlpâitoare ardea pe o măsuţă joasă, lângă o carafă cu vin. Bărbatul din spatele ei nu părea nicidecum un pericol: un bărbat scund – deşi pentru Tyrion toţi erau înalţi – cu părul rar, castaniu, obraji rozalii şi o burtă împingând nasturii de os ai jiletcii din piele de căprioară.

În mâinile-i moi, ţinea o harpă de lemn cu douăsprezece coarde, mai periculoasă decât o sabie lungă.

Tyrion se așeză în fața lui.

— Symon Gură de Argint.

Bărbatul își înclină capul. Avea creștetul pleșuv.

— Nobila mea Mână, spuse el.

— Mă confunzi. Tatăl meu este Mâna Regelui. Mă tem că eu nu mai sunt nici măcar un deget.

— Te vei ridica din nou, sunt sigur. Un om ca tine! Dulcea mea doamnă Shae îmi spune că ești proaspăt căsătorit. Mi-ar fi plăcut să fi trimis după mine mai devreme. Aș fi fost onorat să cânt la nunta ta.

— Ultimul lucru de care are nevoie soţia mea e să mai audă cântece, zise Tyrion. Cât despre Shae, știm amândoi că nu e o doamnă și ţi-aș fi recunoscător dacă nu i-ai mai rosti numele.

— Cum poruncește Mâna, zise Symon.

Ultima oară când îl văzuse Tyrion pe omul acesta, un singur cuvânt aspru fusese de ajuns ca să-l treacă sudorile, dar se părea că de atunci cântăreţul găsise niscaiva curaj pe undeva. *Probabil în carafa aceea.* Sau poate că Tyrion însuși se făcea vinovat pentru noua sa îndrăzneală. *L-am amenințat, dar nu s-a ales nimic de acea amenințare, așa că acum mă crede molâu.* Oftă.

— Am auzit că ești un cântăreţ foarte talentat.

— Ești foarte amabil că spui asta, stăpâne.

Tyrion îi zâmbi.

— Cred că e timpul să-ţi duci cântecele în Orașele Libere. În Braavos, Pentos și Lys sunt mari iubitori de muzică și se arată generoși cu cei ce le sunt pe plac. Luă o sorbitură de vin. Era

un lichid scârbos, dar tare. Un tur al tuturor celor nouă orașe ar fi cel mai potrivit. Nu cred că ai vrea să lipsești pe cineva de bucuria de a te asculta cântând. Un an în fiecare ar fi de ajuns. Vârî mâna sub mantie, acolo unde era ascuns aurul. Portul fiind închis, va trebui să mergi până la Duskendale să iei o corabie, dar Bronn, omul meu, îți va găsi un cal și aș fi onorat dacă m-ai lăsa să-ți plătesc călătoria...

— Dar, stăpâne, protestă bărbatul, nu m-ai auzit niciodată cântând. Rogu-te, ascultă o clipă. Degetele i se mișcară cu dexteritate pe coardele harpei de lemn și o muzică dulce se revărsă în tot beciul. Symon glăsui:

Prin oraș, printre străzi el călare venea
coborând din înalt, dintre munți,
Pe alei și pe scări și prin piețe trecea,
spre femeia cu șoapte fierbinți.
O comoară ascunsă femeia-i era,
rușinea și dragostea lui,
Căci nici lanț, nici cetate nimic nu-nsemna
pe lângă un dulce sărut.

— Mai este, zise bărbatul, oprindu-se din cântat. O, mai este mult. Refrenul e deosebit de drăguț, după părerea mea: *Căci o mână de aur e rece mereu, dar caldă e mâna unei femei...*

— Ajunge. Tyrion își scoase mâna de sub mantie, goală. Asta nu e un cântec pe care aș vrea să-l mai aud. Niciodată!

— Nu? Symon Gură de Argint puse harpa deoparte și luă o sorbitură de vin. Păcat. Totuși, fiecare om are cântecul lui, cum spunea bătrânul meu maestru când mă învăța să cânt. Poate că altora le-ar plăcea mai mult glasul meu. Reginei, de pildă. Sau poate nobilului tău tată.

Tyrion își scărpină cicatricea de deasupra nasului și spuse:

— Tatăl meu n-are timp de cântăreți, iar sora mea nu e atât de generoasă cum ai crede. Un om înțelept ar putea câștiga mai mult din tăcere decât din cântat. Mai limpede de atât nu-i putea spune.

Se pare că Symon înțelese destul de repede.

— Vei găsi că prețul meu e modest, stăpâne.

— E bine de știut. Tyrion se temea că nu va fi o afacere de treizeci de dragoni. Spune-mi.

— La ospățul de nuntă al Regelui Joffrey, spuse bărbatul, va avea loc un turnir al cântăreților.

— Și al jonglerilor, al măscăricilor și al ursilor dansatori.

— Un singur urs dansator, stăpâne, îl corectă Symon, care participase la pregătirile lui Cersei cu mult mai mult interes decât Tyrion. Dar șapte cântăreți: Galyeon din Cuy, Bethany Degete-Frumoase, Aemon Costayne, Alaric din Eysen, Hamish Harpistul, Collio Quaynis și Orland din Orașul Vechi vor concura pentru o lăută aurită cu coarde de argint... dar în mod inexplicabil, nici o invitație n-a fost trimisă unuia care îi întrece pe toți.

— Lasă-mă să ghicesc. Symon Gură de Argint?

Symon zâmbi cu modestie.

— Sunt pregătit să dovedesc în fața regelui și a curții că fala mea nu e zadarnică. Hamish e bătrân și uită adesea ce cântă. Și Collio, cu stupidul lui accent Tyroshi. Dacă înțelegi un cuvânt din trei, te poți socoti norocos.

— De ospăț s-a ocupat dulcea mea surioară. Chiar dacă ți-aș putea obține această invitație, ar putea părea ciudat. Șapte regate, șapte jurăminte, șapte concursuri, șaptezeci și șapte

de feluri de mâncare... dar opt cântăreți. Ce părere ar avea Înaltul Septon?

— Nu-mi păreai un om atât de pios, stăpâne.

— Nu de pioșenie e vorba. Trebuie respectate anumite ritualuri.

Symon luă o înghițitură de vin.

— Totuși, viața unui cântăreț nu e lipsită de primejdii. Ne facem munca în cârciumi și crame, în fața unor bețivani destrăbălați. Dacă unuia dintre cei șapte cântăreți ai surorii tale i s-ar întâmpla vreo nenorocire, sper că te-ai gândi la mine ca să-l înlocuiesc. Zâmbi cu viclenie, peste măsură de încântat de sine.

— Șase ar fi o cifră la fel de nefericită ca opt, fără doar și poate. Mă voi interesa de sănătatea celor șapte cântăreți ai lui Cersei. Dacă vreunul dintre ei se va îmbolnăvi, omul meu, Bronn, te va găsi.

— Foarte bine, stăpâne. Symon ar fi putut să lase lucrurile așa, dar îmbătat de triumf, adăugă: Voi cânta în noaptea nunții lui Joffrey. Dacă se întâmplă să fiu chemat la curte, păi o să vreau să-i ofer regelui cele mai bune compoziții ale mele, cântece pe care le-am cântat de o mie de ori, care sigur o să placă. Dar dacă mă voi pomeni cântând în vreo cramă mohorâtă... ei, bine, va fi un prilej nimerit să-mi încerc noul cântec. *Căci banul de aur e rece mereu, dar caldă e mâna unei femei...*

— Nu va fi necesar, spuse Tyrion. Ai cuvântul meu de Lannister că Bronn te va căuta curând.

— Foarte bine, stăpâne. Cântărețul plesuv, burtos, își luă din nou harpa în mâini.

Bronn aștepta cu caii la capătul uliței. Îl ajută pe Tyrion să încalece.

— Când îl duc la Duskendale?

— Nu-l duci. Tyrion își întoarse calul. Lasă-i

trei zile, apoi informează-l că Harnish Harpistul și-a rupt mâna. Spune-i că hainele lui nu sunt potrivite la curte, așa că trebuie să i se ia îndată măsurile pentru noile veșminte. Va veni cu tine cât se poate de repede. Se strâmbă: S-ar putea să-i vrei limba, căci înțeleg că e din argint. Restul nu va fi găsit niciodată.

Bronn râse.

— Știu o cârciumă în Fundătura Puricilor, care face o tocană delicioasă. Cu tot felul de cărnuri prin ea, mă tem.

— Ai grijă să nu mănânc niciodată acolo. Tyrion dădu pinteni calului. Simțea nevoia să facă o baie, și cu cât mai fierbinte, cu atât mai bine.

Până și această umilă plăcere îi fu refuzată. Îndată ce reveni în camerele sale, Podrick Payne îl anunță că e chemat în Turnul Mâinii.

— Nobilul tău tată vrea să te vadă. Mâna. Lordul Tywin.

— Îmi amintesc cine e Mâna, Pod, zise Tyrion. Mi-am pierdut nasul, nu mințile.

Bronn râse.

— Acum nu-i mușca băiatului capul.

— De ce nu? Nu-l folosește niciodată. Tyrion se întreba ce mai făcuse. *Sau, mai bine zis, ce n-am făcut.* Când îl chema Lordul Tywin, era întotdeauna de rău. Tatăl său nu trimitea niciodată după el doar ca să ia masa împreună sau să bea o cupă cu vin, asta era sigur.

Intrând în solariul nobilului său tată, câteva clipe mai târziu, auzi un glas spunând:

— ... lemn de cireș pentru teci, legat cu piele roșie și împodobit cu un șir de ținte în formă de capete de leu, din aur curat. Poate cu granate pentru ochi...

— Rubine, punctă Lordul Tywin. Granatele nu au strălucire.

Tyrion își drese glasul.

— Nobile tată, m-ai chemat.

Lordul Tywin ridică privirea.

— Da. Haide, uită-te și tu la asta. O boccea de pânză uleiată zăcea pe masă, între ei, iar Lordul Tywin avea o sabie lungă în mână. Un dar de nuntă pentru Joffrey, îi spuse el lui Tyrion. În lumina ce se revărsa prin ochiurile rombice de sticlă, lama arunca sclipiri negre și roșii în timp ce Lordul Tywin o răsucea, să-i cerceteze tăișul, iar mânerul și garda aruncau văpăi de aur. Cu toată trăncăneala asta despre Stannis și sabia lui fermecată, m-am gândit c-ar fi bine să-i dăm și noi lui Joffrey ceva deosebit. Un rege trebuie să poarte o sabie măreață.

— E o sabie mult prea mare pentru Joff, spuse Tyrion.

— Va crește pe măsura ei. Ține, cântărește-o. Îi întinse arma cu mânerul înainte.

Sabia era mult mai ușoară decât se așteptase. Răsucind-o în mână, văzu de ce. Un singur metal putea să fie bătut atât de subțire și, totuși, să-și păstreze destulă vigoare în luptă, și nu avea cum să confunde acele încreţituri, semn că oțelul fusese împăturit de câteva mii de ori.

— Oțel valyrian?

— Da, răspunse Lordul Tywin, cu profundă satisfacție în glas.

În sfârșit, tată! Săbiile din oțel valyrian erau rare și scumpe, însă mai rămăseseră în lume cu miile, poate două sute numai în Cele Șapte Regate. Pe tatăl său îl deranjase întotdeauna că nici una dintre ele nu aparținea Casei Lannister. Vechii Regi de la Casterly Rock avuseseră o asemenea armă, dar sabia mare Brightroar se pierduse când Regele Tommen al Doilea o dusese înapoi în Valyria, în expediția lui

nebunească. Regele nu se mai întorsese niciodată. Și nici Unchiul Gery, cel mai tânăr și mai nechibzuit dintre fraţii tatălui său, care plecase în căutarea sabiei pierdute, cu vreo opt ani în urmă.

Cel puţin de trei ori încercase Lordul Tywin să cumpere săbii lungi, din oţel valyrian, de la casele mai mărunte, ajunse la sapă de lemn, dar demersurile lui fuseseră întotdeauna întâmpinate cu refuzuri ferme. Lorzii mărunţi s-ar fi despărţit bucuroși de fiicele lor, dacă vreun Lannister ar fi venit să le ceară, dar ţineau ca la ochii din cap la vechile săbii ale familiei.

Tyrion se întreba de unde provenea oţelul pentru sabia lui Joffrey. Existau câţiva maeștri armurieri care știau să refolosească vechiul oţel valyrian, dar secretele făuririi sale se pierduseră odată cu venirea Apocalipsei asupra vechii Valyrii.

— Culorile sunt ciudate, comentă el, răsucind sabia în lumina soarelui. Aproape tot oţelul valyrian era de un cenușiu atât de întunecat încât părea aproape negru, ceea ce era adevărat și în cazul de faţă. Numai că, printre încreţituri, era amestecat un roșu la fel de închis ca și griul. Cele două culori se suprapuneau fără ca măcar să se atingă, cu fiecare încreţitură distinctă, ca niște valuri de noapte și sânge revărsate pe un ţărm de oţel. Cum ai obţinut modelele astea? N-am mai văzut niciodată așa ceva.

— Nu, stăpâne, zise armurierul. Mărturisesc că aceste culori n-au fost în intenţia mea și nu știu dacă le mai pot reproduce. Nobilul tău tată a cerut purpuriul Casei Lannister și începusem să infiltrez acea culoare în metal. Dar oţelul valyrian e îndărătnic. Se spune că aceste vechi săbii nu uită și nu se schimbă ușor. Am făcut

zeci de vrăji și am deschis nuanța de roșu de nenumărate ori, dar culoarea se întuneca de fiecare dată, ca și cum oțelul ar fi absorbit soarele din ea. Iar unele straturi nu s-au înroșit deloc, după cum vezi. Dacă nobilii mei Lannisteri sunt nemulțumiți, voi mai încerca, desigur, de câte ori va fi nevoie, dar...

— Nu-i nevoie, îl întrerupse Lordul Tywin. E bine așa.

— Poate că o sabie purpurie ar sclipi mai frumos în lumina soarelui, dar la drept vorbind, mie îmi plac mai mult culorile astea, zise Tyrion. Au o frumusețe amenințătoare... și fac această sabie unică. Nu mai există o alta la fel în întreaga lume, bănuiesc.

— Mai există una. Armurierul se aplecă deasupra mesei și despachetă pielea uleiată, scoțând la iveală încă o sabie lungă.

Tyrion lăsă din mână sabia lui Joffrey și o luă pe cealaltă. Dacă nu erau chiar gemene, erau cel puțin rude apropiate. Aceasta era mai groasă și mai grea, cu un centimetru mai lată și opt mai lungă, dar ambele aveau aceleași margini fine, netede și aceleași culori distinctive, unduirile de sânge și noapte. Trei șanțuri adânc incizate străbăteau lama celei de-a doua săbii, de la mâner până la vârf. Sabia regelui avea doar două. Mânerul lui Joff era mult mai împodobit, cu cele două părți perpendiculare ale gărzii în forma unor labe de leu, cu gheare lungi de rubine, dar ambele săbii aveau mânere din piele roșie, frumos meșteșugită, și capete de lei drept măciulii.

— Splendid. Chiar și în mâini nepricepute ca ale lui Tyrion, sabia părea vie. N-am atins niciodată o sabie mai bine echilibrată.

— E pentru fiul meu.

Nu e nevoie să te întreb pentru care dintre ei.

Tyrion așeză sabia lui Jaime lângă cea a lui Joffrey, întrebându-se dacă Robb Stark îl va lăsa pe fratele său să trăiască destul de mult ca să apuce s-o mânuiască. *Negreșit, tatăl nostru așa crede, altfel de ce ar fi cerut să i se făurească această sabie?*

— Ai făcut o treabă bună, Maestre Mott, îi spuse Lordul Tywin armurierului. Intendentul meu se va ocupa de plată. Și, nu uita, rubine pentru teci.

— Nu voi uita, stăpâne. Ești foarte generos. Bărbatul împachetă săbiile în pânza uleiată, își vârî bocceaua sub braț și îngenunche. E o onoare să slujesc Mâna Regelui. Voi aduce săbiile în ziua dinaintea nunții.

— Așa să faci.

După ce străjerii îl conduseră pe armurier afară din încăpere, Tyrion se cocoță într-un scaun.

— Așa... o sabie pentru Joff, una pentru Jaime și nici măcar un pumnal pentru pitic. Așa stau treburile, tată?

— Oțelul a ajuns doar pentru două săbii, nu pentru trei. Dacă ai trebuință de un pumnal, ia unul din armurărie. Robert a lăsat o sută când a murit. Gerion i-a dat un pumnal aurit, cu mânerul de fildeș și cap de safir ca dar de nuntă și jumătate dintre solii care au venit la curte au încercat să intre în grațiile Înălțimii Sale dăruindu-i cuțite incrustate cu nestemate și săbii placate cu argint.

Tyrion zâmbi.

— L-ar fi mulțumit mai mult dacă i-ar fi adus în dar fiicele lor.

— Fără doar și poate. Singura armă pe care a folosit-o vreodată a fost cuțitul de vânătoare pe care l-a primit de la Arryn pe când era copil. Lordul Tywin își flutură mâna, alungându-l pe

Regele Robert, cu toate cuțitele lui. Ce-ai găsit pe malul râului?

— Noroi, răspunse Tyrion, și câteva mortăciuni pe care nimeni nu s-a ostenit să le îngroape. Înainte de a putea redeschide portul, Apa Neagră va trebui dragată, iar corăbiile scufundate distruse sau ridicate. Trei sferturi din cheiuri necesită reparații, iar pe unele s-ar putea să fim nevoiți să le dărâmăm și să le reconstruim. Toată piața de pește a dispărut, iar Poarta Râului și Poarta Regelui sunt țăndări de pe urma loviturilor lui Stannis și trebuie înlocuite. Mă cutremur când mă gândesc cât o să coste. *Dacă într-adevăr, te caci aur, tată, găsește o privată și pune-te pe treabă,* îi venea să spună, dar se înfrână.

— Vei găsi tot aurul de care va fi nevoie.

— Zău? Unde? Vistieria e goală, ți-am spus. N-am terminat să-i plătim pe alchimiști pentru tot focul ăla sălbatic, nici pe fierari pentru lanț, iar Cersei a zălogit coroana ca să plătească jumătate din cheltuielile pentru nunta lui Joffrey – șaptezeci și șapte de afurisite de feluri de mâncare, o mie de invitați, o plăcintă plină de porumbei, cântăreți, jongleri...

— Extravaganța are rolul ei. Trebuie să demonstrăm întregului regat bogăția și puterea pe care o are Casterly Rock.

— Atunci Casterly Rock ar trebui să plătească.

— De ce? Am văzut registrele lui Degețel. Veniturile coroanei sunt de zece ori mai mari decât erau pe vremea lui Aerys.

— Dar și cheltuielile coroanei. Robert a fost la fel de generos cu banii lui ca și cu bărbăția. Degețel s-a împrumutat din greu. Printre alții, de la tine. Da, veniturile sunt considerabile, dar abia ajung să acopere camătă pentru

împrumuturile lui Degeţel. Ai să uiţi datoria tronului faţă de Casa Lannister?

— Nu fii absurd.

— Atunci probabil că șapte feluri ar fi de ajuns. Trei sute de invitaţi în loc de o mie. Înţeleg că o căsătorie poate fi la fel de valabilă și *fără* un urs dansator.

— Tyrelii ne vor socoti cărpănoși. Voi avea și nunta și cheiul. Dacă nu poţi plăti pentru ele, spune așa și voi căuta un vistiernic care poate.

Rușinea de a fi destituit după un timp atât de scurt nu era un lucru pe care Tyrion să-l îndure.

— Am să-ţi găsesc banii.

— Așa ai să faci, îl încredinţă tatăl său și, cât te ocupi de asta, vezi dacă poţi găsi și patul soţiei tale.

Așadar vorbele au ajuns până și la urechile lui.

— L-am găsit, mulţumesc. E mobila aia dintre fereastră și cămin, cu baldachin de catifea și saltea din puf de gâscă.

— Mă bucur că ai cunoștinţă de el. Acum poate că ar trebui să încerci să cunoști și femeia cu care îl împărţi.

Femeie? Copila, vrei să spui.

— Ţi-a șoptit un păianjen la ureche sau trebuie să-i mulţumesc iubitei mele surioare? Având în vedere câte se întâmplau între așternuturile lui Cersei, s-ar fi putut crede că ar avea decenţa să nu-și vâre nasul în așternuturile lui. Spune-mi, de ce toate slujnicele Sansei sunt slujitoarele lui Cersei? M-am săturat să fiu spionat în propriile mele camere.

— Dacă nu-ţi plac slujnicele soţiei tale, dă-le afară și angajează altele, mai pe placul tău. E dreptul tău, dar pe mine fecioria nevestei tale mă preocupă, nu slujnicele ei. Această... gingășie mă nedumerește. Se pare că nu

întâmpini nici o dificultate cu târfele. Fata Stark e altfel făcută?

— De ce naiba te interesează atât de mult unde-mi vâr eu bărbăția? se răsti Tyrion. Sansa e prea tânără.

— E destul de matură ca să fie Doamna de Winterfell, după moartea fratelui său. Revendică-i fecioria și vei fi cu un pas mai aproape de a revendica Nordul. Las-o însărcinată și recompensa e gata câștigată. Trebuie să-ți reamintesc că o căsătorie care n-a fost consumată poate fi desfăcută?

— De Înaltul Septon sau un Consiliu Religios. Actualul nostru Înalt Septon e un câine dresat care latră frumos la comandă. Mai degrabă mi-ar putea anula căsătoria Băiatul Lunii decât el.

— Probabil că ar fi trebuit s-o mărit pe Sansa Stark cu Băiatul Lunii. Poate că el ar fi știut ce are de făcut cu ea.

Mâinile lui Tyrion se încleștară pe brațele scaunului.

— Am auzit tot ce am de gând să aud pe tema fecioriei nevestei mele. Dar, dacă tot discutăm despre căsătorie, cum se face că nu aud nimic despre iminenta nuntă? După câte-mi amintesc...

Lordul Tywin îl întrerupse:

— Mance Tyrell mi-a refuzat oferta de a o căsători pe Cersei cu Willas, moștenitorul lui.

— A *refuzat-o* pe dulcea noastră Cersei? Tyrion se simțea dintr-odată mult mai bine dispus.

— Prima oară când i-am prezentat oferta, Lordul Tyrell a părut destul de deschis, îi spuse tatăl său. O zi mai târziu, totul s-a schimbat. Lucrarea bătrânei. Își tiranizează fiul fără milă. Varys susține că bătrâna i-a spus că sora ta e

prea bătrână și prea *consumată* pentru neprețuitul ei nepot șchiop.

— Trebuie că Cersei a fost încântată, râse Tyrion.

Lordul Tywin îi aruncă o privire glacială.

— Nu știe. Și nici nu va afla. E mai bine pentru noi toți dacă ne gândim că oferta n-a fost făcută niciodată. Ai grijă să nu uiți asta, Tyrion: *Oferta n-a fost făcută niciodată.*

— Care ofertă? Tyrion bănuia mai degrabă că Lordul Tyrell va ajunge să-și regrete refuzul categoric.

— Sora ta se va căsători, fii pe pace. Întrebarea e cu cine. Am mai multe idei... înainte să poată ajunge la ele, se auzi o lovitură ușoară în ușă și un străjer își vârî capul să-l anunțe pe Marele Maester Pycelle.

— Poate să intre, zise Lordul Tywin.

Pycelle intră clătinându-se, sprijinit de un toiag, și se opri destul de mult ca să-i arunce lui Tyrion o privire care ar fi putut covăsi laptele. Barba-i albă, odinioară superbă, pe care *cineva* o tăiase fără nici o explicație, îi creștea acum la loc rară și țepoasă, lăsându-l cu respingătoarele straturi roz ale gușii atârnând peste gât.

— Nobilă Mână a Regelui, spuse bătrânul, înclinându-se cât de mult putea s-o facă fără să cadă, a mai venit încă o pasăre de la Castelul Negru. Am putea discuta între patru ochi?

— Nu e nevoie. Lordul Tywin îi făcu semn Marelui Maester Pycelle să ia loc. Tyrion poate să rămână.

Oooooh, chiar pot? Se frecă la nas și așteptă. Pycelle își drese glasul, ceea ce atrase după sine tuse și horcăieli.

— Scrisoarea e de la același Bowen Marsh care a trimis-o pe ultima. Castelanul. Scrie că Lordul Mormont a trimis vorbă despre sălbatici

care înaintează spre vest în număr foarte mare.

— Ţinuturile de dincolo de Zid nu pot susţine oştiri numeroase, spuse Tywin cu hotărâre. Acest avertisment nu e nou.

— Ultimul este, stăpâne. Mormont a trimis din pădurea bântuită o pasăre, să anunţe că e atacat. Mai mulţi corbi s-au întors de atunci, dar nici unul cu scrisori. Acest Bowen Marsh se teme că Lordul Mormont a fost ucis, cu toată oştirea lui.

Lui Tyrion chiar îi plăcuse bătrânul Jeor Mormont, cu purtarea lui morocănoasă şi pasărea vorbitoare.

— E sigur? întrebă el.

— Nu, recunoscu Pycelle, dar nici unul dintre oamenii lui Mormont nu s-a întors încă. Marsh se teme că i-au omorât sălbaticii şi că Zidul însuşi ar putea fi atacat. Scotoci în mantia sa şi găsi hârtia. Iată scrisoarea lui, stăpâne, o rugăminte către toţi cei cinci regi. Are nevoi de oameni, cât de mulţi îi putem trimite.

— Cinci regi? Tatăl său era deranjat. Există un singur rege în Westeros. Nătărăii aceia în negru ar putea să încerce să nu uite asta, dacă vor ca Înălţimea Sa să-i ia în seamă. Când îi răspunzi, spune-i că Renly e mort, iar ceilalţi sunt trădători şi ipocriţi.

— Fără îndoială, se vor bucura să afle asta. Zidul e o lume separată şi veştile ajung adesea târziu. Pycelle clătină din cap în sus şi-n jos. Ce să-i spun lui Marsh cu privire la oamenii pe care-i cere? Să convocam consiliul...?

— Nu e nevoie. Rondul de Noapte e o ceată de tâlhari, ucigaşi şi ţânci de rând, dar mă gândesc că *ar putea* să se dovedească mai buni, cu o disciplină corespunzătoare. Dacă Mormont e mort într-adevăr, fraţii în negru trebuie să aleagă un nou Lord Comandant.

Pycelle îi aruncă lui Tyrion o privire șireată.

— Foarte bine gândit, stăpâne. Cunosc omul potrivit. Janos Slynt.

Lui Tyrion nu-i plăcu deloc ideea.

— Fraţii în negru își aleg singuri comandantul, îi reaminti el. Lordul Slynt e nou la Zid. Știu, eu l-am trimis acolo. De ce l-ar alege *pe el* dintr-o duzină de alți bărbaţi cu mai multă experienţă?

— Pentru că, spuse tatăl lui pe un ton care sugera că Tyrion era de-a dreptul un imbecil, dacă nu votează cum li se spune, Zidul lor se va topi înainte să mai vadă pe altcineva.

Da, asta ar merge. Tyrion insistă:

— Janos Slynt nu e omul potrivit, tată. Ne-am descurca mai bine cu comandantul de la Turnul Umbrei. Sau de la Eastwatch-by-the-Sea.

— Comandantul de la Turnul Umbrei e un Mallister de Seagard. La Eastwatch stăpânește un om de fier. Nici unul nu i-ar fi de folos, spuse răspicat glasul Lordului Tywin.

— Janos Slynt e fiul unui măcelar, îi reaminti tatălui său, cu convingere. Tu însuți mi-ai spus...

— Îmi amintesc ce ţi-am spus. Dar Castelul Negru nu e Harrenhal. Rondul de Noapte nu e consiliul regelui. Pentru fiecare treabă există o unealtă și o treabă pentru fiecare unealtă.

Tyrion ardea de furie.

— Lordul Janos e o armură goală care se va vinde oricui dă mai mult.

— Socotesc că e un punct în favoarea lui. Cine crezi că ar da mai mult decât noi? Se întoarse către Pycelle: Trimite un corb. Scrie că Regele Joffrey a fost adânc îndurerat de moartea Lordului Comandant Mormont, dar regretă că nu poate să se lipsească de nici un om chiar

acum, când mișună atâția rebeli și uzurpatori. Sugerează că lucrurile ar putea sta altfel dacă tronul ar fi apărat... cu condiția ca regele să aibă încredere deplină în conducerea Rondului. În încheiere, cere-i să transmită mai departe salutul Înălțimii Sale către devotatul său prieten și slujitor, Lordul Janos Slynt.

— Da, stăpâne. Pycelle își clătină din nou capul ofilit. Voi scrie după cum poruncește Mâna. Cu mare plăcere.

Ar fi trebuit să-i tai capul, nu barba, chibzui Tyrion. *Iar Slynt ar fi trebuit să meargă să înoate cu bunul său prieten Allar Deem.* Cel puțin nu făcuse aceeași greșeală prostească și cu Symon Gură de Argint. *Vezi, tată?* îi venea să strige. *Vezi ce repede îmi învăț lecțiile?*

SAMWELL

Sus, în pod, o femeie năștea zgomotos, în timp ce jos un bărbat zăcea pe moarte, lângă cămin. Samwell Tarly nu știa care îl îngrozea mai mult.

Îl acoperiseră pe bietul Bannen cu un maldăr de blănuri și scormoniseră focul, ca flăcările să fie înalte, dar tot ceea ce putea spune era:

— Mi-e frig. Vă rog. Mi-e așa de frig.

Sam încerca să-i dea supă de ceapă, dar Bannen nu putea înghiți. Supa i se scurgea pe buze și în jos, pe bărbie, mai repede decât putea Sam s-o ia cu lingura.

— Ăla e mort. Craster se uită la Bannen cu indiferență, în timp ce se lupta cu un cârnat. Mai bine i-ai vârî un cuțit în piept decât lingura aia pe gât, dacă mă întrebi pe mine.

— Nu-mi amintesc să te fi întrebat cineva. Uriașul nu era mai înalt de un metru cincizeci – numele lui adevărat era Bedwyck – dar era un omuleț aprig. Ucigașule, i-ai cerut lui Craster sfatul?

Sam se făcu mic la auzul numelui, dar clătină din cap. Umplu lingura din nou, o duse la gura lui Bannen și încercă să i-o strecoare printre buze.

— Mâncare și foc, zicea Uriașul, e tot ce ți-am cerut. Iar ție ți-e necaz pe mâncare.

— Bucură-te că nu mi-e necaz și pe foc. Craster era un bărbat slinos, care părea și mai și din cauza pieilor de oaie jerpelite și puturoase pe care le purta zi și noapte. Avea un nas mare și turtit, gura căzută într-o parte și o ureche

lipsă. Și, chiar dacă părul încâlcit și barba-i încurcată încărunţeau, mâinile aspre și cioturoase păreau încă destul de puternice ca să rănească. V-am dat de mâncare ce am putut, dar voi sunteţi mereu flămânzi. Sunt un om credincios, altfel v-aș fi pus pe fugă. Crezi că am nevoie de unii ca voi să-mi moară pe jos? Crezi că am nevoie de toate gurile tale înfometate, piticule? Sălbaticul scuipă. Ciori. Când a adus vreodată o cioară ceva bun în casa unui om, te-ntreb eu! Niciodată. Niciodată.

Supa se prelingea din colţul gurii lui Bannen. Sam o șterse cu un colţ al mânecii. Ochii cercetașului erau deschiși, dar nu vedeau.

— Mi-e frig, rosti el din nou, abia auzit. Poate că un maester ar fi știut cum să-l salveze, dar ei nu aveau nici un maester. Cu nouă zile în urmă, Kedge Albeață îi tăiase lui Bannen piciorul schilodit, într-un buboi de puroi și sânge care-i făcuse greață lui Sam, dar era prea puțin, prea târziu. Mi-e atât de frig, repetară buzele palide.

Prin sală era răsfirată o ceată jerpelită de fraţi în negru. Stăteau ghemuiţi pe jos sau așezaţi pe bănci aspre de lemn, bând aceeași supă apoasă de ceapă și mușcând din bucăţi mari de pâine tare. Doi erau răniţi mai grav decât Bannen, dacă te uitai la ei. Fornio delirase zile în șir, iar din umărul lui Ser Byam se scurgea un puroi galben și scârbos. Când părăsiseră Castelul Negru, Brown Bernarr luase cu el saci cu alifie de mușțar, poțiune de foc myrishez, praf de usturoi, calapăr, mac, arama-regelui și alte ierburi tămăduitoare. Chiar și *somn-dulce,* care dăruia o moarte fără dureri. Dar Brown Bernarr murise la Pumn și nimeni nu se gândise să caute leacurile Maesterului Aemon. Fiind bucătar, Hack știuse și el câte ceva despre

ierburi, dar îl pierduseră și pe el. Așa că rămăsese în sarcina scutierilor supraviețuitori să se ocupe de răniți, după priceperea lor, ceea ce era destul de puțin. *Cel puțin aici sunt uscați și au un foc să-i încălzească, dar au nevoie de mai multă mâncare.*

Cu toții aveau nevoie de mai multă mâncare. Oamenii bodogăneau de zile în șir. Karl Picior-Strâmb zicea întruna că Craster trebuie să aibă o cămară ascunsă, iar Garth din Orașul Vechi începuse să-l îngâne când Lordul Comandant nu-l putea auzi. Sam se gândise să ceară ceva mai sățios, măcar pentru cei răniți, dar nu îndrăznise. Ochii lui Craster erau reci și meschini și ori de câte ori sălbaticul se uita spre el, mâinile i se crispau puțin, ca și cum ar fi vrut să se strângă în pumni. *Oare știe că am vorbit cu Gilly ultima oară când am fost aici?* se întrebă el. *Oare Gilly i-a spus că i-am promis c-o vom lua cu noi? Oare a bătut-o până când i-a spus?*

— Mi-e frig, spuse Bannen. Vă rog. Mi-e frig.

Cu toată căldura și fumul din castelul lui Craster, Sam era și el înfrigurat. *Și obosit, atât de obosit.* Avea nevoie de somn, dar de câte ori închidea ochii, visa viscole de zăpadă și oameni morți târșâindu-se spre el, cu mâini negre și ochi albaștri scăpărători.

Sus, în pod, Gilly scoase un suspin cutremurător care răsună în sala lungă și joasă, fără ferestre.

— Împinge, o auzi spunându-i pe una dintre nevestele mai bătrâne ale lui Craster. Mai tare. *Mai tare.* Țipă dacă te ajută.

Țipă atât de puternic, încât Sam tresări. Craster întoarse capul, cu o privire feroce.

— M-am săturat de țipetele astea, strigă el în sus. Dă-i o cârpă să muște din ea, altfel vin eu

sus să-i trag o scatoalcă.

Sam știa că era în stare s-o facă. Craster avea nouăsprezece neveste, dar nici una care ar fi îndrăznit să-l oprească, odată ce ar fi început să urce scara aceea. Așa cum nu îndrăzniseră nici frații în negru cu două nopți înainte, când o bătuse pe una dintre fetele mai tinere. Bombăneli se auziseră, nu încape vorbă.

— O omoară, a zis Garth din Greenway, iar Karl Picior-Strâmb a râs și a spus:

— Dacă nu vrea bucățica aia de carne dulce, ar putea să mi-o dea mie.

Black Bernarr a înjurat încet, cu glas mânios, iar Alan de Rosby s-a ridicat și a ieșit, ca să nu fie nevoit să audă.

— Casa lui, legea lui, le reamintise Ronnel Harclay. Craster e prietenul Rondului.

Prieten, gândi Sam, în timp ce asculta țipetele înfundate ale lui Gilly. Craster era un om brutal care își stăpânea nevestele și fiicele cu o mână de fier, dar în același timp, fortăreața lui era un loc de refugiu.

— Ciori înghețate, rânjise Craster când au intrat clătinându-se pe picioare, acei câțiva care supraviețuiseră zăpezii. Și nu un stol la fel de mare cât cel care a plecat spre nord.

Cu toate acestea, le oferise un loc pe podeaua lui, un acoperiș să-i ferească de zăpadă și un foc la care să se usuce, iar nevestele lui le aduseseră căni cu vin fierbinte, să-și încălzească burțile. Îi numea ciori afurisite, dar îi hrănea, oricât de sărăcăcioasă ar fi fost mâncarea.

Noi suntem oaspeți, își reaminti Sam. *Gilly este a lui. Fiica lui, nevasta lui. Casa lui, legea lui.*

Prima dată când vizitase Fortăreața lui Craster, Gilly venise să-i ceară ajutor și Sam îi împrumutase mantia sa neagră, ca să-și

ascundă pântecele, când s-a dus să-l caute pe Jon Snow. *Cavalerii trebuie să apere femeile și copiii.* Doar puțini dintre frații în negru erau cavaleri, dar chiar și așa... *Cu toții rostim cuvintele,* gândi Sam. *Sunt scutul care păzește regatele oamenilor.* O femeie era o femeie, chiar și una sălbatică. *Ar trebui s-o ajutăm. Ar trebui.* Pentru copilul ei se temea Gilly: se temea că ar putea să fie băiat. Craster își creștea fiicele pentru a-i deveni neveste, dar prin preajma lui nu erau de văzut nici bărbați, nici băieți. Gilly îi spusese că Craster își dădea fiii zeilor. *Dacă zeii sunt buni, îi vor trimite o fiică,* se rugă Sam. Sus, în pod, Gilly își înăbuși un strigăt.

— Asta e, se auzi un glas de femeie. Acum mai împinge o dată. O, văd capul lui.

Al ei, gândi Sam nefericit. *Capul ei, al ei.*

— Frig, șopti Bannen vlăguit. Vă rog. Mi-e așa de frig...

Sam lăsă deoparte strachina și lingura, aruncă încă o blană peste trupul muribundului și mai puse un băț pe foc. Gilly scoase un țipăt și începu să gâfâie. Craster își molfăia cârnatul său negru. Avea cârnați pentru el și pentru neveste, le spusese, dar nici unul pentru Rond.

— Femei! se plânse el. Urlă de parcă... Am avut odată o scroafă grasă care a fătat cinci purcei fără să grohăie măcar. Mestecând, se întoarse și-l privi pe Sam cu dispreț: Era aproape la fel de grasă ca tine, băiete, Ucigașule. Râse.

Era mai mult decât putea suporta. Sam se îndepărtă de foc împleticindu-se, pășind cu stângăcie printre și peste trupurile bărbaților care dormeau, se ghemuiau sau mureau pe podeaua de pământ bătătorit. Fumul, țipetele și gemetele îi dădeau o senzație de leșin. Aplecându-se, împinse pielea de cerb atârnată

care îi servea lui Craster drept ușă și ieși în aerul după-amiezii.

Era o zi noroasă, dar încă destul de luminoasă ca să-l orbească după întunecimea din castel. Câteva petice de zăpadă atârnau de crengile copacilor din împrejurimi și acopereau dealurile scăldate în nuanțe de auriu și ruginiu, dar mai puțin ca înainte. Furtuna trecuse și zilele petrecute la Fortăreața lui Craster fuseseră... ei, bine, poate nu chiar calde, dar nici atât de geroase. Sam auzea *pic-pic-pic-ul* domol al apei care curgea de pe țurțurii ce dantelau marginea acoperișului gros de nuiele. Trase adânc aer în piept, suspinând, și privi împrejur.

Către vest, Ollo Ciungul și Tim Stone se mișcau prin fața șirurilor de cai, hrănind și adăpând poneii rămași.

Mai încolo, alți frați jupuiau și măcelăreau animalele socotite prea slabe ca să mai reziste. Sulițași și arcași făceau rondul în spatele întăriturilor de pământ, singura apărare a lui Craster împotriva primejdiilor care pândeau în pădurea de dincolo, în timp ce o duzină de focuri înălțau degete groase de fum albastru-cenușiu. Sam auzea ecourile îndepărtate ale topoarelor care-și făceau treaba în pădure, acolo unde un mic detașament de muncă aduna lemne cât să țină focurile aprinse peste noapte. Noaptea era cel mai rău. Când se făcea întuneric. Și *frig*.

De când erau la Fortăreață, nu veniseră să-i atace nici arătări, nici Ceilalți.

— Nici nu vor veni, spusese Craster. Un om evlavios n-are nici un motiv să se teamă de ei. I-am spus asta și lui Mance Rayder o dată, când a venit să adulmece pe aici. Nu m-a ascultat, cum nu mă ascultați nici voi, ciorile, cu săbiile și focurile voastre afurisite. Nu vă vor ajuta mai

mult când vine frigul alb. Doar zeii vă vor ajuta atunci. Mai bine ați cere de-a dreptul ajutorul zeilor.

Gilly vorbise și ea despre frigul alb și le spusese ce fel de ofrande le aducea Craster zeilor. Sam a vrut să-l omoare când a auzit. *Dincolo de Zid nu există nici o lege,* își reaminti, *iar Craster e prieten al Rondului.*

Un strigăt răgușit se ridică din spatele castelului de chirpici și Sam se duse să arunce o privire. Pământul de sub picioare era o mâzgă de zăpadă topită și noroi moale despre care Edd cel Trist susținea că e din rahatul lui Craster. Era, totuși, mai vâscos decât rahatul; cizmele lui Sam se afundau atât de tare încât simți una ieșindu-i din picior.

În spatele unei grădini de legume și al unui țarc de oi gol, mai mulți frați în negru trăgeau cu arcul într-o țintă pe care o făcuseră din paie și fân. Scutierul blond și subțirel căruia îi ziceau Donnel cel Dulce vârâse o săgeată chiar lângă centru, de la cincizeci de metri.

— Să te văd acum, bătrâne, zise el.

— Da, o să mă vezi. Ulmer, gârbovit, cu barba sură, sfrijit și cu mâinile tremurătoare, păși lângă semn și scoase o săgeată din tolba de la brâu. În tinerețe fusese proscris, membru al infamei Frăției a Pădurii Regelui. Susținea că a înfipt cândva o săgeată în mâna Taurului Alb din Garda Regelui, ca să fure un sărut de pe buzele unei prințese din Dorne. Îi furase și giuvaiere și un cufăr cu dragoni de aur, dar cu sărutul îi plăcea să se fudulească la beție.

Potrivi săgeata, întinse arcul cu mișcări ușoare, ca mătasea verii, pe urmă lăsă săgeata să zboare. Săgeata lovi ținta cu două degete mai aproape de centru decât cea a lui Donnel Hill.

— E bine așa, băiete? îl întrebă el, făcând un

pas înapoi.

— Destul de bine, răspunse printre dinți mai tânărul bărbat. Vântul te-a ajutat. Când am tras eu, a bătut mai tare.

— Atunci, ar fi trebuit să ții seama de asta. Ai ochiul bun și mâna sigură, dar vei avea nevoie de mult mai mult de atât ca să întreci un om al Pădurii Regelui. Pe mine, Dick Arcașul m-a învățat cum să înclin arcul, și n-a trăit vreodată unul mai priceput ca el. Că veni vorba, ți-am povestit despre bătrânul Dick?

— Doar de trei sute de ori. Fiecare om de la Castelul Negru auzise poveștile lui Ulmer despre marea ceată de proscriși de altădată, despre Simon Toyne și Cavalerul Zâmbitor, despre Oswyn Gât-Lung, cel de trei ori spânzurat, Wenda Căprioara Albă, Dick Arcașul, Ben Pântecosul și toți ceilalți. Căutând o scăpare, Donnel își roti privirea și astfel îl zări pe Sam, stând cu picioarele în noroi.

— *Ucigașule,* îl strigă el. Haide, arată-ne cum l-ai omorât pe Celălalt. Ridică un arc lung de tisă.

Sam se făcu roșu.

— N-a fost săgeată, a fost pumnal, sticla dragonilor... Știa ce s-ar întâmpla dacă ar lua arcul. Ar rata ținta și ar trimite săgeata dincolo de întăritura de pământ, direct în pădure. Atunci ar auzi râsetele.

— Nu contează, zise Alan de Rosby, un alt arcaș iscusit. Ardem cu toții de nerăbdare să-l vedem pe Ucigaș trăgând cu arcul. Nu-i așa, flăcăi?

Nu putea să-i privească; zâmbetele batjocoritoare, micile înțepături răutăcioase, disprețul din ochii lor. Sam se răsuci pe călcâie, să se întoarcă pe unde a venit, dar piciorul drept i se adânci în noroi și, când încercă să-l scoată,

cizma îi rămase acolo. Fu nevoit să îngenuncheze ca s-o scoată, cu râsetele răsunându-i în urechi. Cu toate că purta șosete, când reuși să scape de acolo, era ud până în vârful degetelor. *Zadarnic,* gândi el nefericit. *Tatăl meu m-a văzut așa cum sunt. N-am dreptul să trăiesc, când atâția oameni viteji sunt morți.*

Grenn se îngrijea de vatra aflată la sud de poarta fortăreței, tăind bușteni, dezbrăcat până la brâu. Fața îi era roșie de efort, iar sudoarea îi șiroia pe piele. Dar îi zâmbi lui Sam când acesta se apropie, gâfâind.

— Ți-au luat Ceilalți cizma, Ucigașule?

Și el?

— Mi-a luat-o noroiul. Te rog, nu-mi spune așa.

— De ce nu? Grenn părea sincer nedumerit. E un nume strașnic. Și l-ai câștigat pe merit.

Pyp îl șicana întotdeauna pe Grenn, spunându-i că are capul gros ca zidul unui castel, așa că Sam îi explică răbdător:

— E doar un alt mod de a-mi spune că sunt laș, zise el, sprijinindu-se pe piciorul stâng și fâțâindu-și dreptul în cizma udă. Își bat joc de mine, la fel cum își bat joc de Bedwyck zicându-i Uriașul.

— Dar nu e uriaș, făcu Grenn, iar Paul n-a fost mic niciodată. Ei, bine, poate când a fost în leagăn, dar nu mai târziu. Dar tu l-ai omorât într-adevăr pe Celălalt, așa că nu e același lucru.

— Eu doar... Eu de fapt... eram *speriat.*

— Nu mai mult decât mine. Doar Pyp spune că sunt prea nătâng ca să-mi fie frică. Mă sperii ca oricare altul. Grenn se aplecă să scoată un butuc din pământ și îl azvârli în foc. Mai demult îmi era frică de Jon, ori de câte ori trebuia să mă lupt cu el. Era foarte sprinten și

lupta de parcă voia să mă omoare. Lemnul verde și ud rămase în flăcări, fumegând, înainte de a se aprinde. Dar n-am spus nimănui. Uneori, mi se pare că toți doar se prefac curajoși și că, de fapt, nici unul dintre noi nu este. Poate că prefăcându-te, *devii* curajos, nu știu. Lasă-i să-ți spună Ucigașul, cui îi pasă?

— Ție nu ți-a plăcut niciodată când Ser Alliser îți spunea Zimbrul.

— Zicea că sunt mare și prost. Grenn își scărpină barba. Dar dacă Pyp ar fi vrut să-mi spună Zimbrul, ar fi putut. Sau tu, sau Jon. Zimbrul e un animal puternic și feroce, așa că nu e atât de rău, iar eu *sunt* mare și mă fac și mai mare. N-ai prefera să fii Sam Ucigașul decât Ser Piggy?

— De ce nu pot să fiu pur și simplu Samwell Tarly? Se prăbuși pe un buștean ud, pe care Grenn urma să-l taie. Obsidianul l-a omorât. Nu eu, sticla dragonilor.

Le spusese. Le spusese tuturor. Unii dintre ei nu l-au crezut, știa. Jungher îi arătase lui Sam jungherul său, spunând:

— Eu am fier, la ce-mi trebuie mie sticla dragonilor?

Black Bernarr și cei trei Garth lăsaseră să se înțeleagă limpede că se îndoiau de întreaga poveste, iar Rolley din Sisterton i-a spus direct în față:

— Mai degrabă ai înțepat niște tufe foșnitoare și s-a dovedit că acolo se ușura Micul Paul, așa că ai scornit o minciună.

Dar Dywen și Edd cel Trist au ascultat și i-au convins pe Sam și pe Grenn să-i povestească totul Lordului Comandant. Mormont a stat încruntat cât a durat istorisirea și a pus întrebări tăioase, dar era un om prea prevăzător ca să nu profite de orice situație. I-a cerut lui

Sam tot obsidianul din raniță, deși era destul de puțin. De câte ori se gândea la ascunzătoarea pe care Jon o găsise îngropată sub Pumn, lui Sam îi venea să plângă. Fuseseră acolo lame de pumnal, vârfuri de sulițe și cel puțin două sau trei sute de vârfuri de săgeți. Jon făcuse pumnale pentru el, pentru Sam și pentru Lordul Comandant Mormont, iar lui Sam îi dăduse un vârf de suliță, un corn vechi și crăpat și câteva vârfuri de săgeți. Grenn luase și el o mână de vârfuri de săgeți, dar asta a fost tot.

Așa că, tot ce mai aveau acum era pumnalul lui Mormont și cel pe care Sam i-l dăduse lui Grenn, plus nouăsprezece săgeți și o suliță înaltă din lemn tare, cu un vârf de obsidian negru. Santinelele își treceau sulița de la o gardă la alta, iar Mormont împărțise săgețile celor mai buni arcași ai săi. Bill Mormăitul, Farth Pană-Cenușie, Ronnel Harclay, Donnel Hill cel Dulce și Alan de Rosby aveau câte trei fiecare, iar Ulmer patru. Dar, chiar dacă fiecare dintre aceste săgeți și-ar fi atins ținta, ar fi ajuns curând și ei la săgețile de foc, ca toți ceilalți. La Pumn trăseseră sute de săgeți de foc, dar arătările au continuat să vină.

Nu va fi de ajuns, gândi Sam. Palisadele povârnite, din noroi și zăpadă topită, nu vor încetini arătările, care escaladaseră mult mai abruptele pante ale Pumnului și mișunaseră pe zidul împrejmuitor. Și, în loc de trei sute de frați care să-i întâmpine aliniați în șiruri disciplinate, arătările vor găsi patruzeci și unu de supraviețuitori rebegiți, dintre care nouă prea răniți ca să lupte. Patruzeci și patru intraseră, care încotro, în fortăreața lui Craster, departe de furtună, departe de cei șaizeci și ceva care scăpaseră de la Pumn, dar trei dintre ei, răniți, muriseră, iar Bannen va fi în curând al

patrulea.

— Crezi că arătările au plecat? îl întrebă pe Grenn. De ce nu vin să ne lichideze?

— Vin numai când e frig.

— Da, zise Sam, dar frigul e cel care aduce arătările, sau arătările aduc frigul?

— Cui îi pasă? Toporul lui Grenn trimise în aer așchii de lemn. Vin împreună, asta contează. I-auzi, acum că știu că sticla dragonilor le omoară, poate că nu mai vin deloc. Poate că acum se tem de noi.

Sam își dorea să poată crede asta, dar i se părea că, dacă erai mort, teama nu avea mai mult înțeles decât durerea sau dragostea sau datoria. Își cuprinse genunchii cu mâinile, transpirând sub straturile de lână, piele și blană. Pumnalul de obsidian topise apariția palidă din pădure, adevărat... dar Grenn vorbea ca și cum ar face același lucru și arătărilor. *Nu știm asta,* gândi el. *Nu știm nimic, într-adevăr. Mi-aș dori ca Jon să fie aici.* Grenn îi plăcea, dar nu putea vorbi cu el la fel. *Jon nu mi-ar spune Ucigașul, știu asta. Și aș putea vorbi cu el despre pruncul lui Gilly.* Dar Jon plecase cu Qhorin Halfhand și de atunci nu mai auziseră nimic de ei. *Avea și el un pumnal de obsidian, dar oare s-a gândit să-l folosească? Zace mort și înghețat în vreo râpă... sau, mai rău, e mort și umblă?*

Nu putea înțelege de ce ar vrea zeii să-i ia pe Jon Snow și pe Bannen și să-l lase pe el, așa laș și nepriceput cum era. Ar fi trebuit să moară la Pumn, unde se scăpase pe el de trei ori și, pe deasupra, își mai pierduse și sabia. Și ar fi murit în pădure, dacă n-ar fi venit Micul Paul să-l ducă în spate. *Mi-aș dori să fie totul un vis, să mă pot trezi.* Ce bine ar fi să se trezească înapoi la Pumnul Primilor Oameni, cu toți frații încă în jurul lui, chiar și cu Jon și Nălucă. Sau, și mai

bine, să se trezească la Castelul Negru de dincolo de Zid și să se ducă în sala de mese pentru o strachină din terciul de grâu al lui Hobb Trei Degete, cu o linguriță de unt topindu-se în mijloc și un fagure de miere alături. Numai gândindu-se la el îi chiorăia stomacul.

Zăpadă.

Sam ridică privirea la auzul sunetului. Corbul Lordului Comandant Mormont înconjura focul, bătând aerul cu aripi mari, negre.

Zăpadă, croncăni pasărea. *Zăpadă, zăpadă.*

Oriunde se ducea corbul, Mormont apărea și el imediat. Lordul Comandant se ivi călare de sub copaci, între bătrânul Dynen și Ronnel Harclay, cercetașul cu față de vulpe, care fusese promovat pe locul lui Thoren Smallwood. Suliţașii de la poartă strigară o somaţie, iar Bătrânul Urs le răspunse cu un mârâit.

— Cine naiba crezi că se duce *acolo?* Ţi-au luat Ceilalţi ochii? Trecu printre stâlpii porţii, unul având în vârf un craniu de berbec, celălalt unul de urs, pe urmă struni calul, ridică un pumn și fluieră. La chemarea lui, corbul veni fluturându-și aripile.

— Stăpâne, îl auzi Sam pe Ronnel Harclay spunând, avem doar douăzeci și doi de cai și mă îndoiesc că jumătate dintre ei vor ajunge la Zid.

— Știu asta, mârâi Mormont. Dar trebuie oricum să mergem. Craster ne-a spus răspicat. Aruncă o privire către vest, unde un pâlc de nori negri ascundea soarele. Zeii ne-au dat un răgaz, dar pentru cât timp? Mormont sări din șa, aruncându-și corbul înapoi în aer. Atunci îl zări pe Sam și începu să răcnească: *Tarly!*

— Eu? Sam se ridică în picioare cu greutate.

Eu? Corbul ateriză pe capul bătrânului. *Eu?*

— Nu Tarly te cheamă? Ai vreun frate prin preajmă? Da, tu! Închide gura și hai cu mine.

— Cu tine? Cuvintele îi țâșniră de pe buze, într-un chițăit.

Lordul Comandant Mormont îi aruncă o privire pustiitoare.

— Ești un bărbat al Rondului de Noapte. Încearcă să nu-ți uzi nădragii de fiecare dată când mă uit la tine. Vino, am spus. Cizmele îi lipăiau în noroi și Sam trebuia să se grăbească pentru a ține pasul. M-am gândit la sticla ta de dragon.

— Nu e a mea, protestă Sam.

— Atunci a lui Jon Snow. Dacă pumnalele din sticla dragonilor sunt ceea ce ne trebuie, de ce avem doar două? Fiecare om de la Zid ar trebui să fie înarmat cu unul în ziua în care își rostește jurămintele.

— N-am știut...

— *N-am știut!* Dar probabil că am știut cândva. Rondul de Noapte și-a uitat propria menire, Tarly. Nu te apuci să construiești un zid înalt de două sute de metri doar ca să-i oprești pe sălbaticii în blănuri să-ți fure femeile. Zidul a fost făcut *să păzească regatul oamenilor...* și nu împotriva altor oameni, ceea ce sunt toți sălbaticii, dacă te gândești bine. Prea mulți ani, Tarly, prea multe sute și mii de ani. Am pierdut din vedere adevăratul dușman. Iar acum e aici, dar nu știm cum să-l înfruntăm. Sticla dragonilor e făcută de dragoni, așa cum le place oamenilor din popor să spună?

— M-maesterii cred că nu, se bâlbâi Sam. Maesterii spun că vine din focurile pământului. Îi zic obsidian.

Mormont pufni:

— Pot să-i spună și plăcintă cu lămâie, din partea mea. Dacă ucide așa cum susții, vreau

mai mult.

Sam se poticni:

— Jon a găsit mai mult, la Pumn. Sute de vârfuri de săgeți și vârfuri de sulițe...

— Așa ai spus. Nu ne sunt de mare folos acolo. Ca să ajungem din nou la Pumn, ar trebui să fim înarmați cu armele pe care nu le vom avea până când nu ajungem la afurisitul de Pumn. Și mai rămâne să ne ocupăm și de sălbatici. Trebuie să găsim sticla dragonilor în altă parte.

Sam aproape că uitase de sălbatici, atât de multe se întâmplaseră de atunci.

— Copiii pădurii foloseau arme din sticla dragonilor, spuse el. Ei trebuie să știe unde se găsește obsidian.

— Copiii pădurii au murit cu toţii, zise Mormont. Primii Oameni au ucis jumătate dintre ei cu săbii de bronz, iar andalii au desăvârșit treaba cu fier. De ce un pumnal din sticlă trebuie să...

Bătrânul Urs se întrerupse brusc, căci dintre pieile de cerb ale ușii se ivi Craster. Sălbaticul zâmbi, dezvăluind o gură cu dinți maro, stricați.

— Am un fiu.

Fiu, croncăni corbul Lordului Mormont. *Fiu, fiu, fiu.*

Fața Lordului Comandant era împietrită.

— Mă bucur pentru tine.

— Nu zău? Eu, unul, mă voi bucura când tu și ai tăi veți pleca. E timpul, mă gândesc.

— Îndată ce răniții noștri se înzdrăvenesc...

— Mai zdraveni de atât n-or să fie, cioară bătrână, și amândoi știm asta. Și pe ăia care sunt pe moarte îi știi. Taie-le beregata nenorocită și cu asta ai terminat. Sau lasă-i, dacă nu ai stomac pentru așa ceva, și le vin eu

de hac, cu mâna mea.

Lordul Comandant Mormont se zbârli:

— Thoren Smallwood susţinea că eşti un prieten al Rondului...

— Da, zise Craster: V-am dat tot ce am putut, dar vine iarna şi acum fata m-a procopsit cu încă o gură de hrănit.

— Am putea să luăm noi copilul, se auzi un glas scheunat.

Craster întoarse capul. Ochii i se îngustară. Scuipă pe piciorul lui Sam.

— Ce-ai zis, Ucigaşule?

Sam deschise şi închise gura.

— Eu... eu... eu am vrut doar să spun... dacă nu-l vrei... să ai o gură de hrănit... acum că vine iarna... noi... noi am putea să-l luăm şi...

— Fiul meu. Sângele meu. Crezi că l-aş da pe mâna ciorilor?

— Mă gândeam doar... *N-ai nici un fiu, îi abandonezi. Gilly mi-a spus, îi laşi în pădure, de asta ai doar neveste aici, şi fiice care cresc şi-ţi devin neveste.*

— Taci din gură, Sam, zise Lordul Comandant Mormont. Ai spus destule. Prea multe. Treci înăuntru.

— Stăpâne...

— *Înăuntru!*

Roşu la faţă, Sam îşi făcu loc printre pieile de cerb, înapoi în întunecimea castelului. Mormont îl urmă.

— Cât poţi să fii de nătărău? zise înăuntru bătrânul, cu glasul gâtuit de mânie. Chiar dacă Craster ni l-ar da, copilul ar muri înainte să ajungem la Zid. Ne lipseşte un prunc de îngrijit aproape tot atât cât ne lipseşte nişte zăpadă. Ai lapte să-i dai în ţâţele alea mari ale tale? Sau te-ai gândit s-o iei şi pe mamă?

— Vrea să vină, mărturisi Sam. M-a

implorat...

Mormont ridică o mână.

— Nu mai vreau să aud nimic, Tarly. Ți s-a tot spus să nu te apropii de nevestele lui Craster.

— Ea e fiica lui, zise Sam abia auzit.

— Du-te și ocupă-te de Bannen. Acum. Până ce nu mă înfurii.

— Da, stăpâne. Sam se îndepărtă în grabă, tremurând.

Dar când ajunse lângă foc, nu mai apucă decât să-l vadă pe Uriaș trăgând o mantie de blană peste capul lui Bannen.

— Zicea că-i e frig, spuse bărbatul mărunțel. Sper că s-a dus într-un loc unde e cald, chiar sper.

— Rana..., zise Sam.

— La naiba cu rana. Jungher împunse trupul neînsufleţit cu vârful piciorului. Era rănit la *picior*. Am cunoscut un om, în satul meu, care a pierdut un picior. A trăit patruzeci și nouă de ani.

— Frigul, zise Sam. Nu i-a fost destul de cald.

— N-a *mâncat* destul de bine, punctă Jungher. Nu cum trebuie. Ticălosul de Craster l-a omorât prin înfometare.

Sam privi neliniștit împrejur, dar Craster nu revenise înăuntru. Dacă ar fi fost acolo, lucrurile ar fi putut evolua urât. Sălbaticul ura bastarzii, deși cercetașii spuneau că era el însuși bastard, fiul unei ciori care murise demult, cu o sălbatică.

— Craster are gurile lui de hrănit, interveni Uriașul. Toate femeile astea. Ne-a dat ce poate.

— Să nu cumva să crezi una ca asta. În ziua în care plecăm, va da cep la un butoiaș de mied și se va așeza la masă să se ospăteze cu șuncă și

miere. Și va *râde* de noi, cum murim de foame afară, în zăpadă. E un sălbatic nemernic, nimic altceva. Nici unul dintre ei nu e prieten al Rondului. Lovi cu piciorul trupul lui Bannen: Întreabă-l pe el, dacă nu mă crezi.

Arseră cadavrul cercetașului pe înserate, în focul pe care îl întreţinuse Grenn mai devreme. Tim Stone și Garth din Orașul Vechi au dus trupul gol și l-au legănat o dată sau de două ori între ei, înainte de a-l azvârli în flăcări. Fraţii rămași în viaţă împărţiră între ei hainele, armele, armura și tot ce mai avea. La Castelul Negru, Rondul de Noapte își îngropa morţii cu tot ritualul cuvenit. Dar nu erau la Castelul Negru. *Și oasele nu se întorc sub formă de arătări.*

— Numele lui a fost Bannen, rosti Lordul Comandant Mormont, când flăcările cuprinseră trupul lui Bannen. A fost un om curajos, un bun cercetaș. A venit la noi din... de unde a venit?

— Dinspre Portul Alb, strigă cineva.

Mormont clătină din cap:

— A venit la noi de la Portul Alb și și-a făcut datoria fără cusur. Și-a respectat jurămintele cum a putut mai bine, a călătorit departe, s-a avântat în luptă cu înflăcărare. Nu vom mai întâlni altul ca el.

— *Iar acum veghea lui s-a sfârșit,* cântară solemn fraţii în negru.

— Iar acum veghea lui s-a sfârșit, repetă Mormont.

Sfârșit, ţipă corbul. *Sfârșit.*

Sam era roșu și ameţit de fum. Când privi focul, i se păru că-l vede pe Bannen ridicându-se, cu mâinile răsucindu-se și strângându-se în pumni, ca și cum ar fi vrut să se lupte cu flăcările care îl mistuiau, dar nu dură decât o

clipă, după care totul se pierdu în fum. Însă cel mai neplăcut era *mirosul*. Dacă ar fi fost un miros scârbos, poate că l-ar fi suportat, dar trupul arzând al fratelui avea mirosul atât de asemănător cu cel de porc fript încât Sam începu să saliveze, iar asta era atât de oribil că, îndată ce pasărea cârâi *sfârșit,* alergă în spatele castelului, să vomite în șanț.

Era acolo, îngenuncheat în noroi, când Edd cel Trist se apropie:

— Sapi după viermi, Sam? Sau pur și simplu ți-e rău?

— Rău, mormăi Sam, ștergându-și gura cu dosul palmei. Mirosul...

— Habar n-aveam că Bannen poate mirosi așa de bine. Tonul lui Edd era la fel de posac ca întotdeauna. Mi-a trecut prin minte să tai o bucată din el. Dacă am fi avut niște sos de mere, poate că aș fi făcut-o. Friptura de porc merge cel mai bine cu sosul de mere, după gustul meu. Edd își dezlegă pantalonii și începu să urineze. Ai face bine să nu mori, Sam, altfel mă tem c-o să cedez. Pasămite pe tine e mai multă untură decât a avut Bannen la viața lui, iar eu n-am rezistat niciodată la o jumăruță. Oftă, în timp ce jetul de urină se arcuia, galben și aburind. Plecăm când se crapă de ziuă, ai auzit? Fie soare, fie ninsoare, mi-a zis Bătrânul Urs.

Fie soare, fie ninsoare. Sam ridică ochii, neliniștit, spre cer.

— Ninsoare? scânci el. Mergem... călare? Toți?

— Păi, nu, unii trebuie să meargă pe jos. Se scutură. Dywen zice că trebuie să învățăm să călărim cai morți, cum fac Ceilalți. Cică am face economie de mâncare. Cât poate să mănânce un cal mort? Edd își legă pantalonii la loc. N-aș spune că mă încântă ideea. Dacă găsesc o cale

să pună în mișcare un cal mort, urmăm noi. Probabil că eu aș fi primul. „Edd", vor zice, „moartea nu mai e o scuză să zaci culcat, așa că ridică-te și ia sulița asta, la noapte trebuie să stai de veghe." Ei, bine, n-ar trebui să fiu așa de prăpăstios. Poate c-o să mor înainte să-i dea de capăt.

Poate c-o să murim cu toții, și asta mai curând decât ne-ar plăcea, gândi Sam, ridicându-se cu greu în picioare.

Când Craster auzi că oaspeții lui nepoftiți aveau să plece a doua zi, deveni aproape amabil, sau cât de amabil putea el să fie.

— Era și timpul, zise el. N-aveți ce căuta aici, v-am spus. Cu toate astea, o să-mi iau rămas-bun de la voi așa cum se cuvine. Cu un ospăț. Ei, bine, o masă. Nevestele mele pot să frigă caii ăia pe care i-ați măcelărit, iar eu o să caut niște bere și niște pâine. Zâmbi, cu zâmbetul lui maroniu. Nimic nu-i mai bun ca berea și carnea de cal. Dacă nu-i puteți călări, mâncați-i, asta zic eu.

Nevestele și fiicele sale scoaseră băncile și mesele lungi de lemn, gătiră și serviră. Cu excepția lui Gilly, Sam nu le putea deosebi. Unele erau bătrâne, unele tinere, și altele erau doar niște fetițe, dar multe dintre ele îi erau lui Craster și fiice și neveste și toate semănau într-un fel. În timp ce-și vedeau de treabă printre mese, își vorbeau cu glas șoptit, dar niciodată nu se adresau bărbaților în negru.

Craster nu avea decât un singur scaun. Stătea așezat pe el, îmbrăcat într-o vestă din piele de oaie. Brațele lui groase erau acoperite de păr alb, iar la una dintre încheieturi avea o brățară strâmbă de aur. Lordul Comandant Mormont se așeză în capătul băncii, la dreapta lui, iar frații se înghesuiră, unul lângă altul. O duzină

rămaseră afară, să păzească porțile și să întrețină focurile.

Sam își găsi un loc între Grenn și Oss Orfanul, cu stomacul chiorăind. Carnea de cal înnegrită picura grăsime în timp ce nevestele lui Craster întorceau frigările deasupra focului, iar mirosul îl făcu să saliveze din nou, dar asta îi reaminti de Bannen. Oricât de flămând era, Sam știa că ar voma numai dacă ar gusta o bucățică. Cum puteau să mănânce bieții cai credincioși, care îi duseseră atâta drum? Când nevestele lui Craster aduseră ceapă, Sam înhăță una nerăbdător. O parte era neagră de putregai, dar tăie bucata aceea cu pumnalul și mâncă goală bucata bună. Era și pâine pe masă, însă numai două bucăți. Când Ulmer mai ceru, femeia clătină din cap. În acel moment începu tărăboiul.

— Două pâini? se plânse Karl Picior-Strâmb din josul băncii. Cât de proaste sunt femeile tale? Avem nevoie de mai multă pâine.

Lordul Comandant Mormont îi aruncă o privire aspră:

— Ia ce ți se dă și fii recunoscător. Ai prefera să stai afară, în furtună, și să mănânci zăpadă?

— Voi fi acolo cât de curând. Karl Picior-Strâmb nu bătea în retragere în fața furiei Bătrânului Urs. Aș prefera să mănânc ce ascunde Craster, stăpâne.

Craster își îngustă ochii.

— V-am dat destul, ciorilor. Trebuie să-mi hrănesc femeile.

Jungher înțepă o bucată de carne de cal.

— Da, deci recunoști că ai o cămară secretă. Cum altfel să treceți iarna?

— Sunt un om evlavios..., începu Craster.

— Ești un om cărpănos, îl întrerupse Karl. Și un mincinos.

— Șunci, spuse Garth din Orașul Vechi, cu glas reverențios. Ultima oară când am fost aici, erau porci. Pun rămășag că are șunci ascunse pe undeva. Șunci sărate și afumate. Și slănină.

— Cârnați, adăugă Jungher. Aia lungi și negri sunt tari ca piatra, țin ani de zile. Sunt sigur că ascunde vreo sută atârnați pe undeva.

— Ovăz, sugeră Ollo Ciungul. Porumb.

Orz. Porumb, zise corbul lui Mormont, fluturându-și aripile. *Porumb, porumb, porumb, porumb, porumb.*

— Ajunge, strigă Lordul Mormont, peste țipetele răgușite ale păsării. Tăceți toți! E o nebunie.

— Mere, continuă Garth de Greenway. Butoaie peste butoaie de mere rumene de toamnă. Sunt meri pe aici, i-am văzut.

— Fructe de pădure uscate. Varză. Alune. *Porumb, porumb, porumb.*

— Carne de oaie în saramură. Are un țarc. Are poloboace peste poloboace de carne de oaie puse deoparte. Știți că are.

Craster arăta de parcă era gata să-i pună pe toți pe frigare. Lordul Comandant Mormont se ridică:

— *Liniște!* Nu vreau să aud asemenea vorbe!

— Atunci astupă-ți urechile cu pâine, bătrâne. Karl Picior-Strâmb se ridică de la masă. Sau deja ți-ai înghițit nenorocita de fărâmitură?

Sam văzu fața Bătrânului Urs înroșindu-se.

— Ai uitat cine sunt? Stai jos, mănâncă și taci din gură. E un *ordin.*

Nimeni nu mai vorbea. Nimeni nu se clintea. Toți ochii erau ațintiți asupra Lordului Comandant și a cercetașului voinic și șchiop, care se priveau în ochi peste masă. Sam avu impresia că Picior-Strâmb cedează primul și că

era pe cale să se așeze, chiar dacă posac...

... când Craster se ridică în picioare, cu toporul în mână. Toporul mare, negru, de oțel, pe care i-l dăduse Mormont în dar.

— Nu, mârâi el. Nu te vei așeza. Unul care mă numește cărpănos nu va dormi sub acoperișul meu și nu va mânca la masa mea. Afară, schilodule. Și tu și tu și tu. Arătă cu capul toporului către Jungher, Garth și celălalt Garth. Duce-ți-vă și dormiți în frig, cu burțile goale, voi toți, altfel...

— *Bastard* ticălos! îl auzi Sam pe unul dintre cei doi Garth înjurând. Nu văzu care.

— Cine îmi spune mie *bastard?* răcni Craster, măturând talere și carne și cupe cu vin de pe masă, cu mâna stângă, în timp ce cu dreapta ridică toporul.

— Nu e decât ce știe toată lumea, răspunse Karl.

Craster se mișcă mai repede decât ar fi crezut Sam că se poate mișca cineva, sărind peste masă, cu toporul în mână. O femeie țipă. Garth Greenway și Oss Orfanul scoaseră pumnalele. Karl se dădu înapoi și se împiedică de Ser Byam, care zăcea rănit pe podea. Într-o clipită, Craster era pe urmele lui, scuipând înjurături. În clipa următoare scuipa sânge. Jungher îl înhățase se păr, îi dăduse capul pe spate și îi despicase beregata de la o ureche la alta. Apoi îl îmbrânci și sălbaticul căzu, prăbușindu-se cu capul înainte, peste Ser Byam. Byam urlă în agonie, în timp ce Craster se înecă în propriul sânge, cu toporul alunecându-i din mână. Două dintre nevestele lui plângeau, o a treia înjura, a patra fugi la Donnel cel Dulce și încercă să-i scoată ochii cu unghiile. O doborî la pământ. Lordul Comandant stătea deasupra trupului lui Craster, negru de furie.

— Zeii ne vor blestema! țipă el. Nu există crimă mai odioasă decât să aduci moarte în casa celui ce te găzduiește. După toate legile inimii, noi...

— Nu există nici o lege dincolo de Zid, bătrâne. Ai uitat? Jungher o înhăță de braţ pe una dintre femeile lui Craster și îi vârî sub bărbie cuțitul însângerat. Arată-ne unde ține mâncarea sau sfârșești ca el, femeie.

— Dă-i drumul. Mormont făcu un pas. O să-ți iau capul pentru asta, tu...

Garth de Greenway îi tăie calea, iar Ollo Ciungul îl trase înapoi. Amândoi aveau arme în mâini.

— Tacă-ți gura, îl amenință Ollo.

Dar Lordul Comandant îl apucă de mână, încercând să-i ia pumnalul. Ollo avea doar o mână, dar era iute. Se eliberă din strânsoarea bătrânului, înfipse pumnalul în burta lui Mormont și îl scoase, roșu tot. Și apoi lumea o luă razna.

Mai târziu, mult mai târziu, Sam se pomeni stând cu picioarele încrucișate pe podea, cu capul lui Mormont în poală. Nu-și amintea cum ajunseseră acolo sau prea mult din toate cele întâmplate după ce Bătrânul Urs a fost înjunghiat. Garth de Greenway îl omorâse pe Garth din Orașul Vechi, asta își amintea, dar nu și de ce. Rolley Sisterman căzuse din pod și își rupsese gâtul după ce urcase scara să se desfete puțin cu nevestele lui Craster. Grenn...

Grenn țipase și-l pălmuise, pe urmă fugise cu Uriașul și Edd cel Trist și alți câțiva. Craster zăcea încă lăbărțat peste Ser Byam, dar cavalerul rănit nu mai gemea. Patru frați în negru stăteau pe bancă, mâncând halci de carne de cal arsă, în timp ce Ollo se împreuna pe masă cu o femeie care plângea.

— Tarly. Când Bătrânul Urs încercă să vorbească, sângele îi șiroia din gură în jos, pe barbă. Tarly, du-te. *Du-te.*

— Unde, stăpâne? Glasul îi era vlăguit și lipsit de viață. *Nu mi-e frică.* Era un sentiment straniu. Nu am unde să mă duc.

— La Zid. Du-te la Zid. Acum.

Acum, țipă corbul. *Acum, acum.* Pasărea înainta pe brațul bătrânului către piept și îi ciuguli un fir de păr din barbă.

— Trebuie. Trebuie să le spui.

— Ce să le spun, stăpâne? întrebă Sam politicos.

— Tot. Pumnul. Sălbaticii. Sticla dragonului. Asta. Tot. Respira foarte încet acum, iar glasul îi era o șoaptă. Spune-i fiului meu, Jorah. Spune-i să îmbrace veșmintele negre. Dorința mea. Ultima dorință.

Dorință? Corbul își lungi gâtul, cu ochii negri strălucind. *Boabe?* întrebă pasărea.

— N-am boabe, murmură Mormont. Spune-i lui Jorah. Iartă-l. Fiul meu. Te rog. Du-te.

— E prea departe, se împotrivi Sam. Nu voi ajunge niciodată la Zid, stăpâne. Era atât de ostenit. Nu voia decât să doarmă, să doarmă și iar să doarmă și să nu se mai trezească, dar știa că, dacă mai zăbovea mult acolo, Jungher și Ollo Ciungul sau Karl Picior-Strâmb se vor înfuria pe el și îi vor împlini dorința, doar de dragul de a-l vedea murind. Prefer să rămân cu tine. Vezi, nu-mi mai e frică. De tine, sau... de orice.

— Ar trebui să-ți fie, se auzi un glas de femeie. Trei dintre nevestele lui Craster stăteau deasupra lor. Două erau niște bătrâne sfrijite pe care nu le cunoștea, dar între ele era Gilly, încotoșmănată în piei și legănând un ghemotoc de blană maro cu pete albe, în care trebuie să fi

fost pruncul ei.

— Nu avem voie să vorbim cu nevestele lui Craster, le spuse Sam. Avem ordine.

— S-a terminat cu asta acum, spuse bătrâna din dreapta.

— Cele mai negre ciori sunt jos, în beci, ghiftuindu-se, adăugă femeia din stânga, sau sus, în pod, cu cele tinere. Dar se vor întoarce în curând. Ar fi mai bine să nu mai fiţi aici atunci. Caii au fugit, dar Dyah a prins doi.

— Ai spus că mă vei ajuta, îi reaminti Gilly.

— Am spus că Jon te va ajuta. Jon e curajos și e un bun luptător, dar cred că e mort acum. Eu sunt un laș. Și sunt gras. Uită-te cât sunt de gras. În plus, Lordul Mormont e rănit. Nu vezi? N-aș putea să-l părăsesc pe Lordul Comandant.

— Copile, zise cealaltă bătrână, cioara bătrână a plecat înaintea ta. Uită-te.

Capul lui Mormont se afla încă în poala lui, dar ochii îi erau deschiși și ficși, iar buzele nu i se mai mișcau. Corbul își înălţă capul și ţipă, apoi își ridică privirea către Sam: *Boabe?*

— N-are boabe. N-are nici un bob. Sam închise ochii Bătrânului Urs și încercă să-și amintească o rugăciune, dar nu-i veni în minte decât: Mamă, ai milă. Mamă, ai milă. Mamă, ai milă.

— Mama ta nu-ţi poate fi de nici un ajutor, zise femeia bătrână din stânga. Nici bătrânul mort. Ia-i sabia și ia-i mantia aia mare și caldă de blană. Și ia-i calul, dacă-l găsești. Du-te.

— Fata nu minte, zise bătrâna din dreapta. E fiica mea și i-am scos de mult minciuna din cap, cu bătaia. Ai spus c-o vei ajuta. Fă cum spune Ferny, băiete. Ia fata și pleacă repede.

Repede, spuse corbul. *Repede, repede, repede.*

— Unde? întrebă Sam nedumerit. Unde s-o duc?

— Într-un loc cald, răspunseră într-un glas cele două bătrâne.

Gilly plângea.

— Pe mine și copilașul meu. Te rog. Voi fi soţia ta, așa cum am fost a lui Craster. Te rog, *ser* cioară. E băiat, întocmai cum a spus Nella că o să fie. Dacă nu-l iei tu, o să-l ia *ei*.

— Care ei? întrebă Sam, iar corbul croncăni: *Ei. Ei. Ei.*

— Fraţii băiatului, îi explică bătrâna din stânga. Fiii lui Craster. Frigul alb se ridică afară, cioară. Îl simt în oase. Bietele mele oase bătrâne nu mint. Fiii vor sosi curând.

ARYA

Ochii îi erau obișnuiți cu întunericul. Când Harwin îi îndepărtă gluga de pe cap, Arya clipi ca o bufniță amețită în fața strălucirii rubinii din măruntaiele muntelui.

În mijlocul încăperii, o groapă imensă pentru foc fusese săpată în pământ, iar flăcările se ridicau răsucindu-se și trosnind către tavanul mânjit de fum. Pereții erau jumătate piatră, jumătate pământ, străbătuți de rădăcini albe, imense, care se încolăceau ca niște șerpi palizi, leneși. Zări oameni strecurându-se printre aceste rădăcini, ieșind din umbră pentru a vedea prizonierii, ivindu-se din gurile tunelurilor negre ca smoala, făcându-și apariția din găuri și crăpături, de peste tot. În partea cealaltă a focului, rădăcinile formau, într-un loc, un fel de scară care ducea sus, către o scorbură în pământ, unde un bărbat stătea aproape pierdut în hățișul de rădăcini de copaci ai inimii.

Lem îi scoase lui Gendry gluga de pe cap.

— Ce e locul acesta? întrebă el.

— Un loc vechi, adânc și secret. O ascunzătoare unde nici lupii, nici leii nu vin să vâneze.

Nici lupii, nici leii. Arya se înfiora. Își aminti visul pe care-l avusese și gustul sângelui când sfâșiase brațul omului, de la umăr.

Oricât de mare era focul, peștera era și mai mare. Era greu să-ți dai seama unde începea și unde se sfârșea. Gurile tunelurilor ar fi putut fi adânci de jumătate de metru sau s-ar fi putut

întinde pe trei kilometri. Arya văzu bărbaţi şi femei şi copii mici, privind-o cu toţii rezervaţi.

Barbă-Verde zise:

— Iată vrăjitorul, veveriţă pricăjită. Îţi vei primi răspunsul acum. Arătă către foc, unde Tom Șapte-coarde stătea de vorbă cu un bărbat înalt și uscăţiv, cu bucăţi de armură veche prinse peste veșmintele roz, jerpelite.

Nu se poate să fie Thoros din Myr. Arya și-l amintea pe preotul roșu, gras, cu o faţă netedă și un cap pleșuv, lucitor. Bărbatul acesta avea faţa căzută și capul acoperit de un păr cărunt, zburlit. Ceva ce îi spusese Tom îl făcu să o privească și Arya avu impresia că era gata să vină la ea. Abia atunci își făcu apariţia Hăitașul Furios, îmbrâncindu-și prizonierul jos, în lumină, iar Arya și Gendry fură uitaţi.

Hăitașul se dovedise a fi un bărbat îndesat, îmbrăcat în haine peticite din piele argăsită, pleșuv, îmbufnat și certăreţ. La Septul de Piatră, Arya crezuse că Lem și Barbă-Verde vor fi făcuţi fărâme când va veni la cuștile ciorilor, să revendice prizonierul pentru lordul fulgerului. Câinii îi împresuraseră adulmecând și mârâind. Dar Tom de Șapte i-a îmblânzit cu cântecele lui, Tansy a străbătut piaţa cu șorţul plin de oase și carne unsuroasă de oaie, iar Lem a arătat spre Anguy, care stătea la fereastra bordelului, cu arcul întins. Hăitașul Furios i-a înjurat, făcându-i lingăi, dar în cele din urmă s-a învoit să-și ducă trofeul în faţa Lordului Beric, spre judecată.

Îi legaseră încheieturile cu sfoară de cânepă, îi prinseseră un ștreang în jurul gâtului și îi trăseseră un sac pe cap, dar chiar și așa, omul reprezenta un pericol. Arya simţea tensiunea plutind în aerul peșterii. Thoros – dacă acela *era* Thoros – ieși în calea Hăitașului și a

prizonierului său.

— Cum l-ai capturat? întrebă preotul.

— Câinii i-au luat urma. Dormea beat sub o salcie, dacă-ți vine să crezi.

— Victima propriei lui slăbiciuni. Thoros se întoarse către prizonier și-i smulse gluga de pe cap. Bine ai venit în modestul nostru adăpost, Câine. Nu e așa de mare ca sala tronului din castelul lui Robert, dar compania e mai aleasă.

Flăcările strălucitoare zugrăveau umbre portocalii pe fața arsă a lui Sandor Clegane, astfel că arăta chiar mai înfricoșător decât în lumina zilei. Când trase de funiile ce îi legau încheieturile, solzi de sânge uscat se desprinseră și căzură. Gura Câinelui se crispa.

— Te cunosc, îi spuse lui Thoros.

— M-ai cunoscut. În turniruri, îmi blestemai sabia arzătoare, deși de trei ori te-am învins cu ea.

— Thoros din Myr, obișnuiai să-ți razi capul.

— Ca să-mi dovedesc umilința inimii, dar de fapt inima mea era pustie. Pe de altă parte, mi-am pierdut briciul în pădure. Preotul se bătu pe burtă. Sunt mai puțin decât am fost, dar mai mult decât atât. Un an în pădure topește carnea unui om. Mi-ar plăcea să găsesc un croitor să-mi taie din piele. Poate că aș arăta iarăși tânăr și fetele frumoase m-ar copleși cu sărutări.

— Doar cele oarbe, preotule.

Proscrișii vociferară, dar nici unul la fel de zgomotos ca Thoros.

— Chiar așa. Cu toate acestea, nu mai sunt falsul preot pe care l-ai cunoscut. Stăpânul Luminii mi-a deșteptat inima. Multe puteri, de mult adormite, se trezesc și multe forțe bântuie ținutul. Le-am văzut în flăcări.

Câinele nu era impresionat.

— La naiba cu flăcările tale. Și cu tine! Își

roti privirea, uitându-se la ceilalţi. Ai o tovărășie ciudată pentru un om evlavios.

— Aceștia sunt fraţii mei, răspunse Thoros cu simplitate.

Lem Mantie-de-Lămâie se apropie. El și Barbă-Verde erau singurii bărbaţi de acolo suficient de înalţi ca să-l privească pe Câine în ochi.

— Ai grijă cum latri, Câine. Viaţa ta e în mâinile noastre.

— Atunci mai bine ți-ai șterge rahatul ăla de pe degete. Câinele râse. De când vă ascundeţi în văgăuna asta?

Anguy Arcașul se zburli la aluzia despre lașitate.

— Întreabă-l pe ţap dacă ne ascundem, Câine. Întreabă-ţi fratele. Întreabă-l pe lordul lipitorilor. I-am umplut de sânge pe toţi.

— Voi, nenorociţilor? Mă faci să râd. Arătaţi mai degrabă a porcari decât a soldaţi.

— Unii dintre noi au fost porcari, zise un bărbat scund pe care Arya nu-l cunoștea. Iar alţii au fost tăbăcari sau cântăreţi sau zidari. Dar asta a fost înainte să înceapă războiul.

— Când am plecat de la Debarcaderul Regelui, eram oameni ai Winterfellului, oameni de la Darry și de la Blackhaven, oameni ai Casei Mallery și ai Casei Wylde. Eram cavaleri și scutieri și oșteni, lorzi și oameni de rând, uniţi doar de scopul nostru comun. Vocea era a bărbatului așezat printre rădăcinile de copaci ai inimii, la jumătatea zidului. O sută douăzeci am pornit să-i aducem fratelui tău dreptatea regelui. Vorbitorul coborî hăţișul de trepte. O sută douăzeci de bărbaţi viteji și destoinici, conduși de un nebun cu mantia înstelată.

O sperietoare de om, bărbatul purta o mantie jerpelită, presărată cu stele, și o platoșă

de fier, ciobită în sute de bătălii. Un desiș de păr roșcat auriu îi acoperea aproape toată fața, în afara unui petic de piele de deasupra urechii stângi, unde capul îi fusese zdrobit.

— Mai mult de optzeci dintre noi sunt morți acum, dar alții au ridicat săbiile care le-au căzut din mâini. Când ajunse jos, proscrișii se dădură la o parte, să-l lase să treacă. Arya observă că-i lipsea un ochi. Carnea din jurul orbitei era cicatrizată și zbârcită. Iar în jurul gâtului avea un inel negru. Cu ajutorul lor, luptăm cât de bine putem, pentru Robert și pentru regat.

— Robert? hârâi Sandor Clegane, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Ned Stark ne-a trimis, zise Jack-Norocosul din spatele coifului său, dar stătea pe Tronul de Fier când ne-a dat poruncă, așa că n-am fost niciodată cu adevărat oamenii lui, ci ai lui Robert.

— Robert este regele viermilor acum. De asta sunteți, jos, sub pământ, să-i fiți curteni?

— Regele e mort, recunoscu sperietoarea, dar noi continuăm să fim oamenii regelui, chiar dacă am pierdut stindardul regal la Vadul Măștilor, când măcelarii fratelui tău au năvălit asupra noastră. Se bătu cu pumnul în piept. Robert a fost ucis, dar regatul său rămâne. Iar noi o apărăm pe ea.

— Pe *ea?* Câinele pufni. E cumva mama ta, Dondarion? Sau târfa ta?

Dondarion? Beric Dondarion fusese chipeș, Jeyne, prietena Sansei, se îndrăgostise de el. Nici măcar Jeyne Poole nu era atât de oarbă încât să aibă impresia că acest bărbat era frumos. Totuși, când Arya îl privi mai atent, văzu urmele unui fulger purpuriu pe smalțul crăpat al platoșei sale.

— Pietre și copaci și râuri, din asta e făcut

regatul tău, spuse Câinele. Pietrele au nevoie de apărare? Robert ar fi fost de altă părere. Dacă nu putea să se culce cu ele, să se lupte cu ele sau să le bea, îl plictiseau, și voi la fel... *Bravi Camarazi.* Peștera fu cuprinsă de revoltă.

— Îndrăznește numai să ne mai spui așa, Câine, și o să-ţi înghiţi limba. Lem scoase sabia lungă din teacă.

Câinele se uită la sabie cu dispreţ.

— Iată un om curajos, care scoate sabia în fața unui prizonier legat. Dezleagă-mă, ce mai stai? Vom vedea atunci cât ești de curajos. Aruncă o privire către Hăitașul Furios, în spatele lui. Dar tu? Ţi-ai lăsat tot curajul în cuștile câinilor?

— Nu, dar ar fi trebuit să te las pe tine în colivia ciorilor. Hăitașul scoase un cuţit. Încă aș putea.

Câinele îi râse în faţă.

— Aici suntem fraţi, declară Thoros din Myr. Fraţi întru credinţă, loiali regatului, loiali scopului nostru și unul altuia.

— Frăţia fără stindarde. Tom Șaptecoarde ciupi o coardă. Cavalerii văgăunii.

— *Cavaleri?* mârâi Câinele. Dondarion e cavaler, dar voi, ceilalţi, sunteţi șleahta cea mai jalnică de tâlhari și de rataţi pe care am văzut-o vreodată. Pot să *cac* oameni mai buni ca voi.

— Orice cavaler poate să numească un cavaler, zise sperietoarea care era Beric Dondarion, și fiecare bărbat pe care îl vezi aici a simţit o sabie pe umăr. Noi suntem tovărășia celor uitaţi.

— Daţi-mi drumul și o să vă uit și eu, zise Clegane cu glas răgușit. Dar dacă aveţi de gând să mă omorâți, atunci faceţi-o naibii odată! Miaţi luat sabia, calul și aurul, așa că luaţi-mi și viaţa și isprăviţi... dar scutiţi-mă de behăiala

asta pioasă.

— Vei muri cât de curând, Câine, îi promise Thoros, dar nu va fi crimă, ci dreptate.

— Da, întări Hăitașul Furios, și o soartă mai blândă decât meriți pentru tot ce a făcut neamul tău. Vă ziceți lei. La Sherrer și la Vadul Măștilor, au fost siluite fete de șase și de șapte ani și copii de țâță au fost tăiați în două sub ochii mamelor lor. Nici un leu n-a ucis vreodată cu atâta cruzime.

— Asta nu s-a întâmplat la Sherrer, nici la Vadul Măștilor, îi spuse Câinele. Lasă-ți pruncii morți la altă ușă.

Thoros îi răspunse:

— Casa Clegane s-a zidit pe trupurile copiilor morți, negi asta? I-am văzut așezându-i pe Prințul Aegon și pe Prințesa Rhaenys în fața Tronului de Fier. Pe blazonul vostru ar trebui să fie doi copii morți în loc de câinii ăia hidoși.

Gura Câinelui se încleșta.

— Mă iei drept fratele meu? E un păcat să fii născut Clegane?

— Crima e un păcat.

— Pe cine am omorât eu?

— Pe Lordul Lothar Mallery și pe Ser Gladden Wylde, zise Harwin.

— Pe frații mei Lister și Lennocks, afirmă Jack Norocosul.

— Pe Jupânul Beck și pe Mudge, fiul morarului, din Donnelwood, strigă din umbră o bătrână.

— Pe văduva lui Merriman, care era atât de drăgăstoasă, adăugă Barbă-Verde.

— Septonii de la Iazul Mocirlos.

— Pe Ser Andrey Charlton, Scutierul lui, Lucas Roote. Fiecare bărbat, femeie sau copil de la Fieldstone și Moara Șoarecilor.

— Lordul și Doamna Deddings, care erau

atât de bogați...

Tom Șaptecoarde continuă socoteala:

— Alyn de Winterfell, Joth Arcașul-Iute, Micul Matt și sora lui, Randa, Ryn Nicovală, Ser Ormond, Ser Dudley, Pate de Mory, Pate de Lancewood, Bătrânul Pate și Pate din Crângul lui Shermer. Orbul Wyl Cioplitorul, Jupâneasa Maerie. Târfa Maerie. Becca Brutăreasa. Ser Raymun Darry, Lordul Darry, tânărul Lord Darry. Bastardul din Bracken. Will Pană. Harsley. Jupâneasa Nolla...

— *Ajunge!* Fața Câinelui era crispată de mânie. Faceți gălăgie. Numele astea nu înseamnă nimic. Cine au fost ei?

— Oameni, zise Lordul Beric. Oameni mari și mici, tineri și bătrâni. Oameni buni și oameni răi, care au murit de sulițele Lannisterilor sau și-au văzut burțile despicate de săbiile lor.

— Nu sabia mea a fost în burțile lor. Cine spune că a fost e un mincinos nenorocit.

— Îi slujești pe Lannisterii de la Casterly Rock, zise Thoros.

— Asta a fost cândva. Eu și alții, cu miile. Fiecare dintre noi e vinovat de crimele celorlalți? Clegane scuipă. Poate că *sunteți,* până la urmă, cavaleri. Mințiți ca niște cavaleri, poate că ucideți ca niște cavaleri.

Lem și Jack Norocosul începură să strige la el, dar Dondarion ridică o mână, făcând liniște.

— Spune ce vrei să spui, Clegane.

— Un cavaler e o sabie călare. Celelalte, jurămintele și uleiurile sacre și favorurile unei doamne, toate acestea sunt doar panglici de mătase legate în jurul sabiei. Poate că sabia e mai drăgălașă legată cu panglici, dar te va omorî la fel. Ei, bine, la naiba cu panglicile și puteți să vă băgați săbiile în fund! Sunt la fel ca voi.

Singura diferență e că eu recunosc ce sunt. Așa că, omorâți-mă, dar nu-mi ziceți mie criminal în timp ce stați acolo și vă spuneți unul altuia că rahatul vostru nu pute. *Mă auziți?*

Arya țâșni pe lângă Barbă-Verde atât de repede, încât nici n-o văzu.

— *Ești* un criminal, țipă ea. L-ai omorât pe *Mycah,* să nu zici că nu. L-ai *omorât!*

Câinele se holbă la ea, fără să dea vreun semn că ar recunoaște-o.

— Și cine a fost acest Mycah, băiete?

— Nu sunt băiat! Dar Mycah a fost. A fost băiatul unui măcelar și tu l-ai *omorât*. Jory a spus că l-ai tăiat aproape în două și nici măcar nu avea sabie.

Le simțea acum privirile ațintite asupra ei, ale femeilor și ale copiilor și ale bărbaților care își ziceau cavalerii văgăunii.

— Asta cine mai e? întrebă cineva.

Câinele răspunse:

— *Șapte draci.* Surioara. Strengărița care a aruncat sabia frumoasă a lui Joff în râu. Râse hodorogit. Nu știi că ești moartă?

— Nu, *tu* ești mort, i-o întoarse Arya.

Harwin o apucă de braț, s-o tragă înapoi, în timp ce Lordul Beric spuse:

— Fata te-a numit criminal. Negi că l-ai ucis pe acest băiat de măcelar, Mycah?

Bărbatul voinic ridică din umeri.

— Eram sabia lui Joffrey. Băiatul măcelarului a atacat un prinț.

— Asta e o *minciună!* Arya se zvârcoli sub strânsoarea lui Harwin. *Eu* am fost. Eu l-am lovit pe Joffrey și i-am aruncat Colțul Leului în râu. Mycah n-a făcut decât să fugă, așa cum i-am spus eu.

— L-ai văzut pe băiat atacându-l pe Prințul Joffrey? îl întrebă pe Câine Lordul Beric

Dondarion.

— Am auzit-o de pe buzele regale. Nu e treaba mea să pun la îndoială vorbele prinţilor. Clegane își smuci mâinile, arătând către Arya. Propria ei soră a spus aceeași minciună când a stat în fața nepreţuitului vostru Robert.

— Sansa e doar o mincinoasă, zise Arya, furioasă din nou pe sora ei. N-a fost cum a spus ea. *N-a fost.*

Thoros îl luă deoparte pe Lordul Beric. Cei doi vorbeau în șoaptă, în timp ce Arya fierbea. *Trebuie să-l omoare. M-am rugat să moară, de sute și sute de ori.*

Beric Dondarion se întoarse la Câine.

— Ești acuzat de crimă, dar nimeni de aici nu știe dacă acuzaţia e falsă sau adevărată, așa că nu ne revine nouă să te judecăm. Numai Stăpânul Luminii poate face asta. Te osândesc la duel judiciar.

Câinele se încruntă neîncrezător, ca și cum nu i-ar veni să-și creadă urechilor.

— Ești nătărău sau nebun?

— Nici una, nici alta. Sunt un simplu lord. Dovedește-ţi nevinovăţia cu sabia și vei fi liber să pleci.

— Nu, strigă Arya, înainte ca Harwin să-i acopere gura. *Nu, nu se poate, va fi liber.* Câinele era aprig cu sabia în mână, toată lumea știa asta. *Va râde de ei,* gândi ea.

Și asta făcu. Un râs prelung, hârâit, care răsună, lovindu-se de pereţii peșterii, un râs gâlgâind de dispreţ.

— Așadar, cine va fi? Se uită la Lem Mantie-de-Lămâie. Viteazul în mantie galbenă? Nu? Dar tu, Hăitașule? Ai mai bătut câini, încearcă și cu mine. Îl zări pe Barbă-Verde: Tu ești destul de voinic, Tyrosule, vino încoace. Sau aveţi de gând s-o puneţi chiar pe fetiţă să se lupte cu

mine? Râse din nou. Haideți, cine vrea să moară?

— Cu mine te vei lupta, zise Lordul Beric Dondarion.

Arya își amintea toate poveștile. *Nu poate fi ucis,* gândi ea, sperând fără speranță. Hăitașul Furios tăie funiile care legau mâinile lui Sandor Clegane una de alta.

— Voi avea nevoie de sabie și de armură. Câinele își frecă încheieturile.

— Sabie vei căpăta, dar armură trebuie să-ți fie nevinovăția.

Gura lui Clegane zvâcni.

— Nevinovăția mea împotriva platoșei tale, așa stau lucrurile?

— Ned, ajută-mă să-mi scot platoșa.

Aryei i se făcu pielea de găină când Lordul Beric rosti numele tatălui ei, dar acest Ned era doar un băiețandru, un scutier cu părul bălai, nu mai mare de unsprezece, doisprezece ani. Veni iute să desfacă închizătorile care fixau oțelul tocit pe trupul lordului Hotarelor. Căptușeala de dedesubt era măcinată de vreme și sudoare și căzu când metalul fu desfăcut. Gendry își ținu respirația.

— Mamă, ai milă.

Coastele Lordului Beric i se profilau deslușit pe sub piele. Un crater zbârcit i se zărea pe piept, chiar deasupra sfârcului stâng și, când se întoarse să ceară sabie și scut, Arya văzu perechea cicatricii pe spatele lui. *Sulița l-a străpuns.* Și Câinele o văzuse. *Oare e speriat?* Arya voia să fie speriat înainte de a muri, la fel de speriat cum trebuie să fi fost Mycah.

Ned îi aduse Lordului Beric centura și o tunică lungă, neagră. Era făcută să fie purtată peste armură, astfel că îi atârna, largă, pe trup, dar de-a latul ei trosnea fulgerul purpuriu,

bifurcat, al Casei sale. Scoase sabia din teacă și îi dădu centura înapoi scutierului său.

Thoros îi aduse Câinelui centura sa.

— Un câine are onoare? întrebă preotul. Să nu cumva să încerci să fugi, croindu-ţi drum cu sabia, sau să înhaţi vreun copil ca ostatic... Anguy, Denner, Kyle, săgetaţi-l la prima mișcare perfidă. Abia după ce arcașii își potriviră săgeţile, Thoros îi înmâna lui Clegane centura.

Câinele smulse sabia și aruncă teaca. Hăitașul Furios îi dădu scutul de stejar, bătut cu ținte de fier și vopsit în galben, cu blazonul celor trei câini negri ai Casei Clegane. Ned, băiatul, îi aduse Lordului Beric scutul său, atât de ros și de tocit încât fulgerul purpuriu și puzderia de stele erau aproape șterse.

Dar când Câinele dădu să pășească spre inamicul său, Thoros din Myr îl opri.

— Prima oară ne rugăm. Se întoarse către foc și ridică mâinile: Stăpân al Luminii, coboară-ţi privirea asupra noastră.

Din toate colţurile peșterii, frăţia fără stindarde își ridică glasurile, în răspuns:

— *Stăpân al Luminii, apără-ne.*

— Stăpân al Luminii, ferește-ne de întuneric.

— *Stăpân al Luminii, întoarce-ţi fața strălucitoare către noi.*

— Luminează-ne cu flăcările tale, R'hllor, zise preotul roșu. Arată-ne adevărul sau minciuna acestui om. Doboară-l dacă e vinovat și dă putere sabiei sale dacă e sincer. Stăpân al Luminii, dă-ne înţelepciune.

— *Căci noaptea e neagră,* incantară ceilalţi, în frunte cu Harwin și Anguy, *și plină de spaime.*

— Și peștera e neagră, spuse Câinele, dar aici

spaima sunt eu. Sper că zeul tău e unul prietenos, Dondarion. Îl vei întâlni curând.

Fără să zâmbească, Lordul Beric așeză tăișul sabiei în palma-i stângă și îl apăsă încet. Sângele țâșni întunecat din rana pe care o făcu și se revărsă peste lama de oțel.

Și pe urmă sabia luă foc.

Arya îl auzi pe Gendry șoptind o rugăciune.

— Lua-te-ar focurile iadului, înjură Câinele. Pe tine și pe Thoros. Aruncă o privire către preotul roșu. Când termin cu el, tu urmezi, myrishezule.

— Fiecare vorbă pe care o rostești îți trădează vinovăția, Câine, răspunse Thoros, în timp ce Lem, Barbă-Verde și Jack Norocosul amenințau și înjurau în gura mare. Lordul Beric aștepta în tăcere, calm ca o apă liniștită, cu scutul pe brațul stâng și sabia arzând în mâna dreaptă.

Omoară-l, gândi Arya, *te rog, trebuie să-l omori.* Luminată de dedesubt, fața lui era o mască a morții, cu ochiul lipsă – o rană roșie și plină de mânie. Sabia era în flăcări de la vârf până la gardă, dar Dondarion părea că nu simte fierbințeala. Stătea neclintit, de parcă ar fi fost cioplit din piatră.

Dar când Câinele îl atacă, se mișcă uimitor de repede.

Sabia învăpăiată săltă în sus pentru a o întâlni pe cea rece, lăsând în urma ei dâre lungi de foc, asemeni panglicilor despre care vorbise Câinele. Oțelul răsună pe oțel. Îndată ce prima lovitură îi fu parată, Clegane atacă din nou, dar de data aceasta, scutul Lordului Beric îi ținu calea și, sub impactul puternic, așchii de lemn zburară din el. Loviturile se succedară puternice și repezi, de jos și de sus, din dreapta și din stânga și pe fiecare Dondarion o para. Flăcările

se învolburau în jurul sabiei sale, lăsând năluci galbene și roșii pe unde trecea. Fiecare mișcare a Lordului Beric le aţâţa, făcându-le mai strălucitoare, până când lordul fulgerului era închis parcă într-o colivie de foc.

— E foc sălbatic? îl întrebă Arya pe Gendry.

— Nu, e altceva. Este...

— ... vrajă, termină ea, în timp ce Câinele bătea în retragere. Acum Lordul Beric era cel care ataca, umplând aerul cu funii de foc, făcându-l pe bărbatul mai voinic să se retragă, pas cu pas. Clegane prinse o lovitură chiar în scut și unul dintre câinii pictaţi își pierdu capul. Câinele contraatacă și Dondarion își interpuse propriul scut, lansând o lovitură învăpăiată. Frăţia proscrișilor striga, încurajându-și căpetenia:

— *Al tău e!* auzi Arya și:

— *Pe el! Pe el! Pe el!*

Câinele pară o lovitură în dreptul capului, strâmbându-se când căldura flăcărilor îi atinse fața. Mârâi și înjură și se îndepărtă, clătinându-se.

Lordul Beric nu-i acordă nici un răgaz. Îl urmă pe bărbatul voinic îndeaproape, cu mâinile fără odihnă. Săbiile se ciocniră și ţâșniră în lături și se ciocniră din nou, din scutul fulgerului zburau aşchii, în timp ce flăcările atingeau câinii, o dată, de două ori, de trei ori. Câinele se mișcă spre dreapta, dar Dondarion îi ţinu calea cu un pas sprinten, lateral, și îl conduse în partea cealaltă... către văpaia roșie, întunecată, a focului din groapă. Clegane se retrase, până când simţi căldura în spate. O privire iute peste umăr îi arătă ce se afla înapoia lui și aproape îl costă capul, când Lordul Beric atacă din nou.

Arya vedea albul ochilor lui Clegane, când se

năpusti din nou, cu putere. Trei pași înainte și doi înapoi, o mișcare spre stânga pe care Lordul Beric o împiedică, alți doi pași înainte, unul înapoi, *zdrang* și *zdrang* și scutul mare de stejar lua lovitură după lovitură după lovitură. Părul negru, lins, era lipit de fruntea lucind de sudoare a Câinelui. *Năduşeală de vin,* gândi Arya, amintindu-și că era beat când l-au prins. Avu impresia că zărește spaima încolțind în ochii lui. *Va pierde,* își spuse jubilând, în timp ce sabia învăpăiată a Lordului Beric se răsucea și tăia. Cu o rafală sălbatică, lordul fulgerului prelua din nou tot terenul pe care Câinele îl câștigase, trimițându-l pe Clegane, clătinându-se, din nou către marginea gropii unde ardea focul. *Da, da, va pierde.* Se ridică pe vârfuri, să vadă mai bine.

— *Nemernicule!* răcni Câinele, simțind focul atingându-i spatele și coapsele. Atacă, legănând sabia grea tot mai energic, încercând să-l zdrobească pe bărbatul mai mic prin forță brută, să-i frângă sabia sau scutul sau brațul. Dar flăcările loviturilor lui Dondarion se năpusteau spre ochii lui și, când Câinele săltă înapoi, să se ferească de ele, piciorul îi alunecă și căzu, clătinându-se, într-un genunchi. Lordul Beric se apropie îndată. Lovitura lui șuieră în aer, lăsând în urmă fanioane de foc. Gâfâind istovit, Clegane își ridică scutul deasupra capului tocmai la timp, și peștera răsună de trosnetul puternic al lemnului crăpat.

— Scutul i-a luat foc, zise Gendry cu glas șoptit.

Arya îl văzu în aceeași clipă. Flăcările se răspândiseră pe vopseaua galbenă, sfărâmată, și înghițiră cei trei câini negri.

Sandor Clegane reușise să se ridice în picioare, cu un contraatac nebunesc. Dar până

când Lordul Beric nu se retrase un pas, Câinele nu păru să-și dea seama că focul care vâjâia atât de aproape era propriul său scut arzând. Cu un strigăt de oroare, lovi sălbatic stejarul crăpat, desăvârșindu-i distrugerea. Scutul se sfărâmă. O bucată din el se îndepărtă rostogolindu-se, încă în flăcări, în timp ce cealaltă îi atârna cu îndărătnicie de braț. Eforturile sale de a se elibera nu făcură decât să aţâţe flăcările. Mâneca i se aprinse și acum brațul stâng îi ardea în întregime.

— *Termină-l!* îl îndemnă Barbă-Verde pe Lordul Beric, iar alte glasuri începură să scandeze:

— *Vinovat!* Arya striga împreună cu ceilalți: *Vinovat, vinovat, omoară-l, vinovat!*

Domol ca mătasea verii, Lordul Beric se apropie, alunecând, să pună capăt zilelor bărbatului din fața lui. Câinele scoase un urlet răgușit, ridică sabia cu ambele mâini și o coborî, cu toată puterea. Lordul Beric pară lovitura cu ușurință...

— *Nuuuuu,* țipă Arya.

... dar sabia învăpăiată se rupse în două și oțelul rece al Câinelui pătrunse în carnea Lordului Beric, în locul unde umărul se unea cu gâtul, și îl despică până la osul pieptului. Sângele țâșni într-un șuvoi roșu, fierbinte.

Sandor Clegane sări înapoi, încă arzând. Smulse rămășițele scutului și le azvârli cât colo, cu o înjurătură, apoi se rostogoli în praf, să potolească focul ce-i ardea de-a lungul brațului.

Genunchii Lordului Beric se îndoiră încet, ca pentru rugăciune. Când gura i se deschise, ieși doar sânge. Sabia Câinelui era încă în trupul lui când se prăbuși, cu fața în jos. Praful îi absorbi sângele. În văgăuna de sub munte, nu se auzeau decât trosnetul șoptit al flăcărilor și scâncetul

Câinelui, când încercă să se ridice. Arya nu se putea gândi decât la Mycah și la toate rugăciunile sale prostești în care ceruse moartea Câinelui. *Dacă zeii sunt buni, de ce n-a învins Lordul Beric?* Arya *știa* că Sandor Clegane era vinovat.

— Vă rog, hârâi Câinele, legănându-și brațul. Sunt ars. Ajutați-mă. Cineva. Ajutați-mă. Plângea. *Vă rog.*

Arya îl privea uluită. *Plânge ca un bebeluș,* gândi ea.

— Melly, vezi de rănile lui, zise Thoros. Lem, Jack, ajutați-mă cu Lordul Beric. Ned, ar fi bine să vii și tu. Preotul roșu smulse sabia Câinelui din trupul stăpânului său căzut și o înfipse în pământul îmbibat de sânge. Lem își strecură mâinile vânjoase sub brațele lui Dondarion, în timp ce Jack Norocosul îl luă de picioare. Îl duseră pe după foc, în întunecimea unuia dintre tuneluri. Thoros și Ned îi urmară.

Hăitașul Furios scuipă:

— Eu zic să-l ducem înapoi la Septul de Piatră și să-l punem într-o colivie de ciori.

— Da, îl aprobă Arya. L-a omorât pe Mycah. L-a omorât.

— Ce mai veveriță furioasă, mormăi Barbă-Verde.

Harwin oftă.

— R'hllor l-a declarat nevinovat.

— Cine e *Rulore?* Nici măcar nu știa să-i pronunțe numele.

— Stăpânul Luminii. Thoros ne-a învățat...

Nu-i păsa ce-i învățase Thoros. Smulse pumnalul lui Barbă-Verde din teacă și se răsuci pe călcâie înainte ca el s-o poată prinde. Gendry dădu și el s-o prindă, dar Arya fusese întotdeauna prea iute pentru el.

Tom Șaptecoarde și o femeie îl ajutau pe

Câine să se ridice în picioare. Văzându-i brațul, Arya rămase fără grai. O fâșie roz se zărea acolo unde se aflase cureaua de piele, dar deasupra și dedesubt, carnea era crăpată și roșie și sângera de la cot până la încheietură. Când ochii lui îi întâlniră pe ai ei, gura Câinelui tresări.

— Chiar atât de mult îți dorești să mor? Atunci, fă-o, fetiță-lup. Vâră pumnalul. E mai curat decât focul. Clegane încercă să se ridice, dar când se mișcă, o bucată de carne arsă i se desprinse de braț și genunchii îl lăsară. Tom îl prinse de brațul bun și îl susținu.

Brațul lui, gândi Arya, *și fața lui.* Dar era Câinele. Merita să ardă în flăcările iadului. Simțea pumnalul greu în mână. Îl strânse cu putere.

— L-ai omorât pe Mycah, repetă ea, provocându-l să nege. Spune-le. L-ai omorât. L-ai omorât.

— L-am omorât. Fața întreagă i se crispa. L-am doborât și l-am tăiat în două și am râs. Am privit și cum o băteau pe sora ta, am privit cum i-au tăiat tatălui tău capul.

Lem îi prinse încheietura și i-o răsuci, smulgându-i pumnalul. Arya îl lovi cu picioarele, dar el nu voia să i-l dea înapoi.

— Du-te în iad, Câine, îi strigă ea lui Sandor Clegane, cu o furie disperată, cu mâinile goale. *Du-te în iad!*

— S-a dus, zise o voce doar un pic mai tare decât o șoaptă.

Când Arya se întoarse, Lordul Beric Dondarion stătea în spatele ei, ținându-se cu mâna însângerată de umărul lui Thoros.

CATELYN

Regii iernii pot să se odihnească în criptele lor reci de sub pământ, gândi Catelyn. Cei ai Casei Tully își trăgeau seva din râu și în râu se întorceau când cursul vieții lor se sfârșea.

Așezară trupul Lordului Hoster într-o barcă ușoară de lemn, îmbrăcat în armură strălucitoare de argint, din plăci și zale. Mantia era întinsă sub el, unduindu-se în nuanțe de albastru și roșu. Cămașa purtată peste armură avea aceleași culori. Un păstrăv cu solzi de argint și bronz încununa creasta coifului pe care i-l așezaseră lângă cap. Pe piept îi puseseră o sabie de lemn pictată, iar degetele îi erau curbate pe mâner. Mâinile sale ofilite erau ascunse în mănuși de zale, care-l făceau să pară din nou puternic. Scutul masiv din stejar și fier era așezat la stânga sa, iar cornul de vânătoare la dreapta. În rest, barca era plină de lemne ușoare, vreascuri și bucăți de pergament, dar și de pietre, ca s-o îngreuneze în apă. Flamura lui flutura la prora: păstrăvul săltând al Riverrunului.

Șapte bărbați fuseseră aleși să lanseze barca funerară la apă, ca omagiu adus celor șapte înfățișări ale zeității. Robb era unul dintre ei, regele Lordului Hoster. Cu el erau lorzii Bracken, Blackwood, Vance și Mallister, Ser Marq Piper... și Lothar Frey Șchiopul, care venise de la Gemeni cu răspunsul pe care îl așteptaseră. Venise escortat de patruzeci de soldați sub comanda lui Walder Rivers, cea mai vârstnică dintre progeniturile bastarde ale

Lordului Walder, un bărbat aspru, cărunt și cu o strălucită reputație ca războinic. Sosirea lor, la câteva ore de la moartea Lordului Hoster, îl înfuriase la culme pe Edmure.

— Walder Frey ar trebui jupuit și sfârtecat! răcnise el. Ne trimite un schilod și un bastard, să nu-mi spui că nu a vrut să ne insulte cu asta!

— N-am nici o îndoială că Lordul Walder și-a ales emisarii cu grijă, i-a răspuns Catelyn. A fost un gest arțăgos, un fel de răzbunare meschină, dar nu uita cu cine avem de-a face. Întârziatul Lord Frey, așa îi spunea tata. Omul e irascibil, invidios și, mai presus de toate, *trufaș*.

Din fericire, fiul Catelynei fusese mai rezonabil decât fratele ei. Robb i-a întâmpinat pe Frey cu toate onorurile, a găsit locuri în cazărmi pentru escortă și l-a rugat discret pe Ser Desmond Grell să stea deoparte, ca Lothar să poată avea cinstea de a-l ajuta să-l trimită pe Lordul Hoster pe ultimul drum. *Fiul meu a dobândit o înțelepciune greu încercată, mai presus de anii săi.* Casa Frey îl părăsise pe Regele Nordului, dar Lordul de Crossing rămânea cel mai puternic dintre purtătorii de flamuri ai Riverrunului, iar Lothar era aici în locul lui.

Cei șapte lansară trupul Lordului Hoster de pe scară, coborând treptele, în apă, în timp ce bariera-ghilotină se ridica scârțâind. Lothar Frey, un bărbat corpolent, fleșcăit, răsufla din greu în timp ce împingeau barca în vâltoarea râului. Jason Mallister și Tytos Blackwood stăteau la prora, cufundați în apă până la piept, s-o ghideze.

Catelyn îi urmărea de pe creasta zidului, așteptând și privind, așa cum mai făcuse de atâtea ori. La picioarele ei, năvalnica, sălbatica Piatră Răsucită se împlânta ca o suliță în albia

largă a Furcii Roșii, cu apele albastre-alburii învolburând cursul mâlos, brun-roșcat al râului mai mare. Ceața dimineții atârna deasupra apei, subțire ca un giulgiu și ca fumul amintirii.

Bran și Rickon îl așteaptă, gândi cu tristețe Catelyn, *așa cum așteptam eu odinioară.*

Barca suplă se îndepărta, alunecând pe sub bolta de piatră roșie a Porții Apei, luând viteză în timp ce era cuprinsă de năvalnicul curent al Pietrei Răsucite și împinsă în tumult, acolo unde apele se întâlneau. Când barca ieși de sub zidurile înalte, ocrotitoare, ale castelului, pânza ei în patru colțuri se umflă în vânt, iar Catelyn văzu lumina soarelui licărind pe coiful tatălui său. Barca Lordului Hoster își continuă drumul, plutind liniștită către mijlocul râului, în lumina zorilor.

— Acum, porunci unchiul Catelynei. În spatele lui, Edmure – acum pe bună dreptate Lordul Edmure, și oare cât va dura până ce se va obișnui cu asta? – potrivi o săgeată în arc. Scutierul său ținea o bucată de lemn în dreptul ei. Edmure așteptă până când flacăra se aprinse, apoi ridică arcul, întinse coarda până la ureche și trase. Cu un zbârnâit sonor, săgeata își luă zborul. Catelyn o urmări cu ochii și cu inima, până când aceasta plonja în apă, cu un șuierat, mult în spatele bărcii Lordului Hoster. Edmure murmură o înjurătură.

— Vântul, zise el, scoțând o a doua săgeată. Încă o dată. Lemnul aprins atinse cârpa îmbibată cu ulei din spatele vârfului de săgeată, flăcările se înălțară, Edmure ridică arcul și trase. Săgeata zbură sus și departe. Prea departe. Dispăru în apele râului, la mai bine de zece metri de barcă, pâlpâind o clipă. O văpaie se ridică pe gâtul lui Edmure, roșie ca barba sa. Încă o dată, ordonă el, luând o a treia săgeată

din tolbă. *E la fel de încordat ca arcul său,* gândi Catelyn.

Pesemne Ser Brynden observase același lucru:

— Lasă-mă pe mine, stăpâne, se oferi el.

— Pot s-o fac, insistă Edmure. Îi lăsă să aprindă săgeata, smuci arcul, trase adânc aer în piept, întinse. Preț de un lung moment, păru că șovăie, în timp ce focul înainta, trosnind, de-a lungul săgeții. În cele din urmă, trase. Săgeata țâșni sus, tot mai sus și, în cele din urmă se arcui, căzând, căzând... și șuierând pe lângă pânza umflată de vânt.

O ratare la limită, doar la o palmă, dar tot o ratare.

— Lua-o-ar Ceilalți! înjură fratele Catelynei. Barca era deja foarte departe, plutind printre aburii râului. Tăcut, Edmure îi întinse arcul unchiului său.

— Iute, zise Ser Brynden. Potrivi o săgeată, o ținu nemișcată, așteptând lemnul aprins, întinse și trase, înainte ca ea să-și dea seama dacă focul se aprinsese... dar când săgeata se înălță, Catelyn văzu dâra flăcărilor în aer, un fanion palid, portocaliu. Barca dispăruse în ceață. Căzând, săgeata fu la rândul ei înghițită... însă numai pentru o clipă. Apoi, năvalnic ca o speranță, bujorul roșu înflori sub ochii lor. Pânzele se aprinseră și ceața se împurpura, strălucind în nuanțe de roz și portocaliu. Pentru o clipă, Catelyn zări deslușit silueta bărcii, încununată de flăcări săltărețe.

Ai grijă de mine, micuța mea, îl auzea șoptind.

Catelyn întinse mâna pe bâjbâite, căutând-o pe a fratelui său, dar Edmure se îndepărtase și stătea singur în cel mai înalt punct al meterezelor. În schimb, unchiul său Brynden îi

luă mâna, împletindu-și degetele puternice cu ale ei. Priviră împreună focul micșorându-se, în timp ce barca aprinsă se pierdea în zare.

Și apoi dispăru... plutind în josul râului, poate neclintită sau poate zdrobită sau scufundându-se. Povara armurii îl va trage pe Lordul Hoster în jos, să se odihnească în patul moale și nămolos al râului, în castelele de apă unde domnea de-a pururi neamul Tully, cu bancuri de pești drept ultimi slujitori.

Îndată ce barca învăpăiată dispăru din fața ochilor, Edmure se îndepărtă. Lui Catelyn i-ar fi plăcut să-l îmbrățișeze, fie și doar pentru o clipă, să stea cu el o oră, o noapte sau o zi întreagă, să vorbească despre cel mort și să jelească. Dar știa, la fel de bine ca el, că nu era momentul. Acum era Lordul Riverrunului și cavalerii mișunau în jurul lui, murmurând condoleanțe și promisiuni de credință, îndepărtându-l de un lucru atât de mărunt ca suferința surorii sale. Edmure asculta, fără să audă nici un cuvânt.

— Nu e o rușine să ratezi, îi șopti Catelynei unchiul său. Edmure ar trebui să afle. În ziua când nobilul meu tată a plecat pe râu în jos, Hoster a ratat și el.

— Prima săgeată. Catelyn fusese prea mică pe atunci ca să-și amintească, dar tatăl ei îi spusese povestea de nenumărate ori. Dar cea de-a doua a nimerit vela. Suspină. Edmure nu era atât de puternic cum părea. Moartea tatălui lor venise, într-un sfârșit, ca o binecuvântare, dar chiar și așa, fratele ei o primise greu.

Noaptea trecută, printre cupe de vin, izbucnise în plâns, zdrobit, plin de regrete pentru lucrurile nefăcute și vorbele nerostite. N-ar fi trebuit să plece niciodată să-și poarte bătălia la vaduri, i-a spus surorii sale printre

lacrimi. Ar fi trebuit să rămână la căpătâiul tatălui său.

— Ar fi trebuit să fiu cu el, așa cum ai fost tu. Spune-mi adevărul, Catelyn, a întrebat de mine?

Ultimul cuvânt al Lordului Hoster fusese *Calomfir,* dar Catelyn nu îndrăznea să-i spună asta.

— Ți-a murmurat numele, a mințit ea, iar fratele ei a clătinat din cap recunoscător și i-a sărutat mâna.

Dacă n-ar fi încercat să-și înece în vin suferința și remușcările, poate că ar fi reușit să întindă un arc, își zise ea suspinând, dar acesta era un alt lucru pe care nu îndrăznea să i-l spună.

Peștele Negru o conduse de pe creasta zidului către locul unde se afla Robb, printre purtătorii de flamuri, cu tânăra lui regină alături. Când o zări, fiul ei o cuprinse, tăcut, în brațe.

— Lordul Hoster a fost măreț ca un rege, doamna mea, murmură Jeyne. Mi-aș fi dorit să am șansa să-l cunosc.

— Iar eu să-l cunosc mai bine, adăugă Robb.

— Și el și-ar fi dorit asta, spuse Catelyn. Între Riverrun și Winterfell distanța e prea mare. *Și prea mulți munți, prea multe râuri și oștiri despart Riverrunul de Eyrie, după cum se pare.* Lysa nu-i răspunsese la scrisoare.

Iar de la Debarcaderul Regelui nu venea decât tăcere. Spera că Brienne și Ser Cleos ajunseseră până acum în oraș, cu prizonierul lor. Poate că Brienne făcea deja cale întoarsă, aducând fetele cu ea. *Ser Cleos a jurat că-l va pune pe Pezevenghi să trimită un corb, îndată ce schimbul va fi făcut.* Poate că vreun arcaș doborâse pasărea și o mâncase la cină.

Scrisoarea care i-ar fi adus mângâiere zăcea poate, acum, în cenușa unui foc de tabără, printre oasele unui corb.

Alții își așteptau rândul să-i aducă lui Robb condoleanțe și Catelyn rămase deoparte, răbdătoare, în timp ce Lordul Jason Mallister, Marelejon și Ser Rolph Spicer vorbiră, pe rând, cu el. Dar când se apropie Lordul Frey, Catelyn îl trase pe Robb de mânecă. Fiul ei se întoarse și așteptă să vadă ce avea Lothar de spus.

— Înălțimea Ta.

Un bărbat dolofan, între treizeci și patruzeci de ani, Lothar Frey avea ochii înguști, o barbă ascuțită și un păr negru care-i cădea, în bucle, pe umeri. Un picior răsucit la naștere îi adusese numele de *Lothar Șchiopul*. Slujise ca administrator al tatălui său în ultimii doisprezece ani.

— Ne sfiim să te tulburăm în aceste clipe de doliu, dar poate că ai vrea să ne acorzi diseară o audiență.

— Mi-ar face plăcere, răspunse Robb. Nu mi-am dorit niciodată să semăn vrajbă între noi.

— Nici eu să-i fiu pricină, adăugă Regina Jeyne.

Lothar Frey zâmbi.

— Înțeleg, la fel și nobilul meu tată. Mi-a poruncit să spun că a fost și el tânăr cândva și își amintește foarte bine cum e când frumusețea îți răpește inima. Lordul de Crossing îngropase șapte soții și acum era căsătorit cu cea de-a opta, dar vorbea despre ele doar ca despre niște iepe de prăsilă. Cu toate acestea, vorbele transmise erau frumoase și Jeyne nu putea să respingă acest compliment. Nici Robb.

— Tatăl tău e foarte amabil, zise el. Aștept cu nerăbdare discuția noastră.

Lothar se înclină, sărută mâna reginei și se retrase. Alții și alții se adunaseră deja, așteptându-și rândul. Robb vorbi cu fiecare, răspunzând ici cu o mulțumire, colo cu un zâmbet, după cum se cerea. Abia când ultimul dintre ei isprăvi, se întoarse către Catelyn:

— Trebuie să discutăm ceva. Faci cu mine câțiva pași?

— Cum poruncești, Înălțimea Ta.

— N-a fost o poruncă, mamă.

— Atunci plăcerea va fi de partea mea.

Fiul ei o trata cu destulă blândețe de când se întorsese de la Riverrun, însă rareori îi căuta compania. Dacă se simțea mai bine cu tânăra lui soție, nu-l putea învinui. *Jeyne îl face să zâmbească, iar eu nu-i pot împărtăși decât suferință.* Părea să-i placă și tovărășia cumnaților lui, tânărul Rollam, scutierul, și Ser Raynald, stegarul său. *Ocupă locurile celor pe care i-a pierdut,* își dăduse seama Catelyn, privindu-i împreună. *Rollam a luat locul lui Bran, iar Raynald e jumătate Theon, jumătate Jon Snow.* Doar în preajma fraților Westerling îl vedea pe Robb zâmbind sau îl auzea râzând, ca un copil ce era. Pentru ceilalți, era mereu Regele Nordului, cu capul aplecat sub povara coroanei, chiar și când fruntea îi era liberă.

Robb își sărută tandru soția, îi promise că i se va alătura în apartamentele lor și se îndepărtă cu nobila sa mamă. Pașii îi purtau spre pădurea zeilor.

— Lothar părea binevoitor, e un semn încurajator.

— Asta nu înseamnă că ni se vor alătura.

Robb clătină din cap. Chipul i se întunecă, umerii îi căzură și Catelyn simți că i se rupe sufletul de mila lui. *Coroana îl strivește,* gândi ea. *Își dorește atât de mult să fie un rege bun, să*

fie curajos, nobil și înțelept, dar povara e prea grea pentru un copil. Robb se străduia din răsputeri, dar loviturile continuau să cadă, una după alta, necruțătoare. Când i-au adus vestea despre Duskendale, unde Lordul Randyll Tarly îi spulberase pe Robert Glover și Ser Helman Tallhart, ar fi fost de așteptat să se înfurie. În schimb, a rămas năucit, cu privirea pierdută, și a spus:

— Duskendale, de pe Marea Îngustă? De ce să se fi dus la Duskendale? Clătinase din cap, uluit. O treime din oastea mea, nimicită la *Duskendale?*

— Oamenii de fier mi-au luat castelul, iar acum Lannisterii mi-au luat și fratele, a spus Galbart Glover, cu glasul sugrumat de disperare. Robert Glover supraviețuise bătăliei, dar la scurt timp fusese capturat lângă drumul regelui.

— Nu pentru mult timp, i-a făgăduit Robb. Am să-l ofer pe Martyn Lannister în schimb. Lordul Tywin va trebui să accepte, de dragul fratelui său.

Martyn era fiul lui Ser Kevan, geamănul lui Willem, pe care îl omorâse Lordul Karstark. Catelyn știa că acele crime continuau să-l bântuie pe fiul ei. Triplase garda în jurul lui Martyn, dar încă se temea pentru viața lui.

— Ar fi trebuit să-l dau pe Regicid în schimbul Sansei, atunci când m-ai rugat prima dată, spuse Robb în timp ce străbăteau galeria. Dacă i-aș fi dat-o Cavalerului Florilor de soție, poate că Tyrellii ar fi fost de partea noastră și nu a lui Joffrey. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

— Mintea îți era la bătălii, și pe bună dreptate. Nici măcar un rege nu se poate gândi la toate.

— Bătălii, șopti Robb, în timp ce o conduse

afară, sub bolta copacilor. Am câștigat fiecare bătălie, dar nu știu cum, pierd războiul. Ridică privirea, ca și cum răspunsul ar fi fost scris pe cer. Oamenii de fier stăpânesc Winterfellul și Moat Cailin e tot al lor. Tata e mort, la fel sunt Bran și Rickon, poate și Arya. Iar acum și tatăl tău.

Nu-l putea lăsa pradă disperării. Cunoștea și ea gustul acela amar.

— Tatăl meu era pe moarte de multă vreme. N-aveai cum să schimbi asta. Ai făcut greșeli, Robb, dar care rege n-a făcut? Ned ar fi fost mândru de tine.

— Mamă, trebuie să știi ceva.

Inima Catelynei se opri o clipă în loc. *E ceva ce urăște. Ceva ce se teme să-mi spună.* Nu se putea gândi decât la Brienne și la misiunea ei.

— E vorba despre Regicid?

— Nu, despre Sansa.

E moartă, îi trecu imediat prin minte Catelynei. *Brienne a dat greș, Jaime e mort, iar Cersei a omorât-o, drept răzbunare, pe draga mea fetiță.* Preț de o clipă, rămase fără grai.

— E... e pierdută, Robb?

— Pierdută? Robb părea nedumerit. Moartă? O, mamă, nu, nu e asta, nu i-au făcut nici un rău, nu în felul acesta, numai că... aseară a venit o pasăre, dar n-am îndrăznit să-ți spun până când tatăl tău n-a fost condus pe ultimul drum. Robb îi luă mâna. Au măritat-o cu Tyrion Lannister.

Degetele ei se strânseră peste ale lui.

— Pezevenghiul?

— Da.

— A jurat s-o dea în schimbul fratelui său, zise ea năucită. Pe ea și pe Arya. Aveam să le primim înapoi dacă i-l înapoiam pe neprețuitul său Jaime, a jurat în fața întregii curți. Cum a

putut să se însoare cu ea, după ce rostit aceste cuvinte în fața zeilor și a oamenilor?

— E fratele Regicidului. Au trădarea în sânge. Degetele lui Robb atinseră mânerul sabiei. Dacă aș putea, i-aș reteza capul ăla hidos. Atunci Sansa ar fi văduvă și ar fi liberă. Nu văd altă ieșire. Au obligat-o să rostească jurămintele în fața unui septon și să îmbrace o mantie purpurie.

Catelyn și-l amintea pe omuleţul diform pe care-l luase prizonier la hanul de la răscruce și pe care-l dusese tocmai până la Eyrrie.

— Ar fi trebuit s-o las pe Lysa să-l arunce pe Poarta Lunii. Biata mea Sansa... pentru ce să fi vrut cineva să-i facă una ca asta?

— Pentru Winterfell, răspunse Robb dintr-o suflare. Cu Bran și Rickon morți, Sansa este urmașa mea. Dacă mi se întâmplă ceva...

Catelyn îi strânse mâna cu putere.

— Nimic nu ţi se va întâmpla. *Nimic*. N-aș putea suporta. L-au luat pe Ned, i-au luat pe iubiții tăi frățiori, Sansa e măritată, Arya pierdută, tatăl meu mort... dacă ai păți ceva, aș înnebuni, Robb. Ești tot ce mi-a mai rămas. E tot ce mai are *Nordul*.

— Încă n-am murit, mamă.

Dintr-odată, Catelyn fu copleșită de spaimă.

— Războaiele nu trebuie purtate până la ultima picătură de sânge. Își auzea chiar și ea disperarea din glas. Nu ai fi primul rege care a plecat genunchiul, nici măcar primul Stark.

Gura lui Robb se încleșta.

— Nu. Niciodată.

— Nu e nici o rușine. Balon Greyjoy a plecat genunchiul în fața lui Robert când revolta lui a fost înăbușită. Torrhen Stark a preferat să plece genunchiul în fața lui Aegon Cuceritorul decât să-și vadă oastea înfruntând focurile.

— Dar Aegon i-a ucis lui Torrhen tatăl? Își trase mâna din mâna ei. Niciodată, am spus.

Acum joacă rolul băiatului, nu al regelui.

— Lannisterii n-au nevoie de Nord. Vor cere tribut și ostatici, nimic mai mult... iar Pezevenghiul o va păstra pe Sansa, orice am face noi, ca să-și aibă ostaticul. Oamenii de fier se vor dovedi un dușman mai greu de mulțumit, te asigur. Ca să aibă vreo speranță să stăpânească Nordul, Greyjoyii nu trebuie să lase în viață nici un singur vlăstar al Casei Stark, care le-ar putea contesta drepturile. Theon i-a omorât pe Bran și pe Rickon, astfel că acum nu le mai rămâne decât să scape de tine... și de Jeyne, da. Crezi că Lordul Balon își permite s-o lase să trăiască, să-ți nască moștenitori?

Chipul lui Robb era neclintit.

— De aceea l-ai eliberat pe Regicid? Ca să faci pace cu Lannisterii?

— L-am eliberat pe Jaime de dragul Sansei... și al Aryei, dacă mai e în viață. Știi asta. Dar dacă am nutrit și o mică speranță că voi cumpăra și pacea, e chiar atât de rău?

— Da, răspunse el. Mi-au ucis tatăl.

— Crezi că eu am uitat asta?

— Nu știu. Ai uitat?

Catelyn nu-și lovise niciodată copiii la mânie, dar în clipa aceea fu cât pe ce să-l pălmuiască. Se stăpâni, reamintindu-și cât de speriat și singur era, cu siguranță, fiul ei.

— Tu ești Regele Nordului. Alegerea îți aparține. Nu-ți cer decât să te gândești la ce ți-am spus. Se scriu cântece minunate despre regii care mor cu vitejie în luptă, dar viața ta valorează mai mult decât un cântec. Cel puțin pentru mine, care ți-am dăruit-o. Își înclină capul. Îmi îngădui acum să plec?

— Da.

Robb se întoarse și scoase sabia. Ce avea de gând cu ea, Catelyn nu-și putea da seama. Nu era nici un dușman prin preajmă, nimeni cu care să se lupte. Doar ea și el, printre copacii înalți și frunzele căzute. *Există bătălii care nu se câștigă cu sabia,* vru să-i spună, dar se temea că regele era surd la asemenea vorbe.

Ore mai târziu, Catelyn cosea în camera ei, când tânărul Rollam Westerling veni într-un suflet, chemând-o la cină. *Bine,* gândi Catelyn ușurată. Nu fusese sigură că, după cearta lor, fiul ei o va dori acolo.

— Ești un scutier de nădejde, îi spuse ea lui Rollam, pe un ton grav. *Bran ar fi fost la fel.*

Dacă Robb era rezervat la masă, iar Edmure morocănos, Lothar cel Șchiop făcea cât amândoi. Era întruchiparea curtoaziei, povestind cu căldură despre Lordul Hoster, consolând-o cu blândețe pe Catelyn pentru pierderea fiilor ei, Bran și Rickon, proslăvindu-l pe Edmure pentru victoria de la Moara de Piatră și mulțumindu-i lui Robb pentru „dreptatea iute și sigură" pe care i-o aplicase lui Rickard Karstark. Fratele nelegitim al lui Lothar, Walter Rivers, era cu totul altfel: un bărbat aspru, ursuz, cu chipul bănuitor al Lordului Walder, vorbea doar rareori și își îndrepta aproape întreaga atenție către carnea și miedul din fața lui.

După ce toate vorbele goale fură rostite, regina și ceilalți Westerlingi se scuzară, masa fu strânsă și Lothar Frey își drese glasul.

— Înainte de a trece la chestiunea care ne-a adus aici, mai e un lucru de discutat, zise el ritos. Un lucru grav, mă tem. Am sperat că nu-mi va reveni mie misiunea de a vă aduce aceste vești, dar se pare că sunt nevoit. Nobilul meu tată a primit o scrisoare de la nepoții lui.

Catelyn fusese în ultimul timp atât de absorbită de propria-i suferință, încât aproape că uitase de cei doi Frey pe care acceptase să-i ia în grijă. *Nu,* gândi ea. *Mama, ai milă, câte lovituri mai putem îndura?* Presimțea că vorbele pe care avea să le audă îi vor înfige încă o săgeată în inimă.

— Nepoții de la Winterfell? se forță să întrebe. Pupilii mei?

— Walder și Walder, da. Dar în prezent sunt la Dreadfort, doamna mea. Mi-e greu să-ți spun asta, dar a avut loc o bătălie. Winterfellul a fost pârjolit.

— *Pârjolit?* Glasul lui Robb era neîncrezător.

— Lorzii voștri din Nord au încercat să-l recucerească din mâinile oamenilor de fier. Când Theon Greyjoy a văzut că trofeul său e pierdut, a dat foc castelului.

— N-am auzit nimic de nici o bătălie, protestă Ser Brynden.

— Nepoții mei sunt doar niște copii, e adevărat, dar au fost colo. Walder cel Mare a scris depeșa, dar a semnat-o și vărul său. A fost o treabă sângeroasă, după cum povestesc ei. Castelanul vostru a fost ucis. Ser Rodrik, așa îl chema?

— Ser Rodrik Cassel, răspunse Catelyn, încremenită. *Acea biată făptură vitează și credincioasă?* Îl vedea aievea, trăgându-se de barba-i albă, sălbatică. Dar ceilalți oameni ai noștri?

— Mă tem că oamenii de fier i-au trecut pe mulți prin sabie.

Mut de furie, Robb bătu cu pumnul în masă și își întoarse fața, ca Freyii să nu-i vadă lacrimile.

Însă mama sa i le văzu. *Lumea devine mai întunecoasă pe zi ce trece.* Gândurile lui

Catelyn se îndreptară către Beth, fetița lui Ser Rodrik, către neobositul Maester Luwin și veselul Septon Chayle, către Mikken, în fierărie, Farlen și Palla la adăposturile câinilor, către Bătrâna Nan și Hodor cel inocent. Avea inima bolnavă.

— Te rog, nu *toți*.

— Nu, răspunse Lothar Șchiopul. Femeile și copiii s-au ascuns, printre ei și nepoții mei, Walder și Walder. Cu Winterfellul prefăcut în scrum, supraviețuitorii au fost duși la Dreadfort de fiul lui Bolton, care a salvat femeile de la Winterfell și pe cei mici.

— *Fiul* lui Bolton? Glasul lui Robb era încordat.

Walder Rivers interveni:

— Un fiu bastard, cred.

— Nu Ramsay Snow? Lordul Roose mai are un bastard? Robb se încruntă. Acest Ramsay a fost un monstru și un criminal și a murit ca un laș. Sau cel puțin așa mi s-a spus.

— Nu pot să mă pronunț. E multă confuzie într-un război. Multe mărturii false. Tot ceea ce pot spune este că nepoții mei susțin că acest bastard al lui Bolton a fost cel care a salvat femeile Winterfellului și pe cei mici. Acum sunt la Dreadfort, în siguranță, toți cei care au rămas...

— Theon, zise Robb pe neașteptate. Ce s-a întâmplat cu Theon Greyjoy? A fost ucis?

Lothar Șchiopul ridică din umeri.

— Asta nu știu, Înălțimea Ta. Walder și Walder n-au pomenit nimic despre soarta lui. S-ar putea ca Lordul Balon să știe, dacă a primit vești de la acest fiu al său.

Ser Brynden spuse.

— Îl vom întreba, negreșit.

— Văd că sunteți cu toții tulburați. Îmi pare

rău că v-am adus un nou prilej de suferință. Poate că ar trebui să ne amânăm discuția pe mâine. Problema noastră poate aștepta până ce vă reveniți...

— Nu, zise Robb. Vreau s-o rezolvăm.

Edmure clătină aprobator din cap.

— Și eu la fel. Ai vreun răspuns la propunerea noastră, lordul meu?

— Da. Lothar zâmbi. Nobilul meu tată mă roagă să îi spun Înălțimii Tale că va consimți la această nouă alianță prin căsătorie între casele noastre și își reînnoiește loialitatea față de Regele Nordului, cu condiția ca Luminăția Ta să-i ceară scuze în persoană, față în față, pentru insulta pe care a adus-o Casei Frey.

O scuză era un preț mic de plătit, dar lui Catelyn îi displăcu imediat această condiție meschină a Lordului Walder.

— Sunt încântat, zise Robb cu prudență. Nu am dorit niciodată să provoc această ruptură între noi, Lothar. Casa Frey a luptat cu vitejie pentru cauza noastră, o doresc din nou de partea mea.

— Ești nespus de bun, Înălțimea Ta. Întrucât accepți acești termeni, am primit poruncă să ofer Lordului Tully mâna surorii mele, Lady Roslin, o fecioară de șaisprezece ani. Roslin e cea mai tânără fiică a nobilului meu tată cu Lady Bethany din Casa Rosby, a șasea lui soție. Are o fire blândă și e înzestrată pentru muzică.

Edmure se foi în scaun.

— N-ar fi mai bine dacă mai întâi aș întâlni...

— Vă veți întâlni când vă veți căsători, i-o reteză Walder Rivers. Dacă nu cumva Lordul Tully simte nevoia să-i numere mai întâi dinții.

Edmure se stăpâni.

— Am să te cred pe cuvânt în privința dinților ei, dar aș fi încântat dacă aș putea să-i

zăresc chipul înainte de a o lua de nevastă.

— Trebuie s-o accepți acum, ser, insistă Walder Rivers. Altfel tatăl meu își retrage oferta.

Lothar Șchiopul dădu din mâini.

— Fratele meu vorbește fără înconjur, ca un soldat, dar ceea ce spune este adevărat. E dorința nobilului meu tată ca această căsătorie să aibă loc degrabă.

— *Degrabă?* Edmure părea atât de nefericit, încât lui Catelyn îi trecu prin minte gândul scandalos că poate Edmure cocheta cu ideea de a rupe logodna după ce luptele vor lua sfârșit.

— Oare Lordul Walder a uitat că purtăm un război? întrebă aspru Peștele Negru.

— Nici pomeneală, răspunse Lothar. Tocmai de aceea insistă ca această căsătorie să aibă loc acum, ser. Oamenii mor în război, chiar și cei care sunt tineri și puternici. Ce se va alege de alianța noastră dacă Lordul Edmure cade înainte s-o ia pe Roslin de soție? Și apoi, mai trebuie să ținem seama și de vârsta tatălui meu. A trecut de nouăzeci de ani și nu cred să apuce sfârșitul acestui război. Ar muri cu nobila-i inimă împăcată dacă ar putea s-o vadă pe Roslin măritată înainte ca zeii să-l ia, știind că preaiubita lui fiică are un soț puternic, care s-o prețuiască și s-o ocrotească.

Cu toții vrem ca Lordul Walder să moară fericit. Catelyn era din ce în ce mai nemulțumită de acest aranjament.

— Fratele meu tocmai și-a pierdut el însuși tatăl. Are nevoie de timp să-l plângă.

— Roslin e o fată veselă, zise Lothar. S-ar putea să fie exact ceea ce-i lipsește ca să-l ajute să treacă mai ușor prin această suferință.

— Iar bunicului meu au ajuns să-i displacă logodnele prelungite, adăugă bastardul Walder

Rivers. Nu-mi pot închipui de ce.

Robb îi aruncă o privire de gheață.

— Pricep ce vrei să spui, Rivers. Rogu-te, lasă-ne singuri.

— Cum poruncește Înălțimea Ta. Lothar Șchiopul se ridică, iar fratele său bastard îl ajută să iasă, șontâc, din încăpere.

Edmure clocotea.

— Numai că n-au zis că promisiunea mea nu face doi bani! De ce l-aș lăsa pe bătrânul ăla perfid să-mi aleagă soția? Lordul Walder are și alte fiice în afară de Roslin. Și nepoate. Ar trebui să mi se ofere, ca și ție, dreptul să aleg. Sunt seniorul său, ar trebui să fie încântat că sunt dispus să mă însor cu *oricare* dintre ele.

— E un om mândru și noi l-am rănit, răspunse Catelyn.

— Lua-i-ar Ceilalți mândria! Nu voi fi făcut de rușine în casa mea. Răspunsul meu e nu.

Robb îl privi obosit.

— N-am să-ți poruncesc. Nu în privința asta. Dar dacă refuzi, Lordul Frey va considera că e o nouă insultă și orice speranță de a îndrepta lucrurile va fi pierdută.

— Nu poți ști asta, insistă Edmure. Frey m-a vrut pentru una dintre fiicele lui din ziua în care m-am născut. Nu va lăsa o ocazie ca asta să-i scape printre degetele alea hrăpărețe. Când Lothar îi va duce răspunsul nostru, va veni înapoi valvârtej și va accepta o logodnă... cu o fată la alegerea mea.

— Poate, cu timpul, zise Brynden Peștele Negru. Dar putem noi aștepta cât timp Lothar face drumul încoace și încolo, cu oferte și contraoferte?

Degetele lui Robb se strânseră în pumn.

— Trebuie să mă întorc la Nord. Fratele meu e mort, Winterfellul pârjolit, oamenii uciși...

numai zeii știu ce pune la cale acest bastard al lui Bolton sau dacă Theon e încă în viață și liber. Nu pot să stau aici și să aștept o căsătorie care s-ar putea să aibă loc sau nu.

— Trebuie să aibă loc, zise Catelyn fără tragere de inimă. Nu-mi doresc mai mult decât tine, frate, să suport insultele și plângerile lui Walder Frey, dar nu prea avem de ales. Fără această căsătorie, cauza lui Robb e pierdută. Edmure, trebuie să acceptăm.

— Trebuie să *acceptăm?* repetă el iritat. Nu te văd oferindu-te să devii a noua Doamnă Frey, Cat.

— Cea de-a opta Doamnă Frey e încă bine, sănătoasă, după câte știu, răspunse ea. *Din fericire.* Altfel, cunoscându-l pe Lordul Walder, s-ar putea foarte bine să se ajungă la asta.

Peștele Negru spuse:

— Sunt ultimul om din Cele Șapte Regate care să spună cuiva cu cine trebuie să se căsătorească, nepoate. În orice caz, ai zis ceva despre răscumpărarea grețelii de la Bătălia Vadurilor.

— Aveam în minte o altfel de răscumpărare. O luptă de la om la om cu Regicidul. Șapte ani de penitență ca frate cerșetor. Să înot în Marea Apusului cu picioarele legate. Când văzu că nimeni nu zâmbea, Edmure ridică mâinile: Lua-v-ar Ceilalți pe toți! Prea bine. Mă voi însura cu fetișcana. Ca *răscumpărare.*

DAVOS

Lordul Alester ridică brusc privirea.

— Glasuri, spuse el. Auzi, Davos? Vine cineva după noi.

— Mreană, răspunse Davos. E ora cinei sau pe aproape. Cu o seară înainte, Mreană le adusese o jumătate de plăcintă cu carne de vită și slănină și o carafă cu mied. Doar gândindu-se la ele, maţele începură să-i chiorăie.

— Nu, sunt mai mulţi.

Are dreptate. Davos auzea cel puțin două glasuri și pași din ce în ce mai răsunători. Se ridică în picioare și se duse lângă gratii.

Lordul Alester își șterse paiele de pe haine.

— Regele a trimis după mine. Sau regina, da, Selyse nu m-ar lăsa să putrezesc aici, pe mine, sânge din sângele ei.

Mreană își făcu apariţia în faţa celulei cu o legătură de chei în mână. Ser Axell Florent și patru străjeri îl urmau îndeaproape. Se opriră sub torță, așteptând ca Mreană să caute cheia potrivită.

— Axell, spuse Lordul Alester. O, zei îndurători. Cine trimite după mine? Regele sau regina?

— Nimeni n-a trimis după tine, trădătorule, se răsti Ser Axell.

Lordul Alester sări înapoi, de parcă ar fi primit o palmă.

— Nu, ţi-o jur, n-am trădat pe nimeni. De ce nu vrei să mă asculţi? Dacă Înălţimea Sa m-ar lăsa doar să-i explic...

Mreană vârî o cheie mare de fier în broască,

o răsuci și deschise ușa. Balamalele ruginite protestară cu un scârțâit.

— Tu, i se adresă el lui Davos. Vino.

— Unde? Davos se uită la Ser Axell. Spune-mi adevărul, ser, ai de gând să mă ucizi?

— Am fost trimis după tine. Poți umbla?

— Da, pot. Davos păși afară din celulă, iar Lordul Alester scoase un strigăt de disperare, în timp ce Mreană trânti ușa la loc.

— Ia torța, îi porunci Ser Axell temnicerului. Lasă-l pe trădător pradă întunericului.

— Nu, protestă fratele său. Axell, te rog, nu lua lumina... zei, aveți îndurare...

— Zei? Nu există decât R'hllor și Celălalt. Ser Axell făcu un gest tăios și unul dintre străjerii săi smulse torța din suport și o luă înainte pe scări.

— Mă duceți la Melisandre? întrebă Davos.

— Va fi și ea acolo, răspunse Ser Axell. Nu e niciodată departe de rege. Dar Înălțimea Sa te vrea.

Davos își ridică mâna la piept, unde, cândva, norocul îi atârnase de o sfoară, într-un săculeț de piele. *Acum s-a dus,* își aminti, *și capetele celor patru degete la fel.* Dar palmele îi erau încă destul de lungi ca să cuprindă gâtul unei femei, în special un gât subțire, ca al ei.

Începură să urce scara îngustă, în spirală. Zidurile erau din piatră aspră, întunecată, reci la atingere. Lumina torței dansa în fața lor, iar umbrele înaintau lângă ei, pe pereți. La cea de-a treia întoarcere, trecură pe lângă o poartă de fier care dădea spre un spațiu cufundat în beznă, iar la a cincea, pe lângă o alta. Davos bănuia că erau deja aproape de nivelul pământului, poate chiar deasupra. Următoarea ușă la care ajunseră era din lemn, dar continuară să urce. Acum pereții erau găuriți de

săgeți, dar nici o geană de lumină nu răzbătea prin zidurile groase de piatră. Afară era noapte.

Picioarele îl dureau când Ser Axell dădu în lături o ușă grea și îi făcu semn să treacă. Dincolo, un pod înalt de piatră se arcuia peste abis, către un masiv turn central numit Toba de Piatră. Briza mării bătea fără odihnă printre arcade și, în timp ce treceau podul, Davos simțea mirosul apei sărate. Inspiră adânc, umplându-și plămânii cu aerul rece și curat. *Vânt și apă, dați-mi putere,* se rugă el. Un foc imens ardea în curtea de dedesubt, să alunge spaimele golfului întunecat, iar oamenii reginei erau adunați în jurul lui, cântând osanale noului lor zeu roșu.

Se aflau la mijlocul podului când Ser Axell se opri. Făcu un gest brusc cu mâna și oamenii lui se îndepărtară.

— De-ar fi după mine, te-aș arde împreună cu fratele meu Alester, îi zise el lui Davos. Sunteți amândoi niște trădători.

— Poți spune ce vrei. Nu l-aș trăda niciodată pe Regele Stannis.

— Ba da, l-ai trăda. Îl vei trăda. Văd asta pe chipul tău. Și am văzut-o și în flăcări. R'hllor m-a binecuvântat cu acest dar. Îmi arată viitorul în foc, ca lui Melisandre. Stannis Baratheon va sta pe Tronul de Fier, am văzut. Și știu ce trebuie făcut. Înălțimea Sa trebuie să mă facă Mâna lui, în locul fratelui meu trădător. Iar tu îi vei spune asta.

Oare? Davos rămase tăcut.

— Regina a cerut insistent numirea mea, continuă Ser Axell. Chiar și vechiul tău prieten din Lys, piratul Saan, spune același lucru. Am ticluit împreună un plan, el și cu mine. Cu toate acestea, Înălțimea Sa nu acționează. Înfrângerea îl roade – un vierme negru în

sufletul lui. Dacă ești atât de devotat cauzei sale precum spui, contrabandistule, îți vei uni glasul cu al nostru. Spune-i că sunt singura Mână de care are nevoie. Spune-i, și când pornim pe mare, voi avea grijă să ai o corabie nouă.

O corabie. Davos cercetă chipul bărbatului din fața lui. Ser Axell avea urechile mari ale Casei Florent, foarte asemănătoare cu ale reginei. Din ele îi creștea un păr aspru, la fel și din nări, iar sub bărbia dublă părul îi răsărea în smocuri. Avea nasul mare, fruntea cu sprâncene stufoase, ochii înguști și dușmănoși. *Mai repede mi-ar da un rug decât o corabie, a spus-o, dar dacă îi fac pe plac...*

— Dacă îți trece prin minte să mă trădezi, continuă Ser Axell, adu-ți aminte, rogu-te, că am fost castelan la Piatra Dragonului o bună bucată de vreme. Garnizoana este a mea. Probabil că n-am cum să te ard fără acordul regelui, dar cine poate spune că nu poți suferi un accident? Așează o mână cărnoasă pe ceafa lui Davos și îl lipi de parapetul înalt până la brâu al podului, apoi îl împinse puțin mai tare, până când fața îi ajunse deasupra curții. Mă auzi?

— Aud, răspunse Davos. *Și tu îndrăznești să mă numești pe mine trădător?*

Ser Axell îi dădu drumul.

— Bun. Înălțimea Sa ne așteaptă. Mai bine să nu-i irosim timpul.

În vârful Tobei de Piatră, în camera mare și rotundă numită Sala Mesei Pictate, îl găsiră pe Stannis Baratheon stând în spatele obiectului de la care se trăgea numele încăperii, o placă masivă de lemn sculptat în forma Westerosului, așa cum fusese el pe vremea lui Aegon Cuceritorul. Lângă rege se afla un mangal de fier, cu cărbuni ce aruncau sclipiri portocalii-

arămii. Patru ferestre înalte, alungite, dădeau către nord, sud, est și vest. Dincolo de ele erau noaptea și cerul înstelat. Davos auzea vântul șuierând și, mai încet, freamătul mării.

— Înălțimea Ta, spuse Ser Axell, așa cum ai poruncit, ți l-am adus pe Cavalerul Ceapă.

— Văd. Stannis purta o tunică gri de lână, o mantie de un roșu-închis și o curea de piele, neagră ca smoala, de care atârnau sabia și pumnalul. O coroană roșie-aurie, cu vârfuri în formă de flăcări, îi înconjura fruntea. Privindu-l, Davos se cutremură. Părea cu zece ani mai bătrân decât omul pe care îl lăsase la Debarcaderul Regelui, când pornise spre Apa Neagră, spre bătălia care avea să-i nimicească. Barba tunsă scurt îi era brăzdată de fire cărunte și regele slăbise peste zece kilograme. Nu fusese niciodată un bărbat corpolent, dar acum oasele i se mișcau pe sub piele ca niște sulițe ce încercau să iasă. Până și coroana părea prea mare pentru creștetul lui. Ochii îi erau văgăuni goale, albastre, cufundate în prăpăstii adânci, iar în spatele pielii i se deslușea forma craniului.

Cu toate acestea, când dădu cu ochii de Davos, un zâmbet palid îi flutură pe buze.

— Așadar, marea mi l-a redat pe cavalerul peștilor și al cepei.

— Așa e, Înălțimea Ta. *Oare știe că mă aflu în temnițele lui?* Davos plecă un genunchi.

— Ridică-te, Ser Davos, porunci Stannis. Mi-ai lipsit, ser. Am nevoie de sfaturi bune și tu niciodată nu m-ai dezamăgit. Așadar, spune-mi cinstit: care e pedeapsa pentru trădare?

Cuvântul rămase atârnat în aer. *Un cuvânt înfricoșător,* gândi Davos. Oare i se cerea să-și condamne tovarășul de celulă? Sau, poate, să se condamne pe sine? *Regii cunosc pedeapsa pentru trădare mai bine ca oricine.*

— Trădare? reuși el în cele din urmă să rostească, abia șoptit.

— Cum altfel ai spune când cineva își renegă regele și încearcă să-i fure tronul? Te întreb încă o dată: care este pedeapsa pentru trădare, după lege?

Davos nu avea altceva de făcut decât să răspundă.

— Moartea, spuse el. Pedeapsa este moartea, Înălțimea Ta.

— Întotdeauna a fost așa. Eu nu sunt... eu nu sunt un om crud, Ser Davos. Mă cunoști. Mă cunoști de multă vreme. Aceasta nu este legea mea. Întotdeauna a fost așa, de pe vremea lui Aegon și dinainte. Daemon Blackfyre, frații Toyne, Regele Vultur, Marele Maester Hareth... trădătorii au plătit întotdeauna cu viețile lor... chiar și Rhaenyra Targaryen. A fost fiica unui rege și mama altor doi, dar a murit ca orice trădător fiindcă a încercat să fure tronul propriului ei frate. Așa e legea. E *lege,* Davos. Nu cruzime.

— Da, Înălțimea Ta. *Nu vorbește despre mine.* În acel moment, lui Davos i se făcu milă de tovarășul de celulă pe care îl lăsase jos, în întuneric. Știa că ar trebui să tacă, dar era obosit și tulburat și se auzi spunând: Sire, Lordul Florent nu a vrut nicidecum să te trădeze.

— Contrabandiștii au vreun alt cuvânt pentru asta? L-am făcut Mână și ar fi fost în stare să-mi vândă tronul pentru o strachină de terci. Le-ar fi dat-o și pe Shireen. Singura mea copilă. Ar fi măritat-o cu un bastard născut din incest. Glasul regelui era gâtuit de mânie. Fratele meu avea darul de a inspira loialitate. Chiar și vrăjmașilor lui. La Summerhall a câștigat trei bătălii într-o singură zi și i-a adus

pe Lorzii Grandison și Cafferen înapoi la Capătul Furtunii, ca prizonieri. Le-a atârnat stindardele în sala tronului, ca trofee. Cerbii albi ai lui Cafferen erau pătați cu sânge, iar leul adormit al lui Grandison era aproape sfâșiat în două. Dar el stătea seara sub acele flamuri, bând și ospătându-se cu Robert. I-a luat chiar și la vânătoare. „Acești oameni aveau de gând să te dea pe mâna lui Aerys, să te omoare", i-am spus după ce i-am văzut trăgând cu topoarele în curte. „N-ar trebui să le dai topoare în mâini." Robert a râs. Eu i-aș fi aruncat pe Grandison și pe Cafferen în temniță, dar el și i-a făcut prieteni. Lordul Cafferen a murit la Castelul Ashford, spintecat de Radnyll Tarly, în timp ce lupta pentru Robert. Lordul Grandison a fost rănit la Trident și a murit din cauza asta, un an mai târziu. Fratele meu i-a făcut să-l iubească, dar se pare că eu inspir numai trădare. Chiar și celor din sângele și neamul meu. Frate, bunic, veri, unchi...

— Înălțimea Ta, interveni Ser Axell, te implor, dă-mi șansa de a-ți dovedi că nu toți Florentii sunt atât de lași.

— Ser Axell ar vrea să reîncep războiul, îi explică Regele Stannis lui Davos. Lannisterii mă cred înfrânt și lorzii mei jurați m-au trădat, aproape toți. Până și Lordul Estermont, tatăl propriei mele mame, a plecat genunchiul în fața lui Joffrey. Cei câțiva oameni loiali care mi-au mai rămas încep să-și piardă curajul. Își irosesc zilele bând și jucând jocuri de noroc și își ling rănile ca niște potăi bătute.

— Bătălia le va înflăcăra din nou inimile, Înălțimea Ta, zise Ser Axell. Înfrângerea e o boală, iar victoria este leacul ei.

— Victoria. Gura regelui se strâmbă. Există victorii și victorii, ser. Dar povestește-i lui

Davos despre planul tău. Vreau să-i aud părerea despre ceea ce propui.

Ser Axell se întoarse către Davos, cu expresia pe care trebuie s-o fi avut mândrul Lord Belgrave în ziua în care Regele Baelor cel Binecuvântat i-a poruncit să spele picioarele ulceroase ale cerșetorului. Cu toate acestea, se supuse.

Planul pe care Ser Axell îl pusese la cale cu Saan era simplu. La câteva ore pe mare de Piatra Dragonului, se afla Insula Cleștilor, străveche reședință înconjurată de ape a Casei Celtigar. Lordul Ardrian Celtigar luptase sub stindardul inimii înflăcărate pe Apa Neagră, dar, odată luat prizonier, n-a stat pe gânduri și a plecat genunchiul în fața lui Joffrey. A rămas la Debarcaderul Regelui, unde se află și acum.

— Fără doar și poate, e prea speriat de mânia Înălțimii Sale ca să se apropie de Piatra Dragonului, afirmă Ser Axell. Și bine s-a gândit. Omul și-a trădat adevăratul rege.

Ser Axell propunea să folosească flota lui Salladhor Saan și oamenii care scăpaseră de la Apa Neagră – Stannis încă avea vreo cincisprezece mii la Piatra Dragonului, mai mult de jumătate dintre ei din clanul Florent – drept răzbunare pentru trădarea Lordului Celtigar. Insula Cleștilor era slab păzită, iar despre castelul său se spunea că gemea de covoare din Myr, sticlă de Volantis, vase de aur și argint, cupe împodobite cu nestemate, șoimi magnifici, un topor din oțel valyrian, un corn care putea chema monștrii din adâncuri, cufere cu rubine și mai multe vinuri decât ar ajunge să bea cineva în o sută de ani. Deși Celtigar arăta lumii o față de avar, nu-și refuza nici un capriciu.

— Să-i trecem castelul prin foc și oamenii

prin sabie, zic eu, conchise Lordul Axell. Să transformăm Insula Cleștilor într-un pustiu de cenușă și oase, sălaș al ciorilor negre, ca lumea să vadă care e soarta celor care se însoțesc cu Lannisterii.

Stannis ascultă în liniște cuvintele lui Ser Axell, scrâșnindu-și încet dinții, dintr-o parte în alta. Când acesta isprăvi, Lordul Stannis spuse:

— S-ar putea face, cred. Riscul e mic. Joffrey n-are nici o putere pe mare până când Lordul Redwyne nu ridică ancora de la Arbor. Piratul acela, Salladhor Saan, ne-ar putea fi loial o vreme, de dragul prăzii. În sine, Insula Cleștilor e lipsită de valoare, dar cucerirea ei ar putea să-l atenționeze pe Lordul Tywin că nu mi-am spus încă ultimul cuvânt. Regele se întoarse din nou către Davos: Spune-mi adevărul, ser. Ce părere ai despre propunerea lui Ser Axell?

Spune-mi adevărul, ser. Davos își aminti celula întunecată pe care o împărțise cu Lordul Alester, și-i aminti pe Mreană și Terci. Se gândi la promisiunile pe care i le făcuse Ser Axell pe pod, deasupra curții. *O corabie sau un brânci, care să fie?* Dar în fața lui se afla Stannis.

— Înălțimea Ta, rosti el fără grabă, cred că e o nebunie... da, și o lașitate.

— *Lașitate?* răcni Ser Axell. Nimeni nu mă face pe mine laș în fața regelui meu!

— Liniște, porunci Stannis. Ser Davos, continuă, vreau să-ți aud argumentele.

Davos se întoarse, privindu-l pe Ser Axell în față:

— Spui că ar trebui să arătăm regatului că mai avem un cuvânt de spus. Să atacăm. Să pornim război, da... dar împotriva cui? Nu vei găsi nici un Lannister pe Insula Cleștilor.

— Vom găsi *trădători,* izbucni Ser Axell, deși s-ar putea să găsesc câțiva mai aproape de casă.

Chiar în această încăpere.

Davos ignoră înțepătura.

— Nu mă îndoiesc că Lordul Celtigar a plecat genunchiul în fața lui Joffrey. E un om bătrân, terminat, care nu mai vrea altceva decât să-și sfârșească zilele în castelul său, bându-și vinul ales din cupele bătute cu nestemate. Se întoarse din nou către Stannis: Dar a venit atunci când l-ai chemat, sire. A venit, cu săbii și corăbii. A fost lângă tine la Capătul Furtunii, când Lordul Renly ne-a atacat și corăbiile lui au plutit pe Apa Neagră. Oamenii lui au luptat pentru tine, au *ars* pentru tine. Insula Cleștilor e slab apărată, da. Apărată de femei, de copii și de bătrâni. Oare de ce? Fiindcă soții și fiii și tații lor au murit pe Apa Neagră, de aceea. Au murit la vâsle sau cu săbiile în mâini, luptând sub flamurile noastre. Dar Ser Axell propune să năvălim peste casele pe care le-au lăsat în urmă, să le siluim văduvele și să le ucidem pruncii. Acești oameni de rând nu sunt trădători...

— Ba *sunt,* insistă Ser Axell. Nu toți oamenii lui Celtigar au fost omorâți pe Apa Neagră. Sute au fost capturați cu stăpânul lor și au plecat genunchiul împreună cu el.

— *Împreună cu el,* repetă Davos. Erau oamenii lui, îi juraseră credință. Ce alegere li s-a dat?

— Orice om are de ales. Ar fi putut refuza să îngenuncheze. Unii au făcut-o și au murit pentru asta. Dar au murit cinstiți și loiali.

— Unii oameni sunt mai puternici decât alții. Era un răspuns neconvingător și Davos știa asta. Stannis Baratheon era un om de fier, care nu înțelegea și nu ierta slăbiciunea altora. *Pierd,* gândi el, disperat.

— Datoria fiecărui om e să rămână credincios regelui său de drept, chiar dacă

lordul pe care îl slujește se dovedește trădător, declară Stannis pe un ton care nu mai lăsa loc de discuţii.

O îndrăzneală disperată puse stăpânire pe Davos, o nesăbuinţă vecină cu nebunia:

— Așa cum ai rămas tu credincios Regelui Aerys, când fratele tău și-a ridicat flamurile? izbucni el.

Urmă o tăcere înmărmurită, până când Ser Axell, scoţând pumnalul din teacă, strigă:

— *Trădare!* Înălţimea Ta, rostește infamii în faţa ta!

Davos îl auzea pe Stannis scrâșnind din dinți. O venă se zbătea, albastră și umflată, pe fruntea regelui. Ochii li se întâlniră.

— Lasă pumnalul, Ser Axell. Și lasă-ne singuri.

— Cum dorește Înălţimea Ta...

— Doresc să pleci. Dispari din faţa mea și trimite-mi-o pe Melisandre.

— Cum poruncești.

Ser Axell își vârî pumnalul în teacă, se înclină și porni în grabă spre ușă. Cizmele sale răsunau pe podea, furioase.

— Te-ai bazat întotdeauna pe indulgența mea, îl preveni Stannis pe Davos, când rămaseră singuri. Aș putea să-ţi scurtez limba la fel de ușor cum ţi-am scurtat degetele, contrabandistule.

— Sunt omul tău, Înălţimea Ta. Așa că poţi să faci ce vrei cu limba mea. Îţi aparţine.

— Da, zise el, mai potolit. Și vreau ca limba ta să rostească adevărul. Deși adevărul e uneori amar. *Aerys!* De-ai ști... a fost o alegere grea. Sângele meu sau seniorul meu. Fratele meu sau regele meu. Făcu o grimasă. Ai văzut vreodată Tronul de Fier? Ţepii de la spate, fâșiile de oţel răsucit, capetele zimţate ale săbiilor și ale

cuțitelor, toate împletite și amestecate? Nu e un tron *comod,* ser. Pe legea mea, să aud pe cineva că mă contrazice! Nu e un jilț în care omul se poate odihni. Adesea mă întreb de ce fraţii mei l-au dorit cu atâta disperare.

— Tu de ce îl vrei, atunci? îl întrebă Davos.

— Nu e pe vrute. Tronul e al meu, ca moștenitor al lui Robert. Așa e legea. După mine, trebuie să-i revină fiicei mele, dacă nu cumva, până la urmă, Selyse îmi dăruiește un fiu. Își trecu ușor trei degete peste masă, peste straturile de vopsea netedă și tare, întunecată de trecerea timpului. *Sunt* rege. Dorinţele nu încap aici. Am o datorie faţă de fiica mea. Faţă de regat. Chiar și față de Robert. Nu m-a iubit aproape deloc, știu asta, dar a fost fratele meu. Femeia Lannister i-a pus coarne și l-a transformat într-un bufon. Ar fi putut să-l omoare, așa cum i-a omorât pe Jon Arryn și pe Ned Stark. Pentru asemenea crime, trebuie să se facă dreptate. Începând cu Cersei și mârșăviile ei. Dar numai pentru început. Am de gând să curăţ curtea aceea. Așa cum ar fi trebuit să facă Robert, după Trident. Ser Barristan mi-a spus cândva că putregaiul din regatul lui Aerys a început cu Varys. Eunucul n-ar fi trebuit niciodată iertat. Nici Regicidul. Robert ar fi trebuit, cel puţin, să-i smulgă lui Jaime mantia albă de pe umeri și să-l trimită la Zid, așa cum i-a cerut Lordul Stark. În schimb, a ascultat de Jon Arryn. Eu mă aflam încă la Capătul Furtunii, sub asediu și neîntrebat. Se întoarse să-i arunce lui Davos o privire aspră, iscoditoare: Acum, adevărul. De ce vrei s-o omori pe Lady Melisandre?

Așadar, știe, de fapt. Davos nu-l putea minți.

— Patru dintre fiii mei au ars pe Apa Neagră. I-a dat pradă flăcărilor.

— O judeci greșit. Focurile acelea n-au fost ale ei. Hulește-l pe Pezevenghi, hulește-i pe piromanți, hulește-l pe nebunul acela de Florent care a condus flota între fălcile unei capcane. Sau hulește-mă pe mine, pentru încăpățânata mea trufie, pentru că am respins-o când aveam mai multă nevoie de ea. Dar nu pe Melisandre. Ea rămâne slujitoarea mea devotată.

— Maester Cressen a fost slujitorul tău devotat. Melisandre l-a omorât, așa cum i-a omorât pe Ser Cortnay Penrose și pe fratele tău Renly.

— Acum vorbești ca un nătărău, se plânse regele. A *văzut* sfârșitul lui Renly în flăcări, dar n-a avut de-a face cu asta mai mult decât mine. Preoteasa era cu mine. Devan al tău ți-ar putea confirma. Întreabă-l, dacă nu mă crezi. Melisandre l-ar fi cruțat pe Renly, dacă ar fi putut. Ea a fost cea care m-a îndemnat să mă întâlnesc cu el și să-i mai dau o ultimă șansă să-și răscumpere trădarea. Și tot ea mi-a spus să te chem, când Ser Axell a vrut să te trimită la R'hllor. Schiță un zâmbet firav. Te miră?

— Da. Știe că nu sunt prietenul ei și al zeului roșu.

— Dar ești prietenul meu. Melisandre știe și asta. Îi făcu semn lui Davos să se apropie: Băiatul e bolnav, Maester Pylos îi pune lipitori.

— Băiatul? Se gândea la Devan, scutierul regelui. Fiul meu, sire?

— Devan? Un băiat bun. Seamănă mult cu tine. Eu despre bastardul lui Robert vorbeam, băiatul pe care l-am luat prizonier la Capătul Furtunii.

Edric Storm.

— Am vorbit cu el în Grădina lui Aegon.

— Așa cum a dorit ea. Așa cum a văzut.

Stannis oftă. Te-a fermecat băiatul? Are darul acesta. L-a moștenit de la tatăl său, îl are în sânge. Știe că este fiul regelui, dar preferă să uite că e bastard. Și îl venerează pe Robert, așa cum a făcut Renly când era tânăr. Fratele meu juca rolul de tată iubitor în timpul vizitelor sale la Capătul Furtunii și îi făcea daruri... săbii și ponei și mantii tivite cu blană. Mâna eunucului, toate. Băiatul umplea Fortăreața Roșie de mulțumiri, iar Robert râdea și îl întreba pe Varys ce mai trimisese anul acesta. Renly nu era nici el mai bun. A lăsat educația copilului pe seama castelanilor și a maesterilor și au căzut cu toții victime farmecelor lui. Penrose a ales să moară decât să renunțe la el. Regele scrâșni din dinți. Încă mă înfurie. Cum putea crede c-am să-i fac vreun rău băiatului? L-am ales pe Robert, nu-i așa? Când a venit ziua aceea grea, am ales sângele în locul onoarei.

Nu rostește numele băiatului. Asta îl stânjenea pe Davos peste măsură.

— Sper că micul Edric își va reveni curând.

Stannis flutură o mână, alungându-i îngrijorarea.

— E o răceală, nimic mai mult. Tușește, are frisoane și febră. Maester Pylos îl va pune curând pe picioare. Nu e nimic de capul băiatului, mă-nțelegi, dar în venele lui curge sângele fratelui meu. Ea spune că sângele unui rege are putere.

Davos nu trebuia să întrebe cine era *ea*. Stannis atinse Masa Pictată.

— Privește, Cavaler Ceapă. Regatul meu, moștenirea mea. Westerosul meu. Își trecu o mână peste hartă. Această discuție despre Cele Șapte Regate e o nebunie. Aegon a văzut asta cu trei sute de ani în urmă, când a stat chiar aici. Au pictat masa la porunca lui. Râuri și golfuri

au pictat, dealuri și munți, castele, orașe și târguri, lacuri, mlaștini și păduri... dar nici un hotar. Un singur regat, pentru un singur rege.

— Un singur rege, îl aprobă Davos. Un singur rege înseamnă pace.

— Voi face dreptate în Westeros. Un lucru pe care Ser Axell îl înţelege la fel de puţin cum înţelege războiul. Insula Cleștilor nu mi-ar aduce nici un folos... și era un plan mârșav, întocmai cum ai spus. Celtigar trebuie să plătească prețul trădării singur, în persoană. Și când voi domni peste regatul meu, îl va plăti. Fiecare va culege ce a semănat, de la cel mai înalt lord și până la ultimul șobolan. Și unii își vor pierde mai mult decât buricele degetelor, te asigur. Mi-au însângerat regatul și n-am să uit asta. Regele se întoarse de la masa pictată: În genunchi, Cavaler Ceapă.

— Înălţimea Ta?

— Pentru ceapa și peștele tău, te-am făcut cândva cavaler. Pentru asta, m-am hotărât să te ridic la rangul de lord.

Asta? Davos era năucit.

— Sunt mulţumit să-ţi fiu cavaler, Înălţimea Ta. N-aș ști cum să încep să mă port ca un lord.

— Foarte bine. Să te porţi ca un lord înseamnă să fii perfid. Am învăţat cu sudoare lecţia aceasta. Acum, *îngenunchează.* Îţi poruncește regele tău.

Davos îngenunche și Stannis scoase sabia lungă, *Aducătoarea de Lumină,* cum o numise Melisandre, sabia roșie a eroilor, scoasă din focurile care i-au mistuit pe cei șapte zei. Camera părea că se luminează pe măsură ce sabia ieșea din teacă. Oţelul avea o strălucire proprie, când portocalie, când galbenă, când roșie. Aerul pâlpâia în jurul ei și nici o nestemată nu fusese vreodată atât de

scânteietoare. Dar când Stannis îi atinse umărul cu ea, Davos nu simţi nimic diferit faţă de alte săbii.

— Ser Davos de Casa Seaworth, rosti regele, eşti supusul meu cinstit şi devotat, acum şi de-a pururi?

— Da, Înălţimea Ta.

— Şi juri să mă slujeşti cu credinţă câte zile vei trăi, să-mi dai sfatul tău cinstit şi să mi te supui fără şovăire, să-mi aperi drepturile şi regatul împotriva tuturor vrăjmaşilor, în bătălii mari şi mici, să-mi aperi oamenii şi să-mi pedepseşti duşmanii?

— Jur, Înălţimea Ta.

— Atunci, ridică-te, Davos Seaworth, ridică-te ca Lord de Rainwood, Amiral al Mării Înguste şi Mână a Regelui.

Pentru o clipă, Davos fu atât de uluit încât nu se putu mişca. *Astăzi-dimineaţă m-am trezit în temniţa lui.*

— Înălţimea Ta, nu poţi... Nu sunt omul potrivit să fiu Mâna Regelui.

— Nu există altul mai potrivit. Stannis vârî *Aducătoarea de Lumină* în teacă, îi întinse mâna lui Davos şi îl ridică în picioare.

— Obârşia mea e modestă, îi reaminti Davos. Un contrabandist parvenit. Lorzii tăi nu mă vor asculta niciodată.

— Atunci vom face noi lorzi.

— Dar... nu ştiu să citesc... nici să scriu...

— Maester Pylos îţi poate citi. Cât despre scris, ultima mea Mână şi-a semnat decapitarea. Nu-ţi cer altceva decât ceea ce mi-ai dat întotdeauna. Sinceritate. Loialitate. Supunere.

— Cu siguranţă că există vreun lord mai bun... mai mare...

Stannis pufni.

— Bar Emmon, băiatul ăla? Bunicul meu necredincios? Celtigar m-a părăsit, cel mai tânăr Velaryon are șase ani, iar cel mai tânăr Sunglass a plecat la Volantis, după ce i-am ars fratele. Făcu un gest nervos. Puțini oameni de nădejde mai sunt, asta e sigur. Ser Gilbert Farring încă apără pentru mine Capătul Furtunii, cu două sute de oameni devotați. Lordul Morrigen, Bastardul de la Cântecul Nopții, tânărul Chyttering, vărul meu Andrew... Dar nu mă încred în nici unul dintre ei așa cum mă încred în tine, lordul meu de Rainwood. Vei fi Mâna mea. Pe tine te vreau alături în bătălie.

Încă o bătălie va însemna sfârșitul pentru noi toți, gândi Davos. *Lordul Alester a văzut măcar asta destul de limpede.*

— Înălțimea Ta mi-a cerut sfatul cinstit. Sincer, atunci... ne lipsește forța pentru o nouă bătălie împotriva Lannisterilor.

— Despre marea bătălie vorbește Luminăția Sa, se auzi un glas de femeie, încărcat de accentele estului. Melisandre stătea în dreptul ușii, înveșmântată în mătăsuri roșii și satin sclipitor, ținând în mâini un vas de argint acoperit. Aceste mici războaie sunt doar o joacă de copii pe lângă ceea ce va să vină. Cel al cărui nume nu poate fi rostit își desfășoară puterea, Davos Seaworth, o putere peste măsură de cumplită, nefastă și violentă. Se apropie frigul și noaptea fără sfârșit. Așează vasul de argint pe Masa Pictată. Dacă nu cumva oamenii adevărați găsesc curajul să i se opună. Oameni cu inima de foc.

Stannis pironi cu privirea vasul de argint.

— Melisandre mi-a arătat, Lord Davos. În flăcări.

— Ai văzut cu ochii tăi, sire? Lui Stannis Baratheon nu-i stătea în fire să mintă când

venea vorba despre asemenea lucruri.

— Cu ochii mei. După bătălie, când eram pierdut în disperare, Lady Melisandre m-a rugat să mă uit în focul din cămin. Hornul trăgea cu putere și din foc se ridicau fărâme de cenușă. Le-am privit, simțindu-mă pe jumătate nebun, dar ea m-a rugat să privesc mai atent și... cenușa era albă, ridicându-se în valuri, dar dintr-odată, cobora parcă. *Zăpadă,* m-am gândit. Apoi scânteile din aer păreau să se rotească, să se transforme în cercuri de torțe, și priveam prin foc, jos, către un munte, într-o pădure. Tăciunii au devenit oameni în negru în spatele torțelor și prin zăpadă se mișcau siluete. Cu toată căldura focului, am simțit un frig atât de năprasnic încât am început să tremur și atunci imaginea a dispărut, focul rămânând doar un foc. Dar ceea ce am văzut a fost real. Mi-aș pune zălog regatul pentru asta.

— Și ai făcut-o, zise Melisandre.

Convingerea din glasul regelui îl înspăimânta pe Davos până în măduva oaselor.

— Un munte în pădure... siluete în zăpadă... nu...

— Înseamnă că războiul a început, îi explică Melisandre. Nisipul se scurge în clepsidră mai repede acum și ceasul omului pe pământ va bate în curând. Trebuie să acționăm cu îndrăzneală, altfel nu mai avem nici o speranță. Westerosul trebuie să se unească sub unicul, adevăratul lui rege, prințul promis, Lordul Pietrei Dragonului, alesul lui R'hllor.

— R'hllor a făcut o alegere ciudată, atunci. Regele se strâmbă, ca și cum ar fi gustat ceva acru. De ce eu și nu frații mei? Renly cu piersica lui. În visele mele, văd sucul șiroindu-i din gură și sângele din gâtlej. Dacă și-ar fi făcut datoria alături de fratele său, l-am fi zdrobit pe Lordul

Tywin. O victorie de care până și Robert ar fi putut fi mândru. Robert... Scrâșni din dinți, îmi apare și el în vise. Râzând. Bând. Fălindu-se. Acestea erau lucrurile la care se pricepea cel mai bine. Acestea și lupta. Nu l-am întrecut niciodată la nimic. Stăpânul Luminii ar fi trebuit să-l facă pe el campionul său. De ce eu?

— Pentru că ești un om drept, răspunse Melisandre.

— Un om drept. Stannis atinse cu un deget capacul vasului de argint. Cu lipitori.

— Da, zise Melisandre, dar trebuie să-ți mai spun o dată, nu aceasta e calea.

— Ai jurat că va merge. Regele părea furios.

— Și da... și nu.

— Care?

— Amândouă.

— Vorbește-mi limpede, femeie.

— Când focurile vor vorbi mai deslușit, așa voi face și eu. Flăcările arată adevărul, dar nu e întotdeauna ușor de văzut. Rubinul mare de la gâtul ei sorbea foc din strălucirea mangalului. Dă-mi băiatul, Înălțimea Ta. E calea cea mai sigură. Cea mai bună. Dă-mi-l și am să trezesc dragonul de piatră.

— Ți-am mai spus, nu.

— E doar un băiat oarecare, pe lângă toți băieții din Westeros și toate fetele. Pe lângă toți copiii care ar putea fi născuți vreodată, în toate regatele din lume.

— Băiatul e nevinovat.

— Băiatul ți-a pângărit patul conjugal, altfel ai avea, cu siguranță, propriii tăi fii.

— *Robert* a făcut asta. Nu băiatul. Fiica mea ține la el. Și ea e sânge din sângele meu.

— Sângele fratelui tău, zise Melisandre. Sângele unui rege. Doar sângele regesc poate deștepta dragonul de piatră.

Stannis scrâșni din dinți.

— Nu vreau să mai aud nimic. S-a terminat cu dragonii. Targaryenii au încercat să-i aducă înapoi de zeci de ori. Și s-au făcut de râs, ori s-au făcut cadavre. Ai lipitorile. Fă-ți treaba.

Melisandre își plecă bățoasă fruntea și spuse:

— Cum poruncește regele meu. Ridicându-și mâneca stângă cu mâna dreaptă, aruncă un pumn de praf în mangal. Cărbunii vâjâiră. În timp ce flăcări palide se ridicau deasupra lor, femeia roșie luă vasul de argint și i-l duse regelui. Davos o privi ridicând capacul. Dedesubt, se aflau trei lipitori negre, mari, pline de sânge.

Sângele băiatului, înțelese Davos. *Sânge regesc.* Stannis întinse o mână și degetele i se închiseră în jurul unei lipitori.

— Rostește numele, porunci Melisandre. Lipitoarea se zvârcolea în pumnul regelui, încercând să se prindă de unul dintre degete.

— Uzurpatorul, spuse el. Joffrey Baratheon. Când aruncă lipitoarea în foc, aceasta se răsuci printre cărbuni ca o frunză de toamnă și se aprinse.

Stannis o luă pe a doua.

— Uzurpatorul, spuse el, mai tare de data acesta. Balon Greyjoy. Aruncă lipitoarea în mangal, cu o mișcare ușoară și carnea se despică și trosni. Sângele țâșni, sâsâind și fumegând.

Ultima lipitoare era în mâna regelui. Pe aceasta o cercetă o clipă, în timp ce i se răsucea între degete.

— Uzurpatorul, spuse el, în cele din urmă. Robb Stark. Și o aruncă în flăcări.

JAIME

Baia Harrenhalului era o încăpere scundă, întunecoasă și plină de aburi, în care erau îngrămădite bazine mari de piatră. Când îl conduseră pe Jaime înăuntru, o găsiră pe Brienne așezată într-unul dintre ele, frecându-și brațul aproape cu furie.

— Nu așa de tare, fătucă, îi strigă Jaime. O să-ți julești pielea.

Brienne aruncă peria și își acoperi sfârcurile cu mâinile aproape la fel de mari ca ale lui Sandor Clegane. Mugurii micuți, ascuțiți, pe care se grăbise atât să-i ascundă, ar fi arătat mai firesc pe trupul unei fetițe de zece ani decât pe pieptul ei mare, musculos.

— Ce faci aici? se răsti ea.

— Lordul Bolton insistă să iau masa cu el, dar a omis să-mi invite puricii. Jaime îl trase de mânecă pe străjer, cu mâna stângă: Ajută-mă să-mi scot zdrențele astea împuțite. Cu o singură mână, nu putea nici să-și desfacă pantalonii. Bărbatul se supuse. Fără tragere de inimă, dar se supuse. Acum, lasă-ne, zise Jaime când hainele sale zăceau morman pe podeaua de piatră. Domnița de Tarth nu vrea ca unul de teapa ta să caște gura la sfârcurile ei. Arătă cu ciotul mâinii drepte către femeia cu fața ascuțită care se îngrijea de Brienne: Și tu. Așteaptă afară. Nu e decât ușa aia și fătuca e prea mare să încerce să se strecoare pe horn.

Obișnuința supunerii avea rădăcini adânci. Femeia ieși în urma străjerului, lăsându-le baia celor doi. Bazinele erau destul de mari ca să

încapă în ele șase sau șapte oameni, după moda Orașelor Libere, astfel că Jaime intră lângă Brienne, trecând încet, cu greu, peste marginea bazinului. Ambii ochii îi erau deschiși, dar cel drept îi rămăsese puţin umflat, în pofida lipitorilor lui Qyburn. Jaime se simţea de o sută de ani, ceea ce era cu mult mai bine decât când venise la Harrenhal.

Brienne se retrase din faţa lui.

— Mai sunt și alte bazine.

— Ăsta îmi convine de minune. Cu băgare de seamă, se cufundă până la bărbie în apa aburind. Nu te teme, fătucă. Coapsele tale sunt purpurii și verzi și nu mă interesează ce ai între ele. Fu nevoit să-și sprijine braţul drept de margine, căci Qyburn îl atenţionase să-și păstreze bandajul uscat. Simţea cum picioarele i se relaxează, dar capul i se învârtea. Dacă leșin, scoate-mă. Nici un Lannister nu s-a mai înecat în baie și n-am de gând să fiu primul.

— De ce mi-ar păsa mie cum mori tu?

— Ai făcut un jurământ solemn. Zâmbi, când văzu roșeaţa ridicându-se pe coloana groasă, albă, a gâtului ei. Brienne îi întoarse spatele. Tot fecioară sfielnică? Ce anume îţi închipui că n-am văzut la viaţa mea? Întinse mâna după peria pe care ea o aruncase, o prinse cu degetele și începu să-și frece trupul, la întâmplare. Chiar și asta îi era greu, incomod. *Mâna mea stângă nu e bună de nimic.*

Cu toate acestea, apa se înnegrea pe măsură ce murdăria întărită se înmuia, desprinzându-i-se de piele. Fetișcana stătea cu spatele la el, cu umerii ei mari aduși în faţă și încordaţi.

— Priveliștea ciotului meu te tulbură într-atât? întrebă Jaime. Ar trebui să fii mulţumită. Mi-am pierdut mâna cu care l-am omorât pe rege. Mâna care l-a azvârlit pe băiatul Stark de

pe fereastra aia. Mâna pe care o furișam între coapsele surorii mele, ca s-o încălzesc. Îi vârî ciotul în față. Nu e de mirare că Renly a murit, dacă l-ai păzit tu.

Brienne sări în picioare, ca trăsnită, stârnind un val de apă fierbinte. Când ieși, Jaime îi zări o clipă desișul blond din locul unde i se întâlneau coapsele. Era mult mai păroasă decât sora lui. În mod inexplicabil, își simți mădularul întărindu-se în apa fierbinte. *Acum știu că am fost prea mult timp departe de Cersei.* Își întoarse privirea, deranjat de reacția trupului său.

— Nu meritai asta, mormăi el. Sunt un bărbat mutilat și amărât. Iartă-mă, fătucă. M-ai apărat ca un bărbat și mai bine decât cei mai mulți.

Brienne își înveli goliciunea într-un prosop.

— Îți râzi de mine?

Asta îl irită din nou.

— Ești grea de cap? A fost o scuză. Am obosit să mă cert cu tine. Ce-ai zice să facem un armistițiu?

— Armistițiile se clădesc pe încredere. Vrei să am încredere...

— În Regicid, da. În sperjurul care l-a ucis pe bietul Aerys Targaryen. Jaime pufni. Nu pentru Aerys am eu remușcări, ci pentru Robert. „Am auzit că ți se spune Regicidul", mi-a zis la ospățul din ziua încoronării sale. „Numai să nu te gândești să-ți faci un obicei din asta." Și a râs. Cum se face că nimeni nu-l numește pe Robert sperjur? A sfârtecat regatul, dar tot eu sunt cel cu onoarea de rahat.

— Robert a făcut tot ce-a făcut din dragoste. Apa șiroia pe picioarele Briennei, băltind pe podea.

— Robert a făcut tot ce-a făcut din mândrie,

pentru coapsele unei femei sau pentru un chip drăgălaș. Jaime strânse un pumn... sau l-ar fi strâns, dacă ar fi avut mână. Durerea îi străpunse brațul, crudă ca un hohot de râs.

— A plecat să-și salveze regatul, insistă ea.

Să salveze regatul.

— Știai că fratele meu a dat foc Apei Negre? Focul sălbatic arde pe apă. Aerys s-ar fi scăldat în el, dacă ar fi cutezat. Targaryenii erau cu toții înnebuniți după foc. Jaime se simțea amețit. *Să fie căldura de aici, sângele meu clocotitor sau ultima răbufnire a febrei? Nu sunt în apele mele.* Se cufundă încet, până când apa îi ajunse la bărbie. Mi-am murdărit mantia albă... Purtam armura mea aurie în ziua aceea, dar...

— Armura aurie? Glasul ei suna îndepărtat, abia auzit.

Plutea pe valul căldurii, al amintirilor.

— După ce grifonii dansatori au pierdut Bătălia Clopotelor, Aerys l-a exilat. *De ce îi povestesc acestei copile urâte, ridicole?* În cele din urmă, și-a dat seama că Robert nu era un lord oarecare, pe care să-l zdrobești în treacăt, ci cea mai mare amenințare cu care se confruntase Casa Targaryen de la Daemon Blackfyre încoace. Regele i-a reamintit lui Lewyn Martell cu nerușinare că Elia e în mâinile lui și l-a trimis să preia comanda celor zece mii de dornisheni care veneau pe drumul regelui. Jon Darry și Barristan Selmy s-au dus la Septul de Piatră să adune câți grifoni reușeau, iar Prințul Rhaegar s-a întors de la sud și l-a convins pe tatăl lui să-și înghită mândria și să-l cheme pe tatăl meu. Dar nici un corb nu s-a întors de la Casterly Rock și asta l-a făcut pe rege și mai temător. Vedea trădători peste tot, iar Varys era întotdeauna lângă el, să-i arate câte unul care îi scăpase. Așadar, Înălțimea Sa a

poruncit alchimiștilor să împânzească Debarcaderul Regelui de ascunzători cu foc sălbatic. Sub Septul lui Baelor și sub bordeiele din Fundătura Puricilor, sub grajduri și magazii, la toate cele șapte porți, până și în beciurile Fortăreței Roșii.

Totul a fost făcut în cea mai mare taină de o mână de maeștri piromanți. Nu aveau încredere nici măcar în propriii lor ucenici, să-i ajute. Ochii reginei erau închiși de ani de zile, iar Rhaegar era ocupat cu oastea. Dar noua Mână a lui Aerys, care ținea ghioaga și pumnalul, nu era cu totul neghioabă, așa că, văzându-i pe Rossart, Belis și Garigus venind și plecând zi și noapte, a devenit bănuitor. Chelsted, așa îl chema. Lordul Chelsted. Jaime își amintise dintr-odată, în timp ce povestea. Îl consideram un laș, dar în ziua în care l-a înfruntat pe Aerys a găsit pe undeva un strop de curaj. A făcut tot ce a putut să-l convingă să se răzgândească. I-a adus argumente, a glumit, a amenințat și, în cele din urmă, l-a implorat. Când a văzut că nu reușește nici așa, și-a scos colanul și l-a aruncat pe podea. Aerys l-a ars de viu pentru asta, iar colanul l-a agățat de gâtul lui Rossart, piromantul său preferat. Omul care l-a prăjit pe Lordul Rickard Stark în propria-i armură. Și în tot acest timp, eu am stat la picioarele Tronului de Fier, în platoșa mea albă, nemișcat ca un mort, păzindu-mi stăpânul și toate prețioasele sale secrete.

Vezi tu, Frații mei Jurați erau cu toții plecați, dar lui Aerys îi plăcea să mă țină pe aproape. Eram fiul tatălui meu, așa că nu avea încredere în mine. Voia să fiu acolo unde Varys putea să stea cu ochii pe mine zi și noapte. Așa că am auzit totul. Jaime își amintea cum ochii lui Rossart străluceau când își desfășura hărțile să

le arate unde trebuie ascunsă *substanța*. Garigus și Belis erau la fel.

Rhaegar s-a întâlnit cu Robert la Trident și știi ce s-a întâmplat acolo. Când vestea a ajuns la curte, Aerys a trimis-o pe regină la Piatra Dragonului, împreună cu Prințul Viserys. Prințesa Elia ar fi vrut să plece și ea, dar el i-a interzis. Îi intrase cumva în cap că Prințul Lewyn l-a trădat pe Rhaegar la Trident, dar credea că poate să păstreze loialitatea regatului Dorne atât timp cât Elia și Aegon erau în mâinile lui. *Trădătorii îmi vor orașul,* l-am auzit spunându-i lui Rossart, *dar nu le voi da decât cenușă. Robert n-are decât să fie rege peste oase înnegrite și carne friptă.* Targaryenii nu-și îngroapă niciodată morții, îi ard. Aerys avea de gând să aibă cel mai măreț rug funerar. Deși, la drept vorbind, nu cred că se aștepta cu adevărat să moară. Ca și Aerion Brightfire, înaintea lui, Aerys credea că focul îl va transforma... că se va ridica din morți, reîntrupat în dragon și își va preschimba toți dușmanii în cenușă.

Ned Stark gonea spre sud, în avangarda lui Robert, dar oștirile tatălui meu au ajuns primele în oraș. Pycelle l-a convins pe rege că Păzitorul său de la Vest a venit să-l apere, astfel că a deschis porțile. A fost singura dată când ar fi trebuit să-i dea ascultare lui Varys și l-a ignorat. Tatăl meu se ținuse deoparte, cugetând la toate relele pe care i le făcuse Aerys, și a hotărât că Lannisterii trebuie să fie de partea învingătorilor. Tridentul l-a determinat să ia o decizie.

Mie mi-a revenit sarcina să apăr Fortăreața Roșie, dar știam că eram pierduți. I-am trimis solie lui Aerys, cerându-i permisiunea să fac o înțelegere. Omul meu s-a întors cu o poruncă regală. *Adu-mi capul tatălui tău, dacă nu ești*

trădător. Aerys nu voia nici un compromis. Lordul Rossart era cu el, mi-a spus mesagerul. Știam ce însemna *asta*.

Când am dat de Rossart, era îmbrăcat ca un oștean de rând, grăbindu-se către poarta din spate. Pe el l-am ucis primul. Pe urmă l-am omorât pe Aerys, înainte să poată găsi pe altcineva care să-i ducă mesajul către piromanți. După mai multe zile, i-am găsit și pe ceilalți și i-am omorât. Relis mi-a oferit aur, iar Garigus mi-a cerut îndurare. Ei, bine, o sabie e mai îndurătoare decât focul, dar nu cred că Garigus a apreciat bunătatea pe care i-am arătat-o.

Apa se răcise. Când Jaime deschise ochii, se pomeni holbându-se la ciotul mâinii sale drepte. *Mâna care m-a făcut Regicid*. Țapul îi răpise și gloria, și ocara, ambele deodată. *Lăsându-mi ce? Ce sunt acum?*

Fetișcana arăta caraghios, strângându-și prosopul la pieptu-i pipernicit, cu picioarele albe și groase înfipte dedesubt.

— Povestea mea te-a amuțit? Haide, înjură-mă sau sărută-mă sau fă-mă mincinos. *Ceva!*

— Dacă e adevărat, cum de nu știe nimeni?

— Cavalerii Gărzii Regale jură să păstreze secretele regelui. Ai vrea să-mi încalc jurământul? Jaime râse. Crezi că nobilul Lord al Winterfellului a vrut să-mi asculte umilele explicații? Un om atât de onorabil! N-a trebuit decât să se uite la mine ca să mă declare vinovat. Jaime se ridică în picioare, clătinându-se, cu apa șiroindu-i pe piept. Cu ce drept judecă un lup leul? *Cu ce drept?* Un tremur violent îi cuprinse trupul și, încercând să iasă, își izbi ciotul de marginea bazinului.

Durerea îl străpunse ca un fior... și dintr-odată, baia se învârtea. Brienne îl prinse înainte

să cadă. Braţul îi era înfiorat, ud și rece, dar era puternică și mai gingașă decât ar fi crezut Jaime. *Mai gingașă decât Cersei,* gândi el, în timp ce îl ajuta să iasă din apă, cu picioarele șovăielnice, ca un mădular fleșcăit.

— *Străjerii* o auziră pe fătucă strigând. Regicidul!

Jaime, gândi el, *mă cheamă Jaime.*

Când își recăpătă cunoștința, zăcea pe podeaua udă, cu străjerii, fetișcana și Qyburn aplecaţi deasupra lui, cu fețe îngrijorate. Brienne era goală, dar părea că uitase asta pentru moment.

— Căldura din baie e de vină, le spunea Maester Qyburn. *Nu, nu e maester, i-au luat colanul.* În plus, încă mai are otravă în sânge și e prost hrănit. Ce-i daţi de mâncare?

— Viermi, pișat și vomă cenușie, sugeră Jaime.

— Pâine uscată, apă și terci, susţinu străjerul. Dar abia se atinge de ele. Ce ar trebui să facem cu el?

— Ștergeţi-l, îmbrăcaţi-l și duceţi-l unde trebuie să fie, răspunse Qyburn. Lordul Bolton insistă să cineze cu el diseară. Nu mai e mult timp.

— Aduceţi-mi haine curate pentru el, zise Brienne. Mă ocup eu să fie spălat și îmbrăcat.

Ceilalţi fură cu toţii nespus de bucuroși să-i dea ei această sarcină. Îl ridicară în picioare și îl așezară pe o bancă de piatră, lângă perete. Brienne se îndepărtă să-și recupereze prosopul și se întoarse cu o perie aspră, să-l cureţe până la capăt. Unul dintre străjeri îi dădu un brici să-i radă barba. Qyburn se întoarse cu rufărie de corp, pantaloni curaţi, negri, de lână, o tunică verde, largă, și un surtuc de piele care se lega în față. Jaime se simţea mai puţin ameţit, dar nu

mai puțin stângaci. Cu ajutorul fetișcanei, reuși să se îmbrace.

— Acum nu mai am nevoie decât de o oglindă de argint.

Măștile Însângerate aduseseră haine curate și pentru Brienne: o rochie roz, pătată, de satin și o cămașă de pânză, pe dedesubt.

— Îmi pare rău, domniță. Acestea au fost singurele haine femeiești din Harrenhal destul de mari ca să te încapă.

Se dovedi îndată că rochia fusese croită pentru cineva cu brațe mai subțiri, picioare mai scurte și sâni mult mai mari. Dantela delicată din Myr nu reușea să ascundă vânătăile care acopereau pielea Briennei. Una peste alta, rochia o făcea să arate grotesc. *Are umeri mai largi decât mine și gâtul mai gros,* gândi Jaime. Nici rozul nu era o culoare care s-o avantajeze. Zeci de glume răutăcioase îi răsăriră în minte, dar de data aceasta, le păstră acolo. Era mai bine să n-o înfurie: cu o singură mână, nu se putea pune cu ea.

Qyburn adusese și o carafă.

— Ce este? vru să știe Jaime, când maesterul fără colan îl îndemnă să bea.

— Lemn dulce înmuiat în oțet, cu miere și cuișoare. Îți va da putere și îți va limpezi capul.

— Adu-mi poțiunea care face să-ți crească mâini noi, zise Jaime. Pe aceea o vreau.

— Bea, zise Brienne fără să zâmbească, iar el se supuse.

Trecu o jumătate de oră până când se simți destul de puternic ca să se ridice în picioare. După căldura jilavă a sălii de baie, simți aerul de afară ca o palmă peste față.

— Stăpânul l-o fi așteptând deja, îi zise lui Qyburn un străjer. Și pe ea. Trebuie să-l ajut să meargă?

— Încă mai pot să umblu. Brienne, dă-mi brațul. Apucând-o strâns, Jaime îi lăsă să se țină după el, străbătând curtea către o sală imensă și prăfoasă, mai mare chiar decât sala tronului de la Debarcaderul Regelui. De-a lungul zidurilor erau aliniate șemineuri, câte unul la fiecare trei metri, mai multe decât putea număra, dar nici un foc nu fusese aprins, astfel că frigul îți pătrundea în oase. O duzină de lăncieri în mantii de blană străjuiau ușile și treptele care duceau către cele două galerii de deasupra. Iar în mijlocul acelei vaste pustietăți, la o masă de lemn, înconjurată de ceea ce părea a fi o imensă dușumea netedă de scânduri, Lordul Dreadfortului aștepta, însoțit doar de un paharnic.

— Stăpâne, zise Brienne, când ajunseră în fața lui.

Ochii lui Roose Bolton erau mai palizi decât laptele și mai întunecați decât piatra, iar glasul îi era catifelat ca pânza de păianjen.

— Mă bucur, ser, că te simți destul de bine ca să răspunzi invitației mele. Domniță, ia loc, te rog. Cu un gest larg, arătă către masa încărcată de brânzeturi, pâine, carne rece și fructe. Doriți vin roșu sau alb? Dintr-o recoltă mediocră, mă tem. Ser Amory a secat beciurile Doamnei Whent aproape în întregime.

— Sper că l-ai omorât pentru asta. Jaime se strecură repede pe locul indicat, ca Bolton să nu observe cât de slăbit era. Vinul alb e pentru Casa Stark. Eu voi bea vin roșu, ca un bun Lannister.

— Eu aș prefera apă, zise Brienne.

— Elmar, roșu pentru Ser Jaime, apă pentru Lady Brienne și vin cu mirodenii pentru mine. Bolton concedie escortele, fluturând o mână, iar oamenii se retraseră în grabă, pe tăcute.

Din obișnuință, Jaime întinse mâna dreaptă după vin. Ciotul clătină pocalul, împroșcând stropi roșii pe bandajele de pânză și silindu-l să apuce cupa cu mâna cealaltă înainte să cadă, dar Bolton alese să nu-i observe stângăcia. Omul Nordului se servi cu o prună uscată și o înghiți, cu mușcături mici, puternice.

— Trebuie să le guști, Ser Jaime. Sunt cât se poate de dulci și îți pun mațele în mișcare. Lordul Vargo le-a luat dintr-un han, înainte să-i dea foc.

— Mațele mele se mișcă destul de bine, țapul ăla nu e lord, iar prunele tale uscate nu mă interesează nici pe jumătate cât intențiile pe care le ai.

— În privința ta? Un zâmbet ușor atinse buzele lui Roose Bolton. Ești un trofeu primejdios, ser. Semeni discordie oriunde te duci. Chiar și aici, în căminul meu fericit de la Harrenhal. Glasul îi era cu un firicel mai mult decât o șoaptă. Și la Riverrun, se pare. Știi că Edmure Tully a oferit o mie de dragoni de aur pentru recapturarea ta?

Atâta tot?

— Sora mea va plăti de zece ori pe atât.

— Oare? Din nou zâmbetul acela, o clipă, apoi dispăru la fel de repede. Zece mii de dragoni e o sumă exorbitantă. Desigur, mai e de luat în considerare și oferta Lordului Karstark. Promite mâna fiicei sale celui care îi aduce capul tău.

— Lasă-l pe țap s-o capete peste fund, zise Jaime.

Bolton râse pe înfundate.

— Harrion Karstark era prizonier aici când am luat castelul, știai? I-am dat toți oamenii de la Karhold pe care îi mai aveam cu mine și l-am trimis cu Glover. Sper sincer că nu i s-a

întâmplat nimic rău la Duskendale... altfel Alys Karstark ar fi tot ce a mai rămas din urmașii Lordului Rickard. Alese o altă prună. Din fericire pentru tine, n-am nevoie de nevastă. M-am însurat cu Lady Walda Frey cât am fost la Gemeni.

— Frumoasa Walda? Neîndemânatic, Jaime încerca să țină pâinea cu ciotul, rupând-o cu mâna stângă.

— Grasa Walda. Lordul Frey mi-a oferit ca zestre greutatea miresei mele în argint, așa că am ales în consecință. Elmar, rupe niște pâine pentru Ser Jaime.

Băiatul smulse o bucată cât pumnul de la un capăt al pâinii și i-o întinse lui Jaime. Brienne rupse un colț pentru sine.

— Lord Bolton, zise ea, se spune că intenționezi să-i dai Harrenhalul lui Vargo Hoat.

— Acesta a fost prețul lui, răspunse Lordul Bolton. Lannisterii nu sunt singurii care își plătesc datoriile. Oricum, trebuie să plec curând. Edmure Tully se va căsători cu Lady Roslin Frey, la Gemeni, și regele meu îmi poruncește să fiu prezent.

— *Edmure* se însoară? se miră Jaime. Nu Robb Stark?

— Înălțimea Sa, Regele Robb, e căsătorit. Bolton scuipă un sâmbure de prună în palmă și îl puse deoparte. Cu o Westerling de la Crag. Am auzit că o cheamă Jeyne. Trebuie că o cunoști, ser. Tatăl ei este purtătorul de flamuri al tatălui tău.

— Tatăl meu are o mulțime de purtători de flamuri și cei mai mulți au fiice. Jaime întinse mâna după pocal, încercând să și-o amintească pe această Jeyne. Casa Westerling e o casă veche, cu mai multă mândrie decât putere.

— Nu poate fi adevărat, se împotrivi Brienne. Regele Robb a promis că se însoară cu o fată din familia Frey. Nu și-ar încălca niciodată legământul, el...

— Înălțimea Sa e un băiat de șaisprezece ani, zise Roose Bolton cu blândețe. Și ți-aș mulțumi dacă nu mi-ai pune cuvântul la îndoială, domniță.

Lui Jaime aproape că îi era milă de Robb Stark. *A câștigat războiul pe câmpul de lupta și l-a pierdut în dormitor, bietul nătărău.*

— Cum i se pare Lordului Walder să mănânce păstrăv în loc de lup? întrebă el.

— O, păstrăvul e gustos. Bolton ridică un deget palid către paharnic. Deși bietul meu Elmar e frustrat. Trebuia să se însoare cu Arya Stark, dar socrul Frey n-a avut de ales decât să rupă logodna când Regele Robb l-a trădat.

— Despre Arya Stark se aude ceva? Brienne se aplecă. Lady Catelyn se temea că... E încă în viață?

— O, da, răspunse Lordul Dreadfortului.

— Știi ceva despre asta, lordul meu?

Roose Bolton ridică din umeri.

— Arya Stark a fost pierdută o vreme, dar acum a fost găsită. Vreau s-o văd întoarsă în Nord, vie și nevătămată.

— Pe ea și sora ei, amândouă, zise Brienne. Tyrion Lannister ne-a promis ambele fete în schimbul fratelui său.

Asta păru să-l amuze pe Lordul Dreadfortului.

— Domniță, nu ți-a spus nimeni? Lannisterii mint.

— Asta e o insultă la adresa Casei mele? Jaime luă cuțitul de brânză cu mâna lui bună. Un vârf rotunjit și bont, zise el, trecându-și degetul mare peste tăișul lamei, dar poate să-ți

străpungă ochiul. Broboane de sudoare îi acopereau fruntea. Nu putea decât să spere că nu arăta pe cât de neputincios se simțea.

Micul zâmbet al Lordului Bolton îi vizită din nou, în treacăt, buzele.

— Vorbești cu îndrăzneală pentru un om care are nevoie de ajutor ca să-și rupă pâinea. Străjerii mei sunt în preajmă, îți reamintesc.

— În preajmă și la o mie de leghe depărtare. Jaime aruncă o privire peste imensa întindere a sălii. Până ce ajung la noi, vei fi la fel de mort ca Aerys.

— Nu-i deloc politicos să-ți amenințți gazda lângă brânza și măslinele pe care ți le-a pus pe masă, îl dojeni Lordul Bolton. În Nord, legile ospitalității sunt încă sacre.

— Sunt prizonier aici, nu oaspete. Țapul tău mi-a tăiat mâna. Dacă ai impresia că niște prune uscate mă pot face să trec asta cu vederea, te înșeli amarnic.

Vorbele lui îl luară pe nepregătite pe Roose Bolton.

— Poate că mă înșel. Poate că ar trebui să te fac cadou de nuntă lui Edmure Tully... sau să-ți zbor capul, așa cum a făcut sora ta cu Eddard Stark.

— Nu te-aș sfătui. Casterly Rock nu uită ușor.

— Mii de kilometri de munte, ser, și de mlaștină se întind între zidurile mele și piatra ta. Dușmănia Lannisterilor înseamnă prea puțin pentru Bolton.

— Prietenia Lannisterilor ar putea însemna mult. Jaime credea că știe jocul pe care îl jucau acum. *Dar oare fătuca îl știe și ea?* Nu îndrăznea s-o privească, să vadă.

— Nu sunt convins că sunteți genul de prieteni pe care și i-ar dori un om înțelept.

Roose Bolton îi făcu semn băiatului să se apropie: Elmar, taie-le oaspeților noștri o felie de friptură.

Brienne fu servită prima, dar nu schiță nici un gest să mănânce.

— Lordul meu, spuse ea, Ser Jaime va fi dat în schimbul fiicelor Doamnei Catelyn. Trebuie să ne eliberezi ca să ne vedem de drum.

— Corbul venit de la Riverrun spunea despre o evadare, nu despre un schimb. Și dacă ai ajutat acest prizonier să evadeze, te faci vinovată de trădare, domniță.

Fetișcana voinică se ridică în picioare:

— O slujesc pe Lady Stark.

— Iar eu îl slujesc pe Regele Nordului. Sau pe Regele Care a Pierdut Nordul, așa cum îl numesc unii acum. Care n-a dorit niciodată să-l redea pe Jaime Lannisterilor.

— Stai jos și mănâncă, Brienne, o îndemnă Jaime, în timp ce Elmar așeza în fața lui o felie de friptură neagră și însângerată. Dacă Bolton ar avea de gând să ne omoare, nu și-ar irosi prețioasele prune pe noi, primejduindu-și mațele. Se uită la carne și-și dădu seama că nu avea cum s-o taie cu o singură mână. *Acum valorez mai puțin decât o fată,* gândi el. *Țapul a echilibrat târgul, deși mă îndoiesc că Lady Catelyn îi va mulțumi când Cersei îi va înapoia progeniturile în aceeași stare.* Gândul îl făcu să rânjească. *Tot eu voi fi învinuit și pentru asta, pun rămășag.*

Roose Bolton își tăie carnea metodic, lăsând sângele să-i inunde farfuria.

— Lady Brienne, ai să te așezi dacă-ți spun că sper să-l lase pe Jaime să-și continue drumul, întocmai cum doriți tu și Lady Catelyn?

— Eu... Ne trimiți mai departe? Fetișcana părea neîncrezătoare, dar se așează. Asta e bine,

lordul meu.

— Da, e bine. Totuși, Lordul Vargo mi-a creat o mică... problemă. Își întoarse ochii spălăciți către Jaime: Știi de ce ți-a tăiat Hoat mâna?

— Îi place să taie mâini. Pânza care acoperea ciotul lui Jaime era pătată de sânge și vin. Îi place și să taie picioare. Nu pare să aibă nevoie de vreun motiv.

— Și totuși, a avut unul. Hoat e mai șiret decât pare. Nimeni nu stă la comanda Bravilor Camarazi atâta vreme dacă nu are niscaiva minte în cap. Bolton înțepă o bucată de carne cu vârful pumnalului, și-o vârî în gură, mestecă pe îndelete, înghiți. Lordul Vargo a abandonat Casa Lannister fiindcă i-am oferit Harrenhalul. O recompensă de o mie de ori mai mare decât putea spera de la Lordul Tywin. Străin fiind de Westeros, nu știa că răsplata era otrăvită.

— Blestemul lui Harren cel Negru, îl luă Jaime în răspăr.

— Blestemul lui Tywin Lannister. Bolton întinse pocalul și Elmer îl reumplu în tăcere. Țapul nostru ar fi trebuit să se consulte cu cei din casele Tarbeck sau Reyne. Astfel ar fi știut cum tratează trădarea nobilul tău tată.

— Nu există nici un Tarbeck și nici un Reyne, zise Jaime.

— Tocmai asta voiam să spun. Lordul Vargo a sperat, fără îndoială, că Lordul Stannis va triumfa la Debarcaderul Regelui și apoi îl va pune în posesia acestui castel, în semn de recunoștință pentru micul rol pe care l-a jucat în prăbușirea Casei Lannister. Râse înfundat. Mă tem că știe puține și despre Stannis Baratheon. Poate i-ar fi dat Harrenhalul pentru serviciile lui... dar i-ar fi dat și un ștreang pentru crimele lui.

— Un ștreang e mai blând decât ceea ce va căpăta de la tatăl meu.

— Acum și-a dat și el seama de asta. Cu Stannis înfrânt și Renly mort, doar victoria Casei Stark îl mai poate scăpa de răzbunarea Lordului Tywin, dar șansele ca asta să se întâmple devin pe zi ce trece mai slabe.

— Regele Robb a câștigat fiecare bătălie, zise hotărâtă Brienne, loială până la înverșunare, atât cu fapta, cât și cu vorba.

— A câștigat fiecare bătălie, în timp ce a pierdut Casele Frey și Karstark, Winterfellul și Nordul. Păcat că lupul e atât de tânăr. Toți băieții de șaisprezece ani se cred nemuritori și invincibili. Un bărbat mai vârstnic ar pleca genunchiul, mă gândesc. După un război vine întotdeauna o pace, iar cu pacea vine iertarea... pentru cei ca Robb Stark, cel puțin. Nu pentru cei de teapa lui Vargo Hoat. Bolton îi oferi lui Jaime un mic zâmbet. Ambele părți s-au folosit de el, dar nici una nu va vărsa o lacrimă la moartea lui. Bravii Camarazi n-au luptat în Bătălia de la Apa Neagră, dar au murit, oricum, acolo.

— Mă vei ierta dacă n-am să plâng?

— N-ai pic de milă pentru sărmanul nostru țap năpăstuit? Ah, dar zeii trebuie... altfel de ce să te trimită în mâinile lui? Bolton mestecă o altă bucată de carne. Karholdul e mai mic și mai modest decât Harrenhalul, dar e departe de labele leului. Odată căsătorit cu Alys Karstark, Hoat ar putea fi lord cu adevărat. Dacă ar căpăta și niște aur de la tatăl tău, cu atât mai bine. Dar, oricât de mult ar fi plătit Lordul Tywin, te-ar fi trimis Lordului Rickard. Îl interesau fecioara și un adăpost sigur. Dar ca să te vândă, trebuie să te păstreze, iar ținuturile riverane sunt pline de cei care te-ar răpi

bucuroși. Glover și Tallhart au fost înfrânți la Duskendale, dar rămășițe ale oștirii lor mișună încă peste tot, cu Muntele măcelărind hoinarii. O mie de oameni ai lui Karstark cutreieră ținuturile de la sud și de la est de Riverrun, în căutarea ta. În alte părți sunt oamenii lui Darry, rămași fără stăpân și fără lege, haite de lupi pe patru picioare și cetele de tâlhari ale lordului fulgerului. Dondarion te-ar spânzura bucuros, de același copac cu Țapul. Harrenhalul era singurul loc unde Lordul Vargo putea spera să te ascundă, însă aici oamenii mei și ai lui Ser Aenys, cu Freyii lui, sunt mai numeroși decât Bravii Camarazi. Fără îndoială, se temea că aș putea să te trimit înapoi la Ser Edmure, la Riverrun... sau și mai rău, la propriul tău tată.

Mutilându-te, a vrut să înlăture amenințarea sabiei tale, să câștige un trofeu sinistru, pe care să-l trimită tatălui tău și, în același timp, să scadă valoarea ta pentru mine. Căci el e omul meu, așa cum eu sunt omul Regelui Robert. Astfel, nelegiuirea lui este nelegiuirea mea, sau așa ar putea părea în ochii tatălui tău. Și de aici mica mea... problemă. Îl fixă pe Jaime cu ochii săi palizi, fără să clipească, în așteptare, rece.

Înțeleg.

— Vrei să te absolv de vină. Să-i spun tatălui meu că nu ai nici o legătură cu acest ciot. Jaime râse. Lordul meu, trimite-mă la Cersei și voi cânta cel mai dulce cântec pe care l-ai putea dori, despre blândețea pe care mi-ai arătat-o. Știa că orice altceva ar fi răspuns, Bolton l-ar fi dat înapoi pe mâna țapului. De-aș avea mână, ți-aș da în scris. Cum am fost schilodit de mercenarul pe care propriul meu tată l-a adus la Westeros și cum am fost salvat de nobilul Lord Bolton.

— Am să mă încred în cuvântul tău, ser.

Asta nu mi-e dat să aud prea des.

— Cât de curând mi s-ar putea îngădui să plec? Și cum te gândești să mă treci de lupii ăștia și de tâlhari și de oamenii lui Karstark?

— Vei pleca atunci când spune Qyburn că ești în stare, cu o escortă puternică de oameni aleși pe sprânceană, sub comanda căpitanului meu Walton. Picioare-de-Oțel i se spune. Un soldat cu un devotament de fier. Walton te va duce viu și nevătămat până la Debarcaderul Regelui.

— Cu condiția ca fiicele Doamnei Catelyn să fie înapoiate, la rândul lor, vii și nevătămate, zise fetișcana. Lordul meu, protecția omului tău, Walton, e bine-venită, dar fetele sunt în sarcina mea.

Lordul Dreadfortului îi aruncă o privire plictisită.

— Fetele nu trebuie să te mai preocupe, domniță. Lady Sansa e soția piticului, doar zeii îi mai pot despărți acum.

— Soția lui? făcu Brienne, îngrozită. Pezevenghiul? Dar... a jurat în fața întregii curți, înaintea zeilor și a oamenilor...

Cât e de inocentă! La drept vorbind, Jaime era la fel de surprins, dar își ascundea mai bine sentimentele. *Sansa Stark. Această căsătorie ar trebui să aducă un zâmbet pe chipul lui Tyrion.* Își aminti cât de fericit fusese fratele său cu fiica arendașului... timp de două săptămâni.

— Ce a jurat sau ce n-a jurat piticul nu mai contează acum, zise Lordul Bolton. Pentru tine, cel mai puțin.

Fetișcana părea rănită. Poate că, în sfârșit, când Lordul Bolton făcu semn străjerilor săi, simți ghearele de oțel ale capcanei.

— Ser Jaime își va continua drumul spre Debarcaderul Regelui. Mă tem că despre tine n-

am spus nimic. Ar fi exagerat din partea mea să-l lipsesc pe Lordul Vargo de ambele sale trofee. Lordul Dreadfortului întinse mâna să mai ia o prună. De-aș fi în locul tău, domniță, m-aș preocupa mai puțin de Casa Stark și mai mult de safire.

TYRION

Un cal necheză nerăbdător în spatele lui, din mijlocul mantiilor aurii oprite de-a latul drumului. Tyrion auzea și tusea Lordului Gyles. Nu-l ceruse pe Gyles, după cum nu-i ceruse pe Ser Addam sau pe Jalannar Xho sau pe vreunul dintre ceilalți, dar nobilul său tată socotise că Doran Martell ar putea să le-o ia în nume de rău dacă doar un pitic ar veni să-l escorteze peste Apa Neagră.

Joffrey ar fi trebuit să-i întâmpine el însuși pe dornisheni, cugetă el în timp ce stătea în așteptare, *dar fără doar și poate, ar fi stricat totul.* În ultimul timp, regele spunea întruna mici glume despre dornishenii pe care i-a cules din mâinile oștenilor lui Mace Tyrell. *De câți dornisheni e nevoie ca să potcovească un cal? De nouă. Unul să pună potcoavele și opt să ridice calul.* Pe undeva, Tyrion nu credea că Doran Martell ar gusta o asemenea glumă.

Le vedea flamurile fluturând în timp ce călăreții ieșeau din desișul verde al pădurii, într-o lungă coloană învăluită în praf. De aici până la râu, mai rămăseseră doar copaci negri, desfrunziți, o moștenire a bătăliei. *Prea multe flamuri,* gândi el cu amărăciune, privind cenușa ridicându-se sub copitele cailor ce se apropiau, așa cum se ridicase sub copitele avangărzii Tyrellilor când l-a izbit pe Stannis în flanc. *Martell a adus jumătate dintre lorzii de la Dome, după cum se vede.* Încercă să găsească în asta un avantaj, dar nu reuși.

— Câte flamuri numeri? îl întrebă pe Bronn.

Cavalerul mercenar își umbri ochii.

— Opt... nu, nouă.

Tyrion se întoarse în șa.

— Pod, vino încoace. Descrie blazoanele pe care le vezi și spune ce casă reprezintă fiecare.

Podrick Payne își aduse calul mai aproape. Purta stindardul regal, cerbul și leul lui Joffrey, și se lupta cu povara lui. Bronn purta stindardul lui Tyrion, leul Lannisterilor, auriu pe fond purpuriu.

Se înalță, își dădu seama Tyrion, când Pod se ridică în șa ca să vadă mai bine. *În curând mă va întrece, la fel ca toți ceilalți.* Băiatul studia cu sârguință heraldica dornisheană, la porunca lui Tyrion, dar ca întotdeauna, era emoționat.

— Nu văd. Vântul le mișcă.

— Bronn, spune-i băiatului ce vezi.

Bronn arăta astăzi ca un adevărat cavaler, în jiletcă și mantie nouă, cu lanțul învăpăiat la gât.

— Un soare roșu pe fond portocaliu, cu o suliță în spate, anunță el.

— Martell, zise Podrick Payne, vizibil ușurat. Casa Martell din Sunspear, stăpâne. Prințul de la Dorne.

— Și calul meu l-ar fi recunoscut, zise Tyrion sec. Spune-i altul, Bronn.

— Văd o flamură purpurie cu trei ghemotoace galbene.

— Lămâi? întrebă Pod încrezător. Un câmp purpuriu presărat cu lămâi? Pentru Casa Dalt? Of, pentru Lemonwood.

— S-ar putea. Lângă el e o pasăre mare, neagră, pe fond galben. Cu ceva roz sau alb în gheare, greu de spus, cu flamura fluturând.

— Vulturul de la Black Mont ține un prunc în gheare. Casa Blackmont de la Blackmont, ser.

Bronn râse.

— Iar citești cărți? Cărțile îți vor distruge

ochiul sabiei, băiete. Văd și un craniu. Un stindard negru.

— Craniul încoronat al Casei Manwoody, alb și auriu pe fond negru. Cu fiecare răspuns, Pod părea tot mai sigur. Casa Manwoody de la Kingsgrave.

— Trei păianjeni negri?

— Sunt scorpioni, ser. Casa Qorgyle de la Sandstone, trei scorpioni negri pe fond roșu.

— Roșu și galben, cu o linie crestată între ele.

— Flăcările de la Hellholt. Casa Uller.

Tyrion era impresionat. *Băiatul nu e prost deloc, odată ce-și dezleagă limba.*

— Continuă, Pod, îl îndemnă el. Dacă-i nimerești pe toți, am să-ți fac un dar.

— O plăcintă cu felii roșii și negre, zise Bronn. Cu o mână de aur în mijloc.

— Casa Allyrion de la Grația Zeilor.

— O găină roșie care parcă mănâncă un șarpe.

— Gargalenii de la Țărmul de Sare. Un cocoșel, ser, nu o găină. Roșu, cu un șarpe în cioc.

— Foarte bine! exclamă Tyrion. Încă unul, băiete.

Bronn scrută rândurile Dornishenilor care se apropiau.

— Ultimul e o pană aurie pe un fond de carouri verzi.

— Un condei auriu, ser. Jordayne de la Tor.

Tyrion râse.

— Nouă, toate bune. Nici eu însumi nu le-aș fi putut numi.

Era o minciună, dar voia să-l încurajeze pe băiat, căci avea mare nevoie de asta.

Martell aduce cu el câțiva însoțitori redutabili. Nici una dintre casele pe care le

numise Pod nu era neînsemnată. Nouă dintre cei mai mari lorzi ai Dornului veneau pe drumul regelui, ei sau moștenitorii lor. Cumva, Tyrion nu credea că făcuseră atât drum doar ca să vadă ursul dansator. Era un mesaj. *Și nu unul care să-mi placă.* Se întrebă dacă fusese o greșeală să o trimită pe Myrcella la Sunspear.

— Stăpâne, zise Pod ușor sfios, nu văd nici o lectică.

Tyrion își întoarse brusc capul. Băiatul avea dreptate.

— Doran Martell călătorește întotdeauna în lectică, adăugă Pod. O lectică sculptată, cu perdele de mătase, împodobite cu sori.

Tyrion auzise aceleași povești. Prințul Doran era trecut de cincizeci de ani și suferea de gută. *Poate c-a vrut să ajungă mai repede,* își spuse el. *Poate că s-a temut că lectica lui ar fi o țintă prea ispititoare pentru tâlharii din păduri sau că s-ar fi dovedit prea împovărătoare în trecătorile înalte ale Drumului Oaselor. Poate că se simte mai bine.*

Atunci de ce era atât de tulburat? Așteptarea era insuportabilă.

— Sus steagurile, tună el. Le vom ieși în întâmpinare.

Dădu pinteni calului. Bronn și Pod îl urmară, unul în stânga, celălalt în dreapta. Când dornishenii îi văzură venind, își zoriră caii, cu flamurile fluturând. De șeile împodobite le atârnau îndrăgitele scuturi rotunde din metal, iar mulți cărau snopi de sulițe scurte sau arcuri duble dornishene, din cele pe care le mânuiau atât de bine de pe cai.

Erau trei feluri de dornisheni, remarcase primul Rege Daeron. Dornishenii de sare, care locuiau de-a lungul coastelor, dornishenii de nisip, din deșerturi și din lungile văi ale râurilor

și dornishenii de piatră, care își ridicau fortărețe în trecătorile și pe culmile Munților Roșii. Dornishenii de sare aveau cel mai mult sânge rhoynishez, cei de piatră, cel mai puțin.

Toate cele trei categorii păreau bine reprezentate în alaiul lui Doran. Dornishenii de sare erau sprinteni și negricioși, cu pielea netedă, măslinie, și părul negru fluturând în vânt. Dornishenii de nisip erau și mai tuciurii, cu fețele arse de soarele fierbinte al Dornului. Își înfășurau eșarfe lungi, viu colorate, în jurul coifurilor, să-i ferească de arșița soarelui. Dornishenii de piatră erau cei mai voinici și cei mai frumoși, fii ai andalilor și ai Primilor Oameni, cu părul castaniu sau blond, cu fețe care se umpleau de pistrui sau se pârleau la soare, în loc să se bronzeze.

Lorzii purtau veșminte de mătase și satin, cu cingători bătute cu nestemate și mâneci largi, vaporoase. Armurile lor erau smălțuite și încrustate cu aramă șlefuită, argint strălucitor și aur roșu, moale. Veneau călare pe cai roșii și aurii și câțiva albi ca zăpada, toți supli și ageri, cu gâturi lungi și capete înguste, frumoase. Legendarii cai de nisip ai Dornului erau mai mici decât obișnuiții cai de luptă și nu puteau purta povara unor asemenea armuri, dar se spunea că erau în stare să gonească o zi și o noapte întreagă și încă o zi, fără să obosească.

Căpetenia dornishenilor călărea un armăsar negru ca păcatul, cu coama și coada de culoarea focului. Stătea în șa de parcă acolo s-ar fi născut, înalt, suplu, mlădios. O mantie de mătase roșiatică îi flutura de pe umeri, iar cămașa îi era placată cu șiruri suprapuse de discuri de aramă care sclipeau ca o mie de bănuți noi. Coiful înalt, aurit, etala un soare de aramă pe frunte, iar scutul rotund, atârnat la

spate, înfățișa, pe suprafața-i lustruită de metal, soarele și sulița Casei Martell.

Un soare al Casei Martell, gândi Tyrion, dând pinteni calului, *dar cu zece ani prea tânăr și prea voinic și mult prea fioros.* Știa deja cu ce avea de-a face. *De câți dornisheni e nevoie ca să înceapă un război?* se întrebă el. *Doar de unul.* Cu toate acestea, nu avea altceva de făcut decât să zâmbească:

— Bine-ați venit, lorzii mei. Am fost înștiințați de sosirea voastră și Înălțimea Sa, Regele Joffrey, ne-a rugat să vă întâmpinăm în numele lui. Nobilul meu tată, Mâna Regelui, vă transmite și el complimente. Simula o amabilă nedumerire. Care dintre voi este Prințul Doran?

— Sănătatea precară îi cere fratelui meu să rămână la Sunspear. Prințișorul își scoase coiful. Avea fața ridată și posomorâtă, cu sprâncene subțiri, arcuite deasupra ochilor mari, negri și lucitori, ca niște lacuri de ulei de huilă. Doar câteva fire argintii împestrițau părul negru care îi cobora pe frunte, într-o șuviță la fel de ascuțită ca nasul. *Un dornishean de sare, negreșit.* Prințul Doran m-a trimis să-i țin locul în consiliul Regelui Joffrey, dacă Înălțimea Sa îmi îngăduie.

— Înălțimea Sa va fi deosebit de onorat să aibă parte de sfatul unui luptător atât de vestit ca Prințul Obeyn din Dorne, zise Tyrion, gândind: *Asta va însemna sânge în canale.* Iar nobilii tăi tovarăși sunt bine-veniți și ei.

— Dă-mi voie să ți-i prezint, lordul meu de Lannister. Ser Deziel Dalt de la Lemonwood, Lordul Tremond Gargalen, Lordul Harmen Uller și fratele său, Lordul Ulwyck, Ser Ryon Allyrion și fiul lui natural, Ser Daemon Sand, Bastardul de la Grația Zeilor, Lordul Dagos Manwoody, fratele lui, Ser Myles și fiii lui, Mors

și Dickon, Ser Arron Qorgyle. Și să nu se creadă vreodată că le-aș neglija pe doamne. Myria Jordayne, moștenitoare a Torului, Lady Larra Blackmont, fiica ei Jynessa, fiul ei Perros. Ridică o mână subțire către o femeie cu părul negru, din spate, făcându-i semn să se apropie. Iar aceasta este Ellaria Sand, ţiitoarea mea.

Tyrion își înăbuși un suspin. *Ţiitoarea lui și o bastardă. Cersei va sări până-n tavan dacă vrea s-o aducă la nuntă.* Dacă ar surghiuni-o într-un colţ întunecat, sub salieră, sora lui ar risca urgia Viperei Roșii. Dacă ar așeza-o lângă el, la masa mare, toate celelalte doamne de pe dais s-ar putea simți jignite. *Oare Prinţul Doran vrea să provoace un conflict?*

Prinţul Oberyn își conduse calul prin fața dornishenilor săi.

— Ellaria, lorzi, doamne și cavaleri, iată ce mult ne iubește Regele Joffrey. Înălţimea Sa a fost atât de curtenitor încât l-a trimis pe unchiul său Pezevenghi să ne conducă la curte.

Bronn râse pe înfundate, iar Tyrion fu nevoit să se prefacă amuzat:

— Nu singur, lorzii mei. Ar fi o sarcină prea mare pentru un omuleţ ca mine. Însoţitorii lui se apropiaseră și veni rândul lui Tyrion să le rostească numele. Permiteţi-mi să vi-i prezint pe Ser Flement Brax, moștenitor de Hornvale, Lordul Gyles de Rosby, Ser Addam Marbrand, Lord Comandant al Gărzii Orașului, Jalabhar Xho, Prinţ al Văii Florii Roșii. Ser Harys Swyft, socrul unchiului meu Kevan, Ser Merlon Crakehal, Ser Philip Foote și Ser Bronn de Apa Neagră, doi eroi ai recentelor noastre lupte împotriva rebelului Stannis Baratheon. Și scutierul meu, tânărul Podrick din Casa Payne. Numele răsunau frumos pe buzele lui Tyrion, dar cei ce le purtau nu erau nici pe departe la fel

de distinși sau de redutabili precum cei care-l însoțeau pe Prințul Oberyn, după cum știau foarte bine amândoi.

— Lordul meu, spuse Lady Blackmont, drumul a fost lung și prăfos. Ne-am bucura dacă am putea să ne odihnim și să ne spălăm. Putem să ne continuăm drumul către oraș?

— Îndată, doamna mea. Tyrion întoarse capul calului și-l strigă pe Ser Addam Marbrand. Mantile aurii care formau cea mai mare parte a gărzii sale de onoare își întoarseră sprintene caii la ordinul lui Ser Addam și coloana porni către râu și către Debarcaderul Regelui, aflat dincolo de el.

Oberyn Nymeros Martell, murmură Tyrion în barbă, pornind la drum lângă el. *Vipera Roșie a Domului. Și ce naiba am eu de făcut cu el?*

Îl cunoștea numai din auzite, desigur... dar reputația lui era înfricoșătoare. Pe când nu avea mai mult de șaisprezece ani, Prințul Oberyn fusese găsit în pat cu țiitoarea bătrânului Lord Yronwood, un bărbat voinic, aprig și iute la mânie. A urmat un duel, dar ținând seama de tinerețea și de sângele nobil al prințului, a fost un duel până la prima picătură de sânge. Amândoi au fost răniți, onoarea reparată. Cu toate acestea, Prințul Oberyn și-a revenit curând, în timp ce rănile Lordului Yronwood s-au infectat și i-au adus moartea. După aceea, oamenii șușoteau că Oberyn a luptat cu o sabie otrăvită, iar de atunci cu toții, prieteni și dușmani deopotrivă, i-au spus Vipera Roșie.

Asta se întâmplase cu mulți ani în urmă, desigur. Băiatul de șaisprezece ani era acum un bărbat de patruzeci și legenda lui se întunecase considerabil. Umblase prin Orașele Libere, învățând arta otrăvitorilor și poate meșteșuguri și mai întunecate, dacă zvonurile puteau fi

crezute. Studiase la Citadelă, reușind să adune șase zale din colanul de maester, dar apoi se plictisise. Fusese soldat în Ţinuturile Discordiei, dincolo de Marea Îngustă, o vreme alături de Fiii Secunzi, înainte de a-și forma propria companie. Turnirurile lui, bătăliile lui, duelurile lui, caii lui, poftele lui trupești... se spunea că se culca și cu bărbaţi, și cu femei și că adusese pe lume fete bastarde în întreg Dornul. Oamenii le numeau *șerpoaice de nisip.* Din câte auzise Tyrion, Prinţul Oberyn nu zămislise nici un fiu.

Și, desigur, îl mutilase pe moștenitorul Highgardenului.

Nici un om din Cele Șapte Regate n-ar putea fi mai puțin binevenit la o nuntă a Tyrellilor, gândi Tyrion. Să-l trimiţi pe Prinţul Oberyn la Debarcaderul Regelui, în timp ce orașul îi găzduia încă pe Lordul Mace Tyrell, pe doi dintre fiii săi și o mie dintre oștenii lor, era o provocare la fel de periculoasă ca Prinţul Oberyn însuși. *Un cuvânt greșit, o glumă neinspirată, o privire, atât va fi de ajuns și aliaţii noștri de seamă vor sări unul la beregata celuilalt.*

— Noi ne-am mai întâlnit, îi zise voios Prinţul din Dome lui Tyrion, în timp ce călăreau alături pe drumul regelui, pe lângă câmpurile înnegrite și scheletele copacilor. Dar nu mă aștept să-ţi amintești. Erai chiar mai mic decât ești acum.

Glasul lui avea o undă batjocoritoare care îi displăcea, dar Tyrion n-avea de gând să se lase provocat.

— Când a fost asta, lordul meu? întrebă el cu amabil interes.

— O, cu mulţi, mulţi ani în urmă, când tatăl meu domnea la Dorne și nobilul tău tată era

Mâna unui rege diferit. *Nu atât de diferit pe cât crezi,* cugetă Tyrion. Asta s-a petrecut când am vizitat Casterly Rock cu mama, cu consortul ei și sora mea Elia. Aveam, oh, paisprezece sau cincisprezece ani, cam așa. Elia era cu un an mai mare. Fratele și sora ta aveau opt sau nouă ani, după câte îmi amintesc, iar tu abia te născuseși.

Un moment ciudat pentru vizite. Mama lui Tyrion murise născându-l, astfel că, probabil, Martellii găsiseră Casterly Rock copleșit de durere. Pe tatăl său, mai cu seamă. Lordul Tywin vorbea arareori despre soția lui, dar Tyrion își auzise unchii povestind despre dragostea celor doi. Pe vremea aceea, tatăl său era Mâna lui Aerys și mulți spuneau că Lordul Tywin era stăpân peste Cele Șapte Regate, dar Lady Joanna era cea care-l stăpânea pe el. „N-a mai fost același om după ce a murit ea, Pezevenghiule", i-a spus odată unchiul său Gery. Ce a fost mai bun în el a murit odată cu ea. Gerion era cel mai mic dintre cei patru fii ai Lordului Tyros Lannister și unchiul preferat al lui Tyrion.

Dar el nu mai era, pierise peste mări și țări și Tyrion însuși o înmormântase pe Lady Joanna.

— Casterly Rock a fost pe placul tău?

— Nicidecum. Tatăl tău ne-a ignorat cât timp am fost acolo, după ce i-a poruncit lui Ser Kevan să se ocupe de noi. Cămăruța pe care mi-au dat-o avea un pat de puf și covoare myrisheze pe jos, dar era întunecoasă și fără ferestre, ca o temniță, după cum i-am spus Eliei la momentul acela. Cerul vostru era prea cenușiu, vinurile prea dulci, femeile prea virtuoase, mâncarea prea insipidă... iar tu ai fost cea mai mare dezamăgire dintre toate.

— Abia mă născusem, ce așteptai de la

mine?

— *Enormitate,* răspunse prințul cu părul negru. Erai mic, dar renumit. Ne aflam în Orașul Vechi când te-ai născut și nimeni nu mai vorbea decât despre monstrul care se născuse la Debarcaderul Regelui și despre ce ar putea să prevestească un astfel de semn pentru regat.

— Foamete, molimă și război, fără doar și poate. Tyrion schiță un zâmbet amar. Întotdeauna este foamete, molimă și război. O, și iarnă și lunga noapte fără sfârșit.

— Toate astea și, în plus, căderea tatălui tău. Am auzit un frate cerșetor spunând că Lordul Tywin își arogase puteri mai mari decât Regele Aerys, însă numai un zeu e menit să se ridice deasupra regelui. Tu ai fost blestemul lui, o pedeapsă trimisă de zei, ca să-i arate că nu e mai bun decât oricare altul.

— Eu mă străduiesc, dar el refuză să învețe. Tyrion oftă. Dar continuă, te rog. Ador poveștile cu cap și coadă.

— Nu-i de mirare, de vreme ce se spune că aveai și tu așa ceva: aveai o coadă tare și răsucită, ca de purcel. Și după câte am auzit, un cap monstruos, imens, cât jumătate din trupul tău. Te-ai născut cu o chică neagră și, pe lângă asta, cu barbă, ochi piezișI și gheare de leu. Aveai dinți atât de lungi încât nu puteai închide gura și între picioare aveai organe femeiești pe lângă cele bărbătești.

— Viața ar fi mult mai simplă dacă bărbații ar putea să și-o tragă singuri, nu crezi? Și pot să-mi imaginez câteva situații în care ghearele și dinții s-ar dovedi de folos. Oricum, încep să înțeleg natura nemulțumirii tale.

Bronn râse pe sub mustață, dar Oberyn se mulțumi să zâmbească.

— Poate că nu te-am fi văzut defel, dacă n-ar fi fost sora ta. Nu erai niciodată prezent la masă sau în sala mare, deși uneori, noaptea, auzeam un copil urlând jos, în adâncurile castelului. Aveai, într-adevăr, o voce monstruos de puternică, asta trebuie să recunosc. Plângeai ore în șir și nimic nu te liniștea, decât ţâţa unei femei.

— Valabil și acum, la drept vorbind.

De data aceasta Prinţul Oberyn râse cu poftă.

— Avem gusturi comune. Lordul Gargalen mi-a spus cândva că speră să moară cu o sabie în mână, la care eu i-am răspuns că aș prefera să mă duc pe lumea cealaltă cu un sân în mâna mea.

Tyrion afișă un zâmbet larg.

— Și ce spuneai despre sora mea?

— Cersei i-a promis Eliei să ni te arate. În ziua dinaintea plecării, în timp ce mama mea și tatăl tău discutau între patru ochi, ea și cu Jaime ne-au dus jos, în camera ta. Doica a încercat să ne alunge, dar Cersei nu s-a lăsat intimidată. „E al meu", a spus ea, „iar tu nu ești decât o vacă de lapte, nu-mi spui tu ce să fac. Taci din gură sau îi spun tatălui meu să-ţi taie limba. O vacă n-are nevoie de limbă, doar de ugere."

— Alteța Sa a deprins drăgălășenia la o vârstă fragedă, remarcă Tyrion, amuzat de imaginea surorii sale revendicându-l drept al ei. Nu s-a mai grăbit să mă revendice de atunci, zeii îmi sunt martori.

— Cersei ţi-a desfăcut până și scutecele, ca să ne putem uita mai bine, continuă prinţul din Dorne. Aveai, într-adevăr, un ochi pieziș și niște puf negru pe cap. Poate că aveai capul mai mare decât mulţi alţii... dar nici urmă de coadă, de

barbă, nici de dinți sau gheare și nu aveai între picioare decât un cocoșel mic și roz. După toate minunatele șoapte, Osânda Lordului Tywin s-a dovedit a fi doar un bebeluș hidos și roșu, cu picioare pipernicite. Elia chiar a gângurit, așa cum fac fetele la vederea bebelușilor. Sunt sigur că ai auzit așa ceva. Același sunet pe care-l scot când văd pisoi și cățeluși jucăuși. Cred că-i venea să te alăpteze, așa urât cum erai. Când am constatat că ești un monstru amărât, sora ta mi-a răspuns: „Mi-a omorât mama" și ți-a răsucit cocoșelul atât de tare, încât am crezut că o să ți-l smulgă. Ai țipat, dar Cersei ți-a dat drumul abia când fratele tău Jaime a zis: „Lasă-l în pace, îl doare." „Nu contează", ne-a spus ea. „Toată lumea zice că o să moară curând. N-ar fi trebuit să trăiască nici atât."

Soarele strălucea cu putere deasupra lor. Era o zi plăcută, caldă pentru toamnă, dar la auzul acestor vorbe, trupul lui Tyrion fu străbătut de un frison, din cap până-n picioare. *Dulcea mea surioară.* Își scărpină crusta nasului și îi arătă dornisheanului o mostră de „privire piezișă". *De ce mi-ar spune o asemenea poveste? Mă încearcă sau pur și simplu mă strânge de mădular, așa cum a făcut Cersei, ca să mă audă țipând?*

— Să nu uiți să-i spui povestea asta tatălui meu. Îl va încânta la fel de mult ca pe mine. Partea cu coada, în special. Chiar am avut coadă, dar mi-a retezat-o.

Prințul Oberyn chicoti.

— Ai devenit mai distractiv de când nu ne-am mai întâlnit.

— Dar, dar intenția mea era să devin mai înalt.

— Dacă tot vorbim despre distracție, am auzit o poveste bizară de la administratorul

Lordului Buckler. Susținea că ai pus o taxă pe banii de cheltuială ai femeilor.

— E o taxă pe prostituție, precizează Tyrion, iritat din nou. *Și a fost ideea idioată a tatălui meu.* Doar un gologan pentru fiecare... act. Mâna Regelui s-a gândit că asta ar putea să contribuie la îmbunătățirea moravurilor orașului. *Și, pe lângă asta, să plătească nunta lui Joffrey.* Desigur, Tyrion se alesese cu toate reproșurile pentru asta. Bronn zicea că oamenii îi spun *gologanul piticului.* „Desfă-ți picioarele acum, pentru pitic", strigau în bordeluri și crâșme, dacă era să dea crezare mercenarilor.

— O să am grijă să-mi fie punga plină de gologani. Chiar și un prinț trebuie să-și plătească taxele.

— De ce ai avea nevoie să mergi la bordel? Aruncă o privire către locul unde Ellaria Sand venea călare, printre celelalte femei. Te-ai săturat de amanta ta pe drum?

— Niciodată. Împărțim prea multe. Prințul Oberyn ridică din umeri. Totuși, n-am împărțit niciodată o blondă frumoasă și Ellaria e curioasă. Ai cunoștință despre o asemenea făptură?

— Sunt un om însurat. *Deși nu m-am culcat cu soția mea.* Nu mai frecventez târfele. *Dacă nu vreau să le văd spânzurate.*

Oberyn schimbă brusc subiectul:

— Se spune că la nunta regelui vor fi servite șaptezeci și șapte de feluri de mâncare.

— Ți-e foame, prințe?

— Mi-e foame de multă vreme. Dar nu de mâncare. Spune-mi, rogu-te, *dreptatea* când va fi servită?

— Dreptatea. *Da, de aceea se află aici. Ar fi trebuit să-mi dau seama imediat.* Ai fost apropiat de sora ta?

— Când eram copii, Elia și cu mine eram de nedespărțit, ca fratele tău cu sora ta.

O, zei, sper că nu!

— Războaiele și căsătoriile ne-au dat multă bătaie de cap, Prinţe Oberyn. Mă tem că nimeni n-a avut încă timpul să se ocupe de crime vechi de șaisprezece ani, oricât de îngrozitoare au fost. O vom face, desigur, îndată ce vom putea. Orice ajutor pe care îl putem primi de la Dorne pentru a reinstaura pacea regelui n-ar face decât să grăbească începutul investigațiilor tatălui meu...

— Piticule, zise Vipera Roșie, pe un ton care devenise mult mai puțin cordial, scutește-mă de minciunile Lannisterilor. Ne iei drept oi sau drept proști? Fratele meu nu e un om însetat de sânge, dar nici n-are somn de șaisprezece ani. Jon Arryn a venit la Sunspear la un an după ce Robert a preluat tronul și poți fi sigur că a fost cercetat îndeaproape. Hm, și încă alți o sută. N-am venit aici pentru o mascaradă de *investigație*. Am venit să caut dreptate pentru Elia și copiii ei și o voi găsi. Începând cu idiotul de Gregor Clegane... dar, cred, fără să termin cu el. Înainte de a muri, Enormitatea care Călărește îmi va spune de unde a primit ordinele. Te rog asigură-l pe nobilul tău tată de asta. Zâmbi. Un bătrân septon susținea cândva că sunt o dovadă vie a bunătății zeilor. Știi de ce, Pezevenghiule?

— Nu, mărturisi Tyrion.

— Păi, dacă zeii ar fi fost cruzi, m-ar fi făcut primul născut al mamei mele, iar pe Doran al treilea. Vezi tu, eu sunt un om însetat de sânge. Și cu mine ai de-a face acum, nu cu fratele meu răbdător, prudent și bolnav de gută.

Tyrion vedea soarele sclipind pe Izvorul Apei Negre, la un kilometru depărtare și, în zare, pe

zidurile, pe turnurile și dealurile Debarcaderului Regelui. Aruncă o privire peste umăr, către alaiul fastuos care îi urma pe drumul regelui.

— Vorbești ca un om cu o oaste măreață în spate, spuse el, deși nu văd mai mult de trei sute. Zărești orașul acolo, la nord de râu?

— Mormanul de gunoi pe care îl numiți Debarcaderul Regelui?

— Chiar acela.

— Nu doar îl văd, dar îl și miros acum.

— Atunci adulmecă bine, lordul meu. Umple-ți nările. Vei descoperi că o jumătate de milion de oameni duhnesc mai tare ca trei sute. Simți mirosul mantiilor aurii? Sunt aproape cinci sute. Oștenii devotați ai tatălui meu trebuie să fie și ei vreo douăzeci de mii. Și mai sunt și trandafirii. Trandafirii miros atât de plăcut, nu-i așa? Mai ales când sunt așa de mulți. Cincizeci, șaizeci, șaptezeci de mii de trandafiri în oraș sau în taberele de la marginea lui. Nu pot spune exact câți au rămas, dar sunt, oricum, mai mulți decât m-aș osteni să număr.

Martell ridică din umeri.

— În Dornul de demult, dinainte de a ne uni cu Daeron, se spunea că toate florile se înclină în fața soarelui. Dacă trandafirii încearcă să mă înțepe, am să-i calc bucuros în picioare.

— Așa cum l-ai călcat pe Willas Tyrell?

Dornisheanul nu reacționa așa cum era de așteptat.

— Am primit o scrisoare de la Willas, acum mai puțin de o jumătate de an. Împărtășim același interes pentru carnea bună de cal. Nu mi-a purtat niciodată pică pentru ceea ce s-a întâmplat în arenă. I-am lovit platoșa, cinstit, dar piciorul i s-a agățat în șa și a căzut, iar calul lui s-a prăbușit peste el. După aceea i-am trimis

un maester, dar tot ce a putut face a fost să salveze piciorul băiatului. Genunchiul n-a putut fi vindecat. Dacă ar fi să învinuim pe cineva, acela ar fi tatăl său nechibzuit. Willas Tyrell era necopt, verde ca veșmintele pe care le purta și nu avea ce să caute acolo. Grasul Floricel l-a aruncat în turnir la o vârstă prea fragedă, întocmai cum a făcut și cu ceilalți doi. Voia un nou Leo Longthorn și s-a ales cu un infirm.

— Unii spun că Ser Loras e mai bun decât a fost vreodată Leo Longthorn, zise Tyrion.

— Micul trandafir al lui Renly? Mă îndoiesc.

— Îndoiește-te cât vrei, spuse Tyrion, dar Ser Loras a învins mulți cavaleri iscusiți, printre care și fratele meu Jaime.

— Prin *învins* vrei să spui *doborât de pe cal,* într-un turnir. Spune-mi pe cine a omorât în luptă, dacă vrei să mă înspăimânți.

— Pe Ser Robar Royce și Ser Emmon Coy, de pildă. Și se spune că a dat dovadă de mare vitejie la Apa Neagră, luptând alături de fantoma Lordului Renly.

— Așadar, aceiași oameni care au văzut faptele de vitejie au văzut și fantoma, nu? Dornisheanul râse încet.

Tyrion îl privi îndelung.

— La Chataya, pe Strada Mătăsii, vei găsi mai multe fete care s-ar putea să-ți fie pe plac. Dancy are părul de culoarea mierii. Părul lui Marie e auriu deschis. Te-aș sfătui s-o ții pe una sau pe alta lângă tine în orice clipă, lordul meu.

— În orice clipă? Prințul Oberyn ridică o sprânceană subțire, neagră. Și de ce, bunule Pezevenghi?

— Ziceai că vrei să mori cu un sân în mână.

Tyrion porni în galop către șlepurile care așteptau pe malul sudic al Apei Negre. Îndurase

tot ce avea de gând să îndure din ceea ce trecea drept spirit dornishean. *Tata ar fi trebuit să-l trimită, până la urmă, pe Joffrey. Ar fi putut să-l întrebe pe Prințul Oberyn dacă știe care e diferența dintre un dornishean și o balegă de vacă.* Asta îl făcu să zâmbească fără să vrea. Va trebui să fie de față când Vipera Roșie îi va fi prezentat regelui.

ARYA

Omul de pe acoperiș muri primul. Stătea ghemuit lângă horn, la două sute de metri depărtare, o umbră abia zărită în întunericul dinaintea zorilor, dar când cerul începu să se lumineze, se mișcă, se întinse și se ridică. Săgeata lui Anguy îl nimeri în piept. Se prăvăli ca o cârpă pe panta abruptă de ardezie și căzu în fața porții septului.

Măștile postaseră acolo doi străjeri, dar torța îi orbise și haiducii reușiseră să se furișeze aproape. Kyle și Notch sloboziră săgețile deodată. Un străjer se prăbuși cu o săgeată în gâtlej, celălalt cu una în burtă. Cel de-al doilea scăpă torța și focul i se ridică pe trup. Țipă, cu hainele cuprinse de vâlvătaie, și cu asta atacul din umbră luă sfârșit. Thoros scoase un strigăt și haiducii porniră asaltul în forță.

Arya privea de pe cal, de pe creasta împădurită care domina septul, moara, berăria, grajdurile și întinderea pustie de ierburi, copaci pârjoliți și noroi care îi înconjura. Acum copacii erau aproape goi, iar cele câteva frunze brune, veștede care se mai agățau de crengi nu reușeau să-i stăvilească privirea. Lordul Beric îi lăsase pe Spânul Dick și pe Mudge să-i păzească. Arya ura să fie lăsată în urmă, ca un *copil* prost, dar cel puțin, Gendry fusese reținut și el. Era război, iar în război trebuia să te supui.

La răsărit, orizontul strălucea în nuanțe de roz și auriu, iar sus, o semilună se zărea printre norii ce goneau pe cer. Vântul bătea rece, iar Arya auzea iureșul apei și pârâitul roții mari de

lemn a morii. Un miros reavăn de ploaie plutea în aerul dimineții, dar nici o picătură nu cădea încă. Prin aburii primilor zori zburau săgeți aprinse, lăsând în urmă panglici palide de foc și lovind, cu zgomot surd, zidurile de lemn ale septului. Câteva trecură prin ferestrele oblonite și, curând, lujeri subțiri de fum se ridicară dinspre obloanele sfărâmate.

Două Măști se năpustiră dinspre sept, umăr lângă umăr, cu topoarele în mâini. Anguy și ceilalți arcași așteptau. Unul dintre bărbați muri pe loc. Celălalt reuși să se ferească, astfel că săgeata îi sfârtecă doar umărul. Continuă să se apropie, clătinându-se, până când alte două săgeți îl găsiră, una după alta, atât de repede încât era greu de spus care lovise prima. Săgeţile lungi îi străpunseră platoșa de parcă ar fi fost din mătase, nu din oțel. Se prăbuși. Anguy avea săgeți cu vârful subțire și cu vârful gros. Un vârf de ac putea străpunge chiar și o platoșă grea de fier. *Voi învăța să trag cu arcul,* gândi Arya. Îi plăcea să lupte cu sabia, dar își dădea seama la ce foloseau săgeţile.

Pe zidul vestic al septului se ridicau flăcări și un fum gros se revărsa printr-un geam deschis. Un arbaletist myrishez își iți capul pe o altă fereastră, scoase o săgeată și se lăsă jos, să reîncarce. Arya auzea zgomot de luptă și dinspre grajduri, strigăte amestecate cu nechezatul cailor și zăngănitul oțelului. *Omorâți-i pe toți,* gândi ea înverșunată. Își mușcă buza atât de tare încât simți gust de sânge. *Omorâți-i, până la unul.*

Arbaletistul își făcu din nou apariția, dar îndată ce trase, trei săgeți îi șuierară pe lângă cap. Una i se lovi de coif, zornăind. Bărbatul dispăru cu arbaletă cu tot. Arya vedea flăcări la mai multe dintre ferestrele de la etajul al doilea.

Între fum și ceţurile dimineţii, aerul era un abur mișcător, negru și alb. Anguy și ceilalţi arcași se furișau mai aproape, să țintească mai bine.

Apoi septul erupse, iar Măștile clocoteau ca niște furnici furioase. Doi ibbanezi se năpustiră pe poartă, ridicându-și în față scuturile înnegrite, zdrenţuite, iar în spatele lor venea un Dothraki cu un *arakh* mare și curbat în mână și clopoţei în păr, urmat de trei mercenari volanteni cu trupurile acoperite de tatuaje fioroase. Alţii ieșeau pe ferestre, sărind pe pământ. Arya văzu un bărbat luând o săgeată în piept, cu un picior peste pervazul ferestrei, și îi auzi ţipătul în cădere. Fumul se îngroșa. Săgeţi de tot felul zburau în toate direcţiile. Watty căzu cu un geamăt, cu arcul alunecându-i din mână. Kyle încerca să potrivească o nouă săgeată în arc când un bărbat în zale negre îi trecu o săgeată prin burtă. Arya îl auzi pe Lordul Beric strigând. Din șanţuri și dintre copaci, ceata sa se revărsă, cu săbiile în mâini. Arya văzu mantia galbenă, strălucitoare, a lui Lem fluturându-i în urmă, în timp ce trecea călare peste bărbatul care îl omorâse pe Kyle. Thoros și Lordul Beric erau pretutindeni, cu săbiile vârtejuri de foc. Preotul roșu lovi un scut de piele până când acesta zbură în bucăţi, în timp ce calul său îi izbea inamicul în faţă. Un Dothraki ţipă și îl atacă pe lordul fulgerului, dar sabia înflăcărată făcu un salt, ieșind în întâmpinarea *arakhului*. Armele se atinseră, se răsuciră și se atinseră din nou. Pe urmă părul Dothraki era în flăcări și, un moment mai târziu, omul era mort. Arya îl zări și pe Ned, luptând cot la cot cu lordul fulgerului. *Nu-i drept, e doar puţin mai mare decât mine, ar fi trebuit să mă lase să lupt.*

Bătălia nu dură foarte mult. Bravii Camarazi

care mai rămăseseră în picioare muriră curând sau își aruncară săbiile. Doi dintre Dothraki reușiră să încalece și să fugă, dar asta numai fiindcă Lordul Beric îi lăsase în pace.

— Lăsați-i să ducă vorba înapoi la Harrenhal, spuse el, cu sabia învăpăiată în mână. Astfel, Lordul Lipitorilor și ţapul lui vor mai avea parte de câteva nopți de nesomn.

Jack Norocosul, Harwin și Merrit din Moontown se avântară vitejește în sept, în căutare de prizonieri. Câteva clipe mai târziu, ieșiră prin fum și flăcări, cu opt fraţi în straie maro, unul dintre ei atât de slăbit încât Merrit trebuia să-l care pe după un umăr. Cu ei se afla și un septon. Era pleșuv și adus de spate, dar purta o cămașă neagră de zale peste veșmintele cenușii.

— L-am găsit ascuns sub treptele beciului, zise Jack, tușind.

Văzându-l, Thoros zâmbi:

— Ești Utt.

— *Septonul* Utt. Un om al zeilor.

— Ce zeu și-ar dori unul ca tine? mârâi Lem.

— Am păcătuit, se tângui septonul. Știu, știu. Iartă-mă, Tată. O, amarnic am păcătuit.

Arya și-l amintea pe Septonul Utt de când fusese la Harrenhal. Shagwell Bufonul spunea că se jelea mereu și cerea îndurare, de fiecare dată după ce omora un băiat. Uneori, chiar le cerea celorlalte Măști să-l biciuiască. Cu toţii găseau asta foarte amuzant.

Lordul Beric își înfipse sabia înapoi în teacă, înăbușind flăcările.

— Daţi-le celor muribunzi lovitura de grație, iar pe ceilalţi legaţi-i de mâini și de picioare, pentru judecată, porunci el și ceilalţi se supuseră.

Judecata se desfășură în grabă. Diverși

haiduci ieșiră în față să povestească despre faptele pe care le săvârșiseră Bravii Camarazi: orașe și sate prădate, recolte pârjolite, femei siluite și apoi ucise, bărbați mutilați și torturați. Câțiva vorbiră despre băieții pe care Septonul Utt îi executase. În tot acest timp, septonul se văicări și se rugă.

— Sunt o trestie plăpândă, îi spuse el Lordului Beric. Mă rog Războinicului să-mi dea putere, dar zeii m-au făcut slab. Ai milă de slăbiciunea mea. Băieții, dragii de ei... n-am vrut să le fac nici un rău...

În curând, Septonul Utt atârna de gât, sub un ulm înalt, legănându-se încet, gol ca în ziua în care a venit pe lume. Ceilalți Bravi Camarazi îl urmară, unul câte unul. Câțiva se împotriviră, lovind cu picioarele și zvârcolindu-se, când lațul li se strângea în jurul gâtului. Unul dintre arbaletiști țipă întruna, cu un accent vâscos, myrishez:

— Eu soldat, eu soldat.

Un altul se oferi să le arate unde pot găsi aur, un al treilea le spuse ce bun tâlhar ar putea el să fie. Fiecare în parte fu dezbrăcat, legat și spânzurat. Tom Șaptecoarde le cântă un cântec de îngropăciune cu harpa lui de lemn, iar Thoros îl imploră pe Stăpânul Luminii să le ardă sufletele până în veacul vecilor.

Un copac al măștilor, gândi Arya, privindu-i cum se bălăbăneau, cu pielea palidă pictată în roșu de flăcările septului aprins. Ciorile se apropiau deja, ivite ca din senin. Le auzea croncănind și cârâind una la alta și se întreba ce-și spuneau. Arya nu se temuse de Septonul Utt la fel de mult cât se temuse de Rorge, de Mușcător și de alții și alții de la Harrenhal, dar se bucura că era mort. *Ar fi, trebuit să-l spânzure și pe Câine sau să-i taie capul.* În

schimb, spre dezgustul ei, haiducii trataseră brațul ars al lui Sandor Clegane, îi înapoiaseră sabia, calul și armura și îl eliberaseră, la câțiva kilometri de peșteră. Nu-i luaseră decât aurul.

Septul se prăbuși curând, într-un vaier de fum și flăcări, când zidurile nu mai putură să sprijine povara acoperișului greu de ardezie. Cei opt frați în veșminte maro priveau cu resemnare. Doar ei mai rămăseseră, explică fratele cel mai în vârstă, care purta un ciocănel de fier atârnat la gât, de o sfoară, semn al devoțiunii față de Fierar.

— Înainte de război am fost patruzeci și patru, iar acesta a fost un loc prosper. Aveam o duzină de vaci de lapte și un taur, o sută de stupi, o vie și o livadă cu meri. Dar când au venit leii, ne-au luat tot vinul, tot laptele și toată mierea și ne-au pârjolit via. După aceea... am pierdut șirul celor care ne-au călcat. Falsul septon a fost doar ultimul. A venit și un monstru... i-am dat tot argintul nostru, dar el era sigur că ascundem aur, așa că oamenii lui au început să ne omoare, unul câte unul, ca să-l facă pe Fratele Mai Mare să vorbească.

— Cum ați supraviețuit voi opt? întrebă Anguy Arcașul.

— Mi-e rușine, răspunse bătrânul. Eu sunt răspunzător. Când mi-a venit rândul să mor, le-am spus unde era ascuns aurul nostru.

— Frate! zise Thoros din Myr. Nu trebuie să-ți pară rău decât că nu le-ai spus mai repede.

În noaptea aceea, frații se adăpostiră în berăria de lângă pârâu. Gazdele lor aveau o tainiță pentru mâncare sub grajduri, astfel că luară împreună o cină frugală: pâine de ovăz, ceapă și o supă apoasă de varză care avea un vag gust de usturoi. Arya găsi o bucată de morcov plutind în strachina ei și se socoti norocoasă.

Fraţii nu-i întrebară cine sunt. *Știu,* gândi Arya. Cum ar putea să nu știe? Lordul Beric purta fulgerul pe platoșă, pe scut și pe mantie, iar Thoros avea veșminte roșii, sau ce mai rămăsese din ele. Unul dintre fraţi, un tânăr neofit, avu îndrăzneala să-i spună preotului roșu să nu se roage la falsul său zeu atât timp cât se afla sub acoperișul lor.

— La naiba! făcu Mantie-de-Lămâie. E și zeul nostru și ne sunteţi datori pentru vieţile voastre nenorocite. Și ce e fals la el? Poate că Fierarul tău e în stare să repare o sabie ruptă, dar poate el să vindece un om rănit?

— Ajunge, Lem! porunci Lordul Beric. Sub acoperișul lor, le vom respecta regulile.

— Soarele nu va uita să răsară dacă sărim peste o rugăciune sau două, îl aprobă Thoros, împăciuitor. Știu ce vorbesc.

Lordul Beric nu mâncă. Arya nu-l văzuse niciodată mâncând, deși din când în când bea câte o cupă cu vin. Nici să doarmă nu părea. Ochiul său bun se închidea adesea, parcă de oboseală, dar când îi vorbeai, se deschidea dintr-odată. Lordul Hotarelor își purta și acum mantia neagră, jerpelită, și platoșa zdrobită, cu smalţul fulgerului ciobit. Nu-și scotea platoșa nici când dormea. Oţelul negru, mat, ascundea rana cumplită pe care i-o pricinuise Câinele, tot așa cum fularul gros de lână îi ascundea cercul întunecat de la gât. Dar nimic nu-i acoperea capul spart, adâncit la tâmplă, sau scobitura roșie, aspră, din locul unde cândva se aflase un ochi, ori conturul craniului pe sub pielea feţei.

Arya îl privea temătoare, amintindu-și toate poveștile ce se spuneau pe seama lui la Harrenhal. Lordul Beric întoarse capul și îi făcu semn să se apropie.

— Te sperii, copila mea?

— Nu. Își mușcă buza. Doar... ei, bine... credeam că Clegane te-a omorât, dar...

— O rană, spuse Lem Mantie-de-Lămâie. O rană cumplită, da, dar Thoros a vindecat-o. N-a existat vreodată vindecător mai bun.

Lordul Beric se uită la Lem cu o privire ciudată în ochiul său bun și fără nici una în celălalt, doar cicatrici și sânge uscat.

— N-a existat vindecător mai bun, îl aprobă el, obosit. Lem, cred că e timpul să se schimbe garda. Fii bun și ocupă-te de asta.

— Da, stăpâne. Mantia mare, galbenă, a lui Lem flutură în urma lui când ieși cu pași mari în noaptea vântoasă.

— Chiar și oamenii viteji se orbesc uneori, când le e frică să vadă, zise Lordul Beric după plecarea lui Lem. Thoros, de câte ori m-ai readus la viață?

Preotul roșu își plecă fruntea.

— R'hllor e cel care te readuce la viață, lordul meu. Stăpânul Luminii. Eu nu sunt decât unealta lui.

— De câte ori? insistă Lordul Beric.

— De șase, răspunse Thoros, fără tragere de inimă. Și de fiecare dată este mai greu. Ai devenit nesăbuit, stăpâne. E moartea atât de dulce?

— Dulce? Nu, prietene. Nu e dulce.

— Atunci n-o socoti așa. Lordul Tywin își comandă oastea din ariergardă, Lordul Stannis tot așa. Ar fi înțelept dacă ai face la fel. O a șaptea moarte ar putea însemna sfârșitul pentru amândoi.

Lordul Beric atinse punctul de deasupra urechii sale stângi, unde tâmpla îi era adâncită.

— Uite cum mi-a spart capul Lordul Barron Crakehall cu buzduganul. Își desfăcu fularul, dezvăluind vânătaia neagră care îi înconjura

gâtul. Uite urma pe care mi-a lăsat-o manticora la Cascadele Repezi. A înhățat un biet crescător de albine și pe nevasta lui, crezând că sunt oamenii mei, și a vestit în gura mare că îi va spânzura pe amândoi, dacă nu mă predau. Când m-am predat, i-a spânzurat oricum. Și pe mine, între ei. Ridică un deget către scobitura roșie a ochiului său: Aici, Muntele mi-a vârât pumnalul prin vizieră. Un zâmbet obosit îi flutură pe buze. Asta a fost a treia oară când am murit de mâna lui Sandor Clegane. S-ar crede că m-aș fi putut învăța minte...

Arya știa că era o glumă, dar Thoros nu râse. Așeză o mână pe umărul Lordului Beric.

— Mai bine să nu te obișnuiești cu asta.

— Mă pot obișnui cu un lucru pe care abia dacă mi-l amintesc? Cândva, am avut un castel la Hotare, iar acolo era o femeie cu care urma să mă însor, dar astăzi n-aș putea nici să găsesc acel castel, nici să-ți spun ce culoare avea părul femeii. Cine m-a făcut cavaler, prietene? Care au fost mâncărurile mele preferate? Totul se îndepărtează. Uneori, cred că m-am născut în iarba însângerată din acel crâng al cenușii, cu gustul focului în gură și o gaură în piept. Ești mama mea, Thoros?

Arya se holba la preotul myrishez cu părul răvășit, zdrențe rozalii și bucăți de armură veche. O miriște încărunțită îi acoperea pielea căzută de sub bărbie. Nu prea semăna cu vrăjitorul din poveștile Bătrânei Nan, dar chiar și așa...

— Ai putea să readuci la viață un om fără cap? întrebă Arya. Doar o singură dată, nu de șase ori. Ai putea?

— Nu fac vrăji, copilă. Doar rugăciuni. Prima oară, trupul nobilului lord a fost găurit și în gură avea sânge. Așadar, când bietul lui piept

sfâșiat a încetat să se mai miște, i-am dat sărutul bunului zeu și l-am trimis în drumul său. Mi-am umplut gura cu foc și i-am suflat flăcări prin gât, către plămâni, către inimă și suflet. *Ultimul sărut* i se spune și de multe ori i-am văzut pe vechii preoți acordându-l slujitorilor Stăpânului când erau pe moarte. L-am dat și eu o dată sau de două ori, așa cum trebuie să facă toți preoții. Dar niciodată înainte să văd trupul unui mort cutremurându-se, cuprins de flăcări, nici înainte să-i văd ochii deschizându-se. Nu eu am fost cel care l-a readus, domnița mea. A fost Stăpânul. R'hllor încă n-a terminat cu el. Viața este căldură, căldura este foc, iar focul e al Zeului și numai al Lui.

Arya își simțea ochii umplându-se de lacrimi. Thoros folosise multe cuvinte, dar ele, toate, însemnau doar *nu,* ea atâta înțelegea.

— Tatăl tău a fost un om bun, spuse Lordul Beric. Harwin mi-a povestit multe despre el. De dragul lui, aș renunța bucuros la răscumpărare, dar avem prea disperată nevoie de aur.

Arya își mușcă buza. *E adevărat, presupun.* Aurul Câinelui i-l dăduse lui Barbă-Verde și Hăitașului, să cumpere provizii la sud de Mander, asta știa.

— Ultima recoltă a ars, cea de acum e inundată, iar iarna va veni curând peste noi, l-a auzit ea spunând, când i-a trimis la drum. Oamenii au nevoie de grâne și semințe și ne trebuie săbii și cai. Prea mulți dintre oamenii mei călăresc catâri, cai de povară sau de căruță, împotriva unor dușmani călare pe gonaci sau cai de luptă.

Dar Arya nu știa cât ar plăti Robb pentru ea. Acum era rege, nu băiatul pe care-l lăsase la Winterfell, cu zăpada topindu-i-se în păr. Iar

dacă știa ce făcuse, dacă aflase despre grăjdar și despre străjerul de la Harrenhal și toate celelalte...

— Și dacă fratele meu nu vrea să mă răscumpere?

— De ce ai crede asta? întrebă Lordul Beric.

— Păi, răspunse Arya, părul mi-e încâlcit, unghiile murdare și picioarele bătătorite. Pe Robb nu l-ar interesa, probabil, toate astea, dar pe mama ei, da. Lady Catelyn dorise întotdeauna ca ea să fie ca Sansa, să cânte, să danseze și să coasă și să o asculte. Doar gândindu-se la asta, începu să-și pieptene părul cu degetele, dar era numai smocuri și vârtejuri și Arya nu reuși decât să smulgă câteva fire. Am distrus rochia pe care mi-a dat-o Lady Smallwood și nu cos prea bine. Își frământă buza. Nu cos *foarte bine,* vreau să spun. Septa Mordane spunea că am mâini de fierar.

Gendry pufni.

— Mâinile astea micuțe și delicate? strigă el. N-ai putea nici să ții ciocanul.

— Aș putea, dacă aș vrea, se repezi ea.

Thoros chicoti.

— Fratele tău va plăti, copilă. Nu-ți face griji în privința asta.

— Da, dar dacă nu plătește? insistă ea.

Lordul Beric oftă.

— Atunci te voi trimite o vreme la Lady Smallwood, sau poate la castelul meu de la Blackhaven. Dar nu va fi nevoie, sunt sigur. N-am puterea să te înapoiez tatălui tău, nu mai mult decât Thoros, dar pot cel puțin să am grijă să te întorci teafără în brațele mamei tale.

— *Juri?* îl întrebă ea. Yoren mi-a promis și el că mă duce acasă, numai că, în loc de asta, a fost omorât.

— Pe onoarea mea de cavaler, zise solemn

lordul fulgerului.

Ploua când Lem se întoarse la berărie, înjurând printre dinți, cu apa șiroindu-i pe mantia galbenă și băltind pe podea. Anguy și Jack Norocosul stăteau lângă ușă, jucând zaruri, dar orice joc jucau, Jack cel chior nu avea noroc defel. Tom înlocui una dintre corzile harpei sale de lemn și cântă *Lacrimile mamei, Când nevasta lui Willum era udă, Lordul Harte a plecat într-o zi ploioasă* și pe urmă *Ploile din Castamere.*

Și cine ești, de vrei a mă-nclina?
făcu semețul lord, plin de mirare.
Eu unul nu văd altceva,
doar o pisică de altă culoare.
Cu blană roșie sau aurie,
gheare tot are orice leu,
iar ale mele-s lungi, se știe,
ca ale tale, lordul meu.
Grăi astfel, grăi astfel,
al nostru Lord din Castamere,
Dar ploaia plânge peste-al său castel
și nimeni n-o ascultă în tăcere.
Da, ploaia plânge peste-al său castel,
și nici un suflet n-o ascultă în tăcere.

În cele din urmă, Tom isprăvi toate cântecele despre ploaie și lăsă harpa deoparte. După aceea, doar ploaia însăși se mai auzea răpăind pe acoperișul de ardezie al berăriei. Jocul de zaruri se sfârși și Arya se muta de pe un picior pe altul, ascultându-l pe Merrit plângându-se că, pe drum, calul său își pierduse o potcoavă.

— Aș putea să ți-l potcovesc eu, se oferi Gendry, din senin. Am fost doar ucenic, dar stăpânul meu zicea că mâna mea e făcută să țină barosul. Știu să potcovesc cai, să peticesc

armuri și să îndrept platoșe. Sunt sigur că aș putea face și săbii.

— Ce vrei să spui, băiete? întrebă Harwin.

— Voi fi fierarul vostru. Gendry plecă un genunchi în fața Lordului Beric: Dacă mă vrei, stăpâne, aș putea fi de folos. Am făcut unelte și cuțite și, o dată, am făcut un coif care n-a ieșit așa de rău. Unul dintre oamenii Muntelui mi l-a furat, când am fost capturat.

Arya își mușcă buza. *Vrea să mă părăsească și el.*

— Te-ai descurca mai bine dacă l-ai sluji pe Lordul Tully la Riverrun, zise Lordul Beric. Nu te pot plăti pentru munca ta.

— Nu m-a plătit nimeni niciodată. Eu vreau o fierărie, ceva de mâncat și un loc unde să pot dormi. Atât îmi ajunge, stăpâne.

— Un fierar poate să fie bine primit aproape oriunde. Un armurier priceput, chiar mai mult. De ce alegi să rămâi cu noi?

Arya îl privi pe Gendry schimonosindu-și fața nătângă, dus pe gânduri.

— Tot ce ai spus la peșteră, că sunteți oamenii și frații lui Robert. Mi-a plăcut. Mi-a plăcut că l-ai judecat pe Câine. Lordul Bolton nu făcea decât să spânzure oamenii sau să-i decapiteze, iar Lordul Tywin și Ser Amory erau la fel. Prefer să fiu fierarul vostru.

— Avem o grămadă de armuri care trebuie reparate, stăpâne, îi reaminti Jack Lordului Beric. Pe cele mai multe le-am luat de pe cadavre și au găuri pe unde a intrat moartea.

— Cât ești de nătărău, băiete, zise Lem. Suntem *proscriși.* Drojdia societății, majoritatea, în afară de nobilul lord. Să nu crezi nici că va fi ca în cântecele prostești ale lui Tom. Nu vei fura nici un sărut prințeselor, nici nu vei participa la un turnir în armură furată. Dacă ni

te alături, vei sfârși cu un șireang de gât sau cu capul cocoțat deasupra unei porți de castel.

— Tot asta îți vor face și ție, replică Gendry.

— Da, adevărat, zise voios Jack Norocosul. Ciorile ne așteaptă pe toți. Stăpâne, băiatul pare destul de curajos și avem, într-adevăr, nevoie de ceea ce ne oferă. Jack zice să-l iei.

— Și asta repede, sugeră Harwin, chicotind. Până nu-i trece febra și nu-și bagă mințile în cap.

Un zâmbet palid trecu peste buzele Lordului Beric.

— Thoros, sabia mea.

De data aceasta, lordul fulgerului nu învăpăie sabia, ci doar o așează pe umărul lui Gendry.

— Gendry, juri în fața zeilor și a oamenilor să-i aperi pe cei care nu se pot apăra singuri, să ocrotești toate femeile și copiii, să-ți asculți căpeteniile, seniorul și regele, să lupți cu vitejie la nevoie și să îndeplinești și alte sarcini care ți se dau, oricât de dificile, de umile sau de primejdioase ar putea fi?

— Jur, stăpâne.

Lordul Hotarelor mută sabia de pe umărul drept pe umărul stâng al lui Gendry și spuse:

— Ridică-te, Ser Gendry, cavaler al peșterii, și fii bine-venit în frăția noastră.

Dinspre ușă se auzi un râs aspru, hârâitor.

Ploaia îi șiroia pe trup. Brațul ars îi era înfășurat în frunze și pânză și legat strâns la piept, cu o bucată aspră de sfoară, dar arsurile mai vechi, care îi lăsaseră semne pe față, sclipeau negre și lucioase în lumina micului lor foc.

— Mai faci cavaleri, Dondarion? zise intrusul, cu un mârâit. Ar trebui să te ucid din nou pentru asta.

Lordul Beric îl înfruntă cu răceală:

— Speram să nu te mai văd, Clegane. Cum ai reușit să dai de noi?

— N-a fost greu. Faceți destul fum ca să puteți fi văzuți tocmai de la Orașul Vechi.

— Ce s-a ales de santinelele pe care le-am postat?

Gura lui Clegane zvâcni.

— Orbii ăia? S-ar putea să-i fi omorât pe amândoi. Ce-ai face dacă ar fi așa?

Anguy întinse arcul. Notch făcea același lucru.

— Chiar așa de mult îți dorești să mori, Sandor? întrebă Thoros. Trebuie să fii nebun sau beat ca să ne urmărești aici.

— Beat cu apă de ploaie? Nu mi-ați lăsat aur nici cât să cumpăr o cupă de vin, ticăloșilor.

Anguy scoase o săgeată.

— Suntem tâlhari. Tâlharii fură. Așa zic cântecele. Dacă-l rogi frumos, Tom s-ar putea să-ți cânte și ție unul. Fii recunoscător că nu te-am omorât.

— Hai și încearcă, Arcașule. O să-ți iau tolba și o să-ți vâr săgețile în fundul ăla pistruiat.

Anguy înălță arcul, dar Lordul Beric ridică o mână înainte ca el să apuce să tragă.

— De ce ai venit aici, Clegane?

— Să-mi iau înapoi ceea ce-mi aparține.

— Aurul tău?

— Ce altceva? Nu ca să am plăcerea să te văd pe tine, te asigur. Acum ești mai urât decât mine. Și, se pare, ești un cavaler hoț.

— Ți-am dat un bilet pentru aurul tău, zise calm Lordul Beric. O promisiune că voi plăti, când se termină războiul.

— M-am șters la fund cu hârtia ta. Vreau aurul.

— Nu-l avem. L-am trimis la sud, cu Barbă-

Verde și cu Hăitașul, să cumpere grâne și semințe de pe cuprinsul Manderului.

— Să-i hrănim pe toți cei cărora le-ai pârjolit tu recoltele, adăugă Gendry.

— Asta-i povestea acum? Sandor Clegane râse din nou. Întâmplător, tocmai asta aveam și eu de gând să fac cu el. Să hrănesc o gloată de țărani flămânzi și pe plozii lor jigăriți.

— Minți, zise Gendry.

— Văd că băiatul a prins glas. De ce să-i crezi pe ei și nu pe mine? Nu din cauza mutrei mele, așa-i? Clegane aruncă o privire către Arya. Ai s-o faci cavaler și pe ea, Dondarion? Primul cavaler fetiță de opt ani?

— Am *doisprezece,* minți Arya în gura mare și aș putea fi cavaler dacă aș vrea. Aș fi putut să te omor, numai că Lem mi-a luat cuțitul. Și acum se înfuria când își aducea aminte.

— Spune-i asta lui Lem, nu mi te văicări mie. Apoi vâră-ți coada între picioare și fugi. Știi ce fac câinii cu lupii?

— Data viitoare chiar am să te omor! Am să-l omor și pe fratele tău!

— Nu. Ochii lui întunecați se îngustară. Asta n-ai să faci. Se întoarse din nou către Lordul Beric: Ce-ai zice să-mi faci calul cavaler? Nu își face niciodată treburile în castel și nu lovește cu picioarele mai mult decât alții. Merită să fie cavaler. Dacă nu cumva ai de gând să-l furi și pe el.

— Mai bine încalecă pe calul ăla și te du, îl amenință Lem.

— O să plec numai cu aurul meu. Propriul vostru zeu m-a declarat nevinovat...

— Stăpânul Luminii ți-a redat viața, afirmă Thoros din Myr. Nu te-a proclamat reîncarnarea lui Baelor cel Binecuvântat.

Preotul roșu scoase sabia din teacă și Arya

văzu că Jack și Merrit făcuseră la fel. Lordul Beric avea încă sabia pe care o folosise ca să-l ridice pe Gendry în rang de cavaler. *Poate că de data asta o să-l omoare.*

Gura Câinelui zvâcni din nou.

— Nu sunteți decât niște pungași ordinari.

Lem îi aruncă o privire furioasă:

— Prietenii tăi lei năvălesc peste un sat, iau toată mâncarea și toți banii pe care-i găsesc și numesc asta *scotocire.* Lupii la fel, noi de ce nu? Nimeni nu te-a jefuit, Câine. Ai fost doar *scotocit.*

Sandor Clegane le privi fețele, pe rând, ca și cum ar fi încercat să și le întipărească în memorie. Apoi ieși în întunericul și ploaia ce turna cu găleata, fără să mai scoată un cuvânt. Haiducii așteptară, întrebători.

— Mai bine mă duc să văd ce a făcut cu santinelele noastre. Înainte de a ieși, Harwin aruncă din prag o privire precaută, să se asigure că Clegane nu pândește după ușă.

— Cum naiba a reușit, totuși, ticălosul ăla să pună mâna pe atâta aur? întrebă Lem, ca să frângă tensiunea.

Anguy ridică din umeri.

— A câștigat turnirul Mâinii. La Debarcaderul Regelui. Arcașul rânji. M-am ales și eu cu o avere frumușică, dar pe urmă le-am întâlnit pe Dancy, Jeyne și pe Alayaya. M-au învățat ce gust are lebăda friptă și cum să mă scald în vin de Arbor.

— Ai risipit-o pe toată, nu? râse Harwin.

— Nu chiar pe toată. Mi-am cumpărat cizmele astea și acest minunat pumnal.

— Trebuia să-ți fi cumpărat o bucată de pământ și să faci dintr-o lebădă din aia friptă femeie cinstită, zise Jack Norocosul. Să fi crescut niscaiva napi și niscaiva fii.

— Ferească-mă Războinicul! Mare păcat ar fi fost să transform tot aurul ăla în napi.

— Mie-mi plac napii, făcu Jack, ofensat. Nu mi-ar strica niște piure de napi chiar acum.

Thoros din Myr nu luă în seamă zeflemeaua.

— Câinele a pierdut mai mult decât câțiva saci de bani, reflectă el. Și-a pierdut și stăpânul, și adăpostul. La Lannisteri nu se poate întoarce, tânărul Lup nu l-ar accepta niciodată, nici fratele lui nu l-ar primi cu brațele deschise. Aurul era tot ce-i mai rămăsese, așa mi se pare.

— La naiba! exclamă Watty Morarul. Atunci o să vină negreșit să ne omoare în somn.

— Nu. Lordul Beric își vârâse sabia în teacă. Sandor Clegane ne-ar omorî bucuros pe toți, dar nu în somn. Anguy, mâine rămâi în spate, cu Dick Spânul. Dacă-l mai vezi pe Clegane adulmecând pe urmele noastre, omoară-i calul.

— E un cal bun, protestă Anguy.

— Da, zise Lem. Pe nemernicul de călăreț ar trebui să-l omoram. De cal ne-am putea folosi.

— Sunt de aceeași părere, interveni Notch. Lasă-mă să trag câteva săgeți în Câine, să-l descurajez puțin.

Lordul Beric scutură din cap.

— Clegane și-a câștigat viața în peșteră, n-am să i-o răpesc.

— Stăpânul meu e înțelept, le spuse Thoros celorlalți. Fraților, un duel judiciar e un lucru sfânt. M-ați auzit rugându-l pe R'hllor să întindă o mână și i-ați văzut degetul de foc înhățând sabia Lordului Beric, tocmai când era gata să pună capăt luptei. Se pare că Stăpânul Luminii încă n-a terminat cu Câinele lui Joffrey.

Curând, Harwin se întoarse în berărie.

— Picioare-de-Mămăligă doarme dus, dar e nevătămat.

— Stai să vezi când pun mâna pe el, zise el.

O să-i mai fac un cep. Ar fi putut să ne omoare pe toți.

Nimeni nu se odihni prea liniștit în noaptea aceea, știind că Sandor Clegane era afară, în întuneric, pe undeva pe aproape. Arya se cuibări lângă foc, la căldurică, dar somnul nu venea. Scoase moneda pe care i-o dăduse Jaqen H'ghar și o strânse în palmă, în timp ce stătea culcată sub mantia sa. O făcea să se simtă puternică, amintindu-și cum văzuse fantoma din Harrenhal. Pe atunci putea ucide cu o șoaptă.

Dar Jaqen nu mai era. O părăsise. *Plăcintă Fierbinte m-a părăsit și el, iar acum Gendry.* Lommy murise, Yoren murise, Sirio Forel murise, până și tatăl ei murise, iar Jaqen îi dăduse un bănuț idiot de fier și dispăruse. *Valar morghulis,* șopti ea încetișor, strângând pumnul atât de puternic încât marginile tari ale monedei îi săpau în palmă. *Ser Gregor, Dunsen, Polliver, Raff cel Dulce, Gâdilătorul și Câinele. Ser Ilyn, Regele Joffrey, Regina Cersei.* Arya încercă să-și imagineze cum ar arăta morți, dar îi era greu să-și aducă în minte chipurile lor. Pe Câine îl vedea. Și pe fratele lui, Muntele. Iar chipul lui Joffrey n-avea să-l uite niciodată, sau pe al mamei sale... Dar Raff și Dunsen și Polliver erau cu toții învăluiți în ceață și chiar Gâdilătorul, care avea o înfățișare atât de comună.

Somnul o răpi, în cele din urmă, dar în toiul nopții Arya se trezi din nou, tremurând. Focul arsese până la jăratic. Mudge stătea lângă ușă și un alt străjer se plimba afară. Ploaia se oprise și Arya auzea lupii urlând. *Atât de aproape,* gândi ea, *și atât de mulți.* Se auzeau de parcă ar fi fost de jur împrejurul grajdurilor, cu zecile, poate sute. *Sper să-l mănânce pe Câine.* Își amintea ce

spusese el despre lupi și câini.

În zori, Septonul Utt se legăna încă sub copac, dar fraţii în maro erau afară, în ploaie, cu lopeţi, săpând gropi pentru ceilalţi morţi. Lordul Beric le mulţumi pentru găzduire și mâncare și le dădu un sac cu cerbi de argint, să-i folosească pentru reconstrucţie. Harwin, Luke Pasămite și Watty Morarul porniră în cercetare, dar nu găsiră nici lupi, nici câini.

În timp ce Arya își strângea șaua în chingă, Gendry se apropie să-și ceară iertare. Arya puse un picior în scăriţă și săltă în șa, ca să-l poată privi de sus. *Ai fi putut face săbii la Riverrun pentru fratele meu,* gândi ea, dar spuse:

— Dacă vrei să fii un idiot de cavaler proscris și să sfârșești spânzurat, de ce mi-ar păsa mie? Eu voi fi la Riverrun, răscumpărată, cu fratele meu.

În ziua aceea, din fericire, nu plouă deloc și în sfârșit, înaintară bine.

BRAN

Turnul se înălța deasupra insulei, cu geamănul său oglindit în apele albastre și liniștite. Când vântul bătea, valuri mici se unduiau pe suprafața lacului, alergând unul după altul, ca niște băieți la joacă. De-a lungul malului creșteau stejari, unul lângă altul, cu un covor de ghinde împrăștiate dedesubt. Dincolo de ei se afla satul sau ce mai rămăsese din el.

Era primul sat pe care-l văzuseră de când părăsiseră poalele munților. Meera o luase înainte, să se asigure că nimeni nu se ascundea printre ruine. Furișându-se printre stejari și meri, cu năvodul și harponul în mână, sperie trei cerbi roșii, care se îndepărtară în salturi prin pădure. Vară zări scânteia de mișcare și se repezi îndată pe urmele lor. Bran privi lupul străvechi gonind și, pentru o clipă, nu-și dori nimic altceva decât să-și lepede pielea și să alerge cu el, dar Meera le făcea semn să se apropie. Fără tragere de inimă, se întoarse cu spatele la Vară și îl îndemnă pe Hodor să intre în sat. Jojen păși alături de ei.

Bran știa că de aici și până la Zid ținutul era acoperit de pajiști – pârloage și coline, fânețe înalte și rovine. Ar fi mult mai ușor de străbătut decât munții înalți, dar atâta întindere deschisă o neliniștea pe Meera.

— Mă simt dezbrăcată, mărturisi ea. N-ai unde să te ascunzi.

— Al cui e ținutul? îl întrebă Jojen pe Bran.

— Al Rondului de Noapte, răspunse el. Acesta este Darul. Noul Dar, la nord de Darul

lui Brandon. Maester Luwin îl învățase istoria locului: Brandon Constructorul le-a dat fraților în negru tot pământul de la sud de Zid, pe o distanță de o sută cincizeci de kilometri. Pentru... *întreținere și subzistență.* Era mândru că-și mai amintea expresia aceea. Unii maesteri spun că a fost un alt Brandon, nu Constructorul, dar tot Darul lui Brandon rămâne. Mii de ani mai târziu, Buna Regină Alysanne a vizitat Zidul, călare pe dragonul ei, Aripă-de-Argint, și Rondul de Noapte i s-a părut atât de curajos încât i-a cerut Bătrânului Rege să dubleze întinderea terenurilor. Și acela a fost Noul Dar. Bran flutură o mână: Aici. Tot ce vedeți.

Satele nu erau locuite de ani buni. Toate casele erau năruite. Până și hanul. Nu fusese niciodată mare lucru de capul lui, dar acum din el nu mai rămăseseră decât hornul de piatră și două ziduri crăpate, care se înălțau prin desișul de meri. Unul creștea direct prin sala comună, unde podeaua era acoperită de un covor de frunze ude, maronii, și mere putrede. Aerul era încărcat de mirosul lor, o miasmă grea, de cidru, care te copleșea. Meera înțepă câteva mere cu harponul ei pentru broaște, căutând vreunul bun de mâncat, dar erau toate prea stricate și viermănoase.

Era un loc liniștit, pașnic, calm și plăcut la vedere, dar Bran era de părere că un han părăsit era trist, iar Hodor părea să simtă același lucru.

— Hodor? făcu el, cumva nedumerit. Hodor? Hodor?

— Pământul e bun. Jojen luă o mână de praf, frecându-l între degete. Un sat, un han, o cetate robustă în mijlocul lacului, toți merii ăștia... dar unde sunt oamenii, Bran? De ce ar fi părăsit un loc ca acesta?

— Se temeau de sălbatici, răspunse Bran. Sălbaticii vin peste Zid sau prin munți, să atace, să jefuiască și să le ia femeile. Bătrâna Nan zicea că, dacă te prind, fac din craniul tău un pocal de băut sânge. Rondul de Noapte nu mai e atât de puternic precum era pe vremea lui Brandon și a Reginei Alysanne, astfel că acum răzbat mai mulți. Locurile cele mai apropiate de Zid au fost atât de des atacate, încât oamenii s-au mutat la sud, în munți sau în ținuturile Umberului, la est de drumul regelui. Oamenii Mareluijon sunt și ei atacați, dar nu atât de des ca aceia care locuiau la Dar.

Jojen Reed întoarse capul încet, ascultând o muzică pe care numai el o putea auzi.

— Trebuie să ne adăpostim aici. Vine furtuna. O furtună năprasnică.

Bran ridică privirea spre cer. Fusese o zi frumoasă, senină, de toamnă, însorită și aproape caldă, dar acum spre vest se adunau, într-adevăr, nori negri, iar vântul părea că se stârnește.

— Hanul n-are acoperiș, doar două ziduri, sublinie el. Ar trebui să mergem până la cetate.

— Hodor, zise Hodor. Poate că era de acord.

— N-avem barcă, Bran. Meera scormonea aiurea printre frunze, cu harponul ei de prins broaște.

— Este un drum. Un drum de pietre, ascuns sub apă. Am putea trece pe jos. *Ei,* în orice caz, ar putea; el ar trebui să meargă în spatele lui Hodor, dar cel puțin ar rămâne uscat.

Frații Reed schimbară o privire.

— De unde știi? întrebă Jojen. Ai mai fost aici, prințul meu?

— Nu. Mi-a spus Bătrâna Nan. Cetatea are o coroană de aur, vezi? Arătă peste apele lacului. Sus, în jurul crenelurilor, se vedeau pete de

vopsea aurie. Acolo a dormit Regina Alysanne, așa că au vopsit merloanele cu auriu, în cinstea ei.

— Un drum de pietre? Jojen scrută lacul. Ești sigur?

— Sigur, zise Bran.

Meera îi dădu de urmă destul de ușor, după ce știu ce să caute: o cărare de piatră, lată de un metru, ducând direct în larg. Îi conduse cu grijă, pas cu pas, cercetând-o cu harponul, în fața ei. Vedeau locul unde poteca ieșea din apă, urcând către insulă și transformându-se într-un șir scurt de trepte care duceau către poarta cetății.

Cărarea, treptele și poarta erau în linie dreaptă, ceea ce te făcea să te gândești că drumul de pietre era drept, dar nu era așa. Sub apă, mergea în zigzag, ocolind insula o treime din lungime, înainte de a se întoarce, șerpuind. Cotiturile erau înșelătoare și cărarea lungă însemna că oricine se apropia era expus multă vreme săgeților de foc venite dinspre turn. Pietrele ascunse erau lipicioase și alunecoase. De două ori, Hodor se clătină, gata să cadă, și strigă disperat *Hodor!* înainte de a-și recăpăta echilibrul. A doua oară Bran se sperie îngrozitor. Dacă Hodor cădea în apă, cu el în coș, s-ar putea îneca, mai cu seamă dacă namila de grăjdar își pierdea cumpătul și uita de Bran, așa cum se întâmpla uneori. *Poate că ar fi trebuit să rămânem la han, sub măr,* gândi el, dar era deja prea târziu.

Din fericire, nu mai fu o a treia oară și apa nu trecu niciodată de brâul lui Hodor, deși frații Reed erau adânciți până la piept. Și în scurt timp, erau pe insulă, urcând treptele fortăreței. Poarta era încă solidă, deși cu trecerea anilor, scândurile grele de stejar se deformaseră și nu

mai putea fi închisă bine. Meera o împinse, dând-o în lături, cu balamalele ruginite de fier huruind. Grinda ușii era joasă.

— Apleacă-te, Hodor, zise Bran și Hodor se aplecă, dar nu suficient ca Bran să nu se lovească la cap. M-a durut, se plânse el.

— Hodor, zise Hodor, îndreptându-se.

Se pomeniră într-o cămăruță întunecoasă, în care cu greu încăpeau toți patru. Niște trepte săpate în zidul interior al turnului șerpuiau în sus, la stânga și în jos, la dreapta, în spatele unor gratii de fier. Bran ridică privirea și zări alte zăbrele, chiar deasupra capului. *O mortieră.* Era bucuros că nu era nimeni deasupra lor, să le toarne ulei încins în cap.

Grilajele erau zăvorâte, iar zăbrelele de fier erau roșii de rugină. Hodor apucă ușa din stânga și o smuci, gemând de efort. Nu se întâmplă nimic. Încercă să împingă, fără mai mult succes. Scutură gratiile, izbi cu picioarele, se repezi în ele și le zăngăni, lovi balamalele cu pumnul său imens, până când aerul deveni plin de praf de rugină, dar ușa de fier nu se clintea. Cea care ducea jos, către beci, nu se dovedi mai prietenoasă.

— N-avem cum să intrăm, zise Meera, ridicând din umeri.

Mortiera era chiar deasupra capului lui Bran, cum stătea el în coș, pe spatele lui Hodor. Ridică mâinile și înhăță zăbrelele, să le încerce. Când trase în jos, grilajul ieși din tavan într-o cascadă de rugină și pietre sfărâmate.

— *HODOR!* țipă Hodor. Grilajul greu de fier îi mai dădu o lovitură în cap lui Bran, prăbușindu-se zgomotos lângă picioarele lui Jojen, când prințul se descotorosi de el.

Meera râse:

— Ia te uită, prințe, ești mai puternic decât

Hodor.

Bran roși.

Cu grilajul înlăturat, Hodor reuși să-i ridice pe Meera și Jojen prin mortiera ce se deschidea din tavan. Copiii mlaștinilor îl apucară pe Bran de brațe și îl traseră în sus, după ei. Partea cea mai grea era să-l urce pe Hodor. Era prea greu ca să-l ridice așa cum făcuseră cu Bran. În cele din urmă, Bran îi spuse să caute niște pietre mari. Insula nu ducea lipsă de ele, iar Hodor le stivui destul de sus ca să se cațere pe marginea sfărâmată a deschizăturii și să treacă prin ea.

— Hodor, gâfâi el bucuros, zâmbindu-le celor trei.

Se pomeniră într-un labirint de celule mici, întunecoase și goale, dar Meera explora locul până când găsi drumul înapoi la scări. Cu cât urcau mai mult, cu atât era mai lumină. La cel de-al treilea nivel, zidul gros era străpuns de găuri pentru săgeți, la cel de-al patrulea avea ferestre, iar la al cincilea nivel și cel mai înalt se afla o încăpere mare, circulară, cu uși boltite, care se deschideau către niște balcoane mici de piatră, în trei direcții. În cea de-a patra direcție se afla o mică privată, cocoțată deasupra unui burlan de scurgere care ducea direct în lac.

Când ajunseră pe acoperiș, cerul nu se mai vedea, iar spre vest norii erau negri. Vântul bătea cu atâta putere încât ridică mantia lui Bran, făcând-o să fluture, pocnind.

— Hodor, zise Hodor, auzind zgomotul.

Meera se învârtea în cerc.

— Mă simt ca un uriaș înălțat peste lume.

— La Gât există copaci de două ori mai înalți, îi reaminti fratele ei.

— Da, dar au în jurul lor alți copaci, la fel de înalți, zise Meera. Lumea se îngustează în Gât, iar cerul e cu mult mai mic. Uite... simți vântul,

frăţioare? Și uită-te ce mare a devenit lumea.

Era adevărat, de aici, de sus, vedeai până hăt, departe. Spre sud se înălţau dealurile de la poale, cu munţii cenușii și verzi dincolo de ele. Câmpiile unduitoare ale Noului Dar se întindeau în toate celelalte direcţii, cât vedeai cu ochii.

— Speram că de aici vom putea vedea Zidul, zise Bran, dezamăgit. A fost o prostie, probabil că suntem încă la două sute cincizeci de kilometri depărtare. Doar vorbind despre asta se simțea obosit și, în același timp, înfrigurat. Jojen, ce-o să facem când ajungem la Zid? Unchiul meu spunea mereu că e foarte mare. Înalt de două sute de metri și atât de gros la bază încât porţile sunt mai mult ca niște tuneluri prin gheaţă. Cum o să trecem, ca să găsim cioara cu trei ochi?

— Am auzit că de-a lungul Zidului sunt castele părăsite, răspunse Jojen. Fortăreţe construite de Rondul de Noapte, dar acum au rămas goale. Unul dintre ele s-ar putea să ne conducă dincolo de Zid.

Castelele-fantomă le numea Bătrâna Nan. Maester Luwin îl pusese odată pe Bran să învețe numele fiecărui fort aflat de-a lungul Zidului. Fusese greu. Erau nouăsprezece despre care vorbea toată lumea, dar niciodată nu fuseseră locuite mai mult de șaptesprezece în același timp. La ospăţul organizat în cinstea vizitei Regelui Robert la Winterfell, Bran le înșirase numele, pentru unchiul său Benjen, de la est la vest și apoi de la vest la est. Benjen Stark a râs și a spus:

— Le știi mai bine decât mine, Bran. Probabil că tu ar trebui să fii Prim-Cercetaș. Eu o să rămân aici în locul tău.

Dar asta se întâmplase înainte ca Bran să

cadă. Înainte să devină infirm. Când se trezise din somn, schilodit, unchiul său era deja plecat înapoi la Castelul Negru.

— Unchiul meu zicea că ușile erau astupate cu gheață și pietre, ori de câte ori un castel trebuia abandonat, spuse Bran.

— Atunci va trebui să le deschidem, zise Meera.

Asta îl neliniștea.

— N-ar trebui să facem asta. Ar putea pătrunde lucruri rele din partea cealaltă. Ar trebui să mergem pur și simplu la Castelul Negru și să-i cerem Lordului Comandant să ne lase să trecem.

— Prințe, zise Jojen, trebuie să ocolim Castelul Negru, așa cum am ocolit drumul regelui. Sunt sute de oameni acolo.

— Oameni ai Rondului de Noapte, insistă Bran. Ei jură să nu se amestece în războaie și treburi de felul acesta.

— Da, zise Jojen, dar un om gata să se lepede de jurământul său e destul ca să le vândă oamenilor de fier sau lui Bolton Bastardul secretul tău. Și nu putem fi siguri că Rondul ar fi de acord să ne lase să trecem. S-ar putea să hotărască să ne țină sau să ne trimită înapoi.

— Dar tatăl meu a fost un prieten al Rondului, iar unchiul meu este Prim-Cercetaș. El ar putea să știe unde sălășluiește cioara cu trei ochi. Și Jon e și el la Castelul Negru. Bran spera să-l revadă pe Jon. Și pe unchiul său. Ultimul frate în negru care venise la Winterfell zicea că Benjen Stark dispăruse într-o misiune de cercetare, dar cu siguranță va fi reușit să găsească până acum drumul spre casă. Pun rămășag că Rondul ne-ar da și cai, continuă el.

— Liniște! Jojen își umbri ochii cu o mână și privi în zare, către soarele ce apunea. Priviți. E

ceva... un călăreț, cred. Voi îl vedeți?

Bran își umbri ochii și el, dar chiar și așa, fu nevoit să și-i mijească. La început nu văzu nimic, până când o mișcare îl făcu să se întoarcă. La început crezu că ar putea fi Vară, dar nu. *Un bărbat călare.* Era mult prea departe ca să deslușească altceva.

— Hodor? Hodor își așezase și el o mână deasupra ochilor, numai că se uita în altă direcție. Hodor?

— Nu se grăbește, zise Meera, dar se îndreaptă spre satul ăsta, pare-mi-se.

— Mai bine am intra, înainte să ne vadă, sugeră Jojen.

— Vară e lângă sat, obiectă Bran.

— Vară o să se descurce, îl asigură Meera. Nu e decât un om pe un cal obosit.

Câțiva stropi mari începură să răpăie pe piatră în timp ce se retrăgeau la nivelul de dedesubt. Intrară la țanc, căci după câteva clipe, începu să plouă de-a binelea. Chiar și prin zidurile groase auzeau stropii biciuind luciul lacului. Stăteau pe jos, în camera goală, circulară, în întunericul ce se strângea în jurul lor. Balconul dinspre nord dădea către satul părăsit. Meera se strecură afară, pe burtă, să se uite peste lac și să vadă ce se întâmplase cu călărețul.

— Se adăpostește în ruinele hanului, le spuse ea când reveni. Se pare că face un foc în cămin.

— Mi-aș dori să putem avea și noi un foc, zise Bran. Mi-e frig. Pe scări în jos este niște mobilă ruptă, am văzut-o. Am putea să-l punem pe Hodor s-o taie în bucăți și să ne încălzim.

Lui Hodor îi plăcea ideea.

— Hodor, făcu el plin de speranță.

Jojen scutură din cap.

— Focul înseamnă fum. Din turnul ăsta, fumul ar putea văzut de departe.

— Dacă ar fi cine să-l vadă, îl contrazise sora sa.

— În sat e un om.

— Unul singur.

— Un singur om ar fi de ajuns să-l dea pe Bran pe mâna dușmanilor săi, dacă e cine nu trebuie. Încă mai avem jumătate de rață de ieri. Ar trebui s-o mâncăm. Mâine dimineață, bărbatul își va vedea de drum, iar noi vom face același lucru.

Jojen avu câștig de cauză, ca de obicei. Meera împărți rața în patru. O prinsese în năvodul ei, cu o zi înainte, pe când pasărea încerca să se ridice din mlaștina în care o surprinsese. Rece nu era la fel de gustoasă cum fusese de pe frigare, fierbinte și crocantă, dar cel puțin le astâmpără foamea. Bran și Meera împărțiră pieptul, în timp ce Jojen mâncă pulpa, iar Hodor devoră aripa și piciorul, mormăind „Hodor” și lingându-și unsoarea de pe degete după fiecare mușcătură. Era rândul lui Bran să spună o poveste, așa că le istorisi despre un alt Brandon Stark, cel căruia i se spunea Brandon Constructorul de Nave, care călătorise dincolo de Marea Apusului.

Se lăsase înserarea când rața și povestea se sfârșiră, iar ploaia continua să cadă. Bran se întrebă cât de departe rătăcise Vară și dacă prinsese vreunul dintre cerbi.

O umbră cenușie scălda turnul, preschimbându-se, încet, în beznă. Hodor deveni agitat și se plimbă o vreme, înconjurând cu pași mari zidurile și oprindu-se să se uite în privată de fiecare dată când ajungea în dreptul ei, ca și cum n-ar fi știut bine ce era acolo. Jojen

stătea în dreptul balconului nordic, ascuns în umbre, privind noaptea și ploaia de afară. Undeva, spre nord, un fulger despică cerul, luminând încăperea pentru o clipă. Hodor sări, scâncind speriat, Bran numără până la opt, așteptând tunetul. Când acesta veni, Hodor strigă:

— *Hodor!*

Sper că Vară nu e și el speriat, gândi Bran. Câinii din adăposturile Winterfellului se speriau întotdeauna de tunete, întocmai ca Hodor. *Ar trebui să mă duc să văd, să-l liniștesc...*

Fulgerul scăpără din nou și de data aceasta tunetul veni când Bran ajunse la șase.

— *Hodor!* țipă Hodor din nou. *HODOR! HODOR!* Își înhăță sabia, ca și cum ar fi vrut să se lupte cu furtuna.

Jojen spuse:

— Taci, Hodor. Bran, spune-i să nu țipe. Poți să-i iei sabia, Meera?

— Pot să încerc.

— *Sst,* Hodor, făcu Bran. Taci acum. Gata cu *hodoritul.* Stai jos.

— Hodor! Îi dădu Meerei sabia lungă, destul de supus, dar chipul îi era o mască de nedumerire.

Jojen se întoarse în beznă și cu toții îl auziră suspinând.

— Ce-i? întrebă Meera.

— E cineva în sat.

— Cel pe care l-am văzut mai înainte?

— Nu, alții. Înarmați. Am văzut un topor și sulițe... Niciodată nu mai răsunase glasul lui Jojen într-atât ca un glas de copil. I-am văzut în lumina fulgerului. Mișcându-se pe sub copaci.

— Câți?

— O grămadă. Prea mulți ca să-i poți

număra.

— Călare?

— Nu.

— Hodor! Hodor părea înfricoșat. Hodor! Hodor!

Bran era și el puțin speriat, deși nu voia să recunoască în fața Meerei.

— Și dacă vin aici?

— N-o să vină! Fata se așează lângă el. De ce ar veni?

— Să se adăpostească. Glasul lui Jojen era îndârjit. Dacă nu cumva se oprește ploaia. Meera, n-ai putea coborî să zăvorăști poarta?

— N-am putut nici măcar s-o închid. Lemnul e prea deformat. Dar nu vor trece de porțile alea de fier.

— Ar putea. Ar putea să spargă zăvorul sau balamalele. Sau să urce prin mortiera, așa cum am făcut noi.

Un fulger brăzdă cerul și Hodor scânci. Apoi un bubuit de tunet străbătu lacul.

— HODOR! răcni el, ducându-și mâinile la urechi și împleticindu-se în cerc prin întuneric. HODOR! HODOR! HODOR!

— NU! îi strigă Bran. Fără HODORIT!

Dar în zadar.

— HOOOOODOR! gemu Hodor. Meera încercă să-l prindă și să-l liniștească, dar era prea puternic. O dădu la o parte cu o simplă ridicare a umărului. HOOOOOODOOOOOOR! răcni băiatul de la grajduri, în timp ce fulgerul acoperea din nou cerul. Și acum până și Jojen țipa: țipa la Bran și Meera, să-l facă pe Hodor să tacă.

— Taci din gură! zise Bran cu glas ascuțit, speriat, întinzându-se zadarnic după piciorul lui Hodor, când acesta dădu buzna pe lângă el, întinzându-se, *întinzându-se*.

Hodor se clătină și închise gura. Își mișcă încet capul, dintr-o parte în alta, se lăsă pe podea și se așeză cu picioarele încrucișate. Când tunetul bubui, Hodor nu dădu nici un semn că-l aude. Cei patru stăteau în turnul întunecat, neîndrăznind nici să respire.

— Bran, ce ai făcut? șopti Meera.

— Nimic. Bran își scutură capul. Nu știu. Dar știa. *Am încercat să ajung la el așa cum ajung la Vară.* Fusese Hodor pentru o clipă. Asta îl speria.

— Se întâmplă ceva dincolo de lac, zise Jojen. Mi s-a părut că văd un om arătând către turn.

N-o să mă tem. Era Prinţul Winterfellului, fiul lui Eddard Stark, aproape bărbat în toată firea și om-lup, pe deasupra, nu vreun ţânc, ca Rickon. *Vară nu s-ar teme.*

— Probabil nu sunt decât niște Umberi, sugeră el. Sau ar putea fi din casele Knott sau Norrey, coborâţi din munţi, sau poate chiar fraţi din Rondul de Noapte. Purtau mantii negre, Jojen?

— Noaptea toate mantiile sunt negre, Alteță. Și fulgerul a venit și a trecut prea repede ca să-mi dau seama cu ce erau îmbrăcaţi.

Meera era precaută:

— Dacă ar fi fraţi în negru, ar fi călare, nu-i așa?

Bran se gândise la altceva.

— Nu contează, spuse el cu aplomb. N-ar putea să ajungă până la noi, nici dacă ar vrea. Doar dacă ar avea o barcă sau ar ști despre drumul de pietre.

— Drumul de pietre? Meera îi ciufuli părul și-l sărută pe frunte. Dulcele nostru prinţișor! Are dreptate, Jojen, n-au cum să știe despre drumul de pietre. Chiar dacă ar ști, n-ar reuși

să-l găsească noaptea, pe ploaie.

— Noaptea se va sfârși, totuși. Dacă rămân până dimineață... Jojen lăsă urmarea nerostită. După câteva clipe, spuse: întreţin focul pe care l-a aprins primul.

Un fulger brăzdă cerul și turnul fu scăldat în lumină, conturându-le siluetele în umbră. Hodor se legăna înainte și înapoi, zumzăind.

În acea secundă strălucitoare, Bran simţi teama lui Vară. Închise doi ochi și deschise un al treilea, și pielea lui de băiat îi alunecă de pe trup, ca o mantie, în timp ce lăsa turnul în urmă...

... pomenindu-se afară, în ploaie, cu burta plină de carne de cerb, ascunzându-se în desiș când cerul se despică și bubui deasupra lui. Mirosul de mere putrede și frunze ude aproape că acoperea mirosul de om, dar era acolo. Auzea zornăit și fâsâit de piele tăbăcită, vedea oameni mișcându-se pe sub copaci. Un bărbat bâjbâia prin preajmă cu un băţ în mână, cu o piele trasă peste cap, să-l orbească și să-l asurzească. Lupul îl ocoli, pe departe, în spatele unei tufe ţepoase, îmbibate de apă, și pe sub crengile goale ale unui măr. Îi auzea vorbind și acolo, în spatele mirosurilor de ploaie și de frunze, de cal și de om, se furișă mirosul greu al fricii...

JON

Pământul era presărat cu ace de pin și frunze căzute, un covor verde și brun, încă îmbibat de apă de pe urma ploilor recente. Mustea sub picioare. Imenși stejari desfrunziți, sequoia înalți și oștiri de pini îi împresurau. Pe muntele ce se înălța deasupra lor se afla un alt turn circular, străvechi și pustiu, năpădit de mușchi verde și gros, aproape până la vârf.

— Cine l-a construit, așa, numai din piatră? îl întrebă Ygritte. Vreun rege?

— Nu, doar cei care locuiau aici.

— Ce s-a întâmplat cu ei?

— Au murit sau au plecat. Darul lui Brandon fusese cultivat timp de mii de ani, însă pe măsură ce Rondul se rărise, erau tot mai puține mâini să lucreze pământul, să îngrijească albinele, să planteze livezile, astfel că sălbăticia pusese stăpânire pe multe dintre câmpuri și castele. În Noul Dar fuseseră sate și cetăți, iar dările de pe urma lor, plătite în natură și în mână de lucru, le asigurau fraților în negru o parte din hrană și din îmbrăcăminte. Dar și acestea pieriseră, în cea mai mare parte.

— Au fost nebuni să părăsească un asemenea castel, zise Ygritte.

— E doar un turn. A fost locuit cândva de vreun lord mărunt și câțiva oameni ai lui. Când veneau năvălitorii, aprindeau o făclie de pe acoperiș. Winterfellul are turnuri de trei ori mai înalte.

Ygritte îl privea de parcă ar fi crezut că născocește toate astea.

— Cum pot oamenii să ridice construcţii atât de înalte, fără uriași care să urce pietrele?

Legenda spunea că Brandon Constructorul *folosise* uriași la zidirea Winterfellului, dar Jon nu voia să amestece lucrurile.

— Oamenii pot clădi mult mai sus de atât. În orașul vechi, există un turn mai înalt decât Zidul. Jon își dădea seama că nu-l crede. *De-aș putea să-i arăt Winterfellul... să-i dăruiesc o floare din grădinile de sticlă, s-o ospătez în Sala Mare și să-i arăt regii de piatră, pe tronurile lor. Ne-am putea scălda în iazurile fierbinți și ne-am putea iubi la poalele copacului inimii, sub privirea vechilor zei.*

Visul era dulce... dar Winterfellul nu avea să fie niciodată al lui. Aparţinea fratelui său, Regele Nordului. El era un Snow, nu un Stark. *Bastard, sperjur și trădător...*

— Poate că după aceea ne vom întoarce aici, să trăim în turn, spuse ea. Ai vrea asta, Jon Snow? După?

După. Cuvântul îl împungea ca o suliță. *După cucerire. După ce sălbaticii sparg Zidul...*

Nobilul său tată vorbise cândva despre înălţarea unor noi lorzi și așezarea lor în cetăţile abandonate, ca scut împotriva sălbaticilor. Planul ar fi cerut ca Rondul să cedeze o bună parte din Dar, însă unchiul său Benjen fusese de părere că Lordul Comandant putea fi convins să accepte, atât timp cât noii lorzi ar plăti dări către Castelul Negru, în loc de Winterfell.

— Totuși, e un vis pentru primăvară, spusese Lordul Eddard. Nici măcar promisiunea pământului nu va atrage pe nimeni spre nord, cu iarna în față.

Dacă iarna ar fi venit și ar fi plecat mai repede, lăsând locul primăverii, poate că aș fi

fost ales să stăpânesc peste unul dintre aceste turnuri, în numele tatălui meu. Dar Lordul Eddard era mort, fratele lui, Benjen, dispărut, iar scutul pe care-l visaseră împreună nu avea să fie făurit.

— Pământul acesta aparţine Rondului, zise Jon.

Nările Ygrittei se lărgiră.

— Nu locuiește nimeni aici.

— Năvălitorii tăi i-au alungat.

— Înseamnă că au fost lași. Dacă voiau pământul, ar fi trebuit să rămână și să lupte.

— Poate că erau obosiţi de atâta luptă. Obosiţi să-și zăvorască ușile în fiecare noapte, întrebându-se dacă Rattleshirt sau altul ca el va veni să le doboare, ca să le ia nevestele. Obosiţi să li se fure recoltele și toate lucrurile de preţ pe care le-or fi avut. E mai ușor să te miști departe de gheara năvălitorilor. *Dar dacă Zidul va cădea, tot Nordul va fi sub gheara năvălitorilor.*

— Nimic nu știi, Jon Snow. Fiicele sunt luate, nu nevestele. *Voi* sunteți cei care furaţi. Voi aţi luat în stăpânire lumea toată și aţi construit Zidul ca să ţineţi oamenii afară.

— Oare? Uneori Jon uita cât de sălbatică era și apoi ea îi reamintea. Cum așa?

— Zeii au făcut pământul ca să-l împartă toţi oamenii. Numai că, atunci când regii au venit cu coroanele și săbiile lor de oţel, au susţinut că e numai al lor. *Copacii mei,* spuneau ei, *n-ai voie să mănânci merele. Pârâul meu, nu poţi pescui aici. Pădurea mea, nu poți vâna. Pământul meu, apa mea, castelul meu, fiica mea, nu pune mâna, altfel ți-o tai, dar poate, dacă îngenunchezi în fața mea, te las să le miroși puțin.* Ne numești pe noi hoți, dar un hoţ trebuie să fie curajos, deștept și iute. Un îngenuncheat nu trebuie decât să plece

genunchiul.

— Harma și Sacul de Oase nu vin după pește sau după mere. Fură săbii și topoare. Mirodenii, mătăsuri și blănuri. Înhață orice gologan și orice pocal bătut cu nestemate pe care îl găsesc, vara poloboace de vin, iarna butoaie cu carne de vită, iar femei iau în orice anotimp și le duc dincolo de Zid.

— Și ce dacă? Aș prefera să fiu furată de un bărbat puternic decât să fiu dată de tatăl meu vreunui lord molâu.

— Tu vorbești, dar de unde poți să știi? Dacă ai fi răpită de cineva pe care l-ai urî?

— Ar trebui să fie ager, șiret și viteaz ca să mă fure pe mine. Așa că fiii lui ar fi și ei puternici și isteți. De ce aș urî un asemenea om?

— Poate că nu s-ar spăla niciodată și ar duhni ca un urs.

— Atunci l-aș împinge într-un râu sau aș arunca peste el o vadră de apă. Oricum, bărbații nu trebuie să miroasă frumos, ca florile.

— Ce e rău la flori?

— Nimic, pentru o albină. La culcare, vreau așa ceva. Ygritte dădu să-l înhațe de partea din față a pantalonilor. Jon o apucă de încheietură.

— Dar dacă bărbatul care te-ar fura ar bea prea mult? insistă el. Dacă ar fi brutal sau crud? O strânse mai puternic, ca să-și întărească spusele. Dacă ar fi mai puternic decât tine și i-ar plăcea să te bată până la sânge?

— I-aș tăia beregata în somn. Nimic nu știi, Jon Snow. Ygritte se răsuci ca un țipar și se eliberă.

Știu un singur lucru. Știu că ești sălbatică până în măduva oaselor. Îi era ușor să uite asta uneori, când râdeau împreună sau când se sărutau. Dar apoi unul dintre ei spunea sau

făcea ceva și, dintr-odată, își amintea de zidul dintre lumile lor.

— Un bărbat poate să aibă o femeie sau poate să aibă un cuțit, îi spuse Ygritte, dar nici un bărbat nu le poate avea pe amândouă. Orice fetiță învață asta de la mama ei. Își ridică bărbia, sfidătoare, și își scutură părul roșu, des. Și bărbații nu pot stăpâni pământul, așa cum nu pot stăpâni marea sau cerul. Voi, îngenuncheații, credeți că puteți, dar Mance vă va arăta că nu e așa.

Erau cuvinte mărețe, îndrăznețe, dar sunau goale. Jon aruncă o privire peste umăr, să se asigure că Magnarul nu era pe aproape. Errok, Buboi și Dan Cânepă veneau la câțiva pași în spatele lor, dar nu le acordau nici o atenție. Buboi se plângea de fundul lui.

— Ygritte, spuse Jon cu glas scăzut. Mance nu poate câștiga acest război.

— Poate, insistă ea. Nimic nu știi, Jon Snow. N-ai văzut niciodată oamenii liberi luptând.

Sălbaticii luptau ca niște eroi sau ca niște demoni, depinde pe cine întrebai, dar la sfârșit, se ajungea la același lucru. *Luptă cu un curaj nebunesc, fiecare căutând gloria.*

— Nu mă îndoiesc că sunteți cu toții foarte curajoși, dar când vine vorba de război, disciplina învinge vitejia de fiecare dată. În cele din urmă, Mance va cădea, așa cum s-a întâmplat cu fiecare Rege-de-Dincolo-de-Zid înaintea lui. Și când va cădea, veți muri. Toți.

Ygritte părea atât de furioasă, încât Jon crezu că era gata să-l lovească.

— Toți, spuse ea. Și tu. Acum nu mai ești cioară, Jon Snow. Am jurat că nu ești, așa că ai face bine să nu fii. Îl lipi de trunchiul unui copac și-l sărută pe buze, chiar acolo, în mijlocul coloanei răsfirate. Jon îl auzi pe Grigg

Țapul îndemnând-o să-și vadă de drum. Altcineva râse. Cu toate acestea, îi răspunse la sărut. Ygritte era îmbujorată. Ești al meu, șopti ea. Al meu, așa cum eu sunt a ta. Și dacă murim, murim. Toți oamenii trebuie să moară, Jon Snow. Dar mai întâi vom trăi.

— Da. Glasul lui era răgușit. Mai întâi vom trăi.

Ygritte zâmbi larg, arătându-i dinții strâmbi pe care Jon ajunsese cumva să-i iubească. *Sălbatică până în măduva oaselor,* gândi el din nou, cu o senzație de durere tristă în stomac. Își îndoi degetele mâinii cu care ținea sabia și se întrebă ce ar face Ygritte dacă i-ar citi inima. L-ar trăda dacă ar ruga-o să-l asculte și i-ar spune că încă e fiul lui Ned Stark și omul Rondului de Noapte? Spera că nu, dar nu îndrăznea să-și asume riscul. Prea multe vieți atârnau de sosirea lui la Castelul Negru, înainte ca Magnarul... Presupunând că ar găsi prilejul să scape de sălbatici.

Coborâseră fața sudică a Zidului la Garda Apei Cenușii, abandonată de o sută de ani. O porțiune din scările imense de piatră se prăbușise cu un secol în urmă, dar chiar și așa, coborârea era mult mai ușoară decât urcușul. De acolo, Styr pătrunsese în Dar adânc, ca să evite obișnuitele patrule ale Rondului. Grigg Țapul îi conduse dincolo de puținele sate locuite care mai rămăseseră în aceste locuri. Văzură câteva turnuri circulare care împungeau cerul ca niște degete de piatră, dar nici țipenie de om. Mărșăluiră printre munții uzi și reci, pe câmpiile bătute de vânt, neurmăriți, nevăzuți.

Nu trebuie să te împotrivești, orice ți s-ar cere, îi spusese Halfhand. *Mergi cu ei, mănâncă împreună cu ei, luptă alături de ei, cât timp va fi nevoie.* Călărise cale lungă și bătuse cu piciorul

încă pe atât, dar încă nu aveau încredere în el. Zi și noapte Thennii îl păzeau, atenți la orice semn de trădare. Nu putea fugi și în curând avea să fie prea târziu.

Luptă cu ei, îi spusese Qhorin, înainte să-i dea Ghearei Lungi propria sa viață... dar până acum nu fusese nevoie. *Dacă vărs sângele unui frate, sunt pierdut. Atunci trec Zidul pentru totdeauna și cale de întoarcere nu mai e.*

După fiecare zi de marș, Magnarul îl chema să-i pună întrebări tăioase, iscoditoare, despre Castelul Negru, despre garnizoana și apărarea lui. Jon mințea acolo unde îndrăznea și de câteva ori făcuse pe prostul, dar Grigg Țapul și Errok ascultau și ei și știau destule, astfel că Jon era prevăzător. O minciună prea sfruntată l-ar fi trădat.

Dar adevărul era cumplit. Castelul Negru era lipsit de apărare. Singura lui pavăză era Zidul însuși. Nu avea nici măcar palisade de lemn sau șanțuri de pământ. „Castelul" nu era altceva decât un mănunchi de turnuri și fortărețe, dintre care două treimi se prăbușeau în ruină. Cât despre garnizoană, Bătrânul Urs luase două sute de soldați cu el, în misiune. Oare se întorsese vreunul? Jon n-avea cum să știe. Vor fi rămas patru sute la castel, dar cei mai mulți erau constructori sau administratori, nu cercetași.

Thennii erau luptători încercați și mai disciplinați decât marea majoritate a sălbaticilor. Fără doar și poate, de asta îi alesese Mance. Printre apărătorii Castelului Negru se numărau orbul Maester Aemon și slujitorul său, pe jumătate orb, Clydas, ciungul Doran Noyce, bețivul Septon Cellador, surdul Dick Folland, Hobb Trei-Degete, bucătarul, bătrânul Ser Wynton Stout, precum și Halder și Broscoiul și

Pyp și Albert și ceilalți băieți care se antrenaseră cu Jon. Iar la comanda lor se afla, desigur, îmbujoratul Bowen Marsh, dolofanul Lord Administrator, care fusese făcut castelan în absența Lordului Mormont. Edd cel Trist îi spunea uneori lui Marsh „Bătrâna Rodie", ceea ce i se potrivea întocmai cum i se potrivea „Bătrânul Urs" lui Mormont.

— El e omul pe care îl vreți în frunte când dușmanii sunt pe câmpul de luptă, zicea Edd cu obișnuitul său glas mohorât. O să vi-i numere pe toți. Un adevărat demon al numărătorii, omul ăsta.

Dacă Magnarul lovește Castelul Negru prin surprindere, va fi masacru. Băieți măcelăriți în paturile lor, înainte să-și dea seama că sunt sub asediu. Jon trebuia să-i prevină, dar cum? Nu fusese trimis niciodată să caute hrană sau să vâneze, nici nu i se îngăduia să stea singur de strajă. În plus, se temea pentru Ygritte. N-o putea lua cu el, dar dacă o părăsea, o va face oare Magnarul să plătească pentru trădarea lui? *Două inimi care bat ca una...*

Își petreceau fiecare noapte sub aceleași blănuri și Jon adormea cu capul ei pe piept, cu părul ei roșu gâdilându-i bărbia. Mirosul ei devenise parte din el. Dinții ei strâmbi, sânul ei, când îl cuprindea în palmă, gustul gurii ei... toate acestea erau bucuria și disperarea lui. În multe nopți zăcea cu trupul cald al Ygrittei alături, întrebându-se dacă nobilul său tată fusese la fel de tulburat din pricina mamei sale, oricine o fi fost ea. *Ygritte a întins o cursă și Mance Rayder m-a împins în ea.*

Fiecare zi petrecută în mijlocul sălbaticilor îi făcea misiunea tot mai grea. Va trebui să găsească o cale să-i trădeze, iar când o va găsi, acești oameni vor muri. Nu voia prietenia lor

mai mult decât voia iubirea Ygrittei. Și, totuși... Thennii vorbeau Limba Veche și arareori îi adresau lui Jon vreun cuvânt, dar cu oamenii lui Jarl era altfel, cei care escaladaseră Zidul. Jon începea să-i cunoască fără să vrea: sfrijitul, tăcutul Errok și volubilul Grigg, Țapul, băieții Quort și Bodger, Dan Cânepă, sforarul. Cel mai rău dintre toți era Del, un tânăr cu față de cal, de vârsta lui Jon, care vorbea despre fecioara pe care visa s-o răpească.

— E norocoasă, ca Ygritte a ta. Sărutată de foc.

Jon era nevoit să-și muște limba. Nu voia să audă despre iubita lui Del sau despre mama lui Bodger, despre locul de lângă mare de unde venea Henk Coiful, despre cum tânjea Grigg să viziteze oamenii verzi de pe Insula Chipurilor sau cum s-a urcat Deget într-un copac, cu un elan pe urmele lui. Nu voia să audă despre furunculul de pe fundul lui Buboi, despre câtă bere putea să bea Stone Prichindel sau cum frățiorul lui Quort îl implorase să nu plece cu Jarl. Quort nu putea să aibă mai mult de paisprezece ani, deși își răpise deja o nevastă și aștepta un copil.

— Poate c-o să se nască în vreun castel, se făleа băiatul. În castel, ca un lord.

Era fascinat de „castelele" văzute, care, de fapt, erau turnuri de veghe.

Jon se întreba unde se afla Nălucă acum. Oare se dusese la Castelul Negru sau alerga prin păduri, cu vreo haită de lupi? Nu-l simțea, nici măcar în vise. Era ca și cum o parte din trup i-ar fi fost ciuntită. Se simțea singur, chiar și cu Ygritte dormind alături. Nu voia să moară singur.

În după-amiaza aceea, copacii începuseră să se împuțineze, iar ei mărșăluiau către est, peste

câmpii domoale. În jurul lor, iarba creștea înaltă până la brâu, iar straturi de grâu sălbatic se legănau ușor în bătaia vântului, dar în cea mai mare parte, ziua fusese caldă și însorită. Însă către amurg, norii începură să se adune dinspre vest. Curând, înghițiră soarele portocaliu și Lem prevesti o furtună cumplită. Mama lui era o vrăjitoare a pădurilor, așa că toți sălbaticii erau de acord că Lem avea darul de a prezice vremea.

— E un sat pe aproape, îi spuse Grigg Țapul Magnarului. Trei, patru kilometri. Ne-am putea adăposti acolo.

Styr se învoi îndată.

Se înnoptase de-a binelea și furtuna se dezlănțuise cu furie când ajunseră la locul cu pricina. Satul era așezat pe malul unui lac și zăcea părăsit de atâta vreme, încât majoritatea caselor se năruiseră. Până și micul han din lemn care, pesemne, fusese cândva pentru drumeți o priveliște îmbietoare, era acum pe jumătate distrus și fără acoperiș. *Slab adăpost ne vom găsi aici,* gândi Jon. Ori de câte ori cerul era luminat de fulgere, vedea un turn circular de piatră înălțându-se pe o insulă în largul lacului, însă fără bărci, nu aveau cum să ajungă acolo.

Errok și Del o luaseră înainte, să scotocească ruinele, dar Del se întoarse aproape imediat. Styr opri coloana și trimise o duzină dintre Thennii lui la trap, mai departe, cu suliţele în mâini. Jon apucase deja să o vadă și el: sclipirea unui foc, înroșind hornul hanului. *Nu suntem singuri.* Teama i se cuibări în suflet, ca un șarpe. Auzi nechezatul unui cal și pe urmă strigăte. *Mergi cu ei, mănâncă împreună cu ei, luptă alături de ei,* spusese Qhorin.

Dar lupta se sfârșise.

— Nu e decât unul, anunţă Errok la întoarcere. Un bătrân cu un cal.

Magnarul strigă ordine în Limba Veche și douăzeci dintre Thenni se împrăștiară, delimitând un perimetru în jurul satului, în timp ce alţii porniră să cerceteze casele, ca să se asigure că nu se mai ascundea nimeni printre buruieni și pietre prăbușite. Ceilalţi se îngrămădiră în hanul fără acoperiș, îmbrâncindu-se ca să ajungă cât mai aproape de foc. Crengile rupte pe care le ardea bătrânul păreau să producă mai degrabă fum, dar orice strop de căldură era bine-venit într-o noapte atât de furtunoasă. Doi dintre Thenni îl doborâseră pe bătrân la pământ și îi căutau prin lucruri. Un altul ţinea calul, în timp ce alţi trei îi scotoceau în desagile de șa.

Jon se îndepărtă. Un măr putred i se strivi sub călcâi. *Styr o să-l omoare.* Magnarul declarase asta încă de la Garda Apei Cenușii. Toţi îngenuncheaţii pe care aveau să-i întâlnească vor fi osândiţi pe loc la moarte, ca nu cumva să dea alarma. *Mergi cu ei, mănâncă împreună cu ei, luptă alături de ei.* Asta însemna că trebuia să stea mut și neajutorat în timp ce ei tăiau beregata unui om bătrân?

Aproape de marginea satului, Jon se întâlni faţă în faţă cu unul dintre străjerii postaţi de Styr. Thennul mormăi ceva în Limba Veche și își îndreptă sabia către han. *Treci înapoi la locul tău,* ghici Jon mesajul. *Dar unde?*

Se îndreptă către apă și descoperi un loc aproape uscat lângă zidul de chirpici al unui bordei care se prăbușise în cea mai mare parte. Acolo îl găsi Ygritte așezat, privind lacul biciuit de ploaie.

— Cunosc locul ăsta, îi spuse, când Ygritte se așeză lângă el. Turnul ăla... privește în vârful lui

data viitoare când e luminat de fulger și spune-mi ce vezi.

— Bine, dacă vrei, se învoi ea, iar apoi adăugă: Unii dintre Thenni spun că au auzit zgomote dintr-acolo. Țipete, zic ei.

— Tunete.

— Ei zic că țipete. Poate sunt fantome.

Cetatea avea, într-adevăr, un aer sumbru, bântuit, așa cum se înălța acolo neagră, înfruntând furtuna, pe insula ei pietroasă, biciuită de ploaie și înconjurată de ape.

— Am putea merge să aruncăm o privire, sugeră el. Mă îndoiesc că o să fim mult mai uzi decât suntem acum.

— Să înotăm pe furtună? Ygritte râse la auzul unei asemenea idei. E un truc ca să mă faci să mă dezbrac, Jon Snow?

— Mai am nevoie de trucuri pentru asta? o tachina el. Sau nu știi să înoți? Jon era un bun înotător. Deprinsese această pricepere pe când era copil, în șanțul mare al Winterfellului.

Ygritte îi lovi brațul cu pumnul.

— Nimic nu știi, Jon Snow. Sunt pe jumătate pește, trebuie să știu să înot.

— Jumătate pește, jumătate capră, jumătate cal. Ai prea multe jumătăți, Ygritte. Jon clătină din cap. N-ar trebui să înotăm, dacă e locul la care mă gândesc eu. Am putea păși.

Ygritte se dădu în spate și îl privi.

— Să umblăm pe apă? Ce vrăjitorie mai e și asta?

— Nici o vrăji... dădu el să spună, când un fulger imens coborî din cer și atinse luciul lacului. Pentru o clipită, lumea se lumină ca ziua. Bubuitul tunetului fu atât de puternic, încât Ygritte icni și își astupă urechile.

— Te-ai uitat? o întrebă Jon, în timp ce sunetul se îndepărta, rostogolindu-se, și

noaptea se cufunda iarăși în beznă. Ai văzut?

— Galben, răspunse ea. Asta ai vrut să spui? Unele dintre pietrele din vârf sunt galbene.

— Li se spune merloane. Au fost pictate în auriu, demult. Aceasta este Coroana Reginei.

Peste lac, turnul era din nou negru, o siluetă întunecată, abia zărită.

— Acolo a locuit o regină? întrebă Ygritte.

— Acolo a poposit o regină, pentru o noapte. Povestea i-o spusese Bătrâna Nan, dar Maester Luwin o confirmase în cea mai mare parte. Alysanne, soția Regelui Jaehaerys Conciliatorul. I se spune Bătrânul Rege fiindcă a domnit vreme îndelungată, dar era tânăr când a venit pe Tronul de Fier. În vremurile acelea, avea obiceiul să călătorească prin tot regatul. Când a venit la Winterfell, și-a adus cu el regina, șase dragoni și jumătate din suită. Regele avea de discutat cu Străjerul Nordului, iar Alysanne se plictisea, așa că s-a urcat călare pe dragonul ei, Aripă-de-Argint, și a pornit în zbor spre nord, să vadă Zidul. Satul acesta a fost unul dintre locurile unde s-a oprit. După aceea, oamenii din popor au pictat vârful fortăreței lor după asemănarea coroanei de aur pe care o purtase regina când și-a petrecut noaptea în mijlocul lor.

— N-am văzut niciodată un dragon.

— Nimeni n-a văzut. Ultimul dragon a murit acum o sută de ani sau mai bine. Dar toate astea s-au petrecut înainte.

— Regina Alysanne, zici?

— Buna Regină Alysanne, așa i se spunea. Și unul dintre castelele de la Zid a primit numele ei. Poarta Reginei. Înainte de vizita ei, i se spunea Poarta Zăpezii.

— Dacă a fost așa de bună, ar fi trebuit să doboare Zidul ăla.

Nu, gândi el. *Zidul apără regatul. De Ceilalți... și de voi, de neamul tău, iubita mea.*

— Am mai avut un prieten care visa la dragoni. Un pitic. Mi-a spus...

— *JON SNOW!* Unul dintre Thenni era deasupra lor, încruntându-se: *Magnar vrea.*

Jon se gândi că putea fi același om care îl găsise afară din peșteră, în noaptea dinainte să escaladeze Zidul, dar nu era sigur. Se ridică în picioare. Ygritte îl urmă, ceea ce îl făcea întotdeauna pe Styr să se încrunte, dar ori de câte ori încerca s-o alunge, ea îi reamintea că era o femeie liberă, nu o îngenuncheată. Venea și pleca după pofta inimii.

Îl găsiră pe Magnar sub pomul care creștea prin podeaua camerei principale. Prizonierul lui stătea în genunchi lângă cămin, înconjurat de sulițe și săbii de bronz. Îl urmări pe Jon apropiindu-se, dar nu scoase nici o vorbă. Ploaia șiroia pe ziduri și răpăia pe ultimele frunze care atârnau în pom, în timp ce fumul se ridica, în vârtejuri groase, dinspre foc.

— Trebuie să moară, zise Styr Magnarul. Fă-o, cioară.

Bătrânul tăcea. Doar se uita la Jon, care stătea neclintit între sălbatici. Prin ploaie și fum, luminat de flăcări, n-ar fi putut vedea că Jon era îmbrăcat în negru din cap până-n picioare. Numai mantia-i din blană de oaie nu era neagră. *Sau oare vedea?*

Jon scoase Gheara Lungă din teacă. Ploaia scăldă oțelul, iar lumina focului trasă, deodată, o linie portocalie de-a lungul tăișului. *Un foc atât de mic să-l coste pe un om viața.* Își aminti ce spusese Qhorin Halfhand când zăriseră focul de la Trecătoarea Țipătului. *Aici, sus, focul înseamnă viață, dar poate însemna și moarte.* Dar asta era sus, între Colții de Gheață, în

sălbăticia fără de lege de dincolo de Zid. Aici era Darul, aflat sub protecţia Rondului de Noapte și sub puterea Winterfellului. Orice om ar trebui să fie liber să facă un foc, fără să moară pentru asta.

— De ce șovăi? întrebă Styr. Omoară-l și gata!

Nici măcar atunci ostaticul nu scoase o vorbă. „Îndurare", ar fi putut spune, sau „Nu, vă rog, nu v-am făcut nici un rău!" Ar fi putut spune o mie de lucruri, ar fi putut să plângă sau să-și invoce zeii. Dar nici un cuvânt nu l-ar fi salvat acum. Probabil că știa asta. Așa că rămânea tăcut și îl privea pe Jon, acuzator sau rugător.

Nu trebuie să te împotrivești, orice ți-ar cere. Mergi cu ei, mănâncă împreună cu ei, luptă alături de ei... Dar acest bătrân nu opusese nici un fel de rezistenţă. Avusese ghinion, atâta tot. Cine era, de unde venea, încotro se îndrepta pe calul lui deșelat... nimic din toate acestea nu contau.

E un om bătrân, își spuse Jon. *Are cincizeci de ani, poate șaizeci. A avut parte de o viaţă mai lungă decât cei mai mulți. Thennii îl vor omorî oricum, nimic din ceea ce aș putea spune sau face nu-l va salva.* Gheara Lungă atârna mai greu decât plumbul în mâna sa, prea grea s-o ridice. Omul continua să se uite lung la el, cu ochi mari și negri, ca niște fântâni. *Voi cădea în acei ochi și mă voi îneca.* Magnarul îl privea și el, iar Jon aproape că simțea gustul neîncrederii. *Omul e mort.*

Ce importanță are dacă mâna mea e cea care-l ucide? Dintr-o lovitură, ar isprăvi, repede și frumos. Gheara Lungă era făurită din oţel valyrian. *Ca Gheața.* Jon își aminti o altă moarte, își aminti dezertorul îngenuncheat,

ameţeala, strălucirea sângelui pe zăpadă... sabia fratelui său, cuvintele tatălui său, chipul tatălui său...

— Fă-o, Jon Snow! îl îndemnă Ygritte. Trebuie. Ca să dovedești că nu ești cioară, ci om liber.

— Un om bătrân, lângă un foc?

— Și Orell stătea lângă un foc. L-ai ucis fără să clipești. În clipa aceea, Ygritte îl privi cu asprime. Ai vrut să mă omori și pe mine, până când ai văzut că sunt femeie. Și dormeam.

— A fost altceva. Eraţi soldaţi... santinele.

— Da, și voi, ciorile, voiați să treceți neobservaţi. Așa cum vrem noi acum. E același lucru. Omoară-l.

Jon se întoarse cu spatele la bătrân.

— Nu.

Magnarul se apropie, înalt, rece și amenințător.

— Eu spun da. Aici eu poruncesc.

— Tu le poruncești Thennilor, nu oamenilor liberi.

— Nu văd nici un om liber. Văd o cioară și o nevastă de cioară.

— Nu sunt nevastă de cioară. Ygritte își smulse pumnalul din teacă.

Cu trei pași repezi, smuci capul bătrânului de păr și îi despică beregata de la o ureche la alta. Nici în moarte, bărbatul nu țipă.

— Nimic nu știi, Jon Snow! îi strigă ea, aruncând cuțitul însângerat la picioarele lui.

Magnarul spuse ceva în Limba Veche. Poate că le ceruse Thennilor să-l omoare, dar Jon n-avea să știe niciodată. Un fulger se prăbuși din cer, un fulger albastru-alburiu care atinse vârful turnului de pe lac. Îi simțeau parcă furia, iar tunetul care urmă cutremură noaptea.

Și moartea se pogorî tiptil printre ei.

Fulgerul îl orbi, dar Jon reuși să zărească, pentru o clipă, umbra grăbită, înainte de a auzi țipătul. Primul Thenn muri așa cum murise bătrânul, cu sângele țâșnindu-i din gâtlejul sfârtecat. Apoi lumina pieri și silueta se îndepărtă învârtindu-se, mârâind, și un alt om se prăbuși în întuneric. Se auzeau înjurături, țipete, urlete de durere. Jon îl văzu pe Bubos făcând câțiva pași împleticiți înapoi și doborând trei oameni în spatele lui. *Nălucă,* se gândi înnebunit, preț de o clipă. *Nălucă a sărit Zidul.* Dar apoi fulgerul preschimbă noaptea în zi și Jon văzu lupul cocoțat pe pieptul lui Del, cu sângele revărsându-i-se negru dintre fălci. *Cenușiu, e cenușiu.*

Întunericul se lăsă odată cu tunetul. Thennii loviră cu sulițele, când lupul sări printre ei. Iapa bătrânului se ridică pe picioarele din spate, lovind cu copitele, înnebunită de mirosul măcelului. Jon avea încă Gheara Lungă în mână. Dintr-odată, Jon Snow își dădu seama că nu se va întâlni cu o ocazie mai bună.

Doborî primul om când se întoarse către lup, îl ucise pe al doilea, îl spintecă pe al treilea. Prin nebunia dezlănțuită, auzi pe cineva strigându-i numele, dar n-ar fi putut spune dacă era Ygritte sau Magnarul. Thennul, luptându-se să potolească animalul, nu-l observă. Gheara Lungă era ușoară ca o pană. Jon lovi piciorul omului, din spate, simțind cum oțelul mușcă din carne, până la os. Când sălbaticul căzu, iapa o luă la goană, dar Jon reuși cumva s-o înhațe de coamă cu mâna liberă și sări pe spatele ei. O mână se închise peste cotul lui, și atunci lovi cu sabia, văzând chipul lui Bodger topindu-se într-o baie de sânge. Calul se cabra, lovind cu putere. O copită nimeri un Thenn direct în tâmplă, cu un pârâit.

Și apoi goneau. Jon nu făcea nici un efort să conducă iapa. Nu făcea decât să se țină pe spatele ei, în timp ce se avântau prin noroi, prin ploaie și tunete. Ierburile ude îi biciuiau fața și o suliță îi zbură pe lângă o ureche. *Dacă animalul se împiedică și își rupe un picior, mă vor ajunge din urmă și mă vor omorî,* gândi el, dar vechii zei erau cu el și iapa nu se împiedică. Fulgerele cutremurau bolta întunecată a cerului și tunetele se rostogoleau peste câmpii. Țipetele se îndepărtară, stingându-se în spatele lui.

Mult mai târziu, ploaia se opri. Jon se pomeni singur într-o mare de iarbă neagră, înaltă. Durerea îi cutremura șoldul drept. Când privi în jos, văzu cu surprindere o săgeată țâșnindu-i din coapsă. *Când s-a întâmplat asta?* Apucă strâns de săgeată și o smuci, dar vârful era prea adânc înfipt în carnea piciorului, iar când trăgea de ea durerea era cumplită. Încercă să se gândească la nebunia de la han, dar nu-și putea aminti decât *fiara, sfrijită și cenușie și înfricoșătoare. Era prea mare pentru un lup obișnuit. Un lup străvechi, așadar. Așa trebuie să fi fost.* Nu mai văzuse niciodată un animal mișcându-se atât de repede. *Ca un vânt cenușiu...* Era oare posibil ca Robb să se fi întors în Nord?

Jon clătină din cap. Nu avea răspunsuri. Îi era prea greu să se gândească... la lup, la bătrân, la Ygritte, la toate acestea.

Cu mare dificultate, alunecă de pe spatele iepei. Piciorul rănit i se îndoi sub el și Jon fu nevoit să-și înghită un țipăt. *Va fi un chin.* Săgeata trebuia să iasă și nu se alegea cu nimic dacă mai aștepta. Jon strânse în palmă capătul săgeții, trase adânc aer în piept și împinse. Gemu, apoi înjură. Îl durea atât de tare, încât fu nevoit să se oprească. *Sângerez ca un porc*

măcelărit, gândi el, dar n-avea ce să facă până când nu scotea săgeata. Se crispa și încercă iarăși... dar curând se opri din nou, tremurând. *Încă o dată.* De data aceasta țipă, dar când termină, capul săgeții îi ieșea prin partea din față a piciorului. Cum trecuse prin asta fără să leșine, nu-și dădea seama.

Pe urmă zăcu pe pământ, strângându-și trofeul în mână și sângerând în tăcere, prea vlăguit ca să se miște. După o vreme, își dădu seama că, dacă nu se forța să se clintească, ar putea să sângereze până ce va muri. Jon se târî până la pârâul unde se adăpa iapa, își spălă coapsa în apa rece și o legă strâns cu o fâșie smulsă din mantie. Spălă și săgeata, răsucind-o în mâini. Oare penele săgeții erau gri sau albe? Săgeţile Ygrittei erau cu pene gri de gâscă. *Oare a tras în mine, în timp ce fugeam?* Jon n-o putea învinui pentru asta. Se întreba dacă pe el îl țintise sau calul. Dacă iapa s-ar fi prăbușit, soarta lui ar fi fost pecetluită.

— Noroc că piciorul meu i-a ieșit în cale, murmură el.

Mai zăbovi o vreme, lăsând iapa să pască. Nu se îndepărtase prea mult. Asta era bine. Șchiop, cu un picior rănit, n-ar fi prins-o niciodată. Abia reuși să se ridice și să încalece. *Cum am încălecat-o oare înainte, fără hățuri și șa?* Aceasta era o altă întrebare la care nu putea răspunde.

Tunetele bubuiau în depărtare, dar deasupra lui, norii se împrăștiau. Jon cercetă cerul până când descoperi Dragonul de Gheață, apoi întoarse iapa către nord, spre Castelul Negru. Durerea ce-i zvâcnea în mușchiul coapsei îl făcu să se cutremure când dădu pinteni iepei ce aparţinuse bătrânului. *Merg acasă,* își spuse. Dar dacă era adevărat, de ce se simțea atât de

pustiit?

Călări până în zori, cu stelele privindu-l de sus, ca niște ochi.

DAENERYS

Iscoadele ei Dothraki îi spuseseră cum era, dar Dany voia să vadă cu ochii ei. Ser Jorah Mormont o însoțea, străbătând împreună o pădure de mesteceni și urcând o creastă abruptă de gresie.

— Destul de aproape, o preveni el, pe creastă.

Dany își struni iapa și privi peste câmpii, către locul unde oastea yunkisheză se întindea în calea ei. Barbă-Albă o învățase cum poate să-și numere cel mai ușor dușmanii.

— Cinci mii, zise ea, după o clipă.

— Aș zice la fel. Ser Jorah îi arătă cu degetul: Aceia, din flancuri, sunt mercenari. Lăncieri și arcași călare, cu săbii și topoare pentru lupta corp la corp. Fiii Secunzi în aripa stângă, Ciorile Furtunii la dreapta. Cam cinci sute de oameni din fiecare. Vezi flamurile?

Harpia din Yunkai ținea în gheare un bici și un colan de fier, în loc de o bucată de lanț. Dar mercenarii își fluturau propriile flamuri sub cele ale orașului pe care îl slujeau: la dreapta, patru ciori între fulgere încrucișate, la stânga, o sabie frântă.

— În centru sunt yunkaii înșiși, remarcă Dany. Ofițerii lor nu se deosebeau de astapori de la distanță: aveau coifuri înalte, strălucitoare, și mantii cusute cu discuri sclipitoare de aramă. Cei pe care îi conduc sunt soldați sclavi?

— În mare parte. Dar nu se compară cu Cei Nepătați. Yunkaii sunt cunoscuți pentru

pregătirea sclavilor pentru plăceri, nu a luptătorilor.

— Ce spui acolo? Putem înfrânge această oaste?

— Cu ușurință, răspunse Jorah.

— Dar nu fără vărsare de sânge. Cărămizile Astaporului fuseseră scăldate în sânge din belșug în ziua când orașul căzuse, dar puțin fusese al ei sau al oamenilor ei. Poate că reușim să câștigăm o bătălie aici, dar cu un asemenea preț nu putem cuceri orașul.

— Există întotdeauna acest risc, *Khaleesi*. Astaporul a fost slab și vulnerabil. Yunkaiul e bine păzit.

Dany rămase pe gânduri. Oastea de sclavi părea neînsemnată pe lângă propria ei oștire, dar mercenarii erau călare. Călătorise prea mult timp cu Dothrakii ca să nu știe ce puteau face războinicii călare cu pedestrașii. *Nepătații le-ar putea ține piept, dar oamenii mei liberi ar fi măcelăriți.*

— Stăpânilor de sclavi le place să vorbească, zise Dany. Trimite vorbă că aș vrea să-i ascult în seara asta, în cortul meu. Și invită-i pe căpitanii companiilor de mercenari să mă viziteze. Dar nu împreună. Ciorile Furtunii la amiază, Fiii Secunzi două ore mai târziu.

— Cum ți-e voia, zise Ser Jorah. Dar dacă nu vin...

— Vor veni. Vor fi curioși să vadă dragonii și să audă ce aș avea de spus, iar cei isteți vor considera că e o bună ocazie să-mi măsoare puterea. Își întoarse iapa argintie. Îi aștept în pavilionul meu.

Un cer de ardezie și un vânt zburdalnic o conduseră pe Dany înapoi la oastea sa. Șanțul adânc care avea să înconjoare tabăra era deja pe jumătate săpat, iar pădurea era plină de

Nepătați care tăiau crengi de mesteceni, ca să cioplească din ele țăruși. Eunucii nu puteau dormi în tabăra nefortificată, sau cel puțin așa insistase Viermele Cenușiu. Era acolo, supraveghindu-le munca. Dany se opri o clipă, să-i vorbească.

— Yunkaiul și-a pregătit leii pentru luptă.

— Asta e bine, Înălțimea Ta. Oamenii noștri sunt însetați de sânge.

Când le poruncise Celor Nepătați să-și aleagă ofițeri din rândul lor, Viermele Cenușiu fusese ales, cu o majoritate zdrobitoare, pentru cel mai înalt grad. Dany îl numise pe Ser Jorah deasupra lui, să-l pregătească pentru rolul de comandant, iar cavalerul exilului spunea că, până în prezent, tânărul eunuc se dovedise aspru, dar drept, iute la minte, neobosit și cu totul intransigent în grija sa pentru detalii.

— Înțelepții Stăpâni au adunat o oștire de sclavi, să ne iasă în întâmpinare.

— Un sclav din Yunkai învață despre cele șapte suspine și cele șaisprezece puncte ale plăcerii, Înălțimea Ta. Cei Nepătați învață cum să mânuiască cele trei sulițe. Înălțimea Ta, Viermele Cenușiu speră să-ți dovedească.

Unul dintre primele lucruri pe care Dany le făcuse după căderea Astaporului a fost abolirea obiceiului de a da Nepătaților noi nume în fiecare zi. Majoritatea celor născuți liberi reveniseră la numele lor de la naștere, aceia care și le mai aminteau, cel puțin. Alții își luaseră nume de eroi sau zei și, uneori, de arme, pietre prețioase sau chiar flori, ajungându-se astfel la câteva nume de soldați foarte ciudate pentru urechile lui Dany. Viermele Cenușiu rămăsese Viermele Cenușiu. Când l-a întrebat de ce, el a răspuns:

— E un nume norocos. Numele cu care omul

ăsta s-a născut era blestemat. Acela a fost numele pe care omul ăsta l-a purtat când a fost luat ca sclav. Dar Vierme Cenușiu e numele pe care omul ăsta l-a tras în ziua în care Daenerys l-a făcut liber.

— Dacă începe bătălia, fie ca Viermele Cenușiu să-și arate și înțelepciunea, și curajul, îi spuse Dany. Cruță orice sclav care fuge sau își aruncă arma. Cu cât ucidem mai puțini, cu atât rămân mai mulți să ni se alăture mai târziu.

— Omul o să-și amintească.

— Știu. Să vii la prânz la cortul meu. Vreau să fii acolo, cu ceilalți ofițeri ai mei, când voi trata cu căpitanii mercenarilor.

Dany își zori iapa către tabără.

În interiorul perimetrului pe care îl delimitaseră Cei Nepătați, corturile se înălțau în șiruri ordonate, cu pavilionul înalt, auriu, al lui Dany în mijloc. O a doua tabără se afla în apropiere de a ei, de cinci ori mai mare, răsfirată și dezordonată. Această a doua tabără nu avea tranșee, nici corturi, nici santinele, nici șiruri de cai. Cei care aveau cai sau catâri dormeau lângă animale, de teamă să nu le fie furate. Capre, oi și câini înfometați hoinăreau în voie printre cete de femei, copii și bătrâni. Dany lăsase Astaporul în mâinile unui consiliu format din foști sclavi conduși de un vraci, un cărturar și un preot. Oameni înțelepți cu toții, gândi ea, și drepți. Dar chiar și așa, zeci de mii preferaseră s-o urmeze la Yunkai decât să rămână în Astapor. *Le-am dat orașul și cei mai mulți dintre ei au fost prea speriați ca să-l ia.*

Oastea pestriță de sclavi eliberați o copleșea numeric pe a ei, dar îi era mai mult povară decât sprijin. Poate că unul dintr-o sută avea un măgar, o cămilă sau un bou. Majoritatea purtau arme furate din armurăria vreunui stăpân de

sclavi, dar numai unul din zece era destul de puternic să lupte și nici unul dintre ei nu era antrenat. Mâncau tot ce le ieșea în cale, ca niște lăcuste în sandale. Dar Dany nu avea inima să-i abandoneze, așa cum o îndemnaseră Ser Jorah și călăreții ei de sânge. *Le-am spus că sunt liberi. Nu le pot spune acum că nu sunt liberi să mi se alăture.* Privi fumul care se ridica dinspre focurile lor și-și înghiți un suspin. Poate că avea cei mai buni pedestrași din lume, dar îi avea și pe cei mai răi.

Arstan Barbă-Albă stătea în fața cortului ei, în timp ce Vânjosul Belwas ședea cu picioarele încrucișate pe iarba de alături, mâncând o strachină de smochine. În timpul marșului, misiunea de a o păzi cădea pe umerii lor. Pe Jhogo, Aggo și Rakharo îi făcuse căpitanii ei, și în momentul de față avea nevoie de ei mai mult ca să-i comande pe Dothraki decât s-o apere pe ea. *Khalasarul* ei era mic, vreo treizeci de luptători călare, cei mai mulți băieți fără cosițe și bătrâni cocârjați. Dar erau toți călăreții pe care îi avea și nu putea risca să rămână fără ei. Cei Nepătați puteau fi cea mai bună infanterie din întreaga lume, după cum susținea Ser Jorah, dar Dany avea nevoie și de iscoade, și de călăreți.

— Yunkaii vor război, îi spuse Dany lui Barbă-Albă în pavilion. Irri și Jhiqui așternuseră pe jos covoare, iar Missandei aprinsese un bețișor parfumat, ca să îndulcească aerul prăfos. Drogon și Rhaegal dormeau pe niște perne, încolăciți, dar Viserion stătea cocoțat pe marginea băii ei goale.

— Missandei, ce limbă vorbesc acești yunkai? Valyriana?

— Da, Înălțimea Ta, răspunse copila. Un alt dialect decât cel din Astapor, dar destul de

apropiat ca să-l înţelegi. Stăpânii de sclavi își spun Înţelepţii Stăpâni.

— Înţelepţi? Dany se așeză pe o pernă, cu picioarele încrucișate, iar Viserion își desfăcu aripile albe cu auriu și zbură, fâlfâind, lângă ea. Vom vedea cât sunt de înţelepţi, zise ea, scărpinând capul solzos al dragonului, în spatele coarnelor.

Ser Jorah Mormont se întoarse o oră mai târziu, însoţit de trei căpitani ai Ciorilor Furtunii. Purtau pene negre pe coifurile lustruite și susţineau că sunt cu toţii egali în rang și autoritate. Dany îi cercetă, în timp ce Irri și Jhiqui turnau vinul. Prendahl na Ghezn era un ghiscari îndesat, cu o faţă lătăreaţă și un păr negru, care încărunţea. Sallor cel Pleșuv avea o cicatrice șerpuită pe obrazu-i palid, qartheean, iar Daario Naharis era bălţat chiar și pentru un tyroshi. Barba îi era tăiată în trei colţuri și vopsită în albastru, de aceeași culoare cu ochii și cu părul cârlionţat care îi cădea până la guler. Mustaţa-i ascuţită era vopsită în auriu. Hainele îi erau în toate nuanţele de galben. O vaporoasă dantelă myrisheză, de culoarea untului, i se revărsa de la guler și de la manșete, pe tunică avea cusute medalioane de aramă în formă de păpădie, iar pe cizmele înalte până la coapse i se încolăceau cusături cu fir de aur. Mănușile din velur moale, auriu, erau vârâte în centura din inele aurite, iar unghiile îi erau vopsite în albastru.

Însă cel care vorbi în numele mercenarilor fu Prendhal na Ghezn.

— Ai face bine să-ţi duci gloata în altă parte, zise el. Ai luat Astaporul prin vicleșug, dar Yunkaiul nu va cădea atât de ușor.

— Cinci sute de Ciori ale Furtunii împotriva a zece mii de Nepătaţi, zise Dany. Eu sunt doar

o fetișcană și nu pricep treburile războiului, dar șansele voastre de izbândă mi se par slabe.

— Ciorile Furtunii nu umblă singure, zise Prendhal.

— Ciorile Furtunii nu umblă defel. Ele zboară la primul tunet. Poate c-ar trebui să zburaţi de pe acum. Am auzit că mercenarii sunt renumiţi pentru nestatornicia lor. La ce bun să fiţi voi neclintiţi, când Fiii Secunzi se dau în lături?

— Asta nu se va întâmpla, insistă Prendhal impasibil. Și dacă s-ar întâmpla, n-ar avea nici o importanţă. Fiii Secunzi nu înseamnă nimic. Luptăm alături de bărbaţii neclintiţi ai Yunkaiului.

— Luptaţi alături de niște muieratici înarmaţi cu sulițe. Când întoarse capul, cei doi clopoţei din păr îi sunară încet. După ce începe lupta, să nu vă gândiţi să cereţi cruțare. Dar de vă alăturaţi mie acum, veţi păstra aurul pe care yunkaii vi l-au plătit și, în plus, vă voi da o parte din pradă și mari recompense mai târziu, când voi ajunge în regatul meu. Luptaţi pentru Înţelepţii Stăpâni și plata voastră va fi moartea. Vă închipuiţi că Yunkaiul își va deschide porţile când Nepătaţii mei vă vor măcelări sub zidurile lor?

— Femeie, ragi ca un măgar și vorbești numai aiureli.

— *Femeie?* Dany chicoti. Asta vrea să fie o insultă? Ţi-aș întoarce palma dacă te-aș lua drept bărbat? Dany îl privi în ochi. Sunt Daenerys Născută din Furtună, din Casa Targaryen, Cea Neagră, Mamă a Dragonilor, *khaleesi* pentru călăreţii lui Drogo și Regină a Celor Șapte Regate ale Westerosului.

— Nu ești decât târfa unui lord călăreţ. Când vă vom înfrânge, o să fii hrană pentru armăsarul

meu.

Vânjosul Belwas scoase *arakhul*.

— Vânjosul Belwas îi va dărui micuței regine limba lui urâtă, dacă o dorește.

— Nu, Belwas. Acești oameni sunt sub escorta mea. Zâmbi. Răspunde-mi la o întrebare: Ciorile de Furtună sunt sclave sau libere?

— Suntem o frăție de oameni liberi, declară Sallor.

— Bine. Dany se ridică în picioare. Atunci mergeți înapoi și povestiți-le fraților voștri ce am spus. S-ar putea ca unii să prefere să soarbă din aur și glorie decât din moarte. Vreau răspunsul vostru până mâine.

Căpitanii Ciorilor Furtunii se ridicară la unison.

— Răspunsul nostru este nu, glăsui Prendahl na Ghezn. Tovarășii lui îl urmară afară din cort... însă ieșind, Daario Naharis aruncă o privire înapoi și înclină capul, luându-și politicos rămas-bun.

Două ore mai târziu, comandantul Fiilor Secunzi sosi singur. Se dovedi a fi un Braavosi cu ochi verzi și barbă stufoasă, roșie-aurie, care îi ajungea aproape până la brâu. Numele lui era Mero, dar își zicea Bastardul Titanului.

Mero dădu îndată vinul pe gât, se șterse la gură cu dosul palmei și o privi lacom pe Dany.

— Am impresia că m-am culcat cu sora ta geamănă într-un bordel, când eram acasă. Sau tu erai?

— Cred că nu. Mi-aș aminti un om atât de măreț, n-am nici o îndoială.

— Da, așa este. Nici o femeie nu l-a uitat vreodată pe Bastardul Titanului. Bărbatul din Braavos își ridică pocalul, ca să i-l umple Jhiqui. Ce-ai zice să-ți scoți hainele alea și să vii pe

genunchii mei? Dacă mă satisfaci, s-ar putea să-i aduc pe Fiii Secunzi de partea ta.

— Dacă îi aduci pe Fiii Secunzi de partea mea, s-ar putea să nu te castrez.

Bărbatul voinic râse.

— Fetițo, a mai fost o femeie care a încercat să mă castreze cu dinții. Acum nu-i mai are, dar sabia mea e la fel de lungă și de groasă cum a fost întotdeauna. Vrei să ți-o arăt?

— Nu-i nevoie. După ce ți-o taie eunucii mei, o voi putea cerceta după bunul plac. Dany luă o sorbitură de vin. E adevărat că sunt doar o fetișcană și nu cunosc căile războiului. Explică-mi cum propui să înfrângi zece mii de Nepătați cu cei cinci sute de oameni ai tăi. Așa neștiutoare cum sunt, șansele mi se par foarte slabe.

— Fiii Secunzi au avut de-a face cu șanse mai mici de izbândă și au câștigat.

— Fiii Secunzi au avut de-a face cu șanse mai mici de izbândă și au fugit. La Qohor, din fața Celor Trei Mii. Sau negi?

— Asta a fost acum o veșnicie, înainte ca la comanda Fiilor Secunzi să se afle Bastardul Titanului.

— Așadar, de la tine își iau curajul? Dany se întoarse către Ser Jorah: Când începe bătălia, pe el să-l omori primul.

Cavalerul exilului zâmbi:

— Bucuros, Înălțimea Ta.

— Desigur, îi spuse Daenerys lui Mero, ați putea fugi din nou. Nu vă vom opri. Luați-vă aurul yunkishez și plecați.

— De l-ai fi văzut vreodată pe Titanul din Braavos, copilă nesăbuită, ai ști că nu are coadă, ca să și-o vâre între picioare.

— Atunci rămâneți și luptați pentru mine.

— Meriți asta, e adevărat, zise bărbatul din

Braavos, și te-aș lăsa bucuros să-mi săruți sabia, dacă aș fi liber. Dar am luat banii yunkailor și mi-am dat cuvântul sfânt.

— Banii pot fi înapoiați, spuse ea. Vă voi plăti tot pe atât și ceva în plus. Mai am și alte orașe de cucerit și mă așteaptă un regat întreg, la capătul lumii. Slujește-mă cu credință și Fiii Secunzi nu vor mai trebui niciodată să lupte pentru altcineva.

Comandantul se trase de barba roșie, deasă.

— Tot pe atât și ceva în plus și poate, pe deasupra, un sărut, ce zici? Sau mai mult decât un sărut? Pentru un bărbat atât de măreț ca mine?

— Poate.

— Cred că-mi va plăcea gustul limbii tale.

Simțea furia lui Ser Jorah. *Ursului meu negru nu-i place vorbăria asta despre sărutat.*

— Gândește-te în noaptea asta la ce ți-am spus. Aș putea să primesc răspunsul tău mâine?

— Da. Bastardul Titanului rânji. Aș putea să iau o carafă din vinul ăsta excelent, să-l duc căpitanilor mei?

— Poți să iei un butoi. E din beciurile Bunilor Stăpâni ai Astaporului și am căruțe întregi.

— Atunci dă-mi o căruță. Un semn al prețuirii tale?

— Ești tare însetat.

— Sunt tare peste tot. Și am mulți frați. Bastardul Titanului nu bea singur, *Khaleesi.*

— Fie, o căruță, dacă promiți că veți bea în sănătatea mea.

— S-a făcut, tună el. S-a făcut și s-a făcut! Trei toasturi vom închina în cinstea ta și vei primi răspunsul la răsăritul soarelui.

Dar când Mero plecă, Arstan Barbă-Albă spuse:

— Omul acela are o reputație proastă, chiar și în Westeros. Să nu te lași păcălită de purtarea lui, Înălțimea Ta. În seara asta va bea în sănătatea ta, iar dimineață te va silui.

— De data asta bătrânul are dreptate, interveni Ser Jorah. Fiii Secunzi sunt vechi luptători și nu lipsiți de vitejie, dar sub comanda lui Mero au devenit aproape la fel de răi ca Bravii Camarazi. Omul e la fel de periculos pentru cei ce-l tocmesc ca și pentru dușmanii săi. De asta se află aici. Nici unul dintre Orașele Libere nu-l mai vrea.

— Nu reputația lui mă interesează, ci cei cinci sute de cai. Cum stăm cu Ciorile Furtunii? Avem vreo speranță de acolo?

— Nu, răspunse pe șleau Ser Jorah. Acel Prendahl are sânge de ghiscari. Probabil că a avut rude în Astapor.

— Păcat. Ei, bine, poate că nu va trebui să luptăm. Să așteptăm și să vedem ce au de spus yunkaii.

Emisarii yunkailor sosiră la apusul soarelui. Cincizeci de bărbați călare pe superbi cai negri, iar unul pe o cămilă albă, mare. Coifurile erau de două ori mai înalte decât capetele lor, ca să nu turtească formele bizare, întortocheate și înalte, ale părului lor uleiat de dedesubt. Își vopseau fustele de pânză și tunicile în galben intens și își coseau pe mantii discuri de aramă.

Bărbatul de pe cămila albă își zicea Grazdan mo Eraz. Deșirat și musculos, avea un zâmbet șters, ca acela pe care-l afișase Kraznys până în clipa când Dragon i-a pârjolit fața. Părul îi era trecut printr-un corn de unicorn care îi țâșnea de pe frunte, iar *tokarul* îi era tivit cu dantelă aurie, myrisheză.

— Străvechi și glorios este Yunkaiul, regele orașelor, îi spuse el lui Dany, când îi ieși în

întâmpinare. Zidurile noastre sunt puternice, nobilii noștri mândri și aprigi, oamenii noștri neînfricaţi. Prin venele noastre curge sângele strămoșului nostru Ghis, al cărui imperiu dăinuia de multă vreme când Valyria era doar un prunc de țâță. Ai fost înțeleaptă că te-ai așezat la vorbă, *Khaleesi.* Nu vei avea parte de o victorie ușoară aici.

— Prea bine. Nepătaţii mei se vor desfăta cu puţină luptă. Îi aruncă o privire Viermelui Cenușiu, care clătină aprobator din cap.

Grazdan ridică din umeri, într-un gest exuberant.

— Dacă sânge dorești, atunci să curgă! Am auzit că ți-ai eliberat eunucii. Libertatea înseamnă pentru un Nepătat cât o tichie pentru un pește. Îi zâmbi Viermelui Cenușiu, dar eunucul era ca o stană de piatră. Pe cei ce supraviețuiesc îi vom face sclavi din nou și-i vom folosi să luăm înapoi Astaporul din mâinile prostimii. Putem să te facem sclavă și pe tine, n-ai frică! În Lys și Tyrosh există case ale plăcerii unde bărbaţii ar plăti frumușel ca să se culce cu ultima dintre Targaryeni.

— Mă bucur să constat că știi cine sunt, zise Dany cu blândețe.

— Mă mândresc cu cunoștințele mele despre vestul sălbatic și nesăbuit. Grazdan își desfăcu mâinile, într-un gest împăciuitor. Și totuși, de ce să ne spunem vorbe pripite? E adevărat că ai comis sălbăticii în Astapor, dar noi, yunkaii, suntem oamenii cei mai iertători. Nu cu noi ai tu vrajbă, Înălţimea Ta. De ce să-ţi irosești puterile împotriva trainicelor noastre ziduri, când ai nevoie de fiecare om ca să recâștigi tronul tatălui tău în îndepărtatul Westeros? Yunkaiul îţi urează succes în această străduanie. Și, ca să-ţi dovedesc că este adevărat, ţi-am adus

un dar. Bătu din palme și două dintre escortele sale se apropiară, ducând un cufăr greu de cedru, legat cu bronz și aur. Îl așezară la picioarele ei. Cincizeci de mii de coroane de aur, anunță Grazdan cu glas domol. Ai tăi, ca gest de prietenie, din partea Înțelepților Stăpâni ai Yunkaiului. Aurul primit în dar e mai bun decât cel cumpărat cu sânge, nu-i așa? Îți spun așadar, Daenerys Targaryen, ia cufărul acesta și te du.

Dany împinse capacul cufărului cu un picior delicat. Era plin cu bani de aur, întocmai cum spusese emisarul. Luă o mână de monede și le lăsă să-i alunece printre degete. Străluceau, căzând de-a valma. Erau noi, majoritatea, stanțate cu piramida în trepte pe o față și cu harpia din Ghis pe cealaltă.

— Foarte frumos. Mă întreb câte cufere din acestea voi găsi când voi pune stăpânire pe orașul vostru.

Bărbatul râse înfundat:

— Nici unul, căci una ca asta nu se va întâmpla.

— Am și eu un dar pentru voi. Trânti capacul cufărului. Trei zile. În dimineața celei de-a treia, trimiteți-vă sclavii. Toți. Fiecare bărbat, femeie și copil va primi o armă și atâtea haine, mâncare, monede și alte obiecte câte va putea duce. Pe acestea le vor putea alege după bunul plac dintre lucrurile stăpânilor lor, ca plată pentru anii în care i-au slujit. După ce toți sclavii vor pleca, veți deschide porțile și le veți îngădui Nepătaților mei să intre și să scotocească orașul, să se asigure că nimeni n-a mai rămas în sclavie. Dacă faceți asta, Yunkaiul nu va fi pârjolit sau prădat și nimeni nu se va atinge de vreunul dintre oamenii voștri. Înțelepții Stăpâni vor avea pacea pe care o

doresc și se vor fi dovedit cu adevărat înțelepți. Ce spui?

— Spun că ești nebună.

— Oare? Dany ridică din umeri și rosti: *Dracarys.* Dragonii răspunseră. Rhaegal șuieră și scoase fum pe nări, Viserion se năpusti, iar Drogon scuipă o flacără roșie-neagră. Atinse mâneca *tokarului* lui Grazdan și, într-o clipită, mătasea se aprinse. Pe covor se împrăștiară monede de aur când emisarul se împiedică de cufăr, înjurând cât îl ţinea gura și lovindu-și brațul, până când Barbă-Albă aruncă o carafă cu apă peste el, să stingă flăcările.

— Ai jurat că voi fi în siguranță, se tângui yunkaiul.

— Toți yunkaii se văicăresc așa pentru un *tokar* pârlit? Am să-ți cumpăr altul nou dacă-ți trimiți sclavii în trei zile. Altminteri, Drogon are să-ți dea un sărut mai fierbinte. Dany își încreți nasul. Te-ai murdărit. Ia-ți aurul și du-te și ai grijă ca Înțelepții Stăpâni să primească mesajul meu.

Grazdan mo Eraz îndreptă spre ea un deget:

— Vei regreta aroganța asta, târfă! Liliecii ăștia mici n-o să te apere, te asigur! Vom umple aerul de săgeți dacă se apropie de Yunkai. Crezi că e așa de greu să omori un dragon?

— Mai greu decât să omori un sclav. Trei zile, Grazdan. Spune-le. La sfârșitul celei de-a treia, voi fi în Yunkai, fie că îmi deschideți porțile, fie că nu.

Întunericul se lăsase când yunkaii părăsiră tabăra. Se anunța o noapte întunecată, fără lună, fără stele, cu un vânt rece, umed, bătând dinspre vest. O *minunată noapte neagră,* gândi Dany. Focurile ardeau de jur împrejurul ei, mici stele portocalii risipite peste deal și peste câmpie.

— Ser Jorah, spuse ea, cheamă-mi călăreții de sânge. Dany se așeză pe un maldăr de perne, așteptându-i, cu dragonii lângă ea. Când se adunară, spuse: O oră după miezul nopții ar trebui să fie suficient.

— Da, *Khaleesi,* zise Rhakaro. Suficient pentru ce?

— Să ne pregătim atacul.

Ser Jorah Mormont se încruntă:

— Le-ai spus mercenarilor...

— ... că vreau răspunsul lor până mâine. N-am promis nimic pentru noaptea asta. Ciorile Furtunii dezbat probabil oferta mea. Fiii Secunzi vor fi beți de vinul pe care i l-am dat lui Mero. Iar yunkaii cred că au la dispoziție trei zile. Îi vom ataca la adăpostul întunericului.

— Au, fără doar și poate, iscoade care ne urmăresc.

— Iar în întuneric, vor vedea sute de focuri arzând, zise Dany. Asta, dacă văd ceva.

— *Khaleesi,* zise Jhogo, mă ocup eu de iscoadele astea. Nu sunt călăreți, sunt doar sclavi călare.

— Chiar așa, fu ea de acord. Cred că trebuie să atacăm din trei părți. Viermele Cenușiu îi va lovi din dreapta și din stânga, în timp ce căpitanii mei vor pătrunde, cu călăreții, prin mijloc. Sclavii călare nu vor rezista niciodată unui atac al Dothrakilor. Dany zâmbi. Negreșit, sunt doar o fetișcană și nu mă pricep la război. Ce părere aveți, lorzii mei?

— Cred că ești sora lui Rhaegar Targaryen, zise Ser Jorah, cu umbra unui zâmbet melancolic.

— Da, întări Arstan Barbă-Albă, și o adevărată regină.

Avură nevoie de o oră ca să pună la punct toate detaliile. *Acum începe partea cea mai*

primejdioasă, gândi Dany, când căpitanii ei plecară la treburile lor. Nu putea decât să se roage ca întunericul nopţii să-i ascundă pregătirile de ochii dușmanului.

Aproape de miezul nopţii, Dany trase o sperietură când Ser Jorah dădu buzna, trecând pe lângă Vânjosul Belwas.

— Cei Nepătaţi au prins un mercenar încercând să se furișeze în tabăra noastră.

— Un spion? Asta o înspăimântă. Dacă au prins unul, câți alţii au putut scăpa?

— Susţine că venea cu daruri. E bufonul galben, cu părul albastru.

Daario Naharis.

— El? Atunci am să-l ascult.

Când cavalerul exilului îl aduse înaintea ei, Dany se întrebă dacă mai existaseră vreodată doi oameni atât de diferiţi. Omul din Tyrosh era blond, pe când Ser Jorah era tuciuriu, subţire; cavalerul era vânjos, înzestrat cu bucle, pe când celălalt era pleșuv, dar avea pielea netedă, în vreme ce Mormont era păros. Iar cavalerul ei purta veșminte simple, dar pe lângă celălalt, un cocoș părea ponosit, cu toate că, pentru această vizită, aruncase o mantie grea, neagră, peste strălucitoarele sale straie galbene. Ducea un sac greu atârnat de un umăr.

— *Khaleesi,* strigă el. Aduc daruri și veşti bune. Ciorile de Piatră sunt ale tale. Un dinte de aur îi licări în gură, când zâmbi. La fel și Daario Naharis!

Dany era sceptică. Dacă acest Tyroshi venise să spioneze, declarația lui putea fi doar o încercare disperată de a-și salva pielea.

— Ce-au avut de spus la acestea Prendhal na Ghezn și Sallor?

— Mai nimic. Daario deșertă sacul și capetele lui Sallor Pleșuvul și al lui Prendahl na

Ghezn se rostogoliră pe covor. Darul meu pentru regina dragonilor.

Viserion adulmecă sângele ce se prelingea din gâtul lui Prendhal și revărsă o pală de foc care lovi în plin fața celui mort, înnegrind și pârjolind obrajii storși de sânge. Drogon și Rhaegal începură să se agite la mirosul de carne friptă.

— Tu ai făcut asta? întrebă Dany scârbită.

— Nimeni altul. Dacă dragonii ei îl sâcâiau, o ascundea bine. După câtă atenție le acorda, ar fi putut fi trei pisoi care se jucau cu un șoarece.

— De ce?

— Pentru că ești așa de frumoasă.

Avea mâini mari și puternice, și ceva din ochii săi albaștri, necruțători, și din nasul lui mare, coroiat, amintea de ferocitatea unei superbe păsări de pradă. Prendhal vorbea prea mult și spunea prea puțin. Veșmintele sale, așa bogate cum erau, fuseseră greu încercate: cizmele îi erau pătate de sare, lacul de pe unghii îi era ciobit, dantela pătată de sudoare și Dany putea vedea că tivul mantiei i se destrăma. Iar Sallor se scobea în nas de parcă mucii i-ar fi fost de aur. Bărbatul stătea cu mâinile încrucișate la încheieturi, cu palmele așezate pe mânerele armelor sale, un *arakh* Dothraki curbat, la șoldul stâng și un stilet myrishez la dreapta. Plăselele lor reprezentau două femei de aur, goale și destrăbălate.

— Te pricepi să folosești armele alea frumoase? îl întrebă Dany.

— Prendhal și Sallor ți-ar confirma, dacă morții ar putea vorbi. Nu socotesc nici o zi ca fiind trăită dacă n-am iubit o femeie, n-am ucis un dușman și n-am mâncat o mâncare bună... iar zilele pe care le-am trăit sunt nenumărate ca stelele de pe cer. Fac din măcel o lucrare de artă,

și mulți jongleri și dansatori ai focului s-au rugat zeilor, cu lacrimi în ochi, să poată fi pe jumătate la fel de ageri și pe sfert la fel de grațioși ca mine. Ți-aș spune numele tuturor celor pe care i-am ucis, dar înainte să isprăvesc, dragonii ar crește mari cât castelele, zidurile Yunkaiului s-ar nărui, prefăcându-se în praf galben, și iarna ar veni, ar pleca și ar veni din nou.

Dany râse. Îl plăcea fanfaronada acestui Daario Naharis.

— Scoate sabia și jură să mă slujești.

Cât ai clipi, *arakhul* lui Daario ieși din teacă. Gestul lui de supunere fu la fel de excesiv ca tot ce făcea, o năvalnică prăbușire care îl aduse cu fața la picioarele ei.

— Sabia mea îți aparține. Viața mea îți aparține. Dragostea mea îți aparține. Sângele, trupul meu, cântecele mele, toate sunt ale tale. Trăiesc și mor la porunca ta, frumoasă regină.

— Atunci trăiește, zise Dany, și luptă pentru mine în noaptea asta.

— N-ar fi înțelept, regina mea. Ser Jorah îi aruncă lui Daario o privire aspră, rece. Ține-l aici până ce bătălia e câștigată.

Dany cumpăni o clipă, apoi își scutură capul.

— Dacă ne poate da Ciorile Furtunii, atacul prin surprindere e asigurat.

— Și dacă te trădează, atacul e pierdut.

Dany își plecă privirea, uitându-se din nou la mercenar. Acesta îi oferi un zâmbet care o făcu să roșească și să-și întoarcă ochii.

— N-o va face.

— De unde știi?

Dany arătă către grămezile de carne înnegrită pe care dragonii le mâncau însângerate, bucată cu bucată. Aș numi asta o dovadă de sinceritate. Daario Naharis,

pregătește-ți Ciorile Furtunii să-i atace pe yunkai din spate, când începe lupta. Te poți întoarce în siguranță?

— Dacă mă opresc, o să le spun că iscodeam și n-am văzut nimic. Bărbatul din Tyrosh se ridică în picioare, se înclină și se năpusti afară.

Ser Jorah rămase în urma lui.

— Înălțimea Ta, spuse el fără ocolișuri, asta a fost o greșeală. Nu știm nimic despre acest om...

— Știm că este un mare luptător.

— Un mare limbut, vrei să spui.

— Ne aduce Ciorile Furtunii. *Și are ochi albaștri.*

— Cinci sute de mercenari pe care nu te poți bizui.

— Nu te poți bizui pe nimeni în vremuri tulburi ca acestea, îi reaminti Dany. *Și voi mai fi trădată de două ori, o dată pentru aur și o dată în dragoste.*

— Daenerys, am de trei ori vârsta ta, zise Ser Jorah. Am văzut cât de perfizi sunt oamenii. Foarte puțini sunt demni de încredere, iar Daario Naharis nu se numără printre ei. Până și barba îi e vopsită.

Asta o înfurie.

— În timp ce tu ai o barbă cinstită, asta vrei să-mi spui? Ești singurul om în care trebuie să mă încred toată viața?

Ser Jorah se îmbățoșă.

— N-am spus asta.

— O spui în fiecare zi. Pyat Pree e un mincinos. Xaro e un intrigant, Belwas un fanfaron. Arstan un asasin... crezi că sunt tot o fecioară neprihănită, care nu e în stare să audă cuvintele din spatele cuvintelor?

— Înălțimea Ta...

— Mi-ai fost cel mai bun prieten de care am avut parte, un frate mai bun decât mi-a fost

vreodată Viserys. Ești primul din Garda mea Regală, comandantul oștirii mele, cel mai prețios sfetnic, mâna mea dreaptă. Te respect, te cinstesc și te prețuiesc, dar nu te doresc, Jorah Mormont, și m-am săturat de strădaniile tale de a înlătura orice alt bărbat din preajma mea, ca să fiu nevoită să mă bizui numai și numai pe tine. Asta nu e de folos și nu mă va face să te iubesc mai mult.

La primele ei cuvinte, Mormont roșise, dar când Dany termină, era palid din nou. Stătea neclintit ca o stâncă.

— Dacă așa poruncește regina mea, zise el, scurt și rece.

Dany era destul de înfierbântată pentru amândoi.

— Da, așa poruncește, răspunse ea. *Poruncește.* Acum du-te și vezi de Nepătații tăi, ser. Ai o bătălie de purtat. Și de câștigat.

După ce îl văzu plecat, Dany se aruncă pe perne, lângă dragonii ei. Nu avusese de gând să fie atât de aspră cu Ser Jorah, dar suspiciunile lui nesfârșite treziseră, în cele din urmă, dragonul din ea.

Mă va ierta, își spuse. *Sunt stăpâna lui.* Dany se pomeni întrebându-se dacă Ser Jorah avea dreptate în privința lui Daario. Se simți dintr-odată foarte singură. Mirri Maz Duur îi prevestise că nu va aduce niciodată pe lume un copil viu. *Casa Targaryen se va sfârși cu mine.* Asta o întrista.

— Voi trebuie să fiți copiii mei, le spuse dragonilor, cei trei copii aprigi ai mei. Arstan zice că dragonii trăiesc mai mult decât oamenii, așa că voi veți dăinui și după moartea mea.

Drogon își întinse gâtul, s-o ciugulească de mână. Avea dinții foarte ascuțiți, dar nu-i ciupea niciodată pielea când se jucau așa. Dany

râse și-l smotoci până când dragonul țipă, plesnindu-și coada ca un bici. *E mai lungă decât înainte,* observă Dany, *iar mâine va fi și mai lungă. Cresc repede acum, și când vor fi mari, voi avea aripi să zbor.* Călare pe un dragon, și-ar putea conduce ea însăși oamenii în bătălie, așa cum făcuse în Astapor, dar deocamdată erau prea mici ca să-i suporte povara.

Peste tabără se așternuse liniștea când miezul nopții veni și trecu. Dany rămase în pavilionul ei, cu slujnicele, în timp ce Arstan Barbă-Albă și Vânjosul Belwas stăteau de strajă. *Așteptarea e partea cea mai grea.* Să stea în cortul ei fără să facă nimic, în timp ce bătălia se purta fără ea, asta o făcea să se simtă din nou aproape copil.

Orele se târau pe lângă ea cu pasul melcului. Chiar și după ce Jhiqui îi luă încordarea de pe umeri, Dany era prea neliniștită ca să doarmă. Missandei se oferi să-i cânte un cântec de leagăn al Oamenilor Pașnici, dar Dany își scutură capul.

— Adu-mi-l pe Arstan, îi ceru ea.

Când bătrânul veni, Dany era cuibărită în blana ei de *hrakkar,* al cărei miros înecăcios îi amintea de Drogo.

— Nu pot să dorm când oamenii mor pentru mine, Barbă-Albă. Mai spune-mi despre fratele meu, Rhaegar, dacă vrei. Mi-a plăcut o poveste pe care mi-ai zis pe vas, despre cum s-a hotărât să devină războinic.

— Înălțimea Ta e amabilă să spună asta.

— Viserys susținea că fratele nostru a câștigat multe turniruri.

Arstan își plecă creștetul cărunt, cu respect.

— Nu se cuvine să tăgăduiesc vorbele Înălțimii Sale...

— Dar? întrebă tăios Dany. Spune-mi, îți poruncesc.

— Vitejia Prințului Rhaegar era de netăgăduit, însă rareori a intrat în arenă. Nu i-a plăcut niciodată cântecul săbiilor, așa cum i-a plăcut lui Robert sau lui Jaime Lannister. Era un lucru pe care trebuia să-l facă, o sarcină pe care lumea i-o încredințase. O îndeplinea cum se cuvine, căci făcea totul cum se cuvine. Așa era firea lui. Dar nu-i făcea nici o plăcere. Se spune că își iubea mai mult harpa decât sulița.

— Dar, cu siguranță, a câștigat câteva turniruri, zise Dany dezamăgită.

— În tinerețe, Alteța Sa s-a descurcat strălucit într-un turnir de la Capătul Furtunii, învingându-i pe Lordul Steffon Baratheon, pe Lordul Jason Mallister, Vipera Roșie din Dorne, și un cavaler misterios care s-a dovedit a fi infamul Simon Toyne, căpetenie a proscrișilor din pădurea regelui. A rupt douăsprezece sulițe împotriva lui Ser Arthur Dayne în ziua aceea.

— Așadar, a fost campion?

— Nu, Înălțimea Ta. Onoarea aceea i-a revenit unui alt cavaler al Gărzii Regelui, care l-a doborât pe Prințul Rhaegar de pe cal în ultima încleștare.

Dany nu voia să audă despre Rhaegar doborât de pe cal.

— Dar ce turniruri a câștigat fratele meu?

— Înălțimea Ta... Bătrânul șovăi. A câștigat cel mai mare turnir dintre toate.

— Care anume? vru să știe Dany.

— Turnirul pe care l-a organizat Lordul Whent la Harrenhal, sub Ochiul Zeilor, în anul falsei primăveri. Un eveniment remarcabil. Pe lângă obișnuitele lupte, a avut loc un turnir după modelul vechi, între șapte echipe de cavaleri, dar și trasul cu arcul, aruncarea cu

toporul, o cursă de cai. Un turnir al cântăreților, o reprezentație de pantomimă și multe ospețe și voie bună. Lordul Whent era mână largă, căci era bogat. Generozitatea pe care o vestise a atras sute de concurenți. Chiar și tatăl tău, regele, care nu părăsise de mulți ani Fortăreața Roșie, a venit la Harrenhal. Cei mai mari lorzi și cei mai vestiți campioni din Cele Șapte Regate au sosit la turnir, iar Prințul Pietrei Dragonului i-a întrecut pe toți.

— Dar acela a fost turnirul în care au încoronat-o pe Lyanna Stark regina iubirii și a frumuseții, zise Dany. Prințesa Elia, soția lui, era acolo, și totuși fratele meu i-a dat coroana fetei Stark și mai târziu i-a răpit-o logodnicului ei. Cum a putut face asta? Atât de rău se purta cu el femeia din Dorne?

— Nu e locul unuia ca mine să spună ce a fost în inima fratelui tău, Înălțimea Ta. Prințesa Elia era o doamnă bună și grațioasă, dar sănătatea i-a fost mereu șubredă.

Dany își strânse blana de leu în jurul umerilor.

— Viserys a spus odată că e vina mea, fiindcă m-am născut prea târziu. Își amintea că negase asta cu înverșunare, mergând până într-acolo încât îi spusese lui Viserys că era vina lui, că nu se născuse fată. O bătuse cu cruzime pentru insolența aceea. Zicea că, dacă m-aș fi născut mai devreme, Rhaegar s-ar fi însurat cu mine în locul Eliei și totul ar fi fost altfel. Dacă Rhaegar ar fi fost fericit cu soția lui, n-ar mai fi avut nevoie de fata Stark.

— Poate că așa este, Înălțimea Ta. Barbă-Albă rămase tăcut un moment. Dar nu sunt sigur că Rhaegar era omul care să poată fi fericit.

— Îl faci să pară atât de acru, protestă Dany.

— Nu, nu acru, dar... Prinţul Rhaegar avea o anumită melancolie, un sentiment al...

— Spune, îl îndemnă ea. Un sentiment al...

— ... fatalităţii. A fost născut în suferinţă, regina mea, și umbra aceea a atârnat deasupra lui câte zile a avut.

Viserys îi vorbise o singură dată despre naşterea lui Rhaegar. Probabil că povestea îl întrista prea mult.

— Era bântuit de umbra Castelului Verii, nu-i aşa?

— Da. Și totuși, Castelul Verii era locul care îi plăcea prinţului cel mai mult. Mergea acolo din când în când, întovărăşit doar de harpa lui. Nici măcar cavalerii Gărzii Regale nu-l însoţeau acolo. Îi plăcea să doarmă în castelul părăginit, sub cerul înstelat și, ori de câte ori se întorcea, aducea cu el un cântec. Când îl auzeai cântând la harpa-i înaltă cu coarde de argint, cântând despre amurgul regilor, despre lacrimi și moarte, nu puteai decât să simţi că despre el cânta și despre cei pe care-i iubea.

— Dar Uzurpatorul? Cânta și el cântece triste?

Arstan râse înfundat.

— Robert? Lui Robert îi plăceau cântecele care îl făceau să râdă, cu cât mai deocheate cu atât mai bine. Nu cânta decât când era beat, iar atunci cânta *Un butoi de bere* sau *Cincizeci și patru de poloboace* sau *Ursul roșu și frumoasa fecioară.* Robert era mult mai...

Ca unul, dragonii îşi ridicară capetele și ţipară.

— Cai! Dany sări în picioare, strângându-și blana de leu în jurul trupului. Afară, îl auzi pe Vânjosul Belwas strigând ceva și pe urmă alte glasuri și tropot de cai. Irri, du-te să vezi cine...

Cortul se deschise și Ser Jorah Mormont

intră. Era plin de praf și împroșcat de sânge, dar altminteri nu ieșise foarte răvășit din bătălie. Cavalerul exilului îngenunche în fața lui Dany și spuse:

— Înălțimea Ta, îți aduc victoria. Ciorile Furtunii au trecut de partea noastră, sclavii au fugit, iar Fiii Secunzi erau prea beți ca să lupte, întocmai cum ai spus. Două sute de morți, în cea mai mare parte yunkai. Sclavii lor au coborât sulițele și au fugit, iar mercenarii s-au predat. Avem câteva mii de prizonieri.

— Și pierderile noastre?

— O duzină sau nici atât.

Abia atunci își îngădui să zâmbească.

— Ridică-te, bunul, viteazul meu urs. Grazdan a fost capturat? Sau Bastardul Titanului?

— Grazdan s-a dus la Yunkai să transmită condițiile tale. Ser Jorah se ridică în picioare. Mero a fugit, când și-a dat seama că Ciorile de Piatră au trădat. Am trimis oameni pe urmele lui. Ar trebui să-l prindă repede.

— Foarte bine, zise Dany. Mercenari sau sclavi, cruță-i pe toți care îmi jură credință. Dacă dintre Fiii Secunzi ni se alătură destui, păstrează compania intactă.

În ziua următoare, mărșăluiră ultimii cincisprezece kilometri până la Yunkai. Orașul era construit din cărămizi galbene în loc de cărămizi roșii, altminteri era întruchiparea Astaporului, cu aceleași ziduri sfărâmate, aceleași piramide înalte, în trepte, și o harpie mare deasupra porților. Zidul și turnurile mișunau de arcași și aruncători. Ser Jorah și Viermele Cenușiu își desfășurau oamenii, Irri și Jhiqui ridicară pavilionul, iar Dany se așeză și așteptă.

În dimineața celei de-a treia zile, porțile

orașului se deschiseră și un șir de sclavi începu să iasă. Dany își încălecă iapa, să-i întâmpine. În timp ce treceau, micuța Missandei le spunea că îi datorau libertatea lui Daenerys Targaryen, Născută din Furtună, Cea Nearsă, Regina Celor Șapte Regate ale Westerosului și Mamă a Dragonilor.

— *Mhysa!* o strigă un bărbat cu pielea arsă de soare. Avea un copil pe umeri, o fetiță, și ea striga același nume cu glasu-i subțirel.

— *Mysha! Mysha!*

Dany se uită întrebătoare la Missandei.

— Ce strigă?

— E în ghiscari, limba veche, pură. Înseamnă „Mamă!"

Dany simți o ușurare în piept. *Nu voi aduce niciodată pe lume un copil viu,* își aminti ea. Mâna îi tremură când o ridică. Probabil zâmbea, căci bărbatul zâmbi și strigă din nou, iar ceilalți i se alăturară:

— *Mhysa! MYSHA!* Toți îi zâmbeau, întinzând mâinile, îngenunchind în fața ei.

Maela! îi spuneau unii, în timp ce alții strigau: *Aella!* Sau *Qathei* sau *Tato,* dar în orice limbă, toate aceste cuvinte însemnau *Mamă. Îmi spun Mamă!*

Strigătele se înmulțiră, deveniră tot mai răsunătoare, atât de răsunătoare încât îi speriară iapa. Animalul se dădu în spate, își scuturâ capul și bătu din coada argintie. Strigătele răsunară, zguduind parcă zidurile galbene ale Yunkaiului. Alți și alți sclavi se revărsau pe porțile orașului, cu fiecare clipă și, pe măsură ce se apropiau, preluau strigătele. Acum fugeau către ea, împingându-se, împiedicându-se, vrând să-i atingă mâna, să mângâie coama calului ei, să-i sărute picioarele. Bieții ei călăreți de sânge nu puteau să-i țină pe

toţi la distanţă şi până şi Vânjosul Belwas mârâia şi mormăia disperat.

Ser Jorah o îndemnă să plece, dar Dany îşi aminti un vis pe care îl avusese în Casa Celor Nemuritori.

— Nu-mi vor face nici un rău, îi spuse. Sunt copiii mei, Jorah.

Apoi râse, dădu pinteni calului şi se îndreptă către ei, cu clopoţeii din păr cântând dulcea victorie. Porni la trap, apoi într-un galop mic, pe urmă ţâşni, cu cosiţele fluturând în urma ei. Sclavii eliberaţi îi făcură loc să treacă. *Mamă!* strigau din o sută de piepturi, o mie, zece mii. *Mamă!* scandau atingându-i picioarele cu degetele, în timp ce gonea pe lângă ei. *Mamă, Mamă, Mamă!*

ARYA

Când Arya văzu conturul dealului înalt profilându-se în zare, auriu în soarele după-amiezii, știu îndată. Făcuseră cale întoarsă până la Inima Avântată.

Până la apusul soarelui, erau în vârf, așezându-și tabăra la loc ferit. Arya înconjură cercul buștenilor de copaci ai inimii, împreună cu Ned, scutierul Lordului Beric, și cei doi se urcară pe unul dintre ei, privind cum ultimele raze de lumină se topesc către vest. De acolo, de sus, Arya vedea o furtună dezlănțuită spre nord, dar Inima Avântată se înălța deasupra norilor. Deasupra vântului nu se înălța, însă; iar rafalele erau atât de puternice încât i se părea că în spatele ei se află cineva, trăgând-o de mantie. Dar când se întoarse, nu zări pe nimeni.

Fantome, își aminti ea. *Inima Avântată e bântuită.*

Aprinseră un foc mare în vârful dealului și Thoros din Myr se așeză cu picioarele încrucișate lângă el, adâncindu-și privirea în flăcări, ca și cum nimic altceva n-ar mai fi existat pe lume.

— Ce face? îl întrebă Arya pe Ned.

— Uneori vede ceva în flăcări, îi răspunse scutierul. Trecutul. Viitorul. Lucruri care se întâmplă undeva, departe.

Arya se uită în flăcări cu ochii mijiți, să vadă dacă poate desluși ceea ce vedea preotul, dar ochii începură să-i lăcrimeze și, la scurt timp, își mută privirea. Gendry se uita și el la preotul roșu.

— Chiar poți vedea acolo viitorul? întrebă el pe neașteptate.

Thoros întoarse capul, suspinând.

— Nu aici. Nu acum. Dar în unele zile, da, când Stăpânul Luminii îmi trimite viziuni.

Gendry părea neîncrezător.

— Stăpânul meu zicea că ești un beţiv și un șarlatan, cel mai rău preot care s-a pomenit vreodată.

— Urât din partea lui. Thoros râse pe înfundate. Adevărat, dar urât. Cine era acest stăpân al tău? Te-am cunoscut, băiete?

— Îmi făceam ucenicia la maestrul armurier Tobho Mott, pe Strada Oţelului. Îţi cumpărai săbiile de la el.

— Întocmai. Mă taxa dublu faţă de cât valorau, apoi mă mustra că le aprind. Thoros râse. Stăpânul tău avea dreptate. Nu eram un preot foarte cuvios. Am fost cel mai mic dintre opt fraţi, așa că tatăl meu m-a dat în grija Templului Roșu, dar n-a fost calea pe care aș fi ales-o eu. Am spus rugăciunile și am rostit descântecele, dar nu mă sfiam să dau năvală prin bucătării și, din când în când, găseau fete în patul meu. Fete foarte rele, nu știam niciodată cum au ajuns acolo. Dar aveam talent la limbi. Iar când mă uitam în flăcări, ei, bine, din când în când vedeam ceva. Chiar și așa, le dădeam mai multă bătaie de cap decât valoram, așa că m-au trimis la Debarcaderul Regelui, să duc celor șapte regate ignorante ale Westerosului Lumina Stăpânului. Regele Aerys iubea focul atât de mult încât s-ar fi putut converti. Din păcate, piromanţii lui cunoșteau trucuri mai bune decât mine. Regele Robert ținea la mine, totuși. Prima oară când am intrat într-un turnir, cu sabia înflăcărată în mână, calul lui Kevan Lannister s-a ridicat pe

picioarele din spate și l-a aruncat jos, iar Alteța Sa a râs cu atâta poftă încât am crezut că o să se spargă. Preotul roșu zâmbi: Totuși, nu așa se tratează o sabie. Stăpânul tău avea dreptate și în privința asta.

— Focul mistuie. Lordul Beric stătea în spatele lor și ceva din glasul lui îl reduse dintr-odată la tăcere pe Thoros. Mistuie și când isprăvește nu mai rămâne nimic. Nimic.

— Beric. Dragul meu prieten. Preotul atinse antebrațul lordului fulgerului. Ce spui?

— Nimic din ceea ce nu am mai spus. De șase ori, Thoros? De șase ori e prea mult. Se îndepărtă dintr-odată.

În noaptea aceea, vântul urla aproape ca un lup, iar departe, spre vest, câțiva lupi adevărați se luau la întrecere cu el. Notch, Anguy și Merrit din Orașul Lunii erau de strajă. Ned, Gendry și mulți alții dormeau duși, când Arya zări silueta mică și palidă furișându-se în spatele cailor, cu părul alb, moale, fluturându-i sălbatic, în timp ce se sprijinea într-un toiag noduros. Femeia nu putea fi mai înaltă de un metru. Ochii îi străluceau în lumina focului, roșii ca ochii lupului lui Jon. *Tot o fantomă a fost și el.* Arya se furișă mai aproape și se lăsă în genunchi, să privească.

Thoros și Lem erau cu Lordul Beric, când femeia pitică se așeză nepoftită lângă foc. Se uită la ei, mijindu-și ochii ca niște cărbuni aprinși.

— Cenușa și Lămâia vin să mă onoreze din nou, împreună cu Alteța Sa, Lordul Leșurilor.

— Un nume de rău augur. Te-am rugat să nu-l mai folosești.

— Da, m-ai rugat. Dar duhnești a moarte proaspătă, lordul meu. Femeia avea un singur dinte. Dați-mi vin sau o să plec. Oasele-mi sunt

bătrâne. Încheieturile mă dor când se stârnesc vânturile, iar aici, sus, vânturile bat neîncetat.

— Un creiţar de argint pentru visele tale, doamna mea, zise Lordul Beric, cu solemnă curtoazie. Și încă unul, dacă ai vești pentru noi.

— Nu pot mânca un creiţar de argint. O ploscă de vin pentru visele mele, iar pentru vești, un sărut de la marele mocofan în mantie galbenă. Micuța femeie chicoti. Da, un sărut mustos, cu niţică limbă. A trecut prea mult, prea mult. Gura lui va avea gust de lămâie, iar a mea de oase. Sunt prea bătrână.

— Da, se plânse Lem. Prea bătrână pentru vin și săruturi. N-ai să capeţi de la mine decât un lat de sabie, baborniţă!

— Părul îmi cade în smocuri și nimeni nu m-a mai sărutat de o mie de ani. E greu să fii atât de bătrân. Ei, bine, atunci mă mulţumesc și cu un cântec. Un cântec de la Tom de Șapte, pentru veștile mele.

— Îţi vei primi cântecul de la Tom, îi promise Lordul Beric. Îi înmâna plosca de vin chiar el.

Femeia pitică bău cu nesaţ, cu vinul șiroindu-i pe bărbie. Când coborî plosca, se șterse la gură cu dosul palmei sale zbârcite și spuse:

— Vin acru pentru vești acre, ce ar putea fi mai nimerit? Regele e mort, e o veste destul de proastă pentru voi?

Aryei i se opri inima în gât.

— Care afurisit de rege e mort, cotoroanţo? vru să știe Lem.

— Cel ud. Regele kraken, lorzii mei. L-am visat mort și a murit, și calmarii de fier se întorc acum unul împotriva celuilalt. O, și Lordul Hoster Tully e mort, dar asta știaţi, nu-i așa? În castelul regilor, ţapul șade singur și înfrigurat,

în timp ce marele câine se pogoară asupra lui. Femeia pitică mai luă o duşcă zdravănă de vin, storcând plosca în timp ce şi-o ridica la buze.

Marele câine. Oare se referea la Câinele Clegane? Sau poate la fratele lui, Muntele care Călărește. Arya nu era sigură. Purtau același blazon, trei câini negri pe un câmp galben. Jumătate dintre oamenii cărora le dorea moartea îi aparţineau lui Ser Gregor Clegane: Polliver, Dunsen, Raff cel Dulce, Gâdilătorul și Ser Gregor însuși. *Poate că Lordul Beric îi va spânzura pe toţi.*

— Am visat un lup urlând în ploaie, dar nimeni nu-i auzea durerea, zicea femeia pitică. Am visat un zăngănit atât de puternic încât credeam că-mi explodează capul: tobe și goarne, fluiere și ţipete, dar sunetul cel mai trist era al clopoţeilor. Am visat o fecioară la un ospăţ, cu șerpi purpurii în păr, picurându-și veninul din colţi. Iar mai târziu am visat din nou acea fecioară omorând un uriaș sălbatic, într-un castel de zăpadă. Pitica întoarse brusc capul și zâmbi prin întuneric, direct spre Arya: Nu te poţi ascunde de mine, copilă. Acum haide mai aproape.

Degete de gheaţă îi coborâră pe ceafă. *Teama taie mai adânc decât o sabie,* șopti ea.

— Te văd, copilă-lup. Copilă însângerată. Credeam că Lordul Beric e cel care miroase a moarte... începu să suspine, scuturându-și trupul mic. Ești crudă să vii pe dealul meu, crudă. M-am hrănit cu suferinţă la Castelul Verii, n-am nevoie de a ta. Pleacă de aici, inimă întunecată. *Pleacă!*

În glasul ei era atâta teamă, încât Arya făcu un pas înapoi, întrebându-se dacă femeia era nebună. Thoros protestă:

— Nu face nimic rău.

Lem Mantie-de-Lămâie își duse degetul la nasu-i spart.

— Nu fii atât de sigur de asta.

— Pleacă mâine, cu noi, o asigură Lordul Beric pe micuța femeie. O ducem la Riverrun, la mama ei.

— Nu, zise pitica. Nu o duceți. Peștele Negru e stăpân acum peste râuri. Dacă pe mama ei o vreți, căutați-o la Gemeni. Căci va avea loc o nuntă. Râse din nou pe înfundate. Uită-te în flăcările tale, preot rozaliu, și vei vedea. Dar nu acum, nu aici. Nu vei vedea nimic aici. Locul acesta aparține încă vechilor zei... mai zăbovesc aici, ca mine, împuținată și sleită, dar încă nu moartă. Și nici nu iubesc flăcările. Căci stejarul își amintește ghinda, ghinda visează stejarul, buturuga trăiește în amândoi. Și își amintesc când au venit Primii Oameni cu foc în pumni. Își termină vinul din patru înghițituri lungi, azvârli plosca deoparte și arătă cu bățul către Lordul Beric: Acum îmi vreau plata. Vreau cântecul pe care mi l-ai promis.

Și astfel, Lem îl trezi pe Tom Șaptecoarde care dormea sub blănurile sale și îl aduse căscând lângă foc, cu harpa-i de lemn în mână.

— Același cântec ca înainte? întrebă el.

— O, da. Cântecul lui Jenny a mea. Mai e vreun altul?

Și astfel cântă și femeia pitică închise ochii, legănându-se încet, înainte și înapoi, murmurând cuvintele și plângând. Thoros o apucă pe Arya cu putere de mână și o trase deoparte.

— Las-o să-și savureze cântecul în liniște, zise el. E tot ce i-a mai rămas. *N-aveam de gând să-i fac nimic,* gândi Arya.

— Ce a vrut să spună cu Gemenii? Mama e la Riverrun, nu-i așa?

— A fost. Preotul roșu se scărpină sub bărbie. O nuntă, a zis. Vom vedea. Oriunde ar fi, Lordul Beric o va găsi.

Nu după mult timp, cerul se deschise. Un fulger pârâi și un tunet se rostogoli peste dealuri, iar ploaia începu să cadă în straturi opace. Femeia pitică dispăru la fel de neașteptat cum apăruse, iar tâlharii strânseră crengi și ridicară adăposturi improvizate.

Plouă noaptea întreagă, iar în zori, Ned, Lem și Watty Morarul se treziră cu frisoane. Watty dădea afară tot ce mânca, iar micul Ned avea febră și frisoane și pielea cleioasă la atingere. Notch îi spuse Lordului Beric că la jumătate de zi de mers călare către nord se afla un sat părăsit. Puteau găsi acolo un adăpost mai bun, un loc unde să aștepte să treacă ploile cele mai grele. Așadar, se târâră înapoi în șa și își zoriră caii în josul dealului înalt.

Ploile nu cedau. Înaintară peste câmpuri și păduri, traversând pâraie umflate, unde apa năvalnică ajungea până la pântecele cailor. Arya își trase gluga pe cap și se cocoșă, udă până la piele și tremurând, dar hotărâtă să nu se dea bătută. Merrit și Mudge tușeau la fel de rău ca Watty, iar bietul Ned părea tot mai nefericit cu fiecare kilometru.

— Când îmi port coiful, ploaia bate pe oțel și mă doare capul, se plânse el. Dar când mi-l scot, mi se udă părul, mi se lipește de față și îmi intră în gură.

— Ai un cuțit, îi sugeră Gendry. Dacă părul te sâcâie așa de mult, rade-ți afurisitul de cap.

Nu-l place pe Ned. Scutierul i se părea destul de simpatic Aryei, poate puțin timid, dar bun la suflet. Auzise întotdeauna că dornishenii sunt mărunți și oacheși, cu ochi mici și negri, dar Ned avea ochii mari și albaștri, de un albastru

atât de intens încât păreau violeţi. Iar părul său era blond-deschis, mai mult ca cenușa decât ca mierea.

— De când ești scutierul Lordului Beric? întrebă ea, ca să-i îndepărteze gândurile de la propria lui suferință.

— M-a luat paj când s-a căsătorit cu mătușa mea. Ned tuși. Aveam șapte ani, dar când am împlinit zece, m-a făcut scutier. Am câștigat o dată un premiu, într-un turnir.

— Eu n-am învăţat niciodată să mânuiesc sulița, dar la sabie te-aș putea bate, zise Arya. Ai omorât pe cineva?

Asta păru să-l sperie.

— Am doar doisprezece ani.

Eu am omorât un băiat când aveam opt. Îi stătea pe buze, dar se gândi că era mai bine să tacă.

— Dar ai fost la război.

— Da. Nu părea prea mândru de asta. Am fost la Vadul Măștilor. Când Lordul Beric a căzut în râu, eu l-am tras sus pe mal, ca să nu se înece, și am stat deasupra lui cu sabia. Dar n-am fost nevoit să lupt. Din trup îi ţâșnea o suliță ruptă, așa că nimeni nu ne-a deranjat. Când ne-am regrupat, Gergen cel Verde m-a ajutat să-l ridic pe lordul fulgerului înapoi pe cal.

Arya își amintea de grăjdarul de la Debarcaderul Regelui. După el fuseseră străjerul, căruia îi tăiase beregata la Harrenhal, și oamenii lui Ser Amroy, la fortăreața aceea de lângă lac. Nu știa dacă Weese și Chiswyck trebuia puși la socoteală, sau cei care muriseră din pricina supei de nevăstuică... Dintr-odată, se simţea foarte tristă.

— Pe tata îl chema tot Ned.

— Știu. L-am văzut la turnirul Mâinii. Voiam

să mă duc să-i vorbesc, dar nu-mi trecea prin minte ce i-aș putea spune. Ned tremura sub mantia sa, o bucată de pânză îmbibată în apă, de un purpuriu palid. Ai fost la turnir? Am văzut-o acolo pe sora ta. Ser Loras Tyrell i-a dat un trandafir.

— Mi-a povestit. Totul părea atât de îndepărtat. Prietena ei, Jeyne Poole, s-a îndrăgostit de Lordul Beric.

— Era promis mătușii mele. Ned părea stânjenit. Dar asta a fost înainte. Înainte ca el să...

... *moară?* gândi ea, în timp ce glasul lui Ned se stinse într-o tăcere nefirească. Copitele cailor pleoscăiau, smulgându-se din noroi.

— Domniță? vorbi Ned într-un târziu. Ai un frate bastard... Jon Snow?

— E la Zid, în Rondul de Noapte. *Poate ar trebui să merg la Zid, nu la Riverrun. Lui Jon nu i-ar păsa pe cine am omorât sau dacă m-am pieptănat... Jon seamănă cu mine, chiar dacă e bastard. Obișnuia să-mi ciufulească părul și să-mi spună surioară.* De Jon îi era cel mai dor. Se întrista doar rostindu-i numele. De unde știi de Jon?

— E fratele meu de lapte.

— Frate? Arya nu înțelegea. Tu ești din Dorne. Cum poți fi de un sânge cu Jon?

— Frați de *lapte*. Nu de sânge. Nobila mea mamă n-a avut lapte când eram mic, așa că a trebuit să mă alăpteze Wylla.

Arya nu pricepea nimic.

— Cine e Wylla?

— Mama lui Jon Snow. Nu ți-a spus niciodată? Ne-a slujit ani de-a rândul. Dinainte ca eu să mă nasc.

— Jon nu și-a cunoscut mama. Nici măcar numele nu i l-a știut. Arya îi aruncă lui Ned o

privire bănuitoare. O cunoști? Cu adevărat? *Oare își bate joc de mine?* Dacă minți, îți turtesc fața.

— Wylla a fost doica mea, repetă el solemn. Jur pe onoarea Casei mele.

— Tu ai o Casă? Era o întrebare prostească; era cavaler, firește că avea o Casă. Cine *ești?*

— Domniță? Ned părea stânjenit. Sunt Edric Dayne, Lord... Lord de Starfall.

În spatele lor, Gendry gemu.

— Lorzi și domnițe, declamă el pe un ton plin de dezgust. Arya culese în treacăt un măr pădureț scofâlcit de pe o creangă și îl aruncă spre el, făcându-l să ricoșeze de capul lui tare de taur.

— Au, făcu el. M-a durut. Își pipăi pielea de deasupra ochiului. Ce fel de domniță aruncă în oameni cu mere pădurețe?

— O domniță rea, răspunse Arya, cuprinsă dintr-odată de remușcări. Se întoarse din nou către Ned: îmi pare rău că n-am știut cine ești. Lordul meu.

— Greșeala îmi aparține, domniță. Era foarte politicos.

Jon are mamă. Wylla, numele ei este Wylla. Va trebui să-l țină minte, ca să i-l poată spune lui Jon, data viitoare când se vor întâlni. Se întreba dacă îi va mai spune „surioară". *Nu mai sunt așa de mică. Va trebui să-mi spună altfel.* Poate că, odată ajunsă la Riverrun, îi va putea scrie o scrisoare, să-i povestească ce-i spusese Ned Dayne.

— Era un Arthur Dayne, își aminti ea. Cel căruia i se zicea Sabia Dimineții.

— Tatăl meu a fost fratele cel mai mare al lui Ser Arthur. Lady Ashara era mătușa mea. Dar n-am cunoscut-o. S-a aruncat în mare, din vârful Sabiei de Piatră, înainte ca eu să vin pe lume.

— De ce a făcut așa ceva? întrebă Arya, înfiorată. Ned părea rezervat. Poate că se temea că va azvârli și în el cu ceva.

— Nobilul tău tată n-a pomenit niciodată de ea? întrebă el. Lady Ashara Dayne, de la Starfall?

— Nu. O cunoștea?

— Înainte ca Robert să devină rege. I-a întâlnit pe tatăl și pe frații tăi la Harrenhal, în anul falsei primăveri.

— Oh. Arya nu știa ce altceva să spună. Dar de ce a sărit în mare?

— Avea inima rănită.

Sansa ar fi oftat și ar fi vărsat o lacrimă pentru dragostea adevărată, dar Arya se gândi doar că era o prostie. Dar nu-i putea spune asta lui Ned.

— I-a frânt-o cineva?

Ned șovăi.

— Poate că nu sunt eu în măsură...

— *Spune-mi.*

O privi încurcat.

— Mătușa mea Allyria zice că Lady Ashara și tatăl tău s-au îndrăgostit la Harrenhal...

— Nu-i adevărat. O iubea pe nobila mea mamă.

— Sunt sigur de asta, domniță, dar...

— A fost singura pe care a iubit-o.

— Atunci pe bastardul ăla l-o fi găsit sub o frunză de varză, mormăi Gendry, din spatele lor.

Arya și-ar fi dorit să mai aibă un măr pădureț, ca să i-l arunce în față.

— Tatăl meu avea *onoare,* se răsti ea furioasă. Și, oricum, nu vorbeam cu tine. De ce nu te întorci la Septul de Piatră să-i tragi clopotele fetei ăleia?

Gendry trecu peste această remarcă.

— Cel puțin tatăl tău și-a *crescut* bastardul, nu ca al meu. Nici măcar nu știu cum îl cheamă. Vreun beţivan puturos, pun rămășag, ca toţi ceilalţi pe care mama i-a târât după ea acasă, de la crâșmă. De câte ori se înfuria pe mine, spunea: „Dacă tatăl tău ar fi aici, ţi-ar trage o mamă de bătaie." Asta e tot ce știu despre el. Gendry scuipă. Ei, bine, de-ar fi acum aici, poate că i-aș trage eu o mamă de bătaie. Dar e mort, presupun, iar tatăl tău e mort și el, ce contează cu cine se culca?

Pentru Arya conta, deși n-ar fi putut spune de ce. Ned încerca să-și ceară scuze fiindcă o supărase, dar ea nu voia să audă nimic. Dădu pinteni calului și îi lăsă în urmă pe amândoi. Anguy Arcașul mergea la câțiva pași în față. Când îl ajunse din urmă, Arya îl întrebă:

— Dornishenii mint, nu-i așa?

— Sunt renumiţi pentru asta. Arcașul rânji. Desigur, ei spun același lucru despre noi, oamenii hotarelor. Care-i necazul acum? Ned e băiat bun...

— E doar un mincinos idiot.

Arya părăsi cărarea, sări peste un buștean putrezit și traversă albia unui pârâu, fără să se sinchisească de strigătele tâlharilor în spatele ei. *Nu vor decât să-mi spună alte și alte minciuni.* Se gândi cum ar fi să scape de ei, dar erau prea mulţi și cunoșteau prea bine ţinutul. La ce folos să fugi, dacă te prind?

În cele din urmă, Harwin ajunse lângă ea.

— Unde crezi că mergi, domniță? N-ar trebui să fugi. Sunt lupi în pădurile astea și lucruri și mai rele.

— Nu mi-e frică, zise ea. Ned a zis...

— Da, mi-a spus. Lady Ashara Dayne. E o poveste veche. Am auzit-o cândva la Winterfell, când nu eram mai mare decât ești tu acum.

Prinse căpăstrul cu putere și îi întoarse calul. Mă îndoiesc că e adevărată. Dar dacă este, ce-i cu asta? Când Ned a întâlnit-o pe această domniță din Dorne, Brandon, fratele lui, era încă în viață și el era cel logodit cu Lady Catelyn, deci nu e nici o pată pe onoarea tatălui tău. Nimic nu înfierbântă sângele mai mult ca un turnir, așa că, poate, câteva cuvinte au fost șoptite într-un cort la ceas de noapte, cine să știe? Cuvinte sau săruturi, poate mai mult, dar ce-i rău în asta? Venise primăvara, sau cel puțin așa credeau, și nici unul dintre ei nu era logodit.

— Dar ea s-a sinucis, zise Arya, nesigură. Ned spune că a sărit din vârful unui turn, în mare.

— Așa a fost, recunoscu Harwin, în timp ce o conducea pe drumul de întoarcere, dar de durere, bag mâna-n foc. Pierduse un frate, Sabia Dimineții. Clătină din cap. Las-o uitării, domnița mea. Sunt morți cu toții. Las-o uitării... și, te rog, când ajungem la Riverrun, nu-i spune nimic mamei tale.

Satul era acolo unde promisese Notch că va fi. Se adăpostiră într-un grajd mare de piatră. Îi mai rămăsese doar jumătate din acoperiș, dar asta însemna că avea cu o jumătate de acoperiș mai mult decât oricare altă clădire din sat. *Nu e un sat, sunt doar pietre înnegrite și oase uscate.*

— Lannisterii i-au omorât pe cei care locuiau aici? întrebă Arya, în timp ce-l ajuta pe Anguy să usuce caii.

— Nu. Îi arătă: Privește cât de gros crește mușchiul pe pietre. Nimeni nu le-a clintit de multă vreme. Și acolo, din zid crește un pom, vezi? Locul ăsta a fost pârjolit de mult.

— Cine a făcut-o, atunci? întrebă Gendry.

— Hoster Tully. Notch era un bărbat slab și

gârbovit, cu părul cărunt, născut prin partea locului. A fost satul Lordului Goodbrook. Când Riverrunul s-a declarat de partea lui Robert, Goodbrook i-a rămas credincios regelui, așa că Lordul Tully a năvălit asupra lui cu foc și sabie. După Trident, fiul lui Goodbrook a făcut pace cu Robert și cu Lordul Hoster, dar asta nu le-a fost de folos celor morți.

Se așternu tăcerea. Gendry îi aruncă Aryei o privire ciudată, apoi se întoarse, să-și țesale calul. Afară, ploaia șiroia, șiroia.

— Eu zic că avem nevoie de un foc, declară Thoros. Noaptea e neagră și plină de spaime. Și udă, hm? Mult prea udă.

Jack Norocosul tăie niște lemne dintr-un staul, în timp ce Notch și Merrit adunară paie, să facă focul. Thoros însuși aprinse scânteia și Lem vântură flăcările cu mantia-i mare și galbenă, până când începură să vâjâie și să se răsucească. În curând, înăuntru era aproape zăpușeală. Thoros se așeză în fața focului, cu picioarele încrucișate, devorând flăcările cu ochii, întocmai cum făcuse în vârful Inimii Avântate. Arya îl urmări îndeaproape și o dată îi văzu buzele mișcându-se și i se păru că-l aude murmurând „Riverrun". Lem se plimba încoace și încolo, tușind, cu o umbră lungă urmărindu-l pas cu pas, în timp ce Tom de Șapte își scoase cizmele și își masă picioarele.

— Trebuie să fiu nebun să mă întorc la Riverrun, se plânse cântărețul. Casa Tully nu i-a purtat niciodată noroc bătrânului Tom. Lysa m-a trimis pe drumul muntelui, când oamenii lunii mi-au luat aurul și calul și toate hainele pe deasupra. Încă mai sunt cavaleri în Vale care povestesc cum am venit pe jos, la Poarta Însângerată, doar cu harpa să-mi ascundă goliciunea. M-au pus să cânt *De ziua băiatului*

și *Regele fără curaj* înainte să deschidă poarta aia. Singura mea consolare a fost că trei dintre ei au murit râzând. Nu m-am mai întors la Eyrie de atunci și nu voi mai cânta *Regele fără curaj* nici pentru tot aurul de la Casterly...

— *Lannisteri,* anunță Thoros. Răgete în roșu și auriu. Se ridică în picioare și se duse la Lordul Beric. Lem și Tom li se alăturară fără să piardă vremea. Arya nu deslușea ce spuneau, dar cântărețul n-o pierdea din ochi și, o dată, Lem se înfurie atât de tare încât lovi cu pumnul în perete. Atunci Lordul Beric îi făcu semn să se apropie. Era ultimul lucru pe care voia să-l facă, dar Harwin îi așeză o mână pe șale și o împinse. Arya făcu doi pași și șovăi, îngrozită.

— Lordul meu. Aștepta să vadă ce avea de spus Lordul Beric.

— Spune-i, îi porunci lui Thoros lordul fulgerului. Preotul roșu se așeză pe vine, lângă ea.

— Domniță, spuse el, Stăpânul Luminii mi-a oferit o viziune despre Riverrun. O insulă într-o mare de foc, se pare. Flăcările erau lei săltători, cu gheare lungi și purpurii. Și cum mai răgeau! O mare de Lannisteri, domnița mea. Riverrunul va fi în curând atacat.

Arya se simțea de parcă ar fi lovit-o în stomac.

— *Nu!*

— Draga mea, zise Thoros, flăcările nu mint. Uneori le citesc greșit, orb nebun ce sunt. Dar nu de data aceasta, cred. Lannisterii vor ataca în curând Riverrunul.

— Robb îi va înfrânge. Arya avea un aer încăpățânat. Îi va înfrânge, așa cum a mai făcut.

— Fratele tău ar putea fi plecat, zise Thoros. La fel și mama ta. Nu i-am văzut în flăcări. Nunta aceea despre care vorbea bătrâna, o

nuntă la Gemeni... Ea are un fel al ei de a afla lucrurile. Copacii inimii îi șoptesc la ureche, atunci când doarme. Dacă zice ea că mama ta e plecată la Gemeni...

Arya se întoarse către Tom și Lem:

— Dacă nu m-ați fi prins, aș fi fost acolo. Aș fi fost acasă.

Lordul Beric nu acordă nici un fel de atenție izbucnirii ei.

— Domniță, zise el cu obosită curtoazie, l-ai recunoaște pe fratele bunicului tău dacă l-ai vedea? Brynden Tully, zis Peștele Negru. El te-ar recunoaște, cumva?

Arya își scutură capul, nefericită. Își auzise mama vorbind despre Ser Brynden Peștele Negru, dar dacă îl întâlnise vreodată, asta se întâmplase pe când era prea mică să-și poată aduce aminte.

— Slabe șanse ca Peștele Negru să plătească bani buni pentru o fată pe care n-o cunoaște, zise Tom. Cei din Casa Tully sunt oameni ursuzi, bănuitori. Ar putea crede că-i vindem o marfă măsluită.

— Îl vom convinge, insistă Lem Mantie-de-Lămâie. *Ea* îl va convinge sau Harwin. Riverrunul e cel mai aproape. Aș zice s-o ducem acolo, să luăm aurul și să scăpăm naibii de ea.

— Și dacă leii ne prind în castel? întrebă Tom. Nu le-ar plăcea nimic mai mult decât să-l atârne pe lordul fulgerului într-o cușcă, în vârful castelului de la Casterly Rock.

— N-am de gând să fiu capturat, zise Lordul Beric. Un ultim cuvânt rămase plutind în aer, nerostit. *Viu.* Cu toții îl auzeau, chiar și Arya, deși nu îi atinsese niciodată buzele. Totuși, nu îndrăznim să mergem orbește acolo. Vreau să știu unde sunt oștirile, lupii și leii, toți. Sharma va ști ceva, iar maesterul Lordului Vance va ști

și mai mult. Castelul Ghindei nu e departe. Lady Smallwood ne va adăposti o vreme, în timp ce vom trimite înainte iscoade, ca să afle...

Vorbele lui îi bubuiră în urechi, ca bătăile unei tobe și, dintr-odată, era mai mult decât putea ea suporta. Voia la Riverrun, nu la Castelul Ghindei, voia la mama ei, la fratele ei Robb, nu la Lady Smallwood sau la vreun unchi pe care nu-l cunoscuse. Răsucindu-se, se năpusti spre ușă și când Harwin încercă s-o apuce de braț, se răsuci și se îndepărtă, repede ca un șarpe.

Afară din grajduri, ploaia continua să cadă și fulgere îndepărtate luminau cerul spre apus. Arya alerga cât putea de repede. Nu știa încotro se îndreaptă, doar că voia să fie singură, departe de toate glasurile, departe de cuvintele lor goale și promisiunile încălcate. *N-am vrut decât să merg la Riverrun.* Era numai vina ei, fiindcă îi luase pe Gendry și pe Plăcintă Fierbinte cu ea când părăsise Harrenhalul. S-ar fi descurcat mai bine singură. Dacă ar fi fost singură, n-ar fi prins-o tâlharii, iar acum ar fi fost cu Robb și cu mama ei. *N-au fost niciodată haita mea. Dacă ar fi fost, nu m-ar fi părăsit.* Trecu valvârtej printr-o baltă mocirloasă.

Cineva o striga pe nume. Harwin, probabil, sau Gendry, dar tunetul înăbuși glasul, rostogolindu-se peste dealuri, cu o clipită în urma fulgerului. *Lordul fulgerului,* gândi ea cu furie. Probabil că nu putea muri, dar putea minți.

Undeva în depărtare, la stânga ei, un cal necheză. Arya nu se îndepărtase mai mult de cincizeci de metri de grajduri, dar era deja udă până la oase. Se piti după colțul uneia dintre casele prăbușite, sperând că zidurile acoperite de mușchi o vor feri de ploaie și aproape că

dădu peste una dintre santinele. O mână înmănușată în zale se închise peste brațul ei.

— Mă *doare,* se plânse ea, zvârcolindu-se. Lasă-mă. Aveam de gând să merg înapoi. Eu...

— Înapoi? Râsul lui Sandor Clegane era ca fierul râcâind piatra. La naiba, fetiță-lup. Ești *a mea.*

Avu nevoie de o singură mână ca s-o ridice și s-o târască spre calul care îl aștepta. Ploaia rece îi biciuia pe amândoi și îneca țipetele ei și Arya nu se putea gândi decât la întrebarea pe care i-o pusese cândva: *Știi ce le fac câinii lupilor?*

JAIME

Deși febra persista cu încăpățânare, ciotul i se vindeca frumos și Qyburn spunea că brațul îi era în afara oricărui pericol. Jaime era nerăbdător să se vadă plecat, să lase în urmă Harrenhalul, Măștile Însângerate și pe Brienne de Tarth. O femeie adevărată îl aștepta în Fortăreața Roșie.

— Îl trimit pe Qyburn să aibă grijă de tine pe drumul până la Debarcaderul Regelui, îl anunță Roose Bolton în dimineața plecării. Nutrește speranța deșartă că tatăl tău va obliga Citadela să-i înapoieze colanul, drept mulțumire.

— Toți avem speranțe deșarte. Dacă face să-mi crească mâna la loc, tatăl meu îl va numi Mare Maester.

Walton Picioare-de-Oțel se afla la comanda escortei lui Jaime: aspru, răstit, brutal, un simplu soldat în fundul sufletului. Jaime avusese parte de asemenea comandanți toată viața. Oamenii precum Walton erau gata să ucidă la porunca stăpânului lor, să siluiască atunci când, după o bătălie, sângele le-ar da în clocot, dar odată războiul terminat, se întorceau la casele lor, schimbau sulița cu sapa, se însurau cu fiicele vecinilor și creșteau cârduri de plozi. Asemenea oameni se supuneau fără cârtire, dar cruzimea profundă, ticăloasă, a Bravilor Camarazi le era străină.

Ambele grupuri părăsiră Harrenhalul în aceeași dimineață, sub un cer cenușiu și rece care prevestea ploaie. Ser Aenys Frey pornise cu trei zile în urmă, îndreptându-se către nord-est,

spre drumul regelui. Bolton avea de gând să meargă pe urmele lui.

— Apele Tridentului sunt umflate, îi spuse lui Jaime. Chiar și la vadul rubinului, traversarea va fi dificilă. O să-i transmiți caldele mele salutări tatălui tău?

— Dacă i le transmiți și tu lui Robb Stark pe ale mele.

— Negreșit.

Câțiva Bravi Camarazi se adunaseră în curte, să-i vadă plecând. Jaime se îndreptă călare către locul unde stăteau.

— Zollo, ce frumos din partea ta să mă conduci. Pyg. Timeon. O să-mi duceți dorul? O ultimă glumă, Shagwell? Să-mi lumineze calea? Și, Rorge, ai venit să mă săruți la despărțire?

— Cară-te naibii, ciungule, făcu Rorge.

— Dacă insiști. Dar fii fără teamă, mă voi întoarce. Un Lannister își plătește întotdeauna datoriile. Jaime își întoarse calul și reveni lângă Walton Picioare-de-Oțel și cei două sute de oameni ai săi.

Lordul Bolton îl îmbrăcase ca pe un cavaler, preferând să ignore mâna lipsă care făcea ca asemenea straie de războinic să pară un travesti. Jaime pornea la drum cu sabia și pumnalul la cingătoare, cu scutul și coiful atârnate de șa și cu zale sub cămașa maro. Dar nu era așa de nătărău să poarte leul Lannisterilor pe brațe, nici blazonul alb care îi revenea de drept, ca Frate Jurat al Gărzii Regale. Găsise un scut vechi în armurărie, zdrobit și crăpat, cu vopseaua sfărâmată lăsând totuși să se vadă o mare parte din liliacul negru al Casei Lothston, pe un fond argintiu și auriu. Lothstonii stăpâniseră Harrenhalul înainte de Casa Whent și fuseseră o familie puternică pe vremuri, însă muriseră cu ani în urmă, astfel că nu avea cine să

protesteze că le purta însemnele. Nu urma să fie vărul nimănui, dușmanul nimănui, sabia nimănui... pe scurt, nimeni.

Plecară pe poarta mică dinspre răsărit a Harrenhalului și se despărțiră de Roose Bolton și oastea lui zece kilometri mai departe, cotind spre sud, să urmeze o vreme drumul lacului. Walton avea de gând să ocolească drumul regelui cât de mult putea, preferând cărările fermierilor și potecile sălbatice de lângă Ochiul Zeului.

— Drumul regelui ar fi mai iute. Jaime era nerăbdător să se întoarcă la Cersei cât mai repede cu putință. Dacă se grăbeau, ar putea chiar să ajungă la timp pentru nunta lui Joffrey.

— Nu vreau necazuri, zise Picioare-de-Oțel. Nu se știe cu cine ne putem întâlni pe drumul regelui.

— Cu nimeni de care trebuie să te temi, fără doar și poate. Ai două sute de oameni.

— Da, dar alții ar putea avea mai mulți. Stăpânul a zis să te duc nevătămat la tatăl tău și asta am de gând să fac.

Am mai fost pe drumul ăsta, cugetă Jaime cinci kilometri mai încolo, când trecură pe lângă o moară părăsită, lângă lac. Acum creșteau buruieni pe locul unde, cândva, fiica morarului îi zâmbise sfioasă și morarul însuși îi strigase: „Turnirul e în partea cealaltă, ser!" *De parcă n-aș fi știut!*

Regele Aerys făcuse din învestirea lui Jaime un adevărat spectacol. Își rostise jurămintele în fața pavilionului regelui, îngenunchind pe iarba verde, îmbrăcat în armură albă, în timp ce jumătate din regat era cu ochii ațintiți asupra lui. Când Ser Gerald Hightower îl ridicase în picioare și îi așezase mantia albă pe umeri, se stârnise un vuiet pe care Jaime și-l amintea și

acum, după atâția ani. Dar chiar în aceeași noapte, Aerys se acrise, declarând că nu are nevoie de șapte gărzi regale aici la Harrenhal. Jaime a primit ordin să se întoarcă la Debarcaderul Regelui să-i păzească pe regină și pe micul Prinț Viserys, care rămăseseră acolo. Chiar și când Taurul Alb s-a oferit să preia el însuși acea misiune, ca Jaime să poată concura în turnirul Lordului Whent, Aerys a refuzat.

— Nu va dobândi nici o glorie aici, a spus regele. E al meu acum, nu al Lordului Tywin. Va sluji după cum socotesc eu de cuviință. Eu sunt regele. Eu poruncesc, iar el se va supune.

Atunci a înțeles Jaime pentru prima oară. Nu prin iscusința sa de a mânui sabia sau scutul își câștigase mantia albă, nici prin vreo faptă de vitejie săvârșită împotriva Frăției Pădurii Regelui. Aenys îl alesese ca să-l închiudeze pe tatăl său, să-l lipsească pe Lordul Tywin de moștenitor.

Chiar și acum, după atâția ani, gândul era amar. Iar în ziua aceea, călărind spre sud înveșmântat în mantia-i nouă, albă, să păzească un castel gol, se simțise aproape copleșit. Și-ar fi sfâșiat mantia atunci și acolo, dacă ar fi putut, dar era prea târziu. Rostise cuvintele, sub privirile regatului, iar Garda Regelui era un jurământ pe viață.

Qyburn îl ajunse din urmă.

— Te supără mâna?

— Lipsa ei mă supără.

Diminețile erau cele mai grele. În vise, Jaime era un om întreg și, în fiecare dimineață când se trezea, zăcea culcat, pe jumătate treaz, și-și simțea degetele mișcându-se. *A fost un coșmar,* șoptea o parte din el, refuzând să creadă, chiar și acum; *doar un coșmar.* Dar apoi deschidea ochii.

— Înțeleg că aseară ai avut un oaspete, zise Qyburn. Sper că ți-a plăcut.

Jaime îl privi cu răceală.

— Nu mi-a spus cine o trimite.

Maesterul zâmbi cu modestie.

— Febra aproape că îți trecuse și m-am gândit că poate ți-ar prinde bine puțină mișcare. Pia e chiar pricepută, nu ești de aceeași părere? Și așa de... dornică.

Așa fusese, într-adevăr. Se strecurase înăuntru pe ușă și afară din haine atât de iute, încât Jaime avusese impresia că încă visa.

Abia când femeia i s-a furișat sub pături, așezând mâna lui cea sănătoasă pe pieptul ei, Jaime s-a simțit stârnit. *Era și ea o făptură drăgălașă.*

— Eram un nod de fată când ai venit la turnirul Lordului Whent și regele ți-a dat mantia, a mărturisit ea. Erai atât de frumos, înveșmântat în alb, și toată lumea spunea ce cavaler viteaz ești. Uneori, când sunt cu vreun bărbat, închid ochii și îmi închipui că deasupra mea ești tu, cu pielea ta netedă și buclele aurii. Dar n-am crezut niciodată cu adevărat că te voi avea.

Nu fusese ușor s-o alunge, după asta, dar Jaime o făcuse. *Am o femeie,* își reaminti el.

— Trimiți fete tuturor celor pe care-i doftoricești? îl întrebă pe Qyburn.

— Mai des mi le trimite mie Lordul Vargo. Îi place să le examinez înainte... ei, bine, e de ajuns să spun că, o dată, a iubit nechibzuit și nu mai vrea s-o facă din nou. Dar n-ai teamă, Pia e sănătoasă. După cum e și fecioara ta din Tarth.

Jaime îi aruncă o privire tăioasă:

— Brienne?

— Da. O fată voinică, fata aia. Și fecioria îi e încă neatinsă. Așa era aseară, cel puțin.

— El te-a trimis s-o examinezi?

— Desigur. Este... Cusurgiu, să zicem?

— E vorba de răscumpărare? întrebă Jaime. Tatăl ei cere vreo dovadă că e încă fecioară?

— N-ai auzit? Qyburn ridică din umeri. A venit o pasăre de la Lordul Selwyn. Ca răspuns la a mea. Luceafărul de Seară oferă trei sute de dragoni celor care îi vor înapoia fiica nevătămată. I-am spus Lordului Vargo că nu există nici un fel de safire la Tarth, dar nici nu vrea să audă. E convins că Luceafărul de Seară vrea să-l înșele.

— Trei sute de dragoni e o răscumpărare frumușică pentru un cavaler. Țapul ar trebui să ia ce i se dă.

— Țapul e Lord de Harrenhal și Lordul de Harrenhal nu se tocmește.

Vestea îl irită, deși bănuia că ar fi trebuit să-și dea seama că asta urma. *Minciuna te-a apărat o vreme, fătucă. Fii mulțumită cu atât.*

— Dacă fecioria îi e la fel de tare ca restul, atunci țapul își va rupe mădularul încercând s-o străpungă, mustăci el.

Brienne era destul de robustă să reziste la câteva violuri, după judecata lui Jaime, dar dacă se împotrivea cu prea multă îndârjire, Vargo Hoat ar putea începe să-i scurteze mâinile și picioarele. *Și de ce mi-ar păsa mie? Aș putea avea mână și acum, dacă ea m-ar fi lăsat să iau sabia vărului meu fără să se comporte prostește.* Aproape că-i tăiase chiar el piciorul, cu acea primă lovitură, dar după aceea, ea îi oferise mai mult decât ar fi vrut. *S-ar putea ca Hoat să nu știe ce strașnic de puternică e. Ar face bine să se ferească, altfel o să-i muște beregata aia uscată, și n-ar fi drăguț?*

Compania lui Qyburn începea să-l obosească. Jaime porni la trap către capul

coloanei. Un nordic rotofei, o fărâmă de om pe nume Nage, păşea în faţa lui Walton cu un steag de pace, o flamură vărgată în culorile curcubeului, cu şapte cozi lungi, pe un toiag, cu o stea cu şapte colţuri în vârf.

— Voi, oamenii Nordului, n-ar trebui să aveţi alt fel de steag al păcii? îl întrebă Jaime pe Walton. Ce înseamnă pentru voi Cei Şapte?

— Zei ai Sudului, răspunse omul, însă de pacea Sudului avem nevoie ca să te ducem în siguranţă la tatăl tău.

Tatăl meu. Jaime se întreba dacă Lordul Tywin primise cererea de răscumpărare a Ţapului, cu sau fără mâna lui putrezită. *Cât preţuieşte un luptător fără mâna cu care ţine sabia? Jumătate din aurul de la Casterly Rock? Trei sute de dragoni? Sau nimic?* Tatăl său nu se lăsase niciodată copleşit de sentimente. Tatăl lui Tywin Lannister, Lordul Tytos, aruncase o dată în temniţă un purtător de flamuri răzvrătit, Lordul Tarbeck. Redutabila Lady Tarbeck răspunsese capturând trei Lannisteri, printre care tânărul Stafford, a cărui soră era logodită cu vărul Tywin.

„Trimite-l înapoi pe stăpânul şi iubitul meu, altfel cei trei vor da socoteală pentru orice i se va întâmpla", scrisese ea la Casterly Rock. Tânărul Tywin îi sugerase tatălui său să-i facă pe plac, înapoindu-i-l pe Lordul Tarbeck în trei bucăţi. Dar Lordul Tytos era un leu mai blând, aşa că Lady Tarbeck a mai câştigat câţiva ani pentru lordul ei nătărău, iar Stafford s-a însurat, a avut copii şi a continuat să facă gafă după gafă, până la Oxcross. Însă Tywin Lannister a rezistat, etern ca zidurile de la Casterly Rock. *Iar acum, pe lângă un pitic, ai un fiu schilod, lordul meu. Cum vei mai urî asta...*

Drumul îi conduse printr-un sat pârjolit.

Trecuse un an sau mai bine de când așezarea fusese arsă. Bordeiele erau înnegrite și fără acoperișuri, dar toate câmpurile din împrejurimi erau năpădite de buruieni înalte până la brâu. Picioare-de-Oțel anunță oprirea, să-și poată adăpa caii. *Mi-e cunoscut și locul acesta,* gândi Jaime, așteptând lângă fântână. Pe locul unde acum nu mai erau decât câteva temelii și un horn, se aflase un han, iar el intrase să bea o cană de bere. O slujitoare cu ochi negri îi adusese brânză și mere, dar hangiul îi refuzase banii.

— E o onoare să am un cavaler al Gărzii Regelui sub acoperișul meu, ser, îi spusese omul. E o poveste pe care o s-o spun nepoților mei.

Jaime privi hornul țâșnind printre buruieni și se întrebă dacă bărbatul avusese parte de acei nepoți. *Le-a spus, oare, că Regicidul i-a băut cândva berea și a mâncat din merele și brânza lui, sau i-a fost rușine că a hrănit unul de teapa mea?* Nu avea să afle niciodată; cei ce pârjoliseră hanul îi omorâseră probabil și nepoții.

Simțea degetele-fantomă încleștându-se. Când Picioare-de-Oțel spuse că poate ar trebui să facă un foc și ia o îmbucătură, Jaime a scuturat din cap:

— Nu-mi place locul ăsta. Ne continuăm drumul.

Spre seară, se îndepărtaseră de lac, înaintând pe o cărare brăzdată de făgașe, printr-o pădure de stejari și ulmi. Ciotul lui Jaime pulsa fără viață când Picioare-de-Oțel hotărî să poposească. Din fericire, Qyburn adusese un burduf cu vinul viselor. În timp ce Walton stabilea gărzile, Jaime se întinse lângă foc și sprijini de o buturugă o blană de urs răsucită,

drept pernă pentru cap. Fătuca i-ar fi spus că trebuie să mănânce înainte de a dormi, ca să se înzdrăvenească, dar era mai mult obosit decât flămând. Închise ochii, sperând s-o viseze pe Cersei. În timpul febrei, toate visele erau atât de vii...

Era singur și fără apărare, înconjurat de dușmani, cu zidurile de piatră strângându-se în jurul lui. Casterly Rock, înțelese. Îi simțea povara imensă deasupra capului. Era acasă. Era acasă și întreg.

Ridică mâna dreaptă și își îndoi degetele, să le simtă puterea. Era la fel de plăcut ca o partidă de amor. La fel de plăcut ca o luptă cu sabia. *Patru degete lungi și unul mare.* Visase că e mutilat, dar nu era așa. Sentimentul de ușurare îl amețea. *Mâna mea, mâna mea bună.* Nimic nu-l putea atinge, atât timp cât era un om întreg.

În jurul lui se aflau o mulțime de siluete înalte, întunecate, în sutane cu glugă ascunzându-le fețele. În mâini aveau sulițe.

— Cine sunteți? întrebă el. Ce căutați la Casterly Rock?

Nu-i dădură nici un răspuns, doar îl înțepară cu vârfurile săbiilor. Nu avea de ales, trebuia să coboare. Coborî printr-un culoar șerpuit, cu trepte înguste săpate direct în piatră, jos, tot mai jos. *Trebuie să urc,* își spuse, *să urc, nu să cobor. De ce cobor?* Sub pământ, îl aștepta osânda, știa asta cu certitudinea unui vis. Ceva întunecat și înfricoșător pândea acolo, ceva care îl aștepta. Jaime încercă să se oprească, dar sulițele lor îl îmboldiră. *De-aș avea sabia, nimic nu m-ar putea răni.*

Treptele se curmară dintr-odată, într-o beznă răsunătoare. Jaime simțea în fața lui o întindere nesfârșită. Se opri brusc, clătinându-

se la marginea neantului. O suliță îl împunse în șale, aruncându-l în abis. Țipă, dar prăbușirea dură doar o clipă. Aterizează în patru labe, pe nisipul moale scăldat de valuri. În măruntaiele castelului, erau peșteri pline de apă, dar aceasta îi era străină.

— Ce loc e ăsta?

— Locul tău. Glasul răsună, cu ecou. Erau o sută de glasuri, o mie, glasurile tuturor Lannisterilor de la Lann cel Iscusit, care trăise la începutul vremurilor. Dar, mai cu seamă, era glasul tatălui său, iar lângă Lordul Tywin stătea sora lui, palidă și frumoasă, cu o torță aprinsă în mână. Joffrey era și el acolo, fiul pe care îl aduseseră pe lume împreună, iar în spatele lor, alte umbre întunecate, cu părul auriu.

— Soră, de ce ne-a adus tata pe noi aici?

— Pe noi? Acesta e locul tău, frate. Aceasta e bezna ta.

Torța ei era singura lumină din peșteră. Torța ei era singura lumină din lume. Sora lui se întoarse, dând să plece.

— Rămâi cu mine, se rugă Jaime. Nu mă lăsa singur aici. Dar plecau cu toții. *Nu mă lăsați în întuneric.* Ceva înfricoșător sălășluia acolo. *Dați-mi măcar sabia.*

— Ți-am dat o sabie, spuse Lordul Tywin.

Era la picioarele lui. Jaime bâjbâi sub apă, până când mâna i se închise pe mâner. *Nimic nu mă poate răni, atât timp cât am o sabie.* Când ridică sabia, un deget palid de foc licări pe vârful lamei și se scurse pe muchie, oprindu-se la o palmă de mâner. Focul luă culoarea oțelului și continuă să ardă cu o lumină albastră-argintie, iar întunericul se retrase. Ghemuindu-se, ascultând, Jaime se mișca în cerc, gata să întâmpine orice ar fi ieșit din beznă. Apa îi intră în cizme, până la glezne, mușcător de rece.

Ferește-te de apă, își spuse. *Poate sunt vietăți în ea, capcane ascunse...*

Din spatele lui se auzi un pleoscăit puternic. Jaime se răsuci în direcţia sunetului... dar lumina palidă i-o dezvălui doar pe Brienne de Tarth, cu mâinile legate în lanţuri grele.

— Am jurat să te apăr, zise fetișcana, înverșunată. Am făcut un legământ. Goală, își ridică mâinile către Jaime. Ser, te rog. Dacă vrei să fii așa de bun.

Lanțurile de oţel se desfăcură ca mătasea.

— O sabie, ceru Brienne, și sabia apăru, cu tot cu teacă și centură. Fata și-o prinse în jurul taliei groase. Lumina era atât de palidă încât Jaime abia o zărea, deși nu-i despărţeau nici doi metri. *În lumina asta, aproape că ar putea fi o frumusețe,* gândi el. *În lumina asta, aproape că ar putea fi un cavaler.* Sabia Briennei se aprinse și ea, o flacără albastră-argintie. Întunericul se mai retrase puţin.

— Vei trăi atât cât ard flăcările, o auzi pe Cersei spunând. Când mor ele, trebuie să mori și tu.

— *Soră!* strigă el. Rămâi cu mine. *Rămâi.* Nu se auzi nici un răspuns, doar sunetul de pași îndepărtându-se.

Brienne își mișca sabia lungă înainte și înapoi, privind flăcările argintii pâlpâind, licărind. Sub picioarele ei, pe suprafaţa apei negre ca smoala, strălucea imaginea oglindită a sabiei aprinse. Brienne era la fel de voinică și de înaltă cum și-o amintea, dar lui Jaime i se părea că acum avea un trup mai femeiesc.

— Oare au închis aici un urs? Brienne se mișca, încet și anevoios, cu sabia în mână; pășea, se întorcea, asculta. Fiecare pas stârnea câte un mic pleoscăit. Un leu al peșterilor? Lupi străvechi? Vreun urs? Spune-mi, Jaime. Ce

sălășluiește aici? Ce sălășluiește în întuneric?

— Osânda. *Nici un urs* – știa. *Nici un leu.* Doar osânda.

În lumina rece, albastră-argintie a săbiilor, fetișcana voinică părea palidă și fioroasă.

— Nu-mi place locul ăsta.

— Nici eu nu mă înnebunesc după el.

Săbiile formau o mică insulă de lumină, dar de jur împrejurul lor se întindea un ocean nesfârșit de întuneric.

— Am picioarele ude.

— Ne-am putea întoarce pe unde ne-au adus. Dacă te-ai urca pe umerii mei, nu ți-ar fi greu să atingi gura tunelului.

Apoi aș putea s-o urmăresc pe Cersei. Își simțea mădularul întărindu-se la gândul acesta și se întoarse, ca Brienne să nu observe.

— Ascultă. Fetișcana îi așeză o mână pe umăr, iar el începu să tremure, la atingerea neașteptată. *E caldă.* Vine cineva. Brienne ridică sabia, arătând spre stânga lui: Acolo.

Jaime privi în întuneric, până când văzu și el. Ceva se mișca prin beznă, dar nu putea deslușî ce...

— Un bărbat călare. Nu, doi. Doi călăreți, umăr lângă umăr.

— Aici, sub Casterly Rock? Era absurd. Dar, într-adevăr, doi călăreți se apropiau, pe cai palizi, oameni și cai deopotrivă purtând armuri. Caii de luptă ieșiră din întuneric, apropiindu-se încet. *Nu scot nici un sunet,* își dădu seama Jaime. *Nici pleoscăit, nici zăngănit de zale, nici tropot de copite.* Și-l aminti pe Eddard Stark, călărind de la un capăt la altul al sălii tronului lui Aerys, învăluit în liniște. Doar ochii îi vorbeau, ochi de stăpân, reci, cenușii și plini de reproș.

— Tu ești, Stark? strigă Jaime. Arată-te, nu

m-am temut niciodată de tine cât ai trăit, nu mă tem de tine mort.

Brienne îi atinse braţul.

— Sunt mai mulţi.

Îi văzu. I se părea că purtau armuri de zăpadă și că de pe umeri le fluturau panglici de ceaţă. Vizierele coifurilor erau închise, dar Jaime Lannister nu trebuia să le vadă chipurile ca să-i recunoască.

Cinci îi fuseseră fraţi: Oswell Whent și Jon Darry. Lewyn Martell, un prinţ din Dorne. Taurul Alb, Gerold Hightower. Ser Arthur Dayne, Sabia Dimineţii. Și pe lângă ei, încununat de neguri și durere, cu părul lung revărsându-i-se pe spate, venea călare Rhaegar Targaryen, Prinţul Pietrei Dragonului și moștenitor de drept al Tronului de Fier.

— Nu mă înspăimântaţi, le strigă Jaime, întorcându-se, în timp ce ei se despărţeau, la stânga și la dreapta lui. Nu știa în ce parte să se uite. Mă voi lupta cu voi, unul câte unul și cu toţi deodată. Dar cine se va duela cu fătuca? Se înfurie când e lăsată pe dinafară.

— Am jurat să-l apăr, îi spuse ea umbrei lui Rhaegar. Am făcut un jurământ sacru.

— Cu toţii am făcut jurăminte, răspunse Ser Arthur Dayne, cu tristeţe.

Umbrele descălecară de pe caii lor fantomatici. Când scoaseră săbiile lungi din teacă, nu se auzi nici un sunet.

— Avea de gând să pârjolească orașul, spuse Jaime. Să-i lase lui Robert doar cenușă.

— A fost regele tău, zise Darry.

— Ai jurat să-l aperi, zise Whent.

— Și copiii, și pe ei, zise Prinţul Lewyn.

Prinţul Rhaegar ardea cu o lumină rece, când albă, când roșie, când întunecată.

— Mi-am lăsat nevasta și copiii în mâinile

tale.

— Nu mi-am închipuit că le va face vreun rău. Sabia lui Jaime ardea acum cu mai puţină strălucire. Eram cu regele...

— Îl omorai pe rege, zise Ser Arthur.

— Îi tăiai beregata, zise Prinţul Lewyn.

— Regele pe care ai jurat să-l aperi cu preţul vieţii, zise Taurul Alb.

Flăcările care ardeau în jurul sabiei se stingeau, pâlpâind, și Jaime își aminti vorbele lui Cersei. *Nu.* Groaza își înclești o mână pe gâtul lui. Apoi sabia i se întunecă și doar sabia Briennei ardea, în timp ce nălucile se năpusteau spre el.

— Nu, spuse el. Nu, nu, nu. *Nuuuuuuuuu!*

Cu inima spărgându-i pieptul, Jaime se trezi dintr-odată, pomenindu-se în noaptea înstelată, în mijlocul unui crâng de copaci. Avea gura amară și tremura asudat, cuprins de fierbinţeală și de friguri în același timp. Când își coborî privirea către mâna sabiei, văzu că încheietura i se oprea în pielea și pânza înfășurate cu grijă în jurul unui ciot hidos. Își simţi lacrimile ţâșnindu-i din ochi. *Am simţit-o. Am simţit puterea în degete și pielea aspră a mânerului sabiei. Mâna mea...*

— Lordul meu. Qyburn îngenunche lângă el, cu chipu-i patern zbârcit de îngrijorare. Ce e? Te-am auzit strigând.

Walton Picioare-de-Oţel stătea deasupra lor, înalt și mohorât.

— Ce e? De ce ai ţipat?

— Un vis... doar un vis. Jaime își roti privirea, pierdut pentru o clipă. Eram în întuneric, dar aveam iarăși mâna. *Nu există un asemenea loc sub Casterly Rock,* gândi el. Simţea o durere și un gol în stomac, iar capul îi bubuia acolo unde și-l culcase pe buturugă.

Oyburn îi atinse fruntea.

— Încă ai puțină febră.

— Un vis al febrei. Jaime întinse mâna. Ajută-mă.

Picioare-de-Oțel îl luă de mâna bună și îl trase în picioare.

— Mai vrei o cană din vinul viselor? întrebă Qyburn.

— Nu. Am visat destul în noaptea asta. Se întreba cât mai era până în zori. Pe undeva, știa că dacă ar închide ochii, s-ar întoarce în acel loc întunecat.

— Laptele macului, atunci? Și ceva pentru febră? Ești încă slăbit, lordul meu. Trebuie să dormi. Să te odihnești.

Acesta e ultimul lucru pe care am de gând să-l fac. Lumina lunii licărea palidă pe buturuga pe care Jaime își odihnise capul. Mușchiul care o acoperea era atât de gros încât până atunci nu observase, dar acum vedea că lemnul era alb. Îi amintea de Winterfell și de copacul inimii al lui Ned Stark. *N-a fost el,* gândi Jaime. *Nu, n-a fost el nici o clipă.* Dar buturuga era moartă, la fel și Stark și toți ceilalți. Prințul Rhaegar și Ser Arthur și copiii. *Și Aerys. Aerys e cel mai mort dintre toți.*

— Crezi în fantome, Maester? îl întrebă pe Qyburn.

Chipul bărbatului căpătă un aer straniu.

— Odată, la Citadelă, am intrat într-o cameră pustie și am văzut un scaun gol. Dar știam că acolo fusese o femeie, doar cu o clipă înainte. Perna era lăsată acolo unde șezuse, locul era cald și parfumul ei zăbovea în aer. Dacă ne lăsăm mirosul în urma noastră, când părăsim o încăpere, cu siguranță ceva din sufletele noastre trebuie să rămână când părăsim această viață. Qyburn își desfăcu

mâinile. Dar arhimaesterilor nu le plăcea felul meu de a gândi. Ei, bine, lui Marwyn îi plăcea, dar el era singurul.

Jaime își trecu degetele prin păr.

— Walton, zise el, înșeuează caii, vreau să merg înapoi.

— Înapoi? Picioare-de-Oțel îl privi neîncrezător.

Crede că am înnebunit. Și probabil că așa și este.

— Am uitat ceva la Harrenhal.

— Acum îi aparține Lordului Vargo Hoat. Lui și Măștilor Însângerate.

— Ai de două ori oamenii lui.

— Dacă nu te predau tatălui tău, așa cum mi s-a poruncit, Lordul Bolton îmi va pune pielea în băț. Ne continuăm drumul spre Debarcaderul Regelui.

Cândva, Jaime s-ar fi împotrivit cu un zâmbet și o amenințare, însă ciungii nu inspiră prea multă teamă. Se întreba ce ar face fratele său. *Tyrion ar găsi o cale.*

— Lannisterii mint, Walton. Lordul Bolton nu ți-a spus asta?

Bărbatul se încruntă bănuitor.

— Și ce dacă mi-a spus?

— Dacă nu mă duci înapoi la Harrenhal, cântecul pe care am să i-l cânt tatălui meu s-ar putea să nu fie cel pe care Lordul Dreadfortului și-ar dori să-l audă. S-ar putea chiar să spun că Bolton a fost cel care a poruncit să mi se taie mâna, iar Walton Picioare-de-Oțel cel care a ridicat sabia.

Walton îl privea cu gura căscată.

— Dar n-a fost așa.

— Nu, dar pe cine va crede tatăl meu? Jaime se străduia să zâmbească așa cum zâmbea când nimic în lume nu-l înspăimânta. Ar fi mult mai

ușor dacă ne-am întoarce pur și simplu. În scurt timp ne-am vedea iarăși de drum și aș cânta un cântec atât de dulce la Debarcaderul Regelui, încât nu ți-ai crede urechilor. Ai primi o fată și o pungă grasă cu aur, drept mulțumire.

— Aur? Lui Walton îi surâdea ideea. Cât aur?

Al meu este!

— Păi, tu cât ai vrea?

Și, până când soarele se ivi pe cer, erau la jumătatea drumului înapoi către Harrenhal.

Jaime își zorea calul cu mai mult zel decât în ziua precedentă, iar Picioare-de-Oțel și nordicii lui erau forțați să țină pasul cu el. Chiar și așa, ajunseră la castelul de lângă lac abia la prânz. Sub un cer mohorât, care vestea ploaie, zidurile imense și cele cinci turnuri impunătoare se înălțau negre și amenințătoare. *Pare atât de pustiu.* Zidurile erau goale, porțile închise și zăvorâte. Dar sus, deasupra turnului de pază, un singur steag atârna pleoștit. *Țapul negru din Qohor,* își spuse Jaime. Își făcu mâinile pâlnie, strigând:

— Voi de acolo! Deschideți porțile sau am să le dobor.

Abia când Qyburn și Picioare-de-Oțel își alăturară glasurile, pe metereze, deasupra lor, se ivi un cap. Se holbă în jos, la ei, apoi dispăru. La scurt timp după aceea, auziră bariera-ghilotină ridicându-se. Porțile se dădură în lături și Jaime Lannister țâșni călare dincolo de ziduri, fără să arunce o privire către ferestrele de tragere, când trecu pe sub ele. Se temuse că țapul s-ar putea să nu-i primească, dar se părea că Bravii Camarazi îi priveau tot ca pe niște aliați. *Nătărăi.*

Curtea exterioară era pustie, doar grajdurile lungi, cu acoperișuri de ardezie, dădeau semne

de viață, dar pe Jaime nu caii îl interesau în clipa aceea. Își struni armăsarul, rotindu-și privirea. Auzea zgomote de undeva din spatele Turnului Fantomelor și oameni strigând pe mai multe limbi. Picioare-de-Oțel și Qyburn îl flancau.

— Ia ce-ți trebuie și s-o ștergem, zise Walton. Nu vreau necazuri cu Măștile.

— Spune-le oamenilor tăi să-și țină mâinile pe mânerele săbiilor și Măștile nu vor dori ele să aibă necazuri cu voi. Doi la unu, ai uitat? Capul lui Jaime se întoarse dintr-odată, la auzul unui hohot îndepărtat, slab, dar feroce. Hohotul de râs se lovi de zidurile Harrenhalului și se revărsă ca marea. Dintr-odată, știu ce se întâmplă. *Oare am ajuns prea târziu?* Stomacul i se întoarse pe dos și Jaime înfipse pintenii în pântecele calului, traversând în galop curtea exterioară, pe sub un pod arcuit de piatră, în jurul Turnului Plângerii și prin Curtea de Calcar.

O aruncaseră în groapa ursului.

Regele Harren cel Negru își amenajase până și groapa ursului cu extravaganță. Groapa avea zece metri de la un capăt la altul și cinci în adâncime, avea pereții pietruiți, fundul acoperit cu nisip și era înconjurată de șase rânduri de bănci de marmură. Bravii Camarazi ocupau doar un sfert din locuri, observă Jaime când săltă cu stângăcie din șa. Mercenarii erau atât de absorbiți de spectacol, încât doar cei de vizavi îi observară.

Brienne era îmbrăcată în aceeași rochie strâmtă pe care o purtase la cina Lordului Bolton. Fără scut, fără platoșă, fără zale, nici măcar piele fiartă, doar satin roz și dantelă myrishezăă. Pesemne Țapul o găsea mai nostimă în straie femeiești. Jumătate din rochie îi atârna

în zdrențe, iar din brațul drept îi picura sânge, unde o zgâriase ursul.

Cel puțin i-au dat o sabie. Fetișcana o ținea cu o singură mână, mișcându-se într-o parte, încercând să păstreze o oarecare distanță între ea și urs. *Nu e bine. Arena e prea mică.* Trebuia să atace, să facă o mișcare iute, să isprăvească repede cu el. Oțelul bun venea de hac oricărui urs. Dar fetișcana era prea speriată ca să se apropie. Măștile o potopeau cu injurii și aluzii obscene.

— Asta nu e treaba noastră, îl preveni Picioare-de-Oțel. Lordul Bolton a spus că fătuca e a lor, să facă de acum cu ea ce poftesc.

— O cheamă Brienne. Jaime coborî treptele, pe lângă o duzină de mercenari uluiți. Vargo Hoat se așezase în loja lordului, în rândul din față. Lord Vargo, strigă Jaime peste vacarm.

Bărbatul din Qohor aproape că-și vărsă vinul.

— *Regicidule?* Avea un bandaj grosolan pe partea stângă a feței, cu pânza pătată de sânge în dreptul urechii.

— Scoate-o de acolo.

— Nu te băga, Regicidule, dacă nu vrei să te mai alegi cu încă un ciot. Flutură o cupă cu vin. Amica ta m-a mușcat de ureche. Nu e de mirare că tatăl ei nu vrea să răscumpere o asemenea ciudată.

Un răget îl făcu pe Jaime să se întoarcă. Ursul se ridica, înalt de trei metri. *Gregor Clegane cu blană,* gândi el, *deși probabil mai deștept.* Însă fiara nu avea îndemânarea Muntelui, cu monstruoasa lui sabie cu două tăișuri.

Urlând de furie, animalul dezveli o gură plină de dinți mari, galbeni, apoi se prăbuși înapoi în patru labe, năpustindu-se către Brienne. *Acum e șansa ta,* gândi Jaime. *Lovește!*

Acum!

Ea lovi zadarnic cu vârful sabiei. Ursul se retrase, apoi porni spre ea, mormăind. Brienne alunecă spre stânga și întinse din nou sabia către capul animalului. De data aceasta, ursul ridică o labă, să o dea la o parte.

E prevăzător, își dădu seama Jaime. *A mai luptat împotriva altor oameni. Știe că săbiile și sulițele îl pot răni. Dar asta nu-l va ține la distanță multă vreme.*

— Omoară-l! strigă el, dar glasul i se pierdu printre toate celelalte strigăte. Brienne nu dădea nici un semn că l-ar fi auzit. Se mișca în jurul gropii, rămânând cu spatele la perete. *Prea aproape. Dacă ursul o țintuiește de zid...*

Fiara se întorcea stângace, prea departe și prea repede. Ageră ca o pisică, Brienne schimbă direcția. *Asta-i fătuca pe care o știam.* Făcu un salt, dându-i ursului o lovitură peste spate. Răcnind, animalul se ridică din nou în două labe. Brienne se retrase. *Unde e sângele?* Apoi, dintr-odată, înțelese. Jaime se întoarse către Hoat:

— I-ai dat o sabie pentru turnir.

Țapul răgi ca un măgar, scuipându-l cu vin și salivă.

— Bineînțeles!

— Am să-i plătesc eu afurisita de răscumpărare. Aur, safire, ce-oi fi vrând. Scoate-o de acolo.

— O vrei? Du-te după ea.

Așa și făcu.

Jaime își așeză mâna cea bună pe balustrada de marmură și sări înăuntru, rostogolindu-se când aterizează pe nisip. La auzul bufniturii, ursul se întoarse, adulmecând, urmărind cu prudență acest nou intrus. Jaime se ridică în picioare. *Păi și ce naiba fac eu acum?* Își umplu pumnul de

nisip.

— Regicidule! o auzi pe Brienne exclamând, uluită.

— Jaime. Se ridică, aruncându-i ursului nisipul în faţă. Animalul lovi aerul cu laba și răcni ca apucat.

— Ce faci aici?

— O prostie. Treci în spatele meu. Ocoli animalul așezându-se între Brienne și urs.

— Treci tu în spate. Eu am sabia.

— O sabie fără vârf și fără tăiș. *Treci în spatele meu!*

Jaime ochi ceva pe jumătate îngropat în nisip și înhăţă obiectul cu mâna cea bună. Se dovedi a fi o mandibulă de om, cu bucăţi de carne verzui, mișunând de viermi, atârnând încă de ea. *Încântător,* gândi el, întrebându-se a cui era faţa pe care o ţinea în mână. Ursul se apropia, așa că Jaime își luă avânt și azvârli osul, carnea și viermii în capul lui. Rată cu mai bine de un metru. *Ar trebui să-mi tai și mâna stângă, după cât mi-e de folositoare.*

Brienne încercă să ţâșnească în faţa lui, dar Jaime o doborî de pe picioare. Căzu în nisip, strângând în mână sabia nefolositoare. Jaime se așeză călare peste ea, iar ursul atacă.

Se auzi un zbârnâit și o săgeată se înfipse dintr-odată sub ochiul stâng al animalului. Din gura-i deschisă se prelingeau sânge și salivă și o altă săgeată îl nimeri în picior. Ursul mormăi, ridicându-se pe labele din spate. Îi văzu din nou pe Jaime și pe Brienne și porni, clătinându-se, către ei. Alte săgeţi zburară, pătrunzând prin blană și carne. De la o distanţă atât de mică, arcașii n-aveau cum să rateze. Săgeţile loveau cu putere de buzdugan. Dar ursul mai făcu un pas. *Bietul animal, nătâng și curajos.* Când fiara dădu cu laba spre el, Jaime săltă într-

o parte, țipând și lovind nisipul cu picioarele. Ursul se întoarse să-l urmărească pe cel care-l chinuia și se mai alese cu două săgeți în spate. Scoase un ultim, huruitor, răcnet, se lăsă pe labele din spate, se întinse pe nisipul pătat de sânge și muri.

Brienne căzu înapoi în genunchi, strângând sabia, cu respirația întretăiată. Arcașii lui Walton Picioare-de-Oțel își învârteau arbaletele și le reîncărcau, în timp ce Măștile Însângerate înjurau cât îi ținea gura, amenințându-i. Jaime văzu că Rorge și Trei Degete aveau săbiile scoase, iar Zollo își desfăcea biciul.

— Mi-ați omorât ursul, țipă Vargo Hoat.

— Și o să-ți aplic același tratament, dacă îmi faci necazuri, i-o întoarse Picioare-de-Oțel. O luăm pe fătucă.

— O cheamă Brienne, precizează Jaime. Brienne, fecioara din Tarth. *Ești* încă fecioară, nădăjduiesc.

Fața ei lătăreață roși:

— Da.

— O, bine, zise Jaime. Nu salvez decât fecioare. Iar lui Hoat îi spuse: Îți vei primi răscumpărarea. Pentru amândoi. Un Lannister își plătește datoriile. Acum adu niște frânghii și scoate-ne de aici.

— La naiba! răcni Rorge. Omoară-i, Hoat! Sau vei regreta amarnic că n-ai făcut-o!

Bărbatul din Qohor șovăi. Jumătate dintre oamenii lui erau beți, pe când nordicii erau treji ca lumina zilei și de două ori mai mulți. Unii dintre arbaletiști reîncărcaseră deja.

— Scoate-i, zise Hoat, iar apoi către Jaime: Am ales să fiu milostiv. Spune-i tatălui tău asta.

— Așa voi face, lordul meu. *Nu că îți va folosi la ceva.* Abia când erau la doi kilometri de

Harrenhal și departe de ținta arcașilor de pe ziduri, Walton Picioare-de-Oțel își revărsă mânia.

— Ești nebun, Regicidule? Aveai de gând să mori? Nimeni nu poate să se lupte cu un urs cu mâinile goale.

— O mână goală și un ciot gol, îl corectă Jaime. Dar am sperat că veți omorî fiara înainte să mă omoare ea pe mine. Altfel, Lordul Bolton te-ar fi jupuit ca pe o portocală, nu?

Picioare-de-Oțel îl înjură fără menajamente, făcându-l Lannister neghiob, apoi dădu pinteni calului și se îndepărtă în galop, spre capătul coloanei.

— Ser Jaime? Chiar și în satin roz și murdar și dantelă sfâșiată, Brienne arăta mai mult ca un bărbat în straie femeiești decât ca o adevărată femeie. Îți sunt recunoscătoare, dar... erai deja departe. De ce te-ai întors?

Zeci de răspunsuri sarcastice îi trecură prin minte, unul mai crud decât celălalt, dar Jaime se mulțumi să ridice din umeri.

— Te-am visat, spuse el.

CATELYN

Robb își luă rămas-bun de la tânăra lui regină de trei ori. O dată în pădurea zeilor, în fața copacului inimii, sub ochii zeilor și ai oamenilor. A doua oară sub poarta-ghilotină, când Jeyne se despărți de el cu o lungă îmbrățișare și un sărut și mai lung. Și în cele din urmă, cu o oră înainte de Piatra Răsucită, când fata veni în galop, călare pe un cal înspumat, rugându-l pe tânărul rege s-o ia cu el.

Catelyn văzu că Robb era mișcat de gestul ei, dar în aceeași măsură, stânjenit. Era o zi umedă și cenușie, începuse să burnițeze și ultimul lucru de care avea nevoie era să-și oprească trupele din marș, ca el să poată sta în ploaie, consolându-și tânăra nevastă înlăcrimată în fața unei jumătăți din oștirea lui. *Îi vorbește cu blândețe,* gândi Catelyn, privindu-i împreună, *dar în spatele vorbelor sale se ascunde mânia.*

Cât timp regele și regina au stat de vorbă, Vântul Cenușiu le-a dat târcoale, oprindu-se doar ca să-și scuture apa de pe blană și să mârâie la ploaie. După ce, într-un târziu, Robb îl dădu lui Jeyne un ultim sărut, trimise o duzină de oșteni s-o escorteze înapoi la Riverrun și apoi încălecă, Vântul Cenușiu o zbughi înainte, iute ca o săgeată slobozită din arc.

— Regina Jeyne are o inimă iubitoare, după câte văd, îi zise lui Catelyn Lothar Frey Șchiopul. Ca surorile mele, de altfel. Aș pune rămășag că Roslin dansează chiar în acest moment în jurul Gemenilor, cântând *Lady*

Tully, Lady Tully, Lady Roslin *Tully.* Până mâine, va ține lângă obraz bucăți de pânză roșie cu albastru, să-și imagineze cum va arăta cu mantia de mireasă. Se întoarse în șa, să-i zâmbească lui Edmure: Dar ești neobișnuit de tăcut, Lord Tully. Mă întreb cum te simți.

— Cam ca la Moara de Piatră, înainte să sune cornul de război, zise Edmure, doar pe jumătate în glumă.

Lothar râse din toată inima.

— Să sperăm că nunta ta se va sfârși cu bine, lordul meu.

Și zeii să ne apere dacă nu. Catelyn își vârî pintenii în trupul calului, lăsându-i pe fratele ei și pe Lothar Ologul unul în compania celuilalt.

Ea fusese cea care insistase ca Jeyne să rămână la Riverrun, când Robb ar fi preferat s-o aibă în preajma lui. Se putea foarte bine ca Lordul Walder să interpreteze absența reginei de la nuntă ca pe o nouă sfidare, dar prezența ei ar fi fost un alt fel de insultă, sare pe rana bătrânului.

— Walder Frey are o limbă ascuțită și o memorie bună, își prevenise ea fiul. Nu mă îndoiesc că ești destul de puternic să înduri reproșurile unui om bătrân, ca preț al loialității sale, însă ai prea mult din tatăl tău ca să poți să stai cu mâinile-n sân când o insultă pe Jeyne în față.

Robb nu putea s-o contrazică. *Dar în același timp, îmi poartă pică pentru asta,* gândi Catelyn obosită. *Deja îi duce dorul, și o parte din el mă învinuiește pe mine pentru absența ei, deși știe că sfatul meu a fost înțelept.*

Dintre cei șase reprezentanți ai Casei Westerling care veniseră cu fiul ei de la Crag, doar unul rămăsese lângă el: Ser Raynald, fratele lui Jeyne și purtător de flamuri al regelui.

Robb îl trimisese pe Rolph Spicer, unchiul lui Jeyne, să-l ducă pe tânărul Martyn Lannister la Dintele de Aur, chiar în ziua când primise acceptul Lordului Tywin de a face schimb de ostatici. Era o mișcare abilă. Fiul ei era izbăvit de teama pentru siguranța lui Martyn, Galhart Glover era ușurat să audă că fratele său Robert fusese îmbarcat pe o corabie la Duskendale, Ser Rolph avea o misiune importantă și onorabilă... iar Vântul Cenușiu era din nou lângă rege. *Unde îi e locul.*

Lady Westerling rămăsese la Riverrun cu copiii ei: Jeyne, Eleyna, surioara acesteia și micul Rollam, scutierul lui Robb, care se plânsese amarnic că trebuia să rămână acasă. Dar și asta era înțelept. Olyvar Frey fusese mai înainte scutierul lui Robb și, fără doar și poate, avea să fie prezent la nunta surorii sale. Să-i plimbe înlocuitorul pe sub nas ar fi fost pe cât de nechibzuit, pe atât de crud. Cât despre Ser Raynald, era un tânăr cavaler plin de voioșie, care jura că nici o insultă din partea lui Walder Frey nu l-ar putea provoca. *Și să ne rugăm ca doar insulte să avem de înfruntat.*

Dar Catelyn avea temerile ei în privința aceasta. După Trident, nobilul ei tată nu mai avusese niciodată încredere în Walder Frey, iar Catelyn nu uitase asta. Regina Jeyne va fi mai protejată în spatele zidurilor înalte și puternice ale Riverrunului, cu Peștele Negru lângă ea. Robb chiar crease pentru el un nou titlu, cel de Păzitor al Hotarelor Sudului. Ser Brynden ar apăra Tridentul ca nimeni altul.

Pe de altă parte, lui Catelyn avea să-i lipsească fața colțuroasă a unchiului său, iar lui Robb – sfatul lui. Ser Brynden jucase un rol în fiecare victorie a fiului ei. În locul lui, comanda cercetașilor și a escortelor o preluase Galhard

Glover. Un om de nădejde, devotat și credincios, dar fără strălucirea Peștelui Negru.

În urma paravanului de cercetași ai lui Glover, linia de marș a lui Robb se întindea pe mai mulți kilometri. Marelejon era în fruntea avangărzii. Catelyn călătorea în coloana principală, înconjurată de cai de război călăriți de bărbați în armuri de oțel. Apoi venea convoiul de bagaje, o procesiune de căruțe încărcate cu mâncare, nutreț, echipamente, daruri de nuntă, împreună cu răniții prea slabi ca să meargă pe jos, sub ochiul vigilent al lui Ser Wendel Maderly și al cavalerilor Portului Alb. În urma lor se târau turme de oi și de capre, cirezi de vite costelive, după care venea, târșâindu-și picioarele, un mic alai de vivandiere. Iar mai în spate se afla Robin Flint, cu ariergarda. Nu era nici un dușman în urma lor, pe sute de kilometri, dar Robb nu voia să-și asume nici un risc.

Trei mii cinci sute erau, trei mii cinci sute de oameni care fuseseră însângerați la Pădurea Șoaptelor, care-și înroșiseră săbiile în Bătălia Câmpurilor, la Oxcross, Ashemark și Crag și pe tot cuprinsul munților plini de aur din ținutul de vest al Lannisterilor. Cu excepția micului alai de prieteni ai fratelui său Edmure, lorzii Tridentului rămăseseră să apere ținuturile riverane, în timp ce regele pornea să recucerească Nordul. La capătul drumului, îi așteptau mireasa lui Edmure și următoarea bătălie a lui Robb... *Iar pe mine, doi fii morți, un pat gol și un castel plin de năluci.* Era o perspectivă sumbră. *Brienne, unde ești? Adu-mi fetele înapoi, Brienne. Adu-le tefere înapoi.*

Burnița care îi însoțise se transformă spre amiază într-o ploaie măruntă și continuă până după căderea serii. În ziua următoare, oamenii

Nordului nu văzură soarele defel, ci înaintară sub cerul de plumb, cu glugile trase pe cap, ca să-și ferească ochii de ploaie. Ploua neîncetat, preschimbând drumurile în mocirlă și câmpurile în mlaștini, umflând apele râurilor și desfrunzind copacii. În răpăiala continuă, oamenii nu se mai osteneau să flecărească, așa că vorbeau numai când aveau ceva de spus, iar asta se întâmpla destul de rar.

— Suntem mai puternici decât părem, doamna mea, îi spuse Lady Maege Mormont, care mergea alături de ea. Catelyn se apropiase de Lady Maege și de fiica ei cea mai mare, Dacey. Se dovediseră mai înțelegătoare decât majoritatea în privința lui Jaime Lannister. Fiica era înaltă și deșirată, mama scundă și îndesată, dar se îmbrăcau la fel, în zale și piele, cu ursul negru al Casei Mormont pe scut și pe tunică. După gustul lui Catelyn, era o îmbrăcăminte ciudată pentru o doamnă, dar Dacey și Lady Maege dădeau impresia că se simt mai în largul lor chiar decât fata din Tarth, atât ca luptători, cât și ca femei.

— Am luptat alături de Tânărul Lup în fiecare bătălie, zise zglobie Dacey Mormont. N-a pierdut nici una până acum.

Nu, dar a pierdut toate celelalte, gândi Catelyn, însă nu era nimerit s-o spună cu voce tare. Oamenii Nordului nu duceau lipsă de curaj, însă erau departe de casă, cu prea puține să-i susțină în afară de încrederea în tânărul lor rege. Încrederea trebuia păstrată cu orice preț. *Trebuie să fiu mai puternică,* își spuse. *Trebuie să fiu puternică pentru Robb. Dacă voi cădea pradă disperării, durerea mă va mistui.* Totul depindea de această căsătorie. Dacă Edmure și Roslin erau mulțumiți unul cu celălalt, dacă întârziatul Lord Frey putea fi îmbunat și își

punea din nou puterea în slujba lui Robb... *Chiar și atunci, ce șansă vom avea, prinși între Lannister și Greyjoy?* Era o întrebare la care Catelyn nu îndrăznea să se gândească, deși Robb era preocupat aproape numai de ea. Îl vedea cum cerceta hărțile, ori de câte ori se opreau, în căutarea unui plan care i-ar putea aduce Nordul înapoi.

Fratele ei Edmure avea alte griji.

— Voi ce credeți, toate fiicele Lordului Walder seamănă cu el? întrebă el, stând în pavilionul său înalt, vărgat, alături de Catelyn și prietenii săi.

— Cu mame diferite, unele fete n-au cum să fie decât frumoase, zise Marq Piper, dar ce motiv ar avea mizerabilul bătrân să-ți dea ție una drăguță?

— Chiar nici un motiv, răspunse Edmure ursuz.

Era mai mult decât putea suporta Catelyn.

— Cersei Lannister e frumoasă, zise ea cu asprime. Ai fi mai înțelept să te rogi ca mireasa ta să fie puternică și sănătoasă, cu capul limpede și inima credincioasă.

Și cu asta îi părăsi.

Edmure i-o luă în nume de rău. În ziua următoare, o evită cu totul în timpul drumului, preferând compania lui Marq Piper, a lui Lymond Goodbrook, Patrek Mallister și a tânărului Vances. *Ei nu-l dojenesc, decât în glumă,* își spuse Catelyn, când trecură în goană pe lângă ea în după-amiaza aceea, fără o vorbă. *Am fost întotdeauna prea dură cu Edmure, iar acum suferința îmi asprește fiecare cuvânt.* Își regreta izbucnirea. Cădea destulă ploaie din cer și fără ca ea să aducă mai multă. Și chiar era un lucru atât de îngrozitor să-ți dorești o soție drăguță? Își aminti propria dezamăgire

copilărească din prima clipă când l-a zărit pe Eddard Stark. Și-l imaginase ca o versiune mai tânără a fratelui său Brandon, dar se înșelase. Ned era mai scund și mai urât la față și atât de posomorât! Vorbea destul de curtenitor, dar în spatele cuvintelor Catelyn simțea o răceală care se bătea cap în cap cu firea lui Brandon, a cărui veselie fusese la fel de nestăpânită ca furia. Chiar și când Ned i-a luat fecioria, dragostea lor a fost mai aproape de datorie decât de pasiune. *Dar l-am zămislit pe Robb în noaptea aceea, am adus pe lume, împreună, un rege. Iar după război, la Winterfell, am avut parte de dragostea pe care și-ar dori-o orice femeie, după ce am descoperit inima bună și blândă din spatele chipului solemn al lui Ned. Nu există nici un motiv ca Edmure să nu găsească același lucru la Roslin a lui.*

După cum au vrut zeii, drumul îi duse prin Pădurea Șoaptelor, unde Robb câștigase prima lui mare victorie. Urmară cursul pârâului șerpuit din albia acelei văi înguste, strâmte, așa cum făcuseră oamenii lui Jaime Lannister în acea noapte hotărâtoare. *Era mai cald atunci,* își aminti Catelyn, *copacii erau încă verzi și pârâul nu ieșise din matcă.* Acum frunzele căzute sufocau pârâul și se îngrămădeau în mormane ude printre pietre și rădăcini, iar copacii care ascunseseră cândva oastea lui Robb își schimbaseră veșmântul verde cu frunze de un galben mohorât, cu pete maronii și un roșu care îi amintea de rugină și sânge uscat. Doar pinii și molizii purtau încă straie verzi, țâșnind spre pântecele norilor ca niște sulițe înalte și întunecate.

Nu numai copacii au murit de atunci, cugetă ea. În noaptea Pădurii Șoaptelor, Ned era încă în viață, în celula sa de sub Muntele lui Aegon.

Bran și Rickon erau la adăpost, în spatele zidurilor Winterfellului. *Iar Theon Greyjoy lupta de partea lui Robb și se făcea cum fusese cât pe ce să-și încrucișeze sabia cu Regicidul. Mai bine ar fi făcut-o. Dacă în locul fiilor Lordului Karstark ar fi murit Theon, câte rele ar fi fost evitate?*

Când traversară câmpul de luptă, Catelyn zări urme ale măcelului: un coif răsturnat, plin de apă, o suliță despicată, oasele unui cal. Câteva mormane de piatră fuseseră ridicate peste trupurile unora dintre oamenii care căzuseră aici, dar păsările de pradă le vizitaseră deja. În mijlocul talmeș-balmeșului de pietre, zări o pânză viu colorată și bucăți dintr-un metal strălucitor. O dată, văzu un chip holbându-se la ea, forma unui craniu care începea să iasă de sub carnea neagră, înmuiată.

Asta o făcu să se întrebe unde ajunsese să se odihnească Ned. Surorile tăcute îi duseseră osemintele la Nord, escortate de Hallis Mollen și o mică gardă de onoare. Ajunsese vreodată Ned la Winterfell, să fie înhumat lângă fratele lui, Brandon, în criptele întunecate de sub castel? Sau poarta se închisese la Moat Cailin, înainte ca Hal și surorile tăcute să poată trece?

Trei mii cinci sute de drumeți șerpuiau de-a lungul văii, prin inima Pădurii Șoaptelor, dar rareori se simțise Catelyn Stark mai singură. Cu fiecare pas, era mai departe de Riverrun și se pomeni întrebându-se dacă va mai revedea castelul vreodată. Sau era pierdut pe vecie, ca atâtea altele?

Cinci zile mai târziu, iscoadele lor se întoarseră să-i anunțe că apele umflate luaseră cu ele podul de lemn de la Fairmarket. Galhart Glover și doi dintre oamenii săi mai îndrăzneți încercaseră să-și treacă înot caii peste năvalnica

Furcă Albastră, la Ramsford. Doi cai fuseseră trași la fund și se înecaseră, împreună cu unul dintre călăreţi. Cât despre Glover, el reușise să se agațe de o piatră până când a fost scos afară.

— Râul n-a mai fost așa de umflat din primăvară, zise Edmure. Și dacă mai continuă să plouă, se va umfla și mai mult.

— Există un pod mai încolo, în amonte, lângă Pietrele Vechi, își aminti Catelyn, care străbătuse adesea ţinuturile acestea, împreună cu tatăl ei. E mai vechi și mai mic, dar dacă mai e încă în picioare...

— S-a dus, doamna mea, o întrerupse Galhart Glover. Dus de ape, chiar înainte de cel de la Fairmarket.

Robb se uită la Catelyn:

— Mai e vreun alt pod?

— Nu. Iar vadurile sunt de netrecut. Încercă să-și amintească. Dacă nu putem trece Furca Albastră, va trebui s-o ocolim, prin Șapte Pâraie și Mlaștinile Cotoroanţei.

— Mocirle și drumuri proaste, îi preveni Edmure. Vom înainta încet, dar vom ajunge, presupun.

— Lordul Walder ne va aștepta, nu mă îndoiesc, zise Robb. Lothar i-a trimis o pasăre de la Riverrun, știe că venim.

— Da, dar omul e irascibil și suspicios din fire, zise Catelyn. Ar putea să ia această întârziere drept o insultă intenţionată.

— Prea bine, am să-i cer iertare și pentru întârzierea noastră. Voi fi un rege jalnic, cerându-mi scuze la fiecare două vorbe. Robb strânse din buze. Sper că Bolton trece Tridentul înainte să înceapă ploile. Drumul regelui duce direct către nord, va avea parte de un marș ușor. Chiar și pe jos, ar trebui să ajungă la Gemeni înaintea noastră.

— Și când oamenii lui se vor alătura alor tăi, după ce-l vezi pe fratele meu însurat, ce urmează? îl întrebă Catelyn.

— Nordul. Robb îl scărpină pe Vânt Cenușiu după ureche.

— Pe drumul dintre mlaștini? Spre Moat Cailin?

Robb îi zâmbi enigmatic.

— Asta ar fi o variantă, răspunse el, iar Catelyn știu, din tonul său, că nu avea de gând să spună mai mult. *Un rege înțelept nu-și divulgă secretele,* își reaminti ea.

Ajunseră la Pietrele Vechi după încă opt zile de ploaie neîncetată și poposiră pe dealul care se înălța deasupra Furcii Albastre, între ruinele fortăreței vechilor regi riverani. Fundațiile dăinuiseră printre buruieni, indicând locurile unde se aflaseră cândva zidurile și turnurile principale, dar oamenii locului își luaseră de mult tălpășița, cu cea mai mare parte a pietrelor, să-și ridice hambarele, septele și fortărețele. Cu toate acestea, în mijlocul a ceea ce cândva fusese curtea castelului, un sepulcru mare, sculptat în piatră, era încă în picioare, pe jumătate ascuns de iarba veștedă, înaltă până la brâu, în mijlocul unui morman de cenușă.

Capacul mormântului fusese sculptat după înfățișarea bărbatului ale cărui oase se odihneau dedesubt, dar ploaia și vântul își făcuseră treaba. Regele purtase barbă, asta se vedea, dar altminteri chipul său era neted și șters, doar cu vagi sugestii ale gurii, nasului, ochilor și coroanei din jurul tâmplelor. Mâinile i se împreunau pe mânerul unui ciocan de război din piatră, care îi era așezat pe piept. Cândva, ciocanul trebuie să fi fost gravat cu rune care îi spuneau numele și povestea, dar secolele tociseră toate acestea. Piatra era

crăpată și sfărâmată la colțuri, decolorată ici și colo de pete albe de licheni, în timp ce peste picioarele regelui, aproape până la piept, se întindeau trandafiri sălbatici.

Acolo îl găsi Catelyn pe Robb, întunecat, în amurg, doar cu Vântul Cenușiu alături. Ploaia se oprise în sfârșit și Robb avea capul descoperit.

— Castelul acesta are un nume? întrebă el cu glas șoptit, când ea se apropie.

— Pietrele Vechi îi spunea toată lumea, de când eram eu mică, dar fără îndoială, a avut vreun alt nume când era încă reședința regilor.

Poposise aici cândva, cu tatăl ei, în drumul către Seagard. *Petyr era și el cu noi...*

— Există un cântec, își aminti el. *Jenny de la Pietrele Vechi, cu flori în păr.*

— La sfârșit, rămânem cu toții doar cântece. Dacă suntem norocoși.

Se jucase de-a Jenny în ziua aceea, chiar își împletise flori în păr. Iar Petyr se prefăcuse că e Prințul Libelulelor. Catelyn nu avea pe atunci mai mult de doisprezece ani, iar Petyr era doar un băiețel.

Robb cercetă sepulcrul.

— Al cui e mormântul?

— Aici zace Tristifer, Al Patrulea Pe Numele Său, Rege al Râurilor și al Munților. Tatăl său îi spusese odată povestea. A domnit de la Trident până la Gât, cu mii de ani înainte de Jenny și prințul ei, în vremurile când regatele Primilor Oameni se prăbușeau unul după altul în fața năvălirii andalilor. Ciocanul Dreptății i se spunea. A purtat o sută de bătălii și a câștigat nouăzeci și nouă, sau cel puțin așa zic cântăreții, iar când l-a ridicat, acest castel a fost cel mai puternic din Westeros. Catelyn așează o mână pe umărul fiului său. A murit în a o suta

bătălie, când șapte regi andali și-au unit forțele împotriva lui. Cel de-al cincilea Tristifer nu l-a egalat și în curând regatul a pierit, iar apoi castelul și, în sfârșit, ultimul moștenitor din linia lor. Cu Tristifer al Cincilea, a murit Casa Mudd, care stăpânise ținuturile riverane o mie de ani înainte de venirea andalilor.

— Moștenitorul său i-a înșelat așteptările. Robb își trecu o mână peste piatra aspră, mâncată de vremi. Sperasem s-o las pe Jeyne însărcinată... am încercat destul de des, dar nu sunt sigur...

— Nu se întâmplă întotdeauna de prima oară. *Deși mie mi s-a întâmplat*. Poate nici a suta oară. Ești foarte tânăr.

— Tânăr și rege, spuse el. Un rege trebuie să aibă un moștenitor. Dacă e să mor în următoarea bătălie, regatul nu trebuie să moară odată cu mine. După lege, Sansa este următoarea pe linia succesiunii, așa că Winterfellul și Nordul îi vor reveni ei. Gura i se înclește. Ei și nobilului ei soț, Tyrion Lannister. Nu pot îngădui asta. Nu *voi* îngădui asta. Nordul nu trebuie să încapă niciodată pe mâna acelui pitic.

— Nu, fu de acord Catelyn. Trebuie să numești un alt moștenitor până când Jeyne îți dăruiește un fiu. Chibzui o clipă. Tatăl tatălui tău nu are frați sau surori, dar fratele lui a avut o soră care s-a măritat cu un fiu mai mic al Lordului Raymar Royce, din ramura tânără. Au avut trei fiice și toate s-au măritat cu lorzi mărunți din Vale. Un Waynwoo și un Corbray, cu siguranță. Cel mai tânăr... să fi fost un Templeton, dar...

— Mamă. Era o anumită asprime în tonul lui Robb. Tu uiți. Tatăl meu a avut patru fii.

Nu uitase, nu voise să se gândească la asta,

dar era pusă în fața faptului împlinit.

— Un Snow nu e un Stark.

— Jon e mai degrabă Stark decât vreun lord mărunt din Vale, care n-a văzut în viața lui Winterfellul.

— Jon e un frate al Rondului de Noapte, care a jurat să nu-și ia soție și să nu aibă copii. Veșmintele negre se îmbracă pe viață.

— La fel jură și cavalerii Gărzii Regale. Asta nu i-a împiedicat pe Lannisteri să le smulgă mantiile albe lui Ser Barristan Selmy și lui Ser Boros Blount, când n-au mai avut nevoie de ei. Dacă trimit Rondului o sută de oameni în locul lui Jon, pun prinsoare că vor găsi o cale să-l elibereze de jurăminte.

E hotărât. Catelyn știa cât de încăpățânat putea fi fiul ei.

— Un bastard nu poate moșteni.

— Nu, dacă nu e recunoscut printr-un decret regal, zise Robb. În privința asta există mai multe precedente decât în cea a eliberării de jurământ a unui Frate Jurat.

— Precedente, zise ea cu amărăciune. Da, Aegon al patrulea și-a recunoscut bastarzii pe patul de moarte. Și câtă durere, suferință, cât război și câte crime au izvorât de aici? Știu că ai încredere în Jon. Dar Jon poate avea încredere în fiii săi? Sau în fiii *lor?* Pretendenții Blackfyre le-au făcut necazuri Targaryenilor timp de cinci generații, până când Barristan Viteazul l-a omorât pe ultimul pe insulele Stepstones. Dacă-l recunoști pe Jon, n-ai cum să-l mai faci bastard înapoi. Dacă se căsătorește și are copii, nici unul dintre fiii pe care-i vei avea cu Jeyne nu va fi în siguranță.

— Jon nu s-ar atinge niciodată de un fiu al meu.

— Nu, cum nu s-a atins nici Theon Greyjoy

de Bran și de Rickon.

Vântul Cenușiu sări pe mormântul Regelui Tristifer, dezvelindu-și dinții. Chipul lui Robb era rece.

— Asta e pe cât de nedrept, pe atât de crud. Jon nu e Theon.

— Roagă-te să fie așa. La surorile tale te-ai gândit? Cum rămâne cu drepturile *lor?* Sunt de acord că nu trebuie să lăsăm Nordul să cadă în mâna Pezevenghiului, dar cu Arya cum rămâne? După lege, ea urmează după Sansa... propria ta soră, din sânge regesc...

— ... *și moartă.* Nimeni n-a văzut-o sau n-a auzit de ea de când l-au decapitat pe tata. De ce te minți? Arya nu mai este, așa cum nu mai sunt nici Bran sau Rickon, și o vor omorî pe Sansa după ce piticul îi face un copil. Jon e singurul frate care-mi rămâne. Dacă mor fără descendenți, vreau ca el să-mi urmeze ca Rege al Nordului. Sperasem că mă vei susține.

— Nu pot, spuse ea. În orice alte privințe, Robb. Dar nu în această... această nebunie. Nu-mi cere așa ceva.

— Nu trebuie. Eu sunt regele.

Robb se întoarse și se îndepărtă. Iar Vântul Cenușiu sări jos de pe mormânt și porni, în salturi, pe urmele lui.

Ce am făcut? se întrebă Catelyn obosită, stând singură lângă mormântul de piatră al lui Tristifer. *Prima dată îl înfurii pe Edmure, iar acum pe Robb, dar n-am făcut decât să rostesc adevărul. Sunt oare bărbații atât de fragili încât nu suportă să-l audă?* Ar fi putut să plângă atunci, dacă n-ar fi început cerul să-și verse lacrimile în locul ei. Nu avu de ales decât să se întoarcă la cort și să stea acolo, în tăcere.

În ziua următoare, Robb era pretutindeni și în fiece loc, călărind în fruntea avangărzii cu

Marelejon, în recunoaștere cu Vântul Cenușiu, alergând înapoi la Robin Flint, cu ariergarda lui. Oamenii spuneau cu mândrie că regele lor lup era primul care se trezea în zori și ultimul care se culca noaptea, dar Catelyn se întreba dacă fiul ei dormea vreodată. *Devine la fel de uscăţiv și de flămând ca lupul străvechi.*

— Doamna mea, îi spuse Maege Mormont, într-o dimineață, în timp ce înaintau prin ploaia măruntă, ești atât de posomorâtă. Îţi lipsește ceva?

Nobilul meu soţ e mort, la fel și tatăl meu. Doi dintre fiii mei au fost uciși, una din fiicele mele a fost dată de soție unui pitic perfid, să-i poarte în pântece pruncii nevolnici, cealaltă a dispărut și e probabil moartă, iar ultimul meu fiu și unicul meu frate sunt amândoi supăraţi pe mine. Ce mi-ar putea lipsi? Dar era un adevăr mai crud decât ar fi vrut să audă Lady Maege.

— E o ploaie afurisită, zise Catelyn în schimb. Multe am îndurat și alte primejdii și suferinţe ne așteaptă. Trebuie să le înfruntăm cu curaj, cu goarnele răsunând și flamurile fluturând măreţe. Dar ploaia asta ne doboară. Flamurile atârnă pleoștite și îmbibate de ploaie, oamenii se cuibăresc sub mantiile lor și abia dacă schimbă o vorbă. Numai o ploaie afurisită vrea să ne înghețe inimile când avem atâta nevoie ca ele să ardă fierbinţi.

Dacey Mormont ridică privirea către cer.

— Prefer să mă potopească ploaia decât săgeţile.

Catelyn zâmbi fără să vrea.

— Mă tem că ești mai curajoasă decât mine. Toate femeile din Insula Urșilor sunt războinice atât de neînfricate?

— Ursoaice, da, răspunse Lady Maege. Trebuie să fim. În vremurile de demult, veneau

oamenii de fier să ne atace, în corăbiile lor lungi, sau sălbaticii de la Ţărmul Îngheţat. Bărbaţii erau plecaţi mai tot timpul la pescuit. Soţiile pe care le lăsau în urmă erau nevoite să se apere, pe ele și copiii lor, altfel erau răpite.

— Pe poarta noastră, zise Dacey, se află sculptată o femeie în blană de urs, cu un copil la sân, culcat pe un braţ. În cealaltă mână ţine o secure de război. Nu e o doamnă adevărată femeia aceea, dar întotdeauna mi-a fost dragă.

— Nepotul meu Jorah a adus o dată acasă o doamnă adevărată, zise Lady Maege. O câștigase într-un turnir. Cât mai ura sculptura aceea!

— Da, și toate celelalte, adăugă Dacey. Avea părul ca aurul tors, acea Lynesse. Pielea ca laptele. Dar mâinile ei delicate nu erau făcute pentru securi.

— Nici sfârcurile pentru alăptat, zise mama ei, fără ocolișuri.

Catelyn știa despre cine vorbeau. Jorah Mormont își aducea cea de-a doua soţie la Winterfell, la festivaluri, iar o dată au rămas pentru două săptămâni, își amintea cât de tânără era Lady Lynesse, cât de frumoasă și cât de nefericită. Într-o noapte, după mai multe cupe de vin, îi mărturisise lui Catelyn că Nordul nu era locul potrivit pentru o Hightower din Orașul Vechi.

— A existat și o Tully din Riverrun care simţea cândva același lucru, îi răspunsese ea cu blândeţe, încercând s-o consoleze, dar cu timpul, a găsit aici multe lucruri pe care le-a putut iubi.

Toate s-au dus acum, cugetă Catelyn. *Winterfellul și Ned, Bran și Rickon, Sansa, Arya, toate au pierit.* Doar Robb mai rămăsese. Avea, până la urmă, prea mult din Lynesse Hightower

și prea puțin din clanul Stark? *Aș vrea să fi învățat să mânuiesc un topor, poate că așa aș fi fost în stare să-i apăr mai bine.*

Trecea zi după zi și ploaia nu se oprea. Străbătură tot drumul până la Furca Albastră, dincolo de Cele Șapte Pâraie, unde râul se despletea într-o țesătură de râulețe și pâraie, pe urmă prin Mlaștina Vrăjitoarei, unde mocirlele verzi, sclipitoare, așteptau să-i înghită pe cei imprudenți și unde terenul moale trăgea de copitele cailor ca un prunc înfometat de țâța mamei. Drumul era mai mult decât anevoios. Fură nevoiți să abandoneze în mlaștini jumătate din căruțe, împărțindu-le încărcătura între catâri și caii de povară.

Lordul Jason Mallister îi ajunse din urmă în mijlocul Mlaștinilor Cotoroanței. Rămăsese mai mult de o oră până la lăsarea întunericului, când sosi cu coloana sa, dar Robb ordonă îndată așezarea taberei, iar Ser Raynald Westerling veni s-o conducă pe Catelyn la cortul regelui. Își găsi fiul așezat lângă un mangal, cu o hartă pe genunchi. Vântul Cenușiu dormea la picioarele lui. Marelejon era cu el, împreună cu Galhart Glover, Maege Mormont, Edmure și un bărbat pe care Catelyn nu-l cunoștea, un bărbat trupeș, chel, cu un aer slugarnic. *Nu e lord,* își dădu ea seama îndată ce dădu cu ochii de străin. *Nici măcar războinic.*

Jason Mallister se ridică, cedându-i lui Catelyn locul. Părul lui avea aproape tot atâtea fire albe câte castanii, dar Lordul de Seagard era încă un bărbat chipeș, înalt și subțire, cu o față cizelată, proaspăt bărbierită, pometi înalți și ochi aprigi, albaștri-cenușii.

— Lady Stark, e întotdeauna o plăcere. Aduc vești bune, nădăjduiesc.

— Avem nevoie disperată de așa ceva, lordul

meu. Se așează, ascultă ploaia răpăind zgomotos pe canavaua de deasupra capului.

Robb așteptă ca Ser Raynald să închidă clapa cortului.

— Zeii ne-au auzit rugăciunile, lorzii mei. Lordul Jason l-a adus pe căpitanul *Myrahamului,* un neguțător din Orașul Vechi. Căpitane, povestește-le ce mi-ai spus.

— Da, Înălțimea Ta. Își linse buzele groase cu nervozitate. Ultimul port în care am poposit înainte de Seagard a fost Lordsport, de pe Insula Pyke. Oamenii de fier m-au ținut acolo mai bine de un an, așa au făcut. Din porunca Regelui Balon. Numai că, ei, bine, fără să mai lungesc vorba, acum e mort.

— Balon Greyjoy? Inima lui Catelyn se opri o clipă în loc. Vrei să ne spui că Balon Greyjoy e mort?

Micul căpitan zdrențăros încuviință.

— Știi cum e construit Castelul Pyke, pe un promontoriu, și o parte pe stâncile și insulele din larg, cu poduri între ele? După cum am auzit eu povestea la Lordsport, bătea un vânt dinspre vest, cu ploaie și tunete, și bătrânul Rege Balon traversa unul dintre poduri, când s-a stârnit un vânt și l-a făcut fărâme. Regele a ieșit la mal două zile mai târziu, cu trupul umflat și zdrobit. Crabii îi mâncaseră ochii, așa am auzit.

Marelejon râse.

— Crabi regi, nădăjduiesc, să se delecteze cu așa o piftie regală, nu?

Căpitanul clătină din cap.

— Da, dar asta nu e totul, nu. Se aplecă, apropiindu-se: *Fratele* s-a întors.

— Victarion? întrebă mirat Galhart Glover.

— Euron. I se spune Ochiul Ciorii. Un pirat mai negru decât s-a pomenit vreodată. Era

plecat de ani de zile, dar nici n-a apucat Lordul Balon să se răcească bine, că și-a și făcut apariția, intrând în Lordsport cu *Tăcerea* lui. Vele negre, carenă roșie și un echipaj de muți. Făcuse drumul până la Ashai și înapoi, după câte am auzit. Dar oriunde o fi fost, acum e acasă și a intrat direct în Pyke, unde și-a așezat fundul pe Stânca Mării și l-a înecat pe Lordul Botley într-un butoi cu apă de mare când a protestat. Așa stăteau lucrurile când am alergat la *Myraham* și am ridicat ancora pe furiș, sperând să pot scăpa cât timp situația era tulbure. Și așa am făcut și iată-mă aici.

— Căpitane, zise Robb când bărbatul isprăvi, ai mulțumirile mele și nu vei rămâne nerăsplătit. Lordul Jason te va duce înapoi la corabia ta după ce termină. Așteaptă afară, rogu-te.

— Așa voi face, Înălțimea Ta. Așa voi face.

Îndată ce bărbatul părăsi pavilionul regelui, Marelejon începu să râdă, dar Robb îl reduse la tăcere cu o privire.

— Euron Greyjoy nu e ceea ce se poate numi rege, de-ar fi să fie adevărate doar jumătate din cele povestite de Theon despre el. Theon e moștenitorul de drept, dacă nu e mort... dar Victarion dispune de Flota de Fier. Nu-mi vine a crede că va rămâne la Moat Cailin, în timp ce Euron Ochiul Ciorii șade pe Stânca Mării. *Trebuie* să se întoarcă.

— Există și o fiică, îi reaminti Galhart Glover. Cea care are în stăpânire Deepwood Motte, precum și soția și copilul lui Robert.

— Dacă rămâne la Deepwood Motte, asta e *tot* ce poate spera să stăpânească, zise Robb. Ceea ce este valabil pentru frați este și mai valabil pentru ea. Va trebui să meargă acasă, să-l dea afară pe Euron și să-și revendice tronul.

Fiul lui Catelyn se întoarse către Jason Mallister: Ai o flotă la Seagard?

— O flotă, Înălțimea Ta? Jumătate de duzină de corăbii lungi și două galere de război. Suficient ca să-mi apăr propriile ţărmuri împotriva năvălitorilor, dar n-aș putea spera să pot înfrunta Flota de Fier în luptă.

— Nici nu ți-aș cere-o. Oamenii de fier vor porni către Pyke, presupun. Theon mi-a spus cum gândesc oamenii lui. Fiecare căpitan e rege pe puntea sa. Vor voi cu toţii să aibă un cuvânt de spus în privinţa succesiunii. Lordul meu, am nevoie de două dintre corăbiile tale lungi, să dea ocol Capului Vulturilor și să meargă pe Gât în sus, către Straja Apei Cenușii.

Lordul Jason șovăi.

— Zeci de pâraie străbat pădurea udă, toate cu apele mici, nămoloase și neexplorate. Nici măcar nu le-aș numi râuri. Canalele își schimbă cursul mereu. Găsești acolo nesfârșite bancuri de nisip, capcane și încrengături de copaci putreziți. Iar Straja Apei Cenușii se *deplasează*. Cum să-l poată găsi corăbiile mele?

— Mergi în amonte arborând flamurile mele. Oamenii mlaștinilor te vor găsi. Vreau două corăbii, să dublez șansele ca mesajele mele să ajungă la Howland Reed. Lady Maege va fi pe una dintre ele. Galhart pe a doua. Se întoarse către cei doi pe care-i numise: Veţi duce scrisori către acei lorzi ai mei care rămân în Nord, dar toate ordinele pe care le vor cuprinde vor fi false, în caz că aveți ghinionul să fiți prinși. Dacă se întâmplă asta, trebuie să le spuneţi că vă îndreptați către nord. Înapoi la Insula Ursului sau spre Ţărmul Stâncos. Bătu cu degetul pe hartă. Moat Cailin este cheia. Lordul Balon știa asta, de aceea l-a trimis pe fratele său Victarion acolo, cu nucleul dur al oștirii

Greyjoy.

— Cu sau fără gâlcevi pentru tron, oamenii de fier nu sunt așa de nechibzuiţi încât să abandoneze Moat Cailin, zise Lady Maege.

— Nu, o aprobă Robb. Victarion va lăsa acolo cea mai bună parte a garnizoanei sale, presupun. Dar fiecare om pe care îl ia cu el va însemna cu un om mai puțin de înfruntat. Și va lua mulţi dintre căpitanii lui, fiţi siguri de asta. Conducătorii. Va avea nevoie de asemenea oameni care să vorbească în numele lui, dacă speră să se așeze pe Stânca Mării.

— Nu poţi să ataci pe drumul dintre mlaștini, Înălţimea Ta, zise Galhart Glover. Căile de acces sunt prea înguste. Nu ai cum să te desfășori. Nimeni n-a cucerit vreodată Moat Cailin.

— Dinspre sud, punctă Robb. Dar noi putem să atacăm simultan dinspre nord și vest și să-i lovim pe oamenii de fier pe la spate, în timp ce ei resping, pe drumul dintre mlaștini, ceea ce vor crede că e asaltul meu principal. Atunci avem o șansă. După ce îmi unesc forţele cu Lordul Bolton și Casa Frey, voi avea mai mult de douăsprezece mii de oameni. Vreau să-i împart în trei batalioane care să pornească pe drumul dintre mlaștini la o distanţă de o jumătate de zi. Dacă Greyjoyii au ochi la sud de Gât, îmi vor vedea întreaga armată năvălind către Moat Cailin. Roose Bolton va avea ariergarda, în timp ce eu voi comanda trupele centrale. Marejon, tu vei ataca Moat Cailin cu avangarda. Atacul tău trebuie să fie atât de cumplit încât oamenii de fier să nu aibă răgazul să se întrebe dacă se furișează cineva în spatele lor, dinspre nord.

Marelejon râse înfundat.

— Oamenii tăi ar face bine să se furișeze repede, altfel ai mei se vor cățăra pe zidurile

alea și vor cuceri Moat Cailin înainte să apuci să-ți arăți fața. Ți-l voi oferi în dar când veți ajunge sus, cu pas de melc.

— E un dar pe care l-aș primi bucuros, zise Robb.

Edmure se încruntă.

— Vorbiți despre un atac pe la spate, dar cum vă gândiți să ajungeți la nord de ei?

— Prin Gât există cărări care nu sunt trecute pe hartă, unchiule. Cărări cunoscute doar de oamenii mlaștinilor – poteci înguste și drumuri acoperite de apă prin stufăriș, care nu pot fi străbătute decât cu barca. Se întoarse către cei doi mesageri ai săi: Spuneți-i lui Howland Reed că trebuie să-mi trimită călăuze la două zile după ce voi porni pe drumul mlaștinilor. Să le trimită la batalionul *central,* unde flutură stindardul meu. Trei oștiri vor pleca de la Gemeni, însă doar două vor ajunge la Moat Cailin. Batalionul meu se va risipi în Gât, pentru a se reuni pe Râul Febra. Dacă ne mișcăm iute după nunta unchiului meu, putem fi pe poziții până la sfârșitul anului. Vom ataca Moat Cailin din trei părți în prima zi a noului secol, când oamenii de fier se vor trezi cu capetele bubuind din pricina miedului pe care-l vor fi dat pe gât în seara precedentă.

— Îmi place planul ăsta, zise Marelejon. Zău că-mi place.

Galhart Glover se șterse la gură.

— Există riscuri. Dacă oamenii mlaștinilor te trădează...

— Nu vom sta mai rău ca înainte. Dar nu mă vor trăda. Tatăl meu știa cât prețuiește Howland Reed. Robb înfășură harta și abia apoi se uită la Catelyn: Mamă.

Catelyn se încorda.

— Pentru mine ai vreun rol în toate acestea?

— Rolul tău e să rămâi teafără. Călătoria noastră prin Gât va fi primejdioasă și nimic nu ne așteaptă în Nord în afară de luptă. Dar Lordul Mallister a avut amabilitatea de a se oferi să te apere la Seagard, până când se sfârșește războiul. Te vei simți bine acolo, știu.

Să-mi fie aceasta pedeapsa pentru că l-am înfruntat în privința lui Jon Snow? Sau pentru că sunt femeie ori, mai rău, mamă? Abia după o clipă își dădu seama că o priveau cu toții. *Știu,* înțelese ea. Catelyn n-ar fi trebuit să se mire. Nu-și făcuse prieteni eliberându-l pe Regicid și nu o dată îl auzise pe Marelejon spunând că femeile n-aveau ce căuta pe câmpul de luptă.

Trebuie că furia îi înroșise fața, căci Galhart Glover interveni înainte ca ea să rostească vreun cuvânt:

— Doamna mea, Regele e înțelept. E mai bine să nu vii cu noi.

— Seagard se va lumina de prezența ta, Lady Catelyn, zise Lordul Jason Mallister.

— Vreți să mă faceți prizonieră, spuse ea.

— Oaspete de seamă, insistă Lordul Jason.

Catelyn se întoarse către fiul ei:

— Nu vreau să-l jignesc pe Lordul Jason, zise ea pe un ton oficial, dar dacă nu pot merge mai departe cu voi, prefer să mă întorc la Riverrun.

— Mi-am lăsat soția la Riverrun. Vreau ca mama mea să fie în altă parte. Dacă-ți păstrezi toate comorile într-o singură vistierie, nu faci decât să ușurezi misiunea celor care te jefuiesc. După nuntă, vei merge la Seagard, aceasta este porunca mea regală. Robb se ridică și, cât ai clipi, soarta ei era pecetluită. Regele luă o bucată de pergament: Încă o chestiune. Lordul Balon a lăsat haos în urma lui, să sperăm. Nu voi face același lucru. Dar încă nu am un fiu, frații mei Bran și Rickon sunt morți, iar sora

mea este măritată cu un Lannister. Am chibzuit îndelung asupra urmașului meu. Vă poruncesc acum, ca lorzi loiali și cinstiți, să vă puneți sigiliile pe acest document, ca martori la decizia mea.

Un adevărat rege, gândi Catelyn, înfrântă. Nu putea decât să spere că și capcana pe care o pregătise pentru Moat Cailin va funcționa la fel de bine ca aceea în care tocmai o prinsese pe ea.

SAMWELL

Copacul Alb, gândi Sam. *Te rog, să fie Copacul Alb.* Își amintea Copacul Alb. Copacul Alb se afla pe hărțile pe care le desenase el, în drumul lor spre nord. Dacă satul acesta era Copacul Alb, știa unde se aflau. *Te rog, trebuie să fie.* Își dorea asta atât de mult, încât, pentru scurtă vreme, își uită picioarele, își uită durerea de gambe și de șale și degetele înghețate pe care nu și le mai simțea. Uită chiar și de Lordul Mormont și de Craster, de arătări și de Ceilalți. *Copacul Alb,* se rugă Sam oricărui zeu care l-ar putea auzi.

Însă toate satele sălbaticilor semănau între ele. În mijlocul acestuia creștea un uriaș copac al inimii... dar un copac alb nu însemna neapărat *Copacul Alb.* Nu fuseseră copacii inimii de la Copacul Alb mai mari decât acesta? Poate că și-l amintea greșit. Fața gravată în trunchiul alb ca osul era lungă și tristă. Din ochi i se prelingeau lacrimi roșii de sevă uscată. *Așa a arătat când am venit la nord?* Sam nu-și putea aminti.

În jurul copacului se aflau câteva colibe cu o singură încăpere, cu acoperișuri de pământ, un conac construit din bârne și năpădit de mușchi, o fântână de piatră, un țarc de oi... dar nici oi, nici oameni. Sălbaticii plecaseră să i se alăture lui Mance Rayder, la Colții de Gheață, luând cu ei tot ce aveau, în afară de aceste case. Sam era recunoscător pentru asta. Noaptea se apropia cu pași repezi și se bucura să poată dormi sub un acoperiș, măcar o dată. Era atât de obosit

încât i se părea că merge de o viață. Cizmele îi erau distruse și toate băsicile de pe picioare i se spărseseră, transformându-se în bătături, însă acum avea noi băsici sub bătături și degetele de la picioare îi înghețau.

Dar Sam știa că n-avea de ales decât să umble sau să moară. Gilly era încă slăbită după naștere și, în plus, își ducea copilul în brațe. Avea nevoie de cal mai mult decât el. Cel de-al doilea cal le murise la trei zile de Fortăreața lui Craster. Fusese o minune că rezistase și atât, biata iapă înfometată. Greutatea lui Sam îi venise probabil de hac. Ar fi putut să încerce să încalece doi pe un cal, dar Sam se temea că se va repeta aceeași poveste. *E mai bine să merg pe jos.*

Sam o lăsă pe Gilly în conac să facă focul, în timp ce el își vâra capul prin colibe. Ea se pricepea mai bine la aprinsul focului; Sam nu părea să izbutească niciodată să aprindă vreascurile, iar ultima oară când încercase să stârnească o scânteie cu o bucată de cremene și o lamă de oțel, reușise să se taie cu cuțitul. Gilly îi legase rana, oprindu-i sângele, dar mâna îi era înțepenită și dureroasă și mai neîndemânatică decât fusese înainte. Știa că ar trebui să-și spele rana, să schimbe bandajul, dar îi era frică să se uite la ea. În plus, era atât de frig încât ura să-și scoată mănușile.

Sam nu știa ce spera să găsească în bordeiele goale. Poate că sălbaticii lăsaseră ceva mâncare în urma lor. Trebuia să arunce o privire. Jon cercetase colibele de la Copacul Alb, în drumul lor spre nord. Într-una dintre ele, auzi foșnet de șobolani dintr-un colț întunecat, dar altminteri, nu se găsea nimic în nici una dintre ele, în afară de paie vechi, mirosuri la fel și niște cenușă lângă găurile de fum.

Se întoarse la copacul inimii și îi cercetă o clipă chipul cioplit. *Nu e chipul pe care l-am văzut,* recunoscu el. *Copacul nu e nici pe jumătate cât cel de la Copacul Alb.* Ochii roșii plângeau cu lacrimi de sânge și nici asta nu-și amintea. Se prăbuși, greoi, în genunchi.

— Vechi zei, ascultați-mi ruga. Zeii tatălui meu au fost Cei Șapte, dar eu în fața voastră mi-am rostit jurămintele atunci când am intrat în Rondul de Noapte. Ajutați-ne acum. Mă tem că ne-am rătăcit. Ne e foame și atât de frig! Nu știu în care zei cred acum... vă rog, dacă sunteți aici, ajutați-ne. Gilly are un copilaș.

Nu știa ce altceva să spună. Întunericul se adâncea, iar frunzele copacului inimii foșneau încet, unduindu-se ca o mie de mâini roșii de sânge. Dacă zeii lui Jon îl auziseră sau nu, asta nu putea să spună.

Când ajunse înapoi în conac, focul ardea. Gilly stătea lângă el, cu blănurile desfăcute și pruncul la sân. *E la fel de înfometat ca noi toți,* gândi Sam. Bătrâna șterpelise mâncare pentru ei din cămările lui Craster, dar deja o mâncaseră aproape pe toată. Sam fusese un vânător fără șansă chiar și la Horn Hill, unde vânatul era din belșug și unde avea câini și hăitași să-l ajute. Aici, în această nesfârșită pădure pustie, șansele să prindă ceva erau și mai îndepărtate. Eforturile lui de a pescui în lacuri și râuri pe jumătate înghețate fuseseră, de asemenea, jalnice eșecuri.

— Cât mai avem, Sam? întrebă Gilly. E încă departe?

— Nu așa departe. Nu mai departe decât a fost până acum. Sam se scutură, dându-și jos rania din spate, se așeză cu greutate și încercă să-și încrucișeze picioarele. Spatele îl durea atât de rău din cauza umblatului, încât i-ar fi plăcut

să se sprijine de unul dintre pilonii sculptaţi în lemn care susţineau acoperișul, dar focul era în mijlocul încăperii, sub gaura de fum, și Sam tânjea după căldură chiar mai mult decât după comoditate. În câteva zile ar trebui să ajungem.

Sam avea hărţile, dar dacă acesta nu era Copacul Alb, atunci nu le erau prea mult de folos. *Am mers prea departe spre est, ocolind lacurile alea,* cugetă el, *dar poate prea departe spre vest, când am încercat să refac drumul.* Începea să urască lacurile și râurile. Aici, sus, nu întâlneau niciodată poduri plutitoare sau punţi, ceea ce însemna că erau nevoiţi să ocolească lacurile și să caute, până departe, locuri pe unde puteau trece apa. Era mai ușor să urmărești o potecă decât să străbaţi pădurea, mai ușor să înconjuri o creastă decât să o escaladezi. *Dacă Bannen sau Dywen ar fi cu noi, ne-am afla deja la Castelul Negru, încălzindu-ne picioarele în sala comună.* Dar Bannen era mort, iar Dywen era plecat cu Grenn, cu Edd cel Trist și cu ceilalţi.

Zidul măsoară cinci sute de kilometri în lungime și două sute de metri în înălţime, își reaminti Sam. Dacă mai continuau să meargă spre sud, *trebuia* să-l găsească, mai devreme sau mai târziu. Și era convins că se îndreptaseră spre sud. Ziua se orienta după soare, iar în nopţile senine puteau urmări coada Dragonului de Gheaţă, deși nu călătoriseră prea mult pe timp de noapte, de când murise cel de-al doilea cal. Chiar și când era lună plină, pe sub copaci era prea întuneric și ar fi fost foarte ușor ca Sam sau ultimul cal să-și rupă un picior. *Trebuie să fim departe la sud acum, trebuie să fim.*

Însă nu era la fel de sigur cât de departe spre est sau spre vest putuseră să rătăcească. Aveau să ajungă la Zid, da... într-o zi sau în două

săptămâni, nu putea fi mai departe de atât, negreșit, negreșit... dar *unde?* Poarta de la Castelul Negru trebuia s-o găsească, singura cale de a pătrunde dincolo de Zid, pe o distanță de mai bine de cinci sute de kilometri.

— Zidul e atât de mare cum spunea Craster? întrebă Gilly.

— Mai mare. Sam încerca să pară vesel. Atât de mare încât nici măcar nu poți zări castelele ascunse în spatele lui. Dar sunt acolo, vei vedea. Zidul e în întregime din gheață, dar castelele sunt din piatră și lemn. Au turnuri înalte și beciuri adânci și un imens palat, cu un foc mare care arde în cămin zi și noapte. E atât de cald acolo, Gilly, că n-o să-ți vină să crezi.

— Aș putea sta lângă foc? Eu și feciorul? Nu mult, doar până ce ne încălzim bine?

— Poți să stai lângă foc cât dorești. Și vei avea mâncare și băutură. Vin fierbinte cu mirodenii și o strachină de tocană de vânat cu ceapă și pâinea lui Hobb scoasă din cuptor, atât de fierbinte încât te va arde la degete. Sam își scoase o mănușă, ca să-și miște degetele lângă flăcări, și în curând regretă. Îi amorțiseră de frig, dar pe măsură ce începea să și le simtă îl dureau atât de tare încât îi venea să țipe. Uneori, unul dintre frați cântă, continuă el, ca să-și mute gândul de la durere. Dareon cântă cel mai bine, dar l-au trimis la Eastwatch. Dar mai e Halder. Și Broscoiul. Numele lui adevărat este Todder, dar arată ca o broască, așa că i-am spus Broscoiul. Îi place să cânte, dar are o voce îngrozitoare.

— Tu cânți? Gilly își rearanjă blănurile și mută copilul de la un sân la celălalt.

Sam roși.

— Eu... eu știu câteva cântece. Când eram mic, îmi plăcea să cânt. Și dansam, dar

nobilului meu tată nu i-a plăcut niciodată să fac asta. Zicea că, dacă vreau să țopăi de colo-colo, ar trebui s-o fac în curte, cu o sabie în mână.

— Ai putea să cânți un cântec de la sud? Pentru copilaș?

— Dacă vrei. Sam cumpăni o clipă. E un cântec pe care septonul nostru ni-l cânta, mie și surorii mele, când eram mici și era timpul să mergem la culcare. *Cântecul Celor Șapte* se numește. Își drese glasul și începu să cânte cu glas domol:

Tatăl, cu dârzul chip al său,
stă și desparte binele de rău.
El îți măsoară, lung sau scurt, destinul tău,
și îi iubește pe copii.

Mama, cea care viață dăruiește,
pe fiece soție ocrotește,
orice durere alungă, când zâmbește,
și îi iubește pe ai săi copii.

Războinicul vrăjmașul îl gonește,
oriunde am fi, de rele ne ferește.
Cu lancea, sabia și scutul el lovește,
și îi păzește pe copii.

Baba, bătrână și-nțeleaptă,
vede 'nainte soarta ce ne așteaptă.
Lumina ei arată calea dreaptă
și îi călăuzește pe copii.

Fierarul zi și noapte fierul bate,
s-aducă-n lumea omului dreptate.
Cu al său baros, în flăcări luminate,
trudește pentru ai săi copii.

Fecioara dănțuiește avântat,

trăind în ochii oricărui bărbat.
cu zâmbetu-i, să zboare păsările a-nvățat
și dă speranțe micilor copii.

Cei Șapte Zei care ne-au zămislit
ascultă glasul nostru pribegit.
Închideți ochii – nu v-ați prăbușit,
zeii vă văd, copii.
Închideți ochii – nu v-ați prăbușit,
zeii vă văd, copii.

Sam își aminti ultima oară când cântase cântecul acesta, împreună cu mama sa, ca să-l adoarmă pe micul Dickon. Tatăl său le auzise glasurile și dăduse buzna, furios.

— Nu mai vreau să aud asta! i-a zis Lordul Randyl soției sale, cu asprime. Ai distrus un băiat cu cântecele alea dulci, de septon. Ai de gând să faci același lucru și cu pruncul ăsta? Apoi s-a uitat la Sam, zicând: Du-te și cântă-le surorilor tale, dacă ţii neapărat să cânți. Nu vreau să te apropii de fiul meu.

Pruncul lui Gilly adormise. Era o făptură atât de mică și de liniștită, încât Sam se temea pentru el. Nici măcar n-avea nume. O întrebase pe Gilly despre asta, iar ea îi spusese că aducea ghinion să dai nume unui copil înainte să împlinească doi ani. Muriseră atât de mulți.

Își vârî sânul înapoi sub blănuri.

— A fost frumos, Sam. Cânți bine.

— Ar trebui să-l auzi pe Dareon. Are glasul dulce ca miedul.

— Am băut cel mai dulce mied în ziua când Craster m-a făcut soția lui. Era vară atunci și nu era așa de frig. Gilly îl privi nedumerită: Ai cântat doar despre șase zei? Craster ne spunea mereu că voi, cei din sud, aveți șapte.

— Șapte, o aprobă el, dar nimeni nu cântă

despre Străin. Chipul Străinului era chipul morții. Și numai pomenindu-l, Sam se simțea tulburat. Ar trebui să mâncăm ceva. O îmbucătură, două.

Nu mai rămăsese nimic, în afară de câteva bucăți de sângerete, tari ca piatra. Sam tăie câteva felii subțiri pentru fiecare. Îl durea încheietura din pricina efortului, dar îi era îndeajuns de foame ca să nu se dea bătut. Dacă mestecai destul o felie, se înmuia și avea un gust bun. Nevestele lui Craster preparaseră sângeretele cu usturoi.

După ce terminară, Sam se scuză și se îndepărtă, să se ușureze și să-și caute calul. Un vânt mușcător bătea dinspre nord și frunzele copacilor foșneau în jurul lui. Ca să-și adape iapa, trebui să spargă pojghița de gheață ce acoperea pârâul. *Mai bine aș duce-o înăuntru.* Nu voia să se trezească în zori descoperind că iapa lor înghețase peste noapte. *Gilly și-ar continua drumul, chiar dacă s-ar întâmpla așa ceva.* Fata era foarte curajoasă, nu ca el. Ar fi vrut să știe ce va face la Castelul Negru cu ea. Gilly spunea mereu cum i-ar putea fi soție dacă el ar vrea, dar frații în negru nu-și luau soții. În plus, el era un Tarly de Horn Hill, nu s-ar putea însura niciodată cu o sălbatică. *Va trebui să mă gândesc la ceva. Dacă ajungem vii la Zid, restul nu mai contează. Nu mai contează câtuși de puțin.*

Să ducă iapa la conac fu destul de ușor. S-o treacă dincolo de ușă se dovedi mai greu, dar Sam insistă. Gilly dormea deja când reuși să bage animalul înăuntru. Priponi calul într-un colț, puse câteva lemne pe foc, își scoase mantia grea și se cuibări sub blănuri, lângă femeia sălbatică. Mantia lui era destul de mare să-i acopere pe toți trei și să le păstreze căldura

trupurilor.

Gilly mirosea a lapte, a usturoi și a blană veche, mucegăită, dar Sam se obișnuise cu asta. Miroseau bine, din punctul lui de vedere. Îi plăcea să doarmă lângă ea. Îl făcea să-și amintească de vremuri de mult apuse, când împărţise, la Horn Hill, un pat imens cu două dintre surorile lui. Totul se sfârșise când Lordul Randyl hotărâse că asta îl făcea pe Sam moale ca o fată. *Însă dormind singur, în cămăruța mea rece, nu m-am întărit.* Se întreba ce ar spune tatăl său dacă l-ar vedea acum. *L-am ucis pe unul dintre Ceilalţi, tată,* se imagina spunându-i. *L-am străpuns cu un pumnal de obsidian și acum Fraţii Juraţi îmi spun Ucigașul.* Dar, chiar și în visele sale cu ochii deschiși, Lordul Randyl nu făcea decât să se încrunte, neîncrezător.

În noaptea aceea îl bântuiră vise ciudate. Se afla acasă la Horn Hill, la castel, dar tatăl lui nu era acolo. Era castelul lui Sam acum. Jon Snow era cu el. Și Lordul Mormont, Bătrânul Urs și Grenn și Edd cel Trist și Pyp și Broscoiul și toţi ceilalţi fraţi de la Rond, dar în locul veșmintelor negre, erau îmbrăcaţi în haine viu colorate. Sam stătea la masa mare și îi ospăta pe toţi, tăind felii groase dintr-o friptură, cu sabia mare, *Nenorocirea Inimii,* a tatălui său. Aveau plăcinte dulci de mâncat și vin cu miere de băut, erau cântece și dansuri și tuturor le era cald. Când ospăţul luă sfârșit, nu urcă să se culce în dormitorul stăpânului, locuit de tatăl și mama sa, ci în camera pe care o împărţise cândva cu surorile lui. Numai că în locul lor, în patul imens și moale îl aștepta Gilly, acoperită doar cu o blană mare, lăţoasă, cu laptele șiroindu-i din piept.

Se trezi brusc, cuprins de friguri și de spaimă.

Din foc mai rămăseseră doar tăciunii roșii, care ardeau mocnit. Aerul însuși părea înghețat, atât era de frig. În colțul său, iapa necheza, lovind bârnele cu picioarele din spate. Gilly stătea lângă foc, strângându-și copilul la piept. Sam se ridică în capul oaselor, ameţit, răspândind aburi palizi din gura deschisă. Conacul era întunecat, negru, cu umbre și mai negre. I se ridică părul pe mâini.

Nu e nimic, își spuse. *Mi-e doar frig, atâta tot.*

Pe urmă, lângă ușă, una dintre umbre se mișcă. O umbră mare.

Încă visez, se rugă Sam. *O, să dorm, să fie un coșmar! E mort, e mort. L-am văzut murind.*

— A venit după copil, scânci Gilly. Îi simte mirosul. Un prunc nou-născut miroase a viaţă. A venit după viaţă.

Silueta imensă, întunecată, se aplecă în pragul ușii, păși în încăpere și se apropie clătinându-se. În lumina slabă a focului, umbra deveni Micul Paul.

— Pleacă, strigă Sam cu glas răgușit. Nu te vrem aici. Mâinile lui Paul erau de cărbune, faţa de lapte, ochii aveau o strălucire albastră, amară. Barba îi era albă de promoroacă, iar pe umărul său stătea cocoţat un corb, ciugulindu-i obrazul, mâncându-i carnea albă, moartă. Vezica lui Sam cedă și simţi căldura șiroindu-i pe picior.

— Gilly, potolește iapa și du-o afară. Fă cum îţi spun.

— Tu..., începu ea.

— Eu am cuţitul. Pumnalul de obsidian. Îl scoase pe bâjbâite, ridicându-se în picioare. Primul pumnal i-l dăduse lui Grenn, dar din fericire, înainte de a fugi de la Fortăreaţa lui Craster, își amintise să ia pumnalul Lordului

Mormont. Îl strânse cu putere, îndepărtându-se de foc, de Gilly și de copil. Paul? Ar fi vrut să pară curajos, dar glasul îi sună ca un scâncet. Micule Paul. Mă recunoști? Sunt Sam, grasul Sam, Sam Speriatul, m-ai salvat în pădure. M-ai dus în spate când n-am putut să mai fac nici un pas. Nimeni altul n-ar fi făcut asta, dar tu ai făcut-o. Sam păși înapoi, cu pumnalul în mână, scâncind. *Cât sunt de laș.* Să nu ne faci nici un rău, Paul. Te rog. De ce ai vrea tu să ne faci rău?

Gilly se târî îndărăt, pe podeaua tare de pământ. Arătarea întoarse capul, să se uite la ea, dar Sam strigă:

— NU!

Și arătarea se întoarse. Corbul de pe umăr smulse o fâșie de carne de pe obrazul său palid, descompus. Sam ţinea pumnalul în faţa lui, răsuflând ca foalele unui fierar. În partea cealaltă a încăperii, Gilly ajunse lângă iapă. *Zei, dați-mi curaj!* se rugă Sam. O *dată în viață, dați-mi puțin curaj. Doar cât să aibă timp să fugă.*

Micul Paul porni către el. Sam se dădu în spate, până când atinse un perete de bârne. Strânse pumnalul cu ambele mâini, să-l ţină nemișcat. Arătarea nu părea să se teamă de sticla dragonului. Probabil că nu știa ce era. Înainta încet, dar Micul Paul nu fusese niciodată iute, nici când era viu. În spatele lui, Gilly murmura să liniștească iapa, încercând s-o ducă spre ușă. Dar animalul simţise probabil o adiere din mirosul rece, ciudat, al arătării. Dintr-odată, se opri cabrându-se, lovind aerul înghețat cu picioarele. Paul se răsuci în direcţia sunetului și păru să-și piardă interesul pentru Sam.

N-avea timp să gândească, să se roage sau să se teamă. Samwell Tarly se năpusti înainte și înfipse pumnalul în spatele Micului Paul.

Corbul scoase un țipăt și se avântă în aer.

— Ești mort! țipă Sam, lovind cu pumnalul. Ești mort, ești mort! Împlânta pumnalul și țipa, iar și iar, despicând fâșii adânci în mantia neagră, grea, a Micului Paul. Cioburi de sticlă zburau pretutindeni, în timp ce lama de obsidian lovea zalele de oțel de sub mantia de lână.

Urletele lui Sam răspândeau un abur alb în aerul negru. Azvârli mânerul nefolositor și făcu un pas grăbit în spate, în timp ce Micul Paul se răsucea, înainte să poată scoate celălalt cuțit, pumnalul de oțel, pe care-l purtau toți frații, mâinile negre ale arătării i se închiseră sub bărbie. Degetele lui Paul erau atât de reci încât îl ardeau parcă. Săpau adânc în carnea moale a gâtului lui Sam. *Fugi, Gilly, fugi,* dădu să strige, dar când deschise gura, se auzi doar un sunet gâtuit.

Bâjbâind, degetele sale găsiră, în cele din urmă, pumnalul de oțel, dar când îl înfipse în pântecele arătării, vârful se lovi de zalele de fier și pumnalul căzu, învârtindu-se, din mâna lui Sam. Degetele Micului Paul strângeau fără milă și începură să răsucească. *O să-mi smulgă capul,* gândi Sam cu disperare, își simțea gâtul înghețat, plămânii cuprinși de flăcări. Izbi cu pumnii și trase de încheieturile arătării, dar în zadar. Îl lovi pe Paul între picioare, fără folos. Lumea se strânse în două stele albastre, cu o durere insuportabilă și un frig atât de năprasnic, încât lacrimile îi înghețară în ochi. Sam se zvârcoli și se smuci cu disperare... și apoi se prăbuși în față.

Micul Paul era mare și vânjos, dar Sam era mai greu decât el, iar arătările erau stângace, văzuse asta la Pumn. Mișcarea neașteptată îl trimise pe Paul, clătinându-se, cu un pas în

spate, iar omul viu și cel mort se prăbușiră, încleștați. Impactul desprinse o mână de pe gâtul lui și Sam reuși să tragă repede aer în piept, înainte ca degetele negre, înghețate, să se întoarcă. Gustul de sânge îi umplu gura. Își răsuci capul, căutând pumnalul din priviri și văzu o lumină mohorâtă, portocalie. *Focul!* Mai rămăseseră doar tăciunii și cenușa, dar... Nu putea respira, nu putea gândi... Sam se întoarse pe o parte, trăgându-l pe Micul Paul după el... brațele i se loviră de podeaua de pământ, bâjbâind, încercând să apuce, împrăștiind cenușa, până când, în sfârșit, găsiră ceva fierbinte... o bucată de lemn înnegrit, mocnind roșu și portocaliu înăuntru... Degetele i se închiseră în jurul lui și izbi gura lui Paul cu atâta putere încât îi simți dinții sfărmându-se.

Cu toate acestea, degetele arătării nu se descleștară. Ultimele gânduri ale lui Sam se îndreptară către mama care îl iubise și tatăl pe care-l dezamăgise. Încăperea se învârtea în jurul lui, când văzu dâra de fum ridicându-se dintre dinții sparți ai lui Paul. Atunci fața mortului izbucni în flăcări și mâinile dispărură.

Sam trase aer în piept și se îndepărtă, rostogolindu-se vlăguit. Arătarea ardea, cu promoroaca picurându-i din barbă, în timp ce carnea de dedesubt se înnegrea. Sam auzi corbul țipând, dar Paul nu scoase nici un sunet. Când gura i se deschise, din ea țâșniră doar flăcări. Iar ochii... *S-a dus, strălucirea albastră s-a dus.*

Se târî până la ușă. Aerul era atât de rece încât îl durea să-l respire, dar era o durere atât de plăcută! Ieși din conac.

— Gilly! strigă el. Gilly, l-am omorât. Gil...

Stătea cu spatele lipit de copacul inimii, cu băiețelul în brațe. Era înconjurată de arătări.

Erau o duzină, douăzeci, mai multe... unele fuseseră cândva sălbatici și purtau încă piei și blănuri... dar și mai multe fuseseră fraţii lui. Sam îi văzu pe Lark Sisterman, pe Picioare Moi, pe Ryles. Chistul de pe gâtul lui Chett era negru, furunculele erau acoperite de o peliculă subţire de gheaţă. Iar cel de colo semăna cu Hake, deși nu puteai fi sigur, căci îi lipsea o jumătate din cap. Despicaseră biata iapă și îi scoteau măruntaiele cu mâini roșii, picurând de sânge. Din pântecele ei se ridicau aburi palizi.

Sam scânci:

— Nu-i drept...

Drept. Corbul coborî pe umărul lui. *Drept, drept, drept*. Își fâlfâi aripile și ţipă, împreună cu Gilly. Arătările aproape o acopereau. Sam auzi frunzele roșii ale copacului inimii foșnind, șoptind într-o limbă pe care nu o cunoștea. Însăși lumina stelelor părea să clipească, iar pretutindeni în jurul lor copacii gemeau și pârâiau. Sam se făcu alb ca laptele covăsit și ochii i se lărgiră, ca două farfurii. *Corbi!* Erau în copacul inimii, cu sutele, cu miile, cocoţaţi pe crengile albe ca osul, iţindu-se printre frunze. Îi vedea deschizând ciocurile când ţipau, îi vedea desfăcându-și aripile negre. Ţipând, fâlfâind, coborâră asupra arătărilor, în nori furioși. Se îngrămădeau în jurul capului lui Chett, ciugulindu-i ochii, mișunau pe trupul lui Sisterman ca muștele, smulgeau bucăţi de carne din capul zdrobit al lui Hake. Erau atât de mulți încât, când ridică privirea, Sam nu putu să vadă luna.

Fugi, spuse pasărea de pe umărul lui. *Fugi, fugi, fugi.*

Sam o luă la goană, cu nori de aburi țâșnindu-i din gură. De jur împrejurul lui, arătările loveau aripile negre și ciocurile

ascuțite care le atacau, căzute într-o stranie tăcere, fără un geamăt, fără un țipăt. Dar pe Sam corbii îl ignorau. O apucă pe Gilly de mână și o trase de lângă copacul inimii.

— Trebuie să plecăm.

— Dar unde? Gilly gonea în urma lui, strângându-și copilul în brațe. Ne-au omorât calul, cum să...

— *Frate!* Strigătul răzbătu prin noapte, prin țipetele a o mie de corbi. Sub copaci, un bărbat înfofolit din cap până-n picioare în straie marmorate, negre și gri, stătea călare pe un elan. *Aici!* strigă călărețul. O glugă îi umbrea fața.

Poartă veșminte negre. Sam o zori pe Gilly către el. Elanul era imens, un elan frumos, înalt de trei metri în dreptul umerilor, cu o pereche de coarne aproape la fel de mari. Animalul îngenunche, să-i lase să încalece.

— Aici, zise călărețul, întinzând o mână înmănușată și trăgând-o pe Gilly în spatele lui. Apoi veni rândul lui Sam.

— Mulțumirile mele, pufăi el. Dar când luă mâna întinsă, își dădu seama că omul nu purta mănuși. Mâna îi era neagră și rece, cu degete tari ca piatra.

ARYA

Când ajunseră în vârful crestei și văzură râul, Sandor Clegane trase cu putere de frâiele calului și înjură.

Ploaia cădea din cerul negru de fier, înțepând șuvoiul verde și maroniu cu o mie de săbii. *Trebuie să fie lat de un kilometru și jumătate,* gândi Arya. Zeci de copaci își iţeau vârfurile din apele învolburate, cu crengile întinse spre cer, ca braţele unor oameni pe cale să se înece. Covoare groase de frunze ude sufocau linia ţărmului, iar mai departe, în râu, zări ceva palid și umflat, un cerb sau poate un cal mort, purtat cu iuţeală în josul apei. În aer plutea și un sunet, un huruit gros, aproape neauzit, ca sunetul pe care îl scoate un câine înainte de a mârâi.

Arya se foi în șa și simţi armura Câinelui săpându-i în spate. Braţele lui o înconjurau: la stânga, mâna arsă, pe care o îmbrăcase într-o apărătoare de fier, dar îl văzuse dezbrăcându-se și carnea de dedesubt era încă jupuită și supura. Dar dacă arsurile îl dureau, Sandor Clegane nu dădea nici un semn.

— Aceasta e Apa Neagră? Călăriseră atât de mult prin ploaie și întuneric, prin păduri neumblate și sate fără nume, încât Arya nu mai avea nici un indiciu unde se aflau.

— E un râu pe care trebuie să-l trecem, asta e tot ce trebuie să știi. Din când în când, Clegane îi răspundea, dar o prevenise să nu lungească vorba. O prevenise în multe privinţe, în acea primă zi.

— Data viitoare când mă lovești, îți leg mâinile la spate, îi spusese el. Data viitoare când încerci să fugi, te leg de picioare. Mai ţipă, mai urlă sau mai mușcă-mă încă o dată, și am să-ţi vâr un căluș în gură. Putem merge amândoi călare sau te pot arunca pe spatele calului, legată fedeleș, ca o purcea dusă la tăiere. Tu alegi.

Alesese să călărească, dar prima oară când poposiseră, a așteptat până când l-a crezut adormit și a căutat un bolovan colţuros, să-i zdrobească ţeasta hidoasă. *Tăcută ca o umbră,* și-a spus furișându-se către el, dar asta n-a fost suficient. Câinele nu dormea, de fapt. Sau poate se trezise. Oricum ar fi fost, ochii i s-au deschis, gura i-a zvâcnit și i-a luat piatra, ca unui copil. Tot ce a putut face Arya a fost să-l lovească cu picioarele.

— De data asta te iert, a spus el, aruncând piatra în tufișuri. Dar dacă ești așa de proastă să mai încerci din nou, îţi arăt eu ţie.

— De ce nu mă omori pur și simplu, așa cum ai făcut cu Mycah? i-a strigat Arya. Era încă obraznică pe atunci, mai mult furioasă decât speriată.

I-a răspuns înhăţând-o de pieptul tunicii și ridicând-o până la două degete de faţa lui.

— Data viitoare când mai pomenești numele ăsta, o să te bat așa de tare încât o să-ţi dorești să te omor.

După acea întâmplare, o înfășură în ţolul calului său în fiecare noapte când se ducea la culcare și o lega cu frânghii peste piept și peste picioare. Era legată strâns de tot, ca un bebeluș în fașă.

Trebuie să fie Apa Neagră, hotărî Arya, privind cum ploaia biciuia râul. Clegane era câinele lui Joffrey; cu siguranţă o ducea înapoi

la Fortăreața Roșie, s-o dea reginei și lui Joffrey. Își dorea să iasă soarele, ca să-și poată da seama încotro se îndreptau. Cu cât se uita mai mult la mușchiul de pe copaci, cu atât era mai nedumerită. *Apa Neagră nu era atât de largă la Debarcaderul Regelui, dar asta a fost înainte de ploi.*

— Vadurile vor fi dispărut toate, zise Sandor Clegane și nici nu m-aș osteni să încerc să trec apa înot.

Nu-i chip s-o treci, gândi ea. *Lordul Beric ne va prinde, fără doar și poate.* Clegane își vlăguise armăsarul mare, negru, făcând de trei ori cale întoarsă ca să scape de urmăritori, o dată chiar străbătând un kilometru și jumătate prin mijlocul unui pârâu umflat... dar Arya încă se aștepta să dea cu ochii de tâlhari ori de câte ori întorcea capul. Încercase să-i ajute, scrijelindu-și numele pe trunchiurile copacilor când se ducea în tufișuri să se ușureze, dar a patra oară o prinsese și cu asta se încheiase. *Nu contează,* își spuse Arya. *Thoros mă va găsi în flăcările lui.* Numai că n-o găsise. Nu încă, în orice caz, iar odată trecuți dincolo de râu...

— Orașul Harroway nu poate fi departe, zise Câinele. Acolo grajdurile Lordului Roote adăpostesc calul de apă cu două capete al Bătrânului Rege Andahar. Poate că el ne va trece apa.

Arya nu auzise niciodată de Bătrânul Rege Andahar. Nici nu văzuse vreun cal cu două capete, mai cu seamă unul care putea alerga pe apă, dar știa că nu are rost să pună întrebări. Își mușcă limba și rămase neclintită, în timp ce Câinele își întoarse armăsarul și porni la trap de-a lungul crestei, în aval. Cel puțin, în felul acesta ploaia îi lovea din spate. Se săturase s-o înțepe în ochi, orbind-o, șiroindu-i pe obraji, ca

un șuvoi de lacrimi. *Lupii nu plâng niciodată,* își reaminti.

Nu putea să fie trecut cu mult de amiază, dar cerul era întunecat ca în amurg. Nu văzuseră soarele de mai multe zile decât putea număra. Arya era udă până în măduva oaselor, o durea carnea de atâta șezut în șa, îi curgea nasul și se simțea rău. Avea și febră și uneori tremura nestăpânit, dar când îi spuse că e bolnavă, Câinele nu făcu decât să mârâie la ea.

— Șterge-te la nas și ține-ți gura, îi spuse. Acum Clegane dormea în șa jumătate din timp, lăsându-și armăsarul să urmeze drumul de țară brăzdat de făgașe sau cărarea pe care se aflau. Animalul era un hăitaș, aproape la fel de mare ca un cal de luptă, dar mult mai ager. *Străinul,* îi zicea Câinele. Arya încercase să-l fure o dată, când Clegane se ușura lângă un copac, crezând că poate să-și ia tălpășița înainte ca el s-o prindă. Străinul fusese cât pe ce s-o muște de față. Cu stăpânul lui era blând ca un bătrân cal castrat, dar altminteri avea un temperament la fel de negru ca înfățișarea. Arya nu mai văzuse un cal atât de ager, să muște sau să dea cu piciorul.

Călăriră ore în șir pe malul râului, sărind peste doi afluenți noroioși înainte de a ajunge la locul despre care vorbise Sandor Clegane.

— Orașul Lordului Harroway, zise el, iar pe urmă, când îl zări, adăugă: *Șapte draci!*

Orașul era inundat și pustiu. Apele umflate își ieșiseră din matcă. Din Harroway nu mai rămăseseră decât ultimul nivel al hanului de chirpici, acoperișul în șapte ape al unui sept scufundat, două treimi dintr-un turn circular de piatră, câteva acoperișuri putrede de stuf și o pădure de hornuri.

Dar Arya văzu că din turn ieșea fum, iar sub

o fereastră boltită, o barcă mare, cu fundul drept, era legată strâns cu un lanț. Ambarcațiunea avea o duzină de furcheți și două capete de cai sculptate în lemn, unul în față, unul în spate. *Calul cu două capete,* își dădu ea seama. Chiar în mijlocul punții se afla o casă de lemn cu un acoperiș de pământ, iar când Câinele își făcu mâna pâlnie și strigă, doi oameni ieșiră val-vârtej. Un al treilea se ivi la fereastra turnului circular, strângând în mână o arbaletă încărcată.

— *Ce vrei?* strigă el peste apele murdare și învolburate.

— *Ia-ne și pe noi,* îi răspunse Câinele.

Bărbații de pe vasul plutitor se sfătuiră. Unul dintre ei, un bărbat cu părul cărunt, cu brațe vânjoase și adus de spate, se apropie de parapet.

— *O să te coste.*

— *Atunci o să plătesc.*

Cu ce? se întrebă Arya. Tâlharii îi luaseră lui Clegane aurul, dar poate că Lordul Beric îi lăsase niște bani de argint sau de aramă. O traversare cu podul plutitor n-ar trebui să coste mai mult decât câțiva bani de aramă...

Oamenii se sfătuiră din nou. În cele din urmă, cel adus de spate se întoarse și strigă. Alți șase apărură, trăgându-și glugile peste frunte, să se ferească de ploaie. Alții și alții ieșiră pe fereastra fortăreței și săriră jos pe punte. Jumătate dintre ei semănau cu cel adus de spate destul de bine ca să-i fie rude. Câțiva desfăcură lanțurile și luară în mâini prăjini înalte, iar ceilalți strecurară vâsle grele, late, prin furcheți. Podul plutitor săltă și începu să se strecoare încet către mal, cu vâslele lovind apa ușor, în ambele părți. Sandor Clegane porni în josul dealului, să-i iasă în cale.

Când pupa se izbi de coasta dealului,

marinarii deschiseră o ușă largă de sub capul de cal sculptat și întinseră o scândură grea de stejar. Străinul se opri la marginea apei, dar Câinele vârî pintenii în coastele calului și îl îndemnă să treacă pasarela. Bărbatul cocârjat îi aștepta pe punte.

— Cam umezeală pentru tine, ser? îl întrebă el zâmbind.

Gura Câinelui zvâcni.

— De barca ta am nevoie, nu de spiritele tale afurisite. Descălecă și o trase pe Arya jos, lângă el. Unul dintre vâslași întinse mâna după căpăstrul Străinului. N-aș face asta în locul tău, îl preveni Clegane, în timp ce animalul lovea cu picioarele. Bărbatul făcu un salt în spate, alunecă pe puntea udă de ploaie și căzu în fund, înjurând.

Marinarul adus de spate nu mai zâmbea.

— Putem să vă trecem apa, zise el ursuz. O să te coste un gologan de aur. Și încă unul pentru cal. Un al treilea pentru băiat.

— Trei dragoni? Clegane izbucni într-un râs răgușit, lătrător. Cu trei dragoni aș putea cumpăra nenorocitul de pod plutitor.

— Poate că anul trecut ai fi putut. Dar cu râul ăsta, voi avea nevoie de ajutoare la prăjini și la vâsle doar ca să avem grijă să nu fim duși de ape la zeci de leghe în larg. Ai de ales. Trei dragoni sau îți înveți calul ăla blestemat să umble pe apă.

— Îmi plac tâlharii cinstiți. Fie, cum vrei tu. Trei dragoni... după ce ajungem teferi pe malul nordic.

— Îi capăt acum sau nu plecăm. Bărbatul întinse o mână groasă, noduroasă, cu palma în sus.

Clegane își zornăi sabia lungă, clătinând lama în teacă.

— Iată alegerea ta: aur pe malul nordic sau sabie la sud.

Marinarul ridică privirea către chipul Câinelui. Arya își dădea seama că nu-i era pe plac ce vedea. Avea o duzină de oameni în spatele lui, oameni puternici, înarmați cu vâsle și prăjini din lemn tare, dar nici unul dintre ei nu sărea să-l ajute. Împreună, l-ar putea nimici pe Sandor Clegane, însă ar pierde probabil trei, patru oameni înainte să-l doboare.

— De unde să știu că ești bun de plată? întrebă omul cocârjat, după o clipă.

Nu e, îi veni Aryei să strige. Însă își mușcă buza.

— Pe onoarea mea de cavaler, zise Câinele, cu un aer grav.

Nici măcar nu e cavaler. Dar nici asta nu spuse.

— Asta e de ajuns. Marinarul scuipă. Haideți, atunci, trebuie să vă trecem dincolo înainte să se întunece. Leagă calul, nu vreau să se sperie pe drum. În cabină e un mangal, dacă tu și fiul tău vreți să vă încălziți.

— *Nu sunt fiul lui,* izbucni Arya furioasă. Asta era chiar mai rău decât să fie luată drept băiat. Era atât de furioasă încât era cât pe ce să le spună cine era de fapt, numai că Sandor Clegane o înhăță de guler și o azvârli pe punte, cu o singură mână.

— De câte ori trebuie să-ți spun să închizi gura aia spurcată? O scutură atât de tare încât îi clănțăniră dinții, pe urmă o lăsă să cadă. Treci înăuntru și usucă-te, cum a zis omul ăla.

Arya se supuse. Mangalul mare de fier arunca sclipiri roșii, umplând încăperea de o căldură mohorâtă, sufocantă. Era plăcut să stea lângă el, să-și încălzească mâinile și să se usuce nițel, dar îndată ce simți puntea mișcându-se

sub picioare, se repezi afară pe ușa din față.

Calul cu două capete își dădu drumul încet în valuri, strecurându-se printre hornurile și acoperișurile înecatului Harroway. O duzină de oameni trudeau la vâsle, în timp ce alți patru mânuiau prăjinile lungi pentru a împinge ambarcaţiunea atunci când ajungeau prea aproape de o stâncă, un copac sau o casă scufundată. Bărbatul gârbovit era la cârmă. Ploaia lovea scândurile netede ale punții și sălta de pe capetele de cai sculptate, de la pupa și de la prora. Bărbatul cu arbaleta stătea încă la fereastra turnului circular. Arya îl văzu. Ochii lui o urmăreau, în timp ce podul plutitor aluneca la poalele turnului. Arya se întreba dacă bărbatul era acel Lord Roote despre care pomenise Câinele. *Nu prea seamănă a lord.* Dar nici ea nu prea arăta a domniță.

Odată ajunși în umbra turnului și ieșiți în largul râului, curentul deveni mai puternic. Prin perdeaua gri de ploaie, Arya deslușI un stâlp mare de piatră pe malul celălalt, care, cu siguranță, indica locul unde avea să se oprească podul plutitor, dar nici nu apucă să-l zărească bine că își dădu seama că se îndepărtau de el, în josul râului. Bărbaţii vâsleau mai viguros acum, luptându-se cu furia râului. Pe lângă ei treceau de-a valma frunze și crengi rupte, atât de iute de parcă ar fi fost trase dintr-un scorpion de luptă. Bărbații cu prăjinile se aplecau și împingeau tot ce le ieșea în cale. Vântul sufla mai puternic aici. Ori de câte ori întorcea capul, să privească în aval, ploaia îi biciuia fața, în bătaia vântului. Străinul necheza și dădea din picioare, în timp ce puntea se clătina sub el.

Dacă aș sări peste parapet, râul m-ar duce înainte ca Sandor Clegane să-și dea măcar seama că am dispărut. Aruncă o privire peste

umăr și-l văzu luptându-se cu animalul său speriat, încercând să-l potolească. Nu avea să mai întâlnească vreodată o ocazie mai bună să scape de el. *Dar poate mă înec.* Jon îi spunea că înoată ca un pește, dar chiar și un pește ar putea să aibă necazuri în râul acesta. Totuși, poate era mai bine să se înece decât să ajungă la Debarcaderul Regelui. Se gândi la Joffrey și se strecură către prora. Râul era mocirlos și biciuit de ploaie, semănând mai mult cu o supă decât cu o apă. Arya se întrebă cât de rece putea să fie. *N-aș putea fi mult mai udă decât sunt acum.* Așeză o mână pe parapet.

Dar la auzul unui strigăt neașteptat, capul i se întoarse brusc, înainte să apuce să sară. Marinarii se năpusteau înainte, cu prăjinile în mâini. În prima clipă, Arya nu înțelese ce se întâmplă. Apoi văzu: un pom smuls din rădăcini, imens și întunecat, venea direct spre ei. Un talmeș-balmeș de rădăcini și crengi ieșeau din apă, ca brațele întinse ale unui kraken imens. Vâslașii loveau apa cu frenezie, încercând să evite coliziunea care ar fi putut să-i răstoarne sau să-i scufunde. Bătrânul schimbase direcția și calul de la prora sălta în josul apei, dar prea încet. Cu sclipiri negre și maronii, copacul gonea către ei, ca un berbec.

Nu putea fi la mai mult de trei metri de prora lor când doi dintre barcagii reușiră să-l prindă cumva cu prăjinile lor lungi. Una dintre prăjini se rupse și pârâitul lung, de lemn crăpat, răsună de parcă podul plutitor s-ar fi despicat sub picioarele lor. Dar cel de-al doilea bărbat reuși să împingă trunchiul cu putere, cât să-l îndepărteze din calea lor. Copacul alunecă pe lângă podul plutitor, cu crengile zgâriind, ca niște gheare, capul de cal. Numai că, tocmai când se părea că scăpaseră, una dintre ramurile

de sus ale monstrului îi lovi fulgerător, cu o bufnitură surdă. Podul plutitor se cutremură, iar Arya alunecă, aterizând, dureros, pe un genunchi. Bărbatul cu prăjina ruptă nu fu la fel de norocos. Îl auzi țipând, în timp ce se prăbușea peste parapet. Apoi năvalnica apă maronie se închise deasupra lui și omul dispăru, până când Arya se ridică în picioare. Unul dintre ceilalți barcagii înhață un colac de sfoară, dar nu mai avea cui să-l arunce.

Probabil că va ieși la mal undeva în josul râului, încercă să-și spună Arya, dar gândul i se părea greu de crezut. Îi pierise toată pofta de înot. Când Sandor Clegane o strigă să se întoarcă înăuntru până ce nu-i trage o mamă de bătaie, Arya se supuse fără cârtire. Podul plutitor se căznea să-și reia direcția de mers, luptându-se cu un râu care se străduia din răsputeri să-i ducă spre mare.

Când, în sfârșit, ajunseră la mal, se aflau la trei kilometri în aval față de locul obișnuit de acostare. Ambarcațiunea se izbi de mal cu atâta putere, încât cealaltă prăjină pocni și ea, iar Arya aproape că se prăbuși din nou de pe picioare. Sandor Clegane o ridică pe spatele Străinului, ca pe un fulg. Barcagiii îi priveau cu ochi cețoși, vlăguiți, toți în afară de bărbatul gârbovit, care întinse mâna.

— Șase dragoni, ceru el. Trei pentru drum și trei pentru omul pe care l-am pierdut.

Sandor Clegane scotoci în pungă și așeză o bucată sfărâmată de pergament în palma barcagiului.

— Ține, ia zece.

— Zece? Barcagiul era nedumerit. Asta ce mai e?

— Biletul unui om mort, care face nouă mii de dragoni sau cam așa ceva. Câinele săltă în șa

lângă Arya, zâmbindu-i mojic.

— Zece sunt ai tăi. După restul mă voi întoarce într-o zi, așa că vezi să nu-i cheltui.

Bărbatul privi pergamentul cu ochii mijiți.

— Scris! Ce să fac cu scrisul? Mi-ai promis aur. Pe onoarea ta de cavaler, ai spus.

— Cavalerii n-au nici o onoare. Era timpul să afli, bătrâne.

Câinele dădu pinteni Străinului și porni la galop prin ploaie. Barcagiii înjurară în urma lor și vreo doi aruncară cu pietre. Clegane ignoră pietrele și cuvintele deopotrivă și, în scurt timp, se pierdură în umbra copacilor, cu râul un vuiet îndepărtat în urma lor.

— Podul plutitor nu va trece înapoi până dimineață, zise el, și șleahta aia n-o să mai ia promisiuni de hârtie de la următorii nătărăi care le vor ieși în cale. Dacă prietenii tăi ne urmăresc, va trebui să fie înotători ai naibii de buni.

Arya se făcu mică și nu scoase o vorbă. *Valar morghulis,* gândi ea posomorâtă. *Ser Ilyn, Ser Meryn, Regele Joffrey, Regina Cersei, Dunsen, Polliver, Raff cel Dulce, Ser Gregor și Gâdilătorul. Și Câinele, Câinele, Câinele.*

Când ploaia se opri și norii se destrămară, Arya tremura și strănuta atât de rău, încât Clegane se hotărî să poposească peste noapte și chiar încercă să facă un foc. Dar lemnul pe care îl adunară se dovedi prea ud. Oricât se străduiră, nu reușiră să aprindă scânteia. În cele din urmă, lovi totul cu piciorul, scârbit.

— Șapte draci afurisiți, înjură el. Urăsc focurile.

Se așezară sub un stejar, pe niște pietre ude, ascultând răpăitul domol al ploii care picura de pe frunze, în timp ce îmbucară o cină rece, compusă din pâine tare, brânză mucegăită și

cârnați afumați. Câinele tăie carnea cu pumnalul și își îngustă ochii când o surprinse pe Arya uitându-se la cuţit.

— Nici să nu-ți treacă prin minte.

— Nu-mi trecea, minţi ea.

Câinele mârâi, arătându-i ce părere avea despre asta, dar îi dădu o felie groasă de cârnat. Arya o molfăi cu dinții, fără să-l scape din ochi.

— N-am bătut-o niciodată pe sora ta, zise Câinele. Dar pe tine o să te bat, dacă mă faci. Nu mai căuta mijloace prin care să mă omori. N-o să-ți folosească la nimic.

Nu avea ce să răspundă la asta. Continua să mestece cârnatul și să se uite la el cu ochi reci. *Dură ca piatra,* își spuse.

— Cel puțin mă privești în față. Nu mă supăr, micuță lupoaică. Îți place ce vezi?

— Nu. E toată arsă și urâtă.

Clegane îi întinse o bucată de brânză în vârful pumnalului.

— Ești o prostuță. La ce ţi-ar folosi dacă ai scăpa de mine? Ai fi prinsă de cineva și mai rău.

— Ba nu, insistă ea. Nu există nimeni mai rău.

— Nu l-ai cunoscut pe fratele meu. Gregor a omorât o dată un om fiindcă sforăia. Omul lui. Când râni, partea arsă a feţei i se strânse, strâmbându-i gura într-un mod ciudat, dizgrațios. Nu avea buze pe partea aceea, și doar un ciot de ureche.

— L-am cunoscut pe fratele tău foarte bine. Poate că Muntele era mai rău, acum că Arya se gândea la asta. Pe el, pe Dunsen și Polliver și pe Raff cel Dulce și pe Gâdilător.

Câinele părea surprins.

— Și cum a ajuns nepreţuita fetiță a lui Ned Stark să-i cunoască pe unii de teapa lor? Gregor nu-și aduce niciodată șobolanii la curte.

— Îi cunosc din sat. Arya mâncă brânza și se întinse după o bucată de pâine uscată. Satul de lângă lac, unde ne-au prins pe Gendry, pe mine și pe Plăcintă Fierbinte. L-au prins și pe Lommy Mâini-Verzi, dar Raff cel Dulce l-a omorât fiindcă era rănit la picior.

Gura lui Clegane zvâcni.

— V-a prins? Fratele meu v-a prins? Asta îl făcu să râdă; un râs amar, jumătate murmur, jumătate mârâit. Gregor habar n-a avut pe cine a pus mâna, nu-i așa? N-avea cum, altfel te-ar fi târât, țipând și dând din picioare, înapoi la Debarcaderul Regelui și te-ar fi aruncat în poala lui Cersei. O, ce drăguț! Am să-i spun asta, negreșit, înainte să-i scot inima din piept.

Nu era prima oară când vorbea despre uciderea Muntelui.

— Dar e fratele tău, zise Arya neîncrezătoare.

— N-ai avut nici un frate pe care îți venea să-l omori? Râse din nou. Sau poate o soră? Probabil că atunci zări ceva pe chipul ei, căci se apropie: Sansa. Am dreptate, nu-i așa? Lupoaica vrea s-o omoare pe frumoasa pasăre.

— Nu! i-o reteză Arya. Vreau să te omor pe tine.

— Fiindcă ți-am tăiat micul prieten în două? Am omorât mult mai mulți, n-avea grijă! Crezi că asta mă face vreun monstru. Ei, bine, poate că da, însă am și salvat viața surorii tale. În ziua în care gloata a tras-o de pe cal, mi-am croit drum cu sabia și am adus-o înapoi la castel, altfel ar fi avut aceeași soartă ca Lollys Stokeworth. Și mi-a cântat. Nu știai asta, așa-i? Sora ta mi-a cântat un cântecel dulce.

— Minți, zise ea îndată.

— Nu știi nici pe jumătate din câte crezi că știi. Apa Neagră? Unde naiba crezi că ne aflăm?

Unde crezi că mergi?

Batjocura din glasul lui o făcu să șovăie.

— Înapoi la Debarcaderul Regelui, răspunse Arya. Mă duci la Joffrey și la regină.

Era greșit, își dădu ea seama dintr-odată, doar din felul în care Câinele formulase întrebările. Dar trebuia să spună *ceva*.

— Lupoaică mică, oarbă și proastă. Glasul lui era aspru și tăios ca un zăngănit de oțel. La naiba cu Joffrey, la naiba cu regina și la naiba cu monstrul ăla căruia îi zice frate. Am isprăvit cu orașul lor, am isprăvit cu Garda lor Regală. Am isprăvit cu Lannisterii. Ce treabă are un câine cu leii, te-ntreb eu? Întinse mâna după ploscă și înghiți cu nesaț. Ștergându-se la gură, îi întinse Aryei plosca și spuse: Râul era Tridentul, fetițo. *Tridentul,* nu Apa Neagră. Fă-ți harta în cap, dacă ești în stare. Mâine ar trebui să ajungem la drumul regelui. După aceea, vom înainta repede, direct până la Gemeni. Eu voi fi cel care te va duce în fața mamei tale. Nu nobilul lord al fulgerului sau șarlatanul de preot înflăcărat, monstrul ăla. Câinele rânji la vederea expresiei de pe chipul ei. Crezi că amicii tăi tâlhari sunt singurii care știu să miroasă o răscumpărare? Dondarion mi-a luat aurul, așa că eu i te-am luat pe tine. Valorezi de două ori cât au furat ei de la mine, aș zice. Poate chiar mai mult, dacă te-aș vinde Lannisterilor, așa cum te temi, dar n-am s-o fac. Până și un câine se satură să fie lovit cu piciorul. Dacă acest Tânăr Lup are minte măcar cât o broască râioasă, mă va face lord și mă va implora să intru în slujba lui. Are *nevoie* de mine, deși s-ar putea să n-o știe încă. Poate că am să-l omor și pe Gregor pentru el. I-ar plăcea.

— Nu te va lua niciodată, îi răspunse ea cu dispreț. Nu pe tine.

— Atunci o să înhaţ atâta aur cât pot duce, o să-i râd în nas și o să-mi iau tălpășița. Dacă nu mă vrea, ar fi înţelept să mă omoare, dar n-o va face. Seamănă prea mult cu tatăl său, din câte am auzit. Ţine-ţi gura și fă cum îți spun și poate vom ajunge la timp pentru afurisita de nuntă a unchiului tău.

JON

Iapa era sfârșită, dar Jon nu putea s-o lase să se odihnească. Trebuia să ajungă la Zid înaintea Magnarului. Ar fi dormit în șa, dacă ar fi avut, dar așa, îi era oricum destul de greu să se țină călare și cât era treaz. Piciorul rănit îl durea și mai rău. Nu îndrăznea să se odihnească îndeajuns ca să-l lase să se vindece. În schimb, rana i se deschidea de fiecare dată când încăleca.

Când urcă o movilă și văzu drumul regelui șerpuind mocirlos în fața lui către nord, peste dealuri și câmpii, mângâie gâtul iepei și spuse:

— Acum nu mai trebuie decât să urmăm drumul, fetițo. În curând, Zidul. Piciorul îi era țeapăn ca lemnul și febra îl ameți se atât de tare încât de două ori se pomeni mergând în direcția greșită.

În curând, Zidul. Și-i imagină pe prietenii săi bând vin cu mirodenii, în sala comună. Hobb la oalele sale, Donai Noye la forjă, Maester Aemon în camerele lui de sub stâncărie. *Și Bătrânul Urs? Sam, Grenn, Edd cel Trist, Dywen cu dinții lui de lemn...* Jon nu putea decât să se roage să fi scăpat câțiva de la Pumn.

Se gândea mult și la Ygritte. Își amintea mirosul părului ei, căldura trupului ei... și expresia de pe chipul ei când a despicat gâtul bătrânului. *Ai greșit s-o iubești,* îi șopti un glas. *Ai greșit s-o părăsești,* insistă un altul. Se întreba dacă tatăl său fusese sfâșiat în același fel când îi părăsise mama, pentru a se întoarce la Lady Catelyn. *Îi jurase credință Doamnei Stark,*

iar eu am jurat credință Rondului de Noapte.

Aproape că trecu de Orașul Cârtiței, atât de năucit de febră, încât nu-și dădu seama unde se afla. Cea mai mare parte din sat era ascunsă sub pământ, doar cu o mână de colibe deslușindu-se în lumina scăpărătoare a lunii. Bordelul era o șură nu mai mare decât o latrină, cu felinarul roșu scârțâind în vânt, un ochi injectat de sânge care privea prin întuneric. Jon descălecă lângă grajdul învecinat, aproape prăvălindu-se de pe spinarea calului și trezind doi flăcăi cu strigătele sale.

— Am nevoie de un cal odihnit, cu șa și hățuri, le spuse pe un ton care nu lăsa loc de discuții. Îi aduseră ce le ceruse și, în plus, un burduf de vin și o jumătate de pâine neagră. Treziți satul, le spuse el. Preveniți-i. La sud de Zid sunt sălbatici. Strângeți-vă lucrurile și porniți spre Castelul Negru. Își căță trupul pe spatele calului negru pe care i-l dăduseră, scrâșnind din dinți în fața durerii din picior, și porni în goană către nord.

Când stelele începeau să pălească pe cerul răsăritului, Zidul apăru în fața lui, înălțându-se deasupra copacilor și a aburilor dimineții. Lumina lunii sclipea palidă pe suprafața gheții. Își zori calul, urmând drumul alunecos, noroios, până când zări turnurile de piatră și palatele din lemn ale Castelului Negru, îngrămădite ca niște jucării stricate sub imensa costișă de gheață. Zidul revărsa sclipiri rozalii și purpurii, cu primele raze ale zorilor.

Nici o santinelă nu-l opri când trecu pe lângă clădirile exterioare. Nimeni nu ieși să-i taie calea. Castelul Negru părea o ruină, la fel ca Garda Apei Cenușii. Buruieni brune, sfărâmicioase, creșteau prin crăpăturile pietrelor de pavaj ale curților. Un strat vechi de

zăpadă învelea acoperișurile Cazărmilor de Cremene și zăcea în mormane lângă zidul dinspre nord al Turnului lui Hardin, unde dormise Jon înainte să devină administratorul Bătrânului Urs. Degete de funingine se întindeau pe Turnul Lordului Comandant, acolo unde fumul se revărsase pe ferestre. După incendiu, Mormont se mutase în Turnul Regelui, dar Jon nu vedea nici acolo vreo lumină. De jos, nu-și putea da seama dacă pe Zid, la două sute de metri deasupra lui, patrulau santinele, dar nu vedea pe nimeni pe imensa scară în zigzag care urca pe fațada sudică a gheții, ca un fulger de lemn.

Din hornul armurăriei se ridica fum, doar un firicel aproape invizibil pe cerul cenușiu al nordului, dar era îndeajuns. Jon descălecă și se îndreptă, șchiopătând, către el. Căldura se revărsa pe ușa deschisă ca răsuflarea fierbinte a verii. Înăuntru, ciungul Donai Noye își muncea foalele lângă foc. La auzul zgomotului, ridică privirea:

— Jon Snow?

— Nimeni altul. În ciuda febrei, a oboselii, a piciorului, a Magnarului, a bătrânului, a Ygrittei, a lui Mance, în ciuda tuturor celor întâmplate, Jon zâmbi. Era plăcut să fie înapoi, era plăcut să-l vadă pe Noye, cu burdihanul lui și mâneca suflecată, cu maxilarul acoperit de o miriște neagră, zburlită.

Fierarul lăsă foalele din mână.

— Fața ta...

Aproape că uitase de fața lui.

— Un om-fiară a încercat să-mi scoată ochiul.

Noye se încruntă.

— Cu sau fără cicatrici, e o față pe care nu credeam s-o revăd. Am auzit că te-ai dus la

Mance Rayder.

Jon se agăță de ușă, ca să se țină pe picioare.

— Cine v-a spus asta?

— Jarman Buckwell. S-a întors acum două săptămâni. Iscoadele lui susțin că te-au văzut cu ochii lor, călărind alături de coloana de sălbatici, îmbrăcat în mantie din piele de oaie. Noye îl țintui cu privirea. Văd că ultima parte e adevărată.

— Totul e adevărat, mărturisi Jon. De la început până la sfârșit.

— Atunci ar trebui să scot sabia, să te omor?

— Nu. Executam niște ordine. Ultimul ordin al lui Qhorin Halfhand. Noye, unde e garnizoana?

— Apără Zidul de amicii tăi sălbatici.

— Da, dar *unde?*

— Peste tot. Harma Cap-de-Câine a fost văzută la Woodswatch-by-the-Pool, Rattleshirt la Gorganul Lung, Plângătorul lângă Hotarul Gheții. De la un capăt la altul al Zidului... sunt aici, sunt acolo, urcă lângă Poarta Reginei, lovesc porțile Străjii Cenușii, se masează lângă Eastwatch... dar cum zăresc o mantie neagră, au dispărut. În ziua următoare sunt în altă parte.

Jon își înghiți un geamăt.

— Trucuri. Mance vrea să ne împrăștiem, nu-ți dai seama? *Iar Bowen Marsh i-a făcut pe plac.* Poarta e aici. Atacul e aici.

Noye traversă încăperea.

— Piciorul ți-e baltă de sânge.

Jon își coborî privirea plictisit. Era adevărat. Rana i se deschisese din nou.

— O săgeată...

— Săgeata unui sălbatic. Nu era o întrebare. Noye avea o singură mână, dar plesnea de mușchi. O strecură sub brațul lui Jon, sprijinindu-l. Ești alb ca varul și mai și arzi pe

deasupra. Te duc la Aemon.

— N-avem timp. La sud de Zid sunt sălbatici. Urcă dinspre Coroana Reginei, să deschidă poarta.

— Câți? Noye îl trecu pe Jon dincolo de ușă.

— O sută douăzeci, bine înarmați pentru niște sălbatici. Cu armuri de bronz și ceva arme de oțel. Câți au rămas aici?

— Vreo patruzeci, răspunse Donai Noye. Cei schilozi și infirmi și câțiva băieți aflați încă în perioada de pregătire.

— Dacă Marsh e plecat, pe cine a numit castelan?

Armurierul râse.

— Pe Ser Wynton, zeii să-l apere. Ultimul cavaler din castel și din împrejurimi. Problema e că Stout a uitat, se pare, și nimeni nu se grăbește să-i amintească. Bănuiesc că n-avem alt comandant în afară de mine. Cel mai jigărit dintre schilozi.

Asta, cel puțin, era de bine. Armurierul ciung era pragmatic, dur și călit în război. Ser Wynton Stout, pe de altă parte... ei, bine, el era cercetaș de optsprezece ani și își pierduse și puterea, și mințile. O dată, adormise la cină și aproape că se înecase în strachina cu supă de mazăre.

— Unde ți-e lupul? îl întrebă Noye în timp ce traversau curtea.

— Nălucă. A trebuit să-l părăsesc când am escaladat Zidul. Am sperat că va găsi drumul încoace.

— Îmi pare rău, băiete. N-a dat nici un semn. Urcară, șchiopătând, spre ușa maesterului, în fortăreața lungă de lemn de sub stâncărie. Armurierul lovi ușa cu piciorul. *Clydas!* După o clipă, un omuleț îndesat, rotofei, în straie negre, se uită afară. Ochii săi

mici și roz se lărgiră când dădură de Jon.

— Așază-l culcat pe băiat. Îl aduc pe maester.

În șemineu ardea focul și aerul din încăpere era aproape sufocant. Căldura îl moleși. De îndată ce Noye îl întinse pe spate, Jon închise ochii, ca lumea să nu se mai învârtă. Auzea corbii cârâind nemulțumiți în stâncăria de deasupra. *Snow,* zicea o pasăre. *Snow, snow, snow.* Asta era mâna lui Sam, își aminti Jon. Oare și Samwell Tarly ajunsese teafăr acasă, sau doar păsările?

Maester Aemon nu se lăsă mult așteptat. Înainta încet, cu o mână pătată pe brațul lui Clydas, apropiindu-se cu pași mici, târșâiți. În jurul gâtului său subțire atârna colanul greu, cu zalele de aur și argint sclipind printre cele de fier, plumb, cositor și alte metale de rând.

— Jon Snow, zise el, trebuie să-mi spui tot ce ai văzut și tot ce ai făcut, după ce te înzdrăvenești. Donai, pune oala cu vin pe foc, la fel și fiarele mele. Le vreau încinse. Clydas, voi avea nevoie de cuțitul tău bun, ascuțit.

Maesterul avea mai mult de o sută de ani; era zbârcit, fragil, spân și orb de-a binelea. Dar dacă ochii săi lăptoși nu vedeau nimic, mintea îi era la fel de ascuțită ca întotdeauna.

— Se apropie sălbaticii, îi spuse Jon în timp ce Clydas trecea o lamă în susul unui crac al pantalonilor săi, tăind pânza groasă, neagră, scorțoasă de sângele vechi și îmbibată în cel nou. Dinspre sud. Am escaladat Zidul...

Maester Aemon mirosi bandajul improvizat al lui Jon după ce Clydas îl tăie.

— Noi?

— Eram cu ei. Qhorin Halfhand mi-a dat ordin să mă alătur sălbaticilor. Jon tresări când degetul maesterului începu să cerceteze rana,

lovind și apăsând. Magnarul din Thenn... *Aaah,* mă doare. Strânse din dinți. Unde e Bătrânul Urs?

— Jon... îmi vine greu să-ți spun, dar Lordul Comandant a fost ucis la Fortăreața lui Craster, de mâinile Fraților Jurați.

— Fra... Oamenii noștri? Cuvintele lui Aemon îi aduceau mai multă durere decât degetele sale. Jon și-l amintea pe Bătrânul Urs așa cum îl văzuse ultima dată, stând în fața cortului său, cu corbul pe un braț, croncănind după grăunțe. *Mormont mort?* Se temuse de asta de când văzuse urmările bătăliei de la Pumn, dar lovitura nu era mai puțin zdrobitoare. Ce s-a întâmplat? Cine s-a întors împotriva lui?

— Garth din Orașul Vechi, Ollo Ciungul, Jungher... tâlhari, lași și criminali, toată șleahta. Ar fi trebuit să ne așteptăm la asta. Rondul nu mai e ce-a fost. Prea puțini oameni cinstiți, ca să țină haimanalele la respect. Donai Naye întoarse cuțitul maesterului în foc. O duzină de oameni de nădejde s-au întors. Edd cel Trist, Uriașul, prietenul tău Zimbrul. Am auzit povestea de la ei.

Doar o duzină! Două sute de oameni plecaseră de la Castelul Negru cu Lordul Comandant Mormont, două sute dintre cei mai destoinici bărbați ai Rondului.

— Asta înseamnă că Marsh e Lord Comandant? Bătrâna Rodie era un om prietenos și un Prim Administrator sârguincios, dar era cu totul nepotrivit să înfrunte o oaste a sălbaticilor.

— Deocamdată, până când putem să facem o alegere, răspunse Maester Aemon. Clydas, adu-mi carafa.

O *alegere!* Cu Qhorin Halfhand și Jaremy

Rykker morți amândoi și cu Ben Stark încă dispărut, cine mai rămânea? Nu Bowen Marsh sau Wynton Stout, asta era sigur. Oare Thoren Smallwood supraviețuise la Pumn? Sau Ser Ottyn Wythers? *Nu, va fi Cotter Pyke sau Ser Denys Mallister.* Dar care, totuși? Comandanții de la Turnul Umbrei și de la Eastwatch erau oameni de nădejde, dar mult diferiți. Ser Denys era curtenitor și prudent, galant pe măsura anilor ce-i avea în plus. Pyke, mai tânăr, bastard, cu limba ascuțită și din cale-afară de îndrăzneț. Mai rău, cei doi se disprețuiau. Bătrânul Urs îi ținea departe unul de altul, la cele două capete ale Zidului. Jon știa că Mallisterii erau neîncrezători până în măduva oaselor față de oamenii de fier.

Un junghi de durere îi aminti de propriile-i suferințe. Maesterul îl strânse de mână.

— Clydas îți aduce laptele macului.

Jon încercă să se ridice.

— N-am nevoie...

— Ba da, zise ferm Aemon. O să doară.

Donai Noye traversă camera și-l împinse pe Jon înapoi pe spate.

— Stai locului, altfel te leg.

Chiar și cu un singur braț, fierarul îl manevra ca pe un copil. Clydas se întoarse cu o carafă verde și o cupă rotunjită de piatră. Maester Aemon o umplu ochi.

— Bea asta.

În chinurile sale, Jon își mușcase buza. Simțea gustul sângelui amestecat cu poțiunea vâscoasă, înecăcioasă. Se abținu cu greu să nu vomite.

Clydas aduse un lighean cu apă fierbinte și Maester Aemon îi spălă rana de sânge și puroi. Oricât de blând era bătrânul, lui Jon îi venea să țipe la cea mai mică atingere.

— Oamenii Magnarului sunt disciplinaţi și au armuri de bronz, le spuse Jon. Vorbitul îl ajuta să-și mute gândul de la picior.

— Magnar e un lord din Skagos, zise Noye. Când am venit eu prima oară la Zid, la Eastwatch erau skagoseni. Îmi amintesc că i-am auzit vorbind despre el.

— Cred că Jon a folosit cuvântul *Magnar* cu sensul celălalt, preciză Maester Aemon, nu ca nume de familie, ci ca titlu. Vine din Limba Veche.

— Înseamnă stăpân, îl aprobă Jon. Styr este Magnarul unui loc numit Thenn, la nordul îndepărtat al Colţilor de Gheaţă. Are o sută de oameni ai lui și douăzeci de luptători care cunosc Darul aproape la fel de bine ca noi. Dar Mance n-a găsit cornul încă, asta e ceva. Cornul Iernii, asta căuta de-a lungul Apei Laptelui.

Maester Aemon se opri, cu cârpa în mână.

— Cornul Iernii e o legendă străveche. Regele-de-Dincolo-de-Zid chiar crede că există așa ceva?

— Toţi cred, răspunse Jon. Ygritte spunea că au deschis o sută de morminte... morminte de cavaleri și de eroi, pe tot cuprinsul văii Apei Laptelui, dar n-au...

— Cine e Ygritte? întrebă ţintit Noye.

— O femeie dintre oamenii liberi. Cum putea să le-o descrie pe Ygritte? *E caldă și isteață și amuzantă și poate să sărute un bărbat sau să-i taie beregata.* E cu Styr, dar nu e... e tânără, doar o fetișcană la drept vorbind, sălbatică, dar ea... *A ucis un bătrân pentru că făcea un foc.* Își simţea limba grea și împleticită. Laptele macului îi întuneca minţile. Mi-am încălcat jurămintele cu ea. N-am vrut, dar... *A fost o greșeală. A fost o greșeală s-o iubesc, o greșeală s-o părăsesc...* N-am fost destul de

puternic. Halfhand mi-a poruncit: mergi cu ei, urmărește-i, nu trebuie să șovăi... Eu... Capul îi căzu, de parcă ar fi fost umplut cu lână udă.

Maester Aemon mirosi din nou rana lui Jon. Pe urmă puse cârpa însângerată înapoi în lighean și spuse.

— Donai, cuțitul fierbinte, te rog. Voi avea nevoie de tine să-l ții nemișcat.

N-o să țip, își spuse Jon când văzu lama strălucind ca para focului. Dar încălcă și acest jurământ. Donai Noye îl ținu apăsat, în timp ce Clydas conduse mâna maesterului. Jon nu se clinti, însă izbi cu pumnul în masă, iar și iar și iar. Durerea era atât de copleșitoare încât se simțea mic și slab și neajutorat înăuntrul ei, un prunc scâncind în întuneric. *Ygritte,* gândi el când simți duhoarea de carne arsă în nări și auzi propriul țipăt răsunându-i în urechi. *Ygritte, am fost nevoit.* Pentru o fracțiune de secundă, durerea începu să se stingă. Dar pe urmă fierul atinse carnea din nou și Jon leșină.

Când pleoapele i se deschiseră, era îmbrăcat în lână groasă și plutea. N-avea cum să se miște, dar asta n-avea nici o importanță. O vreme, visă că Ygritte era cu el, îl îngrijea cu mâini blânde. În cele din urmă, închise ochii și dormi.

A doua trezire nu mai fu atât de blândă. Camera era întunecată, dar sub pături durerea revenise, o pulsație în picior care răsucea un cuțit fierbinte la cea mai mică mișcare. Jon află asta pe pielea lui, când încercă să vadă dacă mai avea picior. Gâfâind, își înghiți un urlet și strânse din nou pumnul.

— Jon? O lumânare își făcu apariția și un chip bine-cunoscut îl privea de sus, cu urechile lui mari. N-ar trebui să te miști.

— Pyp? Jon întinse mâna și celălalt băiat îi apucă palma și i-o strânse. Te credeam plecat...

— ... cu Bătrâna Rodie? Nu, crede că sunt prea mic și necopt. Grenn e și el aici.

— Sunt și eu aici. Grenn se apropie pe cealaltă parte a patului. Am adormit.

Jon avea gâtlejul uscat.

— Apă, gâfâi el. Grenn îi aduse apă și i-o ridică la buze. Am văzut Pumnul, zise Jon, după o lungă înghițitură. Sângele și caii morți... Noye zicea că o duzină s-au întors... cine?

— Dywen s-a întors. Uriașul. Edd cel Trist, Donnel Hill cel Dulce, Ulmer, Lew Stângaciul, Garth Pană-Cenușie, încă patru sau cinci. Eu.

— Sam?

Grenn își feri privirea.

— L-a ucis pe unul dintre Ceilalți, Jon. Am văzut. L-a înjunghiat cu pumnalul acela din sticla dragonului pe care i l-ai făcut tu și am început să-i spunem Sam Ucigașul. Nu-i plăcea.

Sam Ucigașul. Jon nu-și putea imagina pe cineva mai puțin potrivit în rolul de luptător decât Sam Tarly.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— L-am părăsit. Grenn părea nefericit. L-am scuturat și am țipat la el, chiar l-am pălmuit peste față. Uriașul a încercat să-l ridice în picioare, dar a fost prea greu. Îți aduci aminte, în timpul antrenamentelor, cum se ghemuia la pământ și rămânea acolo, scâncind? La Fortăreața lui Craster nici măcar nu scâncea. Jungher și Ollo scotoceau zidurile în sus și-n jos, căutând de mâncare, Garth și Garth se luptau, unii siluiau nevestele lui Craster. Edd cel Trist s-a gândit că gașca lui Jungher îi va omorî pe toți cei loiali, ca să nu spună ce au făcut și erau doi contra unu. L-am lăsat pe Sam cu Bătrânul Urs. Nu se *clintea,* Jon.

Erai fratele lui, aproape că spuse. *Cum l-ai putut lăsa între sălbatici și criminali?*

— S-ar putea să fie încă în viață, adăugă Pyp. S-ar putea să ne surprindă pe toți și să apară mâine călare pe drum.

— Cu capul lui Mance Rayder, da. Jon își dădea seama că Grenn se străduia să pară vesel. Sam Ucigașul.

Jon încercă să se ridice din nou. Fu o greșeală, la fel ca prima dată. Țipă, înjurând.

— Grenn, du-te și trezește-l pe Maester Aemon, zise Pyp. Spune-i că Jon mai are nevoie de niște lapte de mac.

Da, gândi el.

— Nu, spuse el. Magnarul...

— Știm, îl întrerupse Pyp. Santinelele de la Zid au primit ordin să stea cu ochii spre sud, iar Donai Noye a trimis câțiva oameni pe Creasta Furtunii să vegheze drumul regelui. Maester Aemon a trimis păsări la Eastwatch și la Turnul Umbrei.

Maester Aemon se apropie de pat cu pași târșâiți, sprijinindu-se cu o mână de umărul lui Grenn.

— Jon, ia-o ușurel. E bine că te-ai trezit, dar trebuie să-ți acorzi timp să te vindeci. Am opărit rana cu vin fiert și am închis-o cu o cataplasmă de urzici, semințe de muștar și pâine mucegăită, dar dacă nu te odihnești...

— Nu pot. Jon se lupta cu durerea, încercând să se ridice. Mance va fi aici în curând... mii de oameni, uriași, mamuți... ați trimis vorbă la Winterfell? La rege? Sudoarea îi picura de pe frunte. Închise o clipă ochii.

Grenn îi aruncă lui Pyp o privire ciudată.

— Nu știe.

— Jon, zise Maester Aemon, o sumedenie de lucruri s-au petrecut câtă vreme ai lipsit, și puține dintre ele bune. Balon Greyjoy s-a încoronat din nou și și-a trimis corăbiile

împotriva Nordului. Regii se înmulțesc ca buruienile oriunde te întorci și am trimis apeluri către toți, dar nu vine nimeni. Au treburi mai presante pentru săbiile lor, iar noi suntem departe și uitați... Cât despre Winterfell... Jon, fii tare... Winterfellul nu mai există...

— Nu mai există? Jon se holbă la ochii albi ai lui Aemon și la chipul său zbârcit. Frații mei sunt la Winterfell. Bran și Rickon...

Maesterul îi atinse fruntea.

— Îmi pare rău, Jon. Frații tăi au murit la porunca lui Theon Greyjoy, după ce a luat în stăpânire Winterfellul în numele tatălui său. Când purtătorii de flamuri ai tatălui tău amenințau să-l recucerească, Greyjoy a dat foc castelului.

— Frații tăi au fost răzbunați, interveni Grenn. Fiul lui Bolton i-a ucis pe toți oamenii de fier și se zice că îl jupoaie pe Theon Greyjoy, bucată cu bucată, pentru ce a făcut.

— Îmi pare rău, Jon. Pyp îl strânse de umăr. Tuturor ne pare.

Lui Jon nu-i plăcuse niciodată Theon Greyjoy, dar fusese pupilul tatălui lor. Un nou spasm de durere îi smuci piciorul și următorul lucru pe care îl știu era că se afla din nou culcat pe spate.

— Trebuie să fie o greșeală, insistă el. La Coroana Reginei am văzut un lup străvechi, un lup *cenușiu... cenușiu... m-a recunoscut*. Dacă Bran era mort, oare era posibil ca o parte din el să continue să trăiască în lupul său, așa cum trăia Orell în trupul vulturului său?

— Bea asta.

Grenn îi duse cupa la buze. Jon bău. Mintea îi era încă plină de lupi și vulturi, de râsetele fraților săi. Fețele de deasupra lui începură să se

începătoșeze și să dispară. *Nu pot fi morți. Theon n-ar fi făcut una ca asta. Iar Winterfellul... granit cenușiu, stejar și fier, ciori învârtindu-se în jurul turnurilor, abur ridicându-se din iazurile fierbinți ale pădurii zeilor, regii de piatră așezați pe tronurile lor... cum se putea ca Winterfellul să dispară?*

Când trecu în lumea viselor, se pomeni iarăși acasă, bălăcindu-se în iazurile fierbinți, sub imensul copac alb al inimii care avea chipul tatălui său. Ygritte era cu el, râzându-i, lepădându-și veșmintele până când era goală ca un nou-născut, încercând să-l sărute, dar el nu putea, nu sub privirile tatălui său. Era sânge din sângele Winterfellului, un om al Rondului de Noapte. *Nu voi aduce pe lume un bastard,* îi spuse Ygrittei. *Nu voi face asta. Nu.* „Nimic nu știi, Jon Snow", șopti ea, cu pielea topindu-i-se în apa fierbinte, cu carnea desprinzându-i-se de pe oase, până când numai craniul și scheletul ei mai rămăseseră și iazul fierbea vâscos și roșu.

CATELYN

Auziră Furca Verde înainte s-o vadă, un murmur nesfârșit, ca mârâitul unei fiare uriașe. Râul era un torent în clocot, cu jumătate mai lat decât fusese anul trecut, când Robb își divizase aici oastea și jurase să ia o Frey de soție, dacă va fi lăsat să treacă. *Atunci avea nevoie de Lordul Walder și de podul său, iar acum are nevoie și mai mult.* Catelyn privea cu inima plină de îndoieli apele verzi, întunecate, în trecerea lor învolburată. *N-avem cum să traversăm cu pasul, nici să înotăm și ar putea să treacă o lună până când apele se vor retrage.*

Când se apropiară de Gemeni, Robb își puse coroana pe cap și îi chemă pe Catelyn și Edmure alături de el. Ser Raynald Westerling îi purta stindardul, lupul străvechi al Casei Stark pe un fundal alb ca gheața.

Turnurile porții se iviră prin ploaie ca niște fantasme, aparițiii gri, încețoșate, care se întrupau cu fiecare pas. Fortăreața Freyilor nu era formată dintr-un singur castel, ci din două; imagini în oglindă, din piatră udă, înălțându-se pe ambele maluri ale apei și unite de un imens pod arcuit. Din mijlocul podului se ridica Turnul Apei, cu râul curgând iute, de-a dreptul pe sub el. În maluri fuseseră tăiate canale, formând șanțuri care făceau din fiecare geamăn o insulă. Ploile transformaseră șanțurile în lacuri cu apă mică.

Dincolo de apele tumultuoase, Catelyn vedea mii de oameni care-și așezaseră tabăra în jurul castelului dinspre răsărit, cu flamurile atârnând

din vârful lăncilor, în faţa corturilor, ca tot atâtea pisici înecate. Din pricina ploii, era cu neputinţă să le deslușească însemnele și culorile. Cele mai multe erau cenușii, așa i se părea, dar sub un asemenea cer, lumea întreagă părea cenușie.

— Robb, aici trebuie să calci în vârful picioarelor, îșisfătui ea fiul. Lordul Walder are pielea subţire și limba ascuţită și unii dintre fiii săi vor fi semănând, fără doar și poate, cu tatăl lor. Nu trebuie să te lași provocat.

— Îi cunosc pe Frey, mamă. Știu cât i-am jignit și câtă *nevoie* am de ei. Voi fi dulce ca un septon.

Catelyn se foi stânjenită în șa.

— Dacă ni se servește ceva la sosire, sub nici un chip să nu refuzi. Ia ceea ce ţi se oferă, bea și mănâncă în văzul tuturor. Dacă nu ni se oferă nimic, cere pâine și brânză și o cupă cu vin.

— Sunt mai mult ud decât înfometat...

— Robb, *ascultă-mă*. După ce i-ai mâncat pâinea și sarea, ai drepturile oaspetelui și sub acoperișul lui vei fi sub protecţia legilor ospitalităţii.

Robb părea mai mult amuzat decât speriat.

— Am o oaste să mă apere, mamă. N-am nevoie să mă încred în pâine și sare. Dar dacă Lordului Walder îi face plăcere să-mi servească tocană de cioară înăbușită în viermi, voi mânca și voi mai cere o porţie.

Patru Frey porniră dinspre poarta vestică, înfășuraţi în mantii grele din lână groasă, gri. Catelyn îl recunoscu pe Ser Ryman, fiul răposatului Ser Stevron, care fusese întâiul născut al Lordului Walder. Cu tatăl său mort, Ryman era moștenitorul Gemenilor. Faţa pe care o zărea sub glugă era cărnoasă, mare și nătângă. Ceilalţi trei erau, pesemne, fiii lui,

strănepoții Lordului Walder.

Edmure îi confirmă supozițiile.

— Edwyn e cel mai mare. Cel slab, cu aer bățos. Bărbatul vânos, cu barbă, e Walder cel Negru, un individ periculos. Petyr e la margine, flăcăul cu fața nenorocită. Frații lui îi spun Petyr Bășicuță. E doar cu un an sau doi mai mare decât Robb, dar Lordul Walder l-a însurat la zece ani cu o femeie care avea de trei ori vârsta lui. Zei, sper că Roslin nu seamănă cu el.

Se opriră să-și lase oaspeții să se apropie. Flamura lui Robb atârna pleoștită, iar răpăitul monoton al ploii se îngemăna cu năvala apelor umflate ale Furcii Verzi care îi însoțea, în dreapta. Vântul Cenușiu țâșni în față, cu coada întinsă, privind cu ochii întredeschiși, de un auriu întunecat. Când ajunse la câțiva metri de grupul Freyilor, Catelyn îl auzi mârâind, un huruit înfundat, care se confunda cu iureșul râului. Robb îl privi speriat.

— Vânt Cenușiu, la mine. La *mine!*

În loc să-l asculte, lupul străvechi făcu un salt înainte, arătându-și colții.

Calul lui Ser Ryman se dădu în spate, cu un nechezat de spaimă, iar cel al lui Petyr Bășicuță se cabra, aruncându-l la pământ. Doar Walder cel Negru reuși să-și țină calul în frâu. Apucă mânerul sabiei.

— *Nu!* strigă Robb. Vânt Cenușiu, aici! *Aici!*

Catelyn se năpusti printre lupul străvechi și cai.

Când trecu prin fața Vântului Cenușiu, noroiul țâșni de sub copitele iepei sale. Lupul se întoarse și abia apoi păru să-l audă pe Robb strigându-l.

— Așa își răscumpără un Stark greșelile? urlă Walder cel Negru, cu sabia scoasă din teacă. Jalnic salut, aș zice, să-ți asmuți lupul împotriva

noastră.

Ser Ryman descălecase, să-l ajute pe Petyr Băşicuţă să se ridice în picioare. Flăcăul era înnoroiat, dar teafăr.

— Am venit să-mi prezint scuzele pentru jignirea pe care am adus-o Casei tale şi să-mi văd unchiul însurat. Robb săltă jos din şa. Petyr, ia calul meu. Al tău e hăt, departe.

Petyr se uită la tatăl său şi spuse:

— Pot călări cu oricare dintre fraţii mei.

Freyii nu schiţară nici un gest de reverenţă.

— Ai întârziat, declară Ser Ryman.

— Ploile ne-au întârziat, răspunse Robb. Am trimis un corb.

— Nu văd femeia.

Prin *femeia,* Ser Ryman voia să spună Jeyne Westerling, ştiau cu toţii. Lady Catelyn zâmbi, scuzându-se:

— Regina Jeyne a fost ostenită după atâta drum, ser. Fără îndoială vă va vizita când lucrurile se vor mai aşeza.

— Bunicul meu va fi nemulţumit.

Deşi Walder cel Negru vârâse sabia în teacă, tonul nu-i era mai prietenos.

— I-am povestit multe despre ea şi doreşte să o vadă cu ochii lui.

Edwyn îşi drese glasul:

— Avem camere pregătite pentru tine în Turnul Apei, Înălţimea Ta, îi spuse el lui Robb, cu o amabilitate rezervată. La fel pentru Lordul Tully şi Lady Stark. Lorzi tăi stegari sunt, de asemenea, bine-veniţi să doarmă sub acoperişul nostru şi să participe la ospăţul de nuntă.

— Şi oamenii mei? întrebă Robb.

— Nobilul meu bunic regretă că nu poate nici să hrănească, nici să găzduiască o oaste atât de numeroasă. Nu ne e uşor să le asigurăm cele necesare nici propriilor noştri oşteni. Cu toate

acestea, oamenii tăi nu vor fi neglijați. Dacă vor trece apa și își vor așeza tabăra lângă a noastră, vom aduce butoaie destule cu vin și bere ca să poată bea cu toții în sănătatea Lordului Edmure și a miresei sale. Am ridicat pe malul celălalt trei corturi mari de ospăț, să-i adăpostească de ploaie.

— Nobilul tău tată e cât se poate de generos. Oamenii mei îi vor fi recunoscători. Au străbătut cale lungă prin ploaie.

Edmure Tully se apropie călare.

— Când îmi voi cunoaște logodnica?

— Te așteaptă înăuntru, îl asigură Edwyn Frey. Sunt sigur că o vei ierta dacă-ți va părea sfioasă. A așteptat această zi cu nerăbdare, biata fată. Dar poate că ar trebui să continuăm această conversație la adăpost?

— Desigur. Ser Ryman încălecă din nou, ajutându-l pe Petyr Bășicuță să urce pe cal, în spatele lui. Fiți buni și urmați-mă, tatăl meu vă așteaptă. Întoarse calul înapoi către Gemeni.

Edmure se alinie lângă Catelyn.

— Întârziatul Lord Frey ar fi putut găsi de cuviință să ne întâmpine în persoană, se plânse el. Sunt seniorul lui și viitorul ginere, iar Robb e rege.

— Când vei avea tu nouăzeci și unu de ani, frățioare, să vezi ce dornic o să fii să călărești prin ploaie. Însă Catelyn se întreba dacă acesta era adevărul întreg. Lordul Walder se plimba, de obicei, într-o lectică acoperită, care l-ar fi ferit în mare parte de ploaie. *O lipsă de politețe deliberată?* Dacă era așa, putea fi prima dintr-un lung șir care abia începea.

Alte necazuri urmară la poartă. Vântul Cenușiu se proțăpi în mijlocul podului basculant, își scutură blana de apă și urlă către bariera-ghilotină. Robb fluieră nerăbdător.

— Vânt Cenușiu! Ce-i? Vânt Cenușiu, la mine!

Dar lupul străvechi nu făcu decât să-și arate colții. *Nu-i place locul ăsta,* gândi Catelyn. Robb fu nevoit să se lase pe vine și să-i vorbească blând, până când lupul se învoi să treacă pe sub bariera-ghilotină. Lothar Ologul și Walder Rivers se apropiaseră între timp.

— De sunetul apei se teme, zise Rivers. Animalele sălbatice știu să se ferească de râurile umflate. Să-l chem pe îngrijitorul nostru de câini?

— E lup străvechi, nu câine, precizează Robb, și e periculos pentru oamenii în care nu are încredere. Ser Raynald, rămâi cu el. N-o să-l duc în castelul Lordului Walder așa.

Abilă mișcare, gândi Catelyn. *Robb îi ține și pe cei din familia Westerling departe de ochii Lordului Walder.*

Guta și oasele fragile îl chinuiau pe bătrânul Walder Frey. Îl găsiră sprijinit în jilțul său, cu o pernă sub el și acoperit cu o mantie de hermină. Tronul lui era din stejar negru, cu spătarul sculptat în forma unor robuste turnuri gemene, unite printr-un pod arcuit, atât de masiv încât îmbrățișarea lui îl făcea pe bătrân să pară un copil grotesc. Înfățișarea Lordului Walder avea ceva de vultur sau mai degrabă de nevăstuică perfidă. Capul său pleșuv, pătat de bătrânețe, țâșnea dintre umerii sfrijiți, pe un gât lung și roz. Pielea lăsată îi atârna sub bărbia retrasă, avea ochii înlăcrimați și întunecoși, iar gura-i știrbă se mișca fără încetare, înghițind aerul gol, așa cum un prunc suge la pieptul mamei.

Cea de-a opta Lady Frey stătea lângă jilțul Lordului Walder. La picioarele lui se afla o versiune oarecum mai tânără a lui, un bărbat de cincizeci de ani, gârbovit, slab, ale cărui

veșminte scumpe din lână albastră și satin gri erau în mod ciudat accentuate de o coroană și un colan, împodobite cu mici clopoței de alamă. Asemănarea dintre ei era izbitoare, cu excepția ochilor. Ai Lordului Walder erau mici, încețoșați și bănuitori, ai celuilalt, mari, afabili și goi. Catelyn își aminti că una dintre odraslele Lordului Walder adusese pe lume un nătâng, cu mulți ani în urmă. În timpul vizitelor trecute, Lordul de Crossing avusese întotdeauna grijă să-l ascundă. *Întotdeauna a purtat o coroană de bufon sau e o batjocură la adresa lui Robb?* Era o întrebare pe care nu îndrăznea s-o pună.

Fii ai familiei Frey, fiice, copii, nepoți, soți, soții și servitori umpleau restul încăperii. Dar cel care vorbi fu bătrânul.

— Știu că mă veți ierta de nu voi îngenunchea. Picioarele nu mă mai ascultă ca odinioară, deși ce atârnă între ele mă slujește destul de bine, *eh*. Gura i se deschise într-un zâmbet știrb, în timp ce se uita la coroana lui Robb: Unii ar spune că e un rege sărac cel care poartă o coroană de bronz, Înălțimea Ta.

— Bronzul și fierul sunt mai trainice decât aurul și argintul, răspunse Robb. Vechii Regi ai Iernii purtau o asemenea coroană-sabie.

— Puțin le-a folosit când au venit dragonii. *Eh*. Acel *eh* părea să-i placă nătângului, care-și legăna capul într-o parte și în alta, zornăindu-și coroana și colanul. Sire, zise Lordul Walder, iartă-i lui Aegon al meu gălăgia. N-are minte nici cât un om al mlaștinilor și n-a mai întâlnit până acum un rege. E unul dintre fiii lui Stevron. Îi spunem Clopoțel.

— Ser Stevron a pomenit de el, lordul meu. Robb îi zâmbi nătângului. Îmi pare bine să te cunosc, Aegon. Tatăl tău a fost un om viteaz.

Clopoțel își sună clopoțeii. O dâră subțire de

salivă i se prelinse dintr-un colţ al gurii, când zâmbi.

— Nu-ţi răci gura regală de pomană. E ca și cum ai vorbi cu o oală de noapte. Lordul Walder își mută privirea către ceilalţi. Ei, bine, Lady Catelyn, văd că te-ai întors la noi. Și tânărul Ser Edmure, învingătorul de la Moara de Piatră. Lord Tully acum. Va trebui să nu uit asta. Ești cel de-al cincilea Lord Tully pe care-l cunosc. Le-am supraviețuit celorlalţi patru, *eh?* Mireasa ta e pe aici pe undeva. Bănuiesc că vrei s-o vezi.

— Aș vrea, lordul meu.

— Atunci, voia ţi se va împlini. Dar îmbrăcată. E o fată sfioasă și e fecioară. N-o vei vedea goală până după nuntă. Lordul Walder chicoti. *Eh.* Destul de curând, destul de curând. Își înălţă gâtul, privind împrejur: Benfrey, du-te și adu-o pe sora ta. Mișcă-te repede, Lordul Tully a bătut cale lungă de la Riverrun. Un tânăr cavaler îmbrăcat cu o tunică în carouri se înclină și plecă, iar bătrânul se întoarse la Robb: Și unde ţi-e soţia, Înălţimea Ta? Frumoasa Regină Jeyne. E din, Casa Westerling, de la Crag, după câte am auzit, *eh?*

— Am lăsat-o la Riverrun, lordul meu. Era prea obosită ca să mai călătorească, după cum i-am spus și lui Ser Ryman.

— Asta mă întristează nespus. Voiam s-o văd cu slabii mei ochi. Toţi voiam, *eh.* Nu-i așa, doamna mea?

Lady Frey, palidă și firavă, păru uimită că i se cerea să vorbească.

— D-da, stăpâne. Ne-am dorit cu toţii atât de mult să-i aducem omagiile noastre Reginei Jeyne. Trebuie să fie frumoasă.

— E foarte frumoasă, doamna mea. În glasul lui Robb era o neclintire de gheaţă, care îi

amintea Catelynei de tatăl lui.

Bătrânul fie n-o auzi, fie refuză să-i acorde vreo atenție.

— Mai frumoasă decât fata mea, *eh?* Cum altfel ar fi putut chipul și trupul ei să-l facă pe rege să-și uite promisiunile solemne?

Robb îndură reproșul cu demnitate.

— Cuvintele nu pot îndrepta asta, știu, dar am venit să-mi prezint scuzele pentru ofensa adusă Casei tale și să-ți cer iertare, lordul meu.

— Scuze, *eh?* Da, ai jurat. Îmi amintesc. Sunt bătrân, dar nu uit asemenea lucruri. Nu ca unii regi, se pare. Tinerii nu-și mai amintesc nimic când dau cu ochii de un chip drăgălaș și o pereche de sâni tari ca piatra, nu-i așa? La fel am fost și eu. Unii ar putea spune că încă sunt, *ehe-he*. Totuși, s-ar înșela, ca și tine. Dar acum ai venit să-ți repari greșeala. Însă fetele mele sunt cele pe care le-ai jignit. Poate că lor ar trebui să le ceri iertare, Înălțimea Ta. Fiicele mele fecioare. Ia uită-te puțin la ele. Când își mișcă degetul, un val de feminitate se depărta de zid, aliniindu-se în fața daisului. Clopoțel dădu și el să se ridice, cu clopoțeii zornăind vesel, dar Lady Frey îl înhăță de mânecă și îl trânti la loc. Lordul Walder făcu prezentările: Fiica mea Arwyn, spuse el despre o fată de paisprezece ani. Shirei, cea mai tânără fiică legitimă a mea. Ami și Marianne îmi sunt nepoate. Pe Ami am măritat-o cu Ser Pate, dar Muntele l-a ucis pe mocofan, așa că m-am ales cu ea înapoi. Aceea e Cersei, dar noi îi spunem Albinuța. Mama ei e din Orașul Albinelor. Și alte nepoate. Una e Walda, iar celelalte... ei, bine, au nume, oricare ar fi...

— Eu sunt Merry, nobile bunic, zise una dintre fete.

— Tu ești gălăgioasă, asta-i sigur. Lângă

Gălăgioasa e fiica mea, Tyta. Pe urmă o altă Walda, Alyx, Marissa... ești Marissa? Așa mă gândeam și eu. Nu e întotdeauna cheală. Maesterul a ras-o în cap, dar jură că în curând îi va crește părul înapoi. Gemenele sunt Serra și Sarra. Privi cu ochi mijiți în jos, către una dintre fetele mai mici. *Eh,* ești altă Walda?

Fata nu putea să aibă mai mult de patru ani.

— Eu sunt Walda lui Ser Aemon Rivers, nobile străbunic. Făcu o reverență.

— Tu de când ai început să vorbești? Nu că ar fi de așteptat să ai ceva înțelept de spus. Tatăl tău n-a avut niciodată. În plus, e bastard, *eh?* Pleacă. N-am vrut aici decât fete Frey. Pe Regele Nordului nu-l interesează marfa de duzină. Lordul Walder aruncă o privire către Robb, în timp ce Clopoțel își clătina capul, sunându-și clopoțeii. Iată-le, toate fecioare. Mă rog, și o văduvă, dar unora le place mai mult o femeie începută. Ai fi putut s-o ai pe oricare dintre ele.

— Ar fi fost o alegere imposibilă, lordul meu, zise Robb, curtenitor. Sunt toate încântătoare.

Lordul Walder pufni.

— Și unii mai spun că eu am ochii slabi. Unele or să se descurce binișor, bănuiesc. Altele... mă rog, n-are importanță. N-au fost destul de bune pentru Regele Nordului, *eh?* Iar acum, ce aveai de spus?

— Doamnele mele. Robb părea îngrozitor de stânjenit, dar știuse că momentul acesta trebuia să sosească și îl înfruntă fără să clipească. Toți oamenii trebuie să-și țină jurămintele, mai cu seamă regii. Am jurat să mă însor cu una dintre voi și mi-am încălcat jurământul. Nu e vina voastră. N-am făcut asta ca să vă jignesc, ci fiindcă iubeam o alta. Nici un cuvânt nu poate să îndrepte lucrurile, știu, dar am venit în fața voastră să vă cer iertare, ca Freyii de la Crossing

și Casa Stark de la Winterfell să poată fi din nou prieteni.

Fetele mai mici se foiau nerăbdătoare. Cele mai mari așteptau reacția Lordului Walder, pe tronul său negru de stejar. Clopoțel se legănă înainte și înapoi, cu clopoțeii sunându-i pe colan și pe coroană.

— Bine, zise Lordul de Crossing. A fost foarte bine, Înălțimea Ta. Nici un cuvânt nu poate îndrepta lucrurile, *eh?* Bine zis, bine zis. Sper că la ospățul de nuntă nu vei refuza să dansezi cu fetele mele. Ai bucura inima unui bătrân, *eh?* Își legănă capul zbârcit, rozaliu, în sus și-n jos, cam în același fel cum făcea nepotul său nătâng, deși Lordul Walder nu purta clopoței. Și iat-o, Lord Edmure. Fiica mea, Roslin, bobocul meu cel mai de preț, *eh.*

Ser Benfrey o conduse în sala tronului. Semănau destul de mult ca să fie frați buni. Judecând după vârsta lor, amândoi erau copii ai celei de-a șasea Lady Frey – o Rosby, parcă, își amintea Catelyn.

Roslin era scundă pentru vârsta ei, cu pielea atât de albă încât părea că tocmai de ridicase dintr-o baie de lapte. Avea un chip drăgălaș, cu o bărbie mică, un nas delicat și ochi mari, căprui. Un păr des, castaniu, îi cădea în valuri până la talia atât de subțire încât Edmure ar fi putut s-o cuprindă cu palmele. Din cauza corsajului de dantelă al rochiei sale bleu, sânii i se înfățișau mici, dar bine proporționați.

— Înălțimea Ta. Fata se așeză în genunchi. Lord Edmure, sper că nu sunt o dezamăgire pentru tine.

Departe de asta, gând Catelyn. Chipul fratelui său se luminase la vederea ei.

— Ești o încântare pentru mine, domnița mea, zise Edmure. Și vei fi mereu, nu mă

îndoiesc.

Roslin avea o mică strungăreaţă între dinţii din faţă, care o făcea zgârcită cu zâmbetele, dar despărţitura era aproape drăgălașă. *E chiar drăguță,* gândi Catelyn, *dar e atât de mică și se trage din ramura Rosby.* Cei din familia Rosby nu fuseseră niciodată robuști. Catelyn prefera de departe conformaţia altora dintre fetele din sală, fiice sau nepoate, nu era sigură. Ele aveau un aer de Crakehall, iar cea de-a treia soţie a Lordului Walder fusese din Casa aceea. *Șolduri largi, ca să poată purta copii, sâni mari, ca să-i alăpteze, brațe puternice, să-i țină. Cei din Casa Crakehall au fost întotdeauna bine legaţi și vânjoși.*

— Stăpânul meu e bun, îi zise Lady Roslin lui Edmure.

— Domnița mea e frumoasă. O luă de mână și o ridică în picioare. Dar de ce plângi?

— De bucurie, răspunse fata. Plâng de bucurie, stăpâne.

— *Ajunge!* izbucni Lordul Walder. Poţi să plângi și să șușotești după ce te măriţi, *eh.* Benfred, condu-o pe sora ta înapoi în camerele ei, trebuie să se pregătească pentru nuntă. Și pentru patul nupţial, *eh,* partea cea mai dulce. Pentru tot, pentru tot. Gura i se încleșta și i se descleștă. Vom avea muzică, o muzică nespus de dulce, și vin, *eh,* va curge vinul roșu și vom îndrepta unele greșeli. Dar acum sunteţi obosiţi. Și uzi, de-mi stropiţi toată podeaua. Vă așteaptă focurile și vinul fierbinte cu mirodenii, și băile, dacă vreţi. Lothar, condu-i pe oaspeţii noștri către apartamentele lor.

— Trebuie să-mi trec oamenii peste râu, stăpâne, zise Robb.

— N-o să se piardă, se plânse Lordul Walder. Au mai trecut apa, nu-i așa? Când aţi venit

dinspre nord, aţi vrut să treceţi, iar eu v-am lăsat și n-aţi spus bogdaproste, *eh?* Dar n-ai decât. Du-l pe fiecare de mână, dacă poftești, n-am eu treabă.

— *Stăpâne!* Catelyn aproape uitase. Niște mâncare ar fi cât se poate de bine-venită. Am străbătut cale lungă prin ploaie.

Gura lui Walder Frey se încleșta și se descleștă.

— Mâncare, *eh?* O bucată de pâine, niţică brânză, poate un cârnat.

— Niște vin să alunece pe gât, adăugă Robb. Și puţină sare.

— Pâine și sare. *Eh.* Desigur, desigur. Bătrânul bătu din palme și servitorii intrară, aducând carafe cu vin și tăvi cu pâine, brânză și unt. Lordul Walder luă el însuși o cupă de vin roșu, ridicând-o cu mâna-i pătată. Oaspeţii mei, spuse el. Onoraţii mei oaspeţi. Fiţi bine-veniţi sub acoperișul meu și la masa mea.

— Îţi mulţumim pentru ospitalitate, lordul meu, îi răspunse Robb. Edmure îl îngână, împreună cu Marelejon, Ser Marq Piper și ceilalţi. Băură din vinul lui și mâncară din pâinea și untul lui. Catelyn gustă vinul, ciuguli niște pâine și se simţi mult mai liniștită. *Acum vom fi în siguranță,* gândi ea.

Știind cât de meschin putea fi bătrânul, se așteptase ca odăile lor să fie sumbre și întunecate. Dar se părea că Freyii făcuseră pregătiri mai mult decât îndestulătoare. Camera nupţială era mare și somptuos mobilată, dominată de un pat mare de puf, cu piloni sculptaţi în forma unor turnuri de castel. Draperiile erau în culorile Casei Tully, roșu și albastru, un gest de curtoazie. Covoare parfumate acopereau dușumeaua de lemn, iar fereastra înaltă, cu obloane, dădea către sud.

Camera lui Catelyn era mai mică, dar elegant mobilată și confortabilă, cu un foc arzând în șemineu. Lothar Ologul îi asigură că Robb va avea o întreagă suită, așa cum i se cuvenea unui rege.

— Dacă doriți ceva, nu trebuie decât să-i spuneți unuia dintre străjerii mei.

Lothar se înclină și se retrase, șchiopătând din greu în timp ce-și croia drum în josul scărilor șerpuitoare.

— Ar trebui să ne punem propriii străjeri, îi spuse Catelyn fratelui ei.

Se gândea că s-ar odihni mai bine dacă ar avea oameni ai caselor Stark și Tully în fața ușilor. Întâlnirea cu Lordul Walder nu fusese atât de neplăcută pe cum se temuse, dar aștepta cu nerăbdare ca totul să se isprăvească. *Câteva zile încă și Robb va pleca la luptă, iar eu către o confortabilă captivitate la Seagard.* Lordul Jason avea să fie cât se poate de îndatoritor, nu se îndoia câtuși de puțin, dar perspectiva o deprima.

Auzea jos tropotul cailor, în timp ce coloana lungă de călăreți își croia drum peste pod, de la castel la castel. Pietrele uruiau sub roțile căruțelor încărcate. Catelyn se duse la fereastră și privi afară, la oastea lui Robb ce se ivea dinspre geamănul estic.

— Ploaia pare că se potolește.

— Acum, că suntem înăuntru. Edmure stătea în fața focului, lăsând căldura să-i inunde trupul. Ce părere ai despre Roslin?

Prea mică și fragilă. Va duce sarcinile greu. Dar fratele ei părea încântat de fată, așa că nu spuse decât:

— Dulce.

— Cred că m-a plăcut. De ce plângea?

— E o fecioară în ajunul nunții sale. Câteva

lacrimi sunt firești.

Lysa vărsase lacuri de lacrimi în dimineața nunții, dar reușise să aibă ochii uscați și să fie strălucitoare când Jon Arryn i-a așezat pe umeri mantia roșie cu albastru.

— E mai drăguță decât am îndrăznit să sper. Edmure ridică o mână înainte ca sora lui să apuce să vorbească. Știu că sunt lucruri mai importante, scutește-mă de predică, preoteaso. Dar, oricum... le-ai văzut pe unele dintre celelalte fete pe care le-a înșirat Frey? Pe cea cu ticul acela? Suferă de boala tremuratului? Și gemenele alea aveau mai multe cratere și erupții pe fețele lor decât Petyr Bășicuță. Când le-am văzut, am fost sigur că Roslin va fi cheală și chioară, cu mintea lui Clopoțel și firea lui Walder cel Negru. Dar pare pe cât de drăguță, pe atât de blândă. Edmure părea nedumerit. De ce nu m-a lăsat bătrâna șopârlă să aleg, dacă nu avea de gând să-mi vâre pe gât vreo hidoasă?

— Predilecția ta pentru chipurile drăgălașe e bine cunoscută, îi reaminti Catelyn. Probabil că Lordul Walder vrea într-adevăr să fii mulțumit de mireasa ta. *Sau, mai degrabă, n-a vrut să te împiedici de un furuncul și să-i dai toate planurile peste cap.* Ori poate că Roslin e preferata bătrânului. Lordul Riverrunului e o partidă mult mai bună decât pot spera majoritatea fiicelor sale.

— Adevărat. Dar fratele ei părea că se îndoiește încă. E posibil ca fata să fie stearpă?

— Lordul Walder vrea ca nepotul lui să moștenească Riverrunul. La ce i-ar folosi să-ți dea o nevastă stearpă?

— Ar scăpa de o fiică pe care n-ar lua-o nimeni altcineva.

— Asta nu i-ar fi de mare folos. Walder Frey e un om perfid, nu prost.

— Totuși... este posibil?

— Da, cedă Catelyn, cu jumătate de gură. Există boli pe care o fată le poate avea în copilărie, lăsând-o incapabilă să aibă copii. Dar nu avem nici un motiv să credem că Roslin a avut o asemenea boală. Își roti privirea prin cameră. Freyii ne-au primit mai bine decât mă așteptam, la drept vorbind.

Edmure râse.

— Câteva vorbe usturătoare și câteva priviri necuviincioase. Pentru el asta înseamnă curtoazie. Mă așteptam ca bătrâna șopârlă să urineze în vinul nostru și să ne facă să-i lăudăm soiul ales.

Gluma o tulbură pe Catelyn într-un mod ciudat.

— Te rog să mă scuzi acum, aș vrea să-mi schimb hainele astea ude.

— Cum dorești. Edmure căscă. Poate c-am să trag un pui de somn vreo oră.

Catelyn se retrase în camera ei. Cufărul cu haine pe care și-l adusese de la Riverrun fusese dus sus și așezat la picioarele patului. După ce se dezbrăcă și-și atârnă hainele ude lângă foc, îmbrăcă o rochie caldă de lână în culorile Tully, roșu și albastru, își spălă și-și pieptănă părul, îl lăsă să se usuce și apoi porni în căutarea Freyilor.

Tronul de stejar negru al Lordului Walder era gol când intră în sală, dar câțiva dintre fiii lui stăteau la un pahar, lângă foc. Lothar Ologul se ridică greoi, când o zări.

— Lady Catelyn, credeam că te odihnești. Cu ce-ți pot fi de folos?

— Aceștia sunt frații tăi? întrebă Catelyn.

— Frați, frați vitregi, cumnați și nepoți. Raymund și cu mine am avut aceeași mamă. Lordul Lucius Vypren e soțul surorii mele

vitrege, Lythene, iar Ser Damon e fiul lor. Pe fratele meu vitreg, Ser Hosteen, cred că-l cunoști. Iar aceștia sunt Ser Leslyn Haigh și fiii lui, Ser Harys și Ser Donnel.

— Îmi pare bine să vă cunosc. Ser Perwyn e prin preajmă? El m-a escortat la Capătul Furtunii și înapoi, când Robb m-a trimis să vorbesc cu Lordul Renly. Așteptam cu nerăbdare să-l reîntâlnesc.

— Perwyn e plecat, răspunse Lothar Ologul. Îi voi transmite complimentele tale. Știu că va regreta că nu te-a întâlnit.

— Se va întoarce la timp pentru nunta lui Roslin, nu-i așa?

— Așa spera, zise Lothar Ologul, dar cu ploile astea... Ai văzut cum curg râurile, doamna mea?

— Da, într-adevăr, îl aprobă Catelyn. Mă întreb dacă ai fi atât de bun să mă conduci la maesterul vostru.

— Nu te simți bine, doamna mea? întrebă Ser Hosteen, un bărbat vânjos, cu maxilarul puternic, pătrat.

— Probleme femeiești. Nimic care să te îngrijoreze, ser.

Lothar, curtenitor ca de obicei, o conduse afară din încăpere, apoi în sus, câteva trepte, și peste podul acoperit către o altă scară.

— Îl vei găsi pe Maester Brenett în turnulețul din vârf, doamna mea.

Catelyn se așteptase ca maesterul să fie tot un fiu al lui Walder Frey, însă după înfățișare, nu părea. Brenett era un bărbat masiv, gras, pleșuv, cu bărbie dublă și nu prea curat, judecând după găinațul de corb care îi păta mânecile veșmântului, însă părea destul de binevoitor. Când îi spuse despre grijile pe care și le făcea Edmure în privința fertilității lui

Roslin, maesterul râse înfundat.

— Nobilul tău frate n-are de ce să se teamă, Lady Catelyn. E mică, n-o să te contrazic, și îngustă în șolduri, dar mama ei a fost sănătoasă și Lady Bethany i-a dăruit Lordului Walder câte un copil în fiecare an.

— Câți au ajuns să iasă din scutece? îl întrebă ea fără ocolișuri.

— Cinci. Îi numără pe degetele-i dolofane ca niște cârnăciori. Ser Perwyn, Ser Benfrey, Maester Willamen, care și-a rostit jurămintele anul trecut și acum îl slujește pe Lordul Hunter din Vale. Olyvar, care i-a fost scutier fiului tău. Și Lady Roslin, mezina. Patru băieți și o fată. Lordul Edmure va avea la fii de nu va mai ști ce să facă.

— Sunt sigură că asta îi va plăcea. Așadar, fata era, pesemne, și fertilă, nu numai frumoasă la înfățișare. *Asta îl va liniști pe Edmure.* Lordul Walder nu-i lăsase fratelui ei nici un motiv să se plângă, după câte își putea da seama.

Catelyn nu se întoarse în camera ei după ce îl părăsi pe maester. Se duse în odaia lui Robb. Îi găsi pe Robin Flint și Ser Wendel Manderly cu el, împreună cu Marelejon și fiul acestuia, care continua să fie numit Miculjon, deși dădea semne că-l va întrece la înălțime pe tatăl său. Erau cu toții uzi. Un alt bărbat, încă și mai ud, stătea în fața focului, într-o mantie rozalie tivită cu blană albă.

— Lord Bolton, spuse ea.

— Lady Catelyn, răspunse el, cu glas sleit. E o plăcere să te văd din nou, chiar și în vremuri atât de dificile.

— Ești bun că spui asta. Catelyn simțea tristețe în odaie. Până și Marelejon părea posomorât și abătut. Se uită la fețele lor mohorâte și întrebă: Ce s-a întâmplat?

— Lannisteri la Trident, răspunse Ser Wendel, nefericit. Fratele meu e din nou capturat.

— Iar Lordul Bolton ne-a adus veşti noi de la Winterfell, adăugă Robb. Ser Rodrik nu e singurul bărbat destoinic care a murit. Cley Cerwin şi Leobald Tallhart au fost şi ei ucişi.

— Cley Cerwin era doar un copil, zise ea, întristată. E adevărat, aşadar? Au murit cu toţii şi Winterfellul a pierit?

Ochii palizi ai lui Bolton îi întâlniră pe ai ei.

— Oamenii de fier au pârjolit şi castelul, şi oraşul iernii. Fiul meu Ramsay i-a dus înapoi la Dreadfort pe unii dintre oamenii tăi.

— Bastardul tău a fost acuzat de fărădelegi cumplite, îi reaminti cu asprime Catelyn. Crimă, viol şi altele şi mai rele.

— Da, o aprobă Roose Bolton. Sângele lui e mânjit, asta nu poate fi negat. Dar e un bun luptător, pe cât de neînfricat, pe atât de iscusit. Când oamenii de fier i-au omorât pe Ser Rodrik şi Tallhart, şi curând după aceea pe Leobald, lui Ramsay i-a revenit sarcina să conducă bătălia şi a făcut-o. Jură că nu-şi va vârî sabia în teacă atâta vreme cât un singur Greyjoy mai rămâne în nord. Probabil că asemenea servicii ar putea răscumpăra, într-o oarecare măsură, fărădelegile pe care le-a comis, îndemnat de sângele lui de bastard. Ridică din umeri. Sau nu. Când se va sfârşi războiul, Înălţimea Sa trebuie să cumpănească şi să judece. Până atunci, sper să am un fiu de sânge nobil cu Lady Walda.

E un om rece, îşi dădu seama Catelyn, nu pentru prima oară.

— A pomenit Ramsay de Theon Greyjoy? vru să ştie Robb. A fost ucis şi el sau a fugit?

Roose Bolton scoase o bucată zdrenţuită de

piele din buzunarul de la centură.

— Fiul meu a trimis asta cu scrisoarea lui.

Ser Wendel își întoarse capul gras în altă parte. Robin Flint și Miculjon Umber schimbară o privire, iar Marelejon fornăi ca un taur.

— Aia e... piele? întrebă Robb.

— Pielea lui Theon Greyjoy, de pe degetul mic al mâinii sale stângi. Fiul meu e crud, recunosc. Și totuși... ce înseamnă nițică piele față de viețile celor doi prinților? Ai fost mama lor, doamna mea. Pot să-ți ofer acest... mic semn al răzbunării noastre.

O parte din ea voia să strângă la inimă oribilul trofeu, dar se strădui să reziste.

— Pune-o deoparte, te rog.

— Jupuirea lui Theon nu-mi va aduce frații înapoi, zise Robb. Îi vreau capul, nu pielea.

— E singurul fiu al lui Balon Greyjoy rămas în viață, zise Lordul Bolton cu glas domol, ca și cum ei ar fi uitat, iar acum e rege de drept al Insulelor de Fier. Un rege captiv prețuiește mult ca ostatic.

— Ostatic? Lady Catelyn se zbârli la auzul cuvântului. Se făcea adesea schimb de ostatici. Lord Bolton, sper că nu sugerezi să-l *eliberăm* pe cel care mi-a ucis fiii.

— Oricine dobândește Jilțul de Piatră îl va voi pe Theon mort, sublinie Bolton. Chiar și în lanțuri, are mai multe drepturi decât oricare dintre unchii săi. Păstrează-l, zic eu, și cere concesii de la oamenii de fier, în schimbul executării sale.

Robb cântări cele auzite, fără tragere de inimă, dar în cele din urmă clătină aprobator din cap.

— Da. Foarte bine. Țineți-l în viață, atunci. Deocamdată. Țineți-l la loc sigur, la Dreadfort,

până când recucerim Nordul.

Catelyn se întoarse din nou spre Roose Bolton.

— Ser Wendel a spus ceva despre Lannisteri pe Trident?

— A spus, doamna mea. Eu sunt de vină. Am întârziat prea mult până să părăsesc Harrenhalul. Aenys Frey a plecat cu multe zile înaintea mea și a traversat Tridentul la vadul rubiniu, deși nu fără dificultate. Dar când am ajuns noi, râul era un torent. N-am avut de ales decât să-mi trec oamenii cu bărci mici, din care aveam prea puține. Două treimi din oaste era pe malul nordic când Lannisterii i-au atacat pe cei ce încă așteptau să treacă. Oameni ai caselor Norrey, Locke și Burley în special, cu Ser Wylis Manderl cu ai săi cavaleri ai Portului Alb în ariergardă. Eu eram pe malul celălalt al Tridentului, fără să-i pot ajuta. Ser Wylis și-a adunat oamenii cum a putut, dar Gregor Clegane a atacat cu cavaleria grea și i-a împins în râu. Tot atâția s-au înecat câți au fost uciși de sabie. Și mai mulți au fugit, iar ceilalți au fost luați prizonieri.

Veștile despre Gregor Clegane erau întotdeauna proaste, cugetă Catelyn. Va trebui Robb să mărșăluiască din nou spre sud, să-l înfrunte? Sau venea Muntele încoace?

— Asta înseamnă că Clegane e dincoace de râu?

— Nu. Glasul lui Bolton era blând, dar ferm. Am lăsat șase sute de oameni la vad. Lăncieri de la râuri, din munți și de la Cuțitul Alb, o sută de arcași Hornwood, câțiva călăreți liberi și cavaleri rătăcitori și o oaste puternică de oameni ai caselor Stout și Cerwyn, ca întăriri. Ronnel Stout și Ser Kyle Condon au comanda. Ser Kyle a fost mâna dreaptă a răposatului Lord

Cerwyn, după cum sunt sigur că știi, doamna mea. Leii nu înoată mai bine decât lupii. Atât timp cât apele sunt umflate, Ser Gregor nu va trece.

— Ultimul lucru de care avem nevoie e Muntele în spatele nostru, când pornim pe drumul dintre mlaștini, zise Robb. Te-ai descurcat bine, lordul meu.

— Ești prea bun, Înălțimea Ta. Am suferit pierderi grele la Furca Verde, iar Glover și Tallhart și mai grele, la Duskendale.

— *Duskendale*. Cuvântul sună ca o înjurătură pe buzele lui Robb. Robert Glover va da socoteală pentru asta când îl voi întâlni, te asigur.

— O nebunie, fu de acord Lordul Bolton, dar Glover și-a pierdut cumpătul după ce a aflat că Deepwood Motte a căzut. Așa se întâmplă uneori, când ești cuprins de teamă și durere.

Duskendale era o poveste veche și răsuflată, pe Catelyn o îngrijorau bătăliile ce urmau de acum încolo.

— Câți oameni i-ai adus fiului meu? îl întrebă pe Roose Bolton fără ocolișuri.

Ochii lui stranii, spălăciți, o cercetară o clipă, înainte de a răspunde.

— Vreo cinci sute de călăreți și trei mii de pedestrași, doamna mea. Oameni de la Dreadfort, în cea mai mare parte, și unii de la Karhold. Acum, că loialitatea Casei Karstark e atât de nesigură, m-am gândit că ar fi cel mai bine să-i țin aproape. Regret că nu sunt mai mulți.

— Ar trebui să fie destui, zise Robb. Vei prelua comanda ariergărzii mele, Lord Bolton. Am de gând să pornesc spre Gât îndată ce unchiul meu se va însura. Mergem acasă.

ARYA

Iscoadele călare ajunseră la ei la o oră de Furca Verde, în timp ce carul se târa pe un drum noroios.

— Ține-ți capul plecat și gura închisă, o avertiză Câinele, când cei trei se avântară către ei – un cavaler și doi scutieri cu armuri ușoare, călare pe buiestrași iuți. Clegane plesni cu biciul animalele înhămate, o pereche de cai bătrâni care cunoscuseră și vremuri mai bune. Carul pârâia și trosnea, cu noroiul țâșnind din șanțurile adânci ale drumului, la fiecare mișcare a celor două roți imense de lemn. Străinul îi urma, legat de căruță.

Uriașul gonaci nărăvaș nu purta nici armură, nici hamuri, iar Câinele însuși era îmbrăcat în haine murdare din pânză aspră, verde, și o pelerină cenușie, cu o glugă care îi înghițea capul. Când își ținea ochii plecați, nu i se zărea fața, doar albul ochilor ce priveau iscoditor. Arăta ca un țăran zdrențăros. Un țăran *voinic,* totuși. Iar Arya știa că, pe sub veșmintele de pânză, purta piele fiartă și zale uleiate. Ea arăta ca un fiu de țăran, sau poate de porcar. Iar în spatele lor se aflau patru butoaie turtite cu carne sărată de porc și unul cu picioare de porc afumate.

Călăreții se despărțiră și le dădură ocol, să-i cerceteze înainte de a se apropia. Clegane opri carul, punându-se răbdător la dispoziția lor. Cavalerul purta suliță și sabie, în timp ce scutierii aveau arcuri lungi, însemnele de pe pieptarele lor erau versiuni mai mici ale

blazonului cusut pe cămașa stăpânului lor, o furcă neagră peste o diagonală aurie, pe fond ruginiu. Arya se gândise să-și dezvăluie identitatea în fața primelor iscoade care aveau să le iasă în cale, dar mereu își închipuise oameni cu mantii cenușii, cu lupul străvechi pe piept. Poate că ar fi riscat și dacă ar fi purtat uriașul Umberilor sau pumnul Gloverilor, dar nu știa cine era acest cavaler al furcii, nici pe cine slujea. Obiectul care semăna cel mai mult cu o furcă, pe care-l văzuse vreodată la Winterfell, era tridentul Lordului Manderly.

— Aveţi treabă la Gemeni? întrebă cavalerul.

— Carne sărată pentru ospăţul de nuntă, dacă ţi-e pe plac, ser. Câinele își mormăi răspunsul cu ochii plecaţi, cu fața ascunsă.

— Carnea sărată nu mi-e pe plac niciodată. Cavalerul furcii îi aruncă lui Clegane doar o privire fugitivă și nu-i acordă Aryei nici o atenție, dar se uită lung la Străin. Armăsarul nu era un cal de plug, asta era limpede dintr-o privire. Unul dintre scutieri fu cât pe ce să sfârșească în noroi când imensul gonaci negru dădu să-i muște calul.

— Cum te-ai ales cu animalul ăsta? întrebă cavalerul furcii.

— Doamna mi-a spus să-l aduc, ser, zise umil Clegane. E un dar de nuntă pentru tânărul Lord Tully.

— Care doamnă? Pe cine slujești?

— Bătrâna Lady Whent, ser.

— Crede că poate răscumpăra Harrenhalul cu un cal? Zei, există vreun nătărău mai mare decât un nătărău bătrân? Dar le făcu semn să treacă: Vedeţi-vă de drum, atunci.

— Da, stăpâne.

Câinele își pocni din nou biciul și bătrânii cai își reluară drumul istovitor. Roţile se

adânciseră în noroi în timpul popasului și trecu o vreme până când animalele reușiră să le urnească din loc. Până atunci, iscoadele călare erau deja plecate. Clegane le aruncă o ultimă privire și mârâi.

— Ser Donnel Haigh, spuse el. I-am luat mai mulți cai decât pot număra. Și armuri. O dată, era cât pe ce să-l omor într-un duel.

— Atunci, cum de nu te-a recunoscut? întrebă Arya.

— Cavalerii sunt niște tontălăi și ar fi fost sub demnitatea lui să se uite de două ori la un țărănoi netrebnic. Plesni caii cu biciul. Ține-ți ochii plecați, vorbește cuviincios și spune întruna ser, și cei mai mulți cavaleri nici nu te vor vedea. Îi interesează mai mult caii decât oamenii de rând. Poate că pe Străin l-ar fi recunoscut, dacă m-ar fi văzut vreodată călărindu-l.

Dar ți-ar fi recunoscut fața. Arya nu se îndoia de asta. Arsurile lui Sandor Clegane nu erau ușor de uitat, odată ce le vedeai. Nici nu-și putea ascunde cicatricile în spatele coifului, atât timp cât acesta avea forma unui cap de câine mârâitor.

De aceea aveau nevoie de car și de picioarele afumate de porc.

— N-am să mă las târât în lanțuri în fața fratelui tău, îi spusese Câinele, și nici n-aș vrea să-mi croiesc drum cu sabia printre oamenii lui, ca să ajung la el. Așa că jucăm un mic joc.

Un țăran întâlnit din întâmplare pe drumul regelui le oferise carul, caii, veșmintele și butoaiele, dar nu de bunăvoie. Câinele le luase cu vârful sabiei. Când țăranul l-a înjurat, numindu-l tâlhar, i-a răspuns:

— Nu fur, îmi fac provizii. Fii recunoscător că-ți poți păstra izmenele. Acum scoate-ți

cizmele. Sau ţi le scot eu, cu tot cu picioare. Tu alegi. Ţăranul era la fel de voinic ca Clegane, dar alesese să-și scoată cizmele și să-și păstreze picioarele.

Înserarea îi găsi tot înaintând cu greu către Furca Verde și castelele gemene ale Lordului Frey. *Aproape că am ajuns,* gândi Arya. Știa că ar trebui să fie emoționată, dar avea iarăși un nod în stomac. Poate că doar febra o chinuia, dar poate că nu. Noaptea trecută avusese un vis urât, un vis *înfricoșător.* Nu-și putea aminti ce visase, dar sentimentul o urmărise ziua întreagă. Nu făcuse decât să devină mai puternic. *Teama taie mai adânc decât o sabie.* Trebuia să fie puternică acum, așa cum îi spusese fratele ei. Între ea și mama ei nu se aflau decât o poartă de castel, un râu și o armată... dar era armata lui Robb, așadar nu era un pericol real. Sau era?

Roose Bolton era, însă, unul de-ai lor, Lordul Lipitorilor îi spuneau tâlharii. Asta o tulbura. Fugise de la Harrenhal ca să scape de Bolton și de Măștile Însângerate, și fusese nevoită să taie gâtul unuia dintre străjeri ca să evadeze. Oare știa că ea făcuse asta? Sau îi învinuia pe Gendry ori pe Plăcintă Fierbinte? Oare îi spusese mamei sale? Ce ar face dacă vedea-o? *Probabil nici nu m-ar recunoaște.* Semăna mai degrabă cu un șobolan înecat decât cu paharnicul unui lord. Un șobolan înecat *băiat.* Câinele îi ciopârţise șuvițe întregi de păr cu două zile în urmă. Era un frizer chiar mai prost decât Yoren și o lăsase pe jumătate cheală într-o parte. *Nici Robb nu mă va recunoaște, pun rămășag. Nici măcar mama.* Era doar o fetiţă când o văzuse ultima oară, în ziua când Lordul Eddard Stark părăsise Winterfellul.

Auziră muzica înainte de a vedea castelul,

răpăitul îndepărtat al tobelor, sunetul metalic al goarnelor, șuierul subțire al fluierelor dincolo de vuietul râului și de răpăitul ploii pe creștetele lor.

— Am pierdut cununia, zise Câinele, dar pare-se că ospățul nu s-a terminat. Voi scăpa de tine curând.

Nu, eu voi scăpa de tine, gândi Arya.

Drumul îi dusese până atunci spre nord-vest, dar acum cotea către vest, între o livadă de meri și un câmp de porumb culcat de ploaie la pământ. Trecură de ultimul dintre meri, ajungând în vârful unei movile, și castelul, râul și câmpurile li se înfățișară toate deodată. Erau mii de cai și mii de oameni, cei mai mulți învârtindu-se în jurul celor trei corturi imense care stăteau alături, cu fața la porțile castelului, ca niște palate mari de pânză. Robb își așezase tabăra departe de ziduri, pe un teren mai înalt, mai uscat, dar Furca Verde își ieșise din matcă și chiar își revendicase câteva corturi așezate la întâmplare.

Muzica de la castele se auzea mai tare aici. Sunetul tobelor și al goarnelor se rostogolea peste câmpuri. Dar muzicanții din castelul mai apropiat cântau alt cântec decât cei din castelul de pe celălalt mal, astfel că părea mai degrabă o bătălie, decât un cântec.

— Nu sunt prea buni, remarcă Arya.

Câinele scoase un sunet care ar fi putut fi un râset.

— Te asigur că există femei bătrâne și surde în Lannisport, care se plâng și ele de gălăgie. Am auzit că lui Walder Frey i-au slăbit ochii, dar n-a zis nimeni nimic despre afurisitele lui de urechi.

Arya se pomeni dorindu-și să fie ziuă. Cu soarele pe cer, în bătaia vântului, ar fi putut

vedea mai bine flamurile. S-ar fi uitat după lupul străvechi al Casei Stark, sau poate după securea de război a Cerwynilor sau pumnul Gloverilor. Dar în întunericul nopții, toate flamurile păreau gri.

Ploaia se domolise. Era acum o țârâială mocnită, aproape un abur, dar răpăiala lăsase flamurile ude ca niște cârpe de vase, îmbibate de apă, de nerecunoscut.

Un șir de care și căruțe fuseseră așezate de-a lungul perimetrului, formând o barieră de lemn împotriva oricărui atac. Acolo îi opriră străjerii. Felinarul pe care îl ducea comandantul lor revărsa destulă lumină ca Arya să poată vedea că mantia omului era roz, pătată cu lacrimi roșii. Oamenii din subordinea lui aveau cusut în dreptul inimii blazonul Lordului Lipitorilor, omul jupuit al Dreadfortului. Sandor Clegane le servi aceeași poveste pe care le-o spusese iscoadelor călare, dar sergentul lui Bolton era un obstacol mai greu de trecut decât Ser Donnel Haigh.

— Saramura de porc nu e o carne potrivită pentru ospățul de nuntă al unui lord, zise el disprețuitor.

— Am și picioare afumate, ser.

— Nu pentru ospăț, nici pomeneală. Ospățul e la jumătate. Iar eu sunt un om al Nordului, nu vreun papă-lapte de cavaler din sud.

— Mi s-a spus să-l caut pe administrator. Sau pe bucătar...

— Castelul e închis. Lorzii nu trebuie deranjați. Sergentul chibzui o clipă. Poți descărca lângă corturile de nuntă, acolo. Îi făcu semn cu o mână înmănușată în zale. Berea face foame, iar bătrânul Frey nu va simți lipsa câtorva picioare de porc. Oricum, n-are dinți

pentru așa ceva. Întreabă de Sedgekins, va ști ce are de făcut cu voi.

Urlă un ordin și oamenii săi împinseră una dintre căruțe, ca să le facă loc să treacă.

Biciul Câinelui îndemnă caii către cort. Nimeni nu părea să se sinchisească de ei. Trecură de-a valma printre pavilioanele viu colorate, cu pereții uzi luminați de lămpile și mangalurile dinăuntru, ca niște felinare fermecate. Roz și aurii și verzi străluceau, vărgate și pestrițe și în carouri, cu blazoane cu păsări și animale, șevroane și stele, roți și arme. Arya zări un cort galben cu șase ghinde: trei, două, una. *Lordul Smallwood,* știu ea, amintindu-și de îndepărtatul Castel al Ghindei și de doamna care îi spusese că e drăguță.

Dar la fiecare pavilion de mătase strălucitoare erau două duzini de postav sau pânză, opace și întunecate. Erau și corturi de cazarmă, mari cât să adăpostească patruzeci de pedestrași, dar și acelea păreau mici pe lângă cele trei corturi mari pentru ospăț. După toate aparențele, oamenii petreceau de ore în șir. Arya auzea toasturi strigate și cupe ciocnite, amestecate cu obișnuitele zgomote ale unei tabere, cu nechezatul cailor, lătratul câinilor și huruitul căruțelor în întuneric, râsete și înjurături, zăngănit de oțel și pârâit de lemn. Muzica răsuna tot mai tare, pe măsură ce se apropiau de castel, dar dincolo de ea era un sunet mai grav, mai întunecat: râul, apele umflate ale Furcii Verzi, răgind ca un leu în vizuina lui.

Arya se învârtea și se răsucea, încercând să vadă totul dintr-odată, sperând să zărească un blazon al lupului străvechi, un cort în alb și gri, un chip pe care-l cunoștea de la Winterfell. Nu vedea decât străini. Se holbă la un om care se

ușura în tufișuri, dar nu era Burtă-de-Bere. Văzu o fată pe jumătate dezbrăcată țâșnind veselă dintr-un cort, dar cortul era albastru-deschis, nu gri, cum crezuse la început, iar bărbatul care fugea după ea purta o pisică sălbatică pe jiletcă, nu un lup. Sub un copac, patru arcași întindeau corzi cerate prin crestăturile arcurilor, dar nu erau oamenii tatălui ei. Un maester le tăie calea, dar era prea tânăr și prea slab ca să fie Maester Luwin. Arya ridică privirea către Gemeni, cu ferestrele înalte ale turnurilor sclipind domol acolo unde erau aprinse lumini. Prin pâcla ploii, castelele aveau un aer fantomatic și misterios, ca niște arătări din poveștile bătrânei Nan, dar nu erau Winterfellul.

Lângă corturile de ospăț, îmbulzeala era mai mare. Clapele largi erau date la o parte și oamenii intrau și ieșeau, cu cornuri de băut și halbe în mâini, unii cu flori de câmp. Arya aruncă o privire înăuntru, în timp ce Câinele o conduse pe lângă primul dintre cele trei, și văzu sute de oameni îngrămădindu-se pe bănci și înghesuindu-se în jurul butoaielor cu mied, bere și vin. Nu era loc să te miști înăuntru, dar nici unul nu părea să se sinchisească. Cel puțin erau uscați și încălziți. Arya, înfrigurată și udă, îi invidia. Unii chiar cântau. Ploaia mărunță, cețoasă, răspândea aburi în preajma intrării, din pricina căldurii care se revărsa dinăuntru.

— În cinstea Lordului Edmure și a lui Lady Roslin, auzi un glas strigând.

Băură cu toții și cineva țipă:

— Pentru Tânărul Lup și Regina Jeyne.

Cine e Regina Jeyne? se întrebă Arya în treacăt. Singura regină pe care o cunoștea era Cersei.

În fața corturilor de ospăț fuseseră săpate

gropi pentru foc, adăpostite sub bolți de lemn împletit și piei care țineau ploaia la distanță, atât timp cât bătea drept în jos. Dar vântul sufla dinspre râu, astfel că ploaia măruntă intra oricum, destul cât să facă focurile să șuiere și să se zvârcolească. Mirosurile o făceau pe Arya să saliveze.

— N-ar trebui să ne oprim? îl întrebă pe Sandor Clegane. În corturi sunt oameni al Nordului. Îi cunoștea după bărbi, după fețe, după mantiile din piele de urs și de focă, după toasturile pe jumătate auzite și cântecele pe care le cântau. Oameni ai caselor Karstark și Umber și ai altor clanuri ale munților. Bag mâna-n foc că sunt pe aici și oameni ai Winterfellului.

Oamenii tatălui său, oamenii Tânărului Lup, lupii străvechi ai Casei Stark.

— Fratele tău trebuie să fie în castel, zise Clegane. Și mama ta. Vrei să-i vezi sau nu?

— Da, răspunse ea. Unde e Sedgekins? Sergentul le spusese să întrebe de Sedgekins.

— Sedgekins poate să-și bage un vătrai încins în fund. Clegane își scutură biciul, trimițându-l cu un șuier prin ploaia domoală, să muște din coapsa calului. Pe fratele tău îl vreau eu.

CATELYN

Tobele bubuiau, bubuiau, bubuiau, și tâmplele ei bubuiau odată cu ele. Fluierele se tânguiau și flautele cântau în triluri dinspre galeria muzicanților, din partea de jos a sălii, viorile scârțâiau, goarnele sunau, cimpoaiele țiuiau un ritm săltăreț, dar bubuitul tobelor le întrecea pe toate. Sunetul se lovea de grinzile tavanului, în timp ce, dedesubt, oaspeții mâncau, beau și strigau de-a valma. *Walder Frey trebuie să fie surd ca o piatră, dacă numește asta muzică.* Catelyn sorbea o cupă cu vin și-l privea pe Clopoțel țopăind în ritmul *Alysannei.* Cu asemenea muzicanți, cântecul ar fi putut foarte bine să fie și *Ursul și frumoasa fecioară.*

Afară, ploaia continua să cadă, dar înăuntru aerul era greu și fierbinte. Un foc trosnea în cămin, iar șiruri de torțe ardeau fumegând în suporturile de pe pereți. Dar cea mai mare parte a căldurii venea de la trupurile nuntașilor, atât de înghesuiți pe bănci, încât fiecare om care încerca să-și ridice cupa la gură își înghiontea vecinul în coaste.

Chiar și pe dais erau mai îngrămădiți decât i-ar fi plăcut lui Catelyn. Fusese așezată între Ser Ryman Frey și Roose Bolton și nările îi erau pline de mirosul amândurora. Ser Ryman bea ca și cum vinul din Westeros era pe sfârșite și îl transpira pe tot. Se îmbăiase în apă cu lămâie, după câte își dădea ea seama, dar nici o lămâie nu putea acoperi o sudoare atât de acră. Roose Bolton avea un miros mai dulceag, dar nu mai

plăcut. Prefera să bea vin cu mirodenii în locul celui obișnuit sau al miedului și mânca puțin.

Catelyn nu-l putea învinui pentru lipsa poftei de mâncare. Ospățul începuse cu supă de praz, urmată de o salată de fasole verde, ceapă și sfeclă, știucă înăbușită în lapte de migdale, munți de napi care se răciseră înainte de a ajunge pe masă, piftie de creier de vițel și o zeamă de carne ațoasă de vită. Era un meniu sărăcăcios pentru masa unui rege, iar creierul de vițel îi întorcea lui Catelyn stomacul pe dos. Cu toate acestea, Robb mânca fără să se plângă, iar fratele ei era prea absorbit de mireasa lui ca să se sinchisească.

N-ai bănui că Edmure s-a plâns de Roslin tot drumul de la Riverrun la Gemeni. Soțul și soția mâncau din aceeași farfurie, beau din aceeași cupă și schimbau săruturi caste printre sorbituri. Edmure refuza majoritatea felurilor de mâncare cu un gest al mâinii. Nu-l putea învinui. Își amintea foarte puțin despre mâncarea servită la propria ei nuntă. *Oare am gustat-o măcar? Sau mi-am petrecut tot timpul privind chipul lui Ned și întrebându-mă cine era?*

Zâmbetul bietei Roslin era neclintit, ca și cum cineva i l-ar fi cusut pe față. *Ei, bine, e fată măritată, dar căsătoria urmează abia de acum să se consume.* Robb ședea între Alyx Frey și Frumoasa Walda, două dintre cele mai nubile fete ale familiei Frey.

— La nuntă, sper că nu vei refuza un dans cu fiicele mele, îi spusese Walder Frey. Ai bucura inima unui om bătrân.

Inima lui putea fi foarte bucuroasă așadar, căci Robb își făcuse datoria ca un rege. Dansase cu fiecare dintre fete, cu mireasa lui Edmure și cu cea de-a opta Doamnă Frey, cu văduva Ami și

cu Grasa Walda, soția lui Roose Bolton, cu gemenele Serra și Sarra, cu fețele lor pline de coșuri, chiar și cu Shirei, mezina Lordului Walder, care trebuie să fi avut cel mult șase ani. Catelyn se întreba dacă Lordul de Crossing era satisfăcut sau va găsi pricină de supărare pentru toate celelalte fiice și nepoate care nu apucaseră să danseze cu regele.

— Surorile tale dansează foarte bine, îi spuse ea lui Ser Ryman Frey, încercând să fie amabilă.

— Sunt mătuși și verișoare. Ser Ryman luă o înghițitură de vin, cu sudoarea șiroindu-i de pe obraji în barbă.

Un bărbat morocănos și beţiv, gândi Catelyn. Poate că întârziatul Lord Frey era zgârcit când venea vorba să-și hrănească oaspeții, dar la băutură nu se scumpea. Berea, vinul și miedul curgeau în valuri, ca râul de afară. Marelejon era deja beat criță, Merrett, fiul Lordului Walder, bea cot la cot cu el, dar Ser Whalen Frey își pierduse cunoștința încercând să țină pasul cu ei. Catelyn ar fi preferat ca Lordul Umber să fie treaz, dar a-i spune Mareluijon să nu bea era ca și cum i-ai fi cerut să nu respire câteva ore.

Miculjon Umber și Robin Flint stăteau aproape de Robb, de o parte și de alta a Frumoasei Walda și a lui Alyx. Nici unul dintre ei nu bea cu Patrek Mallister și Dancey Mormont: erau străjerii fiului său în seara aceasta. O nuntă nu era o bătălie, dar existau întotdeauna pericole atunci când oamenii erau băuți, iar un rege nu trebuia să rămână niciodată nepăzit. Catelyn se bucura de asta și se bucura chiar mai mult de tecile care atârnau pe pereți. *Nimeni nu are nevoie de sabie ca să mănânce piftie din creier de viței.*

— Toată lumea credea că soțul meu o va

alege pe Frumoasa Walda, îi spuse Lady Walda Bolton lui Ser Wendel, strigând ca să acopere muzica.

Grasa Walda era un ghemotoc de fată, rotund și rozaliu, cu ochi albaștri, spălăciți, păr galben, moale, și un fund imens, dar glasul îi era un chițăit tremurat. Era greu să ți-o imaginezi la Dreadfort, cu fața ei rozalie și capa din blană de veveriță.

— Dar nobilul meu bunic i-a oferit lui Roose ca zestre greutatea miresei sale în argint, așa că Lordul Bolton m-a ales pe mine. Gușa fetei tremura când râdea. Cântăresc cu șase pietre mai mult decât Frumoasa Walda, dar atunci a fost prima oară când m-am bucurat. Acum sunt Doamna Bolton, iar verișoara mea e încă fecioară și în curând va împlini *nouăsprezece ani,* sărăcuța.

Catelyn observă că Lordul Dreadfortului nu acorda nici o atenție trăncănelii. Uneori gusta câte o bucățică de ici, o lingură de colo, rupând din pâine cu degete scurte și puternice, dar mâncarea îl lăsa rece. Bolton rostise un toast în cinstea nepoților Lordului Walder la începutul ospățului, amintind că Walder și Walder erau în grija fiului său bastard. După felul cum îl privise chiorâș bătrânul, trăgând aer pe gură, Catelyn înțelese că Lordul Frey auzise amenințarea nerostită.

A mai existat vreodată o nuntă mai puțin veselă? se întrebă Catelyn, amintindu-și de biata ei Sansa și de căsătoria ei cu Pezevenghiul. *Mamă, ai milă de ea. Are un suflet blând.* Căldura, fumul și gălăgia îi făceau rău. Muzicienii din galerie puteau fi ei mulți și zgomotoși, dar nu erau prea înzestrați. Catelyn mai luă o înghițitură de vin și îi îngădui unui paj să-i umple din nou cupa. *Câteva ore încă și*

partea cea mai grea se va sfârși. Mâine, pe vremea asta, Robb avea să fie plecat către o altă bătălie, de data aceasta cu oamenii de fier, la Moat Cailin. Ciudat cum o asemenea perspectivă era pentru Catelyn aproape o ușurare. *Își va câștiga bătălia. Câștigă toate bătăliile, și oamenii de fier nu au rege. În plus, Ned i-a fost un bun profesor.* Tobele bubuiau. Clopoțel țopăi încă o dată pe lângă ea, dar muzica era atât de puternică, încât abia îi auzi clopoțeii.

Peste toată hărmălaia, răsună dintr-odată mârâitul unor câini care se băteau pentru o bucată de carne. Se rostogoliră pe podea, năpustindu-se și mușcând, în hohotele de râs ale celor prezenți. Cineva aruncă peste ei o carafă de bere și câinii se despărțiră. Unul se apropie, șchiopătând, de dais. Gura știrbă a Lordului Walder se deschise într-un râs lătrător când câinii uzi leoarcă se scuturară, împroșcând cu bere și păr spre trei dintre nepoții săi.

La vederea câinilor, Catelyn simți din nou lipsa Vântului Cenușiu, dar lupul străvechi al lui Robb nu era nicăieri. Lordul Walder refuzase să-l lase înăuntru.

— Din câte am auzit, animalului tău sălbatic îi place carnea de om, *eh?* spusese bătrânul. Sfârtecă beregate, da. Nu-mi trebuie asemenea bestii la nunta lui Roslin, printre femei și copii, toți micuții mei nevinovați.

— Vântul Cenușiu nu e un pericol pentru ei, lordul meu, protestase Robb, atât timp cât sunt eu aici.

— Ai fost și la porțile mele, nu-i așa? Când lupul mi-a atacat nepoții pe care i-am trimis în întâmpinarea ta. Am auzit totul, să nu crezi că nu, *eh.*

— N-a păţit nimeni nimic...

— Nimic, zice regele? Nimic? Petyr a căzut de pe cal. *A căzut.* Mi-am pierdut o soţie în acelaşi fel, căzând. Gura i se încleşta şi i se descleştă. Sau a fost doar o stricată? Mama Bastardului Walder, da, acum îmi amintesc. A căzut de pe cal şi şi-a rupt gâtul. Ce ar fi făcut Înălţimea Ta dacă Petyr şi-ar fi rupt gâtul, *eh?* Mi-ar mai fi oferit încă o scuză în schimbul nepotului meu? Nu, nu, nu. Oi fi tu rege, nu zic ba, Regele Nordului, *eh,* dar sub acoperişul meu eu sunt stăpân. Ori lupul, ori nunta, sire. Nu le poţi avea pe amândouă.

Catelyn îşi dădea seama că fiul ei fusese furios, dar cedase cu toată curtoazia de care era în stare. *Dacă îi face plăcere Lordului Walder să-mi servească tocană de cioară înăbuşită cu viermi,* îi spusese, *voi mânca şi voi mai cere o strachină.* Şi aşa făcuse.

Marelejon o mai vârâse sub masă pe una dintre progeniturile Lordului Walder, Petyr Băşicuţă de data aceasta. *Băiatul e de trei ori mai mic, la ce se aştepta?* Lordul Umber se şterse la gură, se ridică în picioare şi începu să cânte.

— *A fost odat' un urs, un urs, UN URS! Negru, maro şi plin de păr!*

Glasul lui nu suna rău deloc, dar era îngroşat de băutură. Din nefericire, violoniştii, toboşarii şi flautiştii de la galerie cântau *Flori de primăvară,* care se potrivea cu versurile de la *Ursul şi frumoasa fecioară* ca o porţie de melci într-o strachină cu terci. Până şi bietul Clopoţel îşi acoperi urechile, la auzul cacofoniei.

Roose Bolton murmură câteva cuvinte, prea încet ca să fie auzite, şi porni în căutarea unei private. Sala era o hărmălaie de oaspeţi şi servitori care intrau şi ieşeau. Un al doilea

ospăţ, pentru cavaleri și lorzii de rang oarecum mai mărunt, îi ţinea isonul în celălalt castel. Lordul Walder își exilase fiii bastarzi și pe odraslele lor pe celălalt mal al râului, astfel că nordicii lui Robb începuseră să vorbească despre un „ospăţ al bastarzilor”. Unii dintre oaspeţi se furișau să vadă dacă bastarzii se distrau mai bine decât ei. Unii se aventurau, poate, până la tabere. Freyii le puseseră la dispoziţie căruţe întregi cu vin și mied, ca soldaţii de rând să poată bea în cinstea uniunii dintre Riverrun și Gemeni.

Robb se așeză pe locul gol al lui Bolton.

— Încă puţin și s-a isprăvit cu farsa asta, mamă, îi spuse el cu glas scăzut, în timp ce Marelejon cânta despre fecioara cu miere în păr. Walder cel Negru a fost blând ca un mielușel, o dată în viaţă. Iar unchiul Edmure pare mulţumit de mireasa lui. Ser Ryman?

Ser Ryman Frey clipi și spuse:

— Sire. Da?

— Sperasem să-l rog pe Olyvar să-mi fie scutier când pornim spre nord, zise Robb, dar nu-l văd aici. Să fie la celălalt ospăţ?

— Olyvar? Ser Ryman clătină din cap. Nu. Nu Olyvar. Plecat... plecat de la castel. Datoria.

— Înţeleg. Tonul lui Robb sugera contrariul. Când văzu că Ser Ryman nu-i mai spune nimic, regele se ridică din nou în picioare. Îmi acorzi un dans, mamă?

— Mulţumesc, dar nu. Era ultimul lucru de care avea nevoie, după cum îi bubuia capul. Fără îndoială, una dintre fiicele Lordului Walder ar fi încântată să-ţi fie parteneră.

— O, fără îndoială. Zâmbetul lui era resemnat.

Muzicanţii cântau *Lănci de fier,* în timp ce Marelejon intona *Feciorul plin de viaţă. „Cineva*

ar trebui să le facă cunoștință, armonia ar putea avea de câștigat". Catelyn se întoarse din nou către Ser Ryman.

— Am auzit că unul dintre verii tăi e cântăreţ.

— Alesander, fiul lui Symond. Alyx e sora lui. Ridică o cupă către locul unde fata dansa cu Robin Flint.

— Alesander va cânta pentru noi în noaptea asta?

Ser Ryman o privi chiorâș.

— El nu. E plecat. Își șterse sudoarea de pe frunte și se ridică, clătinându-se, în picioare. Scuzele mele, doamnă, scuzele mele. Catelyn îl privi împleticindu-se către ușă.

Edmure o săruta pe Roslin și îi strângea mâna. În altă parte, Ser Marq Piper și Ser Danwell Frey jucau un joc de băutură. Lothar Ologul îi spunea ceva amuzant lui Ser Hosteen, unul dintre cei mai tineri Frey jongla cu pumnalele pentru un grup de fete hlizite, iar Clopoţel stătea pe podea, lingându-și vinul de pe degete. Servitorii aduceau platouri imense de argint cu mormane de bucăţi suculente și rozalii de carne de miel, felul cel mai apetisant de mâncare pe care-l văzuseră toată seara. Iar Robb o conducea pe Dacey Mormont într-un dans.

Când purta rochie în loc de armură, fiica mai mare a Doamnei Maege era chiar drăguță, înaltă și mlădioasă, cu un zâmbet sfios care îi lumina fața prelungă. Era plăcut să vezi că era la fel de grațioasă pe ringul de dans ca în curtea de antrenament. Catelyn se întrebă dacă Lady Maege ajunsese la Gât. Își luase celelalte două fiice cu ea, însă Dacey, ca tovarășă de luptă a lui Robb, alesese să rămână alături de el. *Are darul lui Ned de a inspira loialitate.* Olyvar Frey îi

fusese și el devotat fiului ei. Nu spusese Robb că Olyvar voise să rămână cu el chiar și *după* ce se căsătorise cu Jeyne?

Așezat între turnurile de stejar negru, Lordul de Crossing bătea din palmele-i pătate. Zgomotul pe care îl făceau era atât de slab, încât nici măcar cei de pe dais nu-l auzeau, dar Ser Aenys și Ser Hosteen îl văzură și începură să-și lovească cupele de masă. Lothar Ologul li se alătură, apoi Marq Piper și Ser Danwell și Ser Raymund. Curând, jumătate dintre oaspeți bubuiau. În cele din urmă, până și ceata de muzicieni din galerie băgă de seamă. Fluierele, tobele și viorile tăcură pe rând.

— Înălțimea Ta, îi strigă Lordul Walder lui Robb, septonul și-a rostit rugăciunile, s-au spus câteva cuvinte și Lordul Edmure mi-a înveșmântat fiica iubită în mantia peștelui, dar cei doi nu sunt încă soț și soție. Sabia are nevoie de teacă, *eh,* iar cununia de un pat nupțial. Ce zici, sire? E timpul să-i conducem la culcare?

Vreo douăzeci dintre fiii și nepoții lui Walder Frey începură să-și lovească din nou cupele de masă, strigând:

— La culcare! La culcare! *La culcare cu ei!*

Roslin pălise. Catelyn se întreba dacă fata era înspăimântată de perspectiva de a-și pierde fecioria sau de ritualul însuși. Cu atâtea rude, nu avea cum să fie străină de acest obicei, dar era cu totul altfel când erai tu însuți în situația de a fi condus la pat. În noaptea nunții lui Catelyn, Jory Cassel îi sfâșiase rochia în graba de a o vedea dezbrăcată, iar Desmond Grel, beat, se scuzase întruna pentru orice glumă deocheată, doar pentru a face o alta. Când Lordul Dustin o văzuse goală, îi spusese lui Ned că sânii ei erau îndeajuns să-l facă să-și dorească să nu fi fost niciodată înțărcat. *Bietul*

de el, gândi Catelyn. Plecase spre sud cu Ned și nu se mai întorsese. Catelyn se întreba câți dintre bărbații prezenți în seara aceasta aveau să fie morți înainte ca anul să se sfârșească. *Prea mulți, mă tem.*

Robb ridică o mână.

— Dacă socoți că a sosit momentul, Lord Walder, haideți să-i ducem la culcare, negreșit.

Un urlet de aprobare îi întâmpină verdictul. Sus, în galerie, muzicanții își luară din nou fluierele și goarnele și viorile și începură să cânte *Regina și-a scos sandaua, regele și-a scos coroana.* Clopoțel începu să țopăie de pe un picior pe altul, cu coroana zornăind.

— Am auzit că bărbații Tully au păstrăvi între picioare în loc de cocoșei, strigă Alyx Frey, cât o ținea gura. E nevoie de o râmă să-i facă să se ridice?

La care Marq Piper dădu replica:

— Am auzit că femeile Frey au două porți în loc de una.

Iar Alyx zise:

— Da, dar amândouă sunt zăvorâte pentru mititei ca tine.

Urmă un hohot de râs, până când Patrek Mallister se cocoță pe o masă, ca să propună un toast pentru peștele cu un singur ochi al lui Edmure.

— Și ce mai știucă vânjoasă are! decretă el.

— Nu, bag mâna-n foc că e plevușcă, strigă Grasa Walda de lângă Catelyn.

Apoi se porni din nou strigătul general:

— *La culcare! La culcare!*

Oaspeții se învălmășeau pe dais, în frunte cu cel mai beat, ca întotdeauna. Bărbații și băieții o înconjurară pe Roslin și o ridicară în aer, în timp ce fetele și mamele din sală îl ridicară pe Edmure în picioare și începură să-l tragă de

haine. Edmure râdea și le răspundea cu glume deocheate, dar muzica era prea zgomotoasă ca sora lui să-l audă. Dar pe Marelejon îl auzi:

— Dă-mi mie o mireasă ca asta, urlă el, croindu-și drum cu coatele printre ceilalți bărbați și săltând-o pe Roslin pe un umăr. Uită-te la micuța asta. N-are pic de carne pe ea.

Lui Catelyn îi era milă de fată. Majoritatea mireselor încercau să întoarcă gluma sau cel puțin să se prefacă amuzate, dar Roslin era încremenită de spaimă, agățându-se de Marelejon de parcă s-ar fi temut să n-o scape. *Și plânge,* își dădu seama Catelyn, în timp ce-l privea pe Ser Marq Piper scoțând unul dintre pantofii miresei. *Sper că Edmure va fi blând cu biata făptură.* O muzică săltăreață, deocheată, continua să se reverse dinspre galerie. Acum regina zilei își scotea rochia, iar regele tunica.

Știa că se putea alătura mulțimii de femei din jurul fratelui ei, dar n-ar fi făcut decât să le strice distracția. Ultimul lucru de care avea poftă acum era obscenitatea. Edmure avea să-i ierte absența, nu se îndoia de asta. Era mai amuzant să fii dezbrăcat și dus în pat de o gloată de femei vesele, pline de viață, decât de o soră ursuză și îndurerată.

În timp ce bărbatul și fecioara erau scoși din sală, cu o trenă de veșminte în urma lor, Catelyn văzu că nici Robb nu plecase. Walder Frey era destul de irascibil ca să vadă în asta o insultă la adresa fiicei sale. *Ar trebui să se alăture ritualului, dar se cuvine oare să-i spun asta?* Catelyn se crispă, până când observă că mai rămăseseră și alții. Petyr Bășicuță și Ser Whalen Frey continuau să doarmă cu capetele pe masă. Merrett Frey își mai turnă o cupă cu vin, în timp ce Clopoțel umbla de colo-colo ciugulind din farfuriile celor plecați. Ser Wendel

Manderly ataca pătimaș un copan de miel. Și, desigur, Lordul Walder era mult prea vlăguit ca să-și părăsească jilțul fără ajutor. *Dar se așteaptă ca Robb să meargă.* Aproape că îl auzea pe bătrân întrebând de ce Înălțimea Sa nu voia să-i vadă fiica dezbrăcată. Tobele bubuiau din nou, bubuiau, bubuiau și iarăși bubuiau.

Dacey Mormont, care părea singura femeie rămasă în sală, în afară de Catelyn, se apropie de Edwyn Frey și îl atinse ușor pe braț, șoptindu-i ceva la ureche. Edwyn se smuci cu o violență nepotrivită.

— Nu, spuse el, mult prea tare. M-am săturat de dans deocamdată.

Dacey păli și se îndepărtă. Catelyn se ridică încet în picioare. *Ce-a fost asta?* Îndoiala îi strânse inima, acolo unde, cu o clipă înainte, fusese doar oboseală. *Nu e nimic,* încercă să-și spună, *vezi pitici în stiva de lemne, ai ajuns o femeie nebună, bolnavă de durere și de frică.* Dar ceva se zărise probabil pe chipul ei. Chiar și Ser Wendel Manderly observă.

— Îți lipsește ceva? întrebă el, cu copanul de miel în mână.

Catelyn nu-i răspunse. În schimb, se duse după Edwyn Frey. Cântăreții din galerie îi aduseseră, în sfârșit, pe mire și pe mireasă în veșmintele în care veniseră pe lume. Fără o clipă de răgaz, începură să cânte un cântec diferit. Nimeni nu fredona cuvintele, dar Catelyn recunoscu *Ploile din Castamere.* Edwyn se grăbea către ușă. Ea mergea și mai repede, condusă de muzică. Șase pași mari și îl ajunse din urmă. *Și cine ești, de vrei a mă-nclina? făcu semețul lord, plin de mirare.* Îl înhăță pe Edwyn de braț, îl întoarse și simți o răceală în tot trupul când atinse zalele de fier de sub mâneca

lui de mătase.

Catelyn îl plesni atât de tare încât îi sparse buza. *Olyvar,* gândi ea, și *Perwyn, Alesander, toți absenți. Și Roslin plângea...*

Edwyn Frey o îmbrânci. Muzica îneca toate sunetele, lovindu-se, cu ecou, de ziduri, de parcă pietrele însele ar fi cântat. Robb îi aruncă lui Edwyn o privire furioasă și îi ținu calea... și se clătină, dintr-odată, când o săgeată îi răsări sub umăr. Dacă a țipat atunci, sunetul a fost înghițit de goarne și viori. Catelyn zări o a doua săgeată străpungând piciorul lui Robb și îl văzu căzând. Sus, în galerie, jumătate dintre muzicanți aveau arbalete în mâini în loc de tobe și lăute. Alergă către fiul ei, până când simți o împunsătură în șale și podeaua tare de piatră se ridică, izbind-o.

— *Robb!* țipă ea. Îl văzu pe Miculjon Umber doborând tăblia unei mese de lemn de pe picioare. Săgețile loveau lemnul cu zgomot surd, una două trei, în timp ce Miculjon trântea masa peste regele său. Robin Flint era înconjurat de Frey, cu pumnalele ridicându-se și căzând. Ser Wendel Manderly se ridică cu greu în picioare, cu copanul de miel în mână. O săgeată îi pătrunse în gura deschisă și îi ieși prin ceafă. Ser Wendel se prăbuși cu fața în jos, doborând masa și azvârlind cupele, carafele, străchinile, farfuriile, napii, sfecla, cu vinul săltând, împrăștiindu-se pe podea.

Spatele lui Catelyn era în flăcări. *Trebuie să ajung la el.* Miculjon îl ciomăgea pe Ser Ryman Frey peste față cu un picior de miel. Dar când întinse mâna după sabie, o săgeată îl doborî în genunchi. *Cu blană roșie sau aurie, un leu gheare tot are.* Îl văzu pe Lucas Blackwood spintecat de Ser Hosteen Frey. Unul dintre Vance era lovit pe la spate de Walder cel Negru,

în timp ce se lupta cu Ser Harys Haigh. *Iar ale mele-s lungi, se știe, ca ale tale, lordul meu.* Săgeţile îi doborâră pe Donnel Locke, Owen Norrey și încă o duzină. Tânărul Ser Benfrey o înhăţase pe Dacey Mormont de braţ, dar Catelyn o văzu înșfăcând cu cealaltă mână o carafă cu vin, izbindu-l direct în faţă și alergând spre ușă. Se dădu în lături înainte să ajungă la ea. Ser Ryman Frey năvăli în sală, înveșmântat în oţel din cap până-n picioare. O duzină de oșteni Frey se îmbulziră în prag, în spatele lui. Erau înarmaţi cu baltage grele.

— *Îndurare!* strigă Catelyn, dar goarnele și tobele și zăngănitul de oţel îi înăbușiră ruga. Ser Ryman îngropa capul toporului său în pântecele lui Dacey. Oamenii se revărsau deja înăuntru și pe celelalte uși, oameni înveșmântaţi în mantii lăţoase de blană, cu arme în mâini. *Oameni ai Nordului!* Îi luă drept salvatori preţ de o secundă, până când unul dintre ei izbi capul Miculuijon cu două lovituri nemiloase de topor. Speranţa se stinse ca o lumânare în vânt.

În mijlocul măcelului, Lordul de Crossing stătea pe tronul lui sculptat de stejar, privind cu lăcomie.

Pe jos, la câţiva metri, se afla un pumnal. Poate că alunecase acolo când Miculjon doborâse masa de pe picioare sau poate căzuse din mâna unui muribund. Catelyn se târî către el. Mâinile și picioarele îi erau de plumb și în gură simţea gustul sângelui. *Îl voi ucide pe Walder Frey,* își spuse. Clopoţel era mai aproape de cuţit, ascuns sub o masă, dar nu făcu decât să se dea înapoi când Catelyn înhăţă arma. *Îl voi ucide pe bătrân, cel puţin atâta pot să fac.*

Apoi tăblia mesei pe care Miculjon o azvârlise peste Robb se mișcă și fiul ei se căzni

să se ridice în picioare. Avea o săgeată mai jos de umăr, una în picior și o a treia în piept. Lordul Walder ridică o mână și instrumentele tăcură, toate în afară de tobă. Catelyn auzea zgomot îndepărtat de luptă și, mai aproape, urletul sălbatic al unui lup. *Vânt Cenușiu,* își aminti ea, prea târziu.

— *Eh,* croncăni Lordul Walder. Regele Nordului se ridică. Se pare că ți-am omorât câțiva oameni, Înălțimea Ta. O, dar o să-ți cer scuze, asta-i va învia pe toți, *eh?*

Catelyn înhăță un smoc din părul lung și cenușiu al lui Clopoțel, târându-l afară din ascunzătoare.

— Lord Walder! strigă ea. *LORD WALDER! Toba* bătea rar și sonor, *bum, bum, bum.* Ajunge! *Ajunge,* am spus. Ai răscumpărat trădarea cu trădare, pune-i capăt. Când își apăsă pumnalul pe gâtul lui Clopoțel, amintirea camerei de boală a lui Bran îi reveni în minte, cu atingerea oțelului pe propriul ei gât. Toba suna *bum, dum, bum, dum, dum, dum.* Te rog, zise ea. E fiul meu. Întâiul meu născut și jur că vom uita asta... vom uita tot ce-ai făcut aici. Ți-o jur pe zeii vechi și noi... nu ne vom răzbuna... Lordul Walder o privea neîncrezător.

— Numai un nebun ar crede asemenea baliverne. Mă iei drept nebun, doamna mea?

— Te iau drept tată. Ține-mă ostatică. Pe Edmure la fel, dacă nu l-ai omorât. Dar lasă-l pe Robb să plece.

— Nu. Glasul lui Robb era o șoaptă. Mamă, nu...

— Ba da. Robb, ridică-te. Ridică-te și ieși, te rog, *te rog.* Salvează-te... dacă nu pentru mine, pentru Jeyne.

— Jeyne? Robb se agăță de marginea mesei și se căzni să se ridice în picioare. Mamă, spuse

el. Vântul Cenușiu...

— Du-te la el. Acum. Robb, *ieși de aici.*

Lordul Walder mârâi.

— Și de ce l-aș lăsa să facă asta?

Catelyn apăsă lama cuțitului mai adânc în gâtul lui Clopoțel. Nătângul își rostogoli ochii către ea, într-o implorare mută. O duhoare îngrozitoare îi năvăli în nări, dar Catelyn nu îi acordă atenție mai mult decât bubuitului neiertător, neîncetat, al tobei, *bum, dum, bum, dum, bum, dum.* Ser Ryman și Walder cel Negru o încolțeau pe la spate, dar nu-i păsa. Puteau să-i facă ce voiau: s-o întemnițeze, s-o siluiască, s-o omoare, nu avea nici o importanță. Trăise prea mult și Ned o aștepta. Pentru Robb se temea ea.

— Pe onoarea mea de Tully, îi spuse Lordului Walder, pe onoarea mea de Stark, dau viața băiatului pentru a lui Robb. Fiu pentru fiu. Mâna îi tremura atât de tare, încât făcea să răsune clopoțeii lui Clopoțel.

Bum, răsuna toba, *bum, dum, dum, dum.* Buzele bătrânului se strânseră și se descleștară. Cuțitul tremura în mâna lui Catelyn, alunecos de sudoare.

— Fiu pentru fiu, *eh,* repetă el. Dar acela mi-e nepot... însă nu mi-a fost niciodată de prea mare folos.

Un bărbat în armură întunecată și mantie trandafirie, pătată de sânge, se apropie de Robb.

— Jaime Lannister îți trimite salutări. Își înfipse sabia lungă în inima lui Robb și o răsuci.

Fiul ei își încălcase cuvântul, dar Catelyn și-l ținu pe al ei. Trase cu putere de părul lui Aegon și îi tăie gâtul, până când lama atinse osul. Sângele îi țâșni fierbinte pe degete. Clopoțeii sunau, sunau, sunau și toba bătea *bum, dum, bum.*

Într-un sfârșit, cineva îi luă cuțitul. Lacrimile o ardeau ca oțetul, șiroindu-i pe obraji. Zece corbi sălbatici îi răzuiau fața cu gheare ascuțite, sfâșiindu-i bucăți de carne, săpând brazde adânci care se înroșeau de sânge. Îi simțea gustul pe buze.

Doare atât de tare, gândi ea. *Copiii noștri, Ned, toți dragii noștri copii. Rickon, Bran, Arya, Sansa, Robb... Robb... te rog, Ned, te rog, fă să înceteze, fă să înceteze durerea...* Lacrimile albe și cele roșii se împreunară în vreme ce fața ei era sfârtecată și zdrențuită, fața pe care o iubise Ned. Catelyn Stark ridică mâinile și privi sângele prelingându-i-se pe degetele lungi, peste încheieturi, sub mânecile rochiei. Viermi roșii, leneși, i se târau pe brațe și pe sub veșminte. *Mă gâdilă.* Asta o făcu să râdă, până la țipăt.

— Nebună, zise cineva. Și-a pierdut mințile.

Iar un altul spuse:

— Pune-i capăt.

Și o mână o înhață de păr, întocmai cum făcuse ea cu Clopoțel, iar Catelyn gândi: *Nu, te rog. Nu-mi tăia părul. Lui Ned îi place părul meu.* Apoi lama îi ajunse la gât și mușcătura ei era roșie și rece.

ARYA

Corturile pentru ospăț erau acum în urma lor. Pleoscăiseră prin noroiul ud și iarba călcată în picioare, ieșind din lumină și întorcându-se în întuneric. Arya vedea torțele mișcându-se pe ziduri, cu flăcările dansând, unduite de vânt. Lumina sclipea mohorâtă pe zalele și coifurile ude. Alte torțe se deplasau pe podul întunecat de piatră care unea Gemenii, o întreagă coloană ce se desfășura de pe malul vestic până la cel estic.

— Castelul nu e închis, zise Arya dintr-odată. Sergentul spusese că va fi, dar se înșelase. Bariera-ghilotină se ridica sub ochii ei și podul basculant fusese deja coborât peste canalul umflat de ape. Se temuse că străjerii Lordului Frey vor refuza să-i lase să intre. Pentru o clipă, își mușcă buza, neîndrăznind să zâmbească.

Câinele dădu pinteni calului, atât de neașteptat, încât Arya aproape căzu din car.

— Șapte iaduri blestemate, îl auzi înjurând, în timp ce roata din stânga începu să se afunde în noroiul moale. Carul se înclină încet. Dă-te *jos!* răcni Clegane, izbindu-și podul palmei în umărul ei, ca s-o împingă într-o parte. Arya aterizâ ușor, așa cum o învățase Syrio, și săltă dintr-odată în picioare, cu fața plină de noroi.

— *De ce ai făcut asta?* țipă ea.

Câinele sărise și el. Smulse bancheta din partea din față a carului și înhăță centura sabiei pe care o ascunsese dedesubt.

Abia atunci auzi Arya călăreții năvălind pe

porți, într-un râu de oțel și foc, cu tropotul de tunet al cailor trecând podul, aproape înăbușit de bubuitul tobelor din castel. Oameni și cai purtau armuri și fiecare al zecelea ducea o torță. Ceilalți aveau topoare, baltage cu capete ascuțite și lame grele care sfârtecau oasele și zdrobeau armurile.

Undeva, departe, auzi un lup urlând. Nu era un sunet foarte puternic, pe lângă zgomotul taberei, pe lângă muzica și vuietul amenințător al râului învolburat, dar Arya îl deslușI. Numai că poate nu cu urechile îl auzise. Sunetul îi înfiora trupul, ca un pumnal, ascuțit de furie și suferință. Alți și alți călăreți ieșeau din castel, o coloană groasă, fără sfârșit, cavaleri, scutieri și călăreți liberi, torțe și baltage. Și din spatele lor se auzea hărmălaie.

Când Arya privi împrejur, văzu că erau doar două corturi imense de ospăț, unde mai înainte fuseseră trei. Cel din mijloc se prăbușise. Preț de o clipă, nu înțelese ce vedea. Apoi zări flăcările ridicându-se din cortul căzut, iar acum și celelalte două se prăvăleau, cu pânza uleiată, grea, coborând peste oamenii de dedesubt. Un stol de săgeți de foc licări ca fulgerul prin aer. Cel de-al doilea cort luă foc, pe urmă al treilea. Țipetele deveniseră atât de puternice, încât Arya deslușea cuvintele peste muzică. Siluete întunecate se mișcau prin fața flăcărilor, cu oțelul armurilor strălucind portocaliu din depărtare.

O bătălie, înțelese Arya. *E o bătălie. Și călăreții...*

Apoi nu mai avu timp să privească corturile. Cu râul inundând malurile, apele negre, învolburate, de la capătul podului ajungeau până la burta cailor, dar călăreții se avântară prin ele fără să le pese, îndemnați de sunetul

muzicii. La un moment dat, același cântec se auzea dinspre ambele castele. *Cunosc cântecul ăsta,* își dădu Arya seama dintr-odată. Tom de Șapte îl cântase pentru ei, în noaptea aceea ploioasă când tâlharii se adăpostiră în berărie, cu frații. *Și cine ești, de vrei a mă-nclina? făcu semețul lord, plin de mirare.*

Călăreții Frey se căzneau să înainteze prin noroi și buruieni, dar unii dintre ei văzuseră carul. Arya privi cum trei călăreți se desprind din coloana principală, tropăind prin apele de la mal. *Eu unul nu văd altceva, doar o pisică de altă culoare.*

Clegane dezlegă Străinul, tăind funia dintr-o singură mișcare, și săltă pe spinarea lui. Gonaciul știa ce aștepta de la el. Își ciuli urechile și porni în goană către caii de luptă care năvăleau. *În mantie roșie sau aurie, gheare tot are orice leu. Iar ale mele-s lungi, se știe, ca ale tale, lordul meu.* Arya se rugase de sute și mii de ori să moară Câinele, dar acum... avea o piatră în mână, lipicioasă de noroi, și nici măcar nu-și amintea când o ridicase. *În cine s-o arunc?*

Arya sări la primul zăngănit de metal, când Clegane pară prima lovitură de baltag. În timp ce era ocupat cu primul om, cel de-al doilea îl ocoli și dădu să-l lovească peste șale. Străinul se rotea, astfel că Clegane nu încasă lovitura decât în treacăt, atât cât să-i facă o despicătură mare în cămașa lăbărțată de țăran, dezvăluindu-i zalele de dedesubt. *E unul singur contra trei.* Arya strângea încă piatra în mână. *Sigur îl vor omorî.* Se gândi la Mycah, băiatul măcelarului, care fusese prietenul ei un timp atât de scurt.

Apoi văzu al treilea călăreț venind spre ea. Arya se așeză în spatele carului. *Teama taie mai adânc decât o sabie.* Auzea tobele și goarnele de

război și fluierele, armăsarii tropăind, țipătul oțelului pe oțel, dar toate sunetele păreau atât de îndepărtate. Nu mai exista nimic în afară de călărețul care se apropia și de baltagul din mâna lui. Purta o bluză peste armură și vedea cele două turnuri care îl desemnau ca fiind un Frey. Nu înțelegea. Unchiul ei se însura cu fiica Lordului Frey, Freyii erau prietenii fratelui său.

— *Nu!* țipă ea, când bărbatul veni pe după căruță, dar el nu o luă în seamă.

Când o atacă, Arya aruncă piatra, așa cum aruncase cândva mărul pădureț spre Gendry. Îl nimerise pe Gendry direct între ochi, dar de data aceasta ținti greșit și piatra ricoșa în tâmpla bărbatului. Era suficient să-i întrerupă atacul, dar nimic mai mult. Arya se retrase, țâșnind peste pământul mlăștinos, în vârful picioarelor, punând din nou carul între ei. Cavalerul o urmă la trap, doar beznă în spatele despicăturii din dreptul ochilor. Nici măcar nu-i ciobise coiful. Ocoliră o dată, de două ori, a treia oară. Cavalerul o înjură.

— *Nu poți fugi la nesfâr...*

Capul securii îl prinse direct în ceafă, zdrobindu-i coiful și craniul de dedesubt și doborându-l din șa, cu fața în jos. În spatele lui se afla Câinele, călare încă pe Străin. *Cum te-ai ales cu un topor?* întrebă ea în gând, înainte de a vedea. Unul dintre ceilalți Frey era prins sub calul său muribund, înecându-se într-o băltoacă. Cel de-al treilea bărbat zăcea lăbărțat pe spate, nemișcat. Nu purta grumăjer și un sfert de metru de sabie frântă îi țâșnea de sub bărbie.

— Adu-mi coiful, mârâi Clegane.

Era îndesat pe fundul unui sac cu mere uscate din spatele carului, după picioarele de porc afumate. Câinele îl înhăță din aer, cu o

sigură mână, apoi și-l coborî pe cap, iar acolo unde cu o clipă înainte fusese un om se mai afla doar un câine de oțel, mârâind la flăcări.

— Fratele meu...

— Mort, îi strigă el. Crezi că i-au măcelărit oamenii și pe el l-au lăsat în viață? Uită-te. *Uită-te,* la naiba!

Tabăra devenise un câmp de luptă. *Nu, hruba unui măcelar.* Flăcările care cuprinseseră corturile de ospăț se înălțau către cer. Unele dintre corturile de cazarmă ardeau și ele, alături de zeci de pavilioane de mătase. *Dar ploaia plânge peste al său castel și nimeni n-o ascultă în tăcere.* Văzu doi cavaleri doborând un om care fugea. Un butoi de lemn se prăvăli peste corturile aprinse și se dezmembra, iar flăcările se ridicară de două ori mai sus. *O catapultă,* înțelese ea. Aruncau din castel cu ulei sau cu smoală sau cu altceva.

— Vino cu mine. Clegane îi întinse o mână. Trebuie să scăpăm de aici. Acum. Străinul își scutura capul nerăbdător. Cântecul se sfârșise. Doar o tobă singuratică se mai auzea, cu bătăile sale lente, monotone, răsunând peste râu ca bubuiturile unei inimi monstruoase. Cerul negru plângea, râul mârâia, oamenii blestemau și mureau. Arya avea noroi între dinți și fața îi era udă. *Ploaie. E doar ploaie. Atâta tot.*

— Am *ajuns,* strigă ea. Glasul îi sună firav și speriat, un glas de fetiță. Robb e în castel. Și mama. Chiar și poarta e deschisă. Nu mai ieșea nici un Frey. *Am venit atâta drum.* Trebuie s-o luăm pe mama.

— Cățelușă nătângă. Flăcările licăreau pe botul coifului său, făcând dinții de oțel să strălucească. Dacă intri acolo, nu mai ieși. Poate că Freyii te vor lăsa să săruți cadavrul mamei tale.

— Poate reușim s-o *salvăm*...

— Poate reușești tu. Eu nu mi-am încheiat socotelile cu viața. Se apropie de ea, înghesuind-o cu spatele la car. Rămâi sau pleacă, lupoaico. Trăiește sau mori. Mama ta...

Arya se răsuci și țâșni către poartă. Bariera-ghilotină cobora, încet. *Trebuie să fug mai repede.* Dar noroiul o încetinea, și apoi apa. *Fugi repede ca un lup.* Podul basculant începuse să se ridice, cu apa șiroind în valuri, cu noroiul căzând în cheaguri grele. *Mai repede.* Auzi un pleoscăit zgomotos și întoarse capul. Văzu Străinul gonind în urma ei, împroșcând apa cu fiecare pas. Văzu și baltagul, încă ud de sânge și creieri. Și Arya fugea. Acum nu pentru fratele ei, nici măcar pentru mama ei, ci pentru ea. Fugea mai repede decât fugise vreodată, cu capul aplecat și picioarele înspumând apele râului, fugea de el așa cum probabil fugise Mycah.

Toporul o izbi în ceafă.

TYRION

Cinau singuri, așa cum făceau atât de des.

— Mazărea e prea fiartă, îndrăzni soția lui să remarce la un moment dat.

— N-are importanță, răspunse el. Și carnea de oaie e la fel.

Era o glumă, dar Sansa o luă drept critică.

— Îmi pare rău, stăpâne.

— De ce? Ar trebui să-i pară rău bucătarului. Nu ție. Mazărea nu e în atribuțiile tale, Sansa.

— Mie... mie îmi pare rău că nobilul meu soț e nemulțumit.

— Oricare ar fi nemulțumirea pe care o simt, n-are nici o legătură cu mazărea. Îi am pe Joffrey și pe sora mea să mă nemulțumească, pe nobilul meu tată și trei sute de dornisheni afurisiți.

Îl instalase pe Prințul Oberyn, cu lorzii săi, într-o aripă care dădea spre oraș, cât mai departe de Tyrelli cu putință, fără să-i dea afară cu totul din Fortăreața Roșie. Dar nici așa nu erau destul de departe.

Avuseseră loc deja încăierări în Fundătura Puricilor, de pe urma cărora unul dintre oștenii Tyrellilor murise și doi dintre cei ai Lordului Gargalen se opăriseră, și fusese o confruntare urâtă în curte, când mama zbârcită a lui Mace Tyrell o numise pe Ellaria Sand „târfa șarpelui”. De fiecare dată când se nimerea să-l vadă pe Oberyn Martell, prințul întreba când se va face dreptate. Mazărea prea fiartă era ultima grijă a lui Tyrion, dar găsea inutil să-și împovăreze tânăra soție cu toate acestea. Sansa avea destule

dureri ale ei.

— Mazărea e numai bună, îi spuse el scurt. Boabele de mazăre sunt rotunde, ce altceva poate aștepta cineva de la mazăre? Uite, mai cer o porție, dacă asta îi face plăcere doamnei mele. Făcu semn cu mâna și Podrick Payne îi puse atât de multă mazăre în farfurie, încât Tyrion nu-și mai vedea carnea de oaie. *Asta a fost o prostie,* își spuse. *Acum trebuie s-o mănânc pe toată, altfel o s-o ia de la capăt cu regretele.*

Cina luă sfârșit într-o tăcere încordată, așa cum se întâmpla adesea cu mesele lor. După aceea, în timp ce Pod strângea cupele și farfuriile, Sansa îi ceru lui Tyrion permisiunea să viziteze pădurea zeilor.

— Cum dorești. Se obișnuise cu rugăciunile nocturne ale soției sale. Se ruga și în septul regal și adesea aprindea lumânări pentru Mamă, pentru Fecioară și pentru Babă. La drept vorbind, Tyrion găsea excesivă toată această pioșenie, dar în locul ei, poate că ar apela și el la ajutorul zeilor. Mărturisesc că știu puține despre vechii zei, adăugă el, încercând să se facă plăcut. Poate că într-o zi ai vrea să mă luminezi. Aș putea chiar să te însoțesc.

— Nu, izbucni Sansa fără să stea pe gânduri. Ești... ești bun că te oferi, dar... nu sunt ritualuri, stăpâne. Nu sunt preoți sau cântece sau lumânări. Doar copaci și rugăciune tăcută. Te-ai plictisi.

— Fără îndoială, ai dreptate. *Mă cunoaște mai bine decât credeam.* În schimb, foșnetul frunzelor ar putea fi mai plăcut decât un septon care fornăie despre cele șapte aspecte ale grației. Tyrion îi făcu semn să plece. Nu te voi tulbura. Îmbracă-te gros, doamna mea, vântul e aspru acolo, în pădure.

Era ispitit s-o întrebe pentru ce se ruga, dar

Sansa era atât de supusă, încât poate chiar i-ar fi spus, și Tyrion nu credea că voia să știe.

După plecarea ei, se întoarse la treabă, încercând să dea de urma unor dragoni de aur prin labirintul catastifelor lui Degeţel. Petyr Baelish nu crezuse în aurul pus deoparte, să se prăfuiască, asta era sigur, dar cu cât Tyrion încerca mai abitir să-i deslușească socotelile, cu atât mai tare îl durea capul. Era foarte bine să vorbești despre înmulţirea dragonilor în loc să-i închizi în vistierie, dar unele dintre aceste speculaţii duhneau mai rău ca un pește vechi de o săptămână. *Nu l-aș fi lăsat așa de repede pe Joffrey să-i arunce pe Oamenii Încornoraţi peste ziduri, dacă aș fi știut câți dintre nemernici se împrumutaseră de la coroană.* Va trebui să-l trimită pe Bronn să le caute moștenitorii, dar se temea că acest demers avea să se dovedească la fel de inutil ca încercarea de a stoarce argint dintr-un pește argintiu.

Când veni chemarea nobilului său tată, fu prima oară când Tyrion își amintea să se fi bucurat că-l vede pe Ser Boros Blout. Închise recunoscător catastiful, stinse lampa de ulei, își legă o mantie peste umeri și străbătu castelul cu pas legănat, până la Turnul Mâinii. Vântul era aspru, întocmai cum o prevenise pe Sansa, iar în aer plutea miros de ploaie. Poate că, după ce Lordul Tywin va termina cu el, ar fi bine să meargă în pădurea zeilor, s-o ducă pe Sansa acasă, înainte să se ude până la piele.

Dar toate acestea îi ieșiră dintr-odată din minte când intră în solariul Mâinii, găsindu-i pe Cersei, Ser Kevan și Marele Maester Pycelle adunaţi în jurul Lordului Tywin și al regelui. Joffrey numai că nu sărea în sus de bucurie, iar Cersei avea un mic zâmbet infatuat, deși Lordul Tywin părea la fel de încrâncenat ca

întotdeauna. *Mă întreb dacă ar reuși să zâmbească, chiar dacă ar vrea.*

— Ce s-a întâmplat? întrebă Tyrion.

Tatăl său îi întinse un sul de pergament. Cineva îl îndreptase, dar încă avea tendința să se răsucească.

— *Roslin a prins un păstrăv gras,* suna mesajul. *Frații ei i-au dat două piei de lup, ca dar de nuntă.* Tyrion întoarse pergamentul, să cerceteze sigiliul rupt. Ceara era gri-argintie și în ea erau întipărite turnurile gemene ale Casei Frey. Oare Lordul de Crossing își imaginează că e poetic? Sau mesajul e menit să ne zăpăcească? mârâi Tyrion. Păstrăvul o fi Edmure Tully, pieile...

— E mort. Joffrey părea atât de mândru și de fericit, încât ai fi zis că-l jupuise pe Robb Stark cu mâna lui.

Prima oară Greyjoy și acum Stark. Tyrion se gândi la soția lui copilă, care se ruga în pădurea zeilor chiar în clipa aceea. *Se roagă, fără îndoială, la zeii tatălui său, cerându-le să-i aducă fratelui ei victoria și să-i ocrotească mama.* Se părea că zeii vechi nu plecau urechea la rugăciuni mai mult decât cei noi. Poate că asta ar trebui să-l liniștească.

— Regii cad ca frunzele toamnei, spuse el. S-ar părea că micul nostru război se câștigă de la sine.

— Războaiele nu se câștigă de la sine, Tyrion, zise Cersei, cu o dulceață otrăvitoare în glas. Nobilul nostru tată a câștigat acest război.

— Nu e nimic câștigat atât timp cât avem dușmani pe câmp, îi preveni el.

— Lorzii riverani nu sunt proști, argumentă regina. Fără oamenii Nordului nu pot spera să țină piept forțelor pe care le-au unit Highgardenul, Casterly Rock și Dornul. Cu

siguranță vor alege supunerea în locul pierzaniei.

— Majoritatea, fu de acord Lordul Tywin. Riverrunul rămâne, dar atâta vreme cât Walder Frey îl ține pe Edmure Tully ostatic, Peștele Negru nu îndrăznește să amenințe. Jason Mallister și Tytos Blackwood vor continua să lupte de dragul onoarei, dar Freyii pot să-i țină în loc pe Mallisteri la Seagard, iar Jonos Bracken, cu îndemnul potrivit, poate fi lămurit să se întoarcă împotriva Casei Blackwood. În cele din urmă, vor pleca genunchiul, da. Am de gând să le fac oferte generoase. Oricare castel care ni se predă va fi cruțat, mai puțin unul.

— Harrenhalul? întrebă Tyrion, care își cunoștea tatăl.

— Ar fi bine ca regatul să scape de acești Bravi Camarazi. I-am poruncit lui Ser Gregor să treacă prin sabie castelul.

Gregor Clegane. Era ca și cum tatăl său ar fi avut de gând să-l stoarcă până la ultima pepită de aur, înainte să-l dea pe mâna justiției dornishene. Bravii Camarazi aveau să ajungă niște capete în vârf de țepușe, iar Degețel va străbate Harrenhalul fără o singură pată de sânge pe hainele-i fine de mătase. Se întreba dacă Petyr Baelish ajunsese deja la Vale. *Dacă zeii sunt buni, a dat o furtună peste el și a naufragiat.* Dar când fuseseră zeii atât de buni?

— Ar trebui uciși cu toții, hotărî Joffrey pe neașteptate. Casele Mallister, Blackwood și Bracken, toți. Sunt trădători. Îi vreau morți, bunicule. Nu vreau nici un fel de *ofertă generoasă.* Regele se întoarse către Marele Maester Pycelle. Și mai vreau capul lui Robb Stark. Scrie-i Lordului Frey și spune-i. E o poruncă regală. Am să i-l servesc Sansei la ospățul meu de nuntă.

— Sire, zise Ser Kevan revoltat, doamna e acum mătușa ta prin căsătorie.

— A fost o glumă. Cersei zâmbi. Joffrey n-a vorbit serios.

— Ba da, insistă Joffrey. A fost un trădător și îi vreau capul afurisit. Am s-o oblig pe Sansa să-l sărute.

— Nu. Glasul lui Tyrion era răgușit. N-o mai poți chinui pe Sansa. Înțelege asta, monstrule.

Joffrey rânji.

— Tu ești monstrul, unchiule.

— Oare? Tyrion își înălță capul. Poate c-ar trebui să-mi vorbești mai blând, atunci. Monștrii sunt fiare periculoase, și în momentul de față se pare că regii mor ca muștele.

— Aș putea porunci să ți se smulgă limba pentru asta, zise micul rege, roșind. Eu sunt regele.

Cersei așeză o mână ocrotitoare pe umărul fiului ei.

— Lasă-l pe pitic să amenințe cât vrea, Joff. Vreau ca nobilul meu tată și unchiul meu să vadă cu cine au de-a face.

Lordul Tywin ignoră această remarcă. I se adresă lui Joffrey:

— Aerys a simțit și el nevoia să le reamintească oamenilor că e rege. Și se spune că îi plăcea și lui să rupă limbile. Ai putea să-l întrebi despre asta pe Ser Ilyn Payne, chiar dacă nu vei primi nici un răspuns.

— Ser Ilyn n-a îndrăznit niciodată să-l înfrunte pe Aerys așa cum l-a înfruntat Pezevenghiul tău pe Joff, zise Cersei. L-ai auzit. „Monstru" i-a zis Înălțimii Sale. Și l-a amenințat...

— Taci, Cersei. Joffrey, când dușmanii te sfidează, trebuie să le răspunzi cu oțel și foc. Dar când cad în genunchi, trebuie să-i ajuți să

se ridice în picioare. Altminteri, nimeni nu va mai pleca vreodată genunchiul în fața ta. Iar orice om care trebuie să spună „Eu sunt regele" nu e un rege adevărat. Aerys n-a înțeles niciodată asta, dar tu vei înțelege. După ce câștigăm războiul, vom reinstaura pacea și dreptatea regelui. Singurul lucru care trebuie să te preocupe este fecioria domniței Margaery Tyrell.

Joffrey avea aerul acela ursuz și îmbufnat al lui. Cersei îl ținea strâns de umăr, dar probabil că ar fi trebuit să-l strângă de gât. Băiatul îi surprinse pe toți. În loc să se retragă în cochilia lui, Joff se îndreptă sfidător și spuse:

— Vorbești despre Aerys, bunicule, dar ți-era frică de el.

Vai mie, nu-i așa că a devenit interesant? gândi Tyrion.

Lordul Tywin își cercetă nepotul în tăcere, cu pepite aurii licărindu-i în ochii verzui.

— Joffrey, cere-i iertare bunicului, zise Cersei.

Băiatul se eliberă din strânsoare.

— De ce-aș face-o? Toată lumea știe că e adevărat. Tatăl meu a câștigat toate bătăliile. L-a ucis pe Prințul Rhaegar și i-a luat coroana, în timp ce tatăl tău se ascundea sub Casterly Rock. Băiatul îi aruncă bunicului său o privire dispreţuitoare. Un rege *puternic* acționează cu îndrăzneală, nu doar vorbește.

— Mulțumesc pentru această învățătură, Înălțimea Ta, zise Lordul Tywin cu o politețe atât de rece încât ar fi putut înghețа urechile celor ce-l ascultau. Ser Kevan, văd că regele e obosit. Te rog, condu-l înapoi în dormitorul său. Pycelle, ce zici de o poțiune ușoară, să-l ajute pe rege să doarmă liniștit?

— Vinul viselor, stăpâne?

— Nu vreau nici un vin al viselor, protestă Joffrey.

Lordul Tywin ar fi dat mai multă atenţie unui şoricel care chiţcăia într-un colţ.

— Vinul viselor e nimerit. Cersei, Tyrion, rămâneţi.

Ser Kevan îl apucă hotărât pe Joffrey de braţ şi îl scoase pe uşă, unde aşteptau doi străjeri ai Gărzii Regale. Marele Maester Pycelle se repezi după ei, atât cât îi îngăduiau picioarele-i bătrâne şi tremurătoare. Tyrion rămase pe loc.

— Tată, îmi cer scuze, zise Cersei, când uşa se închise. Joff a fost întotdeauna încăpăţânat, te-am prevenit...

— E o mare diferenţă între încăpăţânat şi prost. „Un rege puternic acţionează cu îndrăzneală." Cine i-a spus asta?

— Nu eu, te asigur, făcu Cersei. Cel mai probabil e ceva ce a auzit din gura lui Robert...

— Partea cu tine ascunzându-te sub Casterly Rock sună a Robert, într-adevăr. Tyrion nu voia ca Lordul Tywin să uite partea aceea.

— Da, acum îmi amintesc, zise Cersei. Robert îi spunea *adesea* lui Joff că un rege trebuie să fie îndrăzneţ.

— Şi tu ce-i spuneai, mă rog? N-am dus un război ca să văd un Robert al Doilea pe Tronul de Fier. Mi-ai dat de înţeles că băiatul nu ţinea deloc la tatăl său.

— Şi de ce ar fi ţinut? Robert îl ignora. L-ar fi *bătut* dacă i-aş fi îngăduit. Bruta aia cu care m-ai silit să mă mărit l-a lovit o dată atât de tare, încât i-a spart doi dinţi de lapte, doar pentru o trăsnaie cu o pisică. I-am spus că-l voi omorî în somn dacă mai face asta şi n-a mai făcut-o niciodată, dar din când în când spunea unele lucruri...

— Se pare că lucruri care trebuiau spuse.

Lordul Tywin flutură două degete spre ea, o concediere bruscă: Pleacă.

Ea se îndepărtă, clocotind.

— Nu Robert al Doilea, punctă Tyrion. Aerys al Treilea.

— Băiatul are treisprezece ani. Mai e timp. Lordul Tywin se apropie de fereastră.

Nu se simţea în apele lui; era mai supărat decât voia să arate.

— Are nevoie de o lecţie dură.

Tyrion își primise propria lecţie aspră la treisprezece ani. Aproape că îi era milă de nepotul lui. Pe de altă parte, o merita mai mult ca oricine.

— Gata cu Joffrey, spus el. Războaiele se duc cu condeie și corbi, nu așa ai spus? Trebuie să te felicit. De când puneți asta la cale, tu și Walder Frey?

— Îmi displace cuvântul ăla, răspunse Lordul Tywin bățos.

— Iar mie îmi displace să fiu lăsat în beznă.

— N-avea nici un rost să-ți spun. Nu erai implicat.

— Lui Cersei i s-a spus? vru să știe Tyrion.

— Nu i s-a spus nimănui, în afara celor care au avut un rol de jucat. Și li s-a spus doar cât aveau nevoie să știe. Ar trebui să știi că nu există altă cale de a păstra un secret – aici, mai cu seamă. Scopul meu era să ne descotorosim de un dușman puternic, cât mai lesne cu putinţă, nu să-ți satisfac curiozitatea sau s-o fac pe sora ta să se simtă importantă. Închise obloanele, încruntându-se. Ești abil, Tyrion, dar adevărul curat e că *vorbești* prea mult. Limba aia slobodă a ta îţi va aduce pieirea.

— Ar fi trebuit să-l lași pe Joffrey să mi-o scurteze, sugeră Tyrion.

— Ai face bine să nu mă ispitești, zise Lordul

Tywin. Nu mai vreau să aud nimic despre asta. M-am gândit cum l-am putea aduce pe Oberyn Martell, cu alaiul lui, la sentimente mai bune.

— O, e ceva ce mi-e îngăduit să știu, sau trebuie să plec, ca să vă puteți continua discuția?

Tatăl său ignoră pișcătura.

— Prezența Prințului Oberyn aici e regretabilă. Fratele lui e un om prudent, un om *cumpătat,* subtil, calculat, chiar indolent într-o oarecare măsură. E un bărbat care cântărește consecințele fiecărui cuvânt și ale fiecărei fapte. Dar Oberyn a fost întotdeauna pe jumătate nebun.

— E adevărat că a încercat să ridice Dornul pentru Viserys?

— Nimeni nu vorbește despre asta, dar, da, Corbii zburau și călăreții călăreau. Cu ce mesaje secrete, n-am știut niciodată. Jon Arryn a pornit pe mare către Sunspear, să ducă înapoi oasele Prințului Lewyn, a stat de vorbă cu Prințul Doran și a pus capăt tuturor discuțiilor despre război. Dar Robert n-a mai mers la Dorne după aceea, iar Prințul Oberyn arareori l-a părăsit.

— Ei, bine, acum e aici, cu jumătate din nobilimea din Dorne după el, și devine pe zi ce trece mai nerăbdător, zise Tyrion. Poate că ar trebui să-i arătăm bordelurile de la Debarcaderul Regelui, asta i-ar abate atenția. Fiecare misiune cu unealta ei, nu așa merg lucrurile? Unealta mea îți aparține, tată. Să nu se spună vreodată că n-am răspuns atunci când Casa Lannister și-a sunat goarnele.

Gura Lordului Tywin se încleștă.

— Foarte nostim. Să poruncesc să ți se coasă haine de bufon și o pălărioară cu clopoței?

— Dacă le-aș purta, mi s-ar îngădui să spun

tot ce vreau despre Înălțimea Sa, Regele Joffrey?

Lordul Tywin se așeză și zise:

— Am fost obligat să îndur nebuniile tatălui meu. N-am să le îndur pe ale tale. Ajunge!

— Prea bine, dacă mă rogi așa de frumos. Vipera Roșie n-o să ne roage frumos, mă tem... nici nu se va mulțumi doar cu capul lui Ser Gregor.

— Un motiv în plus să nu i-l dăm.

— *Să nu...?* Tyrion era uluit. Credeam că ne-am înțeles că pădurile sunt pline de fiare sălbatice.

— Fiare mai mici. Lordul Tywin își împreună degetele sub bărbie. Ser Gregor ne-a slujit bine. Nici un alt cavaler din regat nu inspiră o asemenea spaimă dușmanilor noștri.

— Ser Oberyn *știe* că Ser Gregor a fost cel care...

— Nu știe nimic. A auzit povești. Vorbe spuse prin grajduri și bârfe de bucătărie. N-are nici cea mai mică dovadă. Cu siguranță, Ser Gregor nu are de gând să i se confeseze. Intenționez să-l țin departe, cât timp dornishenii sunt la Debarcaderul Regelui.

— Și când Oberyn va cere dreptatea pentru care a venit?

— Îi voi spune că Ser Amroy Lorch i-a ucis pe Elia și copiii ei, răspunse Lordul Tywin cu calm. Și tu la fel, dacă te întreabă.

— Ser Amroy Lorch e mort, făcu Tyrion hotărât.

— Întocmai. Vargo Hoat s-a îngrijit să fie sfâșiat de un urs, după căderea Harrenhalului. Asta trebuie să fie suficient de înfiorător ca să-l astâmpere până și pe Oberyn Martell.

— Poate că tu numești asta dreptate...

— Este dreptate. Ser Amroy a fost cel care mi-a adus trupul fetei, dacă vrei să știi. A găsit-o

ascunsă sub patul tatălui său, ca și cum ar fi crezut că Rhaegar o mai poate apăra. Prințesa Elia și pruncul ei erau în odaia copiilor, cu un etaj mai jos.

— Ei, bine, e o poveste, iar Ser Amroy n-are cum s-o nege. Ce-i vei spune lui Oberyn când va întreba cine i-a dat lui Lorch ordinele?

— Ser Amroy a acționat de capul lui, în speranța că va intra în grațiile noului rege. Ura lui Robert față de Rhaegar nu era un secret.

Ar putea să țină, fu nevoit Tyrion să recunoască, *dar șarpele nu va fi mulțumit.*

— Departe de mine gândul să-ți pun la îndoială istețimea, tată, dar în locul tău, chiar cred că l-aș fi lăsat pe Robert Baratheon să-și păteze mâinile de sânge.

Lordul Tywin se holba la el ca la unul care-și pierduse mințile.

— Atunci chiar meriți straiele pestrițe. Ne-am alăturat târziu cauzei lui Robert. Era necesar să ne demonstrăm loialitatea. Când am așezat acele trupuri în fața tronului, nimeni n-ar fi putut pune la îndoială că ne-am lepădat de Casa Targaryen pentru vecie. Iar ușurarea lui Robert a fost evidentă. Așa nătărău cum era, chiar și el știa că odraslele lui Rhaegar trebuia să moară, dacă voia ca tronul lui să fie vreodată sigur. Dar el se credea erou, iar eroii nu omoară copii. Tatăl său ridică din umeri. Te asigur, a fost prea multă cruzime la mijloc. N-ar fi fost nevoie să se atingă de Elia, asta a fost curată nebunie. Singură nu însemna nimic.

— Atunci, de ce a omorât-o Muntele?

— Pentru că nu i-am spus s-o cruțe. Mă îndoiesc să fi pomenit de ea măcar. Aveam griji mai presante. Avangarda lui Ned Stark gonea la sud de Trident, iar eu mă temeam că vom ajunge să ne încrucișăm săbiile. Iar Aerys l-ar fi

putut omorî pe Jaime, fără alt motiv decât dușmănia. De asta mă temeam cel mai mult. De asta și de ce ar putea face Jaime însuși. Strânse un pumn. Nici nu pricepeam încă bine cu cine am de-a face, știam doar că Gregor Clegane e uriaș și teribil în luptă. Violul... nici chiar tu n-ai fi în stare să mă acuzi că am dat *acea* poruncă, îndrăznesc să sper. Ser Amroy a fost aproape la fel de animalic și cu Rhaenys. L-am întrebat după aceea de ce i-au trebuit atâtea lovituri ca să omoare o fată de... doi ani? Trei? A zis că l-a lovit cu picioarele și nu se mai oprea din țipat. Dacă Lorch ar fi avut măcar jumătate din mintea cu care zeii înzestrează o sfeclă, ar fi putut s-o liniștească pe fată cu câteva cuvinte dulci și apoi ar fi folosit o pernă moale de mătase. Gura îi zvâcni cu dezgust. Era un om sângeros.

Dar tu nu, tată. Tywin Lannister nu e sângeros defel.

— Pe Robb Stark l-a omorât cu o pernă moale de mătase?

— A fost o săgeată, la nunta lui Edmure Tully. Băiatul era prea prevăzător pe câmpul de luptă. Își ținea oamenii rânduiți și se înconjura de călăreți liberi și gărzi de corp.

— Așa că Lordul Walder l-a ucis sub propriul lui acoperiș, la propria lui masă? Tyrion strânse un pumn. Cu Lady Catelyn ce s-a întâmplat?

— Ucisă și ea, aș zice. *O pereche de piei de lup.* Frey intenționase s-o țină prizonieră, dar probabil ceva a mers anapoda.

— Asta s-a ales de dreptul oaspetelui.

— Mâinile lui Walder Frey sunt pătate de sânge, nu ale mele.

— Walder Frey e un bătrân perfid care trăiește ca să-și dezmierde nevasta și să clocească toate jignirile pe care le-a suferit. N-

am nici o îndoială că el a născocit planul ăsta hidos, dar n-ar fi îndrăznit vreodată una ca asta fără să i se fi promis protecţie.

— Presupun că tu l-ai fi cruţat pe băiat și i-ai fi spus Lordului Frey că n-ai nevoie de sprijinul lui. Asta l-ar fi aruncat pe bătrânul nebun direct înapoi în braţele lui Stark și ţi-ar fi adus încă un an de război. Explică-mi și mie de ce e mai nobil să ucizi zece mii de oameni în bătălie decât o duzină la masă. Când Tyrion nu dădu nici un răspuns, tatăl său continuă: Preţul a fost mic, oricum ai lua-o. Coroana îi va acorda lui Ser Emmon Frey Riverrunul, odată ce Peștele Negru se va preda. Lancel și Daven trebuie să se însoare cu fete Frey, Joy se va mărita cu unul dintre fiii naturali ai Lordului Walder când va fi destul de mare, iar Roose Bolton devine Păzitor al Nordului și o ia acasă pe Arya Stark.

— Arya Stark. Tyrion își lungi gâtul. Și Bolton? Aș fi putut să-mi dau seama că Frey n-ar fi avut curajul să acţioneze singur. Dar Arya... Varys și Ser Jacelyn au căutat-o mai mult de o jumătate de an. Arya Stark e cu siguranţă moartă.

— Așa a fost și Renly, până la Apa Neagră.

— Ce înseamnă asta?

— Poate că Degeţel a reușit acolo unde tu și Varys aţi dat greș. Bolton o va mărita pe fată cu fiul lui bastard. Vom lăsa Dreadfortul să lupte împotriva oamenilor de fier timp de câţiva ani și vom vedea dacă poate să și-i aducă pe ceilalţi purtători de flamuri ai Casei Stark sub călcâi. La primăvară, toţi vor fi la capătul puterilor, gata să plece genunchiul. Nordul îi va reveni fiului tău, prin Sansa Stark... dacă vei găsi vreodată în tine destulă bărbăţie să zămislești unul. Să nu uiţi, nu numai Joffrey are de luat o feciorie.

N-am uitat, deși sperasem că tu, da.

— Și când îți închipui că va fi Sansa în culmea fertilității? își întrebă Tyrion tatăl pe un ton ce picura acid. Înainte sau după ce-i spun cum i-au omorât ai mei mama și fratele?

DAVOS

Preț de o clipă, regele parcă n-ar fi auzit. În fața veștii, Stannis nu arătă nici mulțumire, nici furie, nici neîncredere. Nici măcar ușurare. Se uita țintă la Masa Pictată, cu dinții încleștați.

— Ești sigur? întrebă el.

— N-am văzut cadavrul, nu, Majestatea Ta, zise Salladhor Saan. Dar în oraș, leii țopăie și dansează. *Nunta Roșie,* îi spun oamenii din popor. Jură că Lordul Frey a pus să i se taie capul băiatului și, în loc, i-a cusut un cap de lup, cu o coroană bătută în cuie peste urechi. Nobila lui mamă a fost ucisă și ea și aruncată goală în râu.

La o nuntă, gândi Davos. *În timp ce stătea la masa ucigașului, ca oaspete sub acoperișul său. Acești Freyi sunt blestemați.* Simțea din nou miros de sânge ars și auzea lipitoarea sâsâind și prăjindu-se pe cărbunii încinși ai mangalului.

— Urgia Stăpânului a fost cea care l-a ucis, declară Ser Axell Florent. A fost mâna lui R'hllor.

— *Slavă Stăpânului Luminii,* incantă Regina Selyse, o femeie uscățivă, aspră, cu urechi mari și o umbră de păr deasupra buzei.

— Să fie mâna lui R'hllor pătată și tremurătoare? întrebă Stannis. Pare mai degrabă lucrarea lui Walder Frey decât a vreunui zeu.

— R'hllor își alege uneltele de care are nevoie. Rubinul de la gâtul lui Melisandre strălucea roșiatic. Misterioase sunt căile lui, dar nici unui om nu-i este îngăduit să se

împotrivească voinței sale înflăcărate.

— *Nici un om nu i se poate împotrivi,* strigă regina.

— Taci, femeie. Acum nu ești în fața focului. Stannis cercetă Masa Pictată. Lupul nu lasă în urmă nici un moștenitor, krakenul prea mulți. Leii îi vor devora, dacă nu... Saan, voi avea nevoie de cele mai iuți corăbii ale tale, să ducă mesageri către Insulele de Fier și Portul Alb. Voi oferi iertare. Felul în care își păcănea dinții arăta cât de puțin îi plăcea acel cuvânt. Iertare deplină celor ce se căiesc pentru trădare și jură credință regelui lor de drept. Trebuie să vadă...

— Nu vor vedea. Glasul lui Melisandre era blând, îmi pare rău, Înălțimea Ta. Nu s-a sfârșit aici. Mai mulți falși regi se vor ridica, să înhațe coroanele celor care au murit.

— Mai mulți? Stannis arăta de parcă îi venea s-o strângă de gât. Mai mulți uzurpatori? Mai mulți trădători?

— Am văzut în flăcări.

Regina Selyse veni lângă rege.

— Stăpânul Luminii a trimis-o pe Melisandre să te conducă spre glorie. Dă-i ascultare, rogu-te. Flăcările sfinte ale lui R'hllor nu mint.

— Există minciuni și minciuni. Chiar și când aceste flăcări spun adevărul, sunt pline de capcane, pare-mi-se.

— O furnică, auzind cuvintele unui rege, s-ar putea să nu le înțeleagă, zise Melisandre, și toți oamenii sunt furnici în fața chipului înflăcărat al zeului. Dacă uneori am luat un avertisment drept profeție sau o profeție drept avertisment, greșeala aparține cititorului, nu cărții. Dar asta știu cu siguranță: mesagerii și iertarea nu-ți vor sluji acum mai mult decât lipitorile. Trebuie să dai regatului un semn. Un

semn care să-ţi dovedească puterea.

— *Puterea?* Regele pufni. Am o mie trei sute de oameni la Piatra Dragonului, alţi trei sute la Capătul Furtunii. Își trecu mâna peste Masa Pictată. Restul Westerosului e în mâna vrăjmașilor mei. N-am altă flotă în afară de cea a lui Salladhor Saan. N-am bani să tocmesc mercenari. Nici o perspectivă de pradă sau glorie cu care să ademenesc călăreţii liberi de partea cauzei mele.

— Nobile soţ, interveni Regina Selyse. Ai mai mulţi oameni decât a avut Aegon, cu trei sute de ani în urmă. Nu-ţi lipsesc decât dragonii.

Stannis îi aruncă o privire întunecată.

— Nouă *maegi* au traversat marea ca să clocească cuibul cu ouă al lui Aegon al Treilea. Baelor cel Binecuvântat s-a rugat deasupra cuibului său timp de o jumătate de an. Aegon al Patrulea a construit dragoni din lemn și fier. Aerion Brightflame a băut foc sălbatic ca să se transforme. *Maegii* au dat greș, rugăciunile Regelui Baelor au rămas fără răspuns, dragonii de lemn au ars, iar Prinţul Aerion a murit urlând în chinuri.

Regina Selyse era de neclintit.

— Nimic din toate acestea n-a fost alegerea lui R'hllor. Nici o cometă roșie n-a strălucit pe cer, vestind venirea lor. Nimeni n-a mânuit Aducătoarea de Lumină, sabia eroilor. Și nici unul dintre ei n-a plătit preţul. Lady Melisandre îţi va spune, stăpâne. Numai cu moarte poate fi plătită viaţa.

— Băiatul? Regele aproape că scuipă cuvintele.

— Băiatul, îl aprobă regina.

— Băiatul, repetă Ser Axell.

— Eram sătul până peste cap de acest băiat

nenorocit, înainte să se fi născut măcar, se plânse regele. Doar numele lui e un răget în urechile mele și un nor negru peste sufletul meu.

— Dă-mi-l mie și nu va mai trebui să-i auzi vreodată numele, îi promise Melisandre.

Nu, dar îl vei auzi țipând când îl va arde. Davos nu scoase nici un cuvânt. Era mai înțelept să nu vorbească până când nu-i poruncea regele.

— Dă-mi-l pe băiat pentru R'hllor, continuă femeia roșie, și profeția străveche se va împlini. Dragonul tău se va trezi și își va întinde aripile pietroase. Regatul va fi al tău.

Ser Axell se lăsă pe un genunchi.

— Te implor în genunchi, sire. Trezește dragonul de piatră și fă-i pe trădători să tremure. Asemenea lui Aegon, ai început ca Lord al Pietrei Dragonului. Asemenea lui Aegon, vei birui. Fă-i pe cei nestatornici și necredincioși să-ți simtă flăcările.

— Propria ta soție te imploră și ea, nobile soț. Regina Selyse îngenunche în fața regelui, cu mâinile împreunate, ca în rugăciune. Robert și Delena ne-au pângărit patul și au atras un blestem asupra căsniciei noastre. Băiatul este fructul putred al păcatului lor. Ridică această umbră de pe pântecele meu și îți voi zămisli mulți fii cu sânge nobil, știu asta. Își aruncă brațele în jurul picioarelor lui. Nu e decât un copil, născut din pofta fratelui tău și rușinea verișoarei mele.

— E sânge din sângele meu. Dă-mi drumul, femeie. Regele Stannis așeză o mână pe umărul ei, desprinzându-se cu greu din încleștare. Poate că Robert a blestemat într-adevăr patul nostru conjugal, dar mi-a jurat că n-a avut nici o clipă intenția să mă dezonoreze, că a fost beat

și n-a știut în care odaie intra în noaptea aceea. Dar ce contează? Băiatul n-are nici o vină, oricare ar fi adevărul.

Melisandre puse mâna pe brațul regelui.

— Stăpânul Luminii îi iubește pe cei nevinovați. Nu există ofrandă mai prețioasă. Din sângele regelui său și din focul lui neprihănit, un dragon se va naște.

Stannis nu respinse atingerea lui Melisandre, așa cum făcuse cu regina. Femeia roșie era tot ce nu era Selyse: tânără, voluptuoasă, de o stranie frumusețe, cu fața ei în formă de inimă, părul arămiu și ochii roșii, nepământești.

— Ar fi un lucru minunat să văd piatra prinzând viață, recunoscu Stannis, printre dinți. Și să călăresc un dragon... îmi amintesc cum, prima dată când tata m-a dus la curte, Robert a trebuit să mă țină de mână. Nu cred că aveam mai mult de patru ani, ceea ce înseamnă că el avea cinci sau șase. După aceea, am căzut de acord că regele era la fel de nobil pe cât erau dragonii de fioroși. Stannis pufni. Ani mai târziu, tatăl nostru ne-a spus că Aerys se tăiase în țepii tronului în dimineața aceea, așa că Mâna îi luase locul. Cel care ne impresionase atât de mult era Tywin Lannister. Degetele îi atinseră suprafața mesei, trasând ușor o linie peste dealurile pictate. Robert a dat jos de pe pereți craniile de dragon, când a preluat coroana, dar n-a putut suporta să le știe distruse. Aripi de dragon peste Westeros... ar fi așa o...

— Înălțimea Ta! Davos se apropie. Aș putea vorbi?

Stannis își închise gura cu atâta putere, încât dinții îi păcăniră.

— Lordul meu de Rainwood. De ce crezi că te-am făcut Mână, dacă nu ca să vorbești?

Regele flutură un braţ. Spune ce dorești.

O, Războinicule, dă-mi curaj.

— Știu puține despre dragoni și încă și mai puține despre zei... dar regina a vorbit despre blesteme. Nimeni nu e mai blestemat decât cel care varsă sânge din sângele lui, în ochii zeilor și ai oamenilor.

— Nu există nici un zeu în afară de R'hllor și de Celălalt, al cărui nume nu trebuie să-l rostim. Gura lui Melisandre era o linie roșie, aspră. Și numai oamenii mărunți blestemă ceea ce nu cunosc.

— Eu sunt un om mărunt, recunoscu Davos, așa că spune-mi, doamna mea, de ce ai nevoie de acest Edric Storm ca să trezești marele dragon de piatră? Era hotărât să rostească numele băiatului cât mai des.

— Numai cu moarte poate fi plătită viaţa, lordul meu. Un dar mare cere un sacrificiu mare.

— Și care e măreția unui copil bastard?

— În venele lui curge sânge regal. Ai văzut ce poate face chiar și un strop din acel sânge...

— Te-am văzut arzând niște lipitori.

— Și doi falși regi au murit.

— Robb Stark a fost ucis de Lordul Walder de la Crossing și am auzit că Balon Greyjoy a căzut de pe un pod. Pe cine au omorât lipitorile tale?

— Pui la îndoială puterea lui R'hllor?

Nu. Davos își amintea prea bine umbra mișcătoare care ieșise din pântecele ei în noaptea aceea, în adâncurile Capătului Furtunii, mâinile negre împingându-i coapsele. *Trebuie să am mare grijă, altfel aș putea fi vizitat și eu de vreo umbră.*

— Chiar și un contrabandist știe să numere trei cepe. Îţi mai lipsește un rege, doamna mea.

Stannis pufni într-un râs fornăit.

— Te-a prins, doamna mea. Doi nu înseamnă trei.

— Cu siguranță, Înălțimea Ta. Un rege ar putea muri din întâmplare chiar acum... dar trei? Dacă Joffrey va muri în plină putere, înconjurat de oștirile sale și de Garda Regală, asta n-ar fi dovada vie a puterii Stăpânului Luminii?

— S-ar putea. Regele vorbea de parcă și-ar fi smuls cu greu fiecare cuvânt.

— Sau nu. Davos se străduia din răsputeri să-și ascundă teama.

— Joffrey *va muri,* decretă Regina Selyse, senină în siguranța ei.

— S-ar putea să fie mort deja, adăugă Ser Axell.

Stannis îi privi plictisit:

— Sunteți ciori dresate, să-mi croncăniți pe rând? Ajunge!

— Soațe, ascultă-mă..., se rugă regina.

— De ce? Doi nu înseamnă trei. Regii știu să numere, așa cum știu și contrabandiștii. Puteți pleca. Stannis le întoarse spatele.

Melisandre o ajută pe regină să se ridice în picioare. Selyse ieși bățoasă din încăpere, cu femeia roșie după ea. Ser Axell mai zăbovi cât să-i arunce lui Davos o ultimă privire. *O privire urâtă, pe un chip urât,* gândi el, întâlnindu-i ochii.

După ce plecară toți ceilalți, Davos își drese glasul. Regele ridică privirea.

— De ce mai ești aici?

— Sire, în legătură cu Edric Storm...

Stannis făcu un gest scurt:

— Scutește-mă.

Davos insistă.

— Fiica ta își face lecțiile împreună cu el și se

joacă în fiecare zi cu el în Grădina lui Aegon.

— Știu asta.

— I s-ar frânge inima dacă...

— Știu și asta.

— De l-ai vedea...

— L-am văzut. Seamănă cu Robert. Da, și îl venerează. Să-i spun de câte ori s-a gândit preaiubitul lui tată la el? Fratelui meu îi plăcea cum se fac copiii, dar după naștere, îl deranjau.

— Întreabă de tine în fiecare zi, el...

— Mă înfurii, Davos. Nu mai vreau să aud nimic despre acest bastard.

— Îl cheamă Edric Storm, sire.

— Știu cum îl cheamă. A mai existat vreodată un nume atât de nimerit? Vestește că e bastard de obârșie nobilă, și furtuna pe care o aduce. Edric Storm. Iată, l-am rostit. Ești mulțumit, nobile lord?

— Edric..., începu Davos.

— ... e doar *un băiat*. Poate fi cel mai bun băiat care s-a născut vreodată și tot nu contează. Datoria mea e față de regat. Își trecu mâna peste Masa Pictată. Câți băieți locuiesc în Westeros? Câte fete? Câți bărbați, câte femei? Întunericul îi va devora pe toți, zice ea. Noaptea fără de sfârșit. Vorbește despre profeții... un erou renăscut din mare, dragoni vii născuți din piatră seacă... vorbește despre semne și jurăminte care arată spre mine. N-am cerut niciodată asta, așa cum n-am cerut să fiu rege. Dar îndrăznesc, oare, să n-o iau în seamă? Scrâșni din dinți. Nu ne alegem singuri destinele. Dar trebuie... trebuie să ne facem datoria, nu? Mari sau mici, trebuie să ne facem datoria. Melisandre jură că m-a văzut în flăcări, înfruntând întunericul cu Aducătoarea de Lumină în mână. *Aducătoarea de Lumină!* Stannis râse disprețuitor. Strălucește frumos, te

asigur, dar la Apa Neagră această sabie fermecată nu m-a slujit mai bine ca orice oţel de rând. Un dragon ar fi schimbat soarta bătăliei. Cândva, Aegon a stat aici, ca mine, privind această masă. Crezi că astăzi l-am numi Aegon *Cuceritorul,* dacă n-ar fi avut dragoni?

— Înălţimea Ta, spuse Davos, preţul...

— *Știu care este prețul!* Aseară, privind focul din acel cămin, am văzut și eu ceva în flăcări. Am văzut un rege cu o coroană de foc pe frunte, arzând... arzând, Davos. Propria coroană îi mistuia carnea, transformând-o în cenușă. Crezi că am nevoie de Melisandre să-mi spună ce înseamnă asta? Sau de tine? Regele se mișcă și umbra lui căzu peste Debarcaderul Regelui. Dacă Joffrey va muri... Ce înseamnă viaţa unui bastard faţă de un regat?

— Totul, răspunse Davos încet.

Stannis îl privi, cu fălcile încleștate.

— Pleacă! zise în cele din urmă, până ce nu mă faci să te arunc înapoi în temniţă.

Uneori, vânturile furtunii bat cu atâta putere, încât omul e nevoit să-și strângă pânzele.

— Da, Înălţimea Ta. Davos făcu o plecăciune, dar se părea că Stannis îl uitase deja.

Era frig în curte când părăsi Toba de Piatră. Un vânt zburdalnic sufla dinspre est, făcând flamurile să plesnească fluturând zgomotos de-a lungul zidurilor. Davos simțea în aer mirosul sării. *Marea.* Îi plăcea acel miros. Îi aprindea dorinţa de a păși din nou pe punte, ridicând pânza și pornind spre sud, către Marya și cei doi micuţi ai săi. Se gândea acum la ei aproape în fiecare zi, iar seara și mai mult. O parte din el nu-și dorea altceva decât să-l ia pe Devan și să meargă acasă. *Nu pot. Nu încă. Acum sunt lord*

și Mâna Regelui, n-am voie să-l dezamăgesc.

Își ridică ochii, privind zidurile. În loc de merloane, o mie de monștri și garguie îl priveau de pe ziduri, fiecare diferit de toți ceilalți: balauri, grifoni, demoni, manticore, minotauri, cerberi și o mie de făpturi care mai de care mai ciudate se iveau de pe meterezele castelului, ca și cum ar fi crescut acolo. Iar dragonii erau pretutindeni. Marele Castel era un dragon culcat pe burtă. Oamenii intrau prin gura lui deschisă. Bucătăriile erau un dragon ghemuit, cu fumul și aburul cuptoarelor ieșindu-i pe nări. Turnurile erau dragoni aplecați deasupra zidurilor sau pregătiți să-și ia zborul. Șarpele înaripat părea să țipe sfidător, în timp ce Turnul Dragonului Mării privea senin peste valuri. Dragoni mai mici încadrau poarta. Gheare de dragon ieșeau din ziduri, înhățând torțele, aripi mari de piatră îmbrățișau fierăria și armurăria, iar cozile formau arcade, poduri și scări exterioare.

Davos auzise adesea spunându-se că vrăjitorii Valyriei nu ciopleau și nu șlefuiau ca zidarii obișnuiți, ci prelucrau piatra cu foc și magie, cu ușurința cu care un olar putea modela lutul. Dar acum se întreba: *Dacă erau dragoni adevărați, prefăcuți cumva în piatră?*

— Dacă femeia roșie îi aduce la viață, castelul se va prăbuși, presupun. Ce fel de dragoni sunt plini de odăi, de scări și mobilă? Și ferestre. Și hornuri. Și private.

Davos se întoarse, descoperindu-l pe Salladhor Saan lângă el.

— Asta înseamnă că mi-ai iertat trădarea, Salla?

Bătrânul prinț clătină un deget spre el.

— Iertare, da. Uitare, nu. Tot aurul acela de pe Insula Cleștelui, care ar fi putut fi al meu –

numai gândul mă stoarce și mă îmbătrânește. Când voi muri sărac lipit, Lord Ceapă, nevestele și concubinele mele te vor blestema. Lordul Celtigar avea multe neveste de soi, de care acum sunt lipsit, un vultur de mare pe care-l dresase să-i zboare de pe mână și un corn fermecat cu care-și chema krakenii din adâncuri. Foarte folositor ar fi un asemenea corn, să-i doborâm pe Tyroshi și alte ființe sâcâitoare. Dar am eu cornul ăsta, să-l suflu? Nu, fiindcă regele s-a găsit să facă din vechiul meu prieten Mâna lui. Îl luă pe Davos de braț și spuse: Oamenii reginei nu te iubesc, prietene. Am auzit că o anume Mână își face singur tovarăși. E adevărat, da?

Ai auzit prea multe, bătrâne prinț. Un contrabandist ar face bine să cunoască oamenii, la fel ca ritmurile mării, altfel nu va avea mult de trăit. Oamenii reginei rămâneau, poate, adepți înfocați ai Stăpânului Luminii, dar oamenii de rând ai Pietrei Dragonului se întorceau la zeii pe care-i cunoșteau de o viață. Spuneau că Stannis e vrăjit, că Melisandre îl îndepărtase de Cei Șapte, făcându-l să se închine unui demon din umbră, și... ceea ce era cel mai rău... că ea și zeul ei îi înșelaseră. Și existau cavaleri și lorzi mărunți care gândeau la fel. Davos îi căutase, alegându-i cu aceeași grijă cu care cândva își alegea echipajele. Ser Gerald Gower luptase cu dârzenie pe Apa Neagră, dar apoi fusese auzit spunând că R'hllor trebuie să fie un zeu neputincios, să-și lase adepții alungați de un pitic și un om mort. Ser Andrew Eastermont era vărul regelui și îl slujise ca scutier ani de zile. Bastardul de la Cântecul Nopții fusese la comanda ariergărzii care îl ajutase pe Stannis să ajungă la adăpost, pe galerele lui Salladhor Saan, dar el îl slăvea pe

Războinic, cu o credinţă pe măsura temperamentului său năvalnic. *Oameni ai regelui, nu ai reginei.* Dar nu era bine să se laude cu ei.

— Un anume pirat din Lys mi-a spus că un bun contrabandist stă ascuns, îi răspunse Davos prudent. Pânze negre, vâsle tăcute și un echipaj care știe să-și țină limba.

Lyseanul râse.

— Un echipaj fără limbă e chiar mai bun. Muți vânjoși, puternici, care nu știu să scrie și să citească. Dar pe urmă deveni serios: Mă bucur să știu că are cineva grijă de tine, prietene. Crezi că regele i-l va da pe băiat preotesei roșii? Un singur dragon mic ar putea pune capăt acestui război mare.

Din obișnuință, Davos întinse mâna după talismanul său, dar oasele degetelor nu-i mai atârnau la gât și nu găsi acolo nimic.

— N-o va face, zise Davos. Nu poate să facă rău propriei sale rude.

— Lordul Renly s-ar bucura să audă asta.

— Lordul Renly a fost un trădător în armură. Edric Storm nu se face vinovat de nici o fărădelege, Înălțimea Sa e un om drept.

Salla ridică din umeri:

— Vom vedea. Sau *tu* vei vedea. Cât despre mine, mă întorc pe mare. Chiar în clipa asta, Apa Neagră ar putea fi străbătută de contrabandiști ticăloși, care speră să scape fără plata dărilor ce se cuvin stăpânului lor. Îi dădu lui Davos o palmă peste spate: Ai grijă. Tu cu prietenii tăi muți. Ai ajuns atât de mare acum, dar cu cât omul urcă mai sus, cu atât are mai mult de căzut.

Davos reflectă asupra acestor vorbe în timp ce urca treptele în Turnul Dragonului Mării, către camerele maesterului, de sub stâncărie.

Nu avea nevoie să-i spună Salla că urcase prea sus. *Nu știu să scriu, nu știu să citesc, lorzii mă disprețuiesc și nu știu nimic despre cârmuire. Cum pot fi Mâna Regelui? Locul meu e pe puntea unei corăbii, nu în turnul unui castel.*

Îi spusese asta lui Maester Pylos.

— Ești un bun căpitan, i-a răspuns maesterul. Un căpitan își cârmuiește corabia, nu-i așa? Trebuie să străbată ape înșelătoare, să ridice velele când vântul e prielnic, să știe când se apropie furtuna și cum s-o înfrunte mai bine. E aproape același lucru.

Pylos fusese bine intenționat, dar asigurările lui sunau goale.

— Nu e deloc același lucru, protestase Davos. Un regat nu e o corabie... și ăsta e un lucru bun, altfel acest regat s-ar scufunda. Mă pricep la lemn, la sfoară și la apă, da, dar la ce-mi folosește asta acum? Unde găsesc eu vântul care să-l poarte pe Regele Stannis către tronul său?

Maesterul a râs auzind acestea.

— Vezi, tocmai l-ai găsit, lordul meu. Vorbele sunt vânt, știi bine, iar tu le-ai spulberat pe ale mele cu judecata-ți sănătoasă. Cred că Înălțimea Sa știe ce-i poți oferi.

— Ceapă, i-a răspuns Davos posomorât. Asta îi pot oferi. Mâna Regelui ar trebui să fie un lord de viță nobilă, un om înțelept și învățat, un comandant de oști sau un mare cavaler...

— Ser Ryam Redwyne a fost cel mai mare cavaler al vremurilor sale și una dintre cele mai proaste Mâini care a slujit vreodată un rege. Rugăciunile Septonului Murmison au făcut miracole, dar când a ajuns Mână, jumătate din regat s-a rugat pentru moartea lui. Lordul Butterwell era renumit pentru înțelepciunea sa, Myles Smallwood pentru curaj, Ser Otto

Hightower pentru învățătură, dar ca Mâini, au eșuat cu toții. Cât despre obârșie, regii dragoni alegeau adesea Mâini de un sânge cu ei, ceea ce a dus la rezultate la fel de diferite ca Baelor Sfarmă-Lance de Maegor cel Crud. În schimb, tu îl ai pe Septonul Barth, fiul fierarului, cules de Bătrânul Rege din biblioteca Fortăreței Roșii, care a dat regatului patruzeci de ani de pace și belșug. Pylos a zâmbit: Citește-ți istoria, Lord Davos, și vei vedea că îndoielile tale sunt fără temei.

— Cum să citesc istoria, când nu știu să citesc?

— Oricine poate învăța să citească, lordul meu, i-a răspuns Maester Pylos. Nu e nevoie de nici o vrajă, nici de obârșie nobilă. Îl învăț tainele cititului pe fiul tău, din porunca regelui. Lasă-mă să te învăț și pe tine.

Era o ofertă binevoitoare și nicidecum una pe care s-o poată refuza. Și astfel, în fiecare zi, Davos se îndrepta către camerele maesterului, sus, în vârful Dragonului Mării, să se încrunte peste suluri, pergamente și tomuri mari de piele, încercând să deslușească noi și noi cuvinte. Eforturile îi dădeau adesea dureri de cap, făcându-l, pe deasupra, să se simtă mai nătărău decât Chip Peticit. Fiul lui, Devan, nu împlinise încă doisprezece ani, dar îl întrecea de departe, iar pentru Prințesa Shireen și Edric Storm, cititul părea la fel de firesc ca respiratul. Cu toate acestea, nu se dădea bătut. Era Mâna Regelui acum și Mâna Regelui trebuia să citească.

Scările înguste, șerpuitoare, ale Dragonului Mării fuseseră un supliciu pentru Maester Cressen după ce-și rupsese șoldul. Davos simțea și acum lipsa bătrânului. Se gândea că probabil și Stannis o simțea. Pylos părea deștept,

sârguincios și bine intenționat, dar era nespus de tânăr și regele nu i se destăinuia așa cum i se destăinuise Maesterului Cressen. Bătrânul fusese cu Stannis vreme atât de îndelungată... *Până când a intrat în conflict cu Melisandre și a murit pentru asta.*

În capul scărilor, Davos auzi un sunet ușor de clopoței, care nu putea decât să vestească prezența lui Chip Peticit. Bufonul își aștepta prințesa în fața ușii maesterului, ca un câine credincios. Puhav, cu umerii căzuți, cu fața lătăreață tatuată în carouri pestrițe, roșii și verzi, Chip Peticit purta un coif confecționat dintr-o pereche de coarne de cerb prinse pe o găleată de tinichea. O duzină de clopoței atârnau de coarne și sunau când se mișca... adică fără încetare, de vreme ce bufonul nu stătea locului nici o clipă. Zornăia și zăngănea oriunde îl duceau pașii. Nu era de mirare că Maester Pylos îl alungase de la lecțiile lui Shireen.

— În apă, peștele mare mănâncă peștele mic, murmură bufonul la vederea lui Davos. Își legăna capul și clopoțeii sunau și zornăiau și cântau. Știu, eu știu, oh, oh, oh.

— Aici, sus, peștele tânăr îl învață pe cel bătrân, zise Davos, care nu se simțea niciodată mai bătrân ca atunci când se așeza la lecție și încerca să citească. Poate că altfel ar fi stat lucrurile dacă dascăl i-ar fi fost bătrânul Maester Cressen, dar Pylos era destul de tânăr ca să-i fie fiu.

Îl găsi pe maester așezat la masa lui lungă de lemn, înțesată de cărți și suluri, față în față cu trei copii. Prințesa Shireen stătea între cei doi băieți. Chiar și după atât timp, Davos era nespus de încântat să-și vadă odrasla în compania unei prințese și a bastardului unui

rege. *Devan va fi lord acum, nu doar cavaler. Lordul de Rainwood.* Davos era mai mândru de asta decât de faptul că purta el însuși titlul. *Știe și să citească. Citește și scrie, ca și cum i-ar fi în sânge.* Pylos nu avea decât cuvinte de laudă pentru sârguința lui, iar maestrul armurier spunea și el că Devan dovedea talent la mânuitul sabiei și al lăncii.

— Fraţii mei s-au înălţat în Palatul Luminii, să șadă lângă Stăpân, spusese Devan când tatăl lui îi povestise despre moartea celor patru fraţi mai mari ai săi. Mă voi ruga pentru ei noaptea, în fața focurilor, și pentru tine, tată, ca să fii călăuzit de lumina Stăpânului până la sfârșitul zilelor tale.

— Bună dimineața, îl salută băiatul.

Seamănă atât de mult cu Dale la vârsta lui, gândi Davos. Fără îndoială, fiul lui cel mai mare nu se îmbrăcase niciodată atât de elegant ca Devan, în straiele lui de scutier, dar avea aceiași ochi sinceri, căprui, aceeași pleată moale, castanie. Bărbia și obrajii lui Devan erau acoperiţi de un puf galben, care ar fi rușinat o piersică adevărată, dar băiatul era nespus de mândru de „barba" lui. *Întocmai cum era, cândva, Dale.* Devan era cel mai mare dintre cei trei copii de la masă.

Cu toate acestea, Edric Storm era cu o palmă mai înalt și mai lat în piept și umeri. Semăna cu tatăl său în privința asta și, pe deasupra, nu pierdea nici un antrenament de dimineață, cu sabia și scutul. Cei destul de bătrâni să-i fi cunoscut pe Robert și Renly când erau copii spuneau că bastardul semăna mai mult cu ei decât Stannis: părul negru ca tăciunele, ochii albaștri ca marea, gura, maxilarul, pometii. Doar urechile aminteau că mama lui era o Florent.

— Da, bună dimineața, lordul meu, repetă Edric Storm. Băiatul putea să fie nestăpânit și trufaș, dar maesterii, castelanii și maeștrii armurieri îl învățaseră bunele maniere. Vii de la unchiul meu? Ce face Înălțimea Sa?

— Bine, minți Davos. La drept vorbind, regele avea un aer răvășit, bântuit, însă Davos nu vedea rostul să-l împovăreze pe băiat cu temerile lui. Sper că nu v-am tulburat lecția.

— Tocmai am terminat, lordul meu, îl asigură Maester Pylos.

— Citeam despre Regele Daeron întâiul. Prințesa Shireen era o fetiță tristă, dulce și blândă, departe de a fi frumoasă. Moștenise de la Stannis maxilarul pătrat și de la Selyse urechile familiei Florent, iar zeii, în cruda lor înțelepciune, găsiseră de cuviință să contribuie la urâțenia ei îmbolnăvind-o în leagăn de vărsat-de-vânt. Boala îi lăsase pielea de pe un obraz și jumătate din gât gri, crăpată și cornoasă, deși îi cruțase atât viața, cât și vederea. S-a dus la război și a cucerit Dornul. I se spunea Tânărul Dragon, zise fata.

— Slăvea falși zei, adăugă Devan, dar altminteri a fost un rege bun și viteaz în luptă.

— E adevărat, fu de acord Edric Storm, dar tatăl meu a fost și mai viteaz. Tânărul Dragon n-a câștigat niciodată trei bătălii în aceeași zi.

Prințesa îl privi cu ochii mari.

— Unchiul Robert a câștigat trei bătălii în aceeași zi?

Bastardul încuviință.

— S-a întâmplat când a venit pentru prima oară acasă, să-și adune flamurile. Lorzii Grandison, Cafferen și Fell puseseră la cale să-și unească forțele la Castelul Verii și să mărșăluiască spre Capătul Furtunii, dar el a aflat de planul lor de la un informator și a

pornit îndată, cu toţi cavalerii şi scutierii săi. Când complotiștii au ajuns la Castelul Verii, unul după altul, i-a învins pe rând pe fiecare, înainte să-şi poată uni forţele. L-a omorât pe Lordul Fell în lupta de la om la om şi l-a capturat pe fiul său, Silveraxe.

Devan se uită către Pylos:

— Așa s-a întâmplat?

— Așa *am spus,* nu? zise Edric Storm, înainte ca maesterul să apuce să răspundă. I-a zdrobit pe toţi trei şi a luptat cu atâta vitejie, încât Lordul Grandison şi Lordul Cafferen au devenit după aceea oamenii lui, la fel şi Silveraxe. Nimeni nu l-a înfrânt vreodată pe tatăl meu.

— Edric, nu se cuvine să te făleşti, zise Maester Pylos. Regele Robert a suferit înfrângeri ca oricare altul. Lordul Tyrell l-a învins la Ashford şi a pierdut multe turniruri.

— Dar a câştigat mai multe decât a pierdut. Şi l-a ucis pe Prinţul Rhaegar pe Trident.

— Asta așa e, fu de acord maesterul. Dar acum trebuie să-mi îndrept atenţia către Lordul Davos, care a aşteptat atât de răbdător. Vom mai citi mâine despre Regele Daeron şi *Cucerirea Dornului.*

Prinţesa Shireen şi băieţii îşi luară politicos rămas-bun. După ce plecară, Maester Pylos se apropie de Davos.

— Lordul meu, poate că ţi-ar plăcea să încerci şi tu un fragment din *Cucerirea Dornului.* Împinse cartea subţire, legată în piele, peste masă. Regele Daeron a scris cu o simplitate elegantă, iar sângele, bătăliile şi curajul abundă în istorisirea lui. Fiul tău e pur şi simplu captivat.

— Fiul meu n-are pur şi simplu nici doisprezece ani. Eu sunt Mâna Regelui. Dă-mi

altceva de citit, dacă ești bun.

— Cum poftești, lordul meu. Maester Pylos scotoci pe masă, desfășurând și apoi lăsând la o parte mai multe suluri de pergament. Nu avem scrieri noi. Poate că una veche...

Davos gusta o poveste bună, ca oricine, dar bănuia că Stannis nu-l numise Mână ca să se distreze. Cea dintâi datorie a sa era să-l ajute pe rege să domnească și pentru asta trebuia să deslușească slovele pe care le aduceau corbii. Un lucru se învață cel mai ușor făcându-l, descoperise el; vele sau suluri, era același lucru.

— Poate că asta e ce ne trebuie. Pylos îi întinse o scrisoare.

Davos netezi micul pătrat de pergament boțit și privi cu ochii mijiți literele minuscule, greu de citit. Cititul obosea ochii, atâta lucru învățase încă de la început. Uneori se întreba dacă Citadela oferea un premiu maesterului cu scrisul cel mai mărunt. Pylos se amuzase la auzul unei asemenea idei, dar...

— *Către cei... cinci regi,* citi Davos, șovăind puțin la *cinci,* pe care nu-l văzuse scris prea des. *Regele... de... regele... de dinspre?*

— *Dincolo,* îl corectă maesterul.

Davos se strâmbă:

— *Regele-de-Dincolo-de-Zid vine... vine spre sud. Conduce o... o... tare...*

— *Mare.*

— *... o mare armată de săi... sălba... sălbatici. Lordul M... Mmmor... Mormont a trimis un... corb de la pă... pă...*

— *Pădurea. Pădurea Bântuită.* Pylos sublinie cuvintele cu vârful degetului.

— *... pădurea bântuită. E ata... atacat?*

— Da.

Mulțumit, continuă să silabisească:

— *Al... alte păsări au venit de atunci, fără*

vreo veste. Ne... temem... Mormont ucis cu toată... putoarea... nu, *puterea lui. Ne temem că Mormont a fost ucis cu toată puterea lui...* Davos își dădu seama dintr-odată ce anume citea. Întoarse scrisoarea pe dos, văzu că sigiliul de ceară era negru. E de la Rondul de Noapte. Maester, Regele Stannis a văzut scrisoarea asta?

— I-am adus-o lui Ser Alester când am sosit aici. Atunci el era Mâna. Credeam că a discutat-o cu regina. Când l-am întrebat dacă vrea să trimitem un răspuns, mi-a spus să nu fiu nătărău. Înălțimii Sale nu-i ajung oamenii pentru propriile bătălii, nu are nici unul de irosit cu sălbaticii, mi-a spus el.

Era adevărat. Iar povestea cu cei cinci regi l-ar fi înfuriat, negreșit, pe Stannis.

— Doar un muritor de foame cerșește pâine de la un milog, murmură el.

— Ce spuneai, lordul meu?

— O vorbă pe care mi-a zis-o cândva soția mea. Davos bătu darabana pe masă cu degetele-i scurte. Prima oară când văzuse Zidul fusese mai tânăr decât Devan, slujind la bordul *Pisicii Tărcate,* sub comanda lui Roro Uhoris, un tyroshi cunoscut pe tot cuprinsul Mării Înguste sub numele de Bastardul Orb, deși nu era nici orb, nici fiu nelegitim. Roro navigase pe lângă Skogos, în Marea Tremurătoare, vizitând o sută de golfulețe care nu mai văzuseră vreodată o corabie de negoț. Aducea oțel, săbii, topoare, coifuri, cămăși de zale, schimbându-le pe blănuri, fildeș, chihlimbar și obsidian. Când *Pisica Tărcată* se întorcea la sud, având calele pline, în Golful Focilor s-au ivit trei galere negre, care au mânat-o către Eastwatch. Au pierdut toată marfa, iar Bastardul și-a pierdut capul, pentru fărădelegea de a vinde arme sălbaticilor.

Davos făcuse și el negoț la Eastwatch în vremurile sale de contrabandist. Fraţii în negru erau inamici aprigi, dar buni mușterii pentru o corabie cu marfa potrivită. Însă, chiar dacă le luase banii, n-a uitat niciodată cum se rostogolise capul Bastardului Orb pe puntea *Pisicii Tărcate*.

— Am întâlnit câţiva sălbatici, când eram doar un băieţandru, îi spuse lui Maester Pylos. Erau tâlhari cinstiţi, dar când venea vorba de tocmeală, erau perfizi. Unul a șters-o cu slujnica de pe corabia noastră. Una peste alta, păreau oameni ca oricare, unii buni, alţii mârșavi.

— Oamenii sunt oameni, fu de acord Maester Pylos. Ne întoarcem la lectura noastră, nobilă Mână?

Sunt Mâna Regelui, da. Putea fi Stannis Regele Westerosului cu numele, dar, în fapt, era Regele Mesei Pictate. Stăpânea peste Piatra Dragonului și Capătul Furtunii și avea o alianţă din ce în ce mai instabilă cu Salladhor Saan, dar asta era tot. Cum putuse Rondul să caute la el ajutor? *Poate că nu știu cât e de slab, cât de vană este cauza lui.*

— Regele n-a văzut niciodată scrisoarea asta, ești convins? Nici Melisandre?

— Nu. Să le-o înfăţișez? După atât timp?

— Nu, răspunse Davos fără șovăire. Ţi-ai făcut datoria când i-ai dat-o lui Ser Alester. *Dacă Melisandre avea cunoștință de scrisoare...* Ce spusese? *Cel al cărui nume nu trebuie rostit mărșăluiește cu oastea lui, Davos Seaworth. Se apropie frigul și noaptea fără de sfârșit...* Iar Stannis văzuse ceva în flăcări, un cerc de torţe în zăpadă, în mijlocul urgiei.

— Lordul meu, nu te simţi bine? întrebă Pylos.

Sunt îngrozit, Maester, i-ar fi putut spune. Davos își amintea o poveste pe care i-o spusese Salladhor Saan, despre cum Azor Ahai oțelise *Aducătoarea de Lumină*, vârând-o în inima soției pe care o iubea. *Și-a ucis soția, ca să lupte cu întunericul. Dacă Stannis este Azor Ahai renăscut, asta înseamnă că Edric Storm trebuie să joace rolul lui Nissa Nissa?*

— Mă gândeam, Maester. Iartă-mă. *Ce e rău dacă un rege sălbatic cucerește Nordul?* Nu că Stannis ar fi avut Nordul în stăpânire. Nu era de așteptat ca Înălțimea Sa să-i apere pe cei ce refuzaseră să-l recunoască drept rege. Dă-mi altă scrisoare, zise el dintr-odată. Aceasta e prea...

— ... dificilă, sugeră Pylos.

Se apropie frigul, șoptise Melisandre, *și noaptea fără de sfârșit.*

— Tulburătoare, zise Davos. Prea... tulburătoare. Dă-mi alta, te rog.

JON

Se treziră în fumul ridicat din Orașului Cârtiței, care ardea. În vârful Turnului Regelui, Jon Snow stătea sprijinit în cârja căptușită pe care i-o dăduse Maester Aemon, privind dâra de fum înălțându-se. Styr pierduse orice speranță să ia Castelul Negru pe nepregătite, din clipa în care fugise Jon, dar chiar și așa, n-ar fi trebuit să-și vestească apropierea atât de fățiș. *Poate că ne veți omorî, dar nimeni nu va fi măcelărit în patul lui. Măcar atâta am făcut!*

Piciorul îl durea cumplit când își lăsa greutatea pe el. În dimineața aceea, avusese nevoie de ajutorul lui Clydas să-și îmbrace veșmintele negre, proaspăt spălate, și să-și lege bocancii, iar când a fost gata, îi venea să se înece în laptele macului. În schimb, s-a mulțumit cu o jumătate de cupă de vin al viselor, o bucățică de coajă de răchită și o cârjă. Flacăra ardea în vârful Crestei Furtunii și Rondul de Noapte avea nevoie de fiecare om.

— Pot să lupt, a susținut el cu tărie, când au încercat să-l împiedice.

— Piciorul ți-e vindecat, așa-i? a mârâit Noye. Atunci n-o să te deranjeze dacă ți-l lovesc nițel?

— Aș prefera să te abții. Piciorul mi-e țeapăn, dar pot să umblu șontâc de colo-colo și pot să lupt, dacă ai nevoie de mine.

— Am nevoie de fiecare om care știe care capăt al suliței trebuie să-l înfigă în sălbatici.

— Capătul ascuțit. Jon își amintea că-i spusese cândva ceva asemănător surioarei sale.

Noye și-a scărpinat bărbia țepoasă.

— S-ar putea să te descurci. Te punem pe un turn, cu un arc, dar dacă pici naibii de acolo, să nu vii la mine plângând.

Vedea drumul regelui, șerpuind pe câmpiile veștejite și pietroase și peste dealurile golașe. Magnarul avea să se apropie pe drumul acela, cu Thennii mărșăluind în urma lui, cu topoare și sulițe în mâini și cu scuturi de bronz și piele pe spate. *Grigg Țapul, Quort, Buboi și ceilalți vor veni și ei. Și Ygritte.* Sălbaticii nu-i fuseseră niciodată prieteni, nu-i *lăsase,* dar ea...

Simțea junghiul durerii acolo unde săgeata ei îi trecuse prin carnea și mușchiul coapsei. Își amintea ochii bătrânului și sângele negru ce-i țâșnea din gâtlej în timp ce furtuna pârâia în înaltul cerului. Dar cel mai bine își amintea peștera, trupul ei gol în lumina torței, gustul gurii ei deschise sub apăsarea gurii lui. *Ygritte, stai deoparte. Du-te spre sud, ascunde-te într-unul dintre acele turnuri care-ți plăceau atât de mult. Aici nu vei găsi decât moarte.*

În capătul celălalt al curții, un arcaș cățărat pe acoperișul Cazărmilor de Cremene își desfăcuse pantalonii și urina printr-un crenel. *Mully,* știu el după pleata lui portocalie, unsuroasă. Oameni în negru se zăreau și pe alte acoperișuri și turnuri, dar nouă din zece erau din paie. Donai Noye le spunea santinele-sperietori. *Numai că ciorile suntem noi,* cugetă Jon, *și majoritatea suntem destul de speriați.*

Oricum s-ar fi numit, santinelele de paie fuseseră ideea lui Maester Aemon. Aveau în magazii mai multe perechi de pantaloni și tunici decât oameni care să le îmbrace, și atunci de ce să nu le umple cu paie, să le așeze o mantie pe umeri și să le pună de strajă? Noye le așezase în vârful fiecărui turn și la jumătate

dintre ferestre. Unele chiar țineau sulițe în mâini sau aveau arbalete vârâte sub braț. Sperau ca Thennii să le vadă de departe și să ajungă la concluzia că aveau de-a face cu un castel prea bine păzit ca să fie atacat.

Jon împărțea acoperișul Turnului Regelui cu șase sperietori de ciori și doi frați adevărați, în carne și oase. Surdul Dick Follard stătea lângă un crenel, curățând și uleind metodic mecanismul arbaletei sale, ca roata să se învârtă ușor, în timp ce băiatul din Orașul Vechi se plimba agitat de colo-colo, de-a lungul parapeților, făcându-și de lucru cu hainele oamenilor de paie. *Poate are impresia că vor lupta mai bine dacă sunt aranjați așa cum trebuie. Sau poate că așteptarea asta îi macină nervii, întocmai cum mi-i macină și mie.*

Băiatul susținea că are optsprezece ani, mai mult decât Jon, însă era crud ca iarba primăverii. Satin îi spunea, chiar dacă era îmbrăcat în lâna și zalele Rondului de Noapte. Era numele pe care-l căpătase în bordelul în care se născuse și crescuse. Era frumușel ca o fată, cu ochii săi negri, pielea delicată și zulufii ca pana corbului. Dar o jumătate de an la Castelul Negru îi întărise mâinile și Noye zicea că se descurca binișor cu arbaleta. Dar dacă avea curajul să înfrunte ceea ce urma...

Jon se folosea de cârjă ca să se plimbe, șchiopătând. Turnul Regelui nu era cel mai înalt turn al castelului – semeață, supla și părăginita Lance deținea această onoare, deși Othell Yarwyck fusese auzit spunând că se putea prăbuși în orice clipă. Și nici cel mai puternic nu era Turnul Regelui – Turnul Străjilor, de lângă drumul regelui, era mai greu de doborât. Însă era destul de înalt, destul de rezistent și bine poziționat în spatele Zidului,

cu vedere spre poartă și spre piciorul scării de lemn.

Prima oară când văzuse Castelul Negru cu ochii lui, Jon se întrebase de ce ar fi cineva atât de nesăbuit încât să construiască un castel fără ziduri. Cum putea fi apărat?

— Nu poate, îi spusese unchiul său. Tocmai despre asta e vorba. Rondul de Noapte e legat prin jurământ să nu ia parte la vrăjmășiile regatelor. Cu toate acestea, anumiți Lorzi Comandanți, mai mult trufași decât înțelepți, au uitat de jurăminte și aproape că ne-au distrus pe toți cu ambițiile lor. Lordul Comandant Runcel Hightower a încercat să lase Rondul moștenire fiului său bastard. Lordul Comandant Rodrik Flint s-a gândit să se facă Rege-de-Dincolo-de-Zid. Tristan Mudd, Nebunul Marq Rankenfell, Robin Hill... Știai că, acum șase sute de ani, comandanții de la Poarta Zăpezii și de la Fortul Nopții au pornit război *unul împotriva celuilalt?* Iar când Lordul Comandant a încercat să-i oprească, și-au unit forțele să-l omoare? Lordul Stark din Winterfell a fost nevoit să tranșeze problema... și capetele amândurora. Ceea ce nu i-a fost greu, căci *cetățile lor nu puteau fi apărate.* Rondul de Noapte a avut nouă sute nouăzeci și șase de Lorzi Comandanți înaintea lui Jeor Mormont, cei mai mulți, oameni curajoși și de onoare... dar am avut parte și de lași și de nesăbuiți, și de tirani și de nebuni. Supraviețuim fiindcă lorzii și regii Celor Șapte Regate știu că nu reprezentăm o amenințare pentru ei, oricine ar fi în fruntea noastră. Singurii noștri dușmani sunt la nord, iar la nord avem Zidul.

Numai că acum acei dușmani au trecut Zidul și se apropie dinspre sud, cugetă Jon, *iar lorzii și regii Celor Șapte Regate ne-au uitat. Suntem*

prinși între ciocan și nicovală. Fără un zid, Castelul Negru nu putea fi apărat. Donai Noye știa asta mai bine ca oricine.

— Castelul nu le folosește la nimic, spusese armurierul adresându-se micii sale garnizoane. Bucătăriile, sala comună, grajdurile, chiar și turnurile... n-au decât să le ia pe toate. Golim armurăria și mutăm cât putem din rezerve sus, pe Zid, și ne postăm în preajma porții.

Astfel, Castelul Negru avea, în sfârșit, un fel de zid, o baricadă în formă de semilună, înaltă de trei metri, făcută din tot ce aveau: lăzi cu piroane și butoaie cu carne de oaie în saramură, coșuri, baloți de pânză neagră, stive de bușteni, lemne tăiate, țepușe ascuțite în foc și saci peste saci de grâne. Fortificația improvizată împrejmuia două dintre cele mai importante obiective: poarta către nord și piciorul imensei scări de lemn în zigzag care se agăța de fața Zidului, suind ca un fulger tremurat, sprijinit de grinzi de lemn mari cât trunchiurile de copaci, înfipte adânc în gheață.

Jon vedea cum ultimele cârtițe își continuau lungul urcuș, zorite de frații lui. Grenn ducea un băiețel în brațe, în timp ce Pyp, două șiruri de trepte mai jos, lăsa un bătrân să se sprijine de umărul lui. Sătenii cei mai bătrâni așteptau încă întoarcerea cuștii. Văzu o mamă trăgând după ea doi copii, câte unul de fiecare mână, iar un băiat mai mare trecu în goană pe lângă ea, pe scări în sus. Mai sus cu șaptezeci de metri, Su Cer Senin și Lady Meliana (care nu era o lady, toți prietenii ei erau de acord) stăteau pe un podeț, privind spre sud. Din locul unde se aflau, vedeau mai bine fumul decât Jon, fără doar și poate. Jon se întreba ce se va întâmpla cu sătenii care hotărâseră să nu fugă. Întotdeauna se găseau câțiva prea încăpățânați,

prea proști sau prea curajoși ca să fugă, câțiva care preferau să lupte, să se ascundă sau să plece genunchiul. Poate că Thennii îi vor cruța.

Ar trebui să-i atacăm noi primii, gândi Jon. *Cu cincizeci de cercetași călare, am putea să-i spulberăm pe drum.* Dar nu aveau cincizeci de cercetași și nici pe jumătate atâția cai. Garnizoana nu se întorsese încă și nu aveau cum să știe când se va întoarce, sau măcar dacă frații călare trimiși de Noye o găsiseră.

Noi suntem garnizoana, își spuse Jon, *și bine ne mai șade!* Frații pe care Bowen Marsh îi lăsase în urmă erau bătrâni, infirmi și băiețandri, întocmai cum îl prevenise Donai Noye. Pe câțiva îi vedea pe scări, urcând butoaie, pe alții la baricade: bătrânul trupeș Kegs, domol ca întotdeauna, Gheată-Desperecheată săltând vioi pe piciorul său de lemn, Ușurel, cu mințile rătăcite, care se credea reîncarnarea lui Florian Nebunul, Dilly din Dorne, Tânărul Henly (bine trecut de cincizeci de ani), Bătrânul Henly (trecut de șaptezeci), Hal Pletosul, Pătatul Pate din Iazul Fecioarelor. Vreo doi îl zăriră pe Jon privindu-i de pe Turnul Regelui și îi făcură semn cu mâna. Alții întoarseră privirea. *Încă mă consideră trădător.* Asta îi lăsa un gust amar, dar nu-i putea învinui. În definitiv, era bastard. Toată lumea știa că bastarzii sunt ușuratici și schimbători din fire, născuți fiind din minciună și desfrânare. Și își făcuse la Castelul Negru tot atâția dușmani câți prieteni... Rast era unul. Jon îl amenințase o dată că, dacă mai continua să-l chinuie pe Samwell Tarly, îl va asmuți pe Nălucă să-i sfârtece beregata, iar Rast nu uita asemenea lucruri. Chiar în clipa aceea, grebla frunzele uscate, făcând mormane sub scări, dar din când în când se oprea să-i arunce lui Jon o privire

amenințătoare.

— Nu! răcni Donai Noye, la trei dintre oamenii Orașului Cârtiței, aflați undeva mai jos. Smoala merge la elevator, uleiul urcă pe scări până sus, săgețile pentru arbalete la al patrulea, al cincilea și al șaselea palier, sulițele la primul și la al doilea. Untura îngrămădiți-o sub scară, da, acolo, în spatele scândurilor. Butoaiele cu carne sunt pentru baricadă. *Acum, țărani puturoși. ACUM!*

Are glas de conducător, gândi Jon. Tatăl său spunea mereu că în luptă plămânii unui căpitan erau la fel de importanți ca mâna lui dreaptă.

— Nu contează cât de viteaz sau de strălucit e un om, dacă nu-și face ordinele auzite, le-a spus fiilor săi Lordul Eddard, astfel că Robb și Jon obișnuiau să urce pe turnurile Winterfellului, strigând unul la altul, peste curte. Donai Noye i-ar fi acoperit pe amândoi. Toate cârtițele erau îngrozite de el, și pe bună dreptate, de vreme ce amenința întruna să le taie capetele.

Trei sferturi dintre săteni urmaseră avertismentul lui Jon, venind să se refugieze la Castelul Negru. Noye decretase că fiecare bărbat care era încă destul de puternic să țină în mână o suliță sau să ridice un topor îl va ajuta să apere baricada. Altfel, n-aveau decât să se ducă acasă și să-și încerce norocul cu Thennii. Își golise armurăria ca să-i înarmeze cum se cuvine. Le dăduse topoare mari, cu două tăișuri, pumnale ascuțite, săbii lungi, ghioage, buzdugane. Îmbrăcați în pieptare din piele și în cămăși de zale, cu jambiere să le apere picioarele și grumăjere ca să le țină capetele pe umeri, câțiva dintre ei chiar arătau a soldați. *Dacă lumina e slabă. Și dacă ești sașiu.*

Noye pusese, de asemenea, la muncă femeile

și copiii. Cei prea tineri ca să lupte urmau să care apă și să se îngrijească de focuri, moașa din Orașul Cârtiței îi va ajuta pe Clydas și Maester Aemon cu răniții, iar Hobb Trei Degete avea dintr-odată mai multe ajutoare la frigări, la învârtitul în oale și la tăiatul cepei decât avea nevoie. Două dintre târfe se oferiseră chiar să lupte și se arătaseră destul de pricepute cu arbaleta ca să capete un loc pe scări, la doisprezece metri în sus.

— E frig. Satin stătea cu mâinile vârâte la subsuori, sub mantie. Avea obrajii învăpăiați.

Jon se strădui să zâmbească.

— Frig e la Colții de Gheață. Asta e o zi răcoroasă de toamnă.

— Atunci, sper să nu văd niciodată Colții de Gheață. Am cunoscut cândva, în Orașul Vechi, o fată căreia îi plăcea să-și pună gheață în vin. Cred că acolo e locul cel mai nimerit pentru gheață. În vin. Satin aruncă o privire către sud și se încruntă. Crezi că santinelele de paie i-au alungat, lordul meu?

— Putem spera.

Era posibil, bănuia Jon... dar mai degrabă sălbaticii se opriseră pur și simplu pentru nițel jaf și viol în Orașul Cârtiței. Sau poate că Styr aștepta căderea nopții, ca să înainteze la adăpostul întunericului.

Orele prânzului veniră și trecură, fără urmă de Thenni pe drumul regelui. Dar Jon auzi zgomot de pași în turn și Owen Tolomacul se ivi dintr-odată prin trapă, roșu la față din pricina urcușului. Avea un coș cu chifle dulci sub un braț, o roată de brânză sub celălalt și un sac de ceapă atârnându-i de o mână.

— Hobb a zis să vă hrănesc, în caz că nu vă puteți mișca de aici o vreme.

Sau poate că s-a gândit că e ultima noastră

masă.

— Spune-i că-i mulţumim, Owen.

Dick Follard era complet surd, dar nasul îi funcţiona de minune. Chiflele erau calde din cuptor când începu să scotocească în coș, alegând una. Găsi și o bucată de unt și întinse puțin pe chiflă cu cuțitul.

— Stafide, anunță el fericit. Și nuci. Vorbea îngălat, dar era ușor de înțeles, odată ce te obișnuiai cu el.

— O poți lua și pe a mea, zise Satin. Nu mi-e foame.

— Mănâncă, îi spuse Jon. N-ai de unde să știi când vei mai avea ocazia. Luă și el două chifle. Nucile erau de fapt alune și, în plus, stafidele erau bucăți de mere uscate.

— Vor veni astăzi sălbaticii, Lord Snow? întrebă Owen.

— Vei afla dacă vin, răspunse Jon. Ascultă cornul.

— Două semnale. Două înseamnă sălbatici. Owen era înalt, cu părul cânepiu, prietenos. Era neobosit la muncă și surprinzător de îndemânatic când venea vorba de lucrat lemnul, de reparat catapultele sau alte treburi de felul acesta, dar așa cum era gata să spună oricui, în fragedă pruncie mama lui îl scăpase în cap și jumătate din minte i se scursese printr-o ureche.

— Ţii minte unde să te duci? îl întrebă Jon.

— Trebuie să mă duc la scări, mi-a zis Donai Noye. Trebuie să urc la al treilea palier și să trag cu arbaleta în sălbatici, dacă încearcă să treacă peste barieră. Al treilea palier, unu, doi, trei. Capul i se bălăbănea în sus și-n jos. Dacă sălbaticii atacă, regele va veni să ne ajute, așa-i? E un luptător puternic, Regele Robert. Negreșit o să vină. Maester Aemon i-a trimis o pasăre.

N-avea rost să-i spună că Robert Baratheon era mort. Ar uita, așa cum uitase și înainte.

— Maester Aemon a trimis o pasăre, îl aprobă Jon. Asta păru să-l bucure pe Owen.

Maester Aemon trimisese o mulțime de corbi... nu către un singur rege, ci către patru. *Sălbatici la porți,* zicea mesajul. *Regatul în primejdie. Trimiteți tot ce puteți la Castelul Negru.* Până la Orașul Vechi și până la Citadelă zburaseră corbii și către zeci de lorzi puternici, în castelele lor. Cel mai mult își puneau nădejdea în lorzii Nordului, așa că într-acolo trimisese Aemon două păsări. Către Umberi și către Boltoni, la Castelul Cerwyn și la Castelul lui Torrhen, la Karhold și la Deepwood Motte, în Insula Ursului, la Vechiul Castel și la Garda Văduvei, Portul Alb, Barrowton și Rills, către citadela munților peste care stăpânea Casa Liddle, către Casele Burley, Norrey, Harclay și Wull, către toți aceștia păsările negre duseseră stăruitoarea rugăminte. *Sălbatici la poartă. Nordul în pericol. Veniți cu toate forțele.*

Ei, bine, vor fi având corbii aripi, dar lorzii și regii n-au. Dacă era să vină vreun ajutor, nu va veni astăzi.

Când dimineața lăsă loc după-amiezii, fumul se risipi și cerul se însenină din nou. *Nici un nor,* gândi Jon. Era un lucru bun. Ploaia și ninsoarea le-ar fi pecetluit soarta.

Clydas și Maester Aemon aduseră cușca-troliu sus, la adăpost pe creasta Zidului, împreună cu majoritatea femeilor din Orașul Cârtiței. Oameni în negru se plimbau fără astâmpăr pe turnuri, strigând unul la altul peste curte. Septonul Cellador rostea o rugăciune împreună cu oamenii de pe baricadă, implorându-l pe Războinic să le dea putere. Surdul Dick Follard se cuibărise în mantie și

dormea. Satin străbătuse sute de kilometri în cerc, de jur împrejurul crenelurilor. Zidul plângea, iar soarele trecea tiptil peste cerul albastru, fără nori. Spre seară, Owen Tolomacul se întoarse cu o pâine neagră și o găleată din cea mai bună friptură de oaie a lui Hobb, înăbușită cu bere și ceapă. Când terminară de mâncat, soarele era jos, la apus, iar umbrele erau alungite și negre pe tot cuprinsul castelului.

— Aprinde focul, îi spuse Jon lui Satin, și umple cazanul cu ulei.

Coborî scările, să zăvorască ușa, încercând să-și mai dezmorțească piciorul. Era o greșeală și își dădu seama îndată, dar strânse cârja și își văzu de treabă. Ușa către Turnul Regelui era din stejar cu drugi de fier. Ar fi putut să-i întârzie pe Thenni, dar n-avea cum să-i oprească, dacă voiau să intre. Jon trase zăvorul, trecu pe la privată – putea fi ultima lui șansă – și începu să urce șontâc, înapoi către acoperiș, strâmbându-se de durere.

Spre vest, cerul avea o culoare sângerie, dar deasupra capului era de un albastru-cobalt, bătând în violet, iar stelele începeau să răsară. Jon se așeză între două merloane, tovarăș doar cu un străjer de paie, și privi Armăsarul galopând pe cer. Sau era Lordul Coarnelor? Se întrebă unde era Nălucă în clipa aceea. Se întrebă și despre Ygritte și își spuse că, dacă o ținea așa, o să-și piardă mințile.

Satin își udă pantalonii când cornul sună, dar Jon preferă să-i lase impresia că nu observă.

— Du-te și scutură-l de umăr pe Dick, îi spuse băiatului din Orașul Vechi, altfel e în stare să doarmă până ce se termină lupta.

— Mi-e frică. Fața lui Satin avea o paloare fantomatică.

— Și lor le este. Jon își sprijini cârja de un

merlon și își luă arcul, îndoind lemnul de tisă neted și gros, pentru a trece o coardă prin locaș. Să nu irosești nici o săgeată dacă nu ești sigur că poți nimeri ținta, spuse el, după ce Satin îl trezi pe Dick. Avem aici o rezervă îndestulătoare, dar îndestulătoare nu înseamnă inepuizabilă. Și ca să reîncarci, pășește în spatele unui merlon, nu încerca să te ascunzi după o sperietoare. Sunt din paie și săgeţile vor trece direct prin ele.

Lui Dick Follard nu se osteni să-i spună nimic. Putea să citească pe buze când era lumină destulă și nu se sinchisea de ce spuneai, dar știa totul dinainte.

Își ocupară poziţiile în trei părţi ale turnului circular. Jon își atârnă tolba la centură și scoase o săgeată. Era neagră, cu pene gri. Când o potrivi în arc, își aminti ce spusese Theon Greyjoy după o partidă de vânătoare.

— Mistreţul poate să-și păstreze colţii și ursul ghearele, declarase el, zâmbind în felul său. Nimic nu se compară cu o pană gri de gâscă.

Jon nu fusese niciodată un vânător nici pe jumătate la fel de iscusit ca Theon, dar nici nu era străin de mânuitul arcului. În preajma armurăriei se furișau siluete întunecate, dar Jon nu le vedea destul de bine ca să-și irosească o săgeată. Auzi strigăte îndepărtate și văzu arcașii de pe Turnul Străjilor trăgând în jos cu săgeţi. Era prea departe pentru el. Dar când zări, la cincizeci de metri, trei umbre desprinzându-se de vechile grajduri, păși către crenel, își ridică arcul și întinse coarda. Alergau, așa că îi urmări așteptând, așteptând...

Săgeata șuieră ușor când părăsi coarda. O clipă mai târziu, se auzi un geamăt și, dintr-odată, doar două umbre mai traversau curtea în

salturi. Alergau cât puteau de repede, dar Jon scosese deja din tolbă a doua săgeată. De data aceasta se grăbi prea tare și rată. Sălbaticii dispărură până când se pregăti din nou. Căută o altă țintă și descoperi patru, alergând în jurul carcasei goale a Turnului Lordului Comandant. Lumina lunii licări pe sulițele și topoarele lor și pe înfiorătoarele podoabe de pe scuturi: cranii și oase, șerpi, gheare de urs, chipuri demonice, contorsionate. *Oameni liberi,* știu Jon. Thennii aveau scuturi din piele fiartă, neagră, cu marginile și protuberanța de bronz, dar ale lor erau simple și neîmpodobite. Acestea erau scuturile mai ușoare, împletite, ale celorlalți năvălitori.

Jon trase pana de gâscă în dreptul urechii, ochi și eliberă săgeata, pe urmă potrivi o alta, întinse arcul și trase din nou. Prima săgeată nimeri scutul cu gheară de urs, a doua un gât. Sălbaticul țipă, prăbușindu-se. Auzi în stânga zbârnâitul gros al arbaletei lui Dick Surdul și, o clipă mai târziu, pe cea a lui Satin.

— Am nimerit unul! țipă băiatul cu glas răgușit. L-am nimerit în piept!

— Mai nimerește încă unul! îi strigă Jon. Acum nu mai trebuia să-și caute ținte, doar să le aleagă. Doborî un arcaș sălbatic în timp ce-și potrivea arcul, pe urmă trimise o săgeată către bărbatul care lovea cu toporul poarta de intrare în Turnul lui Hardin. Acum rată, dar săgeata vibrând în stejarul ușii îl făcu pe sălbatic să se răzgândească. Abia când acesta o luă la goană, Jon îl recunoscu: era Buboi. O fracțiune de secundă mai târziu, bătrânul Mully trase o săgeată de pe Turnul Cazărmii în piciorul lui Buboi, care se îndepărtă de-a bușilea, lăsând în urma lui o dâră de sânge. *Acum n-o să se mai plângă de furuncul,* gândi Jon.

Când tolba i se goli, se duse după alta și se mută lângă un alt crenel, umăr lângă umăr cu Surdul Dick Follard. Jon trăgea trei săgeți la fiecare săgeată a lui Dick, dar acesta era avantajul arcurilor. Unii susțineau că arbaleta te apără mai bine, însă era înceată și incomod de reîncărcat. Auzea sălbaticii strigând unul la altul și, undeva către vest, un corn de război sună. În lume nu mai existau decât umbra și lumina lunii, iar timpul devenise o repetare nesfârșită a acelorași gesturi: potrivește, întinde, trage. Săgeata unui sălbatic sfârtecă gâtul omului de paie de lângă el, dar Jon Snow nici nu băgă de seamă. *Ajutați-mă să trimit o singură săgeată fără greș în trupul Magnarului din Thenn,* se rugă el la zeii tatălui său. Măcar Magnarul era un dușman pe care-l putea urî. *Dați-mi-l pe Styr.*

Degetele începuseră să-i înțepenească, degetul mare îi sângera, dar potrivi săgeata, întinse arcul și trase. Privirea îi fu atrasă de o vâlvătaie și se întoarse, văzând ușa sălii comune în flăcări. În doar câteva clipe, întregul castel de lemn ardea. Știa că Hobb Trei-Degete și ajutoarele sale din Orașul Cârtiței erau în siguranță, pe creasta Zidului, și totuși, se simți ca și cum cineva i-ar fi tras un pumn în stomac.

— JON! răcni Dick Surdul, cu glasul său îngălat. Armurăria!

Îi vedea pe acoperiș. Unul avea o torță. Dick săltă pe crenel, să poată ținti mai bine, își ridică arbaleta pe umăr și trimise o săgeată zbârnâitoare către omul cu torța. Rată.

Însă arcașul aflat mai jos își nimeri ținta.

Follard nu scoase nici un sunet, doar se prăvăli cu capul înainte, peste parapet. Erau treizeci de metri până la curtea de dedesubt. Jon auzi bufnitura în timp ce se uita pe după un

străjer de paie, încercând să vadă de unde venise săgeata. La nici trei metri de trupul lui Dick Surdul, zări un scut de piele, o mantie zdrențuită, o claie de păr roșu, des. *Sărutată de foc,* gândi el, *norocoasă.* Își ridică arcul, dar degetele refuzau să i se desfacă, iar în clipa următoare fata dispăru la fel de repede cum apăruse. Jon se răsuci, înjurând, și trimise o săgeată către oamenii de pe acoperișul armurăriei, dar îi pierdu și pe ei.

Între timp, grajdurile dinspre est erau în flăcări și dinspre staule se revărsa un fum negru, amestecat cu smocuri de paie aprinse. Când acoperișul se prăbuși, flăcările se ridicară vuind atât de răsunător, încât aproape că acoperiră cornii de război ai Thennilor. Cincizeci de Thenni tropăiau pe drumul regelui, încolonați, cu scuturile ridicate deasupra capului. Alții mișunau prin grădina de legume, prin curtea de piatră, în jurul vechii fântâni secate. Trei doborâseră ușile de la apartamentele Maesterului Aemon, pătrunzând în cetatea de lemn de sub stâncărie, iar în vârful Turnului Tăcerii se ducea o luptă disperată, săbii lungi împotriva topoarelor de bronz. Nimic din toate acestea nu conta. *Dansul continuă,* gândi Jon.

Se apropie șontâc de Satin și îl înhăță de umăr.

— Hai cu mine! țipă el. Împreună, se îndreptară către parapetul dinspre nord, de unde se vedeau poarta și zidul de bușteni, butoaie și saci de grâne al lui Donai Noye. Thennii ajunseră acolo înaintea lor. Purtau coifuri, iar pe cămășile lungi de piele aveau cusute discuri subțiri de bronz. Mulți mânuiau topoare de bronz, însă câțiva aveau topoare din piatră. Alții, mai mulți, țineau în mâini sulițe

scurte, cu capete în formă de frunză, care sclipeau roșietice în lumina grajdurilor în flăcări. Strigau în Limba Veche în timp ce atacau baricada, lovind cu sulițele, legănându-și topoarele, împrăștiind grânele și sângele cu același elan, sub ploaia de săgeți a arcașilor și arbaletiștilor postați de Donai Noye pe scară.

— Ce facem? strigă Satin.

— Îi omorâm, îi strigă înapoi Jon, cu o săgeată neagră în mână.

Nici un arcaș n-ar fi putut spera la o țintă mai ușoară. Thennii stăteau cu spatele la Turnul Regelui, atacând bariera în formă de semilună, cățărându-se peste saci și butoaie, pentru a ajunge la oamenii în negru. Din întâmplare, Jon și Satin își aleseră aceeași țintă. Tocmai ajunsese în vârful baricadei, când o săgeată de arc i se înfipse în gât și una de arbaletă între omoplați. O clipă mai târziu, o sabie lungă îl lovi în burtă și omul căzu peste cel din spatele lui. Jon întinse mâna după tolbă și o găsi din nou goală. Satin ridica arbaleta. Jon îl lăsă acolo și plecă după alte săgeți, dar nu apucă să facă mai mult de trei pași că trapa se deschise dintr-odată în fața lui. *La naiba, nici măcar n-am auzit ușa scârțâind.*

N-avea timp să gândească, să-și facă planuri sau să strige după ajutor. Jon aruncă arcul, întinse mâna peste umăr, smulse Gheara Lungă din teacă și îi îngropă lama în fruntea primului cap care se ivi pe acoperișul turnului. Bronzul nu era un obstacol pentru oțelul valyrian. Lovitura tăie direct prin coif și adânc în țeasta Thennului, care se prăbuși de unde venise. După urlete, Jon își dădu seama că mai erau și alții în spatele lui. Se retrase și îl strigă pe Satin. Următorul om care reuși să ajungă sus se alese cu o săgeată de arbaletă în obraz. Dispăru și el.

— Uleiul, zise Jon.

Satin clătină aprobator din cap. Înhățară mănușile căptușite pe care le lăsaseră lângă foc, ridicară cazanul greu cu ulei fierbinte și îl turnară prin trapă, peste Thennii de dedesubt. Jon nu auzise niciodată ceva mai îngrozitor decât acele răcnete, iar Satin părea în pragul leșinului. Jon închise trapa cu piciorul, așeză cazanul greu de fier peste ea și îl scutură zdravăn pe băiatul cu chip frumos:

— Vomită mai târziu. *Vino!*

Lipsiseră de lângă parapet doar câteva clipe, dar jos, totul se schimbase. O duzină de fraţi în negru și câţiva oameni din Orașul Cărtiței stăteau încă deasupra lăzilor și a butoaielor, dar sălbaticii mișunau de-a lungul semilunii, împingându-i înapoi. Jon văzu un sălbatic vârându-și sulița în burta lui Rast și ridicându-l în aer cu putere. Tânărul Henly era mort, Bătrânul Henly pe moarte, înconjurat de dușmani. Îl vedea pe Ușurel răsucindu-se și lovind cu sabia, râzând ca un nebun, sărind de pe un butoi pe altul, cu mantia fluturând. Un topor de bronz îl nimeri chiar sub genunchi și râsul i se transformă într-un țipăt bolborosit.

— Îi înfrâng, zise Satin.

— Nu, făcu Jon, sunt înfrânți!

Totul se petrecu repede. O cărtiță o luă la fugă și pe urmă o alta și în scurt timp toți sătenii își aruncau armele și părăseau baricada. Fraţii erau prea puțini ca să reziste singuri. Jon îi privi încercând să formeze un șir, ca să se retragă în ordine, dar Thennii trecură peste ei cu săbii și topoare, și apoi fugeau și ei. Dilly din Dorne alunecă și căzu cu fața în jos și un sălbatic îi înfipse o suliță între omoplați. Kegs, mișcându-se încet și gâfâind, aproape că ajunse la piciorul scării, când un Thenn îl prinse de

pulpana mantiei și îl trase... dar o săgeată de arbaletă îl doborî înainte ca toporul lui să cadă.

— L-am nimerit, triumfă Satin, în timp ce Kegs se îndreptă către scară clătinându-se și începu să urce treptele de-a bușilea.

Poarta e pierdută. Donai Noye o zăvorâse, dar era acolo, la îndemâna sălbaticilor, cu drugii de fier aruncând sclipiri roșii în lumina focului, cu tunelul rece și negru în spate. Nimeni nu se întorsese s-o apere. Singurul loc sigur rămânea creasta Zidului, la două sute cincizeci de metri în sus pe scara întortocheată de lemn.

— La ce zei te rogi? îl întrebă Jon pe Satin.

— La Cei Șapte, răspunse băiatul din Orașul Vechi.

— Roagă-te, atunci. Roagă-te la zeii tăi noi, iar eu o să mă rog la zeii mei vechi. Acum venea momentul decisiv.

Cu zăpăceala de la trapă, Jon uitase să-și umple tolba. Se întoarse, șchiopătând, o umplu și își luă arcul. Cazanul nu se clintise de când îl lăsaseră acolo, așa că, deocamdată, păreau în siguranță. *Dansul continuă, iar noi îl urmărim de la galerie,* gândi el, întorcându-se șontâc. Satin trăgea în sălbaticii de pe trepte, apoi se ghemuia în spatele unui merlon să-și reîncarce arbaleta. *O fi el frumușel ca o fată, dar e iute.*

Adevărata bătălie se ducea pe scări. Noye așezase sulițași pe primele două paliere, dar fuga sătenilor îi speriase și li se alăturaseră, gonind în sus, către al treilea palier, cu Thennii în spatele lor, omorându-i pe cei rămași în urmă. Arcașii și arbaletiștii de pe palierul de sus încercau să tragă peste capetele lor. Jon potrivi o săgeată, întinse arcul și trase, văzând mulțumit cum unul dintre sălbatici se rostogolește pe scări. Căldura focurilor făcea Zidul să plângă, iar flăcările dansau și sclipeau

pe gheață. Scările se clătinau sub pașii oamenilor ce alergau să se salveze.

Din nou, Jon potrivi săgeata, întinse arcul și trase, dar singurul arcaș era el și singurul arbaletist era Satin, iar sălbaticii erau șaizeci-șaptezeci la număr. Thenni tropăind în sus pe scări, omorând în calea lor, îmbătați de victorie. La cel de-al patrulea palier, trei frați în mantii negre stăteau umăr la umăr, cu săbiile în mâini, și lupta începu din nou, pentru scurt timp. Erau doar trei și în curând valul de sălbatici îi mătură, iar sângele lor șiroi pe scări.

— Niciodată nu e omul mai vulnerabil în luptă decât atunci când fuge, îi spusese cândva lui Jon Lordul Eddard. Un om care fuge e pentru un soldat ca un animal rănit. Îi stârnește pofta de sânge.

Arcașii de la palierul al cincilea o luară la goană înainte ca sălbaticii să ajungă la ei. Era o debandadă. O debandadă roșie.

— Adu torțele, îi spuse Jon lui Satin.

Lângă foc erau așezate grămadă patru torțe, cu capetele înfășurate în cârpe uleiate. Mai erau acolo și o duzină de săgeți. Băiatul din Orașul Vechi vârî o torță în foc, până când se aprinse cu flăcări strălucitoare, iar pe celelalte le aduse sub braț, neaprinse. Părea din nou speriat, și avea de ce. Jon era speriat și el.

Atunci îl văzu pe Styr. Magnarul escalada baricada, călcând peste sacii sparți de grâne, peste butoaiele sfărâmate, peste trupuri de prieteni și dușmani deopotrivă. Armura lui de bronz cu solzi arunca sclipiri întunecate în lumina torței. Styr își scosese coiful, să scruteze scena triumfului său, și bastardul chel, fără urechi, zâmbea. În mână avea o suliță lungă din lemnul copacului inimii, cu un cap de bronz împodobit. Când văzu poarta, arătă spre ea cu

suliţa și strigă ceva în Limba Veche, adresându-se celor câțiva Thenni din preajma lui. *Prea târziu,* gândi Jon. *Dacă ți-ai fi condus oamenii peste baricadă, poate că ai fi reușit să salvezi câțiva.*

Sus, un corn de război sună, un sunet lung și grav. Nu de pe creasta Zidului, ci de la al nouălea palier, la șaptezeci de metri înălțime, unde se afla Donai Noye.

Jon potrivi o săgeată de foc în arc, iar Satin o aprinse cu torța. Păși către parapet, întinse arcul, ochi și trase. Săgeata țâșni, lăsând în urma ei un alai de panglici învăpăiate și, cu o bufnitură, își atinse ţinta, trosnind. Nu pe Styr. Treptele. Sau mai exact, butoaiele mari și mici și sacii pe care Donai Noye îi stivuise *sub* trepte, la primul palier, butoaiele cu untură și ulei de lampă, sacii cu frunze și cârpe uleiate, bușteniii crăpaţi, scoarța de copac și talașul.

— Încă o dată, zise Jon. Încă o dată, încă o dată.

Alți arcași trăgeau și ei de pe fiecare turn, unii trimițându-și săgeţile în arcuri înalte, pentru a se prăbuși în faţa Zidului. Când rămaseră fără săgeți de foc, Jon și Satin începură să aprindă torţele și să le arunce de pe creneluri.

Sus, deasupra lor, un alt foc înflorea. Vechile trepte de lemn înghițiseră uleiul ca un burete, iar Donai Noye le îmbibase cu totul, de la cel de-al nouălea palier până jos, la al șaptelea. Jon nu putea decât să spere că ai lor reușiseră să ajungă la loc sigur înainte ca Noye să arunce torţele. Frații în negru, cel puțin, cunoșteau planul, dar sătenii nu.

Vântul și focul isprăviră treaba. Jon nu avea altceva de făcut decât să privească. Cu flăcări deasupra și flăcări dedesubt, sălbaticii nu aveau

unde să fugă. Unii își continuară urcușul și muriră. Alţii începură să coboare și muriră. Câţiva rămaseră pe loc. Muriră și ei. Mulţi săriră de pe trepte înainte să-i cuprindă flăcările și muriră căzând. Vreo douăzeci de Thenni erau încă îngrămădiţi între focuri când gheaţa se crăpă din pricina căldurii și partea de jos a scării, o treime întreagă, se prăbuși împreună cu tone și tone de gheaţă. Aceea a fost ultima oară când Jon l-a văzut pe Styr, Magnarul Thennilor. *Zidul se apără singur,* gândi el.

Jon îl rugă pe Satin să-l ajute să coboare în curte. Piciorul rănit îl durea atât de tare încât abia putea să umble, chiar și cu cârja.

— Adu torţa, îi spuse băiatului din Orașul Vechi. Trebuie să caut pe cineva. Pe trepte fuseseră mai cu seamă Thenni. Cu siguranţă câţiva dintre oamenii liberi scăpaseră. Oamenii lui Mance, nu ai Magnarului. Poate că ea era printre ei. Astfel, coborâră peste cadavrele celor care încercaseră să treacă prin trapă. Jon bâjbâia prin întuneric, cu cârja sub un braţ și cu celălalt pe după umerii unui băiat din bordelul Orașului Vechi.

Din grajduri și din sala comună nu mai rămăsese decât cenușa fumegândă, dar focul continua să-și reverse furia asupra zidului, urcând treaptă cu treaptă, palier cu palier. Din când în când, se auzeau un vaier și apoi un pârâit și o altă bucată de gheaţă se desprindea de Zid, prăbușindu-se. Aerul era încărcat de cenușă și cristale de gheaţă.

Îl găsi pe Quort mort și pe Degete-de-Piatră murind. Găsi și câţiva Thenni, morţi sau agonizând. Thenni pe care nu-i cunoscuse niciodată cu adevărat. Îl găsi pe Buboi, vlăguit din pricina sângelui pe care-l pierduse, dar încă în viaţă.

Pe Ygritte o găsi răşchirată pe un petic de zăpadă învechită, sub Turnul Lordului Comandant, cu o săgeată între sâni. Pe faţă i se aşternuseră cristale de gheaţă şi, în lumina lunii, părea că poartă o mască argintie, sclipitoare.

Jon văzu că săgeata era neagră, dar avea pene albe de raţă. *Nu e a mea,* îşi spuse, *nu e o săgeată a mea.* Dar se simţea de parcă ar fi fost. Când îngenunche lângă ea în zăpadă, ochii i se deschiseră.

— Jon Snow, zise Ygritte, foarte încet. Glasul ei suna ca şi cum săgeata i-ar fi nimerit un plămân. *Asta* e un castel adevărat? Nu doar un turn?

— Da.

Jon îi luă mâna.

— Bine, şopti ea. Voiam să văd un castel adevărat, înainte... înainte să...

— Vei vedea o sută de castele, îi promise el. Bătălia s-a terminat. Maester Aemon te va îngriji. Îi atinse părul. Eşti sărutată de foc, ai uitat? Norocoasă. N-ajunge o săgeată ca să te omoare. Aemon ţi-o va scoate, te va bandaja şi-ţi va da nişte lapte de mac pentru dureri.

Ygritte zâmbi.

— Îţi aminteşti peştera? Ar fi trebuit să rămânem acolo, ţi-am spus.

— Ne vom întoarce în peşteră, spuse el. N-o să mori, Ygritte. Nu.

— Oh. Ygritte îi cuprinse obrazul în palmă. Nimic nu ştii, Jon Snow, suspină ea şi muri.

BRAN

— E doar un alt castel gol, zise Meera Reed, privind peste pustiul de pietriș, dărâmături și buruieni.

Nu, gândi Bran. *E Fortul Nopții și aici e capătul lumii.* În munți, nu se putuse gândi decât să ajungă la Zid și să găsească cioara cu trei ochi, dar acum erau aici și sufletul îi era plin de spaime. Visul pe care-l avusese... visul pe care *Vară* îl avusese... *Nu, nu trebuie să mă gândesc la acel vis.* Nici măcar nu le spusese fraților Reed, deși cel puțin Meera părea să simtă că era ceva în neregulă. Dacă nu vorbea despre el, poate că va reuși să uite că l-a visat, și pe urmă se va dovedi că nu era adevărat, iar Robb și Vântul Cenușiu vor fi încă...

— Hodor.

Hodor se mișcă și Bran se mișcă împreună cu el. Mergeau de ore și ore. *Cel puțin el nu se teme.* Lui Bran îi era frică de locul acesta și aproape la fel de frică s-o recunoască în fața fraților Reed. *Sunt prinț al Nordului, un Stark din Winterfell, aproape bărbat în toată firea. Trebuie să fiu curajos ca Robb.*

Jojen își ridică privirea spre el, cu ochii săi de un verde întunecat.

— Nu e nimic aici, Alteță. N-avem ce să pățim.

Bran nu era atât de sigur. Fortul Nopții apărea în unele dintre cele mai înfricoșătoare povești ale Bătrânei Nan. Aici domnise Regele Nopții, înainte ca numele lui să fie șters din amintirea oamenilor. Aici era locul unde

Bucătarul Șobolan îi servise regelui andalilor plăcinta lui cu carne de prinţ și șuncă, unde străjuiseră cele șaptezeci și nouă de santinele, unde tânăra și curajoasa Dany Flint fusese siluită și apoi ucisă. Acesta era castelul unde Regele Sherrit își rostise blestemul asupra vechilor andali, unde ucenicii înfruntaseră năluca ce li se arăta noaptea, unde orbul Symeon Ochi-de-Stele văzuse câinii iadului luptându-se. Toporul Nemilos străbătuse odinioară aceste curți și escaladase aceste turnuri, măcelărindu-și fraţii în întuneric.

Toate acestea se petrecuseră, într-adevăr, cu sute și mii de ani în urmă, și poate că unele nu se întâmplaseră niciodată. Maester Luwin spunea mereu că poveștile Bătrânei Nan n-ar trebui înghiţite pe de-a-ntregul. Dar o dată, când unchiul său a venit să-i viziteze tatăl, Bran l-a întrebat despre Fortul Nopţii. Benjen Stark n-a spus că poveștile erau adevărate, dar nici că nu erau. Doar a ridicat din umeri, zicând:

— Am părăsit Fortul Nopţii acum două sute de ani. De parcă acesta ar fi fost un răspuns.

Bran se forţă să privească împrejur. Era o dimineaţă rece, dar senină, cu soarele strălucind pe cerul albastru, fără nori, însă lui Bran nu-i plăceau *zgomotele*. Tremurând printre turnurile sfărâmate, vântul scotea un șuier zbuciumat, zidurile gemeau și apoi se linișteau, și Bran auzea șobolanii râșcâind pe sub podelele castelului. *Copiii Bucătarului Șobolan, fugind de tatăl lor.* Curţile erau mici păduri, unde copaci ţepoși își atingeau crengile goale unele de altele și frunzele moarte mișunau ca gândacii peste peticele de zăpadă îngălbenită. Pe locul unde se aflaseră grajdurile creșteau pomi, iar prin gaura din acoperișul boltit al bucătăriei își făcea loc un copac al

inimii, alb și chircit. Nici măcar Vară nu se simțea în largul lui acolo. Bran se strecură în pielea lui, doar pentru o clipă, să adulmece locul. Nici mirosul nu-i plăcea.

Și nu aveau pe unde să pătrundă.

Bran îi prevenise. Le spusese iar și iar, dar Jojen Reed insistase să vadă cu ochii lui. Avusese un vis verde, zicea, și visele lui verzi nu mințeau. *Dar nici nu deschid porți,* gândi Bran.

Poarta care străjuia Cetatea Nopții fusese zăvorâtă din ziua în care frații în negru își încărcaseră catârii și caii și plecaseră către Lacul Adânc. Bariera-ghilotină fusese coborâtă, lanțurile care o ridicau, luate, tunelul blocat cu pietre și moloz, care înghețaseră laolaltă, devenind de nepătruns, ca Zidul însuși.

— Ar fi trebuit să-l urmărim pe Jon, zise Bran când văzu tunelul. Se gândea adesea la fratele lui vitreg, din noaptea când Vară îl văzuse îndepărtându-se călare prin furtună. Ar fi trebuit să găsim drumul regelui și să ne ducem la Castelul Negru.

— E riscant, prințe, spuse Jojen. Ți-am spus de ce.

— Dar sunt *sălbatici.* Au ucis un om și voiau să-l omoare și pe Jon. Jojen, erau o sută.

— Așa ai spus tu. Noi suntem patru. L-ai ajutat pe fratele tău, dacă a fost el cu adevărat, dar era să-l pierzi pe Vară.

— Știu, zise Bran nefericit.

Lupul străvechi omorâse trei sălbatici, poate patru, dar fuseseră prea mulți. Când s-au strâns cu toții în jurul bărbatului înalt, fără urechi, Bran a încercat să se furișeze prin ploaie, dar o săgeată a țâșnit spre el și junghiul neașteptat de durere l-a făcut să iasă din pielea lupului și să reintre în propria lui piele. După ce, în sfârșit, furtuna s-a potolit, s-au cuibărit unul în altul,

în întuneric, fără foc, vorbindu-și puțin și numai în șoaptă, ascultând răsuflarea grea a lui Hodor și întrebându-se dacă sălbaticii ar putea încerca să traverseze lacul în zori. Bran a pornit după Vară de mai multe ori, dar durerea pe care a găsit-o în trupul lupului l-a alungat înapoi, așa cum o oală încinsă te face să-ți retragi mâna, chiar dacă vrei s-o apuci. Numai Hodor dormise în noaptea aceea, zvârcolindu-se și murmurând *Hodor, hodor.* Bran era îngrozit la gândul că Vară murea undeva, în întuneric. *Vă rog, zei vechi, ați luat Winterfellul, mi-ați luat tatăl și picioarele, vă rog nu-l luați și pe Vară. Și vegheați asupra lui Jon Snow și alungați-i pe sălbatici.*

Nici un copac al inimii nu creștea pe insula aceea stâncoasă de pe lac, dar cumva, vechii zei trebuie să-l fi auzit. Sălbaticii nu s-au grăbit să plece în dimineața următoare. Au dezbrăcat trupurile morților și pe al bătrânului pe care îl omorâseră, au prins câțiva pești din lac și apoi a urmat un moment înspăimântător, când trei dintre ei au găsit drumul de pietre și au pornit în larg... dar acolo unde cărarea se întorcea, au pierdut-o și doi s-ar fi înecat dacă nu i-ar fi scos ceilalți afară. Bărbatul înalt și plesuv a răcnit la ei, cu vorbele răsunându-i peste apă, într-o limbă pe care nici măcar Jojen n-o cunoștea, și puțin mai târziu și-au adunat scuturile și sulițele și au pornit spre nord-est, pe același drum pe care o luase Jon.

Bran ar fi vrut să plece și el, să-l caute pe Vară, dar Jojen l-a oprit.

— Mai rămânem o noapte, i-a spus el, să ne ținem departe de sălbatici. Doar nu vrei să-i mai întâlnești.

Târziu în după-amiaza aceea, Vară s-a întors de pe unde s-o fi ascuns, târându-și piciorul din

spate. A mâncat o parte din hoiturile de la han, alungând ciorile, pe urmă a înotat către insulă. Meera i-a scos săgeata frântă din picior și i-a frecat rana cu seva unor plante pe care le-a găsit crescând la baza turnului. Lupul străvechi șchiopăta și acum, dar lui Bran i se părea că tot mai puțin în fiecare zi. Zeii îl auziseră.

— Poate c-ar trebui să căutăm alt castel, îi sugeră Meera fratelui său. Poate că în altă parte putem intra pe poartă. Aș putea să plec în cercetare, dacă vrei, aș merge mai repede de una singură.

Bran își scutură capul.

— Dacă mergi spre est, acolo e Lacul Adânc, pe urmă Poarta Reginei. La vest se află Hotarul Gheții. Toate vor fi la fel, numai că mai mici. Toate porțile sunt zăvorâte, în afară de cele de la Castelul Negru, Eastwatch și Turnul Umbrei.

La acestea, Hodor spuse *Hodor,* iar frații Reed schimbară o privire.

— Aș putea măcar să mă urc pe creasta Zidului, hotărî Meera, poate că văd ceva de acolo, de sus.

— Ce ai putea spera să vezi? întrebă Jojen.

— *Ceva,* răspunse Meera și de data asta era de neclintit.

Eu ar trebui să mă urc. Bran își ridică privirea, uitându-se la Zid și se imagină escaladându-l pas cu pas, vârându-și degetele în crăpăturile gheții și săpându-și sprijin cu vârfurile picioarelor. Asta îl făcu să zâmbească, uitând o clipă de toate, de vise, de sălbatici și de Jon – de *toate*. Când era mic, escaladase zidurile Winterfellului și fiecare turn, dar nici unul nu fusese atât de înalt. Și erau numai din piatră. Zidul *părea* de piatră, gri și plin de scobituri, dar când norii se împrăștiau și soarele își revărsa altfel lumina peste el, se transforma

dintr-odată, înfăţişându-se alb şi albastru şi sclipitor. Era capătul lumii, aşa spunea mereu Bătrâna Nan. Dincolo de el sălăşluiau monştri, uriaşi şi vampiri, dar nu puteau răzbate atât timp cât Zidul se înălţa neclintit. *Vreau să stau sus, cu Meera,* gândi Bran. *Vreau să stau sus şi să văd.*

Dar era un băiat infirm, cu picioare nevolnice, aşa că nu putea decât să privească de jos cum Meera urca în locul lui.

Meera nu se *căţăra* cu adevărat, aşa cum se căţărase el. Nu făcea decât să urce nişte trepte pe care Rondul de Noapte le cioplise cu sute şi mii de ani în urmă. Şi-l amintea pe Maester Luwin spunând că Fortul Nopţii era singurul castel unde treptele erau tăiate în gheaţa Zidului însuşi. Sau poate unchiul Benjen spusese asta. Castelele mai noi aveau scări de lemn sau de piatră sau lungi urcuşuri de pământ şi pietriş. *Gheaţa e prea înşelătoare.* Unchiul lui era cel care-i spusese asta. Zicea că stratul exterior al Zidului plângea uneori cu lacrimi de gheaţă, deşi mijlocul rămânea îngheţat, tare ca piatra. Probabil că treptele se topiseră şi îngheţaseră la loc de mii de ori, de când ultimul frate în negru părăsise castelul, şi de fiecare dată când se întâmpla aşa, se strâmbau puţin şi deveneau mai netede şi mai periculoase.

Şi mai mici. *E aproape ca şi cum Zidul le-ar înghiţi înapoi.* Meera Reed avea mersul sigur, dar înainta încet, păşind de pe o treaptă pe alta. În două locuri, unde treptele aproape dispăruseră, se lăsă în patru labe. *Când va coborî va fi şi mai rău,* gândi Bran, urmărind-o. Oricum, îşi dorea să fi fost el acolo, sus. Când ajunse în vârf, urcând de-a buşilea pe cioturile de gheaţă care erau tot ce mai rămăsese din

treptele de sus, Meera se făcu nevăzută.

— Când o să coboare? îl întrebă Bran pe Jojen.

— Când va fi gata. O să vrea să se uite bine... la Zid și la ce e dedesubt. Ar trebui să facem același lucru aici, jos.

— Hodor? făcu Hodor, neîncrezător.

— Poate găsim ceva, stărui Jojen.

Sau poate ne găsește ceva pe noi. Dar Bran nu putea spune asta, nu voia ca Jojen să-l creadă laș.

Așadar, porniră să exploreze, cu Jojen Reed în frunte, Bran în coșul său, pe spatele lui Hodor, și Vară, cu pas domol pe lângă ei. O dată, lupul străvechi se năpusti pe o ușă întunecată și se întoarse, o clipă mai târziu, cu un șobolan între dinți. *Bucătarul Șobolan,* gândi Bran, dar avea altă culoare și nu era mai mare decât o pisică. Bucătarul Șobolan era alb și aproape cât o purcea...

Cetatea Nopții avea o mulțime de uși întunecate și o puzderie de șobolani. Bran îi auzea vânzolindu-se prin beciuri și cămări și prin labirintul de tuneluri negre ca smoala care le legau. Jojen voia să meargă să scotocească acolo, jos, dar Hodor spuse *Hodor,* iar Bran *nu.* Jos, în bezna de sub Fortul Nopții, se aflau lucruri mai rele decât șobolanii.

— Pare un loc foarte vechi, spuse Jojen, când coborâră într-o galerie unde lumina soarelui scăpără săgeți prăfoase prin ferestrele goale.

— De două ori mai vechi decât Castelul Negru, răspunse Bran, amintindu-și. A fost primul castel de la Zid și cel mai mare.

Dar totodată, era primul castel părăsit, încă de pe vremea Bătrânului Rege. Chiar și pe atunci era gol pe trei sferturi și prea costisitor de întreținut. Buna Regină Alysanne a propus

ca Rondul să-l schimbe cu un castel mai mic și mai nou, într-un loc aflat la doar zece kilometri spre est, unde Zidul ocolea țărmul unui frumos lac verde. Lacul Adânc a fost plătit cu giuvaierele reginei și construit de oamenii trimiși la nord de Bătrânul Rege, și frații în negru au lăsat Fortul Nopții pe seama șobolanilor.

Dar asta se întâmplase cu două secole în urmă. Acum Lacul Adânc era gol ca și castelul pe care îl înlocuise, iar Fortul Nopții...

— Sunt fantome aici, zise Bran. Hodor mai auzise toate aceste povești, dar poate că Jojen nu. *Fantome bătrâne,* dinainte de Bătrânul Rege, chiar de dinainte de Aegon Dragonul. Șaptezeci și nouă de dezertori care au plecat la sud, să se facă haiduci. Unul dintre ei era mezinul Lordului Ryswell, așa că, atunci când au ajuns la ținutul gorganelor, au căutat adăpost în castelul lui. Dar Lordul Ryswell i-a luat prizonieri și i-a trimis înapoi la Fortul Nopții. Lordul Comandant a ordonat să fie săpate gropi pe creasta Zidului, i-a vârât pe dezertori în ele și i-a acoperit de vii cu gheață. Au sulițe și corni și cu toții stau cu fața spre nord. Li se spune cele șaptezeci și nouă de santinele. În viață, și-au părăsit posturile, astfel că în moarte straja lor nu se sfârșește niciodată. Ani mai târziu, când Lordul Ryswell era bătrân, pe moarte, a cerut să fie dus la Fortul Nopții, ca să îmbrace veșmintele negre și să stea lângă fiul său. Îl trimisese înapoi la Zid de dragul onoarei, dar încă îl iubea, așa că a venit să stea de strajă împreună cu el.

Își petrecură o jumătate de zi scotocind prin castel. Unele turnuri se prăbușiseră, iar altele păreau periculoase, dar urcară în clopotniță (clopotele dispăruseră) și în stâncărie (păsările

dispăruseră). Sub berărie, descoperiră o cramă cu butoaie imense de stejar care sunau goale sub loviturile lui Hodor. Găsiră și o bibliotecă (rafturile și lăzile erau distruse, cărțile dispărute, iar șobolanii erau pretutindeni). Găsiră o temniță umedă și întunecoasă, cu celule mari cât să adăpostească cinci sute de prizonieri, dar când Bran se agăță de una dintre zăbrelele ruginite, aceasta i se sfarmă în mână. Din sala mare mai rămăsese doar un perete crăpat, baia părea să se scufunde în pământ, și o imensă tufă de mărăcini pusese stăpânire pe curtea din fața armurăriei, unde, odinioară, frații în negru trudiseră cu sulița, scutul și sabia. Armurăria și fierăria erau încă în picioare, dar pânzele de păianjen, șobolanii și praful luaseră locul săbiilor, foalelor și nicovalei. Uneori Vară auzea sunete la care Bran părea surd, sau își dezvelea colții către nimic, zburlindu-și blana de pe ceafă... dar Bucătarul Șobolan nu-și făcu apariția, nici cele șaptezeci și nouă de santinele, nici Toporul Nemilos. Bran se simțea ușurat. *Poate că e doar un vechi castel gol și părăginit.*

Când Meera se întoarse, soarele era doar răsuflarea unei săbii deasupra dealurilor dinspre apus.

— Ce ai văzut? o întrebă fratele ei, Jojen.

— Am văzut o pădure bântuită, răspunse ea pe un ton melancolic. Munți sălbatici cât vezi cu ochii, acoperiți de copaci pe care nici o secure nu i-a atins vreodată. Am văzut lumina soarelui sclipind pe luciul unui lac și norii adunându-se dinspre apus. Am văzut petice de zăpadă întărită și țurțuri lungi ca niște țepușe. Am văzut chiar și un șoim zburând în cercuri. Cred că m-a văzut și el. I-am făcut semn cu mâna.

— Ai văzut o cale de coborâre? întrebă Jojen.

Meera clătină din cap.

— Nu, e o pantă abruptă, iar gheața e atât de netedă... Poate c-aș fi în stare să cobor, dacă aș avea o sfoară bună și un topor să-mi tai sprijin pentru mâini, dar...

— ... dar nu și noi, termină Jojen.

— Nu, întări sora lui. Ești sigur că ăsta e locul pe care l-ai văzut în vis? Poate că suntem în alt castel.

— Nu, ăsta e. E o poartă aici.

Da, gândi Bran, *dar e blocată cu pietre și gheață.*

Pe măsură ce soarele cobora, umbrele turnurilor se alungeau și vântul sufla tot mai tare, stârnind prin curte frunzele moarte, uscate. Amurgul care se lăsa îi aduse lui Bran în minte altă poveste a Bătrânei Nan, povestea Regelui Nopții. Fusese cel de-al treisprezecelea bărbat din fruntea Rondului de Noapte, spunea ea, un luptător care nu știa ce-i teama.

— Și asta era greșeala lui, adăuga ea de fiecare dată, căci orice om trebuie să cunoască teama. O femeie i-a adus pierzania, o femeie pe care o zărise de pe Zid, cu pielea albă ca lumina lunii și ochii asemeni stelelor albastre. Netemându-se de nimic, a urmărit-o, a prins-o și a iubit-o, dar pielea ei era rece ca gheața, iar când i-a dat sămânța lui, i-a dat și sufletul.

A adus-o la Fortul Nopții, a proclamat-o regină, și cu nemaivăzute vrăjitorii i-a prins pe Frații Jurați în mrejele lui. Timp de treisprezece ani au domnit cei doi, Regele Nopții și regina lui moartă, până când, în cele din urmă, un Stark de la Winterfell și Joramun al sălbaticilor și-au unit forțele să elibereze Rondul de vrajă. După căderea lui, când s-a descoperit că aducea ofrande Celorlalți, toate mărturiile care

pomeneau de Regele Nopții au fost distruse, iar numele lui interzis.

— Unii spun că era un Bolton, încheia mereu Bătrâna Nan. Unii spun că era un Magnar din Skogos, alții că era Umber Flint sau Norrey Stone. Unii vor să te facă să crezi că era un Woodfoot, dintre cei care stăpâneau Insula Ursului înainte de venirea oamenilor de fier. Dar nu. A fost un Stark, fratele celui care l-a doborât. Apoi îl ciupea întotdeauna pe Bran de nas, asta nu va uita niciodată. A fost un Stark de Winterfell și, cine știe? Poate că îl chema *Brandon*. Poate că a dormit chiar în patul ăsta, chiar în camera asta.

Nu, gândi Bran, *dar a umblat în castelul ăsta, unde vom dormi la noapte.* Ideea nu-l încânta defel. În lumina zilei, Regele Nopții era un om oarecare, spunea mereu Bătrâna Nan, dar noaptea era numai și numai a lui. *Și se întunecă.*

Fraţii Reed hotărâră că urmau să doarmă în bucătărie, un octogon de piatră cu o cupolă spartă. Părea să fie un adăpost mai bun decât oricare dintre celelalte clădiri, chiar dacă, sub imensa fântână din mijloc, podeaua din plăci de ardezie era străpunsă de un copac al inimii chircit, care creștea pieziș către gaura din acoperiș, întinzându-și crengile albe ca osul către soare. Era un arbore ciudat, mai subțire decât orice alt copac al inimii pe care-l văzuse vreodată, și fără chip, dar pe Bran îl făcea să se simtă de parcă vechii zei erau, în sfârșit, cu el.

Dar era singurul lucru care îi plăcea la acea bucătărie. Acoperișul era la locul lui în cea mai mare parte, ceea ce însemna că vor rămâne uscaţi, dacă va fi să plouă din nou, dar nu credea că vor ajunge să se *încălzească* vreodată aici. Simţea frigul strecurându-se prin podea.

Nici umbrele nu-i plăceau, nici imensele cuptoare de cărămidă care îi înconjurau ca niște guri deschise și nici cârligele ruginite pentru carne ori zgârieturile și petele pe care le vedea pe masa de măcelărie de lângă unul dintre pereți. *Acolo, Bucătarul Șobolan l-a tăiat pe prinț în bucăți, iar plăcinta a copt-o într-unul din aceste cuptoare.*

Însă fântâna îi plăcea cel mai puțin. Avea un diametru de mai bine de patru metri, toată din piatră, cu *trepte* zidite pe dinăuntru care coborau, de jur împrejur, în beznă. Pereții erau umezi și acoperiți de silitră, dar nici unul dintre ei nu putea să vadă apa de la fund, nici măcar Meera, cu ochii ei ageri de vânător.

— Poate că nu are fund, zise Bran, șovăitor.

Hodor aruncă o privire peste marginea fântânii, care-i ajungea până la genunchi, și spuse:

— *HODOR!*

Cuvântul reverberă în adâncul fântânii: *Hodorhodorhodorhodor,* din ce în ce mai slab, *hodorhodorhodorhodor,* până când ajunse mai puțin de o șoaptă. Hodor privi speriat. Apoi râse și se aplecă să scoată o plăcuță de ardezie din podea.

— Hodor, nu! strigă Bran, însă prea târziu. Hodor o azvârli peste marginea fântânii. N-ar fi trebuit să faci asta. Nu știi ce e acolo, jos. Ai putea să rănești ceva, sau... sau să trezești ceva.

Hodor îl privi cu inocență.

— Hodor?

Jos, departe, departe, departe, auziră sunetul pietrei întâlnind apa. Nu fusese un *bâldâbâc,* nu tocmai. Mai mult un *gogâlț,* ca și cum ce-o fi fost acolo jos ar fi deschis o gură înghețată, tremurătoare, înghițind piatra lui Hodor. Ecouri vagi străbătură fântâna și, pentru o

clipă, Bran crezu că aude ceva mișcându-se, zvârcolindu-se în apă.

— Poate că n-ar trebui să stăm aici, zise el neliniștit.

— Lângă fântână? întrebă Meera. Sau în Fortul Nopții?

— Da, răspunse Bran.

Fata râse și îl trimise pe Hodor afară să adune lemne. Vară ieși după el. Era deja aproape întuneric și lupul străvechi voia să vâneze.

Hodor se întoarse cu brațele încărcate de lemne uscate și crengi rupte. Jojen Reed își luă cremenea și cuțitul și începu să aprindă focul, în timp ce Meera curăța peștele pe care îl prinsese în ultimul pârâu pe care-l traversaseră. Bran se întreba câți ani trecuseră de când fusese pregătită ultima cină în bucătăriile Fortuluii Nopții. Se întrebă și cine o pregătise, deși era, poate, mai bine să nu știe.

Când flăcările ardeau frumușel, Meera puse peștele pe foc. *Măcar nu e plăcintă cu carne.* Bucătarul Șobolan îl gătise pe fiul regelui andalilor într-o plăcintă mare cu ceapă, morcovi, ciuperci, mult piper și multă sare, o felioară de șuncă și un vin roșu, dornishean. Pe urmă i l-a servit tatălui său, care i-a lăudat gustul și a mai cerut o porție. După aceea, zeii l-au transformat pe bucătar într-un monstruos șobolan alb, care nu putea să-și mănânce decât propriii pui. De atunci, rătăcea prin Fortul Nopții, devorându-și copiii, fără să-și poată potoli vreodată foamea.

— Nu pentru crimă l-au blestemat zeii, spusese Bătrâna Nan, ci pentru că i-a servit regelui andalilor o plăcintă din carnea fiului său. Omul are dreptul la răzbunare. Dar el a ucis un *oaspete* sub acoperișul său și asta zeii nu pot ierta.

— Ar trebui să ne culcăm, decretă Jojen solemn, după ce se săturară. Focul ardea mocnit. Îl aţâţă cu un băţ. Poate că o să am un alt vis verde, să ne arate calea.

Hodor era deja ghemuit și sforăia încetișor. Din când în când, se zvârcolea sub mantia lui și scotea un scâncet care ar fi putut fi „Hodor". Bran se cuibări mai aproape de foc. Căldura era plăcută și trosnetul domol al flăcărilor îl liniștea, dar somnul întârzia să vină. Afară, vântul trimitea oștiri de frunze moarte în marș, peste curte, zgâriind ușor la uși și la ferestre. Sunetele îl făceau să se gândească la poveștile Bătrânei Nan. Aproape că putea auzi santinelele fantomatice, strigându-se una pe alta din vârful Zidului și fluturându-și cornii fantomatici de război. Lumina palidă a lunii cobora pieziș prin gaura tavanului boltit, pictând crengile copacului inimii care se întindeau către acoperiș, încercând parcă să prindă luna și s-o tragă jos, în fântână. *Vechi zei,* se rugă Bran, *dacă mă auziți, nu-mi trimiteți nici un vis în noaptea asta. Sau faceți să fie un vis frumos.* Zeii nu răspunseră.

Bran se forţă să închidă ochii. Poate chiar dormi puţin, sau poate doar picotea, plutind așa cum se întâmplă când ești pe jumătate treaz, pe jumătate adormit, încercând să nu se gândească la Toporul Nemilos, la Bucătarul Șobolan sau la făptura care venea în noapte.

Apoi auzi zgomotul.

Ochii i se deschiseră. *Ce-a fost asta?* Își ţinu respiraţia. *Oare am visat? Am avut un coșmar?* Nu voia să-i trezească pe Jojen și pe Meera doar pentru un vis urât, dar... *iată...* un freamăt ușor, departe... *Frunze, sunt frunzele lovindu-se de ziduri și foșnind... sau vântul, ar putea să fie vântul...* Dar sunetul nu venea de afară. Bran

simți cum începe să i se ridice părul de pe mâini. *Sunetul e înăuntru, e aici, cu noi și se aude tot mai tare.* Se ridică într-un cot, ascultând. *Era* vânt și, da, frunzele foșneau, dar sunetul acesta era altceva. *Pași.* Ceva se apropia. Ceva se apropia.

Nu erau santinelele, știa. Santinelele nu părăseau niciodată Zidul. Dar puteau fi alte fantome, altele, chiar mai înfricoșătoare. Își aminti ce spunea Bătrâna Nan despre Toporul Nemilos, cum își scotea cizmele și umbla desculț prin castel, în întuneric, fără nici un sunet care să-ți spună unde se află, doar cu picăturile de sânge care-i cădeau de pe secure, de pe cot și din barba roșie. Sau poate nu era Toporul Nemilos, poate că era făptura care venea noaptea. Toți ucenicii o văzuseră, zicea Bătrâna Nan, dar după aceea, când îi povestiseră Lordului Comandant, fiecare o descrisese altfel. *Și trei au murit într-un an, iar al patrulea a înnebunit și, o sută de ani mai târziu, când făptura a venit din nou, ucenicii au fost văzuți târșâindu-și picioarele după ea, toți în lanțuri.*

Dar asta era doar o poveste. Nu făcea decât să se sperie singur. Nu exista nici o făptură care vine noaptea, așa îi spusese Maester Luwin. Dacă o asemenea creatură existase vreodată, dispăruse de mult din această lume, asemeni uriașilor și dragonilor. *Nu e nimic,* gândi Bran.

Dar sunetele erau mai puternice acum.

Vine dinspre fântână, își dădu el seama. Asta îl sperie și mai mult. Ceva urca de sub pământ, urca, ieșind din întuneric. *Hodor a trezit făptura. A trezit-o cu bucata aia afurisită de ardezie și acum vine.* Îi era greu să audă peste sforăitul lui Hodor și bubuitul propriei inimi. Oare sunetul acela era sângele picurând de pe

un topor? Sau era zornăitul îndepărtat al unor lanţuri fantomatice? Bran ascultă încordat. *Paşi.* Cu siguranţă, erau paşi, fiecare puţin mai sonor decât cel dinainte. Dar nu-şi putea da seama câţi. Sunetele aveau ecou în fântână. Nu auzea picurat, nici lanţuri, ci altceva... un sunet şuierat, subţire, ca un scâncet de durere şi o respiraţie grea, înăbuşită. Dar sunetul paşilor era cel mai puternic. Paşii se apropiau.

Bran era prea speriat ca să ţipe. Din foc nu mai rămăseseră decât câţiva tăciuni care ardeau mocnit, iar prietenii lui dormeau cu toţii. Era cât pe ce să-şi lepede pielea şi să pornească după lupul său, dar Vară era hăt, departe. Nu-şi putea lăsa prietenii lipsiţi de ajutor în întuneric, să înfrunte primejdia necunoscută ce ieşea din fântână. *Le-am spus să nu venim aici,* gândi el nefericit. *Le-am spus că sunt fantome. Le-am spus că trebuia să mergem la Castelul Negru.*

Paşii sunau apăsaţi. Înceţi, greoi, frecându-se de podea. *Trebuie să fie imens.* Toporul Nemilos era un om voinic în povestea Bătrânei Nan, iar făptura care venea noaptea era monstruoasă. La Winterfell, Sansa îi spusese că, dacă se ascunde sub pătură, demonii întunericului nu-l pot atinge. Era gata s-o facă acum, dar apoi îşi aminti că era prinţ şi aproape bărbat în toată firea.

Bran se târî pe podea, trăgându-şi picioarele moarte după el, până când reuşi s-o atingă pe Meera pe picior. Fata se trezi îndată. Nu mai cunoscuse pe nimeni care să se trezească atât de repede ca Meera Reed sau care să fie atât de iute. Bran îşi duse un deget la buze, dându-i de înţeles să nu vorbească. Meera auzi sunetul îndată, se vedea pe chipul ei. Auzea şi ea paşii, scâncetul îndepărtat, respiraţia grea.

Se ridică în picioare fără o vorbă şi îşi înhăţă

arma. Cu harponul de prins broaște în mâna dreaptă și cu marginile năvodului atârnându-i din stânga, se furișă desculță către fântână. Jojen continua să doarmă, neștiutor, iar Hodor mormăia și se vânzolea în somnu-i agitat. Meera înainta ținându-se în umbră, ocolind raza de lună, ușor, ca o pisică. Bran n-o scăpa din ochi, chiar dacă abia mai zărea strălucirea palidă a harponului ei. *N-o pot lăsa să înfrunte singură făptura,* gândi el. Vară era departe, dar...

... își lepădă pielea și intră în pielea lui Hodor.

Nu era la fel ca atunci când se strecura în pielea lupului. Asta era atât de ușor, acum, că se gândea. Cu Hodor era mai greu, ca și cum ai încerca să-ți vâri cizma stângă pe piciorul drept. Nu se potrivea, iar cizma era *speriată,* cizma nu știa ce se întâmplă, cizma respingea piciorul. Simți gust de vomă în fundul gâtului lui Hodor și asta aproape că-l făcu să se retragă. Se zvârcoli, își împinse trupul, se ridică și își trase picioarele sub el – picioarele lui imense, puternice – și se ridică. *Stau în picioare.* Făcu un pas. *Merg.* Era o senzație atât de ciudată, încât fu cât pe ce să cadă. Se vedea pe sine, pe podeaua rece de piatră, o ființă mică și infirmă, însă acum nu era infirm. Înhăță sabia lui Hodor. Răsufla zgomotos, ca foalele unui fierar.

Dinspre fântână se auzea un plânset, un scrâșnet tăios, care îi străpungea trupul, ca un cuțit. O siluetă neagră, imensă, se ridică în întuneric și porni, clătinându-se, către conul de lumină, iar pe Bran îl cuprinse o spaimă atât de profundă, încât, înainte să se *gândească* măcar să scoată sabia lui Hodor, așa cum intenționase, se pomeni din nou pe podea, cu Hodor urlând *Hodor hodor HODOR,* așa cum făcuse în turnul de pe lac, ori de câte ori fulgerul strălucea. Dar

făptura care venea prin noapte urla și ea, trăgând sălbatic de năvodul Meerei. Bran văzu harponul țâșnind din beznă, iar făptura se clătină și căzu, luptându-se cu năvodul. Plânsetul din fântână continua să se audă, chiar mai puternic acum. Pe podea, făptura neagră dădea din mâini și se lupta, țipând:

— *Nu, nu, nu face asta, te rog. NU...*

Meera stătea deasupra lui, cu lumina lunii aruncând sclipiri de argint pe dinții harponului său.

— Cine ești? întrebă ea.

— Sunt SAM, suspină făptura neagră. Sam, Sam, sunt Sam, dă-mi drumul, m-ai *înjunghiat...*

Se rostogoli prin balta de lumină, dând din mâini și din picioare, în mrejele năvodului Meerei. Hodor continua să țipe:

— Hodor hodor hodor.

Jojen puse vreascuri pe foc și suflă, până când flăcările se ridicară, trosnind. Apoi se făcu lumină și Bran văzu femeia palidă și trasă la față, lângă buza fântânii, înfofolită în blănuri și piei, sub o imensă mantie neagră, încercând să liniștească pruncul care-i plângea în brațe. Făptura de pe podea întindea o mână prin năvod, încercând să-și apuce pumnalul, dar ochiurile nu-l lăsau. Nu era vreo fiară monstruoasă, nici măcar Toporul Nemilos într-o baie de sânge, ci doar un bărbat mare și gras, îmbrăcat în lână neagră, blană neagră, piele neagră și zale negre.

— E un frate în negru, zise Bran. Meera, e de la Rondul de Noapte.

— Hodor? Hodor se lăsă pe vine, uitându-se la bărbatul prins în plasă. Hodor, țipă el din nou.

— Rondul de Noapte, da. Grăsanul continua

să răsufle greu, ca foalele unui fierar. Sunt un frate al Rondului de Noapte. Avea o sfoară sub bărbie, ținându-i capul ridicat, în timp ce alta îi săpa adânc în obraji. Sunt o cioară, vă rog. Dați-mi drumul. Dintr-o dată, Bran deveni nedumerit.

— Ești cioara cu trei ochi? *Nu poate fi cioara cu trei ochi.*

— Nu cred. Grăsanul își rostogoli ochii, dar avea numai doi. Nu sunt decât Sam. Samwell Tarly. Dați-mi drumul, mă doare. Începu din nou să se zvârcolească.

Meera scoase un sunet de dezgust.

— Nu te mai foi, că-mi strici năvodul. Te arunc înapoi în fântână. Stai locului și o să te desfac.

— Tu cine ești? o întrebă Jojen pe fata cu pruncul în brațe.

— Gilly, răspunse ea. De la numele florii.{1} El e Sam. N-am vrut să vă speriem. Legănă copilul și îi murmură, până când acesta se opri din plâns.

Meera îl descâlcea pe grăsanul frate în negru. Jojen se duse la fântână și se uită în jos.

— De unde ați venit?

— De la Fortăreața lui Craster, răspunse fata. Tu ești acela?

Jojen se întoarse ca s-o privească.

— Acela?

— Zicea că nu e Sam acela, explică ea. Că era altcineva, spunea. Cel pe care fusese trimis să-l găsească.

— Cine zicea? întrebă Bran.

— Mâini-Reci, răspunse Gilly cu glasul stins.

Meera desfăcu un capăt al năvodului și grăsanul reuși să se ridice în capul oaselor. Tremura și își trăgea sufletul.

— Zicea că sunt oameni, gâfâi el. Oameni în

castel. Dar n-am știut că o să fiți chiar în capul scărilor. N-am știut că o să aruncați un năvod și o să mă înjunghiați în burtă. Își atinse pântecele cu o mână neagră, înmănușată. Sângerez? Nu văd.

— A fost doar o înțepătură, ca să te dobor de pe picioare, zise Meera. Hai, dă-mi voie să mă uit. Se lăsă pe un genunchi și îl pipăi în jurul ombilicului. Porți *zale!* Nici măcar n-am ajuns până la piele.

— Bine, dar m-a durut, se plânse Sam.

— Ești *într-adevăr frate al Rondului de Noapte?* îl întrebă Bran.

Când clătină din cap, gușa grăsanului tremură. Avea pielea palidă și ofilită.

— Sunt doar administrator. Am grijă de corbii Lordului Mormont. Pentru o clipă, avu aerul că-i venea să plângă. Dar i-am pierdut la Pumn. A fost vina mea. Tot din vina mea ne-am rătăcit. Nici măcar n-am putut găsi Zidul. E lung de cinci sute de kilometri și înalt de două sute cincizeci de metri și nu l-am putut găsi!

— Ei, bine, l-ai găsit acum, zise Meera. Ridică-ți fundul de pe jos, îmi vreau năvodul înapoi.

— Cum ați trecut de Zid? întrebă Jojen, în timp ce Sam se căznea să se ridice în picioare. Fântâna duce la un râu subteran, de acolo veniți? Nici măcar nu sunteți uzi.

— Este o poartă, răspunse grasul Sam. O poartă secretă, pe fundul fântânii. *Poarta Neagră* i se spune.

Frații Reed schimbară priviri.

— Găsim poarta asta pe fundul fântânii? vru să se asigure Jojen.

Sam își scutură capul.

— Voi nu. Trebuie să vă duc eu.

— De ce? întrebă Meera. Dacă există o

poartă...

— N-o veți găsi. Iar dacă o găsiți, nu se va deschide. Nu pentru voi. Este *Poarta Neagră.* Sam se trase de mâneca din lână neagră, decolorată: Numai un om al Rondului de Noapte o poate deschide, așa spunea el. Un Frate Jurat, care și-a rostit legămintele.

— Spunea *el?* Jojen se încruntă. Acest... Mâini-Reci?

— Ăsta nu era numele lui adevărat, explică Gilly, legănându-și copilul. Noi i-am spus așa, Sam și cu mine. Avea mâinile reci ca gheața, dar ne-a salvat de oamenii morți, el cu corbii lui, și ne-a adus aici, călare pe elanul lui.

— Elanul lui? întrebă Bran, cuprins de uimire.

— Elanul lui? întrebă Meera uluită.

— *Corbii* lui? se miră Jojen.

— Hodor? făcu Hodor.

— Era verde? vru să știe Bran. Avea coarne?

Grăsanul era nedumerit:

— Elanul?

— *Mâini-Reci,* zise Bran nerăbdător. Oamenii verzi nu călăresc elani, așa spunea Bătrâna Nan. Dar uneori au și ei coarne.

— Nu era un om verde. Purta veșminte negre, ca frații Rondului, dar era palid ca o *creatură,* cu mâini atât de reci încât la început m-am speriat. Dar creaturile au ochi albaștri și nu au limbă sau au uitat cum s-o folosească. Grăsanul se întoarse către Jojen: Probabil ne așteaptă. Ar trebui să mergem. Aveți ceva mai gros de îmbrăcat? La Poarta Neagră e frig, iar dincolo de Zid e și mai frig. Voi...

— De ce n-a venit cu tine? Meera făcu semn către Gilly și copilașul ei: *Ei* au venit cu tine, el de ce nu? De ce nu l-ai adus și pe el prin Poarta Neagră?

— El... nu poate.

— De ce?

— Zidul. Zidul nu e numai gheață și piatră, zicea. Există vrăji țesute în el... vrăji vechi și puternice. Nu poate trece dincolo de Zid.

Atunci se lăsă o liniște adâncă în bucătăria castelului. Bran auzea flăcările trosnind domol, vântul stârnind frunzele în noapte, copacul uscăţiv al inimii pârâind, cu crengile întinse către lună. *Dincolo de porți sălășluiesc monștrii, uriașii și vampirii,* își amintea vorbele Bătrânei Nan, *dar nu pot trece, atât timp cât Zidul se înalță neclintit. Așa că dormi, micul meu Bran, puiul meu. N-ai de ce să te temi. Nu e nici un monstru aici.*

— Nu eu sunt cel pe care ți-a spus să-l aduci, îi zise Jojen Reed grăsanului Sam, cu veșmintele-i negre, pătate și lăbărțate. *El este!*

— Oh! Sam își coborî privirea către el, neîncrezător. Poate că abia atunci își dădea seama că Bran era infirm. Eu nu... Nu sunt destul de puternic să te duc în spate, eu...

— Mă poate duce Hodor. Bran arătă către coșul său. Mă cară în spate, cu coșul.

Sam se holba la el.

— Tu ești fratele lui Jon Snow. Cel care a căzut...

— Nu, interveni Jojen. Băiatul acela e mort.

— Nu spune, îl preveni Bran. Te rog.

La început, Sam păru nedumerit, dar în cele din urmă continuă:

— Eu... eu pot păstra un secret. Și Gilly. Când se uită la ea, fata încuviință. Jon... Jon a fost și fratele meu. A fost cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată, dar a plecat cu Qhorin Halfhand la Colții de Gheață și nu s-a mai întors. Îl așteptam la Pumn, când... când...

— Jon e aici, zise Bran. Vară l-a văzut. Era cu

niște sălbatici, dar au omorât un om și Jon i-a luat calul și a fugit. Bag mâna-n foc că s-a dus la Castelul Negru!

Sam se uită la Meera cu ochii mari:

— Ești sigură că era Jon? L-ai văzut?

— Eu sunt Meera, răspunse Meera, zâmbind. Vară e...

O umbră se desprinse de pe bolta crăpată de deasupra lor și sări jos, prin lumina lunii. Chiar și cu piciorul rănit, lupul ateriza ușor și tăcut ca un fulg de nea. Gilly scoase un țipăt speriat și își strânse pruncul la piept cu atâta putere, încât acesta începu să plângă din nou.

— Nu-ți face nimic, spuse Bran. *El* e Vară.

— Jon zicea că toți aveați lupi. Sam își scoase o mănușă. Pe Nălucă îl știu. Întinse o mână tremurătoare, cu degete albe, moi și dolofane ca niște cârnăciori. Vară se apropie, îi adulmecă degetele și îi linse mâna.

În clipa aceea Bran se hotărî:

— Mergem cu tine.

— Toți? Sam părea surprins să audă asta.

Meera ciufuli părul lui Bran.

— E prințul nostru.

Vară înconjură fântâna, adulmecând. Se opri în dreptul primei trepte și întoarse privirea către Bran. *Vrea să meargă.*

— Gilly o să fie în siguranță dacă o las aici până când mă întorc? întrebă Sam.

— Așa ar trebui, răspunse Meera. Poate să stea lângă focul nostru.

Jojen spuse:

— Castelul e gol.

Gilly își roti privirea.

— Craster obișnuia să ne spună povești despre castele, dar n-am știut că sunt așa de mari.

Asta e doar bucătăria. Bran se întrebă ce

părere va avea Gilly când va vedea Winterfellul, dacă îl va vedea vreodată.

În câteva minute își adunară lucrurile și îl urcară pe Bran în coșul de nuiele, pe spatele lui Hodor. Când erau gata de plecare, Gilly își alăpta copilul lângă foc.

— Să te întorci după mine, îi spuse ea lui Sam.

— Îndată ce pot, îi promise el, pe urmă mergem într-un loc cald.

Când auzi asta, o parte din Bran se întrebă ce făcea. *Oare eu am să mai ajung vreodată într-un loc cald?*

— O iau eu înainte. Cunosc drumul. Sam șovăi în fața scărilor. Numai că sunt atâtea *trepte!* oftă el, înainte de a începe să coboare. Jojen îl urmă, apoi Vară, Hodor cu Bran în spate. Meera rămase ultima, cu harponul și năvodul ei.

Aveau de străbătut un drum lung, în adâncul fântânii. Sus, fântâna era scăldată în lumina lunii, dar, cu fiecare întoarcere, devenea tot mai mică și mai întunecată. Pașii lor răsunau pe treptele ude și clipocitul apei se auzea din ce în ce mai tare.

— Ar fi trebuit să aducem torțe? întrebă Jojen.

— Ochii ți se vor obișnui. Ține o mână pe perete și n-o să cazi.

Fântâna devenea tot mai întunecată și mai rece cu fiecare întoarcere. Când, în cele din urmă, Bran își înălță capul, gura fântânii nu era mai mare decât o unghie.

— *Hodor!* șopti Hodor. *Hodorhodorhodorhodorhodorhodor,* îi răspunse în șoaptă fântâna. Sunetul apei era aproape, dar când se uită în jos, Bran nu văzu decât beznă.

După o întoarcere sau două, Sam se opri

dintr-odată. Era la un sfert de tură depărtare de Bran și de Hodor și cu doi metri mai jos, dar Bran abia îl zărea. Totuși, vedea ușa. *Poarta Neagră* o numise Sam, dar nu era neagră defel.

Era din lemn alb de copac al inimii și pe ea era cioplit un chip.

Lemnul răspândea o strălucire albă ca laptele și ca lumina lunii, atât de palidă încât părea că nu atinge nimic dincolo de ușa propriu-zisă, nici măcar pe Sam, care stătea chiar în fața ei. Chipul era bătrân și palid, zbârcit și ofilit. *Pare mort.* Avea gura închisă, ochii la fel, obrajii trași și fruntea ofilită, bărbia căzută. *Dacă un om ar putea trăi o mie de ani fără să moară, doar să îmbătrânească, poate că fața lui ar ajunge să arate așa.*

Ușa deschise ochii. Erau albi și ei. Și orbi.

— Cine ești? întrebă ușa și fântâna șopti: *Cine-cine-cine-cine-cine-cine.*

— Sunt sabia din întuneric, răspunse Samwell Tarly. Sunt păzitorul de pe ziduri. Sunt focul care arde oprind frigul, lumina care aduce zorile, goarna care-i trezește pe cei adormiți. Sunt scutul care păzește tărâmul oamenilor.

— Treci, atunci, spuse ușa. Buzele i se deschiseră, largi, mai largi și tot mai largi, până când nu mai rămase decât o gură imensă, căscată în mijlocul unui cerc de zbârcituri. Sam se dădu la o parte și îi făcu semn lui Jojen să treacă înaintea lui. Vară îl urmă, adulmecând, apoi veni rândul lui Bran. Hodor se aplecă, dar nu destul. Buza de sus a ușii se frecă de creștetul capului lui Bran și o picătură de apă căzu și i se prelinse încet pe nas. Era ciudat de caldă și sărată ca o lacrimă.

DAENERYS

Orașul Meereen era la fel de mare ca Astaporul și Yunkaiul la un loc. Asemeni orașelor sale surori, era construit din cărămidă, însă în vreme ce Astaporul era roșu și Yunkaiul galben, Meereenul era construit din cărămizi de mai multe culori. Zidurile erau mai înalte decât ale Yunkaiului și într-o stare mai bună, presărate cu bastioane și străjuite de turnuri înalte de apărare la fiecare colț. În spatele lor, profilându-se imensă pe cerul albastru, se zărea Marea Piramidă, o construcție monstruoasă, înaltă de aproape trei sute de metri, cu o harpie de bronz în vârf.

— Harpia e o făptură lașă, zise Daario Naharis, când o văzu. Are inimă de femeie și picioare de găinușă. Nu e de mirare că fiii ei se ascund în spatele zidurilor.

Dar eroul nu se ascundea. Ieși călare pe porțile orașului, în armură cu solzi de aramă și jais și călare pe un cal alb de luptă, a cărui armură vărgată, în roz și alb, se potrivea cu mantia de mătase care flutura pe umerii eroului. Era înarmat cu o lance lungă de patru metri, cu spirale roz și albe, iar părul îi era aranjat, coafat și pomădat în forma unor coarne mari, răsucite, de berbec. Se plimba călare dintr-o parte în alta, sub zidurile din cărămizi multicolore, provocându-i pe atacatori să trimită un campion care să-l înfrunte în duel.

Călăreții ei de sânge erau atât de dornici să meargă să se lupte cu el, încât aproape că se luară la bătaie.

— Sânge din sângele meu, le spuse Dany, locul vostru este aici, lângă mine. Omul acesta e o muscă bâzâitoare, nimic mai mult. Ignoraţi-l, în curând va pleca. Aggo, Jhogo și Rakharo erau războinici neînfricaţi, dar erau tineri și prea valoroși ca să riște să-i piardă. Ei țineau *khalasarul* unit și, în plus, erau cele mai bune iscoade ale sale.

— Ai procedat înțelept, îi spuse Ser Jorah, în timp ce priveau din fața pavilionului ei. Lasă-l pe nătărău să se plimbe de colo-colo strigând, până când își ologește calul. Nu ne face nici un rău.

— Ba da, ne face, sublinie Arstan Barbă-Albă. Războaiele nu se câștigă doar cu săbii și sulițe, ser. Două oștiri egale se pot întâlni, dar una se va risipi și va fugi, iar alta va rămâne învingătoare. Eroul aprinde curajul în inimile oamenilor lui și sădește sămânța îndoielii în inimile noastre.

Ser Jorah pufni:

— Și dacă ar fi să piardă campionul nostru, ce fel de sămânță ar sădi lucrul ăsta?

— Cel ce se teme de luptă nu dobândește nici o victorie, ser.

— Nu e vorba de luptă. Porțile Meereenului nu se vor deschide nici dacă acel nătărău va cădea. De ce să riscăm în zadar viața unui om?

— Pentru onoare, aș zice.

— Am auzit destul. Numai ciorovăiala lor îi mai lipsea lui Dany, pe lângă toate necazurile care o măcinau. Meereenul ridica probleme mult mai grave decât un erou în roz și alb care striga insulte și Dany nu se putea lăsa tulburată. Oastea ei număra mai bine de optzeci de mii de oameni, după Yunkai, dar dintre ei, soldaţi erau mai puțin de o pătrime. Ceilalți... ei, bine, Ser Jorah îi numea guri cu picioare, și curând aveau

să moară de foame.

Marii Stăpâni ai Meereenului se retrăseseră din fața oștirii lui Dany, culegând tot ce au putut culege și arzând ce n-au mai apucat. Câmpuri pârjolite și fântâni otrăvite o întâmpinaseră la tot pasul. Dar, lucrul cel mai rău dintre toate, pironiseră câte un copil de sclav pe fiecare stâlp al drumului de coastă de la Yunkai. Îi pironiseră de vii, cu mațele atârnând și arătând, fiecare, cu mâna întinsă drumul către Meereen. Mergând în fruntea avangărzii sale, Daario dăduse ordine ca toți copiii să fie coborâți de pe stâlpi înainte ca Dany să-i vadă, însă îndată ce a aflat, ea le revocase.

— *Vreau* să-i văd, spusese ea. Vreau să-i văd și să-i număr, să mă uit la chipurile lor. Și vreau să-mi amintesc.

Până când ajunseseră la Meereen, pe coasta de sare de lângă râu, numărase o sută șaizeci și trei. *Voi cuceri acest oraș,* își jură încă o dată.

Eroul în roz și alb îi ocăra pe atacatori de o oră, batjocorindu-le bărbăția, mamele, soțiile și zeii. Apărătorii orașului îl încurajau de pe ziduri.

— Numele lui este Oznak zo Pahl, îi spuse Oacheșul Ben Plumm, când sosise pentru consiliul de război. Plumm era noul comandant al Fiilor Secunzi, ales prin votul celorlalți mercenari. Am fost cândva garda de corp a unchiului său, înainte să mă alătur Fiilor Secunzi. Marii Stăpâni, ce mai adunătură de viermi! Femeile erau frumușele, dar te putea costa viața să te uiți cum nu trebuie la cine nu trebuie. Am cunoscut un bărbat, Scab, căruia Oznak ăsta i-a scos ficatul. Susținea c-a apărat onoarea unei femei, da, zicea că Scab o siluise cu privirea. Cum să violezi o fată cu privirea, te-ntreb eu? Dar unchiul lui Oznak e cel mai

bogat om din Meereen, iar tatăl lui e comandantul gărzii orașului, așa că am fost nevoit să fug ca un șobolan, înainte să mă omoare și pe mine.

Îl priviră pe Oznak zo Pahl descălecând de pe calul lui alb de luptă, desfăcându-și veșmintele, scoțându-și bărbăția și îndreptând un șuvoi de urină în direcția crângului de măslini unde, printre pomii pârjoliți, era așezat pavilionul auriu al lui Dany. Încă se ușura când Daario Naharis se apropie, cu *arakhul* în mână.

— Să-i tai chestia aia și să i-o îndes pe gură, Înălțimea Ta? Dintele de aur îi strălucea prin barba-i albastră, în furculiță.

— Orașul i-l vreau eu, nu bărbăția pricăjită. Însă Dany începea să se înfurie. *Dacă voi mai ignora multă vreme purtarea lui, oamenii mei mă vor socoti slabă.* Dar pe cine putea să trimită? Avea nevoie de Daario la fel de mult ca de călăreții ei de sânge. Fără extravagantul Tyroshi, n-avea nici o autoritate asupra Ciorilor de Piatră, dintre care o mulțime fuseseră de partea lui Prendhal na Ghezn și Sallor Pleșuvul.

Sus, pe zidurile Meereenului, ocările erau mai zgomotoase și sute de susținători urmau acum exemplul eroului lor, urinând printre parapete, pentru a-și arăta disprețul față de atacatori. *Urinează pe sclavi, ca să ne arate cât de puțin se tem de noi,* gândi ea. *N-ar îndrăzni așa ceva dacă în fața porților s-ar afla un khalasar Dothraki.*

— Trebuie să răspundem acestei provocări, repetă Arstan Barbă-Albă.

— Vom răspunde, spuse Dany, în timp ce eroul își vâra mădularul înapoi în pantaloni. Spune-i Vânjosului Belwas că am nevoie de el.

Îl găsiră pe uriașul eunuc tuciuriu în umbra pavilionului ei, mâncând un cârnat. Îl termină

din trei mușcături, își șterse mâinile unsuroase de pantaloni și îl trimise pe Arstan Barbă-Albă după cele necesare. Bătrânul scutier ascuțea *arakhul* lui Belwas în fiecare seară și îl ungea cu ulei roșu. Când Barbă-Albă i-l aduse, Vânjosul Belwas îi cercetă lama cu ochii mijiți, mormăi, îl vârî înapoi în teacă și își legă centura la brâu. Arstan îi adusese și scutul, un disc rotund de oțel, nu mai mare decât o farfurie, pe care eunucul prefera să-l țină în mână decât să și-l lege pe antebraț, așa cum obișnuiau să facă luptătorii din Westeros.

— Caută ficat și ceapă, Barbă-Albă, îi ceru Belwas. Nu pentru acum, ci pentru după. Vânjosului Belwas i se face foame când ucide.

Nu așteptă răspunsul, ci părăsi cu pas legănat crângul de măslini, îndreptându-se către Oznak zo Pahl.

— De ce el, *Khaleesi?* o întrebă Rakharo. E gras și prost.

— Vânjosul Belwas a fost sclav aici, în arenele de luptă. Dacă nobilul Oznak va fi învins de unul ca el, Marii Stăpâni vor fi făcuți de rușine, iar dacă iese învingător... ei, bine, va fi o victorie măruntă pentru unul cu sânge atât de nobil, una cu care Meereenii nu se vor putea mândri.

Și spre deosebire de Ser Jorah, de Daario, de Oacheșul Ben și de cei trei călăreți de sânge ai ei, eunucul nu conducea trupe, nu organiza bătălii și nici nu-i dădea sfaturi. *Nu face nimic altceva decât să mănânce, să se fudulească și să țipe la Arstan.* Belwas era omul de care Dany se putea lipsi cel mai ușor. Și era timpul să afle ce fel de protector îi trimisese Magister Illyrio.

Un murmur de entuziasm străbătu liniile ei de atac când Belwas fu zărit îndreptându-se greoi către oraș, iar dinspre zidurile și turnurile

Meereenului se auziră strigăte și cuvinte de ocară. Oznak zo Pahl încălecă din nou și așteptă, cu lancea vărgată ridicată. Calul își scutură capul agitat și lovi pământul nisipos cu copitele. Așa masiv cum era, eunucul părea pirpiriu pe lângă eroul călare.

— Un adevărat cavaler ar descăleca, remarcă Arstan.

Oznak zo Pahl coborî lancea și atacă.

Belwas se opri, cu picioarele depărtate. Într-o mână își ținea scutul mic și rotund, în cealaltă *arakhul* curbat pe care Arstan i-l îngrijea cu atâta sârguință. Deasupra *sashului* de mătase galbenă pe care și-l legase la brâu, pântecele lui mare, tuciuriu, și pieptu-i lăsat se înfățișau dezgolite. Nu purta armură, doar o vestă de piele cu ținte, atât de minusculă încât nu-i acoperea nici măcar sfârcurile.

— Ar fi trebuit să-i dăm cămașă de zale, spuse Dany, neliniștită dintr-odată.

— Zalele n-ar face decât să-l încetinească, o liniști Ser Jorah. În arenele de luptă nimeni nu poartă armuri. Mulțimea vine să vadă sânge.

Praful zbură de sub copitele calului alb de luptă. Oznak se năpusti către Vânjosul Belwas, cu mantia vărgată fluturându-i pe umeri. Întreg orașul Meereen părea să-l susțină cu strigăte. Prin comparație, îndemnurile năvălitorilor păreau răzlețe și firave; Nepătații ei stăteau în șiruri tăcute, privind cu fețe împietrite. Belwas părea și el cioplit în piatră. Stătea în calea calului, cu vesta întinsă pe spatele-i lat. Lancea lui Oznak era ridicată în dreptul pieptului. Vârful ei strălucitor de oțel licărea în lumina soarelui. *O să-l împungă,* își zise Dany... când eunucul se răsuci într-o parte. Și cât ai clipi, călărețul era în spatele lui, rotindu-se, ridicând lancea. Belwas nu schiță nici un gest. Meereenii

de pe ziduri strigau și mai tare.

— Ce face? întrebă Dany.

— Face spectacol pentru mulțime, îi explică Ser Jorah. Oznak își conduse calul în jurul lui Belwas, într-un cerc larg, apoi îi dădu pinteni și atacă din nou. Și iar Belwas așteptă, pe urmă se răsuci și împinse vârful suliței. Dany auzea râsul bubuitor al eunucului răsunând peste câmpie, când eroul trecu pe lângă el.

— Lancea e prea lungă, constată Ser Jorah. Belwas nu are altceva de făcut decât să se ferească de vârful ei. În loc să încerce să-l împungă așa de frumos, nătărăul ar trebui să treacă direct peste el cu calul.

Oznak zo Pahl atacă a treia oară, iar acum Dany își dădea seama că eroul alerga *pe lângă* Belwas, ca un cavaler în turnir, nu *spre* el, ca un Dothraki doborând un inamic. Terenul drept, fără denivelări, îi permitea atacatorului să prindă viteză, dar în același timp, îl ajuta pe eunuc să se ferească de lancea incomodă, lungă de patru metri.

Eroul în roz și alb al Meereenului încercă să anticipeze de astă dată, și își aruncă lancea într-o parte, în ultima secundă, ca să-l prindă pe Vânjosul Belwas când se ferea. Dar și eunucul anticipase și se lăsă pe vine, în loc să se răsucească într-o parte. Lancea trecu peste capul lui, fără să-l rănească. Și dintr-odată Belwas se rostogoli, mișcându-și *arakhul* ascuțit într-un arc de argint. Auziră calul de luptă nechezând, când lama îl mușcă de picioare, și în clipa următoare animalul cădea, cu eroul prăbușindu-se din șa.

Dintr-odată se lăsă tăcerea peste parapetele de cărămidă ale Meereenului. Acum cei care țipau și aclamau erau oamenii lui Dany.

Oznak se desprinse de lângă cal cu un salt și

reuși să-și scoată sabia înainte ca Vânjosul Belwas să se arunce asupra lui. Oțelul răsună pe oțel, prea iute și năvalnic ca Dany să poată urmări loviturile. Trecură doar câteva secunde până când, rănit, pieptul lui Belwas era scăldat în sânge, iar Oznak zo Pahl avea un *arakh* implântat direct între coarnele de berbec. Eunucul smulse lama și despărți capul eroului de trup, tăindu-i beregata din trei lovituri sălbatice. Îl ridică, arătându-l Meereenilor, apoi îl azvârli către porțile orașului, lăsându-l să salte și să se rostogolească pe nisip.

— Atât s-a ales de eroul din Meereen, zise Daario, râzând.

— O victorie fără sens, îi atrase atenția Ser Jorah. Nu vom cuceri Meereenul omorându-i apărătorii unul câte unul.

— Nu, fu de acord Dany, dar sunt mulțumită că l-am omorât pe acesta.

Oamenii de pe ziduri începură să tragă cu arbaletele în Belwas, dar săgețile fie nu ajungeau până la el, fie zburau inofensive în toate părțile. Eunucul întoarse spatele potopului de oțel, își coborî pantalonii, se lăsă pe vine și își trimise fecalele în direcția orașului. Se șterse cu mantia vărgată a lui Oznak și îi scurtă calului agonia, înainte de a-și târșâi picioarele înapoi către crângul de măslini.

Atacatorii îl întâmpinară cu glasuri răgușite, îndată ce ajunse în tabără. Dothrakii lui Dany aclamau și strigau, iar Cei Nepătați înălțară în văzduh un zăngănit sonor, lovindu-și sulițele de scuturi.

— Bravo, îi spuse Ser Jorah, iar Oacheșul Ben îi aruncă eunucului o prună coaptă, zicând:

— Un fruct dulce pentru o luptă dulce.

Până și slujnicele Dothraki aveau cuvinte de laudă:

— Ți-am împleti părul și ți-am atârna clopoței în el, Vânjosule Belwas, zise Jhiqui, dar, din păcate, nu ai nici un fir de păr de împletit.

— Vânjosul Belwas n-are nevoie de clopoței sunători. Eunucul mâncă pruna lui Ben din patru mușcături mari și aruncă sâmburele cât colo. Vânjosul Belwas are nevoie de ficat cu ceapă.

— O să-l primești, spuse Dany. Vânjosul Belwas e rănit.

Pântecele îi era roșu, cu sângele șiroindu-i din rana de sub piept.

— E o nimica toată. Îl las pe fiecare să mă taie o dată, înainte de a-l omorî. Se lovi peste burta însângerată. Numără tăieturile și vei ști câți oameni a omorât Vânjosul Belwas.

Însă Dany îl pierduse pe *Khal* Drogo în urma unei astfel de răni și nu avea de gând s-o lase netratată. O trimise pe Missandei să caute un anume sclav eliberat din Yunkai, renumit pentru priceperea lui în arta tămăduirii. Belwas urlă și se văicări, însă Dany îl dojeni, numindu-l bebeluș mare și chel, până când îl lăsă pe vraci să-i tamponeze rana cu oțet, să i-o coasă și să-i lege pieptul cu fâșii de pânză înmuiată în vin. Abia apoi își conduse Dany căpitanii și comandanții în pavilion, pentru consiliul de război.

— Trebuie să cuceresc acest oraș, le spuse ea, stând cu picioarele încrucișate pe un maldăr de perne, cu dragonii în jurul ei. Irri și Jhiqui turnară vin. Are grânarele pline până la refuz. Pe terasele piramidelor cresc smochini, curmali și măslini, iar în beciurile lor zac îngropate butoaie cu pește sărat și carne afumată.

— Și cufere grase cu aur, argint și nestemate, le reaminti Daario. Să nu uităm de nestemate.

— Am aruncat o privire către zidurile

dinspre coastă și nu văd nici un loc vulnerabil, interveni Ser Jorah Mormont. Dacă am avea timp, am putea să săpăm sub un turn și să facem o breșă, dar ce mâncăm până atunci? Rezervele noastre sunt pe sfârșite.

— Nici un punct vulnerabil în zidurile *dinspre coastă?* întrebă Dany. Meereenul se înălța pe o limbă de nisip și piatră, unde apele molcome și maronii ale Skahazadhanului se revărsau în Golful Sclavilor. Zidul nordic al orașului se întindea pe malul râului, cel vestic pe țărmul golfului. Asta înseamnă că am putea ataca dinspre râu sau dinspre mare?

— Cu trei corăbii? O să-i cerem Căpitanul Groleo să cerceteze cu atenție zidul, de-a lungul râului, dar dacă nu e dărăpănat, n-o să facem decât să murim mai uzi.

— Și dacă am construi turnuri de asediu? Fratele meu Viserys povestea despre asemenea turnuri. Știu că pot fi făcute.

— Din lemn, Înălțimea Ta, îi explică Ser Jorah. Stăpânii de sclavi au ars fiecare copac pe o distanță de o sută de kilometri de locul unde ne aflăm. Fără lemn, nu avem baliste să zdrobim zidurile, nu avem scări să trecem dincolo de ele, nu avem turnuri de atac, nici țestoase, nici berbeci. Putem, fără îndoială, să atacăm porțile cu topoarele, dar...

— Ai văzut capetele de bronz de deasupra porților? întrebă Oacheșul Ben Plumm. Șiruri de capete de harpii, cu gurile deschise? Meereenii pot să toarne ulei încins prin gurile alea și să-ți prăjească luptătorii în fața porților.

Daario Naharis îi zâmbi Viermelui Cenușiu.

— Poate că Nepătații ar trebui să mânuiască topoarele. Uleiul încins nu e pentru voi decât o baie călduță, din câte am auzit.

— Nu e adevărat. Viermele Cenușiu nu-i

întoarse zâmbetul. Oamenii ăștia nu simt arsurile ca alții, dar un asemenea ulei orbește și ucide. Însă Cei Nepătați nu se tem de moarte. Dă-ne berbeci și vom doborî aceste porți sau vom muri încercând.

— Ați muri, spuse Oacheșul Ben.

La Yunkai, când preluase comanda Fiilor Secunzi, susținea că trecuse prin o sută de bătălii.

— Dar nu voi spune că am luptat vitejește în toate. Există mercenari bătrâni și mercenari curajoși, dar nici un bătrân mercenar curajos.

Dany își dădea seama că era adevărat. Oftă.

— N-o să irosesc viețile Celor Nepătați, Vierme Cenușiu. Poate că vom înfrânge orașul prin înfometare.

Ser Jorah o privi nefericit:

— Vom muri noi de foame cu mult înaintea lor, Înălțimea Ta. Nu găsim nimic de mâncare aici, nici nutreț pentru catâri și cai. Nici apa acestui râu nu-mi place. Orașul își revarsă murdăria în Skahazadhan, dar își scoate apa de băut din fântâni adânci. Am fost deja înștiințați despre molimi în tabere, febră și pecingine și trei cazuri de dizenterie. Vor mai fi și altele, dacă rămânem aici. Marșul i-a slăbit pe sclavi.

— Sclavi eliberați, îl corectă Dany. Nu mai sunt sclavi.

— Sclavi sau liberi, sunt înfometați și în curând se vor îmbolnăvi. Orașul are mai multe provizii decât noi și poate să și le reînnoiască pe calea apei. Cele trei corăbii ale tale nu sunt suficiente să le oprească accesul și pe mare și pe râu.

— Atunci, care e sfatul tău, Ser Jorah?

— N-o să-ți placă.

— Dar vreau să-l aud.

— Cum ți-e voia. Eu zic: lasă orașul ăsta în

pace. Nu poţi elibera toţi sclavii din lume, *Khaleesi.* Războiul tău este la Westeros.

— N-am uitat Westerosul. Dany îl visa în unele nopţi – tărâmul fabulos pe care nu-l văzuse niciodată. Dar dacă las vechile ziduri de cărămidă ale Meereenului să mă înfrângă atât de ușor, cum voi putea vreodată să cuceresc marile castele de piatră ale Westerosului?

— Așa cum a făcut-o Aegon, spuse Ser Jorah. Cu foc. Până când ajungem în Cele Șapte Regate, dragonii tăi vor crește mari. Și vom avea turnuri de asediu și berbeci, toate câte ne lipsesc aici... dar drumul peste Ţinuturile Verii Lungi e îndelungat și anevoios și ne așteaptă pericole pe care nu le putem prevedea. Te-ai oprit la Astapor să cumperi o armată, nu să începi un război. Păstrează-ţi sulițele și săbiile pentru Cele Șapte Regate, regina mea. Lasă Meereenul în seama Meereenilor și pornește spre vest, către Pentos.

— Înfrântă? zise Dany, zbârlindu-se.

— Când lașii se ascund în spatele zidurilor înalte, ei sunt cei înfrânţi, *Khaleesi,* zise *Ko* Jhogo.

Ceilalţi călăreţi de sânge le ţinură isonul.

— Sânge din sângele meu, spuse Rakharo, când lașii se ascund și pârjolesc hrana și nutreţul, un mare *khal* trebuie să caute dușmani mai curajoși. E lucru știut.

— E lucru știut, îl îngână Jhiqui, în timp ce turna în cupe.

— Nu pentru mine. Dany punea mare preţ pe sfatul lui Ser Jorah, dar să lase Meereenul neatins era mai mult decât putea înghiţi. Nu putea uita copiii agăţaţi pe stâlpi, păsările care le sfâșiau intestinele, braţele lor sfrijite arătând către drumul de coastă. Ser Jorah, spui că nu mai avem mâncare. Dacă pornesc spre vest,

cum pot să-mi hrănesc sclavii eliberaţi?

— Nu poţi. Îmi pare rău, *Khaleesi.* Trebuie să se hrănească singuri sau să moară de foame. Mulţi, foarte mulţi vor pieri pe drum, da. Va fi greu, dar n-avem cum să-i salvăm. Trebuie să lăsăm ţinutul ăsta pârjolit departe în urma noastră.

Dany lăsase un alai de cadavre în urma ei când traversase pustiul roșu. Era o priveliște pe care nu voia s-o mai vadă.

— Nu, spuse ea. N-o să-mi conduc oamenii la moarte. *Copiii mei.* Trebuie să existe o cale să pătrundem în acest oraș.

— Cunosc eu o cale. Oacheșul Ben Plumm își mângâie barba pestriță, cu fire albe și gri. Canalele.

— Canalele? Ce vrei să spui?

— Canale mari de cărămidă se revarsă în Skahazadhan, ducând murdăria orașului. Ar putea să fie o cale de intrare, pentru câțiva. Așa am fugit eu din Meereen după ce Scab și-a pierdut capul. Oacheșul Ben se strâmbă. Mirosul nu m-a părăsit niciodată. Uneori îl visez.

Ser Jorah îl privi neîncrezător.

— E mai ușor să ieși decât să intri, mi s-ar părea mie. Aceste canale se deșartă în râu, zici? Asta ar însemna că gurile sunt chiar sub ziduri.

— Și închise cu porţi de fier, mărturisi Oacheșul Ben, dar unele au ruginit cu totul, altfel m-aș fi înecat în rahat. Odată intrat, e un urcuș lung și mizerabil, într-un întuneric negru ca smoala, printr-un labirint de cărămizi, unde omul se poate pierde pe vecie. Murdăria nu îţi ajunge niciodată mai jos de brâu și ţi se poate ridica deasupra capului, judecând după petele pe care le-am văzut pe pereţi. Și acolo, jos, sunt și ființe. Șobolani mai mari decât ai văzut

vreodată și încă altele, și mai rele. Scârboase.

Daario Naharis râse.

— Mai scârboase decât tine, când ai ieșit târâș afară? Dacă vreun om ar fi destul de nebun să încerce așa ceva, fiecare stăpân de sclavi din Meereen l-ar mirosi din clipa în care și-ar face apariția.

Oacheșul Ben ridică din umeri.

— Înălțimea Sa a întrebat dacă există vreo cale de intrare, așa că i-am spus... însă Ben Plumm nu mai intră în canalele alea încă o dată, nici pentru tot aurul din Cele Șapte Regate. Dar dacă sunt alții care vor să încerce, n-au decât.

Aggo, Jhogo și Viermele Cenușiu încercară cu toții să vorbească deodată, dar Dany ridică mâna, făcând liniște.

— Aceste canale nu par promițătoare. Știa că Viermele Cenușiu și-ar conduce Nepătații prin canale, dacă așa i-ar porunci. Nici călăreții ei de sânge nu s-ar lăsa mai prejos. Dar nici unul dintre ei nu era potrivit pentru o asemenea misiune. Dothrakii erau călăreți, iar forța Celor Nepătați consta în disciplina lor pe câmpul de luptă. *Pot, oare, să trimit oameni să moară în întuneric, pe baza unei speranțe atât de vagi?*

— Trebuie să mă mai gândesc la asta. Întoarceți-vă la treburile voastre. Căpitanii ei se înclinară și o lăsară cu slujnicele și dragonii. Dar în timp ce Oacheșul Ben ieșea, Viserion își desfăcu aripile alburii și zbură alene spre capul lui. Una dintre aripi îl lovi pe mercenar în față. Dragonul alb aterizează greoi, cu un picior pe capul bărbatului și cu unul pe umăr, țipă și își luă din nou zborul.

— Te place, Ben, spuse Dany.

— Ba bine că nu, râse Oacheșul Ben. Am și eu un strop de sânge de dragon în vene, să știi.

— Tu? Dany era uluită. Plumm era mercenarul tipic, o corcitură prietenoasă. Avea o faţă mare, tuciurie, nasul turtit și capul acoperit de un păr cărunt, lânos, iar mama lui Dothraki îl înzestrase cu ochii mari, negri, migdalați. Susținea că e puțin din Braavosi, un pic din Insulele Verii, nițel ibbanez, un pic din Qohor, puțin Dothraki, puțin dornishean și puțin din Westeros, dar era prima oară când Dany auzea de sânge Targaryen. Îl aruncă o privire iscoditoare și întrebă:

— Cum se poate una ca asta?

— Ei, bine, spuse Oacheșul Ben, a existat un vechi Plumm în Regatele Apusului, care s-a căsătorit cu o prințesă a dragonilor. Bunica mi-a spus povestea. Acel Plumm a trăit pe vremea Regelui Aegon.

— Care dintre ei? întrebă Dany. În Westeros au domnit cinci regi Aegon.

Fiul fratelui ei ar fi fost al șaselea, dar oamenii Uzurpatorului îi zdrobiseră capul de zid.

— Cinci, chiar așa? Ei, bine, aici e încurcătura. N-aș putea să-ți spun al câtelea, regina mea. Dar acest Plumm din vechime era lord, trebuie să fi fost un individ renumit pe vremea lui, faima întregului ținut. Fapt este că – să-mi fie cu iertare, Înălțimea Ta – avea un mădular lung de două sute de centimetri.

Cei trei clopoței din cosița lui Dany sunau în timp ce râdea.

— Vrei să spui douăzeci, bănuiesc.

— Două sute, întări Oacheșul Ben. Dacă erau douăzeci, cine ar mai fi vrut să vorbească despre el acum, Înălțimea Ta?

Dany chicoti ca o fetiță.

— Bunica ta susținea că a văzut cu ochii ei această minunăție?

— Asta n-a făcut-o babornița. Era pe jumătate ibbaneză, pe jumătate din Qohor, n-a fost niciodată la Westeros, probabil că i-a spus bunicul meu. L-a omorât un Dothraki oarecare, înainte ca eu să mă nasc.

— Și de unde avea bunicul tău asemenea informații?

— Una dintre acele povești de adormit copiii, presupun. Oacheșul Ben ridică din umeri. Mă tem că asta e tot ce știu despre Aegon cel Fără Număr sau despre măreața bărbăție a Lordului Plumm. Mai bine mă duc să-mi văd de Fiii mei.

— Așa să faci, îi spuse Dany.

După ce Oacheșul Ben plecă, se întinse înapoi pe perne.

— Dacă ai fi mare, îi spuse ea lui Drogon, scărpinându-l între coarne, aș zbura cu tine peste ziduri și ai topi harpia aia până ce s-ar face zgură.

Dar aveau să treacă ani până când dragonii ei vor crește destul de mari să poată fi călărițI. *Iar când vor crește, cine-i va călări?* Dragonul are trei capete, dar eu am doar unul. Se gândi la Daario. *Dacă vreun un bărbat ar putea silui o femeie cu privirea...*

Fără doar și poate, era și ea la fel de vinovată. Dany se pomenea aruncându-i ocheade bărbatului Tyroshi, când căpitanii ei veneau la consiliu, iar uneori, noaptea, își amintea cum îi sclipea dintele de aur când zâmbea. Asta, și ochii lui. *Ochii lui albaștri, strălucitori.* Pe drumul dinspre Yunkai, Daario își făcuse obiceiul să-i aducă în fiecare seară, când își făcea raportul, câte o floare sau o mlădiță de la cine știe ce plantă... s-o ajute să cunoască ținutul, zicea. Răchitele, trandafiri întunecați, mentă sălbatică, vinariţe, ferigi, măturici,

scaieți, aurul harpiei... *Și a încercat să mă cruțe de imaginea copiilor morți.* N-ar fi trebuit să facă asta, dar a fost bine intenționat. Iar Daario Naharis o făcea să râdă, ceea ce Ser Jorah nu reușea niciodată.

Dany încercă să-și imagineze cum ar fi dacă l-ar lăsa pe Daario s-o sărute, așa cum o făcuse Jorah pe corabie. Gândul o emoționa și o tulbură, în același timp. *E un risc prea mare.* Mercenarul Tyroshi nu era un om bun, își dădea seama fără să-i spună nimeni. Dincolo de zâmbete și glume, era un om periculos, chiar crud. Sallor și Pendhal se treziseră într-o dimineață parteneri cu el; în noaptea următoare, Daario îi dăruise lui Dany capetele lor. *Khal Drogo știa și el să fie crud, și n-a existat pe lume om mai periculos ca el.* Cu toate acestea, ajunsese să-l iubească. *Oare pe Daario l-aș putea iubi? Ce s-ar întâmpla dacă l-aș lua în patul meu? Ar deveni unul dintre capetele dragonului?* Știa că Ser Jorah s-ar înfuria, dar el era cel care spusese că trebuie să-și ia doi soți. *Poate c-ar trebui să mă căsătoresc cu amândoi și cu asta, basta.*

Dar acestea erau gânduri nebunești. Avea un oraș de cucerit și nu visând la sărutările și ochii albaștri ai unui mercenar putea să spargă zidurile Meereenului. *Sunt sângele dragonului,* își reaminti Dany. Gândurile i se învârteau în cercuri, ca un șobolan încercând să-și prindă coada. Dintr-odată, nu mai putu suporta să stea nici o clipă închisă între pereții pavilionului. *Vreau să simt vântul pe față și mirosul mării.*

— Missandei, strigă ea, pune să mi se pregătească armăsarul. Și calul tău.

Micuța tălmăcitoare se înclină.

— Cum poruncește Înălțimea Ta. Să chem călăreții de sânge să ne escorteze?

— Îl luăm cu noi pe Arstan. N-am de gând să părăsesc tabăra.

Nu avea dușmani printre copiii ei. Iar bătrânul scutier nu va vorbi prea mult, așa cum ar face Belwas, nici nu se va uita la ea ca Daario.

Crângul de măslini pârjoliți în care își ridicase pavilionul se afla lângă mare, între tabăra Dothrakilor și cea a Nepătaților. După ce caii fură înșeuați, Dany și cei doi însoțitori ai săi porniră de-a lungul coastei, îndepărtându-se de oraș. Chiar și așa, simțea Meereenul în spate, râzându-și de ea. Când privi peste umăr, îl văzu acolo, cu soarele după-amiezii strălucind pe harpia de bronz din vârful Marii Piramide. Curând, înăuntrul orașului, stăpânii de sclavi aveau să se tolănească, în *tokarurile* lor cu marginile împodobite, să se ospăteze cu miel și măsline, cățeluși nenăscuți, alunari cu miere și alte delicatese, în timp ce, afară, copiii ei erau înfometați. O furie sălbatică o cuprinse deodată. *Îi voi doborî,* jură ea.

În timp ce treceau de țărușii și gropile care înconjurau tabăra eunucilor, Dany îi auzi pe Viermele Cenușiu și sergenții lui făcând, cu una dintre companii, o serie de exerciții cu scuturi, săbii scurte și sulițe. Soldații dintr-o altă companie se îmbăiau în mare, cu goliciunea acoperită doar de bucăți de pânză albă. Observase că eunucii erau foarte curați. Unii dintre mercenari miroseau de parcă nu s-ar fi spălat și nu și-ar fi schimbat hainele de când pierduse tatăl ei Tronul de Fier, dar Cei Nepătați se spălau în fiecare seară, chiar dacă mărșăluiau toată ziua. Când nu aveau apă la dispoziție, se curățau cu nisip, așa cum făceau Dothrakii.

Eunucii îngenunchează în calea ei, ridicându-și pumnii încleștați la piept. Dany le

răspunse la salut. Era ora fluxului și valurile se revărsau, înspumate, la picioarele calului ei. Dany vedea corăbiile așteptând în larg. *Belarion* plutea cel mai aproape; marea corabie, cunoscută cândva sub numele de *Saduleon,* cu velele strânse. Mai departe se aflau galerele *Meraxes* și *Vhagar,* numite înainte *Festa lui Joso* și *Soare de Vară.* Acestea îi aparţineau, de fapt, lui Magister Illyrio, nu erau nicidecum ale ei, și totuși Dany le dăduse nume noi fără să stea pe gânduri. Nume de dragoni și, mai mult de atât, în bătrâna Valyrie, înainte de Urgie, Balerion, Meraxes și Vhagar fuseseră zei.

La sud de tărâmul ordonat al ţepușelor, al gropilor, al antrenamentelor și al eunucilor care se îmbăiau, se afla tabăra eliberaţilor ei, un loc mult mai gălăgios și mai haotic. Dany îi înarmase pe foștii sclavi cum putuse mai bine, cu arme din Astapor și Yunkai, iar Ser Jorah organizase luptătorii în patru companii puternice, dar aici nu vedea pe nimeni antrenându-se. Trecură pe lângă un foc de vreascuri, unde se adunaseră o sută de oameni să frigă hoitul unui cal. Dany simţea mirosul cărnii și auzea grăsimea sfârâind, în timp ce băieţii întorceau frigările, însă priveliștea o făcu doar să se încrunte.

Copiii alergau după cai, sărind și râzând. În loc de saluturi, glasurile o strigau din toate părţile, într-o învălmășeală de limbi. Unii dintre sclavii eliberaţi îi spuneau *mamă,* în timp ce alţii cerșeau daruri sau favoruri. Unii se rugau la zei necunoscuţi s-o binecuvânteze, în timp ce alţii îi cereau ei să-i binecuvânteze. Ea le zâmbea, întorcându-se în stânga și-n dreapta, atingându-le mâinile când le ridicau, lăsându-i pe cei care îngenuncheau să-i atingă piciorul. Mulţi dintre sclavii eliberaţi credeau

că atingerea ei le aduce noroc. *Dacă asta le dă curaj, n-au decât să mă atingă,* gândi ea. *Grele încercări îi mai așteaptă.*

Dany se oprise să vorbească cu o femeie însărcinată care voia ca Mama Dragonilor să dea nume copilului ei, când cineva o înhăță de încheietura mâinii stângi. Întorcându-se, zări un bărbat înalt, jerpelit, cu capul ras și chipul ars de soare.

— Mai încet, începu ea să spună, dar înainte de a apuca să termine, bărbatul o trase cu putere, doborând-o din șa. Pământul se ridică și-i tăie, dintr-o izbitură, răsuflarea, în timp ce armăsarul ei necheza și se dădea înapoi. Uluită, Dany se rostogoli pe o parte și se ridică într-un cot...

... și atunci văzu sabia.

— Iată purceaua trădătoare, spuse el. Știam că într-o bună zi vei veni să-ți lași picioarele sărutate. Capul îi era chel ca un pepene, nasul roșu, cu pielea cojită, însă Dany cunoștea glasul acela și ochii verzui. O să încep prin a-ți tăia sânii. Ca prin vis, Dany o auzi pe Missandei strigând după ajutor. Un sclav eliberat se apropie, dar nu făcu decât un pas. O lovitură fulgerătoare și căzu în genunchi, cu sângele șiroindu-i pe față. Mero își șterse sabia de pantaloni. Cine urmează?

— Eu. Arstan Barbă-Albă sări din șa și se așeză deasupra ei, cu vântul sărat răvășindu-i părul alb ca neaua, cu ambele mâini pe toiagul său înalt, din lemn tare.

— Bunicule, îl avertiză Mero, dă-te la o parte până când nu-ți rup bățul în două și ți-l bag în...

Bătrânul făcu o fandare, cu un capăt al toiagului, îl trase înapoi și răsuci capătul celălalt mai repede decât i-ar fi venit lui Dany

să creadă. Clătinându-se, Bastardul Titanului se dădu înapoi, scuipând sânge și dinți sparți din gura-i zdrobită. Barbă-Albă se postă în fața lui Dany. Toiagul izbi coastele lui Mero, azvârlindu-l cât colo. Arstan sări într-o parte, pară o lovitură arcuită, săltă ferindu-se de o a doua, prinse o a treia din zbor. Mișcările erau atât de iuți, încât Dany abia le putea urmări. Missandei o ridică în picioare când auzi un pârâit. Crezu că se rupsese toiagul lui Arstan, până când văzu osul crăpat țâșnind din gamba lui Mero. În cădere, Bastardul Titanului se răsuci și se năpusti înainte, trimițând vârful sabiei direct în pieptul bătrânului. Barbă-Albă împinse lama deoparte, cu un gest aproape disprețuitor, și izbi celălalt capăt al toiagului în tâmpla bărbatului voinic. Mero se prăbuși rășchirat, cu sângele ieșindu-i, în bulbuci, din gură și șiroindu-i pe trup. O clipă mai târziu, sclavii eliberați năvăliră asupra lui. Cuțite și pietre și pumni furioși se ridicau și coborau frenetic.

Dany se întoarse, scârbită. Era mai speriată acum decât în momentele când se întâmplase totul. *M-ar fi omorât.*

— Înălțimea Ta. Arstan îngenunche. Sunt om bătrân și m-am făcut de rușine. N-ar fi trebuit să ajungă atât de aproape încât să te înhațe. Am fost slab. Nu l-am recunoscut fără barbă și fără păr.

— După cum nu l-am recunoscut nici eu. Dany trase adânc aer în piept, încercând să-și oprească tremuratul. *Dușmani pretutindeni.* Du-mă înapoi la cortul meu. Te rog.

Când sosi Mormont, Dany era cuibărită sub pielea ei de leu, sorbind o cupă de vin cu mirodenii.

— Am aruncat o privire asupra zidului

dinspre râu, începu Ser Jorah. E puțin mai înalt decât celelalte și la fel de puternic. Iar Meereenii au aprins zeci de focuri sub parapeți...

Ea îl întrerupse.

— Ai fi putut să mă avertizezi că Bastardul Titanului a evadat.

Ser Jorah se încruntă.

— N-am socotit că e nevoie să te sperii, Înălțimea Ta. Am oferit o recompensă pentru capul lui...

— Dă-i-o lui Barbă-Albă. Mero a fost cu noi tot drumul de la Yunkai. Și-a ras barba și s-a ascuns printre sclavii eliberați, așteptând prilejul să se răzbune. Arstan l-a omorât.

Ser Jorah se uită lung la bătrân.

— Un scutier cu un toiag l-a omorât pe Mero din Braavos, așa stau lucrurile?

— Un toiag, confirmă Dany, dar Arstan nu mai e scutier. Ser Jorah, este dorința mea să fie făcut cavaler.

— Nu.

Refuzul răspicat era oricum o surpriză. Dar și mai ciudat, el veni de la amândoi bărbații deodată. Ser Jorah scoase sabia.

— Bastardul Titanului a fost un om primejdios. Și se pricepea să omoare. Cine ești, bătrâne?

— Un cavaler mai bun decât tine, ser, răspunse Arstan cu răceală.

Cavaler? Dany era nedumerită.

— Spuneai că ești scutier.

— Am fost, Înălțimea Ta. Se lăsă pe un genunchi. Am fost scutierul Lordului Swann în tinerețe și, la porunca lui Magister Illyrio, l-am slujit și pe Vânjosul Belwas. Nu te-am mințit, regina mea. Dar sunt adevăruri pe care le-am tăinuit și pentru asta și pentru toate celelalte

păcate ale mele nu pot decât să-ți cer iertare.

— Ce adevăruri ai tăinuit? Lui Dany nu-i plăcea asta. Spune-mi! Acum!

Bătrânul își plecă creștetul.

— La Qarth, când m-ai întrebat cum mă cheamă, ți-am spus că mi se spune Arstan. Era adevărat, mulți mi-au spus așa, pe când Belwas și cu mine ne îndreptam spre est, să te căutăm. Dar nu este adevăratul meu nume.

Dany era mai mult nedumerită decât furioasă. *M-a păcălit, întocmai cum m-a prevenit Jorah, dar tocmai mi-a salvat viața.*

Ser Jorah se făcu roșu ca racul.

— Mero și-a ras barba, dar tu ți-ai lăsat-o să crească, nu-i așa? Nu e de mirare că îmi păreai atât de cunoscut...

— Îl cunoști? îl întrebă Dany pe cavalerul exilului.

— L-am văzut de mai multe ori... de la distanță, cel mai des, alături de frații lui sau călărind în vreun turnir. Dar nu era om în Cele Șapte Regate să nu-l cunoască pe Barristan cel Viteaz. Așeză vârful sabiei pe gâtul bătrânului. *Khaleesi,* în fața ta stă îngenuncheat Ser Barristan Selmy, Lord Comandant al Gărzii Regale, care a trădat Casa ta, punându-se în slujba Uzurpatorului Robert Baratheon.

Bătrânul cavaler nici nu clipi.

— Cioara îi spune corbului că e negru, iar tu vorbești de trădare.

— Ce cauți aici? îl întrebă Dany. Dacă te-a trimis Robert să mă omori, de ce mi-ai salvat viața? *L-a slujit pe Uzurpator. A trădat memoria lui Rhaegar și l-a lăsat pe Viserys să trăiască și să moară în exil. Dar dacă mă voia moartă, n-ar fi trebuit decât să stea deoparte...* Vreau să aud tot adevărul acum, pe onoarea ta de cavaler. Ești omul Uzurpatorului sau al meu?

— Al tău, dacă mă vrei. Ser Barristan avea lacrimi în ochi. Da, am avut parte de îndurarea lui Robert. L-am slujit în Garda Regală și în consiliu. L-am slujit alături de Regicid și alții aproape la fel de răi, care au pângărit mantia albă pe care o purtam. Nu există nici o scuză pentru asta. Poate că aș fi și acum în slujba Debarcaderului Regelui dacă băiatul ticălos de pe Tronul de Fier nu m-ar fi alungat, mi-e rușine s-o recunosc. Dar când mi-a luat mantia pe care Taurul Alb mi-o așezase pe umeri și a trimis oameni să mă omoare, chiar în aceeași zi, a fost ca și cum mi-ar fi smuls un văl de pe ochi. Atunci mi-am dat seama că trebuie să-mi găsesc adevăratul rege și să mor slujindu-l...

— Îți pot împlini această dorință, mârâi Ser Jorah, întunecat.

— Liniște, porunci Dany. Vreau să-l ascult până la capăt.

— Poate că trebuie să mor ca un trădător, continuă Ser Barristan. Dacă e așa, nu voi muri singur. Înainte de a primi iertarea lui Robert, am luptat împotriva lui la Trident. Tu erai de cealaltă parte a baricadei, Mormont, nu-i așa? Barbă-Albă nu așteptă răspunsul, Înălțimea Ta, îmi pare rău că te-am înșelat. Era singura cale de a-i împiedica pe Lannisteri să afle că sunt alături de tine. Ești urmărită, așa cum a fost fratele tău. Lordul Varys a raportat ani de zile fiecare mișcare pe care o făcea Viserys. Cât timp am făcut parte din micul consiliu, am auzit o sută de asemenea rapoarte. Și din ziua în care te-ai măritat cu *Khal* Drogo, ai mereu în preajmă un informator, care-ți vinde secretele, care-i șoptește Păianjenului la ureche, pentru aur și promisiuni.

Doar nu vrea să spună...

— Te înșeli. Dany se uită la Jorah Mormont.

Spune-i că se înșală. Nu există nici un informator. Ser Jorah, spune-i. Am trecut împreună marea Dothraki și deșertul roșu... Inima i se zbătea ca o pasăre în colivie. Spune-i, Jorah. Spune-i că i s-a părut.

— Lua-te-ar Ceilalți, Selmy. Ser Jorah își azvârli sabia lungă pe covor. *Khaleesi,* asta a fost doar la început, înainte să te cunosc... înainte să te iubesc...

— *Să nu rostești acel cuvânt!* Dany făcu un pas în spate. *Cum ai putut?* Ce ți-a promis Uzurpatorul? Aur, asta a fost? Cei Nemuritori îi spuseseră că va mai fi trădată de două ori, o dată pentru aur, o dată în dragoste. Spune-mi ce ți s-a promis?

— Varys spunea... că aș putea merge acasă. Își plecă fruntea.

Voiam să te duc acasă! Dragonii îi simțeau furia. Viserion țipă și fumul i se ridică gri din nări. Drogon bătu aerul cu aripile-i negre, iar Rhaegar întoarse capul și scuipă foc. *Ar trebui să rostesc cuvântul și să-i pârjolesc pe amândoi.* Oare nu exista nimeni în care să se poată încrede, nimeni care s-o apere?

— Toți cavalerii din Westeros sunt la fel de mincinoși ca voi doi? Ieșiți, înainte ca dragonii mei să vă prăjească pe amândoi. Oare cum miroase un mincinos prăjit? Mai urât decât canalele Oacheșului Ben? *Afară!*

Ser Barristan se ridică încet, înțepenit. Pentru prima oară își arăta vârsta.

— Unde să mergem, Înălțimea Ta?

— În iad, să-l slujiți pe Regele Robert. Dany simți lacrimi fierbinți pe obraji. Drogon țipă, lovind cu coada într-o parte și în alta. Lua-v-ar Ceilalți pe amândoi. *Plecați, dispăreți pe vecie, amândoi. Data viitoare când vă mai văd fețele, vă tai capetele de trădători.* Dar nu putea să

rostească aceste cuvinte. *M-au trădat. Dar m-au salvat. Dar au mințit.* Plecați... *Ursul meu, ursul meu puternic și fioros, ce-o să mă fac fără el? Și bătrânul, prietenul fratelui meu.* Plecați... plecați... *Unde?*

Și în clipa aceea știu.

TYRION

Tyrion se îmbrăcă pe întuneric, ascultând respirația domoală a soției sale dinspre patul pe care îl împărțeau. *Visează,* gândi el, când Sansa murmură încetișor ceva – un nume, poate, deși șoptise prea încet ca să-și dea seama – și se întoarse pe o parte. Ca soț și soție, împărțeau un pat matrimonial, dar asta era tot. *Până și lacrimile și le păstrează pentru sine.*

Se așteptase la suferință și furie când îi spusese despre moartea fratelui ei, dar chipul Sansei rămăsese atât de neclintit încât, pentru o clipă, se temuse că n-a înțeles. Abia mai târziu, cu o ușă grea de stejar între ei, o auzise plângând. Tyrion s-a gândit atunci să se ducă la ea, s-o consoleze cum putea. *Nu,* a trebuit el să-și reamintească, *nu va căuta alinare la un Lannister.* Tot ce putea face era s-o ferească de cele mai urâte detalii cu privire la Nunta Roșie, pe măsură ce acestea soseau de la Gemeni. Hotărâse că nu era nevoie ca Sansa să audă cum trupul fratelui ei fusese sfârtecat și mutilat, nici cum cadavrul mamei sale fusese despuiat și aruncat în Furca Verde, batjocorindu-se astfel, cu sălbăticie, obiceiurile de înmormântare ale Casei Tully. Ultimul lucru de care fata avea nevoie era să-i mai pună paie pe focul coșmarurilor ei.

Dar nu era suficient. Îi așezase mantia pe umeri și jurase s-o protejeze, dar asta era o glumă la fel de crudă precum coroana pe care Freyii o așezaseră pe capul lupului străvechi al lui Robb Stark, după ce i l-au cusut de trupul

decapitat. Sansa știa și asta. Felul în care îl privea, răceala cu care se urca în pat... Când era în preajma ei, Tyrion nu uita nici o clipă cine era, sau *ce* era. După cum nici ea nu uita. Continua să meargă, noapte de noapte, în pădurea zeilor, să se roage, iar Tyrion se întreba dacă se ruga pentru moartea lui. Își pierduse casa, locul în această lume, îi pierduse pe toți cei pe care-i iubise și în care avusese încredere. *Vine iarna,* vestea sloganul Casei Stark, și într-adevăr, venise pentru ei, în toată puterea cuvântului. *Dar pentru Casa Lannister vara e în toi. Atunci de ce îmi e așa de frig?*

Își trase cizmele pe picioare, își legă mantia cu o broșă în formă de cap de leu și se furișă afară, în holul luminat de torțe. Măcar atâta se putea spune despre căsnicia lui: îi îngăduise să scape din Fortăreața lui Maegor. Acum, că era om însurat, nobilul său tată fusese de acord că se impunea să aibă o locuință mai potrivită, iar Lordul Gyles se pomenise pe nepusă masă deposedat de spațioasele sale apartamente din vârful Turnului Bucătăriei. Erau, într-adevăr, apartamente superbe, cu dormitoare mari și un salon adecvat, o baie și un budoar pentru soția lui și cămăruțe alăturate pentru Pod și cameristele Sansei. Până și odăița lui Bronn de lângă scară avea un fel de fereastră. *Ei, bine, mai degrabă o gaură de tragere, dar lasă lumina să treacă.* Bucătăria principală a castelului era tocmai în partea cealaltă a curții, era adevărat, dar Tyrion găsea acele sunete și mirosuri infinit mai plăcute decât să împartă Fortăreața lui Maegor cu sora lui. Cu cât era nevoit s-o vadă pe Cersei mai rar, cu atât avea să fie mai fericit.

Tyrion auzea sforăitul Brellei, când trecu pe lângă odăița ei. Shae se plângea de asta, dar părea un preț destul de mic de plătit.

Propunerea venise din partea lui Varys. În tinerețe, se ocupase de casa din oraș a Lordului Renly, ceea ce o învățase din plin să fie oarbă, surdă și mută.

Aprinzând o lumânare, Tyrion își croi drum către scara servitorilor și coborî. Etajele de dedesubt erau tăcute și nu auzea decât zgomotul propriilor lui pași. Coborî până la parter și mai jos, intrând într-o pivniță întunecată, cu tavanul boltit de piatră. Aproape tot castelul avea legături subterane și Turnul Bucătăriilor nu făcea excepție. Tyrion străbătu, cu pas legănat, un culoar lung și întunecat, până când găsi ușa pe care o căuta și intră.

Înăuntru, tigvele dragonilor îl așteptau. La fel și Shae.

— Credeam că stăpânul m-a uitat. Rochia îi era agățată de un dinte negru, aproape la fel de înalt ca ea, iar Shae stătea în gura dragonului, goală. *Belarion,* gândi el. Sau era Vhagar? Craniile de dragoni semănau toate între ele.

Numai văzând-o se înfierbântă.

— Ieși de acolo.

— Nu vreau. Zâmbi cu zâmbetul ei cel mai nerușinat. Știu că stăpânul vrea să mă culeagă din gura dragonului.

Dar când el se apropie, Shae se aplecă și suflă în lumânare.

— Shae... Tyrion întinse mâinile, dar ea se răsuci și se eliberă.

— Trebuie să mă prinzi. Vocea venea din stânga lui. Stăpânul s-o fi jucat, desigur, de-a monștrii și fecioarele, când a fost mic.

— Vrei să spui că sunt un monstru?

— Așa cum sunt și eu fecioară. Era în spatele lui, pășind ușor. Dar oricum trebuie să mă prinzi.

O prinse în cele din urmă, dar numai fiindcă

ea îl lăsă. Când i se strecură în braţe, Tyrion era deja îmbujorat şi fără suflu de atâta alergătură printre ţestele de dragoni. Dar uită de toate când îi simţi sânii mici lipindu-i-se de faţă, în întuneric, sfârcurile tari mângâindu-i buzele şi cicatricea din locul unde îi fusese nasul. Tyrion o trase jos, pe podea.

— Uriaşul meu, gâfâi ea, când o pătrunse. Uriaşul meu a venit să mă salveze.

După aceea, în timp ce zăceau îmbrăţişaţi printre craniile de dragoni, Tyrion îşi odihni capul pe umărul ei, respirând mirosul proaspăt, dulce, al părului ei.

— Ar trebui să-i dai vinul viselor, zise Shae, aşa cum face Lady Tanda cu Lollys. O cupă înainte de culcare şi am putea face dragoste în pat, lângă ea, fără să se trezească. Chicoti. Poate că ar trebui, o dată. Nu i-ar plăcea stăpânului. Mâna ei îi găsi umărul şi începu să-i maseze muşchii. Gâtul ţi-e tare ca piatra. Ce te frământă?

Tyrion nu-şi putea vedea degetele în faţa ochilor, dar îşi numără ofurile pe ele:

— Soţia. Sora. Nepotul. Tatăl. Tyrellii. Trebui să treacă la mâna cealaltă: Varys, Pycelle, Degeţel, Vipera Roşie din Dome. Ajunsese la ultimul deget. Chipul care se uită la mine din apă când mă spăl.

Shae îi sărută nasul mutilat.

— Un chip curajos. Un chip blând şi un chip bun. Aş vrea să-l pot vedea în clipa asta.

Toată dulcea inocenţă a lumii era în glasul ei. *Inocenţă? Nătărăule, e o târfă, tot ce ştie despre bărbaţi e mădularul pe care-l au între picioare. Prostule, prostule.*

— Mai bine tu, decât eu. Tyrion se ridică. Ne aşteaptă o zi lungă pe amândoi. N-ar fi trebuit să stingi lumânarea aia. Cum o să ne găsim

hainele?

Shae râse.

— Poate că va trebui să plecăm dezbrăcaţi.

Şi, dacă suntem văzuţi, nobilul meu tată te va spânzura. Angajând-o pe Shae printre slujitoarele Sansei, avea un pretext să-i vorbească, dar Tyrion nu se amăgea că erau în siguranţă. Varys îl avertizase.

— I-am croit lui Shae un trecut fals, dar era menit pentru Lollys şi Lady Tanda. Sora ta e mai bănuitoare din fire. Dacă mă întreabă ce ştiu...

— O să-i spui o minciună isteaţă.

— Nu, o să-i spun că fata e o vivandieră cu care te-ai ales înainte de Furca Verde şi pe care ai adus-o la Debarcaderul Regelui împotriva poruncii tatălui tău. N-o s-o mint pe regină.

— Ai mai minţit-o şi altă dată. Să-i spun asta?

Eunucul oftase.

— Asta mă răneşte mai adânc decât un pumnal, stăpâne. Te-am slujit cu devotament, dar trebuie s-o slujesc şi pe sora ta, când pot. Cât crezi că m-ar lăsa să trăiesc dacă nu i-aş mai fi de folos în nici un fel? Eu n-am nici un mercenar fioros să mă apere, nici un frate viteaz să mă răzbune, doar câteva păsărele care îmi ciripesc la ureche. Cu şoaptele acelea trebuie să-mi cumpăr viaţa în fiecare zi.

— Să mă ierţi dacă n-o să-ţi plâng de milă.

— Te voi ierta, dar şi tu trebuie să mă ierţi dacă nu plâng pentru Shae. Mărturisesc, nu pricep ce are femeia asta, de face un om inteligent ca tine să se poarte atât de nesăbuit.

— Poate ai pricepe, dacă n-ai fi eunuc.

— Aşa stau lucrurile? Un bărbat poate să aibă minte sau o bucată de carne între picioare, dar nu le poate avea pe amândouă? Varys râse

pe înfundate. Atunci poate că ar trebui să fiu recunoscător că am fost tăiat.

Păianjenul avea dreptate. Tyrion bâjbâi prin bezna bântuită de dragoni, după haine, simțindu-se năpăstuit. Riscul pe care și-l asuma îl făcea să fie mereu încordat ca un arc și mai era și sentimentul de vinovăție. *La naiba cu vinovăția,* gândi el, trăgându-și tunica peste cap. *De ce aș fi vinovat? Soția mea nu mă vrea în nici un fel, cu atât mai puțin partea din mine care pare s-o vrea pe ea.* Poate că ar trebui să-i spună despre Shae. Nu era primul bărbat care avea o țiitoare. Însuși atât-de-onorabilul tată al Sansei îi dăduse un frate bastard. După cât o cunoștea, soția lui ar putea fi încântată să afle că se culca cu Shae, atât timp cât asta o ferea de atingerea lui nedorită.

Nu, nu îndrăznesc. Cu sau fără jurăminte, nu se putea încrede în soția lui. Poate că era fecioară între picioare, dar nu era atât de nevinovată când venea vorba de trădare. O dată îi dezvăluise lui Cersei planurile propriului ei tată. Și fetele de vârsta ei nu erau cunoscute pentru discreție.

Singura cale sigură era să scape de Shae. *Aș putea s-o trimit la Chataya,* cugetă Tyrion, fără tragere de inimă. În bordelul Chatayei, Shae ar avea toate mătăsurile și pietrele prețioase pe care le-ar putea dori, și cei mai onorabili clienți de sânge nobil. Ar fi o viață de departe mult mai bună decât cea pe care o ducea când o găsise.

Sau, dacă se săturase să-și câștige pâinea pe cont propriu, ar putea aranja o căsătorie. *Bronn, poate?* Mercenarul nu se dăduse niciodată în lături să mănânce din farfuria stăpânului său, iar acum era cavaler, o partidă mai bună decât ar putea spera. *Sau Ser Tallad?* Tyrion îl observase privind-o pe Shae cu jind, nu o dată.

De ce nu? E înalt, puternic, plăcut la înfățișare, din cap până-n picioare un tânăr cavaler înzestrat. Desigur, Tallad o cunoștea pe Shae doar ca tânără cameristă a doamnei, slujnică la castel. *Dacă s-ar însura cu ea și ar afla pe urmă că e o târfă...*

— *Stăp'ne,* unde ești? Te-au mâncat dragonii?

— Nu, aici sunt. Bâjbâi într-un craniu de dragon. Am găsit un pantof, dar cred că e al tău.

— Stăpânul pare foarte solemn. Te-am nemulțumit?

— Nu, răspunse el laconic. Întotdeauna mă mulțumești. *Și de aici ne vine pericolul.* Visa uneori, în asemenea momente, să o alunge, dar asta nu dura niciodată mult. Tyrion o zări vag, prin semiîntuneric, trăgându-și un ciorap de lână pe piciorul suplu. *Văd.* O lumină slabă se strecura prin șirul de ferestre lungi și înguste așezate sus, pe zidul beciului. Craniile dragonilor Targaryen se iveau în jurul lor din întuneric, negre, înconjurate de gri.

— Ziua vine prea repede. O nouă zi. Un nou an. Un nou secol. *Am supraviețuit Furcii Verzi și Apei Negre. Pot foarte bine să supraviețuiesc nunții Regelui Joffrey.*

Shae înhăță rochia de pe colțul de dragon și și-o trase peste cap.

— Urc eu prima. Va trebui s-o ajut pe Brella să pregătească apa pentru baie. Se aplecă să-i dea un ultim sărut pe frunte. Uriașul meu Lannister. Te iubesc atât de mult.

Și eu te iubesc, draga mea. Poate că era o târfă, dar merita mai mult decât avea el să-i ofere. *O voi mărita cu Ser Tallad. Pare un om cumsecade. Și înalt...*

SANSA

A fost un vis așa de frumos! gândi Sansa, buimacă. Se făcea că era la Winterfell, alergând prin pădurea zeilor, cu Lady a ei. Tatăl ei era acolo, și frații ei, toți bine, sănătoși. *Dacă visul ar putea deveni realitate...*

Aruncă la o parte cuverturile. *Trebuie să fiu curajoasă.* Agonia avea să se sfârșească în curând, într-un fel sau în altul. *Dacă Lady ar fi aici, nu mi-ar fi frică.* Dar Lady murise. Robb, Bran, Rickon, Arya, tatăl și mama ei, până și Septa Mordane. *Toți sunt morți, în afară de mine.* Acum era singură pe lume.

Nobilul ei soț nu era lângă ea, dar se obișnuise cu asta. Tyrion dormea prost și se trezea adesea înainte de primii zori. De obicei îl găsea în salon, aplecat lângă o lumânare, pierdut în vreun sul vechi de pergament sau în vreo carte legată în piele. Uneori, mirosul pâinii de dimineață dinspre cuptoare îl ducea în bucătărie, iar alteori urca în terasa-grădină sau hoinărea singur pe Aleea Trădătorului.

Trase obloanele și începu să tremure, cu brațele străbătute de fiori. Norii se adunau la răsărit, străpunși de razele soarelui. *Par două castele uriașe plutind pe cerul dimineții.* Sansa le deslușea zidurile de piatră, turnurile înalte și fortificațiile. Flamuri himerice fluturau în vârful turnurilor, gata să atingă stelele ce păleau văzând cu ochii. În spatele lor, soarele urca pe cer și Sansa le privi trecând de la negru la gri, în mii de nuanțe de trandafiriu, roșu și auriu. Curând vântul le adună și nu mai era decât un

singur castel în loc de două.

Auzi ușa deschizându-se și slujnicele îi aduseră apa fierbinte pentru baie. Amândouă erau noi în slujba ei. Tyrion zicea că slujnicele ei mai vechi erau toate spioanele lui Cersei, întocmai cum bănuise și Sansa întotdeauna.

— Veniți să vedeți, le spuse ea. Pe cer e un castel. Fetele se apropiară, să se uite.

— E din aur. Shae avea părul scurt și negru și ochii îndrăzneți. Făcea tot ce i se cerea, dar uneori îi arunca Sansei o privire cât se poate de insolentă. Un castel cu totul din aur, iată o priveliște pe care mi-ar plăcea s-o văd.

— Un castel, așa-i? Brella își mijii ochii. Turnul ăla se prăbușește, pare-mi-se. E numai ruine, adică.

Sansa nu voia să audă de turnuri prăbușite și castele distruse. Închise obloanele și spuse:

— Regina ne așteaptă la micul dejun. Nobilul meu soț e în salon?

— Nu, stăpână, zise Brella. Nu l-am văzut.

— Poate că s-a dus să-și vadă tatăl, afirmă Shae. Poate că Mâna Regelui are nevoie de sfatul lui.

Brella strănută.

— Lady Sansa, vrei, probabil, să intri în cadă înainte să se răcească apa.

Sansa o lăsă pe Shae să-i scoată cămașa de noapte peste cap și intră în cada mare de lemn. Îi venea să ceară o cupă cu vin, să se calmeze. Cununia urma să aibă loc la prânz, în Marele Sept al lui Baelor, în partea cealaltă a orașului. Iar seara, ospățul avea să se țină în sala tronului. O mie de invitați și șaptezeci și șapte de feluri de mâncare, cu muzicanți și jongleri și comedianți. Dar prima dată era micul dejun în Sala de Bal a Reginei, pentru Lannisteri și bărbații Tyrell – femeile Tyrell vor lua micul

dejun cu Margaery – și vreo sută de cavaleri și lorzi mărunți. *Au făcut din mine o Lannister,* gândi Sansa cu amărăciune.

Brella o trimise pe Shae să mai aducă apă fierbinte, în timp ce ea o spăla pe Sansa pe spate.

— Tremuri, doamna mea.

— Apa nu e destul de caldă, minți Sansa.

Slujnicele o îmbrăcau când își făcu apariția Tyrion, urmat de Podrick Payne.

— Ești încântătoare, Sansa. Se întoarse către scutierul său: Pod, fii bun și toarnă-mi o cupă cu vin.

— Vom avea vin la micul dejun, lordul meu, zise Sansa.

— Avem vin aici. Doar nu te aștepți să dau ochii treaz cu sora mea. E un nou secol, doamna mea. Cel de-al treisutelea an de la Aegon Cuceritorul. Piticul luă cupa cu vin roșu din mâna lui Pod și o ridică: Pentru Aegon. Ce individ norocos. Două surori, două neveste și trei dragoni mari, ce altceva și-ar mai putea dori un bărbat? Se șterse la gură cu dosul palmei.

Sansa observă că veșmintele Pezevenghiului erau murdare și șifonate; arătau de parcă ar fi dormit în ele.

— Nu te schimbi în haine curate, nobile soț? Tunica ta cea nouă e foarte frumoasă.

— *Tunica* e frumoasă, da. Tyrion așeză cupa deoparte. Haide, Pod, să vedem dacă putem găsi niște haine care să mă facă să par mai puțin pitic. Nu vreau s-o fac de rușine pe nobila mea soție.

Când se întoarse, la scurt timp, Pezevenghiul era destul de prezentabil și chiar puțin mai înalt. Și Podrick Payne se schimbase și arăta aproape ca un adevărat scutier în clipa aceea, deși un coș mare și roșu de sub nas strica

efectul veșmintelor sale mov, albe și aurii. *E un băiat atât de timid!* La început, Sansa se ferise de scutierul lui Tyrion; era un Payne, văr cu Ser Ilyn Payne, care îi decapitase tatăl. Cu toate acestea, își dăduse curând seama că lui Pod îi era la fel de frică de ea cum îi era ei de vărul lui. Ori de câte ori îi vorbea, chipul lui dobândea cea mai alarmantă nuanță de roșu.

— Violetul, auriul și albul sunt culorile Casei Payne, Podrick? îl întrebă politicoasă.

— Nu, adică da. Băiatul roși. Culorile. Blazonul nostru este în carouri violet și albe, doamna mea. Cu monede aurii. În pătrate. Violet și alb. De amândouă.

— Există o poveste în spatele acelor monede, interveni Tyrion. Fără îndoială, Pod le-o va încredința degetelor tale de la picioare. Dar în clipa asta suntem așteptați în Sala de Bal a Reginei. Mergem?

Sansa fu ispitită să ceară permisiunea să nu participe. *Aș putea să-i spun că mă doare stomacul sau că mi-a venit ciclul.* Nu-și dorea nimic mai mult decât să se urce înapoi în pat și să tragă draperiile. *Trebuie să fiu curajoasă, ca Robb,* își spuse în timp ce-l luă de braț, ceremonioasă, pe nobilul ei soț.

În Sala de Bal a Reginei mâncară turte cu miere umplute cu mure și nuci, costiță afumată, șuncă, pești argintii prăjiți în pesmet, pere de toamnă și un fel de mâncare Dothraki, cu ceapă, brânză, bucăți de ouă și ardei iuți.

— Nimic nu e mai bun ca un mic dejun copios ca să-ți deschidă apetitul pentru cele șaptezeci și șapte de feluri de mâncare de la ospățul ce ne așteaptă, remarcă Tyrion, în timp ce farfuriile erau umplute. Pe masă se aflau carafe cu lapte, carafe cu mied și carafe cu vin dulce, ușor, ca mâncarea să alunece mai bine.

Muzicanţii se plimbau printre mese, cântând din flaut, din fluier și din scripcă, în timp ce Dontos galopa de colo-colo pe mătura lui, iar Băiatul Lunii pârțâia din obraji și cânta cântece deșucheate despre oaspeţi.

Sansa observă că Tyrion abia se atingea de mâncare, în schimb băuse mai multe cupe de vin. Ea gustă puțin din ouăle Dothraki, dar gura îi luă foc de la ardeiul iute. În rest, doar ciuguli din fructe, din pește și din turtele cu miere. De fiecare dată când Joffrey o privea, stomacul i se zbătea atât de tare încât se simțea de parcă ar fi înghițit un liliac.

Când mâncarea fu luată de pe masă, regina îi înmână lui Joff mantia pe care avea s-o așeze pe umerii lui Margaery.

— E mantia pe care am îmbrăcat-o când Robert m-a făcut soția sa, aceeași mantie pe care mama mea, Lady Joanna, a purtat-o când s-a măritat cu nobilul meu tată.

După părerea Sansei, arăta jerpelită, dar la drept vorbind, poate că era așa din cauză că fusese atât de mult folosită.

Apoi sosi vremea darurilor. În Reach era obiceiul ca darurile pentru mire și mireasă să fie oferite în dimineața nunții. A doua zi, aveau să primească alte cadouri, ca soț și soție, dar cele de astăzi erau pentru fiecare în parte.

De la Jalabhar Xho, Joffrey primi un arc mare din lemn auriu și o tolbă cu săgeți lungi cu pene verzi și stacojii, de la Lady Tanda o pereche de cizme moi de călărie, de la Ser Kevan o superbă șa de turnir din piele roșie, de la Prințul Oberyn din Dorne o broșă roșie, în formă de scorpion, pinteni de argint de la Ser Addam Marbrand, un pavilion din mătase roșie de la Lordul Mathis Rowan. Lordul Paxter Redwyne îi aduse o frumoasă machetă de lemn a galerei de război

cu două sute de vâsle care tocmai se construia la Arbor.

— Dacă Înălţimii Tale i-ar plăcea, se va numi *Vitejia Regelui Joffrey,* spuse el, iar Joff dădu de înţeles că îi plăcea, într-adevăr, foarte mult.

— O voi face nava mea comandant, când voi merge la Piatra Dragonului, să-l ucid pe Stannis, unchiul meu trădător, spuse el.

Astăzi o face pe regele curtenitor. Sansa știa că Joffrey putea să fie galant când îi convenea, dar se părea că îi convenea din ce în ce mai rar. Într-adevăr, toată curtoazia sa dispăru când Tyrion îi oferi darul lor, o imensă carte veche intitulată *Viețile celor patru regi* legată în piele, cu anluminuri superbe. Regele o frunzări fără interes.

— Și ce este aceasta, unchiule?

O carte. Sansa se întrebă dacă Joffrey își mișca buzele groase de vierme, când citea.

— Relatarea Marelui Maester Kaeth despre domniile lui Daeron Tânărul Dragon, a lui Baelor cel Binecuvântat, Aegon cel Nevrednic și Daeron cel Bun, răspunse micul ei soţ.

— O carte pe care orice rege ar trebui s-o citească, Înălțimea Ta, interveni Ser Kevan.

— Tatăl meu n-a avut timp de cărţi. Joffrey azvârli tomul peste masă. Dacă ai citi mai puțin, Unchiule Pezevenghi, poate că Lady Sansa ar avea deja un prunc în pântece. Râse. Iar când regele râde, curtenii râd împreună cu el. Nu te întrista, Sansa, după ce o las pe Regina Margaery însărcinată, o să-ţi vizitez dormitorul și o să-i arăt unchiului meu cum se face.

Sansa roși. Îi aruncă o privire neliniștită lui Tyrion, temându-se de ce ar putea spune. Situația ar fi putut deveni la fel de neplăcută ca atunci când sosise momentul să fie duși în dormitor, la propria lor nuntă.

Dar de data aceasta, piticul își umplu gura cu vin în loc de vorbe.

Lordul Mance Tyrell se apropie să-și aducă darul, un potir de aur înalt de un metru, cu două toarte arcuite, frumos ornamentate, și șapte chipuri sclipind de nestemate.

— Șapte chipuri pentru cele șapte regate ale Înălțimii Tale, explică tatăl miresei. Le arătă cum fiecare chip purta însemnul uneia dintre marile Case: leul de rubin, trandafirul de smarald, cerbul de onix, păstrăvul de argint, șoimul de jad albastru, soarele de opal și lupul străvechi din sidef.

— O cupă minunată, spuse Joffrey, dar cred că va trebui să scoatem lupul și să punem în locul lui un calmar.

Sansa îl ignoră, prefăcându-se că nu l-a auzit.

— La ospăţ, Margaery și cu mine va trebui să bem, nu glumă, tată socrule. Joffrey ridică potirul deasupra capului, ca toată lumea să-l poată admira.

— Cupa aia afurisită e la fel de înaltă ca mine, murmură Tyrion, cu glas scăzut. Dacă bea jumătate, Joff o să cadă sub masă.

Foarte bine, gândi Sansa. *Poate o să-și rupă gâtul.*

Lordul Tywin așteptă până la sfârșit ca să-i ofere regelui darul său: o sabie lungă. Teaca era făurită din lemn de cireș, aur și piele roșie uleiată, bătută cu capete de leu din aur. Sansa observă că leii aveau ochi de rubine. Sala de bal amuți când Joffrey scoase sabia din teacă și o ridică deasupra capului. Încreţiturile roșii și negre din oţel sclipeau în lumina dimineţii.

— Superb, exclamă Mathis Rowan.

— O sabie demnă de un cântec, sire, spuse Lordul Redwyne.

— O sabie de *rege*, spuse Ser Kevan Lannister.

Regele Joffrey arăta de parcă ar fi vrut să omoare pe cineva, acolo și atunci, atât era de entuziasmat. Spintecă aerul și râse.

— O sabie măreaţă trebuie să aibă un nume măreţ, lorzii mei. Cum s-o numesc?

Sansa își aduse aminte de Colţul Leului, sabia pe care Arya i-o aruncase în Trident, și de Mâncătoarea de Inimi, cea pe care o obligase s-o sărute înainte de bătălie. Se întrebă dacă o va pune pe Margaery s-o sărute pe aceasta.

Oaspeţii strigau nume pentru noua sabie. Joff refuză o mulţime, până când auzi unul care-i plăcea.

— *Bocetul Văduvei!* strigă el. Da, va face multe văduve. Spintecă aerul din nou. Iar când o să-l înfrunt pe unchiul meu Stannis, o să-i frâng sabia fermecată în două. Joff încercă o lovitură verticală, obligându-l pe Ser Balon Swann să facă un pas grăbit înapoi. La vederea chipului său, sala răsună de râsete.

— Fii cu băgare de seamă, Înălţimea Ta, îl atenţionă Ser Addam Marbrand. Oţelul valyrian e deosebit de tăios.

— Îmi amintesc. Cu o sălbatică lovitură cu două mâini, Joffrey coborî Bocetul Văduvei pe cartea pe care i-o dăruise Tyrion. Coperta groasă de piele se despică. Ascuţită, v-am spus eu. Oţelul valyrian nu mi-e străin.

Avu nevoie de câteva lovituri ca să taie în bucăţi tomul gros și, când isprăvi, răsufla greu. Sansa simţea cum soţul ei se luptă cu furia, când Ser Osmund Kettleblack strigă:

— Sire, mă rog să nu îndrepţi niciodată sabia aceea cumplită către mine.

— Ai grijă să nu-mi dai nici un motiv, ser. Joffrey azvârli de pe masă o bucată din *Vieţile*

celor patru regi cu vârful sabiei, pe urmă vârî Bocetul Văduvei în teacă.

— Înălțimea Ta, grăi Ser Garlan Tyrell. Poate că nu știai. În tot Westerosul au existat doar patru exemplare din cartea aceea ilustrată de Kaeth cu mâna lui.

— Acum sunt trei. Joffrey își desfăcu vechea centură de sabie și și-o puse pe cea nouă. Tu și Sansa îmi sunteți datori cu un dar mai bun, Unchiule Pezevenghi. Asta e deja bucăți.

Tyrion se holba la nepotul său cu ochii lui sașii.

— Poate un cuțit, sire. Pe potriva sabiei tale. Un pumnal din același prețios oțel valyrian... cu un mâner din os de dragon, ce zici?

Joff îi aruncă o privire aspră.

— Tu... da, un pumnal pe potriva sabiei mele, bine. Clătină din cap. Un... un mâner de aur, incrustat cu rubine. Osul de dragon e prea comun.

— Cum ți-e voia, Înălțimea Ta.

Tyrion mai bău o cupă de vin. După câtă atenție îi acorda Sansei, ar fi putut fi singur în salonul său. Dar când sosi timpul să plece la cununie, o luă de mână.

În timp ce traversau curtea, Prințul Oberyn din Dorne veni lângă ei, cu ibovnica lui cu părul negru. Sansa îi aruncă acesteia o privire curioasă. Era o femeie de rând, nemăritată, și îi născuse prințului două fiice bastarde, dar nu se temea s-o privească în ochi nici pe regină. Shae îi spusese că Ellaria venera o zeiță lyseană a iubirii.

— Era aproape o târfă când a găsit-o, stăpână, îi destăinuise slujnica ei, iar acum e aproape o prințesă.

Sansa nu mai fusese niciodată atât de aproape de femeia din Dorne. *Nu e cu adevărat*

frumoasă, gândi ea, *dar are ceva care atrage privirea.*

— Am avut cândva marele noroc să văd exemplarul *Vieții celor patru regi* care se găsește la Citadelă, îi spunea Prințul Oberyn soțului ei. Ilustrațiile sunt minunate, dar Kaeth a fost prea îngăduitor cu Regele Viserys.

Tyrion îl privi cu asprime.

— Prea îngăduitor? După părerea mea, îl nedreptățește în mod rușinos pe Viserys. Cartea ar fi trebuit să se numească *Viețile celor cinci regi.*

Prințul râse.

— Viserys n-a domnit nici două săptămâni.

— A domnit mai mult de un an, îl corectă Tyrion.

Oberyn ridică din umeri.

— Un an sau două săptămâni, ce contează? Și-a otrăvit propriul nepot ca să urce pe tron și pe urmă n-a făcut nimic.

— Baelor a murit de foame, postind, preciza Tyrion. Unchiul său l-a slujit cu credință ca Mână, așa cum l-a slujit, înaintea lui, pe Tânărul Dragon. Poate că Viserys n-a domnit decât un an, dar a stăpânit treisprezece, în timp ce Daeron se războia și Baelor se ruga. Tyrion se strâmbă. Și dacă, într-adevăr, și-a înlăturat nepotul, poți să-l învinuiești? Cineva trebuia să salveze regatul de nebuniile lui Baelor.

Sansa era stupefiată.

— Dar Baelor cel Binecuvântat a fost un mare domnitor. A străbătut Calea Oaselor desculț, ca să facă pace cu Dornul, și l-a salvat pe Cavalerul Dragon din groapa cu șerpi. Viperele nu l-au mușcat fiindcă era pur și sfânt.

Prințul Oberyn râse.

— Dacă ai fi viperă, doamna mea, ți-ar veni să mușți un bolnav anemic ca Baelor cel

Binecuvântat? Eu aș prefera să-mi păstrez colții pentru cineva mai suculent...

— Prințul meu glumește cu tine, Lady Sansa, spuse Ellaria Sand. Septonilor și cântăreților le place să spună că șerpii nu l-au mușcat pe Baelor, dar adevărul e cu totul altul. A fost mușcat de zeci de ori și ar fi trebuit să moară din cauza asta.

— Dacă ar fi murit, Viserys ar fi domnit o mulțime de ani, spuse Tyrion, și poate Cele Șapte Regate ar fi fost mai câștigate. Unii cred că Baelor avea mințile răvășite de la atâta venin.

— Da, spuse Prințul Oberyn, dar în Fortăreața asta Roșie a ta n-am văzut nici un șarpe. Atunci, ce explicație ai pentru Joffrey?

— Prefer să mă abțin. Tyrion își înclină capul, ceremonios. Vă rugăm să ne scuzați. Lectica ne așteaptă. Piticul o ajută pe Sansa să urce și se cățără cu stângăcie în urma ei. Fii bună și trage draperiile, doamna mea.

— Trebuie, lordul meu? Sansa nu voia să fie închisă în spatele draperiilor. E o zi atât de frumoasă.

— Oamenii de treabă de la Debarcaderul Regelui s-ar putea să arunce în noi cu bălegar, dacă mă văd pe mine în lectică. Fă-ne amândurora o favoare. Trage draperiile.

Sansa îi dădu ascultare. Rămaseră pe loc o vreme, în timp ce aerul se încălzea, devenind sufocant.

— Mi-a părut rău pentru cartea ta, stăpâne, se forță ea să spună.

— A fost cartea lui Joffrey. Ar fi putut învăța câte ceva, dacă ar fi citit-o. Tyrion părea tulburat. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ar fi trebuit să prevăd... multe lucruri.

— Poate că pumnalul o să-i placă mai mult.

Când piticul se strâmbă, cicatricea i se

strânse și i se răsuci.

— Băiatul își merită pumnalul, ce părere ai? Din fericire, Tyrion nu aşteptă răspunsul ei. Joff s-a certat cu fratele tău Robb la Winterfell. Spune-mi, au existat tensiuni și între Bran și Înălțimea Sa?

— Bran? Întrebarea o nedumerea. Înainte să cadă, vrei să spui? Trebuia să încerce să-și amintească. Totul se petrecuse atât de demult. Bran era un băiat dulce, toată lumea îl iubea. Se lupta cu Tommen, cu săbii de lemn, îmi amintesc, dar numai în joacă.

Tyrion căzu din nou într-o tăcere posomorâtă. Sansa auzi de afară zornăit îndepărtat de lanțuri: bariera-ghilotină se ridica. O clipă mai târziu, se auzi un scârțâit și lectica se puse în mișcare, legănat. Lipsită de privelișstea drumului, alese să-și studieze mâinile împreunate, conștientă de privirea stânjenitoare a soțului ei. *De ce mă privește așa?*

— Ți-ai iubit frații, așa cum îl iubesc eu pe Jaime.

Să fie vreo cursă a Lannisterilor, ca să mă îndemne la trădare?

— Frații mei au fost trădători și au murit ca niște trădători. E trădare să iubești un trădător?

Micuțul ei soț pufni.

— Robb a ridicat sabia împotriva regelui său de drept. După lege, asta l-a făcut trădător. Ceilalți au murit prea tineri ca să știe ce e trădarea. Se scărpină la nas. Sansa, știi ce s-a întâmplat cu Bran la Winterfell?

— Bran a căzut. Se cățăra peste tot și, până la urmă, a căzut. Întotdeauna ne-am temut de asta. Iar Theon Greyjoy l-a omorât, dar asta s-a întâmplat mai târziu.

— Theon Greyjoy. Tyrion oftă. Nobila ta

mamă m-a acuzat cândva... ei, bine, nu te voi împovăra cu detaliile urâte. M-a acuzat pe nedrept. Nu i-am făcut nici un rău fratelui tău Bran. Și n-am de gând să-ți fac nici ție.

Ce *așteaptă să spun?*

— Mă bucur să știu asta, lordul meu.

Voia ceva de la ea, dar Sansa nu știa ce anume. *Arată ca un copil flămând, dar n-am mâncare să-i dau. De ce nu mă lasă în pace?*

Tyrion își scărpină din nou crusta de pe nas, un obicei urât care atrăgea atenția asupra chipului său pocit.

— Nu m-ai întrebat niciodată cum a murit Robb sau nobila ta mamă.

— Aș... aș prefera să nu știu. Aș avea coșmaruri.

— Atunci, n-o să mai spun nimic.

— Ești... ești bun.

— O, da, spuse Tyrion. Sunt întruchiparea bunătății. Și știu ce înseamnă coșmarurile.

TYRION

Noua coroană cu care tatăl său înzestrase Credința era de două ori mai înaltă decât cea pe care o zdrobise gloata, o splendoare de cristal și aur. Toate culorile curcubeului scânteiau și străluceau, cu fiecare mișcare a Înaltului Septon, dar Tyrion era nevoit să se întrebe cum putea bărbatul să poarte pe cap o asemenea povară. Și până și el trebuia să fie de acord că Joffrey și Margaery erau un adevărat cuplu regal, văzându-i unul lângă altul între statuile înalte, poleite cu aur, ale Tatălui și Mamei.

Mireasa era încântătoare, în mătase sidefie și dantelă myrisheză, cu poalele rochiei împodobite cu modele florale din perle naturale. Ca văduvă a lui Renly, ar fi putut să poarte culorile Casei Baratheon, însă li se înfățișase ca Tyrell, în mantie de fecioară, cu o sută de trandafiri de brocart cusuți pe catifea verde. Tyrion se întrebă dacă era, într-adevăr, fecioară. *Nu că Joffrey și-ar putea da seama.*

Regele arăta aproape la fel de frumos ca mireasa lui în tunica-i trandafirie, pe sub o mantie din catifea purpurie, cu blazonul cerbului și al leului. Coroana i se odihnea pe bucle, auriu peste auriu. *Eu i-am salvat afurisita aia de coroană.* Tyrion se mută de pe un picior pe altul. Nu putea sta locului. *Prea mult vin.* Ar fi trebuit să se gândească să se ușureze înainte de a ieși din Fortăreața Roșie. Noaptea de nesomn pe care o petrecuse cu Shae se făcea și ea simțită, dar cel mai mult își dorea să-și strângă de gât nobilul nepot.

Oțelul valyrian nu mi-e străin, se fălise băiatul. Septonii nu mai conteneau să vorbească despre Tatăl Ceresc care ne judecă pe toți. *Dacă Tatăl ar fi atât de bun să se prăbușească și să-l zdrobească pe Joff ca pe un gândac, poate chiar i-aș crede.*

Ar fi trebuit să-și dea seama de mult. Jaime nu era omul care să trimită pe altcineva să omoare în locul lui, iar Cersei era prea șireată să folosească un cuțit care ar fi putut s-o dea în vileag, însă Joff, micul nemernic arogant, rău și prost...

Tyrion își aminti cum, într-o dimineață rece, coborâse pe treptele exterioare din biblioteca Winterfellului, găsindu-l pe Prințul Joffrey glumind cu Câinele despre uciderea lupilor.

— Trimite un câine să omoare un lup, spunea el.

Dar nici măcar Joffrey nu fusese atât de nesăbuit ca să-i poruncească lui Sandor Clegane să omoare un fiu al lui Eddard Stark; Câinele s-ar fi dus direct la Cersei. În schimb, băiatul își găsise omul în mijlocul șlehtei respingătoare de călăreți liberi, negustători și vivandiere care se lipiseră de alaiul regelui, în drumul spre nord. *Un idiot scârbos, dornic să-și rișteviața ca să intre în grațiile regelui și să se aleagă cu niscaiva monede.* Tyrion se întreba a cui fusese ideea de a aștepta plecarea lui Robb de la Winterfell ca să-i taie lui Bran beregata. *A lui Joff, probabil. Fără îndoială, credea că asta era culmea isteției.*

Pumnalul prințului avea mânerul incrustat cu nestemate și lama gravată cu aur, parcă își amintea Tyrion. Cel puțin, Joff nu fusese atât de prost să-l folosească pe acela. În schimb, scotocise printre armele tatălui său. Robert Baratheon era un om de o nesăbuită

generozitate și i-ar fi dat fiului său orice pumnal ar fi cerut... dar Tyrion bănuia că băiatul îl luase pur și simplu. Robert venise la Winterfell însoțit de un lung alai de cavaleri și slujitori, cu o caleașcă imensă și un șir de căruțe încărcate cu bagaje. Fără îndoială, vreun slujitor prevăzător se îngrijise ca armele regelui să fie cu el, în caz că ar dori vreuna dintre ele.

Arma pe care Joff o alesese era simplă și tăioasă. Fără aur, fără nestemate pe plasele, fără argint incrustat în lamă. Regele Robert nu o folosea niciodată și probabil uitase că o are. Însă oțelul valyrian era ascuțit... destul de ascuțit să taie prin piele, carne și mușchi dintr-o singură, iute lovitură. *Oțelul valyrian nu mi-e străin.* Dar îi fusese, nu-i așa? Altfel nu ar fi fost niciodată atât de nesăbuit să aleagă cuțitul lui Degețel.

Motivul continua să-i scape. *Simplă cruzime, poate?* Nepotul lui avea așa ceva cu prisosință. Tyrion se stăpânea cu greu să nu dea afară tot vinul pe care-l băuse, să nu-și ude pantalonii sau amândouă. Se foia chinuit. Ar fi trebuit să-și țină gura la micul dejun. *Acum băiatul știe că știu. Gura asta mare îmi va aduce moartea, pot să jur.*

Cele șapte jurăminte fură rostite, cele șapte binecuvântări invocate și cele șapte promisiuni ale celor doi făcute. După ce răsună cântecul de nuntă și după ce, la întrebarea septonului, nimeni nu contestă cununia, sosi momentul schimbului de mantii. Tyrion se mută de pe un picior pipernicit pe altul, încercând să vadă printre tatăl său și unchiul Kevan. *Dacă zeii sunt drepți, Joff se va face de râs.* Se strădui să nu se uite la Sansa, altfel ochii i-ar fi trădat amărăciunea. *Ai fi putut să îngenunchezi, la naiba! Ar fi fost chiar așa de greu să îndoi*

genunchii ăia de Stark și să mă lași să-mi păstrez un strop de demnitate?

Mace Tyrell înlătură cu gingășie mantia de fecioară a fiicei sale, în timp ce Joffrey primi mantia împăturită din mâna fratelui său Tommen și o desfăcu, fluturând-o. Regele băiat era, la cei treisprezece ani ai săi, la fel de înalt ca mireasa lui la cei șaisprezece ai ei. Nu avea nevoie să se cațere pe spatele unui bufon. O îmbrăcă pe Margaery cu mantia de purpură și aur și se aplecă să i-o lege la gât. Și, cât ai clipi, fata trecu de sub protecția tatălui ei sub cea a soțului. *Dar de Joff cine o s-o apere?* Tyrion aruncă o privire către Cavalerul Florilor, care stătea în mijlocul Gărzii Regale. *Ar fi bine să-ți ții sabia bine ascuțită, Ser Loras.*

— Cu acest sărut îmi zălogesc iubirea, declară Joffrey cu glas sonor. Când Margaery îi repetă cuvintele, regele o trase mai aproape și o sărută lung și apăsat. Lumini de curcubeu dansau din nou în jurul coroanei Înaltului Septon, în timp ce îi declară solemn pe Joffrey din Casele Baratheon și Lannister și pe Margaery Tyrell un singur trup, o singură inimă și un singur suflet.

Bine, s-a terminat. Acum hai să ne întoarcem în afurisitul de castel ca să pot să mă ușurez.

Ser Loras și Ser Meryn conduceau procesiunea, în armurile lor albe cu solzi și mantiile ca neaua. În urma lor venea Prințul Tommen, presărând petale de trandafir dintr-un coș, în fața regelui și a reginei. După cuplul regal, urmau Regina Cersei și Lordul Tyrell, apoi mama miresei, braț la braț cu Lordul Tywin. Regina Ghimpilor venea, cu pas legănat, în urma lor, cu o mână sprijinită pe brațul lui Ser Kevan Lannister și cealaltă pe baston și cu străjerii ei gemeni imediat în spate, în caz că s-

ar prăbuși. Apoi veneau Garlan Tyrell și nobila lui soție și abia pe urmă erau ei.

— Doamna mea. Tyrion îi oferi Sansei brațul. Ea îl acceptă, îndatoritoare, dar Tyrion îi simțea încordarea în timp ce traversau culoarul împreună. Sansa nu-și coborî nici măcar o singură dată privirea către el.

Tyrion auzi uralele afară, chiar înainte de a ajunge în fața ușilor. Mulțimea o iubea pe Margaery atât de mult încât era dornică să-l iubească iarăși până și pe Joffrey. Fusese a lui Renly, chipeșul prinț care îi iubise atât de mult încât ieșise din mormânt, să-i vadă. Și belșugul Highgardenului venise cu Margaery, revărsându-se dinspre sud, pe drumul rozelor, împreună cu ea. Nătărăii nu păreau să-și aducă aminte că tocmai Mace Tyrell închisese drumul rozelor la început, aducând nenorocita de foamete. Păsiră afară, în aerul răcoros al toamnei.

— Credeam că n-o să mai scăpăm niciodată, remarcă Tyrion.

Atunci Sansa nu avu de ales și se uită la el.

— Eu... da, stăpâne. Cum spui. Părea tristă. Dar a fost o ceremonie așa de frumoasă!

Spre deosebire de a noastră.

— A fost lungă, atât pot să spun. Trebuie să mă întorc la castel, să mă ușurez. Tyrion își scărpină ciotul nasului. Mai bine aș fi născocit o misiune care să mă ducă departe de oraș; Degețel a fost isteț.

Joffrey și Margaery stăteau, înconjurați de Garda Regală, în capul treptelor care dădeau spre piața mare de marmură. Ser Addam și mantiile sale aurii țineau mulțimea la distanță, iar statuia lui Baelor cel Binecuvântat îi privea de sus, cu mărinimie. Tyrion nu avea de ales decât să se așeze la rând, cu ceilalți, ca să felicite

mirii. Sărută degetele lui Margaery și îi ură numai fericire. Noroc că mai erau și alții care-și așteptau rândul în spatele lor, așa că nu era cazul să zăbovească prea mult.

Lectica îi aștepta în soare și dincolo de draperii era foarte cald. Când se puseră în mișcare, Tyrion se sprijini într-un cot, iar Sansa rămase privindu-și mâinile. *E la fel de frumoasă ca fata Tyrell.* Avea părul arămiu, ca frunzele toamnei, ochii de un albastru intens, culoarea Casei Tully. Suferința îi dădea un aer bântuit, vulnerabil, care o făcea și mai frumoasă. Îi venea s-o atingă, să treacă dincolo de scutul ei de curtoazie. Oare asta îl făcu să vorbească? Sau doar nevoia de a uita de bășica-i plină până la refuz?

— Mă gândeam că, atunci când drumurile vor fi sigure din nou, am putea merge la Casterly Rock. *Departe de Joffrey și de sora mea.* Cu cât se gândea mai mult la ceea ce făcuse Joffrey cu *Viețile celor patru regi,* cu atât era mai tulburat. *A fost un mesaj acolo, o, da.* Mi-ar plăcea să-ți arăt Galeria de Aur și Gura Leului și Sala Eroilor, unde Jaime și cu mine ne jucam când eram copii. De jos, se aude vuietul mării...

Sansa își ridică fruntea încet. Tyrion știa ce vedea: fruntea lui bombată, de brută, ciotul aspru al nasului, cicatricea roz, crăpată, de pe obraz și ochii săi sașii. Ochii ei erau mari și albaștri și goi.

— Voi merge oriunde dorește nobilul meu soț.

— Speram că ți-ar face plăcere, doamna mea.

— Îmi va face plăcere să-i fac pe plac nobilului meu soț.

Gura lui Tyrion se încleștă. *Ce omuleț jalnic mai ești! Credeai că dacă bolborosești despre Gura Leului o poți face să zâmbească? Când ai*

făcut vreodată o femeie să zâmbească altfel decât cu aur?

— Nu, a fost o idee prostească. Numai un Lannister poate iubi Casterly Rock.

— Da, lordul meu. Cum dorești.

Tyrion auzea poporul strigând numele Regelui Joffrey. *În trei ani, băiatul acela crud va fi bărbat și va domni de capul lui... și orice pitic cu puțină minte va fi departe de Debarcaderul Regelui.* Orașul Vechi, poate. Sau chiar Orașele Libere. Își dorise dintotdeauna să vadă Titanul din Braavos. *Poate că asta i-ar face plăcere Sansei.* Îi vorbi cu blândețe despre Braavos și întâlni un zid de politețe posacă, rece ca gheața și neclintită ca Zidul pe care își purtase pașii cândva, în nord. Era obosit. Atunci, ca și acum.

Petrecură restul drumului în tăcere. După o vreme, Tyrion se pomeni sperând că Sansa va spune ceva, măcar un cuvânt, dar ea nu vorbi. Când lectica se opri în curtea castelului, Tyrion îl lăsă pe unul dintre rândași s-o ajute pe Sansa să coboare.

— Suntem așteptați la ospăț într-o oră, doamna mea. Mă întorc în scurt timp.

Se îndepărtă, cu picioarele înțepenite. În partea opusă a curții, auzi râsul sacadat al lui Margaery, când Joffrey o săltă din șa. *Într-o bună zi, băiatul va fi la fel de înalt și de puternic ca Jaime,* gândi el, *iar eu voi fi tot un pitic sub picioarele lui. Și într-o zi, s-ar putea să mă scurteze și mai mult.*

Găsi o privată și suspină recunoscător, în timp ce scăpa de vinul de dimineață. Erau momente când era la fel de plăcut să te ușurezi ca atunci când erai cu o femeie, iar acesta era unul dintre ele. Și-ar fi dorit să se poată ușura de îndoieli și vinovății la fel de simplu.

Podrick Payne îl aștepta în fața

apartamentelor sale.

— Ţi-am scos tunica nouă. Nu aici. Pe pat. În dormitor.

— Da, acolo ţinem patul. Sansa era probabil acolo, îmbrăcându-se pentru ospăţ. Și Shae. Vin, Pod.

Tyrion își sorbea vinul pe bancheta de la geam, cu gândul la haosul din bucătăriile de dedesubt. Soarele nu atinsese încă vârful castelului, dar simțea miros de pâine coaptă și carne rumenită. În curând, invitaţii se vor revărsa în sala tronului, plini de nerăbdare. Avea să fie o seară măreaţă, menită nu doar să unească Highgardenul și Casterly Rock, dar și să vestească puterea și bogăția lor, ca avertisment pentru oricine s-ar mai gândi să se opună domniei lui Joffrey.

Dar cine ar fi atât de nebun să conteste acum domnia lui Joffrey, după cele ce pătimiseră Stannis Baratheon și Robb Stark? În ţinuturile riverane continuau luptele, dar pretutindeni laţul se strângea. Ser Gregor Clegane traversase Tridentul și cucerise vadul rubiniu, apoi capturase Harrenhalul aproape la fel de ușor. Seagardul se predase în faţa lui Walder Frey cel Negru, Lordul Randyll Tarly era stăpân peste Iazul Fecioarelor, Duskendale și drumul regelui. În vest, Ser Daven Lannister își unise forţele cu Ser Forley Prester la Dintele de Aur, mărșăluind împreună către Riverrun. Ser Ryman Frey venea dinspre Gemeni cu două mii de oșteni, să li se alăture. Iar Paxter Redwyne susţinea că flota lui va porni în curând dinspre Arbor, să-și înceapă lunga călătorie în jurul Dornului și prin Treptele de Piatră. Atunci vor fi de zece ori mai mulţi decât piraţii lyseeni ai lui Stannis. Bătălia pe care maesterii o numeau Războiul Celor Cinci Regi era pe sfârșite. Mace

Tyrell fusese auzit plângându-se că Lordul Tywin nu-i lăsase nici o victorie.

— Stăpâne? Pod era lângă el. Nu te schimbi? Ţi-am scos tunica. Pe pat. Pentru ospăţ.

— Ospăţ, zise ursuz Tyrion. Ce ospăţ?

— Ospățul de nuntă. Pod nu sesizase, bineînțeles, sarcasmul. Regele Joffrey și Lady Margaery. Regina Margaery, vreau să zic.

Tyrion hotărî să se îmbete criță în seara asta.

— Prea bine, tinere Pod. Hai să mă îmbraci în haine de sărbătoare.

Când intrară în dormitor, Shae îi aranja Sansei părul. *Bucurie și suferință,* gândi el, văzându-le acolo, împreună. *Râs și plâns.* Sansa purta o rochie din satin argintiu, tivită cu blană de veveriță, cu mâneci lungi până la pământ, căptușită cu postav moale, violet. Shae îi prinsese părul cu măiestrie într-o plasă delicată de argint, licărind de nestemate vineții. Era mai frumoasă ca niciodată, deși mânecile acelea lungi de satin îi revărsau tristețea.

— Lady Sansa, îi spuse el, în seara asta vei fi cea mai frumoasă femeie din sala tronului.

— Nobilul meu soţ e prea bun.

— Doamna mea, spuse Shae, visătoare. N-aș putea veni să servesc la masă? Îmi doresc atât de mult să văd porumbeii zburând din plăcintă!

Sansa o privi șovăitoare.

— Regina și-a ales toți servitorii.

— Iar sala va fi prea ticsită. Tyrion fu nevoit să-și stăpânească iritarea. Dar muzicanţii o să umble prin tot castelul, iar în curtea exterioară vor fi mese cu mâncare și băutură pentru toată lumea. Își cercetă tunica nouă, din mătase purpurie, cu umeri căptușiți și mâneci bufante, despicate pentru a lăsa să se vadă satinul negru de dedesubt. *O haină frumoasă. Nu-i lipsește decât un bărbat frumos care s-o poarte.* Haide,

Pod, ajută-mă să mă îmbrac.

Mai bău o cupă de vin în timp ce se îmbrăca, pe urmă își luă soția de braț și părăsiră împreună Turnul Bucătăriilor pentru a se alătura fluviului de mătase, satin și catifea care se revărsa către sala tronului. Unii dintre invitați intraseră pentru a-și căuta locurile pe bănci. Alții se învârteau în fața ușilor, bucurându-se de căldura neobișnuită a după-amiezii. Tyrion o conduse pe Sansa prin mulțime, să îndeplinească formalitățile necesare.

Se pricepe la asta, gândi el, urmărind-o cum îi spunea Lordului Gyles că nu mai tușește atât de urât, complimentând-o pe Elinor Tyrell pentru rochia ei și întrebându-l pe Jallabar Xho despre obiceiurile de nuntă din Insulele Verii. Vărul lui, Ser Lancel, fusese adus de Ser Kevan. Era prima oară după bătălie când își părăsea patul de suferință. *Arată ca o fantomă.* Lancel încărunțise, avea părul sârmos și era slab ca un țâr. Fără sprijinul tatălui său, s-ar fi prăbușit cu siguranță. Cu toate acestea, când Sansa îi lăudă vitejia și spuse cât de mult se bucura să-l vadă înzdrăvenindu-se, atât Lancel, cât și Ser Kevan jubilară. *I-ar fi fost lui Joffrey o regină bună și o soție și mai bună, dacă ar fi avut înțelepciunea s-o iubească.* Se întreba dacă nepotul lui era capabil să iubească pe cineva.

— Arăți, într-adevăr, minunat, copilă, îi spuse Sansei Lady Olenna Tyrell, apropiindu-se de ei, într-o rochie de brocart care trebuie să fi fost mai grea decât făptura care o purta. Dar vântul ți-a răvășit părul. Micuța femeie întinse mâna și îi aranja șuvițele rebele, vârându-le la loc și potrivind plasa de păr. Mi-a părut foarte rău să aud de pierderile pe care le-ai suferit, zise ea, trecându-și degetele prin părul Sansei.

Fratele tău a fost un trădător cumplit, știu, dar dacă începem să omorâm oamenii la nunți, vor ajunge să se teamă și mai mult de căsătorie. Așa, acum e mai bine. Lady Olenna zâmbi. Mă bucur să pot spune că voi pleca la Highgarden poimâine. Dar, mulțumesc, m-am cam săturat de orașul ăsta puturos. Poate că ți-ar plăcea să mă însoțești, pentru o scurtă vizită, cât timp bărbații sunt plecați la război. O să-mi fie atât de dor de Margaery a mea și de toate doamnele ei încântătoare! Compania ta ar fi o dulce alinare.

— Ești prea bună, doamna mea, răspunse Sansa, dar locul meu e alături de nobilul meu soț.

Lady Olenna îi acordă lui Tyrion un zâmbet știrb, zbârcit.

— O, iartă o bătrână necugetată, n-am vrut să-ți răpesc încântătoarea soție. Am presupus că vei fi plecat în fruntea unei armate a Lannisterilor împotriva vreunui dușman perfid.

— O armată de dragoni și cerbi. Vistiernicul trebuie să rămână la curte, să se îngrijească de plata tuturor oștirilor.

— Negreșit, dragorii și cerbi, foarte înțelept. Și gologanii piticului. Am auzit de acești gologani ai piticului. Fără doar și poate, e o corvoadă să-i colectezi.

— Las colecta pe seama altora, doamna mea.

— O, chiar așa? Aș fi crezut că poate vrei să te ocupi personal de ei. Nu putem lăsa coroana să fie păgubită de gologanii piticului, nu-i așa?

— Ferească zeii! Tyrion începea să se întrebe dacă nu cumva Lordul Luthor Tyrell se aruncase intenționat în prăpastia aia. Acum, scuză-ne, Lady Olenna, trebuia să fim deja la locurile noastre.

— Și eu. Șaptezeci și șapte de feluri de

mâncare, dacă nu mă înșel. Nu găsești că e puţin exagerat, lordul meu? Eu, una, n-o să mănânc mai mult de două, trei îmbucături, dar noi doi suntem pirpirii, nu-i așa? Mângâie părul Sansei încă o dată, spunând: Ei, bine, du-te și încearcă să fii mai veselă. Dar unde s-or fi dus gărzile mele? Stângul, Dreptul, unde sunteţi? Haideţi și ajutaţi-mă să urc pe dais.

Cu toate că mai era încă o oră până ce avea să se însereze, sala tronului era o revărsare de lumină, cu torţele arzând în fiecare suport. Oaspeţii se ridicau la mese, când vestitorii anunţau numele și titlurile lorzilor și doamnelor, strigându-le intrarea. Paji în livrele regale îi conduceau de-a lungul culoarului larg din mijlocul sălii. Galeria de sus era înţesată de muzicanţi: toboșari, flautiști și cântăreţi din fluier, harpe, corni și timpane.

Tyrion o înhăţă pe Sansa de braţ, făcând-o să meargă cu pași mari, legănaţi. Le simţea ochii aţintiţi asupra lui, oprindu-se la noua cicatrice care îl făcea și mai urât decât înainte. *N-au decât să se uite,* gândi el, săltând pe scaun. *N-au decât să se holbeze și să șușotească până ce se satură, n-o să stau ascuns de dragul lor.* Regina Ghimpilor intră în urma lor, târșâindu-și picioarele, cu pași minusculi. Tyrion se întrebă care dintre ei arăta mai ridicol, el alături de Sansa, ori bătrânica zbârcită între străjerii ei gemeni, înalţi de doi metri.

Joffrey și Margaery intrară în sala tronului călare pe o pereche de cai albi de luptă. Pajii alergau în faţa lor, presărând petale de trandafir sub copite. Regele și regina se schimbaseră pentru ospăţ. Joffrey purta pantaloni în dungi roșii și negre și o tunică de brocart, cu mâneci negre de satin și ţinte de onix. Margaery înlocuise rochia sobră pe care o purtase în sept

cu una mult mai decoltată, din brocart verzui, cu un corset strâmt care îi dezgolea umerii și partea de sus a sânilor mici. Despletit, părul castaniu i se revărsa pe umerii albi și pe spate, până aproape la talie. Pe frunte purta o coroană subțire de aur. Avea un zâmbet dulce și sfios. O *fată încântătoare,* gândi Tyrion, *și o soartă mai bună decât merită nepotul meu.*

Garda Regală îi escortă pe dais, către locurile de onoare din umbra Tronului de Fier, împodobit pentru această ocazie cu fâșii lungi de mătase, din auriul Baratheonilor, purpuriul Lannisterilor și verdele Tyrellior. Cersei o îmbrățișa pe Margaery și o sărută pe obraji. Lordul Tywin făcu același lucru, urmat de Lancel și Ser Kevan. Joffrey primi sărutări iubitoare de la tatăl miresei sale și de la noii săi cumnați, Loras și Garlan. La nunta lui, nimeni nu păruse dornic să-l sărute pe Tyrion. Când regele și regina se așezară, Înaltul Septon se ridică și rosti o rugăciune. *Cel puțin nu fonfăie așa de tare ca ultimul,* se consolă Tyrion.

El și Sansa fuseseră așezați departe, la dreapta regelui, lângă Ser Garlan Tyrell și soția lui, Lady Leonette. Alții stăteau mai aproape de Joffrey, lucru pe care un om mai irascibil l-ar fi luat drept insultă, dat fiind că Tyrion fusese până de curând Mâna Regelui. Tyrion nu s-ar fi supărat nici dacă ar fi fost o sută.

— Să curgă vinul în cupe! decretă Joffrey, după ce zeii primiră ce li se cuvenea. Paharnicul turnă o carafă întreagă de vin de Amber în potirul auriu de nuntă pe care i-l dăruise Lordul Tyrell în dimineața aceea. Regele fu nevoit să-l ridice cu ambele mâini.

— În sănătatea soției și reginei mele!

— *Margaery!* îi răspunse întreaga adunare. *Margaery! Margaery! În sănătatea reginei! O*

mie de cupe se ciocniră și ospățul începu în toată puterea cuvântului. Tywin Lannister bău cu ceilalți, golindu-și cupa la acel prim toast și făcând semn să-i fie umplută din nou, îndată ce se așeză.

Primul fel de mâncare fu o supă-cremă de ciuperci, cu melci în unt, servită în boluri aurite. Tyrion abia se atinsese de micul dejun și vinul i se urcase deja la cap, astfel că mâncarea era bine-venită. Termină repede. *Unul e gata, mai sunt șaptezeci și șase. Șaptezeci și șapte de feluri de mâncare, în timp ce în oraș mai există copii care mor de foame și bărbați care ar face moarte de om pentru o ridiche. Poate că nu i-ar mai iubi pe Tyrelli nici pe jumătate dacă ne-ar vedea acum.* Sansa gustă o lingură de supă și împinse castronul.

— Nu e pe placul tău, doamna mea? întrebă Tyrion.

— Vor fi atâtea feluri, nobile soț. Am stomacul mic. Începu să se joace nervoasă cu părul, privind peste masă, către locul unde ședea Joffrey cu regina lui.

Oare și-ar dori să fie în locul lui Margaery? Tyrion se încruntă. *Până și un copil ar trebui să fie mai înțelept.* Își întoarse privirea, căutând să-și abată atenția, dar oriunde se uita vedea femei, femei frumoase și fericite, care aparțineau altor bărbați: Margaery, desigur, zâmbind dulce în timp ce bea împreună cu Joffrey din potirul mare cu șapte fețe. Mama ei, Lady Alerie, cu părul argintiu și chipul frumos, încă semeață lângă Mace Tyrell. Cele trei tinere verișoare ale reginei, vesele ca niște păsări. Bruneta soție din Myr a Lordului Merryweather, cu ochii ei negri, mari și scânteietori. Ellaria Sand, printre dornisheni (Cersei le rezervase o masă întreagă, chiar sub

dais, într-un loc de mare onoare, dar cât mai departe de Tyrelli cu putință), râzând la ceva ce-i spusese Vipera Roșie.

Și mai era o femeie, care stătea aproape la piciorul celei de-a treia mese din stânga... probabil soția unuia dintre Fossoway, însărcinată. Frumusețea ei delicată nu era în nici un fel diminuată de pântec, și nici plăcerea de a mânca și a petrece. Tyrion privi cum soțul ei îi dădea bucățele de mâncare din farfuria lui. Beau din aceeași cupă, mâna lui se odihnea blând pe pântecele ei, un gest tandru și protector.

Se întrebă ce-ar spune Sansa dacă s-ar apleca și ar săruta-o chiar în clipa aceea. *S-ar crispa, cel mai probabil.* Sau ar îndura cu curaj, cum îi era datoria. *E nespus de frumoasă soția asta a mea.* Dacă i-ar spune că-i vrea fecioria la noapte, ar îndura supusă și asta și nu ar plânge mai mult decât ar trebui.

Mai ceru vin. Când îl primi, se servea deja al doilea fel, plăcintă cu carne de porc, ananas și ouă. Sansa nu luă decât o mușcătură din bucata ei, în timp ce vestitorii îl chemau pe cel de-al șaselea dintre cei șapte cântăreți.

Hamish Harpistul, cu barba lui căruntă, anunță că va cânta „pentru urechile zeilor și ale oamenilor, un cântec nemaiauzit până acum în toate cele Șapte Regate". Îl intitulase *Drumul Lordului Renly.*

Își trecu degetele peste coardele harpei sale înalte, umplând încăperea cu sunetul ei dulce.

— *De pe tronul oaselor, Stăpânul Morții își coborî privirea asupra lordului ucis,* începu Hamish, și continuă să povestească cum Renly, căindu-se că încercase să fure coroana nepotului său, refuzase să i se predea Stăpânului Morții și se întorsese pe tărâmul

viilor, să apere regatul de fratele lui.

Și, pentru asta, bietul Symon a sfârșit într-o oală, cugetă Tyrion. Regina Margaery era cu ochii în lacrimi la sfârșitul cântecului, când umbra viteazului Lord Renly zbura către Highgarden, să arunce o ultimă privire asupra chipului adevăratei sale iubiri.

— Lordul Renly nu s-a căit în viața lui pentru nimic, îi spuse Pezevenghiul Sansei, dar după părerea mea, Hamish tocmai a câștigat o lăută de aur.

Harpistul le oferi și câteva cântece cunoscute. *Un trandafir de aur* era pentru Tyrelli, fără doar și poate, așa cum *Ploile din Castamere* era menit să-l lingușească pe tatăl său. *Mamă, Fecioară și Babă* îl încântă pe Înaltul Septon, iar *Soția mea* le plăcu fetițelor cu inimi romantice și, fără îndoială, câtorva băieței. Tyrion asculta cu o jumătate de ureche, gustând clătite cu porumb și terci fierbinte de ovăz cu bucățele de curmale, mere și portocale și ciugulind cu dinții o coastă de mistreț.

După aceea, felurile de mâncare și momentele distractive se succedară cu o uluitoare risipă, stropite din belșug cu vin și bere. Hamish îi părăsi, iar în locul lui veni un urs bătrân și pipernicit care dansă stângaci în sunet de fluier și tobă, în timp ce nuntașii mâncau păstrăv prăjit în migdale zdrobite. Băiatul Lunii se urcă pe catalige și porni cu pași mari printre mese, în urmărirea lui Butterbumps, bufonul gras și grotesc al Lordului Tyrell, în timp ce lorzii și doamnele mâncau friptură de bâtlan și plăcinte cu brânză și ceapă. Câțiva jongleri Pentoshi făcură roata carului, se ridicară în mâini, legănară farfurii pe picioarele goale și se cocoțară unul pe umerii celuilalt, formând o piramidă. Isprăvile lor erau

însoțite de crabi prăjiți cu mirodenii iuți, din est, platouri pline de hălci de miel înăbușit în lapte de migdale, cu morcovi, ridichi și ceapă, și tarte cu pește, scoase din cuptor, servite atât de fierbinți că te ardeau la degete.

Atunci vestitorii anunțară un alt cântăreț, Collio Quaynis din Tyrosh, care avea o barbă purpurie și un accent ridicol, întocmai cum îi asigurase Symon. Collio începu cu o versiune proprie a *Dansului Dragonilor,* care era, mai degrabă, un cântec pentru doi cântăreți, bărbat și femeie. Tyrion rezistă până la sfârșit, cu o porție dublă de terci cu miere și ghimbir și mai multe cupe cu vin. O baladă chinuitoare despre doi îndrăgostiți aflați pe moarte, în mijlocul Urgiei din Valyria, care ar fi fost mai pe placul auditoriului dacă Collio n-ar fi cântat-o în Valyriana Cultă, pe care majoritatea invitaților nu o cunoșteau. Dar *Bessa Hangița* îi recâștigă cu versurile sale deocheate. La masă se serveau cocoșei în pene, rumeniți întregi și umpluți cu curmale, în timp ce Collio chemă un toboșar, făcu o plecăciune adâncă în fața Lordului Tywin și începu să cânte *Ploile din Castamere.*

Dacă trebuie să ascult șapte variante, s-ar putea să mă duc în Fundătura Puricilor și să-i cer iertare tocanei. Tyrion se întoarse către soția sa:

— Așadar, pe care-l preferi?

Sansa clipi:

— Lordul meu?

— Dintre cântăreți. Care ți-a plăcut mai mult?

— Eu... îmi pare rău, lordul meu. N-am fost atentă.

Nici de mâncat nu mânca.

— Sansa, îți lipsește ceva? Îl luase gura pe dinainte și, dintr-odată, se simți ca un prost.

Toate rudele ei au fost măcelărite, e măritată cu mine și eu o întreb ce-i lipsește.

— Nu, lordul meu. Își feri privirea, prefăcându-se, neconvingător, interesată de Băiatul Lunii care îl lovea pe Ser Dontos cu curmale.

Patru maeștri piromanți chemau fiare sălbatice din flăcări, să se sfâșie cu gheare de foc, în timp ce servitorii așezau pe masă castroane de *Blandissory,* un amestec de supă de vită cu vin fiert, îndulcit cu miere și presărat cu migdale opărite și bucăți de clapon. Apoi veniră niște cântăreți din fluier, câini dresați, înghițitori de săbii, cu mazăre cu unt, nuci tăiate și castroane de argint cu carne de lebădă în sos de șofran și piersici.

— Nu iarăși lebădă, bodogăni Tyrion, amintindu-și de cina cu sora lui, din ajunul bătăliei. Un jongler învârti în aer câteva săbii și topoare, în timp ce bucăți de sângerete la frigare erau aduse sfârâind pe mese, o alăturare pe care Tyrion o socoti nespus de iscusită, deși, probabil, nu tocmai de bun-gust.

Vestitorii suflară în goarne.

— Vi-l prezentăm acum pe Galyeon din Cuy, care va cânta pentru lăuta de aur.

Galyeon era un bărbat cu pieptul larg, barba neagră și capul pleșuv și un glas de tunet care răsună în toate colțurile sălii tronului. Adusese nu mai puțin de șase muzicanți să cânte cu el.

— Nobili lorzi și frumoase doamne, în seara asta vă voi cânta un singur cântec, anunță el. Este cântecul Apei Negre, despre cum a fost salvat regatul. Toba începu să bată încet, amenințător.

— *Sus, în turn, sta dus pe gânduri,* începu Galyeon, *lordu-ntunecat în negru-i castel.*

— *Negru-i era părul și sufletul la fel,*

incantară muzicanții la unison. Intră un fluier.

— *Din sânge și ranchiună se hrănea și cupa cu venin el și-o umplea,* cântă Galyeon. *Cândva, al meu frate avea șapte regate, îi spuse el urâtei sale hoaște. Voi lua ce-a avut și tot va fi al meu. Iar fiul său pumnalu-mi va cunoaște.*

— *Un mândru cavaler, cu păr de aur moale,* cântară muzicanții săi, în sunet de harpă și de fluier.

— Dacă voi mai fi vreodată Mână, spuse Tyrion în gura mare, primul lucru pe care-l voi face va fi să spânzur cântăreții.

Lady Leonette râse cristalin lângă el, iar Ser Garlan se aplecă să-i spună:

— O faptă de vitejie necântată nu prețuiește mai puțin.

— *Lordul întunecat oștirea-și chemă, precum ciorile toți se-adunară. Și însetați de sânge se-mbarcară...*

— ... și nasul bietului Tyrion îl tăiară, continuă Tyrion.

Lady Leonette chicoti.

— Poate că ar trebui să fii cântăreț, lordul meu. Te pricepi la fel de bine la versuri ca Galyeon.

— Nu, doamna mea, spuse Ser Garlan. Nobilul Lannister e născut să înfăptuiască lucruri măreţe, nu să le cânte. Dacă n-ar fi fost lanțul lui și focul sălbatic, vrăjmașul ar fi acum pe malul celălalt. Iar dacă brutele lui Tyrion n-ar fi ucis cele mai multe din iscoadele lui Stannis, n-am fi fost niciodată în stare să-l luăm pe nepregătite.

Vorbele sale îl făcură pe Tyrion să se simtă ridicol de recunoscător și îl ajutară să se potolească cât timp își cântă Galyeon balada nesfârșită despre vitejia băiatului rege și a mamei sale, regina de aur.

— N-a făcut asta niciodată, izbucni Sansa pe neașteptate.

— Să nu crezi niciodată ce auzi într-un cântec, doamna mea. Tyrion făcu semn unui slujitor să le umple cupele cu vin.

Curând, era noapte dincolo de ferestrele înalte și Galyeon continua să cânte. Balada lui avea șaptezeci și șapte de versuri, deși păreau mai degrabă o mie. *Unul pentru fiecare oaspete din sală.* Tyrion îndură ultimele douăzeci de versuri cu ajutorul vinului, rezistând impulsului de a-și astupa urechile cu ciuperci. După ce cântărețul își făcu plecăciunile, unii dintre oaspeți erau deja destul de beți ca să înceapă să dea ei înșiși un spectacol involuntar. Marele Maester Pycelle adormi în timp ce dansatoarele din Insulele Verii se învârteau și se răsuceau în rochii croite din pene viu colorate și mătase fumurie. Pe când la masă erau aduse rondele de elan umplute cu brânză cu mucegai, unul dintre cavalerii Lordului Rowan răni un dornishean. Mantiile aurii îi târâră pe amândoi afară, unul să putrezească în temniță, iar celălalt să fie cusut de Maester Ballabar.

Tyrion cocheta cu o cremă de zahăr ars, cu chimen, cuișoare și lapte de migdale, când Regele Joffrey se ridică dintr-odată în picioare, clătinându-se.

— Să vină cavalerii mei regali! strigă el cu glasul îngroșat de vin, bătând din palme.

Nepotul meu e mai beat decât mine, gândi Tyrion, în timp ce mantiile aurii deschideau ușile mari de la capătul sălii. Din locul unde se afla, nu putea să vadă decât vârfurile a două lănci vărgate, când doi călăreți intrară, unul lângă altul. Un val de râsete îi urmări pe culoarul central, către rege. *Probabil sunt călare pe ponei,* conchise Tyrion... până când îi văzu în

întregime.

Cavalerii erau doi pitici. Unul călărea un câine gri, urât, cu picioarele lungi și fălcile atârnate. Celălalt călărea o scroafă imensă, bălțată. Armurile de lemn pictate trosneau când micii cavaleri săltau în șa. Scuturile erau mai mari decât ei și se luptau bărbătește cu lăncile lor în timp ce înaintau, bocănind, legănându-se într-o parte și în alta și stârnind hohote de râs. Unul dintre cavaleri era îmbrăcat în aur din cap până-n picioare, cu un cerb negru pictat pe scut, celălalt purta haine gri și albe, cu blazonul lupului. Animalele pe care le călăreau erau înveșmântate la fel.

Tyrion privi de-a lungul daisului, la toate chipurile surâzătoare. Joffrey era roșu, cu răsuflarea tăiată, Tommen țipa și sărea în sus și-n jos, pe locul lui, Cersei chicotea politicoasă și până și Lordul Tywin părea oarecum amuzat. Dintre toți cei de la masa de onoare, numai Sansa Stark nu zâmbea. Ar fi putut s-o iubească pentru asta, dar la drept vorbind, ochii fetei erau departe, ca și cum nici nu vedea cavalerii grotești venind spre ea.

Piticii nu sunt de vină, hotărî Tyrion. *Când vor termina, o să-i laud și o să le dau o pungă grasă de arginți. Iar mâine, voi afla cine a plănuit acest moment vesel și o să mă ocup de un alt fel de mulțumiri.*

Când piticii se opriră sub dais să-l salute pe rege, cavalerul lup își scăpă scutul. Când se aplecă să-l ridice, cavalerul cerb își pierdu echilibrul și îl plesni peste spate. Cavalerul lup căzu de pe purcea și lancea se prăbuși, nimerind în capul inamicului. Piticii se zvârcoliră pe podea, înlănțuiți. Când se ridicară, încercară amândoi să urce pe spatele câinelui. Urmară strigăte și îmbrânceli. În cele

din urmă, încălecară din nou, numai că de data aceasta, fiecare pe animalul celuilalt, cu alt scut în mână și cu fața spre spate.

Le luă ceva timp să rezolve încurcătura, dar în cele din urmă țâșniră fiecare în alt capăt al sălii și își întoarseră caii, față în față. Lorzii și doamnele hohoteau și chicoteau, iar omuleții se întâlniră, cu trosnete și pârâituri, și lancea cavalerului lup izbi coiful cavalerului cerb, smulgându-i capul de pe umeri. Capul se răsuci în aer, împroșcând sânge, și căzu în poala Lordului Gyles. Piticul decapitat se plimbă, clătinându-se, printre mese, fluturându-și mâinile. Câinii lătrau, femeile țipau, iar Băiatul Lunii se dădea în spectacol, legănându-se periculos, înainte și înapoi, pe catalige, până când Lordul Gyles scoase un pepene roșu, picurând, din coiful zdrobit, moment în care cavalerul cerb își îți capul din armură și o altă furtună de râsete cutremură sala. Cavalerii așteptară ca râsetele să se stingă, își dădură ocol, făcând schimb de insulte savuroase, și erau pe cale să se depărteze unul de altul, pentru o nouă confruntare, când câinele își azvârli cavalerul pe podea și se sui călare pe scroafă. Purceaua mare guiță chinuită, în timp ce nuntașii guițau în hohote de râs, mai cu seamă când cavalerul cerb sări pe cavalerul lup, își lăsă jos pantalonii și începu să se bâțâie frenetic.

— Mă predau! Mă predau! urlă piticul de jos. Bunule cavaler, vâră-ți sabia în teacă.

— O vâr, o vâr, dacă nu mai miști teaca, răspunse piticul de deasupra, spre deliciul tuturor.

Lui Joffrey îi țâșnea vinul pe ambele nări. Gâfâind, se ridică în picioare, cât pe ce să doboare potirul cu două toarte.

— Un campion, strigă el. Avem un campion! Văzând că regele vorbește, mesenii începură să se potolească. Piticii se descleștară, așteptând fără doar și poate mulțumirile regale. Dar nu un *adevărat* campion, spuse Joff. Un adevărat campion iese învingător în *toate* înfruntările. Regele se urcă pe masă. Cine mai vrea să-l înfrunte pe campion? Cu un zâmbet vesel, se întoarse către Tyrion: *Unchiule!* Vei apăra onoarea regatului meu, nu-i așa? Poți să călărești purceaua!

Râsetele îl izbiră ca un val. Tyrion Lannister nu-și amintea când se ridicase, nici când se urcase pe scaun, dar se pomeni cocoţat pe masă. Sala era o ceață de chipuri contorsionate, luminate de torțe. Își strâmbă fața în cel mai hidos zâmbet batjocoritor pe care îl văzuseră vreodată Cele Șapte Regate.

— Înălțimea Ta! strigă el. Voi călări purceaua, dar numai dacă tu călărești câinele!

Joff se încruntă, zăpăcit.

— Eu? Nu sunt pitic. De ce eu?

Te-ai ars, Joff.

— Păi, fiindcă ești singurul bărbat din sală pe care sunt sigur că-l pot învinge.

N-ar fi putut spune ce a fost mai dulce: clipa de tăcere uluită, hohotul de râs care i-a urmat sau furia oarbă de pe chipul nepotului său. Piticul sări jos, satisfăcut, și când privi înapoi, Ser Osmund și Ser Merryn îl ajutau pe Joffrey să coboare și el. Când o văzu pe Cersei privindu-l cu dușmănie, Tyrion îi trimise o bezea.

Fu o adevărată ușurare când muzicanții începură să cânte. Micii cavaleri își conduseră purceaua și câinele afară din sală, oaspeţii se întoarseră la străchinile lor cu cremă de zahăr ars, iar Tyrion mai ceru o cupă cu vin. Dar brusc simți mâna lui Ser Garlan pe mânecă.

— Lordul meu, ferește-te, îl preveni cavalerul. Regele.

Tyrion se întoarse. Joffrey era aproape lângă el, roșu la față și clătinându-se, cu vinul revărsându-se peste marginea potirului de nuntă pe care îl ducea cu amândouă mâinile.

— Înălțimea Ta, fu tot ce mai apucă să spună, înainte ca regele să-i răstoarne potirul deasupra capului. Vinul i se revărsă pe față într-un torent roșu. Îi scăldă părul, îi înțepă ochii, îi arse rana, îi șiroi pe obraji și îmbibă catifeaua tunicii sale noi.

— Îți place? îl zeflemisi Joffrey.

Ochii lui Tyrion aruncau văpăi. Își șterse fața cu dosul mânecii și clipi, încercând să-și limpezească privirea.

— A fost urât din partea ta, sire, îl auzi pe Ser Garlan spunând.

— Ba deloc, Ser Garlan. Tyrion nu putea îngădui ca lucrurile să degenereze și mai mult, nu aici, cu jumătate din regat cu ochii ațintiți asupra lor. Nu orice rege s-ar gândi să onoreze un umil slujitor servindu-l din propriul potir regal. Păcat că vinul s-a vărsat.

— Nu s-a vărsat, spuse Joffrey, prea necioplit ca să accepte retragerea pe care i-o oferea Tyrion. Și nu te *serveam*.

Regina Margaery își făcu apariția dintr-odată, lângă Joffrey.

— Dragul meu rege, îl imploră fata Tyrell, haide, întoarce-te la locul tău, un alt cântăreț așteaptă.

— Alaric din Elysen, interveni Lady Olenna Tyrell, sprijinindu-se în toiag, fără să-i acorde piticului îmbibat în vin mai multă atenție decât îi acordase nepoata ei. Sper că ne va cânta *Ploile din Castamere*. A trecut o oră de când nu l-am mai auzit și am uitat cum sună.

— Iar Ser Addam vrea să țină un toast, adăugă Margaery. Te rog, Înălțimea Ta.

— Nu mai am vin, declară Joffrey. Cum pot să închin cupa, dacă nu am vin? Unchiule Pezevenghi, poți să mă servești. Dacă nu vrei să te întreci în turnir, vei fi paharnicul meu.

— Aș fi deosebit de onorat.

— *Nu este o onoare!* răcni Joffrey. Apleacă-te și ridică-mi potirul. Tyrion se supuse, dar când întinse mâna să apuce o toartă, Joff lovi potirul, printre picioarele lui. *Ridică-l!* Ești la fel de stângaci pe cât ești de urât? Tyrion fu nevoit să se târască pe sub masă, ca să găsească potirul. Bun. Acum umple-l cu vin. Ceru o carafă de la o slujitoare și umplu cupa pe trei sferturi. În genunchi, piticule. Îngenunchind, Tyrion ridică potirul greu, întrebându-se dacă avea să facă o a doua baie, dar regele îl luă cu o singură mână, bău cu nesaț și îl așeză pe masă. Acum te poți ridica, unchiule.

Picioarele îi erau amorțite când încercă să se ridice și fu cât pe ce să se prăbușească. Tyrion fu nevoit să se sprijine de un scaun ca să se îndrepte. Ser Garlan îi întinse o mână, Joffrey râse, iar Cersei i se alătură. Pe urmă ceilalți. Nu vedea cine, dar îi auzea.

— Înălțimea Ta. Glasul Lordului Tywin era impecabil, nealterat de băutură. Sosește plăcinta de nuntă. E nevoie de sabia ta.

— Plăcinta? Joffrey își luă regina de mână. Vino, doamna mea, vine plăcinta.

Nuntașii se așezară, strigând și aplaudând și ciocnindu-și cupele cu vin, în timp ce plăcinta imensă străbătea încet sala, adusă de șase bucătari radioși. Măsura doi metri în diametru, rumenă și aurie, și din interior se auzeau țipete și bufnituri.

Tyrion se dădu înapoi în scaun. Nu-i mai

lipsea decât să se găinățeze pe el un porumbel, ca ziua să fie perfectă. Vinul îi trecuse prin tunică și prin pantaloni și simțea umezeala pe piele. Ar fi trebuit să se schimbe, dar nimeni nu putea să plece până la momentul ceremoniei nupțiale. Până atunci mai erau încă vreo douăzeci, treizeci de feluri de mâncare, după socoteala lui.

Regele Joffrey și regina lui întâmpinară plăcinta lângă dais. Când Joff scoase sabia din teacă, Margaery așeză o mână pe brațul lui, să-l împiedice.

— Bocetul Văduvei nu e o sabie pentru tăiat plăcinte.

— Adevărat. Regele Joffrey ridică glasul: Ser Ilyn, sabia ta.

Din umbrele din fundul sălii, își făcu apariția Ser Ilyn Payne. *Spectrul la ospăț,* gândi Tyrion, privind cum Dreptatea Regelui înaintează cu pași mari, sfrijit și aspru. Fusese prea mic ca să-l cunoască pe Ser Ilyn înainte de a-și pierde limba. *Trebuie c-a fost alt om pe vremea aceea, dar acum tăcerea face parte din el, la fel ca ochii aceia goi, ca zalele ruginite și ca sabia mare de pe spate.*

Ser Ilyn se înclină în fața regelui și a reginei, întinse mâna peste umăr și scoase la iveală doi metri de argint strălucitor, împodobit cu rune. Îngenunche, oferindu-i lui Joffrey măreața sabie, cu mânerul înainte. Stropi de foc roșu licăriră din ochii rubinii de pe mâner, o bucată de obsidian sculptată în forma unui craniu rânjit.

Sansa se foi în scaun.

— Ce sabie este aceea? Pe Tyrion îl usturau încă ochii din pricina vinului. Clipi și se uită din nou. Sabia mare a lui Ser Ilyn era la fel de lungă și la fel de lată ca Gheața, dar era prea argintie.

Oţelul valyrian era întunecat, mai fumuriu în esenţa sa. Sansa îl apucă de braţ: Ce a făcut Ser Ilyn cu sabia tatălui meu?

Ar fi trebuit să-i înapoiez Gheața lui Robb Stark, gândi Tyrion. Îi aruncă o privire tatălui său, dar Lordul Tywin se uita la rege.

Joffrey și Margaery își împreunară mâinile, ridicând sabia și coborând-o înapoi, într-un arc argintiu. Când crusta plăcintei se despică, porumbeii țâșniră într-un vârtej de pene albe, năvălind în toate direcţiile, fâlfâind către ferestre și grinzi. Un vuiet de încântare se înălță de pe bănci, iar cântăreţii din fluier și flaut din galerie începură un cântec însufleţit. Joff își luă soţia în braţe și o învârti vesel.

Un servitor așeză o felie de plăcintă fierbinte în fața lui Tyrion și o acoperi cu o lingură de cremă de lămâie. Porumbeii erau bine făcuţi în plăcintă, dar nu-i găsea mai apetisanţi decât pe cei vii, care fâlfâiau prin sală. Sansa nu mânca nici ea.

— Ești palidă ca o nălucă, doamna mea, spuse Tyrion. Ai nevoie de o gură de aer rece, iar eu am nevoie de altă tunică. Se ridică și-i întinse mâna: Vino.

Dar înainte de a reuși să se retragă, Joffrey era iarăși lângă el.

— Unchiule, unde te duci? Ești paharnicul meu, ai uitat?

— Trebuie să mă schimb cu haine curate, Înălţimea Ta. Îmi îngădui să plec?

— Nu. Îmi place cum arăţi așa. Mai toarnă-mi. Potirul regelui se afla pe masă, acolo unde îl lăsase.

Tyrion fu nevoit să se cațere înapoi în scaun ca să ajungă la el. Joff i-l smulse din mâini și bău cu nesaţ, gâlgâind, cu vinul șiroindu-i roșu pe bărbie.

— Stăpâne, spuse Margaery, ar trebui să ne întoarcem la locurile noastre. Lordul Buckler vrea să rostească un toast în cinstea noastră.

— Unchiul meu nu și-a mâncat plăcinta de porumbel. Cu potirul într-o mână, Joff și-o vârî pe cealaltă în plăcintă. Aduce ghinion să nu mănânci plăcinta, îl dojeni el, umplându-și gura cu carne fierbinte și iute de porumbel. Vezi, e bună. Scuipând bucăți de coajă, tuși și se mai servi cu un pumn. Dar e seacă. Trebuie udată. Joff luă o înghițitură de vin și tuși din nou, mai violent. Vreau să văd... să te văd călărind pe... purceaua aia, unchiule. Vreau... Cuvintele i se opriră în gâtlej, într-un acces de tuse.

Margaery îl privi cu îngrijorare.

— Înălțimea Ta?

— E... plăcinta... nimic... Joff mai luă o sorbitură, sau cel puțin încercă, dar împroșcă tot vinul, cuprins de un nou acces de tuse. Fața i se înroșea. Eu... nu pot... Potirul îi alunecă din mână și vinul sângeriu șiroi pe dais.

— Se sufocă, zise Regina Margaery, cu răsuflarea întretăiată.

Bunica îi veni alături.

— Ajutați-l pe bietul băiat, țipă Regina Ghimpilor, cu un glas de zece ori mai viguros decât trupul ei. *Imbecililor!* Aveți de gând să stați cu toții cu gura căscată? *Ajutați-vă regele!*

Ser Garlan îl îmbrânci pe Tyrion și începu să-l lovească pe Joffrey cu pumnii în spate. Ser Osmund Kettleblack sfâșie gulerul regelui. Un sunet subțire, înfricoșător, ieși din gâtlejul băiatului, sunetul unui om care încearcă să soarbă un râu cu paiul, pe urmă se opri, și asta era și mai înfricoșător.

— Întoarce-ți-l cu capul în jos, urlă Mace Tyrell la toată lumea și la nimeni. Întoarce-ți-l,

scuturaţi-l de călcâie.

Un alt glas striga:

— Apă, daţi-i nişte apă!

Înaltul Septon începu să se roage cu voce tare. Marele Maester Pycelle chemă pe cineva să-l ajute să meargă în apartamentele lui, să aducă o poţiune. Joffrey începu să se zgârie pe gât, săpând în carne cu unghiile scobituri însângerate. Sub piele, mușchiul se zărea tare ca piatra. Prinţul Tommen ţipa și plângea.

O să moară, își dădu seama Tyrion. Se simţea ciudat de calm, deși toţi demonii iadului se dezlănţuiau în jurul lui. Îl loveau din nou pe Joff peste spate, dar faţa nu contenea să i se înnegrească. Câinii lătrau, copiii plângeau, bărbaţii își strigau unul altuia sfaturi inutile. Jumătate dintre nuntași erau în picioare, unii îmbrâncindu-se, ca să vadă mai bine, alţii alergând spre uși, grăbiţi să scape de acolo.

Ser Meryn deschise gura regelui și îi vârî o lingură pe gât. În clipa aceea, ochii băiatului întâlniră ochii lui Tyrion. *Are ochii lui Jaime.* Numai că pe Jaime nu-l văzuse niciodată atât de speriat. *Băiatul are doar treisprezece ani.* Joffrey scotea un sunet sec, cloncănit, încercând să vorbească. Ochii îi ieșeau, albi, din orbite, cuprinși de groază. Ridică mâna... încercând să-l atingă pe unchiul său sau arătând spre el... *îţi cere iertare sau crede că-l pot salva?*

— Nuuuu, se jeli Cersei. Tată, ajută-l, cineva să-l ajute, fiul meu, fiul meu...

Tyrion se pomeni gândindu-se la Robb Stark. *Nunta mea arată cu mult mai bine, dacă stau să mă gândesc.* Se uită să vadă reacţia Sansei, însă în sală era prea mare zăpăceală și n-o putea zări. Dar ochii îi căzură pe potirul de nuntă, uitat pe podea. Se duse să-l ridice. Pe fundul lui, mai era o jumătate de deget de vin roșu.

Tyrion îl cercetă o clipă, pe urmă îl turnă pe podea.

Margaery Tyrell plângea în brațele bunicii, iar bătrâna îi spunea:

— Fii tare, fii tare.

Majoritatea muzicanților fugiseră, dar un ultim flautist din galerie cânta un cântec funebru. În fundul sălii tronului, oamenii se încăierau în preajma ușilor și se călcau în picioare. Mantiile aurii ale lui Ser Addam interveniră să restabilească ordinea. Nuntașii se repezeau cu capul înainte afară, în noapte, unii plângând, alții clătinându-se și vomitând, iar alții albi de spaimă. Lui Tyrion îi trecu tardiv prin minte că era, poate, înțelept să plece și el.

Când o auzi pe Cersei urlând, știu că se terminase.

Ar trebui să plec. Acum. În schimb, se apropie de ea cu pasu-i legănat.

Sora lui stătea într-o baltă de vin, legănând trupul fiului ei. Rochia îi era sfâșiată și pătată, fața albă ca varul. Un câine negru și slab se furișă lângă ea, adulmecând cadavrul lui Joffrey.

— Băiatul a murit, Cersei, spuse Lordul Tywin. Așeză o mână înmănușată pe umărul fiicei sale și unul dintre străjeri alungă câinele. Dă-i drumul acum. Lasă-l în pace.

Cersei nu-l auzi. Fu nevoie de doi străjeri să-i descleștеze degetele, ca trupul lui Joffrey Baratheon să poată să alunece moale și fără viață pe podea.

Înaltul Septon îngenunche lângă el.

— Tată din Ceruri, judecă-l drept pe regele nostru Joffrey, incantă el, începând o rugăciune pentru cel mort. Margaery Tyrell plângea cu sughițuri, iar Tyrion o auzi pe mama ei, Lady Alerie, spunând:

— S-a înecat, draga mea. S-a înecat cu

plăcinta. Nu ești tu de vină. S-a înecat. Am văzut cu toţii.

— Nu s-a înecat. Glasul lui Cersei era tăios ca sabia lui Ser Ilyn. Fiul meu a fost otrăvit. Se uită la cavalerii în alb care stăteau neajutoraţi în jurul ei. Gărzi Regale, faceți-vă datoria.

— Doamna mea, protestă Ser Loras Tyrell, șovăind.

— Arestează-l pe fratele meu, porunci ea. El a făcut asta, piticul. El și soţioara lui. Ei l-au ucis pe fiul meu. Pe regele vostru. *Luați-i! Luați-i pe amândoi!*

SANSA

Departe, în celălalt capăt al orașului, un clopot începu să bată. Sansa se simțea ca într-un vis.

— Joffrey e mort, le spuse copacilor, să vadă dacă asta o va trezi.

Nu era mort când părăsise ea sala tronului. Dar era în genunchi și își sfâșia pielea, încercând cu disperare să respire. Priveliștea era insuportabilă și Sansa fugise plângând. Lady Tanda fugea și ea.

— Ai o inimă bună, doamna mea, îi spusese. Nu orice fată ar plânge așa pentru un bărbat care a părăsit-o și a măritat-o cu un pitic.

O inimă bună. Am o inimă bună. Un râs isteric i se ridică din gâtlej, dar Sansa îl înăbuși. Clopotele sunau încet, a jale. Sunau, sunau, sunau. La fel sunaseră și pentru Regele Robert. Joffrey era mort, era mort, mort, mort. De ce plângea, când îi venea să danseze? Erau lacrimi de bucurie?

Își găsi hainele acolo unde le ascunsese cu două nopți înainte. Fără slujnice s-o ajute, îi luă mai mult decât ar fi trebuit să-și dezlege panglicile rochiei. Mâinile îi erau ciudat de neîndemânatice, deși nu era așa de speriată cum ar fi putut să fie.

— Zeii sunt cruzi că l-au luat atât de tânăr și frumos, la propria-i nuntă, îi spusese Lady Tanda.

Zeii sunt drepți, gândi Sansa. Robb murise tot la o nuntă. Pentru Robb plângea ea. *Pentru el și pentru Margaery.* Biata Margaery, de două

ori măritată și de două ori văduvă. Sansa își scoase o mânecă, lăsă rochia să cadă și ieși din ea. O împachetă, o înghesui în scorbura unui stejar și scutură rochia pe care o ascunsese acolo. *Îmbracă-te gros,* o prevenise Ser Dontos, *și îmbracă-te în culori întunecate.* Nu avea haine negre, așa că alesese o rochie groasă, din lână maro. Dar corsajul era împodobit cu perle. *Mantia le va acoperi.* Mantia era verde-închis, cu o glugă mare pe care, deocamdată, o lăsă pe spate. Își pregătise și pantofi, simpli și robuști, fără tocuri și cu botul pătrat. *Zeii mi-au auzit rugăciunile,* gândi ea. Se simțea amețită, ca într-un vis. *Pielea mi s-a transformat în porțelan, în fildeș, în oțel.* Mâinile i se mișcau greoi, înțepenite, de parcă nu i-ar mai fi despletit părul până atunci. Pentru o clipă, își dori s-o fi avut pe Shae lângă ea, să-i desfacă plasa de păr.

Când o dezlegă, părul lung și arămiu i se revărsă pe spate și peste umeri. Plasa din fir de argint îi atârna pe degete, cu metalul subțire sclipind delicat, cu pietrele negre în lumina lunii. *Ametiste negre din Asshai.* Unul lipsea. Sansa ridică plasa, s-o cerceteze. Era o pată întunecată în scobitura argintie, de unde căzuse piatra.

Spaima o cuprinse dintr-odată. Inima îi bubuia să-i spargă pieptul și, pentru o clipă, își ținu răsuflarea. *De ce mi-e atât de frică, e doar un ametist, un ametist negru din Asshai, nimic mai mult. Probabil nu era prins bine, atâta tot. Nu era prins bine și a căzut, iar acum e pe undeva prin sala tronului sau în curte, dacă nu cumva...*

Ser Dontos spusese că plasa ei de păr era vrăjită, că o va duce acasă. Îi spusese că trebuie s-o poarte în noaptea aceasta, la nunta lui

Joffrey. Sârma de argint i se strângea pe degete. Degetul mare trecea și iar trecea peste orificiul unde fusese piatra. Încercă să se oprească, dar degetele nu erau ale ei. Degetul mare îi era atras în gaura aceea, așa cum limba e atrasă către o măsea lipsă. *Ce fel de vrajă?* Regele era mort, regele crud, care fusese prinţul ei viteaz cu o mie de ani în urmă. Dacă Dontos o minţise în privinţa plasei de păr, oare o minţise și cu celelalte? *Dacă nu vine? Dacă nu există nici o corabie, nici o barcă pe râu, nici o scăpare?* Ce se va întâmpla atunci cu ea?

Auzi foșnet de frunze și își îndesă plasa de argint adânc în buzunarul mantiei.

— Cine-i acolo? strigă ea. Pădurea zeilor era întunecoasă și clopotele îl conduceau pe Joff la mormânt.

— Eu. Ieși de sub copaci, clătinându-se, beat. O apucă de braţ, să se sprijine. Dulce Jonquil, am venit. Florian al tău a venit, nu te teme.

Sansa se retrase.

— Ai spus că trebuie să port plasa de păr. Plasa argintie cu... ce fel de pietre sunt astea?

— Ametiste. Ametiste negre din Asshai, doamna mea.

— Nu sunt ametiste, așa-i? Așa-i? M-ai minţit.

— Ametiste negre, jură el. Purtau vrajă în ele.

— Purtau *crima* în ele!

— Ușurel, doamna mea, ușurel. Nu crimă. S-a înecat cu plăcinta de porumbel. Dontos râse înfundat. O, gustoasă plăcintă. Argint și pietre, asta a fost tot. Argint și pietre și vrajă.

Clopotele sunau funebru și sunetul vântului era ca *șuieratul lui* când încercase să tragă o gură de aer.

— L-ai otrăvit. Tu. Ai luat o piatră din părul meu...

— Sst, o să ne omori pe amândoi. N-am făcut nimic. Haide, trebuie să plecăm, o să te caute. Soţul tău a fost arestat.

— Tyrion? exclamă ea, uluită.

— Ai alt soţ? Pezevenghiul, unchiul pitic. Cersei crede că el a făcut-o. O înhăţă pe Sansa de mână şi o trase. Pe aici, nu mai e mult, nu te teme.

Sansa îl urmă fără împotrivire. *N-am putut suporta niciodată plânsul femeilor,* îi spusese Joff cândva, dar acum mama lui era singura femeie care plângea. În poveștile Bătrânei Nan, spiriduşii făureau lucruri magice, care puteau împlini dorinţele. *Oare mi-am dorit să moară?* se întrebă ea, înainte să-şi aducă aminte că era prea mare ca să mai creadă în spiriduşi.

— Tyrion l-a otrăvit?

Ştia că soţul ei pitic îşi ura nepotul. Oare ar fi fost în stare să-l omoare? *Ştia, oare, despre plasa mea de păr, despre ametistele negre? El i-a adus vin lui Joff.* Cum puteai face pe cineva să se înece punându-i un ametist în vin? *Dacă e mâna lui Tyrion, vor crede că am fost şi eu implicată,* îşi dădu ea seama, înfiorată. Cum să nu? Erau soţ şi soţie, iar Joff îi omorâse tatăl şi îşi bătuse joc de moartea fratelui ei. *Un singur trup, o singură inimă, un singur suflet.*

— Taci acum, draga mea, spuse Dontos. Afară din pădurea zeilor, n-avem voie să scoatem nici un sunet. Trage-ţi gluga şi ascunde-ţi faţa. Sansa clătină din cap şi se supuse.

Era atât de beat încât uneori Sansa trebuia să-i ofere braţul, ca să nu cadă. Clopotele sunau în celălalt capăt al oraşului, şi altele şi altele li se alăturau. Stătea cu capul plecat şi se ţinea în

umbră, în spatele lui Dontos. Coborând treptele șerpuitoare, el se prăbuși în genunchi și vomită. *Bietul meu Florian,* gândi ea, în timp ce Dontos se ștergea la gură cu o mânecă largă. *Îmbracă-te în culori întunecate,* îi spusese, însă el, sub mantia maro de lână, purta vechea cămașă cu dungi orizontale, roz și roșii, sub o fâșie neagră cu trei coroane de aur, blazonul Casei Hollard.

— De ce îți porți cămașa? Joff a decretat că ești condamnat la moarte dacă ești prins vreodată îmbrăcat în hainele de cavaler... El... oh... Nimic din ceea ce decretase Joff nu mai conta.

— Am vrut să fiu cavaler. Pentru asta, cel puțin. Dontos se ridică în picioare și o luă de braț. Vino, taci acum. Fără întrebări.

Își continuară drumul, coborând scările șerpuitoare și traversând o curte mică, adâncită. Ser Dontos urni o ușă grea și aprinse o lumânare. Erau într-un culoar lung. Pe pereți atârnau armuri goale, întunecate și pline de praf, cu coifurile acoperite de șiruri de solzi care se întindeau până pe spate. În timp ce trecea în goană pe lângă ele, flacăra lumânării mărea și contorsiona umbra fiecărui solz. *Cochiliile de cavaleri se transformă în dragoni,* gândi ea.

O altă scară îi duse către o ușă de stejar, întărită cu fier.

— Ține-te tare acum, Jonquil a mea, aproape ai ajuns.

Când Dontos ridică drugul și deschise ușa, Sansa simți o briză rece pe față. Trecu prin zidul gros de patru metri și apoi era afară din castel, în vârful unei stânci. Jos era râul, deasupra cerul și unul era mai negru decât celălalt.

— Trebuie să coborâm, îi spuse Ser Dontos. Jos ne așteaptă un om care ne va duce cu barca

la corabie.

— O să cad. Bran a căzut și lui îi plăcea să se cațere.

— Nu, n-o să cazi. Există un fel de scară, o scară secretă, săpată în piatră. Uite, o simți, doamna mea? Dontos se lăsă pe genunchi împreună cu ea și o puse să se aplece peste marginea prăpastiei, bâjbâind cu degetele până când găsi o scobitură tăiată în stâncă. Aproape ca niște trepte.

Chiar și așa, drumul era lung.

— *Nu pot*.

— Trebuie.

— Altă cale nu mai este?

— Asta e calea. Nu va fi așa de greu pentru o femeie tânără și puternică, așa cum ești tu. Ține-te bine, nu te uita niciodată în jos și o să ajungi cât ai clipi. Ochii îi străluceau. Bietul tău Florian e gras și bătrân și beat. Mie ar trebui să-mi fie frică. Am căzut de pe cal, nu-ți amintești? Așa a început totul. Eram beat și am căzut de pe cal, iar Joffrey mi-a vrut capul netot. Dar tu m-ai salvat. M-ai *salvat,* draga mea.

Plânge, își dădu ea seama.

— Iar acum m-ai salvat tu pe mine.

— Numai dacă o să cobori. Dacă nu, suntem morți amândoi.

El a fost, gândi Sansa. *El l-a omorât pe Joffrey.* Trebuia să coboare, nu numai pentru ea, dar și pentru el.

— Ia-o tu înainte, ser. Dacă avea să se prăbușească, nu voia să-i cadă în cap, doborând-o de pe stâncă, împreună cu el.

— Cum dorești, doamna mea. Îi dădu un sărut mustos, își azvârli cu stângăcie piciorul peste buza prăpastiei, bâjbâind până când găsi un punct de sprijin. Lasă-mă să cobor puțin și vino după mine. O să vii, nu? Trebuie să juri?

— O să vin, promise ea.

Ser Dontos dispăru. Îl auzea gâfâind, când începu să coboare. Sansa asculta dangătul clopotului, numărând fiecare bătaie. La zece, se lăsă ușor peste marginea stâncii, căutând cu vârfurile picioarelor, până când găsi un punct de sprijin. Zidurile castelului se înălțau mărețe și amenințătoare deasupra capului ei și, pentru o clipă, nu își dori altceva decât să urce înapoi și să alerge în camerele ei călduroase din Turnul Bucătăriilor. *Fii curajoasă,* își spuse. *Fii curajoasă, ca doamna dintr-un cântec.*

Nu îndrăznea să se uite în jos. Își ținea ochii pe fața stâncii, atentă la fiecare pas, înainte să-l facă pe următorul. Piatra era aspră și rece. Uneori își simțea degetele alunecând, iar locurile de sprijin pentru mâini nu erau la distanțe egale, așa cum i-ar fi plăcut. Clopotele nu se opreau. Înainte de a ajunge la jumătatea drumului, brațele îi tremurau și era convinsă că va cădea. *Încă un pas,* își spuse, *încă un pas.* Trebuia să se miște. Dacă se oprea, nu va mai porni niciodată și zorile o vor găsi agățată de stâncă, înghețată de frică. *Încă un pas și încă unul.* Nu se aștepta să atingă pământul. Se împiedică și căzu, cu inima bubuind. Când se rostogoli pe spate, privind în sus, de unde venise, o cuprinse amețeala și degetele îi săpară în noroi. *Am reușit. Am reușit. N-am căzut. Am coborât și acum mă duc acasă.*

Ser Dontos o ridică în picioare.

— Pe aici. Încet acum, încet, încet. Dontos se ținu în umbrele negre și adânci de la poalele stâncilor. Din fericire, nu aveau mult de mers. La cincizeci de metri în josul râului, un bărbat îi aștepta într-o barcă mică, pe jumătate ascunsă de rămășițele unei galere care eșuase acolo și arsese. Dontos se apropie de el

șchiopătând și gâfâind: Oswell?

— Fără nume, spuse bărbatul. Treceţi în barcă. Stătea aplecat deasupra vâslelor, un om bătrân, înalt și greoi, cu părul lung, alb, nasul mare, coroiat și ochii umbriţi de o glugă. Înăuntru. Repede, mormăi el. Trebuie să plecăm.

Când amândoi erau în barcă, bărbatul cu glugă vârî vâslele în apă și se puse în mișcare, ducându-i către canal. În urma lor, clopotele continuau să vestească moartea băiatului rege. Râul întunecat era numai al lor.

Cu lovituri ritmice, domoale, își croiră drum în josul râului, alunecând peste galera scufundată, pe lângă catarge zdrobite, carene arse și vâsle sfărâmate. Palele ramelor fuseseră acoperite, astfel că înaintau aproape fără sunet. Un abur se ridica deasupra apei. Sansa vedea meterezele crenelate ale unuia dintre turnurile Pezevenghiului înălțându-se deasupra apei, dar lanțul imens fusese coborât și trecură nestingheriţi prin locul unde arseseră o mie de oameni. Ţărmul se îndepărtă, ceața se îngroșă, sunetul clopotelor începu să se piardă. În cele din urmă, până și luminile dispărură, pierdute undeva în urma lor. Erau în Golful Apei Negre și lumea nu mai era decât o apă neagră, un abur risipit de vânt, și călăuza lor tăcută, aplecată peste vâsle.

— Cât de departe trebuie să mergem? întrebă ea.

— Fără vorbă. Vâslașul era bătrân, dar mai puternic decât părea și glasul îi era fioros. În mod straniu, chipul lui avea ceva cunoscut, dar Sansa nu-și putea da seama ce.

— Nu departe. Dontos îi luă mâna într-a lui și o mângâie cu blândețe. Prietenul tău e aproape, te așteaptă.

— *Fără vorbă,* mârâi din nou vâslașul. Apa duce sunetul, Ser Bufon.

Rușinată, Sansa își mușcă buza și se cuibări în tăcere. Pluteau, pluteau, pluteau.

La răsărit, pe cer licăreau primele raze ale dimineții, când Sansa văzu, în sfârșit, silueta fantomatică în întunericul din fața lor, o galeră de negoț cu pânzele strânse, înaintând încet, cu un singur rând de vâsle. Când se apropiară, văzu emblema galerei, un triton cu o coroană de aur care sufla într-un corn mare de scoică. Auzi un glas strigând și galera săltă încet.

Când trecură pe lângă ea, o scară de funii căzu peste parapet. Călăuza lăsă vâslele și o ajută să se ridice în picioare.

— Sus, acum. Haide, fetițo, așa.

Sansa îi mulțumi, dar nu primi nici un alt răspuns decât un mormăit. Era mult mai ușor să urce scara de funie decât să coboare stânca. Vâslașul Oswell o urmă îndeaproape, în vreme ce Ser Dontos rămase în barcă.

Doi mateloți așteptau lângă parapet, s-o ajute să urce pe punte. Sansa tremura.

— Îi e frig, auzi pe cineva spunând. Bărbatul își scoase mantia și i-o așeză pe umeri. Așa, acum e mai bine, doamna mea? Liniștește-te, ce-a fost mai rău a trecut.

Cunoștea acel glas. *Dar el e la Vale,* gândi ea. Lângă el se afla Ser Lothor Brune, cu o torță în mână.

— Lord Petyr! strigă Dontos din barcă. Trebuie să mă întorc, înainte să le treacă prin minte să mă caute.

Petyr Baelish se sprijini de parapet.

— Dar mai întâi poate că vrei să-ți primești plata. Zece mii de dragoni, așa-i?

— Zece mii. Dontos se șterse la gură cu dosul mânecii. Cum ai promis, lordul meu.

— Ser Lothor, recompensa.

Lothor Brune își cobori torța. Trei bărbați înaintară către copastie, ridicară arbaletele și traseră. Când Dontos ridică privirea, o săgeată îl nimeri în piept, trecând prin coroana din stânga a cămășii sale. Celelalte două îi sfârtecară beregata și pântecele. Totul se petrecu atât de repede, încât nici Dontos, nici Sansa nu apucară să țipe. Când se sfârși, Lothor Brune azvârli torța peste trupul lui Dontos. Mica barcă ardea cu o vâlvătaie, în timp ce galera se îndepărta.

— L-ați *omorât!* Agățându-se de parapet, Sansa se întoarse și vomită. Scăpase de Lannisteri și dăduse peste alții, și mai răi?

— Doamna mea, murmură Degețel, n-are rost să-ți irosești lacrimile pentru un asemenea om. Era un bețivan și nu era prietenul nimănui.

— Dar m-a *salvat*.

— Te-a vândut, pentru zece mii de dragoni. Dispariția ta va atrage bănuiala că te faci vinovată de moartea lui Joffrey. Mantiile aurii o să te urmărească și eunucul o să-și zornăie punga. Dontos... ei, bine, l-ai auzit. Te-a vândut pentru aur și, după ce l-ar fi băut, te-ar fi vândut din nou. O pungă de dragoni cumpără tăcerea unui om pentru o vreme, dar o săgeată bine plasată o cumpără pentru vecie. Zâmbi cu tristețe. Tot ce-a făcut a făcut la porunca mea. N-am îndrăznit să mă apropii de tine în văzul lumii. Când am auzit cum i-ai salvat viața la turnirul lui Joff, am știut că va fi iscoada perfectă.

Sansei îi era rău.

— Zicea că e Florianul meu.

— Îți amintești cumva ce ți-am spus în ziua aceea, când tatăl tău s-a așezat pe Tronul de Fier?

Momentul îi reveni în minte, viu.

— Mi-ai spus că viața nu e un cântec. Că într-o bună zi voi învăța asta, cu suferință. Sansa își simțea ochii plini de lacrimi, dar dacă plângea pentru Ser Dontos Hollard, pentru Joff, pentru Tyrion sau pentru ea, asta nu putea să spună. Totul e doar *minciună,* la nesfârșit, totul și toată lumea?

— Aproape toată lumea. Cu excepția ta și a mea, desigur. Zâmbi. *Vino în pădurea zeilor la noapte, dacă vrei să mergi acasă.*

— Biletul... tu ai fost?

— Trebuia să fie pădurea zeilor. Nici un alt loc din Fortăreața Roșie nu e ferit de ciripitorii eunucului... sau de micii șobolani, cum le spun eu. În pădurea zeilor sunt copaci în loc de ziduri. Cerul deasupra capului, în loc de tavan. Rădăcini și pământ în loc de podele. Șobolanii n-au unde să fugă. Șobolanii trebuie să se ascundă, altfel oamenii îi înțeapă cu săbiile. Lordul Petyr o luă de braț. Îngăduie-mi să te conduc la cabina ta. Ai avut o zi lungă și chinuitoare, știu. Trebuie să fii foarte obosită.

Micuța barcă nu mai era decât o dâră de fum, iar focul din urma lor se pierdea în marea scăldată în lumina răsăritului. Cale de întoarcere nu era, singurul ei drum ducea înainte.

— Foarte obosită, recunoscu ea.

În timp ce o conducea, Lordul Petyr spuse:

— Povestește-mi despre nuntă. Regina s-a străduit mult. Cântăreții, jonglerii, ursul dansator... micuțul tău soț s-a amuzat de cavalerii mei pitici?

— Ai tăi?

— Am fost nevoit să trimit la Braavos după ei și să-i ascund într-un bordel, până la nuntă. Numai efortul a fost mai mare decât cheltuiala.

E surprinzător cât de greu este să ascunzi un pitic, iar Joffrey... Poți conduce un rege la apă, dar cu Joff trebuie să pleoscăi și să stropești ca să-și dea seama că o poate bea. Când i-am povestit despre mica mea surpriză, Înălțimea Sa a spus:

— De ce aș vrea niște pitici urâți la nuntă? Urăsc piticii. A trebuit să-l iau pe după umeri și să-i șoptesc: Nu așa de mult cum îi va urî unchiul tău.

Puntea se legăna sub picioarele lor, iar Sansei i se părea că lumea însăși se clatină.

— Ei cred că Tyrion l-a otrăvit pe Joffrey. Ser Dontos zicea că l-au arestat.

Degețel zâmbi:

— O să-ți șadă bine ca văduvă, Sansa.

Gândul acesta îi făcu stomacul să tremure. Poate că nu va mai fi nevoită să împartă niciodată patul cu Tyrion. Asta își dorise... nu-i așa?

Cabina era scundă și înghesuită, dar pe priciul îngust fusese așezată o saltea de puf, ca să-l facă mai comod, iar deasupra se afla un maldăr de blănuri groase.

— E modestă, știu, dar o să te simți destul de confortabil. Degețel arătă către un cufăr de cedru aflat sub hublou. O să găsești înăuntru haine curate. Rochii, lenjerie, ciorapi groși, o mantie. Numai lână și pânză, mă tem. Nedemne de o fecioară atât de frumoasă, dar sunt curate și o să-ți țină de cald până când putem găsi ceva mai de soi.

A pregătit toate astea pentru mine.

— Lordul meu, eu... nu înțeleg... Joffrey ți-a dat Harrenhalul, te-a făcut Lord Suprem al Tridentului... de ce...

— De ce să-i fi dorit moartea? Degețel ridică din umeri. N-am avut nici un motiv. De

altminteri, sunt la o mie de leghe depărtare, în Vale. E bine să-ți ții mereu dușmanii în ceață. Dacă nu sunt niciodată siguri cine ești sau ce vrei, nu vor ști niciodată ce urmează să faci. Uneori, cea mai simplă cale să-i încurci e să faci mișcări care n-au nici un rost sau care chiar să pară că sunt împotriva ta. Ţine minte asta, Sansa, când vei ajunge să joci jocul.

— Care... joc?

— Singurul joc. Jocul tronurilor. Îi dădu la o parte o șuviță de păr. Ești destul de mare să afli că mama ta și cu mine am fost mai mult decât prieteni. A fost o vreme când Cat era tot ce-mi doream pe lume. Am îndrăznit să visez la viața pe care puteam s-o avem și la copiii pe care mi i-ar putea dărui... dar era o fiică a Riverrunului și a lui Hoster Tully. *Familie, Datorie, Onoare,* Sansa. *Familie, Datorie, Onoare* însemna că nu puteam avea mâna ei niciodată. Dar ea mi-a dat ceva mai de preț, un dar pe care o femeie îl poate oferi o singură dată. Cum aș putea să-i întorc spatele fiicei ei? Într-o lume mai bună, ai fi putut fi a mea, nu a lui Eddard Stark. Fiica mea devotată și iubitoare... Uită de Joffrey, draga mea. De Dontos, de Tyrion, de toți. Nu te vor mai tulbura niciodată. Acum ești în siguranță, asta e tot ce contează. Ești cu mine, în siguranță, și te îndrepți spre casă.

JAIME

Regele e mort, îi spuseră, fără să știe că Joffrey fusese nu numai suveranul, ci și fiul lui.

— Pezevenghiul i-a tăiat beregata cu un pumnal, spuse un negustor, la hanul de la marginea drumului unde poposiseră să înnopteze. I-a băut sângele dintr-un potir mare de aur. Bărbatul nu-l recunoștea pe cavalerul ciung, bărbos, cu un liliac mare pe scut, ca nici unul dintre ei de altfel, așa că spunea lucruri pe care, poate, dacă ar fi știut cu cine are de-a face, le-ar fi păstrat pentru sine.

— A fost otrăvit, susținea hangiul. Fața i s-a înnegrit ca o prună.

— Fie ca Tatăl să-l judece drept, murmură un septon.

— Soția piticului a luat parte la crimă, împreună cu el, jura un arcaș în livreaua Lordului Rowan. După aceea, a dispărut de la castel într-un nor de pucioasă, și un fantomatic lup străvechi a fost zărit dând târcoale Fortăreței Roșii, cu sângele picurându-i din fălci.

Jaime rămase tăcut tot timpul, lăsând cuvintele să treacă peste el, cu un corn cu bere uitat în mâna lui bună. *Joffrey. Sângele meu. Primul meu născut.* Încercă să-și aducă în minte chipul băiatului, dar trăsăturile lui se transformau întruna în trăsăturile lui Cersei. *Jelește acum, cu părul răvășit și ochii roșii de plâns, cu gura tremurând când încearcă să vorbească. Va plânge din nou când mă va vedea, deși se va lupta să-și stăpânească lacrimile.* Sora

lui plângea rareori, și asta numai când era cu el. Nu putea suporta ca alții să o considere slabă. Numai în fața geamănului ei își arăta rănile. *Va aștepta de la mine alinare și răzbunare.*

În ziua următoare, la insistențele lui Jaime, înaintară mult. Fiul îi murise și sora lui avea nevoie de el.

Când văzu orașul în fața ochilor, cu turnurile de veghe înălțându-se întunecate pe cerul asfințitului, Jaime Lannister se apropie la trap de Walton Picioare-de-Oțel, aflat în spatele lui Nage cu steagul lui de pace.

— Ce-o fi cu duhoarea asta îngrozitoare? se plânse omul Nordului.

Moarte gândi Jaime, dar spuse:

— Fum, sudoare și rahat. Pe scurt, Debarcaderul Regelui. Dacă ai nasul fin, poți mirosi și trădarea. N-ai mai mirosit niciodată un oraș?

— Am mirosit Portul Alb. N-a duhnit așa.

— Portul Alb nu e Debarcaderul Regelui, după cum fratele meu, Tyrion, nu e Gregor Clegane.

Nage îi conduse în susul unei coline. Steagul lui de pace cu șapte cozi se înălța și se răsucea în vânt, cu steaua-i în șapte colțuri strălucind în vârful suportului. În curând, Jaime avea să-i vadă pe Cersei, pe Tyrion și pe tatăl lor. *Să fie oare cu putință ca fratele meu să-l fi ucis pe Joffrey?* I se părea greu de crezut.

Era neobișnuit de calm. Știa că, de obicei, bărbații erau înnebuniți de durere când le murea un fiu. Își smulgeau părul din cap, blestemau zeii și jurau să se răzbune. De ce, atunci, el simțea atât de puțin? *Băiatul a trăit și a murit considerându-l pe Robert Baratheon tatăl lui.*

Într-adevăr, Jaime fusese de față la nașterea

lui Joffrey, dar nu-l ţinuse niciodată în braţe.

— Ce impresie ar face una ca asta? îl atenţionase Cersei, când femeile îi lăsaseră singuri. Rău destul că Joff seamănă cu tine, nu mai e nevoie să te şi fudulești cu el. Jaime cedase fără să se împotrivească măcar. Copilul era o mică făptură urlătoare care cerea prea mult din timpul lui Cersei, din dragostea lui Cersei, din sânii lui Cersei. Robert Baratheon n-avea decât să-l păstreze!

Iar acum e mort. Şi-l imagină pe Joff zăcând nemişcat şi rece, cu faţa înnegrită de otravă, şi tot nu simţea nimic. Probabil că era un monstru, aşa cum se spunea. Dacă Tatăl s-ar pogorî din Ceruri să-i dea înapoi ori fiul, ori mâna, Jaime ştia ce ar alege. În definitiv, mai avea un fiu şi sămânţă destulă pentru încă mulţi alţii. *Dacă Cersei mai vrea un copil, o să i-l dăruiesc... dar de data asta, o să-l ţin în braţe şi lua-i-ar Ceilalţi pe cei cărora nu le place asta.* Robert putrezea în mormântul lui, iar Jaime era sătul de minciuni.

Se răsuci dintr-odată şi porni înapoi la galop, s-o caute pe Brienne. *Numai zeii ştiu de ce mă ostenesc! E cea mai ursuză fiinţă pe care am avut ghinionul s-o întâlnesc.* Fetişcana venea în spate şi la câţiva paşi într-o parte, ca şi cum ar fi vrut să arate că nu era cu ei. Îi găsiseră pe drum haine bărbăteşti: o tunică ici, o pelerină colea, o pereche de pantaloni şi o mantie cu glugă, până şi o platoşă veche de fier. Părea că se simte mai bine îmbrăcată ca un bărbat, dar nimic n-o putea face frumoasă. *Nici fericită.* După ce părăsiseră Harrenhalul, obişnuita-i îndărătnicie de catâr începuse în curând să-şi reintre în drepturi.

— Îmi vreau armele şi armura înapoi, insistase ea.

— O, negreșit, hai să-ți recuperăm lucrurile, replicase Jaime. Coiful, mai cu seamă. Am fi cu toții mai fericiți dacă ți-ai ține gura închisă și viziera coborâtă.

Atâta lucru putea să facă Brienne, dar tăcerea ei posomorâtă începuse în curând să-l indispună aproape la fel de mult ca nesfârșitele tentative ale lui Qyburn de a se face plăcut. *O, zei, n-aș fi crezut că îmi va lipsi vreodată compania lui Ser Cleos Frey.* Începea să-și dorească s-o fi lăsat, până la urmă, pe Brienne în groapa ursului.

— Debarcaderul Regelui, anunță Jaime, când o găsi. Călătoria noastră s-a sfârșit, domniță. Ți-ai ținut jurământul și m-ai adus la Debarcaderul Regelui. Întreg, doar cu câteva degete și o mână lipsă.

Ochii ei priveau nepăsători.

— Asta a fost doar jumătate din jurământul meu. I-am spus Doamnei Catelyn că îi voi aduce fiicele înapoi. Sau măcar pe Sansa. Iar acum...

Nici măcar nu l-a întâlnit vreodată pe Robb Stark, dar durerea ei e mai profundă decât a mea. Sau poate că pe Lady Catelyn o jelea. Erau la Brindlewood când aflaseră *acea* veste, de la un butoiaș de cavaler cu fața roșie, pe nume Ser Bertram Beesbury, care avea ca blazon trei stupi pe un fond vărgat, cu dungi negre și galbene. Beesbury le-a spus că un grup de oșteni ai Lordului Piper trecuseră prin Brindlewood doar cu o zi înainte, gonind către Debarcaderul Regelui, sub un steag de pace.

— Cu tânărul lup mort, Piper găsea inutil să continue lupta. Fiul lui e prizonier la Gemeni.

Brienne rămăsese cu gura căscată, ca o vacă gata să se înece în timp ce rumegă, astfel că îi revenise lui Jaime misiunea de a smulge

povestea despre Nunta Roșie.

— Orice mare lord are purtători de flamuri nesupuși, care îl pizmuiesc pentru poziția lui, i-a spus el după aceea. În cazul tatălui meu, au fost Casele Reyne și Tarberck. Tyrelii au Casa Florent, Hoster Tully l-a avut pe Walder Frey. Numai puterea îi ține pe astfel de oameni la locul lor. Îndată ce miros slăbiciunea... În Epoca Eroilor, Boltonii obișnuiau să-i jupoaie pe cei din Casa Stark și să-și facă mantii din pielea lor.

Brienne păruse atât de nefericită încât Jaime aproape că se pomenise dorindu-și s-o consoleze.

Din ziua aceea, Brienne era, parcă, surdă. Nici măcar când îi spunea „fătucă" nu reușea să-i smulgă vreo reacție. *Puterea a părăsit-o.* Femeia aruncase cu o piatră în Robin Ryger, înfruntase ursul cu o sabie boantă, îl mușcase pe Vargo Hoat de ureche și se luptase cu Jaime până ce îl istovise... dar acum era zdrobită, vlăguită.

— O să vorbesc cu tatăl meu să te trimită înapoi la Tarth, dacă îți convine, îi spuse el. Sau dacă preferi să rămâi, s-ar putea să-ți găsesc un loc la curte.

— Ca doamnă de companie a reginei? întrebă ea mâhnită.

Jaime își aminti imaginea ei în rochia roz de satin și încercă să nu-și închipuie ce ar putea spune sora lui despre o asemenea doamnă de companie.

— Poate un post în Garda Orașului...

— N-o să slujesc alături de sperjuri și criminali.

Atunci de ce te-ai mai ostenit să-ți iei sabie? ar fi putut întreba Jaime, dar își înghiți cuvintele.

— Cum vrei tu, Brienne.

Cu o singură mână, își întoarse calul și se îndepărtă.

Poarta Zeilor era deschisă când ajunseră în dreptul ei, dar o duzină de care erau aliniate de-a lungul drumului, încărcate cu poloboace de cidru, butoaie cu mere, baloți de fân și unii dintre cei mai mari dovleci pe care-i văzuse Jaime vreodată. Aproape fiecare căruță avea străjerii ei, ostași ce purtau blazoanele unor lorzi mărunți, mercenari în zale și piele fiartă, sau, uneori, doar fiul îmbujorat al vreunui fermier, strângând în mână o suliță butucănoasă, cu vârful ascuțit. Jaime le zâmbi, trecând la trap pe lângă ei. La poartă, mantiile aurii adunau bani de la fiecare căruțaș, înainte de a face semn căruțelor să treacă.

— Ce-i asta? vru să știe Picioare-de-Oțel.

— Trebuie să plătească pentru dreptul de a vinde în interiorul orașului. Din porunca Mâinii Regelui și a maestrului vistiernic.

Jaime privi lungul șir de care, căruțe și cai încărcați.

— Și stau la rând să plătească?

— Aici se pot face bani frumoși acum, că s-a terminat cu luptele, le spuse vesel morarul din cea mai apropiată căruță. Orașul e sub stăpânirea Lannisterilor. Bătrânul Lord Tywin de la Rock. Se spune că scoate argint prin dos.

— Aur, îl corectă Jaime. Iar Degețel îl face din gălbenele, pot să jur.

— Pezevenghiul e acum vistiernic, zise căpitanul porții. Sau a fost, până când l-au arestat fiindcă l-a omorât pe rege. Bărbatul îi cercetă bănuitor pe oamenii Nordului. Voi cine sunteți?

— Oamenii Lordului Balon. Am venit să vorbim cu Mâna Regelui.

Căpitanul îi aruncă o privire lui Nage, cu

steagul lui de pace.

— Să plecaţi genunchiul, vrei să spui. Nu sunteţi primii. Luaţi-o drept înainte către castel și vedeţi să nu faceţi tărăboi. Le făcu semn să treacă și reveni la căruțe.

Dacă Debarcaderul Regelui jelea moartea regelui său copil, Jaime n-ar fi avut cum să-și dea seama. Pe Strada Semințelor, un cerșetor în straie jerpelite se ruga în gura mare pentru sufletul lui Joffrey, dar trecătorii nu-i acordau mai multă atenție decât unui oblon stricat bălăngănindu-se în vânt. În rest, mișunau obișnuitele mulţimi, mantii aurii în zale negre, ucenici de brutari vânzând tarte, chifle și plăcinte fierbinți, târfe aplecate pe fereastră, cu corsajele pe jumătate desfăcute, șanțuri cu iz de fecale. Trecură pe lângă cinci bărbaţi care încercau să tragă un cal mort din capătul unei fundături, iar în altă parte, pe lângă un jongler învârtind cuțite prin aer, spre deliciul unui grup de copii și soldaţi ai Casei Tyrell, beţi.

Străbătând străzile cunoscute, cu două sute de oameni ai Nordului, un maester fără colan și o urâțenie de femeie alături, Jaime descoperi că trecea neobservat. Nu știa dacă trebuia să fie iritat sau amuzat.

— Nu mă cunosc, îi spuse lui Walton Picioare-de-Oţel, în timp ce traversau Piaţa Cârpaciului.

— Ți-ai schimbat înfățișarea și camarazii, spuse omul Nordului, iar acum au un nou Regicid.

Porţile Fortăreţei Roșii erau deschise, dar o duzină de mantii aurii, înarmate cu sulițe, le tăiară calea. Coborâră vârfurile cuţitelor când Picioare-de-Oţel se apropie la trap, însă Jaime îl recunoscu pe cavalerul alb care era în fruntea lor.

— Ser Meryn.

Ochii obosiţi ai lui Ser Meryn Trant se lărgiră.

— Ser Jaime?

— Ce bine e să te ţină minte cineva. Dă oamenii ăştia la o parte.

Trecuse multă vreme de când mai sărise cineva să-i dea ascultare atât de repede. Jaime uitase cât de mult îi plăcea.

În curtea exterioară, mai dădură peste doi străjeri din Garda Regelui, care nu purtaseră mantii albe ultima dată când slujise Jaime aici. *Tipic pentru Cersei, să mă numească Lord Comandant și pe urmă să-mi aleagă camarazii fără să mă consulte.*

— Cineva mi-a dat doi fraţi noi, după câte văd, spuse el, descălecând.

— Avem această onoare, ser. Cavalerul Florilor strălucea atât de frumos și de pur în solzii săi albi de mătase încât, prin contrast, Jaime se simțea ca un obiect vechi și ponosit.

Jaime se întoarse către Meryn Trant:

— Ser, n-ai reușit să-i înveţi pe fraţii noștri noi care le sunt obligaţiile.

— Care obligaţii? întrebă Meryn Trant, bătând în retragere.

— Să-l ţină pe rege în viaţă. Câți monarhi ai pierdut de când am plecat din oraș? Doi, nu-i așa?

Apoi Ser Balon observă ciotul.

— *Mâna ta...*

Jaime se forţă să zâmbească:

— Acum lupt cu stânga. E mult mai incitant. Unde-l pot găsi pe nobilul meu tată?

— În solariu, cu Lordul Tyrell și Prinţul Oberyn.

Mace Tyrell și Vipera Roșie coc pâine împreună. Din ce în ce mai ciudat.

— E și regina cu ei?

— Nu, stăpâne, răspunse Ser Balon. O poți găsi în sept, rugându-se lângă trupul Regelui Joff...

— *Tu?*

Jaime văzu că ultimul dintre oamenii Nordului descălecase și acum Loras Tyrell o observase pe Brienne.

— Ser Loras. Brienne stătea încurcată, cu căpăstrul în mână.

Lordul Tyrell se îndreptă spre ea cu pași mari:

— De ce? întrebă el. Spune-mi de ce. A fost bun cu tine, ţi-a dat o mantie curcubeu. De ce ai vrut să-l omori?

— Nu l-am omorât eu. Mi-aș fi dat viața pentru el.

— Ți-o vei da. Ser Loras scoase sabia din teacă.

— N-am fost eu.

— Emmon Cuy a jurat că tu ai fost, cu ultima suflare.

— A fost afară din cort, el n-a văzut...

— N-a fost nimeni în cort, în afară de tine și de Lady Stark. Susţii că bătrâna a putut tăia prin oțel călit?

— A fost o *umbră*. Știu că pare o nebunie, dar... Îl ajutam pe Renly să-și îmbrace armura și lumânările s-au stins și apoi era sânge peste tot. Lady Catelyn spunea că a fost Stannis. Um... umbra lui. N-am avut nici un amestec, pe onoarea mea...

— N-ai nici o onoare. Scoate sabia. Nu vreau să se spună că te-am ucis în timp ce erai cu mâna goală.

Jaime se așează între ei.

— Vâră sabia în teacă, ser.

Ser Loras îl ocoli.

— Ești nu doar criminală, dar și lașă, Brienne? Așa ai fugit, cu mâinile pătate de sângele lui? *Scoate sabia, femeie!*

— Mai bine ai spera să n-o facă. Jaime îi tăie calea din nou. Altfel s-ar putea să avem de dus cadavrul tău la groapă. Fătuca e vânjoasă ca Gregor Clegane, deși nu așa de drăguță.

— Nu te amesteca. Ser Loras îl dădu la o parte.

Jaime îl înhăță pe băiat cu mâna întreagă și îl smuci:

— Sunt *Lordul Comandant* al Gărzii Regale, țânc arogant! Comandantul tău, atât timp cât porți mantia albă. *Acum vâră afurisita de sabie în teacă,* altfel ți-o iau eu și ți-o arunc într-un loc unde nici măcar Renly n-a ajuns!

Băiatul ezită o clipită, destul ca Ser Balon Swann să spună:

— Fă cum spune Lordul Comandant, Loras.

Atunci, câteva mantii aurii scoaseră săbiile și asta îi îndemnă pe oamenii Dreadfortului să facă la fel. *Minunat,* gândi Jaime, *nici nu apuc bine să descalec, că ne și pomenim cu o baie de sânge în curtea castelului.*

Ser Loras Tyrell își vârî sabia în teacă.

— N-a fost așa de greu, ce zici?

— Cer să fie arestată. O arătă cu degetul: Lady Brienne, te acuz de moartea Lordului Renly Baratheon.

— Dacă veni vorba, spuse Jaime, fătuca are onoare. Mai multă decât am văzut la tine. Și s-ar putea chiar să spună adevărul. Te asigur, nu e ceea ce s-ar numi deșteaptă, dar până și calul meu ar putea născoci o minciună mai bună, dacă crezi că asta a avut ea de gând. Totuși, fiindcă insiști... Ser Balon, escorteaz-o pe Lady Brienne în celula din turn și ține-o acolo sub pază. Și găsește o cazarmă potrivită pentru

Picioare-de-Oțel și oamenii lui, până când tatăl meu va putea să-i primească.

— Da, lordul meu.

Ochii mari și albaștri ai Briennei erau plini de durere când Balon Swann și o duzină de mantii aurii o escortară către celulă. *Ar trebui să-mi trimiți bezele, fătucă,* îi venea să-i spună. De ce toată lumea îi răstălmăcea orice nenorocit de gest? *Aerys. Totul mi se trage de la Aerys.* Jaime îi întoarse fetișcanei spatele și traversă curtea cu pași mari.

Un alt cavaler în armură albă păzea porțile septului regal, un bărbat înalt, cu barba neagră, umeri lați și nasul coroiat. Când îl văzu pe Jaime, afișă un zâmbet acru și spuse:

— Și tu unde crezi că mergi?

— În sept. Jaime își ridică ciotul, arătând. Ăla de acolo. Vreau s-o văd pe regină.

— Înălțimea Sa e în doliu. Și de ce ar vrea regina să-l vadă pe unul ca tine?

Fiindcă sunt iubitul ei și tatăl fiului ei ucis, îi venea să spună.

— Tu cine naiba ești?

— Un cavaler al Gărzii Regale, și ai face bine să înveți cum să te porți, ciungule, altfel îți tai și mâna cealaltă și o s-ajungi să-ți sorbi terciul de dimineață.

— Sunt fratele reginei, ser.

Cavalerului alb i se păru amuzant.

— Ai evadat, nu? Și ai mai crescut niţel, stăpâne?

— Celălalt frate, nătărăule. Și Lord Comandant al Gărzii Regale. Acum dă-te la o parte sau o să-ți dorești s-o fi făcut.

Nătărăul îl privi lung de data aceasta:

— Ești... Ser Jaime. Se îndreptă. Scuzele mele, milord. Nu te-am recunoscut. Am onoarea să fiu Ser Osmund Kettleblack.

Și unde e onoarea aici?

— Vreau să fiu singur cu sora mea. Vezi să nu intre nimeni altcineva în sept, ser. Dacă suntem deranjați, o să-ți tai capul ăla afurisit.

— Da, ser, precum spui. Ser Osmund deschise ușa.

Cersei era îngenuncheată în fața altarului Fecioarei. Catafalcul lui Joffrey fusese așezat sub cel al Străinului, zeul care-i conducea pe cei proaspăt căsătoriți către lumea cealaltă. Mirosul de tămâie plutea greu în aer, și o sută de lumânări ardeau, înălțând spre ceruri o sută de rugăciuni. *Iar Joff s-ar putea să aibă nevoie de fiecare.*

Sora lui privi peste umăr.

— Cine e? spuse ea, iar apoi: Jaime? Se ridică în picioare, cu ochii scăldați în lacrimi. Ești tu cu adevărat? Dar nu veni spre el. *Ea nu vine niciodată la mine,* gândi Jaime. *Întotdeauna a așteptat să vin eu la ea. Ea dăruiește, dar eu trebuie să cer.* Ar fi trebuit să vii mai devreme, șopti ea, când o luă în brațe. De ce n-ai putut veni mai devreme, să ai grijă de el? Băiatul meu...

Băiatul nostru.

— Am venit cât de repede am putut. Se smulse din îmbrățișare și făcu un pas în spate. Acolo de unde vin eu, e război, surioară.

— Ești așa de slab. Și părul tău, părul tău auriu...

— Părul o să-mi crească la loc. Jaime ridică ciotul. *Trebuie să vadă.* Dar asta nu.

Ochii lui Cersei se lărgiră.

— Stark...

— Nu, asta a fost isprava lui Vargo Hoat.

Numele nu însemna nimic pentru ea.

— Cine?

— Țapul din Harrenhal. Pentru scurt timp.

Cersei întoarse capul să privească la catafalcul lui Joffrey. Regele mort fusese îmbrăcat într-o armură aurită, care semăna în mod bizar cu cea a lui Jaime. Viziera coifului era închisă, dar coiful oglindea lumânările, aruncând sclipiri molatice, astfel că băiatul strălucea mândru și viteaz în moarte. Lumina lumânărilor deștepta focuri și în rubinele care împodobeau corsajul rochiei de doliu a lui Cersei. Părul îi cădea pe umeri, despletit.

— L-a omorât, Jaime. Întocmai cum m-a amenințat. Într-o zi, când o să cred că sunt apărată și fericită, îmi va preface bucuria în gust de cenușă, așa a spus.

— Tyrion a spus asta? Jaime refuzase în tot acest timp să creadă. Să ucizi sânge din sângele tău era mai grav decât să ucizi un rege, în ochii zeilor și ai oamenilor. *Știa că băiatul e al meu. L-am iubit pe Tyrion, am fost bun cu el.* Ei, bine, cu o singură excepție... dar el nu știa adevărul. *Sau știa?* De ce ar fi vrut să-l omoare pe Joff?

— Pentru o târfă. Cersei îi apucă mâna cea bună și o strânse în mâna ei. Mi-a spus c-o va face. Joff știa. În timp ce murea, a arătat către criminal. Către monstrul ăla perfid care ți-e frate. Cersei sărută degetele lui Jaime. O să-l omori de dragul meu, nu-i așa? O să-l răzbuni pe fiul nostru.

Jaime se retrase.

— E fratele meu. Îi vârî ciotul în față, dacă nu apucase, cumva, să i-o vadă. Și nu sunt în stare să omor pe nimeni.

— Mai ai încă o mână, așa-i? Nu-ți cer să-l învingi pe Câine într-o bătălie. Tyrion e un *pitic* închis într-o celulă. Străjile te vor lăsa să treci.

Gândul îi întoarse stomacul pe dos.

— Trebuie să aflu mai multe despre asta. Despre cum s-a întâmplat.

— Vei afla, îl asigură Cersei. Va fi o judecată. Când vei auzi tot ce-a făcut, o să-l vrei mort, la fel de mult ca mine. Îi atinse fața. Am fost pierdută fără tine, Jaime. M-am temut că clanul Stark îmi va trimite capul tău. N-aș fi suportat asta. Îl sărută. Un sărut ușor, doar o atingere a buzelor, dar Jaime o simțea tremurând când o cuprinse în brațe. Nu sunt întreagă fără tine.

Nu era tandrețe în sărutul pe care i-l întoarse el, doar patimă. Gura ei se deschise.

— Nu, șopti Cersei, când gura lui îi coborî spre gât, nu aici. Septonii...

— Lua-i-ar Ceilalți pe septoni. O sărută din nou, o sărută în tăcere, o sărută până când gemu. Atunci Jaime răsturnă lumânările și o ridică pe altarul Mamei, ridicându-i fustele și furoul de mătase de dedesubt. Cersei îi izbi pieptul cu pumni neputincioși, murmurând ceva despre risc, despre pericol, despre tatăl lor, despre septoni, despre mânia zeilor. El n-o auzi. Își dezlegă pantalonii, urcă deasupra ei și-i desfăcu picioarele albe, goale. Își vârî mâna între coapsele ei, pe sub lenjerie. Când i-o sfâșie, văzu că sângerează, dar nu avea nici o importanță.

— Grăbește-te, șoptea ea, acum, repede, repede, acum, fă-o acum, acum. Jaime, Jaime, Jaime. Mâinile ei îl ajutară. Da, spuse Cersei, când o pătrunse, fratele meu, iubitul meu frățior, da, așa, da, ești al meu, ești acasă, acum ești acasă, ești acasă. Îi sărută urechea și îi mângâie părul scurt, țepos. Jaime se pierdu în carnea trupului ei. Simțea inima lui Cersei bătând în același ritm cu inima lui și sângele ud, amestecat cu sămânța, când se împreunară.

Dar îndată ce terminară, regina spuse:

— Lasă-mă să mă ridic, dacă suntem descoperiți așa...

Fără tragere de inimă, Jaime se rostogoli într-o parte și o ajută să coboare de pe altar. Marmura palidă era pătată de sânge. Jaime îl șterse cu mâneca, apoi se aplecă să ridice lumânările pe care le răsturnase. Din fericire, se stinseseră toate în cădere. *Dacă septul ar fi luat foc, poate că nici n-aș fi observat.*

— A fost o nebunie. Cersei își aranja rochia. Cu tata în castel... Jaime, trebuie să avem grijă.

— M-am săturat să am grijă. Targaryenii se căsătoreau între ei, frate și soră, noi de ce n-am face la fel? Fii soția mea, Cersei. Ridică-te în fața regatului și spune că pe mine mă vrei. Vom face nuntă și vom avea un alt fiu, în locul lui Joffrey.

Cersei se dădu înapoi.

— Nu e deloc amuzant.

— Mă auzi râzând?

— Ți-ai lăsat mințile la Riverrun? În glasul ei era o undă de iritare. Tronul lui Tommen vine de la Robert, știi asta.

— Va avea Casterly Rock, nu e destul? Lasă-l pe tata să șadă pe tron. Eu doar pe tine te vreau.

Dădu să-i atingă obrazul. Obiceiurile vechi se uită greu și Jaime ridică mâna dreaptă. Cersei se retrase din fața ciotului.

— *Nu*... nu vorbi așa. Mă sperii, Jaime. Nu fi prost. Un singur cuvânt greșit ne va costa totul. Ce ți-au făcut?

— Mi-au tăiat mâna.

— Nu, nu e numai asta, ești *schimbat*. Cersei făcu un pas în spate. Vorbim mai târziu. Sau mâine. Slujnicele Sansei Stark sunt într-o celulă din turn. Trebuie să le interoghez... Ar trebui să te duci la tata.

— Am străbătut o mie de leghe să vin la tine și am pierdut cea mai bună parte din mine pe drum. Nu-mi spune să plec!

— *Lasă-mă,* repetă ea și se întoarse.

Jaime se legă la pantaloni și făcu așa cum îi poruncise. Deși era obosit, nu putea să caute un pat. Cu siguranță, tatăl său aflase deja că s-a întors.

Turnul Mâinii era păzit de străjerii de casă ai Lannisterilor, care îl recunoscură îndată.

— Zeii sunt buni că ni te-au adus înapoi, ser, zise unul, deschizându-i ușa.

— Zeii n-au nici un amestec. Catelyn Stark m-a trimis înapoi. Ea și Lordul Dreadfortului.

Urcă scările și năvăli în solariu neanunțat, găsindu-și tatăl așezat lângă foc. Lordul Tywin era singur, lucru pentru care Jaime era recunoscător. N-avea nici un chef în clipa asta să-și fluture mâna schilodită în fața lui Mace Tyrell sau a Viperei Roșii, cu atât mai puțin în fața celor doi laolaltă.

— Jaime, spuse Lordul Tywin, ca și cum ultima oară s-ar fi văzut la micul dejun. Lordul Bolton m-a făcut să cred că te pot aștepta mai devreme. Am sperat că vei ajunge la nuntă.

— Am fost oprit din drum. Jaime închise ușa. Sora mea s-a autodepășit, după câte am auzit. Șaptezeci și șapte de feluri de mâncare și un regicid, așa nuntă nu s-a mai pomenit. De când știi că sunt liber?

— Mi-a spus eunucul, la câteva zile după evadarea ta. Am trimis oameni în ținuturile riverane, să te caute. Gregor Clegane, Samwell Spicer, frații Plumm. Varys a dat și el de veste, dar mai discret. Am convenit că, dacă știu cât mai puțini că ești liber, cu atât mai puțini te vor vâna.

— Varys a pomenit despre asta? Se apropie de foc, ca tatăl lui să poată vedea.

Lordul Tywin sări din scaun, șuierând printre dinți.

— *Cine ți-a făcut asta?* Dacă Lady Catelyn crede...

— Lady Catelyn mi-a ținut o sabie la gât și m-a obligat să jur că-i voi înapoia fiicele. Asta a fost isprava țapului tău. Vargo Hoat, Lordul de Harrenhal.

Lordul Tywin întoarse privirea, dezgustat.

— Nu mai este. Ser Gregor i-a luat castelul. Mercenarii l-au părăsit pe căpitanul lor de odinioară, aproape până la ultimul, și unii dintre oamenii Doamnei Whent au deschis o ușă lăturalnică. Clegane l-a găsit pe Vargo stând singur în Sala Celor O Sută de Inimi, pe jumătate nebun de durere și fierbințeli, din pricina unei răni care se infectase. Urechea, după câte am aflat.

Jaime nu-și putu stăpâni râsul. *Ce drăguț! Urechea!* Abia aștepta să-i spună Briennei, deși fătucii nu i se va părea atât de amuzant.

— A murit deja?

— Mai are puțin. I-au tăiat mâinile și picioarele, dar Clegane pare amuzat de felul cum bolborosește.

Zâmbetul lui Jaime se acri.

— Dar Bravii Companioni?

— Cei câțiva care au rămas la Harrenhal au murit. Ceilalți s-au împrăștiat. Se vor îndrepta spre porturi, te asigur, sau vor încerca să-și piardă urma în păduri. Ochii i se întoarseră la ciotul lui Jaime și gura i se încleșta de furie.

— O să le luăm capetele. Până la unul. Poți să folosești sabia cu mâna stângă?

Abia mă pot îmbrăca dimineața. Jaime ridică mâna cu pricina, ca s-o cerceteze tatăl său.

— Cinci degete, seamănă cu cealaltă. De ce n-ar funcționa?

— Bine. Tatăl lui se așează. Asta e bine. Am un dar pentru tine. Cu ocazia întoarcerii tale.

După ce mi-a spus Varys...

— Dacă nu e o mână nouă, mai poate aștepta. Jaime se așeză pe scaunul din fața tatălui său. Cum a murit Joffrey?

— Otravă. Planul a fost să pară că s-a înecat cu o bucățică de mâncare, dar am poruncit să i se disece gâtul și maesterii nu au găsit nimic.

— Cersei susține că a fost mâna lui Tyrion.

— Fratele tău i-a dat regelui vinul otrăvit, l-au văzut o mie de oameni.

— A fost un gest nesăbuit.

— L-am arestat pe scutierul lui Tyrion. Și pe slujnicele soției sale. Vom vedea dacă au ceva să ne spună. Mantiile aurii ale lui Ser Addam o caută pe fata Stark, iar Varys a pus pe capul ei o recompensă. Dreptatea regelui va fi împlinită.

Dreptatea regelui.

— Ai fi în stare să-ți execuți propriul fiu?

— E acuzat de regicid și de uciderea unei rude. Dacă e nevinovat, n-are de ce să se teamă. Mai întâi trebuie să analizăm dovezile în favoarea și împotriva lui.

Dovezile. În acest oraș de mincinoși, Jaime știa ce fel de dovezi se vor găsi.

— Renly a murit și el în mod misterios, când Stannis avea nevoie de asta.

— Lordul Renly a fost ucis de una dintre străjile lui, o femeie din Tarth.

— Datorită acelei femei din Tarth mă aflu eu aici. Am azvârlit-o într-o temniță, ca să-l liniștesc pe Ser Loras, dar mai degrabă aș crede în fantoma lui Renly decât că i-a făcut ea vreun rău. Dar Stannis...

— Cu otravă a fost ucis Joffrey, nu cu vrăjitorii. Lordul Tywin aruncă din nou o privire către ciotul lui Jaime. Nu poți sluji în Garda Regelui fără mâna dreaptă...

— Pot, îl întrerupse el. Și o voi face. Există

antecedente. O să caut în Cartea Albă și o să le găsesc, dacă vrei. Ciung sau întreg, un cavaler al Gărzii Regale slujește pe viață.

— Cersei a pus capăt acestei rânduieli când l-a înlocuit pe Ser Barristan din pricina vârstei. Darul potrivit pentru Credință îl va lămuri pe Înaltul Septon să te dezlege de jurăminte. Ce-i drept, sora ta a fost nesăbuită că l-a îndepărtat pe Selmy, dar acum, că a deschis porțile...

— ... cineva trebuie să le închidă la loc. Jaime se ridică. M-am săturat ca femeile de viță nobilă să arunce în mine cu rahat, tată. Nimeni nu m-a întrebat dacă vreau să fiu Lord Comandant, dar se pare că sunt. Am o datorie...

— Da, ai. Lordul Tywin se ridică, la rândul lui. O datorie față de Casa Lannister. Moștenești Casterly Rock. Acolo îți este locul. Tommen trebuie să te însoțească, pupil și scutier al tău fiind. Acolo va învăța să fie un Lannister și îl vreau cât mai departe de mama lui. Vreau să-i găsesc lui Cersei un soț. Oberyn Martell, poate, dacă îl conving pe Lordul Tyrell că această uniune nu primejduiește Highgardenul. Și e timpul să te căsătorești și tu. Tyrellii insistă acum ca Margaery să se mărite cu Tommen, dar dacă ar fi să te propun pe tine în schimb...

— NU! Jaime auzise cât putea suporta. Nu, mai mult decât putea suporta. Era scârbit, scârbit de lorzi și de minciuni, scârbit de tatăl lui, de sora lui, scârbit de toate urzelile afurisite. Nu. Nu. Nu. Nu. Nu. De câte ori trebuie să-ți spun, ca să auzi? *Oberyn Martell?* E un infam și nu numai fiindcă își otrăvește sabia. Are mai mulți bastarzi decât Robert și se culcă și cu băieți. Și dacă ai impresia, preț de o clipă rătăcită, că m-aș însura cu văduva lui Joffrey...

— Lordul Tyrell jură că fata e încă fecioară.

— Din partea mea n-are decât să fie. *Nu o vreau și nu vreau Casterly Rock-ul tău!*

— Ești fiul meu...

— Sunt cavaler al Gărzii Regale. *Lordul Comandant* al Gărzii Regale. Și asta e *tot* ce am de gând să fiu.

Lumina focului arunca sclipiri aurii în barba aspră ce încadra fața Lordului Tywin. O venă îi pulsa pe gât, dar nu vorbi. Și nu vorbi. Și nu vorbi.

Liniștea încordată continuă până când deveni mai mult decât putea Jaime suporta.

— Tată..., începu el.

— Nu ești fiul meu. Lordul Tywin își întoarse fața. Spui că ești Lordul Comandant al Gărzii Regale și numai atât. Foarte bine, ser. Du-te la datoria ta.

DAVOS

Glasurile lor se înălțau ca firele de cenușă, învârtejindu-se pe cerul violet al înserării.

— Scoate-ne din întuneric, o, Stăpâne. Revarsă focul în inimile noastre, ca să putem păși pe cărarea ta de lumină.

Focul ardea în amurg, o fiară uriașă, strălucitoare, a cărei lumină portocalie, mișcătoare, arunca peste curte umbre înalte, de șapte metri. De-a lungul zidurilor Pietrei Dragonului, armata de garguie și personaje grotești părea să se trezească la viață.

Davos privi în jos de la o fereastră boltită a balconului. O privea pe Melisandre ridicându-și mâinile, parcă pentru a îmbrățișa flăcările tremurătoare.

— R'hllor, cânta ea, cu glas puternic și limpede, tu ești lumina ochilor noștri, focul inimilor noastre, căldura trupurilor noastre. Al tău este soarele care ne încălzește zilele, ale tale stelele care ne veghează în întunericul nopții.

— *Stăpân al Luminii, apără-ne. Noaptea e neagră și plină de spaime.* Regina Selyse dădea tonul replicilor, cu chipu-i ascuțit plin de fervoare.

Regele Stannis stătea lângă ea, cu vârfurile coroanei sale roșii-aurii licărind la fiecare mișcare a capului. *E cu ei, dar nu le aparține,* gândi Davos. Prințesa Shireen era între ei și petele gri, marmorate, de pe fața și gâtul fetei păreau aproape negre în lumina focului.

— *Stăpân al Luminii, apără-ne,* cântă regina. Regele nu răspunse împreună cu ceilalți. Își

adâncea privirea în flăcări. Davos se întreba ce vedea acolo. *O altă viziune a războiului care va veni? Sau ceva mai apropiat?*

— R'hllor, care ne-ai dat viaţă, îţi mulţumim, cântă Melisandre. R'hllor, care ne-ai dat zi, îţi mulţumim.

— *Îţi mulţumim pentru soarele care ne încălzeşte,* răspunseră într-un glas Regina Selyse şi ceilalţi închinători. *Îţi mulţumim pentru stelele care ne veghează. Îţi mulţumim pentru focurile şi pentru torţele noastre, care îndepărtează întunericul sălbatic.* Lui Davos i se părea că erau mai puţine glasuri decât în noaptea precedentă, mai puţine feţe îmbujorate de lumina portocalie din jurul focului. Dar oare mâine vor fi şi mai puţine... sau mai multe?

Glasul lui Ser Axell Florent răsuna puternic, ca o trâmbiţă. Stătea cu pieptul dezgolit, cu picioarele desfăcute, cu lumina flăcărilor spălându-i faţa, ca o monstruoasă limbă portocalie. Davos se întreba dacă Ser Axell îi va mulţumi la sfârşit. Ceea ce aveau să înfăptuiască în seara aceasta putea să-l facă Mâna Regelui, aşa cum visase.

Melisandre strigă:

— Îţi mulţumim pentru Stannis, prin graţia ta regele nostru! Îţi mulţumim pentru focul alb, imaculat, al bunătăţii sale, pentru sabia roşie a dreptăţii din mâna lui, pentru dragostea pe care o poartă celor credincioşi. Călăuzeşte-l şi apără-l, R'hllor, şi dă-i putere să-şi zdrobească vrăjmaşii.

— *Dă-i putere,* răspunseră Regina Selyse, Ser Axell, Devan şi ceilalţi. *Dă-i curaj. Dă-i înţelepciune.*

Pe când era copil, septonii îl învăţaseră pe Davos să se roage Babei pentru înţelepciune, Războinicului pentru curaj, Fierarului pentru

putere. Însă acum Mamei i se ruga, să-l apere pe Devan, iubitul său fiu, de zeul-demon al femeii roșii.

— Lord Davos? Ar fi bine să ne pregătim. Ser Andrew îi atinse ușor cotul. Lordul meu?

Titlul încă îi suna ciudat în urechi, dar Davos se îndepărtă de fereastră.

— Da, e timpul. Stannis, Melisandre și oamenii reginei aveau să-și facă rugăciunile încă o oră sau mai mult. Preoteasa roșie aprindea focurile în fiecare zi, în amurg, ca să-i mulțumească lui R'hllor pentru ziua care tocmai se încheia și să-l roage să trimită iarăși soarele a doua zi dimineață, alungând întunericul. *Un contrabandist trebuie să cunoască ritmurile mării și să știe cum să le folosească.* Atât era el la sfârșitul zilei, nimic mai mult. Davos contrabandistul. Mâna ciuntită i se ridică la gât, căutându-și punga aducătoare de noroc, dar nu găsi nimic. O coborî iute și grăbi pasul.

Însoțitorii lui se țineau aproape, potrivindu-și pașii după ai lui. Bastardul de la Cântecul Nopții avea o față ciupită de vărsat și un aer de cavaler jerpelit. Ser Gerald Gower era voinic, grosolan și blond; Ser Andrew Estermont era cu un cap mai înalt, avea o barbă ascuțită și sprâncene castanii, stufoase. Fiecare dintre ei era om bun în felul lui, gândea Davos. *Și în curând vor fi cu toții morți, dacă ceea ce facem în noaptea asta nu merge bine.*

— Focul este o ființă vie, îi spusese femeia roșie când îi ceruse să-l învețe cum să vadă viitorul în flăcări. Se mișcă întruna, se schimbă... ca o carte ale cărei litere saltă și dansează când încerci să le citești. E nevoie de ani de antrenament să deslușești formele, deosebind ceea ce va fi de ceea ce ar putea fi sau

a fost. Chiar și atunci, e greu, *greu*. Voi nu înțelegeți asta, voi, oamenii din ținuturile apusului.

Atunci Davos o întrebase cum se făcea că Ser Axell deprinsese șiretlicul atât de repede, dar Melisandre doar zâmbise enigmatic, spunând:

— Orice pisică poate să se holbeze în foc și să vadă un șoarece la joacă.

Davos nu-i mințise pe oamenii regelui în privința asta sau în alta.

— S-ar putea ca femeia roșie să vadă ce avem de gând, îi prevenise el.

— Atunci ar trebui să începem prin a o omorî pe ea, îi îndemnase Lewys zis Precupeața. Știu un loc unde o putem pândi, patru dintre noi, cu săbii ascuțite...

— Ne-ați osândi pe toți, i-a răspuns Davos. Maester Cressen a încercat s-o omoare și ea a știut imediat. Din flăcări, presupun. Mi se pare că simte îndată orice pericol la adresa ei, dar cu siguranță nu poate vedea *totul*. Dacă o ignorăm, s-ar putea să scăpăm neobservați.

— E dezonorant să te ascunzi și să te furișezi, obiectase Ser Triston de Tally Hill, care fusese omul lui Sunglass înainte ca Lordul Gunces să ardă în focurile Melisandrei.

— Dar ți se pare mai onorant să arzi? îl întrebase Davos. L-ai văzut pe Lordul Sunglass murind. Asta vrei? N-am nevoie acum de oameni de onoare. Am nevoie de tâlhari. Sunteți cu mine sau nu.

Erau. Slavă zeilor, erau.

Maester Pylos îl ajuta pe Edric Storm să dezlege tainele socotitului, când Davos dădu ușa în lături. Ser Andrew era în spatele lui. Ceilalți rămăseseră să păzească ușa beciului și scara. Maesterul se întrerupse:

— Ajunge pentru astăzi, Edric.

Băiatul era nedumerit de această întrerupere.

— Lord Davos, Lord Andrew, făceam adunări.

Ser Andrew zâmbi:

— Uram adunările când eram de vârsta ta, puștiule.

— Edric, spuse Maester Pylos, acum fugi și ia-ți mantia. Mergi cu Lordul Davos.

— Serios? Edric se ridică în picioare. Unde mergem? Gura i se strânse cu încăpățânare. Nu mă duc să mă rog la Stăpânul Luminii. Eu sunt omul Războinicului, ca tata.

— Știm, zise Davos. Haide, flăcăule, n-avem timp de pierdut.

Edric îmbrăcă o mantie groasă, cu glugă, din lână nevopsită. Maester Pylos îl ajută să și-o lege și îi trase gluga pe cap, să-i ascundă fața.

— Vii cu noi, Maester? întrebă băiatul.

— Nu. Pylos își atinse colanul din multe metale pe care îl purta la gât. Locul meu e aici, la Piatra Dragonului. Acum du-te cu Lordul Davos și să-i dai ascultare. E Mâna Regelui, nu uita. Ce ți-am spus eu despre Mâna Regelui?

— Mâna vorbește cu glasul regelui.

Tânărul maester zâmbi:

— Așa este. Du-te acum.

Davos nu avusese îndoieli în privința lui Pylos. Poate că-i purtase pică fiindcă luase locul lui Maester Cressen. Dar acum nu putea decât să-i admire curajul. *Asta l-ar putea costa și pe el viața.*

În fața apartamentului maesterului, Ser Gerald Gower aștepta lângă scări. Edric Storm îl privi curios. În timp ce coborau, întrebă:

— Unde mergem, Lord Davos?

— La apă. Te așteaptă o corabie.

Băiatul se opri.

— O corabie?

— Una dintre corăbiile lui Salladhor Saan. Salla e un bun prieten al meu.

— Merg și eu cu tine, vere, îl liniști Ser Andrew. N-ai de ce te teme.

— Nu mă *tem,* răspunse indignat Edric. Numai că... Shireen vine și ea?

— Nu, răspunse Davos. Prințesa trebuie să rămână aici, cu tatăl și cu mama ei.

— Atunci trebuie s-o văd, explică Edric. Să-mi iau rămas-bun. Altfel o să fie tristă.

Nu la fel de tristă ca atunci când te-ar vedea arzând.

— N-avem timp, zise Davos. O să-i spun prințesei că te-ai gândit la ea. Și poți să-i scrii când ajungi acolo unde te duci.

Băiatul se încruntă.

— Ești sigur că trebuie să plec? De ce vrea unchiul să mă trimită de la Piatra Dragonului? L-am supărat? N-am vrut. Avea din nou acel aer încăpățânat. Vreau să-l văd pe unchiul meu. Vreau să-l văd pe Regele Stannis.

Ser Andrew și Ser Gerald schimbară priviri.

— N-avem timp pentru asta, vere, spuse Ser Andrew.

— Vreau să-l văd, insistă Edric, mai tare.

— El nu vrea să te vadă. Davos trebuia să spună ceva ca să-l urnească pe băiat. Eu sunt Mâna, vorbesc cu glasul lui. Trebuie să mă duc la rege și să-i spun că nu vrei să faci ce ți se spune? Știi cât l-ar înfuria asta? L-ai văzut vreodată furios pe unchiul tău? Își scoase mănușa și îi arătă băiatului cele patru degete pe care Stannis i le scurtase. Eu l-am văzut.

Era o minciună sfruntată. Stannis Baratheon nu arătase pic de furie când îi tăiase Cavalerului Ceapă degetele, ci doar un simț neclintit al dreptății. Dar Edric Storm nu venise încă pe

lume în vremea aceea și n-avea de unde să știe. Și amenințarea avu efectul scontat.

— N-ar fi trebuit să facă asta, spuse băiatul, dar îl lăsă pe Davos să-l ia de mână și să-l conducă pe scări în jos.

Bastardul de la Cântecul Nopții li se alătură lângă ușa beciului. Străbătură cu pas iute curtea și coborâră câteva trepte, sub coada de piatră a unui dragon înghețat. Lewys zis Precupeața și Omer zis Mură îi așteptau la poarta din spate, cu doi străjeri legați fedeleș la picioarele lor.

— Barca? îi întrebă Davos.

— E acolo, răspunse Lewys. Patru vâslași. Galera e ancorată imediat după promontoriu. *Nebunul Prendos.*

Davos chicoti. O *corabie ce poartă numele unui nebun. Dar se potrivește.* Salla avea o doză din umorul negru al piraților.

Se lăsă pe un genunchi în fața lui Edric Storm.

— Trebuie să te las acum, spuse el. Te așteaptă o barcă, să te ducă la o galeră. Apoi vei străbate marea. Ești fiul lui Robert, așa că știu că vei fi curajos, orice s-ar întâmpla.

— Voi fi. Numai că... Băiatul șovăi.

— Privește-o ca pe o aventură, lordul meu. Davos încerca să pară voios și fără griji. E începutul marii aventuri a vieții tale. Fie ca Războinicul să te apere!

— Și fie ca Tatăl să te judece drept, Lord Davos! Băiatul ieși pe poarta din spate, împreună cu vărul său, Ser Andrew. Ceilalți îi urmară, toți în afară de Bastardul de la Cântecul Nopții. *Fie ca Tatăl să mă judece drept,* gândi Davos neliniștit. Însă judecata regelui îl preocupa acum.

— Ăștia doi? întrebă Ser Rolland despre străjeri, după ce închise și zăvori poarta.

— Du-i într-o pivniță, răspunse Davos. Îi poți dezlega după ce Edric ajunge destul de departe.

Bastardul clătină scurt din cap. Nu mai era nimic de spus, partea cea mai ușoară trecuse. Davos își trase mănușa, dorindu-și să nu-și fi pierdut norocul. Fusese mai bun și mai curajos cu punga de oase la gât. Își trecu degetele scurtate prin păru-i rar, castaniu, întrebându-se dacă era cazul să se tundă. Trebuia să fie prezentabil când i se înfățișa regelui.

Piatra Dragonului nu mai păruse niciodată atât de întunecată și de înfricoșătoare. Davos înainta încet, iar sunetul pașilor săi se lovea, cu ecou, de zidurile negre și de dragonii întunecați. *Dragoni de piatră care nu se vor trezi niciodată, nădăjduiesc.* Toba de Piatră se înălța imensă în fața lui. Străjerii de la porți își despărțiră sulițele când se apropie. *Nu pentru Cavalerul Ceapă, ci pentru Mâna Regelui.* Davos intra, cel puțin, ca Mână a Regelui. Se întreba ce va fi când va ieși. *Dacă voi mai ieși vreodată...*

Treptele păreau mai multe și mai abrupte decât înainte, sau poate era doar obosit. *Mama nu m-a zămislit pentru asemenea misiuni.* Se ridicase prea sus și prea repede, iar aici, în vârful muntelui, aerul era prea rarefiat ca să-l poată respira. Copil fiind, visase la bogății, dar asta fusese demult. Mai târziu, când crescuse, nu-și dorise decât câteva pogoane de pământ mănos, un castel în care să îmbătrânească și o viață mai bună pentru fiii săi. Bastardul Orb îi spunea adesea că un contrabandist isteț nu se întinde mai mult decât îi e plapuma, nici nu atrage prea mult atenția asupra lui. *Câteva pogoane, un acoperiș de lemn, un „ser" înaintea numelui, ar fi trebuit să fiu mulțumit.* Dacă va supraviețui acestei nopți, îl va lua pe Devan și

va pleca acasă, la Capul Mâniei și la buna lui Marya. *Vom plânge împreună moartea fiilor noștri, îi vom crește pe cei vii, să devină oameni de nădejde, și nu vom mai vorbi despre regi.*

Sala Mesei Pictate era întunecată și goală când intră Davos. Regele era, pesemne, la focuri, cu Melisandre și oamenii reginei. Îngenunche și aprinse un foc în șemineu, ca să alunge frigul din camera circulară și umbrele înapoi în cotloanele lor. Apoi dădu ocol încăperii, trecând pe la fiecare fereastră în parte, dând la o parte draperiile grele de catifea și deschizând obloanele de lemn. Vântul intră, încărcat de mirosul sărat al mării, fâlfâindu-i mantia maro, simplă.

La fereastra dinspre nord, se sprijini de pervaz să respire aerul rece al nopții, sperând să zărească vela ridicată a *Nebunului Prendos,* dar marea părea neagră și goală, cât vedeai cu ochii. *S-a îndepărtat deja?* Nu putea decât să se roage ca galera să fie departe, și băiatul cu ea. Luna se strecura printre norii risipiți în înaltul cerului și Davos vedea stele cunoscute: Galera, plutind spre apus, Felinarul Babei, patru stele strălucitoare care înconjurau un abur auriu. Norii ascundeau aproape în întregime Dragonul de Gheață, lăsând să se vadă numai ochiul albastru care indica Nordul. *Cerul e plin de stelele contrabandiștilor.* Îi erau vechi prieteni stelele acelea; Davos spera că erau de bun augur.

Dar când își coborî privirea de la cer către meterezele castelului, nu mai era atât de sigur. Aripile dragonilor de piatră aruncau imense umbre negre, în lumina focului nopții. Încercă să-și spună că nu erau decât niște sculpturi, reci și lipsite de viață. *Acesta a fost cândva adăpostul lor. Un adăpost al dragonilor și al*

lorzilor dragoni, reședința Casei Targaryen. Targaryenii erau sângele vechii Valyrii...

Vântul străbătu încăperea cu un suspin și flăcările din șemineu izbucniră, într-un vârtej. Davos ascultă buturugile trosnind și pârâind. Când plecă de lângă fereastră, umbra se întinse în fața lui și căzu peste Masa Pictată, ca o sabie. Davos rămase acolo vreme îndelungată, așteptând. Le auzi cizmele pe treptele de piatră, urcând. Glasul regelui sosi înaintea lui.

— ... nu e acolo, spunea.

— Trei înseamnă trei, veni răspunsul lui Melisandre. Îți jur, Înălțimea Ta, l-am văzut murind și am auzit plânsul mamei sale.

— În foc. Stannis și Melisandre intrară pe ușă împreună. Flăcările sunt înșelătoare. Ce este, ce va fi, ce poate fi. Nu-mi poți spune sigur...

— Înălțimea Ta. Davos făcu un pas înainte. Lady Melisandre a văzut adevărul. Nepotul tău Joffrey e mort.

Regele nu se arătă surprins să-l găsească lângă Masa Pictată.

— Lord Davos, spuse el. N-a fost nepotul meu. Deși ani de zile am crezut că este.

— S-a înecat cu niște mâncare, la propria sa nuntă, continuă Davos. S-ar putea să fi fost otrăvit.

— Este al treilea, spuse Melisandre.

— Știu să număr, femeie. Stannis păși de-a lungul mesei, trecând de Orașul Vechi și de Arbor, îndreptându-se către Insulele Scutului și gura Manderului. Nunțile au devenit mai primejdioase decât bătăliile, s-ar părea. Cine l-a otrăvit? Se știe?

— Se spune că unchiul său. Pezevenghiul.

Stannis scrâșni din dinți.

— Un om periculos. Am aflat asta la Apa

Neagră. De unde ai această informație?

— Lysenii încă fac negoț la Debarcaderul Regelui. Salladhor Saan n-are nici un motiv să mă mintă.

— Așa mă gândesc și eu. Regele își trecu degetele peste masă. Joffrey... Odată, îmi amintesc, era o pisică... bucătarii obișnuiau să-i dea resturi de mâncare și capete de pește. Cineva i-a spus băiatului că are pui în burtă, gândindu-se că poate își dorește unul. Joffrey a despicat biata ființă cu un pumnal, să vadă dacă era adevărat. Când a găsit pisoii, i-a adus să i-i arate tatălui său. Robert l-a plesnit atât de tare încât am crezut că l-a omorât. Regele Stannis își scoase coroana și o așeză pe masă. Pitic sau lipitoare, acest ucigaș a adus servicii regatului. Acum trebuie să trimită după mine.

— Ba nu, spuse Melisandre. Joffrey are un frate.

— Tommen. Regele îi rosti numele în silă.

— Îl vor încorona pe Tommen și vor domni în numele lui.

Stannis strânse un pumn.

— Tommen e mai blând decât Joffrey, dar e născut din același incest. Un alt monstru în devenire. O altă lipitoare pe trupul regatului. Westerosul are nevoie de o mână de bărbat, nu de copil.

Melisandre se apropie.

— Salvează-l, sire. Lasă-mă să trezesc dragonii de piatră. Sunt trei. Dă-mi-l pe băiat.

— Edric Storm, spuse Davos.

Stannis se întoarse către el, cu o furie rece:

— *Știu* cum îl cheamă. Scutește-mă de reproșurile tale. Nu-mi place mai mult decât ție, dar am o datorie față de regat. Datoria mea... Se întoarse din nou spre Melisandre: Juri că nu există altă cale? Jură pe viața ta, căci, te

asigur, vei muri după el, dacă minți.

— Tu ești cel care trebuie să-l înfrunte pe Celălalt. Cel a cărui venire a fost profețită acum cinci mii de ani. Cometa roșie ți-a fost vestitor. Ești prințul promis și dacă tu dai greș, lumea se va prăbuși cu tine. Melisandre se apropie de el, cu buzele-i roșii deschise, cu rubinul pâlpâind. Dă-mi-l pe băiat, șopti ea, iar eu îți voi da regatul.

— Nu poate, spuse Davos. Edric Storm nu mai e.

— Nu mai e? Stannis se întoarse. Cum adică *nu mai e?*

— Se află la bordul unei galere lyseene, în largul mării. Davos privi chipul palid, în formă de inimă, al Melisandrei. Zări licărul de disperare, nesiguranța așternută dintr-odată. *N-a văzut!*

Ochii regelui erau vânătăi negre-albăstrii.

— Bastardul a fost luat de la Piatra Dragonului fără permisiunea mea? O galeră, zici? Dacă acel pirat din Lys crede că se poate folosi de băiat ca să stoarcă aur de la mine...

— E isprava Mâinii tale, sire. Melisandre îi aruncă lui Davos o privire cunoscătoare. Îl vei aduce înapoi, lordul meu. Îl vei aduce.

— Nu-mi stă în putere, spuse Davos. Și nici ție, doamna mea.

Ochii ei roșii îl făcură să se foiască.

— Ar fi trebuit să te las în întuneric, ser. Știi ce ai făcut?

— Mi-am făcut datoria.

— Unii ar putea s-o numească trădare. Stannis se duse la fereastră, să privească afară, în noapte. *Oare caută corabia?* Te-am ridicat din noroi, Davos. Părea mai mult decât furios. Am sperat prea mult, așteptând de la tine loialitate?

— Patru dintre fiii mei au murit pentru tine pe Apa Neagră. Aș fi putut să mor și eu. Ai loialitatea mea, pe vecie. Davos se gândise mult la cuvintele pe care le rosti apoi; știa că viața lui atârna de ele: Înălțimea Ta, m-ai pus să jur că-ți voi da sfatul meu cinstit și că mă voi supune cu grăbire, că voi apăra regatul împotriva vrăjmașilor tăi, că *îi voi apăra pe oamenii tăi.* Edric Storm nu este unul dintre oamenii tăi? Unul dintre cei pe care am jurat să-i apăr? Mi-am ținut jurământul. Cum poți numi asta trădare?

Stannis își scrâșni dinții din nou.

— N-am cerut niciodată coroana aceasta. Aurul e rece și greu pe capul meu, dar atâta vreme cât *sunt* regele, am o datorie... Dacă trebuie să sacrific un copil în flăcări ca să scap un milion de întuneric... *Sacrificiul...* nu e niciodată ușor, Davos. Altfel nu e cu adevărat un sacrificiu. Spune-i, doamna mea.

Melisandre grăi:

— Azor Ahai și-a călit Aducătoarea de Lumină în sângele din inima iubitei sale soții. Dacă un om care are o mie de vaci îi dăruiește una zeului, asta nu înseamnă nimic. Dar un om care îi oferă singura vacă pe care o are...

— Vorbește despre vaci, îi spuse Davos regelui. Eu vorbesc despre un băiat, prietenul fiicei tale, fiul fratelui tău...

— Un fiu de rege, cu puterea sângelui regesc în vene. Rubinul sclipea ca o stea roșie la gâtul Melisandrei. Crezi că l-ai salvat pe băiat, Cavaler Ceapă? Când noaptea lungă se va așterne, Edric Storm va fi împreună cu ceilalți, oriunde s-ar ascunde. Și propriii tăi fii. Bezna și frigul vor cuprinde pământul. Te amesteci în treburi pe care nu le înțelegi.

— Multe nu înțeleg, recunoscu Davos. N-am

susținut niciodată altceva. Cunosc mările și râurile și contururile coastelor, știu unde sunt stânci și unde se află bancuri de nisip. Cunosc golfuri ascunse, unde o corabie poate să acosteze nevăzută. Și știu că un rege își apără oamenii, sau nu e rege defel. Chipul lui Stannis se întunecă.

— Mă batjocorești în față? Trebuie să-mi învăț datoria de rege de la un contrabandist de ceapă?

Davos îngenunche:

— Dacă te-am jignit, ia-mi capul. Voi muri așa cum am trăit: omul tău devotat. Dar mai întâi ascultă-mă. Ascultă-mă de dragul cepelor pe care ți le-am adus, de dragul degetelor pe care mi le-ai luat.

Stannis își scoase Aducătoarea de Lumină din teacă. Strălucirea ei inundă încăperea.

— Spune ce vrei, dar spune repede. Pe gâtul regelui, mușchii se profilau ca niște corzi.

Davos scotoci în mantie și scoase o bucată mototolită de pergament. Părea o foiță neînsemnată, dar era singurul scut pe care îl avea.

— Mâna unui rege trebuie să știe să scrie și să citească. Maester Pylos m-a învățat.

Netezi scrisoarea pe genunchi și începu să citească la lumina sabiei fermecate.

JON

Se visă la Winterfell, șchiopătând pe lângă regii de piatră, așezați pe tronurile lor. Ochii lor gri de granit se întorceau să-l urmărească și degetele lor gri de granit se strângeau pe tecile săbiilor ruginite pe care le țineau în poală. *Nu ești un Stark,* îi auzea murmurând, cu glasuri grave de granit. *Nu ai loc printre noi. Pleacă.* Se adânci în întuneric.

— Tată? strigă el. Bran? Rickon? Nimeni nu-i răspundea. Un vânt rece îi bătea pe ceafă. Unchiule? strigă el. Unchiule Benjen? Tată? Tată, te rog, ajută-mă! Sus, deasupra, auzi tobe. *În Sala Mare e ospăț, dar nu sunt bine-venit acolo, nu sunt un Stark și n-am ce căuta aici.* Cârja îi alunecă și căzu în genunchi. Criptele se întunecau. *S-a stins o lumină, pe undeva.* Ygritte? șopti el. Iartă-mă, te rog. Dar nu era decât un lup străvechi, cenușiu și fantomatic, pătat de sânge, cu ochii aurii strălucind triști în întuneric.

Odaia era întunecoasă și patul tare sub el. Patul lui, își aminti, propriul lui pat din odaia de intendent, de sub camerele Bătrânului Urs. La drept vorbind, ar fi trebuit să-i aducă vise mai frumoase. Îi era frig, chiar și sub blănuri. Nălucă dormea cu el în această odaie, încălzindu-l, înainte ca Jon să pornească în misiune. Iar în sălbăticie, Ygritte dormise lângă el, sub blănuri. *Îi pierduse pe amândoi.* Pe Ygritte o îngropase chiar el, așa cum știa că și-ar fi dorit, iar Nălucă... *Unde ești?* Oare era mort și *el,* oare asta însemnase visul lui, lupul

însângerat în cripte? Însă lupul din vis fusese cenușiu, nu alb. *Cenușiu,* ca lupul lui Bran. Oare Thennii îl vânaseră și îl omorâseră, după Coroana Reginei? Dacă era așa, îl pierduse pe Bran pe vecie.

Jon încerca să deslușească visul, când cornul sună.

Cornul Iernii, gândi el, încă năuc de somn. Dar Mance nu găsise cornul lui Joramun, așa că nu putea să fie. Cornul sună a doua oară, la fel de lung și de grav. Jon știa că trebuie să se ridice și să se ducă la Zid, dar era atât de greu...

Dădu blănurile la o parte și se ridică. Durerea din picior se mai domolise parcă. Nu mai era insuportabilă. Dormise îmbrăcat cu tunica și pantalonii, ca să-i țină de cald, astfel că nu trebui decât să-și tragă cizmele, să-și pună centura de piele, zalele și mantia. Cornul suflă din nou, de două ori, lung, și Jon își atârnă Gheara Lungă peste un umăr, își găsi cârja și coborî șontâc pe scări.

Era în toiul nopții, o noapte mohorâtă, cu frig mușcător. Frații lui se revărsau din turnuri și fortificații, încheindu-și centurile și îndreptându-se către Zid. Jon îi căută pe Pyp și pe Grenn, dar nu-i putu găsi. Poate că unul dintre ei era santinela care suflase cornul. *E Mace,* gândi el. *A venit, în sfârșit.* Era bine. *Vom duce o bătălie și pe urmă ne vom odihni. Vii sau morți, ne vom odihni.*

Pe locul unde fuseseră scările, doar un imens hățiș de lemne sfărâmate și gheață zdrobită mai rămăsese sub Zid. Acum îi ridica troliul, dar în cușcă nu încăpeau mai mult de zece oameni o dată și, când ajunse Jon, urca deja. Trebuia să aștepte să se întoarcă. Alții așteptau împreună cu el: Satin, Mully, Gheată Desperecheată, Kegs, Hareth, cel voinic și blond, cu dinții săi

de iepure. Toţi îi spuneau Calul. Fusese ajutor la grajduri, în Orașul Cârtiţei, unul dintre puținii care rămăseseră la Castelul Negru. Ceilalți alergaseră înapoi la câmpurile și la bordeiele lor sau la paturile din bordelul subteran. Dar Calul voise să îmbrace veșmintele negre, nătărăul cu dinţi de iepure. Zei rămase și ea, târfa care se dovedise atât de pricepută în mânuitul arbaletei, iar Noye păstrase trei orfani al căror tată murise pe scări. Erau mici – nouă, opt și cinci ani – dar nimeni altcineva nu se arătase dornic să-i ia.

În timp ce așteptau întoarcerea cuștii, Clydas le aduse căni de vin cu mirodenii, iar Hobb Trei-Degete le împărţi felii groase de pâine neagră. Jon luă un colț de pâine și începu să-l molfăie.

— E Mance Rayder? întrebă Satin agitat.

— Putem spera.

Existau lucruri mai rele în întuneric decât sălbaticii. Jon își amintea vorbele pe care regele sălbaticilor le rostise la Pumnul Primilor Oameni, când stăteau în mijlocul acelei zăpezi trandafirii. *Când morţii se ridică, zidurile și țărușii și săbiile nu înseamnă nimic. Cu morţii nu te poți lupta, Jon Snow. Nimeni nu știe asta mai bine decât mine.* Numai gândindu-se, vântul i se părea puţin mai rece.

În cele din urmă, cușca sosi zăngănind, atârnată la capătul lanţului lung. Se îngrămădiră înăuntru în tăcere și închiseră ușa.

Mully smuci funia groasă de trei ori. O clipă mai târziu, începură să se ridice, cu hopuri la început, apoi mai lin. Nimeni nu vorbea. Când ajunse în vârf, cușca săltă într-o parte și ieșiră unul câte unul. Calul îi întinse o mână lui Jon, ajutându-l să coboare pe gheaţă. Frigul îl izbi în dinţi, ca un pumn.

Un șir de focuri ardeau pe creasta Zidului, în coșuri de fier, pe stâlpi mai înalți decât un stat de om. Cuțitul rece al vântului stârnea și răsucea flăcările, astfel că lumina stranie, portocalie, se schimba mereu. Snopi de sulițe, de săgeți pentru arbalete sau scorpioni așteptau la îndemână. Mormane de pietre se ridicau înalte de trei metri, cu butoaie mari de lemn pline cu smoală și ulei, înșirate lângă ele. Bowen Marsh lăsase Castelul Negru plin cu de toate, în afară de oameni. Vântul biciuia mantiile negre ale santinelelor de paie așezate, cu sulițe în mâini, de-a lungul meterezelor.

— Sper că nu unul dintre ei a sunat cornul, îi spuse Jon lui Donai Noye, când ajunse lângă el.

— Ai auzit? întrebă acesta.

Erau vântul și caii și încă ceva.

— Un mamut, spuse Jon. S-a auzit un mamut.

Răsuflarea armurierului îngheța îndată ce ieșea din nasu-i mare și turtit. La Nord de Zid se afla marea de întuneric care părea să se întindă la nesfârșit. Jon deslușea palida sclipire roșiatică a unor focuri îndepărtate mișcându-se prin pădure. Era Mance, sigur ca lumina zilei. Ceilalți nu aprindeau torțe.

— Cum putem lupta împotriva lor dacă nu-i putem vedea? întrebă Calul.

Donai Noye se îndreptă către cele două mari baliste pe care le reparase Bowen Marsh.

— Dați-mi foc, răcni el.

Butoaie de smoală fură încărcate în grabă în aruncătoare și aprinse cu o torță. Atâțate de vânt, flăcările izbucniră într-o furie roșie, însuflețită.

— *ACUM!* răcni Noye. Contragreutatea se lăsă în jos, brațele aruncătoare se ridicară izbindu-se cu o bufnitură de bârnele căptușite.

Smoala fierbinte făcu un salt prin întuneric, aruncând o stranie lumină pâlpâitoare jos, pe pământ. Jon zări o clipă mamuții înaintând greoi prin semiîntuneric și la fel de repede îi pierdu. *O duzină, poate mai mulți.* Butoaiele loviră pământul și explodară. Auziră un răget și un uriaș răcni ceva în Limba Veche, cu glas de tunet străvechi. Jon simți fiori pe șira spinării.

— *Încă o dată!* strigă Noye și balistele fură încărcate din nou. Alte două butoaie de smoală aprinsă trosniră prin întuneric și se prăbușiră în mijlocul inamicului. De data aceasta, unul dintre butoaie lovi un copac uscat, învăluindu-l în flăcări. *Nu sunt o duzină,* observă Jon, *ci o sută de mamuți.*

Se apropie de marginea râpei. *Ai grijă,* își reaminti, *e cale lungă până jos.* Alyn cel Roșu își suflă încă o dată cornul. *Aaaaahooooooooooooooooo, aaaaahooooooooooo.* Iar acum sălbaticii îi răspundeau nu cu un singur corn, ci cu o mulțime, însoțite de tobe și cimpoaie. *Am venit,* păreau să spună, *am venit să vă zdrobim Zidul, să vă luăm pământurile și armele și fiicele.* Vântul șuiera, balistele pârâiau și bufneau, butoaiele zburau. În spatele uriașilor și al mamuților, Jon văzu oameni înaintând către Zid, cu arcuri și topoare. Erau douăzeci sau douăzeci de mii? În întuneric, n-avea cum să-și dea seama. *Asta e bătălia orbilor, dar Mance are cu câteva mii mai mulți ca noi.*

— Poarta! strigă Pyp. Sunt la POARTĂ!

Zidul era prea mare ca să fie asediat prin orice mijloace convenționale: prea înalt pentru scări sau turnuri de asediu, prea gros pentru berbeci. Nici o catapultă nu putea să arunce o piatră destul de mare ca să-l zdrobească, iar dacă încercai să-i dai foc, gheața topită stingea

flăcările. Putea fi escaladat, așa cum făcuseră sălbaticii lângă Garda Apei Cenușii, dar numai dacă erai puternic, agil și sigur pe picioare. Însă, chiar și atunci, puteai sfârși ca Jarl, înfipt într-un copac. *Trebuie să cucerească poarta, altfel nu pot trece.*

Dar poarta era un tunel întortocheat prin gheață, mai mic decât orice poartă de castel din Cele Șapte Regate, atât de îngust încât năvălitorii ar trebui să înainteze, cu caii de căpăstru, într-un singur rând. Trei porți de fier închideau tunelul interior, fiecare zăvorâtă, legată cu lanțuri și apărată de o gură de atac.

Poarta exterioară era din stejar gros de două palme, legat cu drugi de fier greu de străpuns. *Dar Mance are mamuți,* își reaminti Jon. *Și uriași.*

— Trebuie să fie frig acolo, jos, spuse Noye. Ce ziceți să-i mai încălzim, flăcăi? O duzină de vase cu ulei de lampă erau aliniate la marginea Zidului. Pyp alergă de-a lungul șirului, cu o torță în mână, aprinzându-le. Owen Tolomacul mergea în urma lui, aruncându-le peste margine, unul câte unul. Limbi gălbui de foc se răsuceau în jurul lor, prăbușindu-se. Când ultimul dispăru, Grenn lovi cu piciorul saboții care sprijineau un butoi cu smoală, trimițându-l de-a rostogolul peste marginea prăpastiei. Jos, sunetele se transformară în țipete și răcnete, o muzică dulce pentru urechile lor.

Cu toate acestea, tobele continuau să bată, balistele se cutremurau, bubuind, iar sunetul cimpoaielor se unduia în noapte, ca trilul unor nemaivăzute păsări uriașe. Septonul Cellador începu să cânte și el, cu glas tremurător și îngroșat de vin.

Blândă mamă, milostivă,

de război ai noștri fii ferește,
oprește săgeți și săbii
și zile mai bune le...

Donai Noye se întoarse spre el:

— Dacă vreun bărbat de aici își lasă sabia, am să-i arunc fundul zbârcit direct de pe Zid, începând cu tine, septonule. *Arcași!* Avem vreun afurisit de arcaș?

— Aici! strigă Satin.

— Și aici, zise Mully. Dar cum să-mi caut ținta? E întuneric ca-n burta porcului. Unde sunt?

Noye arătă către nord.

— Dacă sloboziți destule săgeți, s-ar putea să nimeriți câțiva. Sau măcar să-i speriați. Privi de jur împrejurul cercului de fețe luminate de flăcări. Am nevoie de doi arcași și doi sulițași să mă ajute să apăr tunelul, dacă sparg poarta. Mai mult de zece ieșiră în față și fierarul alese patru. Jon, până ce mă întorc, Zidul e al tău.

În primul moment, Jon avu impresia că n-a auzit bine. I se păruse că Noye îi lăsa lui comanda.

— Lordul meu?

— Lord? Sunt fierar. Am spus: Zidul e al tău.

Sunt alții mai vârstnici, îi venea să spună, *mai pricepuți decât mine. Eu încă sunt crud ca iarba primăverii. Sunt rănit și sunt acuzat de dezertare.* Gura i se uscase ca iasca.

— Am înțeles, reuși el să îngaime.

Mai târziu, Jon avea să-și amintească noaptea aceea ca pe un vis. Umăr la umăr cu santinelele de paie, strângând arcuri și arbalete în mâinile pe jumătate înghețate, arcașii lui lansaseră sute de săgeți împotriva unor dușmani nevăzuți. Din când în când, o săgeată a sălbaticilor zbura spre ei, drept răspuns. Jon

trimise oameni către catapultele mici și acestea umplură aerul cu pietre colțuroase, cât pumnul unui uriaș, dar bezna le înghițea așa cum ar înghiți un om o mână de nuci. Mamuții tropăiau în întuneric, glasuri ciudate strigau în limbi și mai ciudate, iar Septonul Cellador se ruga pentru venirea zorilor, atât de tare și atât de beat încât Jon fu ispitit să-l arunce peste marginea Zidului cu mâna lui. Auziră un mamut dându-și ultima suflare la picioarele lor și zăriră un altul împleticindu-se, în flăcări, prin pădure, călcând în picioare copaci și oameni deopotrivă. Vântul bătea din ce în ce mai rece. Hobb aduse sus cușca plină de căni cu supă fierbinte de ceapă, iar Owen și Clydas le duseră arcașilor, la locurile lor, ca să le poată da pe gât între două săgeți. Zei se postă printre ei, cu arbaleta. Orele de aruncări și șocuri repetate slăbiră ceva la balista din dreapta și contragreutatea se prăbuși, brusc și catastrofal, răsucindu-și într-o parte brațul aruncător, cu un pârâit distrugător. Balista din stânga continua să funcționeze, dar sălbaticii învățară repede să ocolească locul unde cădea încărcătura acestuia.

Ar trebui să avem douăzeci de baliste, nu două, și ar trebui montate pe sănii și platforme rotative, ca să le putem mișca. Era un gând zadarnic. La fel de bine și-ar fi putut dori să mai aibă o mie de oameni, sau poate un dragon, sau trei.

Donai Noye nu se întoarse, nici vreunul dintre cei care coborâseră cu el să păzească tunelul acela negru și rece. *Zidul este al meu,* își reamintea Jon, ori de câte ori simțea că puterile îl părăsesc. Luase și el un arc în mână, dar degetele îi erau îndărătnice și înțepenite, aproape înghețate. Febra îi revenise și piciorul

îi tremura incontrolabil, implântându-i în trup un cuțit încins de durere. *Încă o săgeată și mă odihnesc,* își spusese de zeci de ori. *Încă una și gata.* De fiecare dată când tolba i se golea, unul dintre orfanii-cârtițe îi aducea o alta. *Încă o tolbă și am terminat.* Nu putea să mai fie mult până în zori.

Când se făcu dimineață, nici unul dintre ei nu-și dădu bine seama, la început. Lumea era încă întunecată, dar negrul se transformase în gri și siluetele începeau să se ivească, abia deslușite, în umbră. Jon își coborî arcul, să privească noianul de nori grei care acopereau cerul răsăritului. Zărea o lumină strălucind în spatele lor, dar probabil era doar un vis. Potrivi o altă săgeată.

Atunci soarele răsări printre nori, trimițând sulițe de lumină peste câmpul de luptă. Jon rămase cu răsuflarea tăiată, scrutând brazda de pământ care se întindea între Zid și marginea pădurii. Într-o jumătate de noapte o transformaseră într-un pustiu de iarbă înnegrită, băltoace de smoală, piatră sfărâmată și cadavre. Hoitul unui mamut ars atrăgea deja ciorile. Pe pământ zăceau și uriași morți, dar în spatele lor...

Cineva gemu în stânga lui și Jon îl auzi pe Septonul Cellador spunând:

— Mamă, ai milă, oh. Oh, oh, oh, *Mamă, ai milă.*

În umbra copacilor se aflau toate ființele sălbatice din lume: năvălitori și uriași, oameni-lup și oameni-fiare, oameni ai munților și oameni ai mărilor, canibali ai râurilor de gheață, oameni ai peșterilor, cu fețe pictate, care trase de câini de la Țărmul Înghețat, oameni ai tribului Copitaților, cu tălpile ca pielea fiartă, toate ciudatele popoare sălbatice

pe care Mance le adunase ca să zdrobească Zidul. *Nu e pământul vostru,* îi venea lui Jon să le strige. *N-aveţi ce căuta aici. Plecaţi.* Parcă îl auzea pe Tormund Năpasta-Uriașilor râzând la auzul acestor vorbe. „Nimic nu știi, Jon Snow", ar fi spus Ygritte. Își încordă mâna sabiei, îndoind și dezdoind degetele, deși știa foarte bine că aici, sus, nu se va ajunge la săbii.

Era înfrigurat, avea febră și, dintr-odată, povara arcului deveni prea mult pentru el. Bătălia cu Magnarul fusese o nimica toată, își dădu el seama, și lupta de noapte mai puţin decât nimic, doar o probă, un pumnal în întuneric, să încerce să-i ia pe nepregătite. Adevărata bătălie abia acum începea.

— N-am știut că sunt atât de mulţi, zise Satin.

Jon știuse. Îi mai văzuse, dar nu așa, nu adunaţi într-o oștire. În marș, coloana sălbaticilor se întindea pe mulţi kilometri, ca un vierme uriaș, dar niciodată nu-i vedeai pe toţi deodată. Însă acum...

— Iată-i că vin, spuse cineva cu glas răgușit.

Mamuţii se aflau în mijlocul liniei de atac, o sută sau mai mulţi, cu uriași pe spinări, cu ciomege sau topoare mari de piatră. Alţi mamuți veneau în urma lor, împingând un trunchi de copac pe roţi mari de lemn, cu capetele ascuţite. *Un berbece,* gândi el deprimat. Dacă, dedesubt, poarta era încă întreagă, câteva sărutări de la obiectul acela o vor face în curând fărâme. De fiecare parte a grupului de mamuți venea un val de călăreţi în armuri din piele fiartă, cu lănci călite în foc, o mulţime de arcași alergând, sute de pedestrași cu sulițe, praștii, ciomege și scuturi de piele. Carele de oase de la Ţărmul Înghețat se apropiau zornăind în cele două flancuri,

săltând peste pietre și peste rădăcini, trase de uriași câini albi. *Furia sălbăticiei,* gândi Jon, ascultând țiuitul cimpoaielor, lătratul câinilor, urletul mamuților, oamenii liberi fluierând și țipând, uriași răgind în Limba Veche. Tobele lor răsunau ca bubuitul de tunet.

Simțea disperarea pretutindeni în jurul lui.

— Trebuie să fie o sută de mii, se jeli Satin. Cum putem opri atât de mulți?

— Zidul îi va opri, se auzi Jon spunând. Se întoarse și repetă, mai tare: Zidul îi va opri. *Zidul se apără.* Cuvinte goale, dar simțea nevoia să le rostească, aproape tot atât de mult pe cât frații lui aveau nevoie să le audă. Mance vrea să ne descurajeze prin desfășurarea lui de forțe. Ne crede *proști?* Acum striga, uitând de picior, și fiecare om îl asculta. Carele, călăreții, toți acei nebuni pedeștri... ce vor face aici, sus? Ați văzut careva un mamut escaladând un zid? Râse, iar Pyp și Owen și alți câțiva râseră cu el. Nu sunt *nimic,* sunt mai puțin decât frații noștri de paie, nu ne pot ajunge, nu ne pot face nici un rău și nu ne sperie, nu-i așa?

— *NU!* strigă Grenn.

— Ei sunt acolo, jos, iar noi suntem aici, sus, continuă Jon, și atât timp cât apărăm poarta, nu pot trece. *Nu pot trece!* Acum toți strigau, răcnindu-i înapoi propriile-i cuvinte, fluturându-și în aer săbiile și arcurile, cu obrajii îmbujorați. Jon îl văzu pe Kegs stând cu un corn de război vârât sub braț. Frate, îi spuse, dă semnalul de luptă.

Cu un zâmbet larg, Kegs își duse cornul la buze și suflă de două ori lung, ceea ce însemna *sălbatici.* Alți corni preluară chemarea, până când Zidul însuși părea să se cutremure și ecoul acelor gemete guturale acoperi toate celelalte sunete.

— Arcași, zise Jon când cornii tăcură, veți ținti în uriașii de lângă berbecele ăla, fiecare dintre voi. Trageți la comanda mea, nu înainte, URIAȘUL ȘI BERBECELE. Vreau să văd o ploaie de săgeți asupra lor la fiecare pas, dar vom aștepta până ce vor ajunge destul de aproape. Oricine irosește o săgeată va trebui să coboare și s-o aducă înapoi, m-ați auzit?

— Eu da, strigă Owen Tolomacul. Eu te-am auzit, Lord Snow.

Jon râse, râse ca un om beat sau ca un nebun și ceilalți râseră cu el. Carele și călăreții care goneau în flancuri erau acum mult înaintea celor din mijloc. Sălbaticii nu străbătuseră o treime din distanța dintre pădure și Zid, dar linia lor de atac se risipea.

— Încărcați balista cu țepușe, ordonă Jon. Owen, Kegs, îndreptați catapultele către centru. Scorpionii încărcați-i cu sulițele și trageți la comanda mea. Arătă către băieții din Orașul Cârtiței: Tu, tu și tu, stați aproape cu torțe.

Arcașii sălbatici trăgeau în timp ce înaintau; făceau un salt înainte, se opreau, trăgeau, apoi alergau încă zece metri. Erau atât de mulți încât aerul era în permanență plin de săgeți, toate căzând, în mod jalnic, mult prea aproape. *Ce pierdere,* gândi Jon. Se *vede lipsa lor de disciplină.* Arcurile mai mici, din corn și lemn, ale sălbaticilor, erau umilite de arcurile lungi, din lemn de tisă, ale Rondului de Noapte, iar sălbaticii încercau să tragă în oameni aflați la două sute cincizeci de metri deasupra lor. *Lăsați-i să tragă,* spusese Jon. Așteptați. Țineți. Mantiile fluturau în spatele lor. Vântul bate din față, bătaia va fi mai scurtă. Așteptați. *Mai aproape, mai aproape.* Fluierele se jeleau, tobele bubuiau, săgețile sălbaticilor zbârnâiau și

cădeau.

— ÎNTINDEȚI!

Jon își ridică arcul și trase săgeata lângă ureche. Satin făcu același lucru, urmat de Grenn, Owen Tolomacul, Gheată Desperecheată, Jack Bulwer cel Negru, Arron și Emrick. Zei își ridică arbaleta la umăr. Jon urmărea berbecul înaintând, cu mamuții și uriașii apropiindu-se, cu mișcări greoaie, de o parte și de alta. Erau atât de mici încât i se părea că ar putea să-i zdrobească pe toți cu o singură mână. *De-ar fi mâna mea destul de mare!* Pe câmpul masacrului veneau. O sută de ciori se ridicară de pe hoiturile mamuților morți, când sălbaticii trecură bubuind pe lângă ele. Mai aproape și mai aproape, până când...

— TRAGEȚI! Săgețile negre șuierară, coborând ca niște șerpi cu aripi. Jon nu așteptă să vadă unde loveau. Întinse mâna după o a doua săgeată îndată ce prima îi părăsi arcul. *POTRIVIȚI. ÎNTINDEȚI. TRAGEȚI.* Imediat ce săgeata zbură, găsi o alta. *POTRIVIȚI. ÎNTINDEȚI. TRAGEȚI.* Iar și apoi iar. Jon ordonă intervenția balistei și auzi pârâitul și bufnitura grea când o sută de arici de oțel porniră învârtindu-se prin aer. *Catapulte!* strigă el. *Scorpioni. Arcași, trageți în voie.* Săgețile sălbaticilor loveau acum în Zid, la treizeci de metri mai jos. Un al doilea uriaș se răsuci și se clătină. *Potriviți, întindeți, trageți.* Un mamut se ciocni de altul, lângă el, azvârlind uriașii la pământ. *Potriviți, întindeți, trageți.* Jon văzu că berbecele era praf și pulbere, iar uriașii care îl împinseseră, morți sau în agonie. Săgeți de foc! strigă el. Vreau să văd berbecele ăla arzând. Răgetele mamuților răniți și urletele bubuitoare ale uriașilor se amestecau cu sunetul tobelor și al cimpoaielor, într-o muzică îngrozitoare, însă

arcașii continuau să întindă arcurile și să tragă, de parcă ar fi fost cu toții surzi, ca răposatul Dick Folland. Poate că erau pleava ordinului, dar erau oamenii Rondului de Noapte sau atât de aproape încât nu mai conta. *De asta nu vor trece.*

Unul dintre mamuți căpiase, lovind sălbaticii cu trompa și strivind arcașii sub picioare. Jon întinse din nou arcul și lansă încă o săgeată către spatele păros al fiarei, ca s-o întărâte. La est și la vest, flancurile oștirii sălbaticilor ajunseseră la Zid, fără să întâmpine rezistență. Carele se opreau sau se întorceau, în timp ce călăreții umblau de colo-colo fără țintă, la poalele peretelui înalt de gheață.

— *La poartă!* veni un strigăt. Poate că era Gheată Desperecheată. *Mamuți la poartă!*

— Foc! răcni Jon. Grenn, Pyp!

Grenn azvârli arcul cât colo, răsturnă un butoi cu ulei și îl rostogoli către marginea Zidului, unde Pyp îi smulse dopul, îndesă înăuntru o pânză răsucită și o aprinse cu o torță. Îl aruncară împreună. Treizeci de metri mai jos, se lovi de Zid și izbucni, umplând aerul de doage sfărâmate și ulei aprins. Grenn rostogolea deja al doilea butoi pe buza râpei, iar Kegs aducea unul și el. Pyp le aprinse pe amândouă.

— *L-am nimerit!* strigă Satin, întinzându-și gâtul atât de departe încât Jon fu sigur că era gata să cadă. *L-am nimerit, l-am nimerit. L-am NIMERIT!* Auzea vuietul focului. Un uriaș în flăcări își făcu apariția, împleticindu-se și rostogolindu-se pe pământ.

Apoi, dintr-odată, mamuții se întorceau, fugeau din calea fumului și a flăcărilor, izbindu-se, în spaima lor, de cei din spate. O luară și aceștia înapoi, iar sălbaticii și uriașii se

învălmășeau, dându-se la o parte din calea lor. În clipa următoare, tot centrul de atac se prăbușea. Călăreții din flancuri se văzură abandonați și hotărâră să se retragă și ei, fără ca vreunul să verse măcar o picătură de sânge. Până și carele se îndepărtau scârțâind, fără să fi făcut nimic altceva decât să răspândească spaimă și mult zgomot. *Nu sunt ușor de zdrobit,* gândi Jon Snow, privindu-le cum se îndepărtează clătinându-se. Tobele tăcuseră toate. *Îți place melodia asta, Mance? Îți place gustul Nevestei dornisheanului?*

— Avem vreun rănit? întrebă el.

— Nenorociții mi-au nimerit piciorul. Gheată Desperecheată smulse săgeata și o flutură deasupra capului. Cel de lemn.

Se stârni un val de urale răgușite. Zei îl prinse pe Owen de mâini, îl învârti și îi dădu un sărut lung și lipicios în văzul tuturor. Încercă să-l sărute și pe Jon, dar el o apucă de umeri și o împinse blând, dar ferm, spunând:

— Nu. *Am terminat cu sărutările.* Dintr-odată, se simți prea ostenit să se mai țină pe picioare și durerea îl chinuia cumplit, de la genunchi până-n măruntaie. Bâjbâi după cârjă. Pyp, ajută-mă să merg la cușcă. Grenn, Zidul e al tău.

— *Eu?* făcu Grenn.

— *El?* se miră Pyp.

Era greu de spus care dintre ei era mai îngrozit.

— Dar, se bâlbâi Grenn, d-dar ce fac dacă sălbaticii atacă din nou?

— Îi oprești, îi spuse Jon.

Pe când coborau în cușcă, Pyp își scoase coiful și își șterse fruntea.

— Sudoare înghețată. Există ceva mai dezgustător ca sudoarea înghețată? Râse. Zei,

nu cred că mi-a mai fost vreodată atât de foame. Aș fi în stare să mănânc un zimbru întreg, jur. Crezi că Hobb ni-l va găti pe Grenn? Când văzu fața lui Jon, zâmbetul i se stinse pe buze. Ce te supără? Piciorul?

— Piciorul, îl aprobă Jon. Și să vorbească era un efort.

— Deci nu bătălia? Am câștigat bătălia.

— Întreabă-mă după ce văd poarta, zise Jon înverșunat. *Vreau un foc, o mâncare fierbinte, un pat cald și ceva să nu mă mai doară piciorul,* își spuse. Dar prima dată trebuia să verifice tunelul și să afle ce se întâmplase cu Donai Noye.

După lupta cu Thennii, le luase aproape o zi întreagă să curețe poarta interioară de gheață și grinzi sfărâmate. Pate Pătatul, Kegs și câțiva dintre ceilalți constructori discutaseră aprins dacă ar trebui să lase resturile acolo, ca obstacol în calea lui Mance. Dar asta ar fi însemnat să renunțe la apărarea tunelului și Noye nici nu voise să audă așa ceva. Cu oameni la gurile de atac, și arcași și sulițași în spatele fiecărei porți interioare, câțiva frați hotărâți ar putea ține la distanță de o sută de ori mai mulți sălbatici, ridicându-le în cale mormane de cadavre. Nu voia să-l lase pe Mance Rayder să treacă nestingherit prin zidul de gheață. Așadar, cu târnăcoape, lopeți și funii, dăduseră la o parte treptele sfărâmate și săpaseră din nou drum către poartă.

Jon aștepta lângă zăbrelele reci de fier. Pyp se duse la Maester Aemon după cheia de rezervă. În mod surprinzător, maesterul însuși se întoarse cu el, însoțit de Clydas, cu un felinar.

— Să mă cauți după ce isprăvim, îi spuse bătrânul lui Jon, în timp ce Pyp bâjbâia să desfacă lanțurile. Trebuie să-ți schimb

pansamentul și să-ți aplic o compresă nouă și probabil că o să mai vrei niște vin de vise pentru durere.

Jon încuviință fără vlagă. Ușa se dădu în lături. Pyp îi conduse înăuntru, urmat de Clydas, cu felinarul. Tot ce putea face Jon era să țină pasul cu Maester Aemon. Gheața se strângea în jurul lor, simțea frigul strecurându-i-se în oase și povara Zidului deasupra capului. Era ca și cum cobora în gâtlejul unui dragon de gheață. Tunelul coti o dată și încă o dată. Pyp descuie o a doua poartă de fier. Își continuară drumul, cotind din nou din nou și văzând lumina în fața lor, palidă și înceţoșată, prin stratul de gheață. *E rău,* știu Jon îndată. *Foarte rău.* Apoi Pyp spuse:

— Este sânge pe jos.

Acolo, pe ultimii șapte metri ai tunelului, se luptaseră și muriseră. Ușa exterioară, din stejar și fier, fusese ciopârțită, spartă și, în cele din urmă, smulsă din balamale, și unul dintre uriași trecuse prin rămășițele ei. Felinarul revărsă peste scena sinistră o lumină roșiatică, mohorâtă. Pyp se întoarse să vomite, iar Jon îl invidie pe Maester Aemon, că era orb.

Noye și oamenii lui așteptaseră înăuntru, în spatele unei porți grele de fier, asemeni celor două pe care tocmai le deschisese Pyp. Cei doi arbaletiști reușiseră să slobozească o duzină de săgeți către uriașul care se apropia de ei. Atunci, probabil, sulițașul ieșise în față, înjunghiind uriașul printre zăbrele. Dar acesta găsise puterea să se întindă, să răsucească mâna lui Pate Pătatul, să înșface poarta de fier și să depărteze gratiile. Pe podea zăceau împrăștiate zale de lanțuri rupte. *Un uriaș. Toate astea au fost făcute de un singur uriaș.*

— Sunt morți cu toții? întrebă Maester

Aemon cu glasul moale.

— Da. Donai a fost ultimul. Sabia lui Noye era adânc îngropată în beregata uriașului, până la jumătate. Armurierul i se păruse întotdeauna lui Jon un bărbat atât de voinic! Dar strâns în brațele masive ale uriașului, părea aproape un copil. Uriașul i-a zdrobit coloana. Nu știu care a murit primul. Luă felinarul și se apropie să se uite mai bine. Mag. *Eu sunt ultimul dintre uriași.* Simţea tristeţea în jurul lui, dar n-avea timp pentru tristețe. A fost Mag cel Puternic. Regele uriașilor.

Avea nevoie de soare. Era prea frig și prea întuneric în tunel și duhoarea de sânge și de moarte era sufocantă. Jon îi înapoie felinarul lui Clydas, se strecură pe lângă cadavre și printre gratiile contorsionate și păși către lumină, să vadă ce se află dincolo de ușa sfărâmată.

Trupul uriaș al unui mamut mort bloca parţial drumul. Unul dintre colţii bestiei îi agăță mantia și o sfâșie, în timp ce își croia drum pe lângă el. Alţi trei uriași zăceau afară, pe jumătate îngropaţi sub piatră și smoală întărită. Vedea locurile unde focul topise Zidul, unde plăci mari de gheață se desprinseseră din pricina căldurii și se prăbușiseră pe pământul înnegrit. Privi în sus, spre locul de unde veniseră. *De aici, pare imens, de parcă stă să te strivească.*

Jon se întoarse înăuntru, unde îl așteptau ceilalţi.

— Trebuie să reparăm poarta exterioară cât putem de bine și pe urmă să blocăm porţiunea asta de tunel. Dărâmături, bucăți de gheață, orice. Până la cea de-a doua poartă, dacă reușim. Ser Wynton va trebui să preia comanda, el e ultimul cavaler care a mai rămas, dar trebuie să acţioneze *acum,* uriașii se vor

întoarce dintr-o clipă în alta. Trebuie să-i spunem...

— Spune-i ce vrei, zise Maester Aemon cu blândețe. Va zâmbi, va clătina din cap și va uita. Cu treizeci de ani în urmă, lui Ser Wynton i-au lipsit doar câteva voturi să devină Lord Comandant. Ar fi făcut treabă bună. Acum zece ani, încă ar fi fost capabil. Dar nu mai e. Știi asta, Jon, așa cum știa și Donai. Era adevărat.

— Atunci preia tu comanda, îi spuse Jon maesterului. Ești de-o viață la Zid, oamenii te vor asculta. Trebuie să închidem poarta.

— Eu mi-am rostit jurămintele și am primit colanul de maester. Ordinul meu slujește, Jon. Noi dăm sfaturi, nu ordine.

— Cineva trebuie...

— Tu. Tu trebuie să conduci.

— Nu.

— Ba da, Jon. Nu trebuie să fie pentru mult timp. Doar până când se întoarce garnizoana. Donai te-a ales pe tine și, înaintea lui, Qhorin Halfhand. Lordul Comandant Mormont te-a făcut administratorul lui. Ești un fiu al Winterfellului, nepot al lui Benjen Stark. Trebuie să fii tu sau nimeni altul. Zidul e al tău, Jon Snow.

ARYA

Simțea golul înlăuntrul ei în fiecare dimineață când se trezea. Nu era foame, deși uneori era și asta. Era o *văgăună,* un vid acolo unde-i fusese inima, acolo unde sălășluiseră frații și părinții ei. Și o durea capul. Nu atât de rău ca la început, dar încă destul de rău. Dar Arya se obișnuise cu asta și măcar cucuiul i se retrăgea. Dar golul din interior rămânea la fel. *Golul nu va trece niciodată,* își spunea înainte de a adormi.

În unele dimineți, nu-i venea să se trezească defel. Se cuibărea sub mantie, cu ochii strânși, și se străduia să adoarmă la loc. Dacă ar fi lăsat-o Câinele în pace, ar fi putut dormi toată ziua și toată noaptea.

Și ar fi visat. Asta era partea cea mai plăcută, visul. Visa lupi aproape în fiecare noapte. O haită mare de lupi, cu ea în frunte. Era mai mare decât toți, mai puternică, mai ageră, mai iute. Puteau întrece caii și leii în goana lor. Când își dezgolea colții, până și oamenii fugeau din calea ei. Nu era flămândă niciodată și blana îi ținea de cald chiar și când vântul bătea rece. Iar frații și surorile ei erau cu ea, fără număr, fioroși și teribili și *ai ei.* N-aveau s-o părăsească niciodată.

Dar dacă nopțile ei erau ale lupilor, zilele erau ale Câinelui. Sandor Clegane o obliga să se scoale în fiecare dimineață, fie că voia, fie că nu. O înjura cu glasul lui răgușit sau o trăgea în picioare, scuturând-o. O dată, îi deșertase un coif plin cu apă rece direct în cap. Arya a sărit în

sus, împroșcând apa și tremurând și a încercat să-l lovească, dar el nu a făcut decât să râdă.

— Usucă-te și hrănește afurisiții de cai, i-a zis, iar ea s-a supus.

Aveau acum doi, Străinul și o iapă roșcată căreia Arya îi dăduse numele de Lașa, fiindcă Sandor spunea că probabil fugise de la Gemeni, întocmai ca ei doi. O găsiseră rătăcind singură pe un câmp, în dimineața de după măcel. Era o iapă destul de bună, dar Arya nu putea iubi o făptură lașă. *Străinul ar fi luptat.* Cu toate acestea, o îngrijea cum știa ea. Era mai bine așa decât să călărească împreună cu Clegane. O fi fost ea fricoasă, dar pe de altă parte, Lașa era tânără și puternică. Arya se gândea că ar putea să-l depășească pe Străin, la nevoie.

Câinele nu o mai urmărea îndeaproape, ca înainte. Uneori parcă nici nu-i păsa dacă Arya rămânea cu el sau pleca și noaptea nu o mai lega în mantie. *Într-o noapte, o să-l omor în somn,* își spunea Arya, dar n-o făcu. *Într-o zi, o să fug călare pe Lașa și n-o să ne poată ajunge,* gândea ea, dar nici asta nu făcu. Unde să se ducă? Winterfellul pierise. Fratele bunicului ei era la Riverrun, dar nu o cunoștea, după cum nici ea nu-l cunoștea pe el. Poate că Lady Smallwood ar primi-o la Castelul Ghindei, dar poate că nu. Pe lângă asta, nici măcar nu era sigură că ar putea *găsi* Castelul Ghindei. Uneori se gândea că ar putea să se întoarcă la hanul Sharnei, dacă nu cumva fusese luat de viituri. Ar putea rămâne cu Plăcintă Fierbinte sau poate că acolo ar găsi-o Lordul Beric. Anguy ar învăța-o să mânuiască arcul și ar putea să hoinărească alături de Gendry, făcându-se și ea haiduc, ca Wenda Căprioara Albă din cântece.

Dar toate astea erau aiureli, ca un vis pe care l-ar fi putut avea Sansa. Plăcintă Fierbinte și

Gendry o părăsiseră fără să stea pe gânduri, iar Lordul Beric și haiducii lui nu voiau decât răscumpărarea, așa cum voia și Câinele. Nici unul dintre ei n-o dorea prin preajmă. *N-au fost niciodată haita mea, nici măcar Plăcintă Fierbinte și Gendry. Am fost proastă să cred așa, doar o fetiță proastă și nicidecum lup.*

Așadar, rămase cu Câinele. Călătoreau în fiecare zi, fără să înnopteze de două ori în același loc, ocolind pe cât puteau orașele, satele și castelele. O dată, îl întrebă pe Sandor Clegane unde mergeau.

— Departe, răspunse el. E tot ce trebuie să știi. Nu mai faci doi bani pentru mine și nu vreau să te aud smiorcăindu-te. Ar fi trebuit să te las să fugi în castelul ăla blestemat.

— Ar fi trebuit, îl aprobă ea, gândindu-se la mama ei.

— Ai fi moartă acum, dacă te-aș fi lăsat. Ar trebui să-mi mulțumești, să-mi cânți un cântecel frumos, așa cum a făcut sora ta.

— Și pe ea ai lovit-o cu toporul?

— Te-am lovit cu *latul* toporului, cățelușă prostuță. Dacă te-aș fi lovit cu tăișul, și acum ar mai pluti pe Furca Verde bucăți din capul tău. Închide-ți gura aia afurisită. Dacă aș avea nițică judecată, te-aș da pe mâna surorilor tăcute. Ele taie limbile fetelor care vorbesc prea mult.

Nu era corect să spună una ca asta. Până atunci, Arya abia dacă scosese o vorbă. Treceau zile întregi până să spună vreunul dintre ei ceva. Ea era prea pustiită ca să vorbească, iar Câinele prea furios. Îi simțea mânia, i-o vedea pe chip, în felul cum i se încleșta și i se strâmba gura, în privirile pe care i le arunca. Ori de câte ori își lua toporul ca să taie vreun lemn pentru foc, aluneca într-o furie rece, izbind sălbatic copacul sau vreascul sau creanga ruptă, până

când aveau de douăzeci de ori mai multe surcele și lemne de foc decât era nevoie. Uneori era atât de ostenit după aceea, încât se culca și adormea imediat, fără ca măcar să aprindă focul. Acelea erau nopțile când Arya se uita cel mai mult la topor. *Pare îngrozitor de greu, dar sunt sigură că l-aș putea ridica.* Și nu cu latul l-ar lovi.

Uneori, în pribegirile lor, zăreau alți oameni: țărani pe câmpurile lor, porcari cu porci, o lăptăreasă ducându-și vaca, un scutier purtând un mesaj pe un drum râpos. Nici cu ei nu voia să vorbească Arya. Era ca și cum trăiau într-o țară îndepărtată și vorbeau o limbă ciudată, necunoscută; n-aveau nimic de-a face cu ea și nici ea cu ei.

În plus, nu era bine să fie văzuți. Din când în când, pe drumurile șerpuite de țară treceau coloane de călăreți, cu turnurile gemene ale Casei Frey fluturând pe flamurile lor.

— Vânează nordici răzlețiți, îi spunea Câinele, după ce treceau. Ori de câte ori auzi tropot de copite, apleacă-ți iute capul, nu e de așteptat să fie un prieten.

Într-o zi, într-o scorbură de pământ săpată de rădăcinile unui stejar căzut, dădură nas în nas cu un alt supraviețuitor al Gemenilor. Blazonul de pe pieptul lui înfățișa o fecioară rozalie dansând într-un vârtej de mătase. Le spuse că era omul lui Ser Marq Piper, arcaș, dar că își pierduse arcul. Umărul stâng al bărbatului era umflat și răsucit în locul unde se unea cu brațul. O lovitură de buzdugan, spunea el, îi zdrobise umărul și îi vârâse zalele adânc în carne.

— Un om al Nordului, asta era, se tângui el. Blazonul lui era un om însângerat și, când l-a văzut pe al meu, a făcut o glumă: un bărbat

roșu și o fecioară roz, poate c-ar trebui să se împreuneze. Eu am băut pentru Lordul Bolton al lui, el a băut pentru Ser Marq și împreună am băut pentru Lordul Edmure și Lady Roslin și pentru Regele Nordului. Și pe urmă m-a omorât.

Ochii îi străluceau febril când spusese asta și Arya își dădea seama că era adevărat. Umărul îi era umflat grotesc, iar puroiul și sângele îi pătaseră toată partea stângă a corpului. Și răspândea o anumită duhoare. *Miroase ca un cadavru.* Omul le ceru niște vin.

— Dacă aș fi avut vin, l-aș fi băut eu, îi spuse Câinele. Pot să-ți dau apă și darul îndurării.

Arcașul îl privi vreme îndelungată înainte de a spune:

— Ești câinele lui Joffrey.

— Sunt propriul meu câine acum. Vrei apa?

— Da. Bărbatul înghiți în sec. Și îndurarea. Te rog.

Trecuseră pe lângă un iaz, cu puțin timp înainte.

Sandor îi dădu Aryei coiful lui și îi spuse să-l umple, așa că fata se târî înapoi la marginea apei. Noroiul i se revărsa peste vârfurile ghetelor. Folosi capul de câine pe post de găleată. Apa șiroi prin scobiturile pentru ochi, dar pe fundul coifului mai rămase destulă.

Când Arya reveni, arcașul își întoarse fața în sus și ea îi turnă apa în gură. Bărbatul bău cu nesaț, mai repede decât putea ea să toarne, iar ceea ce nu putea înghiți îi șiroia pe obraji, spre crusta maronie de sânge din mustăți, până când lacrimi trandafirii îi atârnau în barbă. După ce toată apa se scurse, bărbatul înhăță coiful și linse oțelul.

— Bună, spuse el, deși mi-aș fi dorit să fie vin. Voiam vin.

— Și eu. Câinele își vârî pumnalul în pieptul bărbatului aproape cu tandrețe, apăsând vârful, cu toată greutatea trupului, prin cămașă, zale și hainele vătuite de dedesubt. În timp ce scotea pumnalul și îl ștergea de veșmintele bătrânului, se uită la Arya. Acolo e inima, fetițo. Așa se omoară un om.

Așa e un fel de a omorî un om.

— Îl îngropăm?

— De ce? se miră Sandor. Lui nu-i pasă, iar noi nu avem lopată. Lasă-l pe seama lupilor și a câinilor sălbatici. Frații tăi și ai mei. Îi aruncă o privire aspră: Dar mai întâi îl jefuim.

Erau doi cerbi de argint în traista arcașului și aproape treizeci de gologani. Pumnalul lui avea o frumoasă piatră roz pe mâner. Câinele cântări cuțitul în mână, pe urmă i-l întinse Aryei. Ea îl apucă de mâner, și-l vârî la cingătoare și se simți ceva mai bine. Nu era *Acul,* dar era din oțel. Bărbatul mort avea și o tolbă, dar fără arc, săgețile nu le erau de mare folos. Cizmele erau prea mari pentru Arya și prea mici pentru Câine, așa că le lăsară acolo. Arya îi luă și coiful, chiar dacă îi cobora aproape până peste nas, încât trebuia să-l lase pe spate ca să vadă.

— Trebuie să fi avut și un cal, altfel n-ar fi scăpat, spuse Clegane privind împrejur, dar a dispărut, aș zice. Cine știe de când stătea aici.

Când ajunseră la poalele Munților Lunii, ploaia aproape că se oprise și Arya văzu soarele și luna și stelele și i se păru că se îndreptau spre est.

— Unde mergem? întrebă din nou.

De data aceasta, Câinele îi răspunse:

— Ai o mătușă la Eyrie. Poate că vrea să-ți răscumpere fundul sfrijit, deși numai zeii știu de ce ar face-o. După ce găsim drumul principal, îl putem urma până când ajungem la

Poarta Însângerată.

Mătușa Lysa. Gândul o lăsă pe Arya cu sufletul pustiu. Pe mama o voia, nu pe sora mamei ei. N-o cunoștea mai mult decât își cunoștea unchiul, Peștele Negru. *Ar fi trebuit să intrăm în castel.* Nu știau, de fapt, dacă mama ei murise. Sau Robb. Nu-i văzuseră murind sau așa ceva. Poate că Lordul Frey doar îi luase ostatici. Poate că erau legați în lanțuri, în temniță, sau poate că Freyii îi duceau la Debarcaderul Regelui, ca să le taie Joffrey capetele. *Nu știau.*

— Ar trebui să ne întoarcem, hotărî ea dintr-odată. Nu poate fi moartă. Trebuie s-o ajutăm.

— Credeam că sora ta e cea cu mintea plină de cântece, mârâi Câinele. Într-adevăr, Frey ar fi putut s-o lase în viață pe mama ta, pentru răscumpărare. Dar nu-mi trece prin cap să mă întorc ca s-o smulg din castel de unul singur.

— Nu de unul singur. Vin și eu.

Câinele scoase un sunet care era aproape un hohot de râs.

— Asta o să-l bage în sperieți pe bătrân.

— Ți-e frică de moarte, asta e, zise ea înciudată.

Acum Clegane râse cu adevărat.

— Moartea nu mă sperie. Doar focul. Acum taci din gură, sau îți tai limba cu mâna mea și le scutesc pe surorile tăcute de osteneală. Noi la Vale avem treabă.

Arya nu credea că ar fi într-adevăr în stare să-i taie limba. Nu era decât un fel de a spune, așa cum spunea Ochi Roșii că o s-o bată până la sânge. Cu toate astea, nu avea de gând să-l pună la încercare. Sandor Clegane nu era Ochi Roșii. Ochi Roșii nu tăia oamenii în două și nici nu-i lovea cu toporul. Nici măcar cu latul toporului.

În seara aceea, adormi gândindu-se la mama

ei și întrebându-se dacă ar trebui să-l omoare pe Câine în somn și s-o salveze pe Lady Catelyn de una singură. Când închise ochii, văzu chipul mamei sale în dosul pleoapelor. *E atât de aproape încât parcă-i simt mirosul...*

... și atunci îi simți mirosul. Era îndepărtat, dincolo de alte mirosuri, dincolo de mușchi și noroi și apă, de duhoarea de ierburi putrezind și oameni putrezind. Păși încet pe pământul moale de la malul râului, se apropie, cu un salt, să se adape și își înălță capul, adulmecând. Cerul era cenușiu, acoperit de nori, râul era verde și plin de obiecte plutitoare. Morții colcăiau în valuri, unii mișcându-se încă, împinși de ape, iar alții fuseseră aruncați pe maluri. Frații și surorile ei mișunau în jurul lor, sfâșiind carnea fragedă.

Ciorile erau și ele prezente, țipând la lupi și umplând aerul de pene. Sângele lor era mai fierbinte, iar una dintre surorile ei se repezise la o cioară și o mușcase de aripă. Voia să guste sângele, să audă oasele trosnind între dinți, să-și umple burta cu carne caldă în loc de carne rece. Îi era foame și carne era peste tot, dar știa că nu poate să mănânce.

Mirosul era mai puternic acum. Ciuli urechile și ascultă mârâielile haitei, țipetele ciorilor furioase, vâjâitul aripilor și susurul apei. Undeva, în depărtare, auzea caii și strigătele muribunzilor, dar ei nu contau. Doar mirosul conta. Adulmecă aerul din nou. Era acolo. Și acum vedea și ea: ceva alb și palid plutind în josul râului, răsucindu-se când trecea peste un ciot. Stufărișul i se apleca în cale.

Împroșcă zgomotos apele de la mal și se aruncă în valurile mai adânci, înspumându-le cu picioarele. Curentul era puternic, dar ea era și mai puternică, înota, adulmecând. Râul

răspândea mirosuri grele și ude, însă nu acestea o atrăgeau. Înota către dâra roșie de sânge rece, către miasma dezgustătoare a morții. O vâna, așa cum vânase adesea o căprioară roșie prin păduri și în cele din urmă o găsi și fălcile i se închiseră în jurul unui braț alb. Îl scutură, făcându-l să se miște, dar în gură nu avea decât moarte și sânge. Era obosită și tot ce mai putea face era să tragă trupul la mal. În timp ce-l târa prin mocirlă, unul dintre frățiorii ei se apropie, adulmecând prada, cu limba atârnându-i din gură. Îl alungă cu un mârâit, altfel și-ar fi înfipt colții. Abia apoi se opri să-și scuture apa de pe blană. Trupul alb zăcea în noroi, cu fața în jos, cu carnea moartă zbârcită și palidă, cu sângele rece șiroindu-i din gâtlej. *Ridică-te,* gândi ea. *Ridică-te și mănâncă și aleargă cu noi.*

Întoarse capul la auzul tropotelor de cai. *Oameni.* Veneau împotriva vântului, așa că nu le simțise mirosul, dar acum erau aproape lângă ea. Călăreți cu aripi fâlfâitoare, negre, galbene și roz și gheare lungi și subțiri. Câțiva dintre frații ei mai mici își arătară colții, să apere hrana pe care o găsiseră, dar ea se năpusti la ei, făcându-i să se împrăștie. Asta era legea sălbăticiei. Căprioarele, iepurii și ciorile fugeau din calea lupilor, iar lupii fugeau din calea oamenilor. Își abandonă trofeul alb și rece în noroi, unde îl târâse, și fugi, fără să simtă nici o rușine.

Când se iviră zorile, Câinele nu trebui să strige la Arya sau s-o scuture ca s-o trezească. De data aceasta se trezise înaintea lui și chiar adăpase caii. Mâncară în tăcere, până când Sandor spuse:

— În legătură cu mama ta...

— Nu contează, răspunse Arya cu glasul stins. Știu că e moartă. Am văzut-o într-un vis.

Câinele o privi vreme îndelungată, apoi clătină din cap. Nu mai vorbiră despre asta. Își continuară drumul, către munți.

Pe culmile mai înalte, dădură peste un sat mic și izolat, înconjurat de sequoia verzi-cenușii și pini înalți, albăstrii, iar Clegane hotărî să riște să se apropie.

— Avem nevoie de mâncare, spuse el, și de un acoperiș deasupra capului. N-au cum să știe ce s-a întâmplat la Gemeni și, cu puțin noroc, n-o să mă recunoască.

Sătenii construiau o palisadă de lemn în jurul caselor și, când dădură cu ochii de umerii lați ai Câinelui, le oferiră mâncare, adăpost și chiar bani, în schimbul ajutorului.

— Dacă aveți și vin, mă învoiesc, mârâi el.

În cele din urmă, se mulțumi cu bere și în fiecare seară bea până când adormea.

Dar visul său de a i-o vinde pe Arya Doamnei Arryn muri acolo.

— Mai sus e gheață, iar trecătorile din munți sunt înzăpezite, spuse bătrânul satului. Dacă nu înghețați sau nu muriți de foame, atunci vă vor prinde pisicile-năluci sau ursii peșterilor. Mai sunt și clanurile. Oamenii Arși sunt fără frică de când Timett Chiorul s-a întors de la război. Și, acum o jumătate de an, Gunthor, fiul lui Gurn, a coborât cu Ciorile de Piatră, atacând un sat la nici doisprezece kilometri de aici. Au luat până la ultima femeie și ultimul grăunte și au omorât jumătate dintre bărbați. Au *oțel* acum, săbii bune și haine de zale și pândesc drumul – Ciorile de Piatră, Șerpii Laptelui și Fiii Cețurilor, toți. Poate că ai reuși să omori câțiva, dar până la urmă ți-ar veni de hac și ar fugi cu fiica ta.

Nu sunt fiica lui, ar fi putut să strige Arya, dacă n-ar fi fost așa de obosită. Nu mai era fiica

nimănui. Nu era nimeni. Nici Arya, nici Nevăstuica, nici Nan, nici Arry și nici Porumbița, nici măcar Cap Bubos. Era doar o fată care ziua fugea cu un câine și noaptea visa lupi.

Satul era liniștit. Aveau saltele de paie și destul de puțini păduchi, mâncarea era simplă, dar sățioasă și aerul mirosea a pin. Cu toate acestea, Arya hotărî în curând că-l ura. Sătenii erau lași. Nici unul nu-l privea pe Câine în față, cel puțin nu pentru mult timp. Câteva dintre femei încercară s-o îmbrace în rochie și s-o pună să croșeteze, dar ea nu voia așa ceva. Și mai era și o fată care se tot ținea de capul ei, cea mai mare fiică a satului. Era de o vârstă cu Arya, însă era doar un copil. Plângea când își julea un genunchi și ducea cu ea peste tot o păpușă caraghioasă de cârpă. Păpușa voia să semene cu un oștean, așa că fata îi spunea Domnul Soldat și se fălea că el o apăra.

— Pleacă, îi spusese Arya de o sută de ori. Lasă-mă în pace.

Dar fata se încăpățâna, așa că Arya i-a luat păpușa, i-a sfâșiat-o și i-a scos cârpele din burtă.

— Acum *chiar* arată ca un soldat, i-a spus ea, înainte s-o arunce într-un pârâu.

După aceea, fata a încetat s-o mai bată la cap și Arya își petrecea timpul îngrijindu-se de Lașa și de Străin sau plimbându-se prin pădure. Uneori găsea câte un băț și cosea, așa cum știa ea să coasă cu *Acul,* dar apoi își amintea de cele întâmplate la Gemeni și îl lovea de un copac până când se rupea.

— Poate c-ar trebui să rămânem aici o vreme, îi spuse Câinele, după două săptămâni. Era beat de bere, dar mai mult melancolic decât somnoros. Nu vom ajunge niciodată la Eyrie, iar

Freyii caută probabil și acum supraviețuitori în ținuturile riverane. Se pare că aici, cu năvala clanurilor, au nevoie de săbii. Ne putem odihni, poate chiar vom găsi o cale să-i trimitem mătușii tale o scrisoare.

Când auzi una ca asta, chipul Aryei se întunecă. Nu voia să rămână acolo, dar nici nu avea unde să plece. În dimineața următoare, când Câinele se duse să taie copaci și să care bușteni, Arya se cuibări înapoi în pat.

Dar după ce treaba fu terminată și palisada înaltă de lemn era gata, bătrânul satului le spuse limpede că nu mai aveau ce căuta acolo.

— La iarnă, abia o să avem de mâncare pentru ai noștri, le explică el. Iar tu... un om ca tine aduce sânge cu el...

Gura lui Sandor se încleștă.

— Deci știi cine sunt.

— Da. Pe aici nu vin călători, e adevărat, dar ne ducem în piețe și la târguri. Am auzit de câinele Regelui Joffrey.

— Când o să vă viziteze Ciorile de Piatră, s-ar putea să vă bucurați să aveți un câine.

— Poate. Bărbatul șovăi, pe urmă prinse curaj și adăugă: Dar se spune că ți-ai pierdut curajul la Apa Neagră. Se spune...

— Știu ce se spune. Glasul lui Sandor suna ca două fierăstraie frecându-se unul de altul. Plătește-mă și plecăm.

Când plecară, Câinele avea o pungă plină cu gologani, o ploscă de bere acră și o sabie nouă. Era o sabie foarte veche, la drept vorbind, dar pentru el era nouă. În schimbul ei, îi dădu proprietarului baltagul pe care îl luase de la Gemeni, cel cu care-i făcuse Aryei cucuiul la ceafă. Berea se termină în mai puțin de o zi, dar Clegane își ascuțea sabia în fiecare seară, înjurându-l pe cel care i-o dăduse pentru

fiecare pată de rugină și fiecare crăpătură. *Dacă și-a pierdut curajul, ce-i pasă dacă are sabia ascuțită?* Nu era o întrebare pe care Arya să îndrăznească să i-o pună, dar se gândea mult la ea. De asta fugise de la Gemeni și o târâse după el?

Întorși în ținuturile riverane, descoperiră că ploile se potoliseră și puhoaiele începuseră să se retragă. Câinele o luă spre sud, înapoi către Trident.

— Mergem la Riverrun, îi spuse Aryei în timp ce frigea un iepure pe care-l prinsese. Poate că Peștele Negru vrea să-și cumpere o lupoaică.

— Nu mă cunoaște. Nici măcar n-o să știe dacă sunt eu într-adevăr. Arya obosise să se tot îndrepte către Riverrun de ani de zile, fără să ajungă vreodată acolo. De fiecare dată când se îndrepta către Riverrun, sfârșea într-un loc mai rău. N-o să-ți dea nici o răscumpărare. Probabil n-o să facă decât să te spânzure.

— E liber să încerce. Se întoarse și scuipă.

Nu vorbește ca și cum și-ar fi pierdut curajul.

— Știu unde am putea merge, spuse Arya. Îi mai rămăsese fratele ei. *Jon o să mă vrea, chiar dacă nimeni altcineva nu mă vrea.* Dar drumul era lung și nu credea că putea ajunge singură la el. Nu fusese în stare nici să ajungă la Riverrun. Am putea să mergem la Zid.

Râsul lui Sandor era pe jumătate un mârâit.

— Micuța lupoaică vrea să intre în Rondul de Noapte, nu-i așa?

— Fratele meu e la Zid, spuse ea cu încăpățânare.

Gura Câinelui zvâcni.

— Zidul e la cinci mii de kilometri de aici. Ar trebui să trecem de afurisiții de Frey doar ca să ajungem la Gât. Sunt lei-șopârle în acele

mlaștini, care mănâncă lupi în fiecare dimineață. Și dacă am ajunge, într-adevăr, la Nord cu pielea întreagă, în jumătate dintre castele sunt oameni de fier și o mie de nenorociți de nordici.

— Ți-e frică de ei? întrebă Arya. Ți-ai pierdut curajul să lupți?

În primul moment, avu impresia că o s-o lovească. Dar iepurele era deja rumenit, cu pielea sfârâind și unsoarea picurând în foc. Sandor îl scoase de pe frigare, îl rupse cu mâinile lui mari și aruncă jumătate în poala Aryei.

— Nu mi-am pierdut nimic, spuse el smulgând un picior, dar nu dau doi bani pe tine și pe fratele tău. Am și eu un frate.

TYRION

— Tyrion, spuse obosit Ser Kevan Lannister, dacă, într-adevăr, nu te faci vinovat de moartea lui Joffrey, n-ar trebui să-ți fie greu să dovedești asta la judecată.

Tyrion se întoarse de la fereastră.

— Cine mă va judeca?

— Dreptatea este a tronului. Regele a murit, dar tatăl tău rămâne tot Mână. De vreme ce acuzatul e propriul său fiu, iar victima, nepotul lui, le-a cerut Lordului Tyrell și Prinţului Oberyn să te judece.

Asta era departe de a-l liniști pe Tyrion. Mace Tyrell fusese socrul lui Joffrey, chiar dacă pentru scurt timp, iar Vipera Roșie era... ei, bine, un șarpe.

— Mi se va îngădui să cer duelul judiciar și un campion să-mi dovedească nevinovăţia?

— Cu siguranţă, dacă așa ți-e voia. Dar ar trebui să știi că sora ta are de gând să-l numească pe Gregor Clegane campionul ei, în cazul unui asemenea duel.

Javra îmi parează mișcările înainte să le fac. Păcat că nu a ales un Kettleblack. Bronn ar isprăvi repede cu oricare dintre cei trei fraţi, dar Muntele Care Călărește era altă mâncare de pește.

— Va trebui să mă mai gândesc. *Trebuie să vorbesc cu Bronn, repede.* Nu voia să se gândească la cât l-ar putea costa asta. Bronn nu era deloc modest când venea vorba de pielea lui.

— Cersei are martori împotriva mea?

— Tot mai mulţi pe zi ce trece.

— Atunci trebuie să-mi găsesc martori şi eu.

— Spune-mi pe cine vrei şi Ser Addam va trimite Garda să-i aducă la judecată.

— Aş prefera să mi-i găsesc singur.

— Eşti acuzat de regicid şi de uciderea unei rude. Chiar îţi închipui că îţi va fi îngăduit să te plimbi în voie? Ser Kevan arătă către masă. Ai pană, cerneală şi pergament. Scrie numele martorilor pe care îi ceri şi voi face tot ce-mi stă în putere să-i aduc, ai cuvântul meu de Lannister. Dar nu vei părăsi acest turn, decât ca să mergi la judecată.

Tyrion nu voia să se înjosească milogindu-se.

— Scutierului meu îi vei îngădui să se plimbe? Tânărului Podrick Payne?

— Cu siguranţă, dacă asta ţi-e voia. O să ţi-l trimit.

— Aşa să faci. Cu cât mai repede, cu atât mai bine, iar *acum* ar fi cel mai bine. Se îndreptă către masa de scris. Dar când auzi uşa deschizându-se, se întoarse şi spuse: Unchiule?

Ser Kevan se opri.

— Da?

— N-am făcut-o eu.

— Aş vrea să te pot crede, Tyrion.

Când uşa se închise, Tyrion Lannister se ridică în scaun, ascuţi o pană şi luă o coală albă de pergament. *Cine îmi va lua apărarea?* Înmuie pana în călimară.

Coala de pergament era încă neatinsă când, ceva mai târziu, îşi făcu apariţia Podrick Payne.

— Stăpâne, spuse băiatul.

Tyrion lăsă pana deoparte.

— Caută-l pe Bronn şi adu-l la mine. Spune-i că e vorba de aur, mai mult aur decât a visat vreodată, şi vezi să nu te întorci fără el.

— Da, stăpâne, vreau să zic, nu, n-o să mă

întorc. Fără el.

Pod plecă.

Nu se întoarse până la apusul soarelui și nici până la răsăritul lunii. Tyrion adormi pe bancheta de la geam, trezindu-se înțepenit în zorii zilei. Un slujitor îi aduse micul dejun, terci și mere, împreună cu un corn de bere. Mâncă la masă, cu pergamentul alb în fața lui. O oră mai târziu, slujitorul reveni să ia strachina.

— L-ai văzut pe scutierul meu? îl întrebă Tyrion. Omul clătină din cap.

Oftând, se întoarse la masă și înmuie din nou pana în cerneală. *Sansa,* scrise el pe coala de pergament. Rămase cu privirea țintă la nume, cu dinții atât de încleștați încât îl dureau.

Presupunând că Joffrey nu se înecase pur și simplu cu mâncarea, ceea ce până și lui Tyrion i se părea greu de crezut, Sansa trebuie să-l fi otrăvit. *Joff și-a pus pur și simplu cupa în poala ei și îi dăduse motive cu duiumul.* Orice îndoieli pe care Tyrion le-ar fi putut avea dispăruseră odată cu ea. *Un singur trup, o singură inimă, un singur suflet.* Gura îi zvâcni. *N-a stat pe gânduri să arate cât de puțin însemnau pentru ea acele jurăminte, nu-i așa? Dar la ce te așteptai, piticule?*

Și totuși... De unde să fi avut Sansa otravă? Nu-i venea să creadă că fata acționase singură. *Oare chiar vreau s-o găsesc?* Oare judecătorii ar crede că soția copilă a lui Tyrion a otrăvit un rege fără ca soțul ei să știe? *Eu n-aș crede.* Cersei ar susține că săvârșiseră crima împreună.

Totuși, a doua zi îi dădu unchiului său pergamentul. Ser Kevan se încruntă:

— Lady Sansa e singurul tău martor?

— O să mă mai gândesc și la alții, cu timpul.

— Ai face bine să te gândești la ei acum. Vor

să înceapă judecata peste trei zile.

— E prea devreme. M-aţi închis aici, sub pază, cum să găsesc martori pentru nevinovăţia mea?

— Surorii tale nu i-a fost greu să găsească martori pentru vinovăţia ta. Ser Kevan înfăşură pergamentul. Ser Addam a trimis oameni în căutarea soţiei tale. Varys a oferit o sută de cerbi de argint pentru orice informaţie despre ea şi o sută de dragoni de aur pentru cine o găseşte. Dacă fata poate fi găsită, va fi găsită şi o să ţi-o aduc. Nu văd de ce ar fi rău ca un soţ şi o soţie să împartă aceeaşi celulă şi să-şi ofere unul altuia mângâiere.

— Eşti nespus de bun. Mi-ai văzut scutierul?

— Ţi l-am trimis ieri. N-a venit?

— Ba da, mărturisi Tyrion, dar apoi a plecat.

— O să ţi-l trimit din nou.

Dar Podrick Payne reveni abia a doua zi dimineaţă. Intră şovăitor, cu teama întipărită pe chip. Bronn venea în urma lui. Cavalerul mercenar purta un pieptar cu ţinte de argint, o mantie grea de călărie, iar la cingătoare îi atârna o pereche de mănuşi frumoase de piele.

O singură privire către chipul lui Bronn îi întoarse lui Tyrion stomacul pe dos.

— Ţi-a luat cam mult.

— Băiatul m-a implorat, altfel n-aş fi venit. Sunt aşteptat la cină la Castelul Stokeworth.

— Stokeworth? Tyrion sări jos din pat. Şi mă rog, ce cauţi tu la Stokeworth?

— O mireasă. Bronn zâmbi ca un lup contemplând un mieluşel rătăcit. Poimâine mă însor cu Lollys.

— Lollys? *Perfect, al naibii de perfect.* Fiica nătângă a Doamnei Tanda se alege cu un cavaler drept soţ şi un tată, acolo, pentru bastardul pe care-l poartă în pântece, iar Ser

Bronn de la Apa Neagră mai urcă o treaptă. Toată treaba duhnea de la o poștă a Cersei. Sora mea ticăloasă ți-a vândut o iapă șchioapă. Fata e slabă de minte.

— Dacă m-ar interesa isteţimea, m-aș însura cu tine.

— Lollys e însărcinată cu copilul altuia.

— Și când îl dă afară, o s-o las însărcinată cu al meu.

— Nici măcar nu e moștenitoare la Stokeworth, sublinie Tyrion. Are o soră mai mare, Falyse. O soră *măritată*.

— Măritată de zece ani și încă stearpă, zise Bronn. Nobilul ei soţ îi ocolește patul. Se spune că preferă fetele mari.

— Ar putea să prefere caprele și tot n-ar conta. Pământurile vor fi oricum moștenite de soția lui, după moartea Doamnei Tanda.

— Dacă nu cumva moare Falyse înaintea mamei sale.

Tyrion se întreba dacă Cersei avea habar ce fel de șarpe îi dăduse la sân Doamnei Tanda. *Și dacă ar ști, i-ar păsa?* Atunci, de ce ai mai venit?

Bronn ridică din umeri.

— Mi-ai spus cândva că, dacă mi-ar cere cineva vreodată să te vând, ai dubla acel preț.

Da.

— Și acum ce vrei, două soții sau două castele?

— Câte o bucată din fiecare mi-ar fi de ajuns. Dar dacă vrei să-l omor pe Gregor Clegane pentru tine, ar fi bine să fie un castel al naibii de mare.

Cele Șapte Regate erau pline de fecioare de obârșie nobilă, dar până și cele mai trecute, mai sărace și mai urâte fete bătrâne din regat ar refuza să se mărite cu o lepădătură ca Bronn.

Doar dacă ar fi slabă la trup și slabă la minte, cu un bastard în pântece, după ce a fost siluită de zeci de ori. Lady Tanda căutase cu atâta disperare să-i găsească fiicei sale un soţ, încât o vreme alergase până și după Tyrion, iar asta fusese *înainte* ca jumătate din Debarcaderul Regelui să-și fi făcut poftele cu ea. Fără îndoială, Cersei îndulcise cumva oferta, iar Bronn era acum cavaler, ceea ce-l făcea o partidă potrivită pentru mezina unei case mărunte.

— Momentan, duc o lipsă acută de castele și fecioare de viță nobilă, recunoscu Tyrion. Dar pot să-ţi ofer aur și recunoștință, ca până acum.

— Aur am. Cu recunoștința ce pot cumpăra?

— S-ar putea să fii surprins. Un Lannister chiar își plătește datoriile.

— Sora ta e și ea o Lannister.

— Nobila mea soție e moștenitoarea Winterfellului. Dacă ies din asta cu capul pe umeri, s-ar putea ca într-o bună zi să domnesc peste Nord, în numele ei. Ţi-aș putea da și ție o bucată măricică.

— Dacă și cu parcă, făcu Bronn. Recunoaște, Pezevenghiule. Dacă ar trebui să alegi să te culci cu Lollys sau să te lupţi cu Muntele, ţi-ai da jos pantalonii și ți-ai scoate mădularul cât ai clipi.

Mă cunoaște prea bine. Tyrion încercă o altă abordare:

— Am auzit că Ser Gregor a fost rănit la Furca Roșie și încă o dată la Duskendale. Rănile s-ar putea să-l încetinească.

Bronn păru iritat.

— Iute n-a fost el niciodată. Doar înfiorător de mare și înfiorător de puternic. Te asigur, e mai ager decât te-ai aștepta de la unul de dimensiunile lui. Are o mână monstruos de lungă și nu pare să simtă loviturile ca oricare

altul.

— Te sperie atât de mult? întrebă Tyrion, sperând să-l întărâte.

— Dacă nu m-ar speria, aș fi un nătărău. Bronn ridică din umeri. Poate că l-aș putea omorî. Aș putea să dansez în jurul lui până când ar fi atât de obosit încât n-ar mai putea nici să ridice sabia. Să-l dobor cumva de pe picioare. Când cineva e la pământ, nu mai contează cât e de mare. Dar, oricum, e riscant. Un pas greșit și sunt mort. De ce mi-aș pune pielea la bătaie? Îmi placi destul de mult, așa urât și ticălos cum ești... dar dacă aș lupta pentru tine, aș pierde oricum. Fie mi-ar scoate Muntele mațele, fie l-aș omorî eu și aș pierde Castelul Stokeworth. Eu îmi vând sabia, n-o dau pe degeaba. Nu-mi ești frate, ce naiba!

— Nu, zise Tyrion cu tristețe. Nu-ți sunt. Flutură o mână. Du-te, atunci. Aleargă la Stokeworth și la Lady Lollys. Îți doresc să găsești mai multă plăcere în patul tău conjugal decât am găsit eu în al meu.

Bronn șovăi în fața ușii.

— Ce-o să faci, Pezevenghiule?

— O să-l omor pe Gregor cu mâna mea. Așa-i că o să iasă un cântec vesel?

— Sper că o să-l aud. Bronn rânji pentru ultima oară și ieși din odaie, din castel, din viața lui.

Pod se apropie târșâindu-și picioarele.

— Îmi pare rău.

— De ce? E vina ta că Bronn e un pungaș insolent și negru la suflet? Întotdeauna a fost un pungaș insolent și negru la suflet. Asta mi-a plăcut la el. Tyrion își turnă o cupă de vin și o luă cu el pe bancheta de lângă fereastră. Afară era o zi cenușie și ploioasă, dar oricum părea mai veselă decât perspectivele lui. Ar fi putut

să-l trimită pe Podrick Payne în căutarea lui Shagga, dar în adâncul pădurii regelui erau atâtea ascunzători încât uneori tâlharii puteau să scape fără să fie prinși cu zecile de ani. *Iar uneori Pod găsește greu și bucătăria, când îl trimit după brânză.* Timett fiul lui Timett se întorsese, probabil, în Munții Lunii. Și orice i-ar fi spus lui Bronn, o luptă între Tyrion și Gregor Clegane ar fi o farsă mai grotescă decât turnirul piticilor pus la cale de Joffrey. Nu avea de gând să moară cu hohote de râs răsunându-i în urechi. *Cam asta s-a ales din duelul judiciar.*

Ser Kevan îl vizită din nou în ziua aceea și încă o dată a doua zi. Sansa nu fusese găsită, îl informă politicos unchiul său. Nici Ser Dontos, bufonul, care dispăruse în aceeași noapte. Mai avea Tyrion vreun martor pe care voia să-l aducă? Nu. *Cum naiba pot să dovedesc că n-am otrăvit eu vinul, când o mie de oameni m-au văzut umplând cupa lui Joffrey?*

Nu dormi deloc în noaptea aceea.

Zăcu în întuneric, privind baldachinul și numărând năluci. O văzu pe Tysha zâmbind în timp ce-l săruta, o văzu pe Sansa goală și tremurând de frică. Îl văzu pe Joffrey, cu unghiile înfipte în beregată, cu sângele șiroindu-i pe gât, cu fața înnegrindu-se. Văzu ochii lui Cersei, zâmbetul lacom al lui Bronn, zâmbetul lasciv al lui Shae. Nici măcar gândul la Shae nu-i făcea plăcere. Se mângâie de unul singur, sperând că poate să-și ridice mădularul și să-l satisfacă și că apoi s-ar odihni mai bine, dar în zadar.

Și pe urmă se revărsară zorile și veni timpul ca judecata lui să înceapă.

În dimineața aceea, după el nu veni Ser Kevan, ci Ser Addam Marbrand, cu o duzină de mantii aurii.

Tyrion își luase micul dejun, ouă, șuncă prăjită și friganele, și se îmbrăcase în cele mai bune haine ale lui.

— Ser Addam, spuse el, credeam că tatăl meu o să trimită Garda Regală să mă escorteze la judecată. Încă sunt un membru al familiei regale, nu-i așa?

— Ești, lordul meu, dar mă tem că aproape toți cei din Garda Regală sunt martori împotriva ta. Lordul Tywin a considerat că nu e potrivit să-ți fie străjeri.

— Ferească zeii să facem ceva *nepotrivit*. Te rog, ia-o înainte.

Avea să fie judecat în sala tronului, unde murise Joffrey. În timp ce Ser Addam îl conducea dincolo de ușile înalte de bronz pe covorul lung, simțea ochii ațintiți asupra lui. Sute de oameni se îngrămădiseră înăuntru să-l vadă judecat. Cel puțin spera că de asta veniseră. *Din câte știu, sunt cu toții martori împotriva mea.* O zări pe Regina Margaery sus, la balcon, palidă și frumoasă în hainele ei de doliu. *De două ori măritată și de două ori văduvă, la numai șaisprezece ani.* Mama ei stătea, înaltă, lângă ea, bunicul, scund, în partea cealaltă, cu doamnele ei de onoare și cavalerii tatălui ei ocupând restul balconului.

Daisul era tot acolo, sub tronul gol, deși totul, în afară de o singură masă, fusese îndepărtat. În spatele mesei stăteau trupeșul Mace Tyrell, cu o mantie aurie peste veșmintele verzi, și uscățivul Prinț Oberyn Martell, gătit în haine vărgate, cu dungi portocalii, galbene și stacojii. Lordul Tywin Lannister stătea între ei. *Poate că mai am o speranță.* Cei doi bărbați, unul din Dorne, celălalt din Highgarden, se disprețuiau. *Dacă aș putea găsi o cale să mă folosesc de asta...*

Înaltul Septon începu cu o rugăciune, cerându-i Tatălui Ceresc să-i călăuzească spre dreptate. Când isprăvi, tatăl lui pământesc se aplecă și întrebă:

— Tyrion, l-ai omorât pe Regele Joffrey?

Nu vrea să piardă nici o secundă.

— Nu.

— Ei, bine, suntem ușurați, remarcă sec Oberyn Martell.

— Atunci, l-a omorât Sansa Stark? întrebă Lordul Tywin.

În locul ei, eu aș fi făcut-o. Cu toate acestea, oriunde ar fi fost Sansa Stark și oricare ar fi fost rolul ei în această întâmplare, rămânea soția lui. Îi așezase mantia ocrotirii pe umeri, deși fusese nevoit să se urce pe spatele unui bufon pentru asta.

— Zeii l-au omorât pe Joffrey. S-a înecat cu plăcinta de porumbel.

Lordul Tywin roși.

— Dai vina pe bucătari?

— Pe ei sau pe porumbei. Dar nu mă amesteca pe mine.

Tyrion auzi râsete nervoase și știu că făcuse o greșeală. *Vezi cum îți folosești limba, pitic nebun, înainte să-ți sapi cu ea mormântul.*

— Există martori împotriva ta, spuse Lordul Tywin. O să-i ascultăm pe ei la început. Pe urmă poți să-ți prezinți propriii martori. Vei vorbi doar cu permisiunea noastră.

Tyrion nu putea decât să clatine aprobator din cap.

Ser Addam îi spusese adevărul. Primul chemat fu Ser Balon Swann din Garda Regală.

— Nobilă Mână, începu el, după ce Înaltul Septon îl puse să jure că va spune adevărul și numai adevărul, am avut onoarea să lupt alături de fiul tău pe puntea de corăbii. E un om

curajos, în ciuda staturii sale, și nu-mi vine să cred că a făcut așa ceva.

Un murmur străbătu sala și Tyrion se întrebă ce fel de joc juca Cersei. *De ce să aducă un martor care mă crede nevinovat?* Află în curând. Ser Balon vorbi, fără tragere de inimă, despre felul în care îl îndepărtase pe Tyrion de Joffrey în ziua răzmeriței:

— Într-adevăr, l-a lovit. A fost o răbufnire de furie, nimic mai mult. O furtună de vară. Gloata era să ne omoare pe toți.

— Pe vremea Targaryenilor, cel ce lovea pe cineva de sânge regesc își pierdea mâna pe care a ridicat-o, remarcă Vipera Roșie din Dorne. Oare piticului i-a crescut mâna la loc sau voi, mantiile albe, ați uitat care vă este datoria?

— Era el însuși de sânge regesc, răspunse Ser Balon. Și în plus, era Mâna Regelui.

— Nu, interveni Lordul Tywin. Era *reprezentant* al Mâinii, înlocuindu-mă pe mine.

Ser Meryn Trant era încântat să se desfășoare în locul lui Ser Balon, când îi luă locul ca martor.

— L-a doborât pe rege la pământ și a început să-l lovească cu picioarele. Striga că e o nedreptate că Înălțimea Sa a scăpat teafăr din mâinile mulțimii.

Tyrion începu să priceapă planul surorii sale. *A adus un om cunoscut pentru cinstea lui și a stors de la el tot ce se putea. Fiecare martor care va urma va spune o poveste și mai urâtă, până când voi părea mai odios decât Maegor cel Crud și Aerys Nebunul la un loc, cu niţeluș din Aegon cel Netrebnic, pentru savoare.*

Ser Meryn continuă relatând cum îl împiedicase Tyrion pe Joffrey s-o pedepsească pe Sansa Stark.

— Piticul l-a întrebat dacă știe ce s-a

întâmplat cu Aerys Targaryen. Când Ser Boros a vorbit în apărarea regelui, Pezevenghiul l-a amenințat că o să-l omoare.

Următorul veni Blount însuși, repetând nefericita poveste. Chiar dacă îi purta pică lui Cersei fiindcă îl înlăturase din Garda Regală, Ser Boros rosti cuvintele pe care ea voia să le audă.

Tyrion nu mai putea să tacă.

— Spune judecătorilor ce *făcea* Joffrey, de ce nu le spui?

Bărbatul masiv și gușat îi aruncă o privire dușmănoasă.

— Le-ai cerut brutelor tale să mă omoare dacă deschid gura, asta o să le spun.

— Tyrion, zise Lordul Tywin. Vei vorbi numai când îți vom spune noi. E un avertisment.

Tyrion cedă, clocotind.

Următorii fură cei trei frați Kettleblack, fiecare pe rând. Osney și Osfryd le povestiră despre cina cu Cersei, dinaintea Bătăliei de la Apa Neagră, și despre amenințările pe care le proferase Tyrion.

— I-a spus Înălțimii Sale că are de gând s-o facă să sufere, zise Ser Osfryd. S-o facă să sufere.

Ser Osney îl completă cu detalii:

— A spus că va aștepta ziua când ea va fi fericită și îi va transforma bucuria în cenușă.

Nici unul dintre ei nu pomeni de Alayaya.

Ser Osmund Kettleblack, întruchiparea cavalerismului în armura sa imaculată din solzi și mantia albă de lână, jură că Regele Joffrey știa de mult că unchiul său Tyrion voia să-l omoare.

— S-a întâmplat în ziua când am primit mantia albă, le spuse el judecătorilor. Acel viteaz băiat mi-a spus: Ser Osmund, păzește-

mă bine, căci unchiul meu nu mă iubește. Vrea să fie rege în locul meu.

Asta era mai mult decât putea să înghită Tyrion.

— *Mincinosule!* Făcu doi pași în față, înainte ca mantiile aurii să-l târască înapoi.

Lordul Tywin se încruntă.

— Trebuie să te legăm de mâini și de picioare, ca pe un tâlhar la drumul mare?

Tyrion scrâșni din dinți. *A doua greșeală, nătărăule, nătărăule, nătărău pitic. Ține-ți gura sau ești osândit.*

— Nu, iertați-mă, lorzii mei. Minciunile lui m-au înfuriat.

— Adevărurile lui, vrei să spui, zise Cersei. Tată, te rog să-l pui în lanțuri, spre binele vostru. Vezi cum e.

— Văd că e un pitic, răspunse Prințul Oberyn. În ziua în care o să mă tem de mânia unui pitic, o să mă înec într-un butoi de vin.

— N-avem nevoie de lanțuri. Lordul Tywin aruncă o privire spre fereastră și spuse: S-a făcut târziu. Vom continua mâine.

În noaptea aceea, singur în celula lui din turn, cu o coală alb de pergament și o cupă de vin, Tyrion începu să se gândească la soția lui. Nu la Sansa, ci la *prima* lui soție, Tysha. *Soția târfă, nu soția lup.* Dragostea ei fusese doar o prefăcătorie, însă el o crezuse și asta îl făcuse fericit. *Dă-mi minciuni dulci și păstrează-ți adevărurile amare.* Își bău vinul și se gândi la Shae. Mai târziu, când Ser Kevan îi făcu vizita nocturnă, Tyrion îi ceru să-l aducă pe Varys.

— Crezi că eunucul va vorbi în favoarea ta?

— N-am cum să știu până nu discut cu el. Fii bun și trimite-l la mine, unchiule.

— Cum poftești.

Maesterii Ballabar și Frenken deschiseră cea

de-a doua zi a judecății. Jurau că disecaseră nobilul cadavru al Regelui Joffrey și nu găsiseră nici o bucățică de plăcintă de porumbel, nici de altă mâncare, oprită în gâtlejul regal.

— De otravă a murit, lorzii mei, spuse Ballabar, în timp ce Frenken îl aproba, clătinând grav din cap.

Pe urmă îl aduseră pe Marele Maester Pycelle, sprijinindu-se cu putere într-un toiag strâmb și tremurând când păși, cu câteva firișoare de păr alb încolțind pe gâtu-i lung de găină. Era prea slăbit ca să stea în picioare, așa că judecătorii fură de acord să i se aducă un scaun și o masă. Pe masă fură așezate câteva vase mici. Pycelle fu încântat să le numească pe fiecare.

— Pălărie-gri, zise el, cu glas tremurător, de la ciupercă otrăvitoare. Umbra-nopții, somnul-dulce, dansul-demonilor. Asta e ochi-orb. Sângele văduvei, așa se numește asta, din cauza culorii. O poțiune nemiloasă, închide intestinele și băsica udului, până când omul se înează în propria lui otravă. Aici avem năpasta-lupilor, venin de basilisc, iar astea sunt lacrimi-din-Lys. Da. Le cunosc pe toate. Acest Pezevenghi, Tyrion Lannister, le-a furat din apartamentul meu, când m-a întemnițat pe nedrept.

— *Pycelle!* strigă Tyrion, riscând să stârnească mânia tatălui său, ar fi putut vreuna dintre aceste otrăvuri să sufoce un om?

— Nu. Pentru asta ai nevoie de o otravă rară. Pe când eram copil, la Citadelă, dascălii mei o numeau simplu *strangulatorul.*

— Dar această otravă rară n-a fost descoperită, nu-i așa?

— Nu, lordul meu. Pycelle clipi. Ai folosit-o tu pe toată ca să omori cel mai nobil copil pe

care zeii l-au lăsat vreodată pe acest pământ.

Furia îi copleșea rațiunea.

— Joffrey a fost crud și nesăbuit, dar nu l-am omorât eu. Tăiaţi-mi capul, dacă vreţi, dar n-am avut nici un amestec în moartea nepotului meu.

— *Liniște!* strigă Lordul Tywin. Ţi-am spus de trei ori. Data viitoare o să te legăm și o să-ți punem căluș în gură.

După Pycelle, urmă o procesiune obositoare și nesfârșită. Lorzi și doamne și nobili cavaleri, de neam sau de obârșie modestă, fuseseră cu toţii prezenţi la nuntă, îl văzuseră cu toţii pe Joffrey înecându-se, cu fața înnegrindu-se ca o prună dornisheană. Lordul Redwyne, Lordul Celtigar și Ser Flement Brax îl auziseră pe Tyrion amenințându-l pe rege; doi servitori, un jongler, Lordul Gyles, Ser Hobber Redwyne și Ser Philip Foote îl urmăriseră umplând potirul de nuntă; Lady Merryweather jura că îl văzuse pe Pezevenghi aruncând ceva în vinul regelui, în timp ce Joff și Margaery tăiau plăcinta de porumbel; bătrânul Estermont, tânărul Peckledon, cântăreţul Galyeon din Cuy și scutierii Moros și Jothos Slynt relatară cum Tyrion ridicase potirul în timp ce Joff murea și cum turnase ultima picătură de vin otrăvit pe podea.

Când mi-am făcut atât de mulţi dușmani? Lady Merryweather era doar o străină. Tyrion se întreba dacă era oarbă sau vândută. Singurul lucru bun era că Galyeon din Cuy nu-și făcu relatarea pe muzică, altfel ar fi fost o mărturie de șaptezeci și șapte de versuri.

Când unchiul său îl vizită în seara aceea, după cină, se comportă rece și distant. *Crede și el că sunt vinovat.*

— Ai martori pentru noi? îl întrebă Ser

Kevan.

— Nu, propriu-zis, nu. Dacă nu cumva mi-ai găsit soția.

Unchiul său clătină din cap.

— S-ar părea că judecata merge foarte prost pentru tine.

— O, ți se pare? Nici n-am observat. Tyrion își pipăi cicatricea. Varys n-a venit.

— Nici n-o să vină. Mâine va depune mărturie împotriva ta.

Încântător.

— Înțeleg. Se foi în scaun. Sunt curios să știu. Unchiule, ai fost întotdeauna un om cinstit. Ce anume te-a convins?

— De ce să furi otrăvurile lui Pycelle, dacă nu ca să le folosești? răspunse fără ocolișuri Ser Kevan. Iar Lady Merryweather a văzut...

— ... nimic. N-a avut ce să vadă. Dar cum să dovedesc asta? Cum să dovedesc *orice* închis aici, în turn?

— Poate că a sosit momentul să mărturisești.

Chiar și prin zidurile groase ale Fortăreței Roșii, Tyrion auzea ploaia curgând neîntrerupt.

— Ce ai spus, unchiule? Aș putea jura că m-ai îndemnat să mărturisesc.

— Dacă ți-ai recunoaște vina în fața tronului și te-ai căi pentru crima săvârșită, Lordul Tywin ar renunța la sabie. Ți s-ar îngădui să îmbraci veșmintele negre.

Tyrion îi râse în față.

— Aceleași condiții i le-a oferit Cersei lui Eddard Stark. Știm cu toții cum s-a sfârșit povestea.

— Tatăl tău n-a fost implicat.

Măcar atât era adevărat.

— Castelul Negru colcăie de criminali, hoți și violatori, spuse Tyrion, dar nu-mi amintesc să fi întâlnit vreun regicid cât am fost acolo. Te

aștepți să cred că, dacă mărturisesc că mi-am ucis regele și nepotul, tatăl meu se va mulțumi să clatine din cap și să mă trimită la Zid, cu haine groase de lână? Tyrion hohoti din toți bojocii.

— N-a vorbit nimeni de iertare, spuse aspru Ser Kevan. O mărturisire ar liniști lucrurile. Din acest motiv tatăl tău m-a trimis cu oferta lui.

— Mulțumește-i frumos în numele meu, spuse Tyrion, dar spune-i că, momentan, n-am poftă de mărturisiri.

— Dacă aș fi în locul tău, mi-aș schimba pofta. Sora ta îți vrea capul, iar Lordul Tyrell, cel puțin, e dispus să i-l dea.

— Așadar, unul dintre judecători m-a condamnat deja, fără să audă nici o vorbă în apărarea mea? Se aștepta la asta. Voi fi, totuși, lăsat să vorbesc și să-mi prezint martorii?

— Nu ai nici un martor, îi reaminti unchiul său. Tyrion, dacă ești vinovat de această ticăloșie, Zidul este o soartă mai bună decât meriți. Iar dacă ești nevinovat... în Nord se duc războaie, știu, dar tot ar fi un loc mai sigur pentru tine decât Debarcaderul Regelui, indiferent de rezultatul acestui proces. Gloata e convinsă că ești vinovat. Dacă ai avea nesăbuința să te aventurezi afară, pe străzi, te-ar sfâșia bucată cu bucată.

— Văd cât de mult te întristează această perspectivă.

— Ești fiul fratelui meu.

— Ai putea să-i reamintești *lui* asta.

— Crezi că ți-am îngădui să îmbraci veșmintele negre dacă nu ai fi sânge din sângele lui și al Joannei? Tywin ți se pare un om aspru, știu, dar nu e mai aspru decât trebuie să fie. Tatăl nostru a fost blând și prietenos, dar atât de slab încât purtătorii lui de flamuri îl

batjocoreau când stăteau la un pahar. Unii găseau de cuviință să-l sfideze pe față. Alți lorzi au împrumutat de la noi aur și nu s-au ostenit să-l înapoieze. La curte, făceau glume pe seama leilor fără colți. Până și țiitoarea lui l-a furat. O târfă ca oricare, și s-a servit din bijuteriile mamei noastre. Lui Tywin i-a revenit misiunea să repună Casa Lannister la locul cuvenit. Întocmai cum i-a revenit misiunea de a conduce acest regat, când nu avea mai mult de douăzeci de ani. A purtat această grea povară timp de *douăzeci* de ani și n-a ajuns decât reprezentantul unui rege nebun. În locul onoarei pe care o merita, a fost obligat să sufere umilințe fără număr, dar a reușit să dea Celor Șapte Regate pace, belșug și dreptate. E un om drept. Ai fi înțelept să te încrezi în el.

Tyrion clipi uluit. Ser Kevan fusese întotdeauna puternic, impasibil, pragmatic; nu-l auzise niciodată vorbind cu o asemenea înflăcărare.

— Îl iubești.

— E fratele meu.

— Am... am să mă gândesc la ce mi-ai spus.

— Gândește-te bine, atunci. Și repede.

Nu se gândi la nimic altceva în noaptea aceea, dar a doua zi dimineață nu era deloc mai hotărât dacă putea să aibă încredere în tatăl său. Un slujitor îi aduse terci cu miere, dar nu simțea decât un gust amar când se gândea la mărturisire. *Îmi vor spune regicid până la sfârșitul vieții. O mie de ani sau mai mult, dacă își va mai aminti cineva de mine, voi fi piticul monstruos care și-a ucis tânărul nepot la nunta lui.* Gândul îl înfurie atât de tare, încât azvârli castronul și lingura în capătul celălalt al încăperii, lăsând o dâră de terci pe perete. Ser Addam Marbrand o privi curios, când veni să-l

conducă la judecată, dar avu bunăvoința să nu întrebe nimic.

— Lordul Varys, anunță vestitorul, maestru al șoptitorilor.

Pudrat, ferchezuit, mirosind a apă de trandafiri, Păianjenul își frecă mâinile fără încetare cât timp vorbi. *Se șterge pe mâini de viața mea,* gândi Tyrion, ascultând relatările îndurerate ale eunucului despre felul în care Pezevenghiul uneltise să-l îndepărteze pe Joffrey de sub paza Câinelui și cum vorbise cu Bronn despre beneficiile pe care le-ar aduce domnia lui Tommen. *Jumătățile de adevăr valorează mai mult decât minciunile sfruntate.* Și spre deosebire de ceilalți, Varys avea documente, pergamente umplute sârguincios cu notițe, detalii, date, conversații întregi. Atât de multe mărturii, încât lecturarea lor dură o zi întreagă, și toate îl condamnau. Varys confirmă vizita nocturnă a lui Tyrion în camerele Marelui Maester Pycelle și furtul poțiunilor și otrăvurilor, confirmă amenințarea la adresa lui Cersei din seara cinei lor, confirmă tot, în afară de otrăvirea însăși. Când Prințul Oberyn îl întrebă cum putea să știe fără să fie prezent la toate acele întâmplări, eunucul chicoti și spuse:

— Mi-au spus micile mele ciripitoare. Treaba lor este să știe. Și a mea.

Cum să iau la întrebări o mică ciripitoare? se întrebă Tyrion. *Ar fi trebuit să pun să i se taie eunucului capul din prima zi când am sosit la Debarcaderul Regelui. Ducă-se pe pustii. Și eu, pentru că m-am încrezut, cât de puțin, în el.*

— Am auzit tot? își întrebă Lordul Tywin fiica, în timp ce Varys părăsea sala tronului.

— Aproape, răspunse Cersei. Te rog să-mi îngădui să aduc un ultim martor în fața voastră, mâine.

— Cum dorești, spuse Lordul Tywin.

O, bine, gândi Tyrion înnebunit. *După această farsă de judecată, execuția va veni aproape ca o ușurare.*

În noaptea aceea, stând lângă fereastră cu o cupă de vin în mână, auzi glasuri dincolo de ușă. *Ser Kevan a venit după răspunsul meu,* gândi el îndată, dar cel care intră nu era unchiul lui.

Tyrion se ridică, făcând o plecăciune batjocoritoare în fața Prințului Oberyn.

— Le este îngăduit judecătorilor să-i viziteze pe acuzați?

— Prinților le este îngăduit să meargă unde poftesc. Sau cel puțin așa le-am spus paznicilor tăi.

Vipera Roșie se așeză.

— Tatăl meu va fi nemulțumit.

— Fericirea lui Tywin Lannister n-a fost niciodată în fruntea preocupărilor mele. Ce bei acolo, vin de la Dorne?

— De la Arbor.

Oberyn se strâmbă.

— Apă roșie. L-ai otrăvit?

— Nu. Tu?

Prințul zâmbi.

— Toți piticii au limba așa de ascuțită? Cineva o să ți-o taie într-una din zilele astea.

— Nu ești primul care-mi spune asta. Poate că ar trebui să mi-o tai singur, se pare că-mi aduce numai necazuri.

— Am remarcat și eu. Cred că, până la urmă, aș putea să beau puțin din sucul de struguri al lui Redwyne.

— Cum dorești. Tyrion îi oferi o cupă. Bărbatul luă o sorbitură, o plimbă în gură și înghiți.

— E bun, deocamdată. O să-ți trimit mâine

niște vin tare, dornishean. Mai luă o sorbitură. Am găsit târfa aia cu părul auriu pe care o căutam.

— Așadar, ai dat de casa Chatayei?

— Acolo m-am culcat cu fata cu pielea tuciurie, Alayaya pare-mi-se că o cheamă. Excelentă, în ciuda dungilor de pe spate. Dar târfa la care mă referam e sora ta.

— Te-a sedus deja? întrebă Tyrion, fără să se mire.

Oberyn râse zgomotos.

— Nu, dar o va face, dacă îi accept prețul. Regina a făcut chiar aluzii la căsătorie. Înălțimea Sa are nevoie de alt soț, și cine ar fi mai bun decât prințul Dornului? Ellaria crede că ar trebui să accept. Numai gândul la Cersei în patul nostru o înfierbântă, desfrânata. Și nici măcar n-ar trebui să plătim gologanul piticului. Tot ce-mi cere sora ta este un cap, puțin cam mare și fără nas.

— Și? făcu Tyrion, așteptând.

În loc de răspuns, Prințul Oberyn își învârti vinul în pahar și spuse:

— Când Tânărul Dragon a cucerit Dornul, cu multă vreme în urmă, după înfrângerea de la Sunspear, l-a lăsat pe Lordul Highgardenului să ne conducă. Acest Tyrell se plimba cu alaiul său de la o cetate la alta, vânând rebelii și asigurându-se că genunchiul nostru rămâne plecat. Venea în forță, cucerea un castel, stătea o lună și pornea mai departe către următorul castel. Îi stătea în obicei să scoată lorzii din camere și să se culce în paturile lor. Într-o noapte, s-a pomenit sub un baldachin greu de catifea. Lângă pernă atârna un șnur, în caz că voia să cheme o slujitoare. Îi plăceau femeile dornishene acestui Lord Tyrell, și cine-l poate învinui? Așadar, a tras de șnur și, când a făcut

asta, baldachinul de deasupra lui s-a desfăcut și o sută de scorpioni roșii i-au căzut în cap. Moartea lui a aprins un foc care s-a răspândit curând pe tot cuprinsul Dornului, năruind toate victoriile Tânărului Dragon în două săptămâni. Oamenii îngenuncheați s-au ridicat și s-au eliberat.

— Știu povestea, spuse Tyrion. Ce-i cu ea?

— Doar atât. Dacă voi găsi vreodată un șnur deasupra patului meu și o să trag de el, aș prefera să cadă toți scorpionii pe mine decât să mă aleg cu regina, în toată frumusețea ei nudă.

Tyrion rânji.

— Cel puțin atât avem în comun.

— Fără doar și poate, trebuie să-i fiu recunoscător surorii tale pentru multe lucruri. Dacă n-ar fi fost acuzațiile ei la ospăț, s-ar fi putut foarte bine să mă judeci tu acum pe mine în loc să te judec eu. Ochii prințului îl priveau cu tainică desfătare. În definitiv, cine se pricepe mai bine la otrăvuri decât Vipera Roșie din Dorne? Cine are motive mai întemeiate să vrea să-i țină pe Tyrelli departe de coroană? Iar cu Joffrey în mormânt, după legea dornisheană, Tronul de Fier îi revine surorii sale Myrcella care, din întâmplare, este logodită cu nepotul meu, datorită ție.

— Legea dornisheană nu se aplică. Tyrion fusese atât de prins în capcana propriilor lui probleme, încât nu se gândise nici o clipă la succesiune. Tatăl meu îl va încorona pe Tommen, poți fi sigur de asta.

— S-ar putea, într-adevăr, să-l încoroneze pe Tommen aici, la Debarcaderul Regelui. Ceea ce nu înseamnă că fratele meu nu o poate încorona la Sunspear pe Myrcella. Oare tatăl tău va porni război împotriva nepoatei tale în numele nepotului tău? Dar sora ta? Ridică din

umeri. Poate că ar trebui să mă însor cu Regina Cersei, până la urmă, cu condiția să-și sprijine fiica în defavoarea fiului. Crezi că ar face-o?

Niciodată, îi venea lui Tyrion să spună, dar cuvântul i se opri în gâtlej. Lui Cersei nu-i plăcuse niciodată faptul că era exclusă de la putere pe motiv că era femeie. *Dacă legea dornisheană s-ar aplica în vest, ea ar moșteni de drept Casterly Rock.* Ea și Jaime erau gemeni, dar Cersei venise prima pe lume și asta era de ajuns. Luptând pentru cauza Myrcellei, ar lupta pentru cauza ei.

— Nu știu cum ar putea să aleagă sora mea între Tommen și Myrcella, recunoscu el. Dar n-are importanță. Tatăl meu nu-i va oferi niciodată această opțiune.

— Tatăl tău, spuse Vipera Roșie, s-ar putea să nu trăiască veșnic.

Ceva din felul în care rostise asta îi ridică lui Tyrion părul pe ceafă. Dintr-odată, se gândi din nou la Elia și la tot ce spusese Oberyn când traversau împreună câmpul pârjolit. *Vrea capul care a rostit cuvintele, nu doar mâna care a coborât sabia.*

— Nu e înțelept să pomenești despre trădare în Fortăreața Roșie, prințul meu. Ciripitoarele ascultă.

— N-au decât. E trădare să spui că un om e muritor? *Valar morghulis,* se spunea în Valyria în vechime. *Orice om trebuie să moară.* Și Urgia a venit și a dovedit că este adevărat. Prințul din Dorne se duse la geam să privească afară, în întuneric. Se spune că nu ai nici un martor să ne înfățișezi.

— Speram că o singură privire asupra chipului meu dulce e de ajuns ca să vă lămurească pe toți de nevinovăția mea.

— Te înșeli, lordul meu. Grasul Floricel din

Highgarden e chiar convins de vinovăția ta și hotărât să te vadă murind. Scumpa lui Margaery a băut și ea din potir, după cum ne-a amintit de o sută de ori.

— Și tu? întrebă Tyrion.

— Rareori oamenii sunt ceea ce par. Tu pari atât de vinovat, încât sunt convins de nevinovăția ta. Cu toate acestea, probabil că vei fi condamnat. Dreptatea e un lucru rar prin părțile astea. Nu s-a găsit pentru Elia, Aegon sau Rhaenys. De ce s-ar găsi pentru tine? Probabil că adevăratul ucigaș al lui Joffrey a fost mâncat de un urs. Se pare că asta se întâmplă destul de des la Debarcaderul Regelui. Oh, stai, ursul era la Harrenhal, acum îmi amintesc.

— Asta e jocul pe care-l jucăm? Tyrion își frecă cicatricea de la nas. N-avea nimic de pierdut spunându-i Prințului Oberyn adevărul. *A existat* un urs la Harrenhal și într-adevăr l-a omorât pe Ser Amroy Lorch.

— Ce păcat de el, spuse Vipera Roșie. Și de tine. Mă întreb dacă toți oamenii fără nas mint așa de prost.

— Nu mint. Ser Amroy a tras-o pe Prințesa Rhaenys de sub patul tatălui ei și a înjunghiat-o de moarte. Avea cu el câțiva soldați, dar nu le știu numele. Se aplecă, apropiindu-se de Vipera Roșie: Gregor Clegane a fost cel care a zdrobit de zid capul Prințului Aegon și a siluit-o pe sora ta Elia, cu mâinile mânjite de sânge și creieri.

— Asta ce mai e? Adevărul, de la un Lannister? Oberyn zâmbi cu răceală. Tatăl tău a dat porunca, da?

— Nu. Rosti minciuna fără șovăire, fără să se întrebe vreo clipă de ce o făcuse.

Dornisheanul ridică o sprânceană subțire, neagră.

— Ce fiu devotat! Și o minciună atât de

neconvingătoare. Lordul Tywin a fost cel care i-a adus în fața Regelui Robert pe copiii surorii mele, înfășurați în mantii purpurii.

— Poate că ar trebui să ai discuția asta cu tatăl meu. El a fost acolo. Eu mă aflam la Casterly Rock și eram încă atât de mic încât cred că pe vremea aceea îmi foloseam mădularul dintre picioare doar ca să mă ușurez.

— Da, dar acum ești aici și oarecum în dificultate, aș zice. Nevinovăția ta poate să sară în ochi precum cicatricea pe care o porți pe față, dar asta nu te va salva. După cum nu te va salva nici tatăl tău. Prințul Dornului zâmbi. Dar eu aș putea.

— Tu? Tyrion îl privi atent. Ești un judecător din trei. Cum m-ai putea salva?

— Nu în calitate de judecător, ci de campion.

JAIME

O carte albă era așezată pe o masă albă, într-o cameră albă.

Camera era circulară, cu tapiserii din lână albă atârnate pe pereții văruiți în alb. Era primul etaj din Turnul Sabiei Albe, o construcție suplă, cu patru niveluri, ridicată într-un colț al zidului castelului, cu vedere către golf. Beciul boltit adăpostea arme și armuri, iar cel de-al doilea și al treilea nivel, odăițele austere ale celor șase frați ai Gărzii Regale.

Una dintre acele odăi fusese a lui, de optsprezece ani, dar în dimineața aceasta își mutase lucrurile la etajul de sus, care era îi era dedicat în întregime Lordului Comandant. Și camerele acelea erau modeste, chiar dacă spațioase, și se aflau deasupra zidurilor exterioare, ceea ce însemna că va avea vedere la mare. O *să-mi placă,* gândi el. *Priveliștea și toate celelalte.*

Palid ca odaia în care se afla, Jaime stătea lângă carte, în veșmintele albe ale Gărzii Regale, așteptându-și Frații Jurați. La șold îi atârna o sabie lungă.

La șoldul celălalt. Își purtase întotdeauna sabia la șoldul stâng și o scotea din teacă de-a curmezișul. În dimineața aceasta, o atârnase la șoldul drept, ca să poată face același gest cu mâna stângă, dar greutatea ei i se părea ciudată acolo și, când încercase să scoată sabia, întreaga mișcare i se păruse stângace și nefirească. Nici hainele nu i se potriveau. Îmbrăcase veșmintele de iarnă ale Gărzii Regale, o tunică și pantaloni

din lână albită și o mantie grea, dar toate păreau să-i atârne pe trup.

Jaime își petrecea zilele la judecata fratelui său, stând departe, spre capătul sălii. Fie că Tyrion nu-l văzuse acolo, fie nu-l recunoscuse, dar asta nu era de mirare. Jumătate dintre curteni păreau să nu-l mai cunoască. *Sunt un străin în propria mea Casă.* Fiul său era mort, tatăl îl dezmoștenise, iar sora lui... nu-i îngăduise nici măcar o dată să fie singur cu ea, după acea primă zi din septul regal, unde zăcea Joffrey printre lumânări. Chiar și atunci când îi purtaseră trupul prin oraș către cripta din Marele Sept al lui Baelor, Cersei păstrase o distanță prudentă.

Își roti încă o dată privirea prin Camera Circulară. Pereții erau acoperiți cu tapiserii din lână albă, iar deasupra patului se aflau un scut alb și două săbii lungi, încrucișate. Scaunul de sub masă era din stejar negru, vechi, cu perne din piele albită de vită. *Uzate de fundurile afurisite ale lui Barristan cel Viteaz și Ser Gerald Hightower, de Prințul Aemon, Cavalerul Dragon, Ser Ryam Redwyne și Demonul din Darry, de Duncan cel Înalt și Palidul Grifon Alyn Cunnington.* Ce căuta Regicidul într-o companie atât de selectă?

Și totuși, era acolo.

Masa era din lemn de copac al inimii, alb ca osul, cioplită în forma unui imens scut sprijinit pe trei armăsari albi. Tradiția era ca Lordul Comandant să stea în capul mesei, iar frații câte trei pe fiecare latură, în rarele ocazii când se adunau toți cei șapte. Cartea așezată lângă cotul lui era voluminoasă, lungă de o jumătate de metru și lată de trei palme, groasă de o mie de pagini, cu un pergament alb prins între copertele de piele albită și cu cotorul și

închizătorile din aur. *Cartea Fraților* era titlul ei oficial, dar cel mai des era numită pur și simplu Cartea Albă.

Între copertele Cărții Albe stătea scrisă istoria Gărzii Regale. Fiecare cavaler care o slujise avea câte o pagină în care îi erau trecute pentru posteritate numele și faptele. Sus, în colțul din stânga al fiecărei pagini era desenat în culori vii scutul pe care îl purtase în momentul în care fusese ales. Jos, în colțul din dreapta, era scutul Gărzii Regale, alb ca zăpada, imaculat, fără blazon. Scuturile din colțul de sus erau diferite, iar cele din josul paginii erau toate la fel. În spațiul dintre ele, erau scrise faptele de viață și de arme ale fiecăruia. Desenele heraldice și anluminurile erau realizate de septoni trimiși de la Marele Sept al lui Baelor de trei ori pe an, dar era datoria Lordului Comandant să actualizeze datele.

Datoria mea, acum. După ce va învăța să scrie cu mâna stângă, adică. Cartea Albă era rămasă mult în urmă. Trebuiau adăugate morțile lui Ser Mandon Moore și Ser Preston Greenfield, la fel și scurtul și sângerosul serviciu în Garda Regală al lui Sandor Clegane. Trebuiau începute noi pagini, pentru Balon Swann, Ser Osmund Kettleblack și Cavalerul Florilor. *Va trebui să chem un septon să le deseneze scuturile...*

Ser Barristan Selmy îl precedase pe Jaime ca Lord Comandant. Scutul din colțul de sus al paginii sale înfățișa armele Casei Selmy: trei spice de grâu galbene pe un fond maroniu. Ser Barristan își luase răgazul să-și înregistreze propria destituire, înainte să plece de la castel.

> *Ser Barristan din Casa Selmy. Primul născut al lui Ser Lyonel Selmy de la*

Castelul Recoltei. Scutier al lui Ser Manfred Swann. Poreclit „Taurul” la vârsta de zece ani, când a îmbrăcat o armură împrumutată, făcându-și apariția, ca un cavaler misterios, în turnirul de la Blackheaven, când a fost înfrânt și demascat de Duncan, Prințul de Dragonflies. Ridicat la rang de cavaler la vârsta de șaisprezece ani, de Regele Aegon al V-lea Targaryen, după ce a săvârșit mărețe fapte de vitejie în calitate de cavaler misterios în turnirul de la Debarcaderul Regelui, învingându-i pe Prințul Duncan cel Scund și pe Ser Duncan cel Înalt, Lord Comandant al Gărzii Regale. L-a omorât în duel pe Maelyn Monstruosul, ultimul dintre Pretendenții Casei Blackfyre, în timpul Războiului Regilor de Nouă Parale. I-a înfrânt pe Lormelle Lance Lungă și pe Cedrik Storm, Bastardul de la Poarta de Aramă. Numit în Garda Regală la douăzeci și opt de ani, de Lordul Comandant Gerold Hightower. A apărat palisada împotriva tuturor competitorilor în turnirul de la Podul de Argint. Învingător în turnirul de la Iazul Fecioarelor. L-a salvat pe Regele Aerys al II-lea în timpul Rezistenței de la Duskendale, în ciuda unei răni la piept, pricinuite de o săgeată. A răzbunat moartea Fratelui său Jurat, Ser Gwayn Gaunt. Le-a salvat pe Lady Jeyne Swann și septa ei din mâinile Frăției Pădurii Regelui, învingându-i pe Simeon Toyne și pe Cavalerul Zâmbitor și omorându-l pe primul. În turnirul din Orașul Vechi, l-a învins și l-a demascat pe misteriosul Cavaler al Scutului Negru, dezvăluindu-l

drept Bastardul din Castelul Munților. Unic campion în turnirul Lordului Stefford de la Capătul Furtunii, unde i-a doborât de pe cal pe Lordul Robert Baratheon, Prințul Oberyn Martell, Lordul Leyton Hightower, Lordul Jon Cunnington, Lordul Jason Mallister și Prințul Rhaegar Targaryen. Rănit de săgeată, suliță și sabie în Bătălia de la Trident, unde a luptat alături de Frații săi Juraţi și de Rhaegar, Prinț de Piatra Dragonului. Iertat și numit Lord Comandant al Gărzii Regale de Regele Robert I Baratheon. Prezent în garda de onoare care a adus-o pe Lady Cersei din Casa Lannister la Debarcaderul Regelui, să se mărite cu Regele Robert. A condus atacul de la Vechiul Wyk, în timpul Rebeliunii lui Balon Greyjoy. Campion în turnirul de la Debarcaderul Regelui, la vârsta de cincizeci și șapte de ani. Demis din serviciul Regelui Joffrey I Baratheon la șaizeci și unu de ani, din motive de vârstă înaintată.

Prima parte a ilustrei cariere a lui Ser Barristan fusese introdusă de Ser Gerold Hightower, cu un scris mare și puternic. Scrisul mai mic și mai elegant al lui Selmy continua cu relatarea episodului când fusese rănit la Trident.

Pagina lui Jaime era neînsemnată, prin comparație.

Ser Jaime din Casa Lannister. Întâiul fiu născut al Lordului Tywin și al Doamnei Joanna de Casterly Rock. A luptat împotriva Frăției Pădurii Regelui ca scutier al Lordului Summer Crakehall. Ridicat în

rang de cavaler la cincisprezece ani de Ser Arthur Dayne din Garda Regală, pentru faptele de vitejie de pe câmpul de luptă. Ales pentru Garda Regală la cincisprezece ani de Regele Aerys al II-lea Targaryen. În timpul Jafului de la Debarcaderul Regelui l-a omorât pe Regele Aerys al II-lea în fața Tronului de Fier. Cunoscut după aceea drept „Regicidul". Amnistiat de către Regele Robert I Baratheon. Membru al gărzii de onoare care a adus-o pe sora sa, Lady Cersei Lannister, la Debarcaderul Regelui ca să se mărite cu Regele Robert. Campion în turnirul organizat la Debarcaderul Regelui cu ocazia nunții lor.

Rezumată în felul acesta, viaţa lui părea un lucru mărunt și neînsemnat. Ser Barristan ar fi putut să menţioneze, cel puţin, câteva dintre celelalte victorii ale sale în turniruri. Iar Ser Gerold ar fi putut scrie câteva cuvinte în plus despre faptele pe care le săvârșise când Ser Arthur Dayne a înfrânt Frăţia Pădurii Regelui. Salvase viaţa Lordului Summer când Ben Pântecosul era cât pe ce să-i zdrobească ţeasta, deși tâlharul îi scăpase. Și i-a apărat pe ai lui împotriva Cavalerului Zâmbitor, chiar dacă Ser Arthur a fost cel care l-a omorât. *Ce mai luptă a fost aceea, și ce mai inamic!* Cavalerul Zâmbitor era un dement, un amestec de cruzime și cavalerism, dar el nu știa ce înseamnă frica. *Și Dayne, cu Zorile în mână...* Sabia tâlharului avea atât de multe zgârieturi la sfârșit încât Ser Arthur se oprise să-l lase să ia alta.

— Sabia aceea albă a ta o vreau, i-a spus cavalerul tâlhar când au reluat lupta, cu toate că sângera, plin de răni.

— Atunci o vei avea, ser, i-a răspuns Sabia

Dimineții și a pus capăt luptei.

Viața era mai simplă în vremurile acelea, gândi Jaime, *la fel și oamenii, căci săbiile se făceau din cel mai bun oțel.* Sau asta era fiindcă avea pe atunci doar cincisprezece ani? Erau cu toții în mormânt acum, Sabia Dimineții și Cavalerul Zâmbitor, Taurul Alb și Prințul Lewyn, Ser Oswell Whent cu umorul lui negru, zelosul Ser Darry, Simeon Toyne cu Frăția Pădurii Regelui, bătrânul Summer Crakehall. *Și eu, băiatul care am fost... mă întreb când am murit? Când am îmbrăcat mantia albă? Când am despicat beregata lui Aerys?* Băiatul acela dorise să fie Ser Arthur Dayne, dar, în schimb, devenise la un moment dat Cavalerul Zâmbitor.

Când auzi ușa deschizându-se, închise Cartea Albă și se ridică să-i întâmpine pe Frații Jurați. Ser Osmund Kettleblack sosi primul. Îi zâmbi larg lui Jaime, ca și cum ar fi fost vechi tovarăși de arme.

— Ser Jaime, spuse el, dacă ai fi arătat așa în seara aceea, te-aș fi recunoscut pe dată.

— Oare? Jaime se îndoia. Servitorii îl îmbăiaseră, îl bărbieriseră și îi periaseră părul. Când s-a uitat în oglindă, nu l-a mai văzut pe bărbatul care traversase ținuturile riverane cu Brienne... dar nici pe el nu s-a văzut. Avea obrajii supți și scofâlciți și cearcăne la ochi. *Arăt ca un bătrân.* Stai lângă scaunul tău, ser.

Kettleblack se conformă. Ceilalți Frați Jurați sosiră unul după altul.

— Cavaleri, rosti Jaime pe un ton ceremonios, după ce se adunară cu toții. Cine-l păzește pe rege?

— Frații mei, Ser Osney și Ser Osfryd, răspunse Osmund.

— Și fratele meu, Ser Garlan, adăugă Cavalerul Florilor.

— Va fi în siguranţă?

— Da, lordul meu.

— Luaţi loc, atunci.

Erau vorbe rituale. Înainte ca întâlnirea celor șapte să poată începe, trebuia asigurată protecţia regelui.

Ser Boros și Ser Meryn se așezară la dreapta lui Jaime, lăsând între ei scaunul gol al lui Ser Arys Oakeheart, care era plecat la Dorne. Ser Osmund, Ser Balon și Ser Loras își ocupară locurile, în stânga. *Vechiul și noul.* Jaime se întreba dacă asta însemna ceva. Existaseră vremuri în istoria sa când Garda Regală fusese scindată, mai cu seamă și cu mai multă înverșunare în perioada Dansului Dragonilor. Trebuia să se teamă și el de asta?

I se părea ciudat să stea pe scaunul Lordului Comandant, unde șezuse atâţia ani Barristan cel Viteaz. *Și încă și mai ciudat să stau aici infirm.* Cu toate acestea, era locul lui, iar acum Garda Regală îi aparţinea. *Cei șapte ai lui Tommen.*

Jaime îi avusese tovarăși pe Meryn Trant și pe Boros Blount ani de zile. Erau luptători destul de buni, însă Trant era viclean și crud, iar Blount, un sac de ifose. Ser Balon Swann era mai potrivit pentru mantia sa și, desigur, Cavalerul Florilor era așa cum trebuia să fie un cavaler. Cel de-al cincilea om era pentru el un necunoscut, acest Osmund Kettleblack.

Se întreba ce ar avea de spus despre ei Ser Arthur Dayne. *„Cum a ajuns Garda să decadă într-atât?" probabil, sau „A fost mâna mea", iar eu ar trebui să răspund: „Eu am deschis ușa și n-am făcut nimic atunci când au început să pătrundă paraziţii."*

— Regele e mort, începu Jaime. Fiul surorii mele, un băiat de treisprezece ani, ucis la

propria nuntă, în propriul său castel. Toți cinci ați fost de față. Toți cinci îl *păzeați.* Și totuși, e mort. Așteptă să vadă ce aveau de spus, dar nici unul dintre ei nu-și drese măcar glasul. *Băiatul Tyrell e furios și Balon Swann rușinat,* constată el. Din partea celorlalți trei, Jaime nu simțea decât indiferență. Fratele meu a făcut asta? îi întrebă el fără ocolișuri. Tyrion mi-a otrăvit nepotul?

Ser Balon se foi stânjenit în scaun. Ser Boros își strânse pumnul. Ser Osmund ridică apatic din umeri. Cel care, într-un târziu, răspunse fu Meryn Trant:

— Tyrion a umplut cu vin potirul lui Joffrey. Probabil că atunci a strecurat otrava.

— Ești sigur că vinul a fost otrăvit?

— Ce altceva? făcu Ser Boros Blount. Pezevenghiul a golit drojdiile pe podea. De ce, dacă nu ca să verse vinul care i-ar fi putut dovedi vinovăția?

— Știa că vinul era otrăvit, întări Ser Meryn.

Ser Balon Swann se încruntă.

— Pezevenghiul n-a fost singur pe dais. Departe de așa ceva. La ora aceea, era plin de oameni care stăteau în picioare și mișunau de colo-colo, schimbând locurile între ei, strecurându-se către privată, servitorii intrau și ieșeau... iar regele și regina tocmai tăiaseră plăcinta de nuntă, toți ochii erau asupra lor și asupra acelor porumbei blestemați. Nimeni nu se uita la cupa de vin.

— Cine mai era pe dais? întrebă Jaime.

Ser Meryn răspunse:

— Familia regelui, familia miresei, Marele Maester Pycelle, Înaltul Septon...

— Iată-ți criminalul, sugeră Ser Osmund Kettleblack, cu un zâmbet viclean. Mult prea evlavios, bătrânul! Mie nu mi-a plăcut

niciodată. Râse.

— Nu, răspunse Cavalerul Florilor, fără să zâmbească. Sansa Stark l-a otrăvit. Uitați cu toții că sora mea a băut din același potir. Sansa Stark era singura persoană din sală care ar fi avut motive să vrea moartea lui Margaery și, în același timp, a regelui. Otrăvind potirul de nuntă, putea spera să-i omoare pe amândoi. Și de ce să fi fugit după aceea, dacă nu fiindcă era vinovată?

E logic ce spune. S-ar putea ca Tyrion să fie nevinovat. Dar nimeni nu reușise s-o găsească pe fată. Poate că Jaime ar trebui să se ocupe de asta personal. Pentru început, ar fi bine să afle cum a ieșit din castel. *Varys ar trebui să știe câte ceva.* Nimeni nu cunoștea Fortăreața Roșie mai bine ca eunucul.

Dar asta mai putea aștepta. În momentul de față, Jaime avea treburi mai presante.

„Zici că ești Lord Comandant al Gărzii Regale", îi spusese tatăl său. „Du-te și fă-ți datoria."

Cei cinci nu erau frații pe care i-ar fi ales el, dar erau frații pe care îi avea. Sosise momentul să-i ia în primire.

— Oricine a făcut-o, Joffrey e mort și Tronul de Fier îi aparține acum lui Tommen. Am de gând să-l văd pe tron până când îi încărunțește părul de pe cap și îi cad dinții din gură. Și asta nu de la otravă. Jaime se întoarse către Ser Boros Blount. Bărbatul se îngrășase în ultimii ani, dar avea oase destul de zdravene ca să-i poarte greutatea.

— Ser Boros, arătați ca unul căruia îi place mâncarea. De aici înainte vei gusta tot ce mănâncă sau bea Tommen.

Ser Osmund Kettleblack râse zgomotos, iar Cavalerul Florilor zâmbi, dar Ser Boros se făcu

roșu ca racul.

— Nu sunt degustător, sunt cavaler al Gărzii Regale!

— Da, din păcate. Cersei n-ar fi trebuit să-l dezbrace pe Ser Boros de mantia albă, dar tatăl lor nu făcuse decât să întregească rușinea, dându-i-o înapoi. Sora mea mi-a spus cât de repede l-ai predat pe nepotul meu mercenarilor lui Tyrion. Nădăjduiesc că morcovii și mazărea ți se vor părea mai puțin amenințătoare. Când frații tăi jurați se vor antrena în curte cu sabia și scutul, tu te poți antrena cu lingura și strachina. Lui Tommen îi plac la nebunie plăcintele cu mere. Ai grijă să nu le șterpelească vreun mercenar.

— Tu-mi vorbești mie așa? *Tu?*

— Ar fi trebuit să mori înainte să-i lași să-l ia pe Tommen.

— Cum ai murit tu apărându-l pe Aerys, ser? Ser Boros se ridică în picioare clătinându-se și apucă mânerul sabiei. N-o s-o fac... n-o să îndur una ca asta. Tu ar trebui să fii degustătorul, pare-mi-se. La ce altceva e bun un schilod?

Jaime zâmbi.

— Ai dreptate. Sunt la fel de nepotrivit să-l păzesc pe rege ca tine. Așa că scoate sabia cu care te fudulești și vom vedea cum se descurcă cele două mâini ale tale împotriva uneia singure, a mea. La sfârșit, unul dintre noi va fi mort, iar Garda Regelui va avea de câștigat. Jaime se ridică. Sau, dacă preferi, te poți întoarce la îndatoririle tale.

— *Hah!* Ser Boros horcăi și scuipă o flegmă verde la picioarele lui Jaime, apoi se îndepărtă, cu sabia rămasă în teacă.

E laș și asta e bine. Deși Ser Boros era gras, îmbătrânea și nu se remarcase niciodată, l-ar fi putut face fărâme. *Dar Boros nu știe asta și nici*

ceilalți nu trebuie să afle. De bărbatul care am fost se temeau, de cel ce sunt le-ar fi milă.

Jaime se așeză la loc și se întoarse către Kettleblack:

— Ser Osmund, nu te cunosc. Mi se pare ciudat. Am luptat în turniruri, întreceri și bătălii pe tot cuprinsul Celor Șapte Regate. Cunosc fiecare cavaler rătăcitor, fiecare călăreț liber și fiecare scutier ridicat în rang, mai mult sau mai puțin iscusit, care a încercat vreodată să rupă o lance în arene. Cum se face, așadar, că de tine n-am auzit, Ser Osmund?

— N-aș putea să spun, lordul meu. Ser Osmund avea un zâmbet larg pe față, de parcă el și Jaime ar fi fost vechi tovarăși de arme care jucau o șaradă. Dar sunt soldat, nu cavaler de turnir.

— Unde ai luptat, înainte să te găsească sora mea?

— Ici și colo, lordul meu.

— Am fost la sud, în Orașul Vechi, și la nord, la Winterfell. Am fost în vest, la Lannisport, și în est, la Debarcaderul Regelui. Dar n-am fost niciodată la Ici și nici la Colo. În lipsa degetului, Jaime arătă cu ciotul către nasul coroiat al lui Ser Osmund. Te mai întreb încă o dată: *Unde ai luptat?*

— La Treptele de Piatră. Puțin în Ținuturile Discordiei. Acolo se duc mereu războaie. Am fost alături de Vitejii Bărbați. Am luptat pentru Lys și o vreme pentru Tyrosh.

Ai luptat pentru cine te-a plătit.

— Cum ai ajuns cavaler?

— Pe un câmp de luptă.

— Cine te-a ridicat în rang?

— Ser Robert... Stone. E mort acum, lordul meu.

— Negreșit. Ser Robert Stone putea să fi fost

vreun bastard din Vale, care-și vânduse sabia în Ţinuturile Discordiei. Pe de altă parte, putea fi doar un nume plăsmuit de Ser Osmund, din numele unui rege mort și al unui castel. *Ce-a avut Cersei în cap când i-a dat ăstuia mantia albă?*

Măcar Kettleblack știa, probabil, să mânuiască sabia și scutul. Mercenarii erau rareori cei mai onorabili dintre oameni, dar trebuia să fie iscusiţi ca să rămână în viaţă.

— Prea bine, ser, spuse Jaime. Poţi pleca.

Rânjetul bărbatului reveni. Plecă ţanţoș.

— Ser Meryn. Jaime îi zâmbi cavalerului ursuz, cu părul ruginiu și ochi încercănaţi. Am auzit spunându-se că Joffrey se folosea de tine ca s-o pedepsească pe Sansa Stark. Întoarse Cartea Albă cu o singură mână. Uite, arată-mi unde scrie în jurămintele noastre că trebuie să batem femeile și copiii.

— Am făcut ce mi-a poruncit Înălţimea Sa. Jurăm să ne supunem.

— De azi înainte o să-ţi temperezi supunerea. Sora mea este Regină Regentă. Tatăl meu e Mâna Regelui. Eu sunt Lord Comandant al Gărzii Regale. Ascultă-ne pe noi. Pe nimeni altcineva.

Chipul lui Ser Meryn căpătă un aer îndârjit.

— Ne ceri să nu ne supunem regelui?

— Regele are opt ani. Prima noastră îndatorire este să-l *apărăm,* inclusiv de el însuși. Folosește-ţi tărtăcuţa aia urâtă pe care o porţi sub coif. Dacă Tommen vrea să-i pui șaua pe cal, ascultă-l. Dacă îţi spune să omori calul, vino la mine.

— Da. Cum poruncești, lordul meu.

— Liber. În timp ce Ser Meryn se îndepărta, Jaime se întoarse către Ser Balon Swann: Ser Balon, te-am urmărit mânuind suliţa de

nenumărate ori și am luptat alături de tine sau împotriva ta în turniruri. Am auzit că ţi-ai dovedit vitejia de o sută de ori în Bătălia de la Apa Neagră. Garda Regală e onorată de prezenţa ta.

— Onoarea e de partea mea. Ser Balon părea obosit.

— Vreau să-ţi pun o singură întrebare. Ne-ai slujit cu devotament, este adevărat... dar Varys îmi spune că fratele tău i s-a alăturat lui Renly și apoi lui Stannis, în vreme ce nobilul tău tată a ales să nu-și adune oștirile, rămânând în spatele zidurilor Coifului de Piatră pe tot parcursul bătăliei.

— Tatăl meu e un om bătrân, lordul meu. Trecut de patruzeci de ani. Pentru el, vremea războaielor a trecut.

— Și fratele tău?

— Donnel a fost rănit în bătălie și i s-a predat lui Ser Elwood Harte. După aceea a fost răscumpărat și i-a jurat credinţă Regelui Joffrey, ca mulţi alţi prizonieri.

— Într-adevăr, remarcă Jaime. Dar, oricum... Renly, Stannis, Joffrey, Tommen... cum de i-a omis pe Balon Greyjoy și Robb Stark? Ar fi putut să fie primul om din regat care a jurat credinţă în faţa tuturor celor șase regi.

Stânjeneala lui Ser Balon era evidentă.

— Donnel a greșit, dar acum este omul lui Tommen. Ai cuvântul meu.

— Nu Ser Donnel cel Statornic mă preocupă. Ci tu! Jaime se aplecă: Ce ai face dacă Ser Donnel și-ar da sabia unui alt uzurpator și ar năvăli într-o zi în sala tronului? Unde te-ai afla tu, înveșmântat în alb din cap până-n picioare, între rege și fratele tău? Ce ai face?

— Eu... Lordul meu, asta nu se va întâmpla niciodată.

— Mie mi s-a întâmplat, spuse Jaime. Swann își șterse fruntea cu mâneca tunicii sale albe. N-ai nici un răspuns?

— Lordul meu. Ser Balon își îndreptă spatele. Pe sabia și pe onoarea mea, pe numele tatălui meu, jur... n-am să fac ceea ce ai făcut tu.

Jaime râse.

— Bine, întoarce-te la îndatoririle tale... și spune-i lui Ser Donnel să își prindă o giruetă la scut.

Și pe urmă rămase singur cu Cavalerul Florilor.

Suplu ca o sabie, sprinten și vioi, Ser Loras Tyrell purta o tunică imaculată de pânză, pantaloni albi de lână, o cingătoare aurie și o mantie frumoasă de mătase pe umeri, prinsă cu un trandafir auriu. Părul îi cădea în bucle castanii, mătăsoase, avea ochii căprui, strălucind de insolență. *Are impresia că e într-un turnir și că tocmai i-a venit rândul.*

— Șaptesprezece ani și deja cavaler al Gărzii Regale, remarcă Jaime. Trebuie să fii mândru. Prințul Aemon, Cavalerul Dragon, a avut tot șaptesprezece ani când a fost numit. Știai asta?

— Da, lordul meu.

— Și știai că eu am avut *cincisprezece?*

— Și asta, lordul meu. Zâmbi.

Lui Jaime nu-i plăcea defel zâmbetul acela.

— Am fost mai bun decât tine, Ser Loras. Am fost mai voinic și mai puternic și mai iute.

— Iar acum ești mai bătrân, spuse băiatul. Lordul meu.

Jaime nu-și putu stăpâni râsul. *E prea absurd. Tyrion ar râde fără milă de mine dacă m-ar putea auzi în clipa asta, luându-mă la întrecere cu un băiețandru ca el.*

— Mai bătrân și mai înțelept, ser. Ai avea ce să înveți de la mine.

— Așa cum ai învățat tu de la Ser Boros și Ser Meryn.

Săgeata aceea lovi prea aproape de țintă.

— Am învățat de la Bivolul Alb și de la Barristan cel Viteaz, izbucni Jaime. Am învățat de la Ser Arthur Dayne, Sabia Dimineții, care v-ar fi putut omorî pe toți cinci cu mâna stângă, în timp ce se ajuta cu dreapta să urineze. Am învățat de la Prințul Lewyn din Dorne, de la Ser Oswell Whent și Ser Jonothor Darry, oameni destoinici cu toții.

— Oameni morți cu toții.

E ca mine, își dădu seama Jaime. *Îmi vorbesc mie însumi, așa cum eram, plin de aroganță și cavalerism găunos. Așa se întâmplă dacă ești prea bun prea devreme.*

Ca într-un duel, uneori era cel mai bine să încerci o altă tactică.

— Se zice că ai luptat remarcabil în bătălie... aproape la fel de bine ca năluca lui Renly de lângă tine. Un Frate Jurat nu are secrete față de Lordul lui Comandant. Spune-mi, ser, cine purta armura lui Renly?

În primul moment, Loras Tyrell lăsă impresia că e pe cale să refuze, dar în cele din urmă își aminti de jurămintele sale.

— Fratele meu, răspunse el ursuz. Renly era mai înalt decât mine și mai lat în piept. Armura lui îmi era prea mare, dar lui Garlan îi venea tocmai bine.

— Și a cui a fost ideea acestei mascarade, a ta sau a lui?

— Lordul Degețel a sugerat-o. Spunea că îi va înspăimânta pe oștenii ignoranți ai lui Stannis.

— Și așa a fost. *Și pe unii cavaleri și lorzi mărunți.* Ei, bine, le-ați oferit cântăreților subiect de inspirație. Cred că asta nu e de

condamnat. Cu Renly ce aţi făcut?

— L-am îngropat cu mâinile mele, într-un loc pe care mi l-a arătat chiar el când eram scutier la Capătul Furtunii. Nimeni nu-l va găsi vreodată acolo, să-i tulbure somnul. Îl privi pe Jaime sfidător: O să-l apăr pe Regele Tommen cu toată puterea mea, ţi-o jur. O să-mi dau viaţa pentru el, dacă va fi nevoie. Dar nu-l voi trăda niciodată pe Renly, nici cu vorba, nici cu fapta. El a fost regele care ar fi trebuit să fie. A fost cel mai bun dintre ei.

Poate cel mai bine îmbrăcat, gândi Jaime, dar de data aceasta nu spuse nimic. Aroganţa lui Ser Loras dispăruse în clipa în care începuse să vorbească despre Renly. *A răspuns cinstit. E mândru și recalcitrant și plin de ifose, dar nu e prefăcut. Nu încă.*

— Cum spui tu. Încă un lucru și te poți întoarce la treburile tale.

— Da, lordul meu?

— Brienne de Tarth e și acum închisă în turn.

Gura băiatului se încleșta.

— O celulă neagră ar fi mai potrivită.

— Ești sigur că asta merită?

— Merită moartea. I-am spus lui Renly că o femeie nu are ce căuta în Garda Curcubeului. A câștigat turnirul printr-un șiretlic.

— Parcă-mi amintesc de un alt cavaler căruia îi plăceau șiretlicurile. A călărit o dată pe o iapă în călduri împotriva unui inamic călare pe un armăsar nărăvaș. Ce fel de șiretlic a folosit Brienne?

Ser Loras roși.

— A făcut un salt... Nu contează. A câștigat, îi recunosc acest merit. Înălţimea Sa i-a așezat o mantie curcubeu pe umeri. Iar ea l-a ucis. Sau l-a lăsat să moară.

— E o mare diferență. *Diferența dintre crima mea și rușinea lui Boros Blount*.

— A jurat să-l apere. Ser Emmon Cuy, Ser Robar Royce, Ser Parmen Crane au jurat și ei. Cum a putut cineva să se apropie de el, cu ea în cort și ceilalți afară? Dacă nu cumva au fost complici.

— Ați fost cinci la nunta lui Joffrey, sublinie Jaime. Cum a putut să moară? Dacă nu cumva ați fost complici.

Ser Loras își îndreptă spatele, bățos.

— N-am avut ce să facem.

— Fătuca zice același lucru. Plânge după Renly, ca tine, te asigur. Eu nu am plâns niciodată după Aerys. Brienne este urâtă și încăpățânată ca un catâr. Dar nu e destul de isteață ca să fie mincinoasă. Și e devotată până la absurd. A jurat că mă va aduce la Debarcaderul Regelui și iată-mă aici. Mâna asta pe care am pierdut-o... ei, bine, a fost vina mea, în egală măsură. Având în vedere tot ce a făcut pentru mine, n-am nici o îndoială că ar fi luptat pentru Renly, dacă ar fi avut cu cine. Dar cu o umbră? Jaime își scutură capul. Scoate sabia, Ser Loras. Arată-mi cum te-ai lupta cu o umbră. Mi-ar plăcea să văd asta.

Ser Loras nu se clinti.

— A fugit, spuse el. Împreună cu Catelyn Stark. L-au lăsat într-o baltă de sânge și au fugit. De ce ar fi făcut-o, dacă nu erau vinovate? Privea țintă masa. Renly mi-a dat comanda avangărzii. Altfel, l-aș fi ajutat eu să-și îmbrace armura. Adesea îmi încredința mie această sarcină. Ne-am... ne-am rugat împreună în seara aceea. L-am lăsat cu ea. Ser Parmen și Ser Emmon îi păzeau cortul, iar Ser Robar Royce era și el acolo. Ser Emmon a jurat că Brienne a... deși...

— Da? îl îndemnă Jaime, simțindu-i îndoiala.

— Grumăjerul era tăiat cu totul. O singură lovitură, printr-un grumăjer de oțel. Armura lui Renly era cea mai bună, din cel mai tare oțel. Cum a putut Brienne să facă asta? Am încercat și eu și n-am reușit. E înfiorător de puternică pentru o femeie, dar până și Muntele ar fi avut nevoie de un topor greu. Și de ce să-l îmbrace cu armura și *apoi* să-i taie gâtul? Îi aruncă lui Jaime o privire nedumerită. Dar, dacă nu ea... cum să fi fost o *umbră?*

— Întreab-o pe ea. Jaime luase o decizie. Du-te în celula ei. Pune-i întrebările care te frământă și ascultă-i răspunsurile. Dacă vei rămâne convins că ea l-a omorât pe Lordul Renly, voi avea grijă să dea socoteală. Alegerea va fi a ta. Acuz-o sau elibereaz-o. Nu-ți cer decât s-o judeci drept, pe onoarea ta de cavaler.

Ser Loras se ridică în picioare.

— Așa voi face. Pe onoarea mea de cavaler.

— Am terminat, atunci.

Mai tânărul bărbat porni spre ușă. Dar în dreptul ei, se întoarse:

— Renly o considera ridicolă. O femeie în zale, dându-se drept cavaler.

— Dacă ar fi văzut-o vreodată în satin roz și dantelă myrisheză, nu s-ar mai fi plâns.

— L-am întrebat de ce o ținea aproape, dacă o considera atât de grotescă. Mi-a răspuns că toți ceilalți cavaleri voiau câte ceva de la el, castele, onoruri sau bogății, dar că Brienne nu voia decât să-și dea viața pentru el. Când l-am văzut plin de sânge, ea dispărută și cei trei neatinși... dacă ea e nevinovată, atunci Ser Robar și Emmon... Îi era greu să rostească vorbele.

Jaime nu se gândise nici o clipă la asta.

— Și eu aș fi făcut ca tine, ser. Minciuna veni ușor, dar Ser Loras păru recunoscător pentru ea.

După ce plecă, Lordul Comandant rămase singur în camera albă, dus pe gânduri. Cavalerul Florilor fusese atât de înnebunit de durere la moartea lui Renly încât omorâse doi dintre Fraţii Juraţi, dar lui Jaime nu-i trecuse prin minte să facă același lucru cu cei cinci care nu reușiseră să-l apere pe Joffrey. *Era fiul meu, fiul meu neștiut... Ce sunt eu, dacă nu ridic mâna care mi-a mai rămas ca să răzbun propriul meu sânge, propria mea sământă?* Ar trebui să-l omoare măcar pe Ser Boros, doar ca să scape de el.

Își privi ciotul și se strâmbă. *Trebuie să fac ceva în privința asta.* Dacă răposatul Ser Jacelyn a putut să poarte o mână de fier, el ar trebui să aibă una de aur. *Poate că lui Cersei i-ar plăcea. O mână de aur, să-i mângâie părul de aur și s-o strângă cu putere la piept.*

Dar mâna mai putea aștepta. Prima dată trebuia să se ocupe de alte treburi. Avea alte datorii de plătit.

SANSA

Scara care urca pe teugă era abruptă și șubredă, așa că Sansa acceptă mâna lui Lothor Brune. *Ser Lothor,* trebui să-și reamintească. Fusese ridicat la rangul de cavaler, pentru vitejia de care dăduse dovadă în Bătălia de la Apa Neagră. Deși un cavaler adevărat n-ar purta pantalonii aceia maro, peticiți, nici cizmele scâlciate și nici acel pieptar de piele crăpată, cu pete de apă. Un bărbat cu fața pătrată, nasul turtit și un smoc de păr cărunt, dezlânat, Brune vorbea rareori. *Dar e mai puternic decât pare.* Își dădea seama după ușurința cu care o ridicase, ca pe un fulg.

Dincolo de prora *Regelui Merlan* se întindea un țărm pustiu și stâncos, bătut de vânturi, lipsit de vegetație și neprimitor. Chiar și așa, era o priveliște bine-venită. Își croiau de multă vreme drum spre uscat. Ultima furtună îi aruncase departe de orice fâșie de pământ și spulberase valurile peste marginile galerei cu atâta putere încât Sansa fusese convinsă că aveau să se înece cu toții. Îl auzise pe bătrânul Oswell spunând că doi oameni fuseseră măturați peste bord și un altul căzuse de pe catarg și-și frânsese gâtul.

Sansa îndrăznise foarte rar să iasă pe punte. Mica ei cabină era umedă și rece, dar fusese bolnavă aproape tot drumul... bolnavă de spaimă, bolnavă de febră sau de rău de mare... nu putea să țină nimic în stomac și somnul îi venea greu. Ori de câte ori închidea ochii, îl vedea pe Joffrey trăgându-se de guler,

zgâriindu-și pielea netedă a gâtului, murind cu fărâmituri de plăcintă pe buze și pete de vin pe tunică. Iar vântul care șuiera printre saule îi amintea de sunetul țiuit pe care îl scosese Joffrey încercând să tragă aer în piept. Uneori îl visa și pe Tyrion.

— N-a făcut nimic, i-a spus ea odată lui Degeţel, când a vizitat-o în cabină, să vadă dacă se simte mai bine.

— Nu l-a ucis pe Joffrey, e adevărat, dar mâinile piticului sunt departe de a fi curate. A mai avut o soție înaintea ta, știai asta?

— Mi-a spus.

— Și ți-a spus că, după ce s-a plictisit de ea, le-a dat-o cadou străjerilor tatălui său? Cu timpul, poate că ar fi făcut același lucru și cu tine. N-are rost să verși nici o lacrimă pentru Pezevenghi, doamna mea.

Vântul îi trecea degete de sare prin păr și Sansa tremura. Chiar și atât de aproape de mal, tangajul corăbiei îi întorcea stomacul pe dos. Avea nevoie disperată de o baie și de haine curate. *Arăt, probabil, ca un cadavru și miros a vomă.*

Lordul Petyr veni sus, lângă ea, vesel ca întotdeauna.

— Bună dimineața. Aerul sărat e înviorător, nu ţi se pare? Întotdeauna îmi face poftă de mâncare. O cuprinse prietenește pe după umeri. Te simți bine? Ești palidă.

— E doar stomacul. Răul de mare.

— Niţel vin ți-ar face bine. O să-ți dăm o cupă, îndată ce ajungem la ţărm. Petyr arătă către un vechi turn de cremene, profilat pe cerul cenușiu și mohorât, cocoţat pe o stâncă biciuită de talazuri. Încântător, nu-i așa? Mă tem că nu putem ancora în siguranţă nicăieri. O să ne ducem la mal cu barca.

— Aici? Sansa nu voia să debarce acolo. Degetele erau un loc sinistru, așa auzise, și turnulețul acela avea un aer pustiu și deprimant. N-aș putea să rămân pe corabie până când mergem la Portul Alb?

— De aici, *Regele* cotește spre est, către Braavos. Fără noi.

— Dar... lordul meu, ai spus... ai spus că mergem acasă.

— Și iat-o acolo, așa nenorocită cum o vezi. Casa mea străveche. Mă tem că n-are nici un nume. Reședința unui mare lord ar trebui să poarte un nume, nu ești de acord? Winterfell, Eyrie, Riverrun, acelea sunt *castele.* Acum sunt Lord de Harrenhal. Sună bine. Dar ce am fost înainte? Lord de Căcărează de Oaie și Stăpân al Dreadfortului? Lipsește un ceva anume. Ochii săi gri-verzui o priviră cu inocență. Pari nedumerită. Credeai că mergem la Winterfell, draga mea? Winterfellul a fost cucerit, pârjolit și prădat. Toți cei pe care i-ai cunoscut și i-ai iubit sunt morți. Puținii oameni ai Nordului care nu au căzut în mâna oamenilor de fier se războiesc între ei. Până și Zidul e sub asediu. Winterfellul a fost casa copilăriei tale, Sansa, dar nu mai ești un copil. Ești femeie în toată firea și trebuie să ai propriul tău cămin.

— Dar nu aici, spuse ea îngrozită. Arată atât de...

— ... mic și mohorât și sărăcăcios? E toate astea și nici măcar atât. Degetele sunt un loc încântător, dacă se întâmplă să fii o piatră. Dar, nu te teme, n-o să stăm mai mult de două săptămâni. Bănuiesc că mătușa ta a pornit deja să ne întâlnească. Zâmbi. Lady Lysa și cu mine ne vom căsători.

— Vă căsătoriți? Sansa era năucită. Tu și mătușa mea?

— Lordul de Harrenhal și Doamna de Eyrie.

Spuneai că o iubești pe mama. Dar, desigur, Lady Catelyn era moartă și, chiar dacă îl iubise în taină pe Lordul Petyr și îi dăruise fecioria, acum nu mai conta.

— Ești atât de tăcută, doamna mea, remarcă Petyr. Eram convins că vei dori să mă feliciți. E lucru mare ca un băiat născut stăpân peste pietre și căcăreze de oaie să se însoare cu fiica lui Hoster Tully și văduva lui Jon Arryn.

— Eu... mă rog să aveți ani lungi împreună și mulți copii și să fiți foarte fericiți unul alături de celălalt. Trecuseră ani de când o văzuse ultima oară pe sora mamei sale. *Va fi bună cu mine, de dragul mamei, cu siguranță. E de un sânge cu mine.* Și Valea lui Arryn era frumoasă, așa spuneau toate cântecele. Poate că nu va fi atât de îngrozitor să rămână acolo o vreme.

Lothor și bătrânul Oswell vâsliră până la mal. Sansa se cuibări în mantie, la prora, cu gluga trasă pe cap, s-o apere de vânt, întrebându-se ce o aștepta. Câțiva servitori își făcură apariția dinspre turn, ieșindu-le în întâmpinare: o femeie bătrână și uscățivă și una grasă, între două vârste, doi moșnegi cu părul alb și o fată de doi sau trei ani, cu urcior la un ochi. Când îl recunoscură pe Lordul Petyr, îngenunchează pe pietre.

— Oamenii mei, spuse el. Pe copilă n-o cunosc. Vreun alt bastard al Kellei, presupun. Ea naște tot la câțiva ani.

Cei doi moșnegi intrară în apă până la coapse, s-o ridice pe Sansa din barcă fără să-și ude rochia. Oswell și Lothor își croiră drum prin valuri, către țărm, așa cum făcu și Degețel. O sărută pe bătrână pe obraz și femeii mai tinere îi zâmbi larg:

— Asta a cui mai e, Kella?

Femeia grăsană râse.

— Nu-ți pot spune exact, stăpâne. Nu sunt femeia care să refuze pe cineva.

— Și toți flăcăii de prin partea locului îți sunt recunoscători, nu mă-ndoiesc.

— Mă bucur că ești acasă, stăpâne, zise unul dintre bătrâni. Părea să aibă cel puțin optzeci de ani, dar purta o armură de solzi și o sabie lungă la șold. Cât timp vei sta în reședință?

— Cât mai puțin posibil, Bryen, nu te teme. E locuibilă acum, după părerea ta?

— Dacă am fi știut că vii, am fi așternut pe jos paie proaspete, stăpâne, zise bătrâna. E aprins un foc de bălegar.

— Nimic nu mă face să mă simt mai *acasă* decât un foc de bălegar. Petyr se întoarse către Sansa: Grisel a fost doica mea, dar acum se ocupă de castel. Umfred e administratorul meu, iar Bryen... parcă te-am numit căpitan al gărzii ultima oară când am fost aici.

— Așa e, stăpâne. Ai spus și că o să mai aduci oameni, dar n-ai făcut-o. Eu și câinii suntem singurii care stăm de veghe.

— Și vă descurcați foarte bine, sunt sigur. Nimeni n-a fugit cu vreo piatră sau vreo căcărează de oaie, după câte văd. Petyr reveni la femeia grasă: Kella se îngrijește de măreţele mele turme. Câte oi am în momentul de faţă, Kella?

Femeia se gândi o clipă:

— Douăzeci și trei, stăpâne. Au fost douăzeci și nouă, dar câinii lui Bryen au omorât una și pe celelalte le-am tăiat și am pus carnea la sărat.

— Ah, oaie rece în saramură. Chiar că sunt acasă. Când o să mănânc ouă de pescăruș la micul dejun și supă de alge, n-o să mai am nici o îndoială.

— Dacă vrei, stăpâne, spuse bătrâna Grisel.

Lordul Petyr se strâmbă.

— Haideţi să vedem dacă locuinţa mea arată la fel de jalnic pe cât îmi amintesc. Îi conduse de-a lungul ţărmului, peste pietre alunecoase, acoperite de alge putrezite. La poalele turnului de cremene se plimbau câteva oi, păscând iarba firavă care creștea între țarcul lor și grajdul cu acoperiș de paie. Sansa păși cu grijă, ferindu-se de bobițele care erau peste tot.

Pe dinăuntru, turnul părea și mai mic. O scară deschisă de piatră înconjura zidul interior, de la pivniță până la acoperiș. Fiecare nivel era format dintr-o singură încăpere. Slujitorii dormeau și își duceau traiul în bucătăria de la parter, împărțind spațiul cu un mastif uriaș vărgat și câțiva câini ciobănești. Deasupra se afla o sală sărăcăcioasă, iar mai sus, dormitorul. Turnul nu avea ferestre, doar găuri de tragere încastrate în zidul exterior, din loc în loc, de-a lungul scării șerpuite. Deasupra șemineului atârnau o sabie ruptă și un scut sfărâmat din lemn, cu vopseaua crăpată și scorojită.

Blazonul pictat pe scut îi era necunoscut Sansei: un cap gri de piatră cu ochi învăpăiați, pe un fond verzui.

— Scutul bunicului meu, îi explică Petyr, când o văzu privindu-l cu insistență. Tatăl lui era născut în Braavos și a venit în Vale ca mercenar, tocmit de Lordul Corbray, așa că bunicul, când a fost făcut cavaler, și-a luat drept blazon capul Titanului.

— E foarte fioros, remarcă Sansa.

— Chiar prea fioros pentru un ins prietenos ca mine, spuse Petyr. Prefer de departe mierla mea.

Owell făcu încă două drumuri în larg, la *Regele Merlan,* să descarce provizii. Printre

lucrurile pe care le aduse la mal erau mai multe butoaie cu vin. Petyr îi turnă Sansei o cupă, așa cum îi promisese.

— Uite, doamna mea, sper că asta o să-ți liniștească stomacul.

Cu pământul sub picioare, stomacul i se liniștise deja, dar Sansa ridică ascultătoare pocalul cu ambele mâini și luă o sorbitură. Vinul era foarte bun, un vin vechi, de Arbor, bănuia. Avea gust de stejar, de fructe și de nopți fierbinți de vară. Aromele îi înfloreau în gură, ca bobocii sub soare. Se ruga să-l poată ține în stomac. Lordul Petyr era atât de amabil și nu voia să strice totul vomitând pe el.

O cerceta pe deasupra pocalului său, cu ochii lui verzi-cenușii plini de... Era amuzament sau altceva? Sansa nu era sigură.

— Grisel, o strigă el pe bătrână, adu sus niște mâncare. Ceva ușor, doamna mea are stomacul deranjat. Niște fructe, poate. Oswell a adus de pe *Rege* niște portocale și niște rodii.

— Da, stăpâne.

— Aș putea să fac și o baie? întrebă Sansa.

— Am s-o pun pe Kella să scoată niște apă, doamna mea.

Sansa mai luă o sorbitură de vin și încercă să se gândească la o conversație politicoasă, dar Lordul Petyr o scuti de efort. După ce Grisel și ceilalți servitori plecară, îi spuse:

— Lysa nu va veni singură. Înainte de a sosi, trebuie să stabilim cine ești.

— Cine...? Nu înțeleg.

— Varys are informatori peste tot. Dacă Sansa Stark va fi văzută în Vale, eunucul va afla cât ai clipi și asta ar crea nefericite complicații. Deocamdată nu ești în siguranță să fii Sansa. Așa că va trebui să le spunem oamenilor Lysei că ești fiica mea naturală.

— Naturală? Sansa era îngrozită. Adică o bastardă?

— Păi n-ai avea cum să fii copila mea legitimă. N-am fost însurat niciodată, asta se știe foarte bine. Cum vrei să te cheme?

— Eu... aș putea să port numele mamei mele...

— Catelyn. Puțin prea bătător la ochi... dar numele mamei mele ar merge. Alayne. Îți place?

— Alayne e un nume frumos. Sansa spera să nu-l uite. Dar n-aș putea fi, să zicem, fiica legitimă a vreunui cavaler din slujba ta? Poate că a murit vitejește pe câmpul de luptă și...

— N-am nici un cavaler viteaz în slujba mea, Alayne. O asemenea poveste ar atrage întrebări nedorite, așa cum un cadavru atrage ciorile. Dar e nepoliticos să-ți vâri nasul în obârșia copiilor nelegitimi ai cuiva. Așadar, cine ești?

— Alayne... Stone să fie? Când el încuviință, Sansa întrebă: Cine e mama mea?

— Kella.

— Te rog, nu, spuse ea ofensată.

— Glumeam. Mama ta a fost o femeie nobilă din Braavos, fiica unui mare negustor. Ne-am întâlnit în Gulltown, când mă ocupam de port. A murit născându-te pe tine și te-a lăsat în seama Credinței. Am câteva cărți religioase, dacă vrei să te uiți peste ele. Învață să dai citate din ele. Nimic nu descurajează mai mult întrebările nedorite ca un șuvoi de miorlăieli evlavioase. În orice caz, când ai crescut, ai decis că nu vrei să devii preoteasă și mi-ai scris mie. Atunci am aflat pentru prima oară de existența ta. Își trecu degetele prin barbă: Crezi că poți să ții minte toate astea?

— Sper. Va fi ca și cum am juca un joc, nu-i așa?

— Îți plac jocurile, Alayne?

Trebuia să se obișnuiască încetul cu încetul cu noul nume.

— Jocuri? Eu... presupun că depinde...

Grisel reveni înainte să apuce să spună mai mult, legănând o tavă mare. O așeză între ei. Erau mere, pere și rodii, niște struguri mohorâți, o imensă portocală roșie. Bătrâna adusese și o pâine rotundă și o bucată de unt. Petyr tăie o rodie în două cu pumnalul său, oferindu-i Sansei jumătate.

— Ar trebui să încerci să mănânci, doamna mea.

— Mulţumesc, lordul meu. Semințele de rodie erau atât de sâcâitoare! Sansa alese o pară și luă o mușcătură mică și delicată. Era foarte coaptă. Zeama i se prelinse pe bărbie.

Lordul Petyr scoase o sămânță de rodie cu vârful pumnalului.

— Trebuie să-ți fie nespus de dor de tatăl tău, știu. Lordul Eddard a fost un om curajos, cinstit și loial... dar un jucător fără speranță. Își duse sămânța la gură cu vârful pumnalului. La Debarcaderul Regelui există două feluri de oameni. Jucătorii și piesele.

— Iar eu am fost o piesă? Sansa se temea de răspuns.

— Da, dar nu te lăsa tulburată de asta. Ești încă o copilă. Orice bărbat e o piesă la început și așa e orice fecioară. Chiar și cei care cred că sunt jucători. Mâncă încă o sămânță. Cersei, de pildă. Se crede șireată, dar de fapt este extrem de previzibilă. Puterea ei se bizuie pe frumusețe, obârșie și bogății. Numai prima dintre acestea e cu adevărat a ei și în curând o va pierde. Îmi va fi milă de ea atunci. Vrea putere, dar nu are habar cum s-o întrebuinţeze atunci când o obține. Toată lumea vrea ceva,

Alayne. Și, când știi ce vrea un om, știi cine este și cum să-l mânuiești.

— Așa cum l-ai mânuit pe Ser Dontos să-l otrăvească pe Joffrey? Sansa ajunsese la concluzia că nu putea fi decât Dontos.

Degețel râse.

— Ser Dontos cel Roșu a fost o ploscă de vin cu picioare. Nu i s-ar fi putut încredința niciodată o sarcină de asemenea proporții. Ar fi stricat toată treaba sau m-ar fi trădat. Nu, Dontos nu a avut altceva de făcut decât să te scoată din castel... și să se asigure că vei purta plasa argintie de păr.

Ametistele negre.

— Dar... dacă nu Dontos, cine? Ai alte... piese?

— Ai putea să răscolești tot Debarcaderul Regelui și n-ai găsi un singur om cu o mierlă cusută pe piept, dar asta nu înseamnă că n-am prieteni. Petyr se duse lângă scări: Oswell, vino aici și las-o pe Lady Sansa să se uite la tine.

Bătrânul își făcu apariția câteva clipe mai târziu, zâmbind și făcând plecăciuni. Sansa îl privi șovăielnică.

— Ce ar trebui să văd?

— Îl cunoști? întrebă Petyr.

— Nu.

— Uită-te mai bine.

Sansa cercetă fața ridată, tăbăcită, a bătrânului, nasul coroiat, părul alb, mâinile imense, noduroase. Ceva i se părea cunoscut, dar fu nevoită să-și scuture capul.

— Nu știu. Nu l-am mai văzut niciodată pe Oswell înainte să ajung în barca lui, sunt sigură.

Oswell rânji, dezvăluind o gură plină de dinți strâmbi.

— Nu, dar poate că doamna i-a întâlnit pe cei trei fii ai mei.

„Cei trei fii” și zâmbetul acela...

— *Kettleblack!* Sansa făcu ochii mari. Ești un Kettleblack.

— Da, doamna mea, dacă nu ți-e cu supărare.

— Și-a ieșit din piele de bucurie. Lordul Petyr îl concedie, fluturându-și mâna, și se întoarse la rodia lui, în timp ce Oswell își târșâia picioarele pe scări în jos. Spune-mi, Alayne, ce este mai periculos, un pumnal învârtit de un dușman sau unul ascuns, lipit de spatele tău de cineva pe care nici măcar nu-l vezi?

— Pumnalul ascuns.

— Ești fată isteață. Zâmbi, cu buzele-i subțiri roșii de la semințele de rodie. Când Pezevenghiul i-a alungat străjerii, regina i-a cerut lui Ser Lancel să-i angajeze mercenari. Lancel i-a găsit pe frații Kettleblack, ceea ce l-a încântat pe nobilul tău bărbățel, de vreme ce feciorii erau în slujba lui, prin omul său, Bronn. Petyr chicoti. Însă eu am fost cel care i-am spus lui Oswell să-și ducă fiii la Debarcaderul Regelui, când am auzit că Bronn caută mercenari. Trei pumnale ascunse, Alayne, acum perfect plasate.

— Așadar, unul dintre frații Kettleblack a pus otrava în cupa lui Joffrey? Ser Osmund fusese aproape de rege toată noaptea, își amintea.

— Am spus eu asta? Lordul Petyr tăie portocala roșie în două cu pumnalul și îi întinse Sansei o jumătate. Flăcăii sunt mult prea ipocriți ca să facă parte dintr-un asemenea plan... iar Osmund a devenit dubios de când a intrat în Garda Regală. Găsesc că mantia aceea albă schimbă oamenii. Chiar și un om ca el. Își ridică bărbia și stoarse portocala roșie, astfel că

sucul îi șiroi în gură. Ador sucul, dar detest degetele lipicioase, se plânse el, ștergându-se pe mâini. Mâini curate, Sansa. Orice faci, ai grijă să ai mâinile curate.

Sansa luă cu lingura niște suc din jumătatea ei de portocală.

— Dar dacă n-au fost fraţii Kettleblack și n-a fost Ser Dontos... Tu nici măcar nu erai în oraș și nu se poate să fi fost Tyrion...

— Gata cu ghicitul, draga mea.

Sansa scutură capul.

— Eu nu...

Petyr zâmbi.

— Aș pune prinsoare că în seara aceea, la un moment dat, cineva ţi-a spus că plasa ta de păr e strâmbă și ţi-a îndreptat-o.

Sansa duse o mână la gură:

— Doar nu vrei să spui... voia să mă ia la Highgarden, să mă mărite cu nepotul ei...

— Gentilul, piosul și inimosul Willas Tyrell. Fii bucuroasă că ai scăpat, te-ar fi plictisit de moarte. Dar bătrâna nu e plicticoasă, trebuie să recunosc. O fioroasă hoaşcă bătrână nici pe departe atât de plăpândă cum se preface. Când am venit la Highgarden să negociez pentru mâna lui Margaery, l-a lăsat pe nobilul ei fiu să facă pe grozavul, în timp ce ea punea întrebări ţintite despre caracterul lui Joffrey. L-am ridicat în slăvi, fără doar și poate... iar în timpul ăsta oamenii mei răspândeau poveşti îngrijorătoare printre slujitorii Tyrellilor. Așa se joacă jocul. Tot eu am infiltrat ideea ca Ser Loras să îmbrace veșmintele albe. Nu am *sugerat-o,* asta ar fi fost prea cusut cu ață albă. Dar oamenii mei au răspândit poveşti înfiorătoare despre cum gloata l-a omorât pe Ser Preston Greenfield și a violat-o pe Lady Lollys. Și au strecurat câțiva arginţi armatei de cântăreţi ai lui Tyrell, ca să

cânte despre Ryam Redwyne, Serwyn de la Scutul-Oglindă și Prințul Aemon Cavalerul Dragon. O harpă poate fi la fel de periculoasă ca o sabie, în mâinile potrivite. Mace Tyrell chiar a crezut că a fost ideea lui să-l introducă pe Ser Loras în Garda Regală, ca parte a contractului de căsătorie. Cine ar fi putut s-o apere mai bine pe fiica lui decât minunatul ei frate? Și asta îl ușura de misiunea dificilă de a încerca să găsească pământuri și o mireasă pentru un al treilea fiu, ceea ce nu e niciodată ușor, iar în cazul lui Ser Loras era de două ori mai dificil. Una peste alta, Lady Olenna nu avea de gând să-l lase pe Joff să-i facă vreun rău nepreţuitei sale nepoate, dar, spre deosebire de fiul ei, ea și-a dat seama că dincolo de florile și gătelile sale, Ser Loras era la fel de încrâncenat ca Jaime Lannister. Amestecă-i pe Joffrey, Margaery și Loras în aceeași oală și vei avea ingredientele pentru o tocană de regicid. Bătrâna a mai înţeles și altceva. Fiul ei era hotărât s-o facă pe Margaery regină, iar pentru asta avea nevoie de un rege... dar nu avea nevoie de *Joffrey*. Vom avea o altă nuntă în curând, așteaptă și o să vezi. Margaery se va mărita cu Tommen. Își va păstra coroana regală și fecioria, chiar dacă ea nu le vrea în mod deosebit nici pe una, nici pe alta, dar ce contează? Marea alianţă a vestului va fi păstrată... pentru o vreme, cel puțin.

Margaery și Tommen. Sansa nu știa ce să spună. Îi plăcuse de Margaery Tyrell și de mica ei bunică tăioasă. Se gândea cu nostalgie la Highgarden, atât de diferit de acest ţărm mohorât, cu grădinile și muzicanții lui și barca de agrement de pe Mander. *Cel puțin aici sunt în siguranță. Joffrey e mort, nu-mi mai poate face nici un rău, iar acum nu sunt decât o fată bastardă. Alayne Stone n-are nici un soț și nici o*

moștenire. Și mătușa ei va sosi în curând. Lăsase în urmă lungul coșmar al Debarcaderului Regelui și mascarada ei de căsnicie. Putea să-și facă aici un nou cămin, întocmai cum spusese Petyr.

Trecură opt zile lungi până când, în sfârșit, sosi Lysa Arryn. În cinci dintre ele plouă, iar Sansa rămase plictisită și neliniștită lângă foc, alături de câinele bătrân și orb. Era prea bolnav și prea știrb ca să mai facă rondul cu Bryen și dormea aproape tot timpul, dar când Sansa l-a mângâiat, a scâncit și i-a lins mâna, și după aceea au rămas cei mai buni prieteni. Când ploile se domoliră, Petyr o invită la plimbare în jurul domeniului său, ceea ce le luă mai puțin de o jumătate de zi. Avea o mulțime de pietre, întocmai cum spusese. Într-un loc valurile țâșneau printr-o răsuflătoare, ridicându-se la șapte metri în aer, iar în altă parte cineva cioplise pe un bolovan steaua noilor zei, în șapte colțuri. Petyr spunea că acela era unul dintre locurile unde au debarcat Andalii când au venit peste mare să smulgă Ținutul Vale din mâinile Primilor Oameni.

Mai departe de țărm, câteva familii locuiau în colibe de piatră, lângă o baltă de turbă.

— Supușii mei, spuse Petyr, deși doar cei mai în vârstă păreau să-l cunoască. Pe pământul lui se afla și peștera unui pustnic, dar nici urmă de pustnic. E mort acum, dar când eram copil, tatăl meu m-a dus să-l văd. Omul nu se spălase de patruzeci de ani, așa că îți poți închipui cum mirosea, dar se spunea că are darul profeției. M-a pipăit puțin și a spus că voi fi un om mare și pentru asta tatăl meu i-a dat o ploscă cu vin. Petyr pufni. I-aș fi putut spune și eu același lucru pentru o jumătate de cupă.

În cele din urmă, într-o zi cenușie și

vântoasă, Bryen se întoarse în goană la turn, cu câinii lătrând în urma lui, să anunţe că se apropie călăreţii dinspre sud-est.

— Lysa, preciza Lord Petyr. Vino Alayne, haide să-i întâmpinăm.

Își îmbrăcară mantiile și așteptară afară. Călăreţii nu erau mai mult de douăzeci, o escortă modestă pentru Doamna de Eyrie. Cu ea călătoreau trei fecioare și o duzină de cavaleri ai casei, în cămăși de zale și platoșe. Adusese și un septon și un chipeș cântăreț, cu un abur de mustață și bucle lungi, nisipii.

Să fie asta mătușa mea? Lady Lysa era cu doi ani mai tânără decât mama ei, dar această femeie arăta cu zece ani mai bătrână. Cosiţe roșcate, groase, îi cădeau până mai jos de talie, dar sub rochia scumpă de catifea, cu corsajul împodobit cu nestemate, trupul îi era ofilit și umflat. Faţa îi era rozalie și vopsită, sânii grei, mâinile și picioarele groase. Era mai înaltă decât Degeţel și mai grea, și nu dădu dovadă de pic de grație când descăleca, greoi și stângaci.

Petyr îngenunche să-i sărute degetele.

— Micul consiliu al regelui m-a numit pe mine să te pețesc și să te câștig, doamna mea. Crezi că ai putea accepta să-ţi fiu stăpân și soţ?

Lady Lysa își ţuguie buzele și îl ridică, plantându-i un sărut pe obraz.

— O, cred că aș putea fi lămurită. Chicoti. Ai adus daruri cu care să-mi topești inima?

— Pacea regelui.

— O, pace de rahat, ce altceva mi-ai adus?

— Pe fiica mea. Degeţel îi făcu semn Sansei să se apropie. Doamna mea, îngăduie-mi să ţi-o prezint pe Alayne Stone.

Lady Lysa nu părea prea încântată s-o vadă. Sansa făcu o plecăciune adâncă.

— O bastardă? o auzi pe mătușa ei spunând.

Petyr, n-ai fost cuminte? Cine a fost mama ei?

— Muierea a murit. Sperasem s-o duc pe Alayne la Eyrie.

— Și ce să mă fac eu cu ea acolo?

— Am câteva idei, răspunse Lordul Petyr. Dar în clipa asta mă interesează mai mult ce aș putea face cu tine, doamna mea.

Toată asprimea se topi de pe chipul rotund și rozaliu al mătușii sale și, pentru o clipă, Sansa avu impresia că va începe să plângă.

— Dragul meu Petyr, mi-a fost așa de dor de tine, nici nu știi, n-ai cum să știi! Yohn Royce a iscat tot felul de necazuri, cerându-mi să-mi adun oștirile și să merg la război. Iar ceilalți mișună în jurul meu, Hunter și Corbray și *îngrozitorul* Nestor Royce, toți vor să se însoare cu mine și să-mi ia fiul sub tutelă, dar nici unul dintre ei nu mă iubește cu adevărat. Numai tu, Petyr, te visez de atât timp!

— Și eu pe tine, doamna mea. ÎșI trecu un braț pe după umerii ei și o sărută pe gât. Când ne putem căsători?

— Acum, oftă Lysa. Mi-am adus septonul și un cântăreț și mied pentru nuntă.

— Aici? Asta nu-i plăcea. Aș prefera să mă însor cu tine la Eyrie, în fața întregii tale curți.

— Curtea mea de rahat. Am așteptat atât de mult, nu mai suport să aștept nici o clipă. Îl cuprinse cu brațele. În noaptea asta vreau să fiu în patul tău, dragul meu. Vreau să mai facem un copil, un frate pentru Robert sau o dulce surioară.

— Și eu visez la asta, iubita mea. Însă avem multe de câștigat de pe urma unei nunți mari, cu toți cei din Vale...

— Nu. Lysa bătu din picior. Te vreau acum, chiar în noaptea asta. Și trebuie să te previn, după toți acești ani de liniște și șoapte, am de

gând să *țip* când mă iubești. Am să țip așa de tare de o să se audă până în Eyrie.

— Aș putea să te iau în pat acum și de nevastă mai târziu?

Lady Lysa chicoti ca o fetișcană.

— Oh, Petyr Baelish, mare pungaș mai ești! Nu, am spus nu. Sunt Doamna de Eyrie și îți poruncesc să te însori cu mine în clipa asta.

Petyr ridică din umeri.

— Cum poruncește doamna mea, atunci. În fața ta sunt pierdut, ca întotdeauna.

Își rostiră jurămintele în decurs de o oră, sub bolta albastră a cerului, în timp ce soarele cobora spre apus. După aceea, sub micul turn de cremene fură așezate mese de scânduri și se ospătară cu prepeliță, vânat și friptură de mistreț stropite cu un mied bun și ușor. Când se furișă întunericul, aprinseră torțe și cântărețul Lysei cântă *Jurământul nerostit, Anotimpurile iubirii mele* și *Două inimi care bat ca una.* Mai mulți tineri cavaleri o invitară pe Sansa la dans. Mătușa ei dansă și ea, cu fustele învolburându-se când Petyr o învârtea în brațe. Miedul și măritișul o întineriseră pe Lady Lysa. Râdea la orice, atât timp cât își ținea soțul de mână, și ochii îi străluceau ori de câte ori îl privea.

Când sosi vremea de culcare, cavalerii ei o duseră pe sus în turn, dezbrăcând-o și strigând glume deocheate. *Tyrion m-a cruțat de asta,* își aminti Sansa. N-ar fi fost așa de rău să fie dezbrăcată pentru un bărbat pe care îl iubea, de prieteni care îi iubeau pe amândoi. *Dar de Joffrey...* Se cutremură.

Mătușa ei adusese cu ea doar trei femei, așa că insistară ca Sansa să le ajute să-l dezbrace pe Lordul Petyr și să-l ducă în patul conjugal. Petyr se predă cu gentilețe și cu o limbă ascuțită, întorcând replici pe măsură la toate

câte i se spuneau. Când ajunseră cu el în turn, dezbrăcat, celelalte femei erau îmbujorate, cu panglicile desfăcute, jachetele răsucite și fustele șifonate. Dar Degeţel nu făcea decât să-i zâmbească Sansei în timp ce-l duceau în dormitor, unde îl aștepta nobila lui soție.

Lady Lysa și Lordul Petyr aveau rezervat dormitorul de la al treilea nivel, dar turnul era mic... și ținându-se de cuvânt, mătușa ei țipă. Afară începuse să plouă, iar oaspeții se îngrămădiseră în sala aflată cu un nivel mai jos, așa că auziră aproape fiecare cuvânt.

— Petyr, gemea mătușa ei. Oh, Petyr, Petyr, dragă *Petyr,* oh, oh, oh. Așa, Petyr, așa. Ești al meu. Cântăreţul Doamnei Lysa începu să cânte o versiune deocheată a *Cinei Stăpânei,* dar nici glasul, nici harpa lui nu puteau acoperi strigătele Lysei. Fă-mă mamă, Petyr, fă-mi încă un dulce copilaș. Petyr, Petyr, scumpul meu, scumpul meu *PEEEEEETYR.* Ultimul ei strigăt fu atât de puternic încât câinii începură să latre și două dintre doamnele mătușii sale își stăpâniră cu greu râsul.

Sansa coborî treptele și ieși în noapte. O ploaie măruntă cădea peste rămășițele ospăţului, dar aerul avea un miros proaspăt și curat. Amintirea propriei nopți a nunții, alături de Tyrion, o însoţea. *În întuneric, sunt Cavalerul Florilor,* spusese el. *Aș putea să-ți fiu un soţ bun.* Dar asta nu era decât o altă minciună Lannister. *Știi, un câine poate să miroasă o minciună,* îi spusese cândva Sandor Clegane. Aproape că îi auzea glasul dogit. *Privește în jurul tău și adulmecă bine. Cu toții sunt mincinoși aici, și fiecare dintre ei e un mincinos mai priceput decât tine.* Se întreba ce se alesese de Câine. Știa oare că Joffrey fusese omorât? I-ar păsa? Fusese scutul prinţului ani și

ani de zile.

Rămase afară multă vreme. Când, într-un târziu, porni spre patul ei, udă și înfrigurată, doar lumina palidă a unui foc de turbă licărea în sala întunecată. De sus nu se mai auzea nici un sunet. Tânărul cântăreț ședea într-un colț, cântându-și în surdină un cântec domol. Una dintre slujnicele mătușii sale se săruta în scaunul Lordului Petyr cu un cavaler, bâjbâind frenetic unul pe sub hainele celuilalt. Mai mulți bărbați adormiseră, beți, iar unul dintre ei se manifesta zgomotos în privată. Sansa găsi bătrânul câine orb al lui Bryen în micul ei alcov de sub scări și se culcă lângă el. Animalul se trezi și îi linse fața.

— Câine bătrân și trist, spuse ea, ciufulindu-i blana.

— Alayne. Cântărețul mătușii sale era deasupra ei. Dulce Alayne, sunt eu, Marillion. Te-am văzut venind din ploaie. Noaptea e răcoroasă și udă, lasă-mă să te încălzesc.

Bătrânul câine își înălță capul și mârâi, dar cântărețul îi trase o scatoalcă, făcându-l să se îndepărteze scheunând.

— Marillion? întrebă ea, nesigură. Ești... bun că te-ai gândit la mine, dar... iartă-mă, te rog. Sunt foarte obosită.

— Și foarte frumoasă. Toată noaptea ți-am compus cântece în mintea mea. Un cântecel pentru ochii tăi, o baladă pentru buze, un duet pentru sâni. Dar nu le voi cânta. Sunt niște cântece umile, nedemne de o asemenea frumusețe. Se așeză pe patul ei și îi puse o mână pe picior. Lasă-mă, în schimb, să-ți cânt cu trupul.

Sansa îi simți răsuflarea.

— Ești beat.

— Nu mă îmbăt niciodată. Miedul nu face

decât să mă înveselească. Sunt în flăcări. Mâna i se strecură în sus, spre coapsă. Și tu la fel.

— Lasă-mă în pace! Ți-ai pierdut mințile.

— Îndurare. Cânt cântece de dragoste de ore în șir. Sângele îmi clocotește. Și al tău, știu... bastardele sunt înfocate, ca nimeni altele. Mă dorești?

— Sunt *fecioară,* protestă ea.

— Adevărat? O, Alayne, frumoasa mea fecioară, dă-mi darul purității tale! Le vei mulțumi zeilor pentru asta. Am să te fac să cânți mai tare decât Lady Lysa.

Se smuci, înspăimântată.

— Dacă nu mă lași, mătu... *tatăl* meu te va spânzura. Lordul Petyr.

— *Degețel?* Cântărețul chicoti. Lady Lysa ține la mine și sunt favoritul Lordului Robert. Dacă tatăl tău mă insultă, o să-l distrug cu un singur vers. Îi puse mâna pe un sân și strânse. Hai să te scoatem din hainele astea ude. N-ai vrea să le vezi sfâșiate, știu. Haide, scumpă domniță, ascultă-ți inima...

Sansa auzi sunetul oțelului pe piele.

— Cântărețule, zise un glas răgușit, ai face bine să pleci, dacă vrei să mai cânți vreodată.

Lumina era slabă, dar Sansa zări licărul palid al unui tăiș. Cântărețul îl văzu și el.

— Găsește-ți altă fetișcană...

Cuțitul scânteie și Marillion țipă:

— M-ai tăiat!

— Am să te tai și mai rău, dacă nu pleci.

Și cât ai clipi, Marillion se făcu nevăzut. Celălalt rămase, înălțându-se deasupra Sansei, în întuneric.

— Lordul Petyr a zis să am grijă de tine. Era glasul lui Lothor Brune. *Nu al Câinelui, nu. Bineînțeles că trebuie să fie Lothor...*

În noaptea aceea, Sansa abia puse geană pe

geană. Se răsuci și se zvârcoli întocmai cum făcuse pe *Regele Merlan*. Îl visă pe Joffrey murind, dar în timp ce se zgâria pe gât și sângele îi șiroia pe degete, văzu cu oroare că era fratele ei, Robb. Și visă noaptea nunții ei, ochii lui Tyrion devorând-o, în timp ce se dezbrăca. Numai că în vis Tyrion era mai mare decât în realitate și, când se urcă în pat, avea doar o cicatrice, pe un obraz. *Vreau să-mi cânți un cântec,* zise el cu glas hârâit, iar Sansa se trezi și găsi bătrânul câine orb iarăși lângă ea.

— Aș vrea să fii Lady, spuse ea.

A doua zi dimineață, Grisel urcă în dormitor, să le ducă stăpânului și stăpânei o tavă cu pâine proaspătă cu unt, miere, fructe și smântână. Se întoarse spunând că Alayne era chemată. Sansa era încă buimacă de somn și, în primul moment, nu-și aminti că ea era Alayne.

Lady Lysa era încă în pat, dar Lordul Petyr era în picioare, îmbrăcat.

— Mătușa ta vrea să-ți vorbească, îi spuse el Sansei, trăgându-și o cizmă. I-am spus cine ești.

Slavă zeilor.

— Eu... îți mulțumesc, lordul meu.

Petyr își încălță cealaltă cizmă.

— Mi-a ajuns cât am stat acasă. Plecăm la Eyrie în după-amiaza aceasta. Își sărută nobila soție și linse o picătură de miere de pe buzele ei, pe urmă porni pe scări în jos.

Sansa rămase la picioarele patului în care mătușa ei mânca o pară, privind-o cu ochi iscoditori.

— Acum îmi dau seama, spuse Lady Lysa, punând cotorul deoparte. Semeni atât de mult cu Catelyn!

— Ești bună că spui asta.

— Nu voiam să te flatez. La drept vorbind, semeni prea mult cu Catelyn. Trebuie să facem

ceva. Cred că trebuie să te facem brunetă, înainte să te ducem la Eyrie.

Să mă faceți brunetă?

— Dacă dorești, mătușă Lysa.

— Să nu cumva să-mi spui așa. Nici o vorbă despre prezența ta aici nu trebuie să ajungă la Debarcaderul Regelui. N-am de gând să-mi pun fiul în pericol. Ciuguli din colțul unui fagure de miere. Prin grija mea, Ținutul Vale n-a fost atins de acest război. Recoltele noastre sunt îmbelșugate, munții ne apără și Eyrie e de nepătruns. Chiar și așa, n-ar fi bine să atragem asupra noastră mânia Lordului Tywin. Lysa lăsă jos fagurele și își linse mierea de pe degete. Petyr spune că ai fost măritată cu Tyrion. *Piticul* ăla netrebnic?

— M-au obligat să mă mărit cu el. Eu n-am vrut.

— Cum n-am vrut nici eu, spuse mătușa sa. Jon Arryn nu era pitic, dar era bătrân. Poate că, văzându-mă acum, îți vine greu să crezi, dar în ziua când m-am măritat, am eclipsat-o până și pe mama ta. Dar Jon nu dorea decât săbiile tatălui meu în sprijinul preaiubiților săi fii. Ar fi trebuit să-l refuz, dar era atât de bătrân! Cât putea să mai trăiască? Jumătate din dinți îi căzuseră și răsuflarea îi mirosea a brânză. Nu pot suporta un bărbat care duhnește. Răsuflarea lui Petyr e mereu proaspătă... Știi, el a fost primul bărbat pe care l-am sărutat vreodată. Tata spunea că e de obârșie prea modestă, dar eu am știut cât de sus se va ridica. Jon i-a încredințat colectarea dărilor din Gulltown, ca să-mi facă mie pe plac, dar când Petyr a sporit veniturile de zece ori, nobilul meu soț și-a dat seama cât era de deștept și i-a dat și alte sarcini, chiar l-a adus la Debarcaderul Regelui, făcându-l maestru vistiernic. Mi-a fost

greu să-l văd în fiecare zi și să fiu măritată cu omul acela bătrân și rece. Jon își făcea *datoria* în dormitor, dar nu-mi putea dărui plăcere, așa cum nu-mi putea dărui nici copii. Sămânța îi era bătrână și slabă. Toți copiii mei au murit, în afară de Robert. Trei fete și doi băieți. Toți dragii mei copilași mureau, dar bătrânul ăla îi dădea înainte, cu răsuflarea lui puturoasă. Așa că, vezi tu, am suferit și eu. Lady Lysa trase pe nas. Știi, nu-i așa, că biata ta mamă a murit?

— Mi-a spus Tyrion, răspunse Sansa. Mi-a spus că Freyii au omorât-o la Gemeni, împreună cu Robb.

Ochii Lysei se umplură dintr-odată de lacrimi.

— Suntem femei singure acum, tu și cu mine. Te temi, copilă? Fii curajoasă, n-am s-o părăsesc niciodată pe fiica surorii mele. Ne leagă sângele. Îi făcu semn Sansei să se apropie. Poți să mă săruți pe obraz, Alayne.

Ascultătoare, Sansa se apropie și îngenunche lângă patul ei. Mătușa ei era învăluită într-un parfum dulce, deși dincolo de el era un miros acru de lapte. Obrazul ei avea gust de vopsele și pudră.

Când Sansa făcu un pas înapoi, Lady Lysa o prinse de mână.

— Acum, spune-mi, zise ea aspru. Ești însărcinată? Adevărul acum, îmi voi da seama dacă minți.

— Nu, spuse ea, luată prin surprindere.

— *Ești* femeie în toată firea, nu-i așa?

— Da. Sansa știa că acest adevăr nu putea fi tăinuit multă vreme la Eyrie. Tyrion n-a... niciodată... Simțea roșeața năvălindu-i în obraji.

— Piticul era neputincios?

— Nu, era doar... a fost... *Bun?* Nu putea să spună asta, nu aici, nu acestei mătuși care îl ura

atât. El... el avea târfe, doamna mea. Așa mi-a spus.

— Târfe? Lysa îi eliberă mâna. Bineînțeles că avea. Care femeie s-ar culca pentru altceva decât pentru aur cu o asemenea creatură? Ar fi trebuit să-l omor pe Pezevenghi când a fost sub puterea mea, dar m-a păcălit. E plin de viclenie, piticul. Mercenarul lui l-a ucis pe bunul meu Ser Vardis Egen. Catelyn n-ar fi trebuit să-l aducă aici, i-am spus. Și a mai și șters-o cu unchiul meu. A fost urât din partea ei. Peștele Negru era Cavalerul Porții și, de când ne-a părăsit, clanurile munților au devenit foarte îndrăznețe. Dar Petyr va rezolva toate astea în curând. Am să-l numesc Lord Protector al Ținutului Vale. Mătușa ei zâmbi pentru prima oară, aproape cu căldură. Poate că nu arată așa de puternic și de înalt ca unii, dar e mai vrednic decât toți. Ai încredere în el și fă ce-ți spune.

— Așa voi face, mătușă... doamna mea.

Lady Lysa păru mulțumită de asta.

— L-am cunoscut pe Joffrey. Îl numea pe Robert al meu în fel și chip și, o dată, l-a lovit cu o sabie de lemn. Un bărbat îți va spune că otrava e lipsită de onoare, dar onoarea unei femei e altfel. Mama ne-a zămislit în așa fel încât să ne apărăm copiii și singura noastră dezonoare este eșecul. Vei știi asta, când vei avea un copil.

— Un copil? se miră Sansa, șovăitoare.

Lysa flutură o mână, nepăsătoare.

— Nu prea curând. Ești prea tânără să fii mamă. Dar într-o zi, îți vei dori copii. Așa cum îți vei dori să te măriți.

— Dar... *sunt* măritată, doamna mea.

— Da, dar în scurt timp vei fi văduvă. Bucură-te că Pezevenghiul a preferat târfele. Nu s-ar cuveni ca fiul meu să adune firimiturile

piticului, dar, cum nu te-a atins niciodată... Cum ţi-ar plăcea să te măriţi cu vărul tău, Lordul Robert?

Gândul o indispuse. Nu știa despre Robert Arryn decât că era un băieţel și că era bolnăvicios. *Nu cu mine vrea să-l însoare pe fiul ei, ci cu moștenirea mea. Nimeni nu se va căsători vreodată cu mine din dragoste.* Dar învăţase să mintă cu ușurinţă: Eu... abia aștept să-l întâlnesc, doamna mea. Dar e încă un copil, nu-i așa?

— Are opt ani. Și nu e voinic. Dar e un băiat atât de bun, de ager și de deștept! Va fi un bărbat vrednic, Alayne. *Sămânța e puternică,* mi-a spus nobilul meu soţ înainte de a muri. Ultimele lui cuvinte. Zeii ne îngăduie uneori să vedem un crâmpei din viitor, când suntem pe moarte. Nu văd nici un motiv să nu vă căsătoriţi, îndată ce știm că soţul tău Lannister e mort. O căsătorie secretă, desigur. E cu neputinţă să se creadă că Lordul de Eyrie e însurat cu o bastardă. Nu s-ar cuveni. Corbii ar trebui să ne aducă vorbă de la Debarcaderul Regelui îndată ce capul Pezevenghiului cade. Tu și Robert vă puteţi căsători chiar a doua zi, n-ar fi drăguţ? Va fi bine pentru Robert să aibă o mică prietenă. La început, când am venit la Eyrie, s-a jucat cu fiii lui Vardis Egen. Și cu fiii administratorului meu. Dar erau mult prea neciopliţi și n-am avut încotro, a trebuit să-i alung. Citești bine, Alayne?

— Septa Mordane era destul de bună să spună așa.

— Robert are ochii slabi, dar îi place la nebunie să i se citească, îi mărturisi Lady Lysa. Cel mai mult îi plac poveștile cu animale. Știi cântecelul despre puiul care s-a deghizat în vulpe? I-l cânt tot timpul, nu se plictisește de el

niciodată. Și îi place să se joace de-a saltul broaștei și învârte-sabia și vino-în-castelul-meu, dar trebuie să-l lași întotdeauna să câștige. Așa se și cuvine, nu crezi? În definitiv, e Lordul de Eyrie, să nu uiți niciodată asta! Ești de viță nobilă, și cei din familia Stark au fost întotdeauna oameni mândri, dar Winterfellul a căzut, iar acum nu ești decât o cerșetoare, așa că lasă mândria deoparte. Recunoștința te-ar prinde mai bine, în situația de față. Da, și supunerea. Fiul meu va avea o soție recunoscătoare și supusă.

JON

Zi și noapte răsunau topoarele.

Jon nu-și putea aminti când dormise ultima oară. Când închidea ochii, visa lupte, când se trezea, lupta. Auzea bocănitul neîncetat al bronzului, al cremenii și al oţelului fierbinte mușcând în lemn, până și în Turnul Regelui, și mai puternic atunci când încerca să se odihnească în adăpostul de pe creasta Zidului. Mance avea și el baltage la treabă și fierăstraie lungi, cu dinţi de os și de cremene. Odată, pe când se pierdea într-un somn istovit, dinspre pădurea bântuită se auzi un pârâit puternic și un sequoia se prăbuși, într-un nor de praf și ace.

Când Owen se apropie de el era treaz, zăcând fără somn sub un maldăr de blănuri, în adăpost.

— Lord Snow, spuse Owen, scuturându-l de umăr, se crapă de ziuă. Îi întinse o mână, să-l ajute să se ridice în picioare. Și alţii se sculau, ciocnindu-se unul de altul când își trăgeau cizmele în picioare sau își legau centurile, în adăpostul strâmt. Nimeni nu vorbea. Erau cu toţii prea obosiţi ca să vorbească. Puţini dintre ei părăsiseră vreodată Zidul în ultimele zile. Asta presupunea un drum lung în sus și în jos, în cușcă. Castelul Negru fusese lăsat în seama lui Maester Aemon, Ser Wynton Stout și a altor câtorva, prea bătrâni și prea plăpânzi ca să lupte.

— Am visat că a venit regele, zise bucuros Owen. Maester Aemon a trimis o pasăre, iar

Regele Robert a venit cu toată oștirea lui. Se făcea că-i vedeam flamurile aurii.

Jon se strădui să zâmbească.

— Ar fi o priveliște nemaipomenită, Owen. Ignorând junghiul din picior, își aruncă o mantie neagră de blană pe umeri, își înhăță cârja și se duse pe Zid, să înfrunte o nouă zi.

O pală de vânt îi răsfira părul lung și castaniu, cu lujeri de gheață. La nici un kilometru spre nord, taberele sălbaticilor se deșteptau, cu degetele de fum ale focurilor zgâriind cerul palid al dimineții. Își ridicaseră la marginea pădurii corturile de blănuri și piei, chiar și un adăpost de bârne și crengi împletite. Spre est se zăreau șiruri de cai, spre vest mamuți, oameni pretutindeni, ascuțindu-și săbiile, potrivind vârfuri pe sulițele grosolane, punându-și armurile primitive din piele și corn și os. Pentru fiecare om pe care îl vedea, Jon știa că mai sunt alți douăzeci, nevăzuți, în pădure. Desișul le oferea un oarecare adăpost și îi ascundea de ochii nesuferitelor ciori.

Arcașii lor se furișau deja spre Zid, împingându-și manteletele rulante.

— Iată, ne sosesc săgețile de la micul dejun, anunță vesel Pyp, ca în fiecare dimineață.

E bine că poate face haz de necaz, gândi Jon. *Cineva trebuie să facă și asta.* Cu trei zile în urmă, una dintre acele săgeți de la micul dejun îl nimerise pe Alyn cel Roșu din Pădurea Rozelor în picior. Îi puteai zări și acum trupul, la poalele Zidului, dacă te osteneai să te apleci destul. Jon se gândi că era mai bine pentru ei să zâmbească la gluma lui Pyp decât să se gândească la cadavrul lui Alyn.

Manteletele erau scuturi de lemn înclinate, destul de mari ca să ascundă în spatele lor cinci oameni liberi. Arcașii le împinseră până

aproape, apoi îngenunchează în spatele lor să-și slobozească săgeţile prin despicăturile făcute în lemn. Prima oară când sălbaticii le rostogoliseră în faţa lor, Jon ordonase oamenilor lui să tragă cu săgeţi de foc și pârjolise câteva, dar după aceea Mance începuse să le acopere cu piei neargăsite. Nici toate săgeţile de foc din lume nu le mai puteau aprinde acum. Fraţii începuseră deja să facă prinsoare care dintre santinelele de paie avea să adune cele mai multe săgeţi până la sfârșit. Edd cel Trist conducea cu patru, dar Othell Yarwyck, Tumberjon și Watt de la Lacul Lung aveau și ei câte trei fiecare. Tot Pyp era cel care începuse să dea nume sperietorilor după fraţii care nu mai erau printre ei.

— Așa parcă suntem mai mulţi, spusese el.

— Mai mulți cu săgeți în burtă, se plânsese Grenn, dar obiceiul părea, într-adevăr, să-i îmbărbăteze pe fraţii lui, astfel că Jon le păstră numele și lăsă prinsoarea să continue.

La marginea Zidului, un ochi myrishez din bronz împodobit se sprijinea pe trei picioare fusiforme. Cândva, înainte ca propriii lui ochi să orbească, Maester Aemon îl folosise ca să scruteze stelele. Jon aplecă ţeava în jos, să arunce o privire asupra dușmanului. Chiar și de la distanţa aceasta, nu putea să confunde imensul cort alb al lui Mance Rayder, cusut din blănuri de urși albi. Ocheanul myrishez îi aducea pe sălbatici destul de aproape ca să le distingă chipurile. Nu era nici urmă de Mance în dimineaţa aceasta, însă Dalia, femeia lui, era afară, întreţinând un foc, în timp ce sora ei, Val, mulgea o capră lângă cort. Dalia părea atât de mare încât era de mirare că se putea mișca. *Copilul trebuie să vină cât de curând,* gândi Jon. Roti ochiul spre est și cercetă printre corturi și

copaci, până când descoperi țestoasa. *Și asta va veni cât de curând.* Sălbaticii jupuiseră unul dintre mamuții morți în timpul nopții și întindeau blana aspră și însângerată peste carapacea țestoasei, încă un strat peste blănuri de oaie și piei. Țestoasa avea o carapace rotunjită și opt roți imense, iar sub blănuri se afla o ramă solidă de lemn. Când sălbaticii începuseră să o asambleze, Satin crezuse că aveau de gând să construiască o corabie. *Și nu s-a înșelat.* Țestoasa era o carenă întoarsă cu susul în jos, deschisă la pupa și la prora, o hardughie pe roți.

— E gata, nu-i așa? întrebă Grenn.

— Aproape. Jon împinse deoparte ochiul. Va veni astăzi, probabil. Ați umplut butoaiele?

— Până la unul. Au înghețat bocnă azi-noapte. Le-a verificat Pyp.

Grenn se schimbase foarte mult, din băiatul stângaci, butucănos, cu care se împrietenise Jon la început. Se înălțase cu un lat de palmă, pieptul și umerii i se îngroșaseră și nu-și tunsese părul, nici nu-și tăiase barba de la Pumnul Primilor Oameni. Arăta imens și lățos ca un zimbru, porecla pe care i-o dăduse Ser Alliser Thorne, în perioada de pregătire. Dar acum părea obosit. Când Jon îi spuse asta, Grenn clătină din cap:

— I-am auzit toată noaptea. N-am putut dormi, cu toate loviturile de topor.

— Atunci, du-te și te culcă acum.

— N-am nevoie.

— Ba da. Te vreau odihnit. Hai, du-te, n-am de gând să te las să dormi în timpul bătăliei. Se străduiește să zâmbească. Ești singurul care poate urni butoaiele astea nenorocite.

Grenn se îndepărtă bombănind, iar Jon se întoarse la ochean, scrutând tabăra sălbaticilor.

Din când în când, câte o săgeată îi trecea pe deasupra capului, dar se obișnuise să le ignore. Distanţa era mare și unghiul prost, riscul să fie lovit era mic. Mance Rayder nu era de văzut în tabără nici acum, dar îl zări pe Tormund Năpasta Uriașilor în preajma țestoasei, împreună cu doi dintre fiii săi. Băieţii se luptau cu blana de mamut, în timp ce Tormund rodea un picior de capră fript și răcnea ordine. În altă parte, îl descoperi pe Varamyr Șasepiei, omul-fiară, plimbându-se printre copaci cu pisica-nălucă pășind pe urmele lui.

Când auzi zornăitul lanţurilor de troliu și geamătul de oţel al ușii de la cușcă, știa că trebuia să fie Hobb, care le aducea micul dejun, ca în fiecare dimineaţă. Imaginea ţestoasei lui Mance îi tăiase lui Jon orice poftă de mâncare. Uleiul era pe sfârșite și ultimul butoi cu smoală fusese rostogolit de pe Zid cu două nopţi în urmă. În curând aveau să rămână și fără săgeţi și nu avea cine să facă altele. Iar cu o noapte în urmă, dinspre vest, de la Ser Denys Mallister, venise un corb. Se părea că Bowen Marsh îi vânase pe sălbatici tocmai până la Turnul Umbrei și apoi mai departe, în întunecimile Defileului. La Podul Ţestelor, se întâlnise cu Plângătorul și cu trei sute de sălbatici și câștigase o bătălie sângeroasă. Dar fusese o victorie scumpă. Mai mult de o sută de fraţi uciși, printre care Ser Endrew Tarth și Ser Aladale Wynch. Bătrâna Rodie în persoană se întorsese la Turnul Umbrei, grav rănit. Maester Mullin îl îngrijea, dar avea să treacă o vreme până când se va putea întoarce la Castelul Negru.

Când a citit asta, Jon a trimis-o pe Zei în Orașul Cârtiţei, călare pe cel mai bun cal al lor, să-i roage pe săteni să-i ajute să înarmeze Zidul.

Nu se mai întorsese. Când l-a trimis pe Mully după ea, el a revenit raportând că satul întreg era părăsit, până și bordelul. Cel mai probabil, Zei se luase după ei, pe drumul regelui. *Poate că ar trebui să facem toți același lucru,* cugetă Jon întunecat.

Se forță să mănânce, fie că-i era foame, fie că nu. Era de ajuns că nu putuse să doarmă, nu putea să continue și fără mâncare. *În plus, s-ar putea să fie ultima mea masă. S-ar putea să fie ultima pentru toți.* Și astfel, Jon avea stomacul plin de pâine, slănină, ceapă și brânză când îl auzi pe Cal strigând:

— *VINE!*

Nimeni nu trebuia să întrebe ce venea. Și nici Jon nu avu nevoie de ochiul myrishez al maesterului ca să o vadă ivindu-se dintre corturi și copaci.

— De fapt nu prea seamănă cu o țestoasă, comentă Satin. Țestoasele nu au blană.

— Majoritatea n-au nici roți, zise Pyp.

— Sună cornul de război! porunci Jon, iar Kegs suflă de două ori lung, să-i trezească pe Grenn și pe ceilalți care dormeau după veghea de astă-noapte. Dacă veneau sălbaticii, Zidul avea nevoie de fiecare om. *Avem și așa prea puțini, martori sunt zeii.* Jon se uită la Pyp, la Kegs și Satin, la Cal și Owen Tolomacul, la Tim Bâlbâitul și la Mully, la Gheată Desperecheată și la ceilalți, încercând să și-i imagineze corp la corp cu o sută de sălbatici țipând în bezna înghețată a tunelului, doar cu câteva zăbrele de fier între ei. La asta avea să se ajungă, dacă nu puteau opri țestoasa înainte să spargă poarta.

— E mare, spuse Calul.

Pyp plescăi din buze.

— Gândește-te la toată supa pe care o s-o facem din ea.

Gluma era născută moartă. Până și Pyp avea glasul obosit. *Arată pe jumătate mort,* gândi Jon, *dar așa arătăm toți.* Regele-de-Dincolo-de-Zid avea atât de mulți oameni încât putea să trimită asupra lor mereu alți atacatori, dar aceeași mână de frați în negru trebuia să întâmpine fiecare asalt și asta îi făcuse praf.

Jon știa că oamenii de sub blănuri și lemn împingeau din greu, cu umerii, încordându-se să țină roțile în mișcare, dar după ce țestoasa se va izbi de poartă, își vor înlocui sforile cu topoarele. Cel puțin, Mance nu-și trimitea astăzi mamuții. Asta îl bucura pe Jon. Puterea lor extraordinară se irosea la Zid, iar dimensiunile lor nu făceau decât să-i transforme în ținte ușoare. Ultimul murise încet, timp de o zi și jumătate, iar mugetele lui de jale fuseseră greu de suportat.

Țestoasa se strecura agale printre pietre, bușteni și tufișuri. Atacurile precedente îi costaseră pe sălbatici o sută de vieți sau mai multe. Majoritatea zăceau și acum acolo unde căzuseră. În perioadele de acalmie, ciorile veneau și le dădeau ocol, dar acum zburau țipând. Nu le plăcea înfățișarea acelei țestoase mai mult decât lor.

Satin, Calul și ceilalți îl priveau pe Jon, așteptându-i ordinele. Era atât de obosit încât nu mai știa nici unul. *Zidul e al meu,* își reaminti.

— Owen, Calule, la catapulte. Kegs, tu și Gheată Desperecheată, la scorpioni. Ceilalți, întindeți arcurile. Săgeți de foc. Să vedem dacă putem s-o ardem. Jon știa că era, probabil, un gest inutil, dar tot era ceva, decât să stea cu mâinile încrucișate.

Greoaie și înceată, țestoasa era o țintă bună, iar arcașii și arbaletiștii o transformară curând

într-un arici hodorogit de lemn... dar pieile ude o apărau, întocmai cum apăraseră manteletele, și săgeţile de foc se stinseră aproape imediat după ce o loviră. Jon înjură în barbă.

— Scorpioni, ordonă el. Catapulte.

Săgeţile scorpionilor pătrunseră adânc în piei, dar nu reușiră să facă mai mult rău decât săgeţile de foc. Pietrele săltară pe carapacea țestoasei, lăsând adâncituri în straturile de piele. O piatră azvârlită dintr-o balistă ar fi zdrobit-o, poate, dar una dintre mașinării era și acum stricată, iar sălbaticii ocoliseră pe departe zona unde cealaltă își arunca încărcătura.

— Jon, nu se oprește, zise Owen Tolomacul.

Vedea asta și singur. Pas cu pas, metru cu metru, țestoasa se strecura mai aproape, rostogolindu-se, huruind și legănându-se în timp ce traversa câmpul de măcel. După ce sălbaticii o vor izbi de Zid, le va oferi tot adăpostul de care aveau nevoie până când topoarele își croiau drum prin porţile exterioare, reparate în pripă, înăuntru, sub gheaţă, vor înlătura dărâmăturile din tunel în câteva ore, iar apoi nimic nu le va mai sta în cale, în afară de două porţi de fier, câteva cadavre pe jumătate înghețate și fraţii pe care Jon s-ar osteni să i-i trimită în cale, să lupte și să moară în întuneric.

La stânga lui, catapulta scoase o bufnitură și umplu aerul de pietre ce se roteau în zbor. Căzură pe țestoasă ca o grindină și ricoșară, inofensive, în toate părţile. Arcașii sălbatici continuau să tragă din spatele manteletelor. O săgeată se înfipse, cu un zgomot înăbușit, în capul unuia dintre oamenii de paie, iar Pyp spuse:

— Patru pentru Watt de la Lacul Lung. Avem egalitate. Dar următoarea săgeată șuieră

pe lângă urechea lui. *Huo!* strigă el către cei de jos. Eu nu particip la concurs!

— Pieile nu se aprind, spuse Jon, pentru sine, ca și pentru ceilalți.

Singura lor speranță era să încerce să zdrobească țestoasa înainte să ajungă la Zid. Pentru asta, aveau nevoie de bolovani. Oricât de robustă ar fi fost țestoasa, o bucată mare de stâncă prăbușită direct deasupra ei, de la două sute cincizeci de metri înălțime, n-avea cum să nu producă anumite stricăciuni.

— Grenn, Owen, Kegs, e timpul.

De-a lungul adăpostului erau înșirate douăsprezece butoaie zdravene de stejar. Erau pline de pietre sfărâmate, prundiș din cel pe care frații obișnuiau să-l împrăștie pe poteci, ca să poată păși mai bine pe creasta Zidului. Cu o zi înainte, după ce văzuse oamenii liberi acoperind țestoasa cu piei de oaie, Jon îi spusese lui Grenn să toarne apă în butoaie, oricât de mult ar dura. Apa avea să se strecoare printre pietrele sfărâmate, iar peste noapte, totul avea să înghețe bocnă. Era lucrul cel mai asemănător cu un bolovan pe care-l puteau obține.

— De ce trebuie să le înghețăm? îl întrebase Grenn. De ce nu rostogolim pur și simplu butoaiele, așa cum sunt?

Jon îi răspunsese:

— Dacă, în coborâre, butoaiele s-ar zdrobi de Zid, ar exploda și pietrișul s-ar împrăștia peste tot. Nu vrem să aruncăm o ploaie de pietricele peste ticăloși.

Își propti umărul de unul dintre butoaie, împreună cu Grenn, în timp ce Kegs și Owen se luptau cu un altul. Împreună, îl clătinară, să spargă gheața care se formase în jurul bazei.

— Cântărește o tonă, afurisitul, zise Grenn.

— Răstoarnă-l și rostogolește-l, spuse Jon. Încet; dacă îți trece peste picior, vei sfârși ca Gheată Desperecheată.

Îndată ce butoiul fu culcat, Jon înhăță o torță și o flutură deasupra Zidului, încoace și încolo, destul cât să facă gheața să se topească puțin. Pelicula subțire de apă ajută butoiul să se rostogolească mai ușor. Prea ușor, de fapt. Fură cât pe ce să-l scape. Dar în cele din urmă, cu eforturile reunite ale celor patru, își rostogoliră bolovanul până la marginea Zidului și îl ridicară din nou în picioare.

Aveau patru butoaie aliniate deasupra porții, când Pyp strigă:

— Avem o țestoasă la poartă!

Jon își sprijini piciorul rănit și se aplecă peste zid, să se uite. *Împrejmuiri. Marsh ar fii trebuit să construiască împrejmuiri.* Atâtea lucruri ar fi trebuit să facă! Sălbaticii trăgeau uriașii morți din fața porții. Calul și Mully aruncau cu pietre asupra lor, iar lui Jon i se păru că vede un om prăbușindu-se, însă pietrele erau prea mici ca să aibă vreun efect asupra țestoasei. Se întreba ce vor face oamenii liberi cu mamutul care le stătea în cale, dar pe urmă văzu. Țestoasa era aproape cât un hambar, astfel că o împinseră pur și simplu peste cadavru. Piciorul îi zvâcnea, dar Calul îl apucă de braț și îl trase înapoi la loc sigur.

— N-ar trebui să te apleci așa, îi spuse băiatul.

— Ar fi trebuit să ridicăm împrejmuiri. Lui Jon i se părea că aude bubuitul topoarelor pe lemn, dar era probabil teama care îi răsuna în urechi. Se uită la Grenn: Dă-i drumul.

Grenn se duse în spatele unui butoi, se propti cu umărul în el, gemu și începu să împingă. Owen și Mully se apropiară să-l ajute.

Împinseră butoiul cu o palmă și jumătate dincolo de margine, apoi încă pe atât. Și dintr-odată, nu mai era.

Auziră bufnitura când se lovi de Zid și apoi, mult mai tare, trosnetul și pârâitul de lemn crăpat, urmat de urlete și răcnete. Satin scoase un țipăt de bucurie, iar Owen Tolomacul începu să danseze în cercuri, în timp ce Pyp se aplecă și strigă:

— Țestoasa era înțesată cu iepuri. Uitați-vă la ei cum sar afară!

— Încă o dată, răcni Jon, iar Grenn și Kegs își proptiră umerii în următorul butoi, trimițându-l în văzduh.

Când isprăviră, partea din față a țestoasei lui Mance era o ruină, zdrobită și despicată, iar sălbaticii ieșeau prin celălalt capăt și se îndreptau în goană către tabăra lor. Satin își scoase la iveală arbaleta și trimise după ei câteva săgeți, ca să-i vadă plecând mai repede. Grenn zâmbea în barbă. Pyp făcea glume, dar unii dintre ei aveau să moară astăzi.

Mâine, la noapte... Jon aruncă o privire către adăpost. Mai erau opt butoaie acolo unde, cu câteva clipe înainte, fuseseră douăsprezece. Atunci își dădu seama cât era de obosit și cât de tare îl durea rana. *Trebuie să dorm. Măcar câteva ore.* Ar putea să se ducă la Maester Aemon, după niște vin al viselor, asta l-ar ajuta.

— Cobor la Turnul Regelui, le spuse el. Chemați-mă dacă Mance reușește ceva. Pyp, Zidul e al tău.

— Al meu? făcu Pyp.

— Al lui? se miră Grenn.

Zâmbind, îi lăsă nedumeriți și coborî în cușcă.

O cupă de vin al viselor îl ajută, într-adevăr. Somnul îl cuprinse îndată ce se întinse în patul

îngust din odaia sa. Fu bântuit de vise ciudate, nedeslușite, pline de glasuri străine, strigăte și țipete și de sunetul cornului de război, grav și puternic, o singură notă bubuitoare care stăruia în aer.

Când se trezi, cerul era negru dincolo de gaura de tragere care îi servea drept fereastră, iar deasupra lui stăteau patru bărbați pe care nu îi cunoștea. Unul ținea un felinar.

— Jon Snow, vorbi răstit cel mai înalt dintre ei, încalță-te și vino cu noi.

Primul lui gând năuc fu că Zidul căzuse, cumva, în timp ce dormea, că Mance Rayder mai trimisese uriași sau altă țestoasă și trecuse de poartă. Dar când se frecă la ochi, văzu că străinii erau înveșmântați în negru. *Sunt oameni ai Rondului de Noapte, își dădu el seama.*

— Unde să vin? Cine sunteți?

Bărbatul înalt făcu un semn și doi dintre ceilalți îl traseră pe Jon din pat. Călăuziți de felinar, îl conduseră afară din odaie și în sus pe scară, către solarul Bătrânului Urs. Acolo îl văzu pe Maester Aemon stând în picioare lângă foc, cu mâinile în jurul unui toiag de scorombar. Septonul Cellador era pe jumătate beat, ca de obicei, iar Ser Wynton Stout dormea pe bancheta de sub fereastră. Ceilalți frați îi erau necunoscuți. Toți, în afară de unul.

Imaculat în mantia lui tivită cu blană, Ser Alliser Thorne se întoarse și spuse:

— Iată-l pe trădător, lordul meu. Bastardul lui Ned Stark de Winterfell.

— Nu sunt trădător, Thorne, spuse Jon cu răceală.

— Vom vedea. În scaunul de piele din spatele mesei, unde își scria Bătrânul Urs scrisorile, ședea un bărbat mare, voinic, gușat,

pe care Jon nu-l mai văzuse.

— Da, vom vedea, repetă el. Sper că n-o să negi că ești Jon Snow. Fiul lui Ned Stark.

— *Lordul* Snow, îi place să-și spună. Ser Alliser era un bărbat slab, uscăţiv, bine legat și musculos, și în clipa aceea ochii săi de cremene erau întunecaţi și ironici.

— Tu ești cel care mi-ai spus Lord Snow, îi aminti Jon. Lui Ser Alliser îi plăcea să poreclească băieţii pe care îi antrena, pe când era maestru de arme la Castelul Negru. Bătrânul Urs îl trimisese la Eastwatch-by-the-Sea. *Ceilalți trebuie să fie oameni de la Eastwatch. Corbul a ajuns la Cotter Pyke și ne-a trimis ajutoare.* Câți oameni ați adus? îl întrebă pe bărbatul din spatele mesei.

— Eu pun întrebările, răspunse bărbatul gușat. Ești acuzat de sperjur, lașitate și dezertare, Jon Snow. Negi că ţi-ai abandonat fraţii, lăsându-i să moară la Pumnul Primilor Oameni, alăturându-te sălbaticului Mance Rayder, acest așa-zis Rege-de-Dincolo-de-Zid?

— *Abandonat...?* Jon aproape că se înecă rostind cuvântul.

Atunci interveni Maester Aemon.

— Lordul meu, Donai Noye și cu mine am discutat aceste probleme când Jon Snow a revenit printre noi, și am fost mulţumiţi de explicaţiile lui.

— Ei, bine, *eu* nu sunt mulţumit, Maester, zise bărbatul gușat. Vreau să aud aceste *explicații* cu urechile mele. Da, le voi auzi!

Jon își înghiţi mânia.

— N-am abandonat pe nimeni. Am plecat de la Pumn cu Qhorin Halfhand, să cercetăm Trecătoarea Ţipătului. M-am alăturat sălbaticilor din ordinul lui. Halfhand se temea că Mance ar fi putut găsi Cornul Iernii...

— Cornul Iernii? Ser Alliser râse înfundat. Ţi s-a ordonat şi să le numeri snarcii, Lord Snow?

— Nu, dar le-am numărat *uriaşii* cât am putut de bine.

— Ser, ripostă guşatul. O să i te adresezi lui Ser Alliser cu *ser,* şi mie cu *lordul meu*. Sunt Janos Slynt, Lord de Harrenhal şi comandant aici, la Castelul Negru, până când se întoarce Bowen Marsh cu garnizoana lui. O se ne acorzi respect, da. N-o să stau să aud cum un cavaler de vază ca bunul Ser Alliser e batjocorit de un trădător. Negi că ai luat o femeie sălbatică în patul tău?

— Nu. Suferinţa lui Jon pentru pierderea Ygrittei era prea proaspătă ca să se lepede acum de ea. Nu, lordul meu.

— Presupun că tot Halfhand ţi-a poruncit să te destrăbălezi cu târfa aia nespălată, nu? întrebă Ser Alliser cu un zâmbet atotştiutor.

— Ser. Nu era o târfă, ser. Halfhand mi-a spus să nu mă împotrivesc, orice mi-ar cere sălbaticii, dar... n-o să neg că am mers dincolo de ceea ce ar fi trebuit să fac, că am... ţinut la ea.

— Atunci recunoşti că eşti un sperjur, constată Janos Slynt.

Jumătate din cei de la Castelul Negru vizitau Oraşul Cârtiţei din când în când, să caute comori îngropate în bordel. Jon ştia asta, dar n-avea de gând să o dezonoreze pe Ygritte comparând-o cu târfele din Oraşul Cârtiţei.

— Mi-am încălcat jurămintele cu o femeie. Asta recunosc. Da.

— Da, *lordul meu*. Când Slynt se înfuria, îi tremura guşa. Era vânjos, cum fusese Bătrânul Urs şi, cu siguranţă, avea să fie la fel de pleşuv, dacă ajungea la vârsta lui Mormont. Jumătate din păr îi căzuse deja, deşi nu putea să aibă mai mult de patruzeci de ani.

— Da, lordul meu, spuse Jon. Am mers cu sălbaticii și am mâncat cu ei, așa cum mi-a ordonat Halfhand, și am primit-o pe Ygritte sub blănurile mele. Dar, îți jur, nu mi-am lepădat niciodată mantia neagră. Am fugit îndată ce am putut și n-am ridicat niciodată brațul împotriva fraților mei sau a regatului.

Ochii mici ai Lordului Slynt îl cercetară.

— Ser Glendon, porunci el, adu-l pe celălalt ostatic. Ser Glendon era bărbatul înalt care îl trăsese pe Jon din pat. Alți patru ieșiră cu el din încăpere, dar se întoarseră destul de repede cu ostaticul, un bărbat mic, pământiu și zbârcit, legat în lanțuri la mâini și la picioare. Avea sprâncenele împreunate, fruntea înaltă, în formă de inimă, și o mustață care părea o dâră de noroi deasupra buzei, dar fața îi era umflată și plină de vânătăi și aproape toți dinții îi fuseseră sparți.

Oamenii de la Eastwatch îl azvârliră cu brutalitate pe podea. Lordul Slynt se încruntă la el.

— El e cel despre care ai vorbit?

Ostaticul clipi din ochii săi mici și gălbui.

— Da. Până în clipa aceea, Jon nu-l recunoscuse pe Rattleshirt. *E alt om fără armura lui,* gândi Jon. Da, repetă sălbaticul, el e lașul care l-a omorât pe Halfhand. Sus, la Colții de Gheață s-a întâmplat, după ce am prins celelalte ciori și le-am omorât, până la ultima. Am fi făcut același lucru și cu el, numai că s-a milogit pentru viața lui de nimic. S-a oferit să ni se alăture, dacă-l primim. Halfhand a jurat c-o să-l vadă întâi mort pe lașul ăsta, dar lupul l-a sfâșiat pe Qhorin în bucăți și el i-a tăiat beregata. Îi aruncă lui Jon un zâmbet știrb și scuipă sânge la picioarele lui.

— Ei? zise aspru Janos Slynt. Negi asta? Sau

susții că Qhorin ți-a ordonat să-l omori?

— Mi-a spus... Cuvintele îi veneau greu. Mi-a spus să fac *orice* îmi vor cere.

Slynt își roti ochii, privindu-i pe ceilalți oameni de la Eastwatch din încăpere.

— Băiatul ăsta are impresia că am căzut în cap, dintr-o căruță cu napi?

— Minciunile nu te vor salva acum, Jon Snow, îl avertiză Ser Alliser Thorne. Vrem să auzim adevărul din gura ta, bastardule.

— V-am spus adevărul. Caii se prăpădeau și Rattleshirt era în spatele nostru. Qhorin mi-a spus să mă prefac că vreau să mă alătur sălbaticilor. *Nu trebuie să te împotrivești, orice ți-ar cere,* mi-a spus. Știa că mă vor face să-l omor. Rattleshirt avea să-l omoare oricum, Halfhand știa și asta.

— Așa că acum susții că marele Qhorin Halfhand se temea de creatura asta? Slynt se uită la Rattleshirt și pufni.

— Toată lumea se teme de Stăpânul Oaselor, mârâi sălbaticul.

Ser Glendon îl lovi cu piciorul și Rattleshirt căzu iarăși în tăcere.

— N-am spus așa ceva, insistă Jon.

Slynt lovi cu pumnul în masă.

— Te-am auzit! Lordul Alliser te-a dibuit bine, se pare. Minți printre dinții tăi de bastard. Ei, bine, n-o să tolerez asta! Poate că pe *fierarul* ăsta infirm l-ai păcălit, dar nu pe Janos Slynt! O, nu, Janos Slynt nu înghite minciunile așa de ușor. Credeai că am capul îndesat cu varză?

— Nu știu cu ce ți-e îndesat capul, Lordul meu.

— Lordul Snow e, înainte de toate, arogant, remarcă Ser Alliser. L-a omorât pe Qhorin întocmai cum tovarășii lui trădători l-au omorât pe Mormont. Nu m-ar surprinde să aflu

că totul a făcut parte din același plan murdar. S-ar putea foarte bine ca și Benjen Stark să fie implicat în toate astea. După câte știm, chiar în clipa aceasta stă în cortul lui Mance Rayder. Știi cum sunt cei din Casa Stark, lordul meu.

— Știu, zise Janos Slynt. Îi cunosc prea bine.

Jon își scoase mănușa și le arătă mâna arsă.

— M-am ars apărându-l pe Lordul Mormont de o creatură. Și unchiul meu a fost un om de onoare. Nu și-ar fi trădat niciodată jurămintele.

— Întocmai ca tine? îl luă în râs Ser Alliser.

Septonul Cellador își drese glasul.

— Lord Slynt, spuse el, acest băiat a refuzat să-și spună jurămintele, așa cum se cuvine, în sept, și s-a dus dincolo de Zid, să le rostească în fața unui copac al inimii. Zeii tatălui său, a spus, dar aceia sunt și zeii sălbaticilor.

— Sunt zeii Nordului, septonule. Maester Aemon era politicos, dar ferm. Lorzii mei, când Donai Noye a fost omorât, tânărul acesta, Jon Snow, a fost cel care a preluat comanda Zidului și l-a apărat împotriva întregii furii a Nordului. A dat dovadă de curaj, devotament și ingeniozitate. Dacă n-ar fi fost el, l-ai fi găsit aici pe Mance Rayder când ai fi venit, Lord Slynt. Îl judecați greșit. Jon Snow a fost administratorul și scutierul Lordului Mormont. A fost ales pentru misiunea aceasta fiindcă Lordul Comandant îl socotea un tânăr care promite mult. Ca și mine.

— Promite? se miră Slynt. Ei, bine, promisiunile se pot dovedi false. Mâinile îi sunt pătate de sângele lui Qhorin Halfhand. Zici că Mormont avea încredere în el, dar ce-i cu asta? Știu ce înseamnă să fii trădat de oameni în care ai avut încredere. O, da. Și cunosc și felul de-a fi al lupilor. Îndreptă un deget către fața lui Jon. Tatăl tău a murit ca un trădător.

— Tatăl meu a fost ucis. Pe Jon nu-l mai interesa ce îi făceau, dar nu avea de gând să îndure nici o minciună despre tatăl său.

Slynt se făcu roșu ca racul.

— Ucis? Țânc obraznic! Regele Robert nici nu se răcise în groapă când Lordul Eddard a pornit împotriva fiului său. Se ridică în picioare; era un bărbat mai scund decât Mormont, dar cu pieptul și brațele vânjoase și un burdihan pe măsură. O suliță minusculă de aur cu vârful acoperit cu email roșu îi prindea mantia pe umăr. Tatăl tău a murit de sabie, dar a avut sânge nobil, a fost Mâna Regelui. Pentru tine un ștreang va fi de ajuns. Ser Alliser, du-l pe acest trădător într-o celulă de gheață.

— Lordul meu e înțelept. Ser Alliser îl înhăță pe Jon de braț.

Jon se smulse din strânsoare și îl apucă pe cavaler de gât cu atâta sălbăticie încât îl ridică de la podea. L-ar fi sugrumat dacă oamenii din Eastwatch nu ar fi intervenit. Thorne se dădu înapoi, clătinându-se, frecându-și urmele pe care degetele lui Jon i le lăsaseră pe gât.

— Acum vedeți și voi, frații mei, băiatul e un sălbatic.

TYRION

Când se crăpă de ziuă, descoperi că numai gândul la mâncare îi repugna. *Până diseară, aș putea fi condamnat.* Simţea o amăreală în stomac și îl mânca nasul. Tyrion se scărpină cu vârful cuţitului. *Un ultim martor de suportat, apoi e rândul meu.* Dar ce avea de făcut? Să nege totul? Să-i acuze pe Sansa și Ser Dontos? Să mărturisească, în speranţa că-și va petrece tot restul vieţii la Zid? Să se lase în voia sorţii și să se roage ca Vipera Roșie să-l înfrângă pe Ser Gregor Clegane?

Tyrion înfipse apatic cuţitul în bucata grasă și cenușie de cârnat, închipuindu-și că e sora lui. *E al naibii de frig la Zid, dar cel puţin aș scăpa de Cersei.* Nu se gândea că ar fi un cercetaș prea grozav, dar Rondul de Noapte avea nevoie și de oameni deștepţi, nu numai de oameni puternici. Așa îi spusese Lordul Comandant Mormont, când vizitase Castelul Negru. *Dar există acele jurăminte supărătoare.* Asta ar însemna să pună capăt căsătoriei sale și oricăror pretenţii pe care le-ar putea avea faţă de Casterly Rock, însă, oricum, nu părea sortit să se bucure nici de una, nici de alta. Și parcă-și amintea că într-un sat din apropiere se afla un bordel...

Nu era viaţa la care visase, dar era viaţă. Și ca să o dobândească, nu avea altceva de făcut decât să se încreadă în tatăl său, să se ridice pe picioarele-i mici și să spună: *Da, sunt vinovat, mărturisesc.* Asta era partea care îi punea un nod în stomac. Aproape că-și dorea să fi săvârșit

crima cu adevărat, dacă trebuia să tragă ponoasele oricum.

— Stăpâne, zise Podrick Payne. Au venit, stăpâne. Ser Addam. Și mantiile aurii. Așteaptă afară.

— Pod, spune-mi adevărul, crezi că eu am făcut-o?

Băiatul șovăi. Când încercă să vorbească, nu reuși decât să bolborosească, fără vlagă.

Sunt condamnat. Tyrion oftă.

— Nu-i nevoie să-mi răspunzi. Mi-ai fost un bun scutier. Mai bun decât meritam. Orice s-ar întâmpla, îți mulțumesc pentru devotamentul tău.

Ser Addam Marbrand aștepta în fața ușii, cu șase mantii aurii. Se părea că în dimineața aceasta nu avea nimic de spus. *Alt om bun care mă crede criminal.* Tyrion își adună toată demnitatea de care era capabil și coborî treptele, cu mersu-i legănat. Simțea privirile tuturor asupra lui, în timp ce traversa curtea: gărzile de pe ziduri, rândașii din fața grajdurilor, ajutoarele de la bucătărie, spălătoresele și slujnicuțele. În sala tronului, cavalerii și lorzii mărunți se dădură la o parte, făcându-le loc să treacă și șușotind cu doamnele lor.

Îndată ce Tyrion își ocupă locul din fața judecătorilor, un alt grup de mantii aurii o aduse înăuntru pe Shae.

O mână rece i se strânse în jurul inimii. *A trădat-o Varys,* gândi el. Apoi își aminti. *Nu, eu însumi am trădat-o. Ar fi trebuit s-o las în slujba lui Lollys. Bineînțeles că le-au interogat pe slujnicele Sansei, și eu aș fi făcut la fel.* Tyrion își scărpină cicatricea netedă din locul unde-i fusese nasul, întrebându-se de ce se ostenise Cersei. *Shae nu știe nimic ce mi-ar putea face*

vreun rău.

— Au pus totul la cale împreună, grăi Shae, acea ființă pe care o iubise. Pezevenghiul și Lady Sansa au plănuit totul, după moartea Tânărului Lup. Sansa voia răzbunare pentru fratele ei, iar Tyrion voia să aibă tronul. Urma să-și omoare sora, iar apoi propriul tată, ca să poată să-i fie Mână Prințului Tommen. Dar după un an și ceva, înainte ca Tommen să fie prea mare, l-ar fi omorât și pe el, ca să-i ia coroana de pe cap.

— Cum e posibil să știi toate astea? întrebă Prințul Oberyn. De ce să-i fi divulgat Pezevenghiul asemenea planuri slujitoarei soției sale?

— Am auzit fără să vreau unele discuții, răspunse Shae, iar stăpânei i-a mai scăpat câte ceva. Dar cele mai multe lucruri le-am auzit chiar de pe buzele lui. N-am fost doar slujitoarea Doamnei Sansa. Am fost târfa lui de când se află aici, la Debarcaderul Regelui. În dimineața nunții, m-a târât jos, unde se află craniile de dragoni, și s-a culcat cu mine acolo, cu monștrii de jur împrejur, iar când am plâns, a spus că ar trebui să fiu mai recunoscătoare, că nu orice fată are norocul să fie târfa regelui. Atunci mi-a zis cum plănuia să devină rege. Mi-a spus că bietul Joffrey nu va avea parte niciodată de mireasa lui așa cum avea el parte de mine. Atunci, Shae începu să plângă cu suspine. Nu mi-am dorit să fiu târfă, lorzii mei. Urma să mă căsătoresc. Era scutier, un băiat bun și viteaz, de viță nobilă. Dar Pezevenghiul m-a văzut la Furca Verde și l-a pus pe băiatul cu care voiam să mă mărit în primul rând de atac, și după ce a fost omorât, și-a trimis brutele să mă aducă în cortul lui. Shagga cel mare și Timett, cel cu ochiul ars. Mi-a spus că, dacă nu-

l satisfac, mă dă pe mâna lor, așa că m-am supus. Apoi m-a adus în oraș, ca să fiu aproape când mă voia. M-a obligat să fac lucruri atât de rușinoase... Prințul Oberyn o privi curios:

— Ce fel de lucruri?

— Lucruri *de nedescris.* Pe când lacrimile se rostogoleau încet pe obrajii frumoși ai lui Shae, fiecare bărbat din sală voia, fără îndoială, s-o ia în brațe și s-o aline. Cu gura și... alte părți, stăpâne. Toate părțile. Mă folosea în fel și chip... și obișnuia să mă pună să spun cât de mare era. *Uriașul meu,* trebuia să-i spun. *Uriașul meu Lannister.*

Osmund Kettleblack izbucni primul în râs. Boros și Meryn i se alăturară, apoi Cersei, Ser Loras și mai mulți lorzi și doamne decât putea număra. Hohotele nestăpânite făcură tavanul să răsune și zguduiră Tronul de Fier.

— E adevărat, protestă Shae. Uriașul meu Lannister. Hohotele se stârniră de două ori mai puternice.

Gurile erau strâmbe de râs, burțile tremurau. Unii râdeau atât de tare încât făceau bulbuci la nas.

V-am salvat pe toți, gândi Tyrion. *Am salvat acest oraș ticălos și toate viețile voastre de nimic.* Erau sute de oameni în sala tronului și toți râdeau, în afară de tatăl lui. Sau așa părea. Până și Vipera Roșie chicotea, iar Mace Tyrell se prăpădea de râs, dar Lordul Tywin Lannister stătea între ei de parcă ar fi fost de piatră, cu degetele întinse sub bărbie.

Tyrion veni în față.

— *LORZII MEI!* strigă el. Trebuia să strige, ca să aibă vreo speranță să fie auzit.

Tatăl său ridică o mână. Încetul cu încetul, sala se liniști.

— Luați-o pe târfa asta mincinoasă din fața

ochilor mei, spuse Tyrion, și o să vă ofer mărturisirea pe care o așteptați.

Lordul Tywin clătină din cap și făcu semn cu mâna. Shae părea îngrozită de mantiile aurii care se grupară în jurul ei. În timp ce o scoteau din sală, ochii ei îi întâlniră pe ai lui Tyrion. Era rușine sau spaimă ceea ce vedea în ei? Se întreba ce îi promisese Cersei. O *să primești ce ai cerut, aur sau giuvaiere,* gândi el privind-o cum se îndepărtează, *dar cât ai clipi te va trimite să distrezi mantiile aurii din cazărmi.*

Tyrion ridică privirea către ochii necruțători și verzi ai tatălui său, cu pepitele lor de aur rece și strălucitor.

— Vinovat, spuse el, atât de vinovat. Asta voiați să auziți?

Lordul Tywin nu spuse nimic. Mace Tyrell clătină din cap. Prințul Oberyn părea ușor dezamăgit.

— Recunoști că l-ai otrăvit pe rege?

— Nimic de felul acesta, răspunse Tyrion. Pentru moartea lui Joffrey sunt nevinovat. Sunt vinovat de o crimă și mai monstruoasă. Făcu un pas în fața tatălui său: M-am născut. Am trăit. Sunt vinovat că sunt pitic, mărturisesc. Și indiferent de câte ori m-a iertat tatăl meu, am persistat în infamia mea.

— E o nebunie, Tyrion, afirmă Lordul Tywin. Vorbește la subiect. Nu ești judecat pentru că ești pitic.

— Aici greșești, nobile tată. Am fost judecat toată viața pentru că sunt pitic.

— Nu ai nimic de spus în apărarea ta?

— Nimic. Doar atât: nu l-am omorât. Deși acum îmi doresc s-o fi făcut. Tyrion se întoarse cu fața către cei din sală, o mare de chipuri palide. Mi-aș dori să am destulă otravă pentru voi toți. Mă faceți să regret că nu sunt monstrul

care aţi vrea să fiu, dar n-am ce face. Sunt nevinovat, dar nu îmi voi găsi dreptatea aici. Nu-mi daţi de ales decât să apelez la zei. Cer duel judiciar.

— Ți-ai pierdut mințile? îl întrebă tatăl său.

— Nu, mi le-am găsit. *Cer duel judiciar!*

Dulcea lui surioară era cât se poate de încântată.

— Are acest drept, lorzii mei, le reaminti ea judecătorilor. Să lăsăm zeii să judece. Ser Gregor Clegane va lupta pentru Joffrey. S-a întors în oraș alaltăieri noapte, să-și pună sabia în slujba mea.

Faţa Lordului Tywin era atât de întunecată încât, pentru o clipă, Tyrion se întrebă dacă nu cumva băuse și el niște vin otrăvit. Lovi cu pumnul în masă, prea furios ca să vorbească. Mace Tyrell fu cel care se întoarse către Tyrion, adresându-i întrebarea:

— Ai un campion care să-ți apere nevinovăţia?

— Are, lordul meu. Prinţul Oberyn din Dorne se ridică în picioare. Piticul m-a convins.

Vacarmul era asurzitor. Tyrion se delecta în mod special cu îndoiala care licări dintr-odată în ochii lui Cersei. O sută de mantii aurii reușiră cu greu, lovind cu sulițele în podea, să potolească sala tronului. Până atunci, Lordul Tywin își revenise.

— Chestiunea se va rezolva mâine, declară el cu glas de fier. Eu m-am spălat pe mâini. Îi aruncă fiului său pitic o privire amenințătoare și rece, apoi ieși din sală cu pași mari, pe ușa regelui din spatele Tronului de Fier, cu fratele său Kevan alături.

Mai târziu, întors în celula sa, Tyrion își turnă o cupă de vin și îl trimise pe Podrick Payne după brânză, pâine și măsline. Se îndoia

că putea înghiți o mâncare mai grea în momentul de față. *Credeai că o să fiu umil, tată?* întrebă el umbra pe care lumânările o pictau pe perete. *Semăn prea mult cu tine în privința asta.* Se simțea ciudat de liniștit, acum că smulsese puterea de viață și de moarte din mâinile tatălui său și o pusese în mâinile zeilor. *Presupunând că există zei și că se sinchisesc. Dacă nu, atunci sunt în mâini dornishene.* Indiferent ce se va întâmpla, Tyrion avea satisfacția că spulberase planurile Lordului Tywin. Dacă câștiga Prințul Oberyn, asta ar ațâța Highgardenul împotriva dornishenilor. Mace Tyrell l-ar vedea pe cel care îi schilodise fiul ajutându-l să scape de pedeapsa cuvenită pe piticul care fusese gata să-i otrăvească fiica. Iar dacă triumfa Muntele, Doran Martell ar putea cere să afle de ce fratele său a primit moarte în loc de dreptatea pe care i-o promisese Tyrion. Până la urmă, era posibil ca Dornul s-o încoroneze pe Myrcella.

Aproape că merita să moară, știind câte necazuri pricinuise. *Vei veni să vezi sfârșitul, Shae? Vei sta acolo, cu ceilalți, privind cum Ser Ilyn îmi taie capul ăsta hidos? Îți va fi dor de uriașul tău Lannister după ce va muri?* Bău vinul, lăsă cupa deoparte și începu să cânte vesel:

Prin oraș, printre străzi el călare venea,
coborând din înalt, dintre munți,
Pe alei și pe scări și prin piețe trecea,
spre femeia cu șoapte fierbinți.
O comoară ascunsă femeia-i era,
rușinea și dragostea lui,
Căci nici lanț, nici cetate nimic nu-nsemna
pe lângă un dulce sărut.

Ser Kevan nu îl vizită în seara aceea. Era, probabil, cu Lordul Tywin, încercând să-i împace pe Tyrelli. *Mă tem că l-am văzut pentru ultima oară pe unchiul meu.* Își mai turnă o cupă de vin. Păcat că ceruse moartea lui Symon Gură de Argint înainte de a afla toate cuvintele cântecului. Nu suna rău, la drept vorbind. Mai ales față de cele care aveau să fie scrise despre el, de acum înainte.

— *Căci o mână de galbeni e rece mereu, dar caldă e mâna unei femei,* cântă el. Poate că ar trebui să scrie chiar el celelalte versuri. Dacă apuca să trăiască atât.

În noaptea aceea, surprinzător, Tyrion Lannister dormi un somn lung și adânc. Se deșteptă la primele raze de lumină, odihnit și cu poftă de mâncare și înfulecă pâine prăjită, caltaboș, plăcinte cu mere și o porție dublă de ouă fripte cu ceapă și ardei iuți din Dorne. Apoi ceru permisiunea paznicilor să își viziteze campionul. Ser Addam își dădu consimțământul.

Tyrion îl găsi pe Prințul Oberyn bând o cupă de vin roșu în timp ce își îmbrăca armura. Era ajutat de patru dintre cei mai tineri lorzi din Dorne.

— Bună dimineața, lordul meu, spuse prințul. Dorești o cupă de vin?

— Crezi că e bine să bei înainte de luptă?

— Întotdeauna beau înainte de luptă.

— Asta te-ar putea omorî. Mai rău, m-ar putea omorî *pe mine.*

Prințul Oberyn râse.

— Zeii îi apără pe cei nevinovați. Ești nevinovat, nădăjduiesc.

— Doar de uciderea lui Joffrey, recunoscu Tyrion. Sper că știi într-adevăr ce te așteaptă. Gregor Clegane este...

— ... mare? Așa am auzit.

— Are mai bine de doi metri și trebuie să cântărească o sută nouăzeci de kilograme, e numai mușchi. Luptă cu o spadă pentru două mâini, dar poate s-o mânuiască și cu una singură. Se știe că a tăiat oameni în două cu o unică lovitură. Armura lui e atât de grea încât nici un om mai scund nu ar putea să-i suporte povara, darămite să se miște în ea.

Prinţul Oberyn nu era impresionat.

— Am mai omorât oameni masivi. Trucul e să-i dobori de pe picioare. Odată ajunși la pământ, sunt morţi. Dornisheanul părea atât de vesel și încrezător încât Tyrion aproape se liniști, până când Prinţul Oberyn se întoarse și spuse:

— Daeron, suliţa mea!

Ser Daeron i-o aruncă și Vipera Roșie o prinse din zbor.

— Ai de gând să-l înfrunţi pe Munte cu o *suliță?* Asta îl făcu pe Tyrion să se simtă la fel de neliniștit ca la început. În bătălii, șirurile de sulițe strânse una lângă alta formau un scut nemaipomenit, dar un duel cu un spadasin iscusit era cu totul altceva.

— Nouă, în Dorne, ne plac mult sulițele. În plus, e singurul mod de a-l împiedica să mă atingă. Uită-te, Lord Pezevenghi, dar nu pune mâna. Suliţa era din lemn de frasin rotunjit, lungă de doi metri și jumătate, netedă, groasă și grea. Ultima jumătate de metru era din oţel: un cap de suliță suplu, în formă de frunză, îngustându-se într-o ţepușă primejdioasă. Marginile păreau destul de ascuţite pentru bărbierit. Când Oberyn o învârti între palme, marginile aruncară sclipiri negre. *Ulei? Sau otravă?* Tyrion hotărî că prefera să nu știe.

— Sper că te descurci cu asta, zise el cu

inima îndoită.

— Nu vei avea nici un motiv să te plângi. Dar Ser Gregor s-ar putea să aibă. Oricât de groasă i-ar fi platoșa, la încheieturi vor fi spații goale. Sub coate și genunchi, sub brațe... Voi găsi un loc unde să-l gâdil, îți promit. Așează sulița deoparte. Se spune că un Lannister își plătește întotdeauna datoriile. Poate că o să te întorci cu mine la Sunspear, după ce se termină măcelul de astăzi. Fratele meu Doran ar fi încântat să-l cunoască pe moștenitorul de drept de la Casterly Rock, mai cu seamă dacă ar aduce-o cu el pe încântătoarea lui soție, Doamna de Winterfell.

Oare șarpele ăsta crede că am pitit-o pe Sansa pe undeva, ca pe o nucă? Ori că-mi fac provizii pentru iarnă? Dacă așa stăteau lucrurile, Tyrion nu avea de gând să-i deschidă ochii.

— O călătorie la Dorne ar putea fi foarte plăcută, dacă mă gândesc la asta.

— Planifică-ți o vizită lungă. Prințul Oberyn își sorbi vinul. Tu și cu Doran aveți de discutat multe subiecte de interes comun. Muzica, negoțul, istoria, vinul, gologanul piticului... legile moștenirii și ale succesiunii. Fără îndoială, sfatul unui unchi i-ar fi de folos Reginei Myrcella, în vremurile dificile care o așteaptă.

Dacă Varys își avea ciripitorii prin preajmă, Oberyn le umplea urechile din belșug.

— Cred că o să beau, până la urmă, cupa aia cu vin, zise Tyrion. *Regina Myrcella?* Ar fi fost mai ademenitor dacă ar fi avut-o, într-adevăr, pe Sansa vârâtă sub mantie. *Dacă Sansa s-ar declara în favoarea Myrcellei în detrimentul lui Tommen, oare Nordul ar urma-o?* Vipera făcea aluzie la trădare. Oare ar putea Tyrion într-

adevăr să se ridice împotriva lui Tommen, împotriva propriului său tată? *Cersei ar scuipa sânge.* Poate că ar merita, fie și numai pentru asta.

— Îți amintești povestea pe care ți-am spus-o la prima noastră întâlnire, Pezevenghiule? întrebă Prințul Oberyn, în timp ce Bastardul de la Godsgrace îngenunche în fața lui, să-i încheie armura de gambe. Eu și sora mea nu am venit la Casterly Rock numai ca să-ți vedem coada. Eram într-un fel de expediție. O expediție care ne-a dus la Starfall, la Arbor, în Orașul Vechi, pe Insulele Scutului, la Crakehall și în cele din urmă la Casterly Rock..., dar adevărata noastră destinație era căsătoria. Doran era logodit cu Lady Mellario de Norvos, așa că el a rămas pe post de castelan la Sunspear. Eu și sora mea nu eram promiși. Eliei i s-a părut palpitant. Era la vârsta aventurilor și sănătatea ei plăpândă nu-i îngăduise niciodată să călătorească prea mult. Eu preferam să mă distrez luându-i în râs pe peţitorii surorii mele. Unuia îi ziceam Micul Lord Ochi-Leneș, altuia Scutierul Buze-de-Calmar și pe unul îl poreclisem Balena Umblătoare. Genul ăsta de distracție. Singurul care era cât de cât prezentabil a fost tânărul Baelor Hightower. Un flăcău frumușel, iar sora mea a fost pe jumătate îndrăgostită de el, până când a avut ghinionul să scape vânturi în prezența noastră. L-am numit pe loc Baelor Vântosul și, după aceea, Elia n-a mai putut să se uite la el fără să izbucnească în râs. Eram un tânăr monstruos, cineva ar fi trebuit să-mi taie limba aia ascuțită.

Da, îl aprobă Tyrion în tăcere. Baelor Hightower nu mai era tânăr, dar rămăsese moștenitorul Lordului Leyton. Bogat, frumos, un cavaler cu o reputație strălucită. *Baelor*

Zâmbet-Strălucitor i se spunea acum. Dacă Elia s-ar fi măritat cu el în loc de Rhaegar Targaryen, poate că acum ar fi fost în Orașul Vechi, cu copiii crescând în jurul ei. Tyrion se întreba câte vieți fuseseră spulberate de acel vânt.

— Lannisportul a fost punctul final al călătoriei noastre, continuă Prințul Oberyn, în timp ce Ser Aron Qorgyle îl ajuta să-și îmbrace tunica de piele vătuită și începu să i-o lege la spate. Știai că mamele noastre se cunoșteau de mult?

— Parcă îmi amintesc că au fost la curte împreună, când erau copile. Companioane ale Prințesei Rhaella?

— Întocmai. Eram convins că mamele noastre au copt împreună acest plan. Scutierul Buze-de-Calmar și cei din tagma lui și diversele fecioare cu fețele pline de coșuri care au fost plimbate prin fața mea erau doar migdalele dinaintea ospățului, menite să ne deschidă apetitul. Felul principal urma să fie servit la Casterly Rock.

— Cersei și Jaime.

— Ce pitic isteț! Elia și cu mine eram mai mari, desigur. Fratele și sora ta nu puteau să aibă mai mult de opt sau nouă ani. Totuși, o diferență de cinci-șase ani e destul de mică. Iar pe corabia noastră era o cabină goală, o cabină foarte frumoasă, ca una pe care ai păstra-o pentru o persoană de viță nobilă. De parcă ar fi fost aranjat să aducem pe cineva cu noi înapoi la Sunspear. Un tânăr paj, poate. Sau o însoțitoare pentru Elia. Nobila ta mamă avea de gând să-l logodească pe Jaime cu sora mea, sau pe Cersei cu mine. Poate ambele.

— Poate, spuse Tyrion. Dar tatăl meu...

— ... stăpânea peste Cele Șapte Regate, dar acasă era sub stăpânirea nobilei sale soții, sau

cel puțin așa spunea mereu mama mea. Prințul Oberyn își ridică brațele, ca Lordul Dagos Manwoody și Bastardul din Godsgrace să-i poată trage cămașa lungă de zale peste cap. În Orașul Vechi am aflat despre moartea mamei tale și despre copilul monstruos pe care-l născuse. Am fi putut să ne întoarcem, dar mama mea a ales să ne continuăm drumul. Ți-am povestit cum am fost întâmpinați la Casterly Rock. Ceea ce nu ți-am spus a fost că mama mea a așteptat atât cât se cuvenea, apoi a deschis discuția cu tatăl tău despre scopul vizitei noastre. Ani mai târziu, pe patul de moarte, mi-a spus că Lordul Tywin ne refuzase fără menajamente. A informat-o că fiica lui îi era destinată Prințului Rhaegar. Iar când i-a propus ca Jaime să se însoare cu Elia, tatăl tău te-a oferit pe tine în schimb.

— Ofertă pe care a considerat-o o insultă.

— *Era.* Chiar și tu îți poți da seama, desigur.

— O, desigur. *Totul revine și iar revine,* gândi Tyrion, *la mamele și la tații noștri și la cei dinaintea lor. Suntem marionete care dansează pe sforile întinse de cei care au fost înaintea noastră și, într-o zi, propriii noștri copii vor prelua sforile și vor continua să danseze în locul nostru.* Ei, bine, Prințul Rhaegar s-a însurat cu Elia din Dorne, nu cu Cersei Lannister de Casterly Rock. Așa că s-ar părea că mama ta a câștigat lupta aceea.

— Așa a crezut, fu de acord Prințul Oberyn, dar tatăl tău nu e omul care să uite asemenea jigniri. Le-a dat cândva lecția aceea Lordului și Doamnei Tarbeck și Casei Reyne din Castamere. Iar la Debarcaderul Regelui, i-a dat-o surorii mele. Coiful, Dagos. Manwoody îi înmâna coiful înalt, auriu, cu un disc de aramă montat pe frunte: soarele Dornului. Tyrion

observă că viziera fusese îndepărtată. Elia și copiii ei au așteptat mult timp să se facă dreptate. Prințul Oberyn își puse mănușile roșii din piele moale și își luă din nou sulița în mână. Dar astăzi o vor avea.

Pentru duel fusese aleasă curtea exterioară. Tyrion era nevoit să alerge și să țopăie ca să țină pasul cu Prințul Oberyn. *Șarpele e nerăbdător,* gândi el. *Să sperăm că e și veninos.* Era o zi cenușie și vântoasă. Soarele se lupta să străpungă norii, dar Tyrion nu știa cine avea să câștige acea bătălie mai mult decât știa cine avea s-o câștige pe cea de care atârna viața lui.

O mie de oameni veniseră parcă să vadă dacă va trăi sau va muri. Erau înșirați pe zidurile castelului și se înghionteau pe treptele donjoanelor și ale turnurilor. Priveau de la ușile grajdurilor, de la ferestre și de pe poduri, din balcoane și de pe acoperișuri. Iar curtea era înțesată. Erau atât de mulți încât mantiile aurii și cavalerii Gărzii Regale se vedeau nevoiți să-i împingă înapoi ca să facă loc pentru duel. Unii aduseseră scaune, ca să stea mai comod, în timp ce alții erau cocoțați pe butoaie. *Ar fi trebuit să facem asta la Groapa Dragonilor,* gândi morocănos Tyrion. *Am fi putut să cerem un gologan de fiecare și am fi plătit și nunta și înmormântarea lui Joffrey.* Unii dintre spectatori aveau copii mici pe umeri, să vadă mai bine. Când îl observară pe Tyrion, începură să strige și să arate cu degetul.

Cersei părea și ea aproape o copilă, pe lângă Ser Gregor. În armura sa, Muntele arăta mai mare decât ai crede că poate fi un om. Pe sub cămașa lungă și galbenă, cu blazonul celor trei câini negri ai Casei Clegane, și peste zale purta o platoșă grea din oțel cenușiu, ciobită și zgâriată în bătălii. Pe dedesubt, trebuia să fie

piele fiartă și o tunică vătuită. Un coif mare, teșit, era prins de grumăjer, cu orificii în dreptul gurii și nasului și o deschizătură lungă pentru ochi. Creasta din vârf era un pumn de piatră.

Din capătul celălalt al curții, Tyrion nu putea vedea dacă Ser Gregor era sau nu rănit. *Arată de parcă ar fi cioplit din piatră, cum stă acolo.* Spada îi era înfiptă în pământ, în fața lui, aproape doi metri de metal zgâriat. Mâinile imense ale lui Ser Gregor, acoperite de mănuși din oțel, cu un singur deget, țineau garda de ambele părți ale mânerului. Până și ibovnica Prințului Oberyn păli la vederea lui.

— Ai de gând să te lupți cu *el?* îl întrebă Ellaria Sand cu glas răgușit.

— Am de gând să-l înfrâng, îi răspunse iubitul ei, fără griji.

Tyrion avea și el îndoielile lui, acum când îi vedea în pragul luptei. Privindu-l pe Prințul Oberyn, se pomeni dorindu-și să fi fost Bronn cel care-l apără... sau, și mai bine, Jaime. Vipera Roșie avea o armură ușoară, mănuși, armuri de antebraț, grumăjer, umerare și un prohab de oțel. În rest, Oberyn era îmbrăcat în piele subțire și mătăsuri vaporoase. Peste cămașa de zale își purta armura de solzi, dar nici zalele, nici solzii nu-l puteau proteja nici pe sfert cât armura grea a lui Gregor. Cu viziera scoasă, coiful prințului nu era cu nimic mai bun decât o cască, neavând nici măcar protecție nazală. Scutul său rotund de oțel strălucea lustruit, înfățișând soarele-și-sulița în aur roșu, aur galben, aur alb și aramă.

Aș putea să dansez în jurul lui până când ar fi atât de obosit încât n-ar mai putea nici să ridice brațul, apoi l-aș doborî pe spate. Vipera Roșie părea să fie de aceeași părere cu Bronn. Numai că mercenarul fusese conștient de riscurile unei

asemenea tactici. *Sper din tot sufletul că știi ce faci, șarpe.*

Lângă Turnul Mâinii fusese ridicată o platformă, la jumătatea drumului dintre cei doi campioni. Acolo stăteau Lordul Tywin și fratele lui, Ser Kevan. Prințul Tommen nu se zărea. Pentru asta, cel puțin, Tyrion era recunoscător.

Lordul Tywin îi aruncă o privire fiului său pitic, apoi ridică mâna. Goarnele sunară, potolind mulțimea. Înaltul Septon ieși în față, târșâindu-și picioarele, cu coroana-i înaltă de cristal pe cap, și se rugă ca Tatăl Ceresc să-i ajute în această judecată și ca Războinicul să dea putere brațului care luptă pentru o cauză dreaptă. *Acela sunt eu,* îi veni lui Tyrion să strige, dar ceilalți nu ar fi făcut decât să râdă și era sătul de râsete până-n gât.

Ser Osmund Kettleblack îi aduse lui Clegane scutul, un obiect masiv din stejar greu, cu marginea din fier negru. Când Muntele își strecură mâna stângă pe sub chingi, Tyrion văzu că dulăii lui Clegane fuseseră proaspăt pictați. În dimineața aceasta, Ser Gregor purta steaua cu șapte colțuri pe care Andalii o aduseseră în Westeros când traversaseră Marea Îngustă, să-i nimicească pe Primii Oameni, cu zeii lor cu tot. *Un gest evlavios, Cersei, dar mă îndoiesc că zeii vor fi impresionați.*

Erau cincizeci de metri între ei. Prințul Oberyn se apropia repede, Ser Gregor greoi și amenințător. *Nu, pământul nu se cutremură când pășește,* gândi Tyrion. *Sunt doar bătăile inimii mele.* Când cei doi ajunseră la zece metri unul de altul, Vipera Roșie se opri și strigă:

— Ți s-a spus cine sunt?

Ser Gregor mormăi printre dinți:

— Un om mort.

Înainta, implacabil. Dornisheanul alunecă

într-o parte.

— Sunt Oberyn Martell, un prinț din Dorne, spuse el în timp ce Muntele se întorcea, să nu-l piardă din ochi. Prințesa Elia a fost sora mea.

— Cine? întrebă Gregor Clegane.

Sulița lungă a lui Oberyn lovi, dar Ser Gregor îi întâmpină vârful cu scutul, dând-o la o parte, și se năpusti către prinț, cu spada sclipind. Dornisheanul se răsuci, neatins. Sulița țâșni în față, Clegane o izbi cu spada, Martell o retrase brusc și apoi împunse din nou. Metalul scârțâi pe metal când vârful suliței alunecă de pe pieptul Muntelui, spintecându-i cămașa și lăsând o zgârietură lungă și strălucitoare în oțelul de dedesubt.

— Elia Martell, Prințesa Dornului, șuieră Vipera Roșie. Ai siluit-o. Ai omorât-o. I-ai ucis copiii.

Ser Gregor mârâi. Atacă greoi, lovind spre capul dornisheanului. Prințul Oberyn îl evită cu ușurință.

— Ai siluit-o. Ai omorât-o. I-ai ucis copiii.

— Ai venit să vorbești sau să lupți?

— Am venit să te aud mărturisind.

Vipera Roșie aplică o lovitură iute către pântecele Muntelui, fără nici un efect. Gregor pară. Sulița lungă izbi deasupra spadei. Ca limba unui șarpe, țâșnea înainte și înapoi, simulând un atac în jos și lovind sus, lovind spre pântece, spre scut, spre ochi. *Muntele e, cel puțin, o țintă mare,* gândi Tyrion. Prințul Oberyn n-avea cum să-l rateze, deși nici una dintre loviturile lui nu străpungea armura grea a lui Ser Gregor. Dornisheanul continua să-l înconjoare, împungându-l cu sulița, apoi țâșnind înapoi, obligându-l pe bărbatul masiv să se întoarcă și iar să se întoarcă. *Clegane îl pierde din ochi.* Coiful Muntelui avea o vizieră

îngustă care-i limita serios câmpul vizual. Oberyn știa să se folosească de asta, de lungimea suliței și de propria-i agerime.

Continuară așa multă vreme. Se mișcau încoace și încolo, de-a latul curții, de jur împrejur, în spirale, Ser Gregor izbind în aer, în timp ce sulița lui Oberyn îi lovea brațul, piciorul și de două ori tâmpla. Scutul mare de lemn își lua și el porția de lovituri, până când un cap de câine își miji ochii de sub stea, iar în altă parte se ivi lemnul aspru de stejar. Din când în când, Clegane mârâia și o dată Tyrion îl auzi mormăind o înjurătură, dar în rest lupta într-o tăcere posomorâtă.

Nu și Oberyn Martell.

— Ai siluit-o, striga el, fandând. Ai omorât-o, spunea el, parând o lovitură arcuită a spadei lui Clegane. I-ai ucis copiii, striga el, izbind cu vârful suliței în gâtul uriașului, doar pentru a aluneca pe grumăjerul gros de oțel, cu un scârțâit.

— Oberyn se joacă cu el, spuse Ellaria Sand.

E un joc absurd, gândi Tyrion.

— Muntele e prea mare ca să fie jucăria cuiva.

De jur împrejurul curții, mulțimea de spectatori se strângea tot mai aproape de cei doi luptători, strecurându-se pas cu pas, ca să vadă mai bine. Gărzile regelui încercau să-i țină la distanță, îmbrâncindu-i cu scuturile lor mari și albe, dar erau sute de gură-cască și doar șase bărbați în armuri albe.

— Ai siluit-o. Prințul Oberyn pară cu capul suliței o lovitură sălbatică. Ai omorât-o. Trimise vârful suliței către ochii lui Clegane, atât de repede încât uriașul tresări. I-ai ucis copiii. Sulița flutură într-o parte și în jos, zgâriind platoșa Muntelui. Ai siluit-o. Ai omorât-o. I-ai

ucis copiii. Sulița era cu o jumătate de metru mai lungă decât spada lui Ser Gregor, mai mult decât suficient ca să-l țină la o distanță stânjenitoare. Îi lovea scutul ori de câte ori Oberyn făcea un salt spre el, încercând să-i doboare capul suliței, dar era ca și cum ar fi încercat să taie aripile unei muște. Ai siluit-o. Ai omorât-o. I-ai ucis copiii. Gregor încercă să se arunce asupra lui, dar Oberyn săltă într-o parte și îl ocoli pe la spate. Ai siluit-o. Ai omorât-o. I-ai ucis copiii.

— Taci. Mișcările lui Ser Gregor păreau ceva mai lente, iar spada lui nu se mai ridica chiar atât de mult ca la începutul duelului. Tacă-ți gura aia afurisită!

— Ai siluit-o, spuse prințul, mișcându-se spre dreapta.

— Ajunge! Ser Gregor făcu doi pași mari și își coborî spada deasupra capului lui Oberyn, dar dornisheanul se feri din nou.

— Ai omorât-o, spuse el.

— *TACI!*

Gregor se avântă cu capul înainte, chiar spre vârful suliței, care îl izbi în partea dreaptă a pieptului, apoi alunecă într-o laterală, cu un înfiorător scrâșnet de oțel. Dintr-odată, Muntele era destul de aproape ca să atace, cu spada-i imensă sclipind într-o aură neagră de oțel. Mulțimea țipa și ea. Oberyn ratã prima lovitură și aruncă sulița, nefolositoare acum, că Muntele era dincolo de vârful ei. Dornisheanul luă cea de-a doua lovitură în scut. Metalul întâlni metalul, cu un zăngănit asurzitor, azvârlind Vipera Roșie cât colo. Ser Gregor îl urmă, răcnind. *Nu folosește cuvinte, doar rage ca un animal,* își zise Tyrion. Retragerea lui Oberyn deveni o fugă cu spatele, la doar câțiva centimetri de spada Muntelui, care-i lovea

pieptul, brațele, capul.

În spatele lui se afla grajdul. Spectatorii țipau și se îmbrânceau, încercând să se ferească din cale. Unul dintre ei se împiedică în spatele lui Oberyn. Ser Gregor izbi în jos, cu toată puterea. Vipera Roșie se trase într-o parte, rostogolindu-se. Nefericitul băiat de la grajduri din spatele lui nu se mișcă la fel de repede. Când brațul i se ridică, să-și apere fața, sabia lui Gregor i-l tăie între cot și umăr.

— *TACI!* răcni Muntele când auzi țipătul băiatului și, de data aceasta, își legănă sabia într-o parte, trimițând capul băiatului de-a rostogolul pe jos, într-un șuvoi de sânge și creieri. Sute de spectatori păreau să-și fi pierdut dintr-odată interesul față de vinovăția lui Tyrion Lannister, judecând după felul în care se împingeau și se îmbrânceau să scape din curte.

Dar Vipera Roșie din Dorne era înapoi în picioare, cu sulița lungă în mână.

— Elia! îi strigă lui Ser Gregor. Ai siluit-o. Ai omorât-o. I-ai ucis copiii. Acum rostește-i numele.

Muntele se răsuci. Coif, scut, spadă, cămașă, era împroșcat cu sânge din cap până-n picioare.

— Vorbești prea mult, mârâi el. Mă doare capul.

— Vreau să te aud spunând. A fost Elia din Dorne.

Muntele fornăi disprețuitor, apropiindu-se și, în clipa aceea soarele străpunse norii care ascundeau cerul încă de dimineață.

Soarele Dornului, își spuse Tyrion, însă prima mișcare o făcu Gregor Clegane, așezându-se cu soarele în spate. *E un om redus și brutal, dar are instincte de războinic.*

Vipera Roșie se ghemui, mijindu-și ochii, și își trimise iarăși sulița înainte. Ser Gregor lovi

cu spada, însă mișcarea prințului fusese doar un tertip. Pierzându-și echilibrul, făcu un pas în față, clătinându-se.

Prințul Oberyn își înclină scutul ciobit de metal. O rază de lumină scânteie orbitor de pe lustrul de aur și aramă, direct în deschizătura îngustă a coifului inamicului său. Clegane își ridică scutul, ferindu-se de lumina orbitoare. Sulița Prințului Oberyn sclipi ca un fulger și găsi locul liber din armura grea, îmbinarea de sub braț. Vârful străpunse zalele și pielea fiartă. Gregor scoase un mârâit înăbușit când dornisheanul răsuci sulița și o smulse afară.

— Elia. Spune! Elia din Dorne! Îl înconjura, cu sulița pregătită pentru o nouă lovitură. *Spune!*

Tyrion se ruga în felul lui: *Prăbușește-te și mori,* se ruga el. *La naiba, cazi și mori.* Sângele care șiroia de sub brațul Muntelui era acum sângele lui și probabil că sub platoșă se revărsa și mai mult. Când Clegane încercă să facă un pas, îl lăsă un genunchi. Tyrion avea impresia că se va prăbuși.

Prințul Oberyn îl înconjurase și era acum în spatele lui.

— *ELIA DIN DORNE!* strigă el. Ser Gregor dădu să se întoarcă, dar prea încet și prea târziu. De data aceasta, vârful suliței îl străpunse prin spatele genunchiului, trecând prin straturile de zale și piele dintre plăcile de armură ce-i acopereau coapsa și gamba. Muntele se clătină, se legănă, apoi se prăbuși cu fața la pământ. Spada uriașă îi zbură din mână. Încet, greoi, se rostogoli pe spate.

Dornisheanul își azvârli scutul zdrobit, apucă sulița cu ambele mâini și se îndepărtă încet. În spatele lui, Muntele lăsă să-i scape un geamăt și se ridică într-un cot. Oberyn se

răsuci, iute ca o pisică și alergă către dușmanul căzut.

— *EEEEELLLLLLIIIIIAAAAA!* răcni el, coborându-și sulița cu toată puterea asupra trupului aflat dedesubt. *Pârâitul* suliței din lemn de frasin fu aproape la fel de dulce ca urletul de furie al lui Cersei și, pentru o clipă, Prințul Oberyn căpătă aripi. *Șarpele a sărit Muntele.* Jumătate de suliță se înălța din pântecele lui Clegane, iar Prințul Oberyn se rostogoli, se ridică și se scutură de praf. Azvârli sulița ruptă și luă spada dușmanului său. Dacă mori înainte de a-i rosti numele, ser, o să te urmăresc prin toate cele șapte iaduri, îl amenință el.

Ser Gregor încercă să se ridice. Sulița ruptă îi străpunsese trupul și îl țintuia la pământ. Apucă sulița cu ambele mâini, gemând, dar nu reuși s-o smulgă. Sub el se întindea o baltă roșie de sânge.

— Mă simt dintr-odată mai nevinovat, îi spuse Tyrion Ellariei Sand, aflată lângă el.

Prințul Oberyn se apropie.

— *Spune numele!* Așeză un picior pe pieptul Muntelui și ridică spada cu ambele mâini. Dacă intenționase să-i taie lui Gregor capul sau să-i înfigă vârful prin vizieră, Tyrion nu avea să afle niciodată.

Mâna lui Clegane se întinse pe neașteptate și îl înhăță pe dornishean pe după genunchi. Vipera Roșie coborî spada într-o lovitură sălbatică, dar se dezechilibră și tăișul nu făcu altceva decât să lase încă o urmă pe armura de antebraț a Muntelui. Apoi spada era uitată, iar mâna lui Gregor se strângea și se răsucea, trăgându-l pe dornishean peste el. Se luptară prin praf și prin sânge, cu sabia ruptă agitându-se într-o parte și în alta. Tyrion văzu îngrozit că

Muntele îl cuprinsese pe prinț cu un braț uriaș, trăgându-l aproape de pieptul lui, ca pe o iubită.

— Elia din Dorne, îl auziră cu toții spunând pe Ser Gregor, când erau destul de aproape ca să se sărute. Glasul lui grav răsună în coif. I-am ucis plodul urlător. Își înfipse mâna liberă în fața neapărată a lui Oberyn, înfigându-i degetele de oțel în ochi. *Apoi* am siluit-o. Clegane își vârî pumnul în gura dornisheanului, sfărâmându-i dinții. Apoi i-am zdrobit capul nenorocit. Așa. Când își retrase pumnul uriaș, sângele de pe mănușă părea să fumege în aerul rece al dimineții. Se auzi un pârâit dezgustător. Ellaria Sand urlă îngrozită, iar lui Tyrion i se ridică micul dejun în gât. Se pomeni în genunchi, vomând slănină și cârnați și plăcintă cu mere și acea porție dublă de ouă fripte cu ceapă și ardei iuți dornisheni.

Nu-l auzi pe tatăl lui rostind cuvintele care îl condamnau. Poate că vorbele nu-și aveau rostul. *Mi-am pus viața în mâinile Viperei Roșii, iar el a scăpat-o.* Când își aminti, prea târziu, că șerpii nu aveau mâini, Tyrion începu să râdă isteric.

Era la jumătatea drumului în jos, pe scara șerpuitoare, când își dădu seama că mantiile aurii nu-l duceau în celula din turn.

— Sunt trimis în celulele negre, spuse el.

Nu se sinchisiră să-i răspundă. *De ce v-ați răci gura de pomană cu un mort?*

DAENERYS

Dany își lua micul dejun sub curmalul care creștea pe terasa-grădină, privindu-și dragonii hârjonindu-se pe lângă vârful Marii Piramide, unde se înălțase cândva harpia uriașă de bronz. Meereenul avea vreo douăzeci de piramide mai mici, dar nici una dintre ele nu era nici pe jumătate atât de înaltă. Din locul acela, putea vedea tot orașul: ulițele înguste și întortocheate și străzile largi de cărămidă, templele și grânarele, cocioabele și palatele, bordelurile și băile, grădinile și fântânile, marile cercuri roșii ale arenelor de luptă. Iar dincolo de ziduri era marea argintie, șerpuitorul Skahazadhan, dealurile brune, uscate, livezile pârjolite și câmpurile înnegrite. Aici sus, în grădina ei, Dany se simțea uneori ca un zeu locuind pe cel mai înalt munte din lume.

Oare toți zeii se simt atât de singuri? Cu siguranță, unii se simțeau. Missandei îi povestise despre Stăpânul Armoniei, venerat de Poporul Pașnic din Naath. Era singurul zeu adevărat, spunea mica ei tălmăcitoare, zeul care a fost dintotdeauna și va fi de-a pururi, cel care a făcut luna, stelele și pământul și toate ființele care sălășluiesc pe ele. *Bietul Stăpân al Armoniei.* Dany îl compătimea. Trebuia să fie îngrozitor să fii singur pe vecie, înconjurat de stoluri de femei-fluture pe care le puteai crea și nimici doar cu un cuvânt. Westerosul avea cel puțin șapte zei, dar Viserys îi spusese că unii septoni susțineau că aceștia erau doar întruchipări ale unui singur zeu, șapte fațete ale

aceluiași cristal. Asta o zăpăcea. Auzise că preoteasa roșie credea în doi zei, dar cei doi erau veșnic în război.

Missandei îi aduse ouă de rață, cârnați de câine și o jumătate de cupă de vin îndulcit, amestecat cu zeama de la o lămâie verde. Mierea atrăgea muștele, dar lumânările parfumate le alungau. Muștele nu erau atât de sâcâitoare aici, sus, cum erau în celelalte părți ale orașului – iată încă un lucru care îi plăcea la piramidă.

— Trebuie să-mi amintesc să fac ceva cu muștele, zise Dany. La Naath sunt multe muște, Missandei?

— La Naath sunt fluturi, răspunse tălmăcitoarea în Limba Comună. Dorești vin?

— Nu, trebuie să-mi reunesc consiliul în curând. Dany se atașase de Missandei, micuța tălmăcitoare cu ochii mari, aurii, înțeleaptă pentru vârsta ei. *E și curajoasă. Trebuia să fie, ca să îndure viața pe care a trăit-o.* Spera că într-o bună zi va vedea acea legendară insulă a Naathului. Missandei spunea că Poporul Pașnic făcea muzică în loc de război. Nu omorau nici măcar animalele; mâncau numai fructe, niciodată carne. Spiritele-fluture ale Stăpânului Armoniei apărau insula împotriva tuturor celor care căutau să le facă vreun rău oamenilor pașnici. Mulți cuceritori veniseră la insula Naath, să-și însângereze săbiile, însă cu toții s-au îmbolnăvit și au murit. *Dar spiritele-fluture nu-i apără când năvălesc corăbiile de sclavi.*

— Într-o bună zi, o să te duc acasă, Missandei, îi promise Dany. *Dacă i-aș fi făcut aceeași promisiune lui Jorah, oare m-ar mai fi vândut?* Îți jur.

— Sclava e mulțumită să rămână cu tine, Înălțimea Ta. Naath mă va aștepta acolo mereu.

Ești bună cu sclav... cu mine.

— Și tu cu mine. Dany o luă de mână. Haide, ajută-mă să mă îmbrac.

Jhiqui o ajută pe Missandei s-o îmbăieze, în timp ce Irri îi pregătea hainele. Astăzi va purta o rochie de brocart violet și o eșarfă argintie, iar pe cap, coroana cu trei capete de dragon pe care i-o dăruise în Qarth Frăția Turmalinelor. Papucii erau tot argintii, cu tocuri atât de înalte încât întotdeauna se temea să nu cadă. Când era gata îmbrăcată, Missandei îi aduse oglinda de argint lustruit, să se privească. Dany se cercetă în tăcere. *Oare acesta e chipul unei cuceritoare?* După părerea ei, arăta tot ca o fetiță.

Nimeni nu-i spunea încă Daenerys Cuceritoarea, dar probabil va veni și asta. Aegon Cuceritorul câștigase Westerosul cu trei dragoni, dar ea luase Meereenul cu șobolani din canale și un mădular de lemn, în mai puțin de o zi. *Sărmanul Groleo.* Dany știa că omul plângea și acum după corabia lui. Dacă o galeră de război putea zdrobi o altă corabie, de ce nu și o poartă? La asta se gândise când le poruncise căpitanilor să-și tragă corăbiile la mal. Catargele lor deveniseră berbeci și un furnicar de oameni liberi le sfârtecaseră carenele, construind din ele mantelete, țestoase, catapulte și scări. Mercenarii dăduseră fiecărui berbec un nume deocheat. Și astfel, arborele de prora al lui *Meraxes* – care mai înainte purtase numele de *Pozna lui Joso* – zdrobise poarta dinspre est. *Mădularul lui Joso,* îi ziceau. Lupta se dezlănțuise, crâncenă și sângeroasă, aproape o zi întreagă și până târziu în noapte, când lemnul porții a început să se crape și capul de fier al lui *Meraxes,* un chip vesel de bufon, și-a făcut loc cu mare zgomot.

Dany avusese de gând să conducă ea însăși atacul, dar căpitanii ei spuseseră într-un glas că ar fi o nebunie, iar căpitanii ei nu cădeau niciodată de acord în vreo privință. Așadar, rămăsese în spate, pe calul ei, îmbrăcată într-o cămașă lungă de zale. *Auzise* orașul căzând de la doi kilometri depărtare, când strigătele sfidătoare ale apărătorilor se preschimbaseră în strigăte de spaimă. În clipa aceea, dragonii ei zbieraseră unul la altul, umplând aerul nopții de flăcări. *Sclavii se ridică,* înțelese ea dintr-odată. *Șobolanii mei din canal le-au ros lanțurile.*

După ce ultima rezistență fusese zdrobită de Cei Nepătați și atacul și-a urmat cursul, Dany a intrat în oraș. Mormanele de morți erau atât de înalte în fața porții sfărâmate, încât sclavii eliberați se căzniră aproape o oră să croiască drum pentru calul ei. Mădularul lui Joso și marea țestoasă de lemn care îl protejase, acoperite cu piei de cal, zăceau în părăsire dincolo de poartă. Dany trecea pe lângă clădiri arse și ferestre sparte, pe străzi de cărămidă, unde canalele erau ticsite de trupurile tari și umflate ale morților. Sclavii o aclamau, întinzând spre ea mâini pătate de sânge și strigând-o *Mamă!*

În piața din fața Marii Piramide, oamenii Meereenului se îngrămădeau năpăstuiți. În lumina dimineții, numai mari nu arătau Marii Stăpâni. Fără bijuteriile lor, fără *tokarurile* tivite, aveau un aer jalnic, o turmă de bătrâni cu mâinile zbârcite și pielea pătată și de tineri cu frizuri ridicole. Femeile lor erau fie fleșcăite și cărnoase, fie uscate ca niște vreascuri, cu fețele boite brăzdate de lacrimi.

— Îi vreau pe conducătorii voștri, le-a spus Dany. Predați-i și ceilalți vor fi cruțați.

— Câți? a întrebat o femeie bătrână, suspinând. De câți ai nevoie ca să ne cruți pe noi?

— O sută șaizeci și trei, a răspuns ea.

I-a țintuit pe stâlpi de lemn în jurul pieței, fiecare arătând cu mâna către următorul. Clocotea de furie când a dat porunca. Se simțea ca un dragon răzbunător. Dar mai târziu, când a trecut pe lângă oamenii ce mureau pe stâlpi, când le-a auzit gemetele și le-a simțit mirosul de fecale și sânge...

Dany puse oglinda deoparte, încruntându-se. *A fost drept. A fost. Am făcut-o pentru copii.*

Camera ei de audiențe era la nivelul de dedesubt, o încăpere răsunătoare, cu tavanul înalt și pereți din marmură violet. Cu toată grandoarea, era un loc rece. Acolo se aflase un tron, un obiect extravagant, din lemn sculptat și poleit cu aur, în forma unei harpii fioroase. Îl privise lung, o singură dată, și poruncise să fie făcut surcele.

— N-o să stau în poala harpiei, le-a spus.

Ședea acum pe o bancă simplă din lemn de abanos. Era bună, însă îi auzise pe oamenii Meereenului spunând că nu era potrivită pentru o regină.

Călăreții ei de sânge o așteptau. În cosițele uleiate le sunau clopoței și purtau giuvaierele și aurul celor morți. Meereenul era neînchipuit de bogat. Până și mercenarii ei păreau sătui, cel puțin deocamdată. În capătul celălalt al încăperii se afla Viermele Cenușiu, îmbrăcat în uniforma simplă a Celor Nepătați, sub braț cu casca de bronz cu țepușă. Pe ei, cel puțin, se putea bizui, sau așa spera... și pe Oacheșul Ben Plumm, pe vânjosul Ben, cu părul lui alb-cenușiu și fața ofilită, atât de iubit de dragonii ei. Și pe Daario care strălucea în auriu, lângă el.

Daario și Ben Plumm, Viermele Cenușiu, Irri, Jhiqui, Missandei... Privindu-i, Dany se întreba cine va fi următorul care o va trăda.

Dragonul are trei capete. Există doi oameni pe lume în care pot avea încredere, dacă îi pot găsi. Atunci nu voi fi singură. Vom fi trei împotriva lumii, ca Aegon și surorile lui.

— Noaptea a fost așa de liniștită cum mi s-a părut? întrebă Dany.

— Se pare că da, Înălțimea Ta, răspunse Oacheșul Ben Plumm.

Dany era mulțumită. Meereenul fusese prădat cu sălbăticie, așa cum se întâmpla întotdeauna cu orașele proaspăt cucerite, dar Dany hotărâse că toate acestea trebuiau să ia sfârșit acum, că orașul era al ei. Decretase că criminalii vor fi spânzurați, că jefuitorilor li se va tăia o mână, iar violatorilor mădularul. Opt criminali se legănau pe ziduri, iar Cei Nepătați umpluseră un coș cu mâini însângerate și viermi moi și roșii, iar Meereenul era acum liniștit. *Dar pentru cât timp?*

O muscă îi bâzâia în jurul capului. Dany o alungă, iritată, dar musca reveni aproape imediat.

— Sunt prea multe muște în orașul ăsta.

Ben Plumm râse gutural.

— Dimineață am avut muște în bere. Pe una am înghițit-o.

— Muștele sunt răzbunarea morților. Daario zâmbi și își mângâie șuvița din mijlocul bărbii. Cadavrele fac viermi și viermii adună muște.

— Atunci ne vom descotorosi de cadavrele alea. Începând cu cele din piața de jos. Vierme Cenușiu, te ocupi tu de asta?

— Regina poruncește, omul ăsta se supune.

— Ar fi bine să aduci saci, pe lângă lopeți, Vierme, îl sfătui Oacheșul Ben Plumm. Sunt

cam răscoapte. Cad de pe maldărele alea, bucăți bucățele, și mișună de...

— Știe. Știu și eu. Dany își aminti oroarea pe care o simțise când văzuse acea Piață a Supliciului din Astapor. *Am făcut și eu un lucru la fel de oribil, dar cu siguranță au meritat. Justiția aspră e tot justiție.*

— Înălțimea Ta, spuse Missandei. Ghiscarii își înmormântează morții de seamă în cripte, sub palatele lor. Dacă vrei să cureți oasele și să le înapoiezi rudelor, le vei face o favoare.

Văduvele mă vor blestema la fel.

— Așa să fie. Dany îi făcu semn lui Daario: Câți așteaptă pentru audiență în dimineața aceasta?

— Doi s-au prezentat să se încălzească sub strălucirea ta. Daario se alesese de pe urma jafului cu o garderobă nouă și, ca să se potrivească, își revopsise în violet-închis barba în furculiță și părul cârlionțat. Ochii îi păreau acum și mai violeți, de parcă ar fi fost un valyrian rătăcit. Au sosit astă-noapte pe *Steaua Indigo,* o galeră de negoț din îndepărtatul Qarth.

O *galeră de sclavi, vrei să zici.* Dany se încruntă.

— Cine sunt?

— Căpitanul *Stelei* și unul care susține că vorbește în numele Astaporului.

— Prima dată o să primesc solul.

Se dovedi a fi un bărbat palid, cu căutătură de dihor, cu șiraguri de perle și fir de aur răsucit atârnându-i greu la gât.

— Luminăția Ta! strigă el. Numele meu este Ghael. Aduc Mamei Dragonilor salutul Regelui Cleon din Astapor. Cleon cel Mare.

Dany înțepeni.

— Am lăsat un consiliu să conducă

Astaporul. Un vindecător, un învățat și un preot.

— Luminăția Ta, acei tâlhari perfizi ți-au înșelat încrederea. S-a dovedit că unelteau să le redea Marilor Stăpâni puterea și să pună oamenii în lanțuri. Cleon cel Mare le-a dat planurile în vileag și le-a tăiat capetele dintr-o lovitură, iar oamenii recunoscători ai Astaporului l-au încoronat pentru curajul lui.

— Nobile Ghael, spuse Missandei, în dialectul Astaporului, este vorba despre același Cleon care a fost cândva sclavul lui Grazdan mo Ullhor?

Glasul ei era inocent, dar întrebarea îl neliniști vizibil pe sol.

— Același, recunoscu el. Un om mare.

Missandei se aplecă, apropiindu-se de Dany.

— A fost măcelar în bucătăria lui Grazdan, îi șopti fata la ureche. Se spunea că poate măcelări un porc mai repede ca oricine din Astapor.

Am dat Astaporului un rege măcelar. Pe Dany o cuprinse amețeala și știa că nu avea voie să-l lase pe sol să observe.

— Mă voi ruga ca Regele Cleon să domnească bine și înțelept. Ce așteaptă de la mine?

Ghael se frecă la gură.

— Poate că ar trebui să discutăm între patru ochi, Înălțimea Ta.

— N-am nici un secret față de căpitanii și comandanții mei.

— Cum ți-e voia. Cleon cel Mare mi-a poruncit să transmit devotamentul lui față de Mama Dragonilor. Dușmanii tăi sunt dușmanii lui, zice el, în frunte cu Înțelepții Stăpâni din Yunkai. Propune un pact între Astapor și Meereen împotriva Yunkaiului.

— Am jurat că yunkaii nu vor păți nimic dacă își eliberează sclavii, îi aminti Dany.

— Nu putem avea încredere în acești câini din Yunkai, Luminăția Ta. Chiar în clipa aceasta complotează împotriva ta. Au fost mobilizați noi recruți, care pot fi văzuți antrenându-se în afara zidurilor orașului. Se construiesc corăbii de război, la Noul Ghis și la Volantis, iar în vest au fost trimiși soli să încheie alianțe și să tocmească mercenari. Au trimis călăreți în Vaes Dothrak, să năvălească asupra ta cu un *khalasar*. Cleon cel Mare mi-a poruncit să-ți spun să nu te temi. Astaporul nu uită. Astaporul nu te va trăda. Ca să-și dovedească fidelitatea, Cleon cel Mare îți propune să pecetluiască alianța voastră cu o căsătorie.

— O căsătorie? Cu mine?

Ghael zâmbi. Avea dinții maro și stricați.

— Cleon cel Mare îți va dărui mulți fii puternici.

Dany rămase fără cuvinte, dar micuța Missandei îi veni în ajutor.

— Prima lui soție i-a dăruit fii?

Solul o privi mâhnit.

— Are trei fiice cu prima lui soție. Două dintre nevestele lui mai noi sunt însărcinate. Dar are de gând să le lase pe toate deoparte, dacă Mama Dragonilor va consimți să-l ia de bărbat.

— Câtă mărinimie! spuse Dany. Mă voi gândi la tot ce mi-ai spus, lordul meu.

Dădu poruncă să i se pregătească lui Ghael camere pentru noapte, undeva mai jos, în piramidă.

Toate victoriile se transformă în cenușă în mâinile mele, gândi ea. *Orice aș face, aduc numai moarte și oroare.* Când pe străzi va ajunge vorba despre cele petrecute la Astapor,

cum negreșit se va întâmpla, zeci de mii de sclavi Meereenii proaspăt eliberaţi vor hotărî, fără doar și poate, să o urmeze la vest, unde se ducea, temându-se de ceea ce i-ar putea aștepta dacă ar rămâne... deși era posibil ca în marș să îi aștepte lucruri și mai cumplite. Chiar dacă ar goli toate grânarele din oraș și ar lăsa Meereenul să moară de foame, cum să hrănească atât de mulţi? Drumul din fața ei era plin de vicisitudini, sânge și primejdii. Ser Jorah o prevenise. O prevenise în atâtea privințe... el... *Nu, n-o să mă gândesc la Jorah Mormont. Să mai rabde puțin.*

— Am să-l primesc acum pe acel căpitan al galerei de negoț, anunță ea. Poate că are vești mai bune.

Speranța se dovedi deșartă. Căpitanul *Stelei Indigo* era din Qarth, așa că vărsă râuri de lacrimi când îl întrebă despre Astapor.

— Orașul sângerează. Morţii putrezesc neîngropaţi pe străzi, fiecare piramidă e o cazarmă, iar pieţele nu au de vânzare nici mâncare, nici sclavi. Și bieţii copii! Cuţitarii Regelui Cleaver au pus mâna pe toţi băieţii de viță nobilă din Astapor, să facă noi Nepătaţi de vânzare, deși vor trece ani de zile până ce vor fi pregătiţi.

Ceea ce o mira pe Dany cel mai mult era cât de puțin surprinsă era. Își aminti de Eroeh, fata lhazarheană pe care încercase cândva s-o apere și la ce se întâmplase cu ea. *În Meereen se va întâmpla la fel, după ce plec,* gândi ea. Sclavii din arenele de luptă, crescuţi și antrenaţi să ucidă, se dovedeau deja nesupuși și arţăgoși. Păreau să aibă impresia că acum orașul era al lor, cu tot cu fiecare bărbat și fiecare femeie care îl locuia. Doi dintre ei fuseseră printre cei opt pe care îi spânzurase. *Nu mai am ce să fac,*

își spuse.

— Ce vrei de la mine, căpitane?

— Sclavi, răspunse el. Galera mea geme de fildeș, chihlimbar, piele de zabral și alte lucruri de preț. Vreau să le schimb aici pe sclavi, să-i vând la Lys și Volantis.

— N-avem nici un sclav de vânzare, răspunse Dany.

— Regina mea! Daario făcu un pas în față. Malul râului e plin de oameni ai Meereenului, care imploră să fie lăsați să se vândă acestui qartheean. Sunt mai mulți ca muștele.

Dany era uluită.

— *Vor* să fie sclavi?

— Cei care vor sunt curtenitori și de sânge nobil, dulce regină. Asemenea sclavi sunt prețuiți. În Orașele Libere, vor fi preceptori, scribi, sclavi pentru plăceri, chiar vindecători sau preoți. Vor dormi în paturi moi, vor mânca pe săturate și vor locui în palate. Aici au pierdut totul și trăiesc în teamă și sărăcie.

— Înțeleg. Probabil că nu era atât de uimitor, dacă poveștile despre Astapor erau adevărate. Dany chibzui o clipă: Fiecare bărbat care dorește să se vândă ca sclav e liber s-o facă. Și orice femeie. Ridică o mână: Dar nu pot să-și vândă copiii, și nici un bărbat soția.

— În Astapor, orașul își lua zeciuiala de fiecare dată când un sclav își schimba stăpânul, îi spuse Missandei.

— Vom face la fel, hotărî Dany. Războaiele se câștigau cu aur, nu doar cu săbii. A zecea parte din preț. În monede de aur sau argint. Sau în fildeș. Meereenul n-are nevoie de șofran, cuișoare și piei de zabral.

— Va fi precum poruncești, glorioasă regină, spuse Daario. Ciorile mele de Piatră îți vor strânge zeciuiala.

Dacă Ciorile de Piatră aveau să se ocupe de asta, cel puțin jumătate din aur se va pierde pe undeva. Dany știa asta. Dar Fiii Secunzi nu erau cu nimic mai buni, iar Nepătații erau pe cât de incoruptibili pe atât de analfabeți.

— Trebuie să ținem catastife. Caută printre oamenii liberi câțiva care știu să scrie, să citească și să socotească.

Cu treaba isprăvită, căpitanul *Stelei Indigo* se înclină și plecă. Dany se foi neliniștită pe banca ei de abanos. Îi era groază de ceea ce trebuia să urmeze, dar știa că amânase deja prea mult. Yunkai și Astapor, amenințări de război, cereri în căsătorie și peste toate, marșul... *Am nevoie de cavalerii mei. Am nevoie de săbiile lor și am nevoie de sfatul lor.* Cu toate acestea, gândul de a-l vedea din nou pe Jorah Mormont o făcea să se simtă ca și cum ar fi înghițit o lingură plină cu muște: furioasă, agitată, scârbită. Aproape că le simțea bâzâindu-i prin burtă. *Sunt sângele dragonilor. Trebuie să fiu puternică. Trebuie să am flăcări în ochi când îi voi înfrunta, nu lacrimi.*

— Spune-i lui Belwas să-i aducă pe cavalerii mei, porunci Dany, înainte să se poată răzgândi. Bunii mei cavaleri.

Vânjosul Belwas gâfâia din pricina urcușului, când îi introduse pe ușă, cu câte o mână cărnoasă strânsă peste brațul fiecăruia dintre cei doi. Ser Barristan pășea cu fruntea sus, dar Ser Jorah privea țintă podeaua de marmură în timp ce se apropia. *Unul e mândru, celălalt vinovat.* Bătrânul își răsese barba albă. Arăta cu zece ani mai tânăr fără ea. Dar ursul pleșuv părea mai bătrân ca înainte. Se opriră brusc în fața băncii. Vânjosul Belwas făcu un pas înapoi și rămase cu brațele încrucișate peste pieptu-i brăzdat de cicatrici. Ser Jorah își drese glasul:

— *Khaleesi...*

Îi lipsise atât de mult glasul lui, dar trebuia să fie neînduplecată.

— Taci. O să-ți spun eu când să vorbești. Se ridică în picioare. Când v-am trimis jos, în canale, o parte din mine a sperat că n-o să vă mai văd niciodată. Părea un sfârșit potrivit pentru niște mincinoși, să se înece în scârnăvia stăpânilor de sclavi. Am crezut că se vor ocupa zeii de voi, dar v-ați întors la mine. Bravii mei cavaleri din Westeros, un informator și un trădător. Fratele meu v-ar fi spânzurat pe amândoi. Știa că Viserys, cel puțin, ar fi făcut-o. Nu știa ce ar fi făcut Rhaegar. N-o să neg că m-ați ajutat să cuceresc orașul...

Gura lui Ser Jorah se încleștă.

— Noi am cucerit acest oraș pentru tine. Cu șobolani de canal.

— Taci, repetă ea..., deși ceea ce spunea el *era* adevărat.

Pe când Mădularul lui Joso și ceilalți berbeci izbeau porțile orașului și arcașii ei slobozeau stoluri de săgeți de foc peste ziduri, Dany trimisese două sute de oameni de-a lungul râului, la adăpostul întunericului, să aprindă corăbiile din port. Dar făcuse asta doar ca să ascundă adevăratul lor scop. În vreme ce corăbiile aprinse atrăgeau privirile apărătorilor de pe zidurile orașului, câțiva înotători smintiți au găsit gurile de canal și au desfăcut un grilaj ruginit de fier. Ser Jorah, Ser Barristan, Vânjosul Belwas și douăzeci de bravi țicniți s-au strecurat sub apa maronie, urcând prin tunelul de cărămidă, o ceată pestriță de mercenari, Nepătați și sclavi eliberați. Dany le spusese să aleagă doar bărbați care nu au familii... și, de preferință, nici simțul mirosului.

Fuseseră pe cât de curajoși pe atât de

norocoși. Trecuse o lună de la ultima ploaie zdravănă și canalele erau pline doar până la coapse. Aveau și lumină, căci înfășuraseră torțele cu pânză uleiată, care le menținea uscate. Câțiva dintre sclavii eliberați fuseseră înspăimântați de șobolanii uriași, până când Vânjosul Belwas a prins unul și l-a rupt cu dinții în două. Un om fusese omorât de o șopârlă mare și palidă care s-a ridicat din apa întunecată, trăgându-l de picior, dar după aceea, când au zărit din nou apa unduindu-se, Ser Jorah a măcelărit bestia cu sabia. De câteva ori se rătăciseră, dar după ce au ieșit la suprafață, Vânjosul Belwas i-a condus către arena de luptă cea mai apropiată, unde au surprins câteva gărzi și au smuls sclavii din lanțuri. În decurs de o oră, jumătate dintre sclavii Meereenului se ridicaseră.

— Ați ajutat la cucerirea acestui oraș, repetă ea cu încăpățânare. Și m-ați slujit bine în trecut. Ser Barristan m-a salvat de Bastardul Titanului și, în Qarth, de Omul Mâhnit. Ser Jorah m-a salvat de otrăvitor, în Vaes Dothrak, și de călăreții de sânge ai lui Drogo după ce soarele meu a murit. Atât de mulți oameni îi doriseră moartea, încât uneori le pierdea șirul. Și totuși, m-ați mințit, m-ați înșelat, m-ați trădat. Se întoarse către Ser Barristan: L-ai apărat mulți ani pe tatăl meu, ai luptat alături de fratele meu pe Trident, dar l-ai părăsit pe Viserys când era în exil și ai plecat genunchiul în fața Uzurpatorului. De ce? Și spune-mi *adevărul.*

— Unele adevăruri sunt greu de auzit. Robert era un... un bun cavaler... galant, curajos... mi-a cruțat viața... și viața multora... Prințul Viserys era doar un copil, ar fi trecut ani până când ar fi fost pregătit să domnească și...

iartă-mă, regina mea, dar mi-ai cerut adevărul... chiar copil fiind, fratele tău Viserys era adesea fiul tatălui tău, într-un fel în care Rhaegar nu era.

— Fiul tatălui său? Dany se încruntă. Ce înseamnă asta?

Bătrânul cavaler nu clipi.

— Tatăl tău era supranumit Regele Nebun din Westeros. Nu ți-a spus nimeni asta?

— Mi-a spus Viserys. *Regele Nebun.* Uzurpatorul l-a numit așa, Uzurpatorul și câinii lui. *Regele Nebun.* Era o minciună.

— De ce să ceri adevărul, spuse blând Ser Barristan, dacă nu ai urechi să-l auzi? Șovăi, apoi continuă. Ți-am spus că am folosit un nume fals ca Lannisterii să nu știe că sunt alături de tine. Asta a fost mai puțin de jumătate din poveste, Înălțimea Ta. Adevărul e că am vrut să te urmăresc o vreme, înainte să-ți închin sabia mea. Să mă asigur că nu ești...

— ... fiica tatălui meu? Dacă nu era fiica tatălui ei, atunci cine era?

— ... nebună, termină el. Dar nu văd nici o pată la tine.

— *Pată?* Dany se zbârli.

— Nu sunt maester, să-ți dau citate din istorie, Înălțimea Ta. Săbiile sunt viața mea, nu cărțile. Dar orice copil știe că Targaryenii au fost întotdeauna la hotarul nebuniei. Tatăl tău n-a fost primul. Regele Jaehaerys mi-a spus odată că nebunia și măreția sunt două fețe ale aceleiași monede. De fiecare dată când se năștea un Targaryen, spunea că zeii au aruncat moneda în aer și lumea așteaptă cu sufletul la gură să vadă pe ce parte va cădea.

Jaehaerys. Bătrânul îl cunoaște pe bunicul meu. Asta o punea pe gânduri. Aproape tot ce știa despre Westeros era de la fratele ei, iar

restul de la Ser Jorah. Ser Barristan uitase probabil mai multe decât ştiuseră vreodată ceilalţi doi la un loc. *Omul acesta îmi poate spune de unde vin.*

— Aşadar, eu sunt o monedă în mâinile vreunui zeu, asta vrei să spui, ser*?*

— Nu, răspunse Ser Barristan. Eşti moştenitoarea de drept a Westerosului. Până la sfârşitul zilelor mele voi rămâne cavalerul tău credincios, dacă mă vei socoti demn să mai port vreodată o sabie. Dacă nu, sunt mulţumit să rămân scutierul Vânjosului Belwas.

— Şi dacă hotărăsc că meriţi doar să fii bufonul meu? întrebă Dany cu dispreţ. Sau poate bucătarul meu?

— Aş fi onorat, Înălţimea Ta, răspunse Selmy, cu o demnitate reţinută. Ştiu să coc mere şi să fierb carne de vită ca nimeni altul şi am fript o mulţime de raţe deasupra unui foc de tabără. Sper că îţi plac unse, cu pielea rumenită şi oasele cu sânge.

Asta o făcu să zâmbească.

— Ar trebui să fiu nebună să mănânc aşa ceva. Ben Plumm, haide şi dă-i sabia ta lui Ser Barristan.

Dar Barbă-Albă nu voia s-o ia.

— Mi-am aruncat sabia la picioarele lui Joffrey şi nu m-am mai atins de vreuna de atunci. Numai din mâna reginei mele voi mai accepta vreodată o sabie.

— Cum doreşti. Dany luă sabia din mâna Oacheşului Ben şi i-o întinse, cu mânerul înainte. Bătrânul o luă reverenţios. Îngenunchează, îi spuse Dany, şi jură s-o pui în slujba mea. Ser Barristan se lăsă pe un genunchi şi aşeză sabia în faţa ei, rostind cuvintele. Dany nici nu le auzi. *Cu el a fost uşor,* gândi ea. *Cu celălalt va fi mai greu.* Când termină cu Ser

Barristan, se întoarse către Jorah Mormont: Iar acum tu, ser. Spune-mi adevărul.

Gâtul bărbatului voinic era roșu. Dacă de furie sau de rușine, Dany nu știa.

— Am încercat să-ţi spun adevărul de o sută de ori. Ţi-am spus că Arstan nu e ceea ce pare. Te-am prevenit că nu te poţi încrede în Xaro și Pyat Pree. Te-am prevenit...

— M-ai prevenit împotriva tuturor, în afară de tine. Insolenţa lui o înfuria. *Ar trebui să fie mai umil. Ar trebui să-mi cerșească iertarea.* Să n-ai încredere în nimeni, decât în Jorah Mormont, așa mi-ai spus... și în tot acest timp erai unealta Păianjenului!

— Nu sunt unealta nimănui. Da, am luat aurul eunucului. Am învăţat câteva coduri și am scris câteva scrisori, dar asta a fost tot...

— *Tot?* M-ai spionat și m-ai vândut dușmanilor mei.

— O vreme. O spuse fără tragere de inimă. Apoi m-am oprit.

— Când? Când te-ai oprit?

— Am trimis un raport de la Qarth, dar...

— Qarth? Dany sperase că se sfârșise mult mai devreme. Ce ai scris de la Qarth? Că acum ești omul meu, că nu mai vrei să ai de-a face cu urzelile lor? Ser Jorah n-o putea privi în ochi. Când a murit Khal Drogo, mi-ai cerut să merg cu tine la Yi Ti și la Marea de Jad. A fost dorința ta sau a lui Robert?

— Am făcut-o ca să te apăr, zise el hotărât. Să te ţin *departe* de ei. Știam ce fel de șerpi sunt...

— *Șerpi?* Și tu ce ești, ser*?* Un gând cumplit o străfulgera. Le-ai spus că port în pântece copilul lui Drogo?

— *Khaleesi...*

— Să nu te gândești să negi, ser, zise aspru

Ser Barristan. Am fost acolo când eunucul a anunțat consiliul și Robert a decretat că Înălțimea Sa și copilul ei trebuie să moară. Tu l-ai informat, ser. Chiar s-a vorbit că ai putea să duci tu fapta la îndeplinire, în schimbul unei amnistii.

— O minciună. Ser Jorah se întunecă la față. N-aș fi... Daenerys, eu am fost cel care te-a *oprit* să bei vinul.

— Da, și cum de știai că vinul acela era otrăvit?

— Eu... doar am bănuit... caravana a adus o scrisoare de la Varys. Mă prevenea că vor fi tentative. Voia să fii urmărită, da, dar nu să ai de suferit. Ser Jorah îngenunche. Dacă nu le-aș fi spus eu, ar fi făcut-o altcineva. Știi asta.

— Știu că m-ai trădat. Își atinse pântecele, unde murise fiul ei, Rhaego. Știu că cineva a vrut să-mi otrăvească fiul din pricina ta. Asta *știu.*

— Nu... nu. Își scuturǎ capul. N-am vrut niciodată... iartă-mă. Trebuie să mă ierți.

— *Trebuie?* Era prea târziu. *Ar fi trebuit să înceapă prin a-mi cere iertare.* Nu-l putea ierta, așa cum avusese de gând. Pe vânzătorul de vin îl târâse în spatele calului, până ce nu mai rămăsese nimic din el. Oare cel care îl adusese nu merita același lucru? *Acesta e Jorah, ursul meu fioros, brațul drept care nu m-a părăsit niciodată. Fără el aș fi moartă, dar...* Nu te pot ierta, spuse ea. Nu pot.

— Pe bătrân l-ai iertat...

— El mi-a tăinuit adevăratul său nume. Tu mi-ai vândut secretele celor care mi-au omorât tatăl și au furat tronul fratelui meu.

— Te-am apărat. Am luptat pentru tine. Am ucis pentru tine.

M-ai sărutat, gândi ea. *M-ai trădat.*

— Am coborât în canale, ca un șobolan. Pentru tine.

Poate că ar fi fost mai bine să mori acolo. Dany nu spuse nimic. Nu era nimic de spus.

— Daenerys, zise el. Te-am iubit.

Și iată, asta era. *Trei trădări vei cunoaște. Una pentru sânge, una pentru aur și una în iubire.*

— Zeii nu fac nimic fără motiv, se spune. N-ai murit în luptă, asta înseamnă că mai vor încă să te folosească. Eu, însă, nu. Nu te vreau în preajma mea. Ești izgonit, ser. Întoarce-te la stăpânii tăi de la Debarcaderul Regelui și ia-ți amnistia, dacă poți. Sau la Astapor. Fără îndoială, regele măcelar are nevoie de cavaleri.

— Nu. Întinse mâna spre ea. Daenerys, te rog, ascultă-mă...

Îl plesni peste mână, îndepărtându-i-o.

— Să nu mai îndrăznești vreodată să mă atingi sau să-mi rostești numele. Ai timp până dimineață să-ți strângi lucrurile și să părăsești acest oraș. Dacă ești găsit în Meereen după ce se crapă de ziuă, o să-l pun pe Vânjosul Belwas să-ți sucească gâtul. Așa voi face. Crede-mă. Îi întoarse spatele, învolburându-și fustele, *Nu suport să-i văd chipul.* Lua-ți-l pe acest mincinos din fața ochilor mei! porunci ea. *Nu trebuie să plâng. Nu trebuie. Dacă plâng, o să-l iert.* Vânjosul Belwas îl înhăță pe Ser Jorah de braț și îl târî afară. Când Dany aruncă o privire peste umăr, cavalerul pășea de parcă ar fi fost beat, încet și clătinat. Privi în altă parte, până când auzi ușile deschizându-se și închizându-se. Apoi se prăbuși pe banca de abanos. *Așadar, s-a dus. Tatăl meu și mama mea, frații mei, Ser Willen Darry, Drogo, care a fost soarele meu, fiul lui care a murit în pântecele meu, iar acum Ser Jorah...*

— Regina are o inimă bună, murmură Daario, prin barba lui violet, dar omul acela e mai periculos decât toţi cei de teapa lui Oznak și Meros adunaţi la un loc. Mâinile puternice ale lui Daario mângâiau mânerele armelor lui pereche, acele femei aurii deocheate. Nici nu trebuie să rostești cuvântul, lumina mea. Doar să clatini ușor din cap, și Daario al tău îţi va aduce căpăţâna lui urâtă.

— Lasă-l în pace. Socotelile au fost încheiate. Lasă-l să meargă acasă. Dany și-l imagină înaintând printre bătrâni stejari noduroși și pini înalţi, trecând pe lângă mărăcini înfloriţi, pietre cenușii năpădite de mușchi și pâraie care curgeau reci ca gheaţa, pe coamele abrupte ale munţilor. Îl văzu intrând într-un castel construit din bârne mari, unde câinii dormeau lângă șemineu, iar mirosul de carne și mied stăruia greu în aerul plin de fum. Deocamdată am terminat, le spuse Daenerys căpitanilor ei.

Abia se putu stăpâni să nu alerge pe scările largi de marmură. Irri o ajută să-și dezbrace veșmintele de gală și să se îmbrace mai comod: pantaloni bufanţi de lână, o tunică largă de postav, o vestă Dothraki pictată.

— Tremuri, *Khaleesi,* zise fata, îngenunchind să-i lege sandalele.

— Mi-e frig, minţi Dany. Adu-mi cartea pe care o citeam aseară. Voia să se piardă în cuvinte, în alte timpuri și în alte locuri. Volumul gros legat în piele era plin de cântece și povești din Cele Șapte Regate. Povești pentru copii, la drept vorbind, prea simple și prea fanteziste ca să fie istorie adevărată. Toţi eroii erau înalţi și frumoși, iar pe trădători îi puteai recunoaște după ochii lor vicleni. Cu toate acestea, îi plăceau. Cu o seară înainte, citise

despre cele trei prințese închise de rege în turnul roșu, pentru păcatul de a fi frumoase.

Când slujitoarea îi aduse cartea, Dany găsi îndată pagina unde rămăsese, dar nu-i slujea la nimic. Se surprinse citind același pasaj de mai multe ori. *Ser Jorah mi-a dăruit această carte în ziua când m-am măritat cu Khal Drogo. Însă Daario are dreptate, n-ar fi trebuit să-l izgonesc. Ar fii trebuit să-l păstrez sau să-l omor.* Juca rolul de regină, dar pe undeva, se simțea tot ca o fetiță speriată. *Viserys spunea mereu cât sunt de prostănacă. Oare chiar era nebun?* Închise cartea. Încă ar fi putut să-l primească înapoi pe Ser Jorah, dacă voia. Sau să-l trimită pe Daario să-l omoare.

Dany fugi de această decizie, afară pe terasă. Îl găsi pe Rhaegal dormind lângă iaz, un colac verde și arămiu încălzindu-se la soare. Drogon era cocoțat în vârful piramidei, pe locul unde fusese harpia imensă de bronz înainte ca ea să poruncească să fie dărâmată, își deschise aripile și țipă când o zări pe Dany. Viserion nu era de văzut, dar când Dany se duse la parapet și scrută orizontul, zări aripi palide în depărtare, fâlfâind deasupra râului. *Vânează. Sunt tot mai îndrăzneți pe zi ce trece.* Totuși, încă se neliniștea când zburau prea departe. *Într-o zi, unul dintre ei s-ar putea să nu se mai întoarcă,* gândi ea.

— Înălțimea Ta?

Întoarse capul și-l văzu pe Ser Barristan în spatele ei.

— Ce ai mai putea să vrei de la mine, ser? Te-am cruțat, te-am luat în slujba mea, acum lasă-mă puțin în pace.

— Iartă-mă, Înălțimea Ta. Voiam numai... acum că știi cine sunt... Bătrânul ezită. Un cavaler al Gărzii Regale e în prezența regelui zi

și noapte. Din acest motiv, jurămintele noastre ne cer să-i apărăm secretele așa cum i-am apăra viaţa. Dar secretele tatălui tău îţi aparţin acum ţie, împreună cu tronul său, iar... M-am gândit că, poate, ai avea să-mi pui întrebări.

Întrebări. Avea o sută de întrebări, o mie, zece mii. De ce nu găsea nici una?

— Tatăl meu a fost într-adevăr nebun? întrebă ea pe negândite. *De ce pun întrebarea asta?* Viserys spunea că discuţia asta despre nebunie e un șiretlic al Uzurpatorului...

— Viserys era un copil, iar regina îl ocrotea cât de mult putea. Tatăl tău a avut întotdeauna un dram de nebunie, mă gândesc acum. Însă era fermecător și generos, așa că greșelile îi erau trecute cu vederea. Domnia lui a început atât de promiţător... dar cu trecerea anilor, greșelile au devenit din ce în ce mai frecvente, până când... Dany îl întrerupse.

— Chiar crezi că trebuie să aud asta acum?

Ser Barristan rămase o clipă pe gânduri:

— Poate că nu. Nu acum.

— Nu acum, fu ea de acord. Într-o zi. Într-o zi trebuie să-mi spui tot. Cu bune și rele. Există și *ceva* bun de spus despre tatăl meu, nu-i așa?

— Există, Înălţimea Ta. Despre el și despre cei care au fost înaintea lui. Bunicul tău Jaehaerys și fratele lui, tatăl lor Aegon, mama ta... și Rhaegar. Despre el, mai cu seamă.

— Mi-aș dori să-l fi cunoscut. Glasul ei era melancolic.

— Mi-aș dori să te fi cunoscut el pe tine, spuse bătrânul cavaler. Când vei fi pregătită, o să-ţi povestesc.

Dany îl sărută pe obraz și-l trimise la treburile lui.

În seara aceea, slujitoarele ei îi aduseră carne de miel cu salată de ridichi și morcovi, stropită

cu vin, și o pâine fierbinte și rumenă, cu mierea picurând. Nu putu să mănânce nimic. *Oare Rhaegar a fost vreodată atât de obosit?* se întrebă ea. *Dar Aegon, după cucerire?*

Mai târziu, când sosi vremea de culcare, Dany o luă pe Irri în pat cu ea, pentru prima dată de la întâmplarea de pe corabie. Dar chiar și în timp ce tremura, eliberată, și își încolăcea degetele în părul negru, bogat, al slujitoarei sale, își închipuia că era Drogo cel care o ţinea în braţe... numai că, nu se știe cum, chipul lui se preschimba întruna în chipul lui Daario. *Dacă îl vreau pe Daario, nu trebuie decât să spun.* Zăcea cu picioarele lui Irri încolăcite printre ale ei. *Ochii lui păreau astăzi aproape violeți...*

Dany avu vise negre în noaptea aceea și se trezi de trei ori din coșmaruri pe jumătate uitate. A treia oară, era prea agitată ca să mai adoarmă. Lumina lunii se revărsa prin ferestrele înclinate, argintând podeaua de marmură. O adiere rece pătrundea prin ușa deschisă a terasei. Irri dormea dusă lângă ea, cu buzele ușor despărţite, cu un sfârc negru ieșind deasupra cuverturilor de mătase. Pentru o clipă, Dany simţi ispita, însă pe Drogo îl dorea ea, sau poate pe Daario. Nu pe Irri. Fata era dulce și pricepută, dar toate sărutările ei aveau gust de datorie.

Se ridică, lăsând-o pe Irri dormind în lumina lunii. Jhiqui și Missandei dormeau în paturile lor. Dany își trase pe ea o rochie și păși desculță pe podeaua de marmură, ieșind pe terasă. Aerul era rece, dar îi plăcea să simtă iarba între degete și foșnetul frunzelor șușotind între ele. Valuri mici, stârnite de vânt, se alergau pe luciul micului iaz, făcând imaginea oglindită a lunii să tremure și să danseze.

Se sprijini de un parapet scund de cărămidă, privind în jos, peste oraș. Meereenul dormea și el. *Pierdut în vise despre vremuri mai bune, probabil.* Noaptea acoperea străzile ca o pătură neagră, ascunzând cadavrele și șobolanii gri care urcaseră din canale, ca să le mănânce, și roiurile de muște scârboase. Torțe îndepărtate aruncau sclipiri galbene și roșii, acolo unde străjerii își făceau rondul, iar ici și colo vedea lumina palidă a felinarelor pâlpâind pe câte o alee. Poate că acolo era și Ser Jorah, conducându-și încet calul către poartă. *Adio, bătrâne urs. Adio, trădătorule.*

Era Daenerys Născută din Furtună, Mama Dragonilor, ucigașa vrăjitorilor, eliberatoarea, și nu exista nimeni pe lume în care putea avea încredere.

— Înălțimea Ta? Missandei stătea lângă umărul ei, în cămașă de noapte și cu sandale de lemn în picioare. M-am trezit și am văzut că lipsești. Ai dormit bine? La ce te uiți?

— La orașul meu, răspunse Dany. Căutam o casă cu ușa roșie, dar noaptea toate ușile sunt negre.

— O ușă roșie? Missandei era nedumerită. Ce casă e asta?

— Nici o casă. Nu contează. Dany o luă de mână. Să nu mă minți niciodată, Missandei. Să nu mă trădezi niciodată.

— Niciodată, promise Missandei. Privește, se luminează de ziuă.

Cerul devenise albastru de cobalt până la orizont și, sub linia joasă a dealurilor dinspre răsărit, se zărea o strălucire palidă, aurie și trandafirie. Privind soarele ridicându-se pe cer, Dany o ținea pe Missandei de mână. Toate cărămizile cenușii deveneau roșii și galbene și albastre și verzi și portocalii. Nisipurile stacojii

ale arenelor de luptă se transformau în răni sângerânde sub ochii ei. În altă parte, cupola aurie a Templului Graţiilor sclipea orbitoare, iar stele de bronz licăreau de-a lungul zidurilor, acolo unde lumina soarelui la răsărit atingea țepușele coifurilor Celor Nepătați. Pe terasă, câteva muște se mișcau lenețe. O pasăre începu să ciripească între crengile curmalului, iar apoi alte două. Dany își înălță capul, să le audă cântecul, dar în scurt timp, sunetele orașului ce se deștepta îl înăbușiră.

Sunetele orașului meu.

În dimineața aceea, preferă să își cheme căpitanii și comandanții în grădină decât să coboare în sala de audiențe.

— Aegon Cuceritorul a trecut Westerosul prin foc și sabie, iar apoi i-a adus pace, prosperitate și dreptate. Dar eu nu am adus Golfului Sclavilor decât moarte și distrugere. Am fost mai degrabă *Khal* decât regină, spulberând și jefuind în calea mea și plecând mai departe.

— N-avem de ce să mai rămânem, zise Oacheșul Ben Plumm.

— Înălțimea Ta, stăpânii de sclavi și-au atras singuri osânda, zise Daario Naharis.

— Ai adus și libertate, sublinie Missandei.

— Libertatea de a fi înfometat? întrebă Dany cu asprime. Libertatea de a muri? Ce sunt eu, dragon sau harpie? *Sunt nebună? Am pata?*

— Dragon, spuse hotărât Ser Barristan. Meereenul nu e Westeros, Înălțimea Ta.

— Dar cum pot să domnesc peste șapte regate, dacă nu pot stăpâni un singur oraș? La aceasta, Ser Barristan nu avu nici un răspuns. Dany le întoarse spatele, privind din nou peste oraș. Copiii mei au nevoie de timp să se vindece și să învețe. Dragonii mei au nevoie de timp să

crească și să-și încerce aripile. Iar eu am nevoie de același lucru. Nu voi lăsa acest oraș să o ia pe urmele Astaporului. Nu voi lăsa harpia din Yunkai să-i pună iarăși în lanțuri pe cei pe care i-am eliberat. Se întoarse să le privească fețele. Nu voi pleca.

— Ce vei face, atunci, *Khaleesi?* întrebă Rakharo.

— Voi rămâne, spuse ea. Voi domni și voi fi regină.

JAIME

Regele ședea în capul mesei, cocoţat pe un maldăr de perne, semnând fiecare document după ce îi era prezentat.

— Mai sunt doar câteva, Înălţimea Ta, îl înștiința Ser Kevan Lannister. Acesta este un ordin de confiscare împotriva Lordului Edmure Tully, prin care este deposedat de Riverrun și de toate pământurile și câștigurile sale, fiindcă s-a răzvrătit împotriva regelui nostru de drept. Există un decret similar împotriva unchiului său, Ser Brynden Tully, Peștele Negru.

Tommen le semnă pe rând, înmuind cu grijă pana și iscălindu-se cu un scris mare, copilăresc.

Jaime privea de la capătul mesei, gândindu-se la toți acei lorzi care aspirau la un loc în consiliul mic al regelui. *Din partea mea, îl pot avea pe al meu.* Dacă asta însemna putere, atunci de ce avea gust de lâncezeală? Nu se simţea prea puternic privindu-l pe Tommen înmuindu-și la nesfârșit pana în cerneală. Se simţea plictisit.

Și suferind. Fiecare mușchi de pe trup îl durea, coastele și umerii îi erau numai vânătăi de pe urma loviturilor cu care se alesese prin bunăvoinţa lui Ser Addam Marbrand. Se înfiora numai gândindu-se la asta. Nu putea decât să spere că omul își va ţine gura ferecată. Jaime îl cunoștea pe Marbrand de pe vremea când, copil fiind, slujea ca paj la Casterly Rock. Avea în el mai multă încredere decât în oricine. Destul ca să-i ceară să pună mâna pe scuturile și săbiile

de turnir. Voia să știe dacă putea lupta cu stânga.

Iar acum știu. Adevărul era mai dureros decât loviturile lui Ser Addam, și loviturile fuseseră atât de crâncene încât abia se putuse îmbrăca de dimineață. Dacă s-ar fi luptat de-a binelea, Jaime ar fi murit până acum de douăzeci de ori. Părea atât de simplu să schimbi mâinile. Dar nu era. Orice impuls pe care îl avea era greșit. Trebuia să se *gândească* la orice, pe când înainte se mișcase pur și simplu. Și până se gândea el, Marbrand îl trosnea. Mâna lui stângă nu părea să poată nici măcar *să țină* o sabie cum se cuvine. Ser Addam îl dezarmase de trei ori, aruncându-i sabia cât colo.

— Acesta îi acordă amintitele pământuri, câștiguri și castelul lui Ser Aemon Frey și nobilei sale soții, Lady Genna. Ser Kevan îi înfățișă un alt teanc de pergamente și Regele Tommen înmuie pana și semnă. Acesta este un decret de recunoaștere a legitimității unui fiu natural al Lordului Roose Bolton de la Dreadfort. Iar acesta îl numește pe Lordul Bolton Păzitor al Nordului. Tommen înmuie, semnă, înmuie, semnă. Acesta îi acordă lui Ser Rolph Spicer dreptul asupra castelului Castamere și îl ridică la rangul de lord. Tommen își mâzgăli numele.

Ar fi trebuit să mă duc la Ser Ilyn Payne, cugetă Jaime. Dreptatea Regelui nu îi era prieten, așa cum îi era Marbrand, și poate că l-ar fi bătut până la sânge... dar fără limbă, n-avea cum să se laude după aceea. Doar un cuvânt scăpat de Ser Addam la băutură era de ajuns ca toată lumea să afle în scurt timp cât de nevolnic devenise. *Lord Comandant al Gărzii Regale.* Era o farsă crudă... deși nu chiar atât de crudă ca darul pe care i-l trimisese tatăl său.

— Aceasta este amnistia ta regală pentru Lordul Gawen Westerling, nobila lui soție și fiica lor Jeyne, prin care sunt primiți înapoi la pacea regelui, explică Ser Kevan. Aceasta este o amnistie pentru Lordul Janos Bracken de la Stone Hedge. Aceasta este o amnistie pentru Lordul Vance. Aceasta pentru Lordul Gooddbrook. Aceasta pentru Lordul Mooton de la Iazul Fecioarelor.

Jaime se ridică în picioare.

— Se pare că stăpânești bine aceste chestiuni, unchiule. O să-l las pe rege în seama ta.

— Cum dorești. Ser Kevan se ridică, la rândul lui. Jaime, ar trebui să te duci la tatăl tău. Ruptura asta dintre voi...

— ... a creat-o el. Și nici n-o s-o repare, dacă îmi trimite daruri de batjocură. Spune-i asta, dacă poți să-l smulgi de lângă Tyrelli atât timp.

Unchiul său îl privi mâhnit.

— Darul a fost din inimă. Ne-am gândit că te-ar putea încuraja...

— ... să-mi crească o mână nouă? Jaime se întoarse către Tommen. Deși avea buclele aurii ale lui Joffrey și ochii verzi, noul rege nu avea altceva în comun cu regretatul său frate. Era predispus la îngrășare, fața îi era roz și rotundă și chiar îi plăcea să citească. *N-are încă nici nouă ani, acest fiu al meu. Mai are până să devină bărbat.* Aveau să treacă șapte ani până când Tommen putea să domnească prin puterile lui. Până atunci, nobilul său bunic va ține frâiele regatului. Sire, întrebă Jaime. Îmi îngădui să plec?

— Cum poftești, Ser Unchiule. Tommen își întoarse privirea către Ser Kevan. Acum pot să le sigilez, Unchiule-Mare? Apăsatul peceții regale pe ceara fierbinte era ocupația lui

preferată ca rege, până în prezent.

Jaime ieși cu pași mari din sala de consiliu. În fața ușii îl găsi pe Ser Meryn Trant, stând bățos de strajă în armura sa albă de solzi și mantia imaculată. *Dacă omul ăsta află cât sunt de neputincios, sau dacă Kettleblack ori Blout aud de asta...*

— Rămâi aici până când termină Înălțimea Sa, spuse Jaime, apoi escortează-l înapoi la Fortăreața lui Maegor.

Trant își înclină capul.

— Cum ţi-e voia, lordul meu.

Curtea exterioară era înțesată și zgomotoasă în dimineața aceea. Jaime se îndreptă către grajduri, unde un grup mare de oameni își înșeuau caii.

— Picioare-de-Oțel! strigă el. Așadar, pleci?

— Îndată ce încalecă domnița, răspunse Walton Picioare-de-Oțel. Lordul Bolton ne așteaptă. Iat-o că vine.

Un rândaș ieșea pe ușa grajdului ducând de căpăstru o frumoasă iapă sură. Pe spinarea ei călărea o fată uscățivă, cu ochii adânciți în orbite, învești mântată într-o mantie grea. Mantia era cenușie, ca rochia de dedesubt, și tivită cu satin alb. Broșa cu care se încheia pe piept avea forma unui cap de lup, cu ochi înguști de opal. Părul lung, castaniu, al fetei flutura în vânt. Avea un chip frumos, gândi Jaime, dar ochii îi erau triști și obosiți.

Când îl văzu, înclină capul.

— Ser Jaime, spuse ea cu glas subțire, neliniștit. Ești amabil că mă conduci.

Jaime o cercetă cu atenție.

— Așadar, mă cunoști?

Fata își mușcă buza.

— Poate că nu-ți amintești, lordul meu, căci eram mică pe atunci... dar am avut onoarea să te

întâlnesc la Winterfell, când Regele Robert a venit să-l viziteze pe tatăl meu, Lordul Eddard. Își plecă ochii mari, căprui și murmură: Sunt Arya Stark.

Jaime nu se preocupase niciodată prea mult de Arya Stark, dar i se părea că fata aceasta era mai mare.

— Am înțeles că ești pe cale să te măriți.

— Mă voi căsători cu fiul Lordului Bolton, Ramsay. Până acum a fost un Snow, dar Înălțimea Sa l-a făcut Bolton. Se spune că e foarte curajos. Sunt nespus de fericită.

Atunci de ce pari atât de speriată?

— Îți doresc numai bucurii, domniță. Jaime reveni la Picioare-de-Oțel: V-ați primit plata promisă?

— Da, am și împărțit-o. Omul Nordului rânji: Un Lannister își plătește întotdeauna datoriile.

— Întotdeauna, întări Jaime, aruncându-i fetei o ultimă privire. Se întreba dacă exista cât de cât o asemănare. Nu că ar fi contat. Adevărata Arya Stark era îngropată în vreun mormânt fără nume din Fundătura Puricilor, cel mai probabil. Cu frații și ambii ei părinți morți, cine ar îndrăzni să spună că fata aceasta e o impostoare?

— Drum bun, îi ură lui Walton Picioare-de-Oțel. Nage își ridică stindardul de pace și oamenii Nordului formară o coloană dezlânată ca mantiile lor de blană și ieșiră la trap pe poarta orașului. Fata slabă pe iapa ei sură părea mică și oropsită în mijlocul lor.

Câțiva dintre cai încă se fereau de pata întunecată de pe locul bătătorit unde pământul înghițise sângele grăjdarului omorât de Gregor Clegane cu atâta stângăcie. Văzând-o, Jaime fu cuprins din nou de furie. Le spusese gărzilor

regale să țină gloata la distanță, dar nătărăul de Ser Boros se lăsase absorbit de duel. Nesăbuitul băiat avusese, desigur, partea lui de vină. La fel și dornisheanul mort. Iar Clegane era vinovat în primul rând. Lovitura care retezase brațul băiatului fusese nenoroc, dar cea de-a doua...

Ei, bine, Gregor plătește acum pentru asta. Marele Maester Pycelle îi îngrijea rănile, dar urletele care răsunau din camerele maesterului sugerau că vindecarea nu decurgea atât de bine cum ar fi trebuit.

— Carnea se necrozează și rănile supurează, spusese Pycelle în fața consiliului. Nici măcar viermii nu s-ar atinge de asemenea putreziciune. Convulsiile sunt atât de violente încât a trebuit să-i pun căluș în gură ca să nu-și muște limba. Am tăiat cât de mult țesut am îndrăznit și am tratat putregaiul cu apă fiartă și drojdie, dar în zadar. Venele brațului i se înnegresc. Când i-am pus lipitori, toate au murit. Lorzii mei, trebuie să știu ce substanță otrăvitoare a pus Prințul Oberyn în vârful suliței sale. Haideți să-i reținem pe ceilalți dornisheni, până când vor fi mai cooperanți.

Lordul Tywin îl refuzase.

— Vom avea destule necazuri din pricina morții Prințului Oberyn. N-am de gând să înrăutățesc situația ținându-i ostatici pe însoțitorii lui.

— Atunci mă tem că Ser Gregor ar putea să moară.

— Fără îndoială. Am jurat asta în scrisoarea pe care am trimis-o Prințului Doran împreună cu trupul fratelui său. Dar trebuie să se vadă că sabia Dreptății Regelui e cea care-l omoară, nu o suliță otrăvită. Vindecă-l.

Marele Maester Pycelle a clipit deznădăjduit.

— Lordul meu...

— *Vindecă-l!* a repetat Lordul Tywin, vexat. Știi că Lordul Varys a trimis pescari în apele din preajma Pietrei Dragonului. Au raportat că doar o oaste simbolică a mai rămas să apere insula. Lysenii au plecat din golf, și cu ei cea mai mare parte a oștirii Lordului Stannis.

— Foarte bine, a declarat Pycelle. Stannis n-are decât să putrezească în Lys, zic eu. Numai bine scăpăm de el și de ambițiile lui.

— Ți-ai pierdut mințile de tot când ți-a tăiat Tyrion barba? Vorbim despre *Stannis Baratheon*. Omul va continua lupta până la ultima suflare și încă o vreme după aceea. Dacă a plecat, asta nu poate să însemne decât că vrea să reînceapă războiul. Probabil va debarca la Capătul Furtunii și va încerca să-i incite pe lorzii furtunii. Dacă face asta, e terminat. Dar un om mai cutezător ar putea să-și încerce norocul la Sunspear. Dacă reușește să câștige Dornul de partea lui, ar putea să prelungească acest război mulți ani de acum înainte. Așadar, n-o să-l jignim pe Martell și mai mult, sub nici un motiv. Dornishenii sunt liberi să plece, iar tu o să-l vindeci pe Ser Gregor.

Și astfel, Muntele urla zi și noapte. Lordul Tywin Lannister putea să-l intimideze și pe Străin, după toate aparențele.

Urcând scările șerpuitoare ale Turnului Sabiei Albe, Jaime îl auzea pe Ser Boros sforăind în odaia sa. Și ușa lui Ser Balon era închisă; la noapte urma să fie de strajă la rege și înainte de asta va dormi toată ziua. Lăsând la o parte sforăiturile lui Boros, turnul era foarte liniștit. Asta îi convenea lui Jaime de minune. *Ar trebui să mă odihnesc.* Cu o noapte înainte, după dansul cu Ser Addam, nu putuse să doarmă de durere.

Dar când păși în dormitor, o găsi pe sora lui

așteptându-l.

Stătea lângă fereastra deschisă, privind peste zidurile exterioare, în largul mării. Adierea golfului îi dădea târcoale, fâlfâindu-i rochia pe lângă trup într-un fel care făcea inima lui Jaime să bată mai repede. Era albă rochia aceea, ca tapiseriile de pe pereți și cuverturile de pe pat. Șiraguri de smaralde mărunte împodobeau capetele mânecilor ei largi și coborau în spirale pe corsaj. Smaralde mai mari erau prinse în plasa aurie în care era legat părul ei auriu. Rochia avea un decolteu adânc, dezgolindu-i umerii și rotunjimile sânilor. *E atât de frumoasă.* Nu-și dorea nimic mai mult decât s-o ia în brațe.

— Cersei. Închise ușa fără zgomot. Ce-i cu tine aici?

— Unde altundeva să mă duc? Când se întoarse cu fața spre el, avea lacrimi în ochi. Tata mi-a spus răspicat că nu mai sunt dorită în consiliu. Jaime, nu vorbești tu cu el?

Jaime își scoase mantia și o atârnă de un cârlig din perete.

— Vorbesc cu Lordul Tywin în fiecare zi.

— Chiar trebuie să fii așa de încăpățânat? Nu vrea decât...

— ... să mă oblige să ies din Garda Regală și să mă trimită la Casterly Rock.

— Nu e neapărat un lucru atât de îngrozitor. Mă trimite și pe mine înapoi la Casterly Rock. Mă vrea cât mai departe, ca să aibă mână liberă cu Tommen. Tommen e fiul *meu,* nu al lui.

— Tommen e regele.

— E un copil! Un băiețel speriat care și-a văzut fratele otrăvit la propria-i nuntă. Iar acum i se spune că trebuie să se însoare. Fata are de două ori vârsta lui și e de două ori văduvă.

Jaime se lăsă ușurel în scaun, încercând să

ignore durerea mușchilor zdrobiți.

— Tyrellii insistă. Nu văd nici un rău în asta. Tommen e singur de când a plecat Myrcella la Dorne. Îi place s-o aibă în preajmă pe Margaery, cu doamnele ei. Lasă-i să se căsătorească.

— E fiul tău...

— E sămânța mea. Nu mi-a spus niciodată tată. Așa cum nu mi-a spus nici Joffrey. M-ai avertizat de o mie de ori să nu arăt niciodată un interes față de ei.

— Ca să-i protejez! Și pe tine. Cum ar fi părut dacă fratele meu s-ar fi jucat de-a tatăl cu fiii regelui? Până și Robert ar fi putut deveni suspicios.

— Ei, bine, acum e mai presus de suspiciune. Moartea lui Robert încă îi lăsa un gust amar lui Jaime. *Eu ar fi trebuit să-l omor, nu Cersei.* Mi-aș fi dorit să-l fi omorât cu mâinile mele. *Când încă mai aveam două.* Dacă mi-aș fi făcut din a ucide regi un obicei, cum îi plăcea lui să spună, te-aș fi putut lua de soție, în văzul tuturor. Nu mi-e rușine că te iubesc, doar de lucrurile pe care le-am făcut ca s-o ascund. Băiatul acela de la Winterfell...

— Ți-am spus eu să-l arunci pe fereastră? Dacă te-ai fi dus la vânătoare, cum te-am rugat, nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar nu, tu trebuia să mă ai, nu puteai aștepta până ce ne întorceam în oraș.

— Am așteptat destul. Nu suportam să-l văd pe Robert împleticindu-se către patul tău seară de seară, întrebându-mă de fiecare dată dacă nu cumva în noaptea aia se va hotărî să-și revendice drepturile de soț. Dintr-odată, Jaime își aminti încă un lucru care îl frământa în legătură cu Winterfellul. La Riverrun, Catelyn Stark părea convinsă că am trimis un tâlhar la drumul mare să-i taie beregata fiului ei. Că i-

am dat un pumnal.

— A, asta, zise ea dispreţuitoare. M-a întrebat și Tyrion.

— *A fost* un pumnal. Cicatricile de pe mâinile Catelynei erau cât se poate de reale, mi le-a arătat. Ai...?

— O, nu fii absurd. Cersei închise fereastra. Da, am sperat că băiatul va muri. Și tu ai sperat la fel. Până și Robert era de părere că ar fi cel mai bine. „Ne omorâm caii când își rup un picior și câinii când orbesc, dar suntem prea slabi să arătăm aceeași milostenie copiilor infirmi." Așa mi-a spus. Era și el orb în momentul acela. De băutură.

Robert! Jaime îl păzise pe rege destul ca să știe că Robert Baratheon spunea la băutură lucruri pe care le-ar fi negat cu vehemenţă a doua zi.

— Eraţi singuri când a spus asta?

— Sper că nu crezi că i-a spus-o lui Ned Stark. Bineînţeles că eram singuri. Noi și copiii. Cersei își scoase plasa de păr și o așeză pe un stâlp al patului, apoi își scutură buclele aurii. Poate că Myrcella l-a trimis pe omul acela cu pumnalul, ce părere ai?

Voia să fie o glumă, dar nimerise drept la ţintă.

— Nu Myrcella. Joffrey.

Cersei se încruntă.

— Joffrey nu-l iubea pe Robb Stark, dar fratele lui mai mic nu însemna nimic pentru el. Iar Joffrey era și el doar un copil.

— Un copil care tânjea după o mângâiere pe creștet de la beţivanul ăla pe care l-ai lăsat să creadă că e tatăl lui. Îi trecu prin minte un gând supărător. Tyrion era să moară din cauza acestui pumnal nenorocit. Dacă știa că totul a fost pus la cale de Joffrey, asta ar explica poate de ce...

— Nu mă interesează de ce, spuse Cersei. Poate să-și ia motivele cu el în iad. Dacă ai fi văzut cum a murit Joff... S-a luptat, Jaime, s-a luptat pentru fiecare gură de aer, dar parcă un spirit malefic îl strângea de gât. Atâta spaimă i se citea în ochi... Când era mic, fugea la mine când era speriat sau rănit, iar eu îl apăram. Dar în noaptea aceea, n-am avut ce să fac. Tyrion l-a omorât în fața mea, *iar eu n-am putut să fac nimic*. Cersei se prăbuși în genunchi în fața scaunului pe care ședea Jaime și îi luă mâna întreagă în mâinile ei. Joff e mort, iar Myrcella e în Dorne. Tommen e tot ce mi-a mai rămas. Nu-l poți lăsa pe tata să mi-l ia. Jaime, te rog!

— Lordul Tywin nu mi-a cerut aprobarea. Pot să vorbesc cu el, dar n-o să mă asculte...

— Ba da, dacă vei fi de acord să părăsești Garda Regală.

— N-o să părăsesc Garda Regală.

Sora lui își stăpânea cu greu lacrimile.

— Jaime, ești cavalerul meu strălucitor. Nu mă poți părăsi când am nevoie de tine mai mult ca oricând, îmi fură fiul, mă alungă... și dacă nu-l oprești, tata mă va obliga să mă recăsătoresc.

Jaime n-ar fi trebuit să fie surprins, dar era. Vorbele ei erau o lovitură în stomac mai puternică decât oricare dintre cele de care se ocupase Addam Marbrand.

— Cine?

— Contează? Un lord sau altul. Unul de care tata consideră că are nevoie. Nu-mi pasă. N-o să am un alt soț. Tu ești singurul bărbat pe care îl vreau în patul meu în fiecare noapte.

— Atunci *spune-i* asta!

Cersei își retrase mâinile.

— Iar vorbești aiureli. Vrei să ne despartă, așa cum a făcut mama când ne-a prins jucându-

ne? Tommen ar pierde tronul, Myrcella căsătoria... Aș vrea să-ți fiu soție, suntem făcuți unul pentru altul, dar nu se poate, Jaime. Suntem frați.

— Targaryenii...

— *Noi nu suntem Targaryeni!*

— Mai încet! zise el batjocoritor. Dacă vorbești așa de tare, o să-i trezești pe Frații mei Jurați. Nu ne putem permite una ca asta, nu-i așa? Lumea ar putea să afle că ai venit să mă vezi.

— Jaime, suspină ea, crezi că eu nu vreau să fim împreună la fel de mult ca tine? Nu contează cu cine mă mărită, te vreau lângă mine, te vreau în patul meu, te vreau în mine. Nimic nu s-a schimbat între noi. Lasă-mă să-ți dovedesc. Îi ridică tunica și începu să-i dezlege pe bâjbâite șnururile pantalonilor. Jaime simți cum trupul îi răspunde.

— Nu, spuse el, nu aici. Nu mai făcuseră asta niciodată în Turnul Sabiei Albe, cu atât mai puțin în camerele Lordului Comandant. Cersei, nu e locul potrivit.

— S-a întâmplat și în sept. Nu e cu nimic altfel aici. Îi scoase mădularul și se aplecă deasupra lui.

Jaime o împunse cu ciotul mâinii drepte.

— *Nu.* Nu aici, am spus. Se forță să se ridice.

Preț de o clipă, văzu uluire în ochii ei verzi, strălucitori. Și teamă. Apoi furia le înlocui. Cersei se dezmetici, se ridică în picioare și își aranjă rochia.

— Mâna ți-au ciopârțit-o la Harrenhal sau bărbăția? Când își scutură capul, părul i se revărsă pe umerii albi, dezgoliți. Am fost o proastă că am venit. N-ai avut curajul să-l răzbuni pe Joffrey, de ce am crezut că l-ai apăra pe Tommen? Spune-mi, dacă Pezevenghiul ți-

ar fi ucis toți cei trei copii, asta te-ar fi scos din minți?

— Tyrion n-o să se atingă de Tommen sau de Myrcella. Nici acum nu sunt convins că el l-a omorât pe Joffrey.

Gura lui Cersei zvâcni de furie.

— Cum poți spune asta? După toate amenințările...

— Amenințările nu înseamnă nimic. Tyrion jură că nu e vinovat.

— *O, jură,* despre asta e vorba? Iar piticii nu mint, așa crezi tu?

— Pe mine, nu. Așa cum nu m-ai minți nici tu.

— O, scumpul meu nătărău. Te-a mințit de o mie de ori. Și eu la fel. Își prinse părul la loc și luă plasa de pe stâlpul patului, unde o atârnase. Crezi ce vrei. Micul monstru e închis într-o celulă neagră și în curând Ser Ilyn îi va tăia capul. Poate că ți-ar plăcea să-l păstrezi ca amintire. Cersei aruncă o privire către pernă. Te poate veghea când dormi singur în patul ăla alb și rece. Până când i se topesc ochii, bineînțeles.

— Ai face bine să pleci, Cersei. Mă enervezi.

— O, un infirm nervos. Ce înspăimântător! Râse. Păcat că Lordul Tywin Lannister n-are nici un fiu. Aș fi putut fi eu moștenitorul pe care și-l dorea, dar îmi lipsea mădularul. Și, că veni vorba, mai bine ți l-ai vârî în pantaloni, arată jalnic și mic, cum îți atârnă așa.

Când rămase singur, Jaime îi urmă sfatul, bâjbâind cu o mână să-și lege șnururile. Simți o durere ascuțită în degetele-fantomă. *Am pierdut o mână, un tată, un fiu, o soră și o iubită și în curând voi pierde un frate. Și cu toate acestea, aud întruna că Lannisterii au câștigat războiul.*

Jaime își îmbrăcă mantia și coborî în camera

comună, unde îl găsi pe Ser Boros bând o cupă de vin.

— Când îţi termini vinul, spune-i lui Ser Loras că sunt gata s-o primesc.

Ser Boros era prea laș ca să facă altceva decât să se încrunte.

— Ești gata să primești pe cine?

— Tu spune-i atât lui Ser Loras.

— Da. Ser Boros își goli cupa. Da, Lord Comandant.

Dar Ser Boros trăgea de timp sau, poate, Cavalerul Florilor se dovedea greu de găsit. Trecură mai multe ore până când sosiră, în sfârșit – tânărul suplu și frumos și fătuca mare și urâtă. Jaime stătea singur în sala de consiliu, frunzărind Cartea Albă cu gândul aiurea.

— Lord Comandant, zise Ser Loras, ai vrut s-o vezi pe Fecioara din Tarth.

— Așa e. Jaime le făcu semn cu mâna stângă să se apropie. Ai vorbit cu ea, presupun.

— Așa cum mi-ai ordonat, lordul meu.

— Și?

Flăcăul deveni încordat.

— Eu... s-ar putea să se fi întâmplat cum spune ea, ser. Că a fost Stannis. Nu pot fi sigur.

— Varys mi-a spus că și castelanul de la Capătul Furtunii a murit în circumstanțe ciudate, zise Jaime.

— Ser Cortnay Penrose, zise Brienne cu tristeţe. Un om bun.

— Un om îndărătnic. Într-o zi s-a încăpățânat să stea în calea Regelui Pietrei Dragonului. A doua zi a căzut dintr-un turn. Jaime se ridică. Ser Loras, vom mai vorbi despre asta mai târziu. Poţi s-o lași pe Brienne cu mine.

Fătuca era la fel de urâtă și de stângace ca întotdeauna, hotărî Jaime, când Tyrell îi lăsă

singuri. Cineva o îmbrăcase iarăși în straie femeiești, dar rochia aceasta îi venea mult mai bine decât hidoasa cârpă roz pe care țapul o obligase s-o îmbrace.

— Îţi sade bine în albastru, domnița mea, remarcă Jaime. Ți se potrivește cu ochii. *Într-adevăr, are ochi nemaipomeniți.*

Brienne se privi, fâstâcită.

— Septa Donyse a căptușit corsajul, modelându-l în forma aceasta. Spunea că tu mi-ai trimis-o. Brienne zăbovea lângă ușă, de parcă ar fi avut de gând să fugă dintr-un moment în altul. Arăți...

— Altfel. Jaime reuși să schițeze un zâmbet. Mai multă carne pe coastele astea și mai puțini păduchi în păr, atâta tot. Ciotul e la fel. Închide ușa și vino aici.

Brienne făcu întocmai.

— Mantia albă...

— ... e nouă, dar nu sunt sigur c-o s-o mânjesc destul de curând.

— N-am vrut să... Voiam să spun că-ți șade bine.

Se apropie, șovăitoare.

— Jaime, e adevărat ce i-ai spus lui Ser Loras? Despre... Regele Renly și despre umbră?

Jaime ridică din umeri.

— L-aș fi omorât pe Renly cu mâna mea, dacă ne-am fi întâlnit pe câmpul de luptă, ce-mi pasă mie cine i-a tăiat beregata?

— Ai spus că am onoare...

— Sunt afurisitul de Regicid, ai uitat? Când spun că ai onoare e ca și când o târfă ar garanta pentru fecioria ta. Se lăsă pe spate și își ridică privirea spre ea. Picioare-de-Oțel se îndreaptă spre Nord, s-o ducă pe Arya Stark la Roose Bolton.

— I-ai dat-o *lui?* țipă ea, îngrozită. Ai jurat

față de Lady Catelyn...

— Cu o sabie la gât, dar nu contează. Lady Catelyn a murit. Nu i-aș putea reda fiicele, nici dacă le-aș avea. Iar fata pe care tatăl meu a trimis-o cu Picioare-de-Oțel nu era Arya Stark.

— Nu era Arya Stark?

— M-ai auzit bine. Nobilul meu tată a găsit o fată costelivă din Nord, mai mult sau mai puțin de o vârstă cu Arya și având mai mult sau mai puțin același pigment. A îmbrăcat-o în alb și gri, i-a dat un lup argintiu cu care să-și prindă mantia și a trimis-o la bastardul lui Bolton. Ridică ciotul, arătând spre ea. Am vrut să-ți spun asta înainte să alergi după ea s-o salvezi și să-ți dai viața pentru o cauză nobilă. Te descurci binișor cu sabia, dar nu într-atât încât să te lupți de una singură cu două sute de oameni.

Brienne clătină din cap.

— Când Lordul Bolton va afla că tatăl tău l-a plătit cu o monedă falsă...

— O, știe. *Lannisterii mint,* ai uitat? N-are nici o importanță. Fata asta îi servește scopul la fel de bine. Cine va spune că *nu e* Arya Stark? Toți cei care i-au fost apropiați sunt morți, în afară de sora ei, care a dispărut.

— De ce-mi spui mie toate astea, dacă sunt adevărate? Trădezi secretele tatălui tău.

Secretele Mâinii, gândi el. *Nu mai am tată.*

— Îmi plătesc datoriile ca orice leușor cuminte. I-am promis Catelynei Stark fiicele... și una dintre ele e încă în viață. S-ar putea ca fratele meu să știe unde se află, dar oricum, nu vrea să spună. Cersei e convinsă că Sansa l-a ajutat să-l omoare pe Joffrey.

Gura lui Brienne se strânse, îndârjită.

— N-am să cred că fata aceea blândă e o criminală. Lady Catelyn spunea că are o inimă

iubitoare. Fratele tău e vinovat. Ser Loras spunea că a fost o judecată.

— Două, de fapt. Vorbe și săbii – și unele, și altele l-au părăsit. O nebunie. Te-ai uitat de la fereastră?

— Celula mea dă spre mare. Dar am auzit strigătele.

— Prințul Oberyn din Dorne e mort, Gregor Clegane pe moarte, iar Tyrion rămâne condamnat în fața zeilor și a oamenilor. Îl țin într-o celulă neagră până când îl execută.

Brienne îl privi:

— Tu nu crezi că e vinovat.

Jaime îi zâmbi obosit.

— Vezi, fătucă? Ne cunoaștem unul pe altul prea bine. Tyrion a vrut să fie ca mine de când a făcut primul pas, dar nu mi-a semănat niciodată în privința regicidului. Sansa Stark l-a omorât pe Joffrey. Fratele meu a păstrat tăcerea ca s-o protejeze. Are asemenea accese de galanterie din când în când. Ultimul l-a costat nasul. Acesta îl va costa capul.

— Nu, spuse Brienne. N-a fost fiica stăpânei mele, nu se poate.

— Iată fătuca toantă și căpoasă pe care o știam.

Fata roși.

— Numele meu este...

— Brienne de Tarth. Jaime oftă. Am un dar pentru tine. Întinse mâna sub scaunul Lordului Comandant și o scoase la iveală înfășurată în falduri de catifea purpurie.

Brienne se apropie ca și cum pachetul ar fi putut s-o muște, întinse o mână imensă, pătată de pistrui, și ridică un colț al materialului. Rubinele sclipiră în lumină. Luă comoara cu băgare de seamă, îndoi degetele în jurul mânerului de piele și scoase încet sabia din

teacă. Unduiri sângerii și negre străluciră. Un deget de lumină oglindită trecu roșu de-a lungul tăișului.

— E oțel valyrian? N-am mai văzut niciodată asemenea culori.

— Nici eu. A fost o vreme când mi-aș fi dat mâna dreaptă ca să mânuiesc o asemenea sabie. Acum se pare că o asemenea sabie se irosește la mine. Ia-o. Înainte de a apuca să refuze, Jaime continuă: O sabie atât de prețioasă merită un nume. Mi-ar face plăcere dacă ai putea s-o numești Devotata. Și încă un lucru: sabia are un preț.

Fața ei se întunecă.

— Ți-am spus că nu voi sluj...

— ... ființe atât de ticăloase ca noi. Da, îmi amintesc. Ascultă-mă până la capăt, Brienne. Amândoi am făcut jurăminte în privința Sansei Stark. Cersei vrea ca fata să fie găsită și omorâtă, chiar și în fundul pământului...

Chipul urât al Briennei fremăta de furie.

— Dacă crezi că aș face vreun rău fiicei stăpânei mele pentru o sabie, tu...

— *Taci și ascultă,* izbucni Jaime, înfuriat de presupunerea ei. Mai întâi vreau s-o găsești pe Sansa și s-o duci într-un loc sigur. Cum altfel să ne împlinim jurămintele idioate în fața neprețuitei și moartei Lady Catelyn?

Fetișcana clipi.

— Credeam...

— Știu ce credeai. Dintr-odată, era sătul s-o mai vadă. *Behăie ca o oaie nenorocită.* Când Ned Stark a murit, Dreptatea Regelui a primit sabia lui, îi spuse Jaime. Dar tatăl meu a considerat că o asemenea armă era irosită pe un simplu călău. I-a dat lui Ser Ilyn o altă sabie și a cerut ca Gheața să fie topită și refăcută. Metalul a ajuns pentru două săbii noi. În mâna ta se află

una dintre ele. Așadar, o vei apăra pe fiica lui Ned Stark cu oțelul sabiei lui Ned Stark, dacă asta are pentru tine vreo importanță.

— Ser... îți datorez o scu...

Jaime o întrerupse:

— Ia sabia aia afurisită și pleacă, până ce nu mă răzgândesc. În grajduri găsești o iapă murgă, urâtă ca tine, dar oarecum mai bine antrenată. Urmărește-l pe Walton Picioare-de-Oțel, caut-o pe Sansa sau du-te acasă la insula ta de safire, mie mi-e totuna. Nu mai vreau să te văd.

— Jaime.

— *Regicidule,* îi reaminti el. Mai bine ai folosi sabia aia ca să-ți scoți ceara din urechi, fătucă. Am terminat.

Cu încăpățânare, Brienne insistă:

— Joffrey era...

— Regele meu. Las-o așa.

— Ai spus că Sansa l-a omorât. De ce o aperi?

Pentru că Joff n-a însemnat pentru mine mai mult decât un jet de sămânță între picioarele lui Cersei. Și pentru că merita să moară.

— Am făcut regi și i-am doborât. Sansa Stark este ultima mea șansă la onoare. Jaime afișă un zâmbet firav. În plus, regicizii trebuie să țină unul cu altul. Ai de gând să pleci vreodată?

Mâna ei mare se strânse în jurul Devotatei.

— Da, o să plec. Și o s-o găsesc pe fată și o s-o apăr. De dragul nobilei sale mame. Și al tău. Se înclină, ceremonioasă, se răsuci pe călcâie și plecă.

Jaime rămase singur la masa albă, în timp ce umbrele se furișau în încăpere. Când începu să se lase înserarea, aprinse o lumânare și deschise Cartea Albă la pagina lui. Pană și cerneală găsi într-un sertar. Sub ultimul rând al lui Ser

Barristan, Jaime scrise, cu o mână stângace care ar fi putut fi pusă pe seama unui copil de șase ani pe care un maester tocmai îl învăța primele litere.

Înfrânt în Pădurea Șoaptelor de Tânărul Lup Robb Stark, în timpul Războiului Celor Cinci Regi. Ținut ostatic la Riverrun și răscumpărat în schimbul unei promisiuni neîndeplinite. Capturat din nou de Bravii Camarazi și schilodit din ordinul lui Vargo Hoat, căpitanul lor, pierzându-și mâna dreaptă sub sabia lui Zollo cel Gras. Adus la Debarcaderul Regelui prin grija Briennei, Fecioara din Tarth.

Când isprăvi, mai mult de trei sferturi din pagina lui rămânea să fie umplută, între leul auriu de pe scutul purpuriu din partea de sus și scutul imaculat de jos. Ser Gerold Hightower îi începuse relatarea, iar Ser Barristan Selmy o continuase, dar urmarea va trebui s-o scrie Jaime Lannister însuși. Putea scrie ce voia, de acum înainte.

Orice voia...

JON

Vântul bătea sălbatic dinspre est, cu atâta putere încât cușca grea se legăna ori de câte ori o rafală o prindea. Scârțâia pe lângă Zid, scuturând gheața de pe el și fluturând mantia lui Jon printre zăbrele. Cerul era de ardezie, soarele doar o pată palidă de lumină în spatele norilor. Peste câmpul măcelului vedea pâlpâind o mie de focuri, dar lumina lor părea mică și neputincioasă împotriva întunericului și a frigului.

O zi cumplită. Jon cuprinse zăbrelele cu mâinile înmănușate și se ținu strâns când vântul izbi cușca încă o dată. Când se uită direct în jos, printre picioare, pământul era pierdut în umbră, ca și cum ar fi coborât într-o groapă fără fund. *Ei, bine, moartea este un fel de groapă fără fund, și, când totul se va isprăvi, numele meu va fi umbrit pe vecie.*

Copiii bastarzi erau născuți din desfrâu și minciună, se spunea; firea lor era destrăbălată și trădătoare. Cândva, Jon își pusese în gând să arate că nu era așa, să-i dovedească nobilului său tată că putea să fie un fiu la fel de bun și devotat ca Robb. *Am stricat totul.* Robb devenise un rege erou, iar Jon, dacă-și va aminti cineva de el, va rămâne un trădător, un sperjur și un ucigaș. Era bucuros că Lordul Eddard nu era în viață, să vadă această rușine.

Ar fi trebuit să rămân în peștera aceea, cu Ygritte. Dacă exista o viață de apoi, spera să-i poată spune asta. *Mă va zgâria pe față, așa cum a făcut vulturul, și mă va ocări, făcându-mă laș,*

dar oricum îi voi spune. Își îndoi mâna sabiei, așa cum îl învățase Maester Aemon. Obiceiul devenise parte din el și avea nevoie de degete flexibile ca să aibă o șansă cât de mică să-l omoare pe Mance Rayder.

Îl trăseseră afară în dimineața aceasta, după patru zile în gheață, închis într-o celulă de un metru și jumătate pe un metru și jumătate, prea scundă ca să poată sta în picioare, prea îngustă ca să se întindă pe spate. Așa cum descoperiseră de mult administratorii, mâncarea și carnea rezistau vreme îndelungată în cămările de gheață săpate la poalele Zidului... dar prizonierii nu.

— Vei muri aici, Lord Snow, îi spusese Ser Alliser, chiar înainte de a închide ușa grea de lemn, și Jon îl crezuse.

Dar în dimineața aceasta veniseră să-l scoată și îl duseseră, tremurând și scuturându-se, înapoi în Turnul Regelui, să stea încă o dată în fața gușatului Janos Slynt.

— Maesterul ăla bătrân a spus că nu te pot spânzura, afirmase Janos Slynt. I-a scris lui Cotter Pyke și chiar a avut impertinența să-mi arate scrisoarea. Spune că nu ești trădător.

— Aemon a trăit prea mult, lordul meu, l-a lămurit Ser Alliser. Mințile i s-au întunecat, la fel ca ochii.

— Da, a spus Slynt. Un orb cu un colan la gât, cine se crede?

Aemon Targaryen, a gândit Jon, *fiul unui rege și fratele unui rege și un posibil rege.* Dar nu spuse nimic.

— Cu toate acestea, a continuat Slynt, nu vreau să se spună că Janos Slynt a spânzurat un om pe nedrept. Nu vreau. Am hotărât să-ți dau o ultimă șansă să dovedești că ești cinstit, așa cum pretinzi, Lord Snow. O ultimă ocazie să-ți

faci datoria, da. Se ridică în picioare. Mance Rayder vrea să negocieze cu noi. Știe că nu mai are nici o șansă, acum că a venit Janos Slynt, așa că vrea să discute acest Rege-de-Dincolo-de-Zid. Dar omul e laș și nu vrea să vină la noi. Fără doar și poate, știe că l-aș spânzura. L-aș spânzura de picioare, în vârful Zidului, de o frânghie lungă de treizeci de metri. Dar nu va veni. Spune să-i trimitem un sol.

— Te trimitem pe tine, Jon Snow. Ser Alliser a zâmbit.

— Pe mine? Glasul lui Jon era vlăguit. De ce pe mine?

— Tu ai fost alături de ei, a spus Thorne. Mance Rayder te cunoaște. Va fi mai dispus să aibă încredere în tine.

Era o idee atât de greșită, încât lui Jon îi venea să râdă.

— Ați înțeles pe dos. Mance Rayder m-a suspectat încă de la început. Dacă apar în tabăra lui îmbrăcat iarăși în mantie neagră, venind din partea Rondului de Noapte, va ști că l-am trădat.

— A cerut un sol, i-l trimitem, a zis Slynt. Dacă ești prea laș să dai ochii cu acest rege trădător, te putem duce înapoi în celula ta de gheață. De data aceasta fără blănuri, mă gândesc. Da.

— Nu-i nevoie, lordul meu, a spus Ser Alliser. Lordul Snow va face după cum îi cerem. Vrea să ne arate că nu e trădător. Vrea să arate că e un om devotat al Rondului de Noapte.

Thorne era de departe cel mai deștept dintre cei doi, își dădu seama Jon. Se vedea de la o poștă că fusese ideea lui. Jon era prins în capcană.

— Mă duc, a spus el scurt și tăios.

— *Lordul meu,* i-a reamintit Janos Slynt. Ni

te vei adresa cu...

— Mă duc, *lordul meu.* Dar faci o greșeală, *lordul meu.* Trimiți pe cine nu trebuie, *lordul meu.* Mance Rayder o să se înfurie numai când mă va vedea. *Lordul meu* ar avea mai multe șanse dacă i-ar trimite...

— Termeni de pace? Ser Alliser a chicotit.

— Janos Slynt nu discută cu sălbaticii nelegiuiți termeni de pace, Lord Snow. Nu, așa ceva nu face.

— Nu te trimitem să *discuți* cu Mance Rayder, a precizat Ser Alliser. Te trimitem să-l omori.

Vântul șuiera printre gratii și Jon Snow tremura. Piciorul îi pulsa, capul la fel. Nu era în stare să omoare un pisoi, dar nu avea încotro. *Capcana are dinți.* Fiindcă Maester Aemon insista asupra nevinovăției lui Jon, Lordul Janos nu îndrăznea să-l lase în gheață, să moară. Așa era mai bine.

— Onoarea noastră nu înseamnă mai mult decât viața noastră, atât timp cât regatul oamenilor este în siguranță, îi spusese Qhorin Halfhand la Colții de Gheață. Trebuia să-și amintească asta. Fie că îl omora pe Mance, fie că încerca și eșua, oamenii liberi aveau să-l ucidă. Nici abandonul nu era posibil, dacă ar fi avut cumva asemenea intenții: pentru Mance, era un mincinos dovedit și un trădător.

Când cușca se opri, cu o smucitură, Jon sări pe pământ și clătină Gheara Lungă de mâner, s-o slăbească din strânsoarea tecii. Poarta era la câțiva metri de picioarele lui, încă blocată de rămășițele țestoasei, cu hoiturile mamuților putrezind înăuntru. Mai erau și alte cadavre risipite printre butoaie sfărâmate, smoală întărită și petice de iarbă pârjolită, toate în umbra Zidului. Jon nu avea nici un chef să

zăbovească aici. Porni către tabăra sălbaticilor, pe lângă trupul unui uriaș mort cu capul zdrobit de o piatră. Un corb ciugulea creierul din craniul sfărâmat al uriașului. Pasărea își ridică privirea când trecu pe lângă ea. *Snow,* țipă corbul. *Snow, Snow.* Apoi își deschise aripile și își luă zborul.

Îndată ce porni mai departe, un călăreț se desprinse din tabăra sălbaticilor și porni spre el. Se întreba dacă era Mance, venind să negocieze pe teren neutru. *Poate că așa ar fi mai ușor, deși oricum nu va fi ușor.* Dar când distanța dintre ei se micșoră, Jon văzu că era un bărbat mic și îndesat, cu brățări de aur sclipindu-i pe brațele vânjoase și cu o barbă albă răsfirată pe pieptu-i masiv.

— Hah! bubui Tormund când se întâlniră. Jon Snow cioara. M-am temut că n-o să te mai vedem.

— Credeam că nu te temi de nimic, Tormund.

Sălbaticul rânji.

— Bine zis, flăcăule. Văd că mantia ți-e neagră. Lui Mance n-o să-i placă asta. Dacă ai venit să treci iarăși de cealaltă parte, ai face mai bine să te urci înapoi pe Zidul ăla al tău.

— M-au trimis să tratez cu Regele-de-Dincolo-de-Zid.

— Să tratezi? Tormund izbucni în râs. Asta-i bună. Hah! Mance vrea să vorbească, e adevărat. Dar n-aș crede că vrea să discute cu *tine.*

— Pe mine m-au trimis.

— Văd și eu. Să mergem, atunci. Vrei să călărești?

— Pot merge pe jos.

— Ne-ați dat ceva de furcă. Tormund își întoarse calul către tabăra sălbaticilor. Tu și

fraţii tăi, n-am ce zice. Două sute de morţi şi o duzină de uriaşi. Mag însuşi s-a dus la poarta aia a voastră şi nu s-a mai întors.

— A murit de sabia unui om curajos pe nume Donai Noye.

— Aşa? A fost vreun mare lord, Donai Noye ăsta, nu-i aşa? Un cavaler sfrijit de-al vostru, cu izmene de oţel.

— Un fierar. Avea o singură mână.

— Un fierar ciung l-a ucis pe Mag cel Puternic? Hah! Trebuie c-a fost o luptă pe cinste. Mance va face un cântec despre asta, să vezi numai! Tormund luă o ploscă de sub şa şi o destupă. Asta o să ne încălzească puţin. Pentru Donai Noye şi Mag cel Puternic! Luă o înghiţitură şi îi întinse plosca lui Jon.

— Pentru Donai Noye şi Mag cel Puternic. Plosca era plină cu mied, dar un mied aşa de tare, încât ochii lui Jon se umplură de lacrimi, iar prin piept îi şerpuiau cârcei de foc. După celula de gheaţă şi drumul lung în cuşca de fier, căldura era bine-venită.

Tormund luă plosca şi mai dădu pe gât o duşcă, apoi se şterse la gură.

— Magnarul din Thenn ne-a jurat c-o să deschidă larg poarta, iar noi nu va trebui decât să trecem cântând. Urma să doboare tot Zidul.

— A doborât o parte, zise Jon. În capul lui.

— Hah! făcu Tormund. Ei, bine, niciodată nu mi-a fost de prea mare folos Styr Magnarul. Când un om n-are barbă, nici păr şi nici urechi, n-ai de unde să-l apuci când lupţi. Îşi conducea încet calul, ca Jon să poată ţine pasul cu el. Ce-ai păţit la picior?

— O săgeată. Una de-a Ygrittei, cred.

— Asta da femeie. Azi te sărută, mâine te umple de săgeţi.

— E moartă.

— Da? Tormund clătină trist din cap. Păcat. Dacă aș fi fost cu zece ani mai tânăr, aș fi furat-o eu. Părul ăla al ei. Ei, bine, focurile cele mai fierbinți se sting cel mai repede. Ridică plosca. Pentru Ygritte, cea sărutată de foc! Bău cu nesaț.

— Pentru Ygritte, cea sărutată de foc, repetă Jon, când Tormund îi dădu iarăși plosca. Bău cu și mai mult nesaț.

— Tu ai omorât-o?

— Fratele meu. Jon nu aflase niciodată care dintre ei și spera că nici nu va afla.

— Ciori afurisite! Tormund vorbea pe un ton țâfnos, dar ciudat de blând. Sabie-Lungă a furat-o pe fiica mea, Munda. Piersicuța mea. A luat-o chiar din cortul meu, cu toți cei patru frați ai ei în preajmă. Toregg a dormit tot timpul, mocofanul, iar Torwynd... ei, bine, Torwynd Blegul, asta spune totul, nu-i așa? Dar cei mici i-au tras o chelfăneală.

— Și Munda? întrebă Jon.

— E sânge din sângele meu, zise Tormund cu mândrie. I-a spart buza și i-a mușcat o jumătate de ureche și am auzit că are atâtea zgârieturi pe spate că nu poate nici măcar să-și poarte mantia. Dar Munda îl place destul de mult. Și de ce nu? Nu se luptă cu sabia, știi. N-a avut sabie niciodată. Atunci de unde crezi că s-a ales cu numele ăsta? Hah!

Jon râse cu poftă. Chiar acum, chiar aici. Ygritte ținea la Ryk Sabie-Lungă. Jon spera că găsise puțină bucurie alături de Munda lui Tormund. Oricine trebuia să găsească puțină bucurie undeva.

„Nimic nu știi, Jon Snow”, i-ar fi spus Ygritte. *Știu că o să mor,* gândi el. *Asta știu, cel puțin. „Toți bărbații mor”,* aproape o putea auzi spunând, *„și toate femeile și fiecare vietate care*

zboară sau înoată sau aleargă. Nu contează când mori, ci cum o faci, Jon Snow." Ție ți-e ușor să vorbești, îi răspunse Jon în gând. *Tu ai murit vitează în luptă, atacând castelul unui dușman. Eu o să mor trădător și ucigaș.* Și moartea lui nici nu va veni iute, dacă nu cumva îi va ieși în cale în vârful săgeții lui Mance.

Curând ajunseră printre corturi. Era o tabără obișnuită a sălbaticilor, o harababură de focuri și gropi de gunoaie, copii și capre rătăcind în voie, oi behăind printre copaci, piei de cai agățate la uscat. Nu aveau nici un plan, nici o ordine, nici o apărare. Dar peste tot erau bărbați și femei și animale.

Mulți îl ignorară, dar la fiecare om care continua să-și vadă de treabă, erau zece care se opreau să se holbeze, copii ghemuiți lângă focuri, bătrâne în docare, oameni ai peșterilor, cu fețele pictate, luptători cu gheare și șerpi și felurite capete pe scuturi, cu toții se întorceau să se uite. Jon văzu și sulițașe, cu părul lung fluturând în vântul cu miros de pin care suspina printre copaci.

Nu erau dealuri aici, dar cortul alb al lui Mance Rayder fusese înălțat pe o ridicătură de pământ stâncos, la marginea pădurii. Regele-de-Dincolo-de-Zid aștepta afară, cu mantia-i zdrențuită, roșie cu negru, fluturând în vânt. Jon văzu că Harma Cap de Câine era cu el, întoarsă din atacurile și manevrele ei de la Zid, iar Varamyr Șasepiei era și el acolo, însoțit de o pisică-nălucă și doi lupi supli, cenușii.

Când văzură pe cine trimisese Rondul, Harma întoarse capul și scuipă, iar unul dintre lupii lui Varamyr își dezveli colții, mârâind.

— Trebuie să fii foarte curajos sau foarte prost, Jon Snow, spuse Mance Rayder, să te întorci la noi îmbrăcat în mantia neagră.

— Ce altceva să poarte un om al Rondului de Noapte?

— Omoară-l, îl îndemnă Harma. Trimite-i trupul sus, în cușca aia a lor, să le spună că vrem pe altcineva. Capul o să-l păstrez, să-mi fac din el stindard. Un trădător e mai rău decât un câine.

— V-am avertizat că e fățarnic. Tonul lui Varamyr era potolit, dar pisica-nălucă îl privea pe Jon cu nesaț, cu ochii ei înguști, cenușii. Niciodată nu mi-a plăcut cum miroase.

— Vâră-ți ghearele la loc, fiară. Tormund Năpasta Uriașilor sări jos de pe cal. Băiatul a venit să asculte. Dacă pui laba pe el, poate c-o să mă aleg cu mantia aia de om-fiară pe care mi-o doream.

— Tormund Prietenul Ciorilor, mârâi Harma. Ești un mare gogoman, bătrâne.

Omul-fiară avea fața pământie, umerii rotunjiți și era chel; un șoricel de om cu ochi de lup.

— După ce îmblânzești un cal, oricine îl poate călări, spuse el cu glas domol. După ce o fiară s-a unit cu un om, oricine poate să se strecoare în pielea ei și s-o călărească. Orell se ofilea sub penele lui, așa că mi-am însușit eu vulturul. Dar apropierea funcționează în ambele direcții, omule-lup. Orell trăiește acum în mine și îmi șoptește cât de mult te urăște. Și pot să plutesc deasupra Zidului și să văd cu ochi de vultur.

— Așadar, știm, zise Mance. Știm cât de puțini ați fost când ați oprit țestoasa. Știm câți au venit de la Eastwatch. Știm cum vi s-au împuținat proviziile. Smoala, uleiul, săgețile, sulițele. Până și scara voastră e distrusă, iar cușca aia nu poate să ridice decât câțiva. Știm. Și acum tu știi că știm. Deschise clapa cortului.

Vino înăuntru. Ceilalți, așteptați afară.

— Cum? Chiar și eu? se miră Tormund.

— *În special* tu. Întotdeauna.

Era cald înăuntru. Un foc mic era aprins sub găurile de fum și un mangal ardea mocnit lângă maldărul de blănuri sub care zăcea Dalla, lividă și transpirată. Sora ei o ținea de mână. *Val,* își aminti Jon.

— Mi-a părut rău când a căzut Jarl, îi spuse el.

Val îl privi cu ochi verzi, palizi.

— Se cățăra întotdeauna prea repede.

Era la fel de frumoasă cum și-o amintea, suplă, cu pieptul plin, mlădioasă ca o trestie, cu pometi înalți și un păr des de culoarea mierii, care i se revărsa până la brâu.

— Dallei i-a venit sorocul, îi explică Mance. Ea și Val rămân aici. Ele știu ce vreau să-ți spun.

Jon își păstra chipul neclintit ca gheața. *E odios să omori un om în propriul lui cort, în timpul armistițiului. Trebuie să-l ucid în fața soției sale, în timp ce li se naște copilul?* Strânse mâna sabiei. Mance nu purta armură, dar avea și el sabia atârnată la șoldul stâng. Și mai erau și alte arme în cort, pumnale și cuțite, un arc și o tolbă cu săgeți, o suliță cu capul de bronz, lângă acel mare și negru...

... corn.

Jon își ținu răsuflarea.

Un corn de război. Un corn de război al naibii de mare.

— Da, spuse Mance. Cornul Iernii, pe care l-a sunat odinioară Joramun, să trezească uriașii din pământ.

Cornul era imens, măsurând doi metri și jumătate de-a lungul curburii și atât de larg la gură încât ar fi putut să-și vâre mâna înăuntru până la cot. *Dacă provine de la un zimbru, e cel*

mai mare zimbru care a existat vreodată. La început, crezu că benzile din jurul lui erau din bronz, dar când se apropie, își dădu seama că erau din aur. *Aur vechi, mai mult brun decât galben, și gravat cu rune.*

— Ygritte spunea că n-ai reușit să găsești cornul.

— Credeai că numai ciorile știu să mintă? Mi-ai plăcut destul de mult, pentru un bastard... dar n-am avut niciodată încredere în tine. Încrederea mea trebuie câștigată.

Jon îl privi în față.

— Dacă ai avut în tot acest timp Cornul lui Joramun, de ce nu l-ai folosit? De ce te-ai ostenit să construiești țestoase și să-i trimiți pe Thenni să ne omoare în paturile noastre? Dacă acest corn e așa cum spun cântecele, de ce nu sufli în el și gata?

Cea care îi răspunse fu Dalla, Dalla cea însărcinată, zăcând sub maldărul de blănuri, lângă mangal.

— Noi, oamenii liberi, știm lucruri pe care voi, îngenuncheații, le-ați uitat. Uneori calea cea mai scurtă nu e cea mai sigură, Jon Snow. Lordul cu Coarne a spus cândva că vrăjitoria este o sabie fără mâner. N-ai cum s-o apuci fără să te tai.

Mance își trecu o mână pe curbura uriașului corn.

— Sperasem că Styr și Jarl îi vor lua pe frații tăi pe nepregătite și ne vor deschide poarta. Am îndepărtat garnizoana voastră prin atacuri simulate, descinderi și diversiuni. Bowen Marsh a mușcat momeala, după cum știam, dar șleahta ta de schilozi și orfani s-a dovedit mai îndărătnică decât ne așteptam. Dar să nu crezi că ne-ați oprit. Adevărul e că sunteți prea puțini, iar noi prea mulți. Aș putea să continui

atacul aici și totuși să trimit zece mii de oameni dincolo de Golful Focilor, cu plutele, să atace Eastwatch din spate. Aș putea lua cu asalt și Turnul Umbrei. Cunosc împrejurimile mai bine ca oricine. Aș putea trimite oameni și mamuți să smulgă din temelii porțile castelelor pe care le-ați abandonat, toate deodată.

— Atunci, de ce n-o faci? Jon ar fi putut scoate Gheara Lungă chiar atunci, dar voia să audă ce avea de spus sălbaticul.

— Din cauza sângelui, răspunse Mance Rayder. Aș putea câștiga în cele din urmă, da, dar m-ați însângera și oamenii mei au sângerat destul.

— N-ai suferit pierderi atât de grele.

— Nu din partea voastră. Mance Rayder cercetă chipul lui Jon. Ai văzut Pumnul Primilor Oameni. Știi ce s-a întâmplat acolo. Știi cu cine avem de-a face.

— Ceilalți...

— Devin din ce în ce mai puternici pe măsură ce zilele se scurtează și nopțile sunt mai reci. Mai întâi vă omoară pe voi, apoi trimit morții voștri împotriva noastră. Uriașii n-au fost în stare să li se opună, nici Thennii, nici clanurile râului de gheață, nici Copitații.

— Nici tu?

— Nici eu. Era furie în acea recunoaștere, și nespusă amărăciune. Raymun Barbă-Roșie, Bael Bardul, Gendel și Gome, Lordul cu Coarne, cu toții au venit la sud să cucerească, dar eu am venit cu coada între picioare, să mă ascund sub Zidul vostru. Atinse cornul din nou. Dacă sun Cornul Iernii, Zidul va cădea. Sau cel puțin așa spun cântecele. Printre oamenii mei sunt unii care nu-și doresc nimic mai mult.

— Dar dacă Zidul cade, spuse Dalla, ce-i mai poate opri pe *Ceilalți?*

Mance îi zâmbi drăgăstos.

— Mi-am găsit o femeie înţeleaptă. O adevărată regină. Se întoarse din nou spre Jon: Du-te înapoi și spune-le să deschidă porţile și să ne lase să trecem. Dacă o fac, o să le dau cornul și Zidul va rămâne în picioare până la sfârșitul veacurilor.

Să deschidă porţile și să-i lase să treacă. Ușor de spus, dar ce ar urma? Uriași așezându-și tabăra pe ruinele Winterfellului. Canibali în pădurea zeilor, căruțe străbătând ţinuturile gorganelor, oameni liberi răpind fetele marangozilor și argintarilor de la Portul Alb și ale pescarilor de la Ţărmul Stâncos.

— Ești un rege adevărat? întrebă Jon pe neașteptate.

— N-am avut niciodată o coroană pe cap, nici nu m-am așezat pe un afurisit de tron, dacă asta mă întrebi, răspunse Mance. Obârșia mea e cât se poate de umilă. Nici un septon nu mi-a uns vreodată capul cu ulei. N-am nici un castel, iar regina mea poartă blănuri și chihlimbar, nu mătăsuri și safire. Sunt propriul meu campion, propriul meu bufon și propriul meu harpist. Nu devii Rege-de-Dincolode-Zid fiindcă așa a fost tatăl tău. Oamenii liberi nu urmează un nume și nu vor să știe care frate s-a născut primul. Ei urmează luptători. Când am părăsit Turnul Umbrei, erau cinci oameni care se fuduleau cum că ar fi din plămadă regească. Unul era Tormund, altul Magnarul. Pe ceilalţi trei i-am omorât când au dovedit că preferă să lupte decât să se supună.

— Îţi poţi omorî dușmanii, spuse pe șleau Jon, dar poţi să-ţi stăpânești prietenii? Dacă-i lăsăm pe oamenii tăi să treacă, ești destul de puternic să-i faci să respecte pacea regelui și să se supună legilor noastre?

— Legile cui? Ale Winterfellului și ale Debarcaderului Regelui? Mance râse. Când o să vrem legi, o să ni le facem singuri. Puteți să vă păstrați și dreptatea regelui, și dările lui. Eu vă ofer cornul, nu libertatea noastră. Nu vom îngenunchea în fața voastră.

— Și dacă refuzăm oferta? Jon nu avea nici o îndoială că așa vor face. Poate că Bătrânul Urs cel puțin ar fi stat să asculte, deși s-ar fi împotrivit ideii de a lăsa treizeci sau patruzeci de mii de sălbatici să cutreiere în voie prin Cele Șapte Regate. Dar Alliser Thorne și Janos Slynt vor respinge ideea de la bun început.

— Dacă refuzați, zise Mance Rayder, Tormund Năpasta Uriașilor va suna Cornul Iernii peste trei zile, în zori.

Putea să ducă mesajul la Casterly Rock și să le spună despre corn, dar dacă îl lăsa pe Mance Rayder în viață, Lordul Janos Slynt și Ser Alliser se vor folosi de asta ca dovadă că este un trădător. O mie de gânduri trecură prin mintea lui Jon. *Dacă aș putea distruge cornul, să-l zdrobesc aici și acum...* dar înainte să poată să cugete la asta pe-ndelete, auzi geamătul grav al unui alt corn, înăbușit de pereții cortului. Mance îl auzi și el. Încruntându-se, se duse la intrare. Jon îl urmă.

Cornul de război se auzea mai tare afară. Chemarea lui pusese în mișcare tabăra sălbaticilor. Trei Copitați trecură în goană pe lângă ei, cu sulițe lungi în mâini. Caii nechezau și fornăiau, uriașii strigau în Limba Veche și până și mamuții erau agitați.

— Corn de cercetaș, îl anunță Tormund pe Mance.

— Se apropie ceva. Varamyr stătea cu picioarele încrucișate pe pământul pe jumătate înghețat, iar lupii lui îi dădeau ocol neliniștiți.

O umbră alunecă deasupra și Jon ridică privirea, văzând aripile albastre-cenușii ale vulturului. Vine dinspre est.

Când morții se ridică, zidurile și țărușii și săbiile nu înseamnă nimic, își aminti el. *Cu morții nu te poți lupta, Jon Snow. Nimeni nu știe asta mai bine decât mine.*

Harma se încruntă.

— Est? Arătările ar trebui să fie în spatele nostru.

— Est, repetă omul-fiară. *Se apropie ceva.*

— Ceilalți? întrebă Jon.

Mance își scutură capul.

— Ceilalți nu vin niciodată când soarele e pe cer. Peste câmpul măcelului huruiau care înțesate de oameni agitându-și sulițele din os ascuțit. Suspină adânc. Unde naiba cred că se duc? Quenn, adu-i pe nătărăii ăia înapoi unde le e locul. Aduceți-mi calul. Iapa, nu armăsarul. Am nevoie și de armură. Mance aruncă o privire bănuitoare către Zid. Pe parapeții de gheață, soldații de paie stăteau și adunau săgeți, dar nu se vedea nici o mișcare. Harma, ia-ți călăreții. Tormund, caută-ți fiii și dă-mi trei rânduri de sulițe.

— Da, făcu Tormund, îndepărtându-se cu pași mari.

Omul-fiară cu înfățișare de șoricel închise ochii și spuse:

— Îi văd. Vin de-a lungul pâraielor și pe poteci.

— *Cine?*

— Oameni. Oameni călare. Oameni în oțel și oameni în negru.

— Ciori. Mance rosti cuvântul ca pe o înjurătură. Se întoarse către Jon: Vechii mei frați credeau că mă prind cu pantalonii în vine dacă mă atacă în timp ce discutăm?

— Dacă au plănuit un atac, mie, unul, nu mi-au spus. Jon nu credea. Lordul Janos nu avea oamenii cu care să atace tabăra sălbaticilor. În plus, era în partea cealaltă a Zidului, iar poarta era blocată cu dărâmături. *Avea în minte un alt soi de trădare, aici nu poate fi mâna lui.*

— Dacă mă minți iarăși, nu te vei întoarce viu acasă, îl amenință Mance. Străjerii lui îi aduseseră calul și armura. Jon văzu oameni alergând prin tabără, care încotro, unii grupându-se ca și cum s-ar fi pregătit să atace Zidul, alții strecurându-se în pădure, femei conducând docare către est, mamuți rătăcind spre vest. Întinse mâna peste umăr și scoase Gheara Lungă din teacă chiar în clipa când un șir răsfirat de cercetași se ivi la liziera pădurii, la trei sute de metri depărtare. Purtau cămăși negre de zale, coifuri negre și mantii negre. Pe jumătate îmbrăcat în armură, Mance scoase sabia: N-ai știut nimic despre asta, așa-i? îi spuse lui Jon cu răceală.

Încet, ca mierea într-o dimineață răcoroasă, cercetașii alunecau către tabăra sălbaticilor, călcând cu grijă printre grămezi de mărăcini și pâlcuri de copaci, peste rădăcini și pietre. Sălbaticii țâșniră în întâmpinarea lor cu strigăte de război, agitând ciomege, săbii de bronz și topoare de cremene, năpustindu-se către dușmanii din vechime. *Un strigăt, o lovitură și o moarte de viteaz.* Jon își auzise frații vorbind despre felul de a lupta al oamenilor liberi.

— Poți crede ce vrei, îi spuse Regelui-de-Dincolo-de-Zid, dar n-am știut nimic despre vreun atac.

Înainte ca Mance să apuce să răspundă, Harma trecu pe lângă ei ca o vijelie, cu treizeci de luptători în urma ei. Stindardul alerga în fața ei, un cap de câine înfipt într-o suliță,

împroșcând sânge la fiecare pas. Mance o privi izbind cercetașii în plin.

— S-ar putea să spui adevărul, zise el. Se pare că sunt oameni din Eastwatch. Marinari pe cai. Cotter Pyke a avut întotdeauna mai mult curaj decât minte. L-a învins pe Lordul Oaselor la Gorganul Lung. S-ar putea să se fi gândit să facă la fel și cu mine. Dacă așa stau lucrurile, e un nătărău. N-are destui oameni, el...

— *Mance!* se auzi un strigăt. Era o iscoadă, țâșnind dintre copaci pe un cal înspumat. *Mance,* mai sunt și alții, suntem înconjurați, oameni de fier, *fier,* o *oaste* de oameni de fier.

Înjurând, Mance săltă în șa.

— Varamyr, rămâi aici și ai grijă de Dalia. Regele-de-Dincolo-de-Zid îndreptă vârful sabiei către Jon. Și mai pune câțiva ochi pe cioara asta. Dacă fuge, rupe-i gâtul.

— Da, așa o să fac. Omul-fiară era mai scund cu un cap decât Jon, moale și cu umerii căzuți, dar pisica-nălucă îi putea scoate lui Jon mațele cu o singură labă. Vin și dinspre nord, îi spuse Varamyr. Mai bine du-te.

Mance își puse coiful cu aripi de corb. Oamenii lui erau deja călare.

— Cap de săgeată! ordonă Mance. La mine! Formați dispozitivul de atac. Dar când dădu pinteni iepei și porni în goană peste câmp, către cercetași, oamenii care alergau în urma lui numai în dispozitiv nu mai erau.

Jon făcu un pas către cort, cu gândul la Cornul Iernii, dar pisica-nălucă îi ținu calea, dând din coadă. Nările fiarei fremătau și de pe colții curbați din față îi șiroia saliva. *Îmi miroase frica.* Ducea dorul Nălucii mai mult ca oricând. Cei doi lupi erau în spatele lui, mârâind.

— Flamuri, îl auzi pe Varamyr murmurând.

Văd flamuri aurii, oh... Un mamut trecu pe lângă ei, trâmbițând, cu șase arcași în turnul de lemn de pe spate. Regele... nu...

Atunci omul-fiară își dădu capul pe spate și țipă.

Sunetul era cutremurător, strident, încărcat de durere. Varamyr căzu, răsucindu-se, și pisica țipă cu el... iar sus, sus pe cerul răsăritului, pe zidul de nori, Jon văzu vulturul *arzând.* Preț de o clipă, străluci mai puternic decât o stea, învăluit în roșu și auriu și portocaliu, lovind sălbatic aerul cu aripile, ca și cum ar fi vrut să fugă de durere. Zbură mai sus, și mai sus, tot mai sus.

Țipătul o scoase pe Val, albă ca varul, din cort.

— Ce este? Ce s-a întâmplat? Lupii lui Varamyr se băteau, iar pisica-nălucă o luase la goană spre pădure, dar bărbatul continua să se zvârcolească la pământ. Ce-i cu el? întrebă Val îngrozită. Unde e Mance?

— Acolo, îi arătă Jon. A plecat să lupte. Regele își conducea dispozitivul dezlânat spre un grup de cercetași, cu sabia scânteind.

— A plecat? Nu poate să plece, nu acum. A început.

— Lupta? Privi cum cercetașii se risipeau în fața capului de câine însângerat al Harmei. Sălbaticii urlau și loveau și goneau oamenii în negru înapoi în pădure. Dar alți oameni în negru ieșeau dintre copaci, o coloană călare. *Cavaleri pe cai de luptă,* observă Jon. Oamenii Harmei fură nevoiți să se regrupeze și să schimbe direcția, pentru a le ieși în întâmpinare, dar mulți dintre ei alergaseră prea departe.

— *Nașterea!* îi strigă Val.

Goarnele sunau de jur împrejur, tare și

strident. *Sălbaticii nu au goarne, doar corni de război.* Știau și ei, la fel de bine: sunetul îi puse pe fugă pe oamenii liberi, care fugeau, unii să lupte, alții să scape. Un mamut năvăli printr-o turmă de oi pe care trei bărbați se chinuiau s-o mâne către vest. Tobele băteau, iar sălbaticii alergau să se grupeze în careuri și rânduri, dar se mișcau prea târziu, prea dezorganizat și prea încet. Inamicul ieșea din pădure, dinspre est, dinspre nord-est și dinspre nord, trei coloane mari pe cai grei de luptă, numai oțel negru, scânteietor, și veșminte lucitoare de lână neagră. Nu erau oamenii de la Eastwatch, aceia nu fuseseră decât un șir de iscoade. O armată. *Regele!* Jon era la fel de uluit ca sălbaticii. Era cu putință să se fi întors Robb? Oare se pusese în mișcare, în sfârșit, băiatul de pe Tronul de Fier?

— Mai bine ai intra înapoi în cort, îi spuse Jon lui Val.

În cealaltă parte a câmpului, una dintre coloane năvălise peste Harma Cap de Câine. O alta spulberase flancul sulițașilor lui Tormund, în timp ce el și fiii lui încercau cu disperare să-l regrupeze. Dar uriașii se cățărau pe mamuții lor, iar cavalerilor, pe caii lor în armuri, nu le plăcea asta deloc. Jon vedea gonacii și caii de luptă nechezând și împrăștiindu-se la vederea acelor munți greoi. Dar și tabăra sălbaticilor era cuprinsă de spaimă. Sute de femei și copii fugeau din calea luptei, unii dintre ei nimerind chiar între copitele cailor. Văzu trei șarete ciocnindu-se când în calea lor apăru dintr-odată docarul unei bătrâne.

— Zei, șopti Val, o, zei, de ce fac asta?

— Intră în cort și stai cu Dalla. Nu ești în siguranță aici.

Nici cortul nu era mult mai ferit, dar Val nu trebuia să audă asta.

— Trebuie să găsesc o moașă, spuse ea.

— Tu ești moașa. Eu o să rămân aici până când se întoarce Mance.

Îl pierduse din ochi, dar acum îl vedea din nou, croindu-și drum printr-un grup de călăreți. Mamuții risipiseră coloana centrală, dar celelalte două se strângeau ca niște clești. La marginea estică a taberei, câțiva arcași își slobozeau săgețile spre corturi. Văzu un mamut culegând un cavaler din șa și azvârlindu-l la cincisprezece metri, cu o zvâcnire a trompei. Sălbaticii treceau țipând pe lângă el: femei și copii fugind din calea bătăliei, unii zoriți din urmă de bărbați. Câțiva dintre ei îi aruncară lui Jon priviri întunecate, dar el ținea Gheara Lungă în mână și nimeni nu îl tulbură. Până și Varamyr dădu bir cu fugiții, târându-se pe mâini și pe picioare.

Din ce în ce mai mulți oameni se revărsau din pădure, dar acum nu doar cavaleri, ci și călăreți liberi, arcași călare și oșteni cu cizme și căști, zeci de oameni, sute de oameni. O revărsare de flamuri flutura deasupra lor. Vântul le biciuia sălbatic și Jon nu le vedea blazoanele, dar zări un cal de mare, un câmp de păsări, un cerc de flori. Și galben, atât de mult galben, flamuri galbene cu blazon roșu. Ale cui erau însemnele acestea?

La est, la nord și la nord-est văzu cete de sălbatici luptându-se vitejește, dar atacatorii îi călcau în picioare.

Oamenii liberi continuau să fie mai numeroși, dar atacatorii aveau armuri de oțel și cai grei de luptă. În toiul bătăliei, Jon îl zări pe Mance, ridicat în șa. Mantia lui în roșu și negru și coiful cu aripi de corb îl făceau ușor de reperat. Avea sabia ridicată și oamenii se regrupau în jurul lui, când un dispozitiv de

cavaleri îi spulberă cu sulițe și săbii și baltage. Iapa lui Mance se cabra, dând din picioare, și o suliță îi străpunse pieptul. Apoi valul de oțel trecu peste el.

S-a sfârșit, gândi Jon. *Sunt înfrânți.* Sălbaticii fugeau, aruncându-și armele. Copitații și oamenii peșterilor și Thennii în solzi de bronz, fugeau cu toții. Mance dispăruse, cineva flutura capul Harmei în vârful unui țăruș. Rândurile lui Tormund se împrăștiaseră. Doar uriașii pe mamuții lor mai rezistau, insule păroase într-o mare de oțel roșu. Focurile treceau de la un cort la altul și unii dintre pinii înalți erau și ei cuprinși de vâlvătaie. Iar prin fum se apropia un alt dispozitiv de luptă în săgeată, format din călăreți în armuri, pe cai îmbrăcați în zale. Deasupra lor fluturau cele mai mari flamuri de până atunci, stindardele regale, cât niște cearșafuri: unul galben, cu limbi de foc lungi și ascuțite, care înfățișa o inimă înflăcărată, iar altul, ca o coală de aur bătut, cu un cerb negru, săltând și unduindu-se în vând.

Robert, gândi Jon, preț de o clipă nebună, amintindu-și de bietul Owen, dar când goarnele sunară din nou și cavalerii năvăliră, numele pe care îl strigau era: *Stannis! Stannis! STANNIS!*

Jon se întoarse și intră în cort.

ARYA

În fața hanului, atârnate de o spânzurătoare putregăită, oasele unei femei se legănau, troncănind în vânt.

Cunosc hanul ăsta. Dar în fața ușii nu se aflase o spânzurătoare, ultima oară când înnoptase aici cu sora ei, Sansa, sub ochiul vigilent al Septei Mordane.

— Nu vrem să intrăm, hotărî Arya dintr-odată, s-ar putea să fie fantome.

— Știi cât a trecut de când n-am mai băut o cupă cu vin? Sandor sări din șa. În plus, trebuie să aflăm în mâna cui e vadul rubinului. Rămâi cu calul, dacă vrei, pe mine mă doare-n cot.

— Și dacă te recunosc? Sandor nu se mai ostenea să-și ascundă fața. Părea să nu-i mai pese cine îl recunoștea. S-ar putea să vrea să te ia ostatic.

— Să-ncerce numai! Își clătină sabia lungă în teacă și intră pe ușă.

Ocazie mai bună nici că se putea. Arya ar fi putut să fugă, călare pe Lașa, luând cu ea și Străinul.

Își mușcă buza, apoi duse caii la grajduri și intră în han, după el.

Îl cunosc. Tăcerea i-o spunea. Dar asta nu era partea cea mai rea. Îi cunoștea și ea. Nu hangiul uscățiv, nici femeile, nici slugile de lângă cămin. Dar pe ceilalți. Pe soldați. Îi cunoștea pe soldați.

— Îți cauți fratele, Sandor? Mâna lui Polliver era pe sub corsajul unei fete care-i ședea în poală, dar acum o scoase la vedere.

— Caut o cupă cu vin. Hangiu, o carafă de vin roșu. Clegane aruncă o mână de gologani pe podea.

— Nu vreau necazuri, ser, spuse hangiul.

— Atunci nu-mi spune ser. Gura îi zvâcni. Ești surd, nătărăule? Am comandat vin. Când omul plecă în goană, Clegane strigă după el: *Două cupe!* Și fata e însetată.

Nu sunt decât trei, gândi Arya. Polliver îi aruncă o privire fugară, iar băiatul de lângă el nu se uită la ea deloc, dar cel de-al treilea o privi lung și atent. Era un bărbat de statură mijlocie, cu o înfățișare atât de banală încât era greu de spus ce vârstă avea. *Gâdilătorul. Gâdilătorul și Polliver, amândoi.* Băiatul era un scutier, judecând după vârstă și îmbrăcăminte. Avea un coș mare și alb într-o parte a nasului și câteva coșuri roșii pe frunte.

— Ăsta e cățelușul rătăcit de care vorbea Ser Gregor? îl întrebă el pe Gâdilător. Cel care a făcut pipi pe el și a fugit?

Gâdilătorul așeză o mână pe brațul băiatului și scutură scurt și puternic din cap. Arya înțelese foarte bine.

Scutierul nu înțelegea sau, poate, nu-i păsa.

— Ser spunea că frățiorul lui și-a vârât coada între picioare când bătălia s-a încins prea tare la Debarcaderul Regelui. Zicea că luat-o la fugă scâncind. Îi rânji Câinelui prostește, batjocoritor.

Clegane îl cercetă pe băiat și nu scoase o vorbă. Polliver o aruncă pe fată din brațele lui și se ridică în picioare.

— Feciorul e beat, spuse el. Oșteanul era aproape la fel de înalt ca Sandor Clegane, dar nu la fel de bine clădit. O barbă ascuțită îi acoperea fălcile și gușa, deasă, neagră și îngrijită, dar capul îi era mai mult pleșuv. Nu

rezistă la băutură, atâta tot.

— Atunci n-ar trebui să bea.

— Cățelușul nu mă spe... începu băiatul, până când Gâdilătorul îi răsuci urechea între degetul mare și arătător. Cuvintele i se preschimbară într-un schelălăit de durere.

Hangiul se întoarse valvârtej cu două cupe de vin și o carafă, pe o tavă cositorită. Sandor duse carafa la gură. Arya îi vedea mușchii gâtului trepidând în timp ce înghițea cu nesaț. Când o trânti la loc pe masă, jumătate din vin dispăruse.

— Acum poți să torni. Ai face bine să ridici și banii ăștia, sunt singurii pe care ai ocazia să-i vezi astăzi.

— Noi plătim când terminăm de băut, zise Polliver.

— Când terminați de băut o să-l gâdilați pe hangiu să vedeți unde-și ține aurul. Așa cum faceți întotdeauna.

Hangiul își aminti dintr-odată că are treabă la bucătărie. Obișnuiții casei plecau și ei, iar fetele dispăruseră. Singurul sunet din încăpere era trosnetul domol al focului în cămin. *Ar trebui să plecăm și noi,* știa Arya.

— Dacă-l căutați pe Ser, ați venit prea târziu, spuse Polliver. A fost la Harrenhal, dar acum nu mai e. Regina a trimis după el. Arya observă că Polliver purta trei arme la cingătoare: o sabie lungă pe șoldul stâng, iar pe dreptul un pumnal și o armă cu lama îngustă, prea lungă ca să fie un cuțit și prea scurtă ca să fie o sabie. Regele Joffrey a murit, știi, adăugă el. Otrăvit la propria lui nuntă.

Arya se strecură mai aproape. *Joffrey e mort.* Parcă-l vedea, cu buclele lui blonde, cu zâmbetul răutăcios și buzele groase și moi. *Joffrey e mort.* Știa că asta ar trebui s-o facă

fericită, dar, cumva, se simţea goală pe dinăuntru. Joffrey era mort, dar dacă Robb era mort şi el, ce mai conta?

— De atât au fost în stare bravii mei fraţi din Garda Regală. Câinele pufni dispreţuitor. Cine l-a omorât?

— Se spune că Pezevenghiul. El şi soţioara lui.

— Care soţie?

— Am uitat că ai stat ascuns sub o piatră. Fata Nordului, fiica Winterfellului. Am auzit că l-a omorât pe rege cu o vrajă şi după aceea s-a transformat într-un lup cu aripi mari de piele, ca un liliac, şi a fugit din turn pe fereastră. Dar l-a lăsat în urmă pe pitic, iar Cersei îi vrea capul.

Ce prostie, gândi Arya. *Sansa nu ştie decât cântece, nu vrăji, şi nu s-ar căsători niciodată cu Pezevenghiul.*

Câinele se aşeză pe bancheta cea mai apropiată de uşă. Gura îi zvâcni, dar numai în partea arsă.

— Ar fi trebuit să-l cufunde în foc sălbatic şi să-l prăjească. Sau să-l gâdile până când se face luna neagră. Îşi duse cupa la gură şi o goli dintr-o înghiţitură.

E de-al lor, gândi Arya, când văzu asta. Îşi muşcă limba atât de tare, încât simţi gust de sânge. *E întocmai ca ei. Ar trebui să-l omor în somn.*

— Ser Gregor a cucerit Harrenhalul? întrebă Sandor.

— N-a fost nevoie să se ostenească prea mult, răspunse Polliver. Mercenarii au fugit îndată ce au aflat că se apropie. Unul dintre bucătari ne-a deschis o poartă, ca să se răzbune pe Hoat că i-a tăiat piciorul. Chicoti. L-am lăsat în viaţă, ca să ne gătească şi împreună cu câteva

slujnicuțe să ne încălzească paturile, iar pe ceilalți i-am trecut prin sabie.

— Pe *toți* ceilalți?

— Ei, bine, Ser l-a lăsat pe Hoat, să-și treacă vremea cu el.

Sandor întrebă:

— Peștele Negru e tot la Riverrun?

— Nu pentru multă vreme, răspunse Polliver. E sub asediu. Dacă nu cedează castelul, Bătrânul Frey o să-l spânzure pe Edmure Tully. Singura luptă adevărată se duce pentru Raventree. Casele Blackwood și Bracken. Brackenii sunt ai noștri acum.

Câinele turnă o cupă de vin pentru Arya și una pentru el și o bău până la fund, uitându-se la foc.

— Păsărica a fugit, nu-i așa? S-a aranjat al naibii de bine. A găinățat în capul Pezevenghiului și a zburat.

— O s-o găsească, zise Polliver. Și dacă e nevoie de jumătate din aurul de la Casterly Rock.

— E frumușică, am auzit, zise Gâdilătorul. Dulce ca mierea. Plescăi din buze și zâmbi.

— Și bine-crescută, fu de acord Câinele. O adevărată domniță. Nu ca afurisita de soră-sa.

— Au găsit-o și pe ea, zise Polliver. Pe soră. Se mărită cu bastardul lui Bolton, din câte am auzit.

Arya sorbi din vin, ca să nu-i poată vedea buzele. Nu pricepea despre ce vorbea Polliver. *Sansa nu mai are altă soră.* Sandor Clegane râse cu poftă.

— Ce naiba e așa de amuzant? vru să știe Polliver.

Câinele nu se uită nici o clipă la Arya.

— Dacă aș fi vrut să știi, ți-aș fi spus. Sunt corăbii la Saltpans?

— La Saltpans? De unde să știu eu? Negustătorii sunt înapoi la Iazul Fecioarelor. Am auzit că Randyll Tarly a ocupat castelul și l-a închis pe Mooton într-o celulă din turn. De Saltpans n-am auzit nimic.

Gâdilătorul se aplecă spre el:

— Vrei să pleci pe mare fără să-ți iei rămas-bun de la fratele tău? La auzul unei asemenea întrebări, Arya se înfiora. Ser ar prefera să te întorci la Harrenhal cu noi, Sandor. Pun rămășag. Sau la Debarcaderul Regelui...

— La naiba cu asta. La naiba cu el. La naiba cu tine.

Gâdilătorul ridică din umeri, se îndreptă și întinse o mână după cap, să se scarpine la ceafă. În clipa aceea, totul se petrecu parcă dintr-odată: Sandor se ridică în picioare clătinându-se, Polliver scoase sabia, iar mâna Gâdilătorului se mișcă iute, începătoșată, azvârlind ceva argintiu, într-o strălucire, în încăpere. Dacă Clegane nu s-ar fi mișcat, i-ar fi străpuns mărul gâtului. În schimb, doar îi atinse coastele și se înfipse, vibrând, în peretele de lângă ușă. Atunci Câinele izbucni în râs, un râs rece și dogit, venit parcă din fundul unei fântâni.

— Speram eu c-o să faceți o mișcare nesăbuită. Sabia îi alunecă afară din teacă, tocmai la timp ca să pareze prima lovitură a lui Polliver.

Arya făcu un pas în spate, când începu lungul cântec al oțelului. Gâdilătorul se apropie, cu o sabie scurtă într-o mână și un pumnal în cealaltă. Până și scutierul îndesat, cu părul castaniu, bâjbâia după mânerul sabiei. Arya își înhăță cupa de pe masă și i-o aruncă în față. Țintise mai bine decât la Gemeni. Cupa îl lovi direct în coșul mare și alb de pe nas și băiatul se prăbuși în fund.

Polliver era un luptător îndârjit și metodic și îl forța pe Clegane să se retragă pas cu pas, mișcându-și sabia lungă cu o precizie cumplită. Loviturile Câinelui erau mai dezordonate, ripostele grăbite, picioarele încete și șovăielnice. *E beat,* își dădu seama Arya, deznădăjduită. *A băut prea mult dintr-odată, fără să fi mâncat.* Iar Gâdilătorul se strecura pe lângă zid, să ajungă în spatele lui. Arya înșfăcă a doua cupă de vin, dar Gâdilătorul se mișcă mai iute decât scutierul și își feri capul la timp. Îi aruncă o privire glacială și amenințătoare. *Este aur ascuns în sat?* îl auzea parcă întrebând. Nătărăul de scutier se agăța de marginea mesei și încerca să se ridice în genunchi. Arya începea să simtă gustul disperării în fundul gâtului. *Teama taie mai adânc decât o sabie. Teama taie...*

Sandor gemu de durere. Partea arsă a feței i se înroși de la tâmplă până la obraz și scoica urechii îi dispăruse. Asta părea să-l înnebunească. Îl împinse în spate pe Polliver, cu un atac furios, izbind cu bătrâna sabie hârbuită pe care o căpătase în munți. Bărbosul se retrăgea, dar nici una dintre lovituri nu-l atingea măcar. Și apoi Gâdilătorul sări peste o bancă, iute ca un șarpe, și lovi ceafa Câinelui cu sabia lui scurtă.

Îl omoară. Arya nu mai avea cupe, dar era ceva mai bun de aruncat. Scoase pumnalul pe care îl luaseră de la arcașul mort și încercă să-l azvârle către Gâdilător, așa cum făcuse el. Dar era mai greu decât să arunci o piatră sau un măr pădureț. Pumnalul se învârti în aer și-l lovi în braț, cu mânerul. *Nici măcar n-a simțit.* Era prea absorbit de Clegane.

Lovind cu sabia, Clegane se răsuci brusc într-o parte, câștigând un moment de răgaz.

Sângele îi șiroia pe față și din tăietura de la ceafă. Ambii oameni ai Muntelui se năpusteau asupra lui, Polliver lovind spre cap și umeri, iar Gâdilătorul țâșnind să-l împungă în spate și în burtă. Carafa grea de piatră era încă pe masă. Arya o luă cu ambele mâini, dar în timp ce o înălța, cineva o înhăță de braț. Carafa îi alunecă dintre degete și se prăbuși pe podea. Întoarsă cu forța, Arya se pomeni nas în nas cu scutierul. *Proasto, ai uitat cu totul de el.* Coșul mare și alb îi pocnise.

— Ești cățelușa cățelușului? Ținea sabia cu mâna dreaptă și brațul ei cu stânga, dar Arya avea mâinile libere, așa că îi smulse cuțitul de la cingătoare și i-l vârî în burtă, răsucindu-l. Scutierul nu purta zale și nici măcar piele fiartă. Cuțitul pătrunse ușor, ca Acul când îl omorâse pe băiatul de la grajduri, la Debarcaderul Regelui. Scutierul făcu ochii mari și o lăsă de braț. Arya țâșni spre ușă și smulse pumnalul Gâdilătorului din perete.

Polliver și Gâdilătorul îl înghesuiseră pe Câine într-un colț, în spatele unei bănci, și unul dintre ei îi făcuse o rană urâtă și roșie pe șold, pe potriva celorlalte pe care le mai avea. Sandor se sprijinea de perete, sângerând și răsuflând zgomotos. Arăta de parcă abia se ținea pe picioare, darămite să mai și lupte.

— Aruncă sabia și te ducem la Harrenhal, zise Polliver.

— Ca să termine treaba Ser Gregor cu mâna lui?

Gâdilătorul spuse:

— Poate că te lasă pe mâna mea.

— Dacă mă vreți, haideți și luați-mă. Sandor se desprinse de lângă perete și se așeză, pe jumătate ghemuit, în spatele băncii, cu sabia ridicată de-a latul pieptului.

— Crezi că nu putem? zise Polliver. Ești beat.

— S-ar putea, zise Câinele. Dar tu ești mort. Întinse piciorul și ridică banca, izbindu-l pe Polliver în fluierul piciorului. Bărbatul bărbos reuși cumva să rămână în picioare, dar Câinele se aplecă sub plesnitura lui sălbatică și își ridică sabia, într-o năprasnică lovitură cu dosul palmei. Sângele țâșni pe tavan și pe pereți. Lama pătrunse în mijlocul feței lui Polliver și, când Câinele o smulse, jumătate din cap ieși cu ea.

Gâdilătorul se dădu în spate. Arya îi adulmeca frica. Sabia scurtă din mâna lui părea dintr-odată aproape o jucărie pe lângă sabia lungă a Câinelui, și nu avea nici armură. Se mișcă iute, cu pași sprinteni, fără să-și dezlipească ochii de la Sandor Clegane. Pentru Arya era cel mai ușor lucru din lume să se apropie în spatele lui și să-l înjunghie.

— Este aur ascuns în sat? strigă ea, implântându-i cuțitul în spate. Este argint? Nestemate? Mai înfipse cuțitul de două ori. Este mâncare? Unde e Lordul Beric? Era deja deasupra lui, încă lovind. Unde s-a dus? Câți oameni avea cu el? Câți cavaleri? Câți arcași? Câți, câți, câți, câți, câți, câți? Este aur în sat?

Mâinile îi erau roșii și năclăite când Sandor o smulse de acolo. Nu spuse decât:

— Ajunge.

Sângera ca un porc măcelărit și își trăgea un picior.

— Mai e unul, îi aminti Arya.

Scutierul își scosese cuțitul din burtă și încerca să oprească sângele cu mâinile. Când Câinele îl ridică în picioare, țipă și începu să plângă în hohote, ca un copil.

— Îndurare, se smiorcăi el, te rog. Nu mă

omorî. Mamă, ai milă.

— Ţi se pare că semăn cu afurisita de maică-ta? Nimic din înfăţișarea Câinelui nu mai era omenesc. L-ai omorât și pe ăsta, îi spuse Aryei. I-ai înţepat maţele, s-a terminat cu el. Dar o să moară încet.

Băiatul nu părea să-l audă.

— Am venit pentru fete, șopti el... să mă facă bărbat, zicea Polly... oh, fetele, vă rog, duceţi-mă la castel... un maester, duceţi-mă la un maester, tatăl meu are aur... doar pentru fete am venit... îndurare, ser.

Câinele îi trase o scatoalcă peste faţă, făcându-l să ţipe din nou.

— Să nu-mi spui ser. Se întoarse către Arya: Ăsta e al tău, lupoaico. Fă-o tu.

Știa la ce se referea. Arya se duse lângă Polliver și îngenunche în sângele lui, cât să-i desfacă centura. Lângă pumnal atârna o armă mai suplă, prea lungă să fie un cuţit, prea scurtă să fie sabia unui bărbat... dar în mâna ei era tocmai potrivită.

— Mai ţii minte unde e inima? o întrebă Câinele.

Arya clătină din cap. Scutierul îșI dădu ochii peste cap.

— Îndurare.

Acul i se strecură printre coaste și îi făcu voia.

— Bine. Glasul lui Sandor era îngroșat de durere. Dacă ăștia umblau aici după femei, înseamnă că Gregor are în mână și vadul, la fel ca Harrenhalul. În orice clipă s-ar putea să mai apară căţei de-ai lui și am omorât destui ticăloși afurisiţi pentru o singură zi.

— Unde ne ducem? întrebă ea.

— La Saltpans. Se sprijini cu o mână puternică de umărul ei, ca să nu cadă. Ia niște

vin, lupoaico. Și ia-le toți banii, vom avea nevoie de ei. Dacă la Saltpans sunt corăbii, am putea ajunge la Vale pe mare. Gura îi zvâcni, în timp ce sângele continua să-i șiroiască din locul unde avusese urechea. Poate că Lady Lysa o să te mărite cu micul ei Robert. *Asta* da pereche. Începu să râdă, dar râsul i se preschimbă într-un geamăt.

Când sosi vremea să plece, avu nevoie de Arya să-l ajute să încalece pe Străin. Își legase o fâșie de pânză la gât și o alta în jurul șoldului și luase mantia scutierului, din cârligul de lângă ușă. Mantia era verde, cu o săgeată verde pe o diagonală albă, dar când Câinele o mototoli și și-o apăsă pe ureche, deveni curând roșie. Arya se temea că se va prăbuși îndată ce vor porni la drum, dar el reuși să se țină în șa.

Nu puteau să rişte să dea nas în nas cu cei care ţineau vadul rubinului, astfel că, în loc să meargă mai departe pe drumul regelui, cotiră către sud-est, prin câmpuri năpădite de bălării, păduri și mlaștini. Trecură ore până când ajunseră la malurile Tridentului. Arya observă că râul revenise, spășit, la matca lui obișnuită. Toată furia lui mocirloasă dispăruse odată cu ploile. *E obosit și el,* gândi Arya.

Aproape de malul apei, găsiră niște sălcii crescând dintr-o harababură de pietre roase de vreme, împreună, pietrele și arborii formau un fel de fort natural unde se puteau ascunde și de râu, și de trecători.

— Aici e bine, zise Câinele. Adapă caii și adună niște lemne pentru foc. Când descălecă, trebui să se agaţe de o creangă, să nu cadă.

— N-o să se vadă fumul?

— Dacă vrea cineva să ne găsească, nu trebuie decât să urmărească sângele meu. Apă și lemne. Dar prima dată adu-mi plosca aia cu

vin.

După ce aprinse focul, Sandor își propti coiful deasupra flăcărilor, goli în el jumătate din ploscă și se prăbuși pe spate, pe o piatră acoperită de mușchi, ca și cum n-ar fi avut de gând să se mai ridice niciodată. O puse pe Arya să spele mantia scutierului și s-o taie fâșii. Ajunseră și ele tot în coif.

— Dacă aș avea mai mult vin, aș bea până când aș fi mort pentru lume. Poate că ar trebui să te trimit înapoi la hanul ăla afurisit, să mai aduci o carafă, două.

— Nu, zise Arya.

N-ar fi în stare, nu? Dacă face asta, îl las aici și plec.

Sandor râse când îi văzu teama de pe chip.

— Am glumit, lupoaico. O glumă nenorocită. Găsește-mi un băț cam așa de lung și nu prea gros. Și spală-l de noroi. Nu pot să sufăr gustul de noroi.

Nu-i plăcură primele două bețe pe care i le aduse. Până când găsi unul care să-i fie pe plac, flăcările înnegriseră botul de câine până la ochi. Înăuntru, vinul fierbea cu furie.

— Ia cupa din sacul meu de dormit și umple-o pe jumătate, îi spuse el. Bagă de seamă, dacă verși vinul ăla afurisit, chiar o să te trimit înapoi să aduci altul. Ia vinul și toarnă-mi-l pe răni. Crezi că te descurci? Arya clătină din cap. Ce mai aștepți atunci? mârâi el.

Prima oară când umplu cupa, Arya atinse oțelul, fierbinte cu încheieturile degetelor și se arse atât de rău încât făcu bășici. Fu nevoită să-și muște buza ca să nu țipe. Câinele folosi bățul în același scop, strângându-l între dinți în timp ce ea îi turna vinul pe răni. La început Arya se ocupă de rana de la șold, apoi de tăietura mai puțin adâncă de pe ceafă. Sandor își strânse

mâna dreaptă în pumn și izbi pământul când veni rândul piciorului. Când ajunse la gât, mușcă bățul atât de tare încât îl rupse și Arya trebui să-i găsească altul. Îi citea spaima în ochi.

— Întoarce capul. Picură vinul peste carnea roșie, zdrențuită, unde-i fusese urechea, și degete de sânge maro și de vin roșu i se prelinseră pe bărbie. Atunci Câinele *țipă,* în ciuda bățului. Apoi leșină de durere.

Mai departe Arya se descurcă după mintea ei. Pescui de pe fundul coifului fâșiile pe care le făcuseră din mantia scutierului și îi legă rănile cu ele. Când ajunse la ureche, trebui să-i bandajeze jumătate de cap ca să-i oprească sângerarea. Amurgul se lăsa peste Trident. Lăsă caii să pască, apoi îi priponi pentru noapte și se așeză cât putu mai comod în nișa dintre două pietre. Focul mai continuă să ardă o vreme, apoi se stinse. Arya privea luna printre crengile de deasupra capului.

— Ser Gregor Muntele, șopti ea, Dunsen, Raff cel Dulce, Ser Ilyn, Ser Meryn, Regina Cersei. I se părea curios să-i lase deoparte pe Polliver și pe Gâdilător. Și pe Joffrey. Se bucura că era mort, dar își dorea să fi fost acolo, să-l vadă murind sau poate să-l omoare cu mâna ei. *Polliver zicea că l-au omorât Sansa și Pezevenghiul.* Să fie, oare, cu putință? Pezevenghiul era un Lannister, iar Sansa... *Mi-aș dori să mă pot transforma într-un lup, să-mi crească aripi și să zbor departe.*

Dacă și Sansa dispăruse, nu mai era nici un Stark în afară de ea și de Jon, la Zid, la mii de kilometri depărtare, dar el era un Snow, iar mătușile și unchii aceia cărora Câinele voia să le-o vândă nu purtau nici ei numele de Stark. Nu erau *lupi.*

Sandor gemu și Arya se rostogoli pe o parte să se uite la el. Sărise și peste numele lui, acum își dădu seama. De ce făcuse asta? Încercă să se gândească la Mycah, dar îi era greu să-și aducă aminte cum arăta. Nu-l cunoscuse foarte bine. *Tot ce făcea era să se joace cu mine cu săbiile.*

— Câinele, șopti ea, și *Valar morghulis.* Poate că până dimineață va fi mort...

Dar când lumina palidă a zorilor se strecură printre copaci, el fu cel care o trezi cu vârful cizmei. Arya se visase iarăși lup, urmărind un cal liber, pe coama unui deal, cu haita în spatele ei, dar piciorul Câinelui o aduse înapoi tocmai când se apropiau să-l omoare.

Câinele era încă slăbit, cu fiecare mișcare înceată și stângace. Stătea prăbușit în șa și transpira, iar urechea începu să-i sângereze prin bandaj. Trebuia să-și adune toate puterile numai ca să nu cadă de pe spinarea Străinului. Dacă i-ar găsi oamenii Muntelui, Arya se îndoia că Clegane ar fi în stare să ridice sabia. Aruncă o privire peste umăr, dar nu era nimic în urma lor, în afară de o cioară care zbura din pom în pom. Nu se auzea decât râul.

Cu mult înainte de prânz, Sandor Clegane se clătina. Mai rămăseseră multe ore de lumină când îi făcu semn să se oprească.

— Trebuie să mă odihnesc, fură singurele cuvinte pe care le spuse. De data aceasta, când descăleca, Clegane căzu. În loc să încerce să se ridice în picioare, se târî vlăguit sub un copac și se sprijini de trunchi. La naiba! înjură el. La naiba! Când o văzu pe Arya holbându-se la el, spuse: Te-aș jupui de vie pentru o cupă cu vin, fetițo.

În loc de vin, ea îi aduse apă. Câinele bău puțin, se plânse că are gust de noroi și alunecă într-un somn zgomotos, febril. Când îl atinse,

pielea îi ardea. Arya mirosi bandajele, cum făcea uneori Maester Luwin când îi trata o tăietură sau o zgârietură. Fața îi sângerase cel mai mult, dar rana de la șold îi mirosea ciudat.

Se întreba cât de departe era acest Saltpans și dacă l-ar putea găsi de una singură. *Nici n-ar trebui să-l omor. Dacă aș pleca pur și simplu și l-aș lăsa aici, ar muri singur. Ar muri de febră și ar rămâne acolo, sub copac, până în vecii vecilor.* Dar poate ar fi mai bine dacă l-ar ucide ea. Îl omorâse pe scutierul de la han și el nu făcuse altceva decât s-o apuce de braţ. Câinele îl omorâse pe Mycah. *Pe Mycah și pe alții. Sunt sigură că a ucis o sută ca Mycah.* Probabil ar fi omorât-o și pe ea, dacă n-ar fi fost răscumpărarea.

Acul scânteie când ieși din teacă. Polliver se îngrijise, cel puțin, ca sabia să fie bine ascuțită. Își răsuci trupul într-o parte, într-o poziție de dansatoare pe apă, fără să se gândească. Frunzele moarte îi fâșâiau sub picioare. *Iute ca un șarpe,* gândi ea. *Ușor ca mătasea verii.*

Ochii Câinelui se deschiseră.

— Mai ții minte unde e inima? întrebă el cu o șoaptă răgușită.

Neclintită ca o stâncă rămase Arya.

— Eu... eu doar...

— *Nu minți,* mârâi el. Urăsc mincinoșii. Și mincinoșii lași îi urăsc și mai mult. Haide, dă-i drumul. Când văzu că Arya nu face nici o mișcare, spuse: Ți l-am omorât pe băiatul măcelarului. L-am tăiat aproape în două și am râs după aceea. Câinele scoase un sunet ciudat și, în prima clipă, Arya nu-și dădu seama că plânge. Și păsărica. Dulcea ta surioară. Am stat acolo, în mantia mea albă, și i-am lăsat s-o bată. Am *luat* cântecul afurisit, nu mi l-a dat de bună voie. Am avut de gând s-o iau și pe ea. Ar fi

trebuit. Ar fi trebuit s-o siluiesc cu sălbăticie și să-i smulg inima din piept, în loc să i-o las piticului. Un spasm de durere îi contorsiona fața. Vrei să mă faci să te implor, cățea ce ești? *Fă-o!* Darul îndurării... răzbună-l pe micul Michael...

— *Mycah.* Arya se îndepărtă. Nu meriți darul îndurării.

Câinele o privi punând șaua pe spinarea Străinului, cu ochii strălucind de febră. Încercă de mai multe ori să se ridice și s-o oprească. Dar când Arya încălecă, spuse:

— Un lup adevărat ar omorî un animal rănit.

Poate că te vor găsi niște lupi adevărați, gândi Arya. *Poate că te vor adulmeca după ce apune soarele.* Atunci ar afla ce fac lupii cu câinii.

— N-ar fi trebuit să mă lovești cu toporul, spuse ea. Ar fi trebuit s-o salvezi pe mama.

Întoarse calul și se îndepărtă, fără să se uite nici măcar o dată înapoi.

Într-o dimineață senină, șase zile mai târziu, Arya ajunse într-un loc unde Tridentul începea să se lărgească și aerul mirosea mai mult a sare decât a copaci. Se ținu aproape de malul apei, trecând pe lângă câmpuri și ferme și, puțin după orele amiezii, în fața ei se deschise un oraș. *Saltpans,* spera. Un mic castel domina orașul, mai degrabă o citadelă, de fapt o singură fortăreață înaltă și dreaptă, cu o curte exterioară și zid de apărare. Majoritatea prăvăliilor, hanurilor și crâșmelor din jurul portului fuseseră jefuite și pârjolite. Dar portul era acolo, iar spre est se întindea Golful Crabilor, cu apele sclipind albastre și verzi în lumina soarelui. Și erau corăbii.

Trei, gândi Arya, *sunt trei.* Două dintre ele erau doar galere de râu, cu pescaj mic, menite

să străbată apele Tridentului. Cea de-a treia era mai mare, o corabie de negoț a mării de sare, cu două rânduri de vâsle, prora aurită și trei catarge înalte, cu pânzele-i violet strânse. Carena era tot violet. Arya coborî către docuri, călare pe Lașa, să o cerceteze de aproape. Într-un port străinii nu erau un lucru atât de neobișnuit ca în micile sate și nimănui nu părea să-i pese cine era sau ce căuta acolo.

Am nevoie de argint. Când își dădu seama, își mușcă buza. Găsiseră un cerb și o duzină de gologani asupra lui Polliver, opt arginți la scutierul dolofan pe care îl omorâse ea și doar câțiva sfanți în punga Gâdilătorului. Dar Câinele îi spusese să-i scoată cizmele și să-i taie hainele îmbibate de sânge și găsise un cerb în fiecare vârf și trei dragoni de aur cusuți în căptușeala pieptarului. Dar Sandor îi luase pe toți.

N-a fost corect. Erau ai mei, la fel de mult ca ai lui. Dacă i-ar fi dat darul îndurării... dar nu i-l dăduse. Nu se putea întoarce, așa cum nu putea să ceară ajutor. *Dacă ceri ajutor, nu primești niciodată.* Trebuia s-o vândă pe Lașa și să spere că va căpăta destul.

Află de la un băiat de lângă docuri că grajdurile fuseseră arse, dar că proprietăreasa lor făcea încă negoț în spatele septului. Arya o găsi ușor, o femeie voinică, rob, duhnind a cai din cap până-n picioare. Îi plăcu Lașa din prima clipă, o întrebă pe Arya cum s-a ales cu ea și rânji când îi auzi răspunsul.

— E o iapă de rasă, asta se vede de la o poștă, și nu mă îndoiesc că a fost a unui cavaler, drăguță, spuse ea. Dar cavalerul n-a fost un frate mort al tău. Fac negoț la castel de ani buni, așa că știu cum arată un om de viță nobilă. Iapa e de rasă, dar tu nu. Vârî un deget

în pieptul Aryei. Ai găsit-o sau ai furat-o, n-are importanţă, dar aşa a fost. Numai aşa putea o nepieptănată ca tine să ajungă să călărească un buiestraș.

Arya își mușcă buza.

— Asta înseamnă că n-o cumperi?

Femeia chicoti.

— Înseamnă că iei cât îți dau, drăguță. Altfel ne ducem împreună la castel și sfârșești cu punga goală. Sau poate spânzurată, fiindcă ai furat calul vreunui cavaler viteaz.

Câţiva localnici erau prin preajmă, văzându-și de treburile lor, așa că Arya știa că nu putea s-o omoare pe femeie. Trebuia să-și muște buza și să se lase trasă pe sfoară. Căpătă o pungă jalnic de ușoară și, când ceru mai mult, pentru șa, căpăstru și valtrap, femeia îi râse în nas.

Pe Câine nu l-ar fi înșelat niciodată, gândi ea pe lungul drum de întoarcere la docuri. Distanţa crescuse de câteva ori parcă, de când o străbătuse călare.

Galera violet era tot acolo. Dacă ar fi plecat cât timp era ea jefuită, asta ar fi fost mai mult decât putea îndura. Când ajunse, un butoi de mied era rostogolit în susul pasarelei. Când încercă să se ia după el, un matelot de pe punte strigă la ea într-o limbă pe care n-o cunoștea.

— Vreau să-l văd pe căpitan, îi spuse Arya. Matelotul nu făcu decât să strige mai tare. Dar agitaţia atrase atenţia unui bărbat îndesat, cu părul alb, îmbrăcat într-un surtuc de lână violet, care i se adresă în Limba Comună.

— Eu sunt căpitanul aici, spuse el. Ce vrei? Grăbește-te, copilă, trebuie să prindem fluxul.

— Vreau să merg la Nord, la Zid. Uite, pot să plătesc. Îi întinse punga. Rondul de Noapte are un castel lângă mare.

— Eastwatch. Căpitanul își goli în palmă

arginții și se încruntă: Asta e tot ce ai?

Nu e de ajuns, înțelese Arya și fără să i se spună. O citea pe chipul lui.

— N-am nevoie de cabină sau altceva, spuse ea. Aș putea dormi jos, în cală, sau...

— Ia-o de cameristă, zise în trecere un vâslaș, cu un balot de lână pe un umăr. Poate să doarmă cu mine.

— Tacă-ți gura! i-o reteză căpitanul.

— Aș putea lucra, zise Arya. Aș putea freca puntea. Am frecat scările unui castel cândva. Sau aș putea vâsli...

— Nu, spuse el, n-ai putea. Îi dădu banii înapoi. Și ar fi același lucru dacă ai putea. N-avem ce căuta la Nord. Gheață și război și piraţi. Am văzut o grămadă de corăbii de piraţi îndreptându-se spre nord, când am ocolit Capul Ghearei Sfărâmate, și nu vrem să-i mai întâlnim. De aici, vâslim spre casă și îţi sugerez să faci la fel.

N-am nici o casă, gândi Arya. *N-am nici o haită. Iar acum nici măcar n-am cal.*

Căpitanul se întorcea cu spatele când Arya întrebă:

— Ce corabie e asta, lordul meu?

Făcu o pauză lungă și îi zâmbi obosit:

— Aceasta este galera *Fiica Titanului* din Orașul Liber Braavos.

— Așteaptă, zise Arya dintr-odată. Mai am ceva. O vârâse pe sub hainele de corp, ca s-o ascundă, așa că fu nevoită să sape adânc ca s-o găsească, în timp ce vâslașii râdeau, iar căpitanul aștepta cu vădită nerăbdare.

— Un ban de argint în plus nu contează, copilă, spuse el în cele din urmă.

— Nu e argint. Degetele i se închiseră pe ea. E fier. Ține. O apăsă în mâna căpitanului – mica monedă de fier pe care i-o dăduse Jaqen H'ghar,

atât de roasă încât omul al cărui cap îl înfățișa nu avea chip. *Probabil că nu valorează nimic, dar...*

Căpitanul o întoarse și clipi, apoi se uită din nou la Arya:

— Asta... cum...

Jaqen îi spusese să rostească și cuvintele. Arya își încrucișa brațele la piept.

— *Valar morghulis,* spuse ea, atât de tare de parcă ar fi știut ce înseamnă.

— *Valar dohaeris,* răspunse căpitanul, atingându-și fruntea cu două degete. *Bineînțeles* că vei avea o cabină.

SAMWELL

— Suge mai vârtos decât al meu. Gilly mângâia capul copilașului, ținându-l la sân.

— Îi e foame, zise femeia bălaie, Val, cea căreia frații în negru îi spuneau „prințesa sălbatică". A trăit cu lapte de capră până acum și cu poțiuni de la maesterul cel orb.

Băiatul nu avea încă un nume, așa cum nu avea nici al lui Gilly. Așa era obiceiul sălbaticilor. Se părea că nici măcar fiul lui Mance Rayder nu avea să primească un nume până la vârsta de trei ani, dar Sam îi auzise pe frați spunându-i „micul prinț" și „născut-în-bătălie".

Privi copilul hrănindu-se la pieptul lui Gilly și pe urmă îl privi pe Jon uitându-se. *Jon zâmbește.* Un zâmbet trist, dar, hotărât lucru, un zâmbet. Sam era bucuros să-l vadă. *E prima oară când îl văd zâmbind de când m-am întors.*

Străbătuseră pe jos distanța de la Fortul Nopții până la Lacul Adânc, de la Lacul Adânc la Poarta Reginei, pe o cărare îngustă, de la un castel la altul, fără să piardă Zidul din ochi. La o zi și jumătate de Castelul Negru, în timp ce-și târșâiau picioarele, Gilly auzi cai în spatele lor și se întoarse, văzând o coloană de călăreți în negru venind dinspre vest.

— Frații mei, o asigurase Sam. Nimeni nu folosește drumul acesta în afară de Rondul de Noapte.

Se dovedise că era Ser Mallister de la Turnul Umbrei, împreună cu Bowen Marsh, rănit, și supraviețuitorii luptei de la Podul Țestelor.

Când i-a văzut pe Dywen, pe Uriaș și pe Edd Tollett cel Trist, Sam n-a mai putut și a izbucnit în lacrimi.

De la ei aflase despre bătălia de la poalele Zidului.

— Stannis și-a debarcat cavalerii la Eastwatch și Cotter Pyke l-a condus pe drumurile cercetașilor, să-i atace pe sălbatici pe nepregătite, i-a spus Uriașul. I-a nimicit. Mance Rayder a fost luat ostatic, o mie dintre cei mai buni oameni ai lui au fost uciși, printre care și Harma Cap de Câine. Ceilalți s-au împrăștiat ca frunzele înaintea furtunii, după câte am auzit.

Zeii sunt buni, și-a zis Sam. Dacă nu s-ar fi rătăcit, pe când își croia drum spre sud dinspre Fortăreața lui Craster, el și cu Gilly ar fi putut nimeri direct în mijlocul bătăliei... sau măcar în tabăra lui Mance Rayder. Poate că asta ar fi fost destul de bine pentru Gilly și pentru copilul ei, dar nu pentru Sam. Auzise toate poveștile despre ce făceau sălbaticii cu ciorile capturate. Se înfiora.

Însă nimic din ce-i spuseseră frații lui nu-l pregătise pentru ceea ce avea să găsească la Castelul Negru. Sala comună arsese din temelii și scara mare de lemn era un maldăr de gheață și lemn ars. Donai Noye era mort, împreună cu Rast, Dick Surdul, Alyn cel Roșu și atâția alții, dar castelul era mai ticsit decât îl văzuse vreodată; nu de frați în negru, ci de soldații regelui, mai mult de o mie. În Turnul Regelui se afla un rege, pentru prima oară de când se știau, iar flamurile fluturau pe Lance, pe Turnul lui Hardin, Castelul Cenușiu, Sala Scutului și pe alte clădiri care stăteau goale și părăsite de ani și ani.

— Cel mare, auriu cu cerbul negru, acela e stindardul regal al Casei Baratheon, i-a spus lui

Gilly, care nu mai văzuse niciodată flamuri. Vulpea și florile aparțin Casei Florent. Țestoasa e pentru Estermont, peștele-sabie pentru Bar Emmon, iar trâmbițele încrucișate sunt ale Casei Wensington.

— Sunt toate frumoase ca florile. Gilly a arătat cu degetul: îmi plac cele galbene, cu focul. Uite, și câțiva dintre luptători au același lucru pe bluze.

— O inimă înflăcărată. Nu știu al cui e blazonul acela. Sam a aflat destul de curând.

— Oamenii *reginei,* i-a spuse Pyp – după care a scos un țipăt și a strigat: Fugiți și zăvorâți ușile, flăcăi, e Sam Ucigașul întors din mormânt, în timp ce Grenn îl strângea pe Sam atât de tare în brațe încât avea impresia că o să-i rupă coastele – dar ar fi mai bine să nu te apuci să întrebi unde e regina. Stannis a lăsat-o la Eastwatch, cu fiica lor și cu flota. N-a adus nici o femeie, în afară de cea roșie.

— Cea roșie? a întrebat Sam, nesigur.

— Melisandre din Asshai, i-a explicat Grenn. Vrăjitoarea regelui. Se zice că a ars un om de viu la Piatra Dragonului, ca Stannis să aibă vânt prielnic în călătoria spre Nord. A fost alături de el și în bătălie și i-a dat sabia fermecată. Aducătoarea de Lumină i se spune. Așteaptă s-o vezi. Strălucește de parcă ar avea o bucată de soare înăuntru. Se uită din nou la Sam și flutură un zâmbet larg, prostesc și neajutorat. Încă nu-mi vine să cred că ești aici.

Jon Snow zâmbise și el când îl văzuse, dar era un zâmbet obosit, ca acela pe care îl afișa acum.

— Ai reușit să te întorci, până la urmă, i-a spus el. Și ai adus-o și pe Gilly. Te-ai descurcat bine, Sam.

Jon se descurcase și el mai mult decât bine, după cum povestea Grenn. Cu toate acestea,

capturarea Cornului Iernii și a unui prinț sălbatic nu fusese îndeajuns pentru Ser Alliser Thorne și amicii lui, care îl numeau și acum trădător. Deși Maester Aemon spunea că rana i se vindeca bine, Jon mai avea și alte răni, mai adânci decât cele care se vedeau cu ochiul liber. *Plânge după fata lui sălbatică și după frații lui.*

— E ciudat, îi zise el lui Sam. Craster nu l-a iubit deloc pe Mance, nici Mance pe Craster, dar acum fiica lui Craster îl hrănește pe fiul lui Mance.

— Am lapte, zise Gilly, cu glasul moale și sfios. Al meu bea doar puțin. Nu e așa de lacom ca ăsta.

Val, femeia sălbatică, se întoarse să-i privească.

— Am auzit oamenii reginei spunând că femeia roșie vrea să-l dea pe Mance focului, îndată ce se înzdrăvenește.

Jon o privi obosit.

— Mance e dezertor din Rondul de Noapte. Pedeapsa pentru asta e moartea. Dacă l-ar fi capturat Rondul, ar fi fost de mult spânzurat. Dar e ostaticul regelui și nimeni nu știe ce e în mintea lui, în afară de preoteasa roșie.

— Vreau să-l văd, spuse Val. Vreau să-i arăt fiul. Merită atâta lucru, înainte să-l omorâți.

Sam încercă să-i explice:

— Nimeni nu are permisiunea să-l vadă, în afară de Maester Aemon, doamna mea.

— Dacă ar depinde de mine, Mance și-ar putea ține copilul în brațe. Zâmbetul lui Jon dispăruse. Îmi pare rău, Val. Jon se întoarse cu spatele. Sam și cu mine trebuie să ne vedem acum de treburile noastre. Ei, bine, Sam trebuie, oricum. Vom întreba dacă-l poți vedea pe Mance. E tot ce-ți pot promite.

Sam mai zăbovi cât să strângă ușor mâna lui

Gilly și să-i promită că se va întoarce după cină. Apoi porni în grabă după Jon. În fața ușii erau străjeri, oameni ai reginei, cu sulițe. Jon era la jumătatea drumului pe scări în jos, dar se opri când îl auzi pe Sam gâfâind în urma lui.

— Ești mai mult decât prieten cu Gilly, nu-i așa?

Sam roși.

— Gilly e bună. Bună și blândă. Era fericit că lungul lui coșmar se sfârșise, fericit să fie înapoi printre frații lui, la Castelul Negru... dar în unele nopți, singur în odaia lui, se gândea cât de caldă era Gilly când se cuibăreau împreună sub blănuri, cu copilașul între ei. Ea... ea m-a făcut mai curajos, Jon. Nu *curajos,* dar... mai curajos.

— Știi că n-o poți păstra, îi spuse Jon cu blândețe, cum nici eu n-aș fi putut rămâne cu Ygritte. Ai rostit jurămintele, Sam, ca mine. Ca noi toți.

— Știu. Gilly spunea că mi-ar putea fi soție, dar... i-am zis despre jurăminte și ce înseamnă ele. Nu știu dacă s-a întristat sau s-a bucurat, dar eu i-am spus. Sam înghiți în sec și adăugă: Jon, ar putea exista onoare într-o minciună, dacă ar fi spusă... cu un scop nobil?

— Asta ar depinde de minciună și de scop, bănuiesc. Se uită la Sam. Nu te-aș sfătui. Nu ești făcut să minți, Sam. Roșești și scâncești și te bâlbâi.

— Așa e, zise Sam, dar într-o scrisoare aș putea să mint. Sunt mai bun cu o pană în mână. Am avut un... gând. M-am gândit că, poate, când lucrurile se liniștesc aici, cel mai bun lucru ar fi pentru Gilly... mă gândeam că aș putea s-o trimit la Horn Hill. La mama, la surorile și la... la t-t-tata. Dacă Gilly ar spune că pruncul e al meu... Roșea din nou. Mama mea l-

ar primi, știu. Ar găsi un loc pentru Gilly, o slujbă, ceva, n-ar fi așa de rău ca atunci când l-a slujit pe Craster. Iar Lordul R-Randyll, el... el n-ar recunoaște niciodată asta, dar s-ar putea să-i placă să creadă că am dăruit un bastard unei fete sălbatice. Cel puțin asta ar dovedi că sunt destul de bărbat să mă culc cu o femeie și să fac un copil. Mi-a spus odată că sigur o să mor virgin, că nici o femeie n-ar... știi tu... Jon, dacă aș face asta, dacă aș scrie o minciună... ar fi un lucru bun? Viața pe care băiatul ar avea-o...

— Să crească bastard în castelul bunicului său? Jon ridică din umeri. Depinde în mare măsură de tatăl tău și ce fel de băiat e acesta. Dacă seamănă cu tine...

— N-o să semene. Craster e tatăl lui. Adevărat. L-ai văzut, era tare ca o buturugă, iar Gilly e mai puternică decât pare.

— Dacă băiatul se va arăta priceput cu sabia și lancea, va avea un loc printre gărzile tatălui tău măcar, spuse Jon. S-a mai auzit de bastarzi deveniți scutieri și ridicați la rang de cavaleri. Dar ai face bine să te asiguri că Gilly poate să joace rolul în mod convingător. Din ce mi-ai povestit tu despre Lordul Randyll, mă îndoiesc că i-ar plăcea să fie înșelat.

Alți străjeri erau postați în fața turnului. Dar aceștia erau oamenii regelui. Sam învățase repede să-i deosebească. Oamenii regelui erau la fel de neciopliți și lipsiți de evlavie ca orice alți soldați, dar oamenii reginei erau fervenți în devoțiunea lor față de Melisandre din Asshai și Stăpânul Luminii.

— Mergi iarăși în curtea de antrenamente? întrebă Sam în timp ce traversau curtea. E sănătos să te antrenezi așa de mult, înainte să ți se vindece piciorul bine?

Jon ridică din umeri:

— Ce altceva am de făcut? Marsh mi-a retras toate sarcinile, de teamă că sunt un trădător.

— Sunt numai câţiva care cred asta, îl asigură Sam. Ser Alliser și prietenii lui. Majoritatea fraţilor sunt de altă părere. Regele Stannis știe și el, bag mâna-n foc. I-ai adus Cornul Iernii și l-ai capturat pe fiul lui Mance Rayder.

— N-am făcut decât să-i apăr pe Val și pe copil de jefuitori, când au fugit sălbaticii, și să-i ţin acolo până când ne-au găsit cercetașii. N-am *capturat* pe nimeni. Regele Stannis își ţine bine oamenii în mână, asta se vede limpede. Îi lasă să jefuiască nițeluș, dar n-am auzit decât de trei femei sălbatice siluite, iar cei care au făcut-o au fost cu toţii castraţi. Presupun c-ar fi trebuit să omor oamenii liberi pe când fugeau. Ser Alliser răspândește vorba că singura dată când am scos sabia, am făcut-o ca să-i apăr pe dușmanii noștri. Zice că nu l-am omorât pe Mance Rayder fiindcă eram în cârdășie cu el.

— E singurul care gândește așa, zise Sam. Toată lumea știe ce fel de om e Ser Alliser.

Cu obârșia sa nobilă, rangul de cavaler și lungii ani petrecuţi în Rond, Ser Alliser Thorne putea să fie un candidat puternic la titlul de Lord Comandant, dar aproape toţi cei pe care-i antrenase de-a lungul anilor, ca maestru de arme, îl disprețuiau. Numele lui fusese propus, desigur, dar fiind clasat abia al șaselea în prima zi și pierzând voturi în cea de-a doua, Thorne se retrăsese pentru a-l sprijini pe Lordul Janos Slynt.

— Ceea ce știe toată lumea e că Lordul Alliser este un cavaler cu descendenţă nobilă și un fiu legitim, în timp ce eu sunt bastardul care l-a omorât pe Qhorin Halfhand și s-a culcat cu o sulițașă. I-am auzit spunându-mi *omul-lup*.

Cum să pot fi un om-lup fără un lup, te-ntreb eu? Gura i se crispa. Nici măcar nu mai visez cu Nălucă. Visez numai criptele și regii de piatră pe tronurile lor. Uneori aud glasul lui Robb și al tatălui meu, ca și cum ar fi la un ospăț. Dar între noi se află un zid și știu că mie nu mi s-a pregătit nici un loc la masă.

Cei vii n-au ce căuta la ospățul celor morți. Lui Sam i se rupea inima că trebuie să păstreze tăcerea. *Bran nu e mort,* îi venea să-i spună. *Nu e singur și se îndreaptă spre nord, cu prietenii lui, pe spatele unui elan uriaș, să caute cioara cu trei ochi în adâncurile pădurii bântuite.* Părea o nebunie, și uneori Sam Tarly avea impresia că visase, că plăsmuise totul din febră și teamă și foame... dar și așa ar fi scăpat o vorbă, dacă nu și-ar fi dat cuvântul de onoare.

De trei ori jurase să păstreze secretul, o dată chiar în fața lui Bran, o dată în fața acelui băiat necunoscut, Jojen Reed, și ultima oară în fața lui Mâini-Reci.

— Lumea crede că băiatul e mort, îi spusese, la despărțire, salvatorul. Lasă-i oasele să se odihnească netulburate. Nu vrem pe nimeni pe urmele noastre. Jură, Samwell al Rondului de Noapte. Jură pe viața pe care mi-o datorezi.

Nefericit, Sam se mută de pe un picior pe altul și spuse:

— Lordul Janos nu va fi ales niciodată Lord Comandant. Era cea mai bună alinare pe care i-o putea oferi lui Jon, singura alinare. Asta nu se va întâmpla.

— Sam, ești un dulce naiv. Deschide ochii. Se întâmplă de zile în șir. Jon își dădu la o parte părul din ochi și adăugă: N-oi fi știind eu nimic, dar asta știu. Acum, lasă-mă, te rog, simt nevoia să lovesc pe cineva foarte tare cu sabia.

Sam nu avea ce face decât să-l privească

îndreptându-se cu pași mari către armurărie și curtea de antrenamente. Acolo își petrecea Jon cele mai multe ceasuri de veghe. Cu Ser Endrew mort și Ser Alliser dezinteresat, Castelul Negru nu avea nici un maestru de arme, astfel că Jon preluase el sarcina de a lucra cu câțiva dintre recruții novici: Satin, Calul, Robin-Hop, cu piciorul său strâmb, Aron și Emrick. Și când aceștia aveau sarcini de îndeplinit, se antrena singur, ore la rând, cu sabia, scutul și sulița, sau se lupta cu oricine se sinchisea să-i accepte provocarea.

Sam, ești un dulce naiv, îi răsunau în urechi cuvintele lui Jon, tot drumul până la fortăreața maesterului. *Deschide ochii. Se întâmplă de zile în șir.* Oare se putea să aibă dreptate? Pentru a deveni Lord Comandant al Rondului de Noapte, un candidat avea nevoie de voturile a două treimi dintre Frații Juraţi și, după nouă zile și nouă votări, nimeni nu era nici măcar pe aproape. Lordul Janos câștiga, într-adevăr, teren, depășindu-i încetul cu încetul mai întâi pe Bowen Marsh, apoi pe Othel Yarwyck, dar încă era mult în urma lui Ser Denys Mallister de la Turnul Umbrei și a lui Cotter Pyke de la Eastwatch-by-the-Sea. *Unul dintre ei va fi cu siguranță noul Lord Comandant,* își spuse Sam.

Stannis postase gărzi și în fața porților maesterului. Înăuntru era zăpușeală, iar încăperile erau înțesate de răniți: frați în negru, oameni ai regelui și oameni ai reginei, toți grămadă. Clydas își târșâia picioarele printre ei, cu carafe cu lapte de capră și vin al viselor, dar Maester Aemon nu se întorsese din vizita de dimineață la Mance Rayder. Sam își agăță mantia într-un cârlig și se duse să dea o mână de ajutor. Dar nici în timp ce aducea și turna și schimba bandaje, cuvintele lui Jon nu-i dădeau

pace: *Sam, ești un dulce naiv. Deschide ochii. Se întâmplă de zile în șir.*

Trecu o oră bună până când putu cere permisiunea să plece să hrănească păsările. În drum spre stâncărie, se opri să verifice însemnările cu numărătoarea din seara precedentă. La începutul votării, fuseseră propuse mai mult de treizeci de nume, dar majoritatea se retrăseseră îndată ce devenise limpede că nu aveau cum să câștige. Până aseară, mai rămăseseră șapte. Ser Denys Mallister adunase două sute treizeci de voturi, Cotter Pyke o sută optzeci și șapte, Lordul Slynt șaptezeci și patru, Othel Yarwyck șaizeci, Bowen Marsh patruzeci și nouă, Hobb Trei-Degete cinci, iar Edd Tollet cel Trist unul. *Pyp și glumele lui idioate.* Sam frunzări primele socoteli. Ser Denys, Cotter Pyke și Bowen Marsh erau cu toții în cădere, începând din a treia zi, Othel Yarwyck dintr-a șasea. Doar Lordul Janos Slynt urca, zi după zi după zi.

Auzea corbii croncănind în stâncărie, așa că lăsă hârtiile deoparte și urcă treptele, să-i hrănească. Văzu mulţumit că li se mai alăturaseră încă trei corbi.

— *Snow!* strigară la el. *Snow, snow, snow.* El îi învăţase asta. Chiar și cu cei nou-veniți, stâncăria părea deprimant de goală. Puține dintre păsările pe care le trimisese Maester Aemon cu mesaje se întorseseră până acum. *Dar una ajunsese la Stannis. Una găsise Piatra Dragonului și un rege căruia încă îi păsa.* Sam știa că departe, la sud, tatăl său adusese Casa Tarly în sprijinul băiatului de pe Tronul de Fier, dar nici Regele Joffrey, nici micul Rege Tommen nu se puseseră în mișcare când Rondul de Noapte strigase după ajutor. *La ce folos un rege care nu-și apără regatul,* gândi el mânios,

amintindu-și noaptea de la Pumnul Primilor Oameni și drumul chinuitor către Fortăreața lui Craster, prin întuneric, spaimă și ninsoare. Era adevărat, oamenii reginei îl stinghereau, dar ei măcar *veniseră*.

Seara, la cină, Sam îl căută pe Jon Snow, dar nu-l văzu nicăieri în pivnița cavernoasă unde își luau acum cercetașii masa. În cele din urmă se așeză pe o bancă, lângă ceilalți prieteni ai săi. Pyp îi povestea lui Edd cel Trist despre rămășagul pe care îl făcuseră, să vadă care dintre soldații de paie putea strânge mai multe săgeți ale sălbaticilor.

— Tu ai fost în frunte aproape tot timpul, dar în ultima zi, Watt de la Lacul Lung s-a ales cu trei săgeți în piept, așa că te-a întrecut.

— Eu nu câștig niciodată, se plânse Edd cel Trist. Dar lui Watt zeii i-au zâmbit întotdeauna. Când sălbaticii l-au doborât de pe Podul Țestelor, s-a nimerit să cadă într-un ochi adânc de apă. Cât de norocos trebuie să fii să ocolești toate pietroaiele alea?

— A căzut de sus? vru să știe Grenn. A scăpat cu viață fiindcă a nimerit în ochiul de apă?

— Nu, răspunse Edd cel Trist. Era deja mort, de la toporul ăla în cap, dar a fost un noroc că n-a căzut pe pietre.

Hobb Trei-Degete le promisese fraților pulpă friptă de mamut în seara aceea, poate în speranța de a mai smulge câteva voturi. *Dacă asta a avut în minte, ar fi trebuit să aleagă un mamut mai tânăr,* gândi Sam, scoțându-și un zgârci dintre dinți. Oftând, dădu mâncarea la o parte.

În curând, va avea loc o nouă votare și tensiunea care plutea în aer era mai grea decât fumul. Cotter Pyke ședea lângă foc, înconjurat de cercetașii de la Eastwatch. Ser Denys

Mallister era aproape de ușă, cu un grup mai mic de oameni de la Turnul Umbrei. *Janos Slynt are locul cel mai bun,* constată Sam, *la mijloc, între flăcări și curentul de aer.* Se neliniști văzându-l pe Bowen Marsh lângă el, palid și tras la față, cu capul încă înfășurat în bandajul de pânză, dar ascultând tot ce avea de spus Lordul Janos. Când le atrase atenția prietenilor săi, Pyp spuse:

— Și uite acolo, Lordul Alliser șușotește cu Othell Yarwyck.

După masă, Maester Aemon se ridică, întrebând dacă vreunul dintre frați dorea să vorbească înainte de a-și exprima voturile. Edd cel Trist se ridică în picioare, cu chipul împietrit și mohorât, ca întotdeauna.

— Vreau doar să spun oricui mă va vota că aș fi, cu siguranță, un Lord Comandant îngrozitor. Dar la fel stau lucrurile cu toți ceilalți.

Edd fu urmat de Bowen Marsh, care se ridică, sprijinindu-se cu o mână de umărul Lordului Slynt.

— Frați și prieteni. Cer ca numele meu să fie retras de pe listă. Rana încă mă supără și mă tem că misiunea e prea grea pentru mine... dar nu și pentru Lordul Janos, care a fost la comanda mantiilor aurii de la Debarcaderul Regelui timp de mulți ani. Haideți să-i acordăm cu toții sprijinul nostru.

Sam auzi murmure furioase din grupul lui Cotter Pyke, iar Ser Denys se uită la unul dintre tovarășii lui și clătină din cap. *E prea târziu, răul e făcut.* Se întreba unde era Jon și de ce rămăsese deoparte.

Majoritatea fraților nu aveau știință de carte, așa că obiceiul era să voteze aruncând mici obiecte într-unui dintre butoaiele mari și burduhănoase de fier pe care Hobb Trei-Degete

și Owen Tolomacul le târâseră din bucătărie. Butoaiele erau așezate într-un colț, după o draperie grea, ca votanții să-și poată exprima opțiunea feriți de ochii celorlalți. Aveai voie să lași un prieten să voteze în locul tău, dacă erai la datorie, așa că unii dintre frați aveau două monede, trei sau patru, iar Ser Denys și Cotter Pyke votau pentru garnizoanele pe care le lăsaseră în urmă.

Când, în cele din urmă, în sală nu mai rămăseseră decât ei trei, Sam și Clydas răsturnară butoiul în fața lui Maester Aemon. O cascadă de scoici, pietre și gologani se revărsă pe masă. Mâinile zbârcite ale lui Aemon sortau cu o surprinzătoare viteză, mutând scoicile aici, pietrele dincolo, gologanii într-o parte și ocazionalele vârfuri de săgeți, cuie și ghinde laolaltă.

Sam și Clydas numărară grămezile, fiecare ținându-și propria socoteală.

În seara aceasta, fu rândul lui Sam să anunțe primul rezultatele:

— Două sute trei pentru Ser Denys Mallister, spuse el. O sută șaizeci și nouă pentru Cotter Pyke. O sută treizeci și șapte pentru Lordul Janos Slynt, șaptezeci și două pentru Othell Yarwyck, cinci pentru Hobb Trei-Degete și două pentru Edd cel Trist.

— Eu am avut o sută șaizeci și opt pentru Cotter Pyke, zise Clydas. Ne lipsesc două voturi, după socoteala mea, și unul după a lui Sam.

— Numărătoarea lui Sam e corectă, spuse Maester Aemon. Jon Snow n-a votat. N-are nici o importanță. Nimeni nu se apropie.

Sam era mai mult ușurat decât dezamăgit. Chiar și cu sprijinul lui Bowen Marsh, Lordul Janos era doar al treilea.

— Cine sunt ăștia cinci care votează întruna

pentru Hobb Trei-Degete? se întrebă el.

— Fraţi care vor să-l vadă afară din bucătărie, răspunse Clydas.

— Ser Denys are cu zece voturi mai puţin decât ieri, le atrase atenţia Sam. Iar Cotter Pyke a pierdut aproape douăzeci. Asta nu e bine.

— Nu e bine pentru speranţele lor de a deveni Lorzi Comandanţi, cu siguranţă, spuse Maester Aemon. Dar s-ar putea ca până la urmă să fie bine pentru Rondul de Noapte. Asta nu e treaba noastră. Zece zile nu e chiar așa de mult. A fost cândva o votare care a durat aproape doi ani, vreo șapte mii de voturi. Fraţii vor ajunge la o decizie când vor găsi de cuviinţă.

Da, gândi Sam, *dar ce decizie?*

Mai târziu, după câteva cupe de vin îndoit cu apă, în intimitatea odăii lui Pyp, limba lui Sam se dezlegă și se pomeni gândind cu voce tare:

— Cotter Pyke și Ser Denys Mallister pierd teren, dar între ei mai sunt aproape două treimi, le spuse el lui Pyp și lui Grenn. Oricare ar fi bun ca Lord Comandant. Cineva trebuie să-l convingă pe unul dintre ei să se retragă și să-l sprijine pe celălalt.

— Cineva, făcu Grenn, cu îndoială. Dar cine?

— Grenn e așa de tâmpit încât se gândește că acel *cineva* ar putea fi el, zise Pyp. Poate că, după ce termină cu Pyke și Mallister, *cineva* ar trebui să-l convingă pe Regele Stannis să se însoare cu Regina Cersei.

— Regele Stannis e însurat, obiectă Grenn.

— Spune și tu Sam, ce să mă fac cu el? oftă Pyp.

— Cotter Pyke și Ser Denys nu se plac, continuă Grenn cu încăpăţânare. Se ceartă pentru orice.

— Da, dar numai fiindcă au idei diferite

despre ce e mai bine pentru Rond, punctă Sam. Dacă noi le-am explica...

— *Noi?* făcu Pyp. Cum ai trecut de la *cineva* la *noi?* Eu sunt maimuța măscăriciului, ai uitat? Iar Grenn este, ei, bine, *Grenn*. Îi zâmbi lui Sam și mișcă din urechi. Însă tu... tu ești fiul unui lord și administratorul maesterului...

— Și Sam Ucigașul, adăugă Grenn. Ai omorât un Celălalt.

— *Sticla dragonului* l-a omorât, îi spuse, a suta oară, Sam.

— Fiul unui lord, administratorul unui maester și Sam Ucigașul, zise Pyp meditativ. Ai putea vorbi cu ei, cine știe...

— Aș putea, zise Sam, posomorât ca Edd cel Trist, dacă n-aș fi prea laș să stau față în față cu ei.

JON

Jon îi dădu ocol lui Satin încet, pândind, cu sabia în mână, forțându-l să se întoarcă.

— Ridică scutul, spuse el.

— E prea greu, se plânse băiatul din Orașul Vechi.

— E cât de greu trebuie ca să poată opri o sabie, spuse Jon. Acum ridică-l. Făcu un pas înainte, spintecând aerul cu sabia. Satin săltă scutul tocmai la timp ca să prindă sabia la margine și coborî iute propria armă, spre coastele lui Jon.

— Bine, zise Jon, când simți lovitura în scut. Acum a fost bine. Dar trebuie să-ți folosești tot trupul. Lasă-ți greutatea pe sabie și rezultatul va fi mai distrugător decât dacă-ți folosești doar puterea brațului. Hai, încearcă încă o dată, lovește spre mine, dar ține scutul ăla ridicat, altfel o să-ți sune capul ca un clopot...

Dar Satin făcu un pas înapoi și își ridică viziera.

— Jon, spuse el, cu glas neliniștit.

Când se întoarse, o văzu acolo, în spatele lui, înconjurată de oamenii reginei. *Nu-i de mirare că s-a făcut atâta liniște în curte.* O mai zărise pe Melisandre noaptea, la focuri sau învârtindu-se prin castel, dar niciodată atât de aproape. *E frumoasă,* gândi el..., dar în ochii ei roșii era ceva mai mult decât neliniștitor.

— Doamna mea.

— Regele vrea să-ți vorbească, Jon Snow.

Jon aruncă la pământ sabia de antrenament.

— Mi-ar putea fi îngăduit să mă schimb? Nu

se cuvine să mă arăt așa în fața unui rege.

— Noi te vom aștepta pe creasta Zidului, spuse Melisandre.

Noi, auzi Jon, nu *el. E așa cum se spune. Aceasta este adevărata lui regină, nu cea pe care a lăsat-o la Eastwatch.*

Își atârnă cămașa de zale și platoșa în armurărie, se întoarse în odaia lui, își lepădă hainele pătate de sudoare și îmbrăcă un rând de veșminte negre, proaspăt spălate. Știa că în cușcă va fi frig și va sufla vântul, iar sus, în vârful gheții, va fi și mai frig, așa că alese o mantie groasă, cu glugă. La sfârșit, își luă Gheara Lungă și o puse pe spate.

Melisandre aștepta la poalele Zidului. Oamenii ei plecaseră.

— Ce dorește Înălțimea Sa de la mine? o întrebă Jon, după ce intrară în cușcă.

— Tot ce ai de dat, Jon Snow. E rege.

Melisandre închise ușa și trase de sfoara de semnal. Troliul începu să se învârtă, ridicându-i. Era o zi senină și Zidul plângea, cu degete lungi de apă șiroind pe fața lui și scânteind în lumina soarelui. În cușca strâmtă de fier, Jon simțea acut prezența femeii în roșu. *Până și mirosul pe care îl răspândește e roșu.* Mirosul îi amintea de fierăria lui Mikken, un miros de fier înroșit, de fum și de sânge. *Sărutată de foc,* gândi el, amintindu-și de Ygritte. Vântul învolbură veșmintele roșii ale Melisandrei, fluturându-le peste picioarele lui Jon.

— Nu ți-e frig, doamna mea? o întrebă el.

Femeia roșie râse:

— Niciodată. Rubinul de la gât părea să pulseze în ritmul inimii ei. Focurile Stăpânului trăiesc în mine, Jon Snow. Uite. Îi atinse obrazul cu mâna, ținând-o acolo, iar el simțea cât de fierbinte era. Așa ar trebui să fie viața, îi

spuse ea. Numai moartea e rece.

Îl găsiră pe Stannis Baratheon singur pe marginea Zidului, privind gânditor peste câmpul unde își câștigase bătălia și spre marea pădure verde de dincolo de el. Era îmbrăcat în pantalonii negri, tunica și cizmele pe care le-ar fi putut purta un frate al Rondului de Noapte. Numai mantia îl deosebea, o mantie grea, aurie, tivită cu blană neagră și prinsă cu o agrafă în forma unei inimi înflăcărate.

— Ți l-am adus pe Bastardul de la Winterfell, Înălțimea Ta, spuse Melisandre.

Stannis se întoarse să-l cerceteze. Sub fruntea lui grea se aflau doi ochi ca niște lacuri albastre fără fund. O barbă neagră-albăstrie, tunsă scurt, îi acoperea obrajii supți și maxilarul puternic, fără să reușească să-i ascundă fața sfrijită. Dinții îi erau încleștați. Avea gâtul și umerii încordați, la fel și mâna dreaptă. Jon își aminti ceva ce spusese Donai Noye despre frații Baratheon: *Robert a fost oțelul pur. Stannis e fier curat, negru, dur și puternic, dar fragil cum devine fierul. Se va frânge înainte de a se încovoia.* Îngenunche cu greu, întrebându-se de ce avea nevoie de el acest rege fragil.

— Ridică-te. Am auzit câte-n lună și-n stele despre tine, Lord Snow.

— Nu sunt lord, sire. Jon se ridică. Știu ce ai auzit. Că sunt un laș și un trădător. Că l-am ucis pe fratele meu Qhorin Halfhand, ca sălbaticii să-mi cruțe viața. Că m-am alăturat lui Mance Rayder și mi-am luat o nevastă dintre sălbatici.

— Da. Toate acestea și altele. Ești om-lup, se spune, care-și schimbă pielea, cutreierând noaptea în pielea unui lup. Regele Stannis zâmbi aspru. Cât din toate acestea e adevărat?

— Am avut un lup străvechi, pe Nălucă. L-

am părăsit când am urcat Zidul, lângă Garda Apei Cenușii, și de atunci nu l-am mai văzut. Qhorin Halfhand mi-a ordonat să mă alătur sălbaticilor. Știa că mă vor pune să-l omor, ca să-mi dovedesc loialitatea față de ei, și mi-a spus să fac orice-mi vor cere. Femeia se numea Ygritte. Mi-am încălcat jurămintele cu ea, dar jur pe numele tatălui meu că nu m-am lepădat niciodată de mantia neagră.

— Te cred, spuse regele.

Asta îl surprinse:

— De ce?

Stannis pufni.

— Îl cunosc pe Janos Slynt și l-am cunoscut pe Ned Stark. Tatăl tău nu mi-a fost prieten, dar numai un nebun s-ar îndoi de onoarea și de cinstea lui. Semeni cu el. Înalt de statură, Stannis se ridica deasupra lui Jon, dar era atât de sfrijit încât părea cu zece ani mai bătrân decât era. Știu mai multe decât ți-ar putea trece prin minte, Jon Snow. Știu că tu ai fost cel care a găsit pumnalul de obsidian pe care fiul lui Randyll Tarly l-a folosit ca să-l ucidă pe Celălalt...

— Nălucă l-a găsit. Era înfășurat într-o mantie de cercetaș și îngropat sub Pumnul Primilor Oameni. Mai erau și alte arme... capete de sulițe, vârfuri de săgeți, toate din sticla dragonului.

— Știu că tu ai apărat poarta aici, spuse Regele Stannis. Altfel, aș fi ajuns prea târziu.

— Donai Noye a apărat poarta. A murit în tunel, luptându-se cu regele uriașilor.

Stannis zâmbi larg.

— Noye mi-a făcut prima sabie. Și ciocanul de război al lui Robert. Dacă zeii ar fi socotit de cuviință să-l cruțe, ar fi fost un Lord Comandant mai bun pentru frăția ta decât

oricare dintre acești nătărăi care se ciorovăiesc acum pentru asta.

— Cotter Pyke și Ser Denys Mallister nu sunt nătărăi, sire, spuse Jon. Sunt oameni de nădejde, capabili. Și Othell Yarwyck, în felul lui. Lordul Mormont avea încredere în fiecare dintre ei.

— Lordul Mormont al tău se încredea prea ușor. Altfel n-ar fi murit așa cum a murit. Dar despre tine vorbeam. N-am uitat că tu ne-ai adus acest corn fermecat și că i-ai capturat pe soția și fiul lui Mance Rayder...

— Dalla a murit. Asta îl întrista și acum pe Jon. Val e sora ei. N-a fost greu să-i capturez, Înălțimea Ta. Tu năvăliseși cu oastea asupra sălbaticilor, iar omul-fiară pe care Mance îl lăsase s-o păzească pe regină a înnebunit când vulturul a luat foc. Jon se uită la Melisandre: Unii spun că tu ai făcut asta.

Femeia roșie zâmbi, cu părul-i lung, arămiu, căzându-i peste față.

— Stăpânul Luminii are gheare de foc, Jon Snow.

Jon clătină din cap și se întoarse din nou spre rege.

— Înălțimea Ta, ai pomenit despre Val. A cerut să-l vadă pe Mance Rayder, să-i arate fiul. Ar fi un... un gest de bunăvoință.

— Omul a dezertat din frăția voastră. Toți frații tăi insistă să fie omorât. De ce i-aș face o favoare?

Jon nu avea nici un răspuns pentru asta.

— Dacă nu pentru el, atunci pentru Val. De dragul surorii sale, mama copilului.

— Îți place această Val?

— Abia dacă o cunosc.

— Am auzit că e frumoasă.

— Foarte frumoasă, recunoscu Jon.

— Frumusețea poate fi înșelătoare. Fratele meu a învățat lecția aceasta de la Cersei Lannister. Ea l-a omorât, să n-ai nici o îndoială. Și pe tatăl tău și pe Jon Arryn. Regele se încruntă: Te-ai alăturat acestor sălbatici. Crezi că au vreun dram de onoare?

— Da, răspunse Jon, dar așa cum o înțeleg ei, sire.

— Dar Mance Rayder?

— Da. Cred că da.

— Lordul Oaselor?

Jon șovăi:

— Rattleshirt îi spuneam. Perfid și însetat de sânge. Dacă are vreun dram de onoare, o ascunde bine sub costumul lui de oase.

— Și celălalt, Tormund cel cu multe nume, care ne-a scăpat după bătălie? Răspunde-mi sincer.

— Tormund Năpasta Uriașilor mi s-a părut a fi genul de om care poate fi un prieten bun și un dușman aprig, Înălțimea Ta.

Stannis clătină scurt din cap.

— Tatăl tău a fost un om de onoare. Nu mi-a fost prieten, dar i-am văzut valoarea. Fratele tău a fost un rebel și un trădător care voia să fure jumătate din regat, însă nimeni nu-i poate pune la îndoială curajul. Dar tu?

Vrea să-i spun că-l iubesc? Glasul lui Jon fu solemn și oficial când spuse:

— Sunt un om al Rondului de Noapte.

— Vorbe. Vorbele sunt vânt. De ce crezi că am părăsit Piatra Dragonului și am venit la Zid, Lord Snow?

— Nu sunt lord, sire. Ai venit pentru că te-am chemat în ajutor, nădăjduiesc. Deși n-aș putea spune de ce ți-a luat atât de mult.

În mod surprinzător, Stannis zâmbi la aceasta.

— Ești destul de îndrăzneț ca să fii un Stark. Da, ar fi trebuit să vin mai devreme. Dacă n-ar fi fost Mâna mea, poate că n-aș fi venit deloc. Lordul Seaworth e un om de obârșie modestă, dar mi-a amintit care mi-e datoria, când nu mă puteam gândi decât la drepturile mele. Davos spunea că așez căruța înaintea calului. Încercam să cuceresc tronul ca să salvez regatul, când ar fi trebuit să salvez regatul ca să cuceresc tronul. Stannis arătă către nord. Acolo voi găsi vrăjmașul pe care sunt născut să-l înfrunt.

— Numele lui nu poate fi rostit, adăugă încet Melisandre. E Zeul Nopții și al Terorii, Jon Snow, iar aceste umbre pe zăpadă sunt făpturile lui.

— Am auzit că ai ucis unul dintre acele cadavre umblătoare ca să salvezi viața Lordului Mormont, spuse Stannis. S-ar putea ca acesta să fie și războiul tău, Lord Snow. Dacă mă vei ajuta.

— Sabia mea e închinată Rondului de Noapte, Înălțimea Ta, răspunse Jon Snow cu băgare de seamă.

Asta nu-i plăcu regelui. Stannis scrâșni din dinți și spuse:

— Îți cer mai mult decât o sabie.

Jon era nedumerit:

— Stăpâne?

— Am nevoie de Nord.

Nordul.

— Eu... Fratele meu Robb era Rege în Nord...

— Fratele tău a fost Lordul de drept al Winterfellului. Dacă ar fi rămas acasă și și-ar fi făcut datoria, în loc să se încoroneze și să plece să cucerească ținuturile riverane, poate că ar fi și astăzi în viață. Dar ce-a fost a fost. Tu nu ești Robb, așa cum nici eu nu sunt Robert.

Cuvintele aspre alungară orice urmă de

simpatie pe care Jon ar fi putut s-o simtă pentru Stannis.

— Mi-am iubit fratele, spuse el.

— Și eu pe al meu. Dar ei au fost ce-au fost, iar noi suntem ce suntem. Eu sunt singurul rege adevărat din Westeros, de la nord la sud. Iar tu ești bastardul lui Ned Stark. Stannis îl cercetă cu ochii săi albaștri, întunecați. Tywin Lannister l-a numit pe Roose Bolton Păzitor al Nordului, ca să-l răsplătească pentru că l-a trădat pe fratele tău. Oamenii de fier se luptă între ei de la moartea lui Balon Greyjoy, dar Moat Cailin, Deepwood Motte, Castelul lui Torrhen și cea mai mare parte din Ţărmul Stâncos sunt încă în mâinile lor. Pământurile tatălui tău sângerează, iar eu n-am nici puterea, nici timpul necesar să-i oblojesc rănile. Este nevoie de un Lord al Winterfellului. Un Lord loial al Winterfellului.

Se uită la mine, gândi Jon, uluit.

— Winterfellul nu mai există. Theon Greyjoy l-a pârjolit.

— Granitul nu arde așa de ușor, spuse Stannis. Castelul poate fi reconstruit, în timp. Nu zidurile fac un lord, ci omul. Nordicii tăi nu mă cunosc și nu au nici un motiv să mă iubească, dar voi avea nevoie de brațul lor în bătăliile ce vor veni. Am nevoie de un fiu al lui Eddard Stark ca să-i aducă sub flamurile mele.

Vrea să mă facă Lord de Winterfell. Vântul sufla cu putere și Jon se simțea atât de ameţit încât se temea că îl va doborî de pe Zid.

— Înălţimea Ta, spuse el, uiți că sunt un Snow, nu un Stark.

— Tu ești cel care uită, răspunse regele Stannis.

Melisandre așează o mână caldă pe brațul lui Jon.

— Un rege poate să șteargă pata de pe numele unui bastard cu o simplă atingere, Lord Snow.

Lord Snow. Așa îi spusese și Ser Alliser, ca să-i ia în râs obârșia de bastard. Mulți dintre frații săi începuseră să i se adreseze la fel, unii cu simpatie, alții ca să-l rănească. Dar, dintr-odată, avea o altă rezonanță în urechile lui Jon. Suna... adevărat.

— Da, spuse el șovăitor, au mai fost regi care au legitimat bastarzi, dar... sunt frate al Rondului de Noapte, am îngenuncheat în fața unui copac al inimii și am jurat să nu am niciodată pământuri și să nu zămislesc copii.

— Jon. Melisandre era atât de aproape încât îi simțea răsuflarea caldă. R'hllor este singurul zeu adevărat. Un jurământ făcut în fața unui copac nu are mai multă valoare decât unul pe care l-ai face pantofilor tăi. Deschide-ți inima și lasă lumina Stăpânului să pătrundă. Arde acești copaci ai inimii și acceptă Winterfellul ca pe un dar al Stăpânului Luminii.

Pe când era copil, prea copil ca să înțeleagă ce însemna să fii bastard, Jon visa adesea că Winterfellul va fi, într-o zi, al lui. Mai târziu, când mai crescuse, se rușinase de visele acelea. Winterfellul avea să fie moștenit de Robb și apoi de fiii lui, sau de Bran sau de Rickon, dacă Robb rămânea fără copii. Iar după ei veneau Sansa și Arya. Chiar și să viseze că va fi altfel i se părea necinstit, ca și cum i-ar trăda în inima lui, dorindu-le moartea. *Nu mi-am dorit niciodată asta,* gândi el, stând în fața regelui cu ochi albaștri și a femeii roșii. *L-am iubit pe Robb, i-am iubit pe toți... N-am dorit niciodată să li se întâmple nimic rău, dar li s-a întâmplat. Iar acum n-am mai rămas decât eu.* Nu trebuia decât să rostească un singur cuvânt și va deveni

Jon Stark și nu va mai fi niciodată Snow. Nu trebuia decât să-i jure credință regelui și Winterfellul va fi al lui. Nu trebuia decât...

... să-și încalce jurămintele din nou.

Iar de data asta nu ar mai fi doar un șiretlic. Ca să revendice castelul tatălui său, trebuia să se întoarcă împotriva zeilor tatălui său.

Regele Stannis rămăsese din nou cu privirea pierdută către nord, cu mantia-i aurie fluturând pe umeri.

— S-ar putea să mă înșel în privința ta, Jon Snow. Știm amândoi ce se spune despre bastarzi. S-ar putea să-ți lipsească onoarea tatălui tău sau priceperea fratelui tău în mânuitul armelor. Dar ești arma pe care mi-a dat-o Stăpânul Luminii. Te-am găsit aici, așa cum ai găsit tu sticla dragonului ascunsă sub Pumn, și am de gând să te folosesc. Nici măcar Azor Ahai n-a câștigat războiul de unul singur. Am omorât o mie de sălbatici, am luat alți o mie prizonieri, iar pe restul i-am împrăștiat. Acel Tormund Pumn-de-Tunet îi regrupează probabil chiar în clipa aceasta și pune la cale un nou atac. Și, cu cât ne însângerăm mai mult unul pe altul, cu atât vom fi mai slabi când va năvăli asupra noastră adevăratul dușman.

Jon ajunsese la aceeași concluzie.

— Cum spui, Înălțimea Ta. Se întreba unde voia regele să ajungă.

— În timp ce frații tăi se luptă care să devină conducător, am stat de vorbă cu Mance Rayder. Regele scrâșni din dinți: Un bărbat încăpățânat, acest Mance, și mândru. Nu-mi va da de ales decât să-l dăruiesc flăcărilor. Dar am mai luat și alți ostatici, alți conducători. Cel care își spune Rattleshirt, câteva dintre căpeteniile clanurilor, Magnarul din Thenn. Fraților tăi nu le va plăcea, nu mai mult decât lorzilor tatălui tău,

dar am de gând să le îngădui sălbaticilor să treacă dincolo de Zid... cei care îmi jură credință, jură să păstreze pacea și legile regelui și îl primesc pe Stăpânul Luminii ca zeu al lor. Chiar și pe uriași, dacă genunchii lor mari se pot pleca. O să-i las să se stabilească la Dar, după ce îl smulg de la noul vostru Lord Comandant. Când se ridică vânturile reci, vom trăi și vom muri împreună. E timpul să facem alianțe împotriva dușmanului nostru comun. Se uită la Jon: Ești de acord?

— Tatăl meu a visat să repopuleze Darul, mărturisi Jon. Vorbea adesea despre asta cu unchiul Benjen. *Dar nu s-a gândit niciodată să-l populeze cu uriași... Dar nici nu s-a alăturat sălbaticilor.* Nu se amăgea, știa că oamenii liberi vor fi supuși neascultători și vecini periculoși. Cu toate acestea, când punea în balanță părul roșu al Ygrittei și ochii albaștri ai creaturilor, alegerea era simplă.

— Sunt de acord.

— Bine, spuse Regele Stannis, căci calea cea mai sigură de a stabili o alianță este căsătoria. Am de gând să-l însor pe Lordul de Winterfell cu această prințesă a sălbaticilor.

Probabil că Jon îi cunoștea prea bine pe sălbatici; nu-și putu stăpâni râsul.

— Înălțimea Ta, spuse el, ostatică sau nu, dacă crezi că poți pur și simplu să mi-o dai pe Val, mă tem că mai ai multe de învățat despre femeile sălbatice. Oricine vrea să se însoare cu ea, ar fi bine să se pregătească să se cațere pe geamul ei din turn și s-o scoată de acolo de cingătoare.

— *Oricine?* Stannis îl măsură cu privirea. Asta înseamnă că n-o vei lua de nevastă? Te previn, face parte din prețul pe care trebuie să-l plătești dacă vrei numele și castelul tatălui tău.

E nevoie de asta, ca să ne asigurăm loialitatea noilor noștri supuși. Mă refuzi, Jon Snow?

— Nu, răspunse Jon, pripit. Regele vorbea despre Winterfell și Winterfellul nu era ușor de refuzat. Vreau să spun... totul a venit atât de repede, Înălțimea Ta. Aș putea să-ți cer un timp de gândire?

— Cum dorești. Dar gândește-te repede. Nu sunt un om răbdător, după cum vor descoperi în curând frații tăi în negru. Stannis așeză o mână subțire și descărnată pe umărul lui Jon. Să nu pomenești nimic despre discuția noastră de astăzi. Nimănui. Dar când te întorci, nu trebuie decât să pleci genunchiul, să așezi sabia la picioarele mele și să-mi juri credință, și te vei ridica Jon Stark, Lord de Winterfell.

TYRION

Când auzi zgomote prin ușa groasă de lemn a celulei sale, Tyrion Lannister se pregăti să moară.

Era și timpul, gândi el. *Haide, haide, să se termine odată.* Se chinui să se ridice. Picioarele îi erau amorțite, cum stătuseră îndoite sub el. Le frecă, alungând furnicăturile ca niște vârfuri de cuțit. *N-am de gând să mă clatin și să mă împiedic de butucul călăului.*

Se întrebă dacă îl vor omorî aici, în întuneric, sau îl vor târî prin oraș, ca Ser Ilyn Payne să-i reteze capul de pe umeri. După această farsă de proces, era posibil ca dulcea lui surioară și iubitorul său tată să prefere să scape de el pe tăcute, decât să riște o execuție publică. *Aș putea să spun mulțimii câteva cuvinte bine alese, dacă mă lasă să vorbesc.* Dar ar fi ei oare atât de nesăbuiți?

Când cheile zornăiră și ușa celulei se dădu în lături, pârâind, Tyrion se lipi cu spatele de peretele umed, dorindu-și să fi avut o armă. *Pot să mușc sau să lovesc cu picioarele. Aș muri cu gustul de sânge în gură, asta ar fi ceva.* Și-ar fi dorit să se poată gândi la niște cuvinte înălțătoare. Nu era de așteptat ca *Lua-v-ar naiba pe toți!* să-i aducă un loc prea grozav în istorie.

Lumina torței îi căzu pe față. Își umbri ochii cu palma.

— Intră, ți-e frică de un pitic? Haide, fiu de târfă nenorocită! Glasul îi era răgușit, din pricina îndelungatei tăceri.

— Așa se vorbește despre nobila noastră mamă? Omul se apropie, cu torța în mâna stângă. Asta e mai înfiorătoare decât celula mea de la Riverrun, deși nu chiar așa de întunecată.

Pentru o clipă, lui Tyrion i se tăie respirația.

— Tu?

— Ei, bine, cea mai mare parte din mine. Jaime era tras la față, cu părul tuns scurt. Am lăsat o mână la Harrenhal. Aducerea Bravilor Camarazi peste Marea Îngustă n-a fost una dintre ideile cele mai buneale tatălui nostru. Jaime ridică brațul și Tyrion văzu ciotul.

Un hohot de râs isteric țâșni de pe buzele lui.

— O, zei! exclamă el. Jaime, îmi pare rău, dar... ferească zeii, uită-te la noi. Ciungul și Slutul fără nas, frații Lannister.

— Au fost zile când mâna mi-a mirosit atât de urât încât mi-aș fi dorit să nu am nas. Jaime coborî torța și lumina inundă chipul fratelui său. O rană impresionantă.

Tyrion se retrase din fața luminii orbitoare.

— M-au făcut să duc o bătălie fără fratele meu mai mare, să mă apere.

— Am auzit că era să arzi orașul din temelii.

— O minciună sfruntată. Am aprins doar râul. Dintr-odată, Tyrion își aminti unde se afla și de ce. Ai venit să mă omori?

— Zău că ești ingrat. Poate c-ar trebui să te las să putrezești aici, dacă ai de gând să fii așa de nepoliticos.

— Nu cred că asta e soarta pe care mi-a pregătit-o Cersei.

— Ei, nu, la drept vorbind. Vei fi decapitat mâine, pe vechile terenuri de turnir.

Tyrion râse din nou.

— Mâncare o să fie? Va trebui să mă ajuți cu ultimele cuvinte, mintea îmi aleargă de colo-colo, ca un șobolan într-o pivniță.

— Nu vei avea nevoie de ultimele cuvinte. Te salvez. Glasul lui Jaime era neobișnuit de solemn.

— Cine a spus că vreau să fiu salvat?

— Știi, aproape că uitasem ce omuleț sâcâitor ești. Acum, că mi-ai amintit, cred că până la urmă o s-o las pe Cersei să-ți taie capul.

— O, nu, nici vorbă. Ieși din celulă, cu mersu-i legănat. E noapte sau zi acolo, sus? Am pierdut cu totul noțiunea timpului.

— Trei ceasuri după miezul nopții. Orașul doarme. Jaime vârî torța înapoi în suport, pe zidul dintre celule.

Culoarul era atât de slab luminat, încât Tyrion fu cât pe ce să se împiedice de temnicerul lăbărțat pe podeaua rece de piatră. Îl împunse cu piciorul. E mort?

— Doarme. La fel și ceilalți trei. Eunucul le-a pus un somnifer în vin, dar nu cât să-i omoare, sau cel puțin așa se jură. Ne așteaptă lângă scară, îmbrăcat în robă de septon. Cobori în canale și de acolo în râu. În golf te așteaptă o galeră. Varys are agenți în Orașele Libere, care vor avea grijă să nu duci lipsă de fonduri... dar încearcă să nu atragi atenția. Cersei va trimite oameni pe urmele tale, n-am nici o îndoială. Ai face bine să-ți iei alt nume.

— Alt nume? O, desigur. Iar când Oamenii fără Chip vor veni să mă omoare, o să spun: Nu, mă confundați, eu sunt alt pitic cu cicatrice hidoasă.

Ambii Lannisteri râseră în fața absurdității întregii situații. Apoi Jaime se lăsă pe un genunchi și îl sărută repede pe amândoi obrajii, atingând cu buzele fâșia încrețită a cicatricii.

— Îți mulțumesc, frate, spuse Tyrion. Pentru viața mea.

— Era... o datorie mai veche. Glasul lui Jaime

suna ciudat.

— O datorie? Nu pricep.

— Bine. Unele uși e mai bine să rămână ferecate.

— O, zei, spuse Tyrion. Se ascunde în spate ceva sinistru și urât? Ți-a spus cineva, o dată, ceva crud despre mine? Voi încerca să nu plâng. Spune-mi.

— Tyrion...

Jaime se teme.

— Spune-mi, repetă el.

Fratele său își feri privirea.

— Tysha, spuse el cu glas pierit.

— Tysha? Stomacul i se strânse. Ce-i cu ea?

— N-a fost o târfă. N-am cumpărat-o niciodată pentru tine. A fost o minciună pe care tata mi-a poruncit s-o spun. Tysha era... era ceea ce părea a fi. Fiica unui arendaș, întâlnită pe drum din întâmplare.

Tyrion auzea sunetele slabe ale propriei răsuflări, șuierând hârâit prin cicatricea nasului. Jaime nu-l putea privi în ochi. *Tysha.* Încercă să-și aducă aminte chipul ei. O *copilă, doar o copilă, nu mai mare decât Sansa.*

— Soția mea, spuse el cu glas răgușit. S-a măritat cu mine.

— Pentru aur, spunea tata. Era dintr-o familie umilă, tu erai un Lannister de la Casterly Rock. Nu voia decât aurul tău, ceea ce nu o deosebea cu nimic de o târfă, așa că... așa că n-ar fi chiar o minciună, iar... tata spunea că ai nevoie de o lecție aspră. Că vei avea de învățat din ea și mai târziu îmi vei mulțumi...

— Să-ți mulțumesc? Tyrion avea glasul gâtuit. A dat-o pe mâna gărzilor lui. O cazarmă plină de soldați. M-a obligat să... privesc. *Da, și mai mult de atât... am participat și eu... soția mea...*

— N-am știut că va face asta, trebuie să mă crezi.

— O, chiar trebuie? mârâi Tyrion. De ce te-aș mai crede vreodată? Era *soția* mea.

— Tyrion...

Îl lovi. Era o palmă, un dos de palmă, dar își puse în ea toată puterea, toată spaima, toată furia, toată durerea. Jaime se chirci, pierzându-și echilibrul. Lovitura îl doborî la pământ.

— Eu... presupun c-o meritam.

— O, meriți mai mult de atât, Jaime. Tu și surioara mea și tatăl nostru iubitor, da. Nici nu-ți pot spune ce meritați! Dar vă veți primi răsplata, ți-o jur. Un Lannister își plătește întotdeauna datoriile. Tyrion se îndepărtă legănat, cât pe ce să se împiedice din nou de temnicer, în graba lui. Nici nu străbătu zece metri, că dădu peste o poartă de fier care închidea coridorul. O, *zei!* Abia se putu stăpâni să nu urle.

Jaime se apropie în spatele lui.

— Am cheile temnicerului.

— Atunci, folosește-le. Tyrion se dădu la o parte. Jaime descuie poarta, o deschise și păși dincolo.

Aruncă o privire înapoi, peste umăr.

— Vii?

— Nu cu tine. Tyrion păși dincolo de poartă. Dă-mi cheile și pleacă. O să-l găsesc singur pe Varys. Își înălță capul și se uită la fratele său, cu ochii lui desperecheați. Jaime, poți lupta cu mâna stângă?

— Ceva mai prost decât tine, zise Jaime cu amărăciune.

— Bine, atunci o să ne potrivim, dacă ne mai întâlnim vreodată. Schilodul și piticul.

Jaime îi întinse inelul de chei.

— Ți-am spus adevărul. Îmi datorezi același

lucru. Ești vinovat? L-ai omorât?

Întrebarea era încă un cuțit care i se răsucea în rană.

— Ești sigur că vrei să știi? întrebă Tyrion. Joffrey ar fi fost un rege mai rău decât a fost vreodată Aerys. A furat pumnalul tatălui său și i l-a dat unui tâlhar, să-i taie lui Brandon Stark beregata, știai asta?

— Eu... m-am gândit că era posibil.

— Ei, bine, un fiu seamănă cu tatăl său. Joff m-ar fi omorât și pe mine, îndată ce ar fi avut drepturi depline. Pentru crima de a fi mic și urât, de care mă fac atât de vinovat.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Biet schilod nătărău și orb. Trebuie să-ți silabisesc toate nimicurile? Foarte bine. Cersei e o târfă mincinoasă. S-a culcat cu Lancel, cu Osmund Kettleblack și probabil cu Băiatul Lunii, din câte știu eu. Iar eu sunt monstrul care se spune că sunt. Da, l-am omorât pe fiul tău ticălos. Se forță să rânjească. Era, probabil, o imagine hidoasă, în lumina palidă a torței.

Jaime se întoarse fără un cuvânt și plecă.

Tyrion îl privi îndepărtându-se, pășind apăsat, cu picioarele sale lungi, și o parte din el voia să-l strige, să-i spună că nu era adevărat, să-i ceară iertare. Dar apoi, gândindu-se la Tysha, păstră tăcerea. Ascultă pașii îndepărtându-se până când nu-i mai putu auzi, apoi porni, cu mersu-i legănat, să-l caute pe Varys.

Eunucul stătea la pândă în umbra unei scări șerpuitoare, îmbrăcat într-o robă maro, mâncată de molii, cu o glugă care îi ascundea paloarea feței.

— Ai întârziat, m-am temut că s-a întâmplat ceva, spuse când îl văzu pe Tyrion.

— O, nu, îl asigură el, cu modulații otrăvite

în glas. Ce ar fi putut să se întâmple? Își dădu capul pe spate, privind în sus: Am trimis după tine în timpul judecăţii.

— N-am putut veni. Oamenii reginei mă urmăreau zi și noapte, n-am îndrăznit să te ajut.

— Mă ajuți acum.

— Serios? Ah! Varys chicoti. Asta părea cu totul deplasat în locul acesta de piatră rece și beznă răsunătoare. Fratele tău știe să fie foarte convingător.

— Varys, ești rece și alunecos ca un limax, ți-a spus vreodată cineva? Ți-ai dat toată silința să mă omori. Poate c-ar trebui să-ți întorc favoarea.

Eunucul oftă.

— Câinele credincios e lovit cu piciorul și, oricum ar țese, păianjenul nu e iubit niciodată. Dar dacă mă omori aici, mă tem pentru tine, lordul meu. S-ar putea să nu mai găsești niciodată drumul. Ochii lui scânteiau în lumina schimbătoare a torței, întunecați și umezi. Tunelurile acestea sunt pline de capcane pentru cei neavizați.

Tyrion mârâi.

— *Neavizați?* Sunt cel mai avizat om din lume, tu m-ai ajutat să-mi dau seama de asta. Se scărpină la nas. Așadar, spune-mi, vrăjitorule, unde e neprihănita mea soție?

— N-am dat de urma ei la Debarcaderul Regelui, îmi pare rău s-o spun. Nici de Ser Dontos Hollard care, în mod firesc, ar fi trebuit să apară beat pe undeva până acum. Au fost văzuți împreună pe scările șerpuitoare în noaptea când ea a dispărut. După aceea, nimic. A fost o adevărată nebunie atunci. Micile mele ciripitoare tac. Varys îl apucă ușor de mânecă, trăgându-l în casa scărilor. Lordul meu, trebuie

să plecăm. Drumul tău coboară.

Asta, cel puțin, nu e o minciună. Tyrion începu să coboare legănat, în fața eunucului, hârșâind cu călcâiele piatra aspră. Era foarte frig în casa scărilor, un frig umed, care-i pătrundea până în măduva oaselor, făcându-l să tremure.

— Ce parte a temniței e asta? întrebă el.

— Maegor cel Crud a poruncit ca în castelul său temnițele să ocupe patru niveluri, răspunse Varys. La nivelul superior se află celule mari, unde criminalii de rând pot fi închiși împreună. Au ferestre înguste în partea de sus a zidurilor. Nivelul al doilea are celule mai mici, unde sunt închiși prizonierii de viță nobilă. Acestea nu au ferestre, dar torțele de pe culoare le luminează printre gratii. La cel de-al treilea nivel, celulele sunt și mai mici și au ușile de lemn. Celulele negre li se spune. Acolo ai fost închis tu și acolo a fost ținut Eddard Stark, înaintea ta. Dar mai există încă un nivel, mai jos. Odată ajuns la acest al patrulea nivel, întemnițatul nu va mai vedea niciodată lumina soarelui, nu va auzi glas de om și nici nu mai respiră o clipă fără o durere cumplită. Maegor a folosit celulele de la cel de-al patrulea nivel pentru tortură. Ajunseră la baza scărilor. O ușă neluminată se deschise în fața lor. Acesta este al patrulea nivel. Dă-mi mâna, lordul meu. E mai sigur, în bezna de aici. Sunt lucruri pe care n-ai vrea să le vezi.

Tyrion șovăi o clipă. Varys îl mai trădase o dată. Cine știe ce joc mai juca eunucul? Și unde ar putea fi mai nimerit să ucizi un om decât jos, în întuneric, într-un loc despre care nimeni nu știe că există? Poate nu i-ar găsi nimeni trupul, niciodată.

Pe de altă parte, ce putea să facă? Să urce înapoi pe scări și să iasă pe poarta principală?

Nu, asta n-ar merge. *Lui Jaime nu i-ar fi frică,* gândi Tyrion, înainte să-și aducă aminte ce-i făcuse Jaime. Îl apucă pe eunuc de mână și se lăsă condus prin întuneric, urmărind scârțâitul pieii pe piatră. Varys mergea repede, șoptind din când în când:

— Ai grijă, în față sunt trei trepte. Sau: Aici tunelul coboară, lordul meu.

Am sosit aici ca Mână a Regelui, trecând de porțile orașului în fruntea oamenilor mei, cugetă Tyrion, *și plec ca un șobolan care se furișează în întuneric, ținându-se de mână cu un păianjen.*

În fața lor se ivi o lumină, prea palidă ca să fie lumina zilei, care creștea pe măsură ce se apropiau grăbiți. După o vreme, văzu că era o arcadă închisă de o altă poartă de fier. Varys scoase o cheie. Pătrunseră într-o mică încăpere circulară. Camera avea încă cinci uși, toate zăvorâte cu drugi de fier. În tavan era o deschidere spre care duceau un șir de trepte prinse în perete. Într-o parte se afla un mangal ornamentat, în forma unui cap de dragon. Cărbunii din gura căscată a fiarei arseseră, dar jarul lor mai strălucea cu o lumină portocalie. Așa slabă cum era, lumina era bine-venită după bezna tunelului.

Altminteri, camera de trecere era goală, dar pe podea era un mozaic reprezentând un dragon cu trei capete, din plăci roșii și negre. Ceva îl sâcâi pe Tyrion, o clipă. Apoi își dădu seama. *Acesta e locul despre care mi-a spus Shae, când a adus-o Varys prima dată în patul meu.*

— Suntem sub Turnul Mâinii.

— Da. Balamalele înghețate scârțâiră, împotrivindu-se, când Varys deschise o ușă închisă de multă vreme. Fulgi de rugină se

răspândiră pe podea. Asta ne va duce afară, la râu.

Tyrion păși încet către scară, apoi își trecu mâna peste treapta de jos.

— Asta mă va duce sus, în dormitorul meu.

— Dormitorul nobilului tău tată, acum.

Privi în sus, prin culoarul vertical.

— Cât trebuie să urc?

— Lordul meu, ești prea slăbit pentru asemenea nebunii și, în plus, nu avem timp. Trebuie să mergem.

— Am treabă sus. Cât?

— Două sute treizeci de trepte, dar orice ai avea de gând...

— Două sute treizeci de trepte. Și apoi?

— Tunelul din stânga, dar ascultă-mă...

— Și cât mai e până la dormitor? Tyrion ridică un picior pe treapta de jos.

— Nu mai mult de douăzeci de metri. Ține o mână pe zid în timp ce mergi. Vei simți ușile. Dormitorul e a treia. Oftă. E o nebunie, lordul meu. Fratele tău ți-a dat viața înapoi. Vrei s-o arunci, împreună cu a mea?

— Varys, singurul lucru pe care îl prețuiesc mai puțin decât viața mea, în clipa asta, e viața ta. Așteaptă-mă aici. Îi întoarse eunucului spatele și începu să urce, numărând încet.

Treaptă după treaptă, urca în întuneric. La început, putea deslușI conturul vag al fiecărei trepte, când o prindea în mână, și textura cenușie a pietrei din spatele ei, dar pe măsură ce urca, negrul se îngroșa. *Paisprezece, cincisprezece, șaisprezece.* La treizeci, brațele îi tremurau din pricina efortului de a-și ridica trupul. Se opri o clipă, să-și tragă răsuflarea, și aruncă o privire în jos. Un cerc de lumină difuză strălucea departe, acoperit pe jumătate de picioarele lui. Tyrion își reluă ascensiunea.

Treizeci și nouă, patruzeci, patruzeci și unu. La cincizeci, picioarele îi ardeau. Scara era nesfârșită, istovitoare. *Șaizeci și opt, șaizeci și nouă, șaizeci și...* La optzeci, spatele îl chinuia cumplit. Cu toate acestea, continuă să urce. N-ar fi putut spune de ce. *O sută treizeci și unu, o sută treizeci și doi.*

La două sute treizeci, culoarul vertical era negru ca smoala, dar *simțea* aerul cald care venea dinspre tunel, dinspre stânga, ca răsuflarea unui animal uriaș. Bâjbâi cu un picior și urcă de pe scară. Tunelul era chiar mai înghesuit decât culoarul vertical. Orice om de statură normală ar fi trebuit să înainteze în patru labe, dar Tyrion era destul de scund ca să meargă în picioare. *Măcar e un loc făcut pentru pitici.* Cizmele se târșâiau ușor pe piatră. Înainta încet, numărând pașii, pipăind golurile din perete. Curând, începu să audă glasuri, înăbușite și nedeslușite la început, apoi mai clare. Ascultă cu atenție. Doi dintre străjerii tatălui său glumeau pe seama târfei Pezevenghiului, spunând ce plăcut ar fi să se culce cu ea și cât de mult trebuia să-și dorească un mădular adevărat în loc de cel pipernicit al piticului.

— Mai mult ca sigur, mădularul piticului are și cocoașă, zise Lum. Apoi se lansară într-o discuție despre felul în care avea să moară Tyrion a doua zi. Va plânge ca o femeie și va cerși îndurare, o să vezi, insistă Lum, în timp ce Lester își închipuia că va înfrunta securea curajos ca un leu, fiind un Lannister, și era gata să-și pună cizmele zălog.

— Ah, poți să faci ceva în cizmele tale, spuse Lum, știi că nu s-ar potrivi niciodată în picioarele astea ale mele. Știi ce, dacă o să câștig eu, îmi cureți zalele afurisite timp de două

săptămâni.

Pe o distanță de câțiva metri, Tyrion auzi fiecare cuvânt al trăncănelii lor, dar când se îndepărtă, glasurile se stinseră repede. *Nu e de mirare că Varys n-a vrut să mă lase să urc scara aia blestemată,* gândi Tyrion, zâmbind în întuneric. *Ciripitoare, într-adevăr.*

Ajunse la cea de-a treia ușă și bâjbâi vreme îndelungată până când degetele îi atinseră un cârlig mic de fier, prins între două pietre. Când trase de el, se auzi un huruit ușor care, în liniștea aceea, suna ca o avalanșă, și un careu de lumină portocalie se deschise în stânga, la un pas de el.

Șemineul! Îi venea să râdă. Șemineul era plin de cenușă și în mijlocul lui ardea, cu o lumină portocalie, incandescentă, un buștean negru. Trecu atent pe lângă el, călcând iute, ca să nu-și ardă cizmele, cu tăciunii trosnindu-i sub călcâie. Când se pomeni în dormitorul care fusese cândva al lui, rămase pe loc, adulmecând liniștea. Oare tatăl lui îi auzise? Oare va întinde mâna după sabie și va face tărăboi?

— Stăp'ne? se auzi un glas de femeie.

Asta m-ar fi putut răni cândva, pe când încă mai simțeam durerea. Primul pas fu cel mai greu. Când ajunse lângă pat, Tyrion dădu la o parte draperiile și o văzu întorcându-se către el, cu un zâmbet adormit pe buze. Când îl zări pe el, zâmbetul pieri. Își trase păturile până la bărbie, ca și cum ar fi putut s-o apere.

— Așteptai pe cineva mai înalt, iubita mea? Ochii i se umplură de lacrimi mari.

— N-am vrut să spun toate lucrurile alea, regina m-a obligat. *Te rog!* Tatăl tău mă sperie așa de tare! Se ridică în capul oaselor, lăsând păturile să-i alunece în poală. Era goală, doar cu colierul la gât. Un lanț din mâini aurii, fiecare

ținând-o pe următoarea.

— Doamna mea Shae, zise încet Tyrion. Cât am stat în celula neagră, așteptând să mor, mi-am amintit întruna cât de frumoasă erai. În mătase sau pânză sau fără veșminte...

— Stăpânul se întoarce curând. Ar trebui să pleci, sau... ai venit să mă iei cu tine?

— Ți-a plăcut vreodată? Îi cuprinse obrajii între palme, amintindu-și toate momentele când mai făcuse asta. Toate momentele când își furișase mâinile pe după talia ei, când i-a strâns în palmă sânii mici, când i-a mângâiat părul scurt și negru, când i-a atins buzele, obrajii, urechile. Toate momentele când o desfăcuse cu un deget, atingându-i dulceața secretă și făcând-o să geamă. Ți-a plăcut vreodată atingerea mea?

— Mai mult ca orice, spuse ea, uriașul meu Lannister.

Asta a fost cel mai rău lucru pe care l-ai fi putut spune, iubita mea.

Tyrion strecură o mână sub lanțul tatălui său și răsuci. Zalele se strânseră, săpând în gâtul ei.

— *Căci o mână de aur e rece mereu, dar caldă e mâna unei femei,* spuse el. Mai răsuci o dată mâinile reci, în timp ce mâinile calde îi ștergeau lacrimile.

După aceea, găsi pumnalul Lordului Tywin pe noptieră și și-l vârî la cingătoare. Un buzdugan cu cap de leu, o halebardă și o arbaletă erau atârnate pe pereți. Halebarda ar fi fost greu de mânuit într-un castel, iar buzduganul era prea sus ca să ajungă la el, dar un cufăr mare, din lemn și fier, fusese așezat pe podea, exact sub arbaletă. Se căță pe el, trase jos arbaleta și o tolbă de piele plină de săgeți, puse un picior pe trăgător și apăsă până când coarda se întinse. Apoi vârî o săgeată în locaș.

Jaime îi explicase nu o dată cum se trage cu arbaleta. Dacă Lum și Lester și-ar fi făcut apariția, întrerupându-și discuţiile, nu ar avea timp să reîncarce, dar ar putea măcar să-l ia pe unul dintre ei cu el în iad. Lum, dacă ar avea de ales. *Va trebui să-ți cureți singur zalele, Lum. Ai pierdut.*

Apropiindu-se de ușă, cu pas legănat, ascultă o clipă, apoi o deschise încet. Într-o nișă de piatră ardea un felinar, aruncând o lumină gălbuie peste culoarul gol. Numai flacăra se mișca. Tyrion se strecură afară, ţinând arbaleta coborâtă pe picior.

Îl găsi pe tatăl său unde știa că trebuia să-l găsească, așezat în semiîntunericul privatei din turn, cu cămașa de noapte ridicată în jurul șoldurilor. La auzul pașilor, Lordul Tywin ridică privirea.

Tyrion făcu o jumătate de plecăciune batjocoritoare.

— Lordul meu.

— Tyrion. Lordul Tywin nu dădu nici un semn că i-ar fi frică.

— Cine te-a eliberat din celulă?

— Mi-ar plăcea să-ți spun, dar am făcut un jurământ solemn.

— Eunucul, hotărî tatăl său. O să-i iau capul pentru asta. Aceea e arbaleta mea? Las-o jos.

— O să mă pedepsești dacă refuz, tată?

— Evadarea asta e o nebunie. Nu vei fi omorât, dacă de asta te temi. Încă intenţionez să te trimit la Zid, dar n-o pot face fără consimţământul Lordului Tyrell. Lasă arbaleta jos și ne întoarcem în camera mea să vorbim.

— Putem vorbi la fel de bine și aici. Poate că nu vreau să mă duc la Zid, tată. E al naibii de frig acolo și cred că am avut parte de destulă răceală din partea ta. Așa că, spune-mi un lucru

și o să plec. O simplă întrebare. Îmi datorezi măcar atât.

— Nu-ţi datorez nimic.

— Mi-ai dat mai puțin de atât toată viața, dar asta îmi vei spune. Ce ai făcut cu Tysha?

— Tysha?

Nici măcar nu-și amintește numele ei.

— Fata cu care m-am însurat.

— O, da. Prima ta târfă.

Tyrion îndreptă arbaleta către pieptul tatălui său.

— Data viitoare când mai rostești cuvântul ăla, te omor.

— N-ai curajul.

— Vrei să aflăm? E o vorbă de ocară și se pare că îți vine ușor pe buze. Tyrion agită nerăbdător arbaleta. Tysha. Ce ai făcut cu ea, după mica mea lecţie?

— Nu-mi amintesc.

— Mai încearcă. Ai pus s-o omoare?

Tatăl său strânse din buze.

— N-am avut nici un motiv, a înţeles unde îi e locul... și a fost bine plătită pentru munca ei, după câte-mi amintesc. Bănuiesc că administratorul a alungat-o. Nu m-am gândit niciodată să întreb.

— A alungat-o *unde?*

Degetele lui Tyrion se încleștară. Arbaleta pârâi chiar în timp ce Lordul Tywin dădu să se ridice. Săgeata se strecură în trupul lui, jos, în pântece și Lordul se prăbuși înapoi, cu un geamăt. Săgeata se înfipsese adânc, până la pene. Sângele se prelingea în jurul ei, picurând în părul pubian și peste coapsele goale.

— Ai tras în mine, zise el nevenindu-i să creadă, cu ochii sticlind uluiți.

— Întotdeauna te-ai prins repede, lordul meu, spuse Tyrion. Probabil de-asta ești Mâna

Regelui.

— Tu... tu nu ești... fiul meu.

— Aici te înșeli, tată. Ei, bine, eu cred că sunt tu în miniatură. Acum fă-mi o favoare: mori repede, am o corabie de prins.

O dată în viață, tatăl îl ascultă pe Tyrion. Dovada era mirosul greu care se răspândi dintr-odată, când în momentul morții, mațele i se goliră. *Ei, bine, era în locul potrivit pentru asta,* gândi Tyrion. Dar duhoarea care umplea privata era încă o dovadă că gluma ades repetată despre tatăl său era doar o altă minciună.

În cele din urmă, Lordul Tywin nu căca aur.

SAMWELL

Regele era furios. Sam își dădu seama imediat.

În timp ce frații în negru intrau, unul câte unul, și îngenuncheau în fața lui, Stannis dădu la o parte micul dejun – pâine tare, vită în saramură și ouă fierte – și îi privi cu răceală. Lângă el, femeia roșie, Melisandre, privea de parcă scena i s-ar fi părut amuzantă.

N-am ce căuta aici, gândi Sam încordat, când ochii ei roșii căzură asupra lui. *Cineva trebuie să-l ajute pe Maester Aemon să urce scara. Nu te uita la mine, eu sunt doar administratorul maesterului.* Ceilalți concurau pentru funcția de comandant, lăsată liberă de Bătrânul Urs, toți în afară de Bowen Marsh, care se retrăsese din competiție, dar rămăsese castelan și Lord Administrator. Sam nu înțelegea de ce părea femeia roșie atât de interesată de el.

Regele Stannis îi ținu în genunchi pe frații în negru neobișnuit de mult timp.

— Ridicați-vă, spuse el într-un târziu. Sam îi oferi Maesterului Aemon umărul, să-l ajute să se ridice în picioare.

Janos Slynt își drese glasul, curmând liniștea încordată.

— Înălțimea Ta, îngăduie-mi să-ți spun cât de încântați suntem că ne-ai chemat aici. Când am văzut flamurile tale de pe creasta Zidului, am știut că regatul e salvat. *Iată un om care nu-și uită niciodată datoria,* i-am spus bunului Ser Alliser. *Un om puternic și un adevărat rege.* Dă-

mi voie să te felicit pentru victoria asupra sălbaticilor. Cântăreții nu vor obosi s-o slăvească, nu mă îndoiesc...

— N-au decât, izbucni Stannis. Scutește-mă de lingușeală, Janos, nu-ți folosește la nimic. Se ridică în picioare și-i privi aspru pe toți. Lady Melisandre îmi spune că nu v-ați ales nici acum Lordul Comandant. Sunt profund nemulțumit. Cât mai trebuie să dureze această nebunie?

— Sire, interveni Bowen Marsh pe un ton umil, nimeni nu a reușit încă să acumuleze două treimi din voturi. Au trecut doar zece zile.

— Cu nouă zile mai mult decât trebuia. Am prizonieri de care trebuie să mă ocup, un regat de cârmuit și un război de purtat. Trebuie luate hotărâri, decizii care privesc Zidul și Rondul de Noapte. Lordul vostru Comandant ar trebui să aibă un cuvânt în toate acestea.

— Da, ar trebui, zise Janos Slynt. Dar trebuie spus, frații sunt simpli soldați. Soldați, da! Și Înălțimea Ta știe, desigur, că soldații se simt cel mai bine când primesc ordine. Sunt dispuși să beneficieze de îndrumarea ta regală, pare-mi-se. Pentru binele regatului. Să-i ajuți să aleagă cu înțelepciune.

Ideea îi contrarie pe unii dintre ceilalți.

— Vrei ca regele să ne și șteargă la fund? zise cu furie Cotter Pyke.

— Alegerea unui Lord Comandant e treaba Fraților Jurați și numai a lor, întări Ser Denys Mallister.

— Dacă aleg cu înțelepciune, nu mă vor alege pe mine, mormăi Edd cel Trist.

Maester Aemon, calm ca întotdeauna, spuse:

— Înălțimea Ta, Rondul de Noapte și-a ales singur conducătorii, de când Brandon Constructorul a ridicat Zidul. Cu tot cu Jeor Mormont, am avut până acum nouă sute

nouăzeci și șapte de Lorzi Comandanți, fără întrerupere, fiecare ales de oamenii pe care avea să-i conducă, o tradiție veche de multe mii de ani.

Stannis scrâșni din dinți.

— Nu e dorința mea să vă primejduiesc drepturile și obiceiurile. Cât despre *îndrumarea regală,* Janos, dacă te gândești că ar trebui să le sugerez fraților tăi să te aleagă pe tine, de ce nu ai curajul s-o spui?

Asta îl luă pe Lordul Janos pe nepregătite. Zâmbi șovăielnic și începu să nădușească, dar Bowen Marsh spuse de lângă el:

— Cine poate fi mai bun la comanda mantiilor negre decât un om care a fost cândva la comanda celor aurii, sire?

— Oricare dintre voi, aș zice. Chiar și bucătarul. Regele îl privi pe Slynt cu răceală. Janos n-a fost nici pe departe primul bărbat în mantie aurie care s-a lăsat cumpărat, te asigur, dar a fost cel dintâi care și-a îngroșat punga vânzând posturi și promovări. Până la sfârșit, cred că jumătate dintre ofițerii Gărzii Orașului îi plăteau o parte din soldă. Nu-i așa, Janos?

Gâtul lui Slynt devenea stacojiu.

— Minciuni! Numai minciuni. Un bărbat puternic își face dușmani, știi asta, Înălțimea Ta. Și în spatele tău se șoptesc minciuni. Nimic n-a fost dovedit vreodată, nici un om n-a venit să spună...

— Doi oameni care erau pregătiți să vorbească au murit pe neașteptate când erau de gardă. Stannis își îngustă ochii. Să nu te joci cu mine, lordul meu. Am văzut dovada pe care a adus-o Jon Arryn în fața consiliului mic. Dacă aș fi fost eu rege, ți-ai fi pierdut mai mult decât funcția, te asigur, dar Robert ți-a trecut cu vederea micile scăpări. „Toți fură", mi-l

amintesc spunând. „Mai bine un hoţ pe care-l ştim decât unul pe care nu-l ştim. Următorul ar putea fi şi mai rău.” Cuvintele Lordului Petyr în gura fratelui meu, n-am nici o îndoială. Degeţel avea nas pentru aur şi sunt sigur că a aranjat lucrurile în aşa fel încât coroana să profite la fel de mult ca tine de pe urma corupţiei tale.

Guşa Lordului Slynt tremura, dar înainte de a apuca să protesteze din nou, Maester Aemon spuse:

— Înălţimea Ta, prin lege, păcatele şi greşelile trecute ale unui om se şterg când îşi rosteşte jurămintele şi devine frate al Rondului de Noapte.

— Sunt conştient de asta. Dacă se întâmplă ca Janos Slynt, aici de faţă, să fie tot ce Rondul poate oferi mai bun, o să scrâşnesc din dinţi şi o să-l înghit. Nu mă interesează pe cine alegeţi, atât timp cât *faceţi o alegere.* Avem un război de purtat.

— Înălţimea Ta, spuse Denys Mallister, cu prudentă curtoazie. Dacă vorbeşti despre sălbatici...

— Nu despre ei. Şi ştii asta, ser.

— Şi trebuie să ştii că, deşi îţi suntem recunoscători pentru ajutorul pe care ni l-ai oferit împotriva lui Mance Rayder, nu putem să te sprijinim în lupta pentru tron. Rondul de Noapte nu se implică în războaiele celor Şapte Regate. De opt mii de ani...

— Vă cunosc istoria, Ser Denys, se răsti regele. Vă dau cuvântul meu, n-o să vă cer să ridicaţi sabia împotriva nici unuia dintre rebelii şi uzurpatorii care mă supără. Dar mă aştept să continuaţi să apăraţi Zidul aşa cum aţi făcut întotdeauna.

— Vom apăra Zidul până la ultimul om, spuse Cotter Pyke.

— Probabil eu, zise Edd cel Trist, pe un ton resemnat.

Stannis își încrucișă brațele.

— O să vă mai cer alte câteva lucruri. Lucruri pe care poate n-o să fiți atât de grăbiți să mi le oferiți. Vreau castelele voastre. Și vreau Darul.

Cuvintele acelea directe explodară în mijlocul fraților în negru ca un vas plin cu foc sălbatic aruncat în mijlocul unui mangal. Marsh, Mallister și Pyke încercară cu toții să vorbească deodată. Regele Stannis îi lăsă să termine, apoi spuse:

— Am de trei ori mai mulți oameni decât voi, pot să iau pământurile dacă vreau, dar aș prefera s-o facem după lege, cu acordul vostru.

— Rondul de Noapte a primit Darul pentru vecie, Înălțimea Ta, sublinie Bowen Marsh.

— Ceea ce înseamnă că nu poate fi confiscat, cumpărat sau luat de la voi. Dar ceea ce a fost dăruit o dată poate fi dăruit și a doua oară.

— Și ce ai face tu cu Darul? vru să știe Cotter Pyke.

— L-aș întrebuința cu mai mult folos decât voi. La fel și castelele. Eastwatch, Castelul Negru și Turnul Umbrei vor rămâne ale voastre. Întăriți-le cu garnizoane, așa cum ați făcut dintotdeauna, dar pe celelalte trebuie să le iau pentru oștirile mele, dacă vrem să apărăm Zidul.

— N-ai destui oameni, protestă Bowen Marsh.

— Unele dintre castelele părăsite nu sunt decât ruine, spuse Othel Yarwiyck, Primul Constructor.

— Ruinele pot fi reconstruite.

— Reconstruite? se miră Yarwyck. Dar cine să facă asta?

— Asta e treaba mea. Voi avea nevoie de la

voi de o listă care să prezinte în detaliu starea actuală a fiecărui castel și ce ar trebui ca să fie reconstruit. Am de gând să le văd pe toate ocupate în decurs de un an, cu focurile de noapte arzând în faţa porţilor.

— Focuri de noapte? Bowen Marsh o privi neîncrezător pe Melisandre. Acum trebuie să aprindem focuri de noapte?

— Da. Femeia se ridică într-un vârtej de mătase stacojie, cu părul lung de aramă revărsat pe umeri. Săbiile singure nu pot ţine întunericul la distanţă. Doar Lumina Stăpânului poate să facă asta. Să n-aveţi nici o îndoială, bunii mei cavaleri și fraţi viteji, războiul pe care am ajuns să-l luptăm nu e o ciorovăială pentru pământuri și onoruri. Este un război pentru viaţa însăși, iar dacă îl pierdem, lumea întreagă va muri odată cu noi.

Sam își dădea seama că ofiţerii nu știau cum să înţeleagă asta. Bowen Marsh și Othell Yarwyck schimbară priviri pline de îndoieli, Janos Slynt clocotea, Hobb Trei-Degete arăta de parcă ar fi preferat să se întoarcă la tăiatul morcovilor. Dar cu toţii părură surprinși să-l audă pe Maester Aemon murmurând:

— Despre războiul pentru lumină vorbești, doamna mea? Dar unde este prinţul promis?

— Se află în faţa ta, declară Melisandre, deși tu nu ai ochi ca să-l poţi vedea. Stannis Baratheon este Azor Ahai renăscut, luptătorul focului. Prin el, profeţiile se împlinesc. Cometa roșie strălucește pe cer să-i vestească venirea, iar el poartă Aducătoarea de Lumină, sabia roșie a eroilor.

Cuvintele ei păreau să-l stânjenească îngrozitor pe rege. Stannis scrâșni din dinţi și spuse:

— M-aţi chemat și am venit, lorzii mei.

Acum trebuie să trăiți sau să muriți alături de mine. Ar fi bine să vă obișnuiți cu asta. Făcu un gest precipitat. Asta e tot. Maester, rămâi o clipă. Și tu, Tarly. Ceilalți puteți pleca.

Eu? gândi Sam uluit, în timp ce fraţii lui se înclinau și ieșeau din încăpere. *Ce vrea oare cu mine?*

— Tu ești cel care a ucis creatura în zăpadă, zise Regele Stannis, când rămaseră doar ei patru.

— Sam Ucigașul, zâmbi Melisandre.

Sam simți cum fața i se roșește.

— Nu, doamna mea. Înălțimea Ta, vreau să spun, da. Sunt Samwell Tarly, da.

— Tatăl tău e un soldat destoinic, spuse Regele Stannis. L-a înfrânt o dată pe fratele meu, la Ashford. Mace Tyrell a fost încântat să revendice gloria acelei victorii, însă Lordul Randyll a fost cel care a hotărât soarta bătăliei, înainte ca Tyrell să ajungă pe câmpul de luptă. L-a omorât pe Lordul Cafferen cu sabia aceea valyriană a lui și i-a trimis capul în dar lui Aerys. Regele își scărpină bărbia cu un deget. Nu ești genul de fiu la care mă așteptam de la un bărbat atât de viteaz.

— Eu... nu sunt genul de fiu pe care și l-ar fi dorit, sire.

— Dacă n-ai fi îmbrăcat veșmintele negre, ai fi fost un ostatic folositor, zise Regele Stannis gânditor.

— Dar a îmbrăcat veșmintele negre, sire, sublinie Maester Aemon.

— Știu foarte bine, zise regele. Știu mai multe decât ai crede, Aemon Targaryen.

Bătrânul își plecă fruntea.

— Sunt doar Aemon, sire. Maesterii renunță la numele Caselor lor când își făuresc colanele.

Regele clătină scurt din cap, vrând parcă să

spună că știa și nu-i păsa.

— Am auzit că ai ucis creatura cu un pumnal de obsidian, îi spuse el lui Sam.

— D-da, Înălțimea Ta. Jon Snow mi l-a dat.

— Sticla dragonului. Râsul femeii roșii era melodios. *Foc înghețat,* în limba Vechii Valyrii. Nu e de mirare că este năpasta acestor copii reci ai Celuilalt.

— La Piatra Dragonului, care mi-a fost reședință, se găsește mult obsidian în tunelurile din măruntaiele muntelui, îi spuse regele lui Sam. Bucăți mari, bolovani, straturi. Cel mai mult era negru, după câte îmi amintesc, dar se găsea și verde, roșu, chiar și violet. I-am trimis vorbă lui Ser Rolland, castelanul meu, să înceapă să-l extragă. Mă tem că n-o să mai fiu stăpân peste Piatra Dragonului multă vreme, dar poate că Stăpânul Luminii ne va dărui destul *foc înghețat* ca să ne înarmăm împotriva acestor creaturi, înainte să cadă castelul.

Sam își drese glasul.

— S-sire. Pumnalul... sticla dragonului, s-a sfărâmat când am încercat să înjunghii creatura.

Melisandre zâmbi.

— Necromanția pune în mișcare aceste creaturi, dar ele nu sunt decât carne moartă. Oțelul și focul le vin de hac. Cei pe care voi îi numiți Ceilalți sunt altceva.

— Demoni reci din zăpadă și gheață, adăugă Stannis Baratheon. Străvechiul dușman. Singurul dușman care contează. Îl cercetă din nou pe Sam: Mi s-a spus că tu și sălbatica aceea ați trecut dincolo de Zid, printr-un fel de poartă vrăjită.

— P-poarta Neagră, se bâlbâi Sam. Sub Fortul Nopții.

— Fortul Nopții este cel mai mare și cel mai

vechi castel de la Zid, spuse Regele. Acolo intenționez să-mi stabilesc reședința, cât timp voi duce acest război. O să-mi arăți poarta.

— Eu, spuse Sam, eu v-voi, dacă... *Dacă mai e acolo. Dacă se va deschide pentru un om care nu poartă veșmintele negre. Dacă...*

— O să mi-o arăți, izbucni Stannis. O să-ți spun eu când.

Maester Aemon zâmbi.

— Înălțimea Ta, mă întreb dacă, înainte de a pleca, ne-ai putea face marea onoare de a ne arăta sabia minunată de care am auzit cu toții.

— Vrei să vezi Aducătoarea de Lumină? Un om *orb?*

— Sam va fi ochii mei.

Regele se încruntă.

— Toată lumea a văzut-o, de ce nu și un orb? Centura și teaca îi erau atârnate într-un cârlig, lângă șemineu. Luă jos centura și scoase sabia lungă. Oțelul scrâșni pe lemn și piele și strălucirea se revărsă în încăpere, licărind, pâlpâind, un dans de lumini aurii, portocalii și roșii, toate culorile sclipitoare ale focului.

— Spune-mi, Samwell. Maester Aemon îi atinse brațul.

— *Strălucește,* spuse Sam cu glas șoptit. De parcă ar arde. Nu sunt flăcări, însă oțelul e galben și roșu și portocaliu, numai sclipiri și scântei, ca un răsărit de soare pe apă, dar mai frumos. Aș vrea s-o poți vedea, Maester.

— Acum o văd, Sam. O sabie plină de lumină. Atât de frumoasă! Bătrânul se înclină ceremonios: Înălțimea Ta, Doamna mea, vă mulțumesc nespus.

Când Regele Stannis vârî în teacă sabia strălucitoare, camera se cufundă parcă în întuneric, deși soarele se revărsa prin fereastră.

— Foarte bine, ați văzut-o. Acum puteți să vă

întoarceți la treburile voastre. Și nu uitați ce am spus. Dacă frații voștri nu aleg un Lord Comandant în seara asta, voi avea grijă să-și dorească s-o fi făcut.

Maester Aemon era dus pe gânduri în timp ce Sam îl ajuta să coboare îngusta scară șerpuitoare. Dar, când traversau curtea, spuse:

— N-am simțit nici o căldură. Tu ai simțit, Sam?

— Căldură? De la sabie? Încercă să-și amintească. Aerul vibra în jurul ei, ca deasupra unui mangal fierbinte.

— Cu toate acestea n-ai *simțit* nici o căldură, nu-i așa? Și teaca e din lemn și fier, am dreptate? Am auzit sunetul când Înălțimea Sa a scos-o din teacă. Pielea era pârlită, Sam? Lemnul părea ars sau înnegrit?

— Nu, recunoscu Sam. Din câte am văzut eu, nu.

Maester Aemon clătină din cap. Ajunși în apartamentele lui, îl rugă pe Sam să aprindă un foc și să-l ajute să se așeze lângă șemineu.

— E greu să fii atât de bătrân, oftă el, făcându-se comod pe perne. Și încă și mai greu să fii atât de orb. Îmi lipsește soarele. Îmi lipsesc cărțile. Mai cu seamă cărțile. Aemon flutură o mână. Nu mai am nevoie de tine până când are loc alegerea.

— Alegerea... Maester, nu ai putea să faci ceva? Ceea ce a spus regele despre Lordul Janos...

— N-am uitat, spuse bătrânul, dar, Sam, eu sunt maester, am primit colanul și am jurat. Datoria mea e să-l sfătuiesc pe Lordul Comandant, oricine ar fi el. Nu se cuvine să fiu văzut ținând partea unui candidat împotriva altuia.

— Eu nu sunt maester, spuse Sam. N-aș

putea să fac eu ceva?

Aemon își întoarse ochii albi, orbi, către chipul lui Sam și schiță un zâmbet.

— Păi, știu și eu, Samwell... Ai putea?

Aș putea, gândi Sam. *Trebuie.* Și trebuia să se ocupe de asta numaidecât. Dacă mai întârzia, era sigur că își va pierde curajul. *Sunt un om al Rondului de Noapte,* își reaminti el, traversând grăbit curtea. *Sunt. Pot face asta.* Fusese o vreme când dârdâia și scheuna numai dacă se uita Lordul Mormont la el, dar acela era vechiul Sam, înainte de Pumnul Primilor Oameni și de Fortăreața lui Craster, înainte de creaturi și de Mâini Reci și de Celălalt, călare pe calul lui mort. Trebuie să fie așa.

Cotter Pyke era cel mai fioros dintre cei doi comandanți, așa că Sam se duse mai întâi la el, cât era încă plin de curaj. Îl găsi în vechea Sală a Scutului, jucând zaruri cu trei dintre oamenii lui de la Eastwatch și un sergent roșcovan care venise de la Piatra Dragonului cu Stannis.

Dar când Sam ceru permisiunea să-i vorbească, Pyke răcni un ordin și ceilalți luară zarurile și monedele și îi lăsară singuri.

Nu se putea spune despre Cotter Pyke că era chipeș, dar trupul de sub vesta sa cu ținte și pantalonii din pânză aspră era suplu, viguros și puternic. Avea ochi mici, adânciți în orbite, nasul turtit și o șuviță de păr pe frunte, ascuțită ca o sabie. Fața îi era ciupită de vărsat și barba pe care și-o lăsase ca să-și ascundă cicatricile era subțire și dezlânată.

— Sam Ucigașul, spuse el, în loc de salut. Ești sigur că ai împuns un Celălalt și nu un cavaler de zăpadă al vreunui copil?

Nu începe bine.

— Sticla Dragonului l-a omorât, lordul meu, îi explică Sam, cu glas pierit.

— Da, fără doar și poate. Ei, bine, să lăsăm asta, Ucigașule. Te-a trimis Maester Aemon?

— Maesterul? Sam înghiți. Eu... tocmai am plecat de la el, lordul meu. Nu era chiar o minciună, dar dacă Pyke alegea să înțeleagă greșit, poate se va arăta dispus să-l asculte cu mai multă atenție. Sam trase adânc aer în piept și își începu pledoaria.

Pyke îl întrerupse înainte să spună douăzeci de vorbe.

— Vrei să îngenunchez și să sărut pulpana frumoasei mantii a lui Mallister, asta e? Aș fi putut să-mi dau seama. Voi, lorzii mărunți, vă îngrămădiți ca oile. Ei, bine, spune-i maesterului că ți-a irosit timpul. Dacă e să se retragă cineva, acesta ar trebui să fie Mallister. Omul e al naibii de *bătrân* pentru munca asta. Îl votăm și ne trezim că, peste un an, o luăm de la capăt să alegem pe altcineva.

— E bătrân, fu de acord Sam, dar are multă ex-experiență.

— La stat în turn și frunzărit hărți, poate. Ce are de gând să facă? Să le scrie creaturilor scrisori? E cavaler, foarte bine, dar nu e *luptător* și mă doare-n cot pe cine a doborât de pe cal în nu știu ce turnir, acum cincizeci de ani. Halfhand a dus toate bătăliile în locul lui, chiar și un orb bătrân poate să vadă asta. Și avem nevoie de un luptător mai mult ca oricând, cu regele ăsta afurisit pe cap. Astăzi vrea ruine și câmpuri pustii, prea bine, dar ce o să vrea *Înălțimea Sa* mâine? Crezi că Mallister are curajul să i se împotrivească lui Stannis Baratheon și târfei ăleia roșii? Râse. Eu nu cred.

— Așadar, nu-l vei sprijini? zise Sam dezamăgit.

— Ești Sam Ucigașul sau Dick Surdul? Nu, nu-l voi sprijini. Pyke întinse un deget spre fața

lui. Pricepi, băiete? Nu-mi doresc funcţia asta afurisită și nu mi-am dorit-o niciodată. Lupt mai bine pe o punte, nu pe un cal, iar Castelul Negru e prea departe de mare. Dar nici mort n-o să las Rondul de Noapte pe mâna acelui vultur ferchezuit de la Turnul Umbrei. Iar tu poţi să alergi la bătrân și să-i spui asta, dacă întreabă. Se ridică. Piei din ochii mei.

Sam își adună tot curajul care îi mai rămăsese ca să spună:

— D-dacă ar fi altcineva? Ai putea s-sprijini pe altcineva?

— Pe cine? Pe Bowen Marsh? Omul suflă și-n iaurt, Othell e o slugă, face tot ce i se spune și face bine, dar nimic mai mult. Slynt... ei, bine, oamenii lui îl plac, te asigur, și aproape că ar merita să-l vârâm pe gâtul regal și să vedem dacă Stannis îl înghite. O broască râioasă prinde aripi și se crede dragon. Pyke râse. Cine mai rămâne, Hobb? Am putea să-l alegem pe el, presupun, dar atunci cine o să-ţi mai fiarbă carnea de oaie, Ucigașule? Arăţi ca unul căruia-i place nenorocita lui de carne de oaie.

Nu mai era nimic de spus. Înfrânt, lui Sam nu-i mai rămase decât să-și bălmăjească mulţumirile și să plece. *Cu Ser Denys mă voi descurca mai bine,* încercă să se încurajeze, străbătând castelul. Ser Denys era un cavaler, un bărbat manierat, de viță nobilă, și îl tratase pe Sam cu amabilitate când îl găsise pe drum, împreună cu Gilly. *Ser Denys mă va asculta, trebuie să mă asculte.*

Comandantul Turnului Umbrei era născut în umbra Turnului Tunetului de la Seagard și era un Mallister din cap până-n picioare. Gulerul și mânecile tunicii sale negre de catifea erau tivite cu blană de zibelină. Un vultur argintiu își strângea ghearele în faldurile adunate ale

mantiei. Avea barba albă ca neaua, își pierduse aproape tot părul și, într-adevăr, fața îi era brăzdată de cute adânci. Cu toate acestea, încă avea grație în mișcări și dinți în gură, iar anii nu-i slăbiseră nici ochii albaștri-cenușii, nici curtoazia.

— Lordul meu Tarly, spuse el, când slujitorul i-l aduse pe Sam în Lance, unde stăteau oamenii de la Turnul Umbrei. Mă bucur să văd că ți-ai revenit după încercarea grea prin care ai trecut. Pot să-ți ofer o cupă de vin? Nobila ta mamă e o Florent, după câte-mi amintesc. Într-o zi, va trebui să-ți povestesc despre vremea când i-am doborât de pe cal pe amândoi bunicii tăi în același turnir. Dar nu astăzi, știu că avem probleme mai arzătoare. Vii de la Maester Aemon, negreșit. Are vreun sfat să-mi transmită?

Sam luă o sorbitură de vin, alegându-și cuvintele cu grijă.

— Un om care a primit colanul de maester și a jurat... nu se cuvine să se creadă că a influențat alegerea Lordului Comandant...

Bătrânul cavaler zâmbi.

— Fapt pentru care nu a venit la mine în persoană. Da, înțeleg foarte bine, Samwell. Aemon și cu mine suntem amândoi oameni bătrâni și știu cum merg treburile astea. Spune ce ai de spus.

Vinul era dulce și Ser Denys ascultă pledoaria lui Sam, grav și curtenitor, spre deosebire de Cotter Pyke. Dar când Sam isprăvi, bătrânul cavaler clătină din cap.

— Sunt de acord că ar fi o zi neagră în istoria noastră dacă un rege ar ajunge să ne numească Lordul Comandant. Mai cu seamă regele acesta. N-are șanse să-și păstreze mult timp coroana. Dar, sincer, Samwell, cel care ar trebui să se

retragă e Pyke. Eu am mai mult sprijin decât el și sunt mai potrivit pentru această funcție.

— Așa e, îl aprobă Sam, dar Cotter Pyke ar putea fi de folos. Se spune că s-a remarcat adesea pe câmpul de luptă. Nu voia să-l jignească pe Ser Denys ridicându-i în slăvi rivalul, dar cum altfel să-l convingă să se retragă?

— Mulți dintre frații mei s-au remarcat pe câmpul de luptă. Nu e suficient. Unele lucruri nu pot fi rezolvate cu securea de război. Maester Aemon înțelege asta, dar Cotter Pyke nu. Lordul Comandant al Rondului de Noapte este un *lord,* în primul și în primul rând. Trebuie să știe să trateze cu alți lorzi... și cu regii. Trebuie să fie un om demn de respect. Ser Denys se apropie. Noi suntem fiii unor mari lorzi, tu și cu mine. Cunoaștem importanța obârșiei, a sângelui și a educației din copilărie, care nu poate fi niciodată înlocuită. La doisprezece ani am fost scutier, la optsprezece cavaler și campion la douăzeci și doi. Am fost comandant la Turnul Umbrei timp de treizeci și trei de ani. Sângele, obârșia și educația m-au făcut vrednic să stau în fața unor regi. Pyke... ei, bine, l-ai auzit azi-dimineață, întrebând dacă vrem ca Înălțimea Sa să ne șteargă la fund? Samwell, nu-mi stă în obicei să-mi vorbesc de rău frații, dar hai să fim cinstiți... oamenii de fier sunt un neam de hoți și pirați, iar Cotter Pyke omora și siluia pe când era încă doar un copil. Maester Harmure îi citește și îi scrie scrisorile și asta face de ani de zile. Nu, oricât mi-ar fi de greu să-l dezamăgesc pe Maester Aemon, n-ar fi onorabil să mă dau la o parte pentru Pyke de la Eastwatch.

De data aceasta Sam era pregătit:

— Dar pentru altcineva? Dacă ar fi cineva

mai potrivit?

Ser Denys cumpăni o clipă:

— Nu mi-am dorit niciodată această onoare doar de dragul ei. Data trecută, m-am dat la o parte bucuros când a fost propus numele Lordului Mormont, întocmai cum am făcut pentru Lordul Qorgyle, la alegerile dinainte. Atât timp cât Rondul de Noapte rămâne pe mâini bune, eu sunt mulţumit. Dar Bowen Marsh nu e pe măsura acestei misiuni, nici Othel Yarwyck. Iar acest așa-zis Lord de Harrenhal este odrasla unui măcelar ajutat de Lannisteri să parvină. Nu-i de mirare că e venal și corupt.

— Ar mai fi cineva, sugeră Sam. Lordul Comandant Mormont avea încredere în el. La fel și Donai Noye și Qhorin Halfhand. Deși obârșia lui nu e atât de nobilă ca a ta, prin venele lui curge vechiul sânge. S-a născut și a crescut într-un castel, a învățat să mânuiască sabia și spada de la un cavaler și literele de la un maester al Citadelei. Tatăl său a fost lord, iar fratele lui, rege.

Ser Denys își mângâie barba lungă și albă.

— Poate, spuse el, într-un târziu. E foarte tânăr, dar... poate. S-ar putea să se descurce, dar te asigur că eu aș fi mai potrivit. Nu mă îndoiesc de asta. Aș fi alegerea cea mai înțeleaptă.

Jon a spus că există și minciuni onorabile, dacă slujesc o cauză nobilă. Sam spuse:

— Dacă nu alegem un Lord Comandant în seara asta, Regele Stannis are de gând să-l numească pe Cotter Pyke. I-a spus-o lui Maester Aemon azi-dimineaţă, după ce aţi plecat cu toţii.

— Înţeleg. Ser Denys se ridică. Trebuie să mă mai gândesc. Mulţumesc, Samwell. Și

transmite-i mulţumirile mele lui Maester Aemon.

Când părăsi Lancea, Sam tremura. *Ce am făcut?* se întrebă el. Dacă îl vor prinde cu minciuna, vor... *Ce? Mă vor trimite la Zid? O să-mi scoată mațele? O să mă transforme în creatură?* Dintr-odată, totul i se părea absurd. Cum putea să-i fie atât de frică de Cotter Pyke și de Ser Denys Mallister când văzuse un corb mâncând fața Micului Paul?

Pyke nu era încântat de întoarcerea lui.

— Iarăși tu? Spune repede, că începi să mă plictisești.

— Mai am nevoie doar de o secundă, promise Sam. Ai spus că nu te vei retrage pentru Ser Denys, dar că ai putea s-o faci pentru altcineva.

— De data asta cine mai e, Ucigașule? Tu?

— Nu. Un luptător. Donai Noye i-a încredințat Zidul când au venit sălbaticii și a fost scutierul Bătrânului Urs. Singurul neajuns ar fi că este bastard.

Cotter Pyke izbucni în râs.

— Fir-ar să fie! Asta ar fi o suliță în fundul lui Mallister, ce zici? S-ar putea să merite, doar pentru asta. Cât de rău poate să fie flăcăul? Pufni. Totuși, eu aș fi mai bun. Eu sunt omul de care este nevoie, orice nătărău poate să-și dea seama.

— Orice nătărău, fu de acord Sam, chiar și eu. Dar... ei, bine, n-ar trebui să-ţi spun asta, dar... Regele Stannis vrea să ni-l impună pe Ser Denys, dacă nu alegem pe cineva în seara asta. L-am auzit spunându-i asta lui Maester Aemon, după ce voi, ceilalţi, aţi plecat.

JON

Iron Emmett era un tânăr cercetaș lung și deșirat, care, prin rezistență, putere și pricepere în mânuirea sabiei, era mândria Eastwatchului. Jon venea întotdeauna de la partidele lor de duel frânt de oboseală, iar a doua zi se trezea plin de vânătăi, adică exact ceea ce voia. N-avea ce să înveţe luptând cu Satin, Calul sau chiar Grenn.

Lui Jon îi plăcea să creadă că, de cele mai multe ori, dădea tot ce avea mai bun. Dar nu astăzi. Nu pusese geană pe geană în noaptea precedentă și, după ce se zvârcolise o oră întreagă, renunţase la orice încercare, se îmbrăcase și se plimbase pe creasta Zidului, până la răsăritul soarelui, frământat de propunerea lui Stannis Baratheon. Noaptea de nesomn se făcea simţită acum și Emmett îl hărţuia fără milă prin toată curtea, făcându-l să bată în retragere, lovitură după lovitură, izbindu-l când și când cu scutul, ca să-i pună capac. Braţul îi amorţise sub șocul impactului și sabia boantă de antrenament părea să devină mai grea cu fiecare clipă.

Era gata să coboare sabia și să pună capăt duelului, când Emmett simulă o lovitură joasă, după care, atacând sălbatic deasupra scutului, îl izbi pe Jon în tâmplă. Se clătină, cu coiful și capul sunând amândouă, sub forţa impactului. Preţ de o clipă, lumea pe care o zări printre gene era o ceaţă.

Și apoi anii se risipiră și era iarăși la Winterfell, purtând o mantie vătuită de piele în

loc de zale și platoșă. Sabia era din lemn, iar în fața lui era Robb, nu Iron Emmett.

În fiecare dimineață se antrenaseră împreună, încă de la primii pași; Snow și Stark, învârtindu-se și lovind în dreapta și-n stânga prin curțile Winterfellului, strigând și râzând, plângând uneori, când nu era nimeni în preajmă să-i vadă. Nu mai erau doar niște copii când se luptau, ci cavaleri și eroi măreți.

— Sunt Prințul Aemon de Piatra Dragonului, striga Jon, iar Robb îi răspundea:

— Ei, bine, e un sunt Florian Nebunul. Altă dată, Robb spunea:

— Sunt Tânărul Dragon, iar Jon îi striga:

— Eu sunt Ser Ryam Redwyne.

În dimineața aceea, fusese rândul lui:

— Sunt Lordul de Winterfell! strigase el, ca de atâtea ori. Numai că de data aceasta, Robb îi răspunsese:

— Nu poți fi Lordul de Winterfell, ești bastard. Nobila mea mamă spune că nu poți fi niciodată Lord de Winterfell.

Credeam că am uitat asta. Jon simțea în gură gustul sângelui, de pe urma loviturii.

Până la urmă, Halder și Calul fură nevoiți să-l smulgă de lângă Iron Emmett, unul de un braț, altul de celălalt. Cercetașul stătea amețit pe pământ, cu scutul fărâme, cu viziera coifului căzută într-o parte și sabia la șase metri depărtare.

— Jon, ajunge, striga Halder, e jos, l-ai dezarmat. *Ajunge!*

Nu. Nu ajunge. Nu ajunge niciodată. Jon lăsă sabia să-i cadă.

— Îmi pare rău, murmură el. Emmett, ești rănit?

Iron Emmett își scoase scutul zdrobit.

— Ce parte n-ai înțeles din *Mă predau,* Lord

Snow? Dar o spusese pe un ton plăcut. Emmett era un om prietenos și îi plăcea cântecul săbiilor.

— Apără-mă, Războinicule! gemu el. Acum știu cum trebuie să se fi simțit Qhorin Halfhand.

Asta era prea mult. Jon se smulse din strânsoarea prietenilor săi și se retrase în armurărie, singur. Urechile îi sunau și acum de pe urma loviturilor lui Emmett. Se așeză pe bancă și își îngropă capul în mâini. *De ce sunt așa de furios?* se întrebă, dar era o întrebare prostească. *Lord de Winterfell. Aș putea fi Lord de Winterfell. Moștenitorul tatălui meu.*

Dar chipul pe care îl văzu plutind în fața lui nu era al lui Eddard, ci al lui Catelyn. Cu ochii ei albaștri și gura aspră și rece, semăna puțin cu Stannis. *Fier,* gândi el, *dar sfărâmicios.* Catelyn se uita la el așa cum făcea la Winterfell ori de câte ori îl întrecea pe Robb la săbii, la socoteli sau la aproape orice. *Cine ești tu?* părea să spună mereu privirea ei. *Locul tău nu e aici. Ce cauți aici?*

Prietenii lui erau tot afară, în curte, dar Jon nu avea nici un chef să dea ochii cu ei. Părăsi armurăria, coborând un șir abrupt de trepte de piatră către potecile viermilor, tunelurile care legau pe sub pământ fortificațiile și turnurile castelului. Ajunse repede la băi, unde sări în apa rece, ca să-și spele sudoarea, apoi se cufundă într-o cadă fierbinte. Căldura îi luă o parte din durere și îl făcu să se gândească la iazurile noroioase ale Winterfellului, aburind și bolborosind în pădurea zeilor. *Winterfell,* gândi el. *Theon l-a lăsat pârjolit și distrus, dar l-aș putea reface.* Cu siguranță, tatăl său și-ar fi dorit asta, și Robb la fel. N-ar fi vrut niciodată să-și știe castelul lăsat în părăsire.

Nu poți fi Lordul Winterfellului, ești un bastard, îl auzi din nou pe Robb spunând. Iar regii de piatră îl mârâiau, cu limbi de granit. *N-ai ce căuta aici. Nu e locul tău.* Când închise ochii, Jon văzu copacul inimii, cu crengile lui albe, frunzele roșii și fețele solemne. Copacul inimii era inima Winterfellului, spunea mereu Eddard Stark... dar ca să salveze castelul, Jon ar trebui să smulgă inima aceea din rădăcinile-i străvechi și s-o dea înfometatului zeu de foc al femeii roșii. *N-am nici un drept,* gândi el. *Winterfellul aparține vechilor zei.*

Glasurile ce răsunau, lovindu-se de tavanele boltite, îl readuseră la Castelul Negru.

— Nu știu, vorbea cineva cu vocea plină de îndoieli. Poate dacă l-aș cunoaște mai bine... Lordul Stannis n-a avut prea multe lucruri bune de zis despre el, vă spun.

— Când a avut vreodată Stannis Baratheon ceva bun de zis despre cineva? Glasul de cremene al lui Ser Alliser era inconfundabil. Dacă-l lăsăm pe Stannis să ne aleagă Lordul Comandant, ne transformăm în purtătorii lui de flamuri și doar cu numele mai rămâne Rond. Tywin Lannister nu e omul care să uite așa ceva, și știți că, până la urmă, el va învinge. L-a învins deja o dată pe Stannis, la Apa Neagră.

— Lordul Tywin îl sprijină pe Slynt, spuse Bowen Marsh cu glas arțăgos, neliniștit. Îți pot arăta scrisoarea lui, Othell. „Credinciosul nostru prieten și slujitor", așa l-a numit.

Jon Snow se ridică dintr-odată în picioare și cei trei bărbați înghețară când auziră pleoscăitul apei.

— Lorzii mei, spuse el cu o politețe rece.

— Ce faci aici, bastardule? întrebă Thorne.

— Baie. Dar nu vreau să vă stric urzelile. Jon ieși din cadă, se șterse, se îmbrăcă și îi lăsă să

uneltească.

Afară, descoperi că nu avea habar încotro se îndrepta. Trecu pe lângă ruina Turnului Lordului Comandant, unde cândva îl salvase pe Bătrânul Urs de un mort, pe lângă locul unde murise Ygritte cu acel zâmbet trist pe față, pe lângă Turnul Regelui unde el, Satin și Dick Follard Surdul îl așteptaseră pe Magnar cu Thennii lui, pe lângă grămada de rămășițe înnegrite ale scării mari de lemn. Poarta interioară era deschisă, așa că Jon pătrunse în tunel, prin Zid. Simțea frigul în jurul lui, apăsarea rece a gheții deasupra capului. Trecu de locul unde Donai Noye și Mag cel Puternic se luptaseră și muriseră împreună, prin noua poartă exterioară, și ieși din nou în lumina palidă și rece a soarelui.

Doar atunci își îngădui să se oprească, să tragă aer în piept, să gândească. Othell Yarwyck nu era un om cu convingeri ferme, poate doar atunci când venea vorba de lemn, de piatră și de mortar. Bătrânul Urs știuse asta. *Torne și Marsh îl vor influența, Yarwyck îl va sprijini pe Lordul Janos și Lordul Janos va fi ales Lord Comandant. Și atunci mie ce-mi rămâne de ales, dacă nu Winterfellul?*

Vântul se lovea de Zid în vârtejuri, fluturându-i mantia. Simțea frigul ridicându-se din gheață așa cum căldura se ridică din foc. Jon își trase gluga și începu din nou să se plimbe. Se făcea târziu și soarele cobora spre asfințit. La o sută de metri depărtare se afla tabăra unde Regele Stannis își închisese prizonierii sălbatici, înconjurați de șanțuri, țăruși ascuțiți și palisade înalte de lemn. La stânga lui erau trei gropi mari pentru foc, unde învingătorii arseseră trupurile tuturor oamenilor liberi care muriseră la poalele Zidului – uriași blănoși și mici

Copitați deopotrivă. Câmpul de măcel era un pustiu de ierburi pârjolite și smoală întărită, dar oamenii lui Mance își lăsaseră urmele peste tot: o piele sfâșiată care ar fi putut fi o bucată de cort, ghioaga unui uriaș, o roată de car, o suliță ruptă, un maldăr de bălegar de mamut. La marginea pădurii bântuite, în locul unde se aflaseră corturile, Jon găsi o buturugă de stejar și se așeză.

Ygritte mă voia sălbatic. Stannis mă vrea Lord de Winterfell. Dar eu ce vreau? Soarele se prelinse pe cer, cufundându-se în spatele Zidului, acolo unde cotea printre munți, spre apus. Jon privi cum imensa întindere de gheață capătă nuanțele roșii și trandafirii ale asfințitului. *Ce prefer: să fiu spânzurat ca un trădător, din ordinul lui Janos Slynt, sau să-mi lepăd jurămintele, să mă însor cu Val și să devin Lord de Winterfell?* Părea o alegere ușoară, când o privea în felul acesta... deși dacă Ygritte ar fi încă în viață, ar fi și mai ușoară. Val îi era o străină. Nu era o femeie lipsită de farmec, desigur, și era sora celei care-i fusese regină lui Mance Rayder, dar...

Ar trebui s-o fur ca să-i câștig iubirea, dar s-ar putea să-mi dăruiască copii. Într-o zi, aș putea să-mi țin fiul în brațe, sânge din sângele meu. Jon nu îndrăznise niciodată să viseze la un fiu, de când hotărâse să-și ducă viața la Zid. *I-aș putea pune numele de Robb. Val ar vrea să-l păstreze pe fiul surorii sale, dar l-am putea crește la Winterfell împreună cu fiul lui Gilly. Sam n-ar fi nevoit să-și spună minciuna. Am găsi un loc și pentru Gilly, iar Sam ar putea veni s-o viziteze o dată sau de două ori pe an. Fiul lui Mance și fiul lui Craster ar crește ca frații, ca mine și Robb.*

Atunci Jon știu: și-l dorea. Își dorea

Winterfellul mai mult decât își dorise vreodată ceva. *L-am dorit dintotdeauna.* Era o foame care îi străbătea trupul, ascuțită ca o lamă făurită din sticla dragonilor. O foame... o simțea. De hrană avea nevoie, de pradă, o căprioară roșie care răspândea miros de teamă sau un elan mândru și sfidător. Simțea nevoia să ucidă și să se sature cu carne proaspătă și sânge întunecat și fierbinte. Gândindu-se, începu să saliveze.

Trecu un lung moment până când își dădu seama ce se întâmpla. Atunci sări în picioare.

— *Nălucă?* Se întoarse către pădure și îl văzu, ieșind tiptil din amurgul verde, revărsându-și răsuflarea caldă și fierbinte din gura deschisă. *Nălucă!* strigă el și lupul străvechi începu să fugă. Era mai slab decât fusese, însă mai mare și singurul sunet pe care îl aducea cu el era foșnetul frunzelor moarte sub labe. Când ajunse lângă Jon, făcu un salt și se prăbușiră înlănțuiți peste iarba veștedă și umbrele lungi, cu stelele răsărind deasupra. O, zei, unde ai fost, lupule? întrebă el, când Nălucă încetă să-l tragă de braț. Credeam că mi-ai murit, ca Robb, ca Ygritte și ca toți ceilalți. Nu te-am mai simțit deloc de când am urcat Zidul, nici măcar în vise. Lupul străvechi nu avea nici un răspuns, dar îi lingea fața cu limba-i aspră, în timp ce ochii, oglindind ultimele raze de lumină, îi scânteiau ca doi sori mari și roșii.

Ochi roșii, își dădu Jon seama, *dar nu ca ai Melisandrei.* Lupul avea ochii copacului inimii. *Ochi roșii, gură roșie, blană albă. Sânge și os, ca un copac al inimii. Aparține vechilor zei lupul acesta.* Și numai el, dintre toți lupii străvechi, era alb. Șase pui găsiseră el și Robb în zăpezile verii târzii, dintre care cinci erau gri, negri și maro, pentru cei cinci copii Stark, și unul alb,

alb ca zăpada, pentru Snow.

Atunci își găsi răspunsul.

La poalele Zidului, oamenii reginei își aprindeau focurile de noapte. O văzu pe Melisandre ieșind din tunel cu regele alături, să rostească rugăciunile despre care credea că vor alunga întunericul.

— Haide, Nălucă. Îi spuse Jon lupului. Cu mine. Ți-e foame, știu. Am simțit.

Alergară împreună către poartă, ocolind pe departe focurile, unde flăcările înalte își înfigeau ghearele în pântecele nopții.

Oamenii regelui își făceau simțită prezența în curțile Castelului Negru. Se opreau când îl vedeau pe Jon trecând și îl priveau cu gura căscată. Își dădea seama că nici unul dintre ei nu mai văzuse vreodată un lup străvechi, iar Nălucă era de două ori mai mare decât lupii obișnuiți care colindau codrii verzi ai sudului. Îndreptându-se către armurărie, Jon ridică în trecere privirea și o văzu pe Val la fereastra ei din turn. *Îmi pare rău,* gândi el. *Nu sunt eu cel chemat să te răpească de acolo.*

În curtea de antrenamente, dădu peste o duzină de oameni ai regelui, cu torțe și sulițe lungi în mâini. Căpitanul lor se uită încruntat la Nălucă și câțiva dintre oamenii lui își coborâră sulițele, dar cavalerul care era în fruntea lor spuse:

— Dați-vă la o parte și lăsați-i să treacă. Apoi i se adresă lui Jon: Ai întârziat la cină.

— Atunci nu-mi sta în cale, ser, răspunse Jon, iar bărbatul se supuse.

Auzea gălăgia în timp ce cobora, glasuri ridicate, înjurături, pe cineva lovind cu pumnul în masă. Jon intră în beciul boltit neobservat. Frații săi se îngrămădeau pe bănci, în jurul meselor, dar erau mai mulți cei care stăteau în

picioare și strigau decât cei așezați, și nimeni nu mânca. Nu era mâncare. *Ce se petrece aici?* Lordul Janos Slynt răcnea despre trădare și trădători, Iron Emmett stătea pe o masă cu pumnul strâns pe sabie, Hobb Trei-Degete înjura un cercetaș de la Turnul Umbrei... un bărbat din Eastwatch lovea cu pumnul în masă, iar și iar, cerând liniște, însă reușind doar să sporească hărmălaia ce răsuna în sala boltită.

Pyp îl zări primul pe Jon. Zâmbi văzându-l pe Nălucă, ridică două degete la gură și fluieră, așa cum numai un băiat al verii știa să fluiere. Sunetul ascuțit spintecă vacarmul ca o sabie. Când Jon se apropie de mese, mai mulți dintre frați îl observară și rămaseră tăcuți. În pivniță se răspândi un sâsâit, până când nu se mai auzeau decât călcâiele lui Jon țăcănind pe podeaua de piatră și trosnetul domol al bușteni lor din vatră.

Ser Alliser Thorne spulberă tăcerea.

— Trădătorul ne onorează în sfârșit cu prezența sa. Lordul Janos era roșu la față și tremura.

— *Fiara,* gâfâi el. Priviți! Fiara care l-a sfâșiat pe Halfhand. Printre noi se află un om-lup, fraților. UN OM-LUP! Această... această ființă nu e vrednică să ne conducă! *Omul-fiară* nu e vrednic să trăiască!

Nălucă își dezveli colții, dar Jon îi așeză o mână pe cap.

— Lordul meu, începu el, îmi spui și mie ce se petrece aici?

Maester Aemon răspunse, din capătul celălalt al sălii:

— Numele tău a fost propus ca Lord Comandant, Jon. Era atât de absurd, încât Jon nu-și putu stăpâni un zâmbet.

— De cine? întrebă el, căutându-și prietenii

din priviri. Trebuie să fie vreo glumă a lui Pyp, negreșit.

Dar Pyp ridică din umeri, iar Grenn își scutură capul. Cel care se ridică fu Edd cel Trist:

— De mine. Da, e un lucru îngrozitor de crud, dar mai bine tu decât eu.

Lordul Janos începu să bolborosească din nou.

— Este... este revoltător. Ar trebui să-l spânzurăm pe băiatul ăsta. Da! Să-l spânzurăm, zic eu. Să-l spânzurăm ca trădător și om-lup, împreună cu amicul lui, Mance Rayder. Lord Comandant? N-o să accept una ca asta, n-o să tolerez!

Cotter Pyke se ridică în picioare.

— *Tu* nu tolerezi una ca asta? Poate că ai dresat tu mantiile alea aurii să-ți lingă fundul blestemat, dar acum porți o mantie neagră.

— Orice frate e liber să ne propună orice nume, dacă omul și-a rostit jurămintele, interveni Ser Denys Mallister. Tollett are tot dreptul, lordul meu.

O duzină de oameni începură să vorbească deodată, fiecare încercând să-i acopere pe ceilalți și, în scurt timp, întreaga sală țipa din nou. De data aceasta, Ser Alliser fu cel care ceru liniște, sărind pe masă și ridicând mâinile.

— *Fraților!* strigă el, așa nu ajungem nicăieri. Propun să votăm. Acest rege care a ocupat Turnul Regelui a postat oameni la toate ușile, să aibă grijă să nici nu mâncăm și să nici nu plecăm până ce nu facem o alegere. Fie! Vom alege și iarăși vom alege, toată noaptea dacă e nevoie, până când vom avea un Lord Comandant... dar înainte să votăm, cred că Primul Constructor are ceva să ne spună.

Othell Yarwyck se ridică, încruntându-se. Vânjosul constructor își frecă bărbia ascuțită și

spuse:

— Ei, bine, eu mă retrag. Dacă m-aţi fi vrut, aţi avut zece ocazii să mă alegeţi. Dar n-aţi făcut-o. Nu destui, în orice caz. Aveam de gând să spun că aceia dintre voi care m-aţi susţinut ar trebui să-l voteze pe Lordul Janos...

Ser Alliser clătină din cap:

— Lordul Slynt e cea mai bună alegere...

— N-am terminat, Alliser, se plânse Yarwyck. Lordul Slynt a fost la comanda Gărzii Orașului la Debarcaderul Regelui, știm cu toții, și a fost Lord de Harrenhal...

— Nici măcar n-a *văzut* Harrenhalul, strigă Cotter Pyke.

— Oricum, acum că am ajuns aici, nu-mi amintesc de ce am crezut că Lordul Slynt ar fi o alegere atât de bună. Asta ar fi un fel de a-i da Regelui Stannis un pumn în gură și nu văd la ce ne-ar folosi asta. S-ar putea ca Snow să fie mai bun. E de mai multă vreme la Zid, e nepotul lui Ben Stark și l-a slujit pe Bătrânul Urs ca scutier. Yarwyck ridică din umeri. Alegeți pe cine vreți, numai să nu fiu eu. Se așează.

Jon observă că Lordul Janos devenise din roșu stacojiu, pe când Ser Alliser Thorne pălise. Bărbatul de la Eastwatch izbea cu pumnul în masă din nou, dar acum striga cerând butoiul. Câţiva dintre tovarășii lui preluară strigătul:

— *Butoi!* răcneau ei într-un glas. *Butoi, butoi, BUTOI!*

Butoiul era în colţ, lângă șemineu, un obiect mare, negru și pântecos, cu două mânere imense și un capac greu. Maester Aemon le spuse o vorbă lui Sam și lui Clydas și cei doi se duseră, apucară de mânere și târâră butoiul lângă masă. Câţiva dintre fraţi se așezau deja la rând în fața butoiului, iar Clydas scoase capacul, gata să și-l scape pe picior. Cu un ţipăt

răgușit și o bătaie din aripi, un corb imens țâșni din butoi. Zbură în sus, căutând grinzile, poate, sau o fereastră ca să evadeze, dar în beci nu erau nici grinzi, nici ferestre. Corbul era prins în cursă. Croncănind zgomotos, înconjură sala, o dată, de două ori, de trei ori. Iar Jon îl auzi pe Samwell Tarly strigând:

— Cunosc pasărea asta! E corbul Lordului Mormont! Corbul poposi pe masă, în apropiere de Jon. *Snow,* croncăni el. Era un corb bătrân, murdar și jerpelit. *Snow,* zise din nou. *Snow, snow, snow.* Păși până la capătul mesei, își desfăcu din nou aripile și zbură pe umărul lui Jon.

Lordul Janos se așeză, prăbușindu-se cu o bufnitură, dar Ser Alliser făcu beciul să răsune de râsul său batjocoritor.

— Ser Piggy ne crede proști pe toți, fraților, spuse el. A învățat pasărea acest mic șiretlic. Toate spun *snow,* mergeți sus în stâncărie, să auziți cu urechile voastre. Pasărea lui Mormont știa mai multe cuvinte.

Pasărea își iți capul și se uită la Jon: *Porumb?* zise plină de speranță. Când nu primi nici boabe, nici vreun răspuns, croncăni și murmură: *Butoi? Butoi? Butoi?*

Au urmat vârfuri de săgeți, un torent de vârfuri de săgeți, un șuvoi de vârfuri de săgeți, atâtea vârfuri de săgeți câte să înece ultimele pietre și scoici, împreună cu toți gologanii.

Când numărătoarea luă sfârșit, Jon se trezi înconjurat. Unii îl plesneau peste spate, în timp ce alții plecau genunchiul în fața lui, de parcă ar fi fost un lord pe drept cuvânt. Satin, Owen Ologul, Halder, Broscoiul, Gheată Desperecheată, Uriașul, Mully, Ulmer din Pădurea Regilor, Donnel Hill cel Dulce și alți zeci de frați se strânseră în jurul lui. Dywen își

clănțăni dinții de lemn și spuse:

— O, zei, Lordul nostru Comandant are caș la gură.

Iron Emmett zise:

— Sper că asta nu înseamnă că, data viitoare când ne duelăm, nu pot să-ți rup oasele, lordul meu.

Hobb Trei-Degete voia să știe dacă Jon va mai mânca împreună cu ceilalți sau dacă dorea să-i trimită mâncarea sus, în solariu.

Până și Bowen Marsh veni să spună că ar fi bucuros să continue ca Lord Administrator, dacă asta era dorința Lordului Comandant.

— Lord Snow, îi strigă Cotter Pyke, dacă o rasolești, îți smulg ficatul și ți-l mănânc crud, cu ceapă.

Ser Denys Mallister era mai curtenitor.

— N-a fost un lucru ușor ceea ce mi-a cerut tânărul Samwell, mărturisi bătrânul cavaler. Când a fost ales Lordul Qorgyle, mi-am zis: *Nu contează, e la Zid de mai mult timp decât tine, va veni și vremea ta.* Când a fost să fie Lordul Mormont, m-am gândit: *E puternic și neînduplecat, dar e bătrân, vremea ta mai poate încă sosi.* Dar tu ești pe jumătate copil, Lord Snow, și acum trebuie să mă întorc în Turnul Umbrei știind că vremea mea nu va mai sosi niciodată. Zâmbi obosit. Să nu mă lași să mor cu regrete. Unchiul tău a fost un om mare. Nobilul tău tată și tatăl său, la fel. O să aștept cel puțin tot atât de la tine.

— Da, zise Cotter Pyke. Și ai putea începe prin a le spune acelor oameni ai regelui că alegerea s-a încheiat și ne vrem afurisita de cină.

Cină! strigă corbul. *Cină, cină.*

Oamenii regelui părăsiră ușile când aflară despre alegere, iar Hobb Trei-Degete și câteva

ajutoare o zbughiră spre bucătărie să aducă mâncarea. Jon nu voia să mănânce. Se plimbă prin castel, întrebându-se dacă visa, cu corbul pe umăr și Nălucă la picior. Pyp, Grenn și Sam se ţineau după el, sporovăind, dar nu auzi nici un cuvânt până când Grenn nu șopti:

— *Sam a făcut-o,* iar Pyp spuse:

— Sam *a făcut-o?*

Pyp adusese cu el o ploscă de vin. Înghiţi cu nesaţ și cântă:

— Sam, Sam, Sam vrăjitorul, Sam minunatul, Sam uimitorul, el a făcut-o. Dar când ai ascuns corbul în butoi, Sam? Și cum naiba ai fost sigur că o să zboare la Jon? Ar fi stricat totul dacă ar fi hotărât să coboare pe capul lui Janos Slynt.

— N-am avut nici o legătură cu pasărea, insistă Sam. Când a zburat din butoi, era să fac pe mine.

Jon râse, pe jumătate surprins că mai știa cum să râdă.

— Sunteţi cu toţii o șleahtă de nebuni, știaţi?

— Noi? făcu Pyp. Ne spui *nouă* nebuni? Nu noi am fost aleși cel de-al nouă sute nouăzeci și optulea Lord Comandant al Rondului de Noapte. Mai bine ai bea niște vin, Lord Jon. Cred că o să-ţi trebuiască *o grămadă* de vin.

Jon Snow luă plosca din mâna lui și trase o înghiţitură. Dar numai una. Zidul era al lui, noaptea era întunecoasă și avea de înfruntat un rege.

SANSA

Se trezi dintr-odată, cu toţi nervii încordaţi. În prima clipă, nu-şi aminti unde era. Se visase mică, împărţind dormitorul cu sora ei, Arya. Dar cea pe care o auzea foindu-se în somn nu era sora, ci slujnica ei, şi acesta nu era Winterfellul, ci Eyrie. *Iar eu sunt Alayne Stone, o fată bastardă.* Camera era neagră şi rece, dar sub pături îi era cald. Zorile nu se iviseră încă. Uneori îl visa pe Ser Ilyn Payne şi se trezea cu inima bubuind, dar visul acesta nu fusese aşa. *Acasă. M-am visat acasă.*

Eyrie nu era acasă. Era mai mare decât Fortăreaţa lui Maegor şi, dincolo de zidurile lui albe, imaculate, nu erau decât munţii şi coborârea lungă şi primejdioasă pe lângă Cer şi Zăpadă şi Piatră, către Porţile Lunii din albia văii. N-aveai unde să mergi şi erau puţine lucruri de făcut. Servitorii mai bătrâni spuneau că aceste săli răsunau de râsete când tatăl ei şi Robert Baratheon fuseseră pupilii lui Jon Arryn, dar vremurile acelea erau de mult apuse. Mătuşa ei avea puţini slujitori şi rareori îngăduia vreunor oaspeţi să urce mai mult de Porţile Lunii. În afară de bătrâna ei cameristă, singurul tovarăş al Sansei era Lordul Robert, băiatul de opt ani, care părea de trei.

Şi Marillion. Veşnic Marillion. Când le cânta la cină, tânărul menestrel dădea adesea impresia că i se adresează direct Sansei. Mătuşa ei era departe de a fi încântată. Lady Lysa ţinea nespus de mult la Marillion şi izgonise două slujnice şi chiar un paj pentru că spuseseră

minciuni despre el.

Lysa era la fel de singură ca ea. Proaspătul ei soţ părea să petreacă mai mult timp la poalele muntelui decât în vârf. Acum era plecat, fusese plecat în ultimele patru zile, întâlnindu-se cu Corbrayii. Din frânturi de discuţii, Sansa știa că purtătorii de flamuri ai lui Jon Arryn nu priveau cu ochi buni căsătoria Lysei și îi purtau pică Lordului Petyr pentru autoritatea pe care o avea ca Lord Protector al Ţinutului Vale. Ramura mai vârstnică a Casei Royce era la un pas de revoltă deschisă față de refuzul mătușii sale de a i se alătura lui Robb în război, iar Casele Waynwood, Redfort, Belmore și Templeton îi ofereau tot sprijinul. Clanurile munţilor erau și ele greu de stăpânit, iar bătrânul Lord Hunter murise subit, încât cei doi fii mai tineri ai săi îl acuzau pe fratele lor mai mare că l-a omorât. Poate că Valea lui Arryn fusese ferită de ororile războiului, dar nu era nici pe departe locul idilic pe care i-l prezentase Lady Lysa.

N-o să mai adorm, își dădu seama Sansa. *Prea multe gânduri mi se învălmășesc în cap.* Împinse perna, fără nici o tragere de inimă, dădu păturile la o parte, se duse la fereastră și deschise obloanele.

Ninsoarea cădea peste Eyrie.

Afară, fulgii pluteau ușori și tăcuţi, ca amintirile. *Oare asta m-a trezit?* Un strat gros de zăpadă se așternuse deja, ca o pătură, peste iarba din grădină, acoperind cu o pulbere albă tufișurile și statuile și împovărând crengile copacilor. Priveliștea îi aminti de nopţile reci de odinioară, din lunga vară a copilăriei sale.

Ultima oară văzuse zăpadă în ziua când părăsise Winterfellul. *Era o ninsoare mai ușoară decât aceasta,* își aminti ea. *Fulgii se topeau în părul lui Robb, când m-a îmbrățișat,*

iar Aryei i se desfăcea întruna în mâini bulgărele pe care încerca să-l facă. O durea sufletul când își aducea aminte cât de fericită fusese în dimineața aceea. Hullen o ajutase să încalece și plecase la drum cu fulgii de nea dansând în jurul ei, plecase să vadă lumea largă. *Credeam că balada mea începe în ziua aceea, însă era pe sfârșite.*

Sansa lăsă obloanele trase cât timp se dezbrăcă. Avea să-i fie frig, știa, deși grădina era împrejmuită de turnuri și ferită de vânturile aspre ale munților. Îmbrăcă lenjerie de mătase și o cămașă de pânză, iar pe deasupra, o rochie călduroasă din lână albastră de oaie. Două perechi de ciorapi, cizme care se legau sub genunchi, mănuși grele de piele și, în cele din urmă, o mantie cu glugă, din blană moale de vulpe albă.

Slujnica se cuibări sub pătură când zăpada începu să intre pe fereastră. Sansa deschise ușa încet și își croi drum pe scara șerpuitoare. Când deschise ușa dinspre grădină, era atât de frumos încât își ținu răsuflarea, ca să nu tulbure o armonie perfectă. Zăpada plutea coborând, coborând, într-o tăcere spectrală, și se așeza într-un strat gros, neatins, pe pământ. Toate culorile dispăruseră din lume. Era un loc în nuanțe de alb și negru și gri. Turnuri albe și zăpadă albă și statui albe, umbre negre și copaci negri, cerul cenușiu deasupra. *O lume pură,* gândi Sansa. *N-am ce căuta aici.*

Cu toate acestea, păși afară. Cizmele ei săpau urme adânci până la gleznă în stratul alb și moale al zăpezii, dar nu scoteau nici un sunet. Sansa hoinări printre tufe înghețate și copaci subțiri și negri, întrebându-se dacă visează. Fulgii îi atingeau fața, ușor ca sărutările unui iubit, și i se topeau pe obraji. În mijlocul

grădinii, lângă statuia femeii înlăcrimate, care zăcea năruită și pe jumătate îngropată în pământ, își întoarse fața spre cer și închise ochii. Simțea zăpada pe gene, gustul ei pe buze. Era gustul Winterfellului. Gustul inocenței. Gustul viselor.

Când deschise ochii, era în genunchi. Nu-și amintea când căzuse. I se părea că cerul avea o nuanță mai deschisă de gri. *Zorile,* gândi ea. *O nouă zi. O altă nouă zi.* După vechile zile tânjea ea. Pentru ele se ruga. Dar cui să i se roage? Cândva, grădina fusese gândită ca o pădure a zeilor, dar pământul era prea arid și prea pietros ca un copac al inimii să poată prinde rădăcini. O *pădure a zeilor fără zei, pustie ca mine.*

Ridică o mână de zăpadă și o strânse între degete. Grea și udă, zăpada se lega ușor. Sansa începu să facă bulgări, modelându-i și netezindu-i până când erau albi și perfecți. Își amintea o zăpadă de vară, la Winterfell, când Arya și Bran o atacaseră când ieșea, într-o dimineață, din castel. Aveau fiecare o duzină de bulgări la îndemână, iar ea nu avea nici unul. Bran se cocoțase pe podul acoperit, unde nu-l putea ajunge, dar Sansa o alergase pe Arya prin grajduri și prin bucătărie, până când rămăseseră amândouă fără suflu. Ar fi putut chiar s-o prindă, dar alunecase pe gheață. Sora ei s-a întors să vadă dacă era rănită. Văzând că nu era, a lovit-o în față cu un alt bulgăre, dar Sansa a înhățat-o de picior, a tras-o jos și i-a frecat părul cu zăpadă, până când a venit Jory și le-a despărțit, râzând.

Ce vreau eu cu bulgării? Se uită la micul ei arsenal trist. *Nu e nimeni în care să-i arunc.* Îl lăsă să-i cadă din mână pe cel pe care tocmai îl făcea. *În schimb, aș putea face un cavaler de zăpadă,* gândi ea. *Sau chiar...*

Lipi doi dintre bulgări, adăugă un al treilea, adună mai multă zăpadă în jurul lor și bătuci totul în formă de cilindru. Când îl termină, îl ridică și, vârându-și degetul mic, făcu găuri în el pentru ferestre. Crenelurile din vârf îi cerură puțin mai multă grijă, dar când fură gata, avea un turn. *Acum am nevoie de niște ziduri,* gândi Sansa, *și apoi de un donjon.* Se puse pe treabă.

Zăpada cădea și castelul se ridica. Două ziduri de o palmă, cel interior mai înalt decât cel exterior. Turnuri și turnulețe, fortificații și scări, o bucătărie rotundă, o armurărie pătrată, grajdurile de-a lungul zidurilor interioare dinspre vest. Fusese un simplu castel, la început, dar în scurtă vreme, Sansa știa că era Winterfellul. Găsi nuiele și crengi căzute sub zăpadă și le rupse capetele, făcând copacii pădurii zeilor. Pentru pietrele de mormânt din țintirim folosi bucățele de scoarță. În curând, mănușile și cizmele aveau o crustă albă de zăpadă, mâinile o furnicau, iar picioarele îi erau ude și reci, dar nu-i păsa. Conta doar castelul. Unele lucruri și le amintea greu, dar cele mai multe îi răsăreau în minte cu ușurință, de parcă abia ieri ar fi fost acolo. Turnul Bibliotecii, cu scările abrupte din piatră șerpuind pe exterior. Casa porții, două bastioane mari, poarta arcuită dintre ele, crenelurile de pe creasta zidului...

Și în tot acest timp, ninsoarea continua să cadă, troienind în jurul construcțiilor ei, îndată ce le ridica. Bătucea acoperișul de smoală al Sălii Mari, când auzi un glas și ridică privirea, văzând-o pe camerista ei strigând de la fereastră. Doamna se simțea bine? Voia să ia micul dejun? Sansa clătină din cap și se întoarse la modelatul zăpezii, adăugând un horn într-un capăt al Sălii Mari, în dreptul locului unde s-ar afla vatra înăuntru.

Zorile se furișau în grădină ca un hoț. Griul cerului era și mai deschis acum, iar pomii și tufișurile treceau spre verde-închis, sub eșarfele lor de zăpadă. Câțiva servitori ieșiră, privind-o o vreme, dar Sansa nu le acordă nici o atenție și în curând se întoarseră în bucătărie, unde era mai cald. O văzu pe Lady Lysa privind-o de la balcon, înfășurată într-o mantie albastră de catifea tivită cu blană de vulpe, dar când ridică din nou privirea, mătușa ei dispăruse. Maester Colemon își iți capul din stâncărie și se uită jos o vreme, slab și tremurând, dar curios.

Podurile i se prăbușeau. Între armurărie și fortăreața principală erau un pod acoperit și un altul care ducea de la cel de-al patrulea etaj al turnului clopotului la catul al doilea al stâncăriei, dar oricât de atent le potrivea, nu rezistau. Când unul dintre poduri i se nărui a treia oară, Sansa înjură cu voce tare și se așeză, frustrată și neajutorată.

— Prinde zăpada în jurul unui băț, Sansa.

Nu știa de când o urmărea sau când se întorsese de la Vale.

— Un băț? întrebă ea.

— Îi va da putere să reziste, mă gândesc, spuse Petyr. Pot să intru în castelul tău, doamna mea?

Sansa era îngrijorată.

— Să nu-l dărâmi. Ai...

— ... grijă? Zâmbi. Winterfellul a rezistat în fața unor dușmani mai aprigi decât mine. E Winterfellul, nu-i așa?

— Da, mărturisi Sansa.

Petyr se plimbă de-a lungul zidurilor exterioare.

— Îl visam adesea în anii aceia, după ce Cat a plecat la Nord, cu Eddard Stark. În visele mele era întotdeauna un loc întunecat și rece.

— Nu, era mereu cald, chiar și când ningea. Prin ziduri trec conducte cu apă din izvoarele fierbinți, să le încălzească, iar în grădinile de sticlă a fost întotdeauna ca în cele mai fierbinți zile de vară. Sansa se ridică în picioare, dominând castelul mare și alb. Nu știu cum să fac acoperișul de sticlă deasupra grădinilor.

Degeţel își mângâie bărbia, acolo unde îi fusese barba înainte ca Lysa să-i ceară să și-o radă.

— Sticla era prinsă în rame, nu? Nuielele sunt soluția. Descojește-le, încrucișează-le și folosește scoarță ca să le legi în rame. Stai să-ți arăt. Se mișcă prin grădină, adunând nuiele și bețe, scuturând zăpada de pe ele. Când avu destule, păși peste ambele ziduri, cu un singur pas mare, și se ghemui în mijlocul curții. Sansa se apropie să vadă ce face. Petyr avea mâini îndemânatice și sigure și, în scurt timp, făcu o împletitură de nuiele, asemănătoare cu cea care acoperea grădinile de sticlă ale Winterfellului. Bineînțeles, sticla va trebui să ne-o imaginăm, spuse el, lăsând-o pe Sansa să continue.

— E perfect, spuse ea.

Petyr îi atinse fața:

— Și asta la fel.

Sansa nu înțelegea:

— Ce e la fel?

— Zâmbetul tău, doamna mea. Să-ți fac încă unul?

— Dacă vrei...

— Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere.

Sansa ridica pereții grădinilor de sticlă, în timp ce Degeţel le acoperea, iar când terminară acolo, el o ajută să extindă zidurile și să ridice cazarma. Când folosi bețe pentru podurile acoperite, acestea rezistară, întocmai cum spusese el. Prima Fortăreață era destul de

simplu de ridicat, un vechi turn circular, dar Sansa se poticni din nou când ajunse să pună garguiele pe creasta zidurilor. Din nou, Petyr avea răspunsul:

— A nins peste castelul nostru, doamna mea, îi explică el. Cum arată garguiele când sunt acoperite de zăpadă?

Sansa închise ochii, să le vadă în amintire.

— Sunt doar niște grămezi albe.

— Păi, vezi? Garguiele sunt greu de făcut, dar grămezile albe n-ar trebui să ne dea bătăi de cap. Și iată-le, acolo.

Turnul Prăbușit era și mai ușor de făcut. Modelară împreună un turn înalt, îngenunchind unul lângă altul ca să-l rostogolească și, când îl ridicară, Sansa își vârî degetele deasupra, luă un pumn de zăpadă și i-l aruncă direct în față. Petyr scânci, iar zăpada i se strecură sub guler.

— A fost necuviincios, doamna mea.

— După cum a fost și să mă aduci aici, când ai jurat să mă duci acasă.

Se întreba de unde îi venise acest curaj, să-i vorbească atât de direct. *De la Winterfell,* gândi ea. *Sunt mai puternică între zidurile Winterfellului.*

Chipul lui deveni grav.

— Da, te-am înșelat în privința asta... și într-o altă privință.

Stomacul îi tremura.

— Care altă privință?

— Ți-am spus că nimic nu mi-ar face mai multă plăcere decât să te ajut la castel. Mă tem că și asta a fost o minciună. Altceva mi-ar face și mai multă plăcere. Se apropie. Asta.

Sansa încercă să se dea înapoi, dar el o trase în brațele lui și, dintr-odată, o sărută. Încercă, fără vlagă, să i se opună, dar nu reuși decât să se

lipească și mai mult de el. Avea gust de mentă. Preț de o clipită, cedă sărutului lui... apoi își întoarse fața și se eliberă:

— Ce faci?

Petyr își aranja mantia.

— Sărut o fecioară de zăpadă.

— Ar trebui s-o săruți *pe ea.* Sansa aruncă o privire spre balconul Lysei, dar era gol acum. Pe soția ta.

— O sărut. Lysa n-are nici un motiv să se plângă. Zâmbi. Aș vrea să te poți vedea, doamna mea. Ești atât de frumoasă. Ești acoperită de zăpadă, ca un pui de urs, dar fața ți-e îmbujorată și abia mai respiri. De când ești aici? Trebuie să-ți fie foarte frig, Lasă-mă să te încălzesc, Sansa. Scoate-ți mănușile și dă-mi mâinile.

— Nu. Petyr vorbea aproape ca Marillion în noaptea când se îmbătase, la nuntă. Numai că de data aceasta, Lothor Brune nu avea să mai vină s-o salveze. N-ar fi trebuit să mă săruți. Aș fi putut să-ți fiu fiică.

— Ai fi putut, recunoscu el, cu un zâmbet melancolic. Dar nu ești, nu-i așa? Ești fiica lui Eddard Stark și a lui Cat. Dar cred că s-ar putea să fii chiar mai frumoasă decât era ea la vârsta ta.

— Petyr, te rog. Vorbea cu glas pierit. Te rog...

— Un *castel?*

Glasul era puternic, ascuțit și copilăresc. Degețel se întoarse.

— Lord Robert. Schiță o plecăciune. N-ar trebui să ieși în zăpadă fără mănuși.

— Tu ai făcut castelul de zăpadă, Degeţel?

— Alayne a făcut aproape totul.

Sansa spuse:

— Vrea să fie Winterfellul.

— Winterfellul? Robert era mic pentru cei opt ani ai săi, o aşchie de băiat, cu pielea pătată şi ochii mereu înlăcrimaţi. Sub braţ ţinea păpuşa de cârpă jerpelită pe care o ducea cu el peste tot.

— Winterfellul este reşedinţa Casei Stark, îi explică Sansa viitorului ei soţ. Marele castel din Nord.

— Nu e aşa de mare. Băiatul îngenunche în faţa porţii. Uite, vine un uriaş să-l dărâme. Îşi ridică păpuşa în zăpadă şi începu s-o mişte spasmodic. *Bum, bum, sunt un uriaş, sunt un uriaş,* cântă el. *Ho, ho, ho, deschideţi porţile sau le dobor!* Legănând păpuşa de picioare, doborî vârful unui bastion, apoi pe al celuilalt.

Era mai mult decât putea îndura.

— Robert, încetează.

Însă băiatul legănă păpuşa din nou şi o bucată de zid explodă. Sansa încercă să-l prindă de mână, dar înhăţă păpuşa. Se auzi un pârâit şi pânza subţire se sfâşie. Dintr-odată, Sansa avea capul păpuşii, Robert avea picioarele şi trunchiul, iar umplutura de cârpe şi rumeguş era împrăştiată în zăpadă.

Gura Lordului Robert începu să tremure.

— L-ai omorâââââââât! se jeli el. Apoi începu să se scuture. Se porni cu un simplu tremurat, dar în câteva clipe, era prăbuşit peste castel, dând violent din mâini şi din picioare. Turnurile albe şi podurile de zăpadă se sfărâmară, prăbuşindu-se în toate direcţiile. Sansa rămase înmărmurită de spaimă, dar Petyr Baelish îl apucă pe vărul ei de încheieturi şi strigă după maester.

Străjeri şi slujitoare sosiră într-o clipă, să-l ajute să-l liniştească, urmaţi în scurt timp de Maester Colemon. Boala tremuratului pe care o avea Robert Arryn nu era o noutate pentru

oamenii de la Eyrie, iar Lady Lysa îi instruise pe toţi să vină degrabă la primul strigăt al băiatului. Maesterul ţinu capul micului lord și îi dădu o jumătate de cupă de vin al viselor, murmurând cuvinte liniștitoare. Încet, încet, spasmul părea să cedeze, până când nu mai rămase decât un ușor tremur al mâinilor.

— Duceţi-l în apartamentele mele, le spuse Maester Colemon străjerilor. Niște lipitori o să-l liniștească.

— Eu sunt de vină. Sansa le arătă capul păpușii. I-am rupt păpușa în două. N-am vrut, dar...

— Excelența Sa distrugea castelul, explică Petyr.

— Un uriaș, zise băiatul, plângând. Nu eu, uriașul a distrus castelul. Ea l-a *omorât!* O urăsc! E o *bastardă* și o *urăsc!* Nu vreau lipitori!

— Lordul meu, sângele tău trebuie subţiat, spuse Maester Colemon. Sângele rău te face furios și mânia te face să tremuri. Haide acum.

Se îndepărtară, conducându-l pe băiat. *Nobilul meu soţ,* gândi Sansa, contemplând ruinele Winterfellului. Ninsoarea se oprise și era mai frig ca înainte. Se întreba dacă Lordul Robert va tremura pe tot parcursul nunţii lor. *Joffrey era cel puţin sănătos la trup.* O furie nebună puse stăpânire pe ea. Ridică o creangă ruptă și înfipse în vârf capul rupt al păpușii, apoi o vârî în pământ, deasupra porţii prăbușite a castelului ei de zăpadă. Servitorii o priviră îngroziţi, dar când Degeţel îi văzu isprava, izbucni în râs.

— Dacă poveștile sunt adevărate, acela nu e primul uriaș al cărui cap a sfârșit pe zidurile Winterfellului.

— Sunt doar basme, spuse ea și îl lăsă acolo.

Ajunsă în dormitor, Sansa își scoase mantia

și cizmele ude și se așeză lângă foc. N-avea nici o îndoială că va avea de dat socoteală pentru criza Lordului Robert. *Poate că Lady Lysa mă va alunga.* Mătușa ei nu se dădea în lături să izgonească pe oricine o supăra și nimic n-o supăra mai mult decât oamenii despre care bănuia că-i chinuie fiul.

Sansa s-ar fi bucurat să fie alungată. Castelul Lunii era mult mai mare decât Eyrie și mai plin de viață. Lordul Nestor Royce părea aspru și morocănos, dar fiica lui Myranda se ocupa de castel și toată lumea povestea cât era de veselă și de zburdalnică. Era posibil ca nici măcar presupusa origine rușinoasă a Sansei să nu conteze prea mult acolo. Una dintre fiicele bastarde ale Regelui Robert era în slujba Lordului Nestor și se spunea că ea și Lady Myranda erau prietene de nedespărțit, ca două surori.

O să-i spun mătușii că nu vreau să mă căsătoresc cu Robert. Nici măcar Înaltul Septon în persoană n-ar putea declara măritată o femeie, dacă refuza să-și spună jurămintele. Nu era o cerșetoare, orice ar spune mătușa ei. Avea treisprezece ani, era femeie măritată, în toată firea, moștenitoarea Winterfellului. Îi era milă uneori de micul ei verișor, dar nici nu-i trecea prin cap să dorească să-i fie soție. *Aș prefera să mă mărit din nou cu Tyrion.* Dacă Lady Lysa ar afla asta, cu siguranță ar izgoni-o... departe de strâmbăturile lui Robert, de tremurăturile și ochii lui înlăcrimați, departe de privirile galeșe ale lui Marillion, departe de sărutările lui Petyr. O *să-i spun, negreșit!*

După-amiaza era pe sfârșite când o chemă Lady Lysa. Sansa își făcuse curaj toată ziua, dar îndată ce Marillion apăru la ușa ei, toate îndoielile o cuprinseră din nou.

— Lady Lysa îți solicită prezența în Sala Înaltă. Ochii cântărețului o dezbrăcau în timp ce-i vorbea, dar se obișnuise cu asta.

Marillion era chipeș, fără doar și poate: copilăros și suplu, cu pielea netedă, părul nisipiu și un zâmbet fermecător. Dar în Vale toată lumea îl ura, în afară de mătușa ei și micul Lord Robert. După cum spuneau servitorii, Sansa nu era prima fată care îi îndurase avansurile, iar celelalte nu-l avuseseră pe Lothor Brume să le apere. Dar Lady Lysa nu voia să asculte nici o acuzație la adresa lui. De când venise la Eyrie, cântărețul devenise favoritul ei. Îi cânta Lordului Robert să adoarmă în fiecare seară și îi înțepa pe toți pretendenții Lysei cu versuri care le luau în râs slăbiciunile. Mătușa ei îl copleșea cu daruri și aur: veșminte scumpe, o brățară de aur, o centură bătută cu pietre ale lunii, un cal de rasă. Îi dăduse până și șoimul preferat al răposatului ei soț. Toate acestea îl făceau pe Marillion mereu curtenitor în prezența Lysei și nespus de arogant în absența ei.

— Mulțumesc, îi spuse Sansa bățoasă. Știu drumul.

Nu vrea să plece.

— Doamna mi-a spus să te aduc.

Să mă aducă! Nu-i plăcea cum sună asta.

— Acum ești străjer? Degețel îl destituise pe căpitanul gărzii de la Eyrie și îl pusese pe Lothor Brume în locul lui.

— Trebuie să fii *păzită?* întrebă ghiduș Marillion. Compun un cântec nou, vreau să-ți spun. Un cântec atât de dulce și de trist că va topi orice inimă înghețată. *Trandafirul de lângă drum* se va numi. Despre o fată simplă, atât de frumoasă încât vrăjea inima oricărui bărbat care o zărea.

Eu sunt o Stark de Winterfell, ar fi vrut să-i spună. Dar clătină din cap și se lăsă condusă în jos, pe treptele turnului, și apoi de-a lungul unui pod. Sala Înaltă fusese închisă de când venise ea la Eyrie. Sansa se întreba de ce o deschisese mătușa ei. În mod obișnuit, prefera confortul budoarului ei sau căldura tihnită a camerei de audiențe a Lordului Arryn, cu vederea spre cascadă.

Doi străjeri în mantii azurii flancau ușile de lemn ale Sălii Mari, cu sulițele în mâini.

— Nu intră nimeni cât timp Alayne e cu Lady Lysa, le spuse Marillion.

— Da.

Oamenii îi lăsară să treacă, apoi își încrucișară sulițele. Marillion trânti ușile și le blocă pe dinăuntru cu o a treia suliță, mai lungă și mai groasă decât cele ale străjerilor.

Sansa fu străbătută de un fior de neliniște.

— De ce ai făcut asta?

— Doamna te așteaptă.

Privi împrejur șovăielnică. Lady Lysa stătea pe dais, într-un jilț sculptat din lemn de copac al inimii, singură. La dreapta se afla un alt scaun, mai înalt decât al ei, dar Lordul Robert nu ședea pe el. Sansa spera că-și revenise. Dar nu se aștepta ca Marillion să-i spună.

Păși pe covorul albastru din fir de mătase ce se întindea între șirurile de pilaștri canelați, subțiri ca niște lănci. Podelele și pereții Sălii Înalte erau cu totul din marmură albă ca spuma laptelui, cu vinișoare albastre. Raze palide de lumină coborau pieziș prin îngustele ferestre arcuite presărate de-a lungul zidului vestic. Între ferestre se aflau torțe fixate în suporturi înalte de fier, dar nici una dintre ele nu era aprinsă. Pașii ei călcau ușor pe covor. Afară, vântul bătea rece și singuratic.

În mijlocul oceanului de marmură albă, până și lumina soarelui părea oarecum rece... dar nici pe departe atât de rece ca mătușa ei. Lady Lysa purta o rochie de catifea de culoarea untului și un colier de safire și pietre ale lunii. Păru-i arămiu era prins într-o coadă groasă care îi cădea pe un umăr. Stătea în jilțul ei și își privea nepoata apropiindu-se, cu fața roșie și buhăită sub fard și pudră. Lângă ea, pe perete, atârna un stindard uriaș, luna și șoimul Casei Arryn, în crem și albastru.

Sansa se opri în fața daisului și făcu o reverență.

— Doamna mea. Ai trimis după mine. Auzea și acum sunetul vântului și murmurul strunelor pe care Marillion le ciupea în capătul sălii.

— Am văzut ce ai făcut, spuse Lady Lysa.

Sansa își netezi faldurile rochiei.

— Nădăjduiesc că Lordul Robert se simte mai bine. N-am vrut să-i rup păpușa. Îmi dărâma castelul de zăpadă, eu doar...

— Faci pe naiva cu mine? zise mătușa ei. Nu vorbeam despre păpușa lui Robert. Te-am *văzut* sărutându-l.

În Sala Înaltă se făcu parcă deodată mai frig. Zidurile, podelele și coloanele se transformaseră parcă în gheață.

— El m-a sărutat pe mine.

Nările Lysei se lărgiră.

— Și de ce ar fi făcut asta? Are o soție care îl iubește. O femeie adevărată, nu o fetiță. N-are nevoie de una ca tine. Mărturisește, copilă. I-ai făcut ochi dulci. Așa au stat lucrurile.

Sansa făcu un pas înapoi.

— Nu-i adevărat.

— Unde te duci? Ți-e frică? O asemenea destrăbălare trebuie pedepsită, dar n-o să fiu aspră cu tine. Ținem un băiat ca țap ispășitor

pentru Robert. Sănătatea lui e precară și n-ar putea să îndure el însuși biciul. Voi găsi o fată de rând să fie biciuită în locul tău, dar mai întâi trebuie să recunoști deschis ce ai făcut. Nu suport minciuna, Alayne.

— Făceam un castel de zăpadă, spuse Sansa. Lordul Petyr mă ajuta și apoi m-a sărutat. Asta ai văzut.

— N-ai pic de onoare, zise tăios mătușa ei. Sau mă crezi proastă? Mă crezi, nu-i așa? Mă iei de proastă. Da, acum îmi dau seama. Dar nu sunt proastă. Crezi că poţi avea orice bărbat dorești pentru că ești tânără și frumoasă. Să nu crezi că n-am observat cum te uiţi la Marillion. Știu tot ce s-a petrecut la Eyrie, domnișoară. Și am mai văzut eu altele ca tine. Dar te înșeli dacă crezi că ochii mari și zâmbetul lasciv pot să-l cucerească pe Petyr Baelish. Este al meu. Se ridică în picioare. Au încercat cu toţii să mi-l ia. Nobilul meu tată, soţul meu, mama ta... Catelyn, mai cu seamă. Îi plăcea și ei să-l sărute pe Petyr al meu, o, da, îi plăcea.

Sansa se mai retrase încă un pas.

— Mama mea?

— Da, mama ta, nepreţuita ta mamă, propria mea soră, Catelyn. Să nu crezi că poţi face pe nevinovata cu mine, mincinoasă netrebnică. În toţi acei ani la Riverrun s-a jucat cu Petyr de parcă ar fi fost jucăria ei. L-a tachinat cu zâmbete, cuvinte dulci și priviri deocheate și i-a făcut nopţile un chin.

— Nu. *Mama e moartă,* îi venea să strige. *A fost propria ta soră și e moartă.* N-a făcut asta. N-ar fi făcut asta.

— De unde știi tu? Erai acolo? Lysa coborî din scaunul înalt, cu fustele învolburându-se. Ai fost cu Lordul Bracken și Lordul Blackwood, când ne-au vizitat, ca să-i înfățișeze tatălui

meu vrăjmășia dintre ei? Cântărețul Lordului Bracken ne-a cântat, iar Catelyn a dansat șase dansuri cu Petyr în seara aceea, *șase,* am numărat! Când lorzii au început să se certe, tatăl meu i-a luat sus în camera de audiențe, așa că nu mai era nimeni să ne împiedice să bem. Edmure s-a îmbătat, tânăr cum era... iar Petyr a încercat s-o sărute pe mama ta, numai că ea l-a respins. I-a *râs* în nas. Părea atât de rănit încât am crezut că o să-mi sară inima din piept. Și după aceea a băut până când a adormit cu capul pe masă. Unchiul Brynden l-a dus sus în pat, înainte să-l găsească tata așa. Dar tu nu-ți amintești nimic din toate acestea, așa-i? O privi furioasă. Așa-i?

E beată sau nebună?

— Nu eram născută, doamna mea.

— Tu nu erai născută, dar eu eram, așa că să nu te apuci să-mi spui tu care e adevărul. Știu care e adevărul. L-ai sărutat!

— El m-a sărutat pe mine, insistă ea. Eu n-am vrut...

— Taci din gură. Nu ți-am dat voie să vorbești. L-ai ispitit, întocmai cum a făcut mama ta în seara aceea, la Riverrun, cu zâmbetele și dansul ei. Crezi c-aș putea uita? În noaptea aceea m-am furișat în patul lui, să-i ofer alinare. Am sângerat, dar a fost cea mai dulce durere. Mi-a spus atunci că mă iubește, dar chiar înainte de a adormi la loc, m-a strigat *Cat*. Cu toate astea, am rămas cu el până când cerul a început să se lumineze. Mama ta nu-l merita. Nici măcar n-a vrut să-i ofere panglica s-o poarte când s-a duelat cu Brandon Stark. Eu i-aș fi dat-o. I-am dat totul. Acum e al meu. Nu al Catelynei și nu al tău.

Toată dârzenia Sansei pierise în fața atacului nestăpânit al mătușii ei. Lysa Arryn o

înspăimânta mai mult decât o înspăimântase vreodată Regina Cersei.

— E al tău, doamna mea, spuse ea, încercând să pară umilă și spășită. Pot să-ți cer îngăduința să plec?

— Nu poți. Răsuflarea mătușii sale mirosea a vin. Dacă ai fi oricine altcineva, te-aș izgoni. Te-aș trimite jos, la Lordul Nestor, la Castelul Lunii sau înapoi la Degete. Cum ți-ar plăcea să-ți petreci toată viața pe țărmul ăla pustiu, înconjurată de nespălați și de căcăreze de oaie? Asta voia tatăl meu pentru Petyr. Toată lumea credea că din cauza acelui duel stupid cu Brandon Stark, dar nu era așa. Tata spunea că ar trebui să mulțumesc zeilor că un mare lord ca Jon Arryn e dispus să mă ia pângărită, dar eu știam că o făcea doar pentru săbii. A trebuit să mă mărit cu Jon, altfel tatăl meu m-ar fi izgonit, așa cum a făcut cu fratele lui, dar eu pentru Petyr eram născută. Îți spun toate astea ca să înțelegi cât de mult ne iubim, cât de mult am suferit și am visat unul la celălalt. Am avut un copil, un copilaș neprețuit. Lysa își lipi palmele de pântece, ca și cum copilul ar fi încă acolo. Când mi l-au furat, mi-am jurat că nu voi mai îngădui să se întâmple una ca asta niciodată. Jon voia să-l trimită pe iubitul meu Robert la Piatra Dragonului și bețivanul ăla de rege i l-ar fi dat lui Cersei Lannister, dar eu nu i-am lăsat... așa cum n-am să te las pe tine să mi-l furi pe Petyr Degețel. Ai auzit, Alayne ori Sansa ori cum te mai numești? Ai auzit ce ți-am spus?

— Da. Jur, n-am să-l mai sărut niciodată, sau... sau să-l ispitesc. Sansa credea că asta era ceea ce voia să audă mătușa ei.

— Așa, deci acum recunoști? Tu ai fost, întocmai cum am crezut. Ești desfrânată, ca mama ta. Lysa o apucă de încheietură. Vino cu

mine acum. Vreau să-ţi arăt ceva.

— Mă doare, scânci Sansa. Te rog, mătușă Lysa, n-am făcut nimic, jur.

Mătușa îi ignoră protestele.

— *Marillion!* strigă ea. Am nevoie de tine, Marillion. Am *nevoie* de tine!

Cântăreţul rămăsese discret în fundul sălii, dar la strigătele Lysei veni îndată.

— Doamna mea?

— Cântă-ne un cântec. Cântă-ne *Trădătoare și frumoasă.*

Marillion își trecu degetele peste coarde.

— *Lordul venea-a călare-ntr-o zi, când ploua, tra-la-ala, la-la, la-la...*

Lady Lysa o smuci pe Sansa de braţ. Ori mergea, ori o târa, așa că alese să meargă, străbătând jumătate din sală, printre doi pilaștri, către ușa albă din lemn de copac al inimii, din peretele de marmură. Ușa era zăvorâtă cu trei drugi grei de bronz, dar Sansa auzea vântul vuind afară, fără astâmpăr, în preajma ei. Când văzu semiluna sculptată în lemn, își înfipse picioarele în podea.

— Poarta Lunii. Se smuci, încercând să se elibereze. De ce-mi arăţi Poarta Lunii?

— Acum chiţăi ca un șoricel, dar în grădină ai fost îndrăzneaţă, așa-i? Ai fost destul de îndrăzneaţă în zăpadă.

— *Doamna cosea-a într-o zi când ploua,* cânta Marillion, *tra-la-ala, la-la, la-la...*

— Deschide ușa! porunci Lysa. Deschide-o, am zis! Haide, sau trimit după străjeri. O îmbrânci pe Sansa în faţă. Mama ta măcar era curajoasă. Ridică drugii!

Dacă mă supun, mă va lăsa să plec. Sansa apucă unul dintre drugii de bronz, îl ridică și îl aruncă la pământ. Cel de-al doilea zăngăni pe marmură, apoi al treilea. Abia atinse zăvorul, că

ușa grea de lemn zbură spre interior și se lovi de perete, cu un bubuit. Zăpada se adunase pe cadrul ușii și, când se deschise, năvăli toată înăuntru, purtată de o pală de vânt rece. Sansa începu să tremure. Încercă să se dea înapoi, dar mătușa era în spatele ei. Lysa o înhăță de încheietură și își așeză cealaltă mână pe omoplații ei, împingând-o cu forță către ușa deschisă.

Dincolo era cerul alb, ninsoare și nimic altceva.

— Uită-te în jos, spuse Lady Lysa. Uită-te în jos. Încercă să se smulgă din strânsoare, dar degetele mătușii ei îi săpau în braț, ca niște gheare. Lysa o îmbrânci din nou și Sansa țipă. Piciorul îi trecu prin crusta de zăpadă, făcând-o să se desprindă. Nu se afla nimic în fața ei, doar văzduh și un castel la două sute de metri mai jos, agățat de coasta muntelui.

— Nu! țipă Sansa. Mă sperii! În spatele ei, Marillion continua să cânte la harpă:

— *Tra-la-ala, la-la, la-la...*

— Mai vrei să te las să pleci? Mai vrei?

— Nu. Sansa își înfipse picioarele în podea și încercă să se împingă în spate, dar mătușa ei nu se clintea. Nu așa. Te rog... Ridică o mână, zgâriind cu degetele rama ușii, dar nu putea să se agațe, iar picioarele îi alunecau pe marmura udă. Lady Lysa o împinse fără cruțare. Era mai grea decât Sansa cu aproape douăzeci de kilograme.

— *Doamna se săruta pe o căpiță de fân,* cânta Marillion.

Sansa se răsuci într-o parte, înnebunită de frică, și un picior îi alunecă peste abis. Țipă.

— *Tra-la-ala, la-la, la-la...*

Vântul îi flutură poalele rochiei, mușcând cu dinți reci din picioarele ei dezgolite. Simțea

fulgii topindu-i-se pe obraji. Sansa dădu din mâini, găsi cosița groasă, arămie, a Lysei și o apucă strâns.

— Părul meu! zbieră mătușa ei. *Lasă-mi părul!* Tremura, hohotea.

Se legănară la marginea prăpastiei. Departe, auzi străjerii izbind cu lăncile în ușă, cerând să fie lăsați să intre. Marillion își curmă cântecul.

— *Lysa!* Ce înseamnă asta? Strigătul răsună prin suspine și gâfâieli. Sala Înaltă răsună de pași. Vino de acolo! Lysa, ce faci?

Străjerii continuau să bubuie în ușă. Degeţel venise pe ușa din spate, prin intrarea lorzilor, de după dais.

Când Lysa se întoarse, slăbi strânsoarea și Sansa se eliberă. Se prăbuși în genunchi și în clipa aceea o văzu Petyr Baelish:

— Alayne, care-i problema aici?

— *Ea.* Lady Lysa o apucă pe Sansa de păr. *Ea* e problema. Te-a *sărutat*.

— Spune-i, se rugă Sansa. Spune-i că doar făceam un castel...

— *Taci!* răcni mătușa ei. Nu ţi-am dat voie să vorbești. Cui îi pasă de castelul tău?

— E doar un copil, Lysa. Fiica lui Cat. Ce voiai să faci?

— Aveam de gând s-o mărit cu *Robert!* N-are pic de recunoștință. Nu... nici *decență*. Nu ești al ei, să te sărute. *Nu ești al ei!* Îi dădeam o lecţie, atâta tot.

— Așa, deci. Își mângâie bărbia. Cred că acum a înțeles. Nu-i așa, Alayne?

— Da, suspină Sansa, Am înțeles.

— Nu vreau s-o mai văd aici! Ochii mătușii ei străluceau de lacrimi. De ce ai adus-o la Vale, Petyr? N-are ce căuta aici.

— Atunci o vom alunga. Înapoi la Debarcaderul Regelui, dacă vrei. Făcu un pas

către ele. Las-o să se ridice acum. Las-o să plece de lângă ușă.

— NU! Lysa smuci încă o dată capul Sansei. Zăpada se învolbura în jurul lor, făcându-le fustele să plesnească zgomotos. Nu poţi s-o dorești. *Nu poți.* E o fetiță proastă și fără minte. Nu te iubește cum te-am iubit eu. *Întotdeauna te-am iubit.* Am dovedit-o, nu-i așa? Lacrimile șiroiau pe fața buhăită și roșie a mătușii sale. Ţi-am dăruit fecioria, ți-aș fi dăruit un fiu, dar l-au ucis cu ceaiul lunii, cu calomfir și mentă și pelin, o linguriță de miere și o picătură de busuioc-de-câmp. N-am fost eu de vină. Eu n-am știut. Doar am băut ce mi-a dat tata...

— Ce-a fost a fost, Lysa. Lordul Hoster e mort, la fel și bătrânul lui maester. Degețel se apropie. Ai fost iarăși în pivnița de vinuri? N-ar trebui să vorbești prea mult. Nu vrem ca Alayne să știe mai mult decât trebuie, nu-i așa? Sau Marillion.

Lady Lysa îl ignoră.

— Cat nu ți-a dat niciodată nimic. Eu ți-am obținut prima funcție, eu l-am făcut pe Jon să te aducă la curte, ca să putem fi aproape. Mi-ai promis că nu vei uita niciodată asta.

— Și nici nu am uitat. Suntem împreună, așa cum ți-ai dorit dintotdeauna, așa cum am plănuit întotdeauna. Lasă, te rog, părul Sansei...

— Nu vreau. V-am văzut sărutându-vă în zăpadă. E leit maică-sa. Catelyn te-a sărutat în pădurea zeilor, dar ea n-a *vrut,* ea nu te-a dorit niciodată. De ce ai iubit-o pe ea mai mult? Eu am fost, întotdeauna am fost *eeeeeeeu!*

— Știu, iubirea mea. Petyr făcu încă un pas. Și sunt aici. Nu trebuie decât să mă iei de mână, haide. Îi întinse mâna. N-ai nici un motiv să verși toate lacrimile astea.

— Lacrimi, lacrimi, *lacrimi,* hohoti ea

isteric. Nu e nevoie de lacrimi... dar nu asta ai spus la Debarcaderul Regelui. Mi-ai spus să pun lacrimile în vinul lui Jon. Și am făcut-o. Pentru Robert și pentru noi! Și i-am scris lui Catelyn și i-am spus că Lannisterii mi-au ucis nobilul soț, întocmai cum m-ai învățat tu. A fost așa de isteț... tu întotdeauna ai fost isteț, Petyr. I-am spus asta tatălui meu, i-am spus: Petyr e așa de isteț, se va ridica sus, da, da, și e dulce și blând și am un copilaș în burtă... De ce ai sărutat-o? *De ce?* Acum suntem împreună, suntem împreună după atâta timp, atât timp, de ce să vrei s-o săruți pe *eaaaaa?*

— Lysa, oftă Petyr, după toate furtunile pe care le-am îndurat, ar trebui să ai mai multă încredere în mine. Jur, n-o să mai plec niciodată de lângă tine, atât cât vom trăi.

— Adevărat? întrebă ea, plângând. O, *adevărat?* Lysa se aruncă în brațele lui Degețel, plângând cu sughițuri. În timp ce se îmbrățișau, Sansa se îndepărtă de-a bușilea de Poarta Lunii și își încolăci brațele în jurul celui mai apropiat pilastru. Își simțea inima bubuind. Avea zăpadă în păr, iar pantoful drept îi lipsea. *O fi căzut.* Ridică din umeri și strânse pilastrul în brațe.

Degețel o lăsă pe Lysa să plângă la pieptul lui o clipă, apoi își așeză palmele pe brațele ei și o sărută ușor.

— Dulcea mea soție geloasă, spuse el, chicotind. Am iubit o singură femeie, îți jur.

Lysa Arryn zâmbi tremurând:

— Doar pe mine? O, Petyr, juri? Doar pe mine?

— Doar pe Cat. O împinse repede, cu putere.

Lysa se împletici, cu picioarele alunecând pe marmura udă. Apoi dispăru. Nu țipă. Timpul se opri în loc și singurul sunet din lume era

vântul.

Marillion gâfâi:

— Tu... tu...

Străjerii strigau dincolo de ușă, lovind cu capătul lăncilor grele. Lordul Petyr o ridică pe Sansa în picioare.

— Nu ești rănită? Când Sansa clătină din cap, el îi spuse: Atunci fugi și lasă străjerii să intre. Grăbește-te, n-avem timp de pierdut. Acest cântăreț mi-a ucis nobila soție.

EPILOG

Drumul ce urca la Pietrele Vechi ocolea de două ori muntele înainte de a ajunge în vârf. Pietros și plin de hățișuri, ar fi fost greu de urcat chiar și pe vreme prielnică, dar ninsoarea din noaptea precedentă îl lăsase noroios. *Ninsoare toamna în ținuturile riverane e împotriva firii,* gândi Merrett posomorât. Nu fusese cine știe ce ninsoare, doar cât să acopere pământul peste noapte. Cea mai mare parte începuse să se topească îndată ce soarele se ivise pe cer. Cu toate acestea, Merrett o privea ca pe un semn rău. Între ploi, puhoaie, pârjol și război, pierduseră două recolte și o bună parte din a treia. O iarnă timpurie ar însemna foamete pe tot cuprinsul ţinuturilor riverane. O mulţime de oameni ar flămânzi și unii dintre ei ar muri. Merrett nu putea decât să spere că nu va fi unul dintre ei. *Totuși, s-ar putea să fim. Cu norocul meu, chiar s-ar putea. N-am avut niciodată noroc.*

La poalele castelului părăginit, versanţii mai joși ai muntelui erau acoperiţi de o pădure atât de deasă încât zeci de tâlhari s-ar fi putut ascunde acolo. *S-ar putea să mă pândească în clipa asta.* Merrett aruncă o privire împrejur și nu văzu nimic, doar orz sălbatic, ferigi, rogoz și tufe de mure, printre pini și sequoia verzicenușii. În altă parte, velniși și frasini și stejari pitici năpădeau pământul ca buruienile. Nici urmă de tâlhar, dar asta nu însemna prea mult. Tâlharii știau să se ascundă mai bine decât oamenii cinstiți.

Merrett ura pădurile, la drept vorbind, iar pe tâlhari îi ura și mai mult.

„Tâlharii mi-au furat viaţa”, se plângea adesea la beție. Prea des se îmbăta, spunea tatăl său, des și zgomotos. *Cât se poate de adevărat,* gândi el cu mâhnire. La Gemeni, trebuia să te remarci într-un fel, altfel lumea uita că exiști, dar descoperise că renumele de cel mai mare beţivan de la castel nu-l prea ajutase să-și sporească perspectivele. *Cândva speram să devin cel mai mare cavaler care a coborât vreodată lancea. Zeii mi-au luat asta. De ce n-aș bea o cupă de vin, din când în când? Îmi vindecă durerile de cap. În plus, nevasta mea e o scorpie, tatăl meu mă disprețuiește, copiii nu sunt buni de nimic. Pentru ce să stau treaz?*

Dar acum era treaz. Ei, bine, băuse două cornuri de bere la micul dejun și o cupă mică de vin roșu la plecare, dar asta numai ca să nu-i bubuie capul. Merrett simţea durerea strecurându-i-se în spatele ochilor și știa că dacă i-ar da cea mai mică ocazie, în curând s-ar simți ca și cum ar avea o furtună cu tunete și fulgere între urechi. Uneori suferea atât de cumplit încât nici să plângă nu putea, de durere. Atunci nu putea decât să stea întins în patul lui, în camera întunecată, cu o cârpă umedă peste ochi și să blesteme tâlharul necunoscut care îi făcuse asta.

Numai gândindu-se, îl cuprinse neliniștea. Nu-și putea permite acum o durere de cap. *Dacă îl aduc pe Petyr teafăr acasă, norocul meu se va schimba.* Avea aurul, nu trebuia decât să urce până la Pietrele Vechi, să-i întâlnească pe afurisiții de tâlhari în castelul părăginit și să facă schimbul. O simplă răscumpărare. Nici măcar el nu putea s-o sfeclească... dacă nu cumva se alegea cu o durere de cap, una atât de

puternică încât să nu fie în stare să se țină pe cal. Trebuia să ajungă la ruine înainte de asfințitul soarelui, nu să plângă, chircit la marginea drumului. Merrett își frecă tâmpla cu două degete. *Încă o dată în jurul muntelui și am ajuns.* Când sosise mesajul și el se oferise să ducă răscumpărarea, tatăl lui se încruntase, zicând:

— Tu, Merrett?

Și începuse să râdă pe nas, acel *he-he-he* înfiorător al lui. Merrett fusese nevoit pur și simplu să-l implore înainte să-i dea lui punga afurisită cu aur.

Ceva se mișcă în tufișuri, la marginea drumului. Merrett trase de hățuri și scoase sabia, însă era doar o veveriță.

— Ridicol, își spuse. Vârî sabia înapoi în teacă, fără ca măcar s-o fi scos. Tâlharii nu au coadă. La naiba, Merrett, păstrează-ți cumpătul. Inima îi bubuia în piept, ca unui novice în prima lui misiune. *De parcă asta ar fi pădurea regelui și ar urma să mă întâlnesc cu vechea Frăție, nu cu ceata amărâtă de tâlhari a lordului fulgerului.* Pentru o clipă, fu ispitit s-o ia înapoi și să se oprească la prima crâșmă. Punga cu aur i-ar plăti o grămadă de bere, destulă ca să uite de Petyr Bășicuță. *N-au decât să-l spânzure, și-a făcut-o cu mâna lui. Nu e decât ceea ce merită, dacă s-a apucat s-o ia razna cu o târfă, ca un cerb în călduri.*

Capul începuse să-i zvâcnească, mai încet acum, dar știa că în curând va fi mai rău. Merrett se masă la rădăcina nasului. Chiar nu avea dreptul să-l judece așa de aspru pe Petyr. *Am făcut și eu același lucru când am fost de vârsta lui.* În cazul lui, nu se alesese decât cu sifilis, dar nu trebuia să-l condamne. Târfele îl aveau pe vino-ncoa', nimic de zis, mai ales dacă

aveai o faţă ca aceea a lui Petyr. Bietul de el era însurat, dar ea era doar jumătate din problemă. Nu numai că avea de două ori vârsta lui, dar se culca și cu Walder, fratele lui, dacă zvonurile erau adevărate. În jurul Gemenilor se ţeseau întotdeauna o sumedenie de povești și doar puţine aveau un sâmbure de adevăr, dar în cazul de faţă, Merrett n-avea nici o îndoială. Walder cel Negru era un om care lua ceea ce voia, chiar și soţia fratelui său. Pusese mâna și pe nevasta lui Edwyn, asta știa toată lumea. Frumoasa Walda se furișa din când în când în patul lui și unii spuneau chiar că Walder o cunoscuse pe cea de-a șaptea doamnă Frey mult mai bine decât ar fi trebuit. Nu era de mirare că Walder cel Negru refuza să se însoare. *De ce să cumperi o vacă, dacă găsești peste tot ugere care așteaptă să fie mulse?*

Înjurând printre dinţi, Merrett vârî pintenii în coastele calului și își continuă urcușul. Oricât de ispitit era să bea tot aurul, știa că dacă nu se întorcea cu Petyr Bășicuță, putea la fel de bine să nu se mai întoarcă.

Lordul Walder avea să împlinească în curând nouăzeci și doi de ani. Începuse să-și piardă auzul, avea ochii aproape orbi și guta se agravase atât de mult încât trebuia să fie cărat în braţe peste tot. Toţi fiii lui erau de acord că n-avea cum s-o mai ducă mult. *Și când nu va mai fi, totul se va schimba, și nu spre bine.* Tatăl său era cârcotaș și încăpățânat, cu o voință de fier și o limbă ascuțită, dar avea grijă de ai lui, chiar și de cei care-l supăraseră și îl dezamăgiseră. *Chiar și de cei ale căror nume nu și le putea aminti.* Dar după ce nu va mai fi...

Dacă Ser Stevron ar fi fost moștenitor, altfel ar fi stat lucrurile. Bătrânul îl pregătise vreme de șaizeci de ani și îi vârâse în cap că sângele

apă nu se face. Dar Stevron murise alăturându-i-se Tânărului Lup în expediția din vest – „de atâta așteptare, bineînțeles", remarcase Lothar Ologul când sosise corbul cu vestea – iar fiii și nepoții lui erau altă plămadă. Ser Ryman, fiul lui Stevron, urma acum la tron: un om încuiat, căpos și hrăpăreț. Iar după Ryman veneau fiii lui, Edwyn și Walder cel Negru, care erau și mai răi.

— Ca norocul, spusese odată Lothar Ologul, se urăsc între ei mai mult decât ne urăsc pe noi.

Merrett nu era sigur că era un noroc și, la drept vorbind, Lothar însuși ar putea fi mai periculos decât oricare dintre ei. Lordul Walder poruncise măcelul de la nunta lui Roslin, dar Lothar Ologul fusese cel care îl pusese la punct împreună cu Roose Bolton, până la fiecare cântec care avea să fie cântat. Lothar era un foarte amuzant tovarăș de pahar, dar Merrett n-ar avea niciodată nesăbuința să îi întoarcă spatele. La Gemeni, învățai repede că nu poți să te încrezi decât în frații buni și nici în ei prea mult.

Când bătrânul va muri, era de așteptat ca fiecare fiu să-și vadă numai de interesul lui. Și fiecare fiică. Noul Lord de Crossing avea să păstreze la Gemeni câțiva dintre unchi, nepoți și veri, cei pe care se întâmpla să-i agreeze sau în care avea încredere, ori mai degrabă cei de care credea că se poate folosi. *Pe ceilalți ne va azvârli afară, să ne purtăm singuri de grijă.*

Perspectiva îl neliniștea nespus pe Merrett. În mai puțin de trei ani va împlini patruzeci, prea bătrân ca să înceapă viața de cavaler rătăcitor... chiar dacă *ar fi fost* cavaler, ceea ce, din întâmplare, nu era. Nu avea pământuri și nici bogății. Avea hainele de pe el, dar în rest mai nimic, nici măcar calul pe care-l călărea.

Nu era destul de deștept ca să fie maester, nici pios ca să fie septon ori destul de aprig ca să fie mercenar. *Zeii nu mi-au dăruit nimic altceva decât obârșia, și cu atât m-am ales.* La ce bun să fii născut într-o Casă bogată și puternică, dacă erai cel de-al nouălea fiu? Punând la socoteală nepoții și strănepoții, Merrett avea șanse mai mari să fie ales Înalt Septon decât să moștenească Gemenii.

N-am noroc, își zise cu amărăciune. *N-am avut niciodată nici un dram afurisit de noroc.* Era un bărbat voinic, cu pieptul și umerii largi, chiar dacă de statură medie. În ultimii zece ani devenise moale și cărnos, știa asta, dar în tinerețe, fusese aproape la fel de robust ca Ser Hosteen, cel mai în vârstă dintre fraţii lui buni, care era considerat cel mai puternic dintre urmașii Lordului Walder Frey. În copilărie, fusese trimis la Crakehall, să slujească în familia mamei sale ca paj. Când bătrânul Lord Summer îl făcuse scutier, toată lumea a presupus că, în câțiva ani, va deveni Ser Merrett, dar haiducii din Frăția Pădurii Regelui îi zădărniciseră toate planurile. În timp ce tovarășul lui, scutierul Jaime Lannister, se acoperea de glorie, Merrett luase mai întâi sifilis de la o vivandieră, apoi reușise să fie capturat de o *femeie,* cea căreia i se spunea Căprioara Albă. Lordul Summer îl răscumpărase de la haiduci, dar chiar în bătălia următoare, fusese doborât de o lovitură de buzdugan care îi zdrobise coiful și îl lăsase fără cunoștință timp de două săptămâni. Mai târziu a aflat că nimeni nu-i mai dăduse nici o șansă.

Merrett nu murise, dar vremea luptelor se sfârșise pentru el. Și cea mai slabă lovitură la cap îi provoca o durere orbitoare, până la lacrimi. În aceste condiții, nu se punea problema să devină cavaler, i-a spus cu blândețe

Lordul Summer. A fost trimis înapoi la Gemeni, să înfrunte dispreţul otrăvit al Lordului Walder.

După aceea, lucrurile merseseră din ce în ce mai prost. Tatăl său reușise cumva să-i găsească o partidă bună: s-a însurat cu una dintre fiicele Lordului Darry, pe când Casa Darry era în grațiile Regelui Aerys. Dar se părea că, îndată ce Merrett îi luase nevestei sale fecioria, Aerys și-a pierdut tronul. Spre deosebire de Casa Frey, Casa Darry fusese o proeminentă susținătoare a Targaryenilor, ceea ce i-a costat jumătate din pământuri, cea mai mare parte a averilor și aproape toată puterea. Cât despre nobila lui soție, l-a considerat o mare dezamăgire încă de la început și a insistat să aducă pe lume doar fete ani la rând, trei vii, una născută moartă și alta care a murit în leagăn, până când, în sfârșit, a născut un fiu. Fiica lui cea mare se dovedise o târfă, cea de-a doua o nesătulă. Când Ami a fost prinsă în grajduri cu nu mai puțin de *trei* rândași, a fost obligat s-o mărite cu un netrebnic de *cavaler rătăcitor.* Situația nu avea cum să degenereze mai mult... până când Ser Pate a hotărât că ar putea să-și câștige un renume învingându-l pe Gregor Clegane. Ami se întorsese acasă văduvă, spre dezamăgirea lui Merrett și spre nemărginita încântare a fiecărui grăjdar de la Gemeni.

Merrett îndrăznise să mai spere că norocul îi va surâde, în sfârșit, când Roose Bolton a ales să se însoare cu Walda în locul uneia dintre verișoarele ei mai suple și mai frumoase. Alianţa cu Bolton era importantă pentru Casa Frey și fiica lui contribuise la întărirea acesteia. Se gândea că nu era lucru mic. Bătrânul îi deschisese curând ochii:

— A ales-o pe ea fiindcă e *grasă,* i-a spus Lordul Walder. Crezi că Bolton dă doi bani pe

faptul că e odrasla ta? Crezi c-a stat și s-a gândit: „Heh, Merrett Mocofanul, el e omul pe care-l vreau de socru”? Walda ta e o purcea în mătase, de aia a ales-o și n-am de gând să-ți mulțumesc pentru asta. Am fi putut avea aceeași alianță la jumătate de preț, dacă purcelușa ta ar mai fi lăsat lingura din mână din când în când.

Ultima dintre umiliri îi fusese aruncată cu un zâmbet, când Lothar Ologul îl chemase să discute rolul lui la nunta lui Roslin.

— Cu toții trebuie să ne jucăm rolul, în funcție de talentul fiecăruia, i-a spus fratele său vitreg. Tu vei avea o sarcină și numai una, Merrett, dar cred că ți se potrivește de minune. Vreau să ai grijă ca Marelejon Umber să se îmbete de să nu se poată ține pe picioare, darămite să mai și lupte.

Și nici măcar asta nu am reușit. Îl ademenise pe uriașul om al Nordului să bea atât vin cât ar fi omorât trei oameni obișnuiți, dar după ce o duseseră pe Roslin în dormitor, Marelejon reușise să înhațe sabia primului om care l-a acostat și să-i rupă brațul dintr-o mișcare. Opt oameni se chinuiseră să-l pună în lanțuri și strădania lor lăsase doi oameni răniți, unul mort și pe bietul, bătrânul Ser Leslyn Haigh fără jumătate de ureche. Când n-a mai putut lupta cu mâinile, Umber luptase cu dinții.

Merrett se opri o clipă și închise ochii. Capul îi bubuia ca afurisita de tobă de la nuntă și, preț de o clipă, abia se mai ținu în șa. *Trebuie să merg mai departe,* își spuse el. Dacă l-ar putea aduce pe Petyr Bășicuță înapoi, cu siguranță ar ajunge în grațiile lui Ser Ryman. Poate că Petyr era o persoană sâcâitoare, dar nu era nici rece ca Edwyn, nici aprins ca Walder cel Negru. *Băiatul îmi va fi recunoscător pentru*

contribuția mea și tatăl său va vedea că sunt un om loial, pe care merită să-l ai în preajmă.

Dar numai dacă ajungea acolo înainte de apusul soarelui, cu aurul. Merrett aruncă o privire spre cer. *Tocmai la timp.* Avea nevoie de ceva să-și potolească tremurul mâinilor. Ridică plosca atârnată de șa, o destupă și luă o dușcă zdravănă. Vinul era vâscos și dulce, atât de întunecat încât era aproape negru, dar, o, zei, ce bun era!

Zidul de apărare al Pietrelor Vechi înconjurase cândva sprânceana muntelui ca o coroană pe capul unui rege. Doar fundațiile mai rămăseseră, și câteva mormane, înalte până la brâu, de pietre sfărâmate năpădite de licheni. Merrett înainta de-a lungul zidului până când ajunse pe locul unde trebuia să se fi aflat casa porții. Aici dărâmăturile erau risipite peste tot și fu nevoit să descalece și să-și ducă buiestrașul de căpăstru printre ele. La apus, soarele dispăruse în spatele unor troiene de nori. Orz sălbatic și ferigi acopereau povârnișul și, într-un loc, între zidurile dispărute, buruienile creșteau înalte până la brâu. Merrett își clătină sabia în teacă și privi atent împrejur, dar nu văzu nici un haiduc. *Se poate să fi ajuns în altă zi?* Se opri și își frecă tâmplele cu degetele mari, dar durerea din spatele ochilor nu se domolea. *Șapte iaduri blestemate...*

De undeva, din adâncul castelului, venea o muzică îndepărtată, purtată de vânt, printre copaci.

Merrett începu să tremure, în ciuda mantiei. Deschise plosca și mai luă o înghițitură de vin. *Aș putea pur și simplu să încalec, să merg în Orașul Vechi și să beau tot aurul. Nu iese niciodată nimic bun când ai de-a face cu haiduci.* Când îl ținuse ostatic, Wenda, mica

ticăloasă, îi făcuse o căprioară pe o fesă, cu fierul înroșit. Nu era de mirare că soția lui îl disprețuia. *Trebuie să-mi termin treaba. Poate că Petyr Băşicuţă va fi, într-o zi, Lord de Crossing. Edwyn n-are fiii, iar Walder cel Negru, doar bastarzi. Petyr își va aminti cine a venit după el.* Mai luă o înghițitură, astupă plosca și își conduse calul printre pietre sfărâmate, orz sălbatic și copaci firavi, biciuiți de vânt, urmărind sunetele către porțile de odinioară ale castelului.

Frunze moarte zăceau la pământ, într-un strat gros, ca niște soldați după o mare bătălie. Un bărbat în veșminte verzi, peticite și decolorate, stătea cu picioarele încrucișate deasupra unui mormânt de piatră, ros de vânturi, plimbându-și degetele pe strunele unei harpe de lemn. Muzica era dulce și tristă. Merrett cunoștea cântecul. *Sus, printre munții regilor dispăruți, Jenny dansa cu nălucile ei...*

— Dă-te jos de acolo, zise Merrett. Stai pe un rege.

— Bătrânul Tristifer nu se sinchisește de fundul meu osos. Ciocanul Dreptății i se spunea. A trecut multă vreme de când n-a mai auzit un cântec nou. Haiducul sări jos. Suplu și sprinten, avea o față îngustă și o căutătură de vulpe, dar gura lui era atât de mare încât zâmbetul părea să-i atingă urechile. Câteva șuvițe de păr moale, castaniu, îi fluturau pe frunte. Le dădu la o parte cu mâna liberă și spuse: Îți amintești de mine, lordul meu?

— Nu, răspunse Merrett. De ce mi-aș aminti?

— Am cântat la nunta fiicei tale. Și destul de bine, mi s-a părut. Acel Pate cu care s-a măritat mi-era văr. Suntem cu toții veri la Șapte Pâraie. Asta nu l-a împiedicat să facă pe zgârcitul când

a trebuit să mă plătească. Ridică din umeri. Cum de nobilul tău tată nu mă cheamă niciodată să cânt la Gemeni? Nu fac destulă gălăgie pentru Înălțimea Sa? Îi place gălăgia, am auzit.

— Ai adus aurul? întrebă un glas răgușit, din spatele lui.

Merrett avea gâtlejul uscat. *Haiduci afurisiți, se ascund întotdeauna în tufișuri.* La fel se întâmplase și în pădurea regelui: ziceai c-ai prins cinci și alți zece țâșneau ca din senin.

Când se întoarse, erau cu toții în jurul lui, o șleahtă slută de bătrâni cu pielea tăbăcită, flăcăi cu obrajii întinși, mai tineri decât Petyr Bășicuță, toți îmbrăcați în zdrențe de pânză aspră, piele fiartă și bucăți de armuri luate de pe cadavre. Cu ei era o singură femeie, înfofolită într-o mantie cu glugă, de trei ori mai mare decât ea. Merrett era prea tulburat ca să-i numere, dar păreau a fi o duzină, poate douăzeci.

— Am pus o întrebare. Cel care vorbea era un bărbat voinic, bărbos, cu dinți verzi, strâmbi, și nasul turtit, mai înalt decât Merrett, dar nu așa de pântecos. Purta o cască pe cap și o mantie galbenă pe umerii-i largi. Unde ți-e aurul?

— În desaga de șa. O sută de dragoni de aur. Merrett își drese glasul: O să-i primiți când voi vedea că Petyr...

Un haiduc îndesat, cu un singur ochi, se apropie cu pași mari, înainte ca Merrett să termine ce avea de spus, își vârî nestingherit mâna în desagă și găsi punga. Merrett dădu să-l înhațe, dar apoi se răzgândi. Haiducul dezlegă punga, scoase o monedă și o mușcă.

— La gust e-n regulă. Cântări punga în mână: Și la pipăit.

Au de gând să ia aurul și să-l păstreze pe Petyr, gândi Merrett cuprins dintr-odată de panică.

— Asta e toată răscumpărarea. Tot ce ați cerut. Palmele îi asudau. Și le șterse de pantaloni. Care dintre voi e Beric Dondarion? Dondarion fusese lord înainte să se facă haiduc, poate că era, încă, un om de onoare.

— Păi, ăla sunt eu, zise bărbatul chior.

— Ești un mincinos nenorocit, Jack, zise bărbatul cu barba lungă, cel în mantie galbenă. E rândul meu să fiu Lordul Beric.

— Asta înseamnă că eu trebuie să fiu Thoros? Cântăreţul râse. Lordul meu, regret că trebuie să-ţi spun, dar Lordul Beric a avut treabă în altă parte. Vremurile sunt tulburi și sunt multe bătălii de purtat. Dar o să ne descurcăm întocmai ca el, să n-ai pic de teamă.

Merrett avea teamă, și încă din belșug. Și pe deasupra, îi bubuia capul.

— V-aţi căpătat aurul, zise el. Daţi-mi nepotul și am plecat. Petyr îi era, de fapt, nepot pe jumătate, dar n-avea rost să intre în amănunte.

— E în pădurea zeilor, spuse omul cu mantia galbenă. Te ducem la el. Notch, ţine tu calul ăsta.

Merrett îi întinse căpăstrul fără tragere de inimă. Nu vedea ce altceva putea să facă.

— Plosca mea, se auzi spunând. O înghiţitură de vin, să-mi potolesc...

— Nu bem cu cei de teapa ta, i-o tăie mantia galbenă. Pe aici. Vino după mine.

Frunzele foșneau sub picioarele lor și fiecare pas înfigea o suliță de durere în tâmpla lui Merrett. Înaintau în tăcere, cu vântul șuierând în jurul lor. Ultimele raze de lumină ale soarelui la asfinţit licăreau în ochii lor, pe când urcau

movilele acoperite de mușchi, tot ce mai rămăsese din donjon. Dincolo era pădurea zeilor.

Petyr Băşicuţă atârna de creanga unui stejar, cu ștreangul strâns în jurul gâtului său lung. Pe fața înnegrită, ochii îi ieșeau din orbite, privindu-l pe Merrett acuzator. *Ai venit prea târziu,* păreau să spună. Dar sosise la timp. Sosise la timp. Exact când i-au spus.

— L-aţi omorât, spuse el cu glas răgușit.

— Foc de isteţ, omul ăsta, zise chiorul.

Un zimbru tropăia prin capul lui Merrett. *Mamă, ai milă,* gândi el.

— Am adus aurul.

— Frumos din partea ta, spuse amabil cântăreţul. Vom avea grijă să-l cheltuim cu folos.

Merrett întoarse privirea de la Petyr. Simţea un gust amar în fundul gâtului.

— Nu... n-aţi avut nici un drept.

— Am avut un ștreang, zise mantia galbenă. E destul de drept.

Doi dintre haiduci îl înhăţară pe Merrett de mâini și i le legară strâns la spate. Era prea uluit ca să protesteze.

— Nu, reuși el să îngaime. Am venit doar ca să-l răscumpăr pe Petyr. Aţi spus că dacă aveţi aurul până la apusul soarelui, n-o să păţească nimic...

— Păi, zise cântăreţul, aici ne-ai prins, lordul meu. Întâmplător, a fost un fel de minciună.

Haiducul chior se apropie cu un colac mare de sfoară de cânepă. Răsuci un capăt pe după gâtul lui Merrett, strânse și îi legă un nod sub ureche. Celălalt capăt îl aruncă peste creanga stejarului. Bărbatul voinic cu mantie galbenă îl prinse.

— Ce faceţi? Merrett știa cât de prostească era întrebarea, dar nu-i venea să creadă, nici măcar acum, ce se întâmpla. N-aţi îndrăzni vreodată să spânzuraţi un Frey.

Mantia galbenă râse.

— Ăstălalt, băiatul bubos, a zis același lucru.

Nu vorbește serios. Nu se poate să vorbească serios.

— Tata o să vă plătească. Puteţi să mă răscumpăraţi cu bani frumoși. Valorez mai mult decât Petyr, de două ori mai mult.

Cântăreţul oftă.

— O fi Lordul Walder pe jumătate orb, dar nu-i așa de prost ca să muște de două ori aceeași momeală. Mă tem că data viitoare o să trimită o sută de săbii în loc de o sută de dragoni.

— Da. Merrett încerca să pară aspru, dar glasul îl trăda. O să trimită o mie de săbii și o să vă omoare pe toţi.

— Mai întâi trebuie să ne prindă. Cântăreţul aruncă o privire către Petyr. Și nu ne poate spânzura de două ori, ce zici? Scoase un sunet melancolic de pe strunele harpei sale de lemn. Gata acum, nu te mai scăpa pe tine. Nu trebuie decât să-mi răspunzi la o întrebare și le spun să-ţi dea drumul.

Merrett era gata să le spună orice, dacă asta îi putea salva viaţa.

— Ce vrei să știi? Îţi spun adevărul, jur.

Haiducul îi zâmbi încurajator.

— Păi, întâmplarea face să căutăm un câine care a fugit.

— Un câine? Merrett nu pricepea. Ce fel de câine?

— Răspunde la numele de Sandor Clegane. Thoros zice că se îndrepta spre Gemeni. Am dat de plutașii care l-au trecut peste Trident și de bietul amărât pe care l-a jefuit pe drumul

regelui. L-ai văzut cumva la nuntă?

— Nunta Roșie? Merrett avea senzația că țeasta îi era pe cale să explodeze, dar încercă să-și amintească. Fusese atâta zăpăceală, dar cu siguranță cineva ar fi pomenit de câinele lui Joffrey, dacă ar fi fost văzut adulmecând prin preajma Gemenilor. N-a fost în castel. Nici în sala de ospăț... Se poate să fi fost la ospățul bastarzilor sau în tabără, dar... nu, cineva ar fi spus...

— Se pare că avea cu el un copil, zise cântărețul. O fată sfrijită, de vreo zece ani. Sau poate un băiat de vârsta asta.

— Nu cred, zise Merrett. Nu, din câte știu eu.

— Nu? Ah, ce păcat! Ei, bine, sus cu tine.

— Nu, țipă Merrett. Nu, nu, ți-am răspuns, ai zis că-mi dai drumul.

— Mi se pare că am zis că o să *le spun* să-ți dea drumul. Cântărețul se uită la mantia galbenă. Lem, dă-i drumul.

— Du-te naibii, răspunse haiducul vânjos, pe un ton răstit.

Cântărețul ridică din umeri și începu să cânte *Ziua în care l-au spânzurat pe Robin cel Negru*.

— *Vă rog*. Ultimii stropi de curaj i se prelingeau pe picior. Nu v-am făcut nici un rău. Am adus aurul, așa cum ați spus. Am răspuns la întrebare. Am *copii*.

— Tânărul Lup nu va avea niciodată, i-o tăie haiducul chior.

Merrett nici nu putea să gândească din cauza durerii bubuitoare de cap.

— Ne-a umilit. Tot regatul râdea, a trebuit să ne spălăm onoarea. Tatăl său spusese toate astea și încă mai multe.

— Poate. Ce știu niște țărani nenorociți

despre onoarea unui lord? Mantia galbenă își înfășură capătul funiei în jurul încheieturii, de trei ori. Dar știm câte ceva despre crimă.

— Nu crimă. Glasul lui Merrett era ascuțit. A fost răzbunare, am avut dreptul la răzbunare. A fost *război*. Aegon, noi îi ziceam Clopoțel, bietul nătâng n-a făcut nici un rău nimănui. Lady Stark i-a tăiat beregata. Am pierdut cincizeci de oameni în tabere. Ser Garse Goodbrook, soțul Kyrei, și Ser Tytos, fiul lui Jared... cineva i-a crăpat țeasta cu un topor... Lupul străvechi al lui Stark a omorât patru câini de vânătoare și i-a smuls îngrijitorului brațul din umăr, chiar și după ce l-am umplut de săgeți...

— Așa că i-ați cusut capul pe gâtul lui Robb Stark, după ce au murit amândoi, zise mantia galbenă.

— Tatăl meu a făcut asta. Eu n-am făcut decât să beau. N-ați omorî un om fiindcă a băut. Atunci, Merett își aminti ceva, ceva care i-ar fi putut aduce salvarea. Se spune că Lordul Beric dă oricui șansa la judecată, că nu omoară un om dacă nu există o dovadă împotriva lui. Nu puteți dovedi nimic împotriva mea. Nunta Roșie a fost opera tatălui meu și a lui Ryman și a Lordului Bolton. Lothar a potrivit corturile în așa fel încât să se prăbușească și a pus arcașii în galerie, cu muzicanții. Bastardul Walder a condus atacul în tabere... Pe ei îi vreți, nu pe mine. Eu n-am făcut decât să beau niște vin... *N-aveți martori.*

— În privința asta te înșeli. Cântărețul se întoarse spre femeia cu glugă. Doamna mea?

Haiducii se dădură în lături și ea se apropie, fără un cuvânt. Când își coborî gluga, ceva se strânse în pieptul lui Merrett și, pentru o clipă, își pierdu răsuflarea. *Nu. Nu, am văzut-o*

murind. A zăcut moartă o zi și-o noapte, până când au dezbrăcat-o și i-au aruncat trupul în râu. Raymund i-a despicat beregata de la o ureche la alta. Era moartă.

Mantia și gulerul îi ascundeau rana pe care i-o făcuse sabia fratelui lui, dar fața îi era mai descompusă decât și-o amintea. Carnea i se terciuise în apă și avea culoarea laptelui acru. Jumătate din păr îi căzuse, iar restul era alb și sfărâmicios ca al unei babornițe. Sub scalpul devastat, fața era numai piele sfâșiată și sânge negru, acolo unde se zgâriase cu unghiile. Dar ochii erau cei mai înfiorători. Ochii ei îl vedeau și erau plini de ură.

— Nu vorbește, spuse bărbatul voinic în mantie galbenă. Voi, nenorociților, i-ați tăiat gâtul prea adânc ca să poată vorbi. Dar își aduce aminte. Se întoarse către femeia moartă și spuse: Ce spui, doamna mea? A luat și el parte?

Ochii lui Catelyn nu-l părăsiră nici o clipă. Înclină din cap.

Merrett Frey deschise gura să se apere, dar lațul îi înăbuși cuvintele. Picioarele i se ridicară de la pământ, cu funia tăindu-i adânc în carne, sub bărbie. Sus, în aer, zvâcni lovind cu picioarele, răsucindu-se, sus, mai sus, tot mai sus.

ANEXĂ
REGII ȘI CURȚILE LOR

REGELE
DE PE TRONUL DE FIER

JOFFREY BARATHEON, Primul pe Numele Său, un băiat de treisprezece ani, fiul cel mare al Regelui Robert I Baratheon și al Reginei Cersei din Casa Lannister,

- mama lui, REGINA CERSEI din Casa Lannister, Regentă și Protectoare a Regatului,
  - mercenarii lui Cersei:
    - SER OSFRYD KETTLEBLACK, fratele mai tânăr al lui Ser Osmund Kettleblack din Garda Regală,
    - SER OSNEY KETTLEBLACK, fratele cel mai mic al lui Ser Osmund și Ser Osfryd,
- sora lui, PRINȚESA MYRCELLA, o fată de nouă ani, pupila Prințului Doran Martell de la Sunspear,
- fratele lui, PRINȚUL TOMMEN, un băiat de opt ani, următorul moștenitor al Tronului de Fier,
- bunicul lui, TYWIN LANNISTER, Lord de Casterly Rock, Păzitor al Apusului și Mână a Regelui,
- unchii și verii săi pe linie paternă:

- fratele tatălui său, STANNIS BARATHEON, Lord rebel de Piatra Dragonului, autointitulat Regele Stannis întâiul,
- fiica lui Stannis, SHIREEN, o fată de unsprezece ani,
- fratele tatălui său, [RENLY BARATHEON], Lord rebel de Capătul Furtunii, ucis în mijlocul armatei sale,
- fratele bunicii sale, SER ELDON ESTERMONT,
  - fiul lui Ser Eldon, SER AEMON ESTERMONT,
    - fiul lui Ser Aemon, SER ALYN ESTERMONT,

- unchii și mătușile sale pe linie maternă:
  - fratele mamei sale, SER JAIME LANNISTER, zis REGICIDUL, Lord Comandant al Gărzii Regale, prizonier la Riverrun,
  - fratele mamei sale, TYRION LANNISTER, numit PEZEVENGHIUL, un pitic rănit în Bătălia de la Apa Neagră,
    - scutierul lui Tyrion, PODRICK PAYNE,
    - căpitanul gărzilor lui Tyrion, SER BRONN DE LA APA NEAGRĂ, un fost mercenar,
    - concubina lui Tyrion, SHAE, o prostituată, acum slujind drept camerista lui Lollys Stokeworth,
  - fratele bunicului său, SER KEVAN LANNISTER,
    - fiul lui Ser Kevan, SER LANCEL LANNISTER, fost scutier al Regelui Robert, rănit în Bătălia de la Apa Neagră, fiind la un pas de moarte,
  - fratele bunicului său, [TYGETT LANNISTER], care a murit de vărsat,

- fiul lui Tygett, TYREK LANNISTER, un scutier, dat dispărut după marea răzmeriță,
  - soția copilă a lui Tyrek, LADY ERMESANDE HAYFORD,
- rudele sale de obârșie modestă, bastarzii Regelui Robert:
  - MYA STONE, o fată de nouăsprezece ani, în slujba Lordului Nestor Royce la Castelul Lunii,
  - GENDRY, un ucenic fierar, fugar în ținuturile riverane, care nu-și cunoaște obârșia,
  - EDRIC STORM, singurul bastard recunoscut al Regelui Robert, pupil al unchiului său Stannis, la Piatra Dragonului,

- Garda sa Regală:
  - SER JAIME LANNISTER, Lord Comandant,
  - SER MERYN TRANT,
  - SER BALON SWANN,
  - SER OSMUND KETTLEBLACK,
  - SER LORAS TYRELL, Cavalerul Florilor,
  - SER ARYS OAKHEART,

- consiliul său mic:
  - LORDUL TYWIN LANNISTER, Mâna Regelui,
  - SER KEVAN LANNISTER, maestru al pravilelor,
  - LORDUL PETYR BAELISH, zis DEGEȚEL, maestru vistiernic,
  - VARYS, un eunuc numit PĂIANJENUL maestru al șoptitorilor,
  - LORDUL MACE TYRELL, comandant al corăbiilor,

- MARELE MAESTER PYCELLE,

- curtea și supușii săi:
  - SER ILYN PAYNE, Dreptatea Regelui, un călău,
  - LORDUL HALLYNE, PIROMANTUL, un înțelept al Ghildei Alchimiștilor,
  - BĂIATUL LUNII, un farsor și un bufon,
  - ORMOND DIN ORAȘUL VECHI, harpist și bard regal,
  - DONTOS HOLLARD, un bufon beţiv, fost cavaler, numit înainte SER DONTOS CEL ROȘU,
  - JALABHAR XHO, Prinţ al Văii Florii Roșii, exilat din Insulele Verii.
  - LADY TANDA STOKEWORTH,
    - fiica ei FALYSE, măritată cu Ser Balman Byrch,
    - fiica ei LOLLYS, de treizeci și patru de ani, nemăritată, slabă la minte și însărcinată de pe urma unui viol,
    - vindecătorul și sfetnicul ei, MAESTER FRENKEN,
  - LORDUL GYLES ROSBY, un bătrân bolnăvicios,
  - SER TALLAD, un tânăr cavaler cu perspective,
  - LORD MORROS SLYNT, un scutier, fiul cel mare al fostului Comandant al Gărzii Orașului,
    - JOTHOR SLYNT, fratele său mai mic, un scutier,
    - DANOS SLYNT, fratele său și mai mic, un paj,
  - SER BOROS BLOUNT, un fost cavaler al Gărzii Regale, demis pentru lașitate de Regina Cersei,
    - JOSMYN PECKLEDON, un scutier, erou

al Bătăliei de la Apa Neagră,
- SER PHILIP FOOTE, devenit Lord al Hotarelor pentru vitejia sa din timpul Bătăliei de la Apa Neagră,
- SER LOTHOR BRUNE, zis LOTHOR MÂNCĂTORUL-DE-MERE, pentru faptele sale din timpul Bătăliei de la Apa Neagră, un fost călăreț liber în serviciul Lordului Baelish,

- alți lorzi și cavaleri de la Debarcaderul Regelui:
  - MATHIS ROWAN, Lord de Goldengrove,
  - PAXTER REDWYNE, Lord de Arbor,
    - fiii gemeni ai Lordului Paxter, SER HORAS și *SER* HOBBER, porecliți OROAREA și BĂLOSUL,
    - vindecătorul Lordului Redwyne, MAESTER BALLABAR,
  - ARDRIAN CELTIGAR, Lordul Insulei Cleștelui,
  - LORDUL ALESANDER STAEDMON, supranumit IUBITORUL DE GOLOGANI,
  - SER BONIFER HASTY, zis Cel Bun, un cavaler vestit,
  - SER DONNEL SWANN, moștenitor la Coiful de Piatră,
  - SER RONNET CONNINGTON, zis RONNET CEL ROȘU, Cavalerul de la Cuibarul Grifonului,
  - AURANE WATERS, Bastardul de la Driftmark,
  - SER DERMOT DE LA RAINWOOD, un cavaler vestit,
  - SER TIMON SCRAPESWORD, un cavaler vestit,

- oamenii de la Debarcaderul Regelui:
  - Garda Orașului („mantiile aurii”)

- [SER JACELYN BYWATER], zis MÂNA DE FIER, Comandant al Gărzii Orașului, ucis de propriii săi oameni în timpul Bătăliei de la Apa Neagră,
- SER ADDAM MARBRAND, Comandant al Gărzii Orașului, succesorul lui Ser Jacelyn,

- CHATAYA, matroana unui bordel de lux,
  - ALAYAYA, fiica ei,
  - DANCY, MAREI, JAYDE, fete de la bordelul Chatayei,
- TOBHO MOTT, un maestru armurier,
- BURTĂ DE FIER, un fierar,
- HARMISH HARPISTUL, un vestit cântăreț,
- COLLIO QUAYNIS, un cântăreț Tyroshi,
- BETHANY DEGETE FRUMOASE, o cântăreață,
- ALARIC DIN EYSEN, un cântăreț rătăcitor,
- GALYEON DIN CUY, un cântăreț renumit pentru lungimea cântecelor sale,
- SYMON GURĂ DE ARGINT, un cântăreț.

Blazonul Regelui Joffrey înfățișează cerbul încoronat al Casei Baratheon, negru pe fond auriu, și leul Casei Lannister, auriu pe fond purpuriu, gata de atac.

REGELE NORDULUI
REGELE TRIDENTULUI

ROBB STARK, Lord de Winterfell, Rege al Nordului și Rege al Tridentului, fiul cel mare al lui Eddard Stark, Lord de Winterfell, și al lui Lady Catelyn din Casa Tully,

- lupul său străvechi, VÂNTUL CENUȘIU,
- mama lui, LADY CATELYN, din Casa Tully, văduva Lordului Eddard Stark,
- fraţii și surorile lui;
  - sora lui, PRINȚESA SANSA, o fecioară de doisprezece ani, prizonieră la Debarcaderul Regelui,
    - lupul străvechi al Sansei, [LADY], ucis la Castelul Dany,
  - sora lui, PRINȚESA ARYA, o fată de zece ani, dată dispărută și socotită moartă,
    - lupul străvechi al Aryei, NYMERIA, dispărut lângă Trident,
  - fratele lui, PRINȚUL BRANDON, numit BRAN, moștenitor al Nordului, un băiat de nouă ani, socotit mort,
    - lupul străvechi al lui Bran, VARĂ,
    - prietenii și protectorii lui Bran:
      - MEERA REED, o fată de șaisprezece ani, fiica Lordului Howland Reed de la

Garda Apei Cenușii,
- JOJEN REED, fratele ei, în vârstă de treisprezece ani,
- HODOR, un argat sărac cu duhul, înalt de doi metri,

- fratele lui, PRINȚUL RICKON, un băiat de patru ani, socotit mort,
  - lupul străvechi al lui Rickon, CÂINELE LĂȚOS,
  - tovarășa și protectoarea lui Rickon:
    - OSHA, o femeie sălbatică, fostă slujitoare în bucătăriile Winterfellului,
- fratele lui vitreg, JON SNOW, Frate Jurat al Rondului de Noapte,
  - lupul străvechi al lui Jon, NĂLUCĂ,

- unchii și mătușile sale pe linie paternă:
  - fratele mai mare al tatălui său, [BRANDON STARK], ucis la porunca Regelui Aerys al II-lea Targaryen,
  - sora tatălui său, [LYANNA STARK], moartă în Munții Dornului, în timpul Rebeliunii lui Robert,
  - fratele mai mic al tatălui său, BENJEN STARK, un om al Rondului de Noapte, pierdut dincolo de Zid,
- unchii și mătușile sale pe linie maternă:
  - sora mai mică a mamei sale, LYSA ARRYN, Lady de Eyrie, văduva Lordului Jon Arryn,
    - fiul lor, ROBERT ARRYN, Lord de Eyrie,
  - fratele mai mic al mamei sale, SER EDMURE TULLY, moștenitor al Riverrunului,
  - fratele bunicului său, SER BRYNDEN TULLY, zis PEȘTELE NEGRU,
- supușii și tovarășii lui de luptă:
  - scutierul său, OLYVAR FREY,

• SER WENDEL MANDERLY, cel de-al doilea fiu al Lordului de Portul Alb,
• PATREK MALLISTER, moștenitor de Seagard,
• DACEY MORMONT, fiica cea mare a lui Lady Maege Mormont și moștenitoare a Insulei Ursului,
• JON UMBER, zis MICULJON, moștenitor la Ultima Vatră,
• DONNEL LOCKE, OWEN NORREY, ROBIN FLINT, oameni ai Nordului,

• lorzii-stegari, căpitanii și comandanții lui:
• cu armata lui Robb în Ținuturile Vestului):
• SER BRYNDEN TULLY, PEȘTELE NEGRU, comandant al iscoadelor și cercetașilor,
• JON UMBER, numit MARELEJON, comandant al ariergărzii,
• RICKARD KARSTARK, Lord de Karhold,
• GALBART GLOVER, Stăpân peste Deepwood Motte,
• MAEGE MORMONT, Doamnă de Insula Ursului,
• [SER STEVRON FREY], fiul cel mare al Lordului Walder Frey și moștenitor al Gemenilor, mort la Oxcross,
• fiul cel mare al lui Ser Stevron, SER RYMAN FREY
• fiul lui Ser Ryman, WALDER FREY CEL NEGRU,
• MARTYN RIVERS, un bastard al Lordului Walder Frey,

• (cu oastea lui Roose Bolton la Harrenhal):
• ROOSE BOLTON, Lord de Dreadfort,
• SER AENYS FREY, SER JARED FREY, SER HOSTEEN FREY, SER DANWELL FREY,
• fratele lor vitreg, bastardul RONEL

RIVERS,
- SER WYLAS MANDERLY, moștenitor la Portul Alb,
  - SER KYLECONDON, un cavaler în serviciul lui,
- RONNEL STOUT,

- VARGO HOAT din Orașul Liber Qohor, căpitan al companiei de mercenari numite Bravii Camarazi,
  - secundul lui, URSWYCK, zis CREDINCIOSUL,
  - secundul lui, SEPTONUL UTT,
  - TIMEON DIN DORNE, RORGE, IDDO, GRASUL ZOLLO, MUȘCĂTORUL, TOGG IOTH din Ibben, PYG, TREI-DEGETE, oamenii lui,
  - QYBURN, un maester fără colan și fost necromant, vindecătorul lui,

- (cu oastea oamenilor Nordului, la Duskendale):
  - ROBERT GLOVER, de la Deepwood Motte,
  - SER HELMAN TALLHART de la Castelul lui Torrhen,
  - HARRION KARSTARK, singurul fiu supraviețuitor al Lordului Rickard Karstark și moștenitor la Karhold,

- (călătorind spre Nord cu osemintele Lordului Eddard):
  - HALLIS MOLLEN, căpitan al gărzilor pentru Winterfell,
    - JACKS QUENT, SHADD, oșteni,

- lorzii lui stegari și castelanii de la nord:
  - WYMAN MANDERLY, Lord de Portul Alb,

- HOWLAND REED de la Garda Apei Cenușii, un om al mlaștinilor,
- LYESSA FLINT, Doamna de Garda Văduvei,
- ONDREW LOCKE, Lord de Castelul Vechi, un bătrân,
- [CLEY CERWYN], Lord de Cerwyn, un băiat de paisprezece ani, ucis în bătălia de la Winterfell,
  - sora lui, JONELLE CERWYN, o fecioară de treizeci și doi de ani, acum Lady de Cerwyn,
- [LEONALD TALLHART], un frate mai tânăr al lui Ser Helman, castelan la Castelul lui Torrhen, ucis în bătălia de la Winterfell,
  - soția lui Leobald, BERENA din Casa Hornwood,
  - fiul lui Leobald, BEREN, un băiat de zece ani,
  - fiul lui Ser Helman, [BENFRED], ucis de oamenii de fier la Țărmul Stâncos,
  - fiica lui Ser Helman, EDDARA, o fată de nouă ani, moștenitoare la Castelul lui Torrhen,
- LADY SYBELLE, soția lui Robert Glover, ostatică al Ashei Greyjoy la Deepwood Motte,
  - fiul lui Robert, GAWEN, în vârstă de trei ani, moștenitor de drept la Deepwood Motte, ostatic al Ashei Greyjoy,
  - fiica lui Robert, ERENA, o copilă de un an, ostatică a Ashei Greyjoy la Deepwood Motte,
  - LARENCE SNOW, fiul bastard al Lordului Hornwood, pupil al lui Galhard Glover, în vârstă de treisprezece ani, ostatic al Ashei Greyjoy la

Deepwood Motte.

Blazonul Regelui Nordului este același de mii de ani, lupul străvechi cenușiu al Casei Stark de Winterfell, alergând pe un câmp alb de gheață.

REGELE DE LA MAREA ÎNGUSTĂ

STANNIS BARATHEON, Primul pe Numele Său, cel de-al doilea fiu al Lordului Steffon Baratheon și al lui Lady Cassana din Casa Estermont, fost Lord de Piatra Dragonului,

- soția sa, REGINA SELYSE din Casa Florent,
  - PRINȚESA SHIREEN, fiica lor, o fată de unsprezece ani,
    - CHIP PETICIT, bufonul ei slab la minte,
  - nepotul lui de obârșie umilă, EDRIC STORM, un băiat de doisprezece ani, fiul bastard al Regelui Robert cu Delena Florent,
- scutierii lui, DEVAN SEAWORTH și BRYEN FARRING,
- curtea și supușii săi:
  - LORDUL ALESTER FLORENT, Lord de Cetatea Brightwater și Mână a Regelui, unchiul reginei,
  - SER AXELL FLORENT, castelan al Pietrei Dragonului și comandant al oamenilor reginei, unchiul Reginei Selyse,
  - LADY MELISANDRE DE ASSHAI, numită FEMEIA ROȘIE, o preoteasă a lui R'hllor, Stăpânul Luminii și Zeu al Focului și al

Umbrei,
- MAESTER PYLOS, vindecător, preceptor și sfetnic,
- SER DAVOS SEAWORTH, numit CAVALERUL CEAPĂ și uneori MÂNĂ SCURTĂ, fost contrabandist,
  - soţia lui Davos, MARYA, fiica unui tâmplar,
    - cei șapte fii ai lor:
      - [DALE], mort la Apa Neagră
      - [ALLARD], mort la Apa Neagră
      - [MATTHOS], mort la Apa Neagră
      - [MARIC], mort la Apa Neagră
      - DEVAN, scutier al Regelui Stannis,
      - STANNIS, un băiat de nouă ani,
      - STEFFON, un băiat de șase ani,
- SALLADHOR SAAN din Orașele Libere ale Lysului, autointitulat Prinţ al Mării înguste și Lord de Golful Apei Negre, căpitan al corăbiei *Valyriana* și al unei flote de galere,
  - MEIZO MAHR, un eunuc în slujba lui,
  - KHORANE SATHMANTES, căpitan al galerei sale *Dansul Shayalaiei,*
- „TERCI” și „MREANĂ”, doi temniceri,

- lorzii lui stegari:
  - MONTERYS VELARYON, Lord al Valurilor și Stăpân al Driftmarkului, un băiat de șase ani,
  - DURAN BAR EMMON, Lord de Sharp Point, un băiat de cincisprezece ani,
  - SER GILBERT FARRING, castelan de Capătul Furtunii,
    - LORDUL ELWOOD MEADOWS, secundul lui Ser Gilbert,
    - MAESTER JURNE, sfetnicul și vindecătorul lui Ser Gilbet,

- LORDUL LUCOS CHYTTERING, zis MICUL LUCOS, un tânăr de șaisprezece ani,
- LESTER MORRIGEN, Lord de Cuibul Ciorilor,

- cavalerii și supușii lui:
  - SER LORAS ESTERMONT, unchiul regelui dinspre partea mamei,
    - fiul lui, *SER* ANDREW ESTERMONT,
  - SER ROLLAND STORM, zis Bastardul de la Cântecul Nopții, fiul nelegitim al răposatului Lord Bryen Caron,
  - SER PARMEN CRANE, zis PARMEN CEL PURPURIU, ostatic la Highgarden,
  - SER ERREN FLORENT, fratele mai tânăr al Reginei Selyse, ostatic la Highgarden,
  - SER GERALD GLOWER,
  - SER TRISTON de Tally Hill, cândva în serviciul Lordului Guncer Sunglass,
  - LEWYS, zis Precupeața,
  - OMER MURĂ,

Regele Stannis și-a luat drept blazon inima înflăcărată a Stăpânului Luminii: o inimă roșie înconjurată de flăcări portocalii pe un fond galben. În interiorul inimii este înfățișat cerbul negru încoronat al Casei Baratheon.

REGINA DE DINCOLO DE APĂ

DAENERYS TARGARYEN, Prima pe Numele Ei, *Khaleesi* a neamului Dothraki, numită Daenerys Născută din Furtună, cea Nearsă, Mamă a Dragonilor și singurul moștenitor în viață al Regelui Aerys al II-lea Targaryen, văduva lui *Khal* Drogo al Dothrakilor,

- puii ei de dragon, DROGON, VISERION, RHAEGAL,
- Garda Reginei:
  - SER JORAH MORMONT, cândva Lord de Insula Ursului, exilat pentru negoțul cu sclavi,
  - JHOGO, *ko* și cavaler de sânge, biciul,
  - AGGO, *ko* și cavaler de sânge, arcul,
  - RAKHARO, *ko* și cavaler de sânge, *arakhul,*
  - VÂNJOSUL BELWAS, un eunuc, fost sclav din arenele de luptă ale Meereenului,
    - bătrânul ei scutier, ARSTAN BARBĂ-ALBĂ, un bărbat din Westeros,
- slujnicele ei:
  - IRRI, o fată Dothraki de cincisprezece ani,
  - JHIQUI, o fată Dothraki de paisprezece ani,

• GROLEO, căpitan al marii corăbii *Balerion,* un navigator Pentoshi în slujba lui Illyrio Mopatis,
• rudele ei decedate:
  • [RHAEGAR], Prinț de Piatra Dragonului și moștenitor al Tronului de Fier, ucis la Trident de Regele Robert,
    • [RHAENYS], fiica lui Rhaegar cu Elia de Dorne, ucisă în timpul Jafului de la Debarcaderul Regelui,
    • [AEGON], fiul lui Rhaegar cu Elia de Dorne, ucis în timpul Jafului de la Debarcaderul Regelui,
  • [VISERYS], fratele ei, autointitulat Regele Viserys, Cel de-al Treilea pe Numele Său, numit Regele Cerșetor, ucis în Vaes Dothrak de *Khal* Drogo,
  • [DROGO], soțul ei, un mare *khal* al neamului Dothraki, neînvins în bătălii, mort din pricina unei răni,
    • [RHAEGO], fiul născut mort al lui Daenerys și *Khal* Drogo, ucis în pântece de Mirri Maz Duur,

• dușmanii ei cunoscuți:
  • KHAL POND, odinioară *ko* al lui Drogo,
  • KHAL JHAQO, odinioară *ko* al lui Drogo,
    • MAGGO, călărețul lui de sânge,
  • CEI NEMURITORI DIN Qarth, UN GRUP DE VRĂJITORI,
    • PYAT PREE, un vrăjitor din Qarth,
  • OAMENII MÂHNIȚI, o ghildă de asasini din Qarth,

• aliații ei îndoielnici:
  • XARO XHOAN DAXOS, un prinț al negoțului din Qarth,
  • QUAITHE, o prezicătoare mascată

Asshai,
- ILLYRIO MOPATIS, un magister din Orașul Liber Pentos, care a aranjat căsătoria lui Daenerys cu Khal Drogo,

- în Astapor:
  - KRAZNYS MO NAKLOZ, un bogat negustător de sclavi,
    - sclava lui, MISSANDEI, o fată de zece ani, din Poporul Pașnic din Naath,
  - GRAZDAN MO ULLHOR, un bătrân negustător de sclavi, foarte bogat,
    - sclavul lui, CLEON, măcelar și bucătar,
  - VIERMELE CENUȘIU, un eunuc din rândul Celor Nepătați,

- în Yunkai:
  - GRAZDAN MO ERAZ, sol și nobil,
  - MERO DIN BRAAVOS, zis Bastardul Titanului, căpitan al Fiilor Secunzi, o companie de mercenari,
    - OACHEȘUL BEN PLUMM, un sergent al Fiilor Secunzi, un mercenar de obârșie îndoielnică,
  - PRENDAHL NA GHEZN, un mercenar Ghiscari, căpitan al Ciorilor de Piatră, o companie de mercenari,
  - SALLOR PLEȘUVUL, un mercenar din Qarth, căpitan al Ciorilor de Piatră,
  - DAARIO NAHARIS, un Tyroshi extravagant, mercenar, căpitan al Ciorilor de Piatră,

- în Meereen:
  - OZNAK ZO PAHL, un erou al orașului.

Blazonul Casei Targaryen este cel al lui Aegon Cuceritorul și al dinastiei pe care a întemeiat-o,

un dragon cu trei capete, roșu pe fond negru.

REGELE INSULELOR ȘI AL NORDULUI

BALON GREYJOY, Cel de-al Treilea pe Numele Său, autointitulat Rege al Insulelor și al Nordului, Rege al Sării și Pietrei, Fiu al Vântului Mării și Lord Secerător din Pyke,

- soția lui, REGINA ALANNYS, din Casa Harlaw,
- copiii lor:
  - [RODRIK], fiul lor cel mare, ucis la Seagard în timpul Rebeliunii lui Greyjoy,
  - [MARON], cel de-al doilea fiu al lor, ucis la Pyke în timpul Rebeliunii lui Greyjoy,
  - ASHA, fiica lor, căpitan al corăbiei *Vântul Negru* și cuceritoare a Deepwood Motte,
  - THEON, fiul lor cel mic, căpitan al corăbiei *Târfa Mării* și pentru scurtă vreme Prinț al Winterfellului,
    - scutierul lui, WEX PYKE, fiul bastard al fratelui vitreg al Lordului Botley, un flăcău mut de doisprezece ani,
    - echipajul lui Theon, oamenii de pe *Târfa Mării:*
      - URZEN, MARON BOTLEY zis

MUSTĂȚI DE PEȘTE, STYGG, GEVIN HARLAW, CADWYLE,

- fraţii săi:
  - EURON, zis Ochiul Ciorii, căpitan al *Liniștii,* un haiduc, pirat și tâlhar notoriu,
  - VICTARION, Lord Căpitan al Flotei de Fier, căpitanul *Victoriei de Fier,*
  - AERON, zis DAMPHAIR, un preot al Zeului Înecat,

- curtea și supușii săi din Pyke:
  - MAESTER WENDAMYR, vindecător și sfetnic,
  - HELYA, administratoarea castelului,
- cavalerii și supușii lui:
  - DAGMER CLEFTJAW, căpitan al corăbiei *Înghițitoarea de valuri,*
  - BLUETOOTH, căpitanul unei corăbii lungi,
  - ULLER, SKYTE, vâslași și luptători,
  - ANDRIK CEL POSOMORÂT, o namilă de om,
  - QARL, zis QARL FECIOARA, spân, dar aprig,

- oameni din Lordsport:
  - OTTER GIMPKNEE, hangiu și codoș,
  - SIGRIN, un marangoz,

- lorzii săi stegari:
  - SAWANE BOTLEY, Lord de Lordsport, la Pyke
  - LORD WYNCH, de Crângul de Fier, la Pyke
  - STONEHOUSE, DRUMM și GOODBROTHER de la Vechiul Wyk,
  - LORDUL GOODBROTHER, SPAR, LORDUL FARWYND de la Marele Wyk

- LORDUL HARLAW de la Harlaw,
- VOLMARK, MYRE, STONETREE și KENNING de la Harlaw,
- ORKWOOD și TAWNEY de la Orkmont,
- LORDUL BLACKTYDE de la Blacktyde,
- LORDUL SALTCLIFFE și LORDUL SUNDERLY de la Saltcliffe.

ALTE CASE MARI ȘI MICI

CASA ARRYN

Arrynii sunt descendenţi ai Regilor din Munte și Vale, una dintre cele mai vechi și mai pure linii ale nobilimii Andale. Casa Arryn nu s-a implicat în Războiul Celor Cinci Regi, păstrându-și puterile pentru a apăra Valea lui Arryn. Blazonul Casei Arryn este luna-și-șoimul, alb pe un fond azuriu. Deviza Casei Arryn este *La înălțimea onoarei.*

ROBERT ARRYN, Lord de Eyrie, Apărător al Văii, Păzitor al Estului, un băiat bolnăvicios de opt ani,

- mama lui, LADY LYSA, din Casa Tully, cea de-a treia soţie și văduva Lordului Jon Arryn și sora lui Catelyn Stark,
- curtea lor:
  - MARILLION, un tânăr și chipeș cântăreţ, aflat în grațiile Doamnei Lysa,
  - MAESTER COLEMON, sfetnic, vindecător și preceptor,
  - *SER* MARWYN BELMORE, căpitan al Gărzilor,
  - MORD, un temnicer,

- lorzii lui stegari, curteni și slujitori:
  - LORD NESTOR ROYCE, înalt

Administrator al Văii și castelan al Castelului Lunii, din ramura tânără a Casei Royce,
- fiul Lordului Nestor, SER ALBAR,
- fiica Lordului Nestor, MYRANDA,
- o fată bastardă în slujba lui, MYA STONE, fiica naturală a Regelui Robert Baratheon,

- LORDUL YOHN ROYCE, numit YOHN BRONZ, lord de Runestone, văr cu Lordul Nestor,
  - fiul cel mare al Lordului Yohn, SER ANDAR,
  - cel de-al doilea fiu al Lordului Yohn, [SER ROBAR], cavaler în Garda Curcubeului a lui Renly Baratheon, ucis la Capătul Furtunii de Ser Loras Tyrell,
  - mezinul Lordului Yohn, [SER WAYMAR], un om al Rondului de Noapte, pierdut dincolo de Zid,
- SER LYN CORBRAY, un pretendent al Doamnei Lysa,
  - MYCHEL REDFORT, scutierul lui,
- LADY ANYA WAYNWOOD,
  - fiul cel mare al Doamnei Anya și moștenitorul ei, SER MORTON, un pretendent al Doamnei Lysa,
  - al doilea fiu al Doamnei Anya, SER DONNEL, Cavalerul Porții,
- EON HUNTER, Lord de Longbow Hali, un bătrân, pretendent al Doamnei Lysa;
- HORTON REDFORT, Lord de Redfort.

CASA FLORENT

Cei din Casa Florent de la Cetatea Brightwater sunt purtători de flamuri ai Casei Tyrell, în ciuda unei pretenții superioare pentru Highgarden, în virtutea unei legături de sânge cu Casa Gardener, vechii Regi din Reach. La izbucnirea Războiului Celor Cinci Regi, Lordul Alester Florent i-a urmat pe Tyrelli, declarându-se de partea Regelui Renly, însă fratele său, Ser Axell, l-a preferat pe Regele Stannis, pe care îl slujise ani buni în calitate de castelan la Piatra Dragonului. Nepoata lor, Selyse, a fost și este regina Regelui Stannis. Când Renly a murit la Capătul Furtunii, cei din Casa Florent s-au dus la Stannis cu toate oștirile lor, fiind primii dintre lorzii stegari ai lui Renly care au făcut acest lucru. Blazonul Casei Florent înfățișează un cap de vulpe într-un cerc de flori.

ALESTER FLORENT, Lord de Brightwater,

- soția sa, LADY MELARA, din Casa Crane,
- copiii lor:
  - ALEKYNE, moștenitor de Brightwater,
  - MELESSA, căsătorită cu Lordul Randyll Tarly,
  - RHEA, căsătorită cu Lordul Leyton Hightower,

- fraţii şi surorile lui:
  - SER AXELL, castelan la Piatra Dragonului,
  - [SER RYAM], mort în urma unei căzături de pe cal,
    - fiica lui Ser Ryam, REGINA SELYSE, căsătorită cu Regele Stannis Baratheon,
    - fiul cel mare şi moştenitorul lui Ser Ryam, [SER IMRY], comandantul flotei lui Stannis Baratheon la Apa Neagră, a pierit împreună cu *Furia,*
    - cel de-al doilea fiu al lui Ser Ryam, SER ERREN, prizonier la Highgarden,
  - SER COLIN,
    - fiica lui Ser Colin, DELENA, căsătorită cu SER HOSMAN NORCROSS,
      - fiul Delenei, EDRIC STORM, un bastard al Regelui Robert I Baratheon, în vârstă de doisprezece ani,
      - fiul Delenei, ALESTER NORCROSS, în vârstă de opt ani,
      - fiul Delenei, RENLY NORCROSS, un băiat de doi ani,
    - fiul lui Colin, MAESTER OMER, în serviciu la Old Oak,
    - fiul lui Colin, MERRELL, un scutier la Arbor,
  - sora lui, RYLENE, căsătorită cu Ser Rycherd Crane.

CASA FREY

Puternici, bogați și numeroși, Freyii sunt stegari ai Casei Tully, vasalii lor în slujba Riverrunului, dar nu au fost întotdeauna zeloși în a-și face datoria. Când Robert Baratheon l-a înfruntat pe Rhaegar Targaryen la Trident, Freyii nu au sosit până ce bătălia nu s-a încheiat, iar de atunci Lordul Hoster Tully l-a numit mereu pe Lordul Walder „întârziatul Lord Frey". Lordul Frey s-a învoit să sprijine cauza Regelui Nordului numai după ce Robb Stark și-a dat acordul pentru o căsătorie, promițând să se însoare cu una dintre fiicele sau nepoatele sale, după terminarea războiului. Deși a împlinit nouăzeci și unu de ani, Lordul Walder s-a însurat de curând cu a opta lui soție, o fată mai tânără cu șaptezeci de ani decât el. Se spune despre el că este singurul lord din Cele Șapte Regate care poate să scoată o armată din buzunar. Doi dintre nepoții Lordului Walder au fost trimiși la Winterfell, pentru a fi crescuți acolo.

WALDER FREY, Lord de Crossing,

- cu prima lui soție, [LADY PERRA, din Casa Royce]:
  - [SER STEVRON], fiul lor cel mare, mort

după Bătălia de la Oxcross,
- căsătorit cu [Corenna Swann, moartă în urma unei epidemii],
- fiul cel mare al lui Stevron, SER RYMAN, moștenitor al Gemenilor,
  - fiul lui Ryman, EDWYN, căsătorit cu Janyce Hunter,
    - fiica lui Edwyn, WALDA, o fată de opt ani,
  - fiul lui Ryman, WALDER, zis WALDER CEL NEGRU,
  - fiul lui Ryman, numit PETYR BĂȘICUȚĂ,
    - căsătorit cu Mylenda Caron,
    - fiica lui Petyr, PERRA, o fată de cinci ani,
- căsătorit cu [Jeyne Lydden, care a murit căzând de pe cal],
- fiul lui Stevron, AEGON, un băiat sărac cu duhul poreclit CLOPOȚEL,
- fiica lui Stevron, [MAEGELLE, moartă pe patul lăuziei], căsătorită cu Ser Dafyn Vance,
  - fiica lui Maegelle, MARIANNE, o fecioară,
  - fiul lui Maegelle, WALDER VANCE, un scutier,
  - fiul lui Maegelle, PATREK VANCE,
- căsătorit cu [Marsella Waynwood, moartă pe patul lăuziei],
- fiul lui Stevron, WALTON, căsătorit cu Deana Hardyng,
  - fiul lui Walton, STEFFON, numit CEL DULCE,
  - fiica lui Walton, WALDA, numită FRUMOASA WALDA,
  - fiul lui Walton, BRYAN, un scutier,
- SER EMMON, căsătorit cu Genna din

Casa Lannister,

- fiul lui Emmon, *SER* CLEOS, căsătorit cu Jeyne Darry,
  - fiul lui Cleos, TYWIN, un scutier de unsprezece ani,
  - fiul lui Cleos, WILLEM, un paj la Ashemark, în vârstă de nouă ani,
- fiul lui Emmon, *SER* LYONEL, căsătorit cu Melesa Crakehall,
- fiul lui Emmon, TION, un scutier, prizonier la Riverrun,
- fiul lui Emmon, WALDER, numit WALDER CEL ROȘU, un paj la Casterly Rock, în vârstă de paisprezece ani,

- SER AENYS, căsătorit cu [Tyana Wylde, moartă pe patul lăuziei],
  - fiul lui Aenys, AEGON BLOODBORN, un proscris,
  - fiul lui Aenys, RHAEGAR, căsătorit cu Jeyne Beesbury,
    - fiul lui Rhaegar, ROBERT, un băiat de treisprezece ani,
    - fiica lui Rhaegar, WALDA, o fată de zece ani, numită ALBA WALDA,
    - fiul lui Rhaegar, JONOS, un băiat de opt ani,
- PERRIANE, căsătorită cu Ser Leslyn Haigh,
  - fiul Perrianei, SER HARYS HAIGH,
    - fiul lui Harys, WALDER HAIGH, un băiat de patru ani,
  - fiul Perrianei, SER DONNEL HAIGH,
  - fiul Perrianei, ALYN HAIGH, un scutier,

- cu cea de-a doua soție, [LADY CYRENNA, din Casa Swann]:
  - SER JARED, fiul cel mare, căsătorit cu [Alys Frey],

- fiul lui Jared, *SER* TYTOS, căsătorit cu Zhoe Blanetree,
  - fiica lui Tytos, ZIA, o fecioară de paisprezece ani,
  - fiul lui Tytos, ZACHERY, un băiat de doisprezece ani, educat în Septul din Orașul Vechi,
- fiica lui Jared, KYRA, măritată cu Ser Garse Goodbrook,
  - fiul Kyrei, WALDER GOODBROOK, un băiat de nouă ani,
  - fiica lui Kyra, JEYNE GOODBROOK, șase ani,
- SEPTONUL LUCEON, în slujba Marelui Sept al lui Baelor de la Debarcaderul Regelui,

- cu cea de-a treia soție, [LADY AMAREI din Casa Crakehall]:
  - SER HOSTEEN, fiul lor mai mare, căsătorit cu Bellena Hawick,
    - fiul lui Hosteen, SER ARWOOD, căsătorit cu Ryella Royce,
      - fiica lui Arwood, RYELLA, o fată de cinci ani,
      - fiii gemeni ai lui Arwood, ANDROW și ALYN, de trei ani,
  - LADY LYTHENE, căsătorită cu Lordul Lucias Vypren,
    - fiica lui Lythene, ELYANA, căsătorită cu Ser Jon Wylde,
      - fiul Elyanei, RICKARD WYLDE, patru ani,
    - fiul Lythenei, SER DAMON VYPREN,
  - SYMOND, căsătorit cu Betharios de Braavos,
    - fiul lui Symond, ALESANDER, un cântăreț,

- fiica lui Symond, ALYX, o fată de șaptesprezece ani,
- fiul lui Symond, BRAD AMAR, un băiat de zece ani, crescut la Braavos ca pupil al lui Oro Tendyris, un negustor din acest oraș,

- SER DANWELL, căsătorit cu Wynafrei Whent,
  - [mulți copii născuți morți și multe sarcini pierdute],
- MERRETT, căsătorit cu Mariya Darry,
  - fiica lui Merrett, AMEREI, numită AMI, o văduvă de șaisprezece ani, căsătorită cu [Ser Pate de Furca Albastră],
  - fiica lui Merrett, WALDA, numită GRASA WALDA, o fată de cincisprezece ani,
  - fiica lui Merrett, MARISSA, o fată de treisprezece ani,
  - fiul lui Merrett, WALDER, numit WALDER CEL MIC, un băiat de opt ani, crescut la Winterfell ca pupil al lui Lady Catelyn Stark,
- [SER GEREMY, înecat], căsătorit cu Carolei Waynwood,
  - fiul lui Geremy, SANDOR, un băiat de doisprezece ani, scutier al lui Ser Donnel Waynwood,
  - fiica lui Geremy, CYNTHEA, o fată de nouă ani, pupila lui Lady Anya Waynwood,
- SER RAYMUND, căsătorit cu Beony Beesbury,
  - fiul lui Raymund, ROBERT, de șaisprezece ani, educat la Citadela din Orașul Vechi,
  - fiul lui Raymund, MALWYN, de cincisprezece ani, ucenic al unui

alchimist din Lys,
- fiicele gemene ale lui Raymund, SERRA și SARRA, fecioare de paisprezece ani,
- fiica lui Raymund, CERSEI, de șase ani, zisă ALBINUȚA,

- cu cea de-a patra soție, [LADY ALYSSA din Casa Blackwood]:
  - LOTHAR, fiul lor cel mare, numit LOTHAR ȘCHIOPUL, căsătorit cu Leonella Lefford,
    - fiica lui Lothar, TYSANE, o fată de șapte ani,
    - fiica lui Lothar, WALDA, o fată de patru ani,
    - fiica lui Lothar, EMBERLEI, o fată de doi ani,
  - SER JAMMOS, căsătorit cu Sallei Paege,
    - fiul lui Jammos, WALDER, numit WALDER CEL MARE, un băiat de opt ani, crescut la Winterfell ca pupil al lui Lady Catelyn Stark,
    - fiii gemeni ai lui Jammos, DICKON și MATHIS, de cinci ani,
  - SER WHALEN, căsătorit cu Sylwa Paege,
    - fiul lui Whalen, HOSTER, un băiat de doisprezece ani, scutier al lui Ser Damon Paege,
    - fiica lui Whalen, MERIANNE, numită MERRY, o fată de unsprezece ani,
  - LADY MORYA, căsătorită cu Ser Flement Brax,
    - fiica Moryei, ROBERT BRAX, de nouă ani, crescut la Casterly Rock ca paj,
    - fiul Moryei, WALDER BRAX, un băiat de șase ani,
    - fiul Moryei, JON BRAX, un băiețel de trei ani,

- TYTA, numită TYTA FECIOARA, o fecioară de douăzeci și nouă de ani,

- cu cea de-a cincea soție, [LADY SARYA din Casa Whent]:
  - fără urmași,

- cu cea de-a șasea soție, [LADY BETHANY din Casa Rosby]:
  - SER PERWYN, fiul lor cel mare,
  - SER BENFREY, căsătorit cu Jyanna Frey,
    - fiica lui Benfrey, DELLA, numită SURDA DELLA, o fată de trei ani,
    - fiul lui Benfrey, OSMUND, un băiat de doi ani,
  - MAESTER WILLAMEN, în serviciu la Castelul Longbow,
  - OLYVAR, un scutier în serviciul lui Robb Stark,
  - ROSLIN, o fecioară de șaisprezece ani,

- cu cea de-a șaptea soție, [LADY ANNARA din Casa Farring]:
  - ARWYN, o fată de paisprezece ani,
  - WENDEL, fiul lor mare, un băiat de treisprezece ani, crescut la Seagard ca paj,
  - COLMAR, promis Credinței, unsprezece ani,
  - WALTYR, zis TYR, un băiat de zece ani,
  - ELMAR, cândva logodit cu Arya Stark, un băiat de nouă ani,
  - SHIREI, o fată de șase ani,

- cea de opta soție, LADY JOYEUSE din Casa Erenford,
  - deocamdată fără urmași,

- copiii nelegitimi ai Lordului Walder, cu

diverse mame,

- WALDER RIVERS, zis WALDER BASTARDUL,
  - fiul lui Walder Bastardul, SER AEMON RIVERS,
  - fiica lui Walder Bastardul, WALDA RIVERS,
- MAESTER MELWYS, în serviciu la Rosby,
- JEYNE RIVERS, MARTYN RIVERS, RYGER RIVERS, RONEL RTVERS, MELLARA RIVERS, alţii.

CASA LANNISTER

Lannisterii de la Casterly Rock rămân principalii susținători ai pretenției Regelui Joffrey la Tronul de Fier. Se laudă că sunt urmașii lui Lann cel Iscusit, legendarul șarlatan din Epoca Eroilor. Aurul de la Casterly Rock și Dintele de Aur a făcut Casa Lannister cea mai bogată dintre Marile Case. Blazonul lor este un leu pe fond purpuriu. Deviza lor este *Ascultă-mi răgetul!*

TYWIN LANNISTER, Lord de Casterly Rock, Păzitor al Apusului, Scut al Lannisportului și Mână a Regelui,

- fiul lui, SER JAIME, zis Regicidul, frate geamăn al Reginei Cersei, Lord Comandant al Gărzii Regale și Păzitor al Estului, prizonier la Riverrun,
- fiica lui, REGINA CERSEI, sora geamănă a lui Jaime, văduva Regelui Robert. Regină Regentă pentru fiul ei Joffrey,
  - fiul ei, JOFFREY BARATHEON, un băiat de treisprezece ani,
  - fiica ei, PRINȚESA MYRCELLA BARATHEON, o fată de nouă ani, pupila Prințului Doran Martell din Dorne,
  - fiul ei, PRINȚUL TOMMEN

BARATHEON, un băiat de opt ani, moștenitor al Tronului de Fier,
- fiul său pitic, TYRION, zis PEZEVENGHIUL și JUMĂTATE-DE-OM, moștenitor al Tronului de Fier,

- fraţii și surorile lui:
  - SER KEVAN, fratele cel mare al Lordului Tywin,
    - soţia lui Ser Kevan, DORNA, din Casa Swyft,
    - fiul lor, SER LANCEL, fost scutier al Regelui Robert, rănit, la un pas de moarte,
    - fiul lor, WILLEM, frate geamăn al lui Martyn, un scutier, prizonier la Riverrun,
    - fiu lor, MARTYN, fratele geamăn al lui Willem, un scutier, prizonier al lui Robb Stark,
    - fiica lor, JANEI, o fetiţă de doi ani,
  - GENNA, sora lui, căsătorită cu Ser Emmon Frey,
    - fiul lor, SER CLEOS FREY, prizonier la Riverrun,
    - fiul lor, SER LYONEL,
    - fiul lor, TION FREY, un scutier, prizonier la Riverrun,
    - fiul lor, WALDER, zis WALDER CEL ROȘU, scutier la Casterly Rock,
  - [SER TYGETT], cel de-al doilea frate, mort de vărsat,
    - văduva lui Tygett, DARLESSA, din Casa Marbrand,
    - fiul lui Tygett, TYREK, scutier al regelui, dat dispărut,
  - [GERION], fratele lui cel mic, pierdut pe mare,

- fiica bastardă a lui Gerion, JOY, unsprezece ani,

- vărul lui, SER STAFFORD LANNISTER, frate al răposatei Lady Joanna, ucis la Oxcross,
  - fiicele lui Ser Stafford, CERENNA și MYRIELLE,
  - fiul lui Ser Stafford, SER DAVEN,
- verii lui:
  - SER DAMION LANNISTER, căsătorit cu Lady Shera Crakehall,
    - fiul său, SER LUCION,
    - fiica sa, LANNA, căsătorită cu Lordul Antario Jast,
  - MARGOT, căsătorită cu Lordul Titus Peake,

- curtea și supușii săi:
  - MAESTER CREYLEN, vindecător, preceptor și sfetnic,
  - VYLAR, căpitan al gărzilor,
    - LUM și LESTER CEL ROȘU, străjeri,
  - WAT ZÂMBET ALB, un cântăreț,
  - SER BENEDICT BROOM, maestru de arme,

- lorzii lui stegari:
  - DAMON MARBRAND, Lord de Ashemark,
    - fiul și moștenitorul lui, SER ADDAM MARBRAND,
  - ROLAND CRAKENHAL, Lord de Crakehall,
    - fratele lui, [SER BURTON CRAKEHALL], ucis de Lordul Beric Dondarion și haiducii lui,
    - fiul și moștenitorul lui, SER TYBOLT

CRAKENHALL,
  - cel de-al doilea fiu al său, SER LYLE CRAKEHALL, zis MISTREȚUL, prizonier la Castelul Pinkmaiden,
  - mezinul său, SER MERLON CRAKEHALL,
- [ANDROS BRAX], Lord de Hornvale, înecat în Bătălia Câmpurilor,
  - fratele său, [SER RUPERT BRAX], ucis la Oxcross,
  - fiul său cel mare, SER TYTOS BRAX, acum Lord de Hornvale, ostatic la Gemeni,
  - cel de-al doilea fiu al său, [SER ROBERT BRAX], ucis în Bătălia de la Vaduri,
  - cel de-al treilea fiu al său, SER FLEMENT BRAX, acum moștenitor,
- [LORDUL LEO LEFFORD], înecat la Moara de Piatră,
- REGENARD ESTREN, Lord de Wyndhall, ostatic la Gemeni,
- GAWEN WESTERLING, Lord de Crag, ostatic la Seagard,
  - soția sa, LADY SYBELL, din Casa Spicer,
    - fratele ei, SER ROLPH SPICER,
    - vărul ei, SER SAMWELL SPICER,
  - copiii lor:
    - SER RAYNALD WESTERLING,
    - JEYNE, o fecioară de șaisprezece ani,
    - ELEYNA, o fată de doisprezece ani,
    - ROLLAM, un băiat de nouă ani,
- LEWYS LYDDEN, Lord de Grota Adâncă,
- LORDUL ANTARIO JAST, prizonier la Castelul Pinkmaiden,
- LORDUL PHILIP PLUMM,
  - fiii săi, SER DENNIS PLUMM, SER PETER PLUMM și SER HARWYN PLUMM, zis STÂNCA,

- QUENTEN BANEFORT, Lord de Banefort, un ostatic al Lordului Jonos Bracken,

- cavalerii și căpitanii lui:
  - SER HARYS SWYFT, socrul lui Ser Kevan Lannister,
    - fiul lui Ser Harys, SER STEFFON SWYFT,
      - fiica lui Ser Steffon, JOANNA,
    - fiica lui Ser Harys, SHIERLE, căsătorită cu Ser Melwyn Starsfield,
  - SER FORLEY PRESTER,
  - SER GARTH GREENFIELD, un ostatic la Castelul Raventree,
  - SER LYMOND VIKARY, un ostatic la Popasul Călătorului,
  - LORDUL SELMOND STACKSPEAR,
    - fiul său, SER STEFFON STACKSPEAR,
    - fiul său mai mic, SER ALYN STACKSPEAR,
  - TERRENCE KENNING, Lord de Kayce,
    - SER KENNOSDE KAYCE, un scutier în slujba sa,
  - SER GREGOR CLEGANE, Muntele care Călărește,
    - POLLIVER, CHISWYCK, RAFF CEL DULCE, DUNSEN și GÂDILĂTORUL, soldați în serviciul lui,
  - [SER AMORY LORCH], aruncat în colții ursului de Vargo Hoat, după căderea Harrenhalului.

CASA MARTELL

Dorne a fost ultimul dintre Cele Șapte Regate care a jurat credință Tronului de Fier; sângele, obiceiurile și trecutul îi deosebesc pe dornisheni de celelalte regate. La izbucnirea Războiului Celor Cinci Regi, Dornul a stat deoparte. Prin logodna Myrcellei Baratheon cu Prințul Trystane, Sunspearul și-a declarat sprijinul pentru regele Joffrey Baratheon și și-a adunat ostile. Blazonul Casei Martell este un soare roșu străpuns de o suliță de aur. Deviza lor este *Neplecat, Neînfrânt, Nesfărâmat*.

DORAN NYMEROS MARTELL, Lord de Sunspear, Prinț de Dorne,

- soția lui, MELLARIO, din Orașul Liber Norvos,
- copiii lor:
  - PRINȚESA ARIANNE, fiica lor cea mare, moștenitoare a Sunspearului,
  - PRINȚUL QUENTYN, fiul lor cel mare,
  - PRINȚUL TRYSTANE, mezinul lor, logodit cu Myrcella Baratheon,
- frații și surorile lui:
  - sora lui, [PRINȚESA ELIA], căsătorită cu Prințul Rhaegar Targaryen, ucisă în timpul Jafului de la Debarcaderul Regelui,

- copiii lor:
  - [PRINȚESA RHAENYS], o tânără ucisă în timpul Jafului de la Debarcaderul Regelui,
  - [PRINȚUL AEGON], un prunc ucis în timpul Jafului de la Debarcaderul Regelui,
- fratele lui, PRINȚUL OBERYN, zis Vipera Roșie,
  - ţiitoarea Prinţului Oberyn, ELLARIA SAND,
  - fiicele bastarde ale Prinţului Oberyn, OBARA, NYMERIA, TYENE, SARELLA, ELLA, OBELLA, DOREA, LOREYA zise ȘERPII NISIPULUI,
  - însoţitorii Prinţului Oberyn:
    - HARMEN ULLER, Lord de Hellholt,
      - fratele lui Harmen, SER ULWYCK ULLER,
    - SER RYON ALYRION,
      - fiul natural al lui Ser Ryon, SER DAEMON SAND, Bastardul de la Graţia Zeilor,
    - DAGOS MANWOODY, Lord de Kingsgrave,
      - fiii lui Dagos, MORS și DICKON,
      - fratele lui Dagos, SER MYLES MANWOODY,
    - SER ARRON QORGYLE,
    - SER DEZIEL DALT, Cavalerul de Lemonwood,
    - MYRIA JORDAYN, moștenitoare la Tor,
    - LARRA BLACKMONT, Lady de Blackmont,
      - fiica ei, JYNESSA BLACKMONT,
      - fiul ei, PERROS BLACKMONT, un scutier,

• curtenii lui:
  • AREO HOTAH, un mercenar Norvoshi, căpitan al gărzii,
  • MAESTER CALEOTTE, sfetnic, vindecător și preceptor,

• lorzii lui stegari:
  • EDRIC DAYNE, Lord de Starfall,
  • DELONNE ALLYRION, Lady de Grația Zeilor,
  • DAGOS MANWOODY, Lord de Kingsgrave,
  • LARRA BLACKMONT, Lady de Blackmont,
  • TREMOND GARGALEN, Lord de Țărmul Sărat,
  • ANDERS YRONWOOD, Lord de Yronwood,
  • NYMELLA TOLLAND.

CASA TULLY

Lordul Edwyn Tully de Riverrun a fost unul dintre primii lorzi riverani care i-au jurat credinţă lui Aegon Cuceritorul. Victoriosul Aegon l-a răsplătit ridicând Casa Tully ca stăpânitoare peste toate ţinuturile Tridentului. Blazonul Tully este un păstrăv sărind, argintiu, pe un fond unduit, albastru cu roşu. Deviza Tully este *Familie, Datorie, Onoare*.

HOSTER TULLY, Lord de Riverrun,

- soţia sa [LADY MINISA, din Casa Whent], moartă pe patul de lăuzie,
- copiii lor:
  - CATELYN, fiica cea mare, măritată cu Lordul Eddard Stark de Winterfell,
    - fiul ei cel mare, ROBB STARK, Lord de Winterfell,
    - fiica ei, SANSA STARK, o fată de doisprezece ani, prizonieră la Debarcaderul Regelui,
    - fiica ei, ARYA STARK, în vârstă de zece ani, dispărută de un an,
    - fiul ei, BRANDON STARK, de opt ani, socotit mort,
    - fiul ei, RICKON STARK, de patru ani, socotit mort,

- LYSA, văduva Lordului Jon Arryn de Eyrie,
  - fiul ei, ROBERT, Lord de Eyrie și Apărător al Văii, un băiat bolnăvicios de șapte ani,
- SER EDMURE, unicul lui fiu, moștenitor al Riverrunului,
  - prietenii și camarazii Lordului Edmure:
    - SER MARQ PIPER, moștenitor la Pinkmaiden,
    - LORDUL LYMOND GOODBROOK,
    - SER RONALD VANCE, zis CEL RĂU, și frații săi, SER HUGO, SER ELLERY și KIRTH,
    - PATREK MALLISTER, LUCAS BLACKWOOD, SER PERWYN FREY, TRIST AN RYGER, SER ROBERT PAEGE,
- fratele său, SER BRYNDEN, numit Peștele Negru,

- curtea lui:
  - MAESTER VYMAN, sfetnic, vindecător și preceptor,
  - SER DESMOND GRELL, maestru de arme,
  - SER ROBIN RYGER, comandant al gărzii,
    - LONG LEW, ELWOOD, DELP, străjeri,
  - UTHERYDES WAYN, administrator al Riverrunului,
  - RYMUND POETUL, un cântăreț,

- lorzii săi stegari:
  - JONOS BRACKEN, Lord de Stone Hedge,
  - JASON MALLISTER, Lord de Seagard,
  - WALDER FREY, Lord de Crossing,
  - CLEMENT PIPER, Lord al Castelului Pinkmaiden,

- SER KARYL VANCE, Lord de Popasul Călătorului,
- NORBERT VANCE, Lord de Atranta,
- THEOMAR BLACKWOOD, Lord de Castelul Ghindei,
  - soția sa, LADY RAVELLA, din Casa Swann,
  - fiica lor, CARELLEN,
- WILLIAM MOOTON, Lord de Iazul Fecioarelor,
- SHELLA WHENT, fostă Lady de Harrenhal,
- SER HALMON PAEGE,
- TYTOS BLACKWOOD, Lord de Raventree.

CASA TYRELL

Tyrellii s-au ridicat la putere ca administratori ai Regilor de Reach, ale căror domenii cuprindeau câmpiile mănoase aflate la sud-vest de mlaștinile dornishene și Apa Neagră, până la țărmul Mării Apusului. Pe linie feminină, susțin că sunt urmașii lui Garth Greenhand, regele grădinar al Primilor Oameni, care purta o coroană din viță și flori și a făcut pământul să rodească. Atunci când Mern al IX-lea, ultimul rege din Casa Gardener, a fost ucis pe Câmpia de Foc, administratorul său, Harlen Tyrell, i-a cedat Highgardenul lui Aegon Cuceritorul. Aegon l-a răsplătit, dându-i castelul și stăpânirea asupra Ținutului Reach. Blazonul Tyrell este un trandafir de aur pe un fond de iarbă verde. Deviza lor este *Devenind puternici.* Lordul Mace Tyrell și-a declarat sprijinul pentru Renly Baratheon încă de la începutul Războiului Celor Cinci Regi, oferindu-i mâna fiicei sale Margaery. După moartea lui Renly, Highgardenul s-a aliat cu Lannisterii, iar Margaery a fost promisă în căsătorie Regelui Joffrey.

MACE TYRELL, Lord de Highgarden, Păzitor al Sudului, Apărător al Hotarelor, înalt Mareșal de

Reach și Mână a Regelui,
- soția lui, LADY ALERIE, din Casa Hightower din Orașul Vechi,
- copiii lor:
  - WILLAS, fiul lor cel mare, moștenitor al Highgardenului,
  - SER GARLAN, numit GALANTUL, cel de-al doilea fiu al lor,
    - soția sa, LADY LEONETTE, din Casa Fossoway,
  - SER LORAS, Cavalerul Florilor, mezinul, Frate Jurat al Gărzii Regelui,
  - MARGAERY, fiica lor, o văduvă de cincisprezece ani, logodită cu Joffrey I Baratheon,
    - însoțitoarele și doamnele de onoare ale lui Margaery:
      - verișoarele ei, MEGGA, ALLA și ELINOR TYRELL,
      - logodnicul lui Elinor, ALYN AMBROSE, scutier,
    - LADY ALYSANNE BULWER, o fată de opt ani,
    - MEREDYTH CRANE, zisă MERRY,
    - TAENA DIN MIR, soția LORDULUI ORTON MERRYWEATHER,
    - LADY ALYCE GRACEFORD,
    - SEPTA NYSTERICA, o soră a Credinței,
- mama sa, văduvă, LADY OLENNA din Casa Redwyne, numită REGINA SPINILOR,
  - străjerii Doamnei Olenna, ARRYK și ERRYK, zișI STÂNGUL și DREPTUL,
- surorile lui:
  - LADY MINA, căsătorită cu Paxter Redwyne, Lord de Arbor,
  - copiii lor:
    - SER HORAS REDWYNE, frate geamăn cu Hobber, numit în batjocură

OROAREA,
- SER HOBBER REDWYNE, geamănul lui Horas, numit în batjocură BĂLOSUL,
- DESMERA REDWYNE, o fecioară de șaisprezece ani,
- LADY JANNA, căsătorită cu Ser Jon Fossoway,

- unchii și verii săi:
  - GARTH, numit CEL MARE, Lord Senești de Highgarden,
    - fiii bastarzi ai lui Garth, GARSE și GARRETT FLOWERS,
  - fratele tatălui său, SER MORYN, Lord Comandant al Gărzii Orașului Vechi,
    - fiul lui Moryn, [SER LUTHOR], căsătorit cu Lady Elyn Noridge,
      - fiul lui Luthor, SER THEODORE, căsătorit cu Lady Lia Serry,
        - fiica lui Theodore, ELINOR,
        - fiul lui Theodore, LUTHOR, un scutier,
      - fiul lui Luthor, MAESTER MEDWICK,
      - fiica lui Luthor, OLENE, căsătorită cu Ser Leo Blackbar,
    - fiul lui Moryn, LEO, zis LEO LENEȘUL,
  - fratele tatălui său, MAESTER GORMON, un cărturar din Citadelă,
  - vărul său, [SER QUENTIN], mort la Ashford,
    - fiul lui Quentin, SER OLYMER, căsătorit cu Lady Lysa Meadows,
      - fiii lui Olymer, RAYMUND și RICKARD,
      - fiica lui Olymer, MEGGA,
  - vărul lui, MAESTER NORMUND, care slujește la Coroana Neagră,
  - vărul lui, [SER VICTOR], ucis de

Cavalerul Zâmbitor al Frăției Pădurii Regelui,
- fiica lui Victor, VICTARIA, căsătorită cu [Lordul Jon Bulwer], mort de febra verii,
  - fiica lor, LADY ALYSANNE BULWER, în vârstă de opt ani,
- fiul lui Victor, SER LEO, căsătorit cu Lady Alys Beesbury,
  - fiicele lui Leo, ALLA și LEONA,
  - fiii lui Leo, LYONEL, LUCAS și LORENT,

- curtea sa de la Highgarden:
  - MAESTER LOMYS, sfetnic, vindecător și preceptor,
  - IGON VYRWEL, căpitan al gărzii,
  - SER VORTIMER CRANE, maestru de arme,
  - BUTTERBUMPS, bufon și farsor, enorm de gras.

- lorzii lui stegari:
  - RANDYLL TARLY, Lord de Horn HUI,
  - PAXTER REDWYNE, Lord de Arbor,
  - ARWYN OAKHEART, Lady de Old Oak,
  - MATHIS ROWAN, Lord de Goldengrove,
  - ALESTER FLORENT, Lord de Cetatea Brightwater, un rebel în sprijinul lui Stannis Baratheon,
  - LEYTON HIGHTOWER, Voce a Orașului Vechi, Lord al Portului,
  - ORTON MERRYWEATHER, Lord de Longtable,
  - LORD ARTHUR AMBROSE,

- cavalerii și supușii săi:
  - SER MARK MULLENDORE, schilodit în timpul Bătăliei de la Apa Neagră,

- SER JON FOSSOWAY, dintre merele verzi Fossoway,
- SER TANTON FOSSOWAY, dintre merele roșii Fossoway.

REBELI, TÂLHARI ȘI FRAȚI JURAȚI

1586

FRAȚII JURAȚI
AI RONDULUI DE NOAPTE

(în misiune dincolo de Zid)

JEOR MORMONT, numit BĂTRÂNUL URS, Lord Comandant al Rondului de Noapte,

- JON SNOW, Bastardul de la Winterfell, administratorul și scutierul său, pierdut când se afla în misiune de cercetare la Trecătoarea Țipătului,
  - NĂLUCĂ, lupul său străvechi, alb și tăcut,
- EDDISON TOLLETT, zis EDD CEL TRIST, SCUTIERUL SĂU,
- THOREN SMALLWOOD, un prim cercetaș,
  - DYWEN, JUNGHER, TIPTIL, GRENN, BEDWYCK zis URIAȘUL, OLLO CIUNGUL, GRUBBS, BERNARR zis BERNARR CEL BRUN, un alt BERNARR, zis BERNARR cel NEGRU, TIM STONE, ULMER DIN PĂDUREA REGELUI, GARTH zis PANĂ CENUȘIE, GARTH DE GREENAWAY, GARTH DIN ORAȘUL VECHI, ALAN DE ROSBY, RONNEL HARCLAY, AETHAN, RYLES, MAWNEY, cercetași,
- JARMEN BUCKWELL, prim cercetaș,
  - BANNEN, KEDGE ALBEAȚĂ, TUMBERJON, FORNIO, GOADY, cercetași și iscoade,
- SER OTTYN WYTHERS, comandant al ariergărzii,
- SER MALLADOR LOCKE, comandant al convoiului de echipamente,

- DONNEL HILL, zis DONNEL CEL DULCE, scutierul și intendentul lui,
- HAKE, un intendent și bucătar,
- CHETT, un administrator urât, îngrijitorul câinilor,
- SAMWELL TARLY, un administrator gras, îngrijitor al corbilor, poreclit în batjocură *SER* PIGGY,
- LARRY zis SISTERMAN, vărul lui OLLEY DE SISTERTON, KARL PICIOR-STRÂMB, MICUL PAUL, SAWWOOD, LEW STÂNGACIUL, OSS ORFANUL, BILL MORMĂITUL, administratori,
- [QHORIN HALFHAND], comandantul cercetașilor din Turnul Umbrei, ucis în Trecătoarea Țipătului,
- [SCUTIERUL DALBRIDGE, EGGEN], cercetași uciși în Trecătoarea Țipătului,
- STONESNAKE, un cercetaș, pierdut în Trecătoarea Țipătului,
- BLANE, secundul lui Qhorin Halfhand, comandant al Turnului Umbrei de la Pumnul Primilor Oameni,
- SER BYAM FLINT,

(la Castelul Negru)

BOWEN MARSH, Lord Administrator și castelan,

- MAESTER AEMON TARGARYEN, vindecător și sfetnic, un orb în vârstă de o sută de ani,
  - administratorul său, CLYDAS,
- BENJEN STARK, prim cercetaș, dispărut, crezut mort
  - SER WYNTON STOUT, un cercetaș de optzeci de ani,
  - SER ALADALE WYNCH, PYP AR, DICK SURDUL, FOLLARD, HAL PĂROSUL,

JACK BULWER CEL NEGRU, ELRON, MATTHAR, cercetași,
- OTHELL YARWYCK, Prim Constructor,
  - GHEATĂ DESPERECHEATĂ, TÂNĂRUL HENLY, HALDER, ALBETT, KEGS, PATE PĂTATUL DE LA IAZUL FECIOARELOR, constructori,
- DONAL NOYE, armurier, fierar și administrator, ciung,
- HOBB TREI-DEGETE, administrator și bucătar-șef,
  - TIM BÂLBÂITUL, UȘUREL, MULLY, BĂTRÂNUL HENLY, CUGEN, ALLYN CEL ROȘU DIN PĂDUREA ROZELOR, JEREN, administratori,
- SEPTONUL CELLADOR, un beţiv evlavios,
- SER ENDREW TARTH, maestru de arme,
  - RAST, ARRON, EMRICK, SATIN, ROBIN-HOP, recruţi
- CONWY, GUEREN, recruţi și perceptori

(la Eastwatch-by-the-Sea)

COTTER PYKE, Comandant al Eastwatch,
- MAESTER HARMUNE, vindecător și sfetnic,
- SER ALLISER THORNE, maestru de arme,
- JANOS SLYNT, fost Comandant al Gărzii Orașului de la Debarcaderul Regelui, pentru scurtă vreme Lord de Harrenhal,
- SER GLENDON HEWETT,
- DAREON, administrator și cântăreţ,
- RON EMMETT, un cercetaș renumit pentru puterea sa,

(la Turnul Umbrei)

SER DENYS MALLISTER, Comandant al

Turnului Umbrei,

- intendentul și scutierul lui, WALLACE MASSEY,
- MAESTER MULLY, vindecător și sfetnic.

FRĂȚIA FĂRĂ STINDARDE
O CEATĂ DE HAIDUCI

BERIC DONDARION, Lord de Blackhaven, zis LORDUL FULGERULUI, anterior declarat mort.

- mâna sa dreaptă, THOROS DIN MYR, un preot roșu,
- scutierul său, EDRIC DAYNE, Lord de Starfall, de doisprezece ani,
- partizanii lui:
  - LEM, zis LEM MANTIE-DE-LÂMÂIE, un fost oștean,
  - HAR WIN, fiul lui Hullen, odinioară în slujba Lordului Eddard Stark la Winterfell,
  - BARBĂ-VERDE, un mercenar Tyroshi,
  - TOM DE ȘAPTE PÂRAIE, un cântăreț cu reputație îndoielnică, zis și TOM ȘAPTECOARDE și TOM DE ȘAPTE,
  - ANGUY ARCAȘUL, un arcaș de la Hotarele Dornului,
  - JACK NOROCOSUL, un om urmărit, chior,
  - HĂITAȘUL FURIOS, de la Septul de Piatră,
  - KYLE, NOTCH, DENNETT, arcași,

- MERRIT DIN ORAȘUL LUNII, WATTY MORARUL, LUKE PASĂMITE, MUDGE, DICK SPÂNUL, haiduci din ceata lui,

- la hanul Omului Îngenuncheat:
  - SHARNA, hangiță, bucătăreasă și moașă,
    - soțul ei, numit HUSBAND,
  - BĂIATUL, un orfan de război,

- la Piersică, un bordel din Septul de Piatră:
  - TANSY, matroana roșcovană,
    - ALYCE, CASS, LANNA, JYZENE, HELLY, BELLA, câteva dintre piersicile ei,

- la CASTELUL GHINDEI, reședința Casei Smallwood:
  - LADY RAVELLA din Casa Swann, soția Lordului Theomar Smallwood,

- ici și colo:
  - LORDUL LYMOND LYCHESTER, un bătrân cu mințile rătăcite, care l-a oprit cândva pe Ser Maynard la pod,
    - tânărul său îngrijitor, MAESTER ROONE,
  - năluca de la Inima Avântată,
  - Doamna Frunzelor,
  - septonul de la Sallydance.

SĂLBATICII SAU OAMENII LIBERI

MANCE RAYDER, Regele-de-Dincolo-de-Zid,
- DALLA, soția sa însărcinată,
  - VAL, sora mai mică a acesteia,

- comandanții și căpeteniile lui:
  - HARMA, zisă CAP-DE-CÂINE, la comanda avangărzii,
  - LORDUL OASELOR, zis RATTLESHIRT, căpetenia unei cete de războinici,
    - YGRITTE, o tânără sulițașă, membră a cetei sale,
    - RYK, zis LANCE-LUNGĂ, un membru al cetei sale,
    - RAGWYLE, LENYL, membri ai cetei sale,
    - ostaticul său, JON SNOW, cioara venită în tabăra sălbaticilor,
      - NĂLUCĂ, lupul străvechi al lui Jon, alb și tăcut,
    - STYR, Magnarul Thennilor,
    - JARL, un tânăr năvălitor, iubitul lui Val,
      - GRIGG ȚAPUL, ERROK, QUORT, BODGER, DEL, BUBOI, DAN CÂNEPĂ, HENK COIFUL, LENN, DEGET, DEGETE-DE-PIATRĂ, năvălitori,
    - TORMUND, Regele-Mied de la Castelul Afurisit, zis NĂPASTA URIAȘILOR, MARE ORATOR, SUFLĂTORUL CORNULUI și SPĂRGĂTORUL DE GHEAȚĂ, precum și PUMN DE FIER,

BĂRBATUL URSOAICELOR, VORBITORUL CU ZEII și TATĂL OȘTIRILOR, căpetenie a unei cete de război,

- fiii săi, TOREGG CEL ÎNALT, TORWYRD BLEGUL, DORMUND și DRYN, fiica sa MUNDA,

- [ORELL, zis ORELL VULTURUL], un om-fiară ucis de Jon Snow la Trecătoarea Țipătului,
- MAG MARTUN DOHWEG, zis MAG CEL PUTERNIC, un uriaș,
- VARMYR zis ȘASEPIEI, un om-fiară, care are în stăpânire trei lupi, o pisică-nălucă și un urs alb,
- PLÂNGĂTORUL, un năvălitor, căpetenie a unei cete de război,
- [ALFYN CROWKILLER] un năvălitor, ucis de Qhorin Halfhand de la Rondul de Noapte,

CRASTER de la Fortăreața lui Craster, care nu îngenunchează în fața nimănui,

- GILLY, fiica și soția lui, însărcinată,
- DYAH, FERNY, NELLA, trei dintre cele nouăsprezece soții ale sale.

MULȚUMIRI

Dacă nu sunt bine lucrate cărămizile, zidul se prăbușește.

Ridic aici un zid teribil de mare, așa că am nevoie de o sumedenie de cărămizi. Din fericire, cunosc o mulțime de fabricanți de cărămizi și tot felul de alți oameni utili.

Încă o dată, mulțumirile și recunoștința mea se adresează acelor buni prieteni care au avut amabilitatea de a-mi oferi experiența lor (uneori până și *cărțile* lor) și mi-au permis astfel să pot avea cărămizi frumoase și solide – Arhimaesterului meu, înțeleptul Walker, Primului Constructor Cari Keim, Melindei Snodgrass, maestrul meu de călărie.

Și ca întotdeauna, lui Parris.

{1} Gillyflower – „garofiță” (n. tr.).

Table of Contents

Prolog	10
JAIME	34
CATELYN	55
ARYA	69
TYRION	82
DAVOS	102
SANSA	113
JON	134
DAENERYS	154
BRAN	177
DAVOS	192
JAIME	210
TYRION	230
ARYA	247
CATELYN	268
JON	287
SANSA	312
ARYA	321
SAMWELL	334
TYRION	359
CATELYN	386
JAIME	402
ARYA	420
DAENERYS	438
BRAN	466
DAVOS	484
JON	498

DAENERYS	514
SANSA	534
ARYA	551
JON	565
JAIME	575
TYRION	591
SAMWELL	613
ARYA	640
CATELYN	658
DAVOS	677
JAIME	697
TYRION	717
ARYA	735
BRAN	755
JON	769
DAENERYS	789
ARYA	816
JAIME	834
CATELYN	857
SAMWELL	881
ARYA	896
JON	911
CATELYN	925
ARYA	947
CATELYN	956
ARYA	973
TYRION	979
DAVOS	994
JON	1016
BRAN	1038

DAENERYS 1063
TYRION 1089
SANSA 1096
TYRION 1109
SANSA 1140
JAIME 1153
DAVOS 1173
JON 1187
ARYA 1206
TYRION 1220
JAIME 1245
SANSA 1265
JON 1291
TYRION 1309
DAENERYS 1332
JAIME 1358
JON 1378
ARYA 1399
SAMWELL 1419
JON 1434
TYRION 1446
SAMWELL 1462
JON 1479
SANSA 1493
EPILOG 1517
ANEXĂ REGII ŞI CURŢILE LOR 1534
REGELE DE PE TRONUL DE FIER 1535
REGELE NORDULUI REGELE TRIDENTULUI 1541
REGELE DE LA MAREA ÎNGUSTĂ 1547
REGINA DE DINCOLO DE APĂ 1550

REGELE INSULELOR ŞI AL NORDULUI 1554
ALTE CASE MARI ŞI MICI 1557
CASA ARRYN 1558
CASA FLORENT 1560
CASA FREY 1562
CASA LANNISTER 1570
CASA MARTELL 1575
CASA TULLY 1578
CASA TYRELL 1581
REBELI, TÂLHARI ŞI FRAŢI JURAŢI 1586
FRAŢII JURAŢI AI RONDULUI DE NOAPTE 1587
FRĂŢIA FĂRĂ STINDARDE O CEATĂ DE HAIDUCI 1591
SĂLBATICII SAU OAMENII LIBERI 1593
MULŢUMIRI 1595